của mình, quả thật là thông thường, cho nên chỉ cần đại nhân đổi biên chế bọn họ thì hoàn toàn có thể dùng như dân binh lãnh địa Thiếu tá.

Uy Kiệt nói.

- Hừ, một đám không có lòng trung thành.

Tương Văn bất mãn nói.

Uy Kiệt biện giải:

- Đại tỷ không thể nói như vậy được, nơi chiến loạn liên miên này, mọi người đều có tập quán đầu nhập vào kẻ mạnh, đây không thể trách bọn họ không trung thành, dù sao bọn họ cũng muốn sinh tồn mà thôi.

- Hừ.

Tương Văn khép môi lại, tuy rằng nhìn không quen, nhưng người ta cũng có hi vọng truy cầu sinh tồn, hơn nữa đối phương đầu hàng để mình bớt đi nhiều chuyện, chẳng lẽ không tốt sao?

Áo Khắc Đức đột nhiên nói với Khang Tư:

- Đại nhân! Thật sự phải giao nơi này cho người bán đảo Phi Ba? Nơi này rất có tiền đồ mà.

Cũng khó trách Áo Khắc Đức nói như vậy, hiện tại Khang Tư ngang với thổ hoàng đế nơi này, nhưng ở Đế quốc lại chỉ là một Thiếu tá trong quân đội địa phương, so ra, ở đây càng khiến Khang Tư phát triển bay vọt.

Vốn Áo Khắc Đức còn không dám đề nghị cái này, nhưng khi nhìn thấy Khang Tư đồng ý đúc tiền, cách nghĩ của hắn bắt đầu chuyển biến.

Khang Tư không nói gì, Tương Văn lại rất kỳ quái nói:

- Không giao cho người bản địa, lẽ nào để đại nhân tự mình quản lý? Không nói Đế quốc sau khi biết được sẽ có biểu hiện gì, dù là bán đảo Phi Ba cũng sẽ không ủng hộ ngoại nhân đâu.

Áo Khắc Đức cười nói:

- Hà! Tương Văn đại tỷ, ngươi không thấy được đám gia thần này biết rõ đại nhân là ngoại nhân, cũng không phải thuần phục với đại nhân sao? Bọn họ ngay cả ngươi là người nào cũng không biết liền tuyên thệ, không cảm thấy bọn họ rất hiện thực sao? Chỉ là bên Đế quốc lại rất phiền phức.

- Hừ! Ngươi có biện pháp nào để đại nhân có thể chiếm được nơi này sao? Nơi này đúng là tài nguyên cuồn cuộn mà.

Uy Kiệt ở một bên hưng phấn nói.

Sau khi kiểm kê tồn kho xong, Uy Kiệt nghĩ đem nơi này giao cho người khác thật là một quyết định sai lầm.

Suy nghĩ một chút, Áo Khắc Đức đem dự định trong lòng nói ra:

- Rất đơn giản, đại nhân tạo một tên giả, sau đó lúc đi ra ngoài thì đội mặt nạ, bằng một gia tộc hoàn toàn mới thống trị thành Thanh Nguyệt, trên bán đảo Phi Ba không có ý kiến, Đế quốc cũng sẽ không biết, dù sao ngoại trừ một vài người ít ỏi ra, những người khác trên bán đảo Phi Ba không rõ lắm tên của đại nhân.

- Biện pháp này hay, nhưng mà vì sao phải che mặt?

Tương Văn hiếu kỳ hỏi.

- Dù sao đại nhân còn phải phát triển ở Đế quốc, dung mạo để người ngoài thấy được, sợ rằng sẽ truyền tới Đế quốc dẫn tới phiền phức. Hơn nữa đại nhân có được thành Thanh Nguyệt rồi, phát triển ở Đế quốc cũng có thể thu được sự hỗ trợ của thành Thanh Nguyệt, ít nhất đại nhân không cần lo lắng vấn đề nhân thủ cùng tiền tài nữa, thành Thanh Nguyệt có thể cung cấp cuồn cuộn không dứt mà.

- Có những thứ này duy trì, thuộc hạ tin tưởng đại nhân tuyệt đối sẽ leo lên vị trí cao ở Đế quốc!

Áo Khắc Đức hưng phấn nói.

Khang Tư cảm giác mình đang say sóng, vốn ý mình chỉ là đi luyện binh mà thôi, sao mà bây giờ lại trở nên phức tạp như thế?

Nhưng ngẫm lại có thành Thanh Nguyệt làm căn cứ, thủ hạ của mình cũng có nơi an thân, dù sao nơi này không giống lãnh địa sĩ quan tùy thời sẽ bị tước đoạt, dù là không tước đoạt, một khi tấn cấp, di chuyển lãnh địa khác cũng là một chuyện phiền toái lớn.

Nghĩ vậy, Khang Tư cũng liền chấp nhận thuyết pháp của Áo Khắc Đức.

- Đại nhân, ngài chuẩn bị đặt cái tên gì? Cờ xí thế nào?

Tương Văn hăng hái bừng bừng hỏi.

Khang Tư vô thức nhớ tới tên mình, nói thẳng:

- Gọi là Lôi Luân Đặc đi, dựa theo tập quán trên bán đảo Phi Ba, thế lực tên gọi Lôi gia, cờ xí màu hồng làm nền, ở giữa một tia sét là được rồi.

Nghe lời này của Khang Tư, mọi người chợt sửng sốt, không ngờ lấy họ làm tên? Người gì mà lười biếng như vậy chứ?

Nhưng mọi người nghĩ tới dòng họ Khang Tư cũng không nổi danh, dù ngay cả dân binh còn không biết họ của Khang Tư, hơn nữa người bình thường, đặc biệt là người bên Đế quốc, cũng sẽ không nghĩ tới có người đem họ làm tên.

Dù sao, ở Đế quốc có một dòng họ truyền lưu hậu thế cũng khiến người ta kiêu ngạo, ai sẽ lại dùng loạn như vậy chứ? Mọi người cũng gật đầu tán thành, cũng nhắc nhở nhau phải chú ý.

Tương Văn quen thói nghĩ là làm, đi tìm người chế tạo cờ xí trước tiên, còn Uy Kiệt cùng Áo Khắc Đức lại tiếp tục trao đổi chuyện với Khang Tư.

Áo Khắc Đức nói:

- Đại nhân, thuộc hạ kiểm tra tư liệu một chút, phát hiện trên hồ sơ ghi chép, thành Thanh Nguyệt này phạm vi thế lực chừng 1 vạn km vuông, nhân khẩu có hơn 30 vạn, đồng ruộng thạch cao đăng ký trong danh sách là hơn 120 vạn thạch, ngoại trừ quyền quý, những người có được đất đai của mình đều thông qua con đường thương nhân. Chỉ là những người này sở hữu đất đai không đủ 10% diện tích, nói cách khác, quyền khống chế 90% đất đai nằm trong tay thành chủ Thanh Nguyệt, cũng chính là trong tay của ngài.

- Nhiều như vậy! Thảo nào bọn Ni Nhĩ khát vọng đất đai như thế.

Khang Tư cảm thán nói.

Mình vốn có lãnh địa 100 km vuông cũng rất rộng rồi, thành chủ Thanh Nguyệt một mình lại có được 9000 km vuông đất đai!

Nghĩ vậy, Khang Tư hỏi:

- Được rồi, sản lượng hơn 120 vạn thạch, đối với thành Thanh Nguyệt mà nói là nhiều hay ít?

- Là ít, thuộc hạ xem hồ sơ ghi chép, đồng ruộng thành Thanh Nguyệt khai phá chỉ có 20%, hay là 2000 km vuông đồng ruộng.

Áo Khắc Đức trả lời.

- Đây là bao nhiêu mẫu đất?

Uy Kiệt thì thào hỏi, phương diện số học căn bản không phải sở trường của hắn, con số 50 ức tiền đồng, vẫn là do thủ hạ nói cho hắn.

- 1 km vuông là 100 hecta, 1 hecta bằng 100 mẫu, nói cách khác thành Thanh Nguyệt có 2000 vạn mẫu ruộng.

Áo Khắc Đức trả lời.

- 2000 vạn mẫu! Ta nhớ kỹ 1 thạch là 100 thăng lương thực phải không? Thành Thanh Nguyệt này đất đai nghèo nàn như thế sao? Ấn theo số đồng ruộng này, làm thế nào cũng không có khả năng sản lượng chỉ mới có hơn 120 vạn thạch được chứ!

Uy Kiệt tràn đầy khiếp sợ nói.

- Mỗi mẫu sản lượng mới có 6 thăng, hơn 2000 vạn mẫu thu hoạch vừa vặn 120 vạn thạch.

Áo Khắc Đức nói.

- Trời ạ! Sản lượng 1 mẫu ngay cả một đấu thóc thuế cũng không có, tuyệt đối là vùng khỉ ho cò gáy mà, bằng sản lượng này mà còn dám nói không thiếu lương thực? Ta khinh!

Uy Kiệt tức giận nói.

- Đây cũng là chuyện không còn cách nào, ai bảo bán đảo Phi Ba khoáng sản kim loại dày đặc và khổng lồ như thế, có sản lượng này cũng là tốt rồi. Hơn nữa bọn họ xác định không thiếu lương thực, 1 ngày 1 thăng khẩu phần lương thực đủ để nuôi sống 1 binh sĩ. Chiếu theo tính toán, 120 vạn thạch chỉ cần 1/2, là có thể đủ để nuôi sống 30 vạn người thành Thanh Nguyệt, lương thực còn dư thừa mà.

Áo Khắc Đức nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Giỏi lắm! Mới có 1 ngày mà biết nhiều chuyện như vậy, so với ta còn lợi hại hơn.

Uy Kiệt đả kích.

- Đây không phải ta có bản lãnh, những tư liệu này ghi chép trong Thiên Thủ các mà.

Áo Khắc Đức vội vàng xua tay.

Thấy hai vị này gần như bỏ quên mình, Khang Tư cười nói:

- Theo ta xem thế này, Ni Nhĩ nói gia thần cấp thấp nhất lãnh địa 50 thạch, cũng chừng 1000 mẫu đất? Nếu phân phong cho 10 người, 1 km vuông đủ không?

Áo Khắc Đức lập tức tỉnh ngộ mình bỏ quên đại nhân, vội vàng cung kính nói:

- Dựa theo sản lượng mà phân phối, đúng là như vậy.

Uy Kiệt cũng là người biết chuyện, vội vàng nói:

- Đại nhân! Theo Lão Đao báo cáo, bọn họ diệt được hơn trăm tên gia tộc quyền thế nghe lệnh triệu tập tới thành Thanh Nguyệt, có thể sống sót tin rằng 10 không còn 1, lại khấu trừ các thạch cao lãnh địa của hàng thần, đại nhân ít nhất đã khống chế 99% đất đai.

- Không có khả năng nhiều như vậy chứ?

Khang Tư biết tâm tình Uy Kiệt cười nói.

- Đúng thật là nhiều như vậy, bởi theo tư liệu mà xem, ngoại trừ các gia tộc quyền thế địa phương, gia thần trực hệ thành Thanh Nguyệt, phong tối cao không vượt quá 1000 thạch, cho nên thanh trừ đại bộ phận gia tộc quyền thế xong, đại nhân xác thật đã nắm trong tay 99% đất đai.

Áo Khắc Đức nghiêm túc nói.

Khang Tư cười cười nói sang chuyện khác:

- Được rồi! Ta đến nay còn không hiểu kỳ bản là có ý gì, là chỉ riêng bộ đội phụ thuộc trực tiếp của ta sao?

Uy Kiệt đối với vấn đề này không hé môi, còn Áo Khắc Đức lại cười cười nói:

- Đại nhân! Kỳ thật thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm, nhưng dựa theo cái tên lý giải, kỳ bản xem chừng là chỉ cờ xí bản trận, cũng là quân đội phụ thuộc trực tiếp, chỉ là gia thần cũng phụ thuộc trực tiếp vào ngài, hẳn cũng là kỳ bản.

Khang Tư gật đầu nói:

- Ồ! Hóa ra là thế. Được rồi, các ngươi nói một chút là thế nào phân phong những gia thần mới đầu nhập vào, 7000 binh sĩ tinh nhuệ đều khống chế trong tay bọn họ đấy.

Nếu đã quyết định đem nơi này làm căn cứ, như vậy phải xử lý tốt những gia thần này, cũng không thể như trước kia quyết định đem thành Thanh Nguyệt đưa cho bọn hắn.

- Đại nhân mượn cơ hội phân phong, thu nhận toàn bộ bọn họ thành kỳ bản đi? Như vậy sẽ không sợ binh sĩ bị các gia thần này khống chế nữa, dù sao đất đai ngài nhiều như vậy.

Uy Kiệt đề nghị.

Khi hắn biết sản lượng đất thấp như thế, lập tức đem đất đai bỏ khỏi tầm mắt. Nói cũng phải, 1 thạch lương thực giá cả cùng lắm chỉ 4 ngân tệ mà thôi.

Nghĩ vậy, đột nhiên Uy Kiệt chợt lóe linh quang, vội vàng cấp thiết nói:

- Đại nhân! Giá lương thực Đế quốc 1 thạch 4 ngân tệ, cũng là 400 tiền đồng, không biết giá lương nơi này là bao nhiêu?

Khang Tư đầu tiên là kỳ quái đang nói chuyện phân phong, tại sao đột nhiên lại nhảy sang giá lương, nhưng mà nhanh chóng nghĩ lại nhìn sang Áo Khắc Đức.

Áo Khắc Đức suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ở đây 1 thạch khoảng chừng 2 xâu, cũng khoảng 2000 tiền đồng, nhưng là gặp chiến tranh cùng thiên tai, thậm chí giá có khi đạt tới con số kinh người 1 kim tệ 1 thạch.

- Ha ha! Chỉ cần buôn bán lương thực là có thể kiếm được khoản lời to rồi, lương thực Đế quốc rất phong phú mà.

Uy Kiệt lập tức cười gian.

Áo Khắc Đức lần này không dám tiếp lời, kéo trọng tâm câu chuyện trở lại:

- Đại nhân! Uy Kiệt đại nhân nói đúng, những thổ phỉ này, còn có những hàng binh toàn bộ đều thu vào kỳ bản là biện pháp diệu toàn nhất.

Đây xác thật là biện pháp tốt, theo tập tục nơi này là chế độ thạch cao, ngươi chẳng chia đất cho bộ hạ, bộ hạ khẳng định sẽ tạo phản, những gia thần và thổ phỉ này đều nhắm tới điểm đó mà tới.

Nếu như biên chế giống như quân Đế quốc, khẳng định sẽ lập tức xảy ra biến loạn, cả vạn binh sĩ cộng thêm vào thế lực bản địa còn chưa ổn định, tuyệt đối có thể đem mấy ngàn người bên mình nuốt sạch sẽ.

Khang Tư thoáng cau mày:

- Cứ như vậy binh sĩ khẳng định quá vạn, chừng 50 vạn thạch cao, thạch cao thành Thanh Nguyệt thoáng cái mất phân nửa, khẩu phần dân chúng căn bản là không thể đảm bảo, hơn nửa đám gia thần cũng cần phân phong mà.

Áo Khắc Đức sửng sốt, sau dở khóc dở cười nói:

- Đại nhân! Gia thần thấp nhất mới 50 thạch, những tên binh sĩ cấp 1 thạch 2 thạch gắn bó quan hệ chủ tớ là được.

Uy Kiệt xen mồm lần nữa:

- Đại nhân! Thuộc hạ cho rằng chúng ta hắn nên đem cấp gia thần định lại lần nữa, cái gì mà tổ đầu đại tướng thật là khó nghe, hơn nữa bộ dạng rườm rà, hình như đẳng cấp quá ít.

- Ồ! Vậy ngươi nói xem sửa thế nào?

Khang Tư cười nói.

Uy Kiệt tròng mắt vừa chuyển, vỗ đùi nói:

- Nếu đều là kỳ bản, vậy cứ định như vầy: kỳ đinh, kỳ binh, kỳ chính, kỳ đầu, kỳ đội, kỳ trưởng, kỳ thị tướng, kỳ bộ tướng, kỳ đại tướng, kỳ trung lão, kỳ gia lão, kỳ túc lão, như vậy có 12 cấp, cũng đủ để đám gia thần này leo rồi.

Áo Khắc Đức ngẩn người, hiển nhiên hắn không ngờ tới Uy Kiệt linh cơ khẽ động, lại có thể nghĩ ra cái chế độ đẳng cấp này, xem ra bất cứ người nào cũng không thể xem nhẹ.

Khang Tư suy nghĩ một chút mỉm cười:

- Xem ra là ngươi tham chiếu quân hàm Đế quốc làm ra thứ này, kỳ đinh chính là tân binh nhập ngũ sao? Chế độ này không tệ, chỉ là từ kỳ thị tướng đem chữ kỳ bỏ đi, đổi thành 2 chữ, đọc thuận miệng hơn.

Áo Khắc Đức nghe vậy vừa nghĩ lại, bỗng nhiên buồn cười, không phải sao, kỳ đinh bằng binh nhì, kỳ binh bằng binh bậc 2, kỳ chính bằng binh bậc 1, kỳ đầu là Hạ sĩ, kỳ đội là Trung sĩ, kỳ trưởng là Thượng sĩ, thị tướng, bộ tướng, đại tướng tương ứng với Thiếu úy, Trung úy, Thượng úy, trung lão, gia lão, túc lão liền ứng với Thiếu tá, Trung tá, Thượng tá rồi.

Chỉ là sau Thiếu tướng? Ài, nơi hỗn loạn này sao có Thiếu tướng được, nên nhớ, đại nhân cũng chỉ là một Thiếu tá mà thôi.

Áo Khắc Đức suy nghĩ một chút, đề nghị:

- Đại nhân, theo thuộc hạ xem, không bằng đặt mức thạch cao như vầy: kỳ đinh 1 thạch, kỳ binh 2 thạch, kỳ chính 5 thạch, kỳ đầu 10 thạch, kỳ đội 20 thạch, kỳ trưởng 50 thạch, thị tướng 100 thạch, bộ tướng 200 thạch, đại tướng 500 thạch, trung lão 1000 thạch, gia lão 5000, túc lão 1 vạn thạch.

- Kỳ đinh chỉ có lấy 1 thủ cấp mới có thể trở thành kỳ binh, kỳ chính cũng chỉ có chém được 10 thủ cấp mới có thể trở thành kỳ đầu, theo đó thăng cấp, tính toán giống như quân công Đế quốc. Ngài xem thế nào?

- Được! Vậy nhiệm vụ tổ chức thì giao cho ngươi.

Khang Tư cười nói.

Uy Kiệt mặc dù có điểm không được tự nhiên, ai kêu Áo Khắc Đức nói mấy câu liền đem công lao chuyện mình đề nghị cướp hơn phân nửa? Nhưng bởi hai người cương vị bất đồng hơn nữa quan hệ tốt, cho nên Uy Kiệt chỉ lầm bầm vài câu liền khôi phục bình thường, thậm chí còn bắt đầu cười thầm Áo Khắc Đức thời gian tới ắt phải vội vàng chạy mệt như chó chết.

Lúc bọn người Khang Tư bận rộn, không biết là nguyên nhân do 1000 kỵ binh cùng 4000 bộ binh, hay là do nguyên nhân nào khác, dù sao mấy ngày nay vùng biên giới gió êm sóng lặng, ngay cả một chút sóng gợn cũng không có xảy ra.

Còn các gia tộc quyền thế dưới quyền khống chế của thành Thanh Nguyệt, xác thật sợ đổ máu đúng như lời Uy Kiệt nói, vài ngày trước nhận được lệnh triệu tập của thành chủ Thanh Nguyệt, lập tức ùn ùn chạy tới thành Thanh Nguyệt, lo sợ đến trễ bị thu mất lãnh địa. Ai có thể nghĩ tới bọn họ cứ như thế bước vào quỷ môn quan, bị đội kỵ binh diệt sạch sẽ.

Bây giờ còn sót lại, đều là thiếu chủ ở lại giữ nhà, hoặc là gia chủ đời trước chưa chết, hoặc là mấy tên gia chủ hữu danh vô thực không có binh lính.

Đám người này phát hiện bộ đội chủ lực gia tộc mình bị đội kỵ binh thần bí giết sạch, trong lòng run sợ bắt đầu co vào tổ, không dám đi đâu.

Hiện giờ bọn họ nhận được lệnh tân thành chủ, chần chờ một chút, cuối cùng trải qua một phen tranh đấu, vẫn cắn môi bạo gan đi vào yết kiến.

Còn các đoàn lính đánh thuê từ lúc biết được bên trong thành Thanh Nguyệt bạo loạn mà bắt đầu triệu tập nhân mã chuẩn bị xuất chiến, chờ trái chờ phải, đợi mãi không thấy thành Thanh Nguyệt đến mời tác chiến, ngược lại nhận được lời mời của tân thành chủ đến làm khách trò chuyện.

Bọn họ tuy kỳ quái sao thành Thanh Nguyệt xong đời nhanh như vậy, nhưng vẫn thản nhiên như không, đối với bọn họ mà nói ai làm lãnh chủ cũng đều là một dạng, chỉ cần có tiền kiếm là được.

Như vậy, các đầu mục thế lực còn sót lại trong lãnh địa thành Thanh Nguyệt, đều mang tâm tình thấp thỏm bất an chạy tới thành Thanh Nguyệt, mà Ni Nhĩ đang ở tận bên ngoài, không thèm để ý quăng quân quyền lại cho Do An, tự thân dẫn thủ hạ nhanh chạy về.

Ngay cả ngu ngốc cũng biết khao thưởng trì hoãn đã lâu sắp tiến hành, nếu như là binh lính nhỏ nhặt, vậy có về hay không cũng như nhau, tưởng thưởng sẽ không thiếu ngươi. Nhưng những kẻ tai to mặt lớn như Ni Nhĩ lại không được, có lúc một câu nói bậy có thể mất đi mấy trăm thạch đất!

Trong đại sảnh lầu 1 Thiên Thủ các, Ni Nhĩ cùng Cung Tá Đôn phân biệt ngồi xếp bằng phía trước, bởi vì thủ hạ không có tư cách ngồi cùng hàng đầu, cho nên chỉ có 2 người bọn họ. Chỉ là 2 người cô linh không có hứng thú chào hỏi, hai người đều cụp mắt ngồi thẳng, không ai hé môi.

Mà bất đồng với bọn họ, ngồi hàng thứ 2 là các gia thần xuất thân đầu mục thổ phỉ, lúc này lại đang cao hứng bừng bừng chụm đầu ghé tai, nhưng có điểm cổ quái, chưa nói được 10 câu liền chuyển tới phương diện thạch cao, nhưng vừa mở miệng liền lập tức dời đi chỗ khác, khiến người bên ngoài nghe thấy khó chịu.

Khải Hải thân ở hàng này, vừa nói nhảm với đồng liêu bên cạnh, vừa liếc nhìn hai người Ni Nhĩ, Cung Tá Đôn. Vốn hắn muốn mình cũng ngồi ở hàng thứ nhất, nhưng lo nghĩ mình căn bản không có một thủ hạ nào, tùy tiện đi lên bị thủ hạ bọn họ chặn lại vậy thật mất mặt, cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Còn hàng thứ 3 là các gia thần đầu hàng, tuy rằng bọn họ không có náo động như đám gia thần thổ phỉ kia, nhưng cũng nhỏ giọng nói khẽ.

Vắng vẻ nhất, chính là loạt hàng cuối cùng chỉ có vài gia tộc quyền thế tôm tép địa phương, những gia tộc này hiện hoàn toàn bất ổn, thấp thỏm bất an, nào có tâm tình nói chuyện, dù là ngẩng đầu nhìn xung quanh cũng không dám, quả thật như con dâu nhỏ bị ức hiếp.

- Đại nhân giá lâm!

Đột nhiên một tiếng hô to vang lên, mọi người lập tức im lặng, đồng thời cúi người khom lưng rạp trên đất.

- Tham kiến chủ công!

Ni Nhĩ, Cung Tá Đôn hai người đồng thời dẫn đầu mọi người hô to, hai người bọn họ hiện tại bắt đầu có vẻ như người đứng đầu.

- Đứng lên đi.

Khang Tư vừa nói vừa xếp chân ngồi xuống.

Uy Kiệt cùng Áo Khắc Đức theo ngồi hai bên, Tương Văn lại ngồi ở phía sau Khang Tư, còn Lôi Đặc, Lôi Khải lại ngồi hai bên phía trước Khang Tư.

- Tạ ơn chủ công.

Bọn người Ni Nhĩ vội vã ngồi ngay ngắn.

Khang Tư lúc này mới phát hiện, bọn người này đều thay một bộ trang phục hoa lệ, tóc tai sạch sẽ, đã hoàn toàn không còn bộ dáng thổ phỉ như trước nữa.

- Ừm! Không nói nhiều lời, lần này triệu tập chư vị tới đây, một là xác nhận công tác sau này của các vị, hai là sắc phong thạch cao cho chư vị.

Khang Tư vừa nói lời này, nhiệt độ không khí hiện trường đột nhiên dâng cao, hô hấp mọi người cũng dần trở nên gấp gáp.

Nhưng Khang Tư liền bóp chẹt khẩu vị mọi người:

- Chỉ là trước khi sắc phong, ta muốn nói một chút, lãnh địa Lôi gia ta sắc phong, không bao hàm các loại tài nguyên khoáng sản, nếu như trong lãnh địa phát hiện khoáng sản, như vậy sẽ bị chuyển phong.

Nghe nói như thế, đám gia thần xuất thân thổ phỉ chỉ là sửng sốt, lại không hề quan tâm, bọn họ tính toán chỉ là vinh quang cùng lương thực lãnh địa mang đến, cái khác lại không quan tâm gì.

Mà Cung Tá Đôn cùng đám hàng thần lại vẻ mặt khổ sở, bán đảo Phi Ba thu hoạch rất thấp, chỉ dựa vào thạch cao căn bản không thể duy trì sinh hoạt thoải mái.

Duy trì sinh hoạt xa xỉ cho võ sĩ, chủ yếu là dựa vào các tài nguyên khác trong lãnh địa, đặc biệt là khoáng sản. Chủ công quyết định như vậy, chẳng phải là để những người này về sau chỉ có thể dựa vào thạch cao mà sống sao?

Đồng dạng, đám gia thần vì lương thực lãnh địa mà kinh ngạc, mọi người lại càng kinh ngạc hơn vì nghe từ "Lôi gia", chỉ là, đám gia thần không biết chi tiết về Khang Tư cũng không lưu ý, chỉ là nhớ kỹ chủ công mình là gia chủ Lôi gia là được.

Nói đến cũng buồn cười, phần lớn gia thần đầu hàng không ngờ lại không biết tên gia tộc chủ nhân mới, thật sự là mất mặt mà.

Ni Nhĩ, Cung Tá Đôn, Phí Nhĩ biết rõ tính danh Khang Tư lại buồn bã uể oải, vừa nghe chủ công sửa họ, liền biết chủ công chuẩn bị trực tiếp khống chế thành Thanh Nguyệt rồi.

Lẽ nào chủ công không biết có thể che giấu người khác được sao? Cứ thế này, vậy mấy người bọn họ làm gì? Nhưng thời điểm hiện giờ căn bản không thể lên tiếng khuyên can, không còn cách nào chỉ có thể cúi đầu che giấu thần sắc của mình.

Thấy thần sắc mọi người, Khang Tư cười cười:

- Yên tâm, ta cũng biết chỉ dựa vào thạch cao rất khó qua ngày, cho nên Lôi gia sẽ cấp cho các vị lương tháng tương xứng.

Lương tháng? Lương tháng có bao nhiêu chứ, sợ rằng chỉ có thể duy trì sinh hoạt khó khăn mà thôi? Cung Tá Đôn cùng hàng thần đều cười khổ. Bọn họ có thể kháng nghị sao? Lúc này không nể mặt mũi tuyệt đối sẽ bị xử tử.

Còn đám gia thần thổ phỉ vui mừng tán thưởng, đám người này hoàn toàn là vô thức ưa thích tiền tài.

Nhưng Khang Tư nói một câu:

- Đồng thời, ngoại trừ khoáng sản ra, tài nguyên trong lãnh địa mọi người đều có thể tự do sử dụng.

Lập tức để mọi người hai mắt tóe sáng, đặc biệt Cung Tá Đôn cùng hàng thần, vừa vì tịch thu khoáng sản mà đối với Khang Tư xuất hiện khúc mắc lập tức tan thành mây khói.

Bọn họ phản ứng như vậy rất đơn giản, tuy rằng trước đây khoáng sản đều do gia chủ sở hữu, thế nhưng gia thần chỉ có thể ở trong lãnh địa mình khai thác lén lút, không có món thu nhập này tuyệt đối sẽ thống khổ.

Nhưng hiện tại tuy rằng không có khoáng sản, nhưng các dạng tài nguyên khác như là gỗ cũng bị gia chủ khống chế, giờ có thể quang minh chính đại khai thác, so với trước đây, hiện giờ càng dễ kiếm tiền hơn.

Chờ mọi người hưng phấn một hồi, Khang Tư thần sắc biến đổi, trở nên nghiêm túc, mọi người biết bày trận lớn như vậy, cũng ngừng thở lắng nghe.

Chỉ nghe Khang Tư nói:

- Công phá thành trì nơi này cho Lôi gia ta, lập ra công trạng lớn nhất chính là Cung Tá Đôn, hơn nữa Cung Tá Đôn lấy được thủ cấp của nguyên thành chủ, huân công trác việt, hiện phong làm đại tướng Lôi gia, lĩnh 500 thạch, lương bổng 100 xâu.

Nghe được đại tướng 500 thạch, trong lòng mọi người nhảy dựng, chủ công này cũng quá hào phóng đi chứ? Một cái đại tướng nho nhỏ có lãnh địa 500 thạch? Hơn nữa mỗi tháng còn có 100 xâu lương bổng?

Hiện tại giá thị trường là 2 xâu 1 thạch lương thực, chẳng phải mỗi tháng có thêm 50 thạch lãnh địa? Đi theo chủ công đúng là tuyệt vời mà!

Cung Tá Đôn lại một trận khổ sở.

Bản thân lập ra công lao lớn như vậy mới có 500 thạch, hơn nữa bản thân chẳng những còn hiến ra 5 tên mật vệ, còn đem gia tộc tẩy trừ một lần, sớm biết như thế còn không bằng tuân theo kế hoạch các trưởng lão, ít nhất gia tộc mình còn có thể thu được vùng núi kia, mà không phải như bây giờ chỉ có 500 thạch.

Cung Tá Binh lại cực kỳ phẫn nộ, hắn không nghĩ tới gia tộc mình vì Khang Tư này vào sinh ra tử, chỉ nhận được một chút lãnh địa như thế, sớm biết vậy đã đầu nhập vào thành Thanh Nguyệt cho rồi.

Đương nhiên, Cung Tá Binh tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng hắn cũng minh bạch hiện tại phản kháng chẳng khác gì muốn chết, cho nên chỉ có thể cúi đầu nghiến răng ken két.

- Cung Tá gia hiến mật vệ có công, còn có gia chủ trẻ tuổi triển vọng, trung thành tận tâm, phong lĩnh 1 vạn thạch.

Khang Tư tiếp tục nói.

Nghe nói như thế, mọi người ngẩng mạnh đầu, nhìn thẳng Cung Tá Đôn, Cung Tá Đôn càng cảm giác như mình từ địa ngục nhảy lên thiên đường, kích động đến toàn thân phát run, một hồi lâu mới cưỡng chế kích động dập đầu cảm tạ:

- Thần không dám nhận, tạ chủ công ban thưởng.

Hiện giờ hắn khẩn trương ngay cả nhiều lời cũng không dám, sợ hãi mình vừa nói khách khí, Khang Tư liền nhân cơ hội thu hồi, như vậy sợ mình hối hận đến thắt cổ.

Mọi người cực kỳ đố kỵ, đặc biệt là Ni Nhĩ, tuy rằng hắn đối với Cung Tá Đôn thu được ban thưởng cự ngạch cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Nhưng không ngờ tới lại là vạn thạch cao như vậy, mức thưởng thật quá chấn động lòng người!

Vạn thạch là cái gì? Ở bán đảo Phi Ba, lãnh địa vạn thạch chính là chư hầu rồi!

Cung Tá Binh hiện tại kinh hỉ cười không khép miệng, thèm nhỏ dãi. Biết chủ công này hào phóng, không ngờ tới lại hào phóng đến như vậy!

Dựa theo lệ thường, tam thúc mình lập ra công lao, nhiều lắm chỉ ban thưởng 2000 thạch, không ngờ lại tới vạn thạch! Trời ạ, Cung Tá gia mình cũng có thể trở thành một phương chư hầu sao?

- Ni Nhĩ mở mang ranh giới cho Lôi gia ta, hiện phong làm đại tướng Lôi gia, lĩnh 500 thạch, lương tháng 100 xâu. Ni Nhĩ gia phong lĩnh 5000 thạch.

Nghe lời này của Khang Tư, nguyên bản Ni Nhĩ đang trong lò lửa lập tức toàn thân mát lạnh sảng khoái, cả người vui mừng choáng váng.

Vốn bản thân chỉ là một đầu mục thổ phỉ nho nhỏ, lại có được lãnh địa 5000 thạch! Hắn cho rằng mình không có gia tộc, cũng chỉ có một người, cho nên đem lãnh địa sắc phong cho gia tộc trở thành của mình.

Đối với Ni Nhĩ cũng thu được nhiều lãnh địa như vậy, mọi người cũng không lưu ý, dù sao Ni Nhĩ công lao đứng hạng nhì mà.

Nhưng là mọi người vẫn có điểm mê hoặc, sao chủ công muốn đem lãnh địa gia tộc cố ý phân phong mặt khác? Dựa theo lệ cũ hắn phải tính cùng một chỗ chứ, lẽ nào chủ công phân biệt cá nhân và gia tộc chia ra?

Một ít đầu óc linh hoạt nghĩ đến đây, sắc mặt đều biến đổi, Cung Tá Đôn chính là một trong số đó.

- Khải Hải tác chiến dũng mãnh, công thành có công, hiện phong làm đại tướng Lôi gia, lĩnh 500 thạch, lương tháng 100 xâu.

- Phí Nhĩ hiệp trợ Lôi gia tiếp thu lãnh địa có công, hiện phong làm đại tướng Lôi gia, lĩnh 500 thạch, lương tháng 100 xâu.

Khang Tư tiếp tục nói.

Lần này mọi người cảm giác có điểm cổ quái, hai người này đều là hàng thần, làm thế nào có cùng địa vị với hai đại gia thần khác? Hơn nữa dù là có công lao sắc phong, nhưng sao hai người này không có sắc phong lãnh địa gia tộc?

Theo Khang Tư phân phong, mọi người mới hiểu được, đại tướng cũng không phải đại tướng trước kia, mà là cấp vị tướng cao cấp. Ngoại trừ tứ đại gia thần ra, những người khác đều là bộ tướng, thị tướng, kỳ trưởng, từ 3 cấp này nhảy lên.

Gia thần xuất thân thổ phỉ không có bất cứ ý kiến gì, còn đám xuất thân hàng thần, tuy rằng theo tên gọi so với cấp trước đây thấp hơn, nhưng lĩnh thạch cao so với trước nhiều hơn mấy lần, hơn nữa mỗi tháng bổng lộc cũng cao, cho nên cũng rất vui mừng.

Đặc biệt Cung Tá Binh, hắn không nghĩ tới, tính theo gia thần tam thúc hắn cũng kiếm được một chức kỳ trưởng, giúp gia tộc khi không có thêm 50 thạch cao cùng 10 xâu lương tháng. Tuy rằng hiện tại gia tộc có vạn thạch, chính hắn là gia chủ tương lai căn bản không cần quan tâm 50 thạch này, nhưng thạch cao có thể truyền đời có ai lại ngại nhiều, dù là thêm 1-2 thạch, đối với hắn cầu còn không được.

Còn đám thổ hào sót lại, ngược lại có chút mất mát, bọn họ chẳng những không thu được ban thưởng, trái lại thạch cao sở hữu bị giảm phân nửa, nhưng người dưới mái hiên có thể không cúi đầu sao?

Hơn nữa bọn họ đều là gia tộc quyền thế có mấy ngàn thạch, lại thêm chủ lực bị diệt, chỗ dựa không còn, dù là phân nửa thạch cao cũng có thể để mình cùng kỳ nhân sống tốt, càng đừng nói đồng dạng có lương tháng không thấp. Hơn nữa lo lắng phản kháng chính là diệt tộc, cũng chỉ phải dập đầu nhận lãnh.

109. Chương 109: Vội Vàng Phân Chia Quyền Lực (p1+2)

Vì không làm trở ngại gia thần ở bên dưới tiến lên tạ ơn, rồi chuyển đi đến một góc ngồi xuống, Ni Nhĩ vẫn như cũ chìm đắm trong hạnh phúc, lúc này đột nhiên bị người ta làm phiền, rất bất mãn trừng mắt với gia thần kia, thấp giọng nói:

- Chuyện gì?

Gia thần của hắn vội vàng nhỏ giọng nói:

- Chủ công! Đại điện đã sắc phong đến thổ hào rồi, như thế nào mà chúng ta còn chưa được sắc phong vậy?

- Ngu ngốc, các ngươi là gia thần của ta, đương nhiên sẽ không sắc phong cho các ngươi.

Ni Nhĩ vô tình nói.

- Thế nhưng chủ công, Cung Tá Binh cũng được năm mươi thạch. Còn thủ hạ của những tên đầu mục cũng được rất nhiều thạch cao đấy.

Gia thần lo lắng nói.

- Sao? Đây là có chuyện gì?

Ni Nhĩ thế nhưng hiểu rõ, những tên đầu mục thổ phỉ cũng học tập mình thu thủ hạ làm gia thần. Gia thần của bọn họ như thế nào lại có thạch cao, trong khi gia thần của mình lại không có.

Cung Tá Đôn ở bên cạnh Ni Nhĩ nghe được lời đối thoại này, cười gượng một cái, xen vào nói:

- Không cần phải suy nghĩ lung tung. Ta ở bên này ngoài Cung Tá Binh ra, những gia thần khác cũng giống nhau không có sắc phong.

Cung Tá Đôn phải chủ động đáp lời, chủ yếu là sau khi hắn cảm giác được không thích hợp, thì định bụng sẽ cùng Ni Nhĩ tạo thành mối quan hệ tốt. Nếu không hắn đâu thèm quan tâm đến tên khốn đối thủ của mình này.

Ni Nhĩ hiển nhiên không nghĩ tới Cung Tá Đôn sẽ đáp lời với mình, có chút sửng sốt, mới hỏi:

- Ý tứ của chủ công là gì?

- Ngươi không phát hiện ra chỉ có hai người chúng ta là có lãnh địa gia tộc sao? Ngươi một thân một mình, chủ công vì cái gì lại đặc biệt nói rõ sắc phong lãnh địa cho gia tộc của ngươi?

Nhìn thấy Ni Nhĩ lắc đầu, Cung Tá Đôn nhịn không được lớn giọng:

- Còn không minh bạch ý tứ của chủ công sao? Đây là muốn chúng ta tự thân nuôi dưỡng gia thần đấy.

- Tự thân nuôi dưỡng gia thần của mình, chuyện này rất bình thường a, như thế nào ta thấy chuyện ngươi vừa nói cảm thấy có chút không phù hợp?

Ni Nhĩ vẻ mặt vẫn còn có chút mơ hồ.

- Ôi, té ra ngươi vừa rồi chỉ một mực tự cao hứng, không cẩn thận suy xét lời nói của chủ công.

Cung Tá Đôn thở dài than thầm: Người này lại có thể ngang vai vế với mình sao? Thật là ông trời chỉ có một mắt.

- Nói cái gì?

Ni Nhĩ vội vàng hỏi. Hắn quả thật là hoan hỉ phát điên lên rồi.

- Chủ công cũng chính là chế độ Lôi gia so sánh với chế độ của các thế lực khác cũng khác biệt. Ta thống kê một chút cấp vị gia tộc, ít nhất cũng cao hơn chín cấp. Hơn nữa mỗi một cấp đều có số thạch cao cố định và lương tháng. Không giống những thế lực khác đơn thuần chỉ là một cấp vị như vậy, ngoài ra thì thứ gì cũng không có.

Cung Tá Đôn nói.

Ni Nhĩ bấm đầu ngón tay một hồi sau đó hỏi:

- Chín cấp? Những chín cấp?

- Kỳ đinh được lãnh địa một thạch lương tháng một xâu, Kỳ binh thì hai thạch một xâu năm trăm đồng. Kỳ chính năm thạch hai xâu. Kỳ đầu mười thạch ba xâu. Kỳ đội hai mươi thạch năm xâu. Kỳ trường năm mươi thạch mười xâu. Thị tướng một trăm thạch hai mươi xâu. Bộ tướng hai trăm thạch năm mươi xâu. Đại tướng năm trăm thạch một trăm xâu. Phía trên nữa còn chưa có người đảm nhiệm nên không biết được, nhưng chắc còn có đẳng cấp trung lão, gia lão thế này nữa.

Cung Tá Đôn nói.

- Thị tướng cũng chính là đại tướng, kỳ trưởng chính là đội trưởng sao? Thế nhưng kỳ đinh này, là cái gì?

Ni Nhĩ vẻ mặt không hiểu được hỏi.

- Kỳ đinh là đẳng cấp binh sĩ vừa mới gia nhập quân đội. Kỳ binh là lão binh từng chiến đấu trên chiến trường, chặt được một thủ cấp của địch. Chiếu theo cái tên này mà xưng hô lên, kỳ đầu đã xem như là tiến vào giai cấp võ sĩ.

- Ha ha! Chủ công thật là mạnh tay, không ngờ ngay cả binh sĩ vừa mới nhập ngũ cũng có thạch cao và lương bổng. Một loại khích lệ như thế này, Ta xem ra sức mạnh của Lôi gia tuyệt đối có thể xưng bá ở bán đảo Phi Ba rồi.

Ni Nhĩ rất cao hứng nói.

Cung Tá Đôn sau khi nhìn chăm chăm vào Ni Nhĩ một lát, lắc đầu nói:

- Ngươi thật là... Ôi, nói thẳng với ngươi, một chiêu này của chủ công, giống như biến toàn bộ quân đội thành bộ đội trực thuộc của hắn. Nói cách khác, tất cả mấy trăm binh lính tinh nhuệ dưới trướng của ngươi, bây giờ đã không còn nằm dưới sự khống chế của ngươi nữa rồi.

- Ta không thể khống chế sao? Gia thần của ta nhưng là trực tiếp xuống đảm nhiệm đội trưởng mười người, hạ tầng cơ sở đều bị ta khống chế hết, bọn họ có ai dám không nghe lệnh của ta?

Ni Nhĩ lập tức phản bác. Hắn đúng là đặc biệt khẩn trương vì mấy trăm người kia, những sức mạnh này chính là căn cơ của mình a.

Cung Tá Đôn cười hắc hắc:

- Lạy ngươi! Ngươi chỉ là phái gia thần đi đảm nhiệm đội trưởng mười người. Nhưng chủ công trực tiếp sắc phong thạch cao một thạch cho bọn họ, đồng thời mỗi tháng đều có tiền lương trước sau như một. Không

nói đến lương tháng, cũng không nói đến số lượng thạch cao này nhiều hay ít, nhưng nếu đã lãnh thạch cao, những binh sĩ này cũng đã là gia thần trực thuộc vào chủ công rồi. Bình thường không có chuyện gì thì không sao, chỉ khi nào chủ công ra lệnh tấn công. Ngươi cho rằng những binh sĩ này sẽ nghe vị quan trên ngươi này, hay là nghe lời chủ công của chúng ta chứ?

Ni Nhĩ mắt choáng váng, một hồi lâu sau mới nói:

- Chẳng lẽ sau này chúng ta chiêu mộ tư binh, cũng phải sắc phong thạch cao cho binh lính sao?

Cung Tá Đôn cười khổ nói:

- Ngươi cuối cùng cũng hiểu rõ rồi. Sau này chỉ như vậy mới có thể chiêu mộ được tư binh. Nhưng phải là chủ công không chiêu binh mới được. Nếu không những binh sĩ này sẽ chọn chủ công mà không phải là chúng ta. Trừ khi chúng ta cấp cho chúng thạch cao và lương bổng hơn nhiều lần so với chủ công, nếu không sẽ chẳng có một ai nguyện ý đi theo chúng ta cả.

- Chuyện này sao có thể được? Việc này chẳng phải là ngay cả tư binh cũng chiêu mộ không được sao? Phải biết rằng thạch cao của chúng ta còn phải chia ra một ít cho gia thần, mà bây giờ lại bị tước hết sạch khoáng sản, chỉ có thể dựa vào thạch cao mà sống qua ngày, nhưng lại phải cấp bổng lộc cho gia thần. Hơn nữa còn có những hao phí bình thường, căn bản là chẳng còn lại được bao nhiêu. Có thể duy trì thu chi cân đối đã là giỏi lắm rồi, ở đâu ra mà chiêu mộ những tư binh rồi lại phải trả thạch cao và lương tháng cho họ chứ? Cho dù là mười người tư binh trang bị và khẩu phần lương thực đều là phải tiêu tốn rất nhiều.

Ni Nhĩ kích động nói.

Cung Tá Đôn thở dài nói:

- Đúng vậy! Đây là chủ công để cho chúng ta nuôi không nổi tư binh. Ngươi có một mình thủ hạ cũng chỉ có hơn mười người gia thần như thế này, năm ngàn năm trăm thạch và mỗi tháng một trăm ngàn cũng đủ tiêu xài rồi. Nhưng ngươi xem nhà Cung Tá ta, đừng thấy nhà Cung Tá ta có một vạn thạch, nhưng toàn bộ nhà ta có bao nhiêu người đây? Bốn năm trăm người đều dựa vào một vạn thạch kia mà sinh hoạt qua ngày, so ra khẳng định còn chẳng bằng ngươi.

Hai bên đều biết rõ đối phương kêu nghèo, bởi vì bên trong lãnh địa ngoại trừ khoáng sản còn có những tài nguyên khác. Căn bản sẽ không khốn khổ như thế này. Bằng không thì mọi người liều mạng truy cầu thạch cao làm cái gì? Nhưng mà có than nghèo thì dù sao cũng dễ hơn là khoe giàu có chứ?

Nghe thấy Cung Tá Đôn không đem những thạch cao kia của hắn mà tính toán, Ni Nhĩ cười gian nói:

- Khà khà! Ngươi thật khôn khéo, không những có thể dùng nhân lực và thạch cao của gia tộc, mà chính mình còn có năm trăm thạch cao. Dúng bổng lộc thạch cao của ngươi hắn là có thể chiêu mộ một trăm tên tư binh rồi đấy? Nếu như chủ công khiêu chiến với bên ngoài, ngươi có một trăm tên tư binh này tuyệt đối có thể chém tướng đoạt cờ. Ngoài ra còn có thể dựa vào gia thần của chính mình mà đánh vào, tuyệt đối là một người trên trời, một kẻ dưới đất!

Ni Nhĩ nói đến đây, trong lòng khẽ động, âm thầm quyết định cho dù tiết kiệm ăn uống, hắn nhất định cũng phải chuẩn bị mấy trăm tên tư binh mới được. Nếu không thì sau này chính mình khẳng định sẽ rớt lại phía sau Cung Tá Đôn mất!

Cung Tá Đôn cười cười, không có hé răng, mà lúc này ở bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô điếc cả tai. Xem ra quân sĩ ở bên ngoài cũng biết bọn họ chính mình cũng có thạch cao. Việc này căn bản là không có bất cứ gia tộc cường hào nào có thể cả gan đắc tội.

Thật ra tất cả mọi người đều hiểu rõ. Hạn chế tư binh là phương sách Khang Tư dự phòng gia thần tạo phản. Nhưng mà cũng không có một người nào dám đứng dậy nói ra điều này.

Phương pháp này cũng không phải là cao minh. Những thế lực khác cũng đã áp dụng rồi. Chỉ cần bọn họ cam lòng đem thạch cao của chính mình xuất ra hơn phân nửa là được rồi.

Nhưng mà đảo mắt khắp bán đảo Phi Ba nguyện ý làm như vậy e rằng chỉ có Khang Tư người không để thạch cao vào trong mắt này thôi.

Đương nhiên, lần này sắc phong không có chút liên quan gì với dân binh xuất thân quân Đế Quốc. Hơn nữa bọn họ cũng không hiểu rõ sự quan trọng của thạch cao. Bây giờ dưới sự chỉ huy của Do An bọn họ đang canh giữ ở biên giới rồi.

Không phải là Khang Tư xem nặng bên này nhẹ bên kia, chủ yếu là nghĩ đến dân binh đều có thân phận quân Đế Quốc. Người nhà đều ở Đế Quốc, tới nơi này chỉ là hỗ trợ thôi. Cho nên Khang Tư quyết định chỉ ban thưởng cho bọn họ tiền tài, mà không có phân phong thạch cao.

Sắc phong rất nhanh đã kết thúc. Tất cả mọi người đang chờ Khang Tư tuyên bố giải tán. Để chính mình đi xem đất đai được sắc phong là như thế nào.

Nhưng mà Khang Tư cũng không có ý nghĩ như bọn họ, ngược lại nói:

- Lôi gia ta khẳng định không chỉ vì một tòa thành trì thành Thanh Nguyệt này. Cho nên quyết định bổ nhiệm Cung Tá Đôn làm Quyền chủ thành kiêm Thừa hành chính vụ. Ni Nhĩ làm Thừa hành kiểm tra trị an. Phí Nhĩ làm Thừa hành hậu cần thương nghiệp. Khải Hải làm Thống lĩnh thủy quân. Sau này mong rằng chư vị gia thần tuân thủ nghiêm ngặt cương vị. Phục tùng mệnh lệnh của Quyền chủ thành và Thừa hành.

Tất cả mọi người đều choáng váng. Chủ công vậy mà lại đem giao tất cả quyền lực cho tứ đại gia thần sao?

Nhưng mà không ai nhảy ra nhắc nhở Khang Tư. Bởi vì Khang Tư vẫn còn nắm giữ toàn bộ lục quân. Không phải nói là có quân đội trong tay, thiên hạ là của ta sao? Có quân đội thì còn sợ kẻ nào dám tạo phản chứ?

Mà Cung Tá Đôn vội vàng cùng đám người Ni Nhĩ tạ ơn lĩnh mệnh. Cung Tá Đôn hiểu rõ việc này tuy là chức vụ thay quyền chủ thành, nhưng cho dù nói như thế nào cũng là nắm quyền thành chủ. Nguyện vọng từ trước đến nay của mình đã thành hiện thực rồi.

Phí Nhĩ cũng không có bất ngờ, thừa hành hậu cần thương nghiệp thế này chắc chắn sẽ là mình. Mà Khải Hải lại vô cùng cao hứng, cuối cùng mình cũng quay về chức vụ ban đầu, mà còn là thống lĩnh thủy quân nữa.

Trong tứ đại gia thần chỉ có Ni Nhĩ là không sao cao hứng nổi. Bởi vì Cung Tá Đôn leo lên trên đầu hắn. Chăng qua là nghĩ rằng trị an và kiểm tra thì béo bở hơn, nên mới an lòng trở lại.

Quân đội nhận được chỗ tốt tinh thần chiến sĩ cũng ổn định, nghiêm chỉnh chấp nhận sắp xếp lại biên chế và điên cuồng huấn luyện. Tất cả đều trông mong chiến tranh có thể xảy ra, thu hoạch thủ cấp, để nâng cao địa vị và thạch cao của chính mình.

Tất nhiên, cùng với những gia thần có được chỗ tốt, bốn người Cung Tá Đôn cũng ra sức điều hành bên dưới làm việc. Bây giờ bọn họ đều biết rõ thạch cao của chính mình và gia tộc là sắc phong riêng biệt. Của mình thì người mình sử dụng cho chính mình, của gia tộc thì toàn tộc sử dụng. Một số gia thần có xuất thân là những nhánh khác của gia tộc cũng rất hoan nghênh đối với quy định này.

Ngay cả một số gia chủ cũng đã bắt đầu vì chính bản thân và gia đình mà nổ lực. Dù sao cũng không có gia chủ nào có thể hoàn toàn nắm trong tay quyền sở hữu và khống chế gia tộc, mà có thể làm bậy tùy ý phung phí mà không để ý đến ý kiến tộc nhân.

Có một số gia chủ yếu kém, cho dù là muốn mua cho chính mình một cây đao tốt, đều phải bàn bạc cùng tộc nhân một phen, ưng thuận mới được.

Sau khi phân phong, Khang Tư sau thời gian vài ngày thì đã đem quyền lực phân chia ra. Sở dĩ phải khẩn trương như thế này chủ yếu là hắn phát hiện những dân binh ở biên giới được điều về trở nên nóng nảy không yên tâm. Mặc dù cũng thưởng cho mỗi người mười kim tệ, nhưng cũng không khiến bọn họ xúc động nhiều lắm.

Thực ra ngẫm lại cũng đúng, bây giờ bọn họ đang ở ngoại quốc mà. Bọn họ xuất thân là bộ đội địa phương, tình cảm nhớ quê hương khẳng định sẽ cao hơn so với quân chính quy.

Đồng thời, Khang Tư cũng lo lắng đến nhiều chuyện lớn xảy ra. Tỉnh trưởng và Sư đoàn trưởng nhận được tin tức nên đã đến lĩnh địa Thiếu tá rồi. Chính mình cần phải đi về nói rõ một chút.

Chính vì hai nguyên nhân này, cho nên Khang Tư mới vội vàng quyết định phân chia quyền lực như thế. Đồng thời giải quyết nhanh chóng cho xong. Dù sao nắm trong tay quân quyền cũng không sợ xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Lúc gần đi, Khang Tư kêu vài người đoàn trưởng lính đánh thuê tới, đưa ra một món tiền đặt cọc ký kết cùng bọn họ một hiệp ước nếu đến ngày nào đó có kẻ thù ở bên ngoài xâm nhập lập tức tham gia chiến đấu, mà nếu phát sinh nội loạn thì dưới yêu cầu của Lão Đao mới tham gia dẹp loạn. Sau khi sắp xếp tất cả để dự phòng đối phó với những chuyện vạn nhất có thể xảy ra, Khang Tư lập tức mang theo thân vệ và dân binh lên thuyền rời đi.

Đương nhiên, không có người thân tín lưu lại thành Thanh Nguyệt khẳng định sẽ không tốt. Cho nên những kỵ binh thảo nguyên của Lão Đao rất thích hợp ở lại nhận lãnh trách nhiệm quan trọng này.

Tuy nhiên đội ngũ kỵ binh đều xuất thân từ dân binh bị mang trở về, nhưng chiến mã của bọn họ được giữ lại. Đồng thời Lão Đao cũng bắt đầu tuyển chọn người trong Thanh Nguyệt binh để bổ sung vào. Có một lực lượng có sức uy hiếp như thế này tồn tại, tin tưởng đủ để chấn nhiếp thành Thanh Nguyệt, duy trì sự ổn định nội bộ.

Một đường thuận buồm xuôi gió về tới bến cảng. Khang Tư nhìn thấy bến cảng lĩnh địa càng thêm rộng lớn. Chim cò hoa lá cái gì cũng có. Những chuyện này đối với đám người Khang Tư chỉ có thể cảm thán sự cường hãn của Lưu Bân.

Sau khi Khang Tư đến bến tàu, phát hiện một đám người đang đứng đợi ở đó. Đứng đầu chính là Bỉ Khố Đức, Khải Nhĩ Đặc và đặc biệt là Lưu Bân.

Khang Tư bất ngờ chính là còn có Âu Khắc từ đế đô gấp rút quay về.

Không đợi Âu Khắc tiến đến hành lễ, Bỉ Khố Đức và Khải Nhĩ Đặc hai người đã vượt lên đi lên trên thuyền. Sau đó cũng không bắt đầu cùng Khang Tư nói chuyện, soi mói nhìn khắp nơi trên thuyền.

Khang Tư cũng không mời được bọn họ xuống thuyền, không thể làm gì khác hơn là ở trên thuyền tiếp đón.

Đợi đến khi thấy các chiếc thuyền đều trống rỗng như nhau, Bỉ Khố Đức bọn họ mới vây quanh Khang Tư hỏi:

- Ngươi không đi đánh thành Thanh Nguyệt sao? Hay đã lạc trên biển mấy ngày? Nhưng mà những chiến mã đi đâu hết rồi? Ngươi không phải bán chiến mã cho thành Thanh Nguyệt coi như là nhận lỗi đó chứ?

Tương Văn đã sớm xem bọn hắn không vừa mắt lập tức nói:

- Sao có thể, đại nhân nhà ta là ai? Thành Thanh Nguyệt bảy tám ngày trước đã bị chúng ta chiếm được rồi!

Tương Văn bây giờ mới cho là chính mình không đem thị nữ về là một quyết định sáng suốt. Nếu không bị hai tên gia hỏa đáng ghét này nhìn thấy thì quả là phiền phức.

Bọn họ nếu như đòi lấy thị nữ, thật đúng là cho cũng không được mà không cho cũng không xong, dù sao cũng không thể chém đầu bọn chúng được? Người ta chính là quan viên Đế Quốc, chém chúng thì sẽ vu vào tội tạo phản, tuyệt đối là vừa khó xử vừa khó trốn tránh.

- Sao? Đánh hạ được rồi à? Vậy thành Thanh Nguyệt ai làm chủ?

Bỉ Đức Khố và Khải Đặc Nhĩ rõ ràng là không tin.

- Hắc! còn như thế nào nữa chứ, đương nhiên là giao cho bốn người đầu lĩnh rồi.

Uy Kiệt sau đó nói.

- Thật sao?

Hai người vẫn còn không tin, đều chuyển ánh mắt nhìn về phía Khang Tư.

- Đúng vậy! Việc buôn lậu xin hai vị đại nhân yên lòng. Phí Nhĩ của thành Thanh Nguyệt sẽ cùng hai vị đại nhân thương lượng một lần nữa.

Khang Tư gật đầu nói.

Bỉ Đức Khố và Khải Nhĩ Đặc hai người lập tức choáng váng. Nhiều ngày như vậy chính mình thấp tha thấp thỏm lo lắng tình hình quân địch. Thành Thanh Nguyệt đối với Khang Tư mà nói dễ dàng giống như dùng bữa như vậy? Lộ trình như thế này vừa đi vừa về cũng chỉ có mấy người thôi sao? Khấu trừ thời gian đó thì có được mấy người công thành chứ?

Chẳng lẽ Khang Tư chỉ bằng vào mấy ngàn người này, mà có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã bình định được thành Thanh Nguyệt ngang tàng xưng bá hải vực lâu nay sao? Chuyện này nghe cũng thật là kinh người quá đi chứ? Truyền ra bên ngoài thì e rằng ngay lập tức chấn động khắp trời!

Bỉ Đức Khố cảm thấy một cơn ớn lạnh, vội vàng nói:

- Khang Tư, ngươi sẽ không đem tính danh chân thực của mình để cho khắp cả Bán đảo Phi Ba biết đó chứ? Ngươi ngàn vạn lần đừng nên nói cho ta biết ngươi lên làm thành chủ rồi chứ.

Khang Tư hiểu rõ Bỉ Khố Đức lo lắng cái gì, cười nói:

- Xin yên tâm! Tỉnh Trưởng đại nhân, thuộc hạ ở trên Bán đảo Phi Ba là Lôi Luân Đặc, Lôi gia chính là gia chủ. Bây giờ làm chủ thành Thanh Nguyệt chính là một người thủ hạ của ta, gọi là Cung Tá Đôn, xuất thân là thổ hào bản địa của thành Thanh Nguyệt.

Khang Tư dám nói thật, cũng là xác định hai vị đại nhân này không dám đem chân tướng sự việc truyền ra ngoài. Dù sao nếu chính mình nói ngược lại, bọn họ sau đó cũng sẽ nói như vậy.

Nghe được lời này của Khang Tư, Bỉ Khố Đức mới thở phào nhẹ nhỏm. Bất kể hắn như thế nào lại xuất hiện ra một cái Lôi gia. Chỉ cần không gọi là Khang Tư Lôi Luân Đặc là được.

Nếu như Khang Tư đem chuyện này làm huyên náo cho khắp thiên hạ đều biết. Sợ rằng Đế Đô lập tức sẽ phái người đến điều tra. Đến lúc đó chính mình khẳng định cũng không thoát khỏi bị liên quan, không chết thì cũng bị lột da.

Sau khi cảm thấy thư thả trong lòng, Bỉ Khố Đức lập tức nhớ đến Khang Tư thực sự đã khống chế thành Thanh Nguyệt. Nghĩ đến tài phú thông qua buôn lậu cuồn cuộn không dứt mà đến, quả tim hắn lập tức nóng hầm hập lên. Thần thái hắn có chút nịnh hót nói:

- Khang Tư, ngươi xem chuyện buôn lậu này...

- Đại nhân! Việc này đều là do Phí Nhĩ phụ trách. Nhưng mà xin hai vị đại nhân yên tâm, lợi nhuận của hai vị đại nhân so với trước đây tuyệt đối lớn hơn rất nhiều.

Khang Tư đối với đạo lý đối nhân xử thế này đúng là hiểu biết rất rõ.

- Khà khà! Bây giờ chẳng khác nào lão đệ ngươi đã khống chế được nguồn hàng, bớt đi một tầng bóc lột, ba huynh đệ chúng ta muốn không phát tài cũng khó a.

Khải Nhĩ Đặc đắc ý chụp lấy bờ vai Khang Tư nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Nhìn hắn cố ý xuất ra bộ dạng nhiệt tình một cách thô lỗ, người thông minh đều biết rõ hắn vì cái gì mà trở nên nhiệt tình như vậy. Bởi vì bây giờ Khang Tư giống như là nguồn tài phú của bọn họ, không xu nịnh sao được?

Khang Tư vỗ ngực bảo chứng, tất nhiên cũng sẽ không quên nhân cơ hội yêu cầu một số chiến mã và binh khí. Sau đó mọi người lớn tiếng hoan hô Khang Tư trở lại phủ lĩnh chủ.

Dọc theo đường đi mọi người nói toàn là tiến trình chiến đấu. Còn như những chuyện như đúc tiền và phân đất, đám người Khang Tư ngay cả một chữ cũng không đề cập tới. Chỉ đến khi Âu Khắc nghe Tương Văn, Uy Kiệt kể lại đầy đủ những chuyện trải qua, hắn hết sức cảm thán chính mình không đi theo để trải qua chuyện tuyệt vời như vậy.

Sau khi Bỉ Khố Đức, Khải Nhĩ Đặc hai người đi xuống nghỉ ngơi, Âu Khắc lúc này mới có cơ hội phía bẩm báo với Khang Tư:

- Đại nhân! Thuộc hạ không phụ ủy thác, vì đại nhân tạo ra giấy chứng minh khống một trung đội thân vệ, và một trung đội thân vệ loại quan văn. Hơn nữa thuộc hạ còn kiếm được một ngàn con chiến mã. Phí tổn của lần này...

Âu Khắc vốn định báo cáo phí tổn thì bị Khang Tư cắt ngang:

- Tiền dùng bao nhiêu không cần phải nói cho ta biết. Dù sao tất cả tiền bạc đều do ngươi quản lý. Lần này ngươi làm rất tốt, ngoài một trung đội thân vệ, lại còn kiếm được một ngàn con chiến mã? Thật là lợi hại.

Khang Tư rõ ràng không có ngờ tới ở Đế Đô lại có thể mua được nhiều chiến mã như vậy, sau khi hỏi lại tình hình, mới thuận miệng hỏi một câu:

- Đúng rồi! Đế Đô có đại sự gì phát sinh hay không?

Nhìn thấy Khang Tư tin tưởng mình như vậy, Âu Khắc trong lòng nóng lên, cũng không nói nhiều, vứt những phí tổn qua một bên:

- Đại nhân! Đế Đô không có đại sự gì xảy ra. Đã có nguyên soái đại nhân chủ trì, ba quân đoàn thảo phạt thảo nguyên công kích vào thảo nguyên, cách vài ngày thì truyền về một tin báo thắng lợi, làm cho Đế Đô sắp chết lặng. Trừ những việc đó ra, thì nghe nói có vài hoàng tử, công chúa bởi vì vấn đề liên quan đến chuyện khai thác và phân phối mỏ bạc, mà vài lần hùa với nhau khi dễ thái tử. Khiến cho thái tử ở trong hội nghị Ngự Tiền khóc lóc và ngỏ lời không muốn nhận quyền khai thác mỏ. Sau khi sự việc truyền ra ngoài, toàn bộ Đế Đô đều huyên náo và xôn xao hẳn lên.

Tương Văn khinh thường nói:

- Hừ! Thái tử này cũng thật vô dụng, lại có thể để em trai và em gái của mình ức hiếp. Nếu như là ta, đã sớm đem chúng nó đánh một trận cho rồi.

Âu Khắc cười nói:

- Cũng không trách thái tử mềm yếu như vậy. Dù sao hắn có thân phận con trưởng mới trở thành thái tử. Nhà mẹ đẻ không có một chút thế lực, mà kế thừa ngôi vị hoàng đế Đế Quốc, chính là phải dựa vào sự mạnh yếu của thế lực. Một người thái tử như thế này thật đúng là chỉ cần một hoàng tử hoặc công chúa là có thể ức hiếp được.

Uy Kiệt lại rất hứng thú với chuyện này hỏi:

- Thái tử sau khi khóc nhè, sự việc sau đó có kết quả thế nào?

Âu Khắc cười nói:

- Ha ha! Đương nhiên là khiến cho tất cả thành viên Hội nghị ngự tiền bất mãn. Phải biết rằng, quyền khai thác mỏ bạc của thái tử là do Hội nghị ngự tiền chính thức cho phép. Nghi ngờ quyền khai thác của thái tử, chính là nghi ngờ quyền uy của Hội nghị ngự tiền. Không chỉ Nguyên soái và Thừa tướng đại nhân ra mặt, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng bị buộc phải xuất hiện, quở mắng mấy tên hoàng tử và công chúa kia.

Uy Kiệt cau mày nói:

- Thái tử cũng quá lỗ mãng, việc này không phải là những hoàng tử và công chúa kia đắc tội chết sao? Hắn còn muốn Đế Quốc hỗn loạn thêm nữa hay sao?

Bất kể người nào ở Đế Quốc cũng đều biết rõ thái tử đương nhiệm không có hy vọng trở thành hoàng đế, thậm chí đến thân vương cũng không thể có khả năng đảm nhiệm. Cho nên nói như hắn cũng không có bất cứ lo ngại gì.

- Phỏng chừng là hắn chuẩn bị sau này thoát ly Đế Quốc. Cho nên không quan tâm đến chuyện tương lai ai là hoàng đế. Ngược lại thì coi trọng tiền tài, dù sao trong lịch sử Đế Quốc cũng có tiền lệ như vậy.

Âu Khắc suy nghĩ một chút rồi nói.

- Nói như các ngươi, trong Hội nghị ngự tiền hoàng đế vì thái tử mà xuất hiện, có thể hay không khiến cho người ta tưởng rằng thái tử được bọn họ xem trọng chứ?

Khang Tư đột nhiên lên tiếng nói, làm cho mọi người hơi bị sửng sốt.

Thấy mọi người có vẻ ngẩn người hết ra, Khang Tư cười nói:

- Mặc kệ những chuyện này, khoảng cách rất xa với chúng ta.

Âu Khắc cũng cười nói:

- Đúng vậy! Quả thật chúng ta cách quá xa. Đúng rồi, đại nhân! Thuộc hạ cho rằng số thân vệ mới tốt nhất là không nên tuyển chọn trong dân binh lãnh địa.

- Sao? Bởi vì bọn họ có thân phận là quân nhân Đế Quốc sao?

Khang Tư hỏi. Hắn cũng chú ý đến điểm này, cho nên ở thành Thanh Nguyệt mới không cấp thạch cao cho bọn họ.

- Đúng vậy! Tuy là bây giờ bọn họ chính là thân binh, nhưng nói như thế nào cũng là con cháu của bộ đội địa phương, một khi bị người ta nhận ra mà nói, tuyệt đối sẽ rước lấy rất nhiều phiền phức.

Âu Khắc nói.

- Như vậy phải làm sao bây giờ? Nhân thủ của chúng ta không đủ, chẳng lẽ để cho những tên quan văn đó đổi nghề thành thân vệ sao?

Tương Văn nhíu mày.

- Hắc! Thật là choáng váng với đại tỷ ngươi rồi? Người người ở thành Thanh Nguyệt có trên hàng vạn nam giới cường tráng, vả lại Lão Đao cũng đã bắt đầu thành lập đội ngũ kỵ binh mới. Có nhiều lực lượng dự bị như vậy, đại nhân cần gì phải lo nghĩ không có người đảm nhiệm chức thân vệ chứ?

Uy Kiệt trộm cười nói. Nhưng mà nói xong lại bị Tương Văn vỗ cho một chưởng, đau nhưng hắn lại cười nhe răng ra.

- Đại nhân, đây là bản đồ lãnh địa Thiếu tá Khang Tư.

Lưu Bân từ trước đến giờ không hé răng bây giờ thấy không có chuyện gì nữa, mới móc ra một quyển da dê đưa lên.

Khang Tư vừa mở ra nhìn, một tấm bản đồ trực quan đặc biệt tỷ mỉ và ngắn gọn xuất hiên ở trước mắt. Đối với một phần địa đồ này, phương hướng và vị trí của lãnh địa, tình hình phân bố của tài nguyên và cơ cấu trọng yếu đều rõ ràng mạch lạc.

Khang Tư đột nhiên tâm huyết dâng trào nói:

- Lưu Bân! Không biết ngươi có nguyện ý theo ta đi Bán đảo Phi Ba hay không? Ta cần ngươi chế tạo cho ta một tấm bản đồ thành Thanh Nguyệt.

Khang Tư yêu cầu như vậy không kỳ quái chút nào, có bản đồ luyện quân có thể mạnh hơn gấp nhiều lần.

Trên khuôn mặt cáu bẩn trước nay của Lưu Bân đột nhiên hiện ra một nụ cười xán lạn:

- Được chứ! Dù sao lãnh địa của ngài cũng đã không có chuyện gì cần tôi làm nữa, nhưng mà...

Lưu Bân chớp mắt mấy cái, một luồng cảm giác linh hoạt lập tức xuất ra từ hai mắt của hắn:

- Tôi cũng muốn đại nhân sắc phong thạch cao cho tôi nữa.

- Ha ha! Việc này không có vấn đề, ngươi cần bao nhiêu thì cứ nói ra, ở thành Thanh Nguyệt thạch cao trong tay của ta còn có gần trăm vạn thạch nữa.

Khang Tư cười nói.

Kỹ năng chế đồ như thế này của Lưu Bân rất là quý báu, bởi vì cho dù là người không hiểu tình hình lĩnh địa Khang Tư thế nào, đều có thể căn cứ theo quyển da dê này mà phát động nhiều kế hoạch tập kích, việc đó nhìn vào tấm bản đồ thì sẽ biết.

- Hi hi! Tôi cũng không cần nhiều, trước tiên cấp cho tôi cấp bộ tướng là được. Sau này nếu lập công thì phong thưởng sau.

Lưu Bân cười nói.

- Được! Tới thành Thanh Nguyệt, ngươi lập tức vẽ đi.

Khang Tư cũng không tính toán Lưu Bân đòi hỏi nhiều hay ít, dù sao chính mình cũng sẽ không bạc đãi hắn.

Âu Khắc lập tức hướng về phía Khang Tư chúc mừng:

- Cung hỉ đại nhân thu được một cột trụ.

Khang Tư sửng sốt, sau đó cười cười. Hắn lúc này mới hiểu được, Lưu Bân hướng về phía mình yêu cầu thạch cao, là thẳng thắn trở thành thủ hạ thân tín của mình, mà không phải là bảo trì thân phận khách nhân như trước đây.

- Này! Âu Khắc! Ngươi ở lại giúp ta quản lý lãnh địa Thiếu tá, thế nào? Ta dự định tự mình đi Bán đảo Phi Ba luyện binh.

Khang Tư đột nhiên nhớ tới một vấn đề nào đó nói.

Âu Khắc hiểu rõ đây là Khang Tư chăm sóc mình, dù sao mình cũng không còn trẻ nữa, không muốn chính mình đi theo hắn vào trong chiến trường. Vốn không bằng lòng, nhưng nghĩ đến chuyện mặc dù thành Thanh Nguyệt là căn bản, nhưng mà lĩnh địa Thiếu tá cũng chỉ là mặt ngoài, hoạt động buôn lậu mới thực sự cần người coi sóc.

Mà việc đó cũng không biết có đến hay không, chắc là sẽ đến, cũng không biết khi nào thì kiểm tra viên lãnh địa mới đến để chiêu đãi.

Nghĩ vậy, Âu Khắc gật đầu, giữa năm đại thân vệ không ngờ chỉ có chính mình thích hợp để lưu lại. Những tiểu tử kia thì đi theo đại nhân tạo dựng sự nghiệp rồi, mình giữ cái nhà này cho tốt là được.

Cảm giác được mối thương cảm của Âu Khắc, Tương Văn xịch lại nắm lấy bàn tay của hắn, nhưng cũng không biết nói cái gì cho tốt, bầu không khí có chút trở nên trầm mặc.

Đúng lúc này, một tiếng sói kêu vang lên. Âm thanh còn chưa tiêu tán, một đạo hắc ảnh đả nhảy chồm vào lòng Khang Tư.

Uy Kiệt và Tương Văn lập tức hô lên thất thanh:

- Hắc Lang.

- Ha ha! Thật là xấu hổ, đi ra ngoài mà không mang ngươi theo. Nhưng mà hình như chính là do ngươi chạy đi đâu mất dạng ấy chứ.

Khang Tư mỉm cười vuốt ve đầu Hắc Lang nói.

Nhân cơ hội di chuyển sự chú ý, Tương Văn đang nắm lấy Âu Khắc đột nhiên kinh hô:

- A? Hắc Lang, ngươi thế nào lại bị thương? Chẳng lẽ trong cánh rừng gần đây còn có sinh vật nào tồn tại có thể ăn hiếp được ngươi sao? Hi hi! Xem ra mới có một khoảng thời gian không gặp ngươi đã yếu hẳn đi rồi a.

Hắc Lang quay đầu trừng mắt nhìn Tương Văn một cái, phun ra một hơi, ngửa mặt lên trời kêu lên, mà hùa theo nó còn có những tiếng sói tru đồng loạt ở khắp đồi núi. Tiếng sói tru như thế này ùn ùn vang lên khiến cho tất cả mọi người hết sức kinh ngạc. Ở bên ngoài phủ lĩnh chủ truyền đến âm thanh tập kết của binh sĩ.

Khang Tư vỗ vào đầu Hắc Lang một cái, Hắc Lang kêu lên một tiếng, tiếng sói tru vang vọng ở phía chân trời lập tức biến mất. Hắc Lang khép miệng lại, vẻ mặt xem thường liếc Tương Văn một cái, nhắm mắt lại nép vào bên chân Khang Tư nghỉ ngơi.

- Ngươi...

Tương Văn tức giận không biết nói cái gì cho phải.

Mà Âu Khắc lại cười nói:

- Ha ha, Hắc Lang thật là lợi hại, mới có một khoảng thời gian đã khống chế hết dã lang ở khắp phạm vi mấy trăm dặm rồi.

Nói là mấy trăm dặm, là bởi vì không có diện tích lớn như vậy, căn bản là không có nhiều dã lang như vậy sinh sống được.

Khang Tư cũng cười nói:

- Ừ! Xem ra lần này đi luyện binh cần phải đem Hắc Lang theo. Nó không chỉ có thể trinh sát tình hình quân địch, mà còn có thể giúp đở huấn luyện chiến mã, chế ngự được nỗi sợ hãi của ngựa đối với mãnh thú.

Mọi người đối với chuyện này cũng đều khen hay, nhưng mà Âu Khắc lại nhắc nhở nói:

- Đại nhân! Không thể chỉ đem theo một mình Hắc Lang, hay nhất là để cho Hắc Lang triệu tập thủ hạ của nó về đây cùng đi luôn một thể.

Hắc Lang nghe được việc liên quan đến mình, lập tức vểnh tai lên nghe.

- Dẫn sói tới nhiều như vậy để làm gì? Sẽ tiêu hao rất nhiều thịt đấy.

Tương Văn khó hiểu hỏi...

Âu Khắc nói:

- Nếu như chỉ đem theo một mình Hắc Lang, thì cho dù đại nhân đổi tên đổi họ, ngay cả bịt kín khuôn mặt, cũng sẽ lập tức bị người ta nhận ra. Dù sao đại nhân luyện binh là muốn phát động chiến tranh với bên ngoài. Nhiều người nhiều miệng, tình hình đặc biệt của đại nhân rất nhanh sẽ truyền đến Đế Quốc. Một khi bị người hữu tâm chú ý tới, thân phận của đại nhân sẽ bị lộ ra ánh sáng. Mà nếu như Hắc Lang mang theo thủ hạ xuất hiện thành đàn, lại không gây nên chú ý. Mọi người nhiều lắm thì sẽ xem như thành Thanh Nguyệt có rất nhiều con chó lớn mà thôi.

- Hắc! Vẫn là đại thúc suy nghĩ chu đáo. Ta cũng không có nghĩ đến điểm này.

Uy Kiệt thật là không biết xấu hổ nói.

Âu Khắc cười an ủi nói:

- Ngươi tuổi tác còn nhỏ, nhiều chuyện còn chưa xem xét kỹ càng, sau này gặp chuyện gì cũng phải suy xét nhiều hơn mới được.

Hắn đối với những tiểu tử này đúng là tràn đầy kỳ vọng.

- Được! Chuyện này cứ như vậy đi. Chờ Phí Nhĩ vận chuyển đến nhóm hàng hóa đầu tiên, chúng ta sẽ lên thuyền rời đi.

Khang Tư dùng câu này để kết thúc buổi tụ họp. Sau đó mọi người rời đi, vội vàng thực hiện công việc của mình.

Rất nhanh, một vài ngày sau, Phí Nhĩ áp tải mấy chục hải thuyền đến. Mà Bỉ Khố Đức ở bên này cũng sớm chuẩn bị vật tư. Bởi vì bằng vào người nhà của mình giao dịch, cho nên không có tranh chấp gì, rất nhanh đã quyết toán xong xuôi.

Ngay khi kết thúc lần giao dịch đầu tiên, Khang Tư mang theo đám người Tương Văn, đáp thuyền tiến về thành Thanh Nguyệt.

Nhóm thân vệ loại văn đầu tiên, để lại cho Âu Khắc một nửa để giúp đỡ bồi dưỡng những quan văn và thân vệ mới. Những văn quan và thân vệ này sau khi có kinh nghiệm thì sẽ đến thành Thanh Nguyệt tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Dù sao thành Thanh Nguyệt so với lĩnh địa Thiếu tá lớn hơn cả ngàn lần, càng có thể rèn luyện trở thành nhân tài trụ cột.

Ngoại trừ thân vệ của Khang Tư, còn có một người ngoài nữa, người này không phải là ai khác, chính là Do An đại đội trưởng dân binh này.

Do An là một người thông minh, đương nhiên hiểu rõ làm dân binh sẽ không có tiền đồ. Cho nên sau khi biết được Khang Tư không hề đem dân binh đi, lập tức vứt đi thân phận quân Đế Quốc, mà hướng về phía Khang Tư thuần phục. Hắn từ trong miệng Ni Nhĩ biết được thạch cao đại diện cho cái gì rồi.

Nghĩ đến việc chính mình khi đến đó nhận chức, cần phải có người giúp đở quản lý quân đội thành Thanh Nguyệt, Khang Tư cũng chấp nhận sự thuần phục của Do An.

Đương nhiên, Khang Tư ngoại trừ mang theo những người thân tín, còn mang theo Hắc Lang cùng với ba trăm dã lang thủ hạ của nó. Cũng không biết Hắc Lang chỉ huy như thế nào, mà những con dã lang này lại có thể nhu thuận và trật tự đợi ở bên trong khoang thuyền. Hoàn toàn không có chuyện gì làm phiền đến người trên thuyền. Nhưng mà vẫn vì bọn nó mà đặc biệt chuẩn bị mấy chiếc thuyền chở thức ăn.

110. Chương 110: Bá Chủ Khu Vực (p1+2+3)

Thời gian như dòng nước chảy, một khi không để ý thì đã như gió bay đi.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua lúc này đã là năm 1739 theo lịch lục địa.

Bán đảo Phi Ba thuộc vào một trong những khu vực hỗn loạn. Tuy là ba mặt giáp biển, nhưng vì vị trí không thuộc vùng nhiệt đới. Cho nên những hạt tuyết to như lông ngỗng đã rơi xuống bao trùm cả bán đảo.

Trên mặt tuyết trong một sơn cốc ở một nơi nào đó của bán đảo Phi Ba, mười tên hộ vệ đang bảo vệ một tên mập. Gian khổ bôn ba trong lớp tuyết dày cả thước. Xem những miếng băng dính máu trên người bọn họ và thần tình mệt mỏi lúc nào cũng quay đầu nhìn chung quanh, xem ra đúng là đã trải qua một trận chém giết, đang phải chạy trốn tới chỗ này.

- Mẹ nó! Lại có thể thừa nước đục thả câu sao? Lão tử dù có mất đi một nửa gia sản, cũng phải thuê đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, đến giết sạch các ngươi!

Người trung niên mập mạp ở giữa đám hộ vệ nắm thật chặt cái bọc ở trên người, trên áo lông có vết máu, vẻ mặt dữ tợn rống lên một tiếng.

- Cảm ơn khách nhân ngài đã lựa chọn đoàn Bạch Mạn Mân Côi, xin hỏi ngài có cái gì để chúng ta cống hiến sức lực đây?

Một âm thanh vang lên và một thân ảnh nương theo những hạt tuyết đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bởi vì đột nhiên xuất hiện một người bịt mặt cả người mặc áo lông màu trắng làm những tên hộ vệ phải rút đao đề phòng. Sau khi nghe nói như vậy lập tức thở phào hạ vũ khí xuống, ai cũng vì sự xuất hiện đột ngột của tên này mà cảm thấy kinh hoàng.

Mà tên trung niên mập mạp kia vẻ mặt lại càng khẩn trương tiến lên một bước, hô:

- Ta muốn thuê các ngươi tiêu diệt nhà Khải Đặc, đánh bọn nó chó gà cũng không tha, giết sạch cả nhà! Nhiệm vụ này ta phải trả bao nhiêu tiền vậy?

Người bịt mặt mặc đồ trắng khẽ chớp mắt nói:

- Xin lỗi! Chúng ta không nhận nhiệm vụ giết người vì thù hận. Chắc ngài cũng hiểu rõ đoàn Bạch Mạn Mân Côi chúng ta chỉ tiếp nhận nhiệm vụ công thành chiếm đất thôi.

Tên mập kia lộ vẻ sửng sốt, sau đó nói gấp:

- Được! Vậy các ngươi tiêu diệt thành Khải Đặc cho ta.

- Cần chiếm hay là phá hủy?

Người bịt mặt tiếp tục hỏi.

- Tốt! Bộ đội trực thuộc đóng ở trong thành Khải Đặc có hơn một vạn năm ngàn người, tư binh phụ thuộc có hơn ba vạn người, đồng thời còn có năm vạn người là đoàn lính đánh thuê. Mà chiếm lĩnh hay là phá hoại phí tổn cũng rất cao, cho nên ngài cần chi trả tổng cộng hai ngàn vạn xâu tiền đồng. Đồng thời xin ngài nhớ kỹ, dựa theo thông lệ, sau khi chúng ta chiếm được thành, chỉ đóng ở đó năm ngày, hết năm ngày, cho dù ngài có đến tiếp nhận hay không chúng ta cũng sẽ rời đi. Mà cũng đừng quên, một ngày chiếm thành, những tài vật ở bên trong thành tất cả sẽ là của chúng ta.

Người bịt mặt quần áo trắng nói rất rõ ràng.

Nghe thấy một con số kinh người như vậy, tên mập cũng không có giật mình, ngược lại vẻ mặt lại dữ tợn nói:

- Hiểu rồi, tiền là do các ngươi đến lấy hay là ta mang tới?

- Chúng ta không tự mình cầm tiền, làm phiền ngài đem món tiền đó đưa đến bến tàu Long Đặc. Chúng ta sẽ có thuyền ở đó để đợi. Một khi tiền đã đưa lên thuyền, chúng ta sẽ lập tức phát động công kích.

Người bịt mặt nói.

Trên mặt tên mập cũng xuất hiện nụ cười:

- Ha ha! Các ngươi vẫn còn cẩn thận như vậy. Thật ra bằng vào tên tuổi to lớn của các ngươi, cho dù đi ngang qua bán đảo Phi Ba, cũng không ai dám cướp tiền của các ngươi được.

- Hì hì! Đề phòng vạn nhất. Được rồi! Phía sau ngài cách năm mươi kilomet có một đội quân Khải Đặc năm trăm người, có cần chúng ta giúp ngài giải quyết không? Chúng ta chỉ lấy của ngài mười vạn xâu thôi.

Nhìn thấy tên mập hoảng hốt gật đầu liên tục, người bịt mặt khẽ chớp mắt một cái, gật đầu rồi "Vụt" một tiếng biến mất.

Động tác quỷ dị như vậy khiến cho tên mập và những người kia lấy làm kinh hãi, vẻ mặt của tên mập càng trở nên khiếp sợ nói:

- Đã sớm nghe nói bọn họ xuất quỷ nhập thần, thật sự là không nghĩ tới lại có thể như thế này a.

Nhìn bốn phía chung quanh không có người ngoài, một tên thanh niên trong đám hộ vệ của tên mập, thấy trên mặt tên mập lộ vẻ bình tĩnh, không khỏi lên tiếng hỏi dò:

- Các hạ! Đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi thực sự lợi hại như vậy sao? Có thể công chiếm thành Khải Đặc được ư?

Đối với hành động tùy tiện của thủ hạ, tên mập không những không có phẫn nộ, ngược lại ngữ khí lại cung kính nói:

- Đại nhân! Ngài vừa lên trên đảo một vài ngày thì gặp phải chuyện như vậy, tại hạ thật sự là vô cùng xin lỗi.

Tên hộ vệ phất phất tay không hợp với thân phận kia chút nào, cười nói:

- Ta đã từng nói qua, không cần lưu ý chuyện này, bởi vì có bất cứ chuyện gì xảy ra đều là cấp cho chúng ta kinh nghiệm. Ngươi hãy nói một chút về đoàn Bạch Mạn Mân Côi đi, ta thật sự rất tò mò, ngươi vừa lộ ra muốn tiêu diệt cả nhà Khải Đặc, sao đã lập tức có người biết mà đến tìm chứ?

Tên mập cười khổ một chút nói:

- Đại nhân! Chuyện này... Ôi! Hay là để kẻ hèn này nói lại từ đầu đi.

Nói xong thì dùng tay ra hiệu một cái, hắn và vị đại nhân kia đã được những tên hộ vệ bảo hộ lên đường.

- Đoàn Bạch Mạn Mân Côi này nổi lên hơn nữa năm trước đây, trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng mà uy danh lại rất hiển hách. Hơn nữa đoàn lính đánh thuê này có khác biệt so với những đoàn lính đánh thuê khác, không phải nhiệm vụ nào cũng tiếp nhận, mà chỉ tiếp nhận nhiệm vụ công thành chiếm đất.

Tên mập thấy vị đại nhân này trên mặt xuất hiện thần sắc nghi hoặc, cười cười:

- E rằng ngài sẽ cảm thấy có chút kỳ quái, đoàn lính đánh thuê có thể công hãm thành trì, ở trên bán đảo Phi Ba khắp nơi đều có. Dựa vào cái gì mà đoàn Bạch Mạn Mân Côi này có thể hiển hách như vậy? Việc này có nhiều nguyên nhân.

- Thứ nhất, đoàn Bạch Mạn Mân Côi trang bị đặc biệt xa xỉ, toàn bộ thành viên đều là một người hai ngựa. Hơn nữa trang bị của tất cả mọi người như khôi giáp, trường thương, mã đao, cung tên, đều rất là hoàn hảo. -

Vị đại nhân kia có chút sửng sốt:

- Việc này là điều cơ bản cần phải sắp xếp mà? Bắt buộc phải như vậy...

Nói đến đây, hắn đột nhiên nhớ tới một cái gì đó, ngại ngùng cười nói:

- Xin lỗi! Ta đã quên bán đảo Phi Ba thiếu sắt và thiếu ngựa.

Tên mập cảm thán nói:

- Đúng vậy, đại nhân! Cho nên ta mới nói bọn họ xa xỉ. Bởi vì trang bị của một kỵ binh của bọn họ, nếu mà lấy ra thì đủ để trang bị cho một người thương kỵ binh, một khinh đao kỵ binh, một người cung binh, một người trọng giáp binh. Mà xem ra sau khi chiến sĩ trang bị những món binh khí tinh nhuệ đó, so sánh với binh lính bình thường, sức chiến đấu đảm bảo sẽ mạnh hơn vài lần.

- Thì ra thế!

Vị đại nhân kia rõ ràng có vẻ không quan tâm. Hắn nghĩ như thế này cũng không có một gì đặc biệt.

Tên mập hiển nhiên cũng chú ý tới thần tình của vị đại nhân này, cười khổ một cái nói:

- Nếu như đại nhân biết được đoàn Bạch Mạn Mân Côi chỉ có bốn ngàn chiến mã, hai nghìn tên kỵ binh, mà có thể đánh phá ba vạn quân đội giữ thành. Ngài sẽ biết đoàn Bạch Mạn Mân Côi cường hãn đến mức độ nào.

- A!

Vị đại nhân kia lập tức choáng váng. Hai đội kỵ binh đối phó với ba vạn quân giữ thành sao? Việc này có phải là nói quá không?

Phải biết rằng quân đội trú đóng bên trong chính là binh lực ở trong thành, mà không phải là tổng binh lực bị phân tán ra khắp nơi. Như lời nói lúc nãy của người bịt mặt quân đội trực thuộc của thành Khải Đặc là một vạn năm ngàn quân, những người này chính là phòng thủ ở bên trong thành.

Tên mập hiển nhiên là rất đắc ý khi thấy vị đại nhân này ngạc nhiên, cười cười tiếp tục nói:

- Nguyên nhân thứ hai là đoàn Bạch Mạn Mân Côi xuất quỷ nhập thần, hơn nữa gần như không có một người nào biết được hành tung của bọn họ, điểm ấy khiến cho người ta cảm thấy khủng bố.

- Nói kỹ càng một chút đi.

Vị đại nhân kia cảm thấy có chút thích thú.

- Nói hắn xuất quỷ nhập thần, đại nhân, vừa rồi ngài cũng thấy rồi. Chúng ta căn bản không biết người bịt mặt kia làm thế nào xuất hiện đúng lúc mời chào sinh ý, lại như thế nào mà biến mất đi. Hơn nữa không chỉ là người, ngay cả chiến mã của bọn họ cũng là như thế. Căn bản không có người nào hiểu rõ kỵ binh nhiều như vậy tại sao có thể xuất hiện ở bên dưới thành trì mục tiêu. Đồng thời sau khi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, cũng không có một người nào hiểu rõ bọn họ như thế nào mà rời đi.

Tên mập nói.

- Bọn họ khẳng định không có địch nhân sao? Chẳng lẽ những người này không có lập cạm bẫy mai phục đánh úp bọn họ sao?

Vị đại nhân này rất là khó hiểu.

Tên mập kích động nói:

- Có! Như thế nào mà không có chứ? Đoàn Bạch Mạn Mân Côi vừa xuất hiện một tháng thì, thì có vài chuyện đắc tội với vài người thành chủ. Mà những tên thành chủ kia cũng tra không được cơ quan đầu não của đoàn Bạch Mạn Mân Côi này ở đâu. Cố ý phái người ủy thác Bạch Mạn Mân Côi đoàn công thành, dự định phục kích bọn họ. Nhưng mà không biết Bạch Mạn Mân Côi đoàn làm sao mà biết được tin tức. Bình thường chỉ có phái đi hai nghìn kỵ binh công kích, lần đó lại đến hơn một vạn quân sĩ, ngược lại tiêu diệt sạch toàn bộ quân đội phục kích của những vị thành chủ kia. Mà cùng lúc đó, những thành chủ kia đang núp ở trong thành chuẩn bị xem kịch vui kia, cũng chẳng biết vì sao mà mất đi trí nhớ, tự nhiên lầu canh phòng thủ bị hỏa thiêu thành tro tàn. Sau khi trải qua lần đó, cũng không có người nào dám chú ý đến bọn họ nữa.

- A! Không ai biết được cơ quan đầu não của bọn họ ở nơi nào sao?

Vị đại nhân kia hỏi.

- Đúng vậy! Không chỉ không biết cơ quan đầu não của bọn họ ở đâu, thậm chí ngay cả đội trưởng là ai, có bao nhiêu đoàn viên, không có một người ngoài nào có thể hiểu rõ. Còn một chuyện nữa, tất cả thành viên của bọn họ đều bịt mặt, hơn nữa bọn họ không có phục sức cố định. Có khi toàn bộ mặc quần áo màu đen, có khi toàn bộ lại mặc màu trắng, càng đặc biệt hơn chính là có người đã nhìn thấy bọn họ mặc quần áo màu xanh.

Tên mập gật đầu.

- Như vậy làm sao làm ăn được? Hay là giống như vừa rồi phải tự mình tìm tới cửa sao?

Vị đại nhân kia hỏi.

- Đúng vậy! Đều là chính bọn họ tìm đến cửa. Toàn bộ Bán đảo Phi Ba dường như không có chuyện gì mà bọn họ không biết. Cho nên mới nói điểm đó của bọn họ làm cho người ta sợ hãi.

Nói đến đây, trên mặt tên mập xuất hiện thần sắc sợ hãi.

Vị đại nhân kia cũng sợ đến nỗi sắc mặt có chút thay đổi, lập tức nói sang chuyện khác:

- Nói như vậy, tổng kết lại, đoàn Bạch Mạn Mân Côi này thật là hùng mạnh, thần bí như vậy sao? Ngươi thử đoán xem cơ quan đầu não của bọn họ được bố trí ở địa phương nào?

- Theo nhận định của tại hạ thì chắc là khu vực duyên hải. Bởi vì bọn họ thu chi phí đều thông qua tàu bè mà vận chuyển đi. Nhưng mà cảm thấy bọn họ có chút kỳ quái chính là: tất cả tiền công bọn họ chỉ lấy tiền đồng. Đối với loại kim tệ hoặc ngân tệ tiện lợi như vậy lại không lấy.

Tên mập khôi phục lại vẻ mặt bình thường nói.

- A! Chỉ cần tiền đồng sao? Ngươi nói bọn họ có thể hay không là thế lực ở bên ngoài lên trên đảo kiếm tiền?

Vị đại nhân này ánh mắt chợt lóe, đột nhiên nói như vậy.

Tên mập cười nói:

- Đại nhân! Nhìn thấy sự hùng manh và thần bí của đoàn Bạch Mạn Mân Côi, không phải không có người cũng suy đoán như vậy, nhưng mà việc này rõ ràng là không có khả năng. Ngài cũng thấy rõ lúc nãy kẻ bịt mặt kia mời làm ăn là có thân phận gì không? Hắn ở chỗ chúng ta có xuất thân là Mật vệ thần bí. Bây giờ ở trên đảo Mật vệ còn lại rất ít, có Mật vệ thì ta có thế lực mạnh mẽ không gì sánh được. Gần như không có một người ngoài nào có thể có được bọn họ.

Tên mập nói tiếp:

- Hơn nữa những người đã từng tiếp xúc với đoàn Bạch Mạn Mân Côi đều nói, những tên lính đánh thuê này tuy là che mặt, nhưng mà xem những lời nói và việc làm mà họ ngẫu nhiên để lộ ra, bọn họ đều có xuất thân là người Bán đảo Phi Ba. Bởi vì bộc lộ ra một số thói quen mà người ngoài không có.

- Ừ! Xem ra trên bán đảo Phi Ba cũng là ngọa hổ tàng long, một đoàn lính đánh thuê lại có thể phái Mật vệ ra mời chào sinh ý.

Vị đại nhân kia thở dài nói. Hiển nhiên hắn cũng biết được Mật vệ là cái gì.

Tên mập mặc dù không có tiếp lời, nhưng trên mặt cũng lộ ra thần sắc đắc ý, vì nơi mình sinh sống mà kiêu ngạo, đó là cảm giác của bất cứ người nào.

- Đúng rồi! Không biết các hạ cho là cái khu vực yên ổn nào thích hợp cho ta?

Vị đại nhân kia dò hỏi.

Tên mập bất đắc dĩ nói:

- Thật xin lỗi, đại nhân! Nếu như không gặp việc lần này, lãnh địa của tại hạ sẽ là nơi thích hợp nhất.

Sau đó hắn suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

- Thế này, tại hạ tiến cử ngài đi đến thành Thanh Nguyệt.

- Thành Thanh Nguyệt?

Vị đại nhân kia có chút nghi hoặc, tên cái thành này trước nay chưa từng nghe qua, khẳng định chỉ là một thế lực nhỏ, như thế nào lại tiến cử mình đi đến đó chứ?

Tên mập vừa nhìn thấy thần sắc của vị đại nhân kia thì biết ngay hắn đang suy nghĩ cái gì, không khỏi cười nói:

- Thành Thanh Nguyệt và đế quốc Áo Đặc Mạn chỉ cách nhau hai ba trăm hải lý. Nhìn trên vị trí thuộc vùng duyên hải hẻo lánh. Nhưng mà đừng xem địa phương này là không có danh tiếng trên bán đảo Phi Ba, người hiểu biết đều hiểu rõ sự hùng mạnh của thành Thanh Nguyệt.

- Hùng mạnh như thế nào?

Vị đại nhân kia rất tò mò. Bởi vì hắn hiểu rõ tên mập này là một người rất cao ngạo. Ở trên bán đảo Phi Ba ngoại trừ vài người có chiêu bài thế lực kia, hầu như không có mấy người hắn để vào trong mắt. Đoàn Bach Mạn Mân Côi là một cái ngoại lệ.

Bây giờ thành Thanh Nguyệt lại là một cái ngoại lệ, cũng là một thông tin hữu ích cho mình.

- Điểm thứ nhất, ở thành Thanh Nguyệt thuế thương nghiệp và nông nghiệp đều hoàn toàn một giá thuế một. So với bất kì một địa phương nào khác thương nghiệp ba thành, nông nghiệp năm thành, thật là thấp đến mức đáng thương.

- A? Bán đảo Phi Ba là nơi sản xuất thạch cao mà? Thành chủ thành Thanh Nguyệt thu thuế nông dân thấp như vậy, chẳng phải là để cho thạch cao của hắn ít đi những năm lần sao? Hắn như thế nào mà nuôi sống được hạ thần? Chẳng lẽ bề tôi của hắn không phản đối sao?

Vị đại nhân kia hỏi.

- Hà hà! Nghe đâu pháp lệnh này vừa đưa ra, những hạ thần kia tất cả đều phản đối. Nhưng mà không quá một ngày thì khóc lóc hô hào yêu cầu thực hành ngay pháp lệnh này.

Tên mập trộm cười nói.

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thành chủ Thanh Nguyệt uy hiếp chính gia thần của mình sao?

Vị đại nhân kia rất là kinh ngạc.

Tên mập cười nói:

- Rất đơn giản, bởi vì đạo luật này bỏ thêm một điều, chính là thạch cao của gia thần xác nhận không dựa theo thu hoạch mà dựa theo thuế của nông dân. Ngài nghĩ xem, thạch cao của gia thần là cố định, thuế thu được từ mỗi mẫu ruộng rơi xuống còn một thành. Như vậy nếu duy trì thạch cao của gia thần, đất đai của bọn họ sẽ phải mở rộng. Nói cách khác, lúc đầu một thạch thạch cao cần khoảng chừng một trăm mẫu. Sau khi đạo luật được ban ra, sản lượng một mẫu chỉ có thể thu được một thành. Việc này đảm bảo đo một thạch thạch cao, thì phải cần năm trăm mẫu đất. Tính toán như vậy, ngu ngốc mới phản đối, ủng hộ còn

không kịp nữa là. Bởi vì gia thần không phải chỉ dựa vào lương thực nhiều hay ít, mà là tài nguyên đất đai a, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Vị đại nhân kia choáng váng:

- Thành chủ này rất nhanh sẽ phá sản rồi sao? Cứ như vậy, lãnh địa trực thuộc của hắn chăng phải là sẽ chẳng còn được mấy mẫu sao?

Tên mập đột nhiên tức giận nói:

- Phá sản! Thật sự là phá sản! Người không biết đâu, chủ thành Thanh Nguyệt này có phá sản hay không? Ở chỗ của hắn ngay cả một tên tân binh cũng có một thạch cao lãnh thổ và một khoản lương tháng. Nhưng mà lại định ra quy củ, chặt được một đầu địch là có thể được phong thưởng cho một thạch! Đồng thời khi lập được công trạng cao, phần thưởng cũng càng cao. Hơn nữa hắn còn tự ý sửa đổi cấp bậc gia thần đã được lưu truyền bao nhiêu năm nay. Từ tên tân binh đến túc lão theo cấp bậc của hắn, có tất cả hơn mười hai cấp. Mỗi cấp đều có lương tháng và thạch cao cố định.

Tên mập lấy hơi nói tiếp:

- Người này là con sâu làm rầu nồi canh trong những lãnh chúa chúng tôi! Người có tiền cũng chẳng ai làm thế này! Không biết hắn là người nơi nào, làm sao lại sắc phong thạch cao nhiều như vậy! Nên biết rằng nếu dựa theo pháp lệnh của hắn, một thạch cao phải sắc phong năm trăm mẫu đất! Một vạn binh sĩ thì năm trăm vạn mẫu! Chẳng lẽ thành Thanh Nguyệt thay đổi cả hạt giống sao? Một mẫu đất chỉ sản xuất được một đấu lương thực à? Việc này là không có khả năng?

Sau khi nói đến đây, tên mập lầm bầm nói một mình.

Thấy tên mập kích động như vậy, vị đại nhân kia do dự một chút, hỏi:

- Chính sách của thành Thanh Nguyệt này thật là lợi hại sao? Hắn sắc phong phung phí và thu thuế thấp như vậy, chắc là sẽ rất khó duy trì và kiến thiết lãnh thổ? Hơn nữa thành Thanh Nguyệt phá hoại quy cũ như vậy, lãnh chúa ở những vùng lân cận không có tấn công hắn sao?

Tên mập sau khi tỉnh táo lại thì vừa hâm mộ vừa chán ghét nói:

- Ừ! Chính sách này rất là lợi hại. Ngài nghĩ xem, thuế thương nghiệp thấp, mà lại sát bên đế quốc Áo Đặc Mạn, nên bình thường buôn bán lợi nhuận sẽ rất cao, chưa nói tới buôn lậu, cho nên rất nhiều người nghe thấy mùi tanh mà đến. Các thương nhân có thể nhét đầy cái túi của bọn họ rồi. Mà thu thuế nông nghiệp cũng thấp, dân tự do ở những vùng lãnh thổ bên cạnh gần như toàn bộ chạy đến đó. Mà gia thần đối đãi cũng rất cao, càng thu hút được nhiều người đầu nhập vào. Ngài nói xem những vùng lân cận có thể xuất binh đánh hắn không?

- Theo lý mà nói, nếu là người có thế lực nhỏ, sẽ không thể chống đỡ được công kích của những lãnh chúa ở bốn phía. Nhưng mà nghe kiểu ngươi nói, thành Thanh Nguyệt này vẫn còn sống yên ổn phải không?

Vị đại nhân này hỏi.

- Không phải là sống tốt, mà sống rất tiêu dao. Ngay từ đầu bạn đồng liêu của chủ thành Thanh Nguyệt thấy thành này phát triển rất nhanh chóng, nhìn mà đỏ mắt. Dứt khoát vì bạn đồng liêu mà giương lên lá cờ báo thù. Tập hợp bốn năm thế lực thành chủ giống nhau, tập hợp đại quân tám vạn người ồ ạt tiến quân.

- Bạn bè sao?

Vị đại nhân kia có chút sửng sốt.

Tên mập lúc này mới nhớ tới vị đại nhân kia căn bản không biết chuyện này, vội vàng nói:

- Là như thế này, thành chủ thành Thanh Nguyệt hiện giờ nghe nói chỉ là một gia thần của thiếu chủ thành chủ cũ. Tên đó hình như xuất thân là hải tặc. Không biết thế nào trở thành gia thần thiếu chủ. Hắn câu kết với thủy quân Thanh Nguyệt và thổ phỉ, giựt dây cho thiếu chủ nổi loạn. Những bạn bè của thành chủ trước lúc đó tưởng là nội loạn, cho nên cũng không có xuất binh. Mà gia thần của thành Thanh Nguyệt và lính đánh thuê cũng cho là như vậy. Không chỉ án binh bất động, ngược lại còn nhao nhao đầu nhập vào

thiếu chủ của mình. Không ai ngờ được sau khi nổi loạn thành công, thiếu chủ chẳng biết đã đi đâu, mà cờ xí của nhà họ Lôi lại được dựng lên. Mọi người muốn chống lại, nhưng nhà họ Lôi thu nạp rất nhiều thổ phỉ, trước tiên là áp chế những tên phản kháng, sau đó liên tiếp đưa ra những pháp lệnh, đem quân đội của những gia thần và người dân khống chế chắc chắn trong tay. Những lãnh chúa phụ cận cũng đều có điều kiêng dè, cứ như vậy để cho nhà họ Lôi thu được thành Thanh Nguyệt.

- Nhà họ Lôi? Một dòng họ rất lạ, lại là một âm nữa chứ.

Vị đại nhân kia lẩm bẩm nói.

Tên mập liếc nhìn vị đại nhân kia một cái, cũng nói thầm một câu:

- Đâu có gì ngạc nhiên! Không biết đây là tập tục của bán đảo Phi Ba sao? Nếu nói là kỳ lạ, các ngươi mới là kỳ lạ a, những dòng họ cũng đều phát âm thành một chuỗi. Hơn nữa chỉ là một cái tên, căn bản là đọc không được gì cả.

- Đúng rồi! Tám vạn người đó tấn công thành Thanh Nguyệt, kết quả như thế nào?

Vị đại nhân kia có lẽ nghe được lời nói thầm của tên mập, lập tức nói sang chuyện khác.

Tên mập thở dài nói:

- Ôi! Còn như thế nào nữa đây! Nếu như ngài là quân sĩ, biết được đãi ngộ thạch cao và lương bổng của mình, toàn bộ bán đảo Phi Ba chỉ có vị chủ công này mới có thể chu cấp, bây giờ quân địch xâm lược, ngài sẽ phải làm gì? Những tên kia sau khi chạy về nói, quân đội thành Thanh Nguyệt toàn bộ điên lên hết rồi. Thông thường, dù là một nhánh bộ đội tinh nhuệ, một nửa người chết trận thì cũng tan vỡ rồi. Nhưng quân đội thành Thanh Nguyệt, không nói đến chuyện mất một cánh tay hay mất đi một cái chân, có thể cử động được, cũng sẽ dùng răng, móng tay mà phát động tấn công, cho đến khi toàn bộ chết hết. Cho nên khi mặt đối mặt, một vạn quân Thanh Nguyệt đã đánh cho tám vạn quân liên minh gà bay chó chạy. Hơn nữa thành Thanh Nguyệt còn có hơn một ngàn kỵ binh tinh nhuệ quấy rối ở xung quanh. Tám vạn quân liên minh cầm cự được một chút thì đã tan vỡ chạy trốn hết sạch.

- Sau này kiểm tra lại, thực ra thương vong của quân liên minh không đến một vạn. Nhưng cho dù quân đội của mình vẫn còn hoàn chỉnh, bọn họ cũng không dám phát động công kích một lần nữa. Theo lời nói của một số quân sĩ có xuất thân là thổ phỉ mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, thì trong quân Thanh Nguyệt thổ phỉ hung tàn và dũng mãnh hơn quân chính quy rất nhiều.

- Ừ! Quân đội như thế này thì thật là kinh khủng a. Thổ phỉ hung tàn nhưng không có tính cách sợ hãi kẻ mạnh. Quân chính quy dũng cảm không có yếu đuối nhìn trước ngó sau. Thành Thanh Nguyệt sau khi đánh bại những lãnh chúa lân cận, có phải là cũng chiếm luôn lãnh địa của bọn không?

Vị đại nhân kia hỏi.

Tên mập nói:

- Không có chiếm đoạt toàn bộ, chỉ là hướng về bốn phía mà mở rộng hơn mười kilomet, tính ra bọn họ đã chiếm hai ba nghìn kilomet vuông. Nhưng mà chia đều ra lên người mấy lãnh chủ kia, cũng chỉ là mấy trăm kilomet vuông. Tuy là đau lòng, nhưng cũng có thể chịu được. Nhưng khiến bọn họ đau muốn chết chính là, quân Thanh Nguyệt hướng về những người lãnh chủ này vơ vét của mỗi người năm trăm vạn xâu tiền đồng và rất nhiều thợ thủ công.

- Năm trăm vạn xâu tiền đồng nếu đổi thành kim tệ thì cũng không hơn năm mươi vạn kim tệ. Một người thành chủ mà chút tiền đó cũng không có ư? Hơn nữa thợ thủ công cũng chẳng đáng giá bao nhiêu, bọn họ vì cái gì mà đau khổ chứ?

Vị đại nhân kia kì quái hỏi.

- Ai nói quân Thanh Nguyệt sau khi chiếm được địa bàn thì sẽ không phát động tấn công, những vị lĩnh chủ này nghĩ rằng ở trong thành thì rất an toàn, hơn nữa binh lực cũng thiệt hại không nhiều. Bọn họ còn đang ảo vọng muốn phản công lại, chưa được nguyện ý thì đã bị vơ vét đi nhiều tài sản như vậy rồi.

Tên mập cười nói.

- Kết quả ra sao?

Vị đại nhân kia rất hứng thú hỏi.

Tên mập nói:

- Kết quả là quân Thanh Nguyệt phái kỵ binh ra, chạy đến cướp bóc xuất quỷ nhập thần. Lính đánh thuê địa phương và quân đội thường trú căn bản là không kịp phản ứng. Để cho những tên kỵ binh này làm cho lãnh thổ trở nên hỗn loạn. Đồng thời những nhà kho lưu trữ tài liệu của lãnh thổ bị đốt cháy, thiêu rụi sạch sẽ những tài liệu được lưu trữ mấy trăm năm nay. Nếu như không phải có bản sao, e rằng những vị lãnh chúa này đã sớm tự sát rồi. Những lãnh chúa này rất tức giận chẳng những lại một lần nữa thành lập quân liên minh, bọn họ hướng về những lãnh chúa có thế lực tương đồng đề nghi xuất viện binh tương trợ và tuyển mộ lính đánh thuê của những địa phương khác. Tập hợp lại được một đội quân hơn mười lăm vạn người. Lần này tất cả đều cho rằng thành Thanh Nguyệt chắc chắn sẽ xong đời. Bởi vì dù cho bộ đội của ngươi có tinh nhuệ đến cỡ nào, cũng không thể chống lại số lượng chênh lệch quá lớn.

- Lần này thành Thanh Nguyệt làm như thế nào mà giành chiến thắng được?

Vị đại nhân kia hỏi.

Tên mập cười nói:

- Rất đơn giản, thiêu rụi sạch lương thực của quân liên minh dù được bảo vệ rất nghiêm mật. Mấy người chỉ huy quân liên minh bị ám sát, quân liên minh không có lương thực lại không có chỉ huy, lại bị quân Thanh Nguyệt lúc này đã là hai vạn người tập kích, lập tức tan vỡ, sau cùng lại bị quân Thanh Nguyệt chia làm nhiều nhánh, đuổi theo đánh giết đến tận nhà. Những người lãnh chúa khơi mào chiến tranh tuy là giữ được tính mạng, nhưng lần này cũng không còn vận tốt như trước nũa, toàn bộ Thiên Thủ Các và nhà kho tất cả bị dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng mà kỳ quặc là, quân Thanh Nguyệt lần này vẫn như cũ không chiếm lĩnh toàn bộ lãnh địa, cướp được tiền xong thì lập tức rút trở về. Mà sau lần này, khi mấy vị lãnh chủ tham chiến bị vơ vét tài sản. Họ lập tức nhu thuận đem tiền và người đưa đến tận cửa. Từ hai việc trên, đã xem như thành Thanh Nguyệt hoàn toàn trở thành bá chủ của khu vực này.

- Ồ? Chuyện chấn động như thế này sao lại không được lưu truyền ra?

Vị đại nhân kia cảm thấy nghi hoặc.

Tên mập lắc đầu:

- Theo ta biết thì những lãnh chủ này tuy là bị đánh bại, nhưng thiệt hại lãnh thổ cũng không lớn. Vẫn là lãnh chúa như cũ, cho nên việc mất thể diện như thế này cũng không được truyền ra bên ngoài. Mà quân Thanh Nguyệt cũng không nói ra. Bọn họ ở bên kia đối với công lao lớn như vậy, kỳ quái là cũng không có tuyên dương. Ngược lại chỉ một mực lo làm giàu. Nếu như không phải là ta thường hay lui tới làm ăn ở bên đó, chỉ sợ là cũng không biết.

- Ừ, thành Thanh Nguyệt có hơn một ngàn kỵ binh, quân sĩ của hắn không những dũng mãnh, mà còn có bộ đội bí mật chấp hành nhiệm vụ phá hoại, ngươi nghĩ xem đoàn Bạch Mạn Mân Côi kia cùng với bọn hắn có quan hệ hay không?

Vị đại nhân kia đột nhiên liên tưởng tới.

- Khả năng có liên quan là không lớn. Cho dù có, tối đa chỉ là ở bên trong cùng bọn hắn mua bán vật tư mà thôi. Sau khi thành Thanh Nguyệt trở nên cường hãn, lãnh địa của hắn đã sớm bị những lãnh chủ lân cận theo dõi nghiêm mật. Nếu như nói đoàn Bach Mạn Mân Côi đóng quân ở thành Thanh Nguyệt, thì đã sớm bị phát hiện rồi.

Tên mập lắc đầu nói.

Vị đại nhân kia nghĩ đến những tên lãnh chúa bị đánh sợ hãi kia khẳng định đối với thành Thanh Nguyệt sẽ rất khẩn trương, rõ ràng quân đội xuất nhập cũng như đoàn Bạch Mạn Mân Côi, không bị người ta phát hiện bất kì manh mối nào.

Hắn gật đầu, sau đó lại nghĩ đến một chuyện gì đó hỏi:

- Thể chế quân đội của thành Thanh Nguyệt rất tốt. Đem vinh nhục của quân sĩ và gia chủ hợp làm một, làm sao các ngươi không học tập theo một chút?

Vị đại nhân kia dò hỏi.

Tên mập vẻ mặt ủ rũ:

- Đừng nói nữa! Ta chính là học tập theo như vậy, kết quả dẫn tới trong lãnh thổ nổi loạn, nhà Khải Đặc mới thừa nước đục thả câu.

- A? Tại sao lại như vậy? Không thể nào mà thành Thanh Nguyệt thành công, ngươi lại không thành công a.

Vị đại nhân kia rất là tò mò.

Tên mập rất bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp, sau khi ta thực hành chế độ này, những tên gia thần không những nhao nhao tán đồng, hơn nữa còn đem cả người nhà của bọn họ cho đi lính! Lúc đó ta vì có nhiều gia thần trung thành mà cao hứng. Nhưng kiểm tra thì mới phát hiện, những tên này cho dù là cụ già, địa vị gì, hễ là nam nhân trong gia tộc là bọn họ bị đưa vào quân đội. Kết quả là quân đội của ta thoáng cái đã tăng lên gấp mấy chục lần. Hơn nữa người nhà của những tên gia thần này tất cả đều giữ vị trí cấp bậc trung trong quân đội! Không nói đến toàn quân, bổng lộc cho những tên người nhà này cũng đủ làm cho ta phá sản rồi! Ta hiểu ngươi muốn nói cái gì, nhưng mà ta không có lý do gì để từ chối những người này. Bởi vì tập quán trên bán đảo Phi Ba là mười hai tuổi đi lính, đến khi thành ông cụ tám mươi vẫn còn trong quân! Hơn nữa tất cả bọn họ đều được gia thần tiến cử. Ta tuy là gia chủ, nhưng cũng không thể không nể mặt bọn họ! Ta chỉ vô cùng uyển chuyển tỏ vẻ chỉ cần những người chiến đấu tinh nhuệ. Kết quả dẫn đến sự bất mãn của gia thần, do đó mới tạo ra thời cơ cho nhà Khải Đặc.

Nghe nói như thế, vị đại nhân này ngớ người ra. Không nghĩ tới gia thần của tên mập này lại giảo hoạt như vậy, dùng chính người nhà của mình mà biến thủ thạch cao!

- Ôi! Đều là vì thạch cao mà ra cả. E rằng phải có một lãnh chủ mạnh mẽ hoặc một lĩnh chủ xây dựng cơ nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mới có thể áp dụng chế độ như của thành Thanh Nguyệt được. Ta thì không được rồi.

Tên mập kia cuối cùng nói lên một câu cảm thán.

- Bây giờ không ai có biện pháp tiến đánh thành Thanh Nguyệt sao?

Vị đại nhân kia thuận miệng hỏi một câu.

- Ai dám? Bây giờ quân Thanh Nguyệt đã có đúng năm vạn rồi! Hơn nữa thành Thanh Nguyệt rất là biến thái. Cứ ba ngày lại phái ra mấy ngàn người gây rối những lãnh chủ bốn phía. Khiến cho những lãnh chủ ấy không dám tập kết binh lực phản kích, mà để mặc cho quân Thanh Nguyệt tiêu dao tự tại ở bên trong lãnh địa của mình, lại còn vứt bỏ mặt mũi phái ra một ngàn quân tiến ra chặn lại, chẳng khác nào thành Thanh Nguyệt bức lãnh chủ bốn phía giúp hắn luyện binh.

- Nhiều như vậy sao? Theo ngươi nói, thành Thanh Nguyệt không chiếm bao nhiêu đất đai, làm sao nuôi sống được nhiều người như vậy chứ? Thạch cao ở đâu ra mà sắc phong?

Tên mập bĩu môi nói:

- Thủy quân Thanh Nguyệt có mấy trăm thuyền chiến, con đường ở trên biển vùng này hoàn toàn bị bọn họ khống chế. Cho dù là buôn lậu hay bất cứ cái gì, hễ là đi qua là phải nộp một phần tiền. Hơn nữa thương nghiệp của thành Thanh Nguyệt rất phát triển, thu thuế một tháng còn cao hơn những nơi khác thu trong một năm, căn bản là không sợ nuôi không nổi quân sĩ. Đối với thạch cao, hắn cũng quy định là từ kỳ trưởng gì đó trở lên mới được thực phong. Tiểu binh ở bên dưới đều là trực tiếp cấp lương thực. Hắn cũng không sợ ở bên dưới có ý kiến gì. Nếu mà có chuyện gì, chỉ cần giơ tay ra bốn phía là có thể giải quyết được vấn đề. Những lãnh chủ xung quanh người nào cũng thấp thỏm hy vọng người này không đến chỗ của mình.

- Ừ! Đó là một mục tiêu vô cùng tốt. Không biết bọn họ đối với tôn giáo thấy thế nào nhỉ?

Vị đại nhân kia lẩm bẩm nói.

Tên mập hiển nhiên nghe được những lời này, không khỏi liếc mắt thầm nghĩ: "Nếu không phải thấy từ nơi các ngươi có thể kiếm được hàng hiếm, lão tử đã mặc kệ ngươi rồi. Muốn phát triển ở thành Thanh Nguyệt sao? Chờ đến khi ngươi gặp được chủ nhân của nhà họ Lôi thần bí kia rồi hãy nói."

Chủ nhân thần bí được nói ra trong miệng Tên mập kia, đang ở trên một trăm chiến thuyền hộ vệ, lướt về đế quốc Áo Đặc Mạn.

Hơn nửa năm luyện binh Khang Tư cảm thấy cũng coi như mãn nguyện." Vài trận chiến đầu tiên, nếu như quân Thanh Nguyệt không phải là dũng cảm không sợ chết, đồng thời sử dụng tốt mật vệ và mật vệ bổ sung vào thế bất ngờ, e rằng mình đã phải chạy trốn về Thiếu tá lĩnh rồi. Tuy là những trận đại chiến này mang đến cho mình những lợi ích rất lớn, nhưng lại không đạt được mục đích huấn luyện cường binh."

"Nhưng mà sau một khoảng thời gian, lãnh chủ ở vùng lân cận cũng rất khôn khéo, tuy đối phương cũng phái ra mấy ngàn người giúp mình luyện binh, nhưng vừa thấy mặt đã bỏ chạy đi chỉ còn vài tên ở lại. Xem bộ dạng của bọn hắn, đã sinh ra ý không muốn kháng cự. Chiến đấu như vậy chẳng khác nào đi dạo chơi, căn bản là không có cách nào luyện binh."

"Mà không ngờ lại dẫn đến sự chú ý của những thế lực lớn trên bán đảo Phi Độ. Tất nhiên không phải là quan tâm đến chuyện đất đai nhiều hay ít, mình còn phải mạnh mẽ ngăn chặn đám gia thần của mình có khát vọng điên cuồng muốn mở rộng lãnh thổ, tăng thêm thạch cao kia nữa. Khi đó còn phải vì việc này mà loại bỏ một nhóm gia thần có dị tâm. Nhưng bốn đại gia thần cũng rất là thông minh, tất cả đều đứng về phía mình."

Khi mình còn không biết phải tiến hành làm thế nào để tăng cường và nâng cao thực tế chiến đấu cho quân sĩ, thì Uy Kiệt đề nghị thành lập đoàn lính đánh thuê. Như vậy có thể tham gia chiến tranh khắp thế giới. Chỉ là không nghĩ tới, sau vài lần hoàn thành nhiệm vụ, lại xây dựng được đoàn Bạch Mạn Mân Côi uy danh lừng lẫy."

Nghĩ đến việc mình chỉ theo thói quen mà lấy tên cho đoàn lính đánh thuê, Khang Tư cười cười vuốt ve đầu của Hắc Lang đang ở bên cạnh. Nếu như không có sự giúp đỡ của Hắc Lang và thủ hạ của nó, e rằng đoàn Bạch Mạn Mân Côi sẽ không xuất quỷ nhập thần ngang dọc khắp nơi như vậy.

Phải biết rằng, Hắc Lang có thể sớm phát hiện được tung tích của địch, càng dễ dàng phát hiện những con đường bí mật.

Quay đầu nhìn hộ vệ đi theo bên cạnh, Khang Tư lại cười một lần nữa: "Binh lính vốn đã luyện tập tốt rồi, cũng may là thời gian mình phải đi nhận chức cũng đã đến. Nếu không thì tiếp đến mình không biết phải làm sao cho tốt."

"Bây giờ đoàn lính đánh thuê giao cho phó tòng binh Lôi Đao. Khi mình dựng lên lá cờ nhà họ Lôi, thì để cho tám bách phu trưởng bọn họ đổi hết thành họ Lôi. Nhưng mà không biết bọn họ vì cái gì mà cảm động đến rơi cả nước mắt. Chẳng qua cái tên của dòng họ mình chỉ có duy nhất một chữ thôi mà."

"Tuy bọn họ muốn đi theo mình nhận chức, nhưng mình lại quyết định để cho bọn họ ở bán đảo Phi Ba nghỉ ngơi một thời gian. Dù sao chinh chiến cả năm thì cũng phải nghỉ ngơi một chút cho tốt. Mà chiến tranh ở bán đảo Phi Ba, đối với bọn họ mà nói thì ở đâu cũng thế thôi."

"Thành Thanh Nguyệt vẫn như cũ do bốn đại gia thần phụ trách. Quyền hạn của bọn họ có thể kiềm chế lẫn nhau, sẽ không xảy ra một vấn đề nào cả. Thiếu tá lĩnh cũng giao cho Âu Khắc phụ trách. Bây giờ đi theo mình chỉ có hai người Tương Văn và Uy Kiệt."

"Lưu Bân đi theo đoàn Bạch Mạn Mân Côi bận bịu chạy loạn khắp nơi để vẽ bản đồ. Do An và Lôi Đặc, Lôi Khải ở lại thành Thanh Nguyệt kiểm soát quân đội. Lưu lại Lôi Đặc, Lôi Khải cũng là chuyện bất đắc dĩ. Dù sao cũng không thể để cho một mình Do An nắm quyền điều khiển năm vạn đại quân ở trong tay, phải đề phòng là điều tất nhiên."

Nghĩ đến đây, Khang Tư cười khổ một hồi." Tiếp nhận Thiếu tá lĩnh đã gần một năm, mình dường như trở nên đề phòng người khác hơn. Nếu như là một năm trước đây, bốn đại gia thần và Do An khẳng định là nắm quyền trong tay, không phải như bây giờ kiềm chế lẫn nhau đâu."

“Đương nhiên, ngoài nguyên nhân này, cũng vì nguyên nhân Do An còn thiếu năng lực. Tuy Do An là đại đội trưởng nếu là chỉ huy năm ngàn binh sĩ, sau khi có kinh nghiệm cũng có thể đảm nhiệm được. Nhưng chỉ huy năm vạn người, cũng không biết hắn sẽ có chuyện gì xảy ra.”

“Mà hai tên Lôi Đặc và Lôi Khải này sau khi bị phạt đánh đòn thì nhanh chóng trưởng thành. Tuy là còn có một chút bộc trực, nhưng mà bây giờ cũng có thể tự mình chỉ huy một ngàn binh sĩ đối chiến. Đương nhiên, được như vậy phải có thân vệ loại quan văn đi hỗ trợ. Nếu không thì hai huynh đệ kia đối với việc quân khẳng định là chỉ biết trừng mắt.”

”Vốn là hai huynh đệ này sống chết cũng muốn đi theo bên mình, nói thế nào cũng không được. Nhưng mà Tương Văn hét lớn một câu:

- Chú Âu Khắc phụ trách Thiếu tá lĩnh, ta phải chăm sóc đại nhân, Uy Kiệt phải phụ trách tình báo, thì hai người các ngươi phải phụ trách chiến tranh. Nhưng đại nhân đi lần này chỉ là làm tham mưu, cho dù chiến tranh cũng không đi ra đến tiền tuyến đâu. Không để các ngươi ở lại giữ thành Thanh Nguyệt, còn có thể lưu ai ở lại bây giờ? Chẳng lẽ các ngươi muốn cho gia nghiệp của đại nhân mất đi sao?

Hai vị huynh đệ này lập tức ngoan ngoãn phục tùng.”

“Nghĩ lại thì cảm thấy có chút kỳ quái. Một người Thiếu tá quân Đế Quốc như mình, lại là lãnh chủ của một nước láng giềng. Nếu như để cho những người Đế Đô biết được, không biết mình sẽ bị trừng phạt như thế nào đây?”

Khang Tư cứ như vậy mà miên man suy nghĩ rồi đến Thiếu tá lĩnh lúc nào không hay. Âu Khắc đến phía trước nghênh đón và chuyện trò với Khang Tư. Cũng không biết, hắn vừa cập bến Thiếu tá lĩnh không bao lâu, một chiếc hải thuyền to lớn từ phía đông đến xuất hiện ở vùng biển thuộc thành Thanh Nguyệt.

Thuyền chiến của thủy quân Thanh Nguyệt đi tuần tra kiểm soát ở ngoài khơi, phát hiện chiếc hải thuyền to lớn xuất hiện ở trước mặt. Toàn bộ người trên thuyền đều ngẩn ra, bởi vì chiếc hải thuyền kia thật sự là rất lớn, gấp mấy lần chiến thuyền của bọn họ! Chỉ riêng một mặt của cánh buồm kia, cũng có thể gói gọn chiến thuyền của mình rồi.

- Thuyền trưởng! Ta... chúng ta... nên làm cái gì bây giờ?

Sĩ quan phụ tá run rẩy, hướng về phía thuyền trưởng cũng đang ớn lạnh mà hỏi. Không có biện pháp, dựa theo thể tích, mình bây giờ chỉ là một con chó sói con, đối phương là một con hổ lớn! Không khẩn trương mới là lạ.

Thuyền trưởng bị câu nói này làm cho tỉnh táo lại. Trước tiên hung hăng tát cho mình hai cái, sau đó dùng cái miệng sưng đỏ quát lên:

- Nhà họ Lôi chúng ta khi nào xuất hiện loại người yếu đuối như vậy? Đừng quên, quyền lợi của chúng ta và lục quân giống như nhau! Đừng để cho anh em lục quân coi thường thủy quân chúng ta! Tất cả anh em chuẩn bị chiến đấu, người cầm cờ phất tín hiệu này cho ta: “Đây là vùng biển của nhà họ Lôi chúng ta, bất kể con thuyền nào cũng phải dừng lại để kiểm tra!”

Lời này vừa nói ra, tất cả thủy thủ đều sửng sốt. Nhưng sau đó lại cơ trí, vẻ mặt đỏ rực sĩ khí ngút trời rống to:

- Rõ! Rồi mỗi người lập tức nhanh chóng chạy về vị trí.

111. Chương 111: Ba Đầu Lĩnh Thế Chân Vạc (p1)

Người có kiến thức đều biết: chiếc hải thuyền khổng lồ này là thương thuyền cấp Khôi Kiều cao cấp nhất của Liên minh Tự do Duy Nhĩ Đặc, cả đại lục chỉ có cảng Khôi Kiều có thể chế tạo ra hải thuyền khổng lồ như vậy.

Mà chiếc hải thuyền này chính là soái hạm của An Tái Kháng.

- Lão Đại! Chiêu mộ lính đánh thuê cần phải chạy đến bán đảo Phi Ba sao? Liên Minh Tự Do cũng có rất nhiều đoàn lính đánh thuê mà.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhàm chán đi theo An Tái Kháng đang đứng trên boong tàu hữu khí vô lực nói.

Trên mặt An Tái Kháng đầy vẻ hưng phấn, nhìn dải đất liền xa xa nghe vậy, lập tức lên tiếng nói:

- Ngu ngốc! Lính đánh thuê của Liên minh Tự do giỏi lắm chỉ là đánh nhau với bọn cường đạo, mà đoàn lính đánh thuê của bán đảo Phi Ba đều là công thành chiếm đất. Lão tử nếu thuê lính đánh thuê đi diệt hai cha con Y Đạt này, dĩ nhiên phải mời lính đánh thuê có thể công thành chiếm đất!

- Lão Đại! Cừu hận của huynh đối với Y Đạt đã gần hai năm rồi, còn không có tiêu trừ sao?

Lai Nhĩ Ôn Chí đột nhiên hỏi.

- Không bao giờ!

An Tái Kháng nói như chém đinh chặt sắt.

- Đại ca! Không phải ta trách huynh, nhưng thật ra nói một cách nghiêm túc: chúng ta bị Y Đạt bức rơi xuống biển cũng là bị Khang Tư đại nhân làm liên lụy, dù sao Y Đạt hắn không thể khơi khơi vô cớ tìm tiểu binh như chúng ta để gây phiền toái. Vì cái vị đại ca mới vừa nhận này có đáng để cho huynh vứt bỏ tài phú, mà huynh phải buôn bán khổ cực bao nhiêu năm mới có hay không? Sao huynh không nghĩ cho bản thân mình một chút?

An Tái Kháng sắc mặt biến đổi, cuối cùng biến thành nét mặt trầm lặng cô tịch, giọng nói cũng chìm lắng xuống:

- Thật ra ta cũng không tính là cừu hận Y Đạt, dù sao chúng ta cũng không có bị thương tổn gì, ngược lại nhờ đó mà ta được làm cái nghề mình yêu thích. Còn như việc kết bái cùng Khang Tư đại ca, mặc dù vừa mới kết bái đã xa nhau, chưa nói tới có tình cảm gì thâm sâu, nhưng nếu ta đã kết bái cùng đại ca thì mối thù của đại ca ta cũng phải báo.

Nghe nói như thế, Lai Nhĩ Ôn Chí lắc lắc đầu, mặc dù không đồng ý An Tái Kháng vứt bỏ đi tài phú mà mình phải khổ cực buôn bán mới có được, dùng vào chuyện báo thù hoàn toàn không có bất kỳ lợi ích nào. Dù sao khi đó Khang Tư đúng là cao cao tại thượng, cùng những người mình hoàn toàn không có giao tình gì, bỗng dưng vô cớ hao tốn cho hắn nhiều như vậy quả thực là không đáng.

Nhưng đồng thời Lai Nhĩ Ôn Chí cũng bội phục nghĩa khí của An Tái Kháng: sau khi kết bái chỉ nói mấy câu rồi người ta không biết sống chết thế nào, vậy mà nguyện ý vứt bỏ gia tài để báo thù, thật sự là khiến cho người ta cảm động.

Bởi vì nếu đối với Khang Tư cũng nghĩa khí như thế, thì đối với tên tiểu đệ mình chẳng phải là càng nghĩa khí hơn sao?

Nghĩ tới đây, Lai Nhĩ Ôn Chí chợt thấy ấm áp trong lòng, nhìn thấy thần sắc An Tái Kháng không tốt lắm hắn vội nói lái sang chuyện khác:

- Thật không nghĩ tới thời gian mới hai năm, đại lục Hi Nhĩ Đạt đã biến hóa lớn như vậy. Vừa bắt đầu quốc vương Khi Hồng Quốc bị Hắc Nham Quốc giết chết liền biến thành chư hầu khắp nơi. Tiếp theo chính là Tông giáo quỷ quái gì đó phát dộng tín đồ điên cuồng chinh chiến, nơi nào chúng đi qua lập tức nơi đó biến thành vùng đất'hoang tàn đổ nát. Cuối cùng chính là Tử Tâm Quốc cùng Hắc Nham Quốc thừa cơ đánh tới. Hắc Nham Quốc cùng Khi Hồng Quốc xưa nay chính là thế cừu địch với nhau có tấn công Khi Hồng Quốc cũng không có gì kỳ lạ, kỳ quái chính là Tử Tâm Quốc cùng Hắc Nham Quốc vốn là quan hệ thông gia, không nghĩ tới chẳng những không hỗ trợ, ngược lại còn thừa cơ hội cháy nhà hôi của.

An Tái Kháng bị dẫn dắt chuyển sự chú ý cười nói:

- Điều này không kỳ quái, sau khi Hắc Nham Quốc nuốt gọn Khi Hồng Quốc sẽ đến lượt Tử Tâm Quốc. Hơn nữa đại lục Hi Nhĩ Đạt cũng chỉ có ba quốc gia này, sau khi diệt đi một, còn lại hai quốc gia khẳng định là sẽ không chết không thôi, dù sao cái danh tiếng thống nhất thiên hạ có thể làm cho bất luận kẻ nào điên cuồng nha.

- Có điều tin rằng Hắc Nham Quốc cùng Tử Tâm Quốc không nghĩ tới sẽ xuất hiện biến cố, Khi Hồng Quốc lại trống rỗng bị người đoạt đi một nửa.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười nói.

An Tái Kháng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ân Nặc - Kham Tư Nạp - Uy Đặc, gã thân vương của Hắc Nham Quốc này thật lợi hại! Vốn là bị điều động làm đội quân tiên phong, để làm pháo hôi tiêu hao binh lực địch nhân, không nghĩ tới hắn còn tàn ác hơn so với tín đồ điên cuồng của Thần giáo kia, nơi nào hắn đi qua một mảnh ngói vỡ cũng không còn, tất cả người vật đều bị hắn cướp sạch. Nhưng mà cũng thật là kỳ lạ, những người Khi Hồng Quốc bị bắt kia không hiểu vì sao đều cam tâm tình nguyện trở thành binh lính dốc sức phục vụ cho hắn? Nói như thế nào hắn cũng là tên phản đồ mà!

Lai Nhĩ Ôn Chí cười nói:

- Ha ha, lão Đại! Vậy huynh cũng không biết sao? Đám dân chúng kia có thể là bị bọn tín đồ điên cuồng làm cho sợ hãi, chỉ mong sao có người có thể bảo đảm an toàn cho họ, cho nên đầu nhập vào Ân Nặc cũng không có gì là lạ. Hơn nữa Khi Hồng Quốc đã trải qua thời kỳ chư hầu hỗn chiến, dân chúng đã sớm mất đi đối tượng thần phục, đầu phục ai cũng giống nhau, vậy thì còn quản cái gì phản đồ hay không phản đồ.

- Ừ, cũng đúng! Có điều ta vẫn rất bội phục Ân Nặc không ngờ có thể cướp thức ăn từ trong miệng của hai nước, ngang nhiên chiếm giữ một khu địa bàn, mặc dù ngoài mặt vẫn là thân vương của Hắc Nham Quốc, nhưng ai lại không biết hắn đã tự lập. Nhưng hắn thật đúng là lợi hại, không ngờ có thể ngăn chặn công kích của hai nước, làm cho hiện tại đại lục Hi Nhĩ Đạt vẫn như cũ là ba đầu lĩnh thế chân vạc.

An Tái Kháng gật đầu nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười nói:

- Khà khà! Vốn là chư hầu của Khi Hồng Quốc khi đối mặt với công kích của hai nước thì không thể nào tồn tại, nhưng ai kêu Ân Nặc quật khởi chia mất hơn phân nửa hỏa lực của hai nước, làm cho hiện tại cũng còn không ít chư hầu tồn tại đấy. Thế nhưng ta nghĩ những chư hầu này nhất định là cứ địa tạm thời của ba đầu lĩnh, bởi vì ba đại đầu lĩnh cũng phải mượn sức của bọn họ chống cự lại hai đầu lĩnh kia. Nhưng thật ra tạo thành tình cảnh này cũng là do Hắc Nham Quốc và Tử Tâm Quốc mà ra, bởi vì thời gian chiến tranh quá dài mà tạo thành kinh tế khác thường, nếu không bọn họ đã sớm đem toàn bộ người nhà ra để đánh cuộc một ván rồi, chứ đâu có như bây giờ phải làm chư hầu còn sót lại của Khi Hồng Quốc?

- Bất quá may mà như thế, nếu không ta sẽ không có cơ hội tiêu diệt tên khốn Y Đạt rồi!

An Tái Kháng nghiến răng nói.

- Nói đến tên Y Đạt này thật đúng là may mắn, lúc trước nghe nói hắn đã bị gia tộc hắn đày vào lãnh cung, không nghĩ tới cha hắn vì háo sắc quá độ, đột nhiên qua đời, mà Y Đạt không đợi những người khác kịp phản ứng, nhân cơ hội đoạt được quyền bính của Cổ gia, trở thành Đại công tước của công quốc Cổ Lạp. Hơn nữa bọn tín đồ điên cuồng kia ùn ùn kéo đến vừa đúng lúc bị hai nước áp chế. Chờ đến khi tiêu diệt hết bọn tín đồ điên cuồng đó, Ân Nặc lại tự lập, giúp hắn nhân cơ hội ổn định vị trí Đại công tước của hắn.
-

Lai Nhĩ Ôn Chí thở dài nói.

An Tái Kháng lạnh giọng nói:

- Hừ! Lúc này mới tốt! Cứ như vậy tiêu diệt công quốc Cổ Lạp mới có thể khiến Y Đạt đau đến không muốn sống. Nếu không chỉ tiêu diệt có một nhà gà chó nhà hắn thì đâu có cái gì đáng cao hứng chứ?

Thấy An Tái Kháng lại nổi giận, Lai Nhĩ Ôn Chí lần nữa nói sang chuyện khác:

- Đại lục Hi Nhĩ Đạt càng hỗn loạn càng tốt, chúng ta sẽ dễ dàng bất chấp mọi thứ hái ra tiền đấy. Thời gian chỉ hai năm buôn lậu vật liệu quân khí đã kiếm được bộn bạc, chính là thương thuyền cấp khôi kiều này cũng mua được ba chiếc.

Nói xong Lai Nhĩ Ôn Chí vỗ vỗ mạn thuyền.

- Ha ha! Ngươi nói lời này nếu để công chúa nghe được, lại phải chịu đựng sắc mặt giận dỗi của nàng một trận đấy.

An Tái Kháng cười nói.

- Lão Đại! Công chúa ba người này cũng quá kiên nhẫn nhỉ? Ba cô gái yếu đuối theo chúng ta lênh đênh trên biển quanh năm suốt tháng mà không ngờ không có khó chịu, ngược lại tinh thần sảng khoái. Theo lý thì quý nhân quan lớn như thế không phải là thể chất mềm yếu sao?

Lai Nhĩ Ôn Chí nói đầy vẻ không giải thích được.

- Ôi! Thật ra các nàng cũng là cố nén chịu đựng thôi.

An Tái Kháng thở dài nói.

- Lão Đại! Ta bội phục thì bội phục, nhưng đối với công chúa cảm thấy không sao ưa thích được, vì sao nàng không học tập theo Đại thần quan một chút chứ, đọc sách đàn hát ca nhạc, bồi dưỡng tình cảm có phải tốt hơn không? Chúng ta cũng không hy vọng xa vời nàng có thể giúp được cái gì, nuôi cơm nàng không công cũng được, nhưng không ngờ nàng dám quơ tay múa chân với chúng ta, còn dùng giọng điệu ra lệnh nói chúng ta phải làm cái này, không nên làm cái kia, không nghe nàng thì nổi giận. Cũng không thèm nghĩ nàng có tư cách chỉ huy chúng ta không chứ? Chúng ta không có thu phí ăn uống phí chuyên chở của nàng là tốt lắm rồi! Còn nữa, lần trước nàng không nghe lời khuyên can tùy ý xuống thuyền hô hào ở bến cảng, tự rước lấy phiền toái, làm hại chúng ta tốn một khoản kim tệ mới thu xếp được, nếu không nể mặt mũi Đại thần quan, ta nhất định đuổi nàng xuống thuyền cho xong!

- Thông cảm một chút đi! Người ta là người mất nước! Dù gì ta cũng từng lĩnh lương bổng mấy năm của Khi Hồng Quốc. Hơn nữa, trải qua lần dạy dỗ đó, không phải công chúa cũng an phận rất nhiều rồi sao? Như chuyến đi lần này không phải nàng cùng Đại thần quan ở lại cảng Khôi Kiều à?

An Tái Kháng bất đắc dĩ nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí đột nhiên nghiêm túc nói:

- Lão Đại! Ta nhắc nhở huynh chú ý, trong khoảng thời gian gần đây, công chúa thật giống như bắt đầu có ý tứ với huynh. Đừng trách tiểu đệ nói thẳng: công chúa kia nhìn trúng là tài phú của huynh, mà không phải con người của huynh đâu. Như lần này huynh thấy đó, khi huynh vừa cho biết phải bỏ tiền thuê lính đánh thuê, ban đầu nàng rất là hưng phấn khác thường, thiếu chút nữa là ôm chầm lấy huynh hôn rồi. Nhưng đến khi nghe được báo thù cho Khang Tư đại nhân xong thì giải tán lính đánh thuê, lập tức nàng phẫn nộ ngút trời, hận không được ăn tươi nuốt sống huynh. Lần này nàng chịu lưu lại cũng là vì nguyên nhân này. Ta dám khẳng định, ở trong lòng nàng hết thảy là chuyện phục quốc! Cho dù phải bán linh hồn cho ma quỷ, chỉ cần có thể phục quốc nàng cũng sẽ nguyện ý!

An Tái Kháng cười khổ nói:

- Ta van ngươi! Ngươi cho rằng ta cũng coi trọng công chúa sao? Ta đã sớm biết nguyện vọng của công chúa, chẳng qua là nghĩ đến nàng là người mất nước, cho nên mới không có so đo lời nói với nàng. Những lời này ngươi cũng không thể nói lung tung, nếu để cho người ta biết ta thật không biết ăn nói làm sao!

Nói đến phần cuối câu hắn đã khẩn trương lên.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười gian nói:

- Hắc hắc! Có phải sợ Tiểu Cầm tiểu thư biết hay không? Ta nói đại ca nghe, không có việc gì cũng chạy đi tìm Tiểu Cầm tiểu thư nói chuyện phiếm, bất cứ ai cũng nhìn ra huynh có tình ý với Tiểu Cầm tiểu thư, ngay chính Đại thần quan cũng cố ý tạo cơ hội cho hai người đấy. Thế nào ròng rã hai năm rồi huynh cũng chưa tỏ tình sao?

An Tái Kháng lập tức gương mặt đỏ bừng lẩm bẩm nói:

- Ta không phải là sợ bị cự tuyệt mà.

- Ngu ngốc! Ai tiễn chân huynh ban đêm, ai may vá quần áo cho huynh? Là ai khi huynh ngã bệnh thì thức suốt đêm chăm sóc? Xin lỗi, cho dù huynh là lão Đại, ta cũng phải mắng huynh, huynh thật là ngu ngốc!

Lai Nhĩ Ôn Chí khí thế hung hăng quát.

An Tái Kháng đầu tiên là sừng sờ phát ngẩn người, tiếp theo đột nhiên nhảy dựng lên, vui mừng hét lớn:

- Nói như vậy Tiểu Cầm cũng đối với ta...

Lai Nhĩ Ôn Chí vừa gật đầu, vừa khuyên nhủ:

- Nếu huynh đã biết rồi, vậy huynh định làm gì?

- Tốt! Ta lập tức đi tỏ tình với nàng!

An Tái Kháng vừa nói vừa xoay người, nhưng lại lập tức rụng rời quay đầu lại, vẻ mặt buồn bã nói:

- Ta quên mất nàng ở cảng Khôi Kiều mà.

Làm cho Lai Nhĩ Ôn Chí cười ồ lên chế giễu.

Hai người nói chuyện một hồi sau đó Lai Nhĩ Ôn Chí phát hiện dáng vẻ An Tái Kháng lo được lo mất, không khỏi sửng sốt một chút, hỏi:

- Tại sao vậy?

- Ta... Ta cảm thấy hay là đợi báo được mối thù cho đại ca rồi hãy tỏ tình với Tiểu Cầm đi.

An Tái Kháng chần chừ một hồi mới nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí vỗ đầu rên rỉ:

- Phục huynh rồi!

Lúc này Lai Nhĩ Ôn Chí mới biết: An Tái Kháng thật sự là yêu thương Tiểu Cầm tiểu thư đến tận xương tủy, nếu không khi biết rõ đối phương cũng thích hắn, nhưng vẫn chần chừ như thế, chính là cái ý niệm sợ bị cự tuyệt kia đang tác quái.

Ngay khi Lai Nhĩ Ôn Chí còn muốn mở miệng khuyên can, gã thủy thủ trên đài quan sát đột nhiên kêu lên:

- Thuyền trưởng! Phía trước có một chiếc chiến thuyền đánh tới kỳ ngữ, nói đây là vùng biển của Lôi gia, ra lệnh cho chúng ta lập tức dừng thuyền kiểm tra!

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn ra xa xa, thấy chiếc chiến thuyền phía trước mặt kia đối với hắn mà nói giống như chiếc thuyền ba lá nhỏ xíu, hắn không khỏi giậm chân mắng:

- Thật to gan! Chỉ là một chiếc thuyền ba lá, không ngờ dám bảo chiếc thương thuyền cấp Khôi Kiều chúng ta dừng thuyền kiểm tra? Không cần nghe bọn hắn! Xông thẳng qua cho ta!

An Tái Kháng vội vàng chận lại nói:

- Không nên làm bậy! Mặc dù người ta chỉ là chiếc thuyền nhỏ, nhưng đây là trong địa giới của người ta, bảo chúng ta dừng thuyền kiểm tra là chuyện rất bình thường, không nên phá quy củ của người ta. Nên nhớ rằng, chúng ta là thương nhân chứ không phải quân nhân, để cho người ta kiểm tra một chút cũng không mất mát gì.

- Được rồi! Nghe lời lão Đại! Truyền lệnh dừng thuyền!

Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ đành nghe lệnh làm việc.

Có điều sau khi truyền lệnh, hắn nhắc nhở:

- Lão Đại! Ta phải nhắc nhở huynh: bán đảo Phi Ba này là khu vực hỗn loạn, nhiều khi thủy quân địa phương cũng kiêm luôn hải tặc đấy.

An Tái Kháng cười nói:

- Ha ha! Tin rằng bọn họ không phải không biết đạo lý thương thuyền khổng lồ thế này đại biểu cho cái gì! Hơn nữa đối phương chỉ có một chiếc thuyền nhỏ, cho dù là hải tặc, cũng sẽ không mang lại tổn thất gì cho chúng ta.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn chung quanh một vòng, phát hiện trên mặt biển quả thật không có chiến thuyền nào khác, nghĩ tới trên thuyền của mình chỉ thủy thủ thì đã hơn một ngàn người, càng đừng nói tới một trăm tên lính đánh thuê tinh nhuệ đặc biệt theo hộ vệ. Điểm nhân thủ này đối phó với chiếc thuyền ba lá kia nhất định là dễ như trở bàn tay, nên hắn cũng yên lòng gật đầu.

112. Chương 112: Ba Đầu Lĩnh Thế Chân Vạc. (2)

Thuyền hai bên nhích tới gần, chẳng qua là thể tích hai chiếc thuyền quá chênh lệch, không thể bắt ván cầu được, thủy quân Lôi gia không thể làm gì khác hơn là chờ bên An Tái Kháng ném thang dây xuống.

Thấy thủ hạ cố ý dây dưa kéo dài thời gian, An Tái Kháng phẫn nộ quát:

- Đồ khốn! Nhanh một chút! Truyền lệnh xuống, thấy đối phương cũng tỏ vẻ cung kính một chút cho ta, không nên ra vẻ mặt ngạo mạn! Nhưng chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì chém chết hết bọn chúng!

Lúc An Tái Kháng dạy bảo thủy thủ, thuyền trưởng thủy quân Lôi gia cũng ra lệnh:

- Bọn ngoại quốc tới đây đều rất cao ngạo mà hạ mình để cho ta đi lên kiểm tra không lộ vẻ phản kháng chút nào! Vậy hãy biểu hiện uy phong của thủy quân Lôi gia thật tốt cho ta! Cho dù đối phương ác mồm ác miệng, cũng phải giữ thái độ nghiêm túc, không có lệnh của ta, không được phát sinh xung đột!

Mặc dù lời nói này hơi tỏ ra yếu thế, nhưng đối mặt với chiếc thuyền khổng lồ như thế, có thể đi lên để kiểm tra đúng là có dũng khí rất lớn rồi, cho nên bọn thủy thủ cũng không có ý kiến, ngược lại mặt không chút thay đổi vâng vâng dạ dạ.

Đứng trên cao nhìn xuống, Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ chiếc thuyền con nho nhỏ đang hạ xuống, nói:

- Lão Đại! Bọn họ thả xuống thuyền cấp cứu, có phải có gì cổ quái hay không?

An Tái Kháng nheo mắt nhìn, tiếp theo vẻ mặt ung dung nói:

- Hắn là trở về báo cáo tình hình. Dù sao bọn họ cũng sợ chúng ta tiêu diệt bọn họ, phái người trở về báo tin là chuyện rất bình thường.

Lai Nhĩ Ôn Chí suy nghĩ một hồi, không lên tiếng nữa, thế nhưng hắn nhìn thấy cờ xí trên thuyền kia, không khỏi thắc mắc hỏi tiếp:

- Lão Đại! Cờ tia chớp màu đỏ của Lôi gia, huynh có từng nghe qua chưa?

- Không có! Không nghe nói thế lực đó, Hắn là thế lực nhỏ ở vùng duyên hải. Chư hầu ở bán đảo Phi Ba so với Khi Hồng Quốc còn hỗn loạn hơn nhiều, hơn nữa biến ảo khó lường, ta cũng nghe được mấy chục danh hiệu thế lực nhưng không nổi tiếng lắm. Được rồi! Bọn họ lên tới kìa, chúng ta lên tiếp đón bọn họ đi. Hãy tỏ ra lễ phép một chút.

An Tái Kháng cười nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí rất không nguyện ý, theo như ý nghĩ của hắn, quân lực của các thế lực nhỏ ở bán đảo Phi Ba này, nhất định không bằng lượng người trên chiếc thuyền của mình, thế lực nhỏ yếu như vậy mà để hắn lên thuyền kiểm tra là đã cấp cho hắn mặt mũi rồi, lại còn phải đi đón tiếp? Có điều Lai Nhĩ Ôn Chí nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vẫn đi theo phía sau lão đại.

Lúc này Lai Nhĩ Ôn Chí đánh tay ra dấu, một trăm tên hộ vệ lập tức vây quanh bốn phía.

Thủy quân Lôi gia vừa lên thuyền, lập tức bị boong tàu to lớn rộng rãi kia làm cho sợ hết hồn, mặc dù biết chiếc thuyền này lớn như thế thì boong tàu cũng không thể nhỏ được, nhưng không nghĩ tới lớn đến mức có thể chứa đủ cả ngàn người.

Song phương gặp mặt đều là sửng sốt nhìn nhau, thủy quân Lôi gia là vì thấy nhiều người như vậy xuất hiện trên boong mà giật mình, còn bên An Tái Kháng là vì thần thái của binh lính Lôi gia mà giật mình.

Lai Nhĩ Ôn Chí thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Không ngờ binh sĩ của bán đảo Phi Ba có được khí thế như vậy? Không phải nói bọn họ đều là những thổ phỉ giết người cướp của sao?

Cũng không trách Lai Nhĩ Ôn Chí nói như thế, bởi vì mười binh sĩ thủy quân Lôi gia này chỉ là thoáng sửng sốt một chút, sau đó chỉnh nét mặt nghiêm túc quan sát chung quanh, thần sắc đó giống như là hy vọng có thể phát hiện cái gì là vật cấm, hoàn toàn không để mấy trăm người trên boong tàu vào mắt.

An Tái Kháng sẽ lén đá Lai Nhĩ Ôn Chí một cước, sau đó nở một nụ cười đầy vẻ con buôn nói:

- Chư vị quân gia! Tiểu nhân chính là chủ nhân của chiếc thuyền này, không biết chư vị quân gia có gì dạy bảo?

Mặc dù An Tái Kháng giọng nói cùng bộ dáng thoạt nhìn rất có vẻ xu nịnh, nhưng những tên tráng hán bên cạnh hắn kia khóe miệng lại hiện rõ cái cười lạnh lẽo, nhưng làm cho người ta hiểu lời nói của hắn này chẳng qua là câu nói cửa miệng mà thôi, nếu có một chút không hợp khẳng định sẽ trở mặt ngay.

Viên sĩ quan thuyền phó của chiến thuyền thủy quân Lôi gia, dĩ nhiên biết hàm ý trong đó, thế nhưng thấy đối phương bày ra thần thái giọng nói như vậy, tỏ rõ không phải có lòng muốn làm chuyện xấu, nên trong lòng hắn thoáng buông lỏng, nét căng thẳng trên mặt mặt cũng thư giản lại. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Hắn tiến lên một bước giơ tay chào An Tái Kháng sau đó lễ phép nói:

- Chư vị các hạ! Tại hạ là thuyền phó chiến thuyền thứ năm, phân đội thứ ba, đại đội thứ nhất của thủy quân Lôi gia, hoan nghênh các hạ tiến vào vùng biển Lôi gia. Tại hạ chẳng qua là tiến hành kiểm tra theo thông lệ, xin không cần lo lắng.

Bên An Tái Kháng người có kiến thức cũng đều sửng sốt một chút, đây là người thô lỗ dã man của bán đảo Phi Ba sao? Thế nào lễ phép như vậy? Hơn nữa giọng điệu y hệt như những hạm đội tuần tra của các đại quốc kia vậy chứ? Đồng thời cũng không có mảy may thói kiêu ngạo rởm đời thường có!

An Tái Kháng vội vàng chào đáp lễ, cười hỏi:

- Không biết thuyền phó đại nhân muốn kiểm tra cái gì? Chúng ta chẳng qua là thương thuyền đến đây trước thăm dò thị trường thôi.

Viên sĩ quan thuyền phó cười cười:

- Trong phạm vi thế lực của Lôi gia chúng ta, không hạn chế bất kỳ giao dịch thương phẩm nào. Nói cách khác không có tồn tại hàng hóa cấm, đồng thời cũng không hạn chế bất kỳ quy mô thương đội nào. Cho dù ngài mang đến mấy trăm chiếc khổng lồ như thương thuyền này, chỉ cần là việc buôn bán chúng ta đều rất hoan nghênh. Chúng ta kiểm tra chỉ là số lượng nhân viên, chỉ cần ngài báo nhân số thuyền viên của ngài, chờ chúng ta xác nhận không có sai sót là được.

Đám người bên An Tái Kháng lại một lần nữa ngây ngẩn cả người, Lai Nhĩ Ôn Chí nhịn không được lên tiếng hỏi:

- Ý của ngài là không cần kiểm tra hàng hóa của chúng ta? Vậy các ngươi làm sao thu thuế? Đừng nói với ta Lôi gia các ngài không thu thuế nha!

Viên sĩ quan thuyền phó cười cười:

- Chúng ta quả thật không kiểm tra hàng hóa, chỉ kiểm tra nhân viên. Dĩ nhiên chúng ta cũng là thu thuế, lên bờ chúng ta căn cứ theo như thương phẩm giao dịch thu lấy một thành thuế, còn tàu bè thì dựa theo trọng tải mà thu thuế với một trăm thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 khối) là đơn vị, mỗi đơn vị một xâu tiền đồng, không đủ trăm thạch cứ theo một trăm thạch để tính toán. Tiền này là lộ phí và phí nhập cảng, còn phí cập bến cũng tính như thế nhưng đơn vị mỗi ngày là một xâu tiền đồng.

Người trên thương thuyền cho dù không biết tỷ số thuế các loại hàng hóa, nhưng nhất định biết phí nhập cảng và phí cập bến tại các cảng khẩu là bao nhiêu. Nghe viên quan thuyền phó nói xong trong đầu lập tức toát ra ý nghĩ "quá rẻ".

Với thông lệ của cảng Khôi Kiều, phí vào cảng là tính theo trọng tải, một tấn phải trả một kim tệ, phí cập bến thì hơi rẻ một chút là một ngân tệ một ngày.

Mà mọi người đã sớm nghe nói bán đảo Phi Ba một xâu tiền chính là một ngàn đồng tiền, đổi thành kim tệ Liên minh cũng chỉ có một quả. Một trăm thạch này đổi theo lượng đơn vị Liên minh cũng chỉ chừng năm tấn. Năm tấn chỉ phải trả một kim tệ, giá rẻ gấp năm lần!

Mà An Tái Kháng biết tỷ số thuế thương phẩm, liền đặt chú ý trên thuế giao dịch một thành, hắn có chút khiếp sợ nói:

- Ngài là nói, Lôi gia các ngài chỉ lấy một thành thuế giao dịch? Cũng chính là một lần mua bán chỉ nộp một thành?

Khó trách An Tái Kháng vội vàng như thế, hắn đã đi nhiều địa phương, vẫn chưa từng nghe qua thuế buôn bán chỉ lấy một thành, chính Liên minh Tự do Duy Nhĩ Đặc được xưng là quốc gia thương nghiệp cũng là hai thành. Cho dù như vậy, so với thuế thương nghiệp bình quân ở các nước là ba thành thì đã là thấp nhất trên toàn thế giới rồi. Phải biết rằng thuế thương nghiệp ở đại lục Hi Nhĩ Đạt đã vượt qua năm thành!

Dĩ nhiên, bên trong thuế thương nghiệp này phần lớn chỉ là thu thuế lợi nhuận tiêu thụ hàng hóa. Tuy nhiên một số quốc gia nghèo nàn, thậm chí sẽ dựa theo giá cả hàng hóa tiêu thụ mà thu thuế tới ba thành, làm cho thương gia phải tăng cao giá bán ra mới có lời.

Hiện tại không ngờ có một địa phương chỉ thu thuế lấy một thành của lợi nhuận giao dịch? Tin tức như thế làm sao không khiến An Tái Kháng khẩn trương chứ!

Thấy mọi người đều giật mình kinh ngạc, viên sĩ quan thuyền phó cảm thấy rất hài lòng, dè dặt cười cười, nói ra:

- Mua thì không cần nộp thuế, chúng ta chỉ lấy thuế bên bán.

Câu này lại khiến mọi người càng kinh hãi.

Mọi người đều biết: cho dù ở Liên minh Tự do bất luận là mua vào hay bán ra cũng phải nộp một khoản thuế, vậy mà ở nơi này không ngờ lại chỉ lấy thuế bên bán?

Không ngờ có quốc gia thương nghiệp lý tưởng như vậy! Ánh mắt của mọi người đều dồn vào An Tái Kháng.

An Tái Kháng thật rất hưng phấn nói:

- Thủy thủ trên thuyền ta có một ngàn ba trăm bốn mươi lăm người, một trăm người hộ vệ, năm mươi sáu người hầu, còn thêm hai huynh đệ ta. Vũ khí mang theo bội kiếm có...

Nói chưa hết câu đã bị viên quan thuyền phó cắt đứt, hắn mỉm cười nói:

- Các hạ! Chúng ta cũng không hạn chế thương nhân đeo vũ khí nhiều ít, cho nên cái này không cần báo.

An Tái Kháng thoáng sửng sốt, Lôi gia này cũng quá tự cao tự đại? Không kiểm tra hàng hóa coi như còn được, không ngờ ngay cả số lượng vũ khí mang theo cũng không thèm kiểm tra? Hơn nữa còn nói không hạn chế? Chẳng lẽ ta kéo một chiếc xe công thành vào thành cũng được sao?

Thế nhưng An Tái Kháng rất nhanh tỉnh táo lại, thật ra đối phương nói như vậy, mình cũng bớt chuyện rườm rà cần gì tìm phiền toái chứ? Nên An Tái Kháng cười nói:

- Chiếc thuyền này của ta một ngàn tấn, đổi theo tỷ giá ở đây là hai vạn thạch, phải chi trả phí vào cảng là hai trăm xâu phải không?

Lần này đến phiên thủy thủ Lôi gia trợn tròn mắt, chiếc hải thuyền lớn tới hai vạn thạch à! Hải thuyền bên mình lớn nhất cũng chỉ có hai ngàn thạch! Chênh lệch tới gấp mười lần ư!

An Tái Kháng thấy bộ dáng sửng sốt của thủy thủ Lôi gia, cố nén nhịn cười, tiếp tục nói:

- Nhớ là bên này một xâu là một ngàn tiền đồng phải không? Nhưng mà chúng ta không có mang theo nhiều tiền đồng như vậy, không biết có thể chi trả bằng kim tệ Liên minh Tự do hay không?

Nói đến đây, Lai Nhĩ Ôn Chí đã đưa lên hai trăm kim tệ.

Viên sĩ quan thuyền phó của thủy quân Lôi gia bị kim tệ vàng ánh chiếu sáng chợt tỉnh táo lại, vội vàng thu liễm nét mặt nói:

- Xin lỗi! Chờ tại hạ kiểm tra nhân số xác nhận không có sai sót rồi hãy thu phí sau. Bây giờ xin các hạ phái người dẫn đường cho chúng ta.

An Tái Kháng chần chờ một chút, nói:

- Trên thuyền có nữ quyến, có phải hay không...

- Ồ! Không thành vấn đề, chỉ để chúng ta nhìn bóng người từ xa một chút là được.

Viên thuyền phó tỏ ra rất dễ dàng nói.

Viên thuyền phó dẫn thủ hạ cùng đi theo An Tái Kháng kiểm tra một vòng trên thuyền, An Tái Kháng hơi có điều nghi hoặc, bọn người kia thật là nói được làm được, trừ việc kiểm tra nhân số, quả thật bọn họ không có kiểm tra hàng hóa, hơn nữa đối với những thị nữ kia, cũng là thật xa nhìn một chút bóng lưng là xong việc, không giống như quan viên cảng khẩu của một số quốc gia thường thừa dịp đùa giỡn quấy rầy sách nhiễu người ta.

Quay trở lại boong tàu, thủ hạ của viên thuyền phó tiếp tục kiểm đếm kim tệ, sau đó gật đầu xác nhận đủ lúc ấy viên thuyền phó mở ra một tờ khai gồm hai phần, đóng dấu vào đưa cho An Tái Kháng ký tên.

An Tái Kháng hiển nhiên không nghĩ tới viên thuyền phó lộ nét mặt nghiêm túc nhưng giờ phút này trong lòng hắn đang cười thầm: ”Bọn ngu ngốc này thoạt nhìn rất khôn khéo, nhưng thật ra đều ngu ngốc! Không biết kim tệ liên minh này có thể đổi lại ba xâu tiền sao? Khó trách tiền lương của Lôi gia chúng ta cao như vậy! Chỉ có điều đáng tiếc là chỉ có thể buôn bán một lần, lần sau bọn họ sẽ dùng tiền đồng rồi. Thật hy vọng bọn ngu ngốc như vậy tới thêm càng nhiều càng tốt!

An Tái Kháng không biết mình đang bị cười nhạo, mà đang cẩn thận xem danh sách. Danh sách chế tạo theo biểu mẫu trước giờ, trên danh mục viết tên thuyền, nhân số, trọng tải, và ngày giờ thu phí, còn có chữ ký và dấu ấn của viên sĩ quan thuyền phó kia.

Thấy những thứ này An Tái Kháng không khỏi âm thầm cảm thán, không ngờ Lôi gia này xây dựng khâu hải quan tốt như vậy, thật sự làm cho người ta không dám tin tưởng chế độ nề nếp này lại tồn tại ở bán đảo Phi Ba ngay tại khu vực hỗn loạn.

Viên thuyền phó nhận lại cuống hóa đơn vừa nói:

- Các hạ! Vui lòng treo cờ này ở đầu thuyền, ngài tiến vào phạm vi cảng khẩu Thanh Nguyệt, tự sẽ có hoa tiêu dẫn đường.

Vừa đưa ra một lá cờ nhỏ trên mặt có in chữ “Thuế”, sau đó giơ tay chào theo quân lễ đoạn dẫn thủ hạ cáo lui.

- Lão Đại! Lôi gia này thật khác thường! Chẳng những chế độ hợp quy tắc, binh sĩ cũng được huấn luyện nghiêm khắc, xem ra bán đảo Phi Ba cũng không phải hỗn loạn không chịu nổi như trong tưởng tượng của chúng ta.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn theo thủy quân Lôi gia đã chạy xa nói.

- Ừ! Quả đúng thế! Tuy nhiên nếu như bán đảo Phi Ba đều như vậy, lính đánh thuê của bọn họ còn có lực chiến đấu nữa không?

An Tái Kháng cau mày nói.

- Hừ! Cứ đi lên tìm hiểu một chút là biết ngay! Cho dù không tìm được lính đánh thuê hợp ý, nhưng tìm được một chỗ thu thuế thương nghiệp thấp như vậy cũng là thu hoạch lớn đấy.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười nói.

- Không sai! Lên đường!

An Tái Kháng lập tức hô lớn, dựa theo cái thuế thương nghiệp này, Lôi gia nhất định sẽ hấp dẫn một số đông thương nhân, mình là thuyền trống tới, nhất định phải mua sắm thả giàn một phen, bởi vì mua hàng không cần nộp thuế mà!

Từ thật xa nhìn thấy bến cảng Thanh Nguyệt, người trên thuyền càng giật mình kinh hãi, không ngờ trên bến cảng cặp bến hơn một ngàn chiếc hải thuyền, lớn nhỏ không đồng nhất, mặc dù không có khổng lồ như chiếc thuyền này, nhưng hải thuyền ba bốn ngàn thạch cũng có tới bốn năm mươi chiếc.

- Oái! Việc buôn bán hưng thịnh quá ta! Cờ xí trên những chiếc thuyền này chỉ ba phần năm là đế quốc Áo Đặc Mạn, một phần năm là Liên minh Tự do, còn dư lại cờ xí hình thù kỳ quái hắn là của bán đảo Phi Ba. Một hai trăm chiếc thương thuyền của Liên minh Tự do xuất hiện ở nơi này, nhưng vì sao một địa phương phồn hoa như vậy mà ở Liên minh Tự do lại không mảy may nghe chút tin đồn nào?

Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ ngây ngốc nói.

- Mẹ kiếp! Nhất định là lợi nhuận rất cao! Nên người biết chỗ này đều ngậm miệng không nói! Nếu như không nhờ lần này tới bán đảo Phi Ba tìm thuê lính đánh thuê, nếu không phải không thể điều chỉnh phương hướng để mặc cho chiếc thuyền chạy xuôi gió theo dòng nước, sợ là chúng ta cũng sẽ không phát hiện ra cảng Thanh Nguyệt này!

An Tái Kháng tức giận nói.

Bọn họ có loại tâm tình này là chuyện rất bình thường, mặc dù cảng Khôi Kiều cặp bến thời điểm kỷ lục cao nhất tới hơn vạn chiếc hải thuyền, còn ngày thường lúc nào cũng có năm sáu ngàn chiếc, so ra cảng Thanh Nguyệt đúng là không ra gì, nhưng phải biết rằng vị trí ở nơi này rất hẻo lánh, có thể có tới một ngàn chiếc thuyền cập bến cũng là chuyện rất phi thường rồi.

Hơn nữa điều này cũng đại biểu nơi này lợi nhuận cực cao, nếu không thương nhân rất nhạy cảm với kim tiền sẽ không chen chúc nhau đến đây.

113. Chương 113: Tham Mưu Trình Diện. (1+2)

Tỉnh Hải Tân, mặc dù là tỉnh giáp biển Lâm Sơn, nhưng bởi vì thời điểm cuối năm sắp đến, những bông hoa tuyết nhỏ bé vẫn từ không trung bay xuống không ngừng.

Cũng bởi vì gần đến cuối năm, mặc dù khí trời rất lạnh, nhưng tuyệt đại bộ phận mọi người đều bận rộn chuẩn bị đón năm mới, khiến cho tỉnh thành không có bởi vậy mà dòng người giảm ít đi, ngược lại còn muốn chật chội hơn.

Hai binh sĩ đế quốc thủ cửa thành, toàn thân mặc quần áo phồng lên, hai tay chui hẳn vào trong tay áo, ôm cái cán trường thương dựa vào vai, cả người dựa vào bên cạnh cửa thành nhìn dòng người ra vào. Bọn họ không có kiểm tra những người qua lại, hai cái thùng bên cạnh hai người đã được nạp đầy hơn nửa tiền đồng.

Tên lính trẻ đứng đó thỉnh thoảng uể oải hô:

- Phí vào thành, mỗi người một mai tệ.

Còn tên già hơn thì đang nhắm mắt dưỡng thần.

Chốc lát sau, tên vệ binh già mở mắt, hoạt động giãn gân giãn cốt một chút, đầu tiên quay đầu nhìn vào bên trong thành, thấy không có nhân vật quan trọng nào, liền rời vị trí của mình đi về phía gã binh lính trẻ tuổi kia.

Hắn đi qua làm cho dòng người ra vào thành lập tức dừng lại, chờ sau khi hắn đi qua mới tiếp tục lưu thông. Nhưng cái thùng tiền của hắn ta vẫn để chơ chọi ở chỗ đó sao? Chẳngk những không có một ai lấy, mà tiền phí, ngay chính dân chúng ra vào, đã không còn người giám sát, vẫn như cũ tự động bỏ tiền phí vào thành vào trong thùng.

- Ôi, đứng im một lúc mà lạnh đến khó chịu, có nghe nói ở đế đô chưa? Bông tuyết to như lông ngan, một hồi là có thể làm cho tuyết dầy hơn một thước, thật không biết bọn họ làm thế nào mà chịu được.

Đến đây, làm một hớp cho ấm một chút. Tên lính già vừa nói vừa móc từ trong lồng ngực ra một bầu rượu uống một ngụm, rồi đưa tới.

Tên lính trẻ có vẻ hơi rụt dè, hắn tiếp nhận bầu rượu, do dự nói:

- Lão ca, đang trong giờ trực ban, uống rượu được không?

- Hắc, ngươi mới nhập ngũ hè năm nay, cho nên không biết mùa đông lúc trời giá rét được phép uống chút rượu cho ấm người, miễn là không được uống quá lượng cho phép.

Nhìn thấy tên lính trẻ còn nghi ngờ, lão không khỏi cười nói:

- Yên tâm đi, ngươi nghĩ đây là đâu? Là biên cảnh giáp với Sơn Việt Quốc đó, khắp nơi đều có sơn tặc! Tỉnh phủ của chúng ta là giải đất trung ương của cả tỉnh, bốn phía xung quanh bình dân rất an phận, căn bản sẽ không gây chuyện.

Ngươi không thấy chúng ta không có thúc giục bọn họ nộp thành phí, nhưng tất cả đều tự giác tự động mà bỏ tiền vào đó sao?

Bị thuyết phục tên lính trẻ liền uống một hơi, rồi tò mò hỏi:

- Số tiền này đều phải nộp lên trên, không cần phải tính cẩn thận sao?

- Hắc, ngươi cũng nói là nộp lên trên, chứ không có thể rơi vào tay hai chúng ta, vậy còn trông nom nó ít hay nhiều làm gì? Hơn nữa ra vào đều là bà con dân làng, cũng không cần so đo nhiều như vậy. Còn nữa..

Tên lính già nhìn thùng tiền cười hề hề, ghé sát tai nói nhỏ:

- Thủ thành chúng ta có thông lệ là cứ khi nào giao ban có thể trộm lấy chút tiền làm trợ cấp, bất quá không thể lấy nhiều nha.

Tên lính trẻ lập tức hai mắt tỏa hào quang nhìn vào thùng tiền dưới chân, nuốt nuốt nước miếng nói nhỏ:

- Tốt như vậy? Sẽ không bị phát hiện chứ?

- Hắc, nếu không ngươi nghĩ xem tại sao vệ binh thành chúng ta lại khó gia nhập như vậy, tại sao phải thực hiện chế độ luân chuyển nghiêm khắc? Chính là do ích lợi cả đấy.

Chỉ cần không quá phận, thượng cấp chính là mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao số phí vào thành này còn chưa đủ một bữa cơm cho thượng cấp. Ôi , so với đó, binh lính như chúng ta quả thực chính là ăn mày mà!

Tên lính già nói câu sau đã có chút oán giận.

Tên tân binh gật đầu đồng ý nói:

- Đúng vậy, người ta một thiếu tá cũng có thể mang theo hơn mười kỵ binh rêu rao đắc ý, có được lãnh địa thật hạnh phúc a! Không biết tới năm nào tháng nào ta mới đạt tới cái vị trí đó đây.

- Phì, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, hầu như thiếu tá đến nuôi sống chính mình còn có chút khó khăn, ở nơi nào có thể có được nhiều thân vệ như vậy? Phải biết rằng, không phải trường hợp đặc biệt, thiếu tá đều phải tự bỏ tiền ra, quả thực chính là cái động không đáy! Có một số quan quân sẵn sàng tình nguyện không thăng cấp cũng không muốn có lãnh địa đó. Tên lính già khinh thường nói.

- Thật sự? Vậy tại sao Thiếu tá kia lại có được nhiều thân vệ như vậy, hơn nữa đều là kỵ binh?

Tên tân binh nghi hoặc hỏi.

- Hắc, ngươi nói chính là Áo Kha Nhĩ Thiếu tá sao? Lãnh địa của hắn ở thôn Hà Than ngay cạnh nơi lão gia nhà ta sống, lần trước ta trở về thăm người thân, phát hiện khu đất hoang đó nay đã đầy người, hơn nữa đang náo nhiệt xây dựng! Ngươi nói xem điều này có nghĩa gì? Người ta xuất thân là đại gia tộc! Nếu không chỉ bằng vào tiền lương thiếu tá của hắn, sao có thể nuôi sống nhiều người như vậy?

Phải biết rằng, biên chế thân vệ của hắn tối đa là một trăm ba mươi người! Bất quá cũng chỉ đến ba mươi thớt chiến mã mà thôi.

Tên lính già khoe khoang nói.

- Ta nhớ rõ Áo Kha Nhĩ Thiếu tá hình như chỉ là một tham mưu thôi, xuất thân đại gia tộc, làm sao lại đi tới bộ đội địa phương làm một tham mưu? Phải biết là tham mưu có hồ không có cơ hội lập công nào!

Tên Tân binh rất khó hiểu nói.

Tên lính già sờ sờ cằm nói:

- Ngươi nói như vậy cũng có lý, bất quá ta nghĩ hắn xuất thân là gia tộc thương nhân, có tiền nhưng không có địa vị, cho nên mới chạy đến bộ đội địa phương đảm đương chức tham mưu này.

Bây giờ xem ra hắn đang trong thành nịnh hót đại nhân đổi lại chức vụ tốt hơn đây, nếu không một Thiếu tá tham mưu trú tại bộ đội địa phương, tại sao lại phải vào thành? Chẳng lẽ chạy trốn.

Nói đến đây, tên lính già đột nhiên phát hiện dòng người vào thành tốc độ tăng nhanh, không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu quan sát.

Vừa nhìn lên, khiến cho hắn sửng sốt, bởi vì xa xa dân chúng chuyển bị vào thành lại đang tránh sang hai bên.

Tên tân binh còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, tên lính già đã nhảy về phía trước chạy nhanh về vị trí của mình, hơn nữa nhanh chóng sửa sang lại một chút quân trang, còn bốc lên một chút tuyết sạch đọng lại để lau lau khuôn mặt, sau đó một tay nắm thương, một tay buông thẳng, dáng đứng thẳng tắp, nghiêm trang chăm chú nhìn về phía trước.

Tên tân binh sửng sốt, nhưng hắn cũng không phải kẻ đần, lập tức học theo, trong nháy mắt, trước cửa thành liền xuất hiện hai thành vệ uy phong lẫm liệt!

Lúc này trên lầu thành mới truyền đến tiếng la lớn:

- Dưới thành chú ý, phía trước có kỵ binh bên ta xuất hiện!

Không lâu sau, xa xa truyền tới tiếng vó ngựa ầm ầm xé gió mà tới, tên lính già biến sắc, tên tân binh cũng biến đổi, ai cũng biết, dưới điều kiện tuyết đọng đầy trên đường như bùn thế này kỵ mã di chuyển sẽ chậm thế nào, cho dù là đại nhân vật xuất tuần tuyệt đối cũng không vội vàng như thế, chẳng lẽ là quân tình khẩn cấp?

Nghĩ vậy, hai thành vệ lập tức quát tháo dân chúng trước cửa thành tránh ra hai bên, dân chúng hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, đã sớm lẩn trốn ra xa.

Theo tiếng vó ngựa càng ngày càng vang, một mảng kỵ binh mặc quân phục đế quốc, từng người từng người như quỷ mị liên tục xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy kỵ binh đế quốc, dân chúng bốn phía đều tò mò ngó đầu nhìn lại, người nông thôn còn chưa từng nhìn thấy quân đội ở khoảng cách gần như thế này, trở về làng? Trừ khi có đủ tư cách.

Bất quá mọi người đều có chút kỳ quái, trừ kỵ binh phía trước ra, phía sau còn có một nhóm ngựa đầy đủ dây cương, nhưng không có người, ở giữa đám ngựa không người đó, lại có trên trăm thớt chiến mã buộc phía sau một cái bao vải cùng một cây trường thương.

Nhìn thấy mọi người hai bên cửa thành, kỵ binh lập tức giảm tốc độ xuống, đang phi nhanh chuyển thành chạy chậm.

Không biết tại sao, một màn chạy chậm này, khiến trong lòng mọi người cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều, mới vừa rồi tiếng ầm ầm xé gió tới thật sự làm cho trống ngực ai cũng phải gia tốc a.

Dân chúng vây xem vốn còn đang rỉ tai thì thầm đàm luận, nhưng sau khi nhìn thấy kỵ binh, toàn thể im bặt, tất cả mọi người không tiềm thức được đều cúi đầu, bởi vì bọn họ cảm giác được một cỗ khí thế khiến cho bản thân không dám nhìn thẳng người ta, đang thẳng mặt ập đến.

Đội kỵ binh này đi tới trước cửa thành, đột nhiên dừng lại, giờ phút này ngoài thành một mảnh yên tĩnh, bên trong thành nhưng lại náo nhiệt sôi trào, băng hỏa hai hiện tượng thiên nhiên cùng xuất hiện cũng chỉ quái dị thế này.

Cũng không trách được vì sao mọi người như thế, phiến kỵ binh này ánh mắt quá mức dọa người, dưới ánh mắt bọn hắn nhìn qua, không một ai dám nói ra tiếng nào dù chỉ tiếng gió, mà ngay cả thân thể cử động một chút cũng không dám nữa.

Mà không chỉ dân chúng bình thường, ngay cả hai thành vệ bây giờ cũng đang dao động đến chết, bởi vì bọn họ so với dân chúng đang phải chịu số ánh mắt nhìn hơn gấp trăm lần, có thể bảo trì đứng thẳng cũng là bởi vì những kỵ binh này là người nhà mà thôi.

Tên tân binh thân thể có chút run rẩy, mặc dù đầu không có cúi xuống, nhưng ánh mắt cũng đã thất thần nơi đâu, căn bản không có tập trung. Mà tên lính già thì có vẻ trấn định hơn, ít nhất hắn còn có thể đánh giá đội kỵ binh này.

Khi nhìn kỹ rồi, khiến cho hắn cảm thấy kinh hãi, mỗi kỵ binh đều treo phía sau yên ngựa hai ống tên. Mà bên hông kỵ binh còn đeo một thanh mã đao, phía sau lưng lộ ra một thanh trường cung cứng.

Tính cả cây trường thương còn lại ở trên lưng ngựa phía sau mà nói, có thể kết luận điều gì? Trên mặt còn đội khôi giáp, áo giáp và khiên nữa.

Thật quá xa xỉ đi? Thương kỵ, cung kỵ, khinh kỵ, trọng kỵ, bốn binh chủng hợp nhất, nhưng lại là một người ba ngựa! Ngay cả cấm vệ quân ở đế đô cũng không khoa trương như vậy? Hơn nữa cho dù kỵ binh đó có tháo vát, cũng không có khả năng luyện thành thục cả bốn loại phương thức chiến đấu này a!

Bất quá lấy kinh nghiệm của chính hắn đã từng trải qua mấy lần xung đột biên giới mà nói, khí thế những kỵ binh này có được đều là từ núi xương biển máu mà ra, sợ rằng thật sự có được bản lĩnh này không chừng.

Trung đội kỵ binh khí thế bức người này, chỉ có Thiếu tá đứng đầu kia không gây cho hắn cảm giác bị khí thế áp bức gì, mà trong ánh mắt sắc bén của tên lính già, phát hiện trên quân phục đầy bùn đất của tất cả các kỵ binh khác, đều là quân hàm binh nhì, chỉ có duy nhất một kỵ binh đi đầu là mang quân hàm Thiếu tá.

Chẳng lẻ những kỵ binh này đều là thân vệ của Thiếu tá này? Tên lính già bị chính suy nghĩ của hắn khiến cho hắn cảm thấy hoảng sợ, mơ hồ tính toán một chút nhân số kỵ binh, phát hiện không sai biệt lắm là số lượng một trung đội.

Biên chế thân vệ tối đa? Chẳng lẽ lại là một quan quân xuất thân gia đình có tiền?

- Xin chào! Ta là Khang Tư Lôi Luân Đặc, tham mưu liên đội 5 lữ đoàn 5 sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân. Xin hỏi bộ chỉ huy lữ đoàn 5 sư đoàn cảnh bị ở nơi nào trong thành?

Khang Tư sau khi trở mình xuống ngựa, đưa ra giấy chứng minh hỏi.

Tên lính già lập tức đem suy nghĩ Khang Tư là một người có tiền ném sang một bên. Thiếu tá tuổi còn trẻ này chính là có được dòng họ, mà không nói thì thực không nhìn ra được cái gì, nhưng khi đã nói, lại khiến cho người khác lập tức cảm nhận được một loại uy thế bức người mà chỉ có những người quyền thế mới có được. Tên lính già không có tiếp nhận giấy chứng minh của Khang Tư, chỉ nhẹ đưa mắt nhìn một cái, sau đó lập tức hành lễ với Khang Tư, cung kính nói:

- Đại quan, đi thẳng theo đường lớn này, tại khu vực trung tâm thành, bộ chỉ huy của sư đoàn cùng lữ đoàn đều ở đó. Hân hạnh được biết ngài.

- Cảm ơn.

Khang Tư mỉm cười gật đầu, trở mình lên ngựa, ngựa vừa mới nâng móng cất bước, kỵ binh phía sau cũng đồng thời khởi bước theo sau.

Nhìn đội kỵ binh này chậm bước tiến vào trong thành, tên lính già không khỏi lau mồ hôi lạnh thở phào nhẹ nhõm.

Tên tân binh kia hiển nhiên cũng như thế, hắn bước đi có chút suy yếu tiến lại gần hỏi:

- Lão ca, vị Khang Tư Thiếu tá này lai lịch thế nào vậy? Lại có thể có được nhiều thân vệ cường hãn như vậy! Thân vệ của Áo Kha Nhĩ Thiếu tá quả thực không thể so sánh được với những thân vệ này.

- Hắc, đó là đương nhiên, người ta xuất thân là gì, có được dòng họ đó! Lôi Luân Đặc, hắc, ngươi có nghe thấy âm điệu có chút cổ xưa không, một đám quý tộc kia còn không có dòng họ cổ xưa như thế này. Nhìn người ta mà xem, cùng là Thiếu tá, nhưng Áo Kha Nhĩ Thiếu tá có thể có được khí độ cùng khí thế như người ta không?

Như Khang Tư Thiếu tá còn hướng một tiểu binh như ta "xin hỏi" rồi "cảm ơn", Áo Kha Nhĩ kia lúc ra vào, ngay cả hướng chúng ta gật đầu thăm hỏi một cái cũng không có! Cho nên mới nói, quý tộc chính thức là phi thường chú ý lễ phép, cho dù muốn giết ngươi, cũng là lễ độ chào ngươi rồi mới cắt đứt yết hầu của ngươi.

Tên lính già khôi phục lại lập tức văng nước miếng khắp nơi nói lớn.

- Người tôn quý có tiền như vậy, sao lại ủy khuất đến đảm nhiệm tham mưu ở sư đoàn cảnh bị chúng ta?

Tên tân binh vẻ mặt khó hiểu hỏi.

- Ai, cái này cũng không rõ? Khẳng định là đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, nếu không người ta chạy đến địa phương hẻo lánh của chúng ta làm gì?

Tên lính già phất tay nói.

- Hả! Nhiệm vụ bí mật? Xem ra tỉnh Hải Tân chúng ta tương lai có náo nhiệt để xem rồi. Tên tân binh cảm thán nói.

- Hắc, cái gì mà náo nhiệt với không náo nhiệt, tiểu binh như chúng ta có thể giữ được tính mạng đã là tốt lắm rồi.

Tên lính già bĩu môi nói.

Áo Kha Nhĩ mà thành vệ nói đến, giờ phút này đang ở bộ chỉ huy lữ đoàn 5 sư đoàn cảnh bị, cùng mấy lữ đoàn trưởng những người có thực quyền liên hệ tình cảm.

Áo Kha Nhĩ là người có quan hệ rất rộng, tự nguyện đến liên đội 5 lữ đoàn 5 sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân nhậm chức.

Sở dĩ lựa chọn phiên hào liên đội, một là lãnh địa của mình nằm trong phạm vị thế lực của liên đội 5, hai là liên đội 5 lân cận Sơn Việt Tộc Minh Quốc, mà sơn tặc xuất thân Sơn Việt Tộc hoạt động xung quanh rất hung hăng ngang ngược, như vậy vừa có thể bảo vệ lãnh địa, vừa có thể tìm cơ hội đả kích sơn tặc lập công, tuyệt đối là nhất cử lưỡng tiện.

Đương nhiên, chính mình bây giờ chỉ là một tham mưu không thể trực tiếp tác chiến, nhưng bây giờ không phải là đang vận động chuyển đổi chức vụ dẫn binh sao? Hiện tại cũng rất nhanh đến cuối năm, chỉ cần bọn họ nộp danh sách cho sư đoàn, sau khi hết năm phê duyệt xuống là mình có thể mang binh rồi, đến lúc đó tiêu diệt vài đám sơn tặc, rồi đi cửa sau một chút, lên một cấp hai cấp cũng không phải việc khó.

Một trung niên nhân có bộ dáng tháo vát, mang quân hàm thiếu tướng lên tiếng nói:

- Yên tâm, Áo Kha Nhĩ, chuyện ngươi muốn bổn tướng đã báo cáo lên bộ chỉ huy sư đoàn, bất quá bây giờ là cuối năm, cũng đang bận rộn chuẩn bị lễ mừng năm mới, tạm thời chưa được phê chuẩn xuống. Tuy nhiên bổn tướng có thể cam đoan, qua cuối năm xong, một chức vụ Đại đội trưởng không thiếu được phần của ngươi.

- Cảm ơn Lữ đoàn trưởng đại nhân yêu mến cùng tài bồi.

Áo Kha Nhĩ vội vàng nịnh hót. Bất quá trên mặt cười trừ, còn trong lòng thì lại chửi thầm: "Mẹ kiếp, nếu như năm nghìn miếng kim tệ cũng không làm được một cái Đại đội trưởng, lão tử chém các ngươi!"

Vì sao phải phiền toái như vậy? Bởi vì quyền bổ nhiệm chức vụ cho cấp tá nằm trong tay Sư đoàn trưởng. Vậy tại sao không trực tiếp nịnh hót sư đoàn trưởng? Một người cấp Thiếu tá này, đặc biệt cũng không phải sĩ quan trực thuộc bộ chỉ huy sư đoàn, căn bản không có tư cách bái kiến sư đoàn trưởng, cho nên chỉ có thể tìm Lữ đoàn trưởng nhờ vả mà thôi.

- Ha ha, Áo Kha Nhĩ Thiếu tá có khả năng khéo léo như thế, khẳng định sẽ lên như diều gặp gió.

Lữ đoàn trưởng lớn tiếng cười nói.

Mà bên cạnh hắn Lữ đoàn tham mưu trưởng, hậu cần trưởng, hiến binh trưởng lập tức hùa theo trêu ghẹo, xem ra bọn họ có ấn tượng khá tốt đẹp với Áo Kha Nhĩ.

Bất quá cũng khó trách, Áo Kha Nhĩ tặng Lữ đoàn trưởng hai ngàn kim tệ, các đại quan khác đều một ngàn kim tệ, phải biết rằng tại nơi hẻo lánh nghèo nàn này không có cái gì có thể kiếm chác thêm, một ngàn miếng kim tệ bằng tiền lương một tháng của năm người bọn họ rồi, ấn tượng không tốt mới là lạ.

- Các vị đại quan thật sự nâng yêu hạ quan rồi, không bằng lát nữa hạ quan mời các vị đại quan ăn một bữa cơm trắng được không? Xin các đại quan cho chút hãnh diện a. Áo Kha Nhĩ vội vàng nói.

Trong lúc các sĩ quan đều đang khách khách khí khí, một Thiếu tá bước nhanh vào nói:

- Đại nhân, một Thiếu tá của Liên đội 5 tới báo danh.

- Báo danh? Sao lúc này còn có người đến báo danh chứ? Bình thường đều là sau lễ mừng năm mới xong mới có người tới mà.

Lữ đoàn trưởng nghi hoặc nói.

Mà tham mưu trưởng sau khi suy nghĩ một chút cười nói:

- Đại nhân, Liên đội 5 quả thật có một Thiếu tá tham mưu còn chưa có báo danh đó.

Lữ đoàn trưởng lập tức hiểu được: - Thì ra là Thiếu tá bị cái lệnh đặc biệt nghỉ ngơi tại lãnh địa một năm đó sao? Ha ha, cho hắn vào, đích thân bổn tướng cho hắn báo danh.

Áo Kha Nhĩ rất nghi hoặc, dựa sát vào một đại quan có quyền thế yếu nhất trong bốn người là Hiến binh trưởng hỏi:

- Đại nhân, đây là chuyện gì xảy ra?

- Ha ha, đây cũng là việc lạ nhất những năm gần đây, Thiếu tá này khi lấy được lãnh địa thì bị một mệnh lệnh yêu cầu ở tại trên lãnh địa nghỉ ngơi một năm. Một năm chờ đợi này cũng không thể nào trách ai, đắc tội quyền quý thì sĩ quan phải đợi tại lãnh địa cả đời cũng không phải hiếm thấy.

Nhưng tình huống của hắn lại không giống như vậy, theo lệ chung, sĩ quan mới được phong lãnh địa đều là sau khi rời lãnh địa đi, mới được bổ nhiệm chức vụ, nhưng hắn lại được bổ nhiệm chức vụ sớm đồng thời truyền tới nơi này. Mà người thì lại cuối năm mới tới. Một chức vụ khống không người trong một năm trời, cấp trên cũng không có truy cứu, ngươi nói lạ hay không lạ.

Nghe nói như thế, Áo Kha Nhĩ thầm hít một hơi khí lạnh, chỉ với câu " Một chức vụ khống không người trong một năm trời, cấp trên cũng không có truy cứu". Điều này cũng đã ẩn hàm rất nhiều tư cách. Xem ra Thiếu tá tham mưu tới nhậm chức muộn một năm này có bối cảnh không tầm thường đây.

- Thiếu tá đó tên gọi là gì vậy?

Áo Kha Nhĩ hỏi, bất quá Hiến binh trưởng không có trả lời, bởi vì Thiếu tá kia đã một mình tiến vào đây.

Không biết tại sao, nhìn thấy nam tử trẻ tuổi mang quân hàm Thiếu tá kia, sắc mặt bình tĩnh tiến vào, mọi người ở đây đều có cảm giác muốn đứng lên nghênh đón, nếu như không phải mạnh mẽ áp chế, sợ rằng đã làm trò cười rồi.

Đến nỗi Thiếu tá kia một thân đầy bùn lầy, cũng không người nào để ý.

Người ở đây người nào còn chưa phải thành tinh, loại cảm giác tiềm thức này đại biểu cho điều gì, bọn họ hiểu rõ, cho nên Lữ đoàn trưởng cùng bốn đại quan khác đều cố ý ném vẻ mặt căng thẳng sang một bên, thay vào là vẻ mỉm cười.

Mà Áo Kha Nhĩ lại càng không dám tỏ vẻ lớn hơn, lập tức đứng lên. Mặc kệ nói như thế nào, đối phương cũng cấp bậc Thiếu tá như mình, đối phương tiến vào, mình lại tùy tiện ngồi yên, tuyệt đối là hành vi không lễ phép, để cho đối phương khinh bỉ sẽ không tốt.

"Ba!" Một tiếng, quân lễ tiêu chuẩn, thanh âm cũng phi thường tiêu chuẩn của cấp dưới ra mắt cấp trên:

- Khang Tư Lôi Luân Đặc, Thiếu tá tham mưu Liên đội 5 Lữ đoàn 5 Sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân trình diện trưởng quan.

Đồng thời trình chứng minh quân tịch lên.

Thiếu tá dẫn Khang Tư vào vội vàng cầm chứng minh quân tịch đưa lên cho Lữ đoàn trưởng, người khác có lẽ không chú ý, nhưng Áo Kha Nhĩ lại chú ý tới, lúc Khang Tư Thiếu tá chào, Lữ đoàn trưởng này thân thể cùng tay đều run rẩy giật mình.

Áo Kha Nhĩ biết chuyện gì xảy ra, lập tức đem cái tên Khang Tư Lôi Luân Đặc ghi tạc vào trong lòng.

Lữ đoàn trưởng khóe mắt run rẩy giật mình, mới tiếp lấy chứng minh.

Hắn biết mới vừa rồi thiếu chút nữa mình đứng lên đáp lễ, thật là ***, giống như khí thế cửa một thượng vị giả cường đại vậy, lại là một Thiếu tá nho nhỏ? Lừa gạt quỷ sao!

Mà một người như vậy lại có thể đi tới dưới trướng mình, mình có lỗi với nơi nào a!

Cũng không trách Khang Tư có được khí thế như vậy, Khang Tư chỉ có thời điểm đầu tiên làm tiểu binh thì mới phải nghe người khác chỉ huy, sau đó bất luận là ở Khi Hồng Quốc hay là ở Áo Đặc Mạn đế quốc, Khang Tư đều thuộc loại một nhân vật có thực quyền "một lời quyết định".

Cho đến bán đảo Phi Ba, lại càng như một vị hoàng đế, thủ hạ đều là nghe lệnh mà làm.

Mà số lượng thủ hạ dưới quyền, ở Khi Hồng Quốc thì không cần phải nói, cai quản chính là hơn mười vạn người.

Còn khi đến Áo Đặc Mạn đế quốc, thì chỉ là trưởng quan hậu cần cũng đã cai quản hơn một ngàn người, sau đó lại thêm hơn một ngàn lính hầu nữa.

Cho đến khi chiếm được bán đảo Phi Ba thì lại càng nghiêm trọng, sinh tử của hơn mười vạn người đều nắm ở trong tay hắn.

Ở hoàn cảnh như vậy trong ba bốn năm, khí thế mà Khang Tư bây giờ có được, làm sao một cái Thiếu tướng cai quản vạn người có thể so sánh được?

Lữ đoàn trưởng mặc dù trong đầu suy nghĩ miên man, nhưng trên mặt lại phi thường nhiệt tình nói:

- Ha ha, Khang Tư Thiếu tá có thể gia nhập lữ đoàn 5 chúng ta đó chính là vinh hạnh của lữ đoàn a.

Tham mưu trưởng, dùng tốc độ nhanh nhất giúp Khang Tư Thiếu tá hoàn thành thủ tục nhậm chức đi.

Nói xong nháy mắt một cái.

Tham mưu trưởng tiếp nhận chứng minh quân tịch rồi gật đầu nói với Khang Tư:

- Xin yên tâm, ngày thứ hai là có thể bắt đầu công việc.

Lữ đoàn trưởng cười nói với Khang Tư:

- Nếu đã như vậy, Khang Tư Thiếu tá ngày mai lại đến đi nha? Chà, ta thấy Khang Tư Thiếu tá cũng đã đi đường cả ngày rồi, trước tiên đi xuống nghỉ ngơi một chút, buổi tối lữ đoàn chúng ta mở tiệc chào đón ngươi. Phó quan, mời Khang Tư thiếu tá đi tới tửu điếm của Lữ đòan nghỉ ngơi đi, nhớ phải là phòng tốt nhất đó.

Thiếu tá dẫn đường kia cũng là một người cơ trí, chỉ cần nhìn cách Lữ đoàn trưởng xưng hô cùng ngữ khí lễ phép, cũng đủ biết chuyện gì xảy ra, lập tức cung kính mời Khang Tư đi ra phía ngoài.

Khang Tư cũng biết bộ dáng mình bây giờ bùn đất đầy người thật sự khó coi, gật đầu kính lễ một cái:

- Rõ, hạ quan cáo lui.

Sau khi Khang Tư rời đi, toàn bộ mọi người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Lữ đoàn trưởng sờ sờ trán, thở dài nói:

- Ôi, phiền toài rồi đây.

Tham mưu trưởng cũng cười khổ lắc lắc chứng minh quân tịch của Khang Tư trong tay nói:

- Đúng vậy, ngay cả văn kiện cũng là phủ Nguyên Soái cùng quân bộ đồng thời đóng dấu, một nhân vật như vậy ở dưới quyền chúng ta, thực là một chuyện làm cho người ta kinh sợ đây.

- Đại nhân, Khang Tư thiếu tá này là tham mưu liên đội 5 sao?

Hiến binh trưởng đột nhiên thần sắc có chút cổ quái nói.

Lữ đoàn trưởng sửng sốt một chút, tiếp theo cười lớn nói:

- Ha ha, không sai, Khang Tư thiếu tá là tham mưu liên đội 5, có chuyện gì cứ để cho lão già cứng đầu kia chịu phiền não đi!

Tham mưu trưởng cũng mỉm cười nói:

- Không sai, nếu lão già kia sau khi trêu chọc gây phiền toái bị đuổi đi mới là tốt nhất, cả lữ đoàn duy chỉ có liên đội 5 là không chịu hợp tác, nếu như không phải lão già kia có tư cách, sớm đã đuổi hắn đi rồi!

- Hắc, mấy người chúng ta còn chưa có tư cách đuổi hắn đi đâu, phải biết là lúc Sư đoàn trưởng là Thiếu tá, lão già kia cũng đã là Liên đội trưởng, nếu như không phải hắn thực sự không biết làm người, cũng đã không dừng ở vị trí Thượng tá này đến mấy chục năm. Ngươi nói xem có đúng không? Áo Kha Nhĩ thiếu tá?

Lữ đoàn trưởng cười dài nhếch nhếch miệng nói với Áo Kha Nhĩ.

Áo Kha Nhĩ vội vàng gật đầu nói:

- Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ thề thuần phục đại nhân!

Áo Kha Nhĩ đối với thủ trưởng trực tiếp của mình thật không biết nói gì cho phải.

Lúc đầu mới tới còn muốn nịnh hót thủ trưởng trực tiếp một chút, nhưng sau khi nghe được quan hệ của hắn cùng các sĩ quan đồng liêu, lập tức buông bỏ quyết định này.

Thủ trưởng trực tiếp căn bản là không được lãnh đạo trực tiếp vừa mắt, nếu như không phải tư cách của lão, hơn nữa Sư đoàn trưởng còn từng là thủ hạ của lão, thì đã sớm bị người đuổi đi.

Cũng không biết lão già này nghĩ như thế nào, thủ hạ mình trở thành Sư đoàn trưởng rồi, mà mình lại vẫn còn là một Liên đội trưởng, cho dù là một tên ngốc cũng không bị rơi vào tình thế này đi?

- Ừ, tiệc mừng đón đêm nay ngươi cũng tham gia đi. Dù sao các ngươi cũng là đồng liêu cùng một phiên hào, cùng chức vụ đó. Lữ đoàn trưởng sau khi suy nghĩ một chút nói.

- Rõ, cảm ơn đại nhân.

Áo Kha Nhĩ vui mừng đáp, có thể nịnh hót một nhân vật thần bí như vậy, đối với mình mà nói là phi thường có lợi đây.

Lúc này Áo Kha Nhĩ đang mong ước, sau khi chuyển chức một thời gian ngắn là được dẫn binh ngay đây.

Thiếu tá phó quan kia rất mau dẫn Khang Tư đi thu xếp ổn thỏa, trở về bẩm báo. Sau khi Áo Kha Nhĩ rời đi, đám Lữ đoàn trưởng bốn người cũng không có rời đi, chính là đang đợi phó quan, cho nên vừa thấy mặt Lữ đoàn trưởng đã hỏi:

- Khang Tư thiếu tá dẫn theo bao nhiêu thân vệ?

- Một trăm ba mươi người, toàn bộ là tam kỵ phối hợp, chẳng những chiến mã là lương câu (ngựa tốt) số một số hai, hơn nữa khôi giáp, trường thương, mã đao, cung tên mọi thứ đầy đủ hết. Thiếu tá không nhịn được kinh hãi nói.

- Ừ, biên chế thân vệ tối đa đây, chỉ là không nghĩ tới lại mỗi người là tam kỵ, xem ra là đi cả ngày không nghỉ đến đây. Ừ? Ngươi sao lại có thần sắc này? Có gì mà bối rối như vậy? Chẳng lẽ bọn họ gây khó dễ cho ngươi? Ngươi không có đắc tội bọn họ chứ?

Lữ đoàn trưởng cau mày hỏi.

Thiếu tá vội vàng xua tay nói:

- Không có, tuyệt đối không có, thuộc hạ nào dám đắc tội quý nhân. Chỉ là thân vệ của Khang Tư thiếu tá toàn bộ đều là tinh binh trăm chiến, thuộc hạ bị hù dọa đến mức thế này.

Thiếu tá nói đến đây, có chút ngượng ngùng hơn.

- Tinh binh trăm chiến? Điều này rất bình thường, thân vệ người ta không phải tinh binh trăm chiến mới kỳ quái.

Lữ đoàn trưởng lơ đễnh nói.

Mà tham mưu trưởng thì nói với thiếu tá:

- Một chút nữa ngươi đi triệu tập toàn bộ đầu bếp cùng kỹ nghệ tốt nhất toàn thành, yêu cầu...Ừ, đại nhân, thuộc hạ cho rằng không nên tạo chấn động như vậy mới tốt?

Lữ đoàn trưởng gật đầu nói:

- Đó là hiển nhiên, khai tiệc ngay tại bộ chỉ huy lữ đoàn, người ta cũng là thành viên của bộ chỉ huy lữ đoàn, để cho đối phương biết chúng ta coi trọng hắn, không lại nói không kiêng nể gì không hoan nghênh hắn đến.

Hậu cần trưởng nghe vậy vội vàng nói:

- Yêu cầu đầu bếp làm thức ăn cho tinh sảo đặc sắc một chút, khách là từ đế đô tới. Còn nữa nhắc nhở đám kỹ nghệ này, kêu các nàng trang điểm kỹ một chút, không nên chuẩn bị sơ xài, miễn cho đắc tội người ta!

Lữ đoàn trưởng lắc đầu nói:

- Không cần kỹ nghệ. Người ta là khách quý đế đô, có mặt hàng nào chưa từng thấy qua, chúng ta ở nơi nghèo nàn hẻo lánh, cũng không cần bày mặt xấu ra làm gì.

Hiến binh trưởng cũng nói với Thiếu tá:

- Ngươi đi nhắc nhở đám thuộc hạ, nhìn thấy Khang Tư thiếu tá cần cung kính một chút, miễn cho đắc tội người ta còn không biết.

Sau khi chứng kiến Thiếu tá kia gật đầu lui ra, Lữ đoàn trưởng đột nhiên sờ sờ cằm, như nghĩ tới điều gì đó nói:

- Các ngươi nói xem, ta có phải hay không cảm giác quá nhạy cảm? Nếu như Khang Tư thiếu tá kia chỉ là một quyền quý bình thường thì sao? Chúng ta nịnh hót hắn như vậy, chẳng phải là mất hết thể diện sao?

- Lão đại, Khang Tư thiếu tá kia tuyệt đối không phải quyền quý bình thường, khí thế trên người hắn so với Sư đoàn trưởng khi tức giận còn khiếp người hơn!

Tham mưu trưởng vội vàng nói.

- Đúng vậy, lão Đại, mới vừa rồi lúc hắn chào ngươi, ngươi cũng thiếu chút nữa theo phản xạ đáp lễ sao? Ngay cả Sư đoàn trưởng cũng không khiến ngươi như thế đó? Hiến binh trưởng cũng nói.

- Ừ, quả thật như thế, chỉ là một nhân vật quyền thế như thế này, tại sao chúng ta chưa từng nghe qua? Lão nhị, ngươi lấy tư liệu Khang Tư thiếu tá báo cáo chủ tử ở đế đô một chút, xem xem cấp trên trả lời như thế nào.

Lữ đoàn trưởng nói.

Tham mưu trưởng gật đầu, sau đó cười nói:

- Cũng không nghĩ tới một nhân vật như thế, lại bị an bài đến liên đội 5, có thể thật sự là trời giúp chúng ta, chỉ cần xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể khiến cho lão quỷ Liên đội 5 phải xuống đài rồi!

Hậu cần trưởng cũng cười nói:

- Đúng vậy, nhiều năm qua, Lữ đoàn 5 lại thừa ra lão quỷ Liên đội 5 không đồng một lòng cùng chúng ta, sau khi khiến hắn hạ đài, lữ đoàn 5 chính là một khối thống nhất, đến lúc đó cho dù là Sư đoàn trưởng, cũng phải nể mặt chúng ta.

- Chủ tử chúng ta cùng các huynh đệ hắn tranh quyền đoạt lợi, ưu thế càng cao, chủ tử càng có khả năng đạt được vị trí cao, mà ảnh hưởng đủ lớn, tương lai khẳng định có thể đạt được đủ thù lao, cho nên chúng ta cần phải liều mạng gia tăng ảnh hưởng của chúng ra.

Lữ đoàn trưởng đầy thâm ý nói. Nguồn:

- Yên tâm, lão Đại, vì tiền đồ của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ cố gắng đoạt quyền. Tham mưu trưởng, hậu cần trưởng, hiến binh trưởng đều hai mắt tỏa sáng cam đoan.

- Ừ, ra lệnh cho người ẩn núp bên cạnh lão quỷ, bây giờ bắt đầu tạo điều gièm pha chia rẽ lão quỷ với Khang Tư thiếu tá, dù sao chính là muốn Khang Tư thiếu tá hận thấu xương lão quỷ.

Lữ đoàn trưởng nói.

- Hắc hắc, lão Đại, dựa theo tính cách lão quỷ kia, tin là cho dù không khiêu khích, hắn cũng thực không có hảo cảm với Khang Tư thiếu tá, đặc biệt khi hắn nhìn thấy một tham mưu như Khang Tư thiếu tá này, dẫn theo một trăm ba mươi tên thân vệ nhậm chức, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình. Phải biết rằng, Áo Kha Nhĩ chỉ dẫn theo ba mươi người thôi, cũng đã bị mắng đến chuyển ngược lại đi đầu nhập vào phía chúng ta. Tham mưu trưởng trộm cười nói.

- Không sai, lão quỷ đó cơ hồ nhìn cái gì cũng không vừa mắt, Khang Tư thiếu tá đến nhậm chức khẳng định sẽ bị ăn một trận hạ mã uy ngay (ra oai phủ đầu). Ôi, thiếu tá đáng thương, lão quỷ đáng thương a. Lữ đoàn trưởng cố ý lắc đầu thở dài, mọi người lập tức cười rộ lên.

114. Chương 114: Quân Nhân Kiểu Cũ. (1+2)

Trong tửu điếm Kim Bích Huy, Tương Văn đang hầu hạ Khang Tư thay đổi quân phục. Những thân vệ còn lại, người nào cảnh giới thì cảnh giới, người nào nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi. Đối với trang sức xa hoa của tửu điếm này, căn bản không có một ai để ý.

Bọn họ chính là được tuyển chọn từ mấy vạn chiến sĩ mà ra trở thành thân vệ của Khang Tư, tại trên bán đảo Phi Ba có thứ tốt nào chưa từng thấy? Tửu điếm này mà so sánh với đó, chỉ có phong cách khác biệt mà thôi, còn lâu mới tính là xa hoa.

- Đại nhân, quân đội có thể kinh doanh tửu điếm cùng các ngành sản xuất khác sao? Bộ đội địa phương sẽ không kém cỏi như thế này chứ?

Tương Văn tò mò hỏi.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Không rõ lắm có hay không có quy định như vậy, bất quá bộ đội địa phương trừ quân nhân hưởng lương với quân chính quy ra, kinh phí lại chỉ bằng ba phần của bộ đội chính quy. Phỏng chừng dưới tình huống thiếu thốn kinh phí, cho phép bộ đội địa phương kinh doanh cũng không nhất định.

Tương Văn như bừng tỉnh nói:

- Ba phần! Trách không được trên đường về đây thấy trang phục cùng trang bị của bộ đội địa phương đều là đồ cũ. Một chút tiền đó, chẳng phải ngay cả cử hành một lần diễn luyện đại quy mô cũng không thực hiện được?

Đúng lúc này, Uy Kiệt đi đến nói:

- Đại nhân, đã liên lạc được với đầu mục nhân viên tình báo, ba ngày sau mọi người sẽ đến.

Nói đến đây, Uy Kiệt nhớ tới cái gì cười nói:

- Đại nhân, căn cứ báo cáo, hắc lang đã cắn chết rất nhiều động vật ở trong núi đó.

- Hì hì, hắc lang đang phát tiết đây mà, bất quá không có biện pháp khác, để cho nó đi theo vào thành, khiến cho dân chúng hoảng sợ sẽ không tốt lắm. Chỉ có ủy khuất nó ăn thịt tươi qua ngày vậy.

Tương Văn hiện tại vẻ mặt quả thực có chút hả hê.

Khang Tư cười cười không nói gì, mà Uy Kiệt tiếp tục báo cáo:

- Trước đó, nhân viên tại tỉnh phủ đã mở một hàng vũ khí và một tửu điếm, mà ở quận phủ cùng huyện phủ cũng đều mở một lữ điếm dùng để che dấu thân phận. Sau khi mọi người tới đủ, tin rằng có thể tạo nên mạng lưới tình báo trải rộng cả tỉnh Hải Tân.

- Ừ, yêu cầu bọn họ để ba phần lực lượng ở tỉnh phủ, một phần ở quận huyện, còn lại đều nằm vùng ở Sơn Việt Tộc Minh Quốc, trọng điểm điều tra đoàn trưởng song đao Đường Lang - Đường Phong.

Khang Tư nói xong những lời này, trong lòng thầm cảm thán, mình cuối cùng cũng nắm giữ lực lượng có thể vì dòng họ Lôi Luân Đặc báo thù cho gia gia cùng đệ đệ rồi. Đúng vậy, lực lượng này mặc dù còn yếu, nhưng nói thế nào thì cũng là lực lượng của chính mình.

Sau khi phát hiện mật vệ rất hữu dụng, Khang Tư lập tức cấp cho Cung Tá gia toàn bộ tài lực để bồi dưỡng mật vệ.

Hơn nữa những mật vệ đó cũng thật kỳ quái, không biết dùng phương pháp gì, lại có thể khăng khăng một lòng trung thành với chủ nhân, căn bản không cần lo lắng họ phản bội. Mặc dù mình không thể tin được lời nói của Cung Tá Đôn, nhưng cũng không thể so đo, dù sao sau khi mật vệ dò la tin tức mới có thể hoàn thành báo cáo chi tiết được.

Mặc dù trong thời gian không tới một năm, không có khả năng bồi dưỡng ra một mật vệ chính thức, nhưng sau đó mật vệ không đủ tư cách (mật vệ dự khuyết) lại được bổ sung một nhóm lớn.

Khang Tư chính là dựa vào nhóm mật vệ dự khuyết cùng năm tên mật vệ chính thức này, khiến cho mọi người tưởng rằng Bạch Mạn Mân Côi đoàn không cái gì không biết, tuy nhiên mọi người lại không biết rằng mật vệ dự khuyết này trải rộng khắp cả bán đảo Phi Ba, đang dần dần tiến hành thâm nhập triệt để từng diện tích nhỏ một.

Cũng bởi vì mật vệ xuất quỷ nhập thần, Khang Tư mới không so đo chuyện Cung Tá gia lén lợi dụng chi phí do mình cấp, tự huấn luyện một nhóm mật vệ dự khuyết, nhằm chuẩn bị tạo phản.

Khang Tư có trong tay năm mật vệ chính thức, đương nhiên có thể thu được tin tình báo này. Mặc dù từ tin tức mà nói, Cung Tá gia cũng chỉ để phòng ngự mà thôi, chỉ là bọn họ đã hơn năm không từng sử dụng mật vệ, đối với năng lực của mật vệ chưa thực sự hiểu rõ, cho nên cho dù bọn họ tự cho rằng làm rất bí mật, nhưng vẫn bị mật vệ dễ dàng phát hiện ra.

Từ biểu hiện lần đó, khiến Khang Tư có chút tin tưởng sự trung thành của mật vệ với chủ nhân.

Nhưng Khang Tư cảm thấy kinh ngạc chính là, Cung Tá Đôn tự mình huấn luyện mấy người, Cung Tá Binh cũng tự mình huấn luyện mấy người, nhưng hai chú cháu bọn họ lại không biết người kia dám can đảm một mình huấn luyện mật vệ dự khuyết, hơn nữa quan hệ giữa hai chú cháu cũng trở nên có chút lạnh nhạt hơn.

Đối với điểm này, Khang Tư chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Sau khi một gia tộc quật khởi, nội bộ liền lập tức xảy ra vấn đề, thực không biết là ai đã sai nữa.

Đương nhiên, tổng quản tình báo Uy Kiệt biết sự tồn tại của mật vệ, khẳng định sẽ không để mật vệ chỉ tồn tại trên bán đảo Phi Ba.

Dưới yêu cầu của Uy Kiệt, Khang Tư đã đưa mật vệ trải ra toàn tỉnh Hải Tuyền. Bỉ Khố Đức cùng Khải Nhĩ Đặc căn bản là không hay biết, bây giờ nhất cử nhất động của bọn hắn cùng đám thân tín đều nằm trong lòng bàn tay Uy Kiệt.

Nếu mạng lưới tình báo đã xâm nhập tỉnh Hải Tuyền, vậy Khang Tư đến nhậm chức tại tỉnh Hải Tân cũng sẽ không ngoại lệ, Uy Kiệt đã sớm phái ra mật vệ dự khuyết thâm nhập để chuẩn bị rồi.

Không hề lo lắng những mật vệ dự khuyết đó bị phát hiện, trừ một vài quốc gia tín ngưỡng tôn giáo hoặc do hạn chế vị trí địa lý hoặc do chỉ một dân tộc tạo thành ra, các quốc gia khác đều là do nhiều dân tộc tạo thành.

Ngay cả người của bán đảo Phi Ba cũng không phát hiện được, trên đại lục cũng vậy, mà ngôn ngữ cơ bản nhất của mật vệ là ngôn ngữ bán đảo Phi Ba, ngôn ngữ đế quốc cùng ngôn ngữ Liên Minh, mà ngôn ngữ đế quốc cùng Liên Minh lại càng được thông thuộc trên bán đảo Phi Ba, cho nên căn bản là không có vấn đề gì.

Đến việc Khang Tư không kiêng dè phái nhân viên tình báo tiềm phục các nơi, có thể hay không quá kiêu ngạo? Đây chính là thành lập thế lực tư nhân của bản thân, chẳng khác nào là tạo phản a!

Quả thật với bản thân Khang Tư, hắn hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đó. Bởi vì ngay từ đầu hắn muốn có được tin tình báo chỉ để luyện binh, dù sao chỉ là để luyện binh mà không phải khổ chiến, cho nên tình báo đóng vai trò rất trọng yếu.

Mà mật vệ xâm nhập tỉnh Hải Tuyền, chỉ là vì tự bảo vệ mình, miễn cho bị Bỉ Khố Đức cùng Khải Nhĩ Đặc bán đứng mà cũng không biết.

Xâm nhập tỉnh Hải Tân cũng là tự bảo vệ mình, dù sao mình nhậm chức ở chỗ này mà. -

Cho đến việc xâm nhập Sơn Việt Tộc Minh Quốc thì lại là vì tìm Đường Phong, đoàn trưởng Song Đao Đường Lang để báo thù.

Từ ý niệm tự bảo vệ mình trong đầu, Khang Tư bắt đầu chú trọng đến lợi ích của mình hơn. Kỳ thật đây cũng là việc rất bình thường, bây giờ Khang Tư không phải như lúc trước "một người ăn no cả nhà không đói" (ý là một thân một mình) nữa, tính mạng, tiền đồ cùng liên hệ thống nhất với Khang Tư, không đảm bảo lợi ích bản thân, không chỉ có lỗi với chính mình, mà càng có lỗi với mọi người.

Đương nhiên, tất cả điều đó đều là trong tiềm thức của Khang Tư, hắn mặc dù không có chính thức thừa nhận, nhưng những lúc quyết định, vẫn bất tri bất giác mà tự động lựa chọn theo hướng có lợi cho mình.

Tương Văn đối với tình báo không có hứng thú, vừa xoa bóp bả vai cho Khang Tư, vừa nói:

- Đại nhân, ngài định làm một tham mưu không thể lên chiến trường thật sao?

- Cũng không có gì tệ cả, thực ra theo chức vị và quyền lực mà nói, tham mưu cũng không khác gì Thống soái, đều là đưa ra kế sách, sau đó cho thuộc hạ chấp hành.

Ta tại bán đảo Phi Ba cũng không phải ta đều làm như vậy sao? Phải biết là sau khi công hạ thành Thanh Nguyệt, ta đã có thể không còn phải tự mình lãnh binh chiến đấu nữa.

Khang Tư cười nói.

- Nhưng mà như vậy có thể lập được công lao gì chứ!

Tương Văn bất mãn nói, căn bản không có để ý Uy Kiệt đang nháy mắt ra hiệu với mình.

Khang Tư cười cười, không lên tiếng. Lập công thăng chức căn bản không phải việc mình muốn theo đuổi, quyền thế hô phong hoán vũ tại bán đảo Phi Ba hơn nửa năm qua đối với mình mà nói, căn bản không có lực hấp dẫn.

Hiện tại điều hắn muốn chính là, làm sao tìm được cơ hội giết Song Đao Đường Lang báo thù cho gia gia cùng đệ đệ.

Hai năm rồi, phải hai năm mình mới có đủ năng lực để báo thù, mình thực sự còn có thể chịu đựng được sao. Nghĩ vậy, Khang Tư đau khổ lắc đầu.

Nhìn thấy Khang Tư trầm tư không nói gì, Tương Văn cùng Uy Kiệt lanh tay lẹ chân rời đi, vừa ra khỏi phòng, Tương Văn lập tức véo lỗ tai Uy Kiệt nói:

- Tiểu tử, vừa rồi nháy mắt với ta muốn nói gì?

- A, nhẹ tay chút, Đại tỷ! Đau quá!

Uy Kiệt sau khi thoát ra xoa tai nhỏ giọng nói:

- Đại tỷ à, ngươi sao lại không để ý như vậy? Đại nhân đặc biệt đến nơi đây tìm đoàn trưởng Sơn Nhạc đoàn là Song Đao Đường Lang - Đường Phong làm gì chứ?

- Làm gì? Đại nhân quen biết Song Đao Đường Lang này?

Tương Văn rất khó hiểu hỏi.

- Tất nhiên là biết chứ, bất quá tuyệt đối không phải quan hệ bằng hữu, nếu không cũng đã không yêu cầu ta cẩn thận điều tra giám sát rồi. Cũng không biết người này cùng đại nhân có mâu thuẫn gì.

Uy Kiệt đáp.

- Ồ?

Tương Văn nhíu mày:

- Ngươi nói xem với tính cách của Đại nhân thì có thể là mâu thuẫn gì, lại khiến cho đại nhân chú ý Song Đao Đường Lang kia như thế?

- Ừ, khiêu chiến là không có khả năng, đại nhân chắc sẽ không để ý đến hư danh này. Chẳng lẽ là cừu hận? Cũng không có khả năng đâu, lúc đại nhân nhắc đến tên của hắn vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh mà.

Uy Kiệt nghi hoặc đoán.

Tương Văn sau khi suy nghĩ một chút nói:

- Nếu đại nhân coi trọng như thế, hãy điều hai mật vệ lại đây đi, so sánh với bọn hắn, đám dự khuyết này quả thực như đứa trẻ ba tuổi mà thôi.

- Ta đâu có quyền điều động mật vệ chứ, chuyện này cần phải đại nhân ra lệnh mới được.

Uy Kiệt vẻ mặt đau khổ nói.

- Ngươi cứ nói thật như thế, đại nhân chắc sẽ đồng ý.

Tương Văn nói.

- Ừ, mạng lưới tình báo ở bán đảo Phi Ba đã củng cố ổn định, đang dần dần khuếch trương, nhưng còn có ba gã mật vệ, sẽ không ảnh hưởng đến sinh ý của Bạch Mạn Mân Côi đoàn.

Uy Kiệt suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Để ta đi đề nghị với đại nhân.

Tương Văn vỗ vỗ bả vai Uy Kiệt nói:

- Cũng tốt, đến lúc có tin phải báo cho ta một phần, ta muốn xem một chút Song Đao Đường Lang này có cái gì mà đại nhân coi trọng như thế!

Uy Kiệt choáng váng, kẻ ngu cũng biết tính tranh cường háo thắng của Tương Văn lại đang phát tác.

Màn đêm buông xuống, phó quan Thiếu tá kia dẫn Khang Tư vào bộ chỉ huy lữ đoàn, tại cửa liền gặp Áo Kha Nhĩ đang đứng đợi đã lâu.

Áo Kha Nhĩ cùng Khang Tư chỉ dẫn theo hai tùy tùng đến tham gia yến hội, bất quá hai gã thân vệ kia của Áo Kha Nhĩ sau khi nhìn thấy bộ dáng Khang Tư, thân hình lập tức chấn động, nhưng vẫn rơi vào trong mắt hai người Khang Tư cùng Áo Kha Nhĩ.

Áo Kha Nhĩ mặc dù biết hai tên thân tín cử động như thế nhất định có nguyên nhân, nhưng cũng biết hiện tại không phải lúc hỏi, cho nên mặt tươi cười hành lễ với Khang Tư nói:

- Khang Tư thiếu tá, tại hạ là Áo Kha Nhĩ, cùng chức tham mưu liên đội 5 với ngài.

Nhìn Áo Kha Nhĩ dung mạo anh tuấn, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, Khang Tư cười đáp lễ nói:

- Ngài với ta đều là thiếu tá, lại cùng trong một liên đội, xưng hô tên là được.

Áo Kha Nhĩ đánh rắn tùy Gậy (1), nên lập tức không câu thúc nói:

- Ha ha, đã vậy, ta không khách khí nữa. Để ta giới thiệu một chút, đây là đội trưởng và đội phó thân vệ của ta, An Đạt, Liệt Văn.(Dg: là hai thằng ám sát Khang Tư lần đầu gia nhập đội thân vệ Nguyên soái đó các bạn).

- An Đạt, Liệt Văn ra mắt Khang Tư đại nhân.

An Đạt, Liệt Văn vội vàng hành lễ ra mắt.

- Ồ, miễn lễ. Đây là đầu mục thân vệ Tương Văn, Uy Kiệt.

Khang Tư cũng giới thiệu.

- Tương Văn, Uy Kiệt ra mắt Áo Kha Nhĩ đại nhân.

Tương Văn, Uy Kiệt cũng hành lễ ra mắt.

Lúc này Áo Kha Nhĩ mới phát hiện dung mạo Tương Văn, vừa nhìn vừa mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng thì phỉ báng: “Mẹ kiếp! Lại dám quang minh chính đại để mỹ nữ đảm đương thân vệ, còn có dũng khí dẫn theo bên người đi dạo, căn bản không sợ người tìm đến gây phiền toái sao! Có dũng khí!”

Hai người sau khi khách khí một phen, vẫn là Khang Tư dẫn người đi vào trước.

Ở phía sau Áo Kha Nhĩ không có quay đầu lại, chỉ thấp giọng hỏi:

- Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?

An Đạt tiến lên một bước nói nhỏ:

- Đại nhân, Khang Tư kia chính là thân binh Nguyên soái lần trước bị hai người chúng ta phục kích!

- Cai gì!

Áo Kha Nhĩ hiển nhiên cũng bị tin tức này làm chấn động thân mình một cái, hắn lập tức tỉnh táo lại, tiếp tục bảo trì thần thái bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Ngươi không phải đã nói hắn chỉ là một binh nhì sao? Làm sao trong thời gian hai năm đã thành Thiếu tá? Lại còn là đại nhân vật gì nữa? Đây là chuyện gì xảy ra?

An Đạt cùng Liệt Văn thoáng đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu vẻ mặt đau khổ nói:

- Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Áo Kha Nhĩ nhíu mày một chút nói:

- Được rồi, các ngươi cố gắng tránh xa Khang Tư đó, tránh cho hắn từ trên người các ngươi nhận ra cái gì.

An Đạt có chút không tin nói:

- Chúng ta lúc ấy che mặt, hơn nữa chỉ trong thời gian mười phút, đã qua lâu như vậy, hắn có thể từ thân hình mà nhận ra chúng ta sao?

- Hừ! Cách lâu như vậy sao, các ngươi cũng không phải vừa gặp mặt liền nhận ra hắn sao, dựa vào cái gì người ta không thể nhận ra các ngươi! Nhớ kỹ cho ta, vì phục hưng gia tộc, chúng ta nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa!

- Rõ!

Hai người nghiêm túc đáp.

Liệt Văn sau khi suy nghĩ một chút hỏi:

- Đại nhân, chúng ta có phải đem tai họa ngầm này diệt trừ hay không?

- Hiện tại đối phương chưa chắc nhớ ra được các ngươi, nếu hiện tại phục kích hắn, ngược lại sẽ khiến đối phương nhớ ra, khác nào tự tìm chết! Phái người đi đế đô điều tra một chút chi tiết về hắn, người như vậy trở thành đồng sự của ta, không biết chi tiết về hắn tuyệt đối là chuyện phiền toái!

Áo Kha Nhĩ lạnh giọng nói.

- Rõ!

An Đạt cùng Liệt Văn không dám lên tiếng nữa, bây giờ bọn hắn âm thầm hối hận, lúc đầu tại sao không toàn lực giết chết Khang Tư, nếu không sẽ không như hôm nay không thể đoán trước được chuyện gì xảy ra.

Sau khi nhìn thấy Tương Văn, tất cả sĩ quan ở đây đều lộ ra thần thái si mê. Vốn Tương Văn không thích hợp xuất hiện trước mặt người đời, nhưng ai bảo Tương Văn trên bán đảo Phi Ba ngang ngược quen rồi, căn bản không có người tìm hắn gây phiền toái, sau khi đến nơi này, tiềm thức vẫn tưởng là đang ở bán đảo Phi Ba, Khang Tư đi ra ngoài, hắn cũng đi theo.

Mà Khang Tư hiển nhiên cũng không có chú ý tới điểm ấy, chỉ cần thấy hắn chưa từng để ý tới trong lĩnh chủ phủ của mình có đến một trăm mỹ nữ, cũng đủ biết lực chú ý của hắn căn bản không đặt ở trên phương diện này. Mà Uy Kiệt lại khiếp sợ dâm uy của Tương Văn, căn bản không dám nói, đương nhiên, Uy Kiệt cũng cho rằng nếu có vấn đề xảy ra lập tức phái mật vệ cứu Tương Văn về.

Cho nên đến tận lúc chứng kiến ánh mắt các sĩ quan, Tương Văn mới bắt đầu lo lắng, không phải vì mình, mà lo lắng Khang Tư sẽ bị trêu chọc, bị gây phiền toái.

Bất quá chuyện cũng không phát triển như trong tưởng tượng, sau khi bốn đại quan nhóm Lữ đoàn trưởng ho khan một tiếng, các sĩ quan lập tức rời tầm mắt đi chỗ khác, mặc dù thỉnh thoảng vẫn còn nhìn lén một chút, nhưng loại ánh mắt không thể đem Tương Văn "nuốt" lấy, cũng không còn xuất hiện. Tương Văn cho rằng các sĩ quan muốn giữ gìn phong độ, nên cũng không thèm để ý nữa.

Tiếp theo dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của đám người Lữ đoàn trưởng, tiệc rượu diễn ra rất náo nhiệt, hỏi đáp chúc rượu, ai đến Khang Tư cũng không cự tuyệt, điều này cũng khiến cho mọi người kinh sợ tửu lượng của hắn. Sau khi mấy tên được xưng là thùng rượu lớn gục ngã, Khang Tư tinh thần vẫn tỉnh táo như cũ, lập tức không còn người nào có dũng khí đi tìm cái chết nữa.

Cứ như là chọn sẵn thời cơ vậy, lúc mọi người rời khỏi bàn ăn, bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm, ngoài cửa vang lên một tiếng hô lớn:

- Tỉnh trưởng đại nhân, Sư đoàn trưởng đại nhân, Sư đoàn tham mưu trưởng đại nhân, sư đoàn hậu cần trưởng đại nhân, sư đoàn hiến binh trưởng đại nhân đến!

Lữ đoàn trưởng quên cả giật mình, cũng quên cả sửa sang lại hình thức, lập tức đứng lên hô:

- Kính lễ!

Bởi vì Tỉnh trưởng cùng bốn lãnh đạo trực tiếp của Sư đoàn đã xuất hiện ngay trước mặt.

Các sĩ quan có mặt ở đây mặc dù cũng đồng thời kính lễ hô:

- Tham kiến các vị đại nhân!

Nhưng bởi vì uống rượu mà cởi bỏ quân phục, khiến cho bọn họ hoàn toàn không còn dáng vẻ uy nghiêm lúc bình thường.

Mà mấy sĩ quan uống say đang nằm co quắp trên mặt đất lại càng khiến cho mọi người xấu hổ.

Trong nhiều người ở đây, chỉ có Khang Tư và Áo Kha Nhĩ cùng với hai thủ hạ của bọn họ, còn có thể giữ vững nghi thức với tỉnh táo.

Tỉnh trưởng coi sự thất lễ của các sĩ quan như không tồn tại, cười cười khoát tay nói:

- Không cần đa lễ, chúng ta chỉ là thuận đường ghé qua thôi, ngươi nói có đúng không Sư đoàn trưởng đại nhân?

Bình thường thấy một màn này Sư đoàn trưởng khẳng định sẽ nổi giận lôi đình, vậy mà lần này như kỳ tích xảy ra lại vừa cười vừa nói:

- Không sai, không cần câu thúc như vậy, ngồi xuống đi.

- Rõ! Cảm ơn trưởng quan!

Lữ đoàn trưởng dẫn đầu, mọi người kính lễ nói lời cảm ơn, sau đó mới vội vàng sửa lại quân trang của mình.

Bất quá căn bản không có người nào ngồi xuống, không có ai lại ngu ngốc nói lời khách khí xong rồi làm thật cả.

Tỉnh trưởng cùng Sư đoàn trưởng, nhìn lướt qua từng người, nhìn thấy Tương Văn, ánh mắt dừng lại một chút, tiếp theo liền chuyển qua trên người Khang Tư.

Tỉnh trưởng cùng Sư đoàn trưởng vừa đi đến bên người Khang Tư, vừa tươi cười nói:

- Vị này chính là Thiếu tá Lôi Luân Đặc sao? Ha ha, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao nha, lần này đến tỉnh Hải Tân nhậm chức, có chuyện gì cứ đến tìm chúng ta, ngàn vạn lần đừng có khách khí đó.

Vừa nói còn vừa nhiệt tình vỗ bả vai Khang Tư, nhìn sự nhiệt tình của bọn hắn, cảm giác như là nhìn thấy con cháu mà mình phi thường yêu thích vậy.

Hai người thủ lĩnh chính trị và quân sự cấp tỉnh lời này vừa ra, người ở đây, bao gồm cả Khang Tư đều choáng váng.

Những người khác chính là khiếp sợ thân phận Khang Tư, mà Khang Tư thì đầu đầy sương mờ, chính mình căn bản không nhận ra hai người thủ lĩnh này, làm sao bọn họ lại nhiệt tình với mình như thế?

Tiếp đó mọi người ở đây đều như đang lơ lửng trong không trung, gần như bốn đại đầu lĩnh của Sư đoàn lần lượt đều lôi kéo cánh tay Khang Tư, hơn nữa người nào người nấy sau khi khích lệ, đều vỗ ngực tỏ vẻ cho dù có bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm đến mình. Sau khi bọn hắn rời đi, mọi người ở đây còn chưa có ai tỉnh táo lại.

Dưới ánh mắt cổ quái của mọi người, Khang Tư vội vàng xin phép cáo từ, hắn cũng không hiểu, mình chỉ là một Thiếu tá rất nhỏ bé mà thôi, tại sao lại được hoan nghênh đến như vậy?

Áo Kha Nhĩ rời khỏi bộ chỉ huy Lữ đoàn liền nói với hai thủ hạ:

- Có nhìn thấy không, thân phận người ta tuyệt đối không phải tầm thường, sau này nhớ ít giáp mặt hắn. Còn nữa, truyền lệnh xuống, yêu cầu tộc nhân nhìn thấy hắn nên tôn kính một chút.

- Rõ! Đại nhân. Thuộc hạ cho rằng đại nhân có thể tiếp cận hắn, dựa vào bối cảnh cường đại của hắn, đại nhân cũng có thể thừa thế mà lên.

Liệt Văn đề nghị nói.

- Ừ, loại chuyện bồi dưỡng tình cảm này không thể nóng vội được, dục tốc bất đạt đó.

Trước tiên thu thập tin tình báo của hắn cho ta, ta cần biết hắn thích gì, ghét gì, tính cách là thế nào, ngay cả chuyện vặt vãnh trong sinh hoạt của hắn cũng để ý cho ta.

Áo Kha Nhĩ nói.

- Rõ!

Hai người An Đạt lập tức lĩnh mệnh. Loại việc này bọn họ đã làm không ít, thậm trí còn từng thành lập ngành tình báo, cho nên cũng cho rằng không có gì khó khăn.

Trong bộ chỉ huy Lữ đoàn, Lữ đoàn sau khi uống một ngụm trà, vỗ vỗ cái trán nói:

- Chúng ta vẫn còn hạ thấp thân phận của Khang Tư rồi, Sư đoàn trưởng và Tỉnh trưởng hiển nhiên cũng biết rõ thân phận Khang Tư, xem ra cấp bậc của chúng ta không đủ đây.

Tham mưu trưởng hỏi:

- Sư đoàn trưởng với chúng ta không cùng một chủ tử, ngươi xem Khang Tư có thể là cùng phái bọn hắn hay không?

- Không phải cùng phái. Nếu như là cùng phái bọn hắn, xứng đáng để bọn hắn tự mình đến đây, địa vị nhất định phải cao hơn bọn hắn, như vậy lời nói cũng nhất định phải nhỏ nhẹ, nịnh hót, chứ không phải như lúc nãy cố ý lấy lòng lôi kéo, ngươi không thấy bọn hắn vỗ ngực tỏ vẻ có thể giúp bất cứ chuyện gì đó sao.

Lữ đoàn trưởng lắc đầu nói.

- Vậy có cần để hắn đi trêu chọc lão quỷ kia gây phiền toái nữa không? Nếu như thân phận hắn đặc thù, vậy lão quỷ chọc giận hắn, thậm chí sẽ liên lụy đến chúng ta đó.

Hậu cần trưởng nói.

- Ta cảm thấy chúng ta nên hạ lệnh thủ hạ cấm chia rẽ lão quỷ, như vậy cho dù lão quỷ muốn tìm chết, cũng không liên quan đến chúng ta.

Hiến binh trưởng đề nghị.

- Ừ, cứ làm như vậy, ra lệnh cho người ở liên đội 5 dừng mọi động tác, chờ sau khi cấp trên truyền tin tức tới, chúng ta mới quyết định lại.

Trước khi chưa có tin tức, chỉ cần Khang Tư không tìm chúng ta, chúng ta cũng coi như hắn không tồn tại.

Lữ đoàn trưởng nói, lời này lập tức được mọi người chấp thuận.

Khang Tư trở lại tửu điếm, không nhịn được nghi hoặc, nói với Tương Văn: - Sư đoàn trưởng cùng Tỉnh trưởng xảy ra chuyện gì vậy? Bọn họ làm sao quen biết ta?

Tương Văn lắc đầu đáp:

- Thuộc hạ cũng không rõ lắm, một năm nay đại nhân ở trên lãnh địa cùng bán đảo Phi Ba, căn bản không có đi nơi nào, bọn họ làm sao quen biết đại nhân được? Chẳng lẽ bọn họ có thuyền buôn lậu tới thành Thanh Nguyệt mua bán? Nhưng cũng không thể biết đại nhân tồn tại a!

Uy Kiệt vội vã cầm một tờ giấy chạy vào nói:

- Đại nhân, tin tức mới truyền tới.

- Ừ?

Khang Tư cầm tờ giấy vừa nhìn qua, khổ sở lắc đầu, đưa tờ giấy cho Tương Văn đang lo lắng, sau đó mới hỏi:

- Tại sao bây giờ mới phát hiện?

Uy Kiệt cười khổ nói:

- Không có biện pháp, đại nhân, đối phương viết thư rồi dùng phi cáp truyền đi, chúng ta ngoại trừ biết có phong thư ra, căn bản không biết thư gửi ai, bên trong viết gì, còn chưa có trở mặt với bọn họ nên không có khả năng chặn bồ câu đưa tin lại. Tin tức này chính là mấy ngày trước nghe được bọn họ trong lúc tán dóc mới biết được.

Lúc này Tương Văn xem xong tờ giấy đã giậm chân nói:

- Không nghĩ tới tên Bỉ Khố Đức này, lại dám đem chuyện riêng của đại nhân nói ra ngoài! Thật là đáng chết! Loại sự tình này sao có thể nói ra chứ? Chẳng lẽ bọn hắn không sợ bị chém đầu sao?

Uy Kiệt bất đắc dĩ nói:

- Căn cứ tin tức lấy được lúc Bỉ Khố Đức cùng Khải Nhĩ Đặc tán dóc, đầu lĩnh chính trị và quân sự hai tỉnh Hải Tuyền và Hải Tân này đều cùng một chủ tử.

Chỉ là bọn hắn không thể hoàn toàn khống chế tất cả thủ hạ, bởi vì thủ hạ của bọn hắn cũng thuộc các chủ tử khác thao túng. Đối với đám thủ hạ đó, ngoại trừ gây một chút hạn chế cho bọn họ ra, căn bản không thể cướp đoạt quyền lợi cùng chức vụ của bọn họ.

- Làm tốt lắm, Bỉ Khố Đức tại sao lại nói cho đầu lĩnh chính trị và quân sự bên này? Cho dù cùng một chủ tử, cũng có trên có dưới chứ, chẳng lẽ bọn hắn lại hào phóng như vậy?

Tương Văn hỏi.

Uy Kiệt vỗ chân nói:

- Ài, nghe Bỉ Khố Đức nói, mới biết được bọn họ đều là thủ lĩnh chính trị và quân sự của khu vực nghèo nàn, trong tổ chức bọn họ chỉ là nhân vật trâu ngựa mà thôi, không có địa vị gì cả.

Nhìn thấy bên này Bỉ Khố Đức có cuộc sống thoải mái, tỉnh Hải Tân liền sang yêu cầu trợ giúp, mà Bỉ Khố Đức vốn cũng từng là người luân lạc nghèo khổ, đồng thời vì muốn lôi kéo quan hệ, tăng cường thế lực tự bảo vệ mình, mới nói ra con đường tiền tài của đại nhân.

Nếu như không phải đại nhân đã lên đường tới đây, sợ rằng Bỉ Khố Đức còn có thể lôi kéo bọn họ tìm tới tận cửa đó.

Tương Văn lo lắng nói:

- Như vậy có thể càng truyền càng rộng hay không đây, cuối cùng khiến cho toàn bộ đế đô biết hết sao? Thậm chí chuyện bán đảo Phi Ba cũng có thể lộ ra ánh sáng đó.

Uy Kiệt lập tức phản biện:

- Không đâu, bọn họ sẽ không ngu như vậy, Bỉ Khố Đức không phải không có nói chuyện thành Thanh Nguyệt ra sao? Lợi nhuận lớn như vậy, người nào lại nguyện ý chia cho nhiều người đây.

Hơn nữa ta dám khẳng định, thủ lĩnh chính trị và quân sự cùng một chủ tử, ở hai tỉnh này, nếu như nhiều thêm mấy người nữa, chủ tử bọn họ có thể trực tiếp tạo phản rồi.

Đối với việc này, Khang Tư chỉ có thể thở dài:

- Ôi, đế quốc thật nhiều hệ phái a.

Đêm khuya, đại biểu thân tín của Tỉnh trưởng và Sư đoàn trưởng bí mật tìm tới cửa. Đối với chuyện này, đám người Khang Tư sớm đã có dự cảm, mới vừa rồi Sư đoàn trưởng và Tỉnh trưởng đích thân tỏ vẻ thân thiết trước mặt người ngoài, chỉ là cấp cho mình mặt mũi, cũng là thể hiện ý tốt, đương nhiên sẽ đến yêu cầu ích lợi rồi.

Nếu đã biết suy nghĩ của đối phương, hơn nữa mình căn bản không thể cự tuyệt, rất nhanh sau đó thống nhất hiệp ước bí mật bằng miệng giống như với Bỉ Khố Đức, có thể cùng tham gia buôn lậu khiến cho đại biểu thân tín vui mừng trở về.

Ngày thứ hai, Khang Tư đến bộ chỉ huy Lữ đoàn nhận chứng minh, mẫn cảm phát hiện Lữ đoàn trưởng mặc dù vẫn nhiệt tình, nhưng đã bớt đi phần thân thiết.

Bất quá Khang Tư cũng không để ý chuyện này, bởi hắn biết, Lữ đoàn trưởng và Sư đoàn trưởng không cùng một bè phái, nhìn thấy Sư đoàn trưởng nhiệt tình với mình, Lữ đoàn trưởng khẳng định sẽ băn khoăn, chỉ bất quá trước khi hiểu rõ thân phận mình, muốn bảo trì thái độ hữu hảo mà thôi.

Nếu như biết mình chỉ là một thiếu tá, sợ rằng đã nhìn mình với ánh mắt lạnh tanh rồi.

Mà Khang Tư vừa rời khỏi cửa bộ chỉ huy Lữ đoàn, chuẩn bị dẫn người ra khỏi thành đi nhậm chức, liền thấy Áo Kha Nhĩ dẫn theo ba mươi kỵ binh thân vệ đang chờ ngoài cửa.

Vừa thấy Khang Tư, Áo Kha Nhĩ lập tức nhiệt tình nói:

- Khang Tư, biết ngài hôm nay muốn đi nhậm chức, mà vừa lúc ta cũng phải về đơn vị, cùng nhau đi được chứ?

Biết đối phương cùng một đơn vị với mình, hơn nữa cùng chức vụ, Khang Tư không thể cự tuyệt, cho nên gật đầu đồng ý.

Chứng kiến thân vệ của Khang Tư, trong mắt Áo Kha Nhĩ toát ra thần sắc hâm mộ cùng khiếp sợ, bất quá hắn chỉ khen ngợi thân vệ Khang Tư tháo vát cùng chiến mã ưu tú một chút, cũng không có hỏi những thân vệ này chiêu mộ từ nơi nào.

Khang Tư hiển nhiên cũng rất chú ý thân vệ của Áo Kha Nhĩ, mặc dù Áo Kha Nhĩ chỉ có ba mươi thân vệ, hơn nữa trang bị không có gì đặc biệt, nhưng thần sắc khí thế hiển nhiên hơn hẳn bộ đội địa phương, thậm chí không thua gì bộ đội chính quy.

Xem ra Áo Kha Nhĩ cũng là một tay luyện binh giỏi, chỉ là người như vậy, tại sao cũng như mình chỉ là một tham mưu đây?

Dọc theo đường đi tất cả mọi người nói chuyện tán gẫu, cũng không có tìm tòi nghiên cứu tình huống đối phương. Mà bởi vì buổi tối hạ trại nơi thôn quê, trên cánh đồng bát ngát săn thú, khiến cho song phương đều hiểu rõ năng lực thân vệ của nhau.

Bất quá đem ra so sánh, thân vệ Khang Tư hơn hẳn một bậc, dù sao thân vệ Khang Tư là tuyển chọn từ trong mấy vạn binh lính tháo vát mà ra, tuyệt đối là tinh binh thân trải trăm trận.

Khang Tư phát hiện Áo Kha Nhĩ mặc dù trên mặt tràn đầy than thở, tại lúc thua thì liên thanh nói "tự thẹn không bằng", nhưng ánh mắt của hắn lại bán đứng hắn.

Đó chính là thần sắc hết sức không phục, giúp cho Khang Tư hiểu rõ Áo Kha Nhĩ là một người háo thắng chuyên tranh đệ nhất.

Đối với điểm này, Khang Tư chỉ cười cười, đây là một người thích hư danh đây.

Bất quá cũng chỉ có mình Khang Tư suy nghĩ thế mà thôi, không nói Áo Kha Nhĩ không phục, thân vệ hắn cũng không phục. Mà thân vệ Khang Tư vì giữ vững vị trí đệ nhất, cho nên mỗi ngày khi hạ trại cũng là thời khắc song phương tranh đấu.

Có thể là bởi số lượng cùng thể chất, thân vệ Áo Kha Nhĩ thủy chung không thể siêu việt bằng thân vệ Khang Tư. Áo Kha Nhĩ phát hiện thủ hạ mình có chút sa sút tinh thần, lập tức cấm tranh đấu như vậy nữa, vài ngày sau đó "sóng êm biển lặng".

Khi đoàn người đi tới một ngã ba, Áo Kha Nhĩ vẫn duy trì nụ cười sáng lạn như cũ chỉ đường bên phải, nói với Khang Tư:

- Đi theo hướng này một ngày sẽ tới phủ quận Văn Tân, liên đội 5 đóng quân ở đó.

Sau đó chỉ về bên trái nói:

- Đường này thì đi huyện Thủy Tân, nếu như không phải cần mười ngày mới có thể tới trấn Sán Đầu, ta nhất định mời ngài tới thôn Hà Than của ta nghỉ ngơi vài ngày.

Biết Áo Kha Nhĩ muốn phân chia lãnh địa kiến thiết, đám người An Đạt lập tức nói:

- Đúng vậy, Khang Tư đại nhân lúc nào rảnh rỗi nhất định đến chơi một chút, quang cảnh lãnh địa của đại nhân ta rất đẹp, một con sông lớn chảy vòng quanh, cảnh hoàng hôn quả thực đẹp mê người.

- Ồ, sĩ quan của ngươi ở ngay nơi này? Vậy chẳng phải rất tiện sao?Lúc rảnh rỗi nhất định tới bái phỏng.

Khang Tư cười nói.

Mà Uy Kiệt liếc mắt nhìn Áo Kha Nhĩ, bởi vì dựa theo quân lệ, sĩ quan không có khả năng nhậm chức ở ngay tại địa phương mình ở, trừ phi đi quan hệ.

- Ha ha, tin rằng tìm Liên đội trưởng báo danh sẽ không có vấn đề gì, đến lúc đó có thể kịp tới lãnh địa của ta đón lễ mừng năm mới đó.

Áo Kha Nhĩ mặc dù bị ánh mắt liếc nhìn của Uy Kiệt khiến cho không thoải mái, hắn cũng biết đối phương có ý tứ gì, nhưng coi như không có chuyện gì cười nói:

- Ồ, có chuyện gì sao? Không cần trực tết sao?

Khang Tư kỳ quái hỏi.

Áo Kha Nhĩ cười khổ nói:

- Hắc, còn không phải Liên đội trưởng của chúng ta xem thường những tham mưu này sao. Ở trong mắt Liên đội trưởng, chỉ có những người ra trận giết địch mới là hảo hán, còn như tham mưu chúng ta trốn ở hậu phương lập mưu hiến kế thì đều là đám hèn nhát. Hiện tại liên đội 5 chỉ có hai tham mưu chúng ta thôi, tham mưu trưởng bị Liên đội trưởng chọc tức chạy về tỉnh thành để xin điều chuyển rồi.

Mà ta ở liên đội 5 bị cô lập, lần trước đi bộ chỉ huy lữ đoàn chính là chuẩn bị đường để chạy, chuyển chức lãnh binh.

Khang Tư cười cười, hắn đương nhiên nghe ra người này đang nhân cơ hội giải thích, hắn là thiếu tá đóng quân một chỗ như thế làm sao lại xuất hiện tại tỉnh phủ.

Mặc dù Khang Tư cũng giật mình trong đế quốc quân bây giờ, thế nào mà vẫn còn tồn tại sĩ quan khinh thị tham mưu, nhưng cũng không nói gì.

Áo Kha Nhĩ thấy Khang Tư như thế, cũng ngậm miệng lại, không tiếp tục đề tài này nữa.

Một ngày sau, đi qua một sơn đạo, liền nhìn thấy một khối bình nguyên nhỏ được núi bao quanh rộng hơn mười kilomet vuông, khối bình nguyên này đã không còn thấy được sắc cây cỏ, mà lộ ra một tầng tuyết trắng hơi mỏng, mà ở giữa bình nguyên vững vàng một tòa thành trì không quá rộng.

Áo Kha Nhĩ giới thiệu:

- Đây là thành phủ quận Văn Tân, dài 3km, chiều rộng 2km, cao bảy thước, thành dày năm thước. Dân cư cũng đạt hơn năm vạn, trong đó bao gồm cả ba nghìn người Liên đội 5.

- Một quận phủ chỉ có năm vạn người thôi sao? Hơn nữa thành này cũng có chút nhỏ nha? Theo lý mà nói hắn là sẽ không như thế chứ, quận phủ cũng là lãnh địa trực thuộc đế quốc mà.

Uy Kiệt xen vào nói.

Mấy ngày vừa qua, Áo Kha Nhĩ cũng biết Khang Tư nói không nhiều lắm, phần lớn đều là đầu mục thân vệ của hắn tò mò hỏi. Lúc đầu không quen, lâu rồi cũng không sao nữa, cho nên Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Chuyện này cũng không có biện pháp, ngươi nhìn địa hình nơi này một chút, cả khối bình nguyên nhỏ này bị dãy núi bao quanh, giải đất có thể trồng trọt cũng chỉ có trên bình nguyên này, mà những hộ săn bắn lại không có khả năng ở lại trong thành, cho nên dân cư chỉ có như vậy.

Nói đến đây, Áo Kha Nhĩ không biết chuyện gì xảy ra, có chút hưng phấn nói:

- Hơn nữa từ nơi này theo hướng tây nam một trăm kilomet, chính là địa phương hoạt động của sơn tặc xuất thân Sơn Việt Tộc.

- Không phải chứ? Trên bản đồ ghi chú là từ quận Văn Tân theo hướng tây nam hơn một ngàn dặm mới là biên giới với Sơn Việt Tộc Minh Quốc mà!

Tương Văn giật mình nói.

Đối với câu hỏi của mỹ nữ, Áo Kha Nhĩ có vẻ rất thích trả lời, hắn mỉm cười, hàm răng trắng như tuyết chợt hiện ra, tươi cười mê người rồi nói:

- Quả thật như thế, chính Sơn Việt Tộc Minh Quốc cũng thừa nhận biên giới đó, nhưng đế quốc chúng ta chính là dân tộc nông canh (làm ruộng), mà nơi này lại là thiên hạ của dân tộc núi rừng.

Khắp nơi này đều là núi non trùng điệp, con dân đế quốc chúng ta căn bản không có khả năng sinh hoạt trong khu đồi núi, bị sơn tặc chiếm nhiều địa phương như vậy, cũng không thể tránh được.

Nói đến đây, Áo Kha Nhĩ có chút khoe khoang nói:

- Nơi này còn tốt, ít nhất còn có phạm vị cảnh báo một trăm kilomet, như huyện Thủy Tân, sơn tặc cùng huyện thành giằng co nhau cách có một con sông hộ thành. Lãnh địa của ta mặc dù cùng một huyện, bất quá do nguyên nhân vị trí địa lý khá tốt, ngược lại căn bản không có sơn tặc xuất hiện.

Bất quá nụ cười mê người của Áo Kha Nhĩ chỉ cho quỷ nhìn, Tương Văn văn bản không chú ý tới, có người biểu hiện mị lực đối với mình, ngược lại hưng phấn nói với Khang Tư:

- Đại nhân! Nơi này có sơn tặc nha! Tiêu diệt bọn chúng, chẳng phải chúng ta có thể đạt được công huân sao?

Áo Kha Nhĩ không cam lòng thất tranh lời nói trước:

- Không có khả năng tiêu diệt bọn chúng, bọn họ chỉ cần chạy trốn vào trong núi sâu rừng già, chúng ta căn bản đuổi giết không được. Trong rừng núi có rất nhiều nguy hiểm, chỉ cần độc vật mãnh thú trong rừng già, cũng đủ bảo hộ cho sơn tặc, chứ chưa cần nói tới tên độc vô thanh vô tức của chúng!

Nếu như giải quyết tốt chuyện đó, cũng đã không bị bọn chúng xâm nhập đến địa phương gần quận phủ như thế, sớm đã giết sạch bọn chúng rồi!

Tương Văn mặc dù tranh cường háo thắng, nhưng đối với núi rừng xa xa do vô số đại thụ tạo thành một mảng âm u dày đặc kia, vẫn còn tự biết mình. Cho dù mình bản lãnh cao tới đâu, tiến vào địa phương không quen thuộc đuổi giết đối thủ, như vậy quả thực chính là đi chịu chết, cho nên Tương Văn không lên tiếng nữa.

Đúng lúc này, thành Văn Tân đột nhiên phát ra tiếng kèn U...u..., theo tiếng kèn vang lên, trên đầu thành lập tức bố trí đầy binh lính đế quốc. Trước đó nhìn thành trì này còn an tĩnh dị thường, thoáng cái đã đằng đằng sát khí, tất cả mọi người đều sửng sốt.

- Xem ra đã phát hiện chúng ra rồi, bất quá bọn họ không có thấy quân phục chúng ta sao? Tại sao lại bày ra trạng thái chiến đấu như vậy?

Khang Tư lên tiếng hỏi.

- Ha ha, đây chính là thói quen của Liên đội trưởng, một khi bốn phía xuất hiện quân đội, mặc kệ là địch hay bạn, lập tức chuẩn bị tác chiến.

Áo Kha Nhĩ cười nói.

- Ồ, nói như vậy liên đội trưởng của chúng ta là người rất cảnh giác rồi. Khang Tư nói.

- Ừ, hắn là một quân nhân hợp cách, nhưng cũng là một quân nhân kiểu cũ. Áo Kha Nhĩ nói.

- Nói vậy là sao?

Khang Tư nghi hoặc hỏi.

- Có nghĩa là quân nhân chỉ biết tiến hành hai bên đối mặt tác chiến. Nếu như hắn đúng là quân nhân hiện đại, sẽ không cự tuyệt tham mưu như chúng ta đây, cũng không có biện pháp chống lại đám sơn tặc này. Có biết không? Biện pháp hắn giải quyết đám sơn tặc chính là đuổi bọn chúng ra xa bình nguyên, sau đó mới tiền hành công kích chém giết, các thôn xung quanh bị chiêu này của hắn khiến cho toàn bộ bị bỏ hoang.

Áo Kha Nhĩ khinh thường nói.

Nghe nói như thế, đám người Khang Tư trong đầu hiện lên hình tượng một người quân nhân vừa cổ hủ ương ngạnh, vừa không biết biến đổi linh hoạt.

- Được rồi, chúng ta dùng tốc độ nhanh hơn đi, nếu như đợi hắn phái người đến đây điều tra được thân phận chúng ta, chúng ta sẽ bị hắn mắng cho chó cũng phải chảy máu đầu đó.

Áo Kha Nhĩ vừa nói, vừa ra gioi giục ngựa phi nhanh xuống.

Đám người Khang Tư cũng cảm thấy tò mò đối với thượng cấp trực tiếp của mình, nhanh chóng vung roi giục ngựa phi theo.

115. Chương 115: Lão Đầu Thượng Tá. (1+2)

Đám người Khang Tư gia roi giục ngựa phi xuống núi nhanh hơn nữa, bởi vì trong thành đã phái ra một đại đội binh lính tiến đến đây để tra xét. Nhìn thấy đoàn người Khang Tư, đại đội kia không có vẻ công kích về phía trước, càng không có ý lui lại phía sau, mà dừng lại đứng tại chỗ, sau đó lập thành một trận hình phòng ngự chặn ở giữa đường.

Vì tránh để hiểu lầm, Khang Tư và Áo Kha Nhĩ đồng thời hạ lệnh giảm tốc độ. Sau đó, chậm rãi đi tới phía trước đại đội kia rồi dừng lại ngoài phạm vi tên bắn của cung binh.

Áo Kha Nhĩ thấy Khang Tư chú ý tới những binh lính này, không khỏi nói:

- Đừng thấy Liên đội trưởng là một lão già cổ hủ, nhưng lãnh binh quả thực rất có nghề, ở Lữ đoàn khác thì không rõ lắm, nhưng tại Lữ đoàn 5 chúng ta, lực chiến đấu của Liên đội 5 là cường hãn nhất toàn Lữ đoàn.

- Ừ, nhìn là thấy được. Nếu không tính trang bị, khí thế binh sĩ đã vượt qua quân đoàn chính quy rồi.

Khang Tư gật đầu nói.

Khang Tư xuất thân là quân chính quy, nhưng lại đến nhậm chức tại bộ đội địa phương, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra sự khác nhau giữa quân chính quy và bộ đội địa phương, đại đội binh lính trước mắt này mặc dù quân phục đã cũ, vũ khí cũng có chút cũ nát, nhưng khí thế lại dị thường khiếp người.

Chỉ cần nhìn bọn họ chỉ bất quá sáu trăm người, nhưng lại có thể đứng trầm ổn trước bốn năm trăm thớt chiến mã ầm ầm tiến tới, là có thể biết được.

Quan sát thấy bóng dáng Áo Kha Nhĩ, một trung niên Thiếu tá từ trong đội hình phòng ngự nhướng mày, tiến lên một bước hô:

- Áo Kha Nhĩ thiếu tá, người bên cạnh ngươi là ai?

- Duy Long thiếu tá, không cần khẩn trương như thế, vị này là Khang Tư thiếu tá, là tham mưu Liên đội chúng ta hôm nay mới tới nhậm chức.

Áo Kha Nhĩ sau khi cao giọng đáp lời, lập tức thấp giọng nói với Khang Tư :

- Duy Long thiếu tá này là thân tín của Liên đội trưởng chúng ta, nghe nói từ thời niên thiếu đã đi theo Liên đội trưởng rồi, bất quá cũng bị Liên đội trưởng liên lụy, hắn mang quân hàm thiếu tá cũng được mười mấy đến hai mươi năm rồi.

- Sĩ quan Liên đội đều là thân tín của Liên đội trưởng sao?

Khang Tư lơ đãng hỏi thăm. Giờ phút này bọn họ đều do Áo Kha Nhĩ dẫn đầu, xoay người xuống ngựa đứng một bên.

Trong mắt Áo Kha Nhĩ quang mang chợt léo, sau đó như bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp, hắn nắm Liên đội 5 đã hơn mười năm, cả Liên đội sĩ quan nào có thể lưu lại, đều là thân tín của hắn, nếu không đã sớm bị điều chuyển ra ngoài đường rồi.

Cũng có thể nói, Liên đội 5 này bị hắn khống chế vững vàng trong tay, trừ khi tạo phản, mấy ngàn người này chỉ cần Liên đội trưởng ra lệnh một tiếng, làm gì cũng làm. Chính vì như vậy, cuộc sống kế tiếp của chúng ta quả thực không được tốt lắm đâu.

Khang tư nghe vậy cười cười không nói gì, lẳng lặng nhìn Duy Long thiếu tá thần sắc cương nghị kia.

Duy Long thiếu tá sau khi nghe Áo Kha Nhĩ giới thiệu, liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, thấy bộ dáng Khang Tư vẫn còn trẻ tuổi, hơn nữa dẫn theo một đội thân vệ, đặc biệt chứng kiến một mỹ nhân như Tương Văn đứng bên cạnh Khang Tư, không khỏi nhướng mày, lập tức có ấn tượng xấu đầu tiên đối với Khang Tư.

- Xin mời trình ra chứng minh.

Duy Long thiếu tá lạnh lùng nói, nhìn binh lính phía sau hắn vẫn giữ trạng thái đề phòng như cũ, cũng đủ biết hắn nghĩ như thế nào.

Áo Kha Nhĩ nghe nói như thế, sắc mặt lập tức bị tức giận đến nỗi đỏ bừng, đây không phải biểu thị rõ ràng rằng lời nói của Áo Kha Nhĩ không đủ để chứng minh sao?

Khang Tư lại không có cảm giác được có gì không hài lòng, lấy ra tài liệu, sau khi kính một lễ liền đưa qua.

Thấy Khang Tư kính lễ, Duy Long thiếu tá theo tiềm thức đáp lễ, sau đó tiếp nhận văn kiện.

Sau khi xem hết văn kiện, Duy Long thiếu tá đáp một lễ nữa:

- Hoan nghênh ngài, Khang Tư thiếu tá.

Đưa trả lại tài liệu, không đợi Khang Tư đáp lễ, liền trực tiếp chỉ Tương Văn nói:

- Không biết vị này là gì của Khang Tư thiếu tá? Nên biết, trong quân không cho phép nữ quyến ở lại.

Lời này vừa ra, người bên phía Áo Kha Nhĩ đều cho rằng Duy Long thiếu ta là đang gây khó khăn cho người ta, mặc dù trong quân có quy định như vậy, nhưng những người quyền quý có người nào không bắt thị nữ giả trang thành bình sĩ dẫn theo bên người, loại chuyện này làm mãi thành quen, lại có thể tùy tiện nói ra, không phải cố ý làm khó dễ thì là cái gì.

Khang tư cười cười, không nói gì, chỉ nháy mắt ra hiệu với Tương Văn.

Tương Văn bước lên trước một bước, hành lễ nói:

- Thân vệ Khang Tư thiếu tá, Tương Văn ra mắt trưởng quan.

Nói xong lấy ra chứng minh thư đưa tới.

Duy Long có chút giật mình tiếp nhận chứng minh, sau khi kiểm tra cẩn thận, vẻ mặt khinh bỉ liếc mắt nhìn Khang Tư một cái rồi nói:

- Thực lợi hại, ngay cả chứng minh quân tịch của thân vệ cũng đều do đế đô ban phát.

Nghe nói như thế, những người phía Khang Tư không có phản ứng gì, binh lính bên phía Duy Long thiếu tá thì vẻ mặt khinh miệt, mà người bên phía Áo Kha Nhĩ lại là trong mắt quang mang léo ra không ngừng.

Duy Long nói xong lời này, đem thẻ chứng minh ném trả lại cho Tương Văn, quay về phía sau phất tay hô:

- Giải trừ cảnh giới, toàn đội trở về thành.

Rồi không để ý tới thần sắc mọi người, dẫn quân rời đi.

Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Thế nào, đã biết người ngoài như chúng ta tại Liên đội 5 có địa vị gì chưa? Duy Long này coi như còn có chút lễ phép, nhưng người khác khó chịu hơn nhiều, thiếu chút nữa bị bọn họ làm tức chết. Dù sao bây giờ chúng ta chỉ có thể vẫy đuôi theo người mà thôi.

Khang Tư không có phản ứng gì, chỉ gật đầu, sau đó xoay người lên ngựa, dẫn mọi người đi theo phía sau đội ngũ của Duy Long thiếu tá bắt đầu tiến vào thành.

Lúc tới gần cửa thành, có thể nhìn thấy một đám binh lính vây quanh mấy sĩ quan đứng ở cửa thành, chỉ thấy Duy Long thiếu tá dẫn theo mấy sĩ quan cấp Úy, tới trước một lão già quân hàm Thượng tá đứng ở giữa hành lễ, sau đó lại còn dựa sát vào bên tai lão già vừa nói nhỏ, vừa chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Khang Tư.

Áo Kha Nhĩ ghé sát nói:

- Lão già kia chính là anh cả của Liên đội 5, cũng chính là lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, Long Cơ thượng tá. Đừng nhìn bộ dáng mong manh yếu đuối của lão, nghe nói lão có thể vung đại đao nặng ba mươi cân vù vù, còn có khả năng ra trận giết địch nữa đó!

Bất quá đây cũng chỉ là nghe nói thôi, cũng không phải lời của ta, chuyện này vẫn mơ hồ, nâng đại đao còn có thể, chứ ra trận thì cũng quá khoa trương rồi, dù sao đã là lão già hơn sáu mươi tuổi đó, còn có thể ra trận giết địch sao? Về nhà bế cháu mới là việc chính.

Khang Tư liếc mắt nhìn Áo Kha Nhĩ một cái, thiếu tá này sao lại không có nhãn quang như vậy?

Trên người Liên đội trưởng nồng nặc mùi máu tươi, cách xa thế này mà vẫn có thể ngửi được, theo mùi này trên người hắn mà nói, không chỉ ra trận giết địch, xung phong anh dũng cũng có khả năng ấy chứ.

Bất quá cũng thật kỳ quái, tại sao ở đây nhiều người như vậy, lại chỉ có một mình Liên đội trưởng trên người có mùi máu? Những người khác cũng chỉ có khí thế cương liệt, loại khí chất giết chóc những người khác lại không có một chút nhỏ nào, chẳng nhẽ chưa từng tham gia chiến đấu thảm liệt sao?

Áo Kha Nhĩ không để ý Khang Tư không đáp lời, tiếp tục nói:

- Tiến vài bước nữa thì xuống ngựa hành lễ báo danh, với lão gia hỏa này cung kính cũng không được mạo phạm cũng chẳng xong, rất khó hầu hạ.

Nói xong liền giục ngựa chạy bước nhỏ tiến tới trước.

Lúc đi lên được mười bước, đám người Khang Tư đã thấy rõ bộ dáng anh cả của Liên đội 5, đó là một lão già lông mi bạc trắng, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, lưng đã bắt đầu hơi còng, thân hình gầy yếu, nếu như không phải hai mắt lấp lánh có thần, sợ rằng mọi người sẽ cho rằng hắn là một lão già làm ruộng ở nông thôn rồi.

Khang Tư và Áo Kha Nhĩ đồng thời xuống ngựa, dẫn theo thân vệ hành lễ báo danh với lão đầu này.

Long Cơ thượng tá khoát khoát tay:

- Miễn lễ, hiện tại Liên đội không còn tham mưu trưởng, hai tham mưu các ngươi tạm thời cứ đi theo bên cạnh ta, xem bộ dáng các ngươi, hắn là có thể ra trận giết địch chứ?

Nghe nói như thế, Khang Tư không cảm thấy gì chỉ gật đầu.

Mà Áo Kha Nhĩ lấy làm kinh hãi, trong lòng chửi thầm:"Đáng chết! Tại sao lần này lại nói chuyện tốt như vậy? Nếu như lúc đầu nói luôn thế này, lão tử còn phải đến bộ chỉ huy Lữ đoàn làm cháu người ta sao? Không phải lại là nể mặt mũi Khang Tư này đấy chứ?

Bất quá Áo Kha Nhĩ nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng trước tiên vẫn gật đầu đáp ứng. Bởi hắn cho rằng, công huân là do một đao một thương trên chiến trường mà ra, chỉ làm một tham mưu quả thực không đạt nổi. Đối với cái chức tham mưu này, thực ra hắn cùng với lão đầu suy nghĩ giống nhau.

Mà Tương Văn đi theo sau Khang Tư, thì phát hiện ánh mắt lão đầu này căn bản không có đặt trên người Khang Tư và Áo Kha Nhĩ, ngược lại không ngừng quét qua quét lại những thân vệ theo sau, đặc biệt khi nhìn thấy chiến mã, ánh mắt đó lại càng tỏa ra quang mang khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhìn ánh mắt đó cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống đám chiến mã không bằng.

Nhìn thấy Khang Tư và Áo Kha Nhĩ đồng ý, Long Cơ thượng tá cũng không khách sao nhiều, quay đầu tay chắp sau lưng chậm rãi đi.

Binh lính ở đây sau khi được các sĩ quan hô:

- Giải trừ cảnh giới!

Liền theo sĩ quan tản ra, chỉ lưu lại một sĩ quan trung niên quân hàm trung tá, vẻ mặt tươi cười, bắt chuyện với đám người Khang Tư rồi dẫn vào nơi cư trú.

Tòa thành này cũng không rộng lắm. Đường đi cùng phòng ở bốn phía mặc dù chưa đến mức mục nát, nhưng tàn cũ đến nỗi không chịu nổi, vừa nhìn cũng biết, vật tư cùng phương tiên xây dựng, nhiều năm qua chưa từng trải qua tu chỉnh, quả thực không thể khiến cho người khác tin rằng nơi này đúng là phủ quận trực thuộc đế quốc.

Hiện tại trên đường người thưa thớt, trừ mấy dân chúng nơm nớp lo sợ ngẫu nhiên gặp ra, còn lại không thấy nổi một người nào nữa, nhìn về phía dân chúng hai bên đường, còn phát hiện có vô số bóng người từ trong phòng ló đầu ra.

Xem ra mặc dù quân đội đã phát ra tín hiệu giải trừ cảnh giới, nhưng dân chúng vẫn còn chần chừ, từ phương diện này đủ biết, Liên đội 5 đóng quân có lẽ không được lòng dân nơi đây.

Điểm này Khang Tư cũng hiểu được, cũng không có nói ra với trung tá dẫn đường kia, dù sao hắn tính cách lạnh nhạt, mà không phải là người có tính cách thẳng như ruột ngựa, không phải cái gì cũng nói với người ta. Khang Tư dám khẳng định, chỉ cần mình thốt ra lời này, tuyệt đối sẽ bị cả Liên đội 5 cô lập ngay.

Trung tá kia dẫn đám người Khang Tư đi tới trung tâm trong thành, chỉ một tòa kiến trúc cũ nói:

- Nơi này không tệ, mặc dù cũ một chút, nhưng diện tích bên trong rất rộng, phòng ở cũng nhiều, lại còn có một võ đài nhỏ, cũng đủ để tất cả các ngươi thu xếp ổn định được rồi.

Vốn đang lơ đễnh Áo Kha Nhĩ nghe nói như thế, lại càng hoảng sợ:

- Võ đài! Đại quan, tòa kiến trúc này vốn dùng làm gì?

Trung tá nói:

- Là phủ đệ của quận trưởng. -

Áo Kha Nhĩ lấy làm kinh hãi:

- Cái gì! Đại quan, chuyện này không tốt lắm? Dù sao trong này là phủ đệ quận trưởng mà. Vạn nhất sau khi chúng ta tiến vào đóng quân, tân quận trưởng đến nhậm chức, như vậy không phải rất khó nhìn sao?

Trung tá cười nói:

- Không cần lo lắng, tân quận trưởng quận Văn Tân chúng ta đã bỏ trống hơn mười năm rồi, sơn tặc không dứt, quận trưởng này sẽ không có ai đến làm. Các ngươi cứ việc trú ngụ, bất quá cảm giác thấy cũ nát thì cần tu chỉnh một chút, nếu vậy chi phí phải tự mình bỏ ra đó, dù sao liên đội chúng ta tài chính thiếu thốn, các ngươi chịu khó bỏ ra một chút đi.

Đối diện chính là bộ chỉ huy Liên đội, những sĩ quan chúng ta đều ở ngay cạnh, trừ trong này ra, căn bản không còn nơi nào khác có thể thu xếp cho nhiều người như các ngươi vậy.

Nghe được Trung tá nói như thế, Áo Kha Nhĩ quay đầu nhìn Khang Tư một chút, thấy bộ dáng Khang Tư có vẻ lơ đễnh, không biết đang nghĩ cái gì, cũng không tiếp tục lên tiếng nữa, liền đồng ý.

Trung tá thấy không có ai phản đối, cười cười:

- Tốt lắm, các sĩ quan trực thuộc Liên đội chúng ta rất thanh nhàn, chỉ cần không có lệnh thì đều tự do hoạt động, bất quá không được phép tốt nhất không nên rời thành.

Còn nữa, sĩ quan trực thuộc Liên đội chúng ta đều là tự mình nấu ăn, các ngươi có thể ở trên đường mời mấy đầu bếp đến hỗ trợ, chúng ta ở nơi đây tiền lương khá thấp, bao ăn bao ở, không trả tiền công cũng có khối người tìm đến. Ừ, cứ như vậy đã.

Trung tá nói xong liền bỏ mặc đám người Khang Tư đang sững sờ ở lại, tiêu sái rời đi.

Uy Kiệt trừng hai mắt nhìn Tương Văn nói:

- Đại tỷ, Trung tá kia nói cái gì chứ? Lại có thể để chúng ta tự mình nấu nướng? Không phải chứ? Chúng ta là quân chính quy mà!

Tương Văn không có trả lời, ngược lại quay sang hỏi Áo Kha Nhĩ:

- Áo Kha Nhĩ đại nhân, lúc ngài tới Liên đội 5 cũng được đãi ngộ thế này sao?

Áo Kha Nhĩ cười khổ lắc đầu:

- Càng tệ hơn. Khi lần đầu tiên ta đến đây, vào thành tìm lão đầu kia báo danh, ở trên đường đã bị thân tín của lão đầu là Hiến binh trưởng răn dạy cho một trận, nói cái gì ta dẫn theo kỵ binh, kheo khoang quá mức, tổn hại đến uy tín quân đội.

Đến lúc ta xuống ngựa đi tới bộ chỉ huy Liên đội, lại bị lão đầu kia lạnh lùng báo cho biết Liên đội 5 không có tham mưu trưởng, không có chỗ để an bài cho ta, bảo ta tĩnh tâm chờ đợi tham mưu trưởng đến, hoặc là tự tìm đường mà ra, khiến cho ta chán nản mà chạy về lãnh địa của mình, nếu như lúc đầu hắn liền an bài cho ta thành sĩ quan trực thuộc, ta cũng đã không phải chạy đến bộ chỉ huy Lữ đoàn kêu khổ rồi.

Tương Văn cau mày nói:

- Như vậy xem ra, lão đầu kia quả thật tâm hoài bất quỹ (trong lòng có chủ ý xấu), bởi vì lúc chào ở cửa thành ta phát hiện, ánh mắt lão đầu đó đều tập trung trên chiến mã của chúng ta, ngược lại căn bản không có chú ý tới chúng ta, dường như hoàn toàn không thèm chú ý tới chúng ta nữa.

Nghe nói như thế, trong lòng Áo Kha Nhĩ một trận đau khổ, đó là sự khác nhau giữa hơn ba mươi thớt chiến mã kém và hơn bốn trăm thớt chiến mã tốt sao?

Bất quá hắn rất nhanh tỉnh táo lại, nghi hoặc nói:

- Điều này không có khả năng đâu, lão đầu kia coi trọng chiến mã của chúng ta? Chưa nói đến chiến mã thuộc về biên chế thân vệ của chúng ta, ngay cả Nguyên soái đại nhân cũng không có quyền điều động, ngay cả khi chúng ta tự nguyện đưa chiến mã cho lão đầu đó cũng vô dụng mà, chẳng lẽ lão đầu đó lại muốn thành lập đội kỵ binh trong rừng núi này?

Kỵ binh mà đi đối chiến với sơn tặc chính là đi chịu chết đó! Lão đầu kia không thể không biết rõ chuyện này được?

- Thận vệ vốn đều là do chủ nhân cung cấp hết thảy chi phí, tự mình nấu nướng là rất bình thường.

Khang Tư đột nhiên nói ra những lời này, khiến cho mọi người ở đây ngây ngẩn cả người.

Đám người Tương Văn lúc này mới nhớ tới mình bây giờ đang ở nơi đóng quân của quân đội đế quốc, mà theo quân quy đế quốc thì quả thật là như thế, chỉ là đoạn thời gian trên bán đảo Phi Ba, bọn họ đã xáo trộn thân vệ với quân chính quy. Nhớ được điểm này, Tương Văn lè lưỡi, Uy Kiệt thì vỗ vỗ đầu.

Mà bên phía Áo Kha Nhĩ không thể nói gì khác, mọi người sau khi hiểu rõ tình huống thì càng hâm mộ Khang Tư có tiền, bởi vì mặc dù quân quy quy định như thế, nhưng chủ quan có thể được phép sở hữu thân vệ, người nào mà chẳng đem chi phí cho thân vệ tính vào trên chi phí đội ngũ tiếp quản? Dù sao không có mấy ai ngu ngốc lại đi lấy lương bổng của mình để nuôi thân vệ, tiện nghi của quốc gia chưa chiếm hết thì chưa gọi là chiếm.

Khi tiến vào phủ đệ của nguyên quận trưởng này, mọi người giật mình phát hiện, nơi này thực sự quá rộng, tóm lại chia làm ngoại trung nội ba viện, ngoại viện là một sân tập có thể chứa được hơn một ngàn người, bên cạnh là một loạt chuồng ngựa sát nhau, còn có một giá đỡ binh khí lộ thiên, bất quá phần lớn đã hư nát không còn dùng được, mặt sân tập cũng đầy cỏ dại.

Mà trung viện lại bố trí hơn mười phòng, nhìn về kết cấu, chính là nơi hạ nhân ở, nhìn về diện tích, có thể thu xếp cho hai ngàn người cũng không vấn đề gì.

Còn nội viện thực sự khoa trương, một tòa lâu đài mặc dù cũ nát nhưng vẫn hiên ngang đứng vững ngay trung tâm, mặt sau còn có vài cây cổ thụ lơ thơ mấy cành lá còn tươi tốt, trên mặt đất cỏ dại mọc thành từng bụi lớn, bên cạnh đó có một hồ nước không nhỏ nhưng đã khô cạn.

Trừ tòa lâu đài này ra, tới gần giữa sân lâu đài còn thấy phía bên cạnh có một đình viện lẻ loi được tường bao quanh, phỏng chừng là cho khách sử dụng.

Từ kết cấu bố cục kiến trúc mà nói, nguyên bản phủ quận trượng này chính là một nơi phi phàm nha, sợ rằng chỉ riêng thân binh cũng có hơn một ngàn người rồi.

Cũng không biết chức vụ quận trưởng này có hoành tráng như phủ đệ hay không, tại sao lại hơn mười năm chưa có ai đảm nhiệm, chẳng lẽ sơn tặc nơi này thực sự lợi hại như thế? Lại có thể khiến cho người ta kinh sợ đến nỗi chưa ai dám đến đây làm quận trưởng?

Áo Kha Nhĩ quan sát tòa phủ trạch hùng vĩ, lại quay sang nhìn đám người Tương Văn đang rất muốn đi vào, vội vàng lên tiếng:

- Ta thấy chúng ta tìm nơi trú ngụ trong đình viện này đi, tuy nhiên không biết khi nào quận trước đến nhậm chức, nhưng dù thế nào đây cũng là phủ đệ của quận trưởng, nếu chúng ta không thay đổi phủ trạch, cho dù tân quận trưởng đến nhậm chức thấy chúng ta sống ở nơi này cũng không phản đối.

Tương Văn thấy Khang Tư gật đầy đồng ý, tròng mắt xoay chuyển nói:

- Không sai, như vậy là tốt nhất, ta đã quan sát đình viện này một chút, một viện ở năm mươi người hẳn là không có vấn đề. Trong này có sáu tòa viện, tòa phía đông kia phong cảnh đẹp nhất, vậy nhường cho Áo Kha Nhĩ đại nhân ở đi, năm đình viện còn lại thì để cho chúng ta.

Uy Kiệt lập tức vỗ tay nói:

- Đại tỷ an bài như vậy là thỏa đáng nhất, chúng ta bây giờ đi dọn dẹp địa bàn của mình thôi.

Nói xong nhìn về phía Khang Tư, thấy Khang Tư gật đầu, lập tức vung tay lên, dẫn theo thân vệ Khang Tư hô lớn "Woa" rồi lao vào năm tòa đình viện kia.

Thủ hạ của Áo Kha Nhĩ, chính là An Đạt kia vẻ mặt bất mãn muốn nói cái gì, nhưng bị Áo Kha Nhĩ ngăn lại, Áo Kha Nhĩ khách khí với Khang Tư vài câu, sau đó cũng dẫn người đi về tòa đình viện dành cho bọn hắn.

Thấy Áo Kha Nhĩ đã rời đi, Tương Văn nói với Khang Tư đứng bên cạnh đang đánh giá cảnh sắc bốn phía:

- Đại nhân, nếu lão đầu Liên đội trưởng kia thực sự có chủ ý đánh chiến mã của chúng ta, vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Khang Tư lắc đầu nói:

- Liên đội trưởng sẽ không làm việc lỗ mãng như vậy, dù thế nào hắn cũng là lão quân nhân nhập ngũ hơn mười năm, tại sơn khu này, kỵ binh ngoài việc dùng để làm thám báo ra, không còn lực chiến đấu gì nữa.

Tương Văn cắn răng nói:

- Tuy đạo lý là như thế, nhưng thuộc hạ thấy thần thái hắn rất quái lạ, mặc dù bề ngoài thoạt nhìn lão yếu không chịu nổi, nhưng thuộc hạ cho rằng thực lực hắn rất phi phàm, hơn nữa tuyệt đối là một phần tử hiếu chiến. Nói không chừng hắn thực sự muốn lấy chiến mã thành lập đội kỵ binh đi trêu chọc đám sơn tặc, làm mồi câu dẫn sơn tặc xuống núi cũng không phải là không thể.

Khang Tư sửng sốt một chút, tò mò hỏi:

- Ngươi tại sao có thể nghĩ như vậy?

Tương Văn có chút do dự nói:

- Thuộc hạ cũng không biết, chỉ là trực giác cảm thấy lão đầu kia sẽ làm như vậy, lão già kia khiến cho người ta cảm giác, vì thắng lợi có thể hy sinh bất cứ thứ gì. Thuộc hạ thấy ánh mắt hắn khi nhìn chiến mã của chúng ta, trong đầu tự nhiên toát ra ý niệm này.

- Trực giác?

Khang Tư biết loại cảm giác huyền diệu này, căn bản không thể nói thành đạo lý, hắn trầm tư một chút rồi nói:

- Đã như vậy, để cho Uy Kiệt phái mật vệ giám sát các sĩ quan Liên đội đi.

- Rõ!

Tương Văn đáp, quận Văn Tân này là nơi Khang Tư nhậm chức, mật vệ đã sớm ẩn núp trong khu vực này.

Bộ chỉ huy Liên đội 5, bộ chỉ huy này tuy không rộng lớn bằng nơi Khang Tư trú ngụ, nhưng cũng không kém hơn bất cứ chỗ nào, hơn nữa bởi vì hàng năm đều có người ở, không cũ nát như nơi ở của Khang Tư, ít nhất trên mặt đất với góc tường cũng không có cỏ dại.

Bất quá mặc dù so với nơi Khang Tư ở tốt hơn một chút, nhưng là địa phương không xinh đẹp bằng, chỉ phi thường sạch sẽ mà thôi, căn bản không thể xa hoa như tửu điếm Kim Bích Huy.

Giờ phút này, trong đại sảnh bộ chỉ huy Liên đội, lão đầu Long Cơ thượng tá đang ngồi ngay ngắn ở chủ vị, bốn phía là mấy sĩ quan cấp Tá.

Trung tá tiếp chuyện với đám người Khang Tư lúc nãy, đứng ở giữa hành lễ nói:

- Trưởng quan, thuộc hạ đã thu xếp cho bọn họ ở tại phủ đệ của quận trưởng rồi.

- Sau khi bọn họ biết đó là phủ đệ của quận trưởng, có chối từ hay không?

Lão đầu thượng tá chớp mắt hỏi.

- Chỉ từ chối một lần, thuộc hạ vừa nói hơn mười năm không có quận trưởng tới nhậm chức, bọn họ không nói thêm gì nữa.

- Ồ, vậy bọn họ đối với việc tự mình phụ trách thực phẩm cho thân vệ, tự mình phụ trách tu chỉnh nơi ở, có oán giận hay không?

Lão đầu lại hỏi.

- Không có, bọn họ hình như căn bản không có để ý việc này.

Trung tá đáp.

Lão đầu thượng tá sờ sờ ria mép trầm ngâm một chút, rồi hỏi thủ hạ:

- Các ngươi thấy thế nào?

Trung tá tiếp đám người Khang Tư nói:

- Trưởng quan, Thiếu tá gọi là Khang Tư kia khí thế phi phàm, hơn nữa nghe Duy Long báo cáo, đây là một người phi thường trầm ổn, phải biết rằng đều là thiếu tá như nhau nhưng khi nhìn thấy trận thế như vậy căn bản không thể nào bình tĩnh như thế, phỏng chừng là người có thân phận hiển hách đó.

Một trung tá đối diện hắn đột nhiên cười nói:

- Hì hì, ta nói lão Nhị nha, cái này ai chẳng biết chứ, cùng là Thiếu tá nhưng mấy ai có được biên chế thân vệ tối đa, lại còn một người tam kỵ, khôi giáp binh khí đầy đủ nữa?

Một trung tá bên cạnh trung tá mở đầu cũng cười nói:

- Đúng vậy, Nhị ca, cho dù không nhắc tới chiến mã cùng trang bị, chỉ nhìn đơn thuần binh lính cũng đủ biết là tinh binh trăm chiến, thân vệ Áo Kha Nhĩ kia mà so sánh với thân vệ của Khang Tư, quả thực đối lập như dân binh với quân chính quy vậy, như thế, ai chẳng biết Khang Tư kia có thân phận hiển hách chứ.

Trung tá được kêu là lão Nhị bất đắc dĩ cười nói:

- Ta nói đại ca với lão Tam nè, ta đây không phải mới chỉ giới thiệu sơ bộ thôi sao? Sao lại bị hai người các ngươi nói nhiều như vậy? Trưởng quan sớm đã nhìn ra Khang Tư kia thân phận bất phàm, nếu không cũng không để hắn trở thành sĩ quan trực thuộc đâu.

Lão già Long Cơ nhếch miệng cười một chút, gật đầu nói:

- Đúng như vậy, Khang Tư này sợ rằng có nhiệm vụ trong người, hoặc đồng thời xuống cơ sở đánh bóng tên tuổi, người như vậy thì để hắn phát triển mới là cách thức xử lý tốt nhất.

- Phải, trưởng quan, ngài xem có thể là do tên vong ân phụ nghĩa kia hay không, cố ý nhét Khang Tư vào chỗ chúng ta, để chúng ta trêu chọc hắn? Trung tá lão Nhị hỏi.

Lời này vừa ra, các sĩ quan ở đây đồng loạt văng tục chửi bậy một trận, đều nguyền rủa kẻ vong ân phụ nghĩa kia.

Người được gọi lão Tam lại càng kích động đứng dạy chửi mắng:

- Tên vương bát đản kia! Nếu như không phải trưởng quan chiếu cố hắn, hắn có thể lên làm Sư đoàn trưởng sao? Sớm đã chết ngàn năm rồi!

Nếu như không phải có trưởng quan, đừng nói đầu hắn còn giữ được trên xương cổ, sợ rằng tro cốt cũng không còn! Nhưng vương bát đản này sợ hãi tiếng xấu trước kia của mình truyền ra ngoài, lại dám liều mạng chèn ép trưởng quan, cũng không biết cấp trên nghĩ thế nào, cũng đi nghe tên vương bát đản kia nói, khiến trưởng quan giữ chức thượng tá hơn mười năm!

- Không sai! Bất quá cái này còn chưa đáng tức, để cho người tức giận chính là, tên vương bát đản kia hết lần này đến lần khác giả bộ quân tử muốn báo đạp ân tình xưa, lại không kiêng nể gì đi khoe khoang đã ngăn cản không ít chuyện phiền toái cho trưởng quan! Khiến cho mọi người đều hiểu lầm nếu như không phải có hắn tồn tại, trưởng quan đã sớm bị khuyến khích về quê! Ta nhổ vào! Lời nói tên vương bát đản đó đầy một bụng rắm thối! Trung tá lão Đại kia cũng không nhịn được chửi tục lớn hơn.

Lão đầu thượng tá khoát khoát tay cười nói:

- Không nhắc lại chuyện quá khứ, chúng ta nhập ngũ chính là bảo vệ đất nước, lên chức hay không lên chức không cần so đo.

Nghe được lão đầu nói như thế, mọi người chỉ có thể thở dài đáp " Rõ!".

Cảm thấy không khí không tốt, trung tá lão Nhị lập tức nói sang chuyện khác:

- Trưởng quan, nếu Khang Tư kia có thân phận đặc thù, vậy chúng ta còn chủ ý muốn chiếm chiến mã của họ không?

- Chuyện đó là đương nhiên! Mặc kệ hắn là cái thân phận gì, nếu đã là sĩ quan Liên đội 5, vậy phải tuân theo lệnh, hơn nữa trưởng quan không có bắt thân vệ hắn chuyển thành bộ đội, không có trực tiếp phái hắn xuất trận, chính là cho hắn mặt mũi rồi!

Trung tá lão Đại tranh lời nói trước.

Đối với hành vi mạo phạm uy nghiêm của mình này, lão đầu thượng tá cũng không thèm để ý, ngược lại vẻ mặt ôn hòa mà nghe đám thủ hạ tranh luận.

- Không sai, nhất định phải chiếm số chiến mã đó tới tay, phải biết rằng, vật tư của chúng ta bây giờ, đã không thể hấp dẫn sơn tặc xuống núi nữa, mà đám chiến mã này đủ để dụ dỗ từng nhóm sơn tặc đến đánh cướp, kể ra đám sơn tặc này cũng đủ để quân lương binh lính chúng ta tăng lên một bậc đấy! Trung tá lão Tam reo lên.

Nghĩ tới binh lính thủ hạ của mình có thể đạt được nhiều quân lương hơn, tất cả sĩ quan có mặt đều đỏ mắt gật đầu đồng ý.

Lão đầu thấy tình huống đã định, liền mở miệng nói:

- Ừ, nếu đã vậy, qua vài ngày nữa đưa ra yêu cầu với Khang Tư thiếu tá và Áo Kha Nhĩ thiếu tá, tin rằng bọn hắn sẽ thông cảm cho sự khó xử của chúng ta.

Trung tá lão Tam vẻ mặt giữ tợn nói:

- Hắc hắc, xin trưởng quan yên tâm, bọn họ nhất định sẽ phi thường vui vẻ.

Nghe nói vậy, ngoại trừ lão đầu bất đắc dĩ lắc đầu, những người khác đều là vẻ mặt đồng ý.

Đoàn người Áo Kha Nhĩ tiến vào đình viện, cũng chẳng muốn quan sát cấu trúc đình viện, An Đạt lập tức nói với Áo Kha Nhĩ:

- Chủ nhân... Ách, lại quên mất.

An Đạt bị Liệt Văn đá một cước, xấu hổ sờ sờ đầu, đổi giọng nói:

- Đại nhân, Khang Tư cũng khinh người quá đáng! Dựa vào cái gì mà hắn chiếm năm tòa đình viện, mà đại nhân lại chỉ có một tòa? Mọi người đều là thiếu tá mà! Chẳng nhẽ chỉ vì bọn họ nhiều người? Thân vệ đại nhân cũng là tối đa đó!

Liệt Văn ở bên cạnh đã sớm phất tay, để cho đám thủ hạ đi ra ngoài canh phòng cùng sửa sang lại đình viện, mặc dù đều là người một nhà, nhưng trong ngoài cao thấp vẫn có sự phân biệt.

Áo Kha Nhĩ khoát khoát tay nói:

- Không cần quan tâm điểm ấy, dù sao người ta cũng không thèm quan tâm thiếu tá hay không thiếu tá, bọn họ không có đuổi chúng ta ra khỏi viện phủ này, đã coi như là nể mặt mũi rồi.

Thấy bộ dáng khó hiểu của An Đạt, Liệt Văn nhắc nhở:

- Đừng quên bối cảnh của người ta đó.

An Đạt hiểu được mặc dù không còn kích động nữa, nhưng vẫn tức giận bất bình nói:

- Bối cảnh gì chứ, ta thấy chỉ là một đống *** chó mà thôi.

Áo Kha Nhĩ vỗ tay nói:

- Được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa, bây giờ ta đã là sĩ quan trực thuộc Liên đội, sắp tới nếu Lữ đoàn bố trí cho ta đảm nhiệm đại đội trưởng, chúng ta cần xem xét một chút làm thế nào để lập công thăng chức mới là việc chính.

- Đại nhân, cần gì phiền toái như vậy, địa phận Liên đội 5 chính là lãnh địa của đại nhân, chúng ta giết chết một đại đội trưởng của Liên đội 5, vậy sau đó đại nhân nhậm chức không phải càng tốt hơn sao?

An Đạt nói.

Áo Kha Nhĩ thở dài nói:

- An Đạt, ngươi cần động não nhiều hơn một chút đi! Nếu đại đội trưởng dễ làm như thế, lão già kia đã không chọn thân tín của hắn đảm nhiệm, ngược lại tuyển một người mới như ta sao? Hắn sẽ không ngu xuẩn như vậy đâu?

An Đạt không phục nói:

- Đại nhân, chúng ta có thể để Lữ đoàn trực tiếp bổ nhiệm, chẳng lẽ lão già kia còn dám kháng lệnh hay sao?

Liệt Văn vỗ vỗ bả vai An Đạt nói:

- Ngươi quả thực không chịu động não, đại đội trưởng của người ta tự nhiên chết một cách không rõ ràng, đại nhân lập tức được Lữ đoàn bổ nhiệm, lão đầu kia tuyệt đối sẽ hoài nghi đại nhân, hơn nữa các sĩ quan cấp úy thủ hạ đều là người của lão đầu đó, lão đầu không gật đầu, đại nhân lên làm đại đội trưởng, cũng không thể sai phái mấy người đó, như vậy lên làm đại đội trưởng thì có ích lợi gì?

- Mẹ kiếp! Đây chẳng phải là nói, Liên đội 5 đã trở thành quân riêng của lão đầu đó sao? Đế quốc quân khi nào đã biến thành như vậy?

An Đạt tức giận nói.

Liệt Văn liếc mắt nhìn An Đạt một cái:

- Điều này không tốt sao? Càng tiện cho chúng ta làm việc.

An Đạt trừng mắt nói:

- Ta chỉ là không cam lòng quân đội tiêu diệt chúng ta năm đó lại như thế này!

Liệt Văn lắc đầu nói:

- Đừng tưởng rằng đế quốc quân bây giờ còn là đế quốc quân trước kia, trước khi tên hoàng đế yếu nhược kia đăng cơ, đế quốc quân cũng đã bắt đầu chia rẽ, sau khi hắn nắm quyền, sự vụ quân sự đều giao cho cấp dưới, biểu hiện bên ngoài thì đế quốc vẫn còn phi thường gắn kết, nhưng bên trong đã sớm tan nát rồi.

Có thể nói ngoài quân đội chính quy ra, bộ đội địa phương đã sớm không còn hình dáng gì, hiện tại Liên đội 5 còn có lực chiến đấu mạnh mẽ như thế, một phần là nhờ lão đầu kia, thứ hai chính là bởi vì đây là nơi biên giới, thường xuyên xảy ra xung đột, cho nên mới giữ được lực chiến đâu của bộ đội như bây giờ.

Mà bên trong đế quốc vốn không bị uy hiếp gì, bộ đội địa phương không được trải qua đao thật thương, chưa từng chứng kiến máu chảy đầu rơi, thậm trí ngay cả thổ phỉ cũng không bằng.

An Đạt nghe nói như thế, hai mắt sáng lên nhìn Áo Kha Nhĩ nói:

- Đại nhân, bộ đội địa phương của đế quốc thực sự suy yếu đến mức này?

Áo Kha Nhĩ cười cười nói:

- Quả thực như thế. Hay là nói, hai mươi mốt quân đoàn chính quy của đế quốc, có thể xuất chiến với quân đội tinh nhuệ của địch quốc, hắn là cũng không đến năm quân đoàn, mà lực chiến đấu của một số quân đoàn tại biên cương trải qua năm mét tháng mỏi chiến đấu với địch quốc, đã sớm vượt qua cấm vệ quân được xưng là tối cường kia.

Liệt Văn trong lòng run lên, tin tình bào này tại sao mình không biết? Phải biết rằng tình báo của đại nhân là do mình phụ trách, chẳng lẽ đại nhân còn có tin tình báo từ nơi khác?

Áo Kha Nhĩ cũng là người mẫn cảm, thấy thần sắc Liệt Văn léo ra, lập tức biết chuyện gì xảy ra, cười nói với Liệt Văn:

- Đây là tin tình báo mua từ Liên minh mới có được.

Liệt Văn trong lòng thoáng bất an, nghe nói như thế, liền an tâm hơn, mặc dù không rõ lời này là thật hay giả, nhưng đại nhân đã giải thích với mình, chứng tỏ rất tín nhiệm mình, hơn nữa đại nhân có được mạng lưới tình báo bí mật, chuyện này đối với thượng vị giả mà nói là rất bình thường. Nghĩ như vậy, Liệt Văn khôi phục lại bình thường.

Thấy vậy, Áo Kha Nhĩ mỉm cười gật đầu.

An Đạt không biết biến hóa tâm lý của huynh đệ mình, mở to hai mắt nói:

- Không phải chứ? Bộ đội địa phương mà cũng cường hãn như thế? Đại nhân ngài biết đó là đơn vị bộ đội nào không?

- Bộ đội khác ta không rõ lắm, nhưng có thể xác định một chi bộ đội cường hãn chính là Sư đoàn Văn Tây.

Áo Kha Nhĩ nói.

An Đạt giật mình nói:

- Sư đoàn Văn Tây? Sư đoàn cảnh bị tỉnh Văn Tây giáp với thảo nguyên sao? Bọn họ có lợi hại như vậy không? Sư đoàn tỉnh Văn Bắc cũng gần đại thảo nguyên như thế, nhưng ngay cả lực phản kháng cũng không có, bị quân thảo nguyên Phi Mục Kỳ Minh diệt sạch sẽ đó thôi!

Áo Kha Nhĩ lắc đầu nói:

- Ngươi cũng không ngẫm lại xem, cùng là tỉnh gần thảo nguyên, tại sao quân thảo nguyên không tấn công tỉnh Văn Tây? Dựa vào binh lực của bọn chúng, chia hai mặt đồng thời tấn công cũng có thể được, tại sao bọn chúng không làm như vậy? Phải biết rằng tỉnh Văn Tây tài phú nhiều hơn so với tỉnh Văn Bắc đó.

An Đạt sửng sốt một chút, Liệt Văn gật đầu nói:

- Đại nhân nói như vậy, thuộc hạ mới nhớ tới, tỉnh Văn Tây cơ hồ không có bị quân thảo nguyên tẩy kiếp, hơn nữa trước nay đều là dân chúng tỉnh Văn Bắc di cư sang tỉnh Văn Tây, chư chưa từng nghe thấy dân chúng tỉnh Văn Tây di cư sang tỉnh Văn Bắc.

Nói như vậy, đúng là quân thảo nguyên biết rõ tỉnh Văn Tây không dễ trêu chọc, mới đem mục tiêu đặt ở tỉnh Văn Bắc, bất quá như vậy thấy được một vấn đề, tại sao quân bộ đế quốc không có phát hiện chứ?

Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Bộ đội địa phương phần lớn thuộc quyền quản lý của hoàng tử, thân vương cùng quyền quý, có chỗ dựa cao quý như thế, báo láo chiến công cũng không có vấn đề gì, chứ đừng nói là giấu diếm chiến tích, ta phỏng chừng ngoại trừ hậu thuẫn của sư đoàn tỉnh Văn Tây ra, đám quyền quý nơi đế đô căn bản không nghĩ tới lực chiến đấu của sư đoàn địa phương này đã vượt qua cấm vệ quân rồi.

- Đại nhân, ngài biết hậu thuẫn sư đoàn tỉnh Văn Tây là ai không?

Liệt Văn dò hỏi.

Áo Kha Nhĩ lắc đầu nói:

- Không rõ lắm, đối phương ẩn núp quá sâu. Bất quá sư đoàn trưởng sư đoàn Văn Tây, thấy thế nào cũng không giống một người có khả năng lãnh binh, phỏng chừng sư đoàn trưởng này chỉ là một tên ra mặt đại diện mà thôi, chính thức khống chế sư đoàn Văn Tây hẳn là một người khác. Liệt Văn, điểm này cần ngươi điều tra cho rõ.

- Rõ! Thuộc hạ chắc chắn tăng mạnh năng lực nhân viên tình báo, nhanh chóng vì đại nhân lấy được tin tình báo chân thật nhất.

Liệt Văn vội vàng đáp.

Thủ đô Áo Đặc Mạn đế quốc, nơi ở người thần bí đã tính kế Khang Tư, tên giả trang liên minh thương đoàn Uy Tư đang cung kính hành lễ nói:

- Chủ nhân, vật tư bộ đội, đã phát xuống tương xứng như trước, cũng không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Người thần bí đang xem bức ra dê trải rộng trên bàn, sau khi nghe xong, gật đầu cười nói:

- Ừ, ngươi làm việc ta rất yên tâm.

Uy Tư lập tức cảm kích rơi nước mắt, kích động vạn phần nói:

- Thuộc hạ đảm đương không nổi chủ nhân khích lệ như thế.

- Ha ha, ngươi làm được, nếu như không phải có những thuộc hạ tận tâm trung thành như ngươi, ta cũng đã không đạt được thành tựu như ngày nay. Người thần bí gõ gõ tấm da dê nói.

Giờ phút này có thể thấy rõ quyển da dê trên bàn là bản đồ một phần của đế quốc, bản đồ này vẽ chi tiết đế quốc, trên bản đồ lại có thể có hơn mười loại màu sắc, mà trong đó màu sắc mấy tỉnh tây nam là thống nhất.

Người thần bí thấy Uy Tư sau khi nghe nói như thế trán đổ mồ hôi lạnh, không khỏi cười nói:

- Yên tâm, tính cách ta như thế nào, các ngươi còn không biết sao?

Đối với người trung thành và tận tâm, thành thành khẩn khẩn, cho dù làm sai việc gì ta cũng không xử phạt, nhiều nhất chỉ răn dạy một chút. Ta tuyệt đối không phải một người ăn cháo đá bát, cho nên các ngươi cứ an tâm làm việc, sau khi sự nghiệp thành công, vinh hoa phú quý không thiếu phần các ngươi!

Uy Tư lập tức quỳ rạp trên mặt đất kích động nói:

- Thề thuần phục chủ nhân!

Hắn cúi đầu, căn bản không nhìn thấy trên mặt người thần bí ánh mắt chợt lóe một nụ cười lạnh.

116. Chương 116: Người Giàu Nhất. (1+2)

Bến cảng bán đảo Phi Ba thành Thanh Nguyệt, đám người An Tái Kháng vừa lên bờ đã bị kinh hãi.

Bởi vì trước mắt chính là bố cục kiến trúc rộng mở, sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, mà làm cho bọn họ giật mình nhất chính là: đường ở bến cảng không ngờ tất cả đều lót bằng đá phiến lớn, mà hai bên đường càng xa xỉ gieo trồng một loạt cây ăn quả và hoa cỏ.

Lai Nhĩ Ôn Chí tràn đầy giật mình nói:

- Không phải nói bán đảo Phi Ba cái gì đều thiếu sao? Ngay cả thành trì đều xây dựng bằng bùn đất và ván gỗ, như thế nào đường đều lót đá phiến xa xỉ? Đá phiến này đắt gấp mấy lần đá thường a!

- Ha ha! Hoan nghênh khách nhân tới cảng Khôi Kiều, đối với điểm nghi vấn ấy của khách nhân, ta nghĩ ta có thể giải đáp cho ngài.

Một người trung niên bộ dáng nhã nhặn, cách ăn mặc chính quy nhìn là biết một nhân viên chính phủ, mặt mang theo vẻ tươi cười nói.

- A! Không biết ngài là?

An Tái Kháng có điểm cảnh giác nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện này. Hộ vệ hắn mang theo cũng ở trạng thái cảnh giới.

- Xin chào! Ta gọi là Tam Lang, không cần khẩn trương, ta không phải là nhân vật nguy hiểm gì, ta là hướng dẫn viên du lịch chuyên môn phục vụ khách quý tới thành Thanh Nguyệt.

Nam tử kia tự xưng là Tam Lang, hành lễ cười nói.

- Được rồi, quản ngươi là ai, ngươi nói cho ta nghe một chút, thành Thanh Nguyệt các ngươi khi nào thì xa xỉ như vậy? Không ngờ dùng đá phiến lót đường? Ta nhớ trên bán đảo Phi Ba ngay cả đá cũng không nhiều lắm, càng không nói đá phiến như vậy!

Lai Nhĩ Ôn Chí không khách khí kêu lên.

- Ha ha! Vị khách nhân này, thành Thanh Nguyệt chúng ta quả thật không có nhiều đá như vậy, đá phiến này đều là mua từ bên ngoài về, một khối mài thành đá phiến, tính phí tổn thêm phí chuyên chở, ước chừng một xâu tiền đồng, phí tổn kiến thiết bến cảng, gần năm mươi vạn xâu.

Tam Lang cười nói.

- Năm mươi vạn xâu!

Lai Nhĩ Ôn Chí bấm ngón tay, giật mình nói:

- Tiêu phí năm mươi vạn kim tệ kiến thiết một bến cảng? Thành Thanh Nguyệt các ngươi cũng thật là có tiền đi? Đủ để tạo nên một cái cảng Khôi Kiều! Hơn nữa cảng Khôi Kiều cũng không có xa xỉ như các ngươi, không ngờ toàn bộ bến cảng đều trải đá phiến, cảng Khôi Kiều vẫn là dùng đá cuội lấy từ trong sông ra!

- Ha ha! Chủ yếu là chủ công của chúng ta thấy rằng nếu đường bến cảng là đất bùn, một khi trời mưa sẽ lầy lội khắp nơi, chẳng những khó đi, còn có thể ảnh hưởng tâm tình khách nhân, cho nên hạ quyết tâm kiến tạo thành như vậy. Có điều ngài cũng đừng cho là Lôi gia chúng ta dư dả tiền bạc xài hoang phí tiền, bên cạnh đường vẫn đều là bùn lầy kìa.

Tam Lang giải thích nói.

Tuy rằng hắn biết một xâu tiền đồng không bằng một kim tệ, nhưng đây là tỉ lệ đổi tiền của bản địa, nhưng ở ngoài bán đảo đúng là giá đó.

Hiện tại người địa phương bán đảo Phi Ba đều giấu diếm tình huống này, đối với những kẻ ngốc từ bên ngoài tới, không có người nào ngu đến nỗi giải thích cho bọn họ, hơn nữa tính toán như vậy càng có thể khoe tài phú của chủ công, cớ sao không thừa nhận đây?

- Ồ, cho dù như thế! Lôi gia các ngươi quả thật rất có khí độ, ta tin rằng ngoài bán đảo Phi Ba, chính là quốc gia khác cũng không có mấy bến cảng hoàn toàn trải đá phiến.

An Tái Kháng gật gật đầu nói.

- Ha ha, ngài quá khen! Có điều chúng ta vẫn dám tự xưng những phương tiện trên bến cảng bán đảo Phi Ba là đầy đủ nhất, cũng chỉ có Lôi gia chúng ta mới có khí phách như vậy

Tam Lang tự hào nói.

Đối với Tam Lang khoe khoang, Lai Nhĩ Ôn Chí không nói gì, dù sao người ta quả thật rất khí phách, cho nên đành mím môi không hé răng.

Tại Tam Lang dẫn đường, đoàn người An Tái Kháng bắt đầu dạo chơi bến cảng, An Tái Kháng phát hiện rất nhiều thương nhân đều mở cửa hàng ở hai bên đường bến cảng, mà thương phẩm trong cửa hàng, trên từ trang bị bộ đội tinh nhuệ của hai nước lớn, cho tới kim chỉ giấy gần như cái gì cũng có.

Nhìn đến đó, An Tái Kháng lập tức bắt đầu cùng những thương nhân có thương phẩm mình thích tiến hành cò kè mặc cả.

Như vậy một đường đi tới, An Tái Kháng liền mua gần vạn kim tệ hàng hóa, điều này làm cho hướng dẫn viên du lịch Tam Lang vẫn đi bên cạnh hai mắt sáng lên, bởi vì tiền thưởng hướng dẫn du lịch từ thuế thu nhập từ bến cảng mà ra.

Khi đi tới cửa bến cảng, An Tái Kháng chỉ một chỗ đứng đầy người, lung tung kêu la hỏi:

- Đó là chỗ nào vậy?

Hướng dẫn du lịch Tam Lang vội nói:

- Khách nhân tôn kính! Đó là nơi hỏi ý kiến của thừa hành thương nghiệp Lôi gia chúng ta.

- Ồ! Nơi hỏi ý kiến là cái gì? Như thế nào có nhiều người vây quanh vậy?

An Tái Kháng vẻ khó hiểu hỏi.

- Đó là bọn họ đang tranh nhau số định mức ngựa chiến, phải biết rằng mỗi tháng chỉ phát ra định mức một trăm ngựa chiến, bởi vì mỗi người đều muốn đoạt được, cho nên nơi này ngược lại biến thành đấu giá tranh giành số định mức.

Tam Lang lơ đãng nói.

An Tái Kháng giật mình hô:

- Mỗi tháng một trăm ngựa chiến! Ta không nghe nhầm chứ? Không phải ngựa mà là ngựa chiến! Bán đảo Phi Ba khi nào thì có nhiều ngựa chiến như vậy?

Thấy An Tái Kháng ngạc nhiên như vậy, Lai Nhĩ Ôn Chí rất kỳ quái liếc mắt nhìn lão Đại của mình một cái.

Phải biết rằng liên minh cùng đế quốc tuy rằng thiếu ngựa, nhưng trang bị một hai quân đoàn kỵ binh vẫn là dư dả, hơn nữa cả nước các nơi mỗi tháng đều bổ sung ngựa chiến đều là quá vạn, so với số lượng mỗi tháng một trăm con quả thực không đáng nhắc tới.

An Tái Kháng mặc kệ ánh mắt Lai Nhĩ Ôn Chí, bởi vì hắn đã sớm nghe được, đội kỵ binh trên bán đảo Phi Ba, lấy một trăm người làm đơn vị tác chiến, có thể nói là lực lượng cơ động trọng yếu nhất của một thế lực.

Mà Thành Thanh Nguyệt này mỗi tháng có thể cung cấp một đơn vị kỵ binh tác chiến, ở địa phương khác không tính là cái gì, nhưng ở bán đảo Phi Ba là chuyện lớn kinh thiên động địa đấy.

- Ha ha! Loại chuyện này ta là thân phận thấp kém không rõ lắm, có điều Lôi gia ta quả thật có thể cam đoan lượng cung cấp một trăm con một tháng, tuy rằng mới duy trì nửa năm, nhưng rất có uy tín.

Tam Lang cười nói.

- Ta muốn tham dự đấu giá cần phải có thủ tục gì?

An Tái Kháng tiếp tục hỏi.

- Ồ! Khách nhân có hứng thú này à! Rất đơn giản, chỉ cần ngài báo cho đại nhân thừa hành thương nghiệp, rồi đến đây đấu giá là được.

Tam Lang nói.

- Ồ! Như vậy phiền ngươi dẫn chúng ta đi bái kiến đại nhân thừa hành đi?

An Tái Kháng nói xong, đưa một kim tệ qua.

Tam Lang sau khi thu hồi kim tệ, lập tức híp mắt cười nói:

- Không thành vấn đề, xin đi theo ta, có điều đại nhân thừa thành thương nghiệp đang làm việc ở Thành Thanh Nguyệt, cho nên chúng ta phải dùng xe ngựa.

Nói xong vẫy tay một cái, một chiếc xe ngựa liền lập tức dừng trước mặt An Tái Kháng.

Nhìn gã hướng dẫn du lịch nhiệt tình không giảm, An Tái Kháng thầm than thở cho mị lực của đồng tiền. Hắn cũng không khách khí trực tiếp lên xe ngựa.

Đám người An Tái Kháng khi nhìn đến thành Thanh Nguyệt lại càng choáng váng, Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ tòa thành thất thanh nói:

- Không phải chứ? Thành trì của các ngươi đều cao lớn thế này sao? Hoàn toàn có thể so với tỉnh thành của liên minh! Hơn nữa nỏ và máy bắn đá dày đặc trên tường thành, còn có vệ binh nhanh nhẹn dũng mãnh, ta

dám khẳng định lực phòng ngự so với tỉnh thành của liên minh mạnh mẽ hơn nhiều! Ngươi đừng nói với ta, đá dùng kiến thiết thành trì này cũng mua từ bên ngoài tới! Ở đây lớn hơn bến cảng bên kia mấy chục lần!

- Ha ha! Cảm ơn khách nhân khích lệ, có điều đúng như ngài nói, đá này quả thật mua từ bên ngoài về, tòa thành trì này cũng giống bến cảng, độc nhất vô nhị trên bán đảo Phi Ba, ước chừng mất một ngàn vạn xâu tiền đồng mới kiến thiết thành, hơn nữa chi phí không bao gồm cửa thành bằng đồng ở bốn phía.

- Phải biết rằng mỗi cánh cửa bằng đồng đều đúc bằng mười vạn cân đồng thau, một phía cửa thành phải cần bốn mươi ngàn cân đồng thau đó.

Tam Lang rất tự đắc nói.

- Một ngàn vạn xâu!

Người bình thường đều vì con số này mà hai mắt sáng lên, mà người trong nghề, thì nhìn về phía cánh cửa mà chảy nước miếng.

- Tiêu phí một ngàn vạn kim tệ kiến tạo thành? Lôi gia các ngươi thật sự rất xa xỉ!

An Tái Kháng vẻ rất uể oải than thở nói, vốn hắn còn tự hào về gia tài của mình, nhưng hiện tại so sánh một chút, cho dù toàn bộ tài sản của mình, cũng chỉ bằng giá trị bốn cửa thành, so sánh như vậy, làm sao không khiến hắn cảm thấy chán nản.

Lai Nhĩ Ôn Chí mẫn cảm thấy rõ tâm tình của lão Đại, vội nói:

- Như vậy xem ra Lôi gia các ngươi được xem là giàu có nhất bán đảo Phi Ba rồi.

Hắn muốn mượn lời này chỉ ra người ta là một thủ phủ bán đảo Phi Ba, bằng thủ phủ một quốc gia, ngươi là một người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mới buôn bán không lâu, dựa vào cái gì mà so sánh giàu có với người ta?

- Ha ha! Lời này của ngài khoa trương rồi, trên bán đảo Phi Ba thế lực nào không có mấy ngàn vạn xâu, chỉ là chủ công nhà ta không giống các chư hầu có tiền giấu đi, mà lấy ra làm kiến thiết, cho nên mới khiến các ngươi hiểu lầm vậy thôi.

Tam Lang lễ phép giải thích có điều nhìn thần sắc của hắn hiển nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Người nào biết đều rõ nói như vậy chỉ là lừa người bên ngoài, người ở gần ai chả biết Lôi gia giàu có?

Chỉ cần Lôi gia dựng cờ lên, ngắn ngủi mấy tháng, cướp đoạt vơ vét tài sản bên ngoài, đủ để tạo nên mười tòa thành như vậy. Càng không nói làm trạm trung chuyển buôn bán mà được tiền tài như vậy. Mà đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi mang đến tài phú lại kinh người, chỉ là điều đó không có người biết mà thôi.

An Tái Kháng cũng ý thức được, chính mình chỉ là một thương nhân mà đi so sánh sự giàu có cùng chư hầu, quả thực là hành vi ngu ngốc. Y - www.

An Tái Kháng ổn định tâm tình, trong lòng thầm cảm thán nói:

- Xem ra bán đảo Phi Ba căn bản không nghèo đói như trong tưởng tượng của chúng ta, ngẫm lại mỗi thế lực đều có thể xuất ra mấy ngàn vạn xâu, bán đảo Phi Ba này tiềm ẩn tài phú khổng lồ cỡ nào a. Nếu để đám nghị viên tham lam biết, chỉ sợ lập tức sẽ phát động chiến tranh thôn tính bán đảo Phi Ba? Kỳ quái, theo lý chuyện rõ ràng như vậy, những nghị viên không có khả năng không biết, như thế nào để cho bán đảo Phi Ba tự tại như vậy? Chẳng lẽ băn khoăn đến quan hệ với đế quốc? Hay là các nghị viên đều muốn độc chiếm, nhưng lại kéo chân nhau? Thực sự không hiểu chuyện phiền toái này.

An Tái Kháng đối với chính trị hoàn toàn không hiểu đau đầu lắc đầu, đem vấn đề này ném sang một bên.

Tới phòng làm việc thừa hành thương nghiệp, ngay cả thừa hành cũng không thấy mặt, đến khi được nhân viên bên dưới nói cho biết, lần này đấu giá đã chấm dứt, nếu hứng thú chỉ có thể chờ tháng kế tiếp.

An Tái Kháng chưa từ bỏ ý định đưa ra yêu cầu bái kiến thừa hành quan, kết quả cần phải chờ đội thừa hành hồi âm, đành phải ở một nhà trọ trong thành chờ.

Bóng đêm buông xuống, An Tái Kháng thong thả bước đi trong một gian phòng xa hoa, Lai Nhĩ Ôn Chí ở bên cạnh uống rượu, nói với An Tái Kháng:

- Lão Đại! Huynh cũng không nên nóng lòng như vậy, mặc kệ thế nào, chúng ta đều là đại thương gia giàu có từ cảng Khôi Kiều, thừa hành thương nghiệp Thành Thanh Nguyệt khẳng định sẽ đồng ý gặp mặt chúng ta.

- Mẹ kiếp! Lão Đại ngươi nóng lòng chỗ nào? Ta chỉ là nghĩ xuất xứ ngựa chiến của bọn họ mà thôi. Nói cho ngươi biết, nếu có thể tạo được quan hệ cung ứng ổn định, địa vị của lão Đại ngươi ở liên minh có thể tăng mạnh. Nói không chừng đến lúc đó lão tử cũng có thể làm nghị viên như chơi!

An Tái Kháng hưng phấn nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí khinh thường bĩu môi:

- Lão Đại! Không phải ta đả kích huynh, huynh cũng đừng mơ mộng hão huyền, phải biết rằng ngựa chiến này ở cảng Khôi Kiều, cao nhất chính là một trăm kim tệ một con, nhưng ở đây đều là hai ngàn xâu, hơn nữa thêm phí chuyên chở, đó đúng là lỗ lớn! Huynh không thấy tới đấu giá đều là thế lực trên đảo sao? Căn bản không có ngoại nhân đi mua! Hơn nữa ở đây số lượng mỗi tháng một trăm con, một chút như vậy ở cảng Khôi Kiều có ích lợi gì? Mượn mỗi tháng một trăm con ngựa chiến mà muốn làm nghị viên? Huynh tỉnh ngủ đi.

An Tái Kháng lập tức nhảy dựng lên quát:

- Ngươi choáng váng hay sao? Ta như thế nào có tiểu đệ ngu ngốc như vậy! Chẳng lẽ ngươi không biết trên bán đảo Phi Ba ngựa chiến đại biểu cho lực lượng mạnh nhất sao? Chẳng lẽ ngươi không kỳ quái, thành Thanh Nguyệt này vì sao không dùng ngựa chiến để trang bị đội kỵ binh, tấn công thế lực khác, ngược lại lấy ngựa chiến ra buôn bán?

Lai Nhĩ Ôn Chí lơ đễnh nuốt một ngụm rượu nói:

- Rất kỳ quái, nhưng điều này nói lên cái gì?

- Ngốc! Ta còn tưởng ngươi theo lão Đại thông minh của ngươi nhiều năm như vậy, hẳn là cũng biến tí thông minh, không nghĩ tới vẫn ngu xuẩn như trước kia! Nghe cho rõ lão Đại ngươi phân tích một chút!

Lai Nhĩ Ôn Chí rót đầy rượu cho An Tái Kháng xong, gật gật đầu nói:

- Được! Vậy để xem lão Đại huynh làm thế nào biến hạt mè thành dưa hấu.

- Được! Nghe lão Đại ngươi như thế nào cho ngươi thổi... Phù! Nghe ta phân tích!

An Tái Kháng uống một ngụm lớn rồi nói:

- Thành Thanh Nguyệt này không thèm để ý thế lực khác mua sắm ngựa chiến, nói rõ hắn có đủ vũ lực chống lại tất cả địch nhân, mà không tấn công thế lực khác, liền nói rõ thành Thanh Nguyệt căn bản không thèm để ý đất đai bán đảo Phi Ba. Hai điểm này nói rõ thực lực Thành Thanh Nguyệt cường hãn, nếu cường hãn đến có thể trực tiếp đoạt lấy thế lực khác, vì cái gì còn muốn an phận buôn bán đây? Chuyện này có thể suy đoán thân phân chân chính đầu nào thành Thanh Nguyệt không thể ra ngoài sáng, có thể là một thế lực nổi danh nào đó trên đại lục, thế lực này khống chế thành Thanh Nguyệt, chỉ vì muốn thành lập một căn cứ đề phòng vạn nhất và là nơi kiếm tiền.

- Ồ, ta cảm thấy thuyết này không thông, nếu thật sự thế lực đó lấy thành Thanh Nguyệt làm căn cứ, thành Thanh Nguyệt sẽ không khoa trương như thế.

Lai Nhĩ Ôn Chí lắc đầu nói.

An Tái Kháng cười nói:

- Hắc! Chỉ bằng ý tưởng này của ngươi, cho nên vừa rồi mới kiêu ngạo, nếu làm thần thần bí bí, ngược lại khiến người khác chú ý.

Không nói gì khác, ngươi cũng biết bán đảo Phi Ba không xuất sản ngựa, thành Thanh Nguyệt bán ra ngựa chiến, tuyệt đối là bán đảo Phi Ba không thể nào đào tạo ngựa chiến tốt, nói cách khác ngựa chiến này đều

là theo đường bộ vận chuyển tới, bởi vì vấn đề số lượng vận chuyển, cho nên mới bảo trì mỗi tháng một trăm con.

Lai Nhĩ Ôn Chí vẻ giật mình nói:

- Lão Đại! Ý tứ của huynh không phải là nói, đối phương trên đại lục có nguồn ngựa lớn, huynh chuẩn bị cùng đối phương giao dịch ngựa chiến trên đại lục chứ?

- Hắc hắc! Ngươi cuối cùng trở nên thông minh rồi.

An Tái Kháng lộ vẻ mặt ra ý nói nhờ công của ta ngươi mới được như vậy.

Lai Nhĩ Ôn Chí vỗ trán rên rỉ nói:

- Lão Đại! Huynh sẽ không tự cho mình là đúng chứ? Nói không chừng đối phương chính là có quan hệ với vị quyền quý nào đó của hai đế quốc, mỗi tháng chỉ có thể kiếm được một trăm ngựa chiến? Hơn nữa lần này chúng ta quan trọng là mời chào lính đánh thuê đoàn mà, không lẽ huynh không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu sao? Tiểu Cầm tiểu thư cùng Đại thần quan cùng với công chúa đều chờ tin tức của huynh đấy.

- Hắc! Không phải như ngươi nói vậy đâu, bởi vì ngươi không giải thích được vì sao thành Thanh Nguyệt không trang bị ngựa chiến cho chính mình. Còn nữa, ta đây chính là một công đôi việc, dù sao người ta là thừa hành thương nghiệp kiến thức rộng rãi, lính đánh thuê nào lợi hại khẳng định hắn biết, lúc bàn chuyện buôn bán thuận miệng hỏi, so với chúng ta hỏi thăm xung quanh dễ hơn nhiều.

An Tái Kháng cười hì hì nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí chần chờ một chút, gật gật đầu.

Có lẽ lão Đại đoán đúng cũng không chừng, nếu có thể mang đến nguồn cung cấp ngựa thật lớn cho liên minh, vậy thì làm cái vị trí nghị viên tuyệt đối dễ dàng, nghĩ tới đó, Lai Nhĩ Ôn Chí cũng chờ mong sớm bái kiến thừa hành thương nghiệp.

Ngày hôm sau, An Tái Kháng nhận được thông báo, hắn kích động mang theo Lai Nhĩ Ôn Chí đi gấp tới Sở thừa thành, Phí Nhĩ đảm nhiệm thừa hành thương nghiệp nhiệt tình tiếp kiến An Tái Kháng.

Một phen khách khí qua đi, An Tái Kháng lập tức nói:

- Vị đại nhân này! Chắc hắn ngài cũng biết ta là người đăng ký thương đoàn ở cảng Khôi Kiều, ta liền đi thẳng vào vấn đề, liên minh đối với nhu cầu số lượng ngựa chiến vô cùng lớn, không biết ta có thể cùng các vị tạo lập quan hệ bình đẳng cung ứng ngựa chiến không? Không kể nhiều ít, ta toàn bộ bao!

Lai Nhĩ Ôn Chí nghe nói như vậy không kìm được ý nghĩ muốn đập đầu, lão Đại mình cũng quá vội vàng đi? Còn không làm rõ nguồn cung cấp ngựa của đối phương là bao nhiêu, đã mở miệng muốn bao hết?

Phí Nhĩ sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh cười nói:

- Vị các hạ này! Chỉ sợ ngài có chỗ hiểu lầm chúng ta rồi! Chúng ta mỗi tháng chỉ cung cấp số lượng một trăm ngựa chiến, là chúng ta từ trong một người quyền thế của một nước lớn lấy tới, bởi vì chúng ta không muốn trở thành kẻ thù chung của các thế lực trên bán đảo Phi Ba, cho nên toàn bộ lấy ra buôn bán. Trừ số lượng cung cấp một tháng một trăm con, chúng ta không còn nguồn ngựa nào khác. Khiến ngài thất vọng, thật là phi thường có lỗi.

An Tái Kháng mắt trợn trừng, hắn căn bản không nghĩ tới xuất xứ nguồn ngựa chiến của đối phương, không ngờ giống như Lai Nhĩ Ôn Chí đoán, hơn nữa dĩ nhiên là bởi vì sợ trở thành kẻ thù của các thế lực, nên mới lấy ngựa chiến ra bán, cùng dự đoán của mình hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược!

Lai Nhĩ Ôn Chí lập tức né qua một bên khẽ cười trộm, Đại ca của hắn bị xấu mặt thật sự làm người khác hưng phấn a, vụ này có thể khiến mình cười nhạo hắn mấy tháng rồi.

An Tái Kháng hung hăng trừng mắt nhìn Lai Nhĩ Ôn Chí một cái, biết người này hiện tại rất đắc chí.

Có điều nếu Phí Nhĩ đều nói như vậy, hắn cũng không có cách nào, đành phải nói sang chuyện khác:

- A! Nguyên lai là thế, quên đi! Đúng rồi! Nghe nói bán đảo Phi Ba có rất nhiều đoàn lính đánh thuê ưu tú, ta muốn thuê một số người thay ta tấn công một kẻ thù. Không biết đại nhân có thể giới thiệu một chút có đoàn lính đánh thuê nào có thể đảm nhiệm được hay không?

Phí Nhĩ đầu mày khẽ nhíu, rồi cười cười nói:

- Nếu là đoàn lính đánh thuê, ta đề cử cho các vị đoàn Bạch Mạn Mân Côi. Đoàn Bạch Mạn Mân Côi năm gần đây rất nổi bật, nghe nói chưa từng thất bại, các hạ có thể hỏi thăm người bản địa tình huống đoàn lính đánh thuê này một chút, tin tưởng đáp án đều giống như ta nói.

An Tái Kháng nhớ kỹ tên đoàn Bạch Mạn Mân Côi, nói thêm vài câu cùng Phí Nhĩ rồi từ biệt.

An Tái Kháng vừa rời đi, Phí Nhĩ vỗ vỗ đầu lẩm bẩm:

- Chết tiệt! Đây là người thứ mấy muốn lập giao dịch bình đẳng nguồn ngựa rồi? Một trăm kim tệ một con ngựa chiến có thể bán được hai ngàn xâu, một vốn bốn lời. Đáng tiếc từ Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc mỗi tháng chỉ có thể lấy được hai trăm con, trong đó một trăm con còn phải bổ sung hao tốn của bộ đội, thật đúng là đáng tiếc mà!

Nói đến đây, Phí Nhĩ đột nhiên nhớ tới cái gì, nói thầm: "À? Nhớ rõ lúc bọn lão Đao lải nhải, tỏ vẻ bọn họ xuất thân từ đại thảo nguyên, nhưng lại nói chủ công một lần đánh cược thắng mười vạn con ngựa chiến, chuyện này đủ nói rõ ngựa chiến trên đại thảo nguyên nhiều như lông trâu. Nếu có thể khai thông đường lộ từ quan ải đến đại thảo nguyên, vậy ngựa chiến liền chen chúc mà đến, mà tài phú cũng khẳng định là cuồn cuộn mà đến!"

- Đúng! Nên tìm bọn lão Đao thương lượng một chút.

Càng nói càng hưng phấn, Phí Nhĩ vỗ mạnh tay nhảy dựng lên hô:

- Người đâu, truyền ra ngoài, hôm nay bản quan tạm nghỉ!

Nói xong hớn hở chạy vội đi.

Có điều thủ hạ của hắn rất nhanh liền phát hiện thừa hành đại nhân đã ủ rũ quay lại, sau đó nghe thấy trong phòng có tiếng đồ vật bị ném, một tiếng chửi to vang lên:

- Chết tiệt! Đế quốc! Chết tiệt! Liên minh! Các ngươi hai bọn khốn như thế nào không chết đi, ngay lúc này khai chiến! Cứ như vậy làm sao để cho lão tử đi ra ngoài quan ải được! Vừa ra thảo nguyên liền bị cướp! Thật khốn nạn! Tiền thưởng của lão tử đấy!

An Tái Kháng đối với sự đề cử của Phí Nhĩ còn có nghi ngờ, sau khi rời khỏi Sở thừa hành, lập tức đi quán rượu hỏi thăm, không lâu sau, An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đều giật mình mở trừng mắt:

- Lão Đại! Bọn họ là nói thật hay giả? Không ngờ đoàn Bạch Mạn Mân Côi này lợi hại như vậy? Này có điểm giống truyện cổ tích quá!

- Ta cũng không tin tưởng lắm, nhưng đây là chúng ta liên tục nghe được từ mười mấy quán rượu, hơn nữa còn tùy tiện ngăn vài người địa phương trên đường hỏi thăm, mà tất cả đều nói như nhau, như vậy cho dù có điểm phóng đại, nghĩ đến hắn là cũng không đến nỗi kém lắm?

An Tái Kháng có chút chần chờ nói.

- Nhưng đối phương thần bí như vậy, chúng ta đi đâu tìm bọn họ?

Lai Nhĩ Ôn Chí nhíu mày nói.

Lời vừa dứt, trước mắt hai người đột nhiên nhảy ra một người bịt mặt, làm hai người sợ tới mức trước hết nhảy tới phía sau hộ vệ, mà hộ vệ cũng trước tiên rút đao ra.

Người bịt mặt kia híp mắt khoát tay nói:

- Không cần khẩn trương! Tại hạ là người tiếp đón của đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, không biết An Tái Kháng các hạ chuẩn bị ủy thác đoàn Bạch Mạn Mân Côi chúng ta làm nhiệm vụ gì đây? Nói trước

một chút, đoàn Bạch Mạn Mân Côi chúng ta chỉ nhận nhiệm vụ công thành chiếm đất, nhiệm vụ khác xin thứ cho chúng ta không muốn nhận.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn nhau, trong lòng phi thường khiếp sợ, đoàn Bạch Mạn Mân Côi này quả nhiên giống những người kia nói, xuất quỷ nhập thần lại thần thông quảng đại, không bao lâu đã tìm tới cửa như vậy.

An Tái Kháng khoát tay kêu hộ vệ lui ra, hắn đã sớm nghe thấy người có thể xuất hiện quỷ dị như vậy, chỉ có mật vệ trên bán đảo Phi Ba là nhân vật đặc thù mới có thể làm được, cho nên vừa thấy cách đối phương xuất hiện, liền khẳng định thân phận đối phương.

- Ta muốn thuê các ngươi giúp ta tiêu diệt một thế lực trên Đại lục Hi Nhĩ Đạt có tên là Cố Lạp công quốc, không biết các ngươi có nhận hay không?

An Tái Kháng nói thẳng.

Người bịt mặt nhíu mày một cái, tràn đầy xin lỗi nói:

- Đại lục Hi Nhĩ Đạt? Thật có lỗi, bởi vì mạng lưới tình báo của chúng ta còn không có tiến vào đại lục Hi Nhĩ Đạt, cho nên còn không có tình báo về Cổ Lạp công quốc này, không biết các ngươi có thể cung cấp hay không? Ví dụ như tướng lãnh Cổ Lạp công quốc, nhân số bộ đội, sức chiến đấu, quan hệ xung quanh tư liệu tỉ mỉ các loại? Nếu không thể, chúng ta có thể vì chuyện này phá lệ một lần, nhận ủy thác của các vị chúng ta đến đánh, công thành chiếm đất. Nhưng còn chờ chúng ta đối chiếu tư liệu phân tích xong mới có thể cho ra quyết định, dù sao chúng ta cũng không thể mù quáng hành động.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đều sửng sốt, hai người hiển nhiên không ngờ, đoàn Bạch Mạn Mân Côi này được truyền tụng không gì không làm được, không ngờ trả lời như vậy, vốn còn tưởng rằng mình chỉ cần trả thù lao là có thể tiêu diệt Cổ Lạp công quốc rồi.

Có điều nghĩ lại chính mình thật sự không có tin tình báo tỉ mỉ về Cổ Lạp công quốc, tự mình biết nhiều nhất chỉ là vị trí Cổ Lạp công quốc, thủ lĩnh Cổ Lạp công quốc là ai, mặt khác ngay cả diện tích cùng dân cư đều không rõ ràng lắm, càng không nói đến quân lực Cổ Lạp công quốc cùng tư liệu tướng lãnh.

117. Chương 117: Bến Cảng Buôn Lậu. (1+2)

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn nhau một cái, An Tái Kháng gật gật đầu nói:

- Ta cũng không biết tin tình báo của Cổ Lạp công quốc, hay là ủy thác cho các vị điều tra, không biết điều tra cần mất bao nhiêu thời gian và chi phí?

Người bịt mặt suy nghĩ một chút nói:

- Chi phí là năm vạn xâu tiền đồng, ba tháng sau các vị đến bến cảng Thanh Nguyệt là có tin tình báo, ngài xem như vậy được không? Nếu ngài đồng ý, xin trả trước một nửa chi phí.

"Mẹ kiếp! Khai chiến quả nhiên tốn tiền nhất, ngay cả thăm dò tin tình báo đã cần tới năm vạn kim tệ." An Tái Kháng mặc dù nói thầm trong lòng, nhưng vẫn ủy thác việc này. Dù sao người bịt mặt này xuất hiện quỷ dị, khiến An Tái Kháng đối với đoàn Bạch Mạn Mân Côi có tin tưởng. Ba tháng thời gian, đối với An Tái Kháng đã đợi vài năm cũng không đáng bao nhiêu lâu.

- Tốt, chỉ cần ngài chuẩn bị tiền cho tốt, chúng ta sẽ đi thu, chờ sau khi ngài trả tiền, ủy thác liền thành lập, như vậy tại hạ cáo từ.

Người bịt mặt nói xong, liền như vậy trống rỗng biến mất, khiến cho đám người An Tái Kháng lập tức khiếp sợ quay đầu xem xét chung quanh.

- Lão Đại! Xem ra lần này chúng ta tìm đúng người rồi. Chiêu này của đối phương thật lợi hại! Tuy rằng không rõ sức chiến đấu của đoàn Bạch Mạn Mân Côi, nhưng phương diện ám sát, hạ độc, thu thập tin tình báo ta dám khẳng định tuyệt đối là hạng nhất. Cho dù đoàn Bạch Mạn Mân Côi không thể tực tiếp xuất binh tiêu diệt Cổ Lạp công quốc, chúng ta cũng có thể ủy thác bọn họ ám sát, hạ độc khiến cho Cổ Lạp

công quốc hỗn loạn gà bay chó chạy. Để cho Y Đạt sứt đầu mẻ trán trong lòng run sợ một đoạn thời gian, rồi mới bắt hắn đi treo cổ!

Lai Nhĩ Ôn Chí hưng phấn nói. Nhìn đến kỹ năng của người bịt mặt, chỉ cần là người đều đối với đoàn Bạch Mạn Mân Côi tràn ngập tin tưởng.

- Hừ hừ! Đương nhiên, cũng không xem lão tử là ai, cái gì là tâm nghĩ chuyện thành, không có biện pháp, các ngươi hâm mộ cũng không được, bởi vì đây là vấn đề nhân phẩm.

Cảm thấy nguyện vọng báo thù sắp thành, An Tái Kháng tâm tình sảng khoái vô cùng, lại vênh váo lên tận trời.

Nhìn bộ dáng đắc ý của lão Đại, Lai Nhĩ Ôn Chí có chút vui mừng cười cười.

Bởi vì chuẩn bị thuê lính đánh thuê, An Tái Kháng tùy thân mang theo lượng lớn kim tệ, rất hào phóng trực tiếp giao ra năm vạn kim tệ cho đoàn Bạch Mạn Mân Côi, rồi thương thuyền lớn thu hoạch thật nhiều hàng hóa rời khỏi bến cảng Thanh Nguyệt.

An Tái Kháng chuẩn bị hướng về cảng Khôi Kiều ngẫu nhiên nhìn thấy nhiều thuyền đi về phương hướng đế quốc Áo Đặc Mạn, hắn tâm tình sảng khoái không kìm được đề nghị:

- Nếu đã tới đây, vậy chúng ta tới đế quốc Áo Đặc Mạn nhìn một chút xem thế nào? Chỉ có ba tháng thời gian, đi dạo mọi nơi một chút là trôi qua.

Bởi vì liên minh cùng đế quốc đối địch, An Tái Kháng còn chưa tới đế quốc Áo Đặc Mạn.

Lai Nhĩ Ôn Chí tuy rằng động tâm, nhưng vẫn nhắc nhở:

- Lão Đại! Chúng ta là thương đoàn của liên minh, chạy tới nước đối địch sẽ bị giam giữ.

An Tái Kháng cười nói:

- Hắc! Như thế nào không thông hiểu! Ngươi không nhìn thấy một số những chiếc thuyền kia đều treo cờ tia chớp nền đỏ của thành Thanh Nguyệt sao? Chúng ta quay lại cảng Thanh Nguyệt, mua một cái cờ treo lên không phải là xong sao.

- Ồ! Như vậy cũng được.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn thấy nhiều thuyền đi từ thành Thanh Nguyệt tới đế quốc, kết luận rằng hai bên có quan hệ mậu dịch, hắn là không xảy ra vấn đề gì. Bởi vì thuyền mình lớn? Ở cảng Khôi Kiều, chỉ cần có tiền có thể mua được thuyền lớn như vậy, căn bản không có hạn chế thân phận, tin tưởng các thương đoàn đế quốc đều biết điểm này.

Nhìn thấy Lai Nhĩ Ôn Chí đồng ý, An Tái Kháng lập tức ra lệnh quay đầu thuyền, hơn mười kim tệ ném xuống, không phí công chút nào, liền treo lên cờ thành Thanh Nguyệt. An Tái Kháng nghĩ rằng mình chiếm tiện nghi, không biết rằng quan viên bến cảng ước gì có thuyền lớn như vậy treo cờ thành Thanh Nguyệt, chuyện này chính là tiêu tiền của người khác để quảng cáo cho mình đây.

Thuyền lớn này của An Tái Kháng tuy rằng tốc độ cực nhanh, nhưng bởi vì không biết đường, cho nên đành cố nén tâm tình muốn tăng tốc, chầm chậm theo sau những con thuyền treo cờ thành Thanh Nguyệt.

Đi đến nửa đường, phát hiện thuyền treo cờ đế quốc cùng thuyền thành Thanh Nguyệt mỗi người một ngả, An Tái Kháng chần chờ một lúc, hạ lệnh tiếp tục đi theo thuyền thành Thanh Nguyệt, dù sao mình hiện tại coi như là từ thành Thanh Nguyệt, vẫn theo người một nhà cho an toàn. Có điều An Tái Kháng mấy người hiển nhiên không biết, những con thuyền này chuyên môn đi một hướng riêng: chính là bến cảng buôn lậu.

- Ồ! Nơi này không ngờ có bến cảng bằng gỗ xinh đẹp như vậy? Đây chính là bến cảng đẹp nhất ta từng thấy!

An Tái Kháng kinh ngạc nhìn bến cảng xinh đẹp lả lướt trước mắt.

Lai Nhĩ Ôn Chí cũng mở to hai mắt nhìn:

- Không phải chứ? Như thế nào bến cảng này nhỏ như vậy a? Thoạt nhìn tuy rằng rất được, nhưng diện tích ngay cả bến cảng cấp huyện cũng không bằng, đây không phải là bến cảng tư nhân sao? Nhưng bến cảng tư nhân có thể có nhiều thương thuyền như vậy ra vào sao?

Ngay lúc hai huynh đệ kêu than, thủ hạ của bọn họ đã reo lên:

- Thuyền trưởng! Bến cảng này chúng ta không vào được! Sẽ bị mắc cạn!

Quả thật, nhìn nền móng bến cảng dựng trên mặt cát, là có thể biết nơi này nhiều nhất chỉ có thể cho thuyền đáy bằng tiến vào, giống như loại thuyền lớn ngập sâu trong nước này, tuyệt đối không tới gần bến cảng sẽ mắc cạn.

An Tái Kháng không chút nghĩ ngợi nói:

- Hạ thuyền nhỏ!

Nói rồi chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên hắn lại bị Lai Nhĩ Ôn Chí ngăn cản:

- Lão Đại! Chúng ta căn bản không biết rõ tình huống, nếu như vậy đi xuống rất nguy hiểm, phải biết rằng đó là bến cảng buôn lậu!

- Ngươi làm sao xác nhận đây là bến cảng buôn lậu?

An Tái Kháng nghi hoặc hỏi.

- Xin thưa, lão Đại! Huynh không biết nhìn sao?

Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ vào bên dưới bến cảng nói:

- Huynh nhìn xem thương thuyền này dỡ xuống hàng hóa, kia nhưng đều là đặc sản của liên minh, nhìn lại võ trang binh sĩ tuần tra trên bến cảng, bọn họ quần áo tuy thống nhất, nhưng không phải là quân phục đế quốc, từ đó còn không thể nhìn ra sao?

Nghe nói như thế, An Tái Kháng chẳng những không có giật mình, ngược lại hai mắt sáng lên, ngạc nhiên vui mừng nói:

- Bến cảng buôn lậu? Quá tuyệt vời! Bọn họ nhất định nhập hàng từ thành Thanh Nguyệt! Nếu ta trực tiếp lấy hàng hóa từ liên minh đưa tới đây, vậy không phải là phát tài lớn ư!

Nói xong lập tức hưng phấn vội vàng chạy xuống boong tàu.

Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ đầu, lão Đại của mình vừa nói đến kiếm tiền hai mắt liền sáng lên, cái gì cũng đều không quan tâm. Chính mình gặp lão Đại như vậy, thật sự là không có biện pháp.

Lai Nhĩ Ôn Chí đối với chuyện này chỉ có thể lắc đầu, mang hộ vệ cùng đi theo.

Tổng quản Âu Khắc của Khang Tư lĩnh biết được bến cảng có một con thuyền lớn treo cờ thành Thanh Nguyệt, hắn nghĩ rằng thành Thanh Nguyệt mua được thuyền mới từ cảng Khôi Kiều, lập tức cực kỳ hưng phấn kích động đi tới bến cảng.

Âu Khắc vừa nhìn đến chiến thuyền lớn kia, lập tức đầy mặt vui mừng nói:

- Trời ạ! Đây chính là thương thuyền cấp Khôi Kiều, là thương thuyền cấp độ cao nhất mà cảng Khôi Kiều có thể chế tạo, tuyệt đối không sai, ngoại hình cùng với hình vẽ mua được giống như đúc a! Hắc! Như vậy thủ hạ của chủ nhân cũng không phải ăn không ngồi rồi, ít nhất hiểu được mua sắm thương thuyền mới như vậy a.

Âu Khắc ở bên ngoài xưng hô Khang Tư là chủ nhân, thứ nhất quả thật hắn nhận định như vậy, thứ hai là còn có người nào có thể đảm nhiệm tổng quản lãnh địa?

Các đầu mục thợ đóng tàu nghe tin mà tới, tất cả đều hai mắt đỏ bừng, thèm nhỏ dãi nhìn thuyền lớn trên mặt biển, hiện tại nghe được lời nói của Âu Khắc, lập tức vây lại đây nói:

- Tổng quản đại nhân! Chiếc thuyền này là của chủ nhân sao? Nếu là vậy thật tốt quá, chúng ta nhất định sẽ nghiên cứu ra nó trong thời gian ngắn nhất.

- Ha ha, đương nhiên! Không thấy thuyền đó treo cờ thành Thanh Nguyệt sao? Tuy nhiên các ngươi không cần nóng vội như vậy, trước tiên hiểu rõ thuyền cỡ trung đã, dựa theo công nghệ hiện tại của chúng ta, tạo ra thuyền cỡ trung đã là khó khăn, càng đừng nói thuyền lớn như vậy, đừng quá trèo cao!

Nói đến cuối Âu Khắc đã thành giọng răn dạy.

- Dạ! Nhưng mà, Tổng quản đại nhân có thể cho chúng ta lên xem hay không, xem một chút đỡ thèm cũng tốt mà.

Đầu mục thợ thủ công nước miếng đầy mặt nói.

- Đương nhiên có thể, có điều chờ người trên thuyền kia tới rồi nói. A! xem ra bến cảng này của chúng ta phải xây dựng thêm, hiện tại ngay cả thuyền cỡ trung đều không thể chứa được, càng không nói đến thuyền lớn như vậy.

Âu Khắc híp mắt nói.

Trong lúc Âu Khắc cùng các thợ thủ công tán gẫu, đoàn người An Tái Kháng ngồi thuyền nhỏ đã tới bến cảng.

Vốn hộ vệ của An Tái Kháng bộ dáng khẩn trương nhìn chằm chằm binh sĩ trên bến cảng, nhưng nhìn thấy những binh sĩ này tất cả đều đầy mặt tươi cười chỉ trỏ về bên này, căn bản không có làm ra trạng thái cảnh giới, không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra.

- Ta nói lão Đại, xem bộ dáng bọn họ giống như đem chúng ta trở thành người một nhà, đợi đến lúc bọn họ phát hiện không phải, khẳng định sẽ thẹn quá thành giận, chúng ta hay là quay lại đi.

Lai Nhĩ Ôn Chí người cơ trí lập tức liền phát hiện tình huống không đúng, vội khuyên nhủ.

An Tái Kháng thần sắc hưng phấn vẫy tay về phía bến cảng, lắc đầu cười nói:

- Đừng nhát gan như vậy, chỉ cần chúng ta có thể mang ích lợi cho bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không để ý chuyện giả mạo thân phận này, không ai sẽ không có quan hệ với tiền, hơn nữa, cờ này của chúng ta cũng là mua từ thành Thanh Nguyệt, cũng không tính là tự tiện giả mạo.

Gặp được lão Đại lạc quan như vậy, Lai Nhĩ Ôn Chí còn có thể làm gì, đành phải ngoan ngoãn im miệng, tuy nhiên vẫn dặn dò đám hộ vệ cẩn thận đề phòng.

Kỳ thật hắn cũng biết, một khi lên đất của người ta, những người này của mình cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh, vậy cũng chỉ có thể làm cá trên thớt, hắn làm như vậy cũng chỉ là để tự mình an tâm thôi.

- Hắc! Huynh đệ, như thế nào lần này kiếm được thương thuyền lớn như vậy? Các ngươi thật có phúc, ngồi thuyền này rời bến khẳng định vừa mau vừa ổn định. Đúng rồi! Thuyền này lớn bao nhiêu? Mất bao nhiêu tiền? Nói cho các huynh đệ được thêm kiến thức.

Một tráng hán tiếp nhận dây thừng buộc vào trụ gỗ, mở miệng hỏi An Tái Kháng.

- À! Khoảng ba mươi vạn kim tệ.

An Tái Kháng thuận miệng trả lời.

Lời này vừa ra, bến cảng lập tức một mảnh yên tĩnh, phải biết rằng đối với nhân vật cao tầng, ba mươi vạn kim tệ cũng là một khoản tiền kếch xù, người thường tức thì bị con số này dọa cho choáng váng.

Tuy nhiên trên bến cảng rất nhanh liền bật vang lên một tràng tiếng kinh hô cảm thán, đối với phản ứng của mọi người An Tái Kháng cảm thấy thật bình thường, nhưng phát hiện có điểm cổ quái chính là người trên bến cảng tất cả đều lộ ra một loại thần sắc kiêu ngạo, bọn họ như thế nào lại có thần sắc như vậy? Chẳng lẽ bọn họ cho rằng chiếc thuyền của mình là của bọn họ?

Một tráng hán chạy tới nói với An Tái Kháng:

- Huynh đệ, đi mau! Tổng quản đại nhân đang chờ ở đàng kia.

Không đợi An Tái Kháng phản ứng lại, bọn họ đã bị một đám đại hán nhiệt tình vây quanh đi tới một tòa nhà trước bến cảng.

An Tái Kháng hưng trí bừng bừng đánh giá hoàn cảnh bốn phía, Lai Nhĩ Ôn Chí lại không có tâm tình này, hiện tại hắn âm thầm cầu nguyện song phương không dẫn phát xung đột.

Trên bến cảng này toàn bộ đều là nam tử tráng niên, hơn nữa ngay cả công nhân khuân vác đều đeo chủy thủ ở thắt lưng, càng không nói những binh sĩ võ trang, nếu thật sự muốn đánh, bên mình tuyệt đối không đi được mấy bước.

An Tái Kháng cùng Âu Khắc gặp mặt cả hai đều sửng sốt.

Âu Khắc là kỳ quái thành Thanh Nguyệt như thế nào phái người mình không biết tới, mà An Tái Kháng thì tại đánh giá vị trung niên được xưng là Tổng quản đại nhân này, cũng ở trong lòng kêu lên: "Còn tưởng rằng là một lão nhân, không nghĩ tới là một người trung niên, có điều tổng quản thường là nhã nhặn, như thế nào trên người này lại có vẻ nhanh nhẹn, dũng mãnh?"

- Không biết ngươi là thủ hạ của gia thần nào của thành Thanh Nguyệt?

Âu Khắc hỏi, chính mình là thân vệ kiêm quản gia của Khang Tư, luận thân phận, so với gia thần của Khang Tư ở thành Thanh Nguyệt cao hơn một bậc, cho nên hắn nói với người một nhà cũng ít đi mấy lời khách khí.

- Thật có lỗi! Tổng quản đại nhân, tại hạ cũng không phải là thuộc thành Thanh Nguyệt, tại hạ là chủ thương đoàn đăng ký tại cảng Khôi Kiều.

An Tái Kháng không chút nghĩ ngợi lập tức báo ra thân phận.

Có điều hắn phát hiện mình dường như hơi lỗ mãng, bởi vì vừa nói ra, mấy tráng hán lập tức tiến lên bảo vệ phía trước tổng quản, còn quanh hắn cũng vây đầy tráng hán hộ vệ tay cầm binh khí, ngay lúc này, bầu không khí nặng nề bao trùm cả đại sảnh.

Lai Nhĩ Ôn Chí thầm kêu khổ, bởi vì lão Đại vừa nói không thuộc về thành Thanh Nguyệt, binh lính ở đây lập tức phát tác, xem ra chỉ cần vị tổng quản kia ra lệnh một tiếng, những người bên mình sẽ xong đời.

Lai Nhĩ Ôn Chí sợ An Tái Kháng lại nói ra cái gì, vội giành trước nói:

- Tổng quản đại nhân! Chúng ta không có ác ý, chúng ta chính là thương nhân, hơn nữa chúng ta còn là thương nhân tới từ thành Thanh Nguyệt, chúng ta có thể có cờ thành Thanh Nguyệt, đã nói lên chúng ta không phải địch nhân a.

Âu Khắc nghiêm mặt đánh giá An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí.

Toàn trường không khí thật nặng nề, hộ vệ của An Tái Kháng trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, bọn họ tuy rằng cũng nắm vũ khí, tuy rằng tự cho là rất giỏi, nhưng nhân số chênh lệch vẫn làm cho bọn họ hiểu được, hiện tại mạng của mình cực kỳ nguy hiểm.

Đột nhiên, không khí khẩn trương biến mất, bởi vị vị tổng quản kia cười phất tay, đám tráng hán che ở trước người của hắn lập tức thu binh khí lui ra.

Thấy một màn như vậy, bên này An Tái Kháng cũng thức thời, hộ vệ cũng thu lại binh khí đứng ở một bên.

Âu Khắc đứng lên cười nói:

- Hoan nghênh khách nhân tới từ Tự do Liên minh, chỉ cần không mang địch ý tới, Khang Tư lĩnh chúng ta đều phi thường hoan nghênh.

Âu Khắc lời này không ngờ nhận được phản ứng ngoài dự kiến, không ngờ An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí sắc mặt đại biến kêu lên:

- Khang Tư lĩnh!

Cử động của hai người này, lại khiến võ trang hán tử ở đây khẩn trương lên.

Âu Khắc nhíu mày hỏi:

- Như thế nào? Các ngươi nghe qua tên của đại nhân chúng ta?

Âu Khắc nghĩ cũng không rõ, hai tên thương nhân địch quốc như thế nào đối với tên của chủ nhân khiếp sợ như thế, chẳng lẽ tên chủ nhân đã truyền tới Tự do Liên minh? Này cũng không phải là chuyện tốt.

- Ồ! Thật có lỗi! Bởi vì đại ca của gia chủ ta mất tích mấy năm cũng tên là Khang Tư, cho nên chúng ta mới kích động như thế.

Lai Nhĩ Ôn Chí phản ứng nhanh hơn An Tái Kháng, lập tức giải thích. Nói xong nhìn đến An Tái Kháng vẫn như cũ kích động không thôi, không khỏi thở dài huých An Tái Kháng một cái.

An Tái Kháng cũng tỉnh táo lại, rất là xin lỗi gật đầu với Âu Khắc, trong lòng thầm than: "Ôi! Tuy rằng Khang Tư đại ca bổn sự lợi hại, nhưng có lợi hại thế nào cũng không có khả năng ở trong vài năm ngắn ngủn tại đế quốc có được lãnh địa, hơn nữa trên lãnh địa này còn có nhiều binh lính cường hãn như thế, xem ra chỉ là trùng hợp. Có điều sự trùng hợp này khiến cho tim của chính mình đập chậm một nhịp."

Âu Khắc đối với giải thích này không thèm để ý, dù sao tại thời đại mà tên tuổi khan hiếm, người cùng tên thật sự nhiều lắm. Cho nên hắn cười nói:

- Lãnh địa này toàn bộ xưng là lĩnh địa sĩ quan Thiếu tá Khang Tư – Lôi Luân Đặc, xuất phát từ sự tôn kính đối với tên họ của đại nhân, cho nên gọi tắt là Khang Tư lĩnh.

Nghe nói như thế, An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đều thở dài.

Toàn thế giới quy củ đều giống nhau, cái họ tuyệt đối không phải người thường có được, hơn nữa người thường cho dù lập nhiều công lớn cũng không thể đạt được tộc họ, giống như đại ca của mình cho dù ở Khi Hồng Quốc nắm trong tay hơn mười vạn binh, cũng không được ban cho tộc họ, cho nên tuyệt đối cùng vị Thiếu tá lĩnh này không có quan hệ.

Nhìn thấy hai người có chút mất mát, Âu Khắc nói sang chuyện khác:

- Các hạ! Không biết có vui lòng đến dự yến hội của tại hạ hay không?

An Tái Kháng đã khôi phục lại vội nói:

- Rất vinh hạnh. Y - www.

Lúc theo Âu Khắc rời bến cảng đi phủ lĩnh chủ, An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí hiển nhiên bị tình trạng của Thiếu tá lĩnh này làm cho choáng váng.

Tất cả đường lộ ở Thiếu tá lĩnh này, đều lót đá phiến có thể dung nạp ba cỗ xe ngựa đi ngang hàng, hai bên đường thì trồng cây ăn quả cùng hoa cỏ.

Đối với loại điểm tô cho đẹp môi trường, giống hệt như nhìn thấy ở thành Thanh Nguyệt, phong cách tương tự, hơn nữa thuyền được phép tự do ra vào bến cảng đối phương, phỏng chừng hai nơi này có quan hệ mật thiết với nhau.

Chỉ có điều không nghĩ tới cái Thiếu tá lĩnh nho nhỏ này, tuy diện tích không lớn, nhưng các loại phương tiện đều đầy đủ.

Ngoài thành đồng ruộng không cần phải nói, trong tòa thành trì bằng gỗ diện dích không lớn nhưng cao dọa người, không ngờ còn có thợ rèn, quân doanh, chuồng ngựa, xưởng gỗ, xưởng đóng tàu, bến cảng, cửa hàng, khách sạn,. .. mà mỗi cái thành thị đều có. Hơn nữa xem binh lính tuần tra trong thành, trang bị huấn luyện cùng nhân số cũng không phải một Thiếu ta có khả năng có được.

An Tái Kháng trong lòng có ý nghĩ Thiếu tá này không đơn giản, đi vào phủ lĩnh chủ bằng gỗ đặc biệt xinh đẹp ở giữa tòa thành. Tiến vào đại sảnh, đập vào mắt chính là một bức tranh cao hai thước rộng một thước, vừa thấy một thân quân trang lóng lánh vàng kim cùng vương miện trên đầu, ngu ngốc cũng biết đây là hình của hoàng đế đế quốc.

Tất cả lãnh địa của đế quốc này đều có quy củ đặt ở chính sảnh bức họa của hoàng đế, An Tái Kháng bọn họ vẫn là biết đến cho nên lập tức hướng bức tranh cúi đầu hành lễ.

Sau khi ngồi xuống, An Tái Kháng không kìm được nghĩ về bức tranh: "Không phải nói người đảm nhiệm hoàng đế đế quốc là con ma gầy sao? Như thế nào người trong tranh mặt mày hồng hào, hơn nữa uy phong lẫm liệt?"

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn xem thần sắc lão đại của mình, liền biết hắn đang nghĩ linh tinh, trong lòng một trận thở dài: "Lão Đại, đây là lãnh địa đế quốc a! Không phải Tự do Liên minh! Ở Tự do Liên minh ngươi ở bên đường mắng Chủ tịch cũng không có chuyện, tại đây hơi vô ý là tội chết a!" Nghĩ vậy, hắn không dằn được giẫm mạnh bàn chân An Tái Kháng một cái.

An Tái Kháng đột nhiên bị tập kích, lập tức thét một tiếng nhảy dựng lên, tuy nhiên ngay sau đó, An Tái Kháng cả người ngây ngẩn đứng sửng tại chỗ.

Tất cả mọi người ở đây bị hắn dọa cho nhảy dựng lên, Lai Nhĩ Ôn Chí hiện tại thực hận không thể rút đao cắt đứt yết hầu của mình, khi hắn chuẩn bị kéo lão Đại về chỗ ngồi, An Tái Kháng đột nhiên nhảy vọt tới trước vách tường, chỉ vào một bức tranh, thanh âm run rẩy kích động hô:

- Hắn chính là chủ nhân Khang Tư lĩnh?

Lai Nhĩ Ôn Chí lúc này mới phát hiện, tại phía dưới bên cạnh bức tranh thật lớn còn có một bức hình cao nửa thước rộng hai thước, mặt trên là một quân nhân tuổi trẻ mặc quân phục Thiếu tá đế quốc, trên mặt không biểu tình, hai mắt nhìn phía xa xa.

Lai Nhĩ Ôn Chí cảm thấy lão Đại của mình thật sự là ngu ngốc, lĩnh chủ phủ treo hai bức họa, một bức là hoàng đế đế quốc, một bức khác đương nhiên là chủ nhân lãnh địa, đơn giản như vậy còn phải hỏi sao?

Âu Khắc nhìn thương nhân kỳ quái của Tự do Liên minh này, đề phòng gật gật đầu. An Tái Kháng thấy Âu Khắc gật đầu, lập tức hô to gọi nhỏ nhảy dựng lên.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn không được, lập tức tiến tới ôm lấy An Tái Kháng quát:

- Lão Đại! Huynh mau tỉnh lại!

- Mẹ kiếp! Buông ra! Ngu ngốc! Ngươi nghĩ rằng ta là người điên à! Ta tìm được đại ca! Huynh ấy chính là chủ nhân nơi này!

An Tái Kháng chỉ vào bức họa Khang Tư quát lên.

- A! Hắn chính là Khang Tư đại nhân?

Lai Nhĩ Ôn Chí nghe vậy cả người choáng váng, một hồi lâu mới chỉ vào bức họa nói:

- Hắn chính là Khang Tư đại nhân? Ta chỉ thấy qua hắn vài lần, nhiều năm như vậy qua đi, đã sớm không có ấn tượng! Huynh sẽ không nhận sai người chứ?

- Ha ha! Ánh mắt ta như thế nào, ta nhìn qua người tuyệt đối sẽ không quên. Còn nữa, ngươi nhìn thấy cái này không?

An Tái Kháng chỉ vào bức tranh hưng phấn nói:

- Má bên trái đại ca có một vết sẹo nhỏ, không nghĩ tới họa sĩ ở đây cao minh như thế, không ngờ chi tiết tỉ mỉ như vậy đều vẽ ra được, nhưng lại cố ý thêm chút ấn tượng. Có điều cũng may như thế, bằng không ta thật không nhận ra được đại ca.

Âu Khắc vốn đối với An Tái Kháng chỉ trỏ bức họa của chủ nhân mà một bụng tức giận, nghe nói thế mày khẽ động, rất nghi hoặc cẩn thận đánh giá An Tái Kháng đang gần như quên hết mọi thứ chung quanh.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn bức tranh lại nhìn An Tái Kháng vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Lão Đại! Chuyện này huynh đều nhớ kỹ? Như thế nào ta không có chút ấn tượng?

An Tái Kháng vẻ mặt đắc ý nói:

- Hừ! Lúc trước trên vách núi đen, ta đứng bên trái đại ca, đương nhiên nhìn rõ.

Nói đến đây, An Tái Kháng quay đầu phía Âu Khắc nói:

- Tổng quản đại nhân! Đại ca của ta hiện tại ở đâu?

An Tái Kháng hiện tại kích động muốn rơi lệ, viên đá vẫn đè nặng trong lòng đột nhiên biến mất, cả người đều thấy thoải mái.

- Thật có lỗi! Các hạ có chứng cứ gì chứng minh đại nhân của ta là đại ca ngài không? Bởi vì chúng ta cho tới bây giờ vốn không có từ miệng đại nhân nghe qua hắn có đệ đệ.

Âu Khắc lễ phép nói.

Âu Khắc hiện tại đối với thanh niên này cảm giác không phải là tốt, nghĩ lại một cái thương nhân mạo danh tới cửa chuẩn bị bàn chuyện buôn bán, đột nhiên nói là đệ đệ của đại nhân nhà mình, loại chuyện này có thể làm cho người ta tin tưởng mới là lạ.

- A!

An Tái Kháng lập tức mắt choáng váng, trong lòng cũng uể oải lên.

"Chẳng lẽ trước kia nói kết nghĩa, đại ca chỉ là thuận miệng? Hắn đã sớm quên đi huynh đệ kết nghĩa rồi sao? Vậy chính mình những năm gần đây chuẩn bị, chẳng phải là phí công ư?"

Nhìn đến thần sắc An Tái Kháng, Lai Nhĩ Ôn Chí quen thuộc đương nhiên biết hắn nghĩ cái gì, vội xen mồm nói với Âu Khắc:

- Thật có lỗi! Gia chủ của ta và đại ca kết nghĩa của hắn thất lạc nhiều năm, luôn luôn vẫn tìm kiếm tin tức. Đáng tiếc mọi cách tìm kiếm đều không thu hoạch được gì, cho nên hiện tại nghe được tên giống nhau, hơn nữa bộ dáng cũng giống Khang Tư đại nhân, tâm tình khó tránh khỏi quá mức kích động, xin ngài tha thứ về lời nói và việc làm thất lễ của gia chủ.

Âu Khắc lúc này cũng nhớ tới, người trẻ tuổi lúc nghe tên lãnh địa khiếp sợ như vậy, hơn nữa bộ dạng kích động vừa rồi, cũng không giống diễn trò, nghĩ như vậy, tâm tình lập tức ổn định xuống, cũng thông cảm gật đầu nói:

- Không quan hệ, đổi là ta cũng như thế.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn An Tái Kháng còn đang sửng sờ, đành phải tiếp tục nói:

- Cảm ơn sự rộng lượng của ngài! À! Không biết Khang Tư đại nhân quê quán ở đâu? Không biết Tổng quản đại nhân có thể nói cho biết?

- Quê quán đại nhân của ta là...

Âu Khắc vốn muốn nói là đế đô, nhưng đột nhiên nhớ tới đại nhân từng nói qua, quê quán này là Nguyên soái đại nhân giúp hắn làm, nói cách khác, chân chính quê quán của đại nhân không phải đế đô.

118. Chương 118: Bến Cảng Buôn Lậu. (3)

Nghĩ tới điều này, Âu Khắc liền muốn mở miệng giải thích, chính là đột nhiên nghĩ tới, hai người trước mắt thân phận không rõ, chính mình thế nào có thể tùy tiện nói chuyện?

Âu Khắc có quyết định, cười lắc đầu nói:

- Thật có lỗi! Tuy rằng ta có thể hiểu tâm tình các vị, nhưng ta thân là tổng quản của đại nhân, không thể đem tư liệu của đại nhân tiết lộ cho các vị biết.

Thấy vậy An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí cũng không mở miệng nữa.

Âu Khắc lại cười cười:

- Nếu các vị nguyện ý, ta có thể đem tư liệu của các vị truyền cho đại nhân, như vậy đại nhân của ta có phải là đại ca kết nghĩa của các hạ, chẳng phải là lập tức có thể biết rõ?

An Tái Kháng uể oải nói:

- Quên đi! Khang Tư đại ca nếu không nhắc tới, vậy chứng minh huynh ấy đã quên chúng ta, không cần phiền toái.

Nói xong liền muốn rời đi.

Lai Nhĩ Ôn Chí vội ngăn lại khuyên nhủ:

- Lão Đại! huynh cùng hắn kết bái rồi phân tán, cũng là chuyện không lâu sau này, hơn nữa thời điểm đó nguy hiểm như thế, nói không chừng hắn cho rằng chúng ta đã chết, không có nói với thủ hạ của hắn chuyện của chúng ta là rất bình thường.

- Đúng! Có thể đại ca thật sự bị hoảng sợ, quên chuyện của chúng ta cũng không chừng.

An Tái Kháng lập tức sôi nổi, quay đầu về Âu Khắc nói:

- Tổng quản đại nhân! Nhờ ngài truyền thư, hỏi Khang Tư đại ca thử xem có còn nhớ tên đội trưởng thân binh phản bội huynh ấy hay không, còn nhớ đến việc bị tên đội trưởng thân binh đó phục kích lùi đến trên vách núi Khi Hồng Quốc, cùng với chuyện kết bái với An Tái Kháng trước khi rơi xuống vách núi. Chỉ ba việc này, nếu Khang Tư đại ca không biết thì liền quên đi thôi. Nguồn:

Nói đến đây, An Tái Kháng tinh thần đột nhiên trầm xuống, hơn nữa chuẩn bị rời đi.

Lần này Lai Nhĩ Ôn Chí không có ngăn lại an ủi hắn, hắn biết An Tái Kháng lo lắng...

Nếu Khang Tư đại nhân kia không phải Khang Tư đại ca, hoặc là Khang Tư đại ca không nhận ra An Tái Kháng, nếu đúng là điều trước thì coi như hy vọng thành thất vọng lại phải đau khổ truy tìm thân ảnh đại ca. Nếu điều sau mà đúng, thì thật đúng là một đả kích, chứng tỏ nhiều năm An Tái Kháng cố gắng và gian khổ coi như vô dụng.

Nhìn đến An Tái Kháng khẳng định nói như vậy, Âu Khắc cũng không chắc thân phận An Tái Kháng, dù sao hắn cũng không rõ ràng lắm lai lịch chân chính của Khang Tư. Nhìn bộ dáng An Tái Kháng, Âu Khắc vội nói:

- Các hạ! Không biết đến lúc được hồi âm thì làm sao liên lạc với ngài?

- Ta còn có việc nhờ đoàn Bạch Mạn Mân Côi của thành Thanh Nguyệt, ba tháng sau sẽ quay lại một chuyến.

An Tái Kháng nói đến đây, đột nhiên nhớ tới cái gì nói:

- Giúp ta hỏi thêm một câu, hỏi xem Khang Tư đại ca còn nhớ Đại thần quan và công chúa, các nàng đều còn đang chờ đợi đại ca.

- Công chúa?

Âu Khắc nghe nói như thế, tim đột nhiên nhảy lên, hai mắt tỏa ra hào quang:

- Xin chờ chút, công chúa và Đại thần quan này, cùng đại nhân nhà ta có quan hệ gì?

Chỉ sợ Âu Khắc cũng không phát hiện ra thần thái của mình cấp bách cùng khát vọng như thế, cho dù thủ hạ thân tín của hắn, cũng là biết Tổng quản đại nhân vì sao như vậy.

Âu Khắc có cử chỉ này nguyên nhân duy nhất chính là vấn đề vợ của Khang Tư. Âu Khắc là thân vệ của Khang Tư, sau khi Khang Tư chiếm lĩnh thành Thanh Nguyệt, mà bắt đầu có ý thức giới thiệu mỹ nữ cho Khang Tư, hy vọng Khang Tư có thể tìm được chủ mẫu cho bọn họ, Tương Văn lựa chọn thị nữ xinh đẹp cũng không phải là hứng thú nhất thời.

Không trách bọn họ bức thiết như vậy, một gia tộc truyền lưu hương khói cũng chính là dựa vào người thừa kế, đặc biệt là quân nhân như Khang Tư, một khi xảy ra chuyện bất trắc, gia tộc Lôi Luân Đặc có thể tan thành mây khói, điều đó đám gia thần cùng thủ hạ mình cũng không mong xảy ra.

Đáng tiếc chính là, Khang Tư cũng không có cảm tình đặc biệt gì với những mỹ nữ này làm cho bọn họ lo âu bất an, nhưng lại không có biện pháp.

Hiện tại nghe được có một công chúa đang chờ đợi Khang Tư, điều này làm sao không khiến Âu Khắc nóng vội?

Có điều công chúa và Đại thần quan hai người theo lời An Tái Kháng, Đại thần quan tự động bị Âu Khắc ném qua một bên. Ở trong lòng Âu Khắc, công chúa chính là lựa chọn tốt nhất của đại nhân, tuy rằng không biết công chúa quốc gia nào.

- Quan hệ thân mật.

An Tái Kháng không yên trong lòng thuận miệng nói.

Âu Khắc lập tức tươi cười đầy mặt nói:

- A! Ta nhớ ra rồi, vừa vặn có một đám hàng hóa muốn đưa tới chỗ đại nhân chúng ta, không biết các hạ có hứng thú tự mình cùng đại nhân của ta gặp mặt, như vậy có lẽ càng có thể biết rõ đại nhân chúng ta có phải đại ca kết nghĩa của các hạ hay không đây.

Âu Khắc dám nói như vậy, là bởi vì trải qua một phen nói chuyện, hắn đã có nắm chắc chín thành, xác nhận tiểu tử trước mắt này chính là anh em kết nghĩa của đại nhân nhà mình.

Dù sao tên cùng diện mạo giống nhau, cực nhỏ sẽ có hai cái, đặc biệt cả vết thương trên mặt cũng giống nhau. Hơn nữa cho dù người trẻ tuổi này có vấn đề, vậy cũng không quan hệ, chỉ bằng vài tên hộ vệ bên người hắn, tùy tiện vài thủy thủ cũng có thể giải quyết bọn họ.

- Hắc! Như vậy tốt nhất.

An Tái Kháng lập tức vui mừng nói, nếu như vậy mình cũng không phải thắc thỏm lo âu suốt ba tháng nữa.

Âu Khắc gật đầu nhắc nhở nói:

- Vậy ngài đi chuẩn bị một chút, chúng ta đi thuyền đi, đương nhiên chiến thuyền lớn của ngài không cần sử dụng là tốt nhất, dù sao thương thuyền của Tự do Liên minh đặc sắc như vậy, sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái.

- Ồ, tốt! Vậy để thuyền cập bến đậu ở thành Thanh Nguyệt đi.

An Tái Kháng gật đầu nói.

Sau khi lệnh cho con thuyền quay về cảng Thanh Nguyệt, An Tái Kháng liền cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đợi ở bến cảng chờ đợi Âu Khắc chuẩn bị ổn thỏa.

Hai người không nói gì, ngơ ngác nhìn bầu trời trong sáng.

Một hồi lâu, Lai Nhĩ Ôn Chí đột nhiên hỏi:

- Lão Đại! Nếu Khang Tư đại nhân này chính là Khang Tư đại ca, huynh chuẩn bị làm sao bây giờ?

An Tái Kháng ngẩn người:

- Cái gì làm sao bây giờ?

- Ý ta là nói, huynh sẽ đem toàn bộ gia tài giao cho hắn sao?

Lai Nhĩ Ôn Chí nói.

An Tái Kháng ra vẻ tự nhiên nói:

- Đương nhiên, huynh ấy là đại ca của ta, đương nhiên phải giao cho huynh ấy, chúng ta phải cùng lăn lộn với huynh ấymà. Hắc hắc! Đến lúc đó ta coi như là tài vụ của đại ca, thay đại ca quản lý tài vụ, khiến đại ca trở thành Thiếu tá giàu có nhất đế quốc!

Lai Nhĩ Ôn Chí há hốc mồm muốn nói cái gì, nhưng lại nghĩ tới cái gì ngậm miệng lại, cười cười gật đầu.

An Tái Kháng vẻ mặt hưng phấn nói:

- Ngươi nói đại ca sau khi biết mình lại có nhiều kim tệ như vậy, có thể trợn mắt há mồm chảy nước miếng hay không chứ?

Lai Nhĩ Ôn Chí cười cười:

- Ta dám khẳng định Khang Tư đại ca sẽ chảy nước miếng, hơn nữa cũng khẳng định sẽ khen ngợi ngươi biết làm ăn buôn bán.

- Hắc hắc! Thật cảm giác có chút ngượng ngùng! Dù sao trước kia huynh ấy là lãnh đạo trực tiếp của ta, hiện tại lại biến thành huynh đệ, thật không biết gặp mặt có thể mở miệng được hay không.

An Tái Kháng có chút ngượng ngùng nói.

Nhìn bộ dáng An Tái Kháng, Lai Nhĩ Ôn Chí thở dài nói:

- Lão Đại! Huynh có nghĩ qua một khi công chúa biết tình huống này sẽ như thế nào không?

- Biết tình huống cái gì? Biết tin tức Khang Tư đại ca? Chắc là cao hứng? Đặc biệt là Đại thần quan, ta khẳng định nàng sẽ tươi cười.

An Tái Kháng lơ đễnh nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí lắc đầu:

- Không! Huynh biết ta nói không phải chuyện này. Huynh giao hết tiền tài cho Khang Tư đại ca, cha nuôi Khuê Kỳ không ý kiến, ta không có ý kiến, Đại thần quan cùng Tiểu Cầm tiểu thư cũng không có ý kiến, nhưng công chúa nhất định sẽ có ý kiến. Tuy rằng tài phú này không có quan hệ gì với công chúa, nhưng ta nghĩ nếu huynh cứ thế giao cho Khang Tư đại ca, nhất định công chúa sẽ nổi trận lôi đình.

An Tái Kháng nhíu mày nói:

- Ta biết ý tứ của ngươi, tuy đại ca hiện tại là Thiếu tá, nhưng lại có lãnh địa, đặc biệt cần lượng lớn tiền tài trợ giúp, hơn nữa nếu đại ca thăng quan, đối với sự nghiệp phục quốc của công chúa không phải càng hữu dụng sao? Dù sao cũng tốt hơn là như công chúa nói lấy tiền thu mua thổ phỉ trên đại lục Hi Nhĩ Đạt chứ?

Lai Nhĩ Ôn Chí nói:

- Bởi vì Khang Tư đại ca là Thiếu tá, công chúa mới nổi giận, bởi vì một cái Thiếu ta nho nhỏ căn bản không có tác dụng, đừng xem Khang Tư đại ca hiện tại có lãnh địa, nhưng phải biết rằng ở đế quốc Áo Đặc Mạn từ Thiếu tá trở lên đều có lãnh địa, mà lãnh địa ở đế quốc Áo Đặc Mạn cũng không đại biểu được điều gì.

An Tái Kháng buồn rầu lắc đầu thở dài:

- Ôi! Kỳ thật sau khi Khi Hồng Quốc diệt vong, chúng ta cùng công chúa đâu còn quan hệ trên dưới gì nữa, căn bản không cần để ý vua chúa, nhưng vì cái gì hai chúng ta, cả Đại thần quan cùng Tiểu Cầm đều phải băn khoăn cho ý tưởng của công chúa? Giống như chúng ta thiếu nợ nàng ta vậy.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười nói:

- Không có biện pháp, bởi vì chúng ta là người lương thiện, nhìn thấy công chúa mất nước đáng thương như thế không khỏi nhịn không được mềm lòng.

- Đúng vậy, mềm lòng! Quên đi! Đến lúc đó cứ giao hết tiền cho đại ca, để công chúa đi tìm đại ca, đại ca nói làm gì thì làm nấy, để đại ca gánh lấy phiền não đi.

An Tái Kháng cũng cười nói.

- Hắc hắc! Thì ra lão đại đưa tiền là muốn né tránh phiền toái. Thật cao kiến.

Lai Nhĩ Ôn Chí vốn đang muốn nói nếu người này không phải là Khang Tư, tuy vậy lại nhịn xuống, dù sao đến lúc đó nhìn là biết, hà tất bây giờ lo lắng làm chi.

- Ngươi dẫn 10 người đi ra phố mua về chăn giường đơn cho chúng ta, mỗi người 3 bộ, đại nhân và đại tỷ xa hoa một chút. Ngươi dẫn 10 người đi tìm quán ăn đặt món, ngươi dẫn 10 người đi mua dụng cụ quét dọn, ngươi toàn tiểu đội đi mua vật liệu trang hoàng.

Uy Kiệt đưa ra từng túi từng túi tiền, các thân vệ nhận tiền xong dẫn người đi.

Còn Tương Văn đang chỉ huy nhân thủ làm loạn:

- Đẩy ngã bức tường này xuống, đừng đụng chỗ đó! Đúng, làm lối ra chỗ đó cho ta, làm một cái hoa viên trang điểm một chút, còn nữa hủy cái cửa kia cho ta!

Tùy theo lệnh của hai vị lão đại này, đình viện Khang Tư một mảnh ầm ầm, bụi bay đầy trời.

Bọn người Áo Kha Nhĩ nghe động tĩnh chạy tới, chỉ ngây ngốc nhìn tràng cảnh xây dựng đồ sộ trước mắt.

Áo Kha Nhĩ có vẻ giật mình ngó Khang Tư đứng một bên, giống như không có việc gì hỏi:

- Khang Tư! Những thân vệ của ngươi đang làm gì? Không phải muốn xây lại đình viện chứ?

Khang Tư cười cười:

- Cũng không phải, chỉ là sửa kết cấu lại một chút, để 5 toà đình viện này kết làm một thể mà thôi.

- A! Nguyên lai là như vậy.

Áo Kha Nhĩ vội vàng che giấu sự hoảng hốt của bản thân.

"Lão đại à, đây là phủ Quận trưởng, bố cục đều có quy định, ngươi cũng không phải Quận phủ trưởng làm sao có thể tự ý thay đổi chứ?"

Đương nhiên, những lời này hắn cũng không nói ra, dù sao hắn cho rằng người có thân phận như Khang Tư, dù làm càn như vậy cũng là rất bình thường.

- Đúng rồi! Khang Tư! Ngươi chiêu mộ được đầu bếp và người hầu chưa? Nếu không ta giúp ngươi chiêu mộ mấy người?

Áo Kha Nhĩ hỏi.

- Không cần, Áo Kha Nhĩ đại nhân! Ta đã phái người đi chiêu mộ rồi, cảm tạ Áo Kha Nhĩ đại nhân nhiệt tâm như thế.

Tương Văn nhẹ nhàng bước tới cười nói.

Thấy dung nhan xinh đẹp của Tương Văn, Áo Kha Nhĩ thất thần một chút, tiếp theo vội xua tay nói:

- Không khách khí không khách khí.

Tương Văn cũng không để ý đến hắn, trực tiếp kéo Khang Tư vừa đi vừa nói:

- Đại nhân! Ta giải thích cho ngài kết cấu đình viện mới.

Áo Kha Nhĩ nhìn bóng lưng hai người Khang Tư, một hồi lâu mới quay đầu khoát tay nói: "Đi." liền dẫn theo thân vệ xuất môn.

119. Chương 119: Vạn Kim Tệ.

An Đạt cùng Liệt Văn đi phía sau, đánh mắt lẫn nhau, sau đó chụm đầu ghé tai nói nhỏ:

- Xem ra đại nhân thời gian dài không có nữ nhân, sắp bị hồ ly tinh kia mê hoặc rồi.

- Ừ! Xem ra chúng ta phải nhanh chóng tiếp các nàng Hồng tỷ sang mới được. Nhìn bên người Khang Tư người ta có một người đàn bà, bên người đại nhân chúng ta lại chỉ có một đám quê mùa, để người ta thấy, quả thật còn đâu mặt mũi đại nhân.

- Không sai! Như vậy cũng tương đối yên tâm, ít nhất biết rõ hơn nữ hầu chiêu mộ giữa đường. Để ta phái người đi.

- Nhớ kỹ, thuận tiện bổ sung đầy đủ danh ngạch thân vệ của đại nhân, miễn cho người ta đánh giá thấp đại nhân.

- Hừ! Đương nhiên, nhân thủ ít nói chuyện cũng không lớn được.

Đối với lời nói của hai thân tín, Áo Kha Nhĩ đều nghe hết vào tai, nhưng là hắn cũng không nói gì thêm, dù sao đám thân vệ dũng mãnh nhanh nhẹn của Khang Tư gây chấn động rất lớn với hắn, chút người bên mình, đối thoại với Khang Tư cũng lo lắng không đủ, kéo đầy nhân mã cũng coi như không tệ.

Lúc hoàng hôn, tại ban chỉ huy Liên đội, lão đầu Liên đội trưởng híp mắt uống trà sau bữa ăn, còn thủ hạ đang tụm 5 tụm 3 nói chuyện trên trời dưới đất.

Bỗng nhiên, lão tam Trung tá chạy vào nói:

- Trưởng quan! Khang Tư kia thật đúng là có tiền, vừa mới dọn tới liền xây dựng rầm rộ, lại còn phái người ở trong thành mua sắm phung phí. Càng quá phận hơn, bữa trưa và bữa tối của bọn họ, đều là đặt từ quán ăn hạng nhất trong thành nữa!

Lời vừa nói ra, lập tức khiến mấy sĩ quan tuổi còn trẻ gào thét:

- Mẹ nó! Thức ăn của tiểu binh còn lợi hại hơn cả mấy sĩ quan chúng ta!

- Con bà nó! Quán ăn hạng nhất? Là quán ăn giá đắt nhất toàn thành! Tên Khang Tư kia ngay cả thức ăn của tiểu binh đều đặt ở đó? Có tiền! Thật mẹ nó có tiền!

Các sĩ quan khác tuy không hùa theo lời này, nhưng thần tình trong mắt toát ra, có thể thấy được bọn họ cực kỳ đố kỵ hâm mộ và khinh bỉ.

Kỳ thật cũng khó trách bọn họ như vậy, bọn họ vì một phần lương bổng, còn chiếu cố người nhà của huynh đệ tàn phế chết trận, bình thường nuôi sống người nhà của mình còn có chút túng thiếu, càng đừng nói ăn to uống lớn. Toàn Liên đội, ngoại trừ Liên đội trưởng có 4 thân vệ ra, không có một sĩ quan nào có thân vệ.

Bình thường để tiết kiệm chi tiêu, đều tổ chức bữa ăn tập thể trong Liên đội, chỉ là cho dù sử dụng quỹ chung, cũng eo hẹp như thế, vốn không có thịt cá, chỉ là ăn no mà thôi.

Nói lại cũng đáng thương, trong 1 năm, cũng chỉ có 2 ngày lễ năm mới và ngày kỷ niệm Hoàng đế lên ngôi là có thể thấy mùi dầu mỡ. Cho nên hiện giờ thấy một gã Thiếu tá nho nhỏ cũng có thể để thân vệ hắn ăn ngon uống ngọt, muốn cho trong lòng các sĩ quan này không có ý kiến, thật là khó khăn.

Lão đầu Liên đội trưởng kia không thèm để ý, hỏi:

- Áo Kha Nhĩ kia thì sao?

Lão tam Trung tá hồi đáp:

- Tiểu tử này so ra không kiêu ngạo như vậy, cũng ra bên ngoài mua sắm dụng cụ chăn màn đồ dùng sinh hoạt, hơn nữa bữa trưa là ăn bên quán vỉa hè, ăn tối là đầu bếp chiêu mộ nấu bữa tập thể. Tuy rằng cũng có chút xuất thân, nhưng so với Khang Tư kia thấp kém hơn.

Nghe như thế, ấn tượng của các sĩ quan với Áo Kha Nhĩ hài lòng hơn.

Lão đại Trung tá đột nhiên nói:

- Nói không chừng chúng ta có thể từ trên người hai vị này kiếm được một món đây.

Lão nhị Trung tá cười nói:

- Đừng có nằm mộng. Đại ca! Chúng ta còn muốn trưng dụng chiến mã bọn họ tới câu dẫn sơn tặc nữa, chiến mã kia cũng đáng giá rất nhiều, còn chưa biết có thể tới tay hay không, hiện giờ lại còn muốn kiếm thêm một món nữa từ bọn họ?

Lão đại Trung tá cười nói:

- Hắc hắc! Lão nhị! Vậy là ngươi không hiểu lòng người rồi, nếu như bảo ngươi cảnh giác, giữa 2 người kia ngươi sẽ cảnh giác ai?

Lão nhị Trung tá chớp mắt mấy cái:

- Hả? Sao lại đột nhiên hỏi cái này?

Suy nghĩ rồi nói:

- Hắn là tên Áo Kha Nhĩ kia phải không? Rõ ràng chỉ một Thiếu tá nho nhỏ, nhưng có thể nuôi hơn 10 thân vệ, hơn nữa đều trang bị chiến mã, cái này đủ để chứng minh hắn rất có tiền, nhưng có tiền như vậy còn cố ý ra dáng thấp kém, rõ ràng là có dụng ý.

- Mà Khang Tư kia, vừa nhìn là biết nhân vật thượng tầng, cho nên hắn khoe khoang là rất bình thường, nếu như hắn tỏ ra thấp kém mới làm người ta lo lắng. Hai người này đối lập, ai cũng biết phải cảnh giác người nào rồi.

Lão đại Trung tá cười nói:

- Ngươi nhìn người cũng có nghề lắm, cho nên chúng ta phải xem người nào mà chém, ngươi thấy khí phái Khang Tư, cần lấy chiến mã của hắn, chỉ cần có đủ lý do, hắn khẳng định sẽ cho, mà chúng ta lại đến khóc lóc than thở, kiếm một món trên người hắn cũng không phải nói chơi.

- Còn như Áo Kha Nhĩ kia, rõ ràng có tiền nhưng lại cúi thấp như thế, khẳng định là kẻ có dã tâm, nếu trao đổi với kẻ dã tâm, chỉ cần chúng ta đưa ra thứ gì đó tốt trao đổi, hắn khẳng định sẽ đồng ý cắt thịt.

Lão nhị Trung tá vỗ đùi:

- Mẹ nó! Nếu như khóc than là có thể đổi lấy tài chính trang bị, bảo lão tử khóc mỗi ngày cũng được!

Còn lão tam lại nói:

- Đừng nói khóc! Bảo cắt thịt bán máu cũng được hết!

Các sĩ quan khác càng không cần nói, đều bắt đầu gào thét.

Lão đầu Thượng tá nghe nói như thế, sắc mặt khẽ biến, cảm giác có điểm khổ sở, nhưng hắn vẫn tiếp tục híp mắt thưởng thức ly trà, không lên tiếng.

- Đại ca! Khang Tư là người thượng đẳng không cần để ý tới, còn Áo Kha Nhĩ chúng ta phải đưa ra chỗ tốt nào để hắn cắt thịt?

Lão tam Trung tá hiếu kỳ hỏi.

- Cái này đơn giản thôi, khát vọng của kẻ dã tâm chính là thực lực, mà thực lực - chính là binh quyền.

Lão đại Trung tá ung dung nói.

- Cái gì? Binh quyền!

Các sĩ quan đều nhảy dựng lên:

- Lão đại! Cái này không được! Kéo tên dã tâm như vậy vào Liên đội chúng ta, đó là một chuyện đại phiền toái!

Cả phòng lập tức lộn xộn một mảnh ồn ào.

- Hoảng loạn cái gì.

Lão đầu Thượng tá nhẹ nhàng nói một câu, lập tức khiến tình hình lập tức yên xuống.

Thấy mọi người an tĩnh lại, lão đầu nhìn lão đại Trung tá gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp.

Lão đại Trung tá cười nói:

- Nhìn các ngươi gấp kìa, đại ca các ngươi dù là ngu ngốc, cũng sẽ không an bài hắn tới bộ đội chúng ta.

- Vậy ngươi làm sao cho hắn binh quyền? Lẽ nào đem thân binh hắn tập hợp thành một trung đội, để hắn làm chủ quan? Chúng ta cũng không có quyền mở rộng biên chế mà?

Lão nhị Trung tá nghi hoặc hỏi.

- Hắc! Chẳng những không có, dù là Sư đoàn trưởng cũng không có quyền mở rộng. Nhưng các ngươi đừng quên, thành vệ đội là chịu quân đồn trú địa phương quản hạt.

Lão đại Trung tá cười nói.

- Thành vệ đội? Đại ca ngươi quên sao? Lúc đầu để nắm trong tay quyền thu thuế cửa thành, đưa cho các huynh đệ thu vào một chút, chúng ta đã giải tán thành vệ đội, hiện tại thành vệ đội là do Liên đội chúng ta kiêm nhiệm mà, còn có cái thành vệ đội gì nữa.

Lão tam mới nói đến đấy, lập tức nhảy dựng lên hô:

- Ngươi sẽ không muốn đem thành vệ đội giao cho Áo Kha Nhĩ kia chứ? Đại ca! Danh sách thành vệ đội là dựa vào tỉ lệ nhân khẩu thành trấn tính toán! Như Tân Quận chúng ta có 5 vạn dân cư, biên chế thành vệ đội có tới 1000 người! Đủ biên chế 2 đại đội rồi!

- Hắc hắc! Ta nào có ngu xuẩn như vậy, đều là thành vệ đội cũng không phải theo cửa thành phân chia ra các tiểu đội sao? Chia 4 cửa thành, nhân số lập tức giảm xuống, cũng ngang với danh ngạch thân vệ của hắn, cho nên chúng ta đem tiểu đội phụ trách cửa Tây giao cho hắn, các ngươi nghĩ sao?

- Đây chính là một cơ hội tốt mà, Liên đội chúng ta hơn 10 năm qua, còn chưa từng thấy qua kẻ yên tâm uống nước luộc đâu.

Lão đại Trung tá chớp chớp mắt nói.

- Cửa Tây? A ha ha ha! Cửa Tây đối mặt với rừng cây? Vốn không có người ra vào cửa Tây? Đại ca, ngươi thật là quá xấu rồi!

Các sĩ quan đều cười sặc sụa.

- Lão đại! Ngươi chuẩn bị dùng chức vị này vét tên Áo Kha Nhĩ kia bao nhiêu dầu? Hời hợt quá thì không hay.

Lão tam Trung tá hỏi.

- Bổ nhiệm hắn làm Trưởng thành vệ đội cửa Tây, bổ nhiệm này thu hắn 1000 kim tệ, cho hắn 200 danh ngạch, mỗi danh ngạch thu 10 kim tệ thế nào?

Lão đại Trung tá cười nói.

- Hắc! Nhìn dạng như hắn khẳng định không nói hai lời đáp ứng ngay. Chúng ta còn có thể cố ý nói cho hắn, thành viên thành vệ đội nhất định phải là cư dân trong thành, như vậy ít nhất cũng có thể giải quyết đời sống cho 200 người nữa. -

Lão tam Trung tá vỗ tay nói tiếp:

- Nếu như dựa theo võ lực mà chọn, nói không chừng nhân viên hắn chọn lựa đều là gia thuộc trong quân chúng ta, vậy càng thêm diệu nữa.

- Ta xin ngươi, đừng quên chúng ta muốn trưng thu chiến mã của hắn, hơn 10 con chiến mã giá trị là một đống tiền, hắn nguyện ý mới là lạ!

Lão nhị nhắc nhở.

- Ừm! Xác thật là vậy, các ngươi nói đem toàn bộ thành vệ đội cho hắn tốt, hay là tăng danh ngạch tốt?

Lão đại gật đầu.

- Tăng danh ngạch là được rồi, các cửa thành còn lại giao cho hắn thật không yên tâm.

Lão tam nói.

- Ừ! Vậy danh ngạch 300 người, mọi người nghĩ thế nào?

Lão đại hỏi, các sĩ quan ở đây đều gật đầu. Toàn Liên đội đóng quân trong thành, vốn không sợ một nhóm người như thế gây chuyện.

- Cái này, chúng ta đối đãi Khang Tư thế nào?

- Chiến mã của hắn gần 400 con, hơn nữa đều là tuấn mã thượng cấp, hơn nữa còn phải dựa vào hắn tài trợ, giá trị đưa ra phải hơn Áo Kha Nhĩ mấy chục lần, nếu như mọi người đều không nhận được chỗ tốt, dựa theo thân phận Khang Tư, có khả năng không thèm để ý tới những thứ này, nhưng chỉ có hắn không nhận được chỗ tốt, vậy sẽ không tức giận sao?

Lão nhị Trung tá đột nhiên nhắc nhở.

Lão đại Trung tá gật đầu:

- Chính xác, nếu như nỗ lực trả giá không nhận được chỗ nào tốt, thế nào cũng không thể chịu được, dứt khoát đem thành vệ đội ba cửa thành còn lại giao cho hắn thế nào? Mỗi vệ đội 300 người, đã đủ 1 đại đội rồi, hắn có thể được rồi chứ?

- Người ta có thân phận gì? Bảo hắn làm thủ vệ? Không đương trường đuổi chúng ta ra là hắn rất có khí độ rồi.

Lão tam bĩu môi.

- Vậy phải làm sao đây? Lại tăng danh ngạch? Tăng bao nhiêu mới đủ? Nhưng bất luận tăng bao nhiêu thân phận vẫn là thủ vệ mà.

Lão đại khổ não nói.

Lão đầu Thượng tá đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Không cần hao tổn tinh thần như vậy, Khang Tư kia nếu phụ trách nhiệm vụ bí mật, dứt khoát giao thành vệ đội, trật tự đội, trị an đội, thu thuế đội... mấy cái biên chế lộn xộn giao cho hắn là được, dù sao chấp hành nhiệm vụ bí mật đều cần những bộ này hỗ trợ.

Nói xong, lão đầu Thượng tá lại híp mắt không nói, còn các sĩ quan lập tức gật đầu tán thành.

- Thế nhưng ngoại trừ thành vệ đội, các bộ khác cũng không phải quân quản mà, cho hắn có thể dẫn tới phiền toái hay không? Hơn nữa những danh ngạch biên chế này cộng lại, đã vượt quá một Liên đội rồi.

Lão nhị chần chờ nói.

Lão đại vỗ đùi:

- Cho hắn, dù sao danh ngạch biên chế này đều do Liên đội chúng ta chiếm dụng, cho hắn rồi, hắn phải nhận người một lần nữa, chẳng những có thể tăng thu nhập dân chúng, lại còn có thể giải phóng tinh lực bộ đội chúng ta nữa. Còn nhân số, dứt khoát không hạn chế.

- Cái gì? Không phải chứ? Không hạn chế danh ngạch có thể xảy ra chuyện hay không?

Lão nhị khẩn trương hỏi.

Lão đại phất tay:

- Ngươi nghĩ rằng chỗ chúng ta là Đế đô sao, ấn theo thân phận của hắn, dù là cho hắn 1 vạn người thì thế nào? Hắn còn có thể mang đi tạo phản sao?

- Không sai! Dù sao tên kia thân phận cao quý, chút vấn đề nhỏ ấy không thành vấn đề, hơn nữa chúng ta cũng không có Quận trưởng, quan văn toàn quận đều chạy hết, nếu như không phải Liên đội chúng ta kiêm mấy chức duy trì trật tự, quận thành này đã sớm không ra hình dạng rồi. Chỉ là quyền thu thuế chúng ta vẫn phải nắm chắc trong tay mới được.

Lão tam nói.

- Mọi người đừng nghĩ lạc quan như vậy, nói không chừng Khang Tư người ta vốn là chướng mắt điều kiện của chúng ta mà thôi.

Lão nhị nhắc nhở.

- Cái này cũng có thể. Lão nhị! Nhiệm vụ này như vậy liền giao cho ngươi, phải xem ngươi có thể để hắn tài trợ được bao nhiêu.

Lão đại cười nói.

Lão nhị vỗ ngực bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ rời đi, lão đại đột nhiên thở dài nói:

- Nếu như huyện nha phía dưới có thể giúp đỡ chúng ta thì tốt rồi.

Lão tam bĩu môi:

- Lão đại! Tuy rằng trị an thị trấn hương trấn bên dưới, ở danh nghĩa pháp lý, đều là vùng Liên đội là chúng ta quản hạt, thế nhưng ai bảo Tân Quận chúng ta hoàn cảnh tốt đến thái quá, sơn tặc chạy rong khắp núi! Vốn Tân Thành chúng ta là dải đất trung tâm của Tân Quận, nhìn hiện tại xem, sơn tặc từng bước nuốt đến sát biên giới rồi!

- Những sơn thành bị sơn tặc nuốt trước kia không nói, những thành trấn phía sau vì vị trí tốt, sơn tặc không uy hiếp được, hơn nữa bọn họ đều thuộc lãnh địa có thể sắc phong, tuy rằng không có chủ nhân, nhưng đều bị các tông tộc khống chế, chúng ta lại không có Quận trưởng phát ra mệnh lệnh hành chính.

- Cứ thế, ai sẽ lại để ý đến chúng ta quản hạt toàn quận trên danh nghĩa này, nhưng Liên đội chỉ có thể quản lý một cái thành. Cho nên, đừng nằm mơ nữa, vẫn tự lực cánh sinh thì tốt hơn!

Lão đại cũng cảm thán nói:

- Đúng vậy, người không biết chi tiết vốn không tưởng tượng được, huyện trấn phía tây Tân Quận chỉ còn là lãnh thổ Đế quốc trên bản đồ, trên thực tế đã sớm không còn thuộc chúng ta nữa, đám người Sơn Việt kia sớm sinh sôi nảy nở không biết bao nhiêu đời rồi!

- Chính là dân chúng phân tán phụ cận rừng núi Tân Thành này, còn có bao nhiêu là con dân Đế quốc? 8/10 trở lên đều là người Sơn Việt! Cũng không biết Đế quốc nghĩ như thế nào, mấy chục năm trước đã sớm báo lên rồi, làm sao tới nay cũng chưa có một hồi âm nào.

Nghe đến lão đại Trung tá nói lời này, các sĩ quan đều trầm mặc, lão đầu Thượng tá cũng mở mắt, lẳng lặng nhìn ly trà trong tay.

Trong lòng bọn họ đều hết sức rõ ràng, nếu như thành trì Tân Quận bị công phá, cũng biểu thị, Đế quốc hoàn toàn mất đi Tân Quận này.

Kỳ thật sự kiện sơn tặc công thành, mười mấy năm qua cũng đã phát sinh hơn 1 lần.

An toàn thành trì cũng không cần lo lắng nhiều, thế nhưng sự kiện sơn tặc tập kích ngoài thành, cứ 2-3 ngày lại xảy ra. Theo sơn tặc hoành hành, dân chúng phân tán bên ngoài không còn cách nào đành phải di chuyển vào trong thành.

Dân chúng bên trong thành có thể nói là bị sơn tặc vây ở trong này, bởi vì nếu không có 1 trung đội binh lính hộ vệ trở lên, vốn không thể ly khai bổn địa quận thành này.

Nếu như không phải Liên đội trưởng dẫn dắt, nếu như không phải bọn họ lớn lên ở địa phương này, đối mặt với tình huống của cái quận gần như vứt bỏ này, khẳng định sẽ bỏ chạy như các quan văn kia.

Bên ngoài luôn thịnh truyền Liên đội trưởng cưỡng chế đuổi Quận Trưởng, kỳ thật là tên Quận Trưởng kia biết rõ tình hình, không muốn thừa nhận tội danh đánh mất quốc thổ, lén cửa sau trốn đi. Cũng không biết có chuyện gì, lại không có quan văn mới tới nhậm chức, nếu như không phải hàng năm đều đưa quân phí tới, sợ rằng thật đúng là tưởng đã bị Đế quốc vứt bỏ.

Liên đội này có thể dựa vào thuế thu ít ỏi, cùng quân phí không đủ 3 phần quân chính quy, thủ vệ thành trì này mười mấy năm, đúng là thật khó cho những người này.

Không nói các sĩ quan Liên đội 5 nghĩ gì, lão nhị Trung tá, thừa dịp trời còn chưa tối đen, hùng hục chạy tới nguyên vốn là Phủ Quận trưởng.

Cửa chính Phủ Quận trưởng tuy rằng không có sửa chữa, vẫn còn đổ nát như vậy, nhưng hai bên cửa đã có người gác cửa. Vừa nhìn trang phục hai gã gác cửa, lão nhị Trung tá liền biết là Khang Tư cùng Áo Kha Nhĩ mỗi bên phái 1 người ra.

- Ừm! Vị binh sĩ này, ta muốn gặp thiếu tá Áo Kha Nhĩ.

Lão nhị Trung tá vẻ mặt nghiêm túc nói với vệ binh mặc áo phổ thông.

- Rõ, trưởng quan! Mời theo ta.

Binh sĩ này ánh mắt bất mãn ngữ khí Trung tá kia, nhưng ai bảo đại nhân nhà mình là một Thiếu tá, còn đối phương lại là Trung tá chứ, hơn nữa người theo Áo Kha Nhĩ, luôn luôn có kiến thức, cho nên tuy trong lòng căm tức, nhưng trên mặt vẫn mang thần sắc cung kính.

- A! Hoan nghênh trưởng quan đại giá quang lâm, thật sự là không đón tiếp từ xa, thất lễ, thất lễ, xin mời ngồi.

Tuy rằng Áo Kha Nhĩ còn chưa biết Trung tá này vì sao trời sắp tối còn cố ý chạy tới tìm mình, cuối cùng là vì chuyện gì. Nhưng vẻ mặt vẫn nhiệt tình hoan nghênh.

- Nếu Trưởng quan có phân phó, phái người tới gọi một tiếng là được, hà tất phải tự mình tới đây?

Áo Kha Nhĩ vừa tự mình rót trà vừa khách sáo.

Lão nhị Trung tá phất tay:

- Không cần đa lễ, ta đại biểu Trưởng quan Liên đội 5 tới có chuyện nói với ngươi.

- A, rõ! Xin phân phó.

Áo Kha Nhĩ vội vàng bảo thủ hạ lui ra. Hiện giờ hắn đầu đầy sương mù, mò không ra có chuyện gì xảy ra.

Nhìn bộ dáng Áo Kha Nhĩ cẩn thận dè dặt, lão nhị Trung tá cải biến chủ ý, cũng không hàm súc, trực tiếp nói thẳng ra:

- Liên đội cần dẫn dụ sơn tặc xuống núi, mong có thể trưng thu chiến mã của ngươi.

Áo Kha Nhĩ vừa nghe lập tức nhảy dựng lên, những chiến mã này là do mình khổ cực kiếm được, lại bị người ta trưng thu? Đây còn có thiên lý hay không!

Chỉ là Áo Kha Nhĩ còn chưa kịp nói kháng nghị, đã bị lão nhị Trung tá ngăn cản:

- Liên đội chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi, chức Đội trưởng đội phòng vệ thành tây, 1000 kim tệ, danh ngạch đội viên 300 tên, mỗi người 10 kim tệ, chẳng hay ý ngươi thế nào?

- Á.

Áo Kha Nhĩ giật mình mở to hai mắt nhìn, hắn không nghĩ tới lão Trung tá vừa mở miệng, lại là buôn bán binh quyền trắng trợn như thế.

- Ngươi hay là nghĩ số tiền này đủ để ngươi vận động bộ đội khác, nhưng ta nhắc nhở ngươi, đội viên này do tự ngươi chiêu mộ và huấn luyện, chỉ cần đội viên này là người trong thành là được, Liên đội chúng ta bảo chứng bình thường không để ý tới chuyện thành vệ đội, nhưng là khi xuất hiện chiến tranh, thì ngươi phải phục tùng mệnh lệnh, thành vệ đội lập công tính trên người ngươi. Còn như chiến mã, ở vùng núi này vô dụng, dâng lên quân công tính ngươi một phần.

Lão nhị Trung tá nói xong, bắt chéo chân ung dung uống trà.

Đầu óc Áo Kha Nhĩ xoay tròn thật nhanh, đây là có chuyện gì? Không phải nói lão đầu Liên đội trưởng kia rất cổ hủ sao? Làm sao có thể lấy biên chế thành vệ đội đem ra bán?

Nếu như lão nhân kia khôn khéo như vậy, đã sớm trở thành Thượng tướng rồi, còn cần phải ở cái địa phương này làm Thượng tá lâu như vậy?

Thế nhưng nếu như không phải lão đầu bày mưu đặt kế, Trung tá này căn bản không có khả năng có quyền bổ nhiệm chủ quan thành vệ đội được.

A, không thèm nghĩ nữa, vẫn còn nên ngẫm mình thu hoạch chức vị này có đáng giá hay không.

Nếu muốn thu được chức vị này, chẳng những phải cống hiến hơn 10 con chiến mã, nhưng lại còn phải tốn nhiều tiền như vậy. Nếu như đi tới bộ chỉ huy Lữ đoàn, khẳng định có thể chạy chọt được một vị trí tốt. Nhưng là ở bộ đội cũng tồn tại các thế lực khác, mình nếu tới đó, vẫn sẽ là một người mới bị bài xích.

Mà bên này, 300 người thành vệ đội, do tự mình chiêu mộ và huấn luyện, như cánh tay do mình chỉ huy. Hơn nữa tự thân có 130 thân vệ, vậy đã có thể khống chế 430 binh sĩ võ trang, tiêu chuẩn 3 cái Trung đội! Hoàn toàn là tư binh của mình!

Hơn nữa, đám sơn tặc ở đây hoành hành ngang ngược, chiến mã đúng thật là vô dụng, tác chiến đều dựa vào bộ binh, mình có binh sĩ, tự thân cũng có thể lập được quân công!

Nghĩ đến đó, Áo Kha Nhĩ lập tức gật đầu đồng ý.

- Tốt! Như vậy ngày mai đưa chiến mã và kim tệ đến Liên đội đổi thư bổ nhiệm đi.

Lão nhị Trung tá cũng không ở lâu, lập tức đứng dậy cáo từ.

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt tươi cười tiễn Trung tá ra khỏi cửa phòng, thấy hắn bước đi tới chỗ Khang Tư, tâm nhảy dựng lên: “Chết tiệt! Tên kia không phải cũng muốn đi tìm Khang Tư thu chiến mã cùng mua bán biên chế chứ? Lẽ nào hắn không biết thân phận đối phương đặc thù, nói không chừng có thể khiến đám sĩ quan kia chịu tai ương ngập đầu? Hắn là không ngu xuẩn như vậy chứ?”

Vốn Áo Kha Nhĩ đã có ý muốn bảo thủ hạ kiểm kê kim tệ, liền quyết định đợi một chút rồi mới định đoạt, bởi biết không có khả năng nghe trộm, cho nên gọi An Đạt, Liệt Văn vào tiến hành thương nghị.

Lão nhị Trung tá bị cản tại cửa, đợi vệ binh vào thông tri Khang Tư, cũng không tức giận, ngược lại nghĩ là đương nhiên. Tâm tính hắn như thế, nên nhìn thấy Khang Tư tự thân ra cửa nghênh tiếp, trong lòng không khỏi ấm áp, vội vàng nói: “Quấy rầy.” vừa đi vào phòng khách.

- Không biết trưởng quan có gì cần?

Một phen khách sáo, hiển nhiên Khang Tư cũng rất nghi hoặc Trung tá này đến tìm mình làm gì.

- Ôi! Nói ra cũng thật ngại ngùng...

Lão nhị Trung tá vẻ mặt xấu hổ kể lể khó khăn của Liên đội, ngay từ đầu nói Liên đội 5 thủ vệ thành trì này gian nan thế nào, vừa bắt đầu nghe còn tưởng hắn tới đây kể công, nhưng nghe được phân nửa, người đầu óc linh hoạt một chút liền biết, tên này tới yêu cầu tài trợ rồi.

Nghe Trung tá nói xong, Khang Tư suy nghĩ một chút gật đầu nói:

- Tuy rằng hạ quan vừa mới gia nhập vào Liên đội 5, nhưng là một thành viên Liên đội, có thể giúp tuyệt sẽ giúp. Chỉ là hạ quan chức vị nhỏ nhoi, không có năng lực cải thiện đãi ngộ các huynh đệ, chỉ có thể tận lực để các phần ăn, món ăn các huynh đệ tốt hơn, xin trưởng quan đừng hiềm hạ quan đa sự.

Nói rồi nháy mắt phía Tương Văn.

- Không có, điều này cũng là tâm ý, chúng ta sẽ hiểu được.

Trung tá vội vàng nói lời khách sáo, ánh mắt lại nhìn thẳng hướng Tương Văn rời đi.

Thấy nữ tử nhu nhược này ly khai, trong lòng Trung tá thấp thỏm bất an, vì Thiếu tá Khang Tư vốn không nói rõ tài trợ bao nhiêu, nhưng mà nói các huynh đệ ăn uống tốt hơn, thế nào cũng phải mấy trăm kim tệ chứ? Ai, cùng loại người có thân phận này giao tiếp, đúng là không cách nào mở miệng được, thật là phiền phức.

Chỉ chốc lát sau, Tương Văn liền đi vào, thấy Tương Văn tay trống không, sắc mặt Trung tá trở nên có chút khó coi, lẽ nào Khang Tư này keo kiệt như vậy? Chỉ cấp mấy đồng kim tệ cho xong việc?

Tương Văn đương nhiên biết sắc mặt Trung tá vì sao khó coi như vậy, nhưng cũng coi như không phát hiện, trực tiếp hành lễ với Khang Tư nói:

- Trưởng quan! Tiền ăn đã đưa tới Liên đội rồi.

Khang Tư chỉ gật đầu biểu thị đã biết, hai người bọn họ, một người không nói tặng bao nhiêu tiền ăn, một người cũng không hỏi lại, cũng không phải sớm có ăn ý, mà bởi Khang Tư ở bán đảo Phi Ba một đoạn thời gian, khiến hắn đối với tiền tài hoàn toàn mất đi cảm giác, đưa nhiều đưa ít do Tương Văn tự quyết định, hắn vốn không thèm để ý.

Còn Trung tá lại choáng váng, trực tiếp đưa tới Liên đội? Đưa nhiều ít cũng không biết được, kế tiếp làm sao mà nói chuyện đây? Lúc này Trung tá cũng xấu hổ không còn lòng nào mở miệng chuyện trưng thu chiến mã, sau khi khách sáo vài câu liền cáo từ.

Khách nhân vừa đi, Tương Văn lập tức chống nạnh chỉ vào mũi Uy Kiệt mắng:

- Ngươi làm đầu lĩnh tình báo thế nào vậy hả? Ngay cả người ta tới làm gì cũng không biết? Vậy mà ngươi còn nói đem cả mật vệ phái vào Liên đội nữa!

Uy Kiệt mặt khổ sở nói:

- Đại tỷ à! Đây là mật vệ dự bị, cũng không phải mật vệ, hơn nữa ngươi thật coi mật vệ là thần sao? Bọn họ vừa mới lẻn vào, nào có thể lập tức thu được tình báo trọng yếu chứ, ngươi thật cho là bọn họ có thể ẩn thân sao.

- Ta mặc kệ, dù sao không thu được tình báo trước, chính là đầu lĩnh tình báo ngươi làm sai!

Tương Văn cố tình gây sự nói.

Khang Tư phất tay:

- Được rồi! Các ngươi nói xem chúng ta có phải quá rêu rao rồi không? Sao mới một chút như vậy, người ta đã tìm tới cửa rồi?

Tương Văn gật gật đầu, phát hiện không đúng, lại lắc lắc đầu.

Còn Uy Kiệt lại chần chờ một chút mới nói:

- Đại nhân! Ngài đúng thật có điểm rêu rao, dù sao ngài chỉ là một Thiếu tá, nhưng tự thân lại có được nhiều thân vệ và chiến mã như vậy, thuộc hạ phỏng đoán bọn họ có khả năng hiểu lầm thân phận của ngài, bởi vì dù ai thấy cũng đều sẽ cho là như vậy.

- Xin lỗi, đại nhân! Thuộc hạ không làm hết trách nhiệm.

Tương Văn rất áy náy nói, hắn cho rằng nếu như mình nhớ nhắc nhở Khang Tư, Khang Tư sẽ không chạy tới nhậm chức nghênh ngang như vậy, đáng tiếc mình lại không chú ý tới điểm ấy.

- Không trách các ngươi, ở bán đảo Phi Ba đợi gần một năm, ta cũng có điểm quen rêu rao khắp nơi như vậy rồi.

Khang Tư lắc đầu cười khổ.

Thật là từ cần kiệm đi vào xa xỉ dễ, từ xa xỉ mà tiết kiệm lại khó, mới không tới 1 năm, tự mình đã thành thói quen bị người quây quần phô trương, lại quên mất mình là một Thiếu tá nho nhỏ, vốn không có khả năng sở hữu nhiều thân vệ mạnh như vậy, nhưng là lần này mình tới chủ yếu tìm cơ hội báo thù, không đem thủ hạ tinh nhuệ tới, bản thân vốn không có khả năng báo thù được.

Nếu không cách nào tuyển chọn, vậy cứ giữ nguyên như thế thôi.

Lão nhị Trung tá chạy về Liên đội, còn chưa đi vào phòng đã thấy không đúng, bởi vì phòng khách một mảnh yên tĩnh, chạy vào vừa nhìn, cả người choáng váng, một đống vật thể màu vàng kim đang nằm ở giữa tỏa sáng.

Một hồi lâu sau, lão đại tỉnh táo lại vỗ mạnh vai lão nhị nói:

- Lão nhị ngươi thật là tài! Không ngờ vừa đi ra liền ném về 1 vạn kim tệ! Thật là lợi hại!

"Một vạn!" Lão nhị lại choáng váng lần nữa.

- Nhị ca, ngươi làm thế nào lấy được nhiều kim tệ như vậy? Khang Tư khẳng định bị ngươi quay tới mơ màng rồi phải không?

Lão tam giống như một thiếu niên nhảy nhót cạnh lão nhị. Có 1 vạn kim tệ này, các huynh đệ ít nhất có thể thoải mái qua một đoạn thời gian dài.

- Á! Ta chỉ nói một chút Liên đội khó khăn, hắn liền nói năng lực có hạn, chỉ có thể giúp các các huynh đệ thêm vài món ăn, ta không nghĩ tới lại nhiều như vậy.

Lão nhị tinh thần vẫn còn chút bay bổng nói.

- Cái gì? Thảo nào vừa lúc đưa tới còn đặc biệt nói là tiền ăn! Má mẹ ơi! Tiền ăn 1 vạn kim tệ! Nhân vật thượng tầng thật đúng là hào phóng mà!

Các sĩ quan cũng tặc lưỡi không thôi.

Toàn phòng khách duy nhất bảo trì thần tình bình tĩnh là lão đầu Thượng tá, uống một ngụm trà rồi hỏi:

- Ngươi không nói với hắn chuyện khác sao?

Lão nhị Trung tá hơi chút tỉnh táo lại vội lắc đầu nói:

- Không có, thuộc hạ vừa mở miệng tố khổ, hắn liền biểu thị tặng tiền ăn, thuộc hạ không biết hắn tặng bao nhiêu, cho nên lập tức trở về gấp, ngay cả chiến mã cũng không nói, càng không cần nói chuyện ủy nhiệm kia.

Lão đầu gật đầu:

- Ân! Không cần phải nói, sáng mai đưa thư ủy nhiệm sang bên đó.

Các sĩ quan hiển nhiên sửng sốt, tất cả vội cung kính thưa rõ.

120. Chương 120: Đội Hộ Vệ Tân Thành. (1)

Áo Kha Nhĩ đương nhiên thấy thân vệ Khang Tư đưa một cái rương vào Liên đội, tuy rằng không biết trong rương chứa cái gì, nhưng thấy Trung tá kia ngày hôm sau vẻ mặt hớn hở chạy tới tìm Khang Tư, đã biết ngay tình hình không đúng.

Áo Kha Nhĩ cũng không lo lắng nhiều, trực tiếp tính toán xong kim tệ, sau đó dẫn chiến mã chạy vào Liên đội.

Đối với đám người đã hoàn toàn coi tiền như rác này, các sĩ quan Liên đội đều mang vẻ mặt khách khí chiêu đãi. Chỉ là Áo Kha Nhĩ cho rằng người ta cho mình mặt mũi, trong lòng thầm cảm giác quyết định của mình quả là chính xác. Lấy được thư ủy nhiệm xong, hắn liền lập tức kích động dẫn thủ hạ ra ngoài chiêu mộ binh lính.

Nếu như để Áo Kha Nhĩ biết mình đổ nhiều máu như thế, lại chỉ nhận được không bằng số lẻ của Khang Tư, khẳng định sẽ ngửa mặt lên trời hộc máu điên cuồng gào thét.

Bên Khang Tư lại đang kinh ngạc nhìn thư ủy nhiệm lão nhị Trung tá mang đến.

Khang Tư nghi hoặc chỉ vào thư ủy nhiệm hỏi lão nhị Trung tá:

- Trưởng quan! Liên đội giao cho hạ quan thành vệ đội, trật tự đội, trị an đội, thu thuế đội, hạ quan chỉ là một Thiếu tá tham mưu? Đây không phải chỉ có quan văn đảm nhiệm sao? Mà ngoại trừ thành vệ đội, những cái khác hắn là do Quận Trưởng bổ nhiệm mà?

Lão nhị Trung tá cười nói:

- Ha ha! Những chức vụ này phụ thuộc vào võ lực địa phương, ở địa phương này trưởng quan văn không có nhậm chức, đều do trưởng quan võ bổ nhiệm. Đây đã có điều lệ, cho nên bổ nhiệm ngài cũng không phải phi pháp. Nhưng mà, tiểu đội thành vệ đội thành Tây đã bổ nhiệm thiếu tá Áo Kha Nhĩ đảm nhiệm, hơn nữa thành vệ đội cùng thu thuế đội cũng không có quyền thu thuế, nhưng tin tưởng ngài cũng không thèm

để ý chút quyền lực này. Bốn đội ngũ này hoàn toàn do ngài chiêu mộ huấn luyện và chỉ huy, Liên đội chúng ta tuyệt không can thiệp. Đương nhiên, lương bổng, trang phục, trang bị vũ khí, cũng là các người tự phụ trách.

Khang Tư còn chưa biểu hiện gì, Uy Kiệt đã hưng phấn nói:

- Vị trưởng quan này! Có phải ý ngài nói, quyền chỉ huy, quyền thống trị 4 chi bộ đội này, hoàn toàn do đại nhân nhà ta quản lý bổ nhiệm? Liên đội hoàn toàn không hỏi tới?

- Đúng vậy, nhưng là nếu có quân địch công thành, các ngươi phải có nghĩa vụ thủ thành và dẫn đội công kích địch nhân, chỉ là mệnh lệnh cụ thể do các ngươi tự mình nắm lấy.

Lão nhị Trung tá gật đầu nói.

Tương Văn cẩn thận hỏi:

- Bốn chi bộ đội này danh ngạch là bao nhiêu?

Trung tá cười nói:

- Vốn chủng loại bộ đội này là do tự thân bỏ tiền nuôi, sẽ không hạn chế danh ngạch, nhưng để tránh phiền phức, tổng nhân số không được vượt quá một Liên đội là được. Chỉ là nhân viên chỉ có thể chiêu mộ từ Tân Thành, coi như là hỗ trợ những người không nghề nghiệp trong thành đi.

Nghe nói như thế, bọn người Khang Tư hơi bị sửng sốt.

Liên đội 5 này cũng hào phóng quá mức đi chứ? Lại cho phép bên ngoài tồn tại quân số vũ trang cùng cấp? Lẽ nào bọn họ không sợ những người kia đảo khách thành chủ? Hay là bọn hắn có chỗ dựa vào?

Thấy thần sắc đám người Khang Tư nghi hoặc, Trung tá cười nói:

- Không cần đa nghi, chúng ta chỉ là tin tưởng Thiếu tá Khang Tư sẽ không làm bậy, hơn nữa có những nhân thủ này, tin rằng Thiếu tá Khang Tư càng dễ lập quân công, dù sao những bộ đội tư nhân dạng này, quân công lập được đều quy cho chủ quan.

Khang Tư suy nghĩ một chút, nghĩ đến mình chỉ mong sao có nhiều vũ trang để báo thù, hơn nữa đối phương đã yên tâm như vậy, mình có gì phải lo lắng nữa chứ?

Còn như tự thân xuất tiền ra nuôi bộ đội? Mấy vạn bộ đội thành Thanh Nguyệt lúc đó chẳng phải do tự mình nuôi sao? Chút người ấy hoàn toàn là chuyện nhỏ nhặt, nghĩ đến đó, Khang Tư liền gật đầu đồng ý.

Sau khi lão nhị Trung tá rời đi, Uy Kiệt không đợi Tương Văn mở miệng, lập tức nói:

- Đại nhân! Thuộc hạ vừa tra được, Áo Kha Nhĩ đã dùng hơn 10 con chiến mã và 4000 kim tệ, đổi được đội thành vệ thành Tây danh ngạch 300 người.

- Ừm? Liên đội muốn chiến mã làm gì?

Khang Tư hỏi, lúc vừa tới đây, đã nhìn toàn doanh trại Liên đội, bề ngoài vốn không thấy một kỵ binh nào, hơn nữa hoàn cảnh địa lý nơi này cũng đúng là không thích hợp cho kỵ binh chiến đấu, cho nên Khang Tư mới hỏi vậy.

- Theo tình báo biểu hiện, sơn tặc thấy chiến mã sẽ đột nhiên như phát cuồng đi cướp giật, phỏng đoán Liên đội muốn dùng chiến mã thu hút sơn tặc vào ổ phục kích.

Uy Kiệt trả lời.

Khang Tư hơi chút suy nghĩ gật gật đầu.

Lúc này Tương Văn lại nói:

- Thật kỳ quái! Không phải nói lão đầu Liên đội trưởng kia rất cổ hủ chính trực sao? Sao loại chuyện buôn bán biên chế võ trang này cũng làm ra được? Xem bộ dáng bọn hắn hoàn toàn là ai đưa tiền nhiều, kẻ đó được biên chế nhiều, có thể ẩn âm mưu gì không?

Uy Kiệt than thở:

- Đại tỷ! Lão già kia tuy rằng cổ hủ cương trực, nhưng cũng không phải ngu xuẩn. Chớ quên nơi này là biên cương chiến tuyến, sơn tặc đã tràn đến dưới thành rồi, binh lực chỉ một Liên đội, muốn phòng ngự phạm vi lớn như thế tuyệt đối hết sức cật lực. Đáng tiếc hắn không thể lộ liễu trắng trợn mở rộng bộ đội, nếu như vậy, gặp phải hai người đại nhân chúng ta cùng Áo Kha Nhĩ có tiền có thuộc hạ, khẳng định sẽ nhân cơ hội nghĩ cách kiếm chút béo bở, cho nên hắn cho chúng ta biên chế vũ trang cũng là rất bình thường. Nên biết rằng đối với loại chuyện chẳng những bản thân không cần bỏ tiền, nhưng ngược lại có tiền thu, lại không cần mình phụ trách quản lý nuôi dưỡng liền tăng lực lượng phòng thủ, ai cũng sẽ muốn càng nhiều càng tốt. Không thấy Trung tá kia cố ý nhắc nhở chúng ta phải có nghĩa vụ thủ thành sao?

Nếu như sĩ quan Liên đội nghe được bản thân vì muốn cải thiện sinh hoạt thủ hạ, mới tiến hành hành vi ủy nhiệm này, lại bị Uy Kiệt ngộ giải như vậy, chẳng biết trên mặt sẽ có biểu tình gì nữa?

Tương Văn vỗ ngực miệng nói:

- Hì hì! Nguyên lai là nguyên nhân này, ta còn sợ bọn họ muốn hãm hại đại nhân nữa, nhưng mà bọn họ không sợ những lực lượng võ trang này không chịu khống chế sao?

Uy Kiệt lắc đầu cười nói:

- Nếu như là những người khác có được những lực lượng võ trang này, Liên đội khẳng định sẽ lo lắng, nhưng đại nhân cùng Áo Kha Nhĩ đều là sĩ quan Liên đội, lực lượng võ trang này cũng là của Đế quốc, trừ phi đại nhân cùng Áo Kha Nhĩ là bên Sơn Việt quốc phái tới nằm vùng, không thì hắn lo lắng cái gì? Lẽ nào đại nhân cùng Áo Kha Nhĩ dùng chút binh lực ấy tạo phản?

Tương Văn cười nói:

- Hì hì! Ta thấy đại nhân có thể có được nhiều binh lực như vậy, còn Áo Kha Nhĩ lại chỉ có một chút như thế, có thể kết luận bọn họ khẳng định đã suy nghĩ phương diện này, đại nhân cùng Áo Kha Nhĩ hai người đặt ra so sánh, khẳng định là đại nhân tương đối đáng tín nhiệm hơn, cho nên đại nhân nhiều binh hơn Áo Kha Nhĩ. Đúng rồi! Nếu bọn họ có thể mượn phương thức này tăng lực lượng, vì sao trước đây không sử dụng cách này? Phải chờ đại nhân cùng Áo Kha Nhĩ tới mới thực hiện như vậy?

Uy Kiệt lật mắt trợn trắng, dùng ngữ khí chỉ tiếc sắt không thành thép nói:

- Ta xin ngươi mà, đại tỷ! Không thấy rõ ràng là chuyện tăng bộ đội phòng ngự có lợi đối với Liên đội, nhưng bọn họ còn muốn lấy tiền nữa sao? Cái này nói rõ cái gì? Nói rõ Liên đội 5 không đủ kinh phí, nếu không đủ kinh phí, sĩ quan Liên đội sao có thể mở rộng bộ đội? Nếu như không phải thấy đại nhân chúng ta có tiền, sợ rằng chỗ tốt như vậy cũng sẽ không rơi xuống người đại nhân.

Tương Văn lập tức coi như không nghe Uy Kiệt nói, ngược lại nói với Khang Tư:

- Đại nhân! Chúng ta chiêu mộ bao nhiêu nhân thủ? Không cho chúng ta vượt quá Liên đội, vậy ngang cấp với Liên đội, chiêu hắn 5 đại đội thế nào?

Uy Kiệt cũng nói:

- Đại nhân! Áo Kha Nhĩ kia cũng chiêu mộ bộ đội ở bên ngoài, chúng ta phải giành ra tay trước, chiếm thao trường ngoài viện kia sớm!

Tương Văn gật đầu nói:

- Không sai! Nhưng mà Áo Kha Nhĩ khẳng định sẽ dùng danh hiệu thành vệ đội thu hút nhân thủ, chúng ta có 4 cái tên bộ đội làm sao mà dùng? Cảm giác danh hiệu nhiều, chỉ huy sẽ có chút hỗn loạn. Đại nhân nghĩ một cái tên đặc biệt uy phong đi?

Khang Tư nào biết đặt tên cái gì, thuận miệng nói:

- Cứ gọi là đội hộ vệ Tân Thành đi, dù sao binh lính trong bộ đội này đều là người Tân Thành, tin rằng bọn hắn cũng sẽ thích.

Hai người Uy Kiệt cùng Tương Văn đang huyễn tưởng đặt tên này tên nọ, vừa nghe lời này liền choáng váng, cái này cũng quá tùy tiện đi chứ? Nhưng nghe tới cuối câu, lập tức vẻ mặt thoáng cái biến thành tín

phục kính nể, tên này vừa ra, mọi người Tân Thành sẽ coi bộ đội này là người một nhà, dân tâm thoáng cái đi tới, đại nhân không hổ là đại nhân.

Khang Tư không lưu ý hai người thủ hạ mình nghĩ gì, đứng dậy nói:

- Mỗi người lưu lại một con chiến mã, còn lại đều đưa đi Liên đội.

- Cái gì! Đại nhân! Hơn 260 con tuấn mã đưa cho Liên đội? Những chiến mã của chúng ta đều là ưu tú nhất mà!

Tương Văn lập tức phản đối.

Uy Kiệt so ra biết chuyện hơn, lại uyển chuyển khuyên nhủ:

- Đúng vậy, đại nhân! Dù sao cũng nghĩ tới Áo Kha Nhĩ đưa ra chiến mã như thế, chúng ta cũng không cần đưa nhiều như vậy, đưa mấy chục đến trăm con cũng đủ rồi, phẩm chất chiến mã chúng ta so với cấm quân đế đô đều tốt hơn nhiều.

- Không có gì, dù sao khu núi này vốn không thích hợp với kỵ binh, chỉ có bộ binh mới có thể tác chiến. Chúng ta lưu lại nhiều chiến mã như vậy, ngược lại sẽ khiến chúng ta ỷ lại vào kỵ binh, ý nghĩ sẽ có cản trở, nếu như không phải vì tiện cho việc truyền tin, dù là đưa hết chiến mã ra cũng không thành vấn đề gì. Sự tình cứ định như vậy đi, thuận tiện cho thêm một phần tiền ăn nữa. Đi chiêu mộ binh lính đi! Càng sớm chiêu mộ càng sớm huấn luyện.

Khang Tư lơ đễnh cười nói.

- Rõ.

Tương Văn cùng Uy Kiệt nhìn thoáng lẫn nhau, bất đắc dĩ thở dài gật đầu lĩnh mệnh.

Áo Kha Nhĩ phái thủ hạ tới ngã tư đường hô lớn:

- Thành vệ đội cổng Tây chiêu mộ binh lính! Bao ăn bao ở, mỗi người mỗi tháng 1 kim tệ, danh sách có hạn, người nào muốn nhanh tới đi.

Không biết có phải là đưa ra đãi ngộ kinh người hay là thế nào, thân vệ vừa hô một lần, lập tức tràn tới một đám ông già bà già.

Vốn Áo Kha Nhĩ đang vẻ mặt đắc ý, huyễn tưởng mình từ trong đám tráng hán trung niên đông đúc tinh tế tuyển chọn ra 300 tên lính, liền bị những lão già đầu tóc bạc trắng, mặt mũi nhăn nheo, khom người còng lưng, gió thổi là ngã vây xung quanh, lập tức bị giựt mình tỉnh lại.

Hắn vội vã vừa hô:

- Tuổi hạn chế, chúng ta chỉ chiêu mộ nam tử từ 15 đến 45 tuổi, tay chân đầy đủ khỏe mạnh!

Vừa ra ý bảo thủ hạ đem điều kiện phụ gia này truyền cho các điểm chiêu mộ khác.

Đám ông già bà già này như không nghe thấy, càng vây càng đông, hơn nữa mỗi người hai mắt đều tỏa sáng, khiến Áo Kha Nhĩ cùng đám thân vệ cả người phát run.

- Khụ! Không biết các vị đại gia đại nương, các ngươi có chuyện gì không? Chỉ cần Áo Kha Nhĩ ta có thể làm được mời cứ nói.

Áo Kha Nhĩ ho khan một tiếng, vẻ mặt biểu tình nhu hòa nói. Lúc này thần sắc hắn hoàn toàn chính là bộ dáng tiểu đệ hàng xóm.

Có thể là thần tình Áo Kha Nhĩ làm yên tâm, đoàn người yên tĩnh một hồi, một lão già đứng hàng đầu lộ vẻ tươi cười, miệng lộ ra hàm răng đen vàng không trọn vẹn, ngữ khí hớn hở nói:

- Đại nhân! Không biết ngài chiêu mộ lúc nào dừng? Tôn tử nhà ta thân thể cường tráng tuyệt đối là binh lính tốt, nhưng chỉ là đang làm ruộng bên ngoài thành, không biết đại nhân có thể đợi một đoạn thời gian hay không? Tiểu lão nhi lập tức bảo người nhà gọi thằng cháu trở về.

Mấy lão già bà già bên cạnh lập tức gật đầu hùa theo.

Áo Kha Nhĩ vểnh tai nghe một hồi mới rõ có chuyện gì, trong lòng vừa định, cười nói:

- Đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng mà cụ ông à, ngài phải nhanh bảo cháu ngài trở về một chút, thành vệ đội chúng ta có hạn chế danh ngạch, nếu như cháu ngài trở về, thành vệ đội chúng ta lại chiêu đủ danh sách, ta đây cũng không có biện pháp nào.

- A! Vậy phải nhanh gọi tên tiểu nhãi con kia về mới được!

Đám ông bà già vừa nghe, lập tức lộn xộn kêu la, nhưng bọn họ cũng bắt đầu xoay người chuẩn bị rời đi.

Áo Kha Nhĩ vừa ứng phó những lão già bà già vừa đi vừa quay đầu dặn, nhất định phải lưu lại một chỗ cho con các vị, vừa âm thầm đắc ý mình thoáng cái liền kéo gần quan hệ với dân chúng.

Đúng lúc này, 2 đầu chiến mã ầm ầm từ xa chạy tới, nguyên bản mấy lão già bà già động tác trì độn, bỗng nhiên tay chân nhanh nhẹn tránh sang một bên, đồng thời thống nhất cúi đầu không nói.

Thấy 2 kỵ binh này đúng là thân vệ của Khang Tư, trong đầu Áo Kha Nhĩ xuất hiện dự cảm không hay.

Đúng như hắn suy đoán, hai gã thân vệ Khang Tư đầu tiên xuống ngựa, ở góc tường dán vào một bố cáo có đóng dấu Liên đội, sau đó lên lưng ngựa hô to:

- Các vị Tân Thành: bởi vì sơn tặc hoành hành ngang ngược, Tân Thành cần gấp nhu cầu tăng cường lực lượng hộ vệ, hiện đặc biệt lệnh Thiếu tá Khang Tư - Lôi Luân Đặc thành lập đội hộ vệ Tân Thành. Đội hộ vệ trưng mộ thanh niên nam tử khỏe mạnh từ 18 đến 25 tuổi, đầu nhập vào đội hộ vệ Tân Thành, hưởng thụ quyền lợi cùng nghĩa vụ ngang với quân đồn trú địa phương, người phù hợp điều kiện lập tức tới cửa lớn chỗ Phủ Quận trưởng trước kia báo danh! Hoàn thành biên chế liền ngưng chiêu mộ! Ký lệnh, Liên đội 5.

Thân vệ Khang Tư lớn tiếng đọc một lần, lập tức để đám lão già bà già ngẩng đầu nhìn lại, thấy bố cáo trên tường, lập tức vòng lại xem, còn một ít người già cả mắt chưa mờ, đồng thời còn biết được vài chữ bắt đầu thấp giọng đọc lại chữ trên bố cáo.

121. Chương 121: Đội Hộ Vệ Tân Thành. (2)

Áo Kha Nhĩ chỉ cảm thấy khóe mắt mình đang giật giật liên tục, tuy rằng biết khẳng định Khang Tư cũng được lợi, nhưng không ngờ tới lại là biên chế đội hộ vệ toàn Tân Thành! Không cần hỏi cũng đoán được, biên chế đội hộ vệ này thấp nhất cũng phải lớn hơn thành vệ đội cửa Tây gấp 5 lần!

Tuy rằng bố cáo Khang Tư sử dụng lệnh trưng mộ, đồng thời còn muốn tráng đinh tự mình báo danh, nhưng Áo Kha Nhĩ dám khẳng định, tráng đinh ưu tú có ý định tòng quân tuyệt đối tìm tới chỗ Khang Tư trước.

Dù là ai vừa nhìn đều sẽ cho rằng bên Khang Tư mới là quân chính quy, chẳng những có bố cáo, còn có đại ấn của Liên đội, so với dạng tự thân đứng bên đường chiêu mộ, quả thật là cách một trời một vực!

Áo Kha Nhĩ biết mình hiện giờ chỉ có thể chọn cơm thừa canh cặn sau Khang Tư, nhìn ánh mắt nóng bỏng của các lão già bà già kia, liền rõ ràng chuyện này là sự thật.

Nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ cả người khó chịu, ngực như bị một bức tường đè lên, chỉ là Áo Kha Nhĩ biết bản thân không thể phát tiết trước công chúng, không còn cách nào chỉ phải hung hăng phun ra một câu: “Bảo mọi người trở về!” rồi quay đầu đi.

Đám thân vệ của hắn đương nhiên biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết rõ chỉ dựa vào bọn họ thì không làm gì được, không còn cách khác chỉ trừng mắt liếc hai thân vệ Khang Tư đang ra vẻ cao ngạo giải thích cho đám người già ý trên bố cáo, bất đắc dĩ rời đi.

Thân vệ của Khang Tư dán bố cáo xong, sau đó phân tán ra hơn chục ngã tư đường lớn tiếng tuyên đọc, không tới một ngày, liền làm dân chúng cả Tân Thành đều biết đội hộ vệ Tân Thành tồn tại, tuy rằng không nói rõ đãi ngộ là bao nhiêu, thế nhưng chỉ cần một câu bảo chứng cùng cấp với quân đồn trú, liền cũng đủ để người ta đỏ mắt.

Đãi ngộ quân đồn trú nha, chẳng những là bao ăn bao ở, hơn nữa mỗi tháng còn được lãnh kim tệ, trọng yếu hơn là, cuối tuần đi ra ngoài đánh đấm không ai quản, nên biết ở Tân Thành này Liên đội 5 chính là hoàng đế bản địa!

Cái này đối với bình dân bách tính bán mặt cho đất bán lưng cho trời, kiếm miếng ăn cực khổ, chỉ có thể liều qua Sơn Việt lĩnh, trèo đèo lội suối, săn thú mà sống, tuyệt đối là một mê hoặc cực lớn.

Còn như tham gia quân ngũ rồi có thể toi mạng hay không?

Đối với bọn họ tùy thời có thể bị mãnh thú độc xà sơn tặc lấy đi tính mạng mà nói, cái này căn bản là vấn đề không đáng lo lắng, trước đây cũng không biết bao nhiêu lần muốn tham gia quân ngũ, đáng tiếc Liên đội 5 danh ngạch có hạn, vốn không có cách nào vào bộ đội, chỉ có thể từ bỏ ý định, hiện giờ xuất hiện cơ hội tốt sao có thể buông tha?

Hơn nữa bọn họ đối với đội hộ vệ Tân Thành này rất có hảo cảm, một cái tên vừa nghe xuất hiện cảm giác như người một nhà, cho nên không cần suy nghĩ nhiều, không nói hai lời liền đi báo danh.

Trước cổng chính vốn là Phủ Quận trưởng náo nhiệt hẳn lên, đoàn người chen chúc bao quanh nơi này chật như nêm cối. Trong đám người ngoại trừ có nông dân chạy từ ruộng ngoài thành về, còn có thợ săn mới nhận được tin từ rừng núi phong trần mệt mỏi chạy về gấp, đương nhiên cũng không thiếu người làm mướn cho phú hộ trong thành.

Ngoại trừ những tráng đinh đủ điều kiện ra, còn có một nhóm lớn hoặc là người nhà theo đến, hoặc là dân chúng trong thành tới xem náo nhiệt, thoáng cái khiến nơi này tiếng người ồn ào, ầm ĩ không ngừng.

Trường hợp như vậy, đối với các thân vệ Khang Tư từng chiêu mộ binh lính trên bán đảo Phi Ba mà nói, quả thật dễ như ăn bữa sáng, mấy thân vệ vung roi lên, hù dọa đám người ngậm miệng lại xong, liền lớn tiếng rống to:

- Báo danh xếp thành hàng cho ta, từng người đi lên! Không thì đánh chết không lưu tình!

Bị dọa như thế, vốn đám tráng đinh lộn xộn lập tức nhu thuận nghe lệnh hành sự.

Thấy an tĩnh xuống, hơn chục thân vệ lập tức chạy tới hò hét đám tráng đinh này xếp hàng đội, vừa đem cách ly đoàn người ra xa đám tráng đinh. Còn các thân vệ ở cửa ngồi trên bàn chờ đánh số phát thứ tự, cũng cầm lấy bút mực, trải giấy, bắt đầu biên soạn danh sách.

Vốn đám thân vệ còn muốn cản một chút những tráng đinh bề ngoài vượt quá 25 tuổi, nhưng nhìn thấy trong 10 tráng đinh, ít nhất có 5 vượt quá 25 tuổi, lập tức mắt nhắm mắt mở, sau khi ghi tên tình trạng gia đình xong, liền cho ngươi đi vào.

Thấy trúng cử đơn giản như vậy, dân chúng bên ngoài nhịn không được rục rịch, nhưng sau vài tiếng roi vang lên, trật tự lại ổn định xuống.

Áo Kha Nhĩ về nơi ở tuy rằng còn chưa xả giận đủ, nhưng bởi muốn biết tình hình Khang Tư chiêu binh thế nào, vẫn đi ra thao trường quan sát.

Thấy thân vệ Khang Tư không chọn lựa gì cứ nhận hết tráng đinh, đoàn người Áo Kha Nhĩ sắc mặt đều biến đổi.

An Đạt càng tức giận nói:

- Mẹ nó! Không phải là hạn định dưới 25 tuổi sao? Nhìn những người này ít nhất hơn phân nửa đều trên 25 tuổi! Hắn không phải muốn thu hết tráng đinh toàn thành vào tay chứ? Như vậy, chúng ta còn chiêu binh cái gì nữa!

Liệt Văn lại cau mày nói:

- Hắn sẽ không như vậy, dù sao tráng đinh Tân Thành ít nhất cũng hơn vạn người, Liên đội không có khả năng cho hắn nhiều danh ngạch như vậy.

- Đại nhân! Chúng ta làm sao đây? Dù hắn không thể chiêu mộ nhiều tráng đinh như vậy, nhưng hắn cũng có thể thu lấy những tráng đinh ưu tú nhất vào tay mà!

An Đạt gấp gáp nói, tuy rằng hắn không dẫn binh mấy ngày, nhưng cũng biết tinh binh là trưởng thành từ tráng đinh tinh nhuệ, hiện giờ tráng đinh bị thu gom không còn, mình rút từ đám tàn nhược có lợi ích gì?

Áo Kha Nhĩ không nói gì, trong mắt quang mang lóe ra liên tục. Một hồi lâu sau, Áo Kha Nhĩ đột nhiên nói:

- Các ngươi nói ta đầu nhập vào Khang Tư thì thế nào?

- Cái gì!

An Đạt cùng Liệt Văn lại càng hoảng sợ, làm sao đột nhiên từ chuyện chiêu binh nhảy sang đầu nhập Khang Tư kia chứ?

An Đạt lập tức lắc đầu:

- Đại nhân! Ngài có thân phận gì, làm sao khuất phục dưới người khác được! Cái này bảo chúng ta thế nào đây!

Vốn Liệt Văn muốn mở miệng nhịn không được liếc An Đạt một cái, tên này sao lại nói lời thô thiển như vậy chứ? Nhưng Liệt Văn cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại hơi cẩn thận nói:

- Đại nhân có cách nghĩ này, có phải cho là Khang Tư kia tiền đồ sâu xa, chúng ta đầu nhập trước có thể thu được chỗ tốt lớn hơn nữa?

Áo Kha Nhĩ cười chua xót:

- Kỳ thật cũng không tính là đầu nhập, chỉ là dựa thế đầu nhập vào trận doanh hắn mà thôi. Ngươi không thấy Khang Tư không phí sức chút nào, liền được Liên đội cho phép binh quyền lớn như thế sao? Còn chúng ta đưa lên tận cửa mới nhận được 300 danh ngạch, so ra đúng là cách biệt trời với đất. Ở nơi sơn tặc hoành hành ngang ngược này, dù có 300 danh ngạch vốn không có lợi gì, hơn nữa Khang Tư kia muốn tiền có tiền, muốn thực lực có thực lực, chúng ta đầu nhập vào hắn, nói không chừng không mất nhiều thời gian, là có thể nhân cơ hội thăng lên 1-2 cấp.

An Đạt trừng to mắt không phục, nhưng hắn cũng biết mục tiêu đại nhân bây giờ, chính là liều mạng hướng lên trên, nắm trong tay quyền lực lớn hơn nữa, không còn cách nào chỉ đành tặc lưỡi không lên tiếng.

Còn Liệt Văn lại rõ ràng, đại nhân nhà mình trong khoảng thời gian này bị Khang Tư kia chèn ép mất hết lòng tin.

Thật ra trên thực tế cũng đúng là như vậy. So thân vệ, năng lực kém hơn. So trang bị, không cần phải nói, người ta mỗi người cưỡi 3 con ngựa vũ khí nguyên bộ. Mà so thế lực càng tồi tệ hơn nữa, ngay từ đầu là Lữ đoàn trưởng tự thân thiết yến, Sư đoàn trưởng, Tinh trưởng tự thân bắt chuyện, dù ngay cả tới nơi này, Liên đội trưởng cổ hủ kia cũng kính trọng vài phần, cấp cho thật nhiều chỗ tốt.

Nếu như chỉ là địa vị cách xa, vậy còn không nói gì. Nhưng đối phương cũng chỉ là một Thiếu tá ngang với mình, cái này khiến đại nhân tâm lý mất ổn định.

Nghĩ đến đó, Liệt Văn cẩn thận nhắc nhở:

- Đại nhân! Tuy rằng đối phương thân phận đặc thù, nhưng hiện tại quân hàm vẫn là một Thiếu tá như ngài thôi, ngài đầu nhập vào một sĩ quan đồng cấp, dù ai cũng sẽ nghi hoặc từ đó cảnh giác với ngài, hơn nữa Khang Tư ẩn dấu thân phận cũng sẽ không tiếp nhận, dạng này chẳng khác nào tự lộ ra thân phận của hắn. Bởi vậy thuộc hạ cho rằng, đại nhân ngài vẫn nên tạm thời phát triển thế lực của mình, đợi đến khi đối phương biểu lộ thân phận chân thật rồi mới quyết định. Nếu như bối cảnh Khang Tư thực sự rất sâu, tin tưởng chỉ cần hắn vừa lập chiến công liền lập tức tấn chức, đến lúc đó biểu thị muốn đầu nhập dưới trướng hắn, cũng sẽ không làm người khác chú ý.

Sắc mặt Áo Kha Nhĩ biến đổi, thở dài:

- Nghe lời ngươi.

Còn An Đạt vẻ mặt phẫn nộ vỗ mạnh tay một cái, thấp giọng chửi bới:

- Chết tiệt! Vì sao Đế quốc còn không phát sinh nội loạn, chúng ta còn phải lén lút như vậy đến bao giờ?

- Câm miệng! Muốn chúng ta chết hết sao hả?

Áo Kha Nhĩ hung hăng trừng An Đạt, An Đạt sợ đến vội vàng cúi đầu xin lỗi.

Còn Liệt Văn vội ngắt lời:

- Kỳ thật cho dù phát sinh nội loạn, bằng thực lực hiện tại của chúng ta, cũng không lật được cơn sóng nào, còn phải tích súc lực lượng mới được.

Áo Kha Nhĩ biết Liệt Văn bề ngoài là khuyên bảo An Đạt, nhưng ám chỉ nhắc nhở mình, nghĩ tới mình còn phải nhờ thủ hạ nhắc nhở, trong lòng một trận bốc hỏa.

Loại tâm tình này vừa xuất hiện, Áo Kha Nhĩ lập tức bị dọa nhảy dựng, bản thân mình lúc nào trở nên ngu xuẩn như vậy chứ? Trước đây dù là nịnh bợ người khác mình cũng làm qua, làm sao bây giờ lại thiếu kiên nhẫn như vậy, lại chỉ vì chút việc nhỏ này mà tâm tình kích động?

Bản thân mình lúc nào bắt đầu trở nên nóng nảy như thế? Nghĩ lại, không lẽ bắt đầu từ lúc nhận được phần mật báo kia? Áo Kha Nhĩ lập tức rõ ràng bản thân mình vì sao lại trở nên khó chịu như vậy.

Cảm giác này kỳ thật bắt đầu xuất hiện từ lúc gặp Khang Tư, có loại cảm giác đố kỵ là rất bình thường, nên biết rằng tuổi Khang Tư cũng ngang với mình, nhưng tự thân có được thân vệ cường đại, vô số tiền tài còn có nhân mạch rộng rãi, bản thân mình so với hắn, quả thật cái gì cũng không bằng!

Mà vào lúc đó, bởi vì cho rằng bối cảnh Khang Tư hiển hách, là dựa vào bậc cha chú bao che mới có thành tích như vậy, cho nên tuy rằng đố kỵ, nhưng cũng không có phát tác ra, thậm chí khi đó tự mình còn rất là tự hào, bởi vì tự mình hoàn toàn dựa vào dựa vào kiên nhẫn cùng năng lực của chính mình mới thu được địa vị hiện tại, cũng là dựa vào bản lĩnh chính mình mới đảm bảo tộc nhân có thể sống sót.

Vì tộc nhân, tôn nghiêm nhân cách của mình cũng có thể bỏ qua, càng hao tốn nỗ lực và trả giá người thường không thể tưởng tượng được, mà chính những hi sinh cùng nỗ lực này, để cho mình có thể ngạo thị so với nhị thế tổ Khang Tư.

Lúc kết giao cùng Khang Tư, mình coi như là nịnh bợ hắn, lấy lòng hắn, trong lòng vẫn tự ngạo, bởi vì thành tựu này không phải do Khang Tư tự thân nỗ lực thu được.

Thế nhưng, tự ngạo như vậy, lúc vừa vặn vào Tân Thành thu được phong mật thư kia liền triệt để tan biến, tự ngạo hoàn toàn biến thành tự ti!

Đúng vậy, tự ti, tuy rằng không thừa nhận, nhưng Áo Kha Nhĩ biết tâm tình bản thân. Lúc này Áo Kha Nhĩ có điểm hận hiệu suất mạng lưới tình báo của mình làm sao lại cao như thế, từ lần đầu tiên nhìn thấy Khang Tư đến đi vào Tân thành, thời gian mới qua không tới 1 tháng, tình báo dò thám từ kinh thành đã truyền tới.

Nhưng thấy tin tình báo này, cả người liền choáng váng, tên Khang Tư này đúng theo như lời An Đạt, ngay từ đầu hoàn toàn là một tiểu binh!

Nhưng mà tên tiểu binh này bằng vào giết cường đạo Mạn Đà La lập được quân công, thoáng cái liền thành một sĩ quan Thiếu úy Sư đoàn thân vệ Nguyên soái, sau đó bị điều đi Quân đoàn 20 phụ trách phòng ngự thảo nguyên, đảm nhiệm một cái quan hậu cần đại đội.

Vừa nhìn là biết Khang Tư không biết đắc tội với ai, bị chèn ép rồi, bởi vì một cái quan hậu cần không có chỗ dựa vững chắc, tuyệt đối không có tiền đồ.

Ai có thể nghĩ đến, binh thảo nguyên đột nhiên xâm lấn quy mô, mà đồng sự chỗ đại đội Khang Tư cũng không biết thế nào, sĩ quan cấp uý trở lên toàn thể đều tự tiện rời bỏ chức vị, khiến cho Khang Tư một tên Thiếu úy hậu cần dễ dàng nắm trong tay một đại đội.

Càng kỳ quái chính là, toàn bộ Quân đoàn 20 đều bị diệt, đại đội Khang Tư chẳng những không có việc gì, ngược lại chạy qua thảo nguyên, ở thảo nguyên cướp đoạt trắng trợn một phen, tiếp theo bình an vô sự băng ngang qua thảo nguyên từ tỉnh Văn Tây về nước.

Một quân công thật lớn này, lập tức để Khang Tư trực tiếp trở thành Thiếu tá. Nhưng là tên kia vẫn bị chèn ép, chẳng những bị đẩy xuống thành một Thiếu tá tham mưu bộ đội địa phương, còn bị ép buộc ở trên một vùng lãnh địa hoang vu nghỉ ngơi 1 năm.

Thấy những thứ này rồi, Áo Kha Nhĩ mới hiểu được, vì sao thân vệ Khang Tư lại có sát khí tràn đầy như thế, có lẽ là từng trải qua chém giết ở đại thảo nguyên. Nguồn:

Còn chiến mã vì sao lại ưu tú, kim tệ vì sao nhiều như vậy, hắn là cướp đoạt ở đại thảo nguyên.

Tất cả những thứ này đều cho Áo Kha Nhĩ thấy, Khang Tư vốn không có bối cảnh gì, tất cả hắn có đều là do hắn tự mình nỗ lực đạt được. Vừa nghĩ vậy, trong lòng Áo Kha Nhĩ lại một trận lửa nóng, trong lòng hắn rõ ràng, tự mình tuy rằng cũng dựa vào nỗ lực bản thân, nhưng bất đồng với Khang Tư dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bản thân hắn vẫn còn dựa vào lực lượng của tộc nhân.

Càng làm cho trong lòng Áo Kha Nhĩ đố kị cuồn cuộn, chính là Khang Tư bị lưu vong ở lãnh địa 1 năm, lại không biết xảy ra chuyện gì, có được nhân mạch với Sư đoàn trưởng cùng Tỉnh trưởng, lẽ nào hắn đầu phục một quyền quý nào đó? Theo lý đẳng cấp Thiếu tá nhỏ nhặt này, giới quyền quý căn bản sẽ không để ý tới! Mà điểm ấy, mạng lưới tình báo bí mật căn bản không có bất cứ tin tức nào cho Áo Kha Nhĩ tham khảo.

Chính là vì thế này, Áo Kha Nhĩ đố kỵ Khang Tư là không tránh khỏi. Thế nhưng, Áo Kha Nhĩ không thể đem tình hình của Khang Tư nói cho thủ hạ nghe, hắn không thể chịu được để thủ hạ biết, còn có người có thể dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng đến được nước này!

Một khi để tộc nhân biết được chính hắn không còn là người lãnh đạo ưu tú nhất trong đồng lứa, như vậy uy vọng của mình sẽ giảm xuống kịch liệt! Mà cơ sở tộc nhân dốc tâm lực duy trì cũng sẽ không tồn tại.

Nên biết, tộc nhân của mình chính là vì một tộc trưởng biểu hiện xuất sắc, mới có hy vọng trọng hoạch tân sinh, nếu như hy vọng này tan biến, tộc nhân cũng mất đi động lực!

Cho nên để bản tộc có thể tái hiện huy hoàng, chính mình tuyệt đối không thể để việc này phát sinh!

Để giấu diếm thân phận Khang Tư, chính mình chẳng những không được biểu lộ tình huống trước bất kỳ ai, thậm chí còn lệnh cho mạng lưới tình báo bí mật rải lời đồn ra chung quanh: Khang Tư là con tư sinh của vị quyền quý nào đó. Còn cố ý nói đầu nhập vào Khang Tư, cũng là mượn Liệt Văn nhấn mạnh thân phận đặc thù của Khang Tư!

- Đại nhân! Khang Tư tới.

Liệt Văn nói nhỏ, Áo Kha Nhĩ giật mình tỉnh giấc, quay đầu vừa nhìn, Khang Tư dẫn theo Tương Văn cùng Uy Kiệt, còn có thân vệ khiêng theo mấy cái rương đi tới.

Áo Kha Nhĩ quay đầu lại quan sát thao trường một chút, phát hiện hắn trầm tư một hồi, trên thao trường đã đứng đầy tráng đinh, nhìn lại thân vệ Khang Tư khiêng mấy cái rương, không nhịn được thầm nghĩ: “Lẽ nào bọn Khang Tư chuẩn bị phát tiền tại chỗ thu mua lòng người?”

122. Chương 122: Phụ Binh Chiến Binh. (1)

Thấy Khang Tư đến hiện trường, bọn thân vệ lập tức hô:

- Hôm nay chiêu mộ tạm thời chấm dứt, ngày mai mời đến sớm.

Nói xong không để ý tới dân chúng huyên náo, bèn đóng cổng lại.

Nhìn thấy cổng chính đóng lại, đám tráng đinh trên thao trường có phần xôn xao lên, thân vệ quất mạnh cây roi trong tay mấy cái hét lớn:

- Yên lặng! Trưởng quan đến!

Đám tráng đinh vừa nghe tới từ Trưởng quan, lập tức ngậm miệng im thin thít, mọi ánh mắt đều chiếu vào trên người Khang Tư.

Mà lúc này gã thân vệ khác đã sửa sang lại danh sách hoàn chỉnh tiến lên bẩm báo:

- Đại nhân! Lần này tráng đinh tới báo danh đã đạt ba nghìn năm trăm mười hai người. Trong đó nông phu hai ngàn một trăm ba mươi bốn người, thợ săn bắn bảy trăm tám mươi hai người, nhóm văn phòng năm trăm chín mươi sáu người, đều vượt qua mười tám tuổi, chỉ là trong đó có một nửa số người hơn hai mươi lăm tuổi. Xem tình hình bên ngoài cổng chỉ sợ còn có thể chiêu mộ hơn ba nghìn người nữa.

Khang Tư nghe vậy thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn Tương Văn và Uy Kiệt.

Khang Tư cũng biết rõ, nếu không có chủ ý của hai vị này, bọn thân vệ sẽ không tự tiện chủ trương sửa đổi mệnh lệnh của mình.

Nhìn thấy Khang Tư xoay đầu nhìn, Tương Văn tranh công nói:

- Đại nhân! Tôi biết tráng đinh Tân Thành không có nhiều lắm, nếu không cố ý giao phó cho bọn họ chú ý một chút, cho dù kéo hết trai tráng toàn thành tới, cũng không thể thu đủ nhân số một cái liên đội đấy.

Uy Kiệt vốn cũng đang không có việc gì, nghe nói như thế lập tức hoảng sợ, định kéo ống tay áo nhắc nhở Tương Văn, nhưng nhìn thấy ánh mắt Khang Tư ở bên cạnh, lại không dám lộn xộn, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Khang Tư phát hiện Tương Văn căn bản còn không có ý thức được sai lầm của mình, hắn thở dài, quay lại nói với bọn thân vệ:

- Kiểm tra kỹ càng đối chiếu tuổi thật của tráng đinh, không đủ mười tám tuổi và vượt qua hai mươi lăm tuổi, cho bọn họ lui sang một bên.

Vừa nghe lời này, Tương Văn lập tức định phản đối, nhưng bị Uy Kiệt bịt miệng lại.

Tương Văn vốn định phát hỏa, nhìn đến thần sắc cảnh cáo nghiêm khắc trong mắt Uy Kiệt, trong lòng hắn không khỏi run lên. Tuy rằng không rõ lắm vì sao lại như thế, nhưng Tương Văn biết sự tình có điểm không đúng rồi.

Khi Khang Tư tiến lên mấy bước quan sát đám thân vệ chọn lựa tráng đinh, Uy Kiệt ép giọng thật nhỏ nói:

- Đại tỷ! Ngươi sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ?

Tương Văn nhướng nhướng mày:

- Ngươi có ý tứ gì?

- Ta xin ngươi! Chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu sao? Đại tỷ! Đại nhân tuyên bố mệnh lệnh là chiêu mộ tráng đinh mười tám tới hai mươi lăm tuổi, ngươi như thế nào tự tiện bảo thân vệ mở rộng niên hạn? Ngươi xem tên kia rõ ràng hơn bốn mươi tuổi, ngươi cũng cho phép thân vệ tuyển vào?

- Việc này có sao đâu? Không phải ta chỉ sợ đại nhân chiêu mộ không đủ nhân số thôi mà, có cái gì quan trọng đâu. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tương Văn lơ đễnh nói.

Uy Kiệt vội vàng nói:

- Không quan trọng? Lão Đại a! Đây chính là thiện tiện sửa đổi quân lệnh! Hành vi phạm tội chém đầu đấy! Tuy rằng ngươi là muốn tốt cho đại nhân, nhưng ngươi không xin chỉ thị cứ như vậy tự mình chủ trương, vứt đại nhân đi đâu? Nếu vậy, không phải khiến người ngoài nghĩ rằng đại nhân nói trước sau không như một, lời nói của đại nhân căn bản là không đáng tin tưởng sao?

- A! Vậy làm sao bây giờ?

Hiểu được hậu quả việc làm của mình sau này, Tương Văn hối hận tới cực điểm, hắn thật không phải sợ hãi bản thân mình mất đi tín nhiệm của Khang Tư, mà là sợ danh dự của Khang Tư bị chính mình phá hủy.

- Còn có thể làm gì nữa, hướng đại nhân thỉnh tội đi.

Uy Kiệt thở dài.

Tương Văn không chút nghĩ ngợi, lập tức đi đến trước mặt Khang Tư quỳ xuống thỉnh tội.

Khang Tư nhìn gã thân tín quỳ gối dưới chân mình, thở dài.

Chính mình quả thật không thích hợp làm Thống soái, vốn loại tội danh này đủ để mất đầu, nhưng bản thân mình lại không có chút ý tưởng nào phải xử phạt Tương Văn, nguyên do vì hắn là thân tín của mình mới như thế? Có điều dường như từ khi mình chỉ huy quân đội tới nay chưa bao giờ xử tử bất kỳ tên bộ hạ nào, nhiều lắm chỉ là phạt roi mà thôi.

Nghĩ vậy, Khang Tư lại thở dài:

- Đứng lên đi!

Tương Văn ngẩng đầu vẻ mặt hối hận nói:

- Đại nhân! Xin ngài xử phạt thuộc hạ đi! Thuộc hạ tự tiện sửa đổi mệnh lệnh, làm ảnh hưởng thật lớn tới danh dự của đại nhân, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần!

- Được rồi! Ta biết ngươi là muốn tốt cho ta, có điều nếu trước đó có thể nói với ta một tiếng thì tốt rồi. Đứng lên đi! Không thấy đám tráng đinh đều đang nhìn sao? Không khéo lại còn tưởng là ta ngược đãi ngươi đấy.

Khang Tư cười cười nói.

Tương Văn quét mắt nhìn, quả nhiên, đám tráng đinh đều chú mục về bên này, Tương Văn không muốn danh vọng của Khang Tư có điều tổn hại, lập tức đứng dậy, làm như không có việc gì đứng ở phía sau Khang Tư. Chỉ là ánh mắt của hắn đỏ hồng, lại khiến cho người ta luôn bị thu hút lén liếc mắt ngắm một cái thôi.

Xa xa nhìn thấy cảnh này Liệt Văn đột nhiên vui mừng nói:

- Đại nhân! Thuộc hạ tìm được nhược điểm của Khang Tư rồi!

- Ồ? Nhược điểm gì?

Áo Kha Nhĩ nghi hoặc hỏi.

- Nhược điểm của Khang Tư chính là nhân từ nương tay, đối với người một nhà không hạ thủ được, bao che sai lầm của thủ hạ!

Liệt Văn hưng phấn nói.

- Ngươi căn cứ vào đâu nói như vậy? Ngươi làm sao thấy được?

Áo Kha Nhĩ hai mắt sáng lên, nếu Khang Tư có nhược điểm này, vậy thì toàn bộ đầu nhập vào hắn chẳng những không là chuyện xấu, mà ngược lại là chuyện rất tốt đây.

Liệt Văn nói:

- Đại nhân! Khang Tư bố cáo nói là tuyển mộ trai tráng mười tám tới hai mươi lăm tuổi. Nhưng hiện tại người xem, ít nhất một nửa số người là vượt qua hai mươi lăm tuổi. Vốn thuộc hạ còn tưởng rằng là Khang Tư ngầm ra ý bảo thủ hạ làm, nhưng thấy Khang Tư vừa đến lập tức cho tách những người trên hai mươi lăm tuổi qua một bên, hơn nữa ả Tương Văn kia đột nhiên quỳ xuống đất, cái này đủ để người ta hiểu: chủ ý sửa đổi mệnh lệnh tuyển mộ của Khang Tư để thu nhiều tráng đinh, là do ả Tương Văn kia tự tiện vi phạm.

- Ờ! Nói như vậy Tương Văn kia đột nhiên quỳ xuống là thỉnh tội?

An Đạt chợt hiểu ra nói. Thấy Liệt Văn gật gật đầu, không khỏi cười nói:

- Hừ! Xem ả Tương Văn kia làm như không có việc gì, hành vi phạm tội lớn như vậy chỉ khiển trách một vài câu là xong việc? Khó trách Liệt Văn nói Khang Tư nhân từ nương tay cho thuộc hạ.

- Ồ! Lúc này ta mới hiểu vì sao suốt chặng đường tới đây, Tương Văn và Uy Kiệt kia lại thường xuyên lớn mật như thế tự tiện chen vào trong lúc ta nói chuyện với Khang Tư. Ngay từ đầu ta còn tưởng là Khang Tư ngầm ra ý bảo chúng, không nghĩ tới nguyên do là hai vị này được Khang Tư nuông chiều quen thói.

Áo Kha Nhĩ híp mắt gật gật đầu nói.

- Hắc hắc! Đại nhân! Gặp được một cấp trên như vậy, người phía dưới càng phóng túng thoải mái.

Liệt Văn nhắc nhở.

- Ồ! Hiện tại không vội, tạm thời cứ quan sát xem sao.

Áo Kha Nhĩ nói lời này khiến Liệt Văn sửng sốt: "Không phải mới vừa rồi còn muốn đầu nhập vào Khang Tư sao? Khiến chính mình phải khuyên can, mà mới trong chốc lát, như thế nào bây giờ lại khẳng định như thế? Chẳng lẽ vừa rồi mình khuyên can như vậy thật có hiệu quả ư?"

Có điều lần này Liệt Văn không dám nhiều lời, chỉ cung kính gật đầu dạ dạ vâng vâng, hắn hiểu rõ rằng một tay thủ hạ thường xuyên làm trái lại ý cấp trên sẽ mang đến hậu quả gì.

Tất cả tráng đinh tại đây đều là láng giềng với nhau, phần lớn đều biết nhau, cho nên vừa thấy người từ mười tám tuổi tới hai mươi lăm tuổi được giữ lại ở giữa thao trường, mà những người mình vượt qua hai mươi lăm tuổi thì bị đuổi tới góc, đám tráng đinh lập tức huyên náo cả lên, bọn họ cũng không muốn vứt bỏ một công việc được bao ăn bao ở còn được lĩnh tiền lương thế này.

- Đại nhân! Ta bắn cung độc nhất vô nhị, nói bắn mắt chim thì tuyệt đối sẽ không bắn thân chim, Khẳng định là một thần tiễn thủ chọn ta đi!

Một thanh âm đột nhiên kêu lên.

Lời này vừa thốt ra, đám đông tráng đinh vượt qua hai mươi lăm tuổi, lập tức bắt đầu nhao nhao thổi phồng tài nghệ chính mình:

- Đại nhân! Ta khí lực mạnh lắm! Một đao có thể chém rơi đầu lợn rừng, tuyển ta đi!

- Chọn ta! Ta ăn cơm ít, sức lực mạnh! Tuyệt đối là giao bất kỳ nhiệm vụ gì cũng không hề oán trách!

....

Nếu không phải những người này không dám tấn công thân vệ, chỉ sợ đã bu quanh Khang Tư cầu xin rồi.

Nhìn thấy tinh thần quần chúng mãnh liệt, Tương Văn biến sắc, trường hỗn loạn trước mắt này đúng là do hành động của hắn mà gây ra phiền toái.

- Chư vị an tâm một chút đừng nóng vội.

Sĩ quan Khang Tư này vừa lên tiếng, không cần thân vệ khiển trách, đám tráng đinh đang hỗn loạn kêu gào lập tức liền im lặng trở lại.

Khang Tư nói:

- Tuy rằng bố cáo đã xác định rõ ràng chỉ tuyển mộ tráng đinh từ mười tám tới hai mươi lăm tuổi, nhưng chư vị hăng hái đầu quân như thế, chúng ta cũng không có thể bỏ mặc. Như vậy đi, tráng đinh lớn hơn hai mươi lăm tuổi toàn bộ bố trí là đội phụ binh, ngoại trừ lương bổng so với đội phòng vệ ít hơn một nửa, còn các đãi ngộ khác như nhau. Nếu phụ binh có biểu hiện tốt, có thể đề bạt tiến vào đội phòng vệ. Nếu chư vị không muốn thì có thể rời đi.

An Đạt sờ sờ đầu nghi hoặc hỏi:

- Đại nhân! Phụ binh này là cái binh chủng gì vậy? Ta chỉ biết là binh đao, binh thương, binh cung tiễn, binh kỵ binh, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có phụ binh.

Áo Kha Nhĩ chần chờ một chút:

- Ta nghĩ ý của Khang Tư là, vì điều kiện bố cáo đó không phù hợp để bố trí đám tráng đinh này, nên hắn tùy tiện đặt ra cái tên, dù sao những người này đều đã tuyển mộ vào đây, chẳng lẽ còn đuổi bọn họ ra ngoài sao? Hơn nữa nếu trực tiếp bố trí bọn họ vào đội phòng vệ thì lại không phù hợp yêu cầu của bố cáo, cho nên Khang Tư chỉ có thể làm như vậy.

Phụ binh? Mọi người tại đây đều chưa từng nghe qua loại binh chủng này, một số người có đầu óc linh hoạt, đặc biệt tráng đinh xuất thân văn nhân, nhìn thấy người quanh mình nghi hoặc khó hiểu, không khỏi khoe ra bản lĩnh reo lên:

- Cái này còn không biết sao? Phụ binh lương bổng chỉ bằng một nửa của đội phòng vệ, cũng như nói phụ binh chính là làm công nhật, đội phòng vệ chính là lĩnh lương tháng!

Đám tráng đinh vừa nghe xong lập tức minh bạch, tuy rằng chỉ là làm công nhật, nhưng là lĩnh lương bổng của quân đội, như thế cũng coi như đã gia nhập quân đội rồi.

Nghĩ đến chính mình cũng là quân nhân, lập tức không thèm để ý mình là phụ binh hay là gì. Dù sao đại nhân kia có nói: chỉ cần biểu hiện tốt, phụ binh cũng có thể trở thành đội phòng vệ.

Chỉ bằng đám tiểu tử mười tám tuổi kia, sao có thể là đối thủ của những tráng niên đầy kinh nghiệm như mình chứ? Chỉ cần sớm biểu hiên một chút là có thể giành lấy vị trí của bọn chúng, để cho bọn chúng làm phụ binh đi. Trong lòng đám tráng đinh có quyết định, hoàn toàn không có một người nào tỏ vẻ muốn rời đi.

Khang Tư ngẩn người, bổn ý mình chỉ muốn cho bọn họ đảm nhiệm công tác lao dịch hậu cần, dù sao mặc kệ nói như thế nào cũng đã tuyển mộ bọn họ vào, thu vào đội phòng vệ không được, đuổi bọn họ về cũng không xong.

Mà cái danh từ phụ binh này, cũng là nghĩ đến dùng bọn họ để trợ giúp cho bộ đội chủ lực mà tạm thời quyết định, dù sao bộ đội chính quy ngoại trừ huấn luyện, còn phải phối hợp với lính hậu cần làm một số công việc nào là xây dựng doanh trại, quét dọn doanh trại, đời sống linh tinh đủ loại. Các công tác này chia cho phụ binh, hoặc giả để bộ đội chính quy có thể chuyên tâm tác chiến.

Còn như vì sao không gọi bọn họ là lính hậu cần, đó là vì lính hậu cần nằm trong biên chế chính quy. Chỉ là Khang Tư không nghĩ tới, đám tráng đinh này lại dùng người làm công nhật và người lĩnh lương tháng để giải thích.

123. Chương 123: Phụ Binh Chiến Binh. (2)

Nghĩ đến đây, trong đầu Khang Tư đột nhiên chợt lóe linh quang. Đúng rồi! Vì sao không thành lập đội phụ binh chuyên môn để trợ giúp công việc vặt cho bộ đội chiến đấu? Tuy rằng lính hậu cần trong biên chế đủ để phụ trách vấn đề cấp dưỡng, nhưng các loại công việc vụn vặt khác lại đều phải cần bộ đội chiến đấu phối hợp, như công tác xây dựng doanh địa, quét tước chiến trường linh tinh các loại, vậy thì tất cả bộ đội sẽ bận rộn suốt ngày.

Nếu có thể có một nhóm phụ binh cùng cấp với bộ đội chiến đấu đi theo đội tác chiến, vậy công việc xây dựng doanh địa và thu dọn chiến trường có thể giao cho phụ binh thực hiện, bộ đội chiến đấu liền có thể chuyên tâm cảnh giới, như vậy thì căn bản không sợ bộ đội vào thời điểm sau chiến đấu mỏi mệt bị quân địch phản kích.

Hơn nữa có đám đông phụ binh hỗ trợ, bộ đội chiến đấu cũng có thể giảm bớt gánh nặng, chiến lợi phẩm và thương binh cũng có thể giao cho phụ binh xử lý chăm sóc. Bình thường còn có thể cắt phụ binh canh gác, bộ đội chiến đấu an tâm nghỉ ngơi, cứ như vậy sức chiến đấu ít nhất cũng tăng lên gấp mấy lần đấy.

Nhìn thấy Khang Tư đột nhiên sửng sờ, Uy Kiệt kéo kéo ống tay áo Khang Tư, dè dặt nhắc nhở:

- Đại nhân! Mọi người đều đang chờ ngài phát biểu đó.

Khang Tư bừng tỉnh lại nhìn quét qua mọi người một vòng cười nói:

- Bây giờ chư vị hãy nghe theo thân vệ của ta phân phối biên chế đội hình đi.

Hắn phất tay một cái đám thân vệ lập tức dựa theo danh sách kêu la hò hét ầm ĩ hẳn lên. Công tác này đối với thân vệ mà nói thật đã quá quen thuộc, chỉ cần lấy mười biên chế trước đây ở bán đảo Phi Ba, đổi thành biên chế đội ngũ đế quốc bên này mà thôi.

Không lâu sau, hơn một ngàn năm trăm tráng đinh từ mười tám tới hai mươi lăm tuổi, đã được chia làm mười hai trung đội, mười hai gã thân vệ tự động đứng vào hàng ngũ trở thành Trung đội trưởng.

Những trung đội đó dựa theo lệ thường mà làm có một biên chế đội hậu cần trực thuộc Trung đội trưởng. Mà còn lại gần hai ngàn tráng đinh đã ngoài hai mươi lăm tuổi, thì được chia ra thành hai mươi đội trăm người, hai mươi thân vệ cũng tự động thành Bách phu trưởng.

Tiếp theo những Trung đội trưởng và Bách phu trưởng, liền dẫn theo thuộc hạ của mình chiếm cứ một chỗ trên thao trường, bắt đầu tiến hành chọn lựa Đội trưởng, Tiểu đội trưởng. Kỳ thật việc chọn lựa này rất đơn giản: trong một đội năm người vật lộn, người thắng làm Đội trưởng, rồi sau đó năm Đội trưởng mới trong cùng một tiểu đội vật lộn với nhau, người thắng làm Tiểu đội trưởng.

Ngay từ đầu nghe được mệnh lệnh của Trưởng quan thân vệ, tất cả tráng đinh đều sửng sốt, chức quan trong quân đội không phải cấp trên ra lệnh bổ nhiệm là xong sao? Như thế nào phải những người mình tự tranh giành chứ? Mọi người đều là láng giềng quen biết nhau, thậm chí còn là người thân thích, sao có thể ra tay được chứ.

Có điều Trưởng quan thân vệ nói một câu:

- Ngoại trừ lương bổng căn bản còn có lương chức vụ, hơn nữa mặc kệ nói như thế nào, đó cũng là chức trưởng quan đấy.

Vừa nói xong, lập tức khiến đám tráng đinh hai mắt bừng sáng đấu với nhau bất kể thân bằng quyến thuộc.

Về phần phụ binh bên kia so ra đơn giản hơn, chỉ cần tuyển ra Thập phu trưởng là được, có điều bởi vì nhân số cạnh tranh quá nhiều, người thắng phần lớn là mặt mũi bầm dập.

Sau một hồi giao tranh đánh nhau, rất nhanh đã chọn ra được các Đội trưởng và Tiểu đội trưởng. Có những Đội trưởng cùng Tiểu đội trưởng này gia nhập vào, lập tức bộ dáng Trung đội trưởng bắt đầu ra vẻ huấn luyện viên răn đe chỉ dạy cho thuộc hạ, vốn đám tráng đinh đang ồn ào hỗn loạn lập tức liền có chút dáng vẻ quân đội.

Áo Kha Nhĩ bên này toàn bộ đều choáng váng mặt mày, Liệt Văn lại lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ tới Khang Tư lại có bản lĩnh như vậy, không ngờ thoáng cái đã thành lập xong đội quân!

Áo Kha Nhĩ gật gật đầu, vừa rồi hắn còn muốn xem để chế giễu Khang Tư, bình dân mới vừa biên chế vào bộ đội khẳng định là hỏng bét, mà không có cấp trưởng quan Đội trưởng và Tiểu đội trưởng cơ sở tồn tại, căn bản là đừng nghĩ tới chuyện khống chế đám tân binh này. Trong khi đó Khang Tư chỉ có một trăm ba mươi tên thân vệ, khẳng định là không có khả năng đảm nhiệm nhiều chức vị như vậy.

Nhưng không nghĩ tới Khang Tư lại đưa ra chiêu số vật lộn tranh cử, lập tức liền điền đủ nhân số Đội trưởng và Tiểu đội trưởng để đối phó. Những người này đều là trong năm người hoặc trong tiểu đội đánh nhau chọn ra người lợi hại nhất, binh sĩ dưới quyền cho dù không tâm phục cũng phải khẩu phục, cứ như vậy liền dễ dàng khống chế binh sĩ.

Khang Tư thật đúng là có bản lĩnh đây, khó trách hắn có thể từ một tên tiểu binh một đường nhảy đến Thiếu tá.

An Đạt ngược lại không có quá ngạc nhiên như thế, hắn lơ đễnh nói:

- Việc này có gì đâu, chúng ta cũng có thể sử dụng phương pháp này mà. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Đối với lời nói của An Đạt, Liệt Văn cùng Áo Kha Nhĩ cũng không thèm để ý tới.

Thoạt nhìn đương nhiên đơn giản ai cũng có thể làm được, nhưng có thật sự dễ dàng như vậy không?

Nếu như hiện tại chính mình có được chỉ bằng chi bộ đội này của Khang Tư, chỉ cần chức vị Trung đội trưởng, thì đủ để cho những tên thân vệ của mình tranh giánh cấu xé lẫn nhau không ngớt rồi, hơn nữa chức vị Tiểu đội trưởng và Đội trưởng, cũng đừng nghĩ rơi vào tới tay đám tân binh, khẳng định đám tộc nhân của mình cũng sẽ ùa đến giành cho được các chức vị đó.

Hơn nữa Áo Kha Nhĩ dám khẳng định: nếu có nhiều chức vị, đám thân vệ bên mình không có người nào tự nguyện lưu lại tiếp tục đảm nhiệm thân vệ. Đâu có giống Khang Tư như vậy ra lệnh một tiếng, lập tức chấp hành không hề có lời oán trách? Xem ra dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đúng là tốt.

Đánh giá sơ qua đám binh sĩ, Khang Tư không khỏi gật đầu cười nói:

- Tốt lắm! Như vậy bây giờ phát lương bổng cho các ngươi.

Mấy thân vệ khiêng rương phía sau lập tức mở nắp rương ra, ánh vàng óng ánh lập tức chiếu rọi lên vẻ mặt mừng rỡ của mọi người.

Nguyên vốn đám tráng đinh nghe được phát lương bổng, không kìm nổi hoan hô ầm ĩ, lập tức bị thủ trưởng thân vệ dùng roi ngựa quất cho một trận.

Bị quất đến cơn thịnh nộ bốc lên, nhưng đại bộ phận tráng đinh đều là giận mà không dám nói câu gì, còn một số tráng đinh có máu mặt không phục chuẩn bị phản kháng, nhưng sau khi nhìn thấy rương kim tệ vàng ánh kia, liền giống như những người khác, oán khí gì cũng đều tan biến, cũng quên đi đau đớn trên người, còn lại chỉ có cặp mắt trợn trừng nuốt nước miếng ừng ực.

Thân vệ phụ trách phát lương, dựa theo danh sách, đếm kim tệ cho vào từng gói to, xong nhóm chì huy tráng đinh trực tiếp lên nhận gói to trở lại đội ngũ, bắt đầu tự tay phân phát cho binh sĩ.

Đội phòng vệ mỗi người hai kim tệ, Đội trưởng ba, Tiểu đội trưởng năm.

Vốn Khang Tư định phát lương dựa theo quy định lương bổng trong quân đội, nhưng lại bị Tương Văn nhắc nhở:

- Đại nhân! Bọn họ thật ra đều không có thân phận quân tịch, nếu ngài thật sự dựa theo quy định quân đội phân phát lương bổng, không khéo sẽ dẫn tới phiền toái. Dù sao ở nơi này nghèo nàn, hơn nữa đội binh này xem như là tư binh của ngài, tùy tiện phát một ít lương là được rồi.

Nhờ có Tương Văn nhắc nhở, cho nên mới xuất hiện loại đãi ngộ vừa nhập ngũ liền hưởng lương binh nhất. Có điều so sánh giữa trưởng quan và binh sĩ, tiền trợ cấp chức vụ cũng chỉ hơn một hai kim tệ mà thôi.

Không biết chi tiết, các tiểu binh nhận lấy kim tệ, căn bản không có hành vi lo lắng kháng nghị với Khang Tư, toàn bộ đều là liếm liếm cắn cắn kim tệ nước miếng chảy ròng, rồi mới cất kỹ vào trong ngực, ánh mắt khẩn trương dòm chừng chung quanh, lần này bọn họ không có hưng phấn quát to, không phải sợ bị quất roi, mà là sợ bị mất kim tệ.

Tuy nhiên ánh mắt của bọn họ rất nhanh tập trung vào Đội trưởng của mình, mà ánh mắt Đội trưởng thì chiếu vào người Tiểu đội trưởng, tất cả đều ảo não không ngừng suy nghĩ trong đầu: “Chết tiệt! Sớm biết thế này vừa rồi cứ liều mạng xuất ra hết sức lực thì tốt rồi! Vị trí kia cũng là của mình rồi. Như vậy bản thân mình cũng có thể nhiều thêm một kim tệ! Đặc biệt Tiểu đội trưởng ước chừng tới năm kim tệ!”

Giờ phút này những tráng đinh đã ngoài hai mươi lăm tuổi, tất cả đều hai mắt đỏ bừng nhìn đám tiểu tử tráng đinh. Hiện tại trong lòng bọn họ thật đúng là vừa bực bội vừa nổi giận, bởi vì trong tay bọn họ chỉ có một kim tệ, Thập phu trưởng cũng chỉ có hai quả. Nếu không phải Khang Tư mới vừa nói phụ binh biểu hiện tốt có thể tiến vào đội phòng vệ, e là bọn họ đã sớm tạo phản rồi.

Nhận thấy thần sắc của nhóm phụ binh, Khang Tư cười cười:

- Sau này sẽ phát lương vào ngày này mỗi tháng, tuy nhiên trước ngày phát lương mỗi tháng, sẽ tiến hành khảo hạch, phụ binh đủ tư cách tiến vào đội phòng vệ, đội phòng vệ không đủ tư cách giáng xuống làm phụ binh.

Khang Tư vừa nói xong, không khí hiện trường đột nhiên ngưng lại, tiếp theo vang lên một hồi tiếng thở dồn dập.

Nhìn thấy đã khơi dậy khí thế của đám tráng đinh, Khang Tư cười nói:

- Được rồi! Bởi vì doanh trại còn chưa có chuẩn bị thỏa đáng, các ngươi chỉ có thể tạm thời ở lại nhà. Hiện tại các ngươi hãy ghi nhớ đồng bạn bên mình và hình dáng cấp trên! Giải tán!

- Chào!

Ba mươi hai trưởng quan thân vệ lập tức đứng nghiêm chào. Sau đó, lập tức quay lại giơ cao roi ngựa quất đen đét gầm lên:

- Các ngươi đám hỗn đản này! Khi Trưởng quan nói giải tán thì phải đứng nghiêm chào! Bây giờ sẽ không xử phạt các ngươi, sáng sớm ngày mai toàn bộ tập trung tới thao trường này cho ta! Tới muộn ta sẽ cho hắn đẹp mặt! Bây giờ giải tán!

Thân vệ đều là xuất thân dũng mãnh ở bán đảo Phi Ba, tôn sùng chính là "Kỷ luật là rút ra từ roi da", để cho bọn họ huấn luyện đám tráng đinh, xem ra đám tráng đinh sau này phải chịu khổ sở rồi.

Đám tráng đinh bị dọa cho nhảy dựng, có người nhanh chân bỏ chạy, có người đứng nghiêm chào, thật đúng là một đám hỗn loạn. Thân vệ tức giận đến phải hò hét khản cổ một hồi.

Cổng chính vừa mở ra, dân chúng bên ngoài thò đầu thò cổ nhìn vào thấy đám tráng đinh ra ngoài, không khỏi thở phào nói:

- Ra rồi! Cuối cùng đã ra, ta còn tưởng rằng cả bọn bị bán đi rồi.

Từ câu nói này thì biết dân chúng cũng không phải thực tin tưởng Khang Tư cho lắm, thế nhưng khi đám tráng đinh lấy kim tệ ra khoe, và một vài tráng đinh hào phóng lại đắc ý kêu gào mời khách, lập tức khiến dân chúng thay đổi cách nhìn với Khang Tư. Theo tiếng ồn ào huyên náo đi xa, cánh cổng chính của Phủ quận trưởng lần nữa yên tĩnh lại.

Một viên sĩ quan vẫn núp một bên quan sát lập tức chạy về bộ chỉ huy liên đội, lão già Liên đội trưởng và các sĩ quan chủ yếu khác đã sớm tề tụ tại đây rồi.

- Trưởng quan! Gã Khang Tư ước chừng tuyển mộ hơn ba nghìn năm trăm người, vượt qua liên đội chúng ta! Hơn nữa thủ hạ của hắn còn tỏ ý ngày mai tiếp tục tuyển mộ!

Gã sĩ quan rất vội vàng nói.

- Nếu Khang Tư tuyển mộ tất cả tráng đinh, liên đội mình có thể sẽ mất đi quyền khống chế ở Tân Thành.

- À! Áo Kha Nhĩ chiêu mộ bao nhiêu người?

Lão nhân Thượng tá nghe nói vậy vẫn không có phản ứng, ngược lại hỏi.

Viên sĩ quan sửng sốt một chút lắc lắc đầu:

- Không có người nào! Xem ra bởi vì tất cả tráng đinh đều bị Khang Tư hấp dẫn, hắn biết tuyển mộ không được, cho nên tạm thời đình chỉ.

Viên sĩ quan này thấy mọi người vẫn lơ đễnh, không nhịn được tiếp tục nói:

- Chúng ta làm sao bây giờ? Để mặc cho Khang Tư tiếp tục chiêu mộ tráng đinh sao?

Lão Đại Trung tá cười nói:

- Ngươi không cần khẩn trương như thế! Cho dù Khang Tư tuyển mộ một vạn người thì thế nào chứ? Có binh khí trang bị cho chúng sao? Nên nhớ, tồn kho của chúng ta cũng không có tới một vạn kiện binh khí đâu.

124. Chương 124: Phụ Binh Chiến Binh. (3)

Lão Đại Trung tá cười nói tiếp:

- Muốn đi mua à? Không có giấy chứng nhận cho phép của quân bộ mua sắm vũ khí ngoài biên chế thân vệ, chính là mưu đồ gây rối, hắn sẽ không ngu xuẩn như thế. Mà binh sĩ không có binh khí còn không bằng thổ phỉ, cho nên cứ yên tâm, hắn nguyện ý tự mình bỏ tiền nuôi dưỡng thì cứ để cho hắn nuôi dưỡng đi!

- Không cần để ý tới chuyện của Khang Tư, cứ mặc cho hắn gây sức ép, dù sao hắn gây sức ép cũng không đi đến đâu. Hiện giờ chúng ta cần thảo luận một chút nên mai phục ở đâu để dẫn dụ sơn tặc xuống núi.

Lão Nhị Trung tá nói.

Sĩ quan kia nghe nói như thế, nghĩ đến Khang Tư đưa tới hai trăm sáu mươi con chiến mã tốt đẹp, cũng không hé răng nữa.

Lão Tam Trung tá đột nhiên cười nói:

- Cũng không biết sơn tặc làm cái gì, vừa nhìn thấy chiến mã cứ giống như là ruồi bọ nhìn thấy máu tanh, căn bản là không muốn sống nhào tới, mà còn liều chết bảo vệ những con chiến mã này, bọn họ cần gấp những chiến mã như vậy làm gì chứ? Ở nơi rừng núi này chiến mã ngoại trừ để vận chuyển hàng hóa, còn như dùng để thành lập đội kỵ binh quả thực chính là tự sát.

Lão Đại cười nói:

- Lo lắng nhiều chuyện như vậy làm gì? Bọn chúng đối với chiến mã như đói cơm khát nước vậy thì càng tốt, chúng ta xuất ra mười con chiến mã, hẳn là có thể dụ dỗ cả trăm tên sơn tặc xuống núi, như vậy chẳng những thuận tiện tiêu diệt chúng, còn có thể chia số chiến mã này làm mấy chục lần sử dụng.

- À! Ta cho rằng, mai phục tại thôn Sơn Mộc so ra tốt hơn nhiều. Theo tin tình báo căn cứ vào dân chúng ra ngoài bị hại để suy đoán, phụ cận thôn Sơn Mộc có một chi Sơn Việt tộc hoạt động, Sơn Việt tộc tụ tập ít nhất hơn một ngàn người, nếu tiêu diệt được đám Sơn Việt tộc này, cũng đủ để binh sĩ thuộc cấp của chúng ta tấn thăng một bậc rồi.

Lão Nhị Trung tá chỉ vào tấm bản đồ trên bàn một mặt nói.

Lão nhân Thượng tá nhìn bản đồ một hồi, nhìn mọi người hiện diện trong phòng một vòng, hỏi:

- Các ngươi nghĩ thế nào?

Đại bộ phận sĩ quan đều gật đầu, chỉ có kia lão Đại trầm tư một chút sau đó nói:

- Có thể! Nơi này cỏ mọc um tùm rậm rạp, chung quanh là rừng rậm, thuận tiện cho chúng ta mai phục, có điều phải chú ý đề phòng bị sơn tặc phát hiện trước.

- Chúng ta có thể phái người đi trước ở bên kia phô trương thanh thế, thu hút sự chú ý của bọn chúng, rồi chúng ta mới nhân cơ hội ẩn núp, chờ đến khi chiến mã chạy loạn qua khu phụ cận, bọn sơn tặc đó khẳng định sẽ lao xuống tới. Tuy nhiên...

Lão Tam Trung tá thở dài nói tiếp:

- Không phải ta cố tình đánh giá thấp chính mình, nhưng nếu chúng ta một chọi một với sơn tặc, tuy rằng có thể thắng, nhưng sẽ là thắng rất gian nan, lần này phục kích ít nhất phải ba đại đội mới có thể giảm bớt tổn thất cho chúng ta, còn phô trương thanh thế thì ít nhất cần có hai đại đội, nhưng nếu như vậy, thì chúng ta sẽ không còn người nào ở lại thủ thành.

Lão Đại cười nói:

- Ha ha, lão Tam! Ngươi đã quên sự tồn tại của Khang Tư sao? Người nầy chiêu mộ nhiều người như vậy, ra trận chiến đấu không được, nhưng ít nhất có thể thủ thành chứ! Đừng quên bọn sơn tặc này không có thiết bị công thành, cứ ở đầu tường dùng máy bắn đá bắn tên là có thể đuổi bọn chúng đi. Chút chuyện nhỏ nhặt đó chính là người dân bình thường cũng có thể làm được, càng đừng nói đám tân binh này đã có tổ chức.

Nghe nói như thế, lão Tam sờ sờ đầu cười nói:

- Hà! Thiếu chút nữa đã quên! Không nghĩ tới Khang Tư còn có tác dụng này, sau này chúng ta sẽ không cần phái người thủ thành nữa, liên đội chúng ta cũng có thể rảnh tay tung chân đi quần khắp chung quanh tiêu diệt bọn sơn tặc này!

Lão Tam vừa nói ra lời này để tất cả sĩ quan ở đây đều gật đầu công nhận: trước kia dù là đi ra ngoài tác chiến, ít nhất phải lưu lại một đại đội phòng thủ thành trì, mà đại đội phòng thủ này nhiều ít bị mất đi quân công, nhung hiện tại có đội quân chuyên môn thủ thành, chính mình sẽ không cần ru rú ở trong thành đánh mất biết bao quân công. -

-Ù! Nếu như vậy, chúng ta chẳng phải là phải đợi đội quân của Khang Tư hơi có chút năng lực mới có thể xuất binh sao?

Lão Nhị nhíu mày nói.

Lão nhân Thượng tá từ đầu không nói chuyện đột nhiên cười nói:

- Không quan hệ! Dù sao chúng ta cũng cần chờ một đoạn thời gian mới có thể tìm hiểu rõ địa thế và tình hình sơn tặc, đồng thời cách vài ngày lại thả vài con ngựa ngao du ở chỗ đó để làm tiêu tan mối nghi ngờ của bọn sơn tặc, cũng phải cần thời gian. Chúng ta cứ chờ một thời gian là được.

Nghe lão già Liên đội trưởng đưa ra quyết định như vậy, mọi người cũng liền ổn định lại.

Nhìn thấy Khang Tư giải tán bộ đội, Áo Kha Nhĩ vội tiến lại gần cầu tình, tuy nhiên Áo Kha Nhĩ vừa mở miệng chính là:

- Khang Tư lão Đại! Ngài phóng tay lớn như vậy, tiểu đệ ta thật ngay cả một tên tiểu tốt cũng không tuyển mộ được đấy! Lão đại giơ cao đánh khẽ một chút cho tiểu đệ thành lập được thành vệ đội, như thế nào? Không cần nhiều ba trăm người là đủ rồi.

Tương Văn phản xạ có điều kiện há mồm định châm chọc Áo Kha Nhĩ, nhưng nghĩ đến chính mình mới vừa phạm tội, lúc này cần phải hạ mình làm việc để chuộc tội, nên hắn liền ngậm miệng không dám lên tiếng.

Khang Tư thấy không ai thay mình lên tiếng, đành phải gật đầu cười nói:

- Được rồi! Không có vấn đề, ngày mai ngươi mở cổng tuyển mộ trước đi, đủ người rồi đến phiên ta là được.

Tuy rằng lão Nhị Trung tá đã ngầm nói quân số của Khang Tư không nên vượt qua liên đội, nhưng bản thân Khang Tư cho rằng chỉ tuyển mộ một ngàn năm trăm người vào đội phòng vệ, là hoàn toàn không có đạt tới mức hạn chế, cho nên chuẩn bị tiếp tục tuyển mộ. Còn như đám phụ binh này? Những người đó đều là tuyển mộ để thay đội phòng vệ làm công việc tạp dịch hàng ngày, không tính vào định mức.

Mà Áo Kha Nhĩ hiển nhiên không ngờ Khang Tư dễ dàng chấp thuận như thế, dù sao bất luận đổi lại là người nào khác, cũng không có khả năng trao tặng binh sĩ cường tráng cho người. Cho nên hắn ngây ngẩn cả người, có điều Áo Kha Nhĩ cũng rất nhanh tỉnh táo lại, lộ vẻ tươi cười nói:

- Khang Tư lão Đại thật đúng là phóng khoáng. Không bằng thế này, buổi cơm tối hôm nay, tiểu đệ mời đến đệ nhất tửu lâu đi!

Tương Văn khó chịu khi nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Áo Kha Nhĩ, không nhịn được lại lên tiếng:

- Áo Kha Nhĩ đại nhân! Chúng ta mỗi ngày đều dùng cơm ở tửu lâu đệ nhất đấy. Áo Kha Nhĩ đại nhân biểu hiện như vậy không ra thành ý rồi!

Trên mặt Áo Kha Nhĩ lập tức hiện lên vẻ ngượng ngùng. Mỹ nữ này quả thật được người dung túng quá thành quen tật, lời nói làm cho người ta khó xuống đài như vậy, sao cũng tùy tiện nói ra chứ. Đồng thời Áo Kha Nhĩ cũng hiểu được kết giao với hạng người có tiền có thế này là phiền toái nhất, giống như hiện tại chính mình mời khách tới dùng cơm ở tửu lâu tốt nhất, đáng tiếc ngay cả tiểu binh nhà người ta cũng là khách quen của tửu lâu này. Điều này thật đúng là khiến cho người ta buồn bực mà.

Khang Tư cười nói:

- Thật có lỗi! Thuộc hạ của ta được nuông chiều quá nên hư! Tương Văn! Còn không mau xin lỗi Thiếu tá Áo Kha Nhĩ!

Tương Văn nghe vậy thoáng sửng sốt, nhưng vẫn rất nhu thuận thi lễ nói:

- Thực xin lỗi! Áo Kha Nhĩ đại nhân! Tha thứ cho tiểu nhân buột miệng lỡ lời.

- Ha ha! Khang Tư lão Đại khách khí như vậy làm gì? Chỉ là tiểu đệ không biết nói sao để biểu đạt kính ý với Khang Tư lão Đại, đành phải mặt dày mày dạn mời khách ăn cơm thôi.

Áo Kha Nhĩ vội phất tay nói.

Khang Tư gật đầu:

- Được! Vậy buổi tối gặp nhau ở đệ nhất tửu lâu đi! Bây giờ ta còn định đi tìm người tu sửa doanh trại một chút đây.

Nghe Khang Tư đáp ứng, Áo Kha Nhĩ lộ nét mặt vui mừng gật đầu, nói khách sáo vài câu rồi dẫn người rời đi, Khang Tư bọn họ căn bản không có chú ý tới khi Áo Kha Nhĩ quay người lại, vẻ tươi cười trên mặt hoàn toàn biến mất, thay bằng một dáng vẻ lạnh như băng.

Nhìn thấy thần sắc của đại nhân nhà mình, đám Liệt Văn đều chấn động đến hàm răng va nhau cạch cạch, nhưng cả bọn đều biết điều không dám đả động khuyên giải Áo Kha Nhĩ.

Nhìn bóng lưng Áo Kha Nhĩ một hồi, Khang Tư quay sang Tương Văn nói:

- Tương Văn! Sau này hãy cung kính với Áo Kha Nhĩ một chút.

Tương Văn dạ một tiếng, tiếp đó có hơi nghi hoặc nói:

- Đại nhân! Áo Kha Nhĩ này có chỗ nào kỳ quái sao?

Tương Văn đúng là biết Khang Tư không hề chú ý tới những chuyện nhỏ này, nhưng bây giờ cố ý nhắc nhở mình, khẳng định đã phát hiện Áo Kha Nhĩ có điều gì đó không bình thường.

Khang Tư lắc đầu:

- Không có gì khác lạ! Chỉ cảm thấy dường như hắn ẩn giấu chuyện gì đó.

Uy Kiệt vừa nghe lời này, âm thầm chuyển mục tiêu giám thị tập trung vào Áo Kha Nhĩ.

Khang Tư nói đến đây, không khỏi cười cười:

- Quên đi! Không nói những chuyện khó hiểu này nữa. Hãy phái người đi tìm thợ thủ công đến tu sửa nơi này một chút đi, ít nhất phải chuẩn bị chỗ ở cho năm nghìn người.

- Năm nghìn người!

Tương Văn và Uy Kiệt đều giật mình kinh ngạc, Tương Văn không kìm được nhắc nhở:

- Đại nhân! Quá khuyếch đại không tốt đâu!

- Ha ha! Trong đó có một nửa nhân số là phụ binh, chuyên môn phụ trách các chuyện vụn vặt phục vụ bộ đội tác chiến. Bộ đội tác chiến thực sự còn chưa đủ một liên đội nữa.

Khang Tư giải thích.

- A? Chuyên môn phụ trách chuyện vụn vặt hằng ngày cho bộ đội tác chiến? Như vậy bộ đội tác chiến không đụng chạm tới việc gì khác, chẳng phải có thể dồn sức làm chiến binh chuyên chiến đấu sao? Đại nhân! Điều này có thể phát triển mở rộng ở thành Thanh Nguyệt đấy.

Uy Kiệt vội đề nghị.

- Chiến binh? Phụ binh? Khà khà! Thật đúng là cách gọi thích hợp.

Khang Tư gật gật đầu nói tiếp:

- Ừ! Ngươi mau truyền phương cách này về thành Thanh Nguyệt, để cho bọn họ sửa đổi lại đi.

- Đại nhân! Chúng ta không có đồng phục thống nhất, có cần yêu cầu bộ chỉ huy liên đội cấp phát hay không? Hơn nữa có một số đồ dùng cá nhân cũng cần phải mua sắm một lượng lớn đấy.

Tương Văn vốn bẩm sinh luôn chú ý tới những vấn đề tinh tế này.

- Ừ! Còn phải thêm trang bị vũ khí, tất cả những vật tư này đều yêu cầu bộ chỉ huy liên đội cấp phát đi.

Khang Tư gật đầu nói.

Có điều khi bộ chỉ huy liên đội đưa ra đáp án lại khiến đám người Khang Tư sửng sờ: "Không có vũ khí, đội phòng vệ không phải là bộ đội chính quy, bộ chỉ huy liên đội không có khả năng phụ trách cung ứng vũ khí, tất cả do trưởng quan của đội tự mình giải quyết. Tuy nhiên vấn đề này đặc biệt nhắc nhở: không có giấy chứng nhận cho phép của Quân bộ, mua sắm vũ khí ngoài danh ngạch thân vệ là vi phạm pháp luật."

Quân phục? Cũng cùng một lý do như trên, hơn nữa lúc yêu cầu Khang Tư tự mình giải quyết còn đặc biệt đưa ra một điều khoản: không được cùng một kiểu dáng với quân phục. Đến nỗi các thứ vật dụng khác cũng như vậy. Thật ra chỉ là một câu nói: Bộ chỉ huy liên đội chỉ cấp cho biên chế, ngoài ra tự mình giải quyết.

Khang Tư còn đang sửng sờ, Tương Văn ngay lập tức đã tìm được biện pháp giải quyết: Chính mình không thể mua, nhưng tư nhân có thể! Phải biết rằng pháp luật đế quốc không cấm tư nhân không được tàng trữ vũ khí, như vậy cứ để tráng đinh tự mình tìm thợ rèn đúc binh khí theo cùng một dạng, coi như là tự mình mang theo binh khí tham gia quân ngũ.

Trang phục? Chuyện này càng đơn giản, tìm tiệm may mặc đặt may mấy ngàn bộ quần áo cùng kiểu dáng, cùng màu sắc là được rồi. Còn các thứ đồ vật khác thì chỉ có thể tìm mua trên đường phố.

Ở thời điểm Khang Tư đi tửu lâu dự tiệc, các thợ thủ công được mời đến trả lương cao đã đốt đèn tranh thủ làm đêm, làm suốt đêm không nghỉ. Kỳ thật bọn họ làm cũng không nhiều, chỉ trám vách tường quét vôi một chút, sửa chữa lại sàn nhà cho bằng phẳng, lắp đặt thêm mấy cửa sổ, tăng thêm mấy tấm phản gỗ.

Công tác đơn giản như vậy, cũng nhờ có sẵn từ trước nhiều phòng óc của đám tôi tớ Phủ quận trưởng, hơn nữa mỗi căn phòng đều rất rộng rãi, chỉ là cửa sổ cũ nát, vách tường loang lổ mà thôi. Sửa chữa xong tăng thêm mấy phản gỗ, chỉ yêu cầu có thể đủ cho năm nghìn người ở lại. Đương nhiên, cứ như vậy phòng ốc liền chật hẹp hơn trước đây nhiều.

125. Chương 125: Mệnh Lệnh Thư. (1+2)

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, đám tráng đinh sợ muộn vội vàng tới thật sớm, lập tức phát hiện Phủ quận trưởng đổ nát này không ngờ lại trở nên rực rỡ hẳn lên. Nhìn đến những thứ đó, đám tráng đinh đều cảm thấy thực rất thoải mái, doanh trại của mình hẳn là cũng ở nơi này rồi!

Tiến vào thao trường, ba mươi hai gã thân vệ trưởng quan đã đợi sẵn từ trước. Sau một tiếng quát to, đám tráng đinh dựa theo biên chế hôm qua xếp hàng, chờ các trưởng quan điểm danh. Có điều vừa xếp hàng xong, lập tức xảy ra điều cổ quái, toàn thể tráng đinh xếp hơn một trăm hàng lại có một nhóm người vây quanh ở bên ngoài.

Vốn đám trưởng quan nổi giận đùng đùng chạy tới, còn chưa kịp quát tháo, các tráng đinh đó lập tức nói ra thân phận của mình. Hóa ra là tráng đinh dậy sớm theo tới đầu quân, nhìn thấy tráng đinh tích cực đầu quân như vậy, các trưởng quan hiển nhiên rất sửng sốt, tuy nhiên nếu người ta đã đến đây còn có thể đuổi ra được sao? Đương nhiên là tiếp nhận ngay tại chỗ.

Cho nên khi mặt trời lên cao, Áo Kha Nhĩ dẫn theo thuộc hạ kích động chạy đến chuẩn bị tuyển mộ binh sĩ cho mình, thì bên Khang Tư lúc này đã tăng hơn năm trăm người rồi.

Nhìn năm trăm người vạm vỡ cường tráng, lại nhìn đám tráng đinh gầy yếu ngoài cổng, trong lòng Áo Kha Nhĩ tức anh ách, sao mình lại thức dậy trễ như vậy chứ? Bằng không ba trăm binh sĩ cường tráng kia chính là của mình, mà không phải là những tên gầy yếu này!

Tuy rằng có thể tìm Khang Tư yêu cầu tặng lại nhóm tráng đinh đầu tiên tới cổng cho mình, nhưng rốt lại Áo Kha Nhĩ vẫn cố nhịn xuống, hôm qua mới lập được mối quan hệ, hôm nay liền bảo người ta nhả miếng thịt trong miệng ư? Quên đi! Dù sao cũng không phải là điều hệ trọng cần nắm lấy, coi như cũng không quan trọng. Áo Kha Nhĩ chỉ có nghĩ như vậy mới có thể vứt bỏ cảm giác ảo não kia đi.

Liên tiếp ba ngày, trong chỗ Phủ quận trưởng đã đông nghịt người. Sau công tác thống kê, đại bộ phận tráng đinh trưởng thành ở phụ cận Tân Thành đều tới đầu nhập vào Đội phòng vệ Tân Thành.

Đương nhiên, thành vệ đội cổng phía Tây của Áo Kha Nhĩ cũng đủ quân số. Áo Kha Nhĩ không phải kẻ ngốc, liền cấp lương bổng cho binh sĩ giống như Khang Tư, như vậy vừa không cần nâng cao tiền lương để thu hút ánh mắt người đến tuyển mộ, vừa có thể tiết kiệm tiền bạc cớ sao mà không làm chứ?

So sánh với ba trăm binh sĩ của Áo Kha Nhĩ, bên Khang Tư thật rất kinh khủng, ước chừng gần năm nghìn người!

Nói cách khác, Khang Tư lần này tuyển mộ một phần mười dân cư ở Tân Thành, đồng thời cũng thu vào dưới trướng hết tám phần nam đinh từ mười tám tới ba mươi tuổi cường tráng nhất của Tân Thành. Khang Tư phân chia năm nghìn người này thành ba biên chế đại đội và ba Thiên nhân đội, đương nhiên lại phái ra sáu thân vệ đảm nhiệm chức trưởng quan.

Hiện tại toàn bộ quân đội Khang Tư khống chế ở trong tay, cũng chẳng hề cắt ra Tham mưu trưởng và Trưởng hậu cần đại đội.

Thiếu đi hơn năm nghìn đàn ông tráng niên này, đối với Tân Thành chỉ có năm vạn người mà nói là một đả kích thật lớn.

Đầu tiên thợ săn bắn đi săn bên ngoài gần như tuyệt chủng, giá cả thịt các loại và da lông thẳng đường tăng cao, tiệm cơm gần như không ai ghé vào, mà các nhân viên cửa hàng thiếu hơn phân nửa, sản xuất giảm xuống rõ rệt. Hơn nữa hơn năm nghìn người tung ra mua sắm ở bốn phía, lại làm cho vật tư ở Tân Thành càng khan hiếm, giá hàng tăng vọt.

Duy nhất tốt một chút chính là đồng ruộng vẫn giữ được ổn định, dù sao người bốn mươi tới sáu mươi tuổi còn có thể làm nông. Đương nhiên, đám đàn ông làm thuê vẫn cảm thấy cuộc sống hàng ngày dư giả dễ chịu, bởi vì thiếu hụt nhân công, hiện tại bọn họ có thể kén cá chọn canh, lựa chọn công việc giá cả thích hợp.

Chỉ có đám phú hộ ở Tân Thành hết sức bất bình với Khang Tư, không nói xưởng của họ thiếu hơn phân nửa công nhân, chính là nhân viên kẻ hầu người hạ của họ cũng giảm đi hơn phân nửa, gia đinh bán thân cũng không còn nhiệt tình làm việc, cả ngày chỉ muốn đi đầu quân, khiến cho rất nhiều loại việc làm tốn sức chỉ có thể ra ngoài mời người tới.

Cánh cửa của bộ chỉ huy liên đội gần như bị các phú hào tới lui san bằng, lão nhân Thượng tá cùng các sĩ quan tất cả đều chau mày ủ dột.

Lão Đại Trung tá vỗ bàn nói:

- Không nghĩ tới không nghĩ tới! Tên Khang Tư này không ngờ lập tức tuyển mộ nhiều binh sĩ như vậy, lão Nhị ngươi nói thế nào vậy? Không phải đã nói cho hắn biết không được vượt qua nhân số liên đội sao? Như thế nào hiện tại binh sĩ gần tới hai liên đội vậy?

Lão Nhị Trung tá ủy khuất nói:

- Ta cố ý đi hỏi dò hắn, nhưng ngươi có biết hắn trả lời thế nào không? Hắn nói đội phòng vệ chỉ có hai ngàn người, ba nghìn người kia là phụ binh, cũng chỉ là mời đến làm công nhật làm thay những việc vặt hàng ngày cho đội phòng vệ! Không tính là hạn ngạch binh sĩ của đội phòng vệ!

Lão Đại trợn to mắt quát:

- Cái gì! Phụ binh? Làm công nhật giúp việc vặt hàng ngày cho đội phòng vệ? Nếu là làm công nhật, vì sao lại cấp tiền cho bọn họ đi mua sắm binh khí? Vì sao mặc quần áo đồng phục, vì sao có tiền lương? Hơn nữa quan trọng nhất là... vì sao lại tiến hành phân nhóm đánh nhau kịch liệt để huấn luyện? Đây không phải bịt tai trộm chuông* còn là cái gì!

* YỂM NHĨ ĐẠO LINH bịt tai trộm chuông: tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vồ đập vỡ để dễ tẩu tán, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy.) CXDICT

Lão Nhị không lên tiếng. Lão Tam lại thở dài:

- Lão Đại! Bây giờ tức giận có ích lợi gì, xuất thân của tên kia khiến hắn căn bản không cần lo lắng tới chuyện quy tắc, muốn làm cái gì thì làm, chỉ trách chúng ta lúc trước cho hắn biên chế lớn như vậy thôi.

- Ta lại không cần biết tới hắn lãnh binh bao nhiêu! Ta quan tâm chính là hiện tại Tân Thành thiếu nhiều tráng đinh như vậy, các ngành các nghề này làm sao vận hành được chứ! Các ngươi không thấy đám phú hộ đều chạy tới đây khóc lóc kể lể sao?

Lão Đại vung tay lên nói như quát.

- Kích động cái gì?

Lão nhân đang uống trà ngẩng đầu liếc mắt nhìn lão Đại một cái.

Lão Đại lập tức rút người lại, lẩm bẩm nói:

- Trưởng quan! Chúng ta có thể duy trì lâu như vậy, ngoại trừ trên phương diện quân lương đúng hạn, còn phần lớn là dựa vào sự quyên góp của đám phú hộ đấy. Hơn nữa Tân Thành không ổn định cũng ảnh hưởng kế hoạch thảo phạt của chúng ta.

- Tâm tình tức giận khiến ngươi trở nên ngu xuẩn đến vậy sao?

Lão nhân chậm rãi nói:

- Hiện giờ Tân Thành đối mặt với khó khăn là vật tư khan hiếm, tráng đinh rất ít ỏi phải không?

- Đúng vậy! Kỳ thật quan trọng nhất là... tráng đinh rất thưa thớt, chỉ cần có nhân công cũng sẽ không quá mức khan hiếm vật tư.

Lão Đại vội gật đầu nói.

- Khang Tư nếu đã là chủ quan của Đội phòng vệ Tân Thành, như vậy Tân Thành xuất hiện khó khăn, hắn phải có trách nhiệm giải quyết: Vật tư thiếu hụt, bảo hắn làm bảo tiêu bảo vệ thương nhân đi tỉnh thành mua sắm; tráng đinh thiếu hụt, bảo hắn đi bắt sơn tặc về làm nô lệ.

Lão nhân hời hợt nói.

Các sĩ quan ở đây đối với đề nghị tìm bắt sơn tặc làm nô lệ của lão nhân này, cũng không lấy làm lạ, bọn họ để ý chính là một chuyện khác:

- Trưởng quan! Binh sĩ của Khang Tư mới thành lập ba ngày, hắn có năng lực tìm bắt sơn tặc sao? Hơn nữa Khang Tư bối cảnh cao sâu, chỉ sợ hắn sẽ không nghe lệnh làm việc đâu.

- Không quan hệ! Tuyên bố mệnh lệnh chính quy, đồng thời hỏi hắn có phải là sĩ quan liên đội thứ năm hay không, còn có phục tòng thi hành mệnh lệnh của bộ chỉ huy liên đội thứ năm hay không là được.

Lão nhân nói xong, tiếp tục híp mắt uống trà.

Lão Đại nhãn tình sáng lên hỏi:

- Rõ! Nhưng mà tên Áo Kha Nhĩ kia xử lý như thế nào?

Lão nhân không lên tiếng. Mà lão Tam lại lập tức nói:

- Tên kia cố sức nịnh bợ Khang Tư, nhìn thấy liền cảm thấy chán ghét! Tuyệt đối không thể để hắn tăng thêm mối quan hệ với Khang Tư, trực tiếp ra lệnh cho hắn đi điều tra tình hình thôn Sơn Mộc là được.

Mọi người sửng sốt:

- Mấy trăm người này chạy tới thôn Sơn Mộc có thể đả thảo kinh xà hay không?

Lão Tam nói một cách khẳng định:

- Chúng ta chính là muốn đả thảo kinh xà! Mấy trăm người này quần đảo tại phụ cận kia, hơn một ngàn tên sơn tặc kia ngay từ đầu sẽ cảnh giác, nhiều ngày sau tất nhiên sẽ lơi lỏng, chờ chúng quen nếp sau này Áo Kha Nhĩ bọn họ rời đi, bọn sơn tặc cũng sẽ lơi lỏng, chính là lúc thích hợp để chúng ta tới gần mai phục. Hơn nữa dấu vết của mấy trăm người này có thể che dấu vết của chúng ta, cho dù sơn tặc phát hiện tung tích chúng ta, cũng sẽ hiểu lầm là đám người Áo Kha Nhĩ kia.

- Sơn tặc có thể tập kích bọn họ hay không? Ba trăm người trong đó đều là tân đinh đấy, chỉ sợ một khi bị tập kích có thể làm cho bọn họ tan rã thì sao?

Lão Nhị lo lắng nói.

Lão Tam cười gằn nói:

- Hừ! Cũng không là người của chúng ta, quản bọn họ đi tìm chết, hơn nữa vậy chẳng phải là càng có thể làm cho bọn sơn tặc cho rằng chúng ta là một đám rác rưởi không chịu được một kích, không đáng để bọn chúng chú trọng sao?

Nghe nói như thế, các sĩ quan không cảm thấy phải hy sinh Áo Kha Nhĩ có cái gì không đúng, tất cả đều tán thưởng nói:

- Đúng vậy! Cứ như vậy, tới thời điểm giao chiến với chúng ta bọn sơn tặc sẽ coi thường thiếu cảnh giác, có thể giúp chúng ta một kích lập công lớn đây! Đến lúc đó lương bổng của đám nhãi con có thể tăng cao rồi!

Sau đó theo quyết định của sĩ quan bộ chỉ huy liên đội, hai tên tiểu binh đồng thời mang theo mệnh lệnh thư tiến vào chỗ Phủ quận trưởng.

Vừa vào cổng, đập vào mắt chính là một tổng thể màu đen, vô số nam binh mặc áo đen hai tay cầm thương, dưới khẩu lệnh của trưởng quan tiến hành động tác xông tới đâm mạnh phía trước.

Một tên tiểu binh lập tức đi về hướng mấy trưởng quan đang nghiêm túc quan sát động tác quân đội của đội ngũ áo đen. Còn tên kia thì đi về hướng một góc thao trường toàn một màu lam.

Không sai! Vừa nghe được phải tự mình phụ trách trang phục thống nhất, Khang Tư không chút suy nghĩ liền lựa chọn màu đen làm đồng phục của đội phòng vệ, kiểu dáng trang phục có điểm giống cách ăn mặc của thợ săn bắn. Mà Áo Kha Nhĩ cũng được đãi ngộ như nhau liền lựa chọn màu lam làm đồng phục của đội thành vệ, trang phục có hơi giống cách ăn mặc của gia đinh phú hộ.

Việc mua sắm hai loại quần áo này khiến các tiệm may và cửa hàng vải vóc kiếm được một khoản lợi lớn, nhưng đồng thời cũng vét sạch vải vóc ở Tân Thành.

Áo Kha Nhĩ thấy tiểu binh đưa mệnh lệnh thư tới, vừa đọc xong lập tức choáng váng mặt mày, một hồi lâu mới giật mình nhìn tên tiểu binh nói:

- Đây là có chuyện gì? Thủ hạ của ta là thành vệ đội mà, vì sao phải đi ra ngoài tuần tra?

Tiểu binh mặt không chút thay đổi nói:

- Thật có lỗi! Ta chỉ là một tiểu binh, không biết quyết định của cấp trên, có điều cấp trên bảo ta nhắn một câu: "Ngươi có phải là sĩ quan liên đội thứ năm hay không? Có phục tòng mệnh lệnh của liên đội thứ năm hay không?"

Nói xong, hắn cúi chào, xoay người chạy đi.

- Đại nhân! Xảy ra chuyện gì?

Liệt Văn và An Đạt tiến lại gần hỏi.

- Các ngươi tự xem đi.

Áo Kha Nhĩ đưa mệnh lệnh thư qua.

Vừa xem xong, An Đạt tính tình nóng nảy lập tức quát:

- Chết tiệt! Đây không phải là bảo chúng ta đi chịu chết sao? Bọn khốn này...

Hắn nói đến đây đã bị Liệt Văn bịt miệng lại.

Liệt Văn thấp giọng quát:

- Đồ ngu! Trước công chúng muốn nói gì thì nói sao? Tội danh bất kính với Trưởng quan có thể chém rụng đầu của ngươi đó!

An Đạt vừa được buông tay bịt miệng ra có chút ngạc nhiên, lại có điểm khó chịu thấp giọng nói:

- Ta là bị bọn họ chọc tức quá giận. Chúng ta đâu có đắc tội với họ? Lại muốn chúng ta dẫn đám tân đinh mới nhập ngũ ba ngày này, ra khỏi thành đi phụ cận cái thôn Sơn Mộc gì đó tuần tra? Không phải nói địa phương này đã bị sơn tặc biến thành đống hoang phế sao? Cũng không có người Tân Thành sinh sống, chúng ta còn tuần tra cái gì chứ?

- Đại nhân! Mệnh lệnh này ngài tiếp nhận sao?

Liệt Văn hướng Áo Kha Nhĩ hỏi, An Đạt vừa định mở miệng đã bị Liệt Văn đá một cước, ngoan ngoãn ngậm miệng lại chờ đợi Áo Kha Nhĩ trả lời.

Áo Kha Nhĩ thở dài:

- Ôi! Tên lính liên lạc kia truyền một câu, hỏi ta có phải sĩ quan liên đội thứ năm hay không, có phục tòng mệnh lệnh hay không. Hàm ý nói là không phục tòng mệnh lệnh liền dựa theo quân quy xử phạt. Nếu như vậy, ta có thể không tiếp nhận sao? Trừ phi ta có thể vứt bỏ thân phận này mai danh ẩn tích.

Nghe nói như thế, Liệt Văn cùng An Đạt đều không lên tiếng nữa, thật vất vả mò tới địa vị Thiếu tá này, sao có thể dễ dàng vứt bỏ chứ.

Nhìn đến vẻ mặt của hai thủ hạ, Áo Kha Nhĩ đột nhiên cười nói:

- Kỳ thật đây cũng là cơ hội tốt để lập công. Chúng ta ra ngoài tuần tra khẳng định sẽ gặp bọn sơn tặc, chỉ cần chuẩn bị tốt khâu tình báo, không gặp phải một lực lượng lớn sơn tặc, dựa vào mười mấy thân vệ của ta, tiêu diệt mười đến hai mươi sơn tặc, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Hơn nữa có thể nhân cơ hội này rèn luyện ba trăm tên tân binh, huấn luyện gì đi nữa cũng không bằng thực chiến, tiếp xúc với máu lửa chiến trường tân binh rất nhanh sẽ trở thành lão binh.

Nghe nói như thế, An Đạt lập tức vui tươi hớn hở nói:

- Đúng vậy! Vốn dựa theo thân phận tham mưu và chức vụ chủ quan đội thành vệ cổng phía Tây của đại nhân, đó là tuyệt đối không thể ra khỏi thành tác chiến.

- Cũng không biết đám chỉ huy liên đội kia nghĩ thế nào, không ngờ lại cấp cho đại nhân một cái cơ hội lập công như vậy, thật đúng là trời giúp đại nhân mà! Chỉ cần đại nhân lập công tấn chức, đâu còn cần quan tâm tới tên tiểu tử kia giúp đỡ!

- Ha ha! Thiếu tá tấn chức Trung tá cũng không phải chém rụng mấy cái đầu là có thể. Dựa theo quy định quân đế quốc, ít nhất phải chỉ huy đội quân tiêu diệt một chi quân địch cùng cấp đại đội nhân số với biên chế đế quốc, mới có thể được đề bạt lên Trung tá.

Áo Kha Nhĩ cười nói.

- A? Thượng úy tấn chức Thiếu tá là phải chèm hai trăm cái thủ cấp, như thế nào Thiếu tá thăng Trung tá, biến thành phải tiêu diệt một chi quân địch biên chế đại đội? Khó khăn tăng nhiều như vậy à?

An Đạt có hơi giả ngây giả dại nói. Bọn họ trà trộn trong đế quốc, hơn nữa lòng mang chí lớn, sao lại không biết quy định của quân đế quốc.

Áo Kha Nhĩ đương nhiên biết thủ hạ đang khuyên răn mình, hắn cười nói:

- Không có biện pháp, ai kêu đế quốc Áo Đặc Mạn quân quy sâm nghiêm như thế. Nếu không nó cũng không thể trở thành đại quốc bậc nhất ở đại lục. Tuy nhiên may mắn là quân quy đó đã không được thực thi nghiêm khắc: Người có chỗ dựa có thể thoải mái đề bạt, ngược lại người không có bối cảnh chỉ có thể dựa vào quân công chậm rãi bò lên, bởi vậy căn cơ của quân đế quốc mới bắt đầu lung lay. Thế nhưng thực đáng tiếc chính là đường tấn chức của sĩ quan bình thường không có bị phá hư, bằng không toàn bộ quân đế quốc đã sớm chia năm xẻ bảy rồi.

Nói đến đây trên mặt Áo Kha Nhĩ lộ vẻ tiếc hận, người không biết rõ còn tưởng rằng hắn tiếc hận cho thượng tầng quân đế quốc cũng bị thối nát đấy.

Liệt Văn làm hết trách nhiệm nhắc nhở:

- Đại nhân! Vừa rồi cũng có lính liên lạc tìm Khang Tư, không biết hắn nhận được mệnh lệnh gì đây? Nếu cũng giống như chúng ta thì chúng ta có bạn rồi. Phải biết rằng thành lập tình hữu nghị trên chiến trường so ra vững chắc hơn đấy.

Áo Kha Nhĩ nhướng mày, tiếp theo lộ ra nét mặt tươi cười:

- Đúng vậy! Đi hỏi thử xem.

Khi Áo Kha Nhĩ đi tới gặp Khang Tư, thì phát hiện đám người Khang Tư không có biểu lộ tâm tình gì đặc biệt, gã Uy Kiệt kia đang cất tờ mệnh lệnh thư vào văn kiện nội bộ.

Áo Kha Nhĩ nhìn thoáng qua mệnh lệnh thư, bày ra vẻ tươi cười sáng lạn thân thiết hỏi:

- Khang Tư lão Đại! Tiểu đệ mới vừa nhận được mệnh lệnh, phái tiểu đệ dẫn thành vệ đội cổng phía Tây đi tuần tra vùng phụ cận thôn Sơn Mộc đấy, vừa rồi nhìn thấy cũng có lính liên lạc truyền lệnh cho huynh, không biết có thể cho tiểu đệ biết đại ca nhận được mệnh lệnh gì không? Nếu cũng là tuần tra, chúng ta thì có bạn rồi.

Khang Tư lắc đầu cười khổ nói:

- Ta không có may mắn như ngươi vậy đâu. Ta nhận được mệnh lệnh phải hộ tống thương nhân đi tỉnh thành mua sắm, đồng thời còn ra lệnh cho ta bắt hơn năm ngàn tên tù binh sơn tặc làm nô lệ cho Tân Thành.

Vừa mới bắt đầu nghe được không may mắn như mình, trong lòng đám người Áo Kha Nhĩ còn đang vui sướng khi người gặp họa, chờ đến lúc nghe được nhận nhiệm vụ hộ tống thương nhân đi mua sắm, lập tức tức giận đến hai mắt đều đỏ bừng. Đây là nhiệm vụ gì chứ? Chẳng khác nào dạo chơi ngoại thành! Không ngờ còn nói mình không may mắn? Cái này không phải là lời nói châm chọc sao?

Có điều nghe tới phải bắt hơn năm ngàn tên tù binh sơn tặc về làm nô lệ, trong mắt đám người Áo Kha Nhĩ bên này, không ngờ toát ra vẻ mặt "ngươi thật đáng thương".

Bất cứ người nào cũng đều biết rằng: giết chết một địch nhân dễ dàng hơn nhiều so với bắt địch nhân làm tù binh, thế mà hiện tại Khang Tư nhận nhiệm vụ bắt năm ngàn tên tù binh sơn tặc làm nô lệ. Nói cách khác, một khi trong đám sơn tặc đó có một tên tự sát, Khang Tư phải bắt một tù binh khác thay thế.

Mà dựa theo lời đồn tính cách của sơn tặc quen nếp quật cường cương liệt một khi bị bắt giữ, khẳng định đa số sơn tặc đều tự sát, trừ phi có thứ gì đó có thể uy hiếp bọn chúng.

Hiện tại trong thành nô lệ sơn tặc tại các nhà giàu có, đều là lấy người nhà của bọn chúng để uy hiếp. Nếu không nhờ có sự uy hiếp này, bọn chúng ngay lúc bị bắt liền tự sát, đâu còn có cơ hội làm nô lệ.

Nói cách khác, Khang Tư nhận nhiệm vụ này là không có khả năng hoàn thành. Đương nhiên, việc này Áo Kha Nhĩ không ngu dại gì nhắc nhở Khang Tư: để hắn bận rộn đi làm một việc vô ích, không phải là một chuyện rất tốt sao?

- Thật là! Như thế nào lại còn tồn tại nô lệ chứ? Không phải nói đế quốc không có nô lệ sao?

Tương Văn bĩu môi nói, hắn đương nhiên biết nhiệm vụ này khó khăn, cho nên không kìm được lẩm bẩm oán trách.

Áo Kha Nhĩ nghe mỹ nữ nói chuyện lộ ra vẻ mặt đẹp mê người, hắn phản xạ có điều kiện tươi cười nói:

- Ha ha! Tương Văn tiểu thư! Đây chính là nói lời dễ nghe với người mặt mày sáng sủa: kỳ thật khắp đế quốc nhà phú hào nào lại không có dự trữ nuôi dưỡng nô lệ chứ, ở một số vùng xa xôi hẻo lánh ngay cả giao dịch nô lệ đều là quang minh chính đại. Đế đô tuy rằng coi như không có, nhưng nô bộc mà các viên quan dung nạp và những tù binh không có người chuộc về, không phải cũng giống nhau đều trở thành nô lệ để mua bán sao?

Nghe nói lời này, Tương Văn và Uy Kiệt không khỏi nhớ tới thân thế của mình, nếu không đi theo đại nhân, e rằng chính mình cũng chỉ là thân phận một kẻ nô lệ thôi? Nghĩ vậy, Tương Văn cùng Uy Kiệt đột nhiên kích động lên, hai mắt bắn ra hàn quang, bọn họ lần nữa xác định lời thề của chính mình: "Thề sống chết bảo vệ đại nhân!"

Áo Kha Nhĩ bị ánh mắt của hai người dọa cho hoảng sợ, mình không có nói cái gì sai lầm mà! Vì sao bọn họ đột nhiên lại kích động lên như vậy? Thật không hiểu nổi.

Vứt bỏ mối nghi hoặc trong lòng, Áo Kha Nhĩ hướng Khang Tư nói:

- Không biết Khang Tư lão Đại khi nào thì xuất phát? Mang theo bao nhiêu người? Tiểu đệ chuẩn bị tiễn đưa ngài một đoạn.

Khang Tư nói:

- Ngày mai xuất phát, bộ chỉ huy liên đội yêu cầu ta mang theo tất cả mọi người. Không biết ngươi thì khi nào xuất phát?

Áo Kha Nhĩ lộ vẻ mặt đáng tiếc nói:

- Ôi! Vậy không có biện pháp rồi, tiểu đệ cũng là ngày mai xuất phát, Khang Tư lão Đại cũng cần chuẩn bị trước khi lên đường, tiểu đệ sẽ không quấy rầy nữa. Cáo từ.

Nói xong hắn chào theo quân lễ rồi dẫn người đi.

Hắn quay người lại, vẻ tươi cười trên mặt lập tức sáng lạn đến dọa người.

Liệt Văn vội nói:

- Đại nhân! Khó trách Khang Tư nói không may mắn như ngài, ngài có thể lập công, mà Khang Tư lại chỉ có thể buồn rầu hoàn thành nhiệm vụ. Một tiến một lui thế này, nói không chừng thời gian không bao lâu, quân hàm của ngài sẽ cao hơn Khang Tư đấy.

- Ha ha! Đúng vậy! Mọi người cố gắng đi! Thành công của ta là thành công của các ngươi.

Lúc này Áo Kha Nhĩ cảm thấy chính mình rất muốn ngửa mặt lên trời cười thoải mái, cuối cùng so ra Khang Tư thua sút mình rồi!

Sao hắn lại nghĩ như vậy? Đó là vì hắn không tin Khang Tư có năng lực hoàn thành nhiệm vụ bắt năm ngàn tù binh sơn tặc này. Chỉ cần Khang Tư không hoàn thành nhiệm vụ, như vậy cho dù Khang Tư chỉ huy năm nghìn quân kia tiêu diệt năm vạn tên sơn tặc, lập quân công to lớn hắn cũng không có thể tấn chức!

Bởi vì quân đế quốc vì để ngăn chặn sĩ quan thăng cấp dựa vào địa vị, nên bỏ qua nhiệm vụ vốn do thượng cấp sắp xếp, đặc biệt trong quân quy có quy định: hoàn thành nhiệm vụ do thủ trưởng trực thuộc bố trí trước, bất kể trong thời gian đó lập được quân công loại nào, cũng không được đề bạt.

Hơn nữa mang nhiều người ra ngoài như vậy, chỉ riêng vấn đề lương thảo cũng có thể ăn chết hắn rồi!

Khi Áo Kha Nhĩ tâm thần sảng khoái lanh lẹ rời đi, Tương Văn lập tức hướng Khang Tư hỏi:

- Đại nhân! Chúng ta hộ tống thương nhân đi tỉnh thành nhiều người như vậy, lương thực sử dụng suốt lộ trình là từ thương nhân phụ trách hay là chúng ta tự cung cấp?

- Ồ? Điều này hình như không có nhắc tới.

Khang Tư nhìn về phía Uy Kiệt.

Uy Kiệt nghe vậy, lấy ra mệnh lệnh thư, vừa xem xong hắn bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân! Trên này yêu cầu chúng ta tự mình phụ trách lương thảo bộ đội.

- Đại nhân! Lần này mệnh lệnh của bộ liên đội thật sự rất cổ quái. Như thế nào muốn chúng ta hộ tống thương nhân? Hơn nữa sau đó còn muốn chúng ta bắt năm ngàn tên sơn tặc làm tù binh, nhưng lại là ngày mai phải lên đường. Phải biết rằng chúng ta thành lập bộ đội mới ba ngày mà. Cảm giác như có điều muốn hãm hại chúng ta chăng.

Tương Văn lo lắng nói.

Khang Tư thở dài nói:

- Căn cứ tin tình báo của mật vệ cho thấy, bởi vì chúng ta tuyển mộ tới năm ngàn người cường tráng, khiến cho dân cư ở Tân Thành thiếu một phần mười, hơn nữa đều là nam đinh trưởng thành, bởi vậy gây ra tình trạng thiếu nhân công, khan hiếm vật tư. Những thương nhân này phải đi tỉnh thành mua hàng, mà những tù binh này là dùng để gia tăng người lao động ở Tân Thành, cho nên cũng không là cái gì hãm hại hay không hãm hại, hoàn toàn là chúng ta tự mình chuốc lấy phiền toái. Ôi! Sĩ quan liên đội thứ năm quả thật phí nhiều đầu óc!

- A! Nếu không phải hãm hại, vậy chúng ta căn bản là không cần lo lắng cái gì.

Tương Văn lập tức buông lỏng không còn lo lắng. Nhưng mà ngay sau đó, hắn liền quấn lấy Uy Kiệt dò hỏi tin tình báo mật vệ nghe được ở bộ chỉ huy liên đội.

Bị cuốn lấy không có biện pháp, Uy Kiệt đành phải giao mấy tờ giấy cho Tương Văn, xem xong tin tình báo, Tương Văn mới hiểu được vì sao vừa rồi đại nhân nói thật khó hiểu: liên đội thứ năm hao phí đầu óc, thì ra là bọn họ vì để tiêu diệt sơn tặc đạt được quân công, gần như cái gì cũng không quan tâm nữa.

Đương nhiên, Tương Văn cũng phát hiện nguyên nhân vì sao liên đội phái Áo Kha Nhĩ đi tuần tra, chỉ có điều Tương Văn không có hứng thú nhắc nhở Áo Kha Nhĩ, giống như gã Trung tá kia nói, không là người một nhà quản hắn đi tìm chết làm gì.

Ở thời điểm Tương Văn xem văn kiện, Uy Kiệt lại hướng Khang Tư đề nghị:

- Đại nhân! Nếu chúng ta tự mình phụ trách lương thảo, hiện tại tồn kho chỉ có đủ để chúng ta chống đỡ năm ngày. Mà từ đây tới tỉnh thành, chúng ta nhiều người như vậy chậm rãi đi bộ ước chừng phải hai mươi ngày, lương thảo không đủ rồi.

- Ừ! Ngươi dẫn người đi mua sắm đi! Trừ lương thảo, mặt khác thuốc men, đồ quân dụng linh tinh các loại cũng phải mua sắm một số đi, tốt nhất là có thể mua được mấy chiếc xe ngựa.

Khang Tư đã từng làm quan hậu cần, lập tức nhanh nhẹn liệt kê một tờ danh mục mua sắm giao cho Uy Kiệt.

Nhận được tờ danh mục mua sắm Uy Kiệt lập tức dẫn người đi ra ngoài. Kỳ thật không cần tờ danh mục mua sắm, Uy Kiệt cũng biết phải mua thứ gì, dù sao hắn cũng theo Khang Tư làm lính hậu cần một thời gian.

Ngày hôm sau, đám chiến binh và phụ binh đội phòng vệ đã biết phải hộ tống thương nhân đi về tỉnh thành, liền dậy thật sớm chuẩn bị hành lý. Thực ra nhóm chiến binh không có chuẩn bị thứ gì, chỉ là một cây trường thương bằng cây tre đầu bịt sắt dài chừng ba thước, một bộ quần áo để thay đổi, một ấm nước và ba ngày lương khô.

Nói đến thật khó tin, vốn Khang Tư bỏ tiền ra để lò rèn rèn cho đội phòng vệ mỗi người một thanh cương đao, đáng tiếc lò rèn không có nhiều tài liệu như vậy, cuối cùng chỉ có thể thỏa mãn mỗi người một cây tre đầu bịt sắt làm trường thương. Việc này khiến rất nhiều thần tiễn thủ và thợ săn chuyên sử dụng đao không thể phát huy bản lãnh của mình, làm cho bọn họ thường xuyên càu nhàu.

Đúng vậy, lấy cây tre làm thương, đây cũng là chuyện không có biện pháp, chỉ cần đúc mấy ngàn cái đầu thương, khiến cho người của lò rèn mệt thở hào hển rồi, càng đừng nghĩ để cho bọn họ hỗ trợ đẽo cây gỗ làm thương. Mà nếu muốn lập tức trang bị vũ khí cho năm ngàn người này, cũng chỉ có sử dụng cây tre làm thương mới kịp.

Tuy nhiên cây trường thương tre này cũng rất thích hợp cho tân binh sử dụng, một là nhẹ nhàng, một cây trường thương dài ba thước không nặng mấy, chính là một lão già cũng có thể múa may; thứ hai là mỗi khi hư hao đổi mới, chỉ cần tìm cây tre cùng một cỡ chiều dài thích hợp bịt đầu sắt là được. Phải biết rằng vùng núi này cái gì khác không có, nhưng cây cối và tre thì khắp nơi đều có, tìm một cây tre thích hợp thật rất dễ dàng.

Trường thương của phụ binh đặt ở trên xe ngựa. Binh khí của họ trừ trường hợp cần thiết tự mình sử dụng, ngoài ra sẽ trở thành binh khí hậu bị của chiến binh.

Có điều đừng tưởng bọn họ rảnh rang không cần mang binh khí, quân đội hành quân cần bếp nấu, lương thực, muối ăn, trang phục, nồi niêu xoong chảo, còn có đủ loại đồ dùng vụn vặt của quân đội, mặc dù mua tới mười chiếc xe ngựa chứa đầy ắp, mà mỗi phụ binh còn phải mang trên lưng một cái bao có tới năm sáu mươi cân.

Phụ binh bản thân mang vác nặng nề, nhìn đến bộ dáng chiến binh kia thoải mái nói chuyện với nhau, tất cả đều thầm cắn răng hạ quyết tâm: Hãy đợi đấy! Ngày phát lương tháng sau, lão tử nhất định phải trở thành chiến binh!

Thao trường chỗ Phủ quận trưởng chứa đầy từng mảng lớn màu đen, chỉ có một góc chỗ có chút màu lam. Song phương đều đang đợi chủ quan mình xuất hiện. Cùng so sánh, bên Khang Tư thì sĩ khí dâng cao, còn bầu không khí bên Áo Kha Nhĩ kia có vẻ trầm lặng.

Nhưng mà cũng không có biện pháp, một bên nghe được năm ngàn người mình hộ tống thương nhân đi tỉnh thành, quả thực chính là võ trang du hành, thật quá an toàn đương nhiên tâm tình thả lỏng.

Hơn nữa bọn họ đúng là từ trước đến nay chưa từng đi tỉnh thành, lần này nhất định phải quần đảo mua sắm một phen, nghe nói có hội chợ mừng năm mới ở tỉnh thành, đến lúc đó thuận tiện mua vài thứ quay về làm lễ vật tân niên. Phải biết rằng khi đám thân bằng quyến thuộc biết được tin tức, đã sớm tìm tới cửa nhờ vả mua đồ. Đến nỗi nhiệm vụ tìm bắt năm ngàn tên sơn tặc? Sớm đã bị bọn họ lựa chọn cách quên đi rồi.

Mà một bên lại nghe được chính mình phải rời xa thành trì, đi tuần tra quanh thôn đã bỏ hoang thuộc vùng hoạt động của sơn tặc. Bọn họ hiểu được chính mình phải đi làm cái gì không thấp thỏm lo âu mới là lạ.

Ngoài cửa, gần trăm chiếc xe ngựa lớn nhỏ đang chờ đợi. Nghe nói lần này có năm ngàn phòng vệ quân hộ tống, tất cả các lão bản cửa hàng ở Tân Thành cần nhập hàng, toàn bộ tự mình xuất động, hơn nữa tất cả đều mang theo gia quyến, hoàn toàn không giống như đi mua hàng hóa, ngược lại như là đi du lịch.

Kỳ thật điều này cũng rất bình thường, phải biết rằng bình thường những lão bản cần mua hàng đều là phái thuộc hạ đi, dù sao trong rừng núi nơi nơi đều là sơn tặc xuất quỷ nhập thần, xui xẻo một cái bất cứ lúc nào hàng hóa mất, đến cái mạng cũng không còn, đâu dám tự mình đi mạo hiểm chứ!

Mà lúc này có năm ngàn người hộ tống, tuyệt đối an toàn không có vấn đề gì, sao còn không nhân cơ hội đi ra ngoài hít thở không khí? Hoặc có thể kiếm cách định cư ở ngay tỉnh thành. Dù sao sống tại đây cũng giống như ngồi tù, chỉ có điều đáng tiếc là phải vứt bỏ chuyện làm ăn buôn bán này thôi.

Nhóm thương nhân cũng biết Khang Tư là thần hộ mệnh suốt lộ trình của mình, cho nên nhìn thấy Khang Tư đi tới đây, tất cả đều tiến đến lôi kéo làm quen. Nguồn truyện: Y

Mất một phen miệng lưỡi xã giao, Khang Tư phóng mình lên ngựa phất tay một cái, lập tức khoảng năm mươi tên thân vệ cưỡi ngựa giục ngựa lộp cộp phóng đi trước, bọn họ là đội ngũ thám báo đi tiên phong.

Tiếp theo chính là hai biên chế đại đội chiến binh xuất phát, theo sau là cả trăm chiếc xe ngựa của thương nhân người kêu ngựa hí nhốn nháo, rồi mới theo sau ba ngàn phụ binh và mười chiếc xe ngựa chứa đầy vật tư quân dụng, cuối cùng là đại đội chiến binh còn lại, và năm mươi thân vệ kỵ binh áp trận hợp thành đoàn quân.

Đội ngũ của Khang Tư trong ánh mắt của vô số dân chúng rầm rộ rời khỏi Tân Thành. Ngay sau đó, đám người Áo Kha Nhĩ cũng đi ra tập trung rồi cả đội xuất phát.

Áo Kha Nhĩ vung chân bước trên đường, không thể tránh khỏi dùng ánh mắt đố kỵ nhìn chằm chằm vào Khang Tư lắc lư trên lưng ngựa phía trước đội ngũ kỵ binh. Mãi đến lúc hai đội ngũ phân ra hai đường, Áo Kha Nhĩ mới ổn định lại tâm tình, bắt đầu phái ra thám báo đi cảnh giác tình hình bốn phía.

126. Chương 126: Chấp Hành Nhiệm Vụ. (1)

Trong phòng họp của bộ chỉ huy liên đội năm thành Tân Thành, lão Thượng tá cùng lão Đại, lão Nhị và lão Tam bốn người đang ngồi, lão Tam đang nhâm nhi chén trà ngẩng đầu lên hỏi:

- Trưởng quan! Sao ngài lại ra lệnh cho Khang Tư dẫn người đi bắt năm nghìn sơn tặc về làm nô lệ? Nhiệm vụ này chắc chắn là hắn không thể hoàn thành rồi. Khang Tư ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thì không thể thủ thành được nữa. Kế hoạch chinh phạt của chúng ta làm sao có thể hoàn thành đây?

Lão Thượng tá mỉm cười không nói gì rồi quay lại nhìn lão Nhị:

- Lão Nhị! Ngươi bí mật phái người cưỡi khoái mã đuổi theo Khang Tư, bảo hắn mặc kệ là lừa gạt, thuê mướn hay chiêu mộ cũng tốt; thậm chí trực tiếp mua làm nô bộc cũng được, làm sao cho đủ năm nghìn tráng đinh đưa về là hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe vậy mọi người đều sửng sốt, lão Đại là người linh hoạt nhất trong bọn giật mình nói:

- Trưởng quan! Ngài nghi ngờ trong bộ chỉ huy liên đội chúng ta có thám tử của sơn tặc?

Lão Nhị, lão Tam nghe nói như thế lập tức chấn động, không xuất hiện chuyện đáng sợ như vậy chứ?

Lão nhân lắc đầu cười nói:

- Ngươi thật đúng là nghĩ lung tung, nếu bộ chỉ huy liên đội của chúng ta có thám tử của sơn tặc, chúng ta đã sớm toàn quân bị diệt rồi. Ngươi không nghĩ ta vì sao ta lại cấp cho Khang Tư mệnh lệnh chính quy, để cho tất cả mọi người đều biết sao?

- A! Nói như vậy trong thành có thám tử của sơn tặc? Bọn sơn tặc hung tàn ác độc không ngờ lại dám như vậy, dám cả gan lẻn vào Tân Thành của chúng ta!

Lão Tam lập tức nhảy dựng lên nói, nhưng lập tức lại bị chính hắn phủ quyết:

- Không có khả năng, sơn tặc có bộ dáng đặc thù, vừa thấy là biết liền, chẳng lẽ là trong thành có người đầu phục sơn tặc?

Nói đến đây, chính ngay lão Tam cũng không tin điều mình nói.

Lão Nhị bình tĩnh hơn, thở dài nói:

- Chuyện này không thể tránh khỏi, Tân Thành có đến hơn năm vạn người, xung quanh lại có không ít hộ săn bắn phân tán ở khắp nơi, hơn nữa nơi này lại tiếp giáp Sơn Việt tộc, số người mang huyết mạch Sơn Việt cũng có không ít. Bọn họ đầu nhập vào Sơn Việt tộc cũng không có gì kỳ quái.

- Cái đồ tạp chủng chết tiệt!

Lão Thượng tá tức giận lên tiếng.

Lão Tam tỏ vẻ cực kỳ khó chịu, mắt lóe ra ánh sắc lạnh..

Giọng lão nhân dịu lại:

- Được rồi! Không cần nhiều lời, chuẩn bị sẵn sàng, chờ Khang Tư trở về, chúng ta lập tức xuất phát.

- Tuân lệnh!

Mấy Trung tá lập tức đứng dậy hô to.

Nhận được mệnh lệnh mới nhất của bộ chỉ huy liên đội, Khang Tư rất ngạc nhiên. Đột nhiên lại sửa đổi mệnh lệnh? Hơn nữa lại có chuyện tốt như thế? Uy Kiệt cực kỳ đau khổ nghĩ đến việc bộ chỉ huy liên đội thay đổi mệnh lệnh mà mình không thể biết. Thật ra bởi vì quyết định thay đổi mệnh lệnh chỉ do mấy người đưa ra, nên mật vệ đúng là không có biện pháp biết được.

Tương Văn không nghĩ nhiều như vậy, hắn vui mừng nói:

- Đại nhân! Tốt quá rồi, không cần lao lực chúng ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ này rồi.

- Ai nói không cần lao lực? Chúng ta làm thế nào để tìm được năm nghìn tên tráng đinh đây?

Khang Tư băn khoăn nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tương Văn cười nói

- Chuyện này rất đơn giản, không phải Tỉnh Trưởng cùng Sư đoàn trưởng có giao dịch quan hệ cùng chúng ta sao? Bọn họ nhất định có cách giải quyết. Mà nói không chừng gần gũi với Sư đoàn trưởng, chúng ta có thể kiếm được đủ bộ trang bị cho đội phòng vệ đó.

Khang Tư vừa gật gật đầu, Uy Kiệt liền vỗ tay nói:

- Đại tỷ nói rất đúng! Hai đầu sỏ bọn họ ra tay, đừng nói là năm nghìn người, cho dù năm vạn người cũng là chuyện dễ dàng. Hơn nữa nếu do Sư đoàn trưởng cùng Tỉnh Trưởng liên danh ký tên, chúng ta liền có được quyền lợi điều động cấp dưới của thành vệ đội. Chỉ cần Sư đoàn trưởng cùng Tỉnh Trưởng giúp Đội

phòng vệ thành Tân Thành chúng ta báo danh tại tỉnh thành, Đội phòng vệ thành Tân Thành của chúng ta có thể hoạt động trong toàn bộ địa giới của tỉnh, mà không phải chỉ có thể hoạt động ở thành Tân Thành.

Nghe thấy có thể hoạt động trong toàn bộ địa giới của tỉnh, Khang Tư lập tức động lòng, không kìm nổi hỏi liền:

- Có quy định như vậy sao?

Tương Văn cũng đón ý nói hùa theo:

- Đúng vậy! Nếu có quy định như thế, tại sao ở tỉnh Hải Tuyền chúng ta lại không biết?

Khang Tư không lên tiếng, Uy Kiệt đành phải trả lời cho Tương Văn:

- Xin thưa đại tỷ! Ở tỉnh Hải Tuyền chúng ta là lãnh địa sĩ quan, dân binh không thể rời khỏi lãnh địa! Nếu không phải bộ liên đội cho đại nhân quản lý tất cả Quân trị an, cho chúng ta biên chế thành vệ đội, Đội phòng vệ của chúng ta chỉ có tính cách dân đoàn, căn bản là không thể hoạt động trong toàn bộ địa giới của tỉnh. Phải biết rằng dân đoàn cùng dân binh lãnh địa đều giống nhau, không thể rời khỏi địa giới.

- Nếu dân đoàn cũng giống dân binh, thì vì cái gì ngươi nói Đội phòng vệ của chúng ta có thể hoạt động trong toàn tỉnh?

Tương Văn chất vấn.

Khang Tư cũng rất ngạc nhiên, tuy hắn là Thiếu tá quân đế quốc, nhưng với mấy kiến thức thường thức đó lại thật sự không hề biết đến.

Uy Kiệt giải thích:

- Đại tỷ! Chúng ta không phải là dân đoàn! Đội phòng vệ Tân Thành là do chúng ta tự xưng hô. Đối với quan trên chúng ta không phải là Đội phòng vệ, mà là thành vệ đội của Tân Thành! Là tham mưu của liên đội thứ năm, Thiếu tá Khang Tư kiêm nhiệm chỉ huy thành vệ đội Tân Thành!

Biết thành vệ đội cùng dân đoàn khác nhau cái gì không? Đầu tiên chính là: thành vệ đội ngoài nhiệm vụ áp giải thuế thu lên tỉnh thành, còn có thể mua sắm vật tư phương tiện cho tỉnh thành và các đơn vị trực thuộc! Mà dân đoàn mặc kệ vì lý do gì cũng không được rời khỏi nơi đóng quân, trừ khi có mệnh lệnh của Trưởng quan cao nhất trong tỉnh.

Cho nên, thành vệ đội là lực lượng vũ trang của địa phương, có thể rời khỏi nơi đóng quân dù không có mệnh lệnh, dân đoàn dám can đảm rời khỏi phạm vi qui định, lập tức bị xét nhà diệt tộc với tội danh mưu nghịch.

Bằng không ngươi nghĩ lại xem sĩ quan bộ chỉ huy liên đội vì cái gì phải ủy thác cho chúng ta hộ tống các thương nhân đến tỉnh thành mua sắm? Bọn họ phái người đến không được sao? Mà các thương nhân này vì sao không đến các quận phủ lân cận mua sắm chứ?

Chính là bởi vì chi đội ngũ này của chúng ta chỉ có quyền đi tới tỉnh thành, nếu tự tiện đi tới các quận thành khác, khẳng định sẽ bị bắt hạ ngục!

Uy Kiệt hăng hái nói đến sùi bọt mép.

- Thì ra là thế, khó trách gã Áo Kha Nhĩ được biên chế Tây Môn thành vệ đội lại hưng phấn đến thế, mà thủ hạ của hắn cũng không sử dụng thương tre bịt sắt như chúng ta, thì ra là hắn đoán chắc có thể chạy đến tỉnh thành để đổi trang bị. Nhưng cái đó và việc chúng ta có thể hoạt động trong toàn bộ tỉnh thành có quan hệ gì?

Tương Văn lại hỏi.

Uy Kiệt sờ sờ lên đầu:

- Ồ! Đại tỷ không thể tưởng tượng được sao? Chỉ cần Sư đoàn trưởng cùng Tỉnh Trưởng cùng ký tên cấp công văn: bởi vì tỉnh thành vật tư khuyết thiếu, trường hợp đặc biệt chấp thuận cho thành vệ đội thành Tân Thành được phép mua sắm vật tư trong toàn tỉnh, thế thì thành vệ đội, kỳ thật là Đội phòng vệ của chúng ta, đi lại vận chuyển trong toàn tỉnh đều là hợp pháp.

Nếu chỉ là dân đoàn, khi Tỉnh Trưởng cùng Sư đoàn trưởng dám can đảm chấp thuận cho dân đoàn rời khỏi địa giới, Sư đoàn trưởng cùng Tỉnh Trưởng sẽ phải nhận tội danh mưu đồ gây rối.

- Tỉnh thành khuyết thiếu vật tư? Ta nhớ rõ tỉnh thành là địa phương có đầy đủ vật tư nhất mà? Lý do này có làm cho người ta tin phục sao? Hơn nữa mặt khác thành vệ đội cũng chỉ là phòng vệ thành mà.

Tương Văn vẫn nghi ngờ, thật sự có tốt như vậy không? Nếu thế các thành vệ đội của các quận thành đã sớm chạy ra đầy đường rồi.

- Ái chà! Lý do là do hai lão Đại lớn nhất trong toàn tỉnh hạ đạt mệnh lệnh, ai còn dám truy cứu! Hơn nữa ngươi cho là bọn họ chưa làm qua chuyện như vậy ư? Ta dám khẳng định, có nhiều quận thành, có thành vệ đội có thể hoạt động trong toàn tỉnh! Vì ngươi chỉ nhìn thấy các thành vệ đội giống như dân đoàn mà thôi, họ chỉ chuyên môn phụ trách thủ thành. Chân chính thành vệ đội có biên chế, đã sớm bị thủ lãnh thành chủ khống chế rồi!

Phải biết rằng nếu thành vệ đội giống như một thương đoàn trong tỉnh chạy loạn kiếm tiền, chẳng những phương tiện hơn người lại không cần phải nộp thuế, có ai mà không thích cơ chứ!

Nếu không phải liên đội thứ năm bị Sư đoàn trưởng chèn ép, không có khoản thu nhập thêm thu vào, ngươi cho là bọn họ có thể dễ dàng giao ra biên chế thành vệ đội sao?

Uy Kiệt bĩu môi nói.

- Nguyên lai là như thế, khó trách liên đội thứ năm lại nghèo như vậy. Vì thế nên, ngay hôm chúng ta vừa mới đến, bộ liên đội đã đem bán thành vệ đội cho chúng ta lấy tiền.

Tương Văn tỏ ra hiểu biết bình luận, hắn theo Uy Kiệt tìm hiểu được không ít tin tình báo nên cũng biết được ít nhiều nội tình.

Khang Tư mặt mũi nhăn nhúm, xem ra cơ cấu quan liêu của hạ tầng đế quốc đã sớm bộc lộ thói xấu ra rồi.

Có điều việc này căn bản không phải một Thiếu tá như hắn có thể lo lắng, hơn nữa như vậy càng có lợi cho việc hắn đi tìm kiếm kẻ thù. Hắn liền đem việc lo lắng cho đế quốc ném sang một bên, bắt đầu suy tư, phải làm như thế nào để kiếm được công văn thay thế trang bị cho thủ hạ của mình cùng hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Không thể nói Khang Tư có phải là người trung thành với đế quốc hay là người "Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc" (Lo trước thiên hạ, vui sau thiên hạ - ND). Kỳ thật tính cách của hắn rất đơn giản, chỉ lo làm sao hoàn thành việc mình cần phụ trách.

Nếu cấp cho hắn một tỉnh rồi yêu cầu hắn làm cho tỉnh này phồn vinh phú cường, cho dù hắn không có khả năng, hắn cũng sẽ liều mạng tìm cách hoàn thành nhiệm vụ này.

Hoặc là cho hắn làm Sư đoàn trưởng, rồi mệnh lệnh cho hắn mang sư đoàn này tiêu diệt một quân đoàn địch, dù hắn biết rõ thực hiện nhiệm vụ này cũng bằng đi chịu chết, nhưng hắn vẫn kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.

Khang Tư là người như thế, nếu không phải là trách nhiệm của hắn, hắn sẽ không quan tâm đến, nhưng là trách nhiệm của hắn, hắn sẽ phụ trách đến cùng.

....

Trải qua mười mấy ngày, xuyên qua không biết bao nhiêu dãy núi, cuối cùng cũng đã tới bình nguyên. Nhìn bốn phía không còn là núi rừng trùng điệp, Khang Tư cùng cả đội nhân mã thở dài nhẹ nhõm.

Mấy ngày qua nhóm thương nhân không dám lộ mặt. Bây giờ mới cùng gia quyến vây quanh Khang Tư, vô cùng ca ngợi Khang Tư hành quân nghiêm cẩn, kỷ luật nghiêm minh... Tuy nhiên chủ yếu là bọn họ cảm tạ Khang Tư cùng năm nghìn nhân mã hộ vệ đã làm cho trên đường đi một tên giặc hại dân hại nước cũng không nhìn thấy, càng không nói đến bọn sơn tặc thường ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Nếu bọn thương nhân vô cùng thoải mái khi ra đến đây, thì đội binh lính hộ vệ lại ngược lại. Bởi vì phải khẩn trương đề phòng bốn phía nên bọn sĩ quan thân vệ không thể huấn luyện được thủ hạ, do đó vừa mới tiến vào mảnh đất an toàn liền bắt tay ngay vào việc huấn luyện binh sĩ của mình.

Mười mấy ngày trước bọn họ vì tình hình khẩn trương chỉ có thể giảng giải về quân nghi, quân qui cho binh sĩ nên vẫn chưa được như ý, khiến bọn sĩ quan buồn lòng vô cùng.

Chẳng qua nói về huấn luyện, thật ra trên đường cũng không luyện tập được chiêu thức gì, chỉ có hai chiêu hành quân đường dài có phụ trọng và sử dụng trường thương đột kích mà thôi...

Bắt đầu vào chương trình huấn luyện, các phụ binh đều tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, liều mạng huấn luyện. Các chiến binh thấy thế đều oán hận nghĩ đến chuyện lần phát lương tới tiến hành khảo sát toàn thể chiến binh và phụ binh. Thế là trong toàn đơn vị ai ai cũng đều hăng hái luyện tập.

Tuy nhiên không phải mọi người đều huấn luyện cùng lúc. Ba đại đội cùng ba đội thiên nhân chia làm ba tổ luân phiên huấn luyện. Bọn kỵ binh thân vệ rải ra khắp bốn phía cảnh giới, không một giây lơi lỏng.

Bọn thân vệ xuất sắc như vậy cũng dễ hiểu. Bọn này đều do Khang Tư trong vạn người lựa chọn ra làm thủ hạ thân tín bên cạnh mình. Đi theo Khang Tư được hơn một năm, trừ một số tên dốt đặc cán mai về phương diện chính vụ, tất cả đều có năng lực về phương diện quân sự. Cho nên bất kể là mua sắm, hộ vệ, là chỉ huy, trưng binh, hoặc luyện binh, Khang Tư cũng không cần quan tâm tới.

Các chiến binh vốn tưởng là một đường thoải mái, bây giờ lại phải gian khổ cố gắng tập luyện, đến nỗi lúc nghỉ ngơi không ai còn một chút khí lực. Mà phụ binh sau khi bỏ bao hàng trên lưng xuống luyện tập cách tấn công bằng thương, nhất là nhìn thấy chiến binh luyện tập hành quân có phụ trọng, trong lòng hết sức thư sướng. Còn khi thấy đám chiến binh luyện tập cách tấn công bằng thương lại thè lưỡi thở hào hển liền cười ha hả chế nhạo.

Trạng thái tinh thần bất đồng, hơn nữa phụ binh mới chân chính là tráng niên nam tử, cho nên sau vài ngày huấn luyện, người sáng suốt đều có thể kết luận sức chiến đấu của phụ binh đã vượt qua chiến binh. Đối với việc này, Khang Tư cũng không băn khoăn, dù sao cùng lắm là đem tất cả chiến binh biến thành phụ binh, đem tất cả phụ binh biến thành chiến binh mà thôi. Dù thế nào cũng đều là binh sĩ của mình, chỉ cần chỉnh thể có sức chiến đấu tốt là được.

Khang Tư nghĩ như vậy, nhưng đám sĩ quan thân vệ đảm nhiệm công tác chỉ huy cùng đám chiến binh lại không nghĩ như vậy.

Các sĩ quan thân vệ tuy rằng đồng tâm hợp lực, nhưng không tránh được việc tranh cường háo thắng, ai cũng không muốn mình chỉ huy một đám binh sĩ lạc hậu kém cỏi. Mà chiến binh lại không muốn mất đi đãi ngộ tốt, đặc biệt được cao cao tại thượng, quần áo có người giặt, ăn uống có người lo, doanh trại có người chỉnh, tất cả hậu cần phục vụ đều được đãi ngộ! Vì vậy sĩ quan càng thêm cố gắng dạy dỗ, mà chiến binh cũng càng thêm cố gắng luyện tập.

Còn đám phụ binh, ai nấy đều rằng bản thân so với chiến binh mạnh hơn, lần sau khảo hạch chắc chắn mình sẽ trở thành chiến binh, sĩ khí trào dâng sục sôi. Nhìn chiến binh được chăm sóc đặc biệt, ánh mắt của bọn chiến binh cũng trở nên bất đồng, phụ binh liền khẩn trương đến yêu cầu thủ trưởng cho bọn họ cũng được chăm sóc đặc biệt như chiến binh.

Khang Tư không biết là cố ý hay vô tình, nhằm lúc hai bên đang sôi nổi huấn luyện, đột nhiên hướng toàn quân tuyên cáo:

- Sau khi hảo hạch chấm dứt, bởi vì có người tiến có người lui, cho nên Đội trưởng và Tiểu đội trưởng cũng phải chọn lựa lại.

Đồng thời, vì giữ gìn tinh thần hợp tác đoàn đội, không ai được phép tự mình khiêu chiến, trưởng quan không được trả đũa, lén lút đả thương người bị phạt roi, giết người phạm tội tử hình!

Khang Tư đưa ra mệnh lệnh này, là dự phòng Đội trưởng và Tiểu đội trưởng vì bảo vệ địa vị, mà xử lý trước người định khiêu chiến với mình. Mặt khác những người bằng mặt mà không bằng lòng định sử dụng ám chiêu, luật của quân đế quốc cũng không bỏ qua.

Mệnh lệnh vừa được ban ra, bọn Đội trưởng và Tiểu đội trưởng hết sức khẩn trương. Bọn họ cảm nhận thủ hạ của mình đang như hổ rình mồi. Vốn tự cho là mình tài trí hơn người, bọn họ lập tức không kể sống chết điên cuồng luyện tập. Nếu sau đợt khảo sát không tiếp tục giữ được chức vụ cũ thì thật là mất mặt, biết chui vào đâu?

Tất cả binh lính đều không muốn hối hận khi chính mình vẫn còn hy vọng thăng tiến mà cắn răng đổ mồ hôi cố gắng. Cứ như vậy cuộc đại luyện binh được nâng cao thêm một bước.

Đội thương nhân nhìn cuộc cạnh tranh gay gắt giữa phụ binh và chiến binh mà hoảng sợ. Xem ánh mắt của bọn họ đối chọi nhau như thể hận không lập tức đánh nhau một trận, bọn thương nhân thầm giật mình không biết Khang Tư đang làm ra chuyện gì? Sao lại chia bộ đội ra làm hai thế lực? Người khác đều ước dưới tay có thể đoàn kết thành một người, người này ngược lại, làm ra hai thế lực hận không thể trở thành cừu nhân của nhau!

Đương nhiên, không có người nào ngu ngốc đi khuyên bảo Khang Tư. Chuyện của quân đội không phải là chuyện mà mình, những người này sao có thể can thiệp, mình chỉ biết có việc kiếm tiền mà thôi..

Do Đội phòng vệ đã huấn luyện hai mục hành quân đường dài và chiến đấu đột kích tương đối hoàn thiện. Khang Tư dùng thời gian không đến mười ngày đã tới bên ngoài tỉnh thành, sớm hơn một ngày so với dự tính. Nhìn thấy tường thành của tỉnh thành, tất cả mọi người đều vui sướng. Suốt chặng đường đi bọn họ không thể vào thành nào nghỉ ngơi, phải cắm trại dã ngoại ở ngoài thành, bọn họ đã mệt muốn chết rồi.

- Chấn chỉnh quân trang!

Sĩ quan hô to một tiếng, bọn binh sĩ lập tức sửa sang quần áo chính tề. Trên toàn thế giới chỉ có quân đội đế quốc Áo Đặc Mạn mới có quy định về phương diện này. So sánh với các quốc gia thế giới, địa vị quân nhân ở quốc nội đều cao quí hơn một bậc. Vì thế đối với quy định này mọi người đều cảm thấy bình thường.

Chỉ cần quân nhân của đế quốc không đụng chạm đến giới quyền quý, trên đường cũng không cần sợ một ai.

127. Chương 127: Chấp Hành Nhiệm Vụ. (2)

Thành vệ đội của tỉnh thành đã sớm nhìn thấy đội ngũ này. Có điều không vì đội ngũ mấy nghìn người này mà cảnh giới. Bởi vì nhìn thấy phía trước đội ngũ có cầm cờ thành vệ đội của Tân thành, ngay sau là nam nữ lão ấu chính là các thương nhân ngồi trên xe ngựa. Những đoàn thương nhân có hàng vạn người, thành vệ đội của tỉnh thành cũng đã từng thấy qua, huống chi đây chỉ là đoàn thương nhân chỉ có mấy ngàn người.

Trưởng quan giữ cửa thành đang còn ngủ gà ngủ gật, bị thủ hạ gọi dậy:

- Trưởng quan! Thành vệ đội của Tân Thành đã đến!

Trưởng quan giữ cửa thành lập tức nhảy dựng lên:

- Cái gì? Cả năm chờ đợi, cuối cùng thành vệ đội của Tân Thành cũng đã đến! Ha ha nghe nói chúng ta có thể tùy tiện khi dễ bọn thành vệ đội, lão tử đảm nhiệm ở đây đã hơn một năm, cuối cùng cũng đã có chuyện tốt rồi! Bọn người kia thật đúng là thức thời, ngày mai đã là lễ mừng năm mới, cũng biết điều chạy đến giúp ta vui vẻ ngày tân niên đây.

Nói xong Trưởng quan giữ cửa thành hưng phấn chạy xuống thành lâu.

Hai tên bảo vệ trước cửa thành cũng chính là hai tên vệ binh mà Khang Tư khi vào thành lần trước đã gặp, gã vệ binh lớn tuổi cười ha hả, nhìn sang tên tân binh bên cạnh hớn hở nói:

- Ha ha! Đến lúc chúng ta vui vẻ rồi!

- Đại ca! Cái gì vui vẻ? Chẳng lẽ thành vệ đội của Tân Thành cho chúng ta ưu đãi gì sao?

Vừa phất tay nhường đường cho dân chúng, gã tân binh vừa tò mò hỏi han.

Gã vệ binh lớn tuổi cười nói:

- Ngươi không biết, thành vệ đội của Tân Thành không biết đã đắc tội với đại nhân vật nào mà đại nhân đã ám chỉ cho chúng ta phải làm khó dễ bọn họ, chỉ cho các thương nhân được vào thành, còn thành vệ đội của Tân Thành tuyệt đối không thể vào thành. Chỉ là bọn hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, hàng năm đều đến thử một phen, chỉ cần chúng ta không đả thương người, tùy tiện quát mắng bọn chúng một chút đều được.

Ngươi nói xem, có thể nhằm vào đội trưởng thành vệ đội mà chỉ cây dâu mắng cây hòe có phải là rất thích thú không?

- Bọn họ sẽ không tức giận đánh chúng ta một trận chứ?

Tên vệ binh kia lo lắng hỏi.

Gã vệ binh lớn tuổi đắc ý nói:

- Ha ha! Bọn họ dám sao, dù bị chúng ta mắng đến giội máu chó lên đầu cũng không dám làm gì, bởi vì bọn họ nếu dám đụng đến bọn ta một ngón tay, lập tức có thể bắt nhốt bọn họ vào nhà tù giam mười ngày nửa tháng. Chỉ có điều tiểu binh chúng ta đối với sĩ quan chỉ có thể mắng mỏ, chứ không được động thủ. Nếu muốn đánh lén, phải đợi đến lúc người mình đông hơn rồi nói. Ha ha! Trưởng quan chúng ta đã trực tiếp xuống góp vui rồi.

Gã tân binh quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Trưởng quan đang dẫn một đám thủ hạ hưng phấn chạy tới.

Khi đội ngũ kia đến gần, bọn thành vệ đội của tỉnh thành bật cười, bởi vì binh lính của thành vệ đội thành Tân Thành ăn mặc như thợ săn, vũ khí duy nhất một loại là thương tre đầu bọc sắt. Đây chính là trang bị điển hình của tá điền trong các lãnh địa quý tộc lúc tham gia bạo động.

Trong đoàn quân của Khang Tư, tất cả binh lính của thành vệ đội đều ngẩng đầu ưỡn ngực đi đều bước tiến tới. Bước chân rầm rập át cả tiếng cười từ trên tường thành truyền xuống. Bây giờ thì uy phong như vậy nhưng những ngày đầu bọn sĩ quan thân vệ phải dùng roi mới đạt được.

Đang đi Khang Tư phát hiện nhóm thương nhân cố tình đi chậm lại, lát sau họ đã tách ra khỏi Đội phòng vệ.

Thấy Khang Tư đang quan sát nhóm thương nhân, Uy Kiệt tiến đến gần Khang Tư nhỏ giọng nói:

- Nghe nói thành vệ đội Tân Thành từ khi do Lão nhân kia đảm nhiệm chức Trưởng quan chưa từng tiến vào tỉnh thành!

Ngắn ngủn một câu, Khang Tư liền biết ngay lý do, nhìn đám binh sĩ đang tụ tập trước cửa thành, hắn mỉm miệng cười, nhẹ nhàng giục ngựa, chạy tới phía trước đội ngũ. Tương Văn, Uy Kiệt và những tên kỵ binh thân vệ không phải chỉ huy binh sĩ, lập tức vọt tới phía sau Khang Tư để bảo vệ.

Có kỵ binh dẫn đầu, khí thế của toàn đội ngũ lập tức biến đổi hẳn, đơn vị trở thành dũng mãnh kinh người.

Trưởng quan giữ cửa thành lập tức biến sắc:

- Mẹ kiếp! Hiển uy phong với ai đây, không ngờ lại không cho ta mặt mũi, xem ta làm sao cho các ngươi ăn tết!

Nói xong liền xắn tay áo, nộ khí đằng đằng, chuẩn bị đánh nhau. Thủ hạ của hắn đương nhiên cũng học theo, đều hùng hùng hổ hổ.

Hai tên lính dưới tay vội vàng ngăn hắn lại nói:

- Đại nhân! Không được đâu! Người đi đầu chính là Khang Tư đại nhân đấy ạ!

Hai tên này không phải là vệ binh bình thường, chúng chính là hai tên bảo vệ cổng thành đã từng gặp Khang Tư. Bọn họ thấy người cưỡi ngựa khí thế quen thuộc, nổi bật trong đám thân vệ, nhận ngay ra là Khang Tư, vội vàng cuống quít khuyên can, bằng không thủ trưởng của mình gặp phải cảnh khó xử rồi.

Trưởng quan giữ cửa thành sửng sốt, kinh hô:

- Khang Tư! Chính cái người mà Tỉnh Trưởng, Sư đoàn trưởng tự thân tìm tới cửa chúc mừng đó sao?

Tuy rằng lần đó yến hội hoan nghênh là do lữ đoàn bộ tổ chức, không có người ngoài, nhưng dù sao cũng không có cái gì cơ mật, sĩ quan tham gia yến hội căn bản không cần thủ khẩu như bình, ra về đều thuận miệng khoe khoang ra vẻ chính mình tin tức linh thông. Cho nên Khang Tư vừa đến không bao lâu, đã nổi danh khắp tỉnh thành trong tất cả nhân viên quân chính. Một số người bình dân có mối quan hệ lớn, cũng biết sự tồn tại của Khang Tư.

Nhìn hai tên lính của mình cùng gật đầu công nhận, gã Trưởng quan bảo vệ cửa thành biến sắc, vội vàng nhanh chóng sửa sang quần áo, rồi làm ra một vẻ mặt nghiêm túc, ra trước cửa thành chờ đợi.

Thấy Trưởng quan của mình thay đổi chóng mặt, vừa đó đã làm thành bộ mặt của một vệ binh nghiêm nghị tận trung với chức vụ, tên vệ binh tân binh đứng ngẫn người, đến nỗi bị tên vệ binh lớn tuổi đá cho một cước mới tỉnh trí lại quay về vị trí.

Tiếp đó các sự việc diễn ra vô cùng chính quy, Khang Tư xuống ngựa thi lễ rồi đưa ra giấy thông hành cùng chứng minh quân tịch, Trưởng quan bảo vệ cửa thành đáp lễ tiếp nhận văn kiện kiểm tra, rồi hướng dẫn nhắc nhở thành vệ đội vào trong thành đóng quân ở địa phương phải chú ý chuyện tình như thế.. như thế... , rồi phất tay cho đi. Khang Tư tiếp nhận, đáp lễ, đưa đội ngũ đi qua.

Thấy thành vệ đội nhanh chóng thông qua nghi thức nhập quan, nhóm thương nhân chờ ở bên ngoài, đang thấp thỏm bất an nghĩ đến chuyện thành vệ đội sẽ bị làm khó dễ, toàn bộ há hốc mồm kinh ngạc.

Sau khi vào thành, cùng các thương nhân ước định thời gian trở về, Khang Tư bố trí bộ đội tập kết an nghĩ trong doanh trại, rồi mang theo Uy Kiệt, Tương Văn cùng vài tên thân vệ đến bái phỏng Tỉnh Trưởng và Sư đoàn trưởng.

Hai lão Đại của tỉnh Hải Tân rất nhiệt tình với Khang Tư, quả thực nhiệt tình quá mức... , giống như hận không thể đem nữ nhân gả cho Khang Tư ngay vậy. Có điều, nếu biết sau khi bọn họ ký kết hiệp định bằng miệng cùng Khang Tư, thời gian mới chỉ hơn một tháng, đã kiếm được lời không ít bằng buôn lậu, sẽ thấy được bọn họ nhiệt tình một chút cũng chẳng quá đáng.

Có chỗ dựa lợi ích quá lớn, hai đầu sỏ của tỉnh đối với yêu cầu của Khang Tư quả thực chính là chỉ mong sao có cơ hội để báo đáp.

- Cần năm nghìn tráng đinh? Không thành vấn đề, nếu quan phủ không bán đủ nô bộc cho ngươi, thì hãy mua sắm nô bộc trong tay các phú hộ đi.

- Cho thành vệ đội của Tân Thành trong tay ngươi hoạt động trên địa bàn toàn tỉnh? Không thành vấn đề, có Sư đoàn trưởng ở đây, chúng ta lập tức ký tên cấp công văn cho ngươi!

- Ngươi nói ngoài hai nghìn binh sĩ thành vệ đội, ngươi còn chiêu mộ ba nghìn phụ binh? Tính toán làm gì, thành vệ đội không đủ một cái liên đội là được rồi. Còn phụ binh, không phải là chiêu mộ tới thành vệ đội để làm công nhật sao? Thế thì có vấn đề gì đâu, quân quy của đế quốc không có hạn chế việc sĩ quan thuê người làm công đến làm công nhật.

- Trang bị còn đơn sơ? Ái chà! Sao ngươi không nói sớm? Ta viết mệnh lệnh này, ngươi trực tiếp đi đến kho quân bị của sư đoàn, chỉ cần không phải là nỏ công thành, ngươi muốn lấy gì cũng được, đừng ngại! Có gì thì liên hệ với chúng ta?

Nếu hỏi Sư đoàn trưởng luôn chèn ép liên đội năm sao bỗng dưng làm chuyện tốt như thế? Nguyên nhân rất đơn giản đó là Sư đoàn trưởng biết chắc chắn Khang Tư không phải là người của Lão nhân kia. Do đó hắn còn ước rằng Khang Tư phát triển mạnh mẽ sức chiến đấu của thành vệ đội để có thể vượt qua được liên đội năm.

Như vậy một khi Khang Tư lập được chiến công, hắn có thể cười nhạo lão nhân kia, thậm chí còn có thể trước mặt thế nhân biểu diễn một màn thỏ tử hồ bi, đầu tiên làm bộ rưng rưng nước mắt không đành lòng, rồi mới nói lý do là quân pháp bất vị thân, bất đắc dĩ mà không thể dùng kẻ ngu ngốc vô năng, không làm tốt cương vị công tác, chỉ huy không bằng thành vệ đội, để cách chức lão gia hỏa kia! Lúc đó tuyệt đối không có ai dám nói xấu mình!

Khang Tư cũng không thể tưởng được, chuyện mình lo lắng không ngờ có thể dễ dàng giải quyết như thế. Xem ra ích lợi thật lớn có thể dùng làm chìa khóa vạn năng đây. Để xem xem, nói không chừng chiêu này có thể dùng để mở rộng mạng lưới tình báo sang đến bên kia biên giới Sơn Việt Quốc.

Ngày mai đã là tết rồi, Khang Tư định trở về cùng đơn vị tổ chức lễ mừng năm mới. Nhưng vì Tỉnh Trưởng cùng Sư đoàn trưởng quá nhệt tình mời mọc, Khang Tư đành phải căn dặn bọn thân vệ dẫn người đi mua sắm, chuẩn bị cho binh sĩ có một cái tết vui vẻ, còn mình cùng Tương Văn, Uy Kiệt ở lại đón mừng năm mới với hai lão đại.

Thời gian trôi qua quá nhanh, mấy ngày tết mừng năm mới cũng đã hết. Bởi vì có hai đầu sỏ tiếp đón, bọn thương nhân cũng thơm lây, mua sắm hàng hóa rất thuận lợi, ngoài mấy thương nhân định cư ở tỉnh thành, những người khác đều đã chuẩn bị xong hành lý.

Ở tỉnh thành đợi gần mười ngày, bọn thương nhân đều ý thức được, Khang Tư dù chỉ có thân phận là Thiếu tá tham mưu liên đội, đảm nhiệm Trưởng quan thành vệ đội, nhưng lại chính là một đại nhân vật.

Bằng không chỉ là một Thiếu tá nhỏ bé, dựa vào cái gì mà Tỉnh Trưởng, Sư đoàn trưởng hai đầu sỏ của tỉnh lại nhiệt tình chiêu đãi. Trong mười ngày qua hắn gần như thay phiên ngủ lại ở phủ trạch của hai người. Nhớ lại, khi ấy Lữ đoàn trưởng hạ mình chạy tới mời một Thiếu tá tham gia tiệc rượu, cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Binh lính của Đội phòng vệ cũng nghe được phong thanh, Trưởng quan của mình uy phong, chính mình cũng được uy phong, mọi người còn cảm thấy chính mình như đã thuộc loại cao nhân rồi.

Kết thúc lễ mừng năm mới cũng là tới kỳ khảo hạch của chính binh và phụ binh. Lần khảo hạch đầu tiên này cũng đơn giản, chỉ so sánh sức chịu đựng, đội ngũ hành quân và trường thương đột kích. Kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, đại đa số phụ binh được tấn chức làm chiến binh, đại đa số chiến binh biến thành phụ binh. Không có biện pháp, thanh niên so sánh năng lực với tráng niên thường kém hơn nhiều.

Ngay cả các Đội trưởng, Tiểu đội trưởng cùng với các Thập phu trưởng cũng bị thay đổi toàn bộ. Khi chiến binh và phụ binh đã thay đổi hiển nhiên hạ tầng sĩ quan cũng phải tuyển lại theo.

Khi Khang Tư mang đội ngũ nhân mã của mình chậm rãi rời khỏi tỉnh thành, thành vệ đội gần như là một liên đội chiến binh.

Thành viên của Đội phòng vệ, tuy vẫn ăn mặc hắc y như những người thợ săn, nhưng đã như là súng bắn chim đối pháo, toàn bộ bên ngoài đều mặc mật đằng giáp (thứ chiến giáp làm bằng mây song – DG), hơn bốn ngàn người mỗi người được trang bị một cây cương đao sáng loáng, một cái cương thuẫn, còn có một cây trường thương toàn thân bằng sắt.

Hơn tám trăm người còn lại được trang một con thanh dao thợ săn, một cây trường cung và một túi tên. Những người này trước kia đều làm nghề thợ săn và là những người bắn cung giỏi nhất.

Có điểm kỳ quái chính là Khang Tư để lại tất cả trường thương bằng tre, mà lại bảo thợ thủ công trong toàn thành làm cho rất nhiều đầu thương cứng rắn sắc bén, đủ để chất đầy một chiếc xe ngựa mang đi.

Sư đoàn trưởng vốn hào phóng, khi nhìn thấy Khang Tư đang chọn lựa mật đằng giáp đã gần như phế phẩm trong một kho hàng, lập tức cấp cho Khang Tư một số bì giáp còn rất tốt. Nhưng có lẽ Khang Tư đã dò hỏi biết rõ vùng phụ cận Tân Thành hoặc đã biết thời tiết vùng Sơn Việt Quốc nên liền lắc đầu từ chối.

Sơn Việt Quốc bao gồm cả vùng Tân Thành kia đều có thời tiết ẩm ướt nhiều mưa, mặc bì giáp rất dễ bị mục nát, cuối cùng biến thành một đống rách nát, mật đằng giáp không thấm nước rất có lợi ích thực tế.

Mật đằng giáp tuy rằng sợ lửa, nhưng đối mặt với cung tên, đao chém và thương đâm, biểu hiện phi thường ưu tú, hơn nữa đi trong nước còn có thể làm phao, đồ tốt như thế sao lại không dùng?

Còn như khi đội cung nỏ lựa chọn cung tên? Khang Tư cũng không quy định phải sử dụng loại gì. Tuy nhiên bọn cung tiễn thủ đều lựa chọn trường cung, giống như loại cung đã dùng để đi săn. Đối với bọn họ, chờ ngươi bắn ra được mũi tên thứ hai, hắn đã làm cho ngươi thành con nhím rồi.

Dưới ánh mắt cung kính của các thương nhân, Đội phòng vệ Tân Thành trong thần sắc tự hào, cờ xí dương cao, bắt đầu khởi hành quay về Tân Quận.

....

Không nói chuyện của Khang Tư bên này nữa. Hãy quay lại thành Thanh Nguyệt ở bán đảo Phi Ba trên bờ biển phía đông.

Lúc này một chiếc thương thuyền to lớn cùng một kiểu dáng như chiếc thương thuyền của An Tái Kháng đang chạy nhanh như bay trên mặt biển. Xem hướng đi, đúng là nó đang tiến về thành Thanh Nguyệt.

Trên thuyền, đang đứng đón gió là ba thiếu nữ ăn mặc giản đơn, nhưng thân hình uyển chuyển xinh đẹp. Ba cô gái đang đứng ở đầu thuyền nhìn ra phía trước.

Nhìn vị trí họ đứng, rõ ràng người đứng giữa và người đứng bên trái so ra thân cận với nhau hơn, đứng sát vào nhau. Nữ nhân đứng giữa có vẻ như là chủ nhân, bởi vì người bên trái đứng lùi ra phía sau một chút. Mặt khác mặc dù nữ nhân đứng giữa tự mình che dù, nhưng người bên trái vẫn theo bản năng thỉnh thoảng lại chắn hoa tuyết cho nàng. Cô gái đứng bên phải nhìn có vẻ cô đơn, nàng đứng dịch lên phía trước làm cho người ta thấy rõ vẻ cao ngạo của nàng.

Nhìn kỹ khuôn mặt ba cô gái này, mọi người sẽ phải giật mình, bởi vì họ thực sự rất xinh đẹp.

Tuy rằng ba người đều xinh đẹp, nhưng mỗi người mỗi vẻ, tất nhiên, cho dù đều hoàn mỹ, nhưng nếu đem so sánh cũng có thể lập tức phân ra cao thấp.

Trong ba người đẹp nhất chính là người đứng giữa. Chưa nói đến dung mạo, chỉ nói đến khí chất đã thấy sự thanh nhã của nàng. Nhìn đến nàng lập tức có thể thấy nàng rất uyên bác, có tu dưỡng cao, bộ dáng như sắp thoát ly phàm trần. Loại nữ nhân như vậy chỉ có thể làm hồng nhan tri kỷ, nếu lấy làm vợ ngươi sẽ tự ti, còn làm tình nhân căn bản không có khả năng.

Xếp thứ hai trong ba người đó là nữ tử cao ngạo kia. Con người cao ngạo, ánh mắt cũng cao ngạo, nhìn qua cũng biết nữ tử này là con người cực kỳ hiếu thắng. Tuy trên mặt không thể hiện, nhưng nhìn bộ dáng lạnh lùng ngạo nghễ, ai cũng có thể nhận ra, loại người như nàng không đạt được mục đích không thôi.

Có điều điểm cổ quái chính là, trên người nàng luôn toát ra khí thế muốn chỉ huy, một nữ nhân trên người lại có khí thế mà chỉ sĩ quan cao cấp mới có, thật sự là hiếm thấy.

Cho nên nữ nhân này tuyệt đối không thể làm hồng nhan tri kỷ, nàng căn bản sẽ không để ý tới lời của ngươi, chỉ biết ra mệnh lệnh cho ngươi. Làm vợ ư? Trước hết ngươi nhất định phải là người quyền thế, bằng không đừng nghĩ, hơn nữa cho dù thành công, sau này cũng sẽ bị chỉ huy mà thôi. Nếu làm tình nhân? Chỉ sợ sẽ bị nàng một đao chém chết.

Còn người thứ ba lại là một cô gái dịu dàng. Vừa nhìn đã biết là người không có chủ kiến, là người nhu nhược, mọi chuyện đều nghe theo người khác. Loại thiếu nữ này do không biết tích lũy kinh nghiệm nên không thích hợp làm hồng nhan tri kỷ, có điều làm lão bà hay là làm tình nhân đều là lựa chọn tốt nhất.

Nữ tử như vậy khi yêu sẽ yêu say đắm nam nhân của mình. Khi nàng đã thích một nam nhân, mặc kệ nam nhân đó là tốt hay là xấu, đối với nàng không quan trọng. Khi đã yêu nàng sẽ yêu tất cả thân phận lẫn tính cách của người yêu.

Ba người nhìn bông tuyết phất phới, biển trời cảnh sắc giao hòa, lẳng lặng không nói gì. Nguồn:

Một hồi lâu, nữ tử cao ngạo lạnh lùng đứng bên phải liếc mắt nhìn nữ tử nhu nhược bên trái một cái, rồi cười lạnh nói với người đứng giữa:

- Hừ! Y Ti Na! Tiểu Cầm của nhà ngươi uy phong thật là lớn, mặt mũi của chúng ta cũng chưa lớn bằng cô ta, chỉ có Tiểu Cầm của nhà ngươi ra mặt mới làm cho bọn họ nghe lệnh khởi hành.

128. Chương 128: Bình An Trở Về. (1)

Tiểu Cầm nghe nói như thế, thân thể mềm mại lập tức run lên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nữ tử kia, mở miệng muốn nói cái gì, nhưng lại không nói nên lời, cuối cùng cắn môi, hai mắt ửng đỏ, cúi đầu rơi lệ.

Mỹ nữ ở giữa, cũng chính là Y Ti Na, ôn nhu vỗ vỗ bả vai Tiểu Cầm, sau đó thoáng cau mày, ngữ khí êm ái nói với nàng kia:

- Ngả Lệ Ti...

Nói đến đây, phát hiện lông mày Ngả Lệ Ti cau lại, không thể làm gì khác đành thở dài sửa lời nói:

- Công chúa điện hạ! Tại sao người có thể nói như vậy?

- Hừ! Tại sao bổn cung không thể nói như thế? Ta nói không đúng sao?

Ngả Lệ Ti xoay người lại, cau mày nói:

- Ngươi cũng thấy đấy, ta và ngươi cùng hạ lệnh cho thuyền trưởng nhổ neo, nhưng hắn căn bản không nghe, ai ngờ Tiểu Cầm nói nhẹ một câu, tên đó lập tức như điên như dại nhổ neo lên đường! Nỗi uất ức này ta làm sao nuốt được!

Nói xong câu cuối, Ngả Lệ Ti lập tức xoay người trở lại ngắm nhìn biển xanh xa xa, bởi vì hai mắt của nàng đã ửng đỏ, cắn răng cố không để nước mắt chảy xuống.

Giờ phút này thần sắc cao ngạo lúc nãy trên mặt nàng đã không còn nữa, thay vào đó là một thần sắc mềm yếu.

Ngả Lệ Ti tự cảm thấy mình đang rất khổ, ngẫm lại mình là một công chúa có thể trở thành một nữ vương, chẳng những thân nhân không có, quốc gia không có, tự tôn cũng không có, hiện tại ngay cả bằng hữu cũng không có nữa. Những năm gần đây mặc dù quan hệ với Y Ti Na vẫn tốt, nhưng rõ ràng cảm giác được đã xa cách hơn xưa.

Đối với sự biến hóa này nàng phi thường hiểu rõ, nhưng không cách nào có thể vãn hồi, bởi tất cả những gì nàng đang làm đều là cố gắng phục quốc mà thôi.

Nghĩ tới bạn tốt của mình không hiểu mình, Ngả Lệ Ti chỉ cảm thấy chua xót trong lòng.

Bản thân mình đúng là không biết xấu hổ đi tranh đoạt nam nhân với một thị nữ, nữ nhân có thể chìm đắm trong trụy lạc như thế sao? Nàng cũng không có ngẫm lại, bản thân mình toàn bộ dựa vào cứu tế của một người vốn là một tiểu binh dưới trướng của mình mà qua ngày, hơn nữa tiểu binh này còn tỏ vẻ rõ ràng không muốn tiếp tục thuần phục nàng nữa.

Nếu như tên An Tái Kháng kia nguyện ý thuần phục, mình cần gì phải hạ mình đi ghen tuông vì hắn như thế chứ!

Ủy khuất như vậy, đổi lại là người khác, khẳng định sẽ tình nguyện tự sát cũng không nguyện chấp nhận làm như thế, mình vì nguyện vọng phục quốc này, chỉ có mượn sức tất cả lực lượng có thể mượn, phải dựa vào tất cả người nào có thể nương nhờ.

Cũng giống như lúc trước khi mình quyết định bỏ trốn, vì phục quốc, cho dù phải bán linh hồn cho quỷ thì sao chứ? Nghĩ đến quyết định này, hai mắt Ngả Lệ Ti đang đỏ dần dần tan biến, thần sắc cũng dị thường kiên định hơn, trên mặt cũng đã khôi phục thần sắc cao ngạo kia.

Mà Y Ti Na không biết nội tâm Ngả Lệ Ti đang tranh đấu, sau khi nghe được câu nói chứa mười phần vị giấm chua kia của Ngả Lệ Ti, nàng thở dài một hơi.

Nàng biết Ngả Lệ Ti đang tái phát tâm lý đố kỵ, kỳ thật chỉ cần là người có mắt cũng có thể nhìn ra, người An Tái Kháng thích là Tiểu Cầm, tại sao Ngả Lệ Ti lại còn muốn biểu hiện bộ dáng có tình ý với An Tái Kháng chứ?

Người khác có lẽ cảm thấy Ngả Lệ Ti rất thế lực, có thể tranh đoạt bạn trai cùng người khác, nhưng Y Ti Na cũng hiểu được, Ngả Lệ Ti căn bản không có cảm tình gì với An Tái Kháng, nàng chỉ là nhìn trúng tiền tài và đội thuyền trong tay An Tái Kháng mà thôi, nếu như An Tái Kháng thuần phục Ngả Lệ Ti, Ngả Lệ Ti sẽ không quan tâm An Tái Kháng có ý tứ với người nào.

Ngả Lệ Ti có tâm tính tranh thua ghen tuông lúc này, phần lớn là bởi vì nàng cảm thấy mình bị người coi thường không thèm để ý tới, ngẫm lại nàng là một công chúa thừa kế vương vị, trong đãi ngộ sinh hoạt và quyền lực tất nhiên tốt hơn hẳn một người thị nữ.

Bởi vì mình còn ăn nhờ ở đậu người ta, căn bản không có tư cách đưa ra yêu cầu với người ta, nỗi cay đắng mất mát trong lòng này, chỉ có thể phát tiết trên người Tiểu Cầm.

Mặc dù hiểu rõ tâm tình Ngả Lệ Ti, cũng hiểu nỗi khổ của nàng, nhưng Y Ti Na vẫn cảm thấy thần thái Ngả Lệ Ti như vậy, khiến cho mình không được thoải mái. Có thể nói, sau khi rời cố quốc, giữa hai người đã không còn cái loại quan hệ hữu hảo hòa thuận nữa.

Có lẽ cũng bởi vì cùng cảnh ngộ, chính bản thân mình vì bằng hữu mà phản bội lại giáo đình đã nuôi dưỡng mình khôn lớn, phản bội lại tín ngưỡng của mình, mặc dù không hối hận, nhưng cũng thấy rất mất mát.

Tất cả là tại mình trầm mặc thờ ơ không chịu cùng Ngả Lệ Ti tâm sự với nhau, cho nên mới khiến cho Ngả Lệ Ti đi vào ngõ cụt như bây giờ, chẳng những Ngả Lệ Ti trở nên cực đoan, mà chính Tiểu Cầm cũng bởi vậy phải chịu ủy khuất.

Nhưng mình nên làm cái gì bây giờ? Khuyên Ngả Lệ Ti? Khuyên nàng cái gì? Khuyên nàng không nên tranh đoạt An Tái Kháng với Tiểu Cầm sao? Khuyên nàng không nên phục quốc sao? Dù thế nào thì mình cũng nói không nổi một câu a!

Ôi! Y Ti Na thở dài lần nữa, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tiểu Cầm đang ủy khuất cúi đầu nghẹn ngào, nói lảng sang chuyện khác:

- Đúng rồi! Chúng ta đi theo hải trình này có thể đến được bán đảo Phi Ba phải không?

Ngả Lệ Ti không biết câu này có phải nói với mình hay không, nhưng mình lại không có biện pháp trả lời, không thể làm gì khác hơn là vểnh tai lên, nàng biết tiểu ny tử (hầu nữ) Tiểu Cầm kia đối với câu hỏi của Y Ti Na thì trăm phần trăm sẽ trả lời.

Quả nhiên, Tiểu Cầm len lén lau lệ trên khóe mắt một chút, sau khi khiếp sợ liếc mắt nhìn Ngả Lệ Ti một cái, nhỏ giọng nói:

- Theo vị thuyền trưởng kia nói, thuận theo dòng hải lưu cùng chiều gió này, có thể đến bán đảo Phi Ba, chỉ là không rõ lắm An... bọn họ đang ở địa phương nào trên bán đảo Phi Ba, cho nên không xác định được có thể tìm được bọn họ trước hay không.

Ngả Lệ Ti hừ một cái nói:

- Chỉ cần tới bán đảo Phi Ba, ở một địa phương nhỏ bé như vậy tìm một chiến thuyền lớn như vậy, còn không phải dễ dàng sao?

Y Ti Na cười nói:

- Đúng vậy! Thuyền lớn như vậy, khẳng định dễ dàng thấy được, tin rằng chỉ cần hỏi một chút là có thể có được tin tức.

Tiểu Cầm mở miệng, vốn muốn giải thích bán đảo Phi Ba cũng không phải địa phương nhỏ bé gì, nhưng trong ba người nàng có địa vị thấp nhất, hơn nữa bản tính chịu người sai bảo, không dám cãi lại, đặc biệt tiểu thư đã nói, không thể làm gì khác hơn là gật đầu trái với lương tâm.

Dưới sự nỗ lực của Y Ti Na, ba người lại khôi phục trạng thái nói cười hữu hảo, chỉ là tâm lý mọi người cũng có ngăn cách, chỉ riêng trên phương diện lính đánh thuê, ba người đã có quan niệm khác nhau rồi.

Ngả Lệ Ti thì không cần phải nói, tuyệt đối không muốn An Tái Kháng dùng lính đánh thuê vào việc báo thù cho Khang Tư, còn Tiểu Cầm lại vì An Tái Kháng có tình có nghĩa mà cảm động.

Về phần Y Ti Na, bởi vì tính tình được tông giáo bồi dưỡng mà nên, cảm thấy vì báo thù khiến cho máu chảy thành sông là chuyện không có ý nghĩa. Người ta đã nói người chết như đèn tắt, nếu cái gì cũng biến mất, vậy cần gì phải tiếp tục tranh chấp, cướp đoạt tính mạng người khác chứ?

Dưới tình huống mọi người tận lực kìm nén, thời gian qua nhanh, sau thời gian vài ngày, lúc Y Ti Na các nàng vừa nhìn thấy hải âu, thì chiến thuyền treo cờ thủy quân Lôi gia đã xuất hiện trước mặt các nàng.

- Tổng quản đại nhân! Chúng ta còn mất bao nhiêu ngày nữa mới có thể gặp được đại nhân nhà ngài?

Từ trên bến tàu đi xuống, Lai Nhĩ Ôn Chí ngồi trên đầu xe ngựa, quay sang hỏi Âu Khắc đang ngồi nhâm nhi rượu bên cạnh.

An Tái Kháng bây giờ đang rất hưng phấn, khiến cho cả người cứ mơ mơ màng màng, suy tính hơn thiệt, chờ hắn đi hỏi cũng không biết đến ngày tháng năm nào nữa.

Âu Khắc sau khi liếc mắt nhìn hai người một cái rồi cười nói:

- Không hổ là hải thương, đi trên biển một quãng đường dài như vậy mà một chút chuyện cũng không có. Yên tâm, chúng ta hiện tại đã đi hết hải lộ cuối cùng rồi, chỉ còn thời gian mười ngày xe ngựa nữa, là có thể đến quận Văn Tân nơi đại nhân nhà ta nhậm chức.

Lai Nhĩ Ôn Chí vẻ mặt rõ ràng tươi cười, nhưng trong lòng thầm chửi mắng: "Mẹ kiếp! Cũng không biết lời ngươi nói là thật hay giả! Một tháng qua lên bờ rồi lại lên thuyền tới năm sáu lần! Ngay từ đầu cứ tưởng ngươi trực tiếp đi thuyền tới đó! Không ngờ trên đường lại còn nhân tiện buôn lậu!".

Nghĩ vậy, nhìn đội xe do hơn mười xe ngựa lớn tạo thành, hắn không khỏi thầm nói: "Chỉ là xem bộ dáng hắn lần này hắn là thật, bất quá đi gặp đại nhân nhà hắn cần mang nhiều hàng hóa vậy sao? Chẳng lẽ cũng là hàng buôn lậu?"

Âu Khắc đang híp mắt nhấm nháp rượu, thấy bộ dáng Lai Nhĩ Ôn Chí và An Tái Kháng, thầm gật đầu hài lòng: "Xem ra hai vị này đúng thật đang đi tìm đại ca kết nghĩa đây, nếu đại nhân nhà mình đúng là đại ca kết nghĩa của bọn họ thì tuyệt rồi.

Hai người này nhiệt huyết, nghĩa khí, cũng không biết còn bản lĩnh gì nữa, bất quá nhìn xem bọn hắn có thể buôn bán đến cấp thương thuyền Khôi Kiều, như vậy năng lực kiếm tiền hắn là có thể cam đoan.

Hắc hắc, chớ có trách ta không phát bồ câu truyền tin hỏi trước, theo như các ngươi nói, vậy cũng nên cho đại nhân nhà ta một ngạc nhiên vui mừng lẫn sợ hãi chứ. Không phải đã nói, cũng không muốn quấy rầy đại nhân nhà ta sao, đằng nào cũng phải gặp mặt nghiệm chứng, đã như vậy, cần gì phải dùng phương pháp truyền tin đặc thù như bồ câu đưa tin đây?

Bây giờ cần lo lắng chính là, nếu như bọn họ không phải, vậy phải xem làm thế nào kéo bọn họ vào lửa, ít nhất cũng phải yêu cầu bọn họ giới thiệu vị công chúa kia cho đại nhân.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí căn bản không biết, người trung niên có vẻ mặt trung hậu như Âu Khắc lại đang suy tính chủ ý trên người họ, đến khi nghe được chỉ còn mười ngày nữa có thể nhìn thấy Khang Tư, cả hai nhìn nhau cười, thở phào nhẹ nhõm, tinh thần cũng ổn định hơn, thời gian dài chờ đợi bất luận kết quả gì, rốt cục cũng phải có hồi kết.

Khang Tư dẫn theo hơn vạn người, sau khi tốn nhiều thời gian hơn so với lúc đi, cuối cùng cũng về tới quận Văn Tân.

Lần này đám người Khang Tư dường như khôn khéo hơn, sớm phái ra kỵ binh thông báo, cho nên lúc bọn họ về tới cũng không giống như lần trước khiến cho toàn thành cảnh giới. Bất quá đứng nghênh đón Khang Tư ở cửa thành lần này, so với lần trước nhiều người hơn nhiều, có thể nói gần như toàn bộ dân thành đều tập trung nơi này.

Tương Văn chứng kiến đội ngũ của mình được hoan nghênh như vậy, lập tức hưng phấn nói:

- Chúng ta từ khi nào thì có uy vọng trong dân chúng như vậy?

Nghe nói như thế, Khang Tư cười cười không lên tiếng.

Mà Uy Kiệt thì cẩn thận nhắc nhở:

- Đại tỷ! Đội phòng vệ chúng ta cơ hồ đã quét sạch toàn bộ tráng đinh trong thành, hơn nữa phía sau chúng ta còn có toàn bộ thương nhân trong thành, dân chúng kia không hắn là nghênh đón chúng ta, mà là đang đón người nhà bọn họ đó. Nguồn truyện: Y

Tương Văn lơ đễnh nói:

- Cái này có gì khác nhau, nếu người nhà mà bọn họ nghênh đón là binh lính của chúng ta, vậy bọn họ cũng chính là nghênh đón chúng ta, điều này nói rõ mời chào binh đinh địa phương nhập ngũ, tuyệt đối là biện pháp lôi kéo lòng dân tốt nhất.

- Chuyện đó đương nhiên là biện pháp tốt, thân nhân con cháu bọn họ nhậm chức dưới trướng chúng ta, khẳng định bọn họ cũng coi chúng ta như thân nhân con cháu họ, cứ như vậy, khi tác chiến tại địa phương chúng ta chiếm đủ tiện nghi rồi.

Uy Kiệt gật đầu nói.

- Nếu như không phải tác chiến tại địa phương, vậy có phải sẽ trái ngược với bây giờ hay không? Nửa bước cũng khó đi?

Khang Tư đột nhiên hỏi.

Tương Văn vội vàng nói:

- Điều đó là đương nhiên, chạy đến địch phương, cho dù bộ đội có lợi hại như thế nào, cũng cường hãn không bằng địa phương đó, phải biết rằng nơi đó chính là quê hương của chúng, binh lính cũng là dân chúng địa phương, trừ phi chúng ta giết sạch bọn chúng, hoặc thu mua nhân thủ, nếu không sẽ không có người dẫn đường cùng bộ đội tiếp viện, tuyệt đối là nửa bước khó đi.

Nghe được lời này, Khang Tư trầm mặc, hắn cảm giác được mình thành lập Đội phòng vệ để tìm Song Đao Đường Lang báo thù, dường như có chút hão huyền, không nói Đội phòng vệ này binh lính còn chưa trải qua chiến trận, sợ rằng một trận mưa tên cũng có thể khiến cho bọn họ bỏ chạy tứ tán.

Cho dù mật vệ điều tra rõ ràng tung tích Song Đao Đường Lang, thì mình dựa vào mật vệ đi tập kích cũng là chuyện phi thường khó khăn, giống như Tương Văn nói, đó là địa bàn của Sơn Việt Tộc, một chút ngoại nhân muốn xâm nhập vào địch phương, rồi tiêu diệt trưởng quan bộ đội vương bài của bọn họ? Cảm giác như là đang nằm mơ vậy.

Khang Tư cũng biết chiến tranh không phải binh lính hai bên xông vào chém giết nhau đơn giản như vậy, nhưng bởi vì nhiều năm đều ở tầng cấp dưới, hơn nữa ngay cả chính mình trở thành đầu lĩnh tác chiến, cũng không cần lo lắng ảnh hưởng khác, xem ra nguyện vọng báo thù lần này của mình rất khó thực hiện đây.

Nghĩ một chút như vậy, thần sắc Khang Tư có chút sa sút.

Thấy bộ dạng Khang Tư như thế, Tương Văn cùng Uy Kiệt nghi hoặc nhìn nhau một chút, không rõ đại nhân nhà mình tại sao tinh thần đột nhiên sa sút như thế? Mình dường như không nói gì sai mà.

Đang lúc Tương Văn muốn mở miệng nói cái gì, đội ngũ đã đi tới dưới cửa thành, tiếng hoan hô vang vọng tận phía chân trời. Chứng kiến đoàn người hoan hô đó, Tương Văn lập tức quên việc hỏi Khang Tư nguyên nhân, vẻ mặt đắc ý đưa tay vẫy vẫy về phía mọi người.

- Đại nhân! Bộ chỉ huy Liên đội chỉ có trung tá kia tới đón tiếp chúng ta thôi. Ồ! Còn có Thiếu tá Áo Kha Nhĩ cũng tới. Ừ? Tại sao Thiếu tá Áo Kha Nhĩ tươi cười giả dối như vậy? Cả người có vẻ uể oải mất mát vậy? Hơn nữa dân chúng đứng bốn phía xung quanh hắn lại tạo một khoảng cách nữa chứ?

Đánh giá mọi người đứng ở cửa thành, Uy Kiệt nghi hoặc nói.

Đang vẫy tay Tương Văn lơ đễnh nói:

- Cái này còn phải hỏi, khẳng định trong lúc chấp hành nhiệm vụ đã gây tổn thất nghiêm trọng rồi, nếu không con người như hắn sẽ không gượng ép giả vờ tươi cười như vậy?

- Ừ! Có khả năng. Phải biết là địa phương mà Thiếu tá Áo Kha Nhĩ tuần tra chính là nơi sơn tặc thường xuyên xuất hiện đó, những tân binh hắn mới chiêu mộ chưa trải qua rèn luyện, gặp phải sơn tặc khẳng định quá sức.

Uy Kiệt gật đầu tán đồng.

Áo Kha Nhĩ cố gắng tạo vẻ cười vui nhìn chăm chú đoàn người Khang Tư trở về, nhưng lúc đó trong lòng tuyệt đối là bi phẫn không thể nói nên lời, mặc dù lúc nhận được mệnh lệnh tuần tra, cũng ý thức được sẽ có tổn thất lớn, nhưng không nghĩ tới tổn thất lại có thể lớn như vậy.

129. Chương 129: Bình An Trở Về. (2)

Ngay từ đầu mình đã thật cẩn thận cho tuần tra bốn phía thôn trang, khắp nơi đều bình an vô sự, không chỉ sơn tặc, mà ngay cả sơn thử (chuột núi) cũng không thấy.

Sau mười mấy ngày thôn xóm bình an, một lần theo ước lệ trở về thành thông báo tình hình, thì cùng một lúc các nhóm thám báo đến thời hạn ước định quay về báo cáo cũng không có bất cứ tin tức gì.

Chính mình lập tức biết đại sự không ổn, lại không nghĩ tới động tác của đối phương quá sức nhanh chóng. Mệnh lệnh cảnh giới vừa mới ban ra, sơn tặc đã xông tới tập kích. Tân binh cũng chỉ là tân binh, tuy rằng đã được huấn luyện mười mấy ngày, biết xếp đội ngũ, nhưng chưa có kỷ luật.

Người chưa kịp bị thương, vừa mới thấy bóng sơn tặc, đã rối loạn, rồi như lửa cháy sau đít, nhằm hướng thành trì bỏ chạy. Trong nháy mắt bên mình chỉ còn lại bọn thân vệ mà thôi.

Trận chiến làm mình tức hộc máu, bọn sơn tặc ba bốn mươi tên lao tới, toàn bộ đều mặc áo da thú, tay cầm thương dài, chính mình cùng bọn thân vệ phải liều mạng phản kích, mới khiến cho bọn chúng lưu lại mấy cổ thi thể rồi bỏ chạy.

Trong lúc mình đang tức giận nghĩ cách trở về giáo huấn đám tân binh, nhưng không ngờ mình vừa di động, bọn sơn tặc liền không ngừng nghỉ chạy tới đánh lén.

Bản thân mình trước kia luôn luôn kiêu ngạo, nay gặp phải hoàn cảnh phức tạp trong rừng, lực trăm không dùng được một, bởi vì đối phương không hề chính diện giao tranh.

Cho nên dù cho mình cùng bọn thân vệ thực lực cường hản, nhưng đối mặt với bẫy rập khắp nơi, với độc châm nhỏ như lông trâu vô thanh vô tức bắn tới, cũng vô dụng như nhau.

Mười dặm lộ trình này đã giống như con đường địa ngục.

Thân vệ của mình còn sống trở về thành chỉ được một phần ba. Tộc nhân của mình, bộ hạ của mình đã qua nhiều năm bồi dưỡng, cứ như vậy đã phải táng thân ở trong rừng.

Về phần bọn tân binh chạy trốn, càng không cần phải nói, trên đoạn đường trở về thành, bọn chúng đã bị tiêu diệt sạch.

Trở về thành, còn chưa kịp thương tâm, lập tức đã bị bộ chỉ huy liên đội kêu lên mắng cho một trận, sau đó rất không khách khí cướp đoạt binh quyền thành vệ đội cổng phía Tây của mình. Rồi không hề an ủi một tiếng, đá mình ra ngoài.

Tiếp theo phiền toái càng lớn hơn nữa ập đến, người nhà của tân binh, toàn bộ đều đến đây tìm kiếm. Không buông tha một phút, khiến cho chính mình chật vật không chịu nổi.

Cuối cùng, vừa phải làm ra vẻ thống khổ thương khóc bọn tân binh, vừa nêu đạo lý về trách nhiệm lừng lẫy của quân nhân, vừa bảo bọn thân vệ dùng vũ lực uy hiếp, cùng bỏ ra thật nhiều tiền trợ cấp, mới có thể thoát thân được.

Tuy nhiên, hắn biết rõ, cho dù binh quyền của mình vẫn còn, cũng rất khó chiêu mộ thêm binh lính. Ai lại muốn đi theo một Trưởng quan toàn quân bị diệt chứ?

Hiện tại nhìn Khang Tư dạo chơi một chuyến tỉnh thành, cái gì khổ, cái gì mệt đều không có, dễ dàng trở về, cũng không có công trạng gì, lại được toàn thành hoan hô. So sánh mình với hắn, thật sự là muốn khóc!

- Đại nhân! Không phải là Khang Tư cần bắt làm tù binh năm nghìn sơn tặc mới được trở về thành sao? Làm sao hiện giờ đã trở lại rồi? Chẳng lẽ hắn dựa vào thân phận của mình mà vi phạm mệnh lệnh?

Liệt Văn nghi hoặc hỏi.

An Đạt lập tức khinh thường nói:

- Lại còn nói, Ai ngu ngốc đi tìm năm nghìn tên sơn tặc để bắt làm tù binh! Hắn khẳng định ở trên đường biết được tập tính của sơn tặc, cho nên biết rõ không thể chấp hành mệnh lệnh này rồi.

- Cái gì? Thật không công bằng! Chúng ta bán mạng đánh nhau, thực là tổn binh hao tướng, lại mất chức thu hồi binh quyền, còn hắn tùy tiện mang toàn đội đi dạo chơi tỉnh thành một phen, lại được lập công thăng quan! Thế này thì còn gì là công đạo?

Liệt Văn giận dữ nói.

An Đạt ngậm miệng không hé răng, tuy nhiên có thể nghe được tiếng hắn nghiến răng trèo trẹo.

Áo Kha Nhĩ thở dài:

- Không có biện pháp, ai bảo liên đội lại bán cho tên thân phận thần bí kia mặt mũi, còn tiểu ma-cà-bông chúng ta không có thân phận, nên bị chúng khi dễ.

- Đại nhân! Tộc nhân chúng ta cũng kéo một đám lại đây, thân vệ tuy đang bất mãn, nhưng vẫn có hơn trăm người. Chúng ta hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, tiêu diệt sạch bộ chỉ huy liên đội hỗn đản kia đi!

An Đạt đột nhiên dữ tợn thấp giọng nói.

Áo Kha Nhĩ cùng Liệt Văn đều mở to hai mắt nhìn, Liệt Văn lại giật mình nói:

- An Đạt! Ngươi sao lại hồ đồ như vậy? Hơn một trăm người đi diệt một cái bộ chỉ huy liên đội? Không phải là đi tìm chết đó chứ?

An Đạt cắn răng nói:

- Ta nuốt không trôi khẩu khí này! Dựa vào cái gì mà chúng dám làm nhục đại nhân chúng ta như vậy!

Áo Kha Nhĩ ấm áp trong lòng, tuy nhiên vẫn lắc đầu, vỗ vỗ vai An Đạt nói:

- Chúng ta hiện tại phải nhẫn nại, khi có thời cơ sẽ phát triển thế lực, tuyệt đối không làm ra chuyện tạo phản. Những ủy khuất trước kia so sánh với lần này bị hãm hại cũng không tính là cái gì!

Liệt Văn cũng đi theo khuyên giải:

- Đúng vậy! Phải làm việc cẩn thận! Còn nữa, chẳng lẽ ngươi đã quên, bộ chỉ huy liên đội sau khi nhận được tin tức của Khang Tư, liền mang nhân mã xuất chinh rồi sao? Hiện tại toàn bộ quận Văn Tân, chỉ có một gã Trung tá cùng vài tiểu binh duy trì trật tự, muốn tìm bộ chỉ huy liên đội gây phiền toái cũng không thể tìm thấy.

An Đạt vẫn không buông tha tiếp tục nói:

- Cho nên ta mới nói đây là cơ hội tốt nhất, trong thành chỉ còn có một tên Trung tá, tuyệt đối có thể tiêu diệt hắn mà thần không biết quỷ không hay, cứ như vậy sẽ làm suy yếu thực lực của bộ chỉ huy liên đội, khi đó đối mặt với sáu người có thực quyền chức vị của bộ chỉ huy liên đội mới có lợi.

- An Đạt! Ngươi không nghĩ tới, sau khi giết tên Trung tá kia, thành trì này sẽ rơi vào trong tay ai sao? Phải biết rằng chúng ta hiện tại vừa trở thành đơn vị không người, mà Khang Tư hiện có chừng hơn vạn quân đấy!

Liệt Văn bộ dáng dạy dỗ nói.

An Đạt cười nói:

- Chính vì vậy ta mới đề nghị xử lý tên Trung tá kia. Ngươi nghĩ coi, người bình thường dựa theo thói quen phán đoán, đều cho rằng ai được thật nhiều chỗ tốt, chính là kẻ âm mưu giết người. Chúng ta giết gã Trung tá, ai lại hoài nghi đến đại nhân chỉ có trăm thân vệ trên người?

Hơn nữa dựa theo lệ thường, Trung tá một khi bị giết, người của bộ chỉ huy liên đội không có, Khang Tư sẽ phải chưởng quản thành trì, cứ như vậy, mặc kệ Khang Tư thân phận thế nào, quan hệ của bộ chỉ huy liên đội với hắn sẽ không còn hòa hợp nữa, như vậy đại nhân liền có khả năng thừa cơ quật khởi.

Nghe nói như thế, Áo Kha Nhĩ cùng Liệt Văn ngây ngốc đứng nhìn An Đạt, một hồi lâu Áo Kha Nhĩ mặt nhăn nhó hỏi:

- An Đạt! Những lời này ai dạy cho ngươi?

An Đạt không biết cho nên nghi hoặc hỏi:

- Cái gì mà ai dạy? Điều này là ta chính mình cân nhắc nghĩ ra mà.

Đột nhiên hắn tỉnh ngộ, lập tức vẻ mặt tỏ ra rất tức giận bất bình:

- Đại nhân, thuộc hạ tuy rằng bộc trực, nhưng thuộc hạ cũng không ngu dốt. Mệnh lệnh của ngài hạ đạt, thuộc hạ có lần nào thất bại đâu?

Áo Kha Nhĩ sửng sốt một chút, rồi trên mặt trở nên sáng lạn, tươi cười, vỗ vai An Đạt nói:

- Chớ có trách ta hỏi như vậy, ai bảo ngươi bình thường biểu hiện quá mức lỗ mãng? Tốt, không nghĩ tới ngươi lại có được suy nghĩ này. Không tệ, về sau nghĩ nhiều nhiều một chút giúp ta.

Áo Kha Nhĩ không hề hoài nghi An Đạt có vấn đề, dù sao cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bậc cha chú cũng giao tình thâm hậu, bọn hắn đều là những phần tử cuồng nhiệt trong tộc, phản bội ai cũng sẽ không phản bội tộc nhân, mà chính mình chính là đại biểu của tộc nhân, cho nên bọn hắn sẽ không bao giờ phản bội mình.

Tộc nhân của mình mặc dù kiến thức năng lực không bằng người ngoài, nhưng độ trung thành tuyệt đối là hoàn mỹ không tỳ vết. Nay thủ hạ của mình lại có suy nghĩ linh hoạt như thế, mình cao hứng còn không kịp, làm gì còn băn khoăn nữa!

Liệt Văn có điểm chua xót nói:

- Trời ạ! Bình thường làm ra bộ dáng ngu ngốc, hại chúng ta cứ tưởng thật.

An Đạt ngúc ngắc cái đầu, cười nói:

- Hì hì! Cái đầu đột nhiên minh mẫn lên mà thôi.

Lúc này, ở ngoài cửa thành, Áo Kha Nhĩ thân mật chào hỏi Khang Tư như anh em cùng lớn lên vậy. Khang Tư chỉ thấy từ trên người Áo Kha Nhĩ lòng hâm mộ cùng cảm giác hối tiếc, căn bản không thể nhìn thấy tình cảm thật của hắn.

Viên Trung tá sau khi chào hỏi Khang Tư vài câu, liền lấy ra một đạo mệnh lệnh về biện pháp mới của Liên đội trưởng.

- Tư lệnh... ra lệnh: Thiếu tá Khang Tư - Lôi Luân Đặc lập tức tiếp nhận thành vệ quân của Tân Thành, phụ trách an toàn cho Tân Thành.

Khang Tư sửng sốt một chút, tuy rằng muốn làm rõ, làm sao lại đem trọng trách phòng thủ thành trì giao cho mình, nhưng vẫn theo quán tính tiếp nhận mệnh lệnh.

Liệt Văn nghe được mệnh lệnh lập tức mỉm miệng cười. Áo Kha Nhĩ thấy thế liền cố ý lùi lại phía sau. Liệt Văn tiến đến bên thì thầm nói:

- Đại nhân! Việc An Đạt đề nghị có thể thực hiện được rồi. Phỏng chừng hiệu quả so với chúng ta mong muốn còn tốt hơn!

- Vì Khang Tư đã nhận lệnh trở thành phòng thủ thành của Tân Thành?

Áo Kha Nhĩ hỏi nhỏ.

Liệt Văn cười cười nói:

- Đại nhân! Bộ chỉ huy liên đội cũng không có ra lệnh cho Khang Tư làm phòng thủ thành, nếu là phòng thủ thành hắn có thể có quyền lực điều động vật tư toàn thành trợ giúp phòng thủ thành phố, đáng tiếc mệnh lệnh này không xác nhận quyền lực đó, nhưng lại bắt buộc Khang Tư phải bảo vệ toàn thành. Như vậy ngay cả dân phu xây công sự cũng đều không thể quang minh chính đại trưng dụng.

- Như thế có nghĩa là bộ liên đội cũng cảnh giác đối Khang Tư?

Áo Kha Nhĩ nói.

Liệt Văn còn chưa trả lời, An Đạt liền vui sướng khi người gặp họa cười nói:

- Hà hà! Ta chỉ cần biết như vậy, bọn rắn độc mặc kệ thế nào cũng đều là bọn rắn độc, bọn họ sẽ không tùy ý để cho Khang Tư nầy trở thành con rồng ở trong này muốn làm gì thì làm. Lần này thì tốt rồi, chúng ta giết tên Trung tá kia, không cần chúng ta phải làm cái gì, bọn họ đều sẽ đem ánh mắt đặt ở trên người Khang Tư.

Nhìn thấy Liệt Văn gật gật đầu tán thành, Áo Kha Nhĩ híp mắt nhìn chăm chú vào gã Trung tá, miệng tươi cười, gật gật đầu, phun ra hai chữ:

- Diệt sạch!

Thấy thủ lãnh đồng ý, bọn thủ hạ của Áo Kha Nhĩ ánh mắt khát máu sáng bừng.

Một lần nữa mọi người được trở về Phủ quận trưởng nay đã biến thành doanh trại.

Tương Văn vừa giúp Khang Tư cởi chiến bào, vừa lải nhải:

- Đại nhân! Ngài trước kia chỉ là quân chức còn không sao, hiện tại đảm nhiệm chức vụ phòng thủ thành, cần phải có mấy người thị nữ ở bên cạnh. Thiếu tá Áo Kha Nhĩ đem đến đây mấy tên thị nữ, chúng ta toàn bộ lại chỉ là nam nhân, có khách nhân đến đây, thấy thế sẽ cho rằng chúng ta không bằng bọn họ.

Nếu như không thể chiêu mộ thị nữ ở đây, có thể đưa vài thị nữ của đội thị nữ ở bán đảo Phi Ba lại đây. Như vậy ta cũng sẽ có đủ người để dùng.

Khang Tư lắc đầu cười nói:

- Không cần phải phiền toái như vậy, hơn nữa ta cũng không phải là phòng thủ thành, chỉ tạm thời phụ trách an toàn cho thành trì mà thôi. Tuy nhiên ngươi muốn có thị nữ, thì cứ chiêu mộ đi, nhân số nhiều ít tùy ngươi quyết định.

Khang Tư về phương diện này đều ủy quyền cho thủ hạ làm. Nếu Âu Khắc là tổng quản thì Tương Văn chính là quản gia của hắn, cho nên mọi việc vụn vặt đều do Tương Văn phụ trách.

Uy Kiệt không để ý tới Tương Văn đang nhảy nhót, tiến đến thấp giọng nói:

- Đại nhân! Mới nhận được tin tình báo, ngoài gã Trung tá cùng mười người của hắn, tất cả sĩ quan cùng binh sĩ của liên đội thứ năm, sau khi nhận được tin chúng ta trở về thành đã rời khỏi thành.

- Khó trách lúc chúng ta vào thành không nhìn thấy một quân binh đế quốc nào, có biết liên đội thứ năm đi đâu không?

Khang Tư quay đầu lại hỏi.

- Bọn sơn tặc này thật khó đối phó, nếu không Áo Kha Nhĩ cũng sẽ không bởi vì tuần tra mà toàn quân bị diệt.

Khang Tư nói tiếp.

Tương Văn cười hì hì nói:

- Theo đại nhân nói, Thiếu tá Áo Kha Nhĩ gặp phải tổn thất bất ngờ, đại nhân không nhìn lại quân lính của Thiếu tá Áo Kha Nhĩ đi. Mấy trăm người đều là tân binh, gặp sơn tặc tập kích không bị thiệt thòi mới là lạ! Tuy nhiên đây cũng là vận may của chúng ta, nếu đổi cho chúng ta đi tuần tra, dựa vào đám tân binh chưa có huấn luyện này, nếu gặp phải sơn tặc, tuy rằng sẽ không toàn quân bị diệt, nhưng tổn thất cũng không nhỏ. Núi rừng này là địa bàn của sơn tặc, chúng ta làm sao có thể chống lại bọn chúng!

Nghe nói như thế, Khang Tư bất đắc dĩ thở dài, nghiêm túc nói:

- Đúng như thế! Chúng ta cần phải tăng cường huấn luyện mới được

Lúc này, một tên thân vệ tiến vào bẩm báo.

- Đại nhân! Trưởng quan Trung tá không muốn thu nhận bọn lao công đó, nói rằng nhân thủ không đủ như lệ thường, muốn đại nhân tạm thời hỗ trợ trông giữ, đây là thủ lệnh.

Nói xong đưa lên một tờ giấy.

Khang Tư tiếp nhận tờ giấy nhìn một chút, cười cười nói:

- Tay Trung tá này thật cẩn thận! Không ngờ ngay cả việc nhỏ này cũng viết văn tự chứng minh. Tuy nhiên việc này đáng để cho chúng ta học tập, trước kia chỉ một câu mệnh lệnh miệng cũng đã chấp hành, so sánh với bây giờ thật là ấu trĩ.

- Đại nhân! Thuộc hạ truyền việc này về bán đảo Phi Ba.

Uy Kiệt thông minh vội nói.

Viên Trung tá mà Khang Tư đang nói đến chính là cấp dưới đứng hàng thứ nhì của Liên đội trưởng, lúc này đang mang theo vài tên tiểu binh rảo bước trên đường. Hiện tại toàn thành chỉ còn vài quân nhân, bộ chỉ huy liên đội trống rỗng không còn ai, cho nên, không bằng thừa cơ hội này về nhà nghỉ ngơi vài ngày.

- Trưởng quan! Lần này như thế nào lại đến phiên ngài ở lại giữ thành trì? Trước kia đều là sĩ quan cấp Thiếu tá mà? Hơn nữa chúng ta lại chỉ có vài người thế này?

Một tên tiểu binh câu được câu không hỏi.

Hắn cũng không phải cố ý vì mình không được ra trận mà hỏi thế. Trước kia lưu thủ thường là một đại đội, hiện tại để có thể có nhiều hơn huynh đệ đi lập công, nên hiện tại ở lại càng ít người càng được hoan nghênh, cho nên hắn chỉ tò mò thuận miệng hỏi vậy mà thôi.

- Bởi vì hiện tại có Thiếu tá Khang Tư hỗ trợ bảo vệ thành, cho nên có thể phái ra nhiều bộ đội tranh thủ lập công.

Lão Trung tá chỉ trả lời có một vấn đề, kỳ thật rất đơn giản, liên đội cần phải có một người có quân hàm cao lưu lại. Nếu Khang Tư làm loạn, có thể dùng quân hàm tiến hành áp chế. Hắn đã cùng Khang Tư gặp mặt nhiều lần, nên được chọn ở lại.

- Các ngươi có bao nhiêu người có khả năng trở thành thượng sĩ?

Lão Trung tá thuận miệng hỏi sang chuyện khác.

- Ta có thể... ta có thể... Nguồn truyện: Y

Vài binh sĩ lên tiếng.

- Ừ! Đáng tiếc! Nếu các ngươi lần này tham chiến, khẳng định có thể thăng cấp, tuy nhiên cũng đừng ngã lòng, chắc chắn không bao lâu nữa, các ngươi sẽ được tăng lương.

Lão Trung tá nhìn bọn binh sĩ đang tiếc nuối, an ủi.

- Hì hì! Đến lúc đó ta có thể mỗi ngày có thêm đồ ăn, trong nhà lão nương cũng có thể ăn nhiều thịt, mặc vào... Ối!...

Tên binh sĩ còn chưa nói xong, liền ngã xuống chết ngay.

Viên Trung tá cùng các binh sĩ khác, chưa kịp phản ứng, đã liền đi theo đồng bọn ngã xuống đất, trên người cắm đầy tên.

Trên đường dân chúng sửng sốt, kích động la hoảng lên, cả đám người không biết đã phát sinh ra chuyện gì, giống một đống ruồi bọ vừa bu lại, đã ầm một tiếng bỏ chạy tứ tán.

130. Chương 130: Song Đao Đường Lang (p1)

- Đại nhân! Đại sự không xong! Tên Trung tá Liên đội kia ở trên đường đi bị ám sát rồi!

Một thân vệ vừa chạy vừa hét như sau mông bốc lửa, bọn người Khang Tư đang tán gẫu trong phòng vừa nghe, lập tức nhảy dựng lên.

Khang Tư lập tức hạ lệnh:

- Kỵ binh lập tức phong tỏa bốn phía cửa thành, đồng thời truyền lệnh toàn thành cấm túc! Đại đội 1 giám sát nhân công! Bộ đội còn lại lấy biên chế tiểu đội phân tán trên đường tuần tra giới nghiêm!

Nói xong chụp lấy binh khí chạy ra khỏi phòng.

Theo bước chân Khang Tư đi ra, tiếng kèn tiếng vó ngựa khẩu lệnh lập tức vang lên khắp Phủ quận trưởng.

Áo Kha Nhĩ ở chung phủ, mang theo mấy thân vệ gấp rút chạy tới đây, còn chưa tới gần Khang Tư đã mở miệng hô to:

- Đại ca xảy ra chuyện gì? Sao lại tuyên bố quân lệnh tập hợp khẩn cấp như thế? Sơn tặc công thành sao?

- Trung tá bị ám sát!

Khang Tư thuận miệng nói một câu, xoay người lên ngựa phóng đi.

Áo Kha Nhĩ có điểm tán thưởng nhìn thoáng qua An Đạt, Liệt Văn, hiển nhiên hắn không ngờ thủ hạ mình hành sự cấp tốc như thế, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, trên mặt bọn thủ hạ đều lộ vẻ giật mình.

Liệt Văn đi lên nhỏ giọng nói:

- Đại nhân! Người của chúng ta còn chưa phái ra mà.

Áo Kha Nhĩ sửng sốt, vậy chẳng phải nói có một thế lực khác ám sát Trung tá kia sao?

Rốt cuộc là ai? Là nhân viên sơn tặc ẩn nấp, hay là nói, thẳng ra chính là Khang Tư muốn độc bá thành Văn Tân phái người làm? Áo Kha Nhĩ phát hiện sự tình không thể khống chế lập tức cuống quít nhanh chân đuổi theo.

Tuy rằng lúc này chạy đến hiện trường có khả năng gặp nguy hiểm, nhưng hiện tại không có được tin tình báo trực tiếp, vậy có khả năng càng thêm nguy hiểm.

Đi tới chỗ Trung tá bị tập kích, mấy kỵ binh đã sớm khống chế được tràng diện, nhưng vẫn có điểm làm việc thừa, bởi bốn phía đã không còn bóng người, tất cả đều đã chạy về nhà trốn.

Thấy Khang Tư đến, kỵ binh lập tức bẩm báo:

- Đại nhân! Nỏ tiễn tập kích là từ tòa nhà phía trước bắn ra, chúng ta đã lục soát tòa nhà, bên trong ngoại trừ thi thể chủ nhân tòa nhà ra, không có dấu vết nào khác.

Khang Tư vừa định hỏi cái gì, Áo Kha Nhĩ phía sau vọt lên, hít thở còn chưa bình ổn gấp gáp hỏi:

- Đại ca! Là ai làm?

- Không rõ lắm, nhưng sử dụng là nỏ tiễn, hơn nữa mũi tên là quân Đế quốc chế tạo, sợ rằng địa vị không đơn giản.

Khang Tư cầm lấy một mũi tên lấy từ thi thể đưa sang nói.

Áo Kha Nhĩ sửng sốt một hồi mới tiếp nhận mũi tên, quan sát tỉ mỉ một phen, tên này là tên bằng sắt không có cánh, hơn nữa đầu mũi tên phủ thêm một tầng kim loại, so với tên gỗ đúng là một trời một vực.

Tuy rằng Áo Kha Nhĩ nhìn ra là tên chuyên dụng của cung nỏ, nhưng làm thế nào cũng không nhìn ra là hàng quân chế của Đế quốc, ít nhất tìm thợ rèn đầu đường bỏ chút tiền cũng có thể chế ra loại tên này. Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng hắn vẫn lộ vẻ mặt ngưng trọng gật đầu tán thành.

Áo Kha Nhĩ lại biết rõ Khang Tư đi từ tiểu binh mà lên, dám nói như thế thì khẳng định có chuyện như vậy, chỉ là bản thân mình không cách nào phân rõ mà thôi, chuyện mất mặt như thế hắn nào dám thừa nhận.

Về phần Khang Tư nói địa vị không đơn giản, ai cũng rõ ràng. Bởi vì cung nỏ quân Đế quốc lực sát thương lớn, mặc áo giáp kim loại trong 10m cũng có thể bắn thủng, thuộc về vũ khí cấm lưu hành bên ngoài, ngoại trừ quân chính quy ra, bộ đội tư nhân cũng không có, bách tính bình dân lại càng không phải nói.

- Đại ca! Có thể là sơn tặc làm hay không? Nên nhớ bọn họ giao chiến nhiều với quân Đế quốc, cướp được vài cây cung nỏ cũng không có gì kỳ quái?

Áo Kha Nhĩ hỏi, ở trong lòng hắn, vẫn còn vô thức cho rằng chuyện ám sát Trung tá lần này, cũng không phải do Khang Tư làm ra.

- Việc này không thể xác nhận, nhưng những mũi tên này đều là sử dụng lần đầu.

Sắc mặt Khang Tư ngưng trọng nói.

Áo Kha Nhĩ nhịn không được cầm lấy mũi tên xem xét, lần này hắn nhìn ra thân tên mới tinh, đầu mũi tên bẹp xuống cũng rất mới, vừa nhìn là biết vừa làm ra.

Loại mũi tên này bên ngoài cực kỳ hiếm, đa phần đều có thể thu lại, đặc biệt lúc huấn luyện, cho nên chỉ cần là sử dụng rồi, khẳng định sẽ để lại dấu vết.

An Đạt nghe không hiểu bất mãn nói thầm:

- Cái này đại biểu cái gì chứ?

Tương Văn trừng An Đạt, vẻ mặt khinh thường nói:

- Cái này còn không rõ? Nếu như ngươi có một bộ cung nỏ cực kỳ trọng yếu, muốn sử dụng nó, ngươi sẽ dùng tên cũ hay tên mới?

- Nào phân cũ mới chứ, có thể sử dụng là được.

An Đạt thuận miệng đáp.

- Đã như vậy, vì sao ở đây đều là mũi tên mới vậy? Cái này chứng tỏ đối phương rất thận trọng, chuyên môn chuẩn bị tên mới, hoặc là đồ trang bị của đối phương dư dã, ở bên trong thành cất giấu một lượng nỏ tiễn chưa sử dụng qua.

Tương Văn tức giận nói.

- Đây có thể nói rõ cái gì?

An Đạt vẫn còn nghi hoặc vò đầu, khiến cho Tương Văn lông mi dựng ngược sắp không nhịn được mắng ra.

Chỉ là đúng lúc này, vài kỵ binh từ xa giục ngựa chạy nhanh tới.

Ngựa còn chưa ngừng hẳn, kỵ binh đã nhảy xuống hành lễ:

- Đại nhân! Ở đường số 5 phát hiện 3 tên binh sĩ Liên đội bị nỏ tiễn bắn chết!

- Đại nhân! Nhận được báo án, có 5 binh sĩ liên đội bị nỏ tiễn bắn chết trong nhà!

- Đại nhân! Hai binh sĩ canh gác Liên đội, sau khi chúng ta ra ngoài liền bị nỏ tiễn bắn chết! Đại đội 1 đã phái một trung đội tới cảnh giới điều tra xung quanh!

Nghe tin tức liên tiếp, mọi người đều ngây dại, Uy Kiệt bấm tay tính toán nhân số, đột nhiên giật mình hô:

- Đại nhân! Không hay rồi! Như vậy tính ra nhân viên lưu thủ Liên đội 5 toàn bộ đều ngộ hại!

- Cái gì?

Bọn người Khang Tư càng thất kinh.

Còn Áo Kha Nhĩ càng hít một hơi lạnh:

- Trời ạ! Có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ở trước mắt công chúng, đồng thời ám sát một tiểu đội quân nhân Đế quốc! Hơn nữa không thất thủ một ai! Không có thời gian dài chuẩn bị căn bản không thể làm được điều này!

Hiện giờ trong lòng Áo Kha Nhĩ phi thường khiếp sợ. Nên biết dù hắn có muốn tiêu diệt sạch hai mươi mấy binh sĩ Đế quốc, cũng chỉ có thể chờ bọn họ tụ tập một chỗ, hơn nữa không có phòng bị, hoàn cảnh thời cơ phải tốt mới có thể làm được.

Hiện giờ những binh lính này tản khắp thành nam cổng bắc, lại cùng một thời gian bị ám sát, hơn nữa hình bóng hung thủ không hề lộ diện, đây không phải tổ chức bình thường có thể làm được, chỉ riêng chuyện vũ khí và địa điểm ẩn giấu, không phải nửa năm ba tháng là có thể chuẩn bị xong.

Cái thành Văn Tân này lúc nào trở nên nổi bật như vậy? Không ngờ còn cất giấu tổ chức lợi hại như thế?

- Đại nhân! Chúng ta phải lập tức bắt cho được hung thủ mới được! Đại nhân vừa mới nhận trọng trách phòng vệ thành liền xảy ra chuyện như vậy, khi người Liên đội 5 trở về không biết sẽ nghĩ như thế nào nữa.

Sắc mặt Uy Kiệt ngưng trọng nhắc nhở.

Hiện giờ hắn cực kỳ sầu não, thứ nhất là lo lắng không biết ăn nói thế nào với Liên đội 5, thứ hai là lo lắng tổ chức thần bí kia.

Phỏng đoán của Áo Kha Nhĩ đương nhiên Uy Kiệt hắn là chủ quản tình báo cũng có thể nghĩ được. Vừa nghĩ tới có một cái tổ chức thần bí ẩn nấp kín đáo ở trong thành, mà hệ thống tình báo của mình lại hoàn toàn không biết gì cả, nếu như mục tiêu lần ám sát này là đại nhân thì sao đây? Thật là khiến hắn toát mồ hôi lạnh!

Khang Tư lập tức nói:

- Đại đội 1 không nên cử động, lưu lại một trung đội trấn thủ cửa thành, người còn lại lập tức bắt đầu lùng bắt nhân vật khả nghi toàn thành!

Hắn quay đầu nói với Áo Kha Nhĩ:

- Thiếu tá Áo Kha Nhĩ! Phiền thân vệ của ngươi cũng tham gia vào hành động lục soát này.

Áo Kha Nhĩ gật đầu:

- Rõ! Tại hạ nghĩa bất dung từ.

Nói đến đây, Áo Kha Nhĩ đề nghị:

- Đại ca! Tiểu đệ có một cách, không biết có nên tạm dừng lục soát, chỉ cần thủ vững cửa thành, để dân chúng yên ổn xuống, lại tuyên bố thông báo toàn thành, treo trọng thưởng cho người nào phát hiện manh mối?

Khang Tư gật đầu:

- Ừ! Biện pháp này được.

Tiếp đó ra lệnh cho đội kỵ binh:

- Lệnh trước thay đổi, mệnh lệnh trừ đại đội 1 ra, bộ đội còn lại triệu hồi phòng thủ vững chắc thành trì, kỵ binh tuần tra trên phố; sau đó lớn tiếng tuyên đọc người cung cấp đầu mối thưởng 1000 kim tệ! Chỉ người cung cấp đầu mối mới có thể ra khỏi cửa, còn lại tiếp tục cấm túc!

Kỵ binh nhận lệnh lập tức phóng ngựa lên đường, đồng thời lớn tiếng hò hét.

Ngay lúc sự kiện ám sát xảy ra, Liên đội 5 đã chạy tới gần mục tiêu. Lão đầu Thượng tá Liên đội bắt đầu phát xuống nhiệm vụ.

- Ai dẫn một đại đội qua bên kia phô trương thanh thế?

Các Trung tá ở đây, đặc biệt là đám Thiếu tá đảm nhiệm Đại đội trưởng, tất cả đều lắc đầu như trống bỏi.

Phô trương thanh thế nói cách khác không cần khai chiến, không có chiến công sẽ không thể thăng cấp, thủ hạ mình không ai không hy vọng lập nhiều chiến công, chạy đi chấp hành nhiệm vụ như vậy, sợ rằng sẽ khiến đám thủ hạ oán hận. Nguồn:

Lão đầu Thượng tá cau mày, hắn cũng rất bất đắc dĩ, nhiệm vụ không có chiến công như vậy chỉ có thể là tự nguyện, không thì bản thân hắn cũng sẽ bị người ta oán giận.

Đúng lúc này Trung tá Lão Tam đứng ra nói:

- Trưởng quan! Ta đi.

Vừa thấy có người xuất đầu, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đều cắt ra bộ hạ khó thăng chức hoặc đã thăng chức rồi, hợp thành một đại đội giao cho Lão Tam chỉ huy.

Liên đội 5 cũng không thể không đánh loạn quy củ biên chế, đều giao nhiệm vụ tác chiến tiền tuyến cho binh sĩ dễ dàng thăng chức.

Trung tá Lão Tam khua chiêng gióng trống mang theo 600 người tiếp tục đi tới, còn các binh sĩ Liên đội 5 còn lại phân tán ra xung quanh, mượn cỏ dại cao hơn đầu người chầm chậm tiến tới.

Loại cỏ dại dù mùa đông tuyết rơi vẫn sinh tồn như thường, ở nơi này rất phổ biến, cũng không biết vì sao những thực vật này có sức sống mạnh mẽ như thế, nếu là ở nơi khác thì đã sớm héo rũ rồi.

Theo thời gian dần trôi, màn đêm đã buông xuống.

Binh sĩ Liên đội 5 theo lệnh sĩ quan lấy lương khô ra ăn, sau đó liền quét dọn chút tuyết đọng, trải vài tấm thảm da trên mặt đất nằm nghỉ ngơi. Liên đội 5 đã thực hiện nhiều lần với loại nhiệm vụ phục kích, cho nên căn bản không phát sinh bất cứ hỗn loạn nào.

Sĩ quan cùng binh lính đều biết kế hoạch tác chiến, hiện giờ cũng biết bên mình cách nơi sơn tặc tập trung cũng chỉ vài cây số, hừng đông ngày hôm sau, chính là lúc phát động công kích bất ngờ.

Về phần vì sao không bị sơn tặc phát hiện?

Trung tá Lão Tam nhận nhiệm vụ là giả sao? Ở trong Liên đội ngoại trừ Liên đội trưởng ra hắn là sĩ quan xếp hàng thứ 3, là sĩ quan tuyệt đối tín nhiệm, bằng không, trên đường một tên sơn tặc tuần tra cũng không thấy bóng dáng? Khẳng định bị Trung tá Lão Tam hấp dẫn đi rồi.

Một đêm không nói chuyện, trời mới tảng sáng, lúc còn chưa nhìn rõ tình huống bốn phía, dưới các sĩ quan chỉ huy thúc giục, đám binh sĩ y phục đông cứng, cẩn thận vận động thân thể một chút, lấy ra lương khô bỏ thêm tiêu cay ăn một cái, toàn thân nóng lên mới bắt đầu tiếp tục bí mật đi tới.

Các binh sĩ đều có vẻ uể oải, cũng không phải do lạnh, mà là không ngủ ngon giấc, ai bảo hiện tại là mùa đông, một đêm ít nhất cũng phải dậy chục lần vận động cơ thể, miễn cho thân thể đông cứng.

Nhưng chuyện khổ như vậy mọi người đều không để ý, cởi trần thao luyện trong tuyết là kỹ năng cơ bản, hiện giờ mặc áo da dày như vậy, càng không cần phải lo.

Lần tiềm hành này mãi tới khi tới nơi sơn tặc tập trung hoặc bị sơn tặc phát hiện mới thôi, nhưng ở cự ly này cho dù bị sơn tặc phát hiện được, cũng không có gì nghiêm trọng, lộ trình vài cây số, sơn tặc vốn không có chỗ để trốn.

131. Chương 131: Song Đao Đường Lang (2+3)

Binh sĩ Liên đội theo Trung tá Lão Tam tới gò núi liền diễu võ giương oai, mặc dù có điểm tiếc nuối, nhưng rõ ràng nếu như quân công của mình trong thời gian ngắn không thể đột phá, như vậy nhường cơ hội cho huynh đệ cũng là rất bình thường.

Đồng thời bọn họ cũng có chút mừng thầm, dù sao bản thân mình cũng không cần phải ăn lương khô, qua đêm trong tuyết như những huynh đệ kia.

Bên mình hoàn toàn dùng hình thức hành quân chính quy, tới buổi tối, dựng lều trại, đốt lửa trại, ăn một bữa nóng sốt. Nếu như không phải cảnh giác sơn tặc đánh lén, chỉ sợ giống như một lần hành quân dã ngoại.

Trời đã sáng, đám binh sĩ tập kết tiến hành huấn luyện, mấy sĩ quan cấp úy vẻ mặt nghi hoặc hỏi Trung tá Lão Tam:

- Trưởng quan! Hạ quan nghĩ thấy có điểm kỳ quái, chúng ta hành quân gióng trống khua chiêng như vậy, dù là người mù cũng có thể phát hiện. Nhất là lửa trại buổi tối, phương viên trăm dặm đều có thể thấy, sao lại không có sơn tặc đột kích? Có phải là tin tình báo sai lầm không? Chỉ có trăm tên sơn tặc tụ tập nơi này?

Trung tá Lão Tam nhìn rừng núi tuyết trắng bốn phía, nhíu mày.

- Đúng là kỳ quái, nhưng chúng ta phái ra hơn 10 lượt trinh sát, chứng thật ở đây có hơn 1000 sơn tặc tập trung. Ừm! Mặc kệ nơi này có nhiều sơn tặc tập trung như vậy hay không, nơi này có sơn tặc tập trung là xác định, chỉ cần Liên đội trưởng bên kia bắt đầu công kích là biết ngay. Tuy rằng lần chiến đấu này có thể nói thắng lợi là của chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng không gánh nhiệm vụ công kích, nhưng chúng ta vẫn

phải cẩn thận chú ý, miễn cho sơn tặc chui qua khe hở. Thiếu tá Áo Kha Nhĩ toàn quân bị diệt chính là do phút chót xem thường mà ra.

- Rõ!

Đám sĩ quan cấp úy tuy rằng không chấp nhận đám tân binh Áo Kha Nhĩ có thể so sánh với lão binh phe mình, nhưng vẫn cho rằng lời Trung tá Lão Tam là chí lý, cho nên chân thành chấp nhận.

- Được rồi! Đám lính thao luyện hoàn tất xong, lấy biên chế tiểu đội tán ra hai phía trái phải, chúng ta phải làm ra dạng càn núi, tạo sự chú ý hấp dẫn đám sơn tặc kia lại, để Liên đội trưởng có thể bày trận phát động công kích.

Trung tá Lão Tam nói.

- Rõ!

Đám sĩ quan cấp úy vội vàng lĩnh mệnh.

Các binh sĩ nhận được lệnh lại vui vẻ, nhiệm vụ của mình lần này là hấp dẫn chú ý của địch nhân, cho nên ngoại trừ cảnh giác bóng dáng địch nhân ra, còn có thể thừa cơ săn thú, cải thiện bữa ăn một chút.

Thấy đám lính tụ năm tụ ba tiến vào cùng núi, trên mặt Trung tá Lão Tam lộ ra một dáng cười ý vị sâu sắc.

Bên chủ lực Liên đội 5, mọi người nhanh chóng chạy vụt trong bụi cỏ.

Chuẩn bị sẵn sàng, mọi người đều cảnh giác bên trong bụi cỏ xuất hiện tập kích đều cảm thấy có điểm quái dị, bởi vì chẳng những không có bất cứ tập kích nào, hơn nữa ngay cả một con thú nhỏ cũng không gặp qua.

Bốn phía ngoại trừ tiếng bước chân của người phe mình, tiếng hít thở và tiếng va chạm vào cỏ, không nghe thấy một tiếng động nào khác.

Cảm giác được không thích hợp lão đầu Thượng tá lập tức hô dừng, mọi người lập tức vô thức tạo thành một vòng tròn, khẩn trương chú ý hoàn cảnh bốn phía xung quanh.

Hoàn cảnh nơi này là một mảnh đất nhỏ bằng phẳng trải lên một tầng cỏ dại cao ngang đầu người, bởi cỏ dại không chịu nổi tuyết đọng, nhìn qua một mảnh xanh vàng xen kẽ, còn rừng núi bốn phía hơi cao một chút, đều phủ kín một màn tuyết đọng trắng xóa.

Cảnh vật chung quanh trên đường đều như thế, cũng không có chỗ nào kỳ lạ, chỉ là hình như nơi này nhiệt độ tương đối cao, cỏ dại có vẻ rất ẩm ướt, mặt đất cũng có chút lầy lội. Chỉ là loại khí hậu này ở khu vực này cũng là thông thường, cho nên mọi người cũng không lưu ý.

Toàn bộ dừng lại rồi, cảm giác bất an lập tức nhảy ra trong lòng mọi người, bởi vì thật sự là quá yên tĩnh, không nói ngay cả một tiếng chim kêu cũng không có, mà ngay cả tiếng gió thổi cũng không nghe được.

Lão đầu thượng tá cau mày quan sát bốn phía một chút, nhưng cũng không phát hiện được gì.

Lão đầu Thượng tá nhịn không được bước lên vài bước, lúc này lão đầu Thượng tá phát hiện lòng bàn chân hơi xốp, cúi xuống lấy tay bắt một nhúm tuyết bùn, ngón tay chà chà một chút, phát giác có chút dầu mỡ. Lão đầu Thượng tá biến sắc lập tức gấp rút gầm lên:

- Lui mau!

Nghe mệnh lệnh như thế, mọi người không khỏi sửng sốt, mặc dù không hiểu vì sao chưa triển khai công kích liền rút lui, nhưng thói quen quanh năm suốt tháng khiến bọn họ luôn tuân lệnh đội trưởng, lập tức xoay người rút nhanh.

Đáng tiếc, cùng lúc lão đầu Thượng tá ra lệnh, rừng núi bốn phía đột nhiên bắn ra vô số tên lửa. Binh sĩ Liên đội vẻ mặt không nhịn được cười nhạo nâng tấm chắn, ở trong tuyết này công kích bằng tên lửa, lẽ nào đám sơn tặc ngu xuẩn này vọng tưởng châm ngòi được cỏ dại bị tuyết ngâm ướt sao.

Nhưng ngoài dự liệu của bọn họ, những mũi tên lửa này rơi xuống cỏ dại ẩm ướt, chẳng những không tắt, ngược lại như rơi vào thùng dầu, oanh một tiếng bốc lửa tận trời.

Hơn nữa còn làm người ta giật mình, chẳng những cỏ dại ẩm ướt bốc cháy, thậm chí ngay cả nền đất bùn lầy cũng bị mồi lửa yếu ớt châm ngồi bốc cháy theo.

Chỉ trong nháy mắt, nơi đám cỏ dại sinh trưởng đã thành một biển lửa.

Còn các binh sĩ bị ẩm ướt, càng thoáng cái biến thành người lửa. Tiếng kêu thảm thiết nương theo ngọn lửa cuồng nhiệt tràn lan bốn phía.

Nước tuyết có thể bốc cháy? Điểm này so với lửa lớn càng khiến bọn lính khiếp sợ hơn, mọi người đều như những con ruồi không đầu chạy tán loạn xung quanh, những mồi lửa di động này càng khiến lửa lan tràn bốn phía.

Nhìn ngọn lửa thật lớn, nhìn đám bộ hạ gào lên thê thảm, lão đầu Thượng tá vẻ mặt thê lương đứng sửng tại chỗ, hắn hiểu rõ bây giờ có làm gì cũng không còn tác dụng.

Toàn Liên đội đều rơi vào biển lửa, bốn phía còn có sơn tặc vây khốn nhìn chằm chằm, dù là thoát khỏi biển lửa cũng không cách nào thoát khỏi độc thủ của đám sơn tặc.

Nhưng các binh sĩ bốn phía quanh lão đầu Thượng tá cũng không buông tha, bọn họ liều mạng dập tắt lửa trên người và xung quanh, còn các binh sĩ toàn thân bốc cháy, lại lấy thân mình lăn tròn trên mặt đất dập tắt lửa. Nhìn thấy ngọn lửa tạm thời bị ngăn chặn, đám binh sĩ bị vây lập tức bất kể tôn ty, kéo lấy lão đầu Thượng tá chuẩn bị rút ra ngoài.

Bị binh lính quên mình giải cứu làm chấn động, lão đầu Thượng tá lập tức khôi phục lại, rống to:

- Đừng hoảng loạn, đứng tại chỗ lập vòng chặn lửa!

Vừa quát lão vừa rút đao đào móc bùn đất.

Thấy động tác của lão đầu Thượng tá, các binh lính tuy còn không rõ ràng, nhưng vẫn vội vàng làm theo.

Theo hành động của các binh lính, trong đám cháy xuất hiện vài mảnh đất trống không bị thiêu đốt, tuy rằng mọi người bị bỏng toàn thân, cả người nóng rực, nhưng lửa đã không cháy loạn xung quanh, cũng tính là thoát khỏi nguy hiểm.

Mọi người nhịn không được thở ra một hơi, nhưng bọn họ rất nhanh phát hiện hô hấp khó khăn, đám binh lính không biết xảy ra chuyện gì lập tức bắt đầu hoảng loạn.

Lúc mọi người bắt đầu không nhịn được vi phạm lệnh xông ra ngoài, có lẽ là trời xanh chiếu cố, có lẽ là nơi này thuộc về khu tuyết rơi, từng đóa hoa tuyết đột nhiên chậm rãi rơi xuống, mà đám lửa nóng bỏng thiêu đốt xung quanh, bị tuyết rơi áp chế, không khỏi dần dần bị dập tắt.

Các binh lính phát hiện hô hấp khôi phục bình thường, thở ra một hơi, trấn định lại.

Nhìn khói đen lượn lờ xung quanh, cùng mùi cháy sém xông vào mũi, những người may mắn còn lại vẻ mặt chua xót và thống khổ, ai cũng biết mùi vị kia là từ nơi nào phát ra.

Nhìn huynh đệ vừa không lâu còn trò chuyện vui vẻ, cứ thế biến thành tro bụi, trong lòng cũng không nhịn được lạnh lẽo, thân là binh sĩ, đối với việc hy sinh không thể phản kháng là chuyện không thể chịu đựng được.

Nhìn bộ hạ tập kết lại còn không đủ trăm người, lão đầu Thượng tá cả người một mảnh tro tàn.

Thân thể hắn lung lay sắp đổ, nước mắt đau khổ chảy dài, tâm huyết của chính mình, không ngờ bị một ngọn lửa đốt không còn! Cuối cùng, đả kích trọng đại khiến lão đầu Thượng tá ngã quỵ

Nhìn thấy cây trụ trong lòng ngã xuống, đám binh sĩ may mắn tồn tại lập tức hoảng hốt vây quanh, đau đớn trên người cũng tạm thời quên đi.

Lúc này lão đầu Thượng tá bị bọn lính vây quanh thần tình héo rũ, thật vất vả mới tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn quanh một chút, vô lực khoát tay.

- Đề phòng, địch nhân đến rồi.

Bọn lính quay đầu vừa nhìn, sắc mặt đại biến, bởi vì bốn phía bọn họ đã bao vây một vòng địch nhân dày đặc, thân mặc áo da, tay nắm chặt đao.

Những địch nhân nhìn không thấy cuối! Phỏng chừng ít nhất cả vạn người! Hơn nữa các binh lính lập tức phát hiện những sơn tặc này lại có trang phục và vũ khí thống nhất, so với sơn tặc trước đây mặc áo da rách nát, tay cầm thương trúc, căn bản không thể so được!

- Hắc hắc hắc! Lão già chết tiệt! Ngươi chính là cây trụ thành Văn Tân: Thượng tá Long Cơ?

Một giọng nói từ trong đám người truyền ra, theo tiếng bước chân xuất hiện, đám sơn tặc này lập tức tránh một con đường.

Một thanh niên mặc áo da gấu, chân mang giày da hươu, khuôn mặt trắng nõn, vẻ mặt đầy thần sắc kiêu ngạo, ở trong vòng vây mấy tráng hán thân hình cường tráng, một thân áo da bó sát người, thắt lưng đeo đại đao, xuất hiện trước mắt Liên đội 5.

- Ngươi là ai?

Lão đầu Thượng tá dựa vào binh sĩ đỡ, đứng dậy hỏi.

- Hắc hắc! Thiếu gia ta là ai, không nghĩ tới đường đường cây trụ thành Văn Tân lại hỏi như vậy, uổng cho chúng ta còn coi ngươi là tử địch nữa. Hắc! Bất quá xem bộ dáng thê thảm của ngươi, thiếu gia thương cảm ngươi, hảo tâm nói cho ngươi: thiếu gia ta chính là thiếu chủ uy chấn Sơn Việt - Mãnh Lôi!

Thiếu niên vẻ mặt đắc ý bày một tư thế.

Lão đầu Thượng tá cười hắc hắc:

- Người trẻ tuổi đừng cuồng vọng quá, hoặc là ngươi coi chúng ta thành ngu ngốc? Ngươi cho là Sơn Việt Tộc Minh quốc vì cái gì gọi là tộc minh? Đó là vì trong tộc Sơn Việt có cả trăm bộ lạc, ngươi dựa vào cái gì nói ngươi là thiếu chủ toàn tộc Sơn Việt?

- Ta...

Thiếu niên Mãnh Lôi kia trên mặt lập tức lộ thần sắc khó coi, tiếp theo thẹn quá thành giận quát:

- Giết lão gia hỏa này cho ta!

Sơn tặc bốn phía chần chờ một chút, lúc đang muốn giơ đao, một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Thiếu chủ! Xin đợi đã, bắt sống một tù binh là cây trụ thành Văn Tân, càng có thể biểu hiện uy phong của ngài.

Nghe giọng nói này, đám sơn tặc liền hạ vũ khí xuống, đồng thời trên mặt lộ thần sắc sùng kính, còn vẻ mặt kiêu ngạo của Mãnh Lôi cũng thay bằng thần tình cung kính. Y - www.

Thần sắc có chút nịnh bợ hắn nói với một tráng hán vừa đi ra:

- Thúc thúc nói phải, tiểu điệt xin nghe lời ngài.

Thấy biểu hiện kỳ quái này, binh sĩ Liên đội 5 kể cả lão đầu Thượng tá ở bên trong đều vứt bỏ mối nguy cơ hiện tại sang một bên, hiếu kỳ quan sát tráng hán kia.

Chỉ thấy tráng hán này ở giữa mùa đông lạnh lẽo, chỉ mặc một bộ áo da hổ, cơ thịt lộ ra bên ngoài bóng loáng, đồng thời rắn chắc như đá tảng, ngoại trừ chân mang một đôi hài da báo ra, nhìn tổng thể là một tráng hán trung niên đầu trọc bóng lưỡng.

Mà hai bên trái phải tráng hán này cũng là hai đại hán cùng một bộ đầu trọc bóng lưỡng, da hổ hài báo, ba tráng hán này đứng nơi đó, không nói lời nào, một cỗ khí thế bưu hãn tràn tới.

Những người khác chú ý bề ngoài những tráng hán, lão đầu Thượng tá lại nhìn chằm chằm vào hai thanh đại đao đeo hai bên hông tráng hán ở giữa, ánh mắt lão đầu căng thẳng, có vẻ khiếp sợ hét lên:

- Đoàn trưởng đoàn Sơn Nhạc, Song Đao Đường Lang - Đường Phong!

- Ha ha! Không ngờ Thượng tá Long Cơ lại biết tới tên tại hạ, thật là vinh hạnh sâu sắc.

Đường Phong vẻ mặt sảng khoái cười nói.

Lão đầu Thượng tá khổ sở lắc đầu nói:

- Lời này hắn là ta nói mới phải. Không nghĩ tới ngươi đường đường một trưởng quan hạng nhất bộ đội vương bài Liên minh Sơn Việt Tộc Minh quốc, lại tự thân dẫn đội phục kích quân đội địa phương chúng ta.

- Ha ha! Ta chỉ theo thiếu chủ nhà ta đi dạo quanh trau dồi kiến thức mà thôi.

Đường Phong cười nói, còn Mãnh Lôi nghe vậy lập tức ngẩng đầu, lộ vẻ mặt đắc ý.

Lão đầu Thượng tá cười lạnh một tiếng.

Đường Phong này gạt quỷ cũng không tin, dù thiếu niên kia có là thiếu chủ bộ tộc của Đường Phong, đường đường một trưởng quan bộ đội vương bài, cũng không có khả năng vứt bỏ chức trách theo hắn ra ngoài lịch lãm.

Nhưng lão đầu Thượng tá cũng không truy cứu những cái này, ngược lại hỏi:

- Chất lỏng dẫn cháy này là cái gì? Chẳng những không có mùi vị, hơn nữa ở trong nước tuyết còn có thể bốc cháy?

Mãnh Lôi thấy Đường Phong ra ý bảo mình đáp lời, nội tâm kích động nhảy không ngừng, Sơn Nhạc đoàn trưởng đối với người bộ tộc mình thật là quá tốt, để cho bộ tộc mình ở trong tộc Sơn Việt có tiếng nói lớn. Nhìn xem, hiện giờ lại nhường cơ hội biểu lộ mặt mũi cho thiếu chủ hắn.

Ừm, thảo nào lão phụ thân nhắc nhở mình phải nịnh bợ Song Đao Đường Lang thật tốt, thảo nào các huynh đệ đó thấy mình có thể đi chung với Song Đao Đường Lang đều lộ vẻ mặt tràn đầy ghen ghét.

Mãnh Lôi ho khan một tiếng:

- Nghe kỹ đây, lão đầu! Thiếu gia ta nói cho ngươi biết! Chất lỏng kia là dầu băng, ở trạng thái lỏng màu trắng lạnh không mùi vị, là đặc sản của tộc Sơn Việt chúng ta, chỗ khác không có đâu. Còn nữa, dầu băng này vốn không sợ nước cũng sẽ không bốc hơi, dù là bị tuyết bao bọc, chỉ cần châm lửa là có thể trực tiếp bốc cháy, cho đến khi chất lỏng dầu băng cháy hết mới tắt! Quả thật chính là đồ dùng chuẩn bị để đốt thành!

Nghe tới câu cuối cùng, lão đầu Thượng tá đánh run một cái, giật mình nói:

- Các ngươi chuẩn bị đánh thành Văn Tân?

Mãnh Lôi cười nhạo nói:

- Hắc! Lão già chết tiệt! Ngươi giật mình như thế làm gì? Quận Văn Tân của các ngươi, ngoại trừ mấy cái thành trì còn trong tay các ngươi ra, địa phương khác chúng ta đều đã chiếm lĩnh rồi, đã như vậy, chúng ta vì sao không chiếm lấy thành Văn Tân tượng trưng cho quận Văn Tân này chứ?

Thấy thần sắc lão đầu Thượng tá, Đường Phong cười nói:

- Thượng tá Long Cơ! Chuyện như vậy không có biện pháp tránh né, ai bảo Đế quốc các ngươi trước nay không coi trọng chuyện ở biên cương chứ?

Lão đầu Thượng tá thần tình suy sụp lắc đầu:

- Không biết các ngươi làm sao phát hiện chúng ta tập kích ở đây? Ta tự nhận mình bảo mật rất kỹ.

Không đợi Đường Phong mở miệng, Mãnh Lôi đã châm chọc nói:

- Còn có thể làm sao biết, đương nhiên là quỷ trong nội bộ các ngươi cung cấp tình báo rồi.

- Nội gián? Liên đội 5 ta thật sự có tộc nhân các ngươi tồn tại?

Lão đầu Thượng tá vẻ mặt khiếp sợ nói.

Mãnh Lôi đắc ý cười nói:

- Hắc hắc! Đó là đương nhiên, vốn hắn rất trung thành tận tâm với các ngươi, nhưng sau khi chúng ta cho hắn biết nguồn gốc huyết mạch của hắn, hắn đối với cách nhìn của lão gia hỏa ngươi không xem người có huyết mạch Sơn Việt vào mắt, hắn liền cực kỳ phản cảm. Nên nhớ ngươi nổi tiếng là người tàn nhẫn khát máu, ở nơi tập trung bộ lạc chúng ta cũng nghe được. Cho nên chúng ta thoáng mượn hơi gây xích mích, hắn không nói hai lời liền trở về vòng tay tộc Sơn Việt chúng ta, sau đó vì báo thù cho tộc nhân, đồng thời cũng để chiếm được thành Văn Tân, liền làm ra kế hoạch phục kích này, sự tình đơn giản như vậy.

- Kẻ phản bội này là ai?

Lão đầu Thượng tá vẻ mặt xanh mét, còn các binh sĩ Liên đội 5 may mắn còn lại cũng tức giận ầm ỹ cả lên, bọn họ căn bản không nghĩ tới người một nhà lại xuất hiện kẻ phản bội!

Mãnh Lôi liếc mắt nhìn Đường Phong, thấy hắn gật đầu, lập tức vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Hắn không phải kẻ phản bội, mà là anh hùng của chúng ta!

Nói xong lời này, hắn lộ dáng cười tùy ý:

- Anh hùng của chúng ta là Lão Tam Trung tá của các ngươi. Hắc hắc! Tin rằng đại đội hắn dẫn đi, giờ này toàn quân đã bị diệt rồi? Nên biết bao vây trừ khử bọn họ chính là đoàn Sơn Nhạc đấy.

Vừa nghe lời này, lão đầu Thượng tá lập tức phun một ngụm máu, các binh sĩ sắc mặt cũng đại biến, kẻ phản bội không ngờ là Trung tá Lão Tam!

Tuy rằng không muốn tin, nhưng nghĩ tới phục kích sơn tặc là Trung tá Lão Tam kiến nghị, hơn nữa tình báo cũng là Trung tá Lão Tam phái người thăm dò, hiện giờ bị địch nhân phục kích, còn nói không có quan hệ tới Trung tá Lão Tam, thật là không thông được.

Đẩy binh sĩ đỡ mình ra, lão đầu Thượng tá lau vết máu trên khóe miệng, nhìn chằm chằm Đường Phong dùng giọng nói trầm thấp hỏi:

- Không ngờ xuất động đoàn Sơn Nhạc? Các ngươi muốn xâm lấn ồ ạt sao?

Đường Phong cười nói:

- Xâm lấn ồ ạt? Không... chúng ta còn không tự đại như thế, giai đoạn hiện giờ chỉ là chiếm lĩnh khu vực rừng núi trải rộng hiện tại, nơi khác chúng ta tạm thời còn không có hứng thú, đương nhiên, chỉ là tạm thời.

Mãnh Lôi có chút không nhịn được nói:

- Được rồi! Lão già! Hiện tại cái gì ngươi cũng rõ ràng rồi, bó tay chịu trói hay là sao? Ta còn muốn áp giải Thượng tá Đế quốc ngươi trở về, khoe võ huân của thiếu gia ta nữa.

Nói xong liền phất tay, mấy tráng hán bên cạnh liền móc dây thừng chuẩn bị trói lại.

Lão đầu thân thể suy yếu đột nhiên thẳng lưng, hắn rút binh khi ra cười lạnh nói:

- Ta tòng quân mấy chục năm, còn chưa từng bị người ta bắt giữ. Chiến!

Các binh lính lập tức sĩ khí đại tăng nâng cao binh khí gầm rú:

- Chiến!

Mãnh Lôi khinh thường lắc đầu: “Đồ ngốc!” Nói rồi cùng rút binh khí ra.

Thấy như vậy, lão đầu Thượng tá cũng sửng sốt một chút.

- Không nghĩ tới thiếu chủ ngươi cũng có phần dũng khí này, nhìn trang phục bộ dáng của ngươi, còn tưởng rằng ngươi sẽ trốn phía sau nữa chứ.

Mãnh Lôi cười lạnh một tiếng, vẻ mặt ngạo mạn nói:

- Trốn phía sau? Đáng cười! Tộc Sơn Việt ta dùng võ mà sống, chưa từng có nam nhân chết bệnh trên giường!

- Ngươi nghĩ rằng thân phận thiếu chủ bộ lạc của ta từ đâu mà ra? Tuy rằng ta thích ăn ngon mặc áo gấm, cũng chú ý sạch sẽ, nhưng những thứ này cũng không phải bởi ta có thân phận thiếu chủ, mà là do ta là đệ nhất nhân của bộ lạc đương thời!

Nghe như thế, thần sắc lão đầu Thượng tá tối sầm lại, lo lắng thật sâu cho Đế quốc mà mình cống hiến sức lực cả đời.

Nhìn một thiếu chủ bộ lạc người ta, đồng cấp với người kế thừa quý tộc hiển hách Đế quốc, lại dám rời xa gia tộc đi tham chiến nơi biên cảnh, hơn nữa không hề sợ hãi, nhiệt huyết sôi trào đối mặt với địch nhân.

Còn giới trẻ các quý tộc Đế quốc đương đại thì sao? Đua ngựa, uống rượu, tranh phong hò hét, đánh nhau ẩu đả, làm hết mọi chuyện nhiễu loạn nhân tâm.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Đế quốc sẽ bị các thế lực khác thôn tính!

- Thúc thúc! Lần chiến đấu này giao cho tiểu điệt được không?

Mãnh Lôi thỉnh cầu Đường Phong.

Đường Phong mỉm cười gật đầu.

Tuy rằng sau khi trở thành đoàn trưởng đoàn Sơn Nhạc, hắn đã thoát ly bộ lạc xưa, thuộc về cả tộc Sơn Việt, tên bộ lạc cũ cũng vứt bỏ đi. Thế nhưng huyết mạch bộ lạc vẫn tồn tại trong người hắn như trước, hơn nữa đoàn trưởng Sơn Nhạc các thời trước cũng hoặc ít hoặc nhiều chiếu cố người xuất thân bộ lạc mình, vậy thì đương nhiên hắn cũng không thể làm khác được.

Hiện giờ nhìn thấy thế hệ con cháu có phong phạm như vậy, Đường Phong còn rất hoan hỉ.

Mãnh Lôi được chấp nhận lập tức quát:

- Để cho những tên Đế quốc này biết sự dũng mãnh của tộc Sơn Việt chúng ta, quyết đấu một đấu một với bọn họ, người thắng chúng ta để cho bọn họ rời đi, để biểu hiện lòng rộng rãi của tộc Sơn Việt chúng ta!

- Rõ!

Đám sơn tặc vây quanh lão đầu Thượng tá lập tức hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng lùi lại chừa một vòng tròn lớn, binh khí cũng đều thu lại.

Tương ứng với nhân số Liên đội 5 còn sót lại, kể cả Mãnh Lôi ở bên trong, sơn tặc xung quanh liền rầm rập bước ra trăm tên tráng hán.

Những tráng hán này rất tự nhiên đem tặng lão đầu Thượng tá cho Mãnh Lôi, bọn họ đều tự chọn một binh sĩ Liên đội, mặt đối mặt.

Binh sĩ Liên đội 5 biết đây là lúc thu lấy đường sống, có lẽ nói là cơ hội kéo địch nhân xuống nước, bọn họ còn chưa ngốc đến mức nhân cơ hội đột phá vòng vây.

Bên mình chỉ trăm người phá vòng vây của ba vạn người, quả thật là trò cười, hơn nữa như vậy còn có thể khiến địch nhân chế nhạo mình mềm yếu. Nếu như thế, vậy còn không bằng mình dựa vào năng lực bản thân phô bày uy phong quân Đế quốc.

Mãnh Lôi nâng đao đi tới trước mặt lão đầu Thượng tá, tùy tiện nói:

- Lão đầu! Đừng trách ta khi dễ ngươi, ai kêu lão gia hỏa ngươi tới 60 tuổi rồi còn có thể vác đao xung phong.

Lão đầu Thượng tá mỉm cười:

- Hừ, tiểu tử kia! Đừng coi thường lão nhân, để bị ta một đao chém chết đừng oán ta không nhắc nhở ngươi.

- Hừ, lão già này! Miệng lưỡi ngươi còn kiêu ngạo. Ta cũng lười nhiều lời với ngươi! Xem đao!

Mãnh Lôi nâng đao liền chém tới.

Còn lão đầu Thượng tá biết tự thân thể lực không thể so sánh với thanh niên, không cùng hắn ngạnh kháng, đao phong vừa chuyển, đao thế Mãnh Lôi bị lão đầu dẫn lệch đi, lão đầu thừa cơ cuốn lên, chém vào ngực Mãnh Lôi.

Khuỷu tay Mãnh Lôi lập tức thu lại, dùng chuôi đao chặn lưỡi đao của lão đầu, "đang" một tiếng, hai người nhanh chóng tách ra.

Cảm thấy sau lưng ướt một mảnh mồ hôi lạnh, Mãnh Lôi nhịn không được nói:

- Lão đầu ngươi thật là âm hiểm, biết khí lực không bằng ta, liền so đao thế với ta.

- Hừ, tiểu tử kia! Ngươi cũng khá lắm! Nhưng mà đây không phải là đao thế gì, ta ở chiến trường chém giết mấy chục năm, đao thế cố định đã sớm quên rồi. Tiếp tục!

Lão đầu cười, vung đao xông lên lần nữa.

- Tới đây! Thiếu gia ta còn sợ lão đầu mục nát ngươi?

Mãnh Lôi cũng không cam tỏ ra yếu kém phóng mạnh lên.

Chỉ có Đường Phong ở bên quan chiến nghe lão đầu nói xong, chân mày nhíu lại, tiến lên trước, chuyên chú quan sát.

Bất đồng với trận chiến bên Mãnh Lôi liên tục chạm nhau chan chát, hơn trăm cặp chiến đấu khác, đều là một mạng đổi một mạng, cho nên trận chiến kết thúc rất nhanh.

Binh sĩ Liên đội 5 có thể may mắn tồn tại xác thật cường hãn, không ngờ thắng lợi có hơn 80 người.

Các sơn tặc ở đây sắc mặt đều rất khó coi, nhưng bởi đây là quyết đấu công bằng, cho nên cũng không cản người sống sót, ngược lại theo ước định tránh ra chừa một đường.

Đám lính nhìn nhau một chút, 5 tên binh sĩ nhanh chóng theo đường chạy đi, sau khi thân ảnh 5 binh sĩ kia biến mất, các binh sĩ khác chẳng những không tiếp tục rời đi, ngược lại tiến lên hô vang bốn phía:

- Ai ra khiêu chiến chúng ta?

Vốn vẻ mặt đám sơn tặc đang khinh bỉ 5 tên binh sĩ đào tẩu, hiện giờ nghe lời này liền rõ ràng sao lại thế, những người này đã quyết định liều chết ở đây, còn 5 binh sĩ kia hẳn là phái trở về thông báo tình hình.

Đám sơn tặc liền nghiêm túc trở lại, không thương nghị gì, liền phái ra một nhóm sơn tặc cùng nhân số với các binh sĩ còn sống.

Đợt tỷ thí thứ 2 kết thúc, binh sĩ may mắn sót lại còn 40 người, bọn họ thở một hơi xong, ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp tục khiêu chiến. Sơn tặc cũng phái ra nhóm nhân thủ tiếp theo.

Chỉ đơn thuần bề ngoài, có thể biết người sơn tặc phái ra ngày càng mạnh, vòng thứ 3 kết thúc, binh sĩ còn sống giảm xuống kịch liệt, chỉ còn không đủ 10 người.

Nhìn mấy binh sĩ vết thương chồng chất vẫn ưỡn ngực rống to hơn:

- Ai khiêu chiến chúng ta?

Đám sơn tặc liền im lặng, ai cũng biết rõ, mấy binh sĩ này đã không chịu nổi nữa, tin rằng tùy tiện một người đi ra đều có thể đánh bại bọn họ.

Ngay khi không một sơn tặc nào đứng ra chiếm tiện nghi, bên Mãnh Lôi cũng đã phân ra thắng bại.

Mãnh Lôi dựa vào cơ thể cường tráng của mình, hắn tìm được cơ hội tốt, đâm một đao thẳng vào bụng của lão đầu Thượng tá.

Vốn theo thế đao chiến đấu hắn phải chém rơi đầu đối phương, nhưng không biết vì sao, lúc hạ thủ, Mãnh Lôi vô thức chuyển thế chém thành đâm.

132. Chương 132: Dẫn Sói Vào Nhà. (1+2)

Lão đầu Thượng tá nhìn thanh đao trên bụng, nhìn Mãnh Lôi cười cười:

- Tiểu tử kia! Nếu như ta trẻ lại 10 tuổi, ta đã sớm chặt rơi đầu của ngươi rồi.

Mãnh Lôi cả người đầy vết thương gật đầu:

- Cái này ta thừa nhận. Lão đầu! Nhà của ngươi ở đâu? Ta sẽ phái người đem thi thể ngươi trở về.

- Không cần, tập quán quân nhân Đế quốc là chết đâu chôn đó.

Lão đầu nói đến đây, quay đầu nhìn lại thủ hạ của mình, cười cười, nhắm mắt lại, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Mấy binh sĩ còn sót lại, lập tức quỳ xuống hô:

- Trưởng quan xin chờ!

Sau đó không chút chần chờ rút đao tự vận ngã xuống.

Nhìn một màn bi tráng này, các sơn tặc đều lắng lặng không nói gì, một hồi lâu mới vang lên từng tiếng thở dài.

- Thúc thúc! Tiểu điệt vô năng, tốn nhiều sức như thế mới thu thập được lão đầu này, xin thúc thúc trách phạt.

Mãnh Lôi hướng Đường Phong thỉnh tội.

Đường Phong lắc đầu cười nói:

- Ngươi đã làm tốt rồi, đối phương tuy niên kỷ đã già, nhưng vẫn là một binh sĩ dũng mãnh như xưa, đáng để chúng ta kính nể, đừng cắt đầu bọn họ, hậu táng.

- Phải! Tộc Sơn Việt chúng ta bội phục dũng sĩ như vậy, nhất định sẽ hậu táng.

Mãnh Lôi gật đầu nói.

Theo lệnh xuống, đám sơn tặc bắt đầu quét dọn chiến trường, hai chú cháu đứng trên cao lắng lặng nhìn. Hồi lâu sau, Mãnh Lôi đột nhiên hỏi:

- Thúc thúc! Bộ đội biên cương Đế quốc đều cương liệt dũng mãnh như vậy sao?

Đường Phong khẽ liếc Mãnh Lôi hỏi:

- Ngươi sợ sao?

Mãnh Lôi ngừng một chút, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tiểu điệt xác thật sợ lại gặp phải bộ đội Đế quốc cương liệt dũng mãnh như vậy.

Đường Phong thở dài:

- Đúng vậy! Đế quốc khổng lồ như vậy, quân đội đông đảo như thế, đả kích ngươi cũng không có gì lạ. Số lượng quân Đế quốc gần như bằng 1/5 tổng nhân khẩu bên chúng ta. Mà số lượng quân Đế quốc đối với nhân khẩu Đế quốc mà nói, chỉ là muối bỏ biển.

Mãnh Lôi im lặng.

Hắn thân là thiếu chủ bộ lạc, vẫn biết những tình huống này. Nghĩ tới Đế quốc lấy đơn vị ức tính toán nhân khẩu, da đầu hắn liền tê dại, nhân khẩu tộc Sơn Việt bên mình cho dù tất cả các bộ lạc cộng lại, còn không bằng số lẻ Đế quốc người ta, nếu như không nhờ nắm được địa lợi, chỉ sợ đã sớm bị Đế quốc thôn tính rồi.

Kỳ thật nhìn bản đồ có thể biết, quốc gia tiếp giáp Đế quốc Áo Đặc Mạn, ngoại trừ Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc là dựa vào thực lực giằng co bên ngoài Đế quốc, còn các quốc gia khác đều là dựa vào địa lợi, ngăn cản Đế quốc mở rộng.

Cũng bởi vì lo lắng điểm ấy, cho nên các quốc gia tiếp giáp Đế quốc mới đều xem Đế quốc trở thành địch nhân lớn nhất, một khi có cơ hội liền phát động chiến tranh nhằm làm suy yếu thực lực Đế quốc.

Cũng không phải mọi người nguyện ý trêu chọc địch nhân cường đại này, mà là vì sợ hãi, có lẽ phải nói là chứng bị hại hão huyền, mới giành ra tay trước phát động công kích như thế.

Thấy sắc mặt Mãnh Lôi kịch biến, Đường Phong thoải mái nói:

- Kỳ thật cũng không cần lo lắng như vậy, Đế quốc đã bắt đầu mục nát, toàn bộ tỉnh Hải Tân có sức chiến đấu nhất, chính là Liên đội năm của Long Cơ. Hiện giờ Liên đội năm bị chúng ta diệt, chỉ cần chúng ta không cuồng vọng chiếm đoạt toàn bộ tỉnh Hải Tân, như vậy sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân nhát gan sợ chuyện, chỉ cần chúng ta giáo huấn bọn họ vài lần, sẽ cam chịu để chúng ta chiếm đóng quận Văn Tân.

Mãnh Lôi có chút nghi hoặc:

- Thúc thúc, chúng ta phải chiếm lĩnh toàn bộ quận Văn Tân? Rừng núi thì không nói, địa phương khác chúng ta làm sao phòng thủ? Hơn nữa tội danh đánh mất quốc thổ, sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân làm sao gánh nổi? Lẽ nào... bọn họ sẽ không thỉnh cầu viện quân sao?

Đường Phong cười nói:

- Viện quân? Ha ha! Bọn họ không cầu được viện quân đâu, bởi vì các bộ đội khác đều cần quan tâm tới địa phương trọng yếu, chỉ cần chúng ta không chiếm toàn bộ tỉnh Hải Tân, Đế quốc mất đi một quận biên cảnh không có nhiều lực khống chế, bọn họ còn có thể nhẫn nại được.

- Các quốc gia khác muốn cùng nhau phát động công kích sao?

Mãnh Lôi linh quang chợt lóe hỏi.

Đường Phong gật đầu nói:

- Không sai! Bởi vì Đế quốc Áo Đặc Mạn quá cường đại, không có lấy một minh hữu ở các quốc gia xung quanh, ngược lại tất cả đều là địch nhân.

- Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc không cần phải nói, bọn họ cùng Đế quốc là tử địch, quanh năm suốt tháng chinh chiến lẫn nhau, còn Phi Mục Kỳ Minh quốc hiện tại đang hấp dẫn ba quân đoàn quân chính quy Đế quốc vào đại thảo nguyên, còn lại Tiểu vương quốc Bá Lạp Đặc, Thành Tư Hãn Quốc đều bắt đầu đánh chủ ý tới Đế quốc.

Nếu như vậy, Sơn Việt Tộc Minh Quốc chúng ta cũng không thể lạc hậu, trước chiếm chút tiện nghi, nếu như vận khí tốt, nói không chừng có thể vét sạch vùng lãnh thổ Đế quốc tiếp giáp với chúng ta.

Mãnh Lôi kinh ngạc nói:

- A! Đây không phải nói toàn bộ các quốc gia xung quanh Đế quốc đều tham dự hành động? Kế hoạch khổng lồ như thế, chỉ sợ không phải một hai là năm hoàn thành được?

- Đó là đương nhiên, chỉ riêng các quốc gia hiệp đàm đã là ba năm, kế hoạch này đã chuẩn bị đủ hơn mười năm. Chỉ là nếu như không phải nội bộ Đế quốc xảy ra vấn đề, kế hoạch này chỉ là xây lâu đài trên cát mà thôi, ai có thể nghĩ đám quyền quý nội bộ Đế quốc vì quyền thế địa vị, lại có thể bán đứng quốc gia của mình chứ?

Đường Phong cười nói.

Mãnh Lôi cười gian:

- Hắc hắc! Cháu nghĩ những tên quyền quý Đế quốc khẳng định không để chúng ta vào mắt, chỉ cần mượn lực lượng chúng ta thu được quyền thế rồi, có thể dùng quân Đế quốc diệt sạch chúng ta, như vậy địa vị của bọn họ vững chắc bất động.

Kỳ thật bọn họ cũng không ngẫm lại, 'Dẫn sói vào nhà' lời này từ đâu mà ra, tới lúc đó, sợ rằng quân Đế quốc đã sớm hỗn loạn không chịu nổi, các nơi đều nổi lên chiến loạn, còn muốn tiêu diệt chúng ta được sao?

- Ngươi có kiến giải như vậy rất không sai, cho nên ngươi phải nhớ kỹ, vô luận tranh quyền đoạt lợi thế nào, cũng không thể cấu kết với ngoại nhân. Chỉ cần những thủ lĩnh bộ tộc các ngươi không cấu kết ngoại nhân, vô luận nháo loạn thế nào, đoàn Sơn Nhạc đều bảo trì trung lập.

Đường Phong nghiêm túc nói.

Biết thúc thúc đang điểm tỉnh cho mình, Mãnh Lôi lập tức cung kính nói:

- Vâng! Tiểu điệt nhớ kỹ.

- Ừm! Anh hùng chúng ta đã trở về, tập hợp đội ngũ chuẩn bị xuất phát đi.

Đường Phong nhìn xa xa một chút nói.

Mãnh Lôi thuận mắt liếc một chút, phát hiện mấy ngàn bộ đội có một người mặc quân phục Đế quốc, đi về phía bên này. Hắn cười cười, bắt đầu triệu tập bộ đội.

Tuy rằng sự kiện ám sát thành Văn Tân rất thần bí, nhưng thường nói "nếu muốn người không biết, trừ khi mình đừng làm", chuẩn bị có tỉ mỉ cỡ nào, có che dấu thế nào đi nữa, vẫn sẽ lưu lại chút đầu dây mối nhợ. Đặc biệt Khang Tư xuất ra một ngàn kim tệ treo giải thưởng, các dân chúng đều bắt đầu vắt óc vò đầu suy tư tìm đầu mối.

Còn không nói, vốn một ít dân chúng tập mãi thành quen không chú ý chuyện tình gì, tinh tế đánh giá lại nghĩ ra rất nhiều điểm cổ quái, vì vậy những người có tâm đắc lập tức tìm kỵ binh tuần tra trên đường bẩm báo.

Kỵ binh vừa tìm được đầu mối, lập tức liên lạc bộ đội tiến hành vây bắt. Nếu phản kháng không cần phải nói, khẳng định là địch nhân, không phản kháng cũng phải bắt giữ thẩm tra tỉ mỉ.

Dân chúng trước mị lực của tiền tài tra xét kỹ càng, cùng ngày màn đêm còn chưa phủ xuống, đội hộ vệ của Khang Tư đã bắt hơn một ngàn người, chỉ là trong đó cũng không phải không có người phản kháng bị bắt giữ.

Hơn trăm tên to gan táo tợn tiến hành phản kháng, một số chiến đấu cho đến chết, một số thấy tình huống không đúng lập tức tự sát, dù sao cũng là chết sạch.

Ngày kế tiếp, bên trong phủ Quận trưởng, Khang Tư hỏi Uy Kiệt phụ trách thẩm vấn:

- Đám người chết tra ra thân phận gì chưa?

Vẻ mặt Uy Kiệt ngưng trọng nói:

- Đại nhân! Căn cứ tư liệu hộ tịch Liên đội lưu lại và những hàng xóm chứng minh, những người này đều là dân bản xứ sinh trưởng tại quận Văn Tân. Hơn nữa quan hệ giữa bọn họ có cổ quái lại có bình thường, trong đó có mấy người là cừu địch, là cừu địch giết chồng đoạt vợ hủy nhà, còn có một ít là những người mồm mép tranh cãi cả đời không qua lại với nhau. Những người khác hoặc là không nhận ra nhau, thì là thân gia, còn có huynh đệ ở riêng, dù sao nếu bọn họ không phản kháng, cả bọn giống như dân chúng phổ thông, không hề có chỗ nào đặc biệt nổi bật.

Áo Kha Nhĩ vẫn theo cạnh Khang Tư xen vào:

- Ý của ngươi là nói, bình thường bọn họ căn bản là không biết đối phương tồn tại? Chỉ là một khi mệnh lệnh hạ xuống, lúc chấp hành mới phát hiện đối phương tồn tại?

Uy Kiệt gật đầu:

- Hắn là như vậy, có thể nói, là một thế lực bày ra mai phục nhiều năm trước đây, ngay cả kẻ mai phục cũng không biết có kẻ nằm vùng khác tồn tại, thật là quá cẩn thận.

- Đại ca! Tiểu đệ cho rằng, cổ thế lực này cũng không phải thế lực trong nước, bởi địa phương hẻo lánh này, vốn không đáng để thế lực trong nước hao tốn nhiều sức như vậy, chỉ để ám sát mấy sĩ quan và binh sĩ. Thế lực trong nước chỉ cần dùng chút biện pháp, điều phái một Quận trưởng cùng Liên đội trưởng, là

có thể quang minh chính đại thu nạp quận Văn Tân vào phạm vi thế lực mình, vốn không cần phải phiền phức như vậy.

Áo Kha Nhĩ nói.

- Ừm! Ngươi nói là an bài những mai phục này, là Sơn Việt Tộc Minh Quốc bên kia?

Khang Tư nói.

- Đúng vậy! Ở đây láng giềng gần chúng ta chỉ có Sơn Việt Tộc Minh Quốc, ngoại trừ bọn họ đối với quận Văn Tân cảm thấy hứng thú ra, không có quốc gia nào lại đem nhân lực vật lực đặt ở nơi này.

Áo Kha Nhĩ gật đầu.

- Ừm! Uy Kiệt! Hơn một ngàn người bị bắt tìm ra được vấn đề gì không? Giữa bọn họ còn có ẩn dấu kẻ ám sát?

Khang Tư hỏi Uy Kiệt.

- Đại nhân! Chúng ta thẩm vấn suốt đêm, ngoại trừ tra ra mấy tên dâm tặc, đạo tặc, phần tử hắc bang ra, còn không tra ra mật thám chính trị nào.

Uy Kiệt trả lời.

Khang Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ừm! Đem nhốt đám tội phạm lại, những người khác thả về, ra lệnh giải trừ cấm túc toàn thành, treo thi thể những người phản kháng lên thị chúng, biểu thị cho dân chúng biết, chúng ta đã tung một mẻ lưới bắt trọn ổ bọn ám sát xử quyết hết, đồng thời khen thưởng tại chỗ những dân chúng cung cấp đầu mối.

Uy Kiệt sửng sốt một chút, nhưng lập tức tỉnh ngộ ra:

- Rõ! Thuộc hạ tuân mệnh.

Còn Áo Kha Nhĩ lại bắt đầu vỗ mông ngựa:

- Đại ca anh minh! Tiểu đệ cảm giác bội phục sâu sắc, đem những kẻ này thả ra, những kẻ ám sát thật sự trong bọn họ sẽ cho rằng sự tình kết thúc, khẳng định sẽ buông lỏng, chỉ cần chúng ta giám thị nghiêm mật, khẳng định sẽ tìm được kẽ hở.

Đối với Áo Kha Nhĩ thao thao bất tuyệt vỗ mông ngựa, Khang Tư lơ đểnh, vẻ mặt Tương Văn lại khinh thường. Nhưng Tương Văn nhanh chóng cảm ứng được ánh mắt đối địch, vừa nhìn lại, là một cô nàng mặc trang phục thị nữ màu hồng, bộ dạng duyên dáng, trong khóe mắt mang theo ngạo ý.

Tương Văn nhận ra nàng, nàng ta chính là thiếp thân thị nữ của Áo Kha Nhĩ, gọi là cái gì Hồng tỷ, là đội trưởng đội thị nữ của Áo Kha Nhĩ.

Đối với cô nàng tiếu mỹ nhưng vẫn so ra còn kém mình, Tương Văn thật là không thèm để ý, thấy nàng lại dám trừng mình, không khỏi trừng ngược lại.

Hồng tỷ lập tức vừa xoa bóp vai cho Áo Kha Nhĩ, vừa thị uy hất hàm đắc ý.

Tương Văn đương nhiên biết là có chuyện gì, nhưng là chỉ hừ lạnh một tiếng, cố ý chuyên tâm xoa bóp cho Khang Tư, không để ý tới Hồng tỷ nữa. Hồng tỷ cảm giác đắc thắng lập tức vẻ mặt đắc ý chí khí cao ngang.

Uy Kiệt đối mặt với bọn họ, nhìn thần sắc đấu đá của hai người, đối với loại đối chọi gay gắt này, hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài bất đắc dĩ.

Nói lại, hai người Tương Văn cùng Hồng tỷ vốn không có mâu thuẫn gì, nhưng là Hồng tỷ thấy Tương Văn dung mạo so ra còn hoàn mỹ hơn mình, cảm thấy uy hiếp sâu sắc, bởi vì chủ nhân mình thường thường cũng nhìn lén người kia.

Tuy rằng khó chịu, nhưng vẫn không dám đối kháng trực tiếp với Tương Văn. Lúc mới đến, liền thấy Tương Văn thân hình nhu nhược, nhưng ở trên sàn vật đánh cho đám binh sĩ đội hộ vệ gà bay chó chạy, nên nhớ

đó là mấy trăm người, tuy rằng nàng ta cũng luyện qua chút võ nghệ, nhưng so sánh, đó là người trên trời kẻ dưới đất.

Biết rõ luận dung mạo hay võ nghệ đều không so lại, Hồng tỷ không cam lòng bị người ta áp chế, nên bắt đầu chuyển mục tiêu đặt trên năng lực hầu hạ chủ nhân. Tuy rằng không phải đồng một chủ nhân, nhưng có thể thông qua chủ nhân thoải mái biểu hiện.

Vừa đấu, Hồng tỷ phát hiện trên phương diện này mình vượt xa Tương Văn, chủ nhân nhà mình được tỷ muội mình hầu hạ thư thư phục phục, còn chủ nhân Tương Văn lại giống như tăng thêm khổ hạnh. Hồng tỷ vui mừng quá đỗi không nhịn được khoe khoang trước mặt Tương Văn.

Tương Văn biết tình hình cũng khó chịu, cũng là bất đắc dĩ, một là mình không phải nữ nhân thật sự, hai là thị nữ chiêu mộ ở thành Văn Tân, thật là không có mấy người vừa mắt, hoàn toàn không so được với những thị nữ mình huấn luyện một năm trên bán đảo Phi Ba.

Không cam lòng để Khang Tư chịu khổ, đồng dạng Tương Văn cũng không cam lòng thất bại, lại lần nữa vi phạm mệnh lệnh Khang Tư, buộc Uy Kiệt phát tin về bán đảo Phi Ba, lệnh bọn hắn phái mười thị nữ tốt nhất tới đây...

Cho nên, trong lòng Tương Văn đã quyết định chờ thị nữ của mình tới cho Hồng tỷ đẹp mặt, đối với khiêu khích của Hồng tỷ hiện giờ coi như không thấy.

Đúng lúc này, một thân vệ của Khang Tư đột nhiên xông vào báo cáo:

- Đại nhân! Năm tên binh sĩ Liên đội Năm ở dưới thành gọi cửa, xem hình dạng bọn hắn hình như là bị thương.

- Nhanh đón bọn họ vào đây.

Khang Tư vừa nói vừa đứng lên đi ra ngoài.

Áo Kha Nhĩ vội vàng đuổi theo, ai cũng biết Liên đội Năm đột ngột phái người trở về, khẳng định xảy ra chuyện gì đó.

Đi tới cửa thành, năm binh sĩ kia đã vào thành, lúc này họ đang liều mạng uống nước. Vừa nhìn hình dạng bọn họ, mọi người đều thất kinh, chỉ thấy năm người này cả người đầy vết thương, mặt đen tóc khét, vừa nhìn là biết bị lửa lớn nướng qua.

Khang Tư vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Nghe được tiếng nói, năm binh sĩ lập tức đứng nghiêm người chào, một người miễn cưỡng có thể nhìn ra là quân hàm đội trưởng, nghẹn ngào một chút.

Hai mắt hắn đỏ bừng, ngữ khí khổ sở nói:

- Trưởng quan! Trung tá Lão Tam phản bội, Liên đội năm bị phục kích đã toàn quân bị diệt, liên minh Sơn Việt tộc phái ra hơn vạn bộ đội xâm lấn biên cảnh, trong đó có vương bài đoàn Sơn Nhạc của Sơn Việt quốc, xin lập tức chuẩn bị tiến hành chiến tranh.

- Cái gì?

Đám người Khang Tư đều thất kinh, làm sao mới có một khoảng thời gian, chẳng những xuất hiện Trung tá Lão Tam thành kẻ phản bội, hơn nữa còn khiến toàn bộ Liên đội năm toàn quân bị diệt?

Gã Đội trưởng kia đem sự tình trải qua kể lại một lần, sau đó chỉ huy bốn huynh đệ chào Khang Tư:

- Trưởng quan! Dân chúng thành Văn Tân phải giao cho ngài rồi.

Lời vừa nói ra, Khang Tư lập tức cảm giác không đúng, vội hỏi:

- Đợi đã, các ngươi muốn... Y - www.

Câu chưa nói xong, liền thấy năm quân nhân rút đao tự vận, động tác đột nhiên cấp tốc, khiến người bốn phía căn bản không phản ứng kịp.

Đội trưởng kia đã cắt cổ những còn chút hơi thở mỉm cười, dùng ngữ khí suy yếu nói:

- Trưởng quan! Ám sát bên trong thành, hẳn là những người có huyết mạch Sơn Việt như Lão Tam giở trò quỷ. Vốn cho rằng có trưởng quan lão nhị tồn tại, còn có thể lưu lại gốc cho Liên đội năm, thật là đáng tiếc, Liên đội năm là tâm huyết của Liên đội trưởng, đã bị hủy diệt triệt để rồi. Nếu đã như vậy, chúng ta cũng nên đi theo Liên đội trưởng, huynh đệ chúng ta đều ở dưới chờ đợi.

Nói xong, trên mặt mang theo thần sắc hoài niệm ngã xuống.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh, mọi người đều không nói gì.

Bọn người Khang Tư đều minh bạch vốn năm binh sĩ này sẽ không tự sát, chỉ là bọn hắn vừa về liền hỏi đội phòng vệ tình huống quân đội lưu thủ, đội phòng vệ không nhận được lệnh cấm nói liền theo sự thật trả lời, để cho bọn họ biết trụ cột kỳ vọng phục hưng Liên đội năm, Trung tá lão nhị kể cả các huynh đệ lưu thủ đều bị ám sát rồi.

Có thể nói toàn bộ Liên đội chỉ còn năm người bọn họ, biết dạng tiểu binh như mình không có cách nào trùng kiến Liên đội năm, nếu như vậy, liền theo các huynh đệ thôi.

Cho nên có thể xác định, dù lúc đó có thể ngăn bọn họ tự sát, một khi có cơ hội bọn họ sẽ lại tự sát nữa. Đối với bọn họ mà nói, Liên đội chính là nhà của bọn họ, đồng đội chính là thân nhân của bọn họ, mất đi tất cả những thứ đó, vậy cũng không còn hi vọng sinh tồn nữa rồi.

Ở thời khắc này, những binh sĩ kia căn bản không lo lắng cho người nhà mình, hay là bọn họ không có người nhà, có thể người nhà còn không thân bằng đồng đội. Hoặc có lẽ, bọn họ chỉ muốn biểu đạt cảm tình trung liệt của mình mà thôi.

Mọi người ở đây cách nghĩ lại bất đồng, Khang Tư là tiếc hận, Tương Văn, Uy Kiệt những thân vệ của Khang Tư lại là sùng kính, coi hành động của bọn họ trở thành tấm gương cho bản thân.

Áo Kha Nhĩ lại là hâm mộ, hâm mộ lão đầu Thượng tá có thủ hạ như vậy. An Đạt, Liệt Văn những thân vệ Áo Kha Nhĩ tâm tình lại có chút hỗn loạn, bọn họ không rõ lúc mình gặp phải chuyện như vậy, có thể làm ra cử động như thế hay không.

Về phần thành viên đội phòng vệ lại nhiệt huyết sôi trào, trong lòng run lên, nhiệt huyết là vì sự cương liệt của những quân nhân chính quy, lại lo lắng đến chiến đấu gần kề, không biết mình có thể sống sót trong chiến trận này hay không.

Lời Khang Tư khiến mọi người tỉnh táo lại:

- Thông báo cho thân thuộc bọn họ, hậu táng bọn họ. Kỵ binh lập tức ra ngoài thành trinh sát địch tình, chiêu mộ tráng đinh toàn thành, thông cáo toàn thành tin tức quân địch đến. Toàn quân chuẩn bị thủ thành!

- Rõ!

Binh lính lĩnh mệnh lui ra, tin tức truyền ra, cả thành trì lập tức bắt đầu sôi trào.

- Đại ca! Huynh không phải mang tới năm ngàn tráng đinh sao? Hơn nữa vốn có năm ngàn vệ đội, lập tức có đội quân vạn người rồi, hơn nữa chiêu mộ tráng đinh toàn thành, kiếm ra một vạn người không thành vấn đề, như vậy hai vạn người thủ thành hẳn không phải vấn đề lớn.

Áo Kha Nhĩ nói.

- Ái chà! Sĩ quan cơ sở không đủ.

Khang Tư than thở, nói đến đây, đột nhiên Khang Tư nhìn chằm chằm Áo Kha Nhĩ.

Trong lòng Áo Kha Nhĩ vui vẻ, mình đưa ra đề tài này, chính là muốn Khang Tư đem binh phân cho mình, hiện giờ cơ hội tới rồi.

- Áo Kha Nhĩ! Ngươi nguyện ý trợ giúp ta không?

Khang Tư hỏi.

- Đương nhiên! Tiểu đệ nguyện vì đại ca cống hiến sức lực.

Áo Kha Nhĩ vội vàng cung kính nói.

- Như vậy hỗ trợ tổ kiến bộ đội đi.

Khang Tư nói.

Lời này vừa ra, mấy người bên Áo Kha Nhĩ hưng phấn không thôi, còn Tương Văn cùng Uy Kiệt bên phía Khang Tư lại cau mày, nhưng nghĩ tới bên phía mình cho dù tung hết tất cả thân vệ xuống dưới, cũng không khống chế được bao nhiêu bộ đội, có thêm thân vệ của Áo Kha Nhĩ cũng tương đối thuận tiện hơn.

Hơn nữa Áo Kha Nhĩ dù thế nào cũng là một Thiếu tá, đồng thời biểu hiện cũng khá tốt, ném hắn sang một bên cũng hơi quá. Suy nghĩ lại Tương Văn Uy Kiệt cũng không nói tới nữa, dù sao cũng có thủ đoạn dự phòng Áo Kha Nhĩ biến bộ đội thành bộ đội tư nhân của hắn.

Đầu tiên Khang Tư triệu tập năm ngàn trai tráng cùng cấp với nô lệ lại, nói một câu gia nhập đội hộ vệ liền giải trừ thân phận nô lệ của bọn họ, đồng thời mỗi tháng có lương thưởng. Năm ngàn trai tráng lập tức trước sau trở thành thành viên đội phòng vệ.

Lần này Khang Tư không để bọn họ tiến hành tuyển cử Đội trưởng Tiểu đội trưởng nữa, trực tiếp từ trong hai ngàn phụ binh chọn ra sĩ quan. Điều phối sĩ quan xong, kết cấu quân đội lập tức thành lập phân tổ. Sau đó dẫn những trai tráng này tới kho vũ khí và quân dụng của bộ chỉ huy liên đội, bắt đầu trang bị vũ khí.

Lúc đám trai tráng kia mang theo vũ khí của mình tập kết ở cửa thành, tráng đinh toàn thành cũng cưỡng chế chiêu mộ hoàn tất, giống như Áo Kha Nhĩ dự đoán, gần vạn người.

Lần này hai ngàn phụ binh kia toàn bộ phân tán xuống đảm nhiệm sĩ quan cơ sở.

Bởi vũ khí tồn kho đều trang bị cho trai tráng, những tráng đinh này chỉ còn cách trang bị những gậy trúc đầu bọc thép Khang Tư mang tới, những người tay không khác chỉ còn phải đi làm công nhân vận chuyển.

Còn đám người Áo Kha Nhĩ vẫn dõi mắt trông chờ, sau đó cũng được bỏ vào trong đội ngũ tráng đinh đảm nhiệm sĩ quan tầng trung, Áo Kha Nhĩ lại bị giữ bên người Khang Tư đảm nhiệm sĩ quan phó trưởng quan.

Tổ chức hoàn tất, lập tức bắt đầu rà soát toàn thành khí tài thủ thành, súc gỗ, đá tảng, dầu, đuốc, nước phân, chảo sắt, củi đốt hết thảy đều được chuyển lên tường thành, cửa thành cũng tiến hành chồng chất bao cát chặn phía trong.

Bên trong thành thợ rèn bắt đầu rèn đúc mũi tên, phòng thuốc bắt đầu chuẩn bị thuốc trị thương. Phú hộ quyên ra một lượng lớn vải vóc lương thực cùng binh khí tư nhân, phụ nữ bên trong thành bắt đầu chuẩn bị thức ăn cùng vải băng bó, dù sao người toàn thành trì đều ra tiền xuất lực.

Sở dĩ nhiệt tâm như thế, chủ yếu là bọn họ biết lần này là sơn tặc xâm chiếm quy mô, ngay cả phú hộ bình thường ham tài nhất cũng phải xuất vốn, dù sao bọn họ biết một khi để sơn tặc vào thành, mạng mình cũng không còn, tiền tài thì không cần nói, hiện tại không phải lúc keo kiệt.

Trong lúc mọi người bận rộn, đám người An Đạt, Liệt Van thủ hạ Áo Kha Nhĩ len lén tìm tới cửa báo oán:

- Đại nhân! Khang Tư kia thực không ra gì! Mấy người chúng ta tuy rằng nhận lệnh làm sĩ quan Liên đội trưởng Đại đội trưởng, Trung đội trưởng các loại, nhưng thống lĩnh chúng ta lại là tiểu tử Uy Kiệt kia! Hơn nữa các sĩ quan cơ sở Đội trưởng Tiểu đội trưởng hạ tầng cơ sở bên dưới, tất cả đều từ đội hộ vệ Khang Tư xuất thân cái gì phụ binh gì đó, mệnh lệnh phù hợp với Uy Kiệt còn có thể chỉ huy được, một khi không hợp, căn bản không động được bọn họ!

- Chính phải! Đại nhân! Hiện tại toàn bộ chúng ta đúng là bù nhìn mà, mà ngài cũng bị mất quyền trở thành một phó trưởng quan, Khang Tư dễ dàng phân tán trăm người chúng ta rồi!

- Đại nhân! Bộ đội tráng đinh cấu thành cùng cấp với công nhân vận chuyển, căn bản không phải bộ đội chiến đấu, bộ đội trực hệ Khang Tư không cần nói, vì sao không cho chúng ta đảm nhiệm sĩ quan năm ngàn

trai tráng kia? Ít nhất bọn họ trang bị đầy đủ! Khang Tư làm như vậy không phải khiến chúng ta không thể lập công sao? Hắn cố ý mà!

Nghe thủ hạ báo oán xong, Áo Kha Nhĩ khuyên bảo:

- Các vị! Tin rằng các ngươi cũng biết, hiện giờ toàn bộ thành trì đều nằm trong tay Khang Tư, hơn nữa hiện tại chúng ta coi như là chính thức đầu nhập dưới trướng Khang Tư. Vừa gia nhập vào đối phương, khẳng định đối phương sẽ có cảnh giác, lúc chưa thu được đối phương tín nhiệm, chúng ta phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, tận tâm tận lực triệt để làm tốt mọi chuyện, chỉ cần Khang Tư tín nhiệm chúng ta, còn sợ không có cơ hội leo lên sao?

... Nghe Áo Kha Nhĩ nói chính thức đầu nhập dưới trướng Khang Tư, mọi người đều sửng sốt, An Đạt bắt đầu bất mãn thầm thì, còn Liệt Văn ngẫm nghĩ một chút nói:

- Đại nhân anh minh! Hiện tại vào lúc này, chính là thời cơ tốt để chúng ta chính thức đầu nhập vào Khang Tư, nếu như bỏ qua thời kì gian khổ chung sức phòng thủ thành này, sau này sợ rằng không có cơ hội tốt như vậy nữa. Chúng ta nhất định phải cố hết sức bày ra năng lực của mình, để Khang Tư minh bạch, chính là thủ hạ đại nhân không có một kẻ nào vô dụng! Dựa theo tính cách Khang Tư, chỉ cần hắn tiếp nhận chúng ta, đãi ngộ chúng ta sẽ giống như thân tín của hắn, như vậy đối với hùng đồ bá nghiệp của đại nhân sau này cực kỳ có lợi.

Áo Kha Nhĩ mỉm cười gật đầu:

- Ừm! Các ngươi nghĩ như vậy thì tốt rồi. Được rồi, các ngươi đã minh bạch, như vậy lập tức trở lại chỉ huy bộ đội mình cho tốt đi. Hãy nhớ kỹ, bất luận nguyện ý hay không, đều phải phục tùng mệnh lệnh thượng cấp, nếu như các ngươi nghĩ ra biện pháp gì có thể thảo luận với thượng cấp. Hiện giờ chúng ta cùng Khang Tư quan hệ rất tốt, nếu như có ý kiến hay, tin rằng bọn hắn sẽ không cự tuyệt chấp nhận. Các vị, công lao địa vị là tự mình tranh tới!

- Rõ!

Mọi người cung kính đáp, cũng không biết bọn họ có tâm phục khẩu phục hay không.

Lúc này, một lính truyền lệnh chạy tới hô:

- Thiếu tá Áo Kha Nhĩ, kỵ binh đã trở về, đại nhân gọi ngài đi thương nghị quân tình.

- Được! Ta đi ngay.

Áo Kha Nhĩ khách khí đáp, hắn biết những lính truyền lệnh này đều là người của Khang Tư.

133. Chương 133: Đối Thoại Trước Trận. (1+2)

Đi vào cửa phía bắc, mấy trăm trai tráng đang vận chuyển bao cát một lần nữa đưa lên cửa thành.

Dưới cửa thành, hơn mười con tuấn mã đang được kỵ binh dắt đi. Xem những con ngựa chiến này thở hổn hển bộ lông ướt nhẹp, chắc vừa mới về gấp.

Trên thành lâu, Khang Tư đang nghe một kỵ binh báo cáo.

- Đại nhân! Quân địch Sơn Việt đang xuất hiện tại 50km ngoài thành, nhân số khoảng hơn vạn người, toàn bộ là bộ binh trang bị đao thương cung tiễn, bọn họ còn chuẩn bị hơn mười cái thang. Căn cứ tốc độ của bọn họ, đại khái khoảng giữa trưa ngày mai có thể tới dưới thành.

- Ồ! Bọn họ không có phát hiện các ngươi chứ?

Áo Kha Nhĩ chen vào hỏi.

Kỵ binh nhìn Khang Tư, chờ sau khi Khang Tư gật đầu kỵ binh mới trả lời:

- Bọn họ phát hiện chúng ta, tuy nhiên bọn họ cũng không làm gì phòng bị, vẫn chậm rãi đi tới.

- Ừ! Xem ra bọn họ nghĩ nhất định có thể công phá thành trì đây.

Khang Tư nói, Áo Kha Nhĩ cũng gật đầu, bằng không đối phương sẽ không tản mạn đi tới như vậy.

Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ nhìn tường thành thấp bé này, đối lại mình dẫn dắt hơn vạn bộ binh chỉ sợ cũng không thèm để ý như vậy mà thôi?

Nếu không phải biết bên trong thành này có hai vạn trai tráng thủ thành, chỉ sợ mình căn bản không có tin tưởng có thể ngăn cản hơn vạn lính Sơn Việt công thành.

Tuy vậy hiện tại, hắc hắc, lần này nhất định phải báo mối thù toàn quân bị diệt! Lão tử thật sự không tin sơn tặc này khi công thành còn có thể đánh phục kích giống như ở rừng núi!

- Ồ! Nếu bọn họ lơ là như vậy, Áo Kha Nhĩ! Có hứng thú đi cùng ta quấy rối bọn họ một chút hay không?

Khang Tư nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều bị dọa cho hoảng sợ.

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt kích động nói:

- Đại ca! Huynh là quan tổng chỉ huy toàn thành a, không may xảy ra chuyện gì, ai tới phụ trách phòng thủ thành? Đại ca không nên mạo hiểm!

Khi Áo Kha Nhĩ nói lời này trong lòng lại thấy run sợ.

Nếu mình không khuyên bảo, chẳng khác nào ngồi xem Khang Tư đi mạo hiểm, khẳng định sẽ đắc tội với những lão nhân trong hệ thống của Khang Tư đó, mà nếu mình khuyên can, Khang Tư liền nói một câu: "Vậy ngươi đi đi!" vậy khác gì muốn lấy mạng mình! Tình thế khó xử vẫn là phải khuyên bảo, bằng không lập tức có khoảng cách càng xa.

Khang Tư cười nói:

- Không quan hệ, bọn họ không có kỵ binh, chúng ta mang kỵ binh đi quấy rối, phi thường an toàn. Hơn nữa còn có thể điều tra tình hình của đối phương, chỉ có đạt được tin tình báo trực tiếp, ta làm tổng quan chỉ huy mới có thể phát huy tác dụng. Cứ quyết định như vậy đi.

Thấy Khang Tư làm ra quyết định, Tương Văn cùng Uy Kiệt đều thở dài, hiểu được chính mình không thể khuyên can.

Sau một hồi bàn bạc, có lẽ là do Tương Văn chèn ép, Uy Kiệt ngoan ngoãn buông tha cho quyền lợi đi theo Khang Tư ra khỏi thành, ở lại trong thành trông nom.

Áo Kha Nhĩ nhẹ thở ra một hơi, còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn đến thủ hạ của Khang Tư cũng không hé răng, hắn cũng không nói gì nữa.

Chỉ là Áo Kha Nhĩ cảm giác thực quái dị, "Khang Tư vốn trước đây chỉ là một tiểu binh, cho dù gặp may mắn trở thành Thiếu tá, nhưng là cái loại năng lực làm quan chỉ huy cao cấp cùng thống trị thành trì, lại không có khả năng dựa vào vận khí mà có được."

"Xem một loạt biểu hiện sau khi Khang Tư khống chế tòa thành này, đều có vẻ dễ dàng như trở bàn tay. Năng lực như thế hiển nhiên không phải một người xuất thân từ một tiểu binh có thể có."

"Như mình thế nào cũng là tộc trưởng mấy vạn người, nhưng mình lại không có giống như Khang Tư, thoải mái khống chế vận hành một tòa thành, đặc biệt chỉ huy mấy vạn bộ đội, như thế này không thể giả được. Chẳng lẽ Khang Tư còn có nội tình người khác không biết?"

Áo Kha Nhĩ mang ý nghĩ này trong đầu, mãi đến khi lên ngựa, cùng Khang Tư chạy ra khỏi thành mới thanh tỉnh lại, hắn lập tức ý thức được hiện tại không phải lúc để suy nghĩ mấy thứ này, hiện tại vẫn là chuyên tâm bảo vệ mạng sống là hơn!

Áo Kha Nhĩ đánh giá bốn phía một chút, phát hiện chính mình bao gồm cả Khang Tư, chỉ là nhân số một trung đội kỵ binh. Chỉ với hơn một trăm người này đi khiêu khích hơn vạn sơn tặc? Hơn nữa bọn họ không ngờ không một ai lộ vẻ khẩn trương, còn có nhiều thân vệ có vẻ thật chủ quan.

Áo Kha Nhĩ lắc lắc kỵ cung và hai ống tên mà mỗi người đều được trang bị, bước nhanh một bước hỏi Khang Tư:

- Đại ca! Chúng ta chỉ dựa vào cung tên này đi trêu chọc địch nhân? Phải biết rằng địch nhân lần này có thể tồn tại đoàn Sơn Nhạc đấy.

- Chúng ta chỉ là quấy rầy, không cần cung tên thì dùng cái gì? Về phần đoàn Sơn Nhạc mà đệ nói, đoàn trưởng của họ có phải là Song Đao Đường lang - Đường Phong hay không?

Khang Tư hỏi.

Không biết vì sao Áo Kha Nhĩ cảm giác được lúc Khang Tư nói lên tên của đoàn trưởng kia, có loại cừu hận thấu xương, hắn không kìm được hỏi:

- Đại ca! Huynh biết Đường Phong này?

- Không biết, chỉ là nghe qua tên mà thôi, nói xem lai lịch hắn thế nào?

Khang Tư hỏi.

Áo Kha Nhĩ có chút ngượng ngùng nói:

- Đại ca! Tiểu đệ cũng không rõ ràng chi tiết, chỉ biết là đoàn Sơn Nhạc này toàn bộ là tinh nhuệ nhất trong Sơn Việt tộc tạo nên, đoàn trưởng của bọn họ là người giỏi võ nhất trong Sơn Việt tộc. Bởi vì đoàn Sơn Nhạc là chọn lựa trong toàn tộc, anh hùng các bộ lạc đều có, cho nên đoàn Sơn Nhạc chỉ tiến hành ngoại chiến, cũng không tham dự nội chiến trong Sơn Việt tộc.

Nhưng mà lần này thật ra rất kỳ quái, lẽ ra đoàn Sơn Nhạc tham gia ngoại chiến, đều là Sơn Việt tộc dốc toàn bộ lực lượng chiến đấu, thế nào mà lần này chỉ có hơn vạn người?

- Úc? Ý của ngươi là, đoàn Sơn Nhạc cùng cấp với Ngự lâm quân của đế quốc chúng ta? Trừ phi chiến đấu liên quan đến vận mệnh quốc gia, nếu không sẽ không dễ dàng ra mặt?

Khang Tư có chút nghi ngờ hỏi.

Áo Kha Nhĩ liếc mắt nhìn Khang Tư một cái nói:

- Địa vị của bọn họ so với Ngự lâm quân đế quốc còn quan trọng hơn. Ngự lâm quân là bảo vệ hoàng cung và hoàng tộc, mà đoàn Sơn Nhạc lại là bảo vệ sự tồn tại của toàn bộ Sơn Việt tộc. Phải biết rằng Sơn Việt tộc đời sống ở núi rừng, cuộc sống nghèo khó, toàn bộ Sơn Việt tộc bởi vì sự liên quan các khu vực, mấy trăm cái bộ lạc, những bộ lạc này bởi vì các loại mâu thuẫn thường thường bùng nổ nội chiến. Đoàn Sơn Nhạc cũng không khống chế bọn họ quá mức, cho nên trừ khi toàn bộ Sơn Việt tộc điều động, bằng không đoàn Sơn Nhạc sẽ không tham gia. Nếu lần này không phải bọn sơn tặc này treo đầu dê bán thịt chó, cũng chỉ có vài thành viên đoàn Sơn Nhạc tham dự bộ lạc chiến tranh thôi. Nếu quả thật toàn thể đoàn Sơn Nhạc tham gia, chúng ta vẫn là mau tìm một cơ hội rút lui, bởi vì theo bọn họ đi tới còn có cả ngàn vạn bộ lạc Sơn Việt tộc! Chúng ta chỉ có một quân đoàn là không đủ.

Nghe nói vậy, Khang Tư nhíu mày, nhưng sau tiếng thở dài lông mày dãn ra, khôi phục vẻ mặt bình thường.

Khang Tư mang kỵ binh đi ra điều tra tình báo cũng không phải tâm huyết sôi nổi.

Lúc hắn nghe đến đoàn Sơn Nhạc tham gia xâm lấn, liền hiểu được mục tiêu của mình xuất hiện. Vốn là muốn mượn thời điểm thủ thành cho hắn một trận đẹp mắt, tuy nhiên nghĩ đến việc báo thù cho những người lợi dụng mình, cảm giác thật không thoải mái.

Cho nên Khang Tư liền quyết định nhìn một cái, xem có thể khiêu khích đoàn trưởng đoàn Sơn Nhạc cùng mình quyết đấu hay không, như vậy có thể bằng vào hai tay của mình báo thù.

Chẳng qua hiện tại nghe Áo Kha Nhĩ nói đoàn Sơn Nhạc này không dễ dàng hành động, cảm thấy có chút mất mát, chẳng lẽ chỉ có vài thành viên đoàn Sơn Nhạc mạo danh đi tham gia chiến tranh ngoài bộ lạc? Ừ, mặc kệ thế nào, đều phải chính mắt đi nhìn một chút tình huống.

Quãng đường năm mươi cây số, ngựa chiến không mất mấy giờ liền đến nơi, nếu không phải Khang Tư tiết kiệm sức ngựa thì một giờ có thể đến nơi. Đương nhiên nếu ngựa chiến một giờ không chạy năm mươi cây số, đám người Khang Tư tuyệt đối sẽ bị sơn tặc bắt sống ăn tươi rồi.

Áo Kha Nhĩ nhìn trong cảnh tuyết trắng mịt mù là một mảnh rậm rạp điểm đen, không kìm được than thở:

- Khó trách thường nói hơn một vạn người cuồn cuộn mãnh liệt, quả thật là lợi hại.

Nói đến đây, hắn lén nhìn Khang Tư cùng Tương Văn một cái, phát hiện bọn họ căn bản không có vẻ mặt khiếp sợ gì, xem bộ dáng của bọn họ là biết họ đã thường thấy cảnh thế này.

Áo Kha Nhĩ lập tức xác định tin tình báo trước kia mình có được căn bản là giả dối!

Nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ không kìm nổi một hồi tự giễu.

Uổng công chính mình tự khoe có bao nhiêu khôn khéo, không nghĩ tới còn không thông minh bằng vệ binh thủ thành, nhỏ bé như bọn họ đều có thể nhìn ra sự bất phàm của Khang Tư. Chính mình dù nhận được tin tình báo bí mật, mà chỉ một mực nghĩ rằng Khang Tư chỉ là may mắn mà thôi.

Xem ra mình phải tự điều chỉnh tâm tính, phải làm cho tâm cùng ngoài mặt của mình nhất trí, như vậy mới có thể chân chính đầu nhập dưới trướng Khang Tư đây.

Có phán đoán này, Áo Kha Nhĩ vốn bị Khang Tư áp chế thành buồn bực lập tức tinh thần thay đổi. Hắn lại cho rằng Khang Tư là một đại nhân vật có bối cảnh có chỗ dựa vững chắc, cùng so sánh với đại nhân vật có chỗ dựa vào gia thế, hắn một tiểu nhân vật dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực rồi.

Tương Văn mẫn cảm cảm giác được thần thái Áo Kha Nhĩ khác biệt, không kìm được liếc nhìn Áo Kha Nhĩ một cái." Người này như thế nào đột nhiên hăng hái lên?"

Tuy nhiên việc này có tác dụng gì, cả ngày đều lộ răng nanh ra, còn tưởng rằng mọi người không biết răng hắn đủ trắng - "Hừ! Đại nhân của chúng ta lúc cười càng sáng lạn."

Áo Kha Nhĩ không biết ý nghĩ trong lòng Tương Văn, đầu tiên là cười với Tương Văn, sau đó rất khí phách nói với Khang Tư:

- Đại ca! Xem bộ dạng bọn chúng liền biết là đám ô hợp, hơn nữa bọn họ cũng không có kỵ binh, chúng ta xung kích chúng một trận, thế nào?

Khang Tư đối với việc Áo Kha Nhĩ chủ động muốn đánh hiển nhiên là sửng sốt, tuy nhiên lập tức cười nói:

- Không cần, chúng ta tiên lễ hậu binh, theo chân bọn họ kêu một hồi sau đó ở bên cạnh vừa chạy vừa bắn một phen, xem bọn họ hư thật thế nào.

Khang Tư vẫn muốn khích tướng Đường Phong đi ra một chọi một với mình.

Nghe nói vậy, Áo Kha Nhĩ hiểu được đây là thử thực lực đối phương, nếu đối phương quân lệnh nghiêm ngặt, vừa chạy vừa bắn nhiều nhất bắn chết vài người sẽ lọt vào phản kích. Nếu đối phương là đám ô hợp, một trận này có thể khiến cho đối phương tan vỡ.

Đừng xem đối phương có hơn vạn người, bên mình chỉ có một trăm kỵ binh chỉ cần không phải nóng đầu xông vào trận địa địch, đối mặt bộ binh tuyệt đối an toàn. Bằng không làm sao nói kỵ binh là lực lượng mạnh nhất trên chiến trường?

Đường Phong cùng Mãnh Lôi ở trung tâm đội ngũ, hiện giờ đang cùng Trung tá lão Tam kia nói chuyện phiếm.

- Mãnh Tam! Ngươi nói bên trong thành còn có một đội tân binh năm nghìn người? Không phải nói trừ liên đội thứ năm ra không có võ trang nào khác sao?

Mãnh Lôi hỏi.

Lão Tam Trung tá đã đổi thành Mãnh Tam bất đắc dĩ nói:

- Thiếu chủ! Thủ lĩnh đội võ trang này là một nhân vật rất có tiếng, mấy trăm con ngựa chiến của chúng ta thu được, có chín thành là hắn cung cấp. Hơn nữa người này chi tiền hào phóng. Lão Nhị người của liên đội thứ năm vừa đi kể khổ một chút lập tức hắn ném ra hơn vạn kim tệ làm tiền ăn. Ngài cũng biết những ngày gian nan của liên đội thứ năm, cho nên lão nhân liên đội thứ năm không nói hai lời lập tức giao cho hắn biên chế võ trang thành vệ đội. Mà người này cũng là người to gan lớn mật, lập tức liền mở rộng bộ đội đến năm nghìn người.

Nói xong liền đem chuyện của Khang Tư nói một lần, cuối cùng còn tự an ủi nói:

- Tuy vậy Thiếu chủ không cần lo lắng, bởi vì bên trong thành đồ sắt khan hiếm, cho nên năm nghìn người của hắn đều trang bị thương bằng trúc bịt đầu sắt.

Mãnh Lôi tỏ vẻ khinh thường:

- Ta lo lắng cái gì? Là năm nghìn tân binh kia? Hay là tường thành chỉ mấy thước cao kia? Binh lính của chúng ta đều toàn bộ từ máu lửa đi ra, không phải là ngồi không!

Mãnh Tam nhìn những thang công thành đơn sơ này, tuy rằng trong lòng có chút lo lắng, nhưng vẫn hùa theo nói:

- Đúng! Một chút người của bọn họ, làm sao chống được chúng ta nhiều người a.

Mãnh Lôi tuy nói như vậy, nhưng hắn chưa từng công thành vẫn có chút không yên lòng.

Hắn hỏi Đường Phong nãy giờ vẫn không nói gì:

- Thúc thúc, lần này đoàn Sơn Nhạc đều tham gia, như thế nào chỉ có người của bộ tộc chúng ta hành động?

Đường Phong cười cười:

- Kỳ thật lần này trừ thừa cơ chiếm lĩnh quận Văn Tân ra, chính là để cho đoàn Sơn Nhạc thể nghiệm một chút cảm giác công thành, mà bộ lạc chúng ta vừa vặn ở gần đây, bởi vậy thuận tiện cho các ngươi thêm kiến thức.

- Dạ! Tiểu điệt đại biểu toàn bộ tộc tạ ơn thúc thúc nâng đỡ.

Mãnh Lôi hưng phấn nói.

Sơn Việt tộc trừ khi toàn tộc đại chiến, bình thường mặc kệ chuyện tình bộ lạc bên dưới, loại tự đi ra chiến đấu này, thua thiệt đều là tự chịu trách nhiệm.

Vốn toàn bộ bộ lạc mình hành động, khả năng chiếm lĩnh một thành trì là không lớn. Tuy nhiên hiện tại có đoàn Sơn Nhạc giúp đỡ sẽ không giống, bộ lạc mình không cần phải hy sinh, liền có được một quận của một đế quốc, như vậy bộ lạc của mình khẳng định sẽ mạnh mẽ hơn các bộ lạc khác.

Chuyện này quan hệ đến địa vị bên trong toàn bộ tộc! Nói không chừng có cơ hội có thể thống nhất toàn bộ Sơn Việt tộc đây.

- Tuy rằng chủ lực là đoàn Sơn Nhạc chúng ta, các ngươi cũng phải đóng góp, bằng không người của bộ lạc khác có ý kiến. Ngươi cũng không mong muốn quản lý Quận Văn Tân cùng chung với tộc khác chứ?

Nghe nói như thế, Mãnh Lôi lập tức hiểu được ý gì, nếu chính mình bị yếu đi, như vậy những người lân cận cũng phải suy yếu, bằng không mình ngủ không ngon.

Nghĩ đến đó, Mãnh Lôi lập tức gật đầu không thôi.

Nói đến đây, Đường Phong "di" một tiếng, chỉ vào xa xa nói:

- Thành Văn Tân cũng rất lớn gan a, không lâu còn đứng xa mà nhìn, bây giờ không ngờ chạy đến trước mặt?

Mọi người giương mắt nhìn, phát hiện trăm kỵ binh xuất hiện phía trước đội ngũ.

- Đi! Xem bộ dạng bọn họ dường như muốn đến đàm phán đây, chúng ta đi gặp đại nhân vật kia đi.

- Hắc hắc! Hy vọng tên kia sẽ không bị dọa đến mức đái ra quần.

Mãnh Lôi lập tức vui tươi hớn hở chạy lên trước, Mãnh Tam chần chờ một chút mới nhấc chân đuổi theo.

Khang Tư một đoàn đi tới đằng trước bộ đội Sơn Việt.

Mặc dù nói là đằng trước, nhưng là cách hơn trăm mét. Nhìn đến đám kỵ binh này xuất hiện, không biết người Sơn Việt tộc có thêm tập tục không kêu gọi đầu hàng trước trận, hay là không muốn lấy nhiều khi dễ ít. Mặc kệ thế nào, dù sao bọn họ không có công kích đám người Khang Tư, ngược lại dừng chân.

Vì thế hai đám người lẳng lặng đối mặt, không nhanh cũng không chậm, đội ngũ Sơn Việt rất nhanh mở ra một đường, ba người cùng đi với mười mấy tên tráng hán xuất hiện.

Bên Khang Tư đầu tiên dừng mắt ở lão Tam phản đồ, đối với phản đồ tất cả mọi người không có tâm tình tốt, hừ lạnh một tiếng đem ánh mắt đặt ở Mãnh Lôi. Không có biện pháp, một người mặt trắng đứng giữa một đám mặt ngăm đen thật sự là nổi bật.

Chính là ánh mắt những người bên Khang Tư cũng không dừng lại lâu trên người hắn, ai bảo hắn không phải đứng ở trung ương.

Ánh mắt Khang Tư nhìn về người đứng giữa, ý nghĩ đầu tiên đây là một chiến sĩ kinh nghiệm chiến trận. Hai bên yên tĩnh một hồi, Khang Tư kéo ngựa đi lên một bước, chào theo nghi thức quân đội sau đó lớn tiếng nói:

- Tại hạ là Thiếu tá tham mưu Khang Tư - Lôi Luân Đặc liên đội thứ năm, lữ đoàn thứ năm sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân.

Đường Phong mỉm cười, tiến lên một bước chào theo nghi thức quân đội Sơn Việt tộc, cũng lớn tiếng nói:

- Ta là Đoàn trưởng Đoàn Sơn Nhạc, Song Đao Đường Lang Đường Phong.

Sau khi Đường Phong báo tên xong, biểu hiện của Khang Tư khiến bên Đường Phong rất lấy làm lạ, bởi vì Khang Tư nghe tên xong cũng không phải khiếp sợ, mà là vẻ mặt nghi hoặc biểu lộ vẻ tra xét đánh giá Đường Phong.

Đường Phong nghĩ đến Khang Tư không tin thân phận mình, không khỏi cười nói:

- Ta chính là Đường Phong, tin rằng còn không có người Sơn Việt tộc nào lại giả mạo tên này.

Trong giọng nói có một loại cảm giác kiêu ngạo.

Khang Tư nghe ra loại cảm giác này, tuy nhiên biểu hiện của hắn lại làm cho người ta nghi hoặc, bởi vì Khang Tư không ngờ lại thở dài, trên mặt lộ ra vẻ mất mát. Như vậy thật giống như bởi vì không ai giả mạo Đường Phong mà cảm thấy đáng tiếc vậy.

Biểu tình này khiến Áo Kha Nhĩ rất là mê hoặc, lúc mới hỏi tình huống của Đường Phong là vội vàng như vậy, như thế nào hiện tại nhìn thấy người thật ngược lại không có hứng thú?

Khang Tư hiện tại quả thật mất mát, hắn cùng người giết chết thân nhân dòng họ Lôi Luân Đặc giao thủ qua, nam nhân trước mắt này hắn lại chưa từng gặp.

Khang Tư từ giọng điệu kiêu ngạo kia của Đường Phong, chỉ biết đối phương là hàng thật giá thật là Song Đao Đường Lang đoàn trưởng đoàn Sơn Nhạc. Nói cách khác, kẻ thù của mình cũng không phải Song Đao Đường Lang, chính mình chỉ là bởi vì người kia sử dụng song đao mà hiểu lầm.

Mất đi manh mối này, phải như thế nào tìm kẻ thù của mình, biển người mờ mịt, quả thực chính là mò kim dưới đáy biển.

Khang Tư mất đi mục tiêu đột nhiên phát giác chính mình thật sự trống rỗng, nhưng giờ phút này không phải lúc cảm khái. Hắn hiểu được điểm ấy lập tức khôi phục lại, hỏi Đường Phong:

- Mục tiêu của các ngươi là gì?

- Toàn bộ quận Văn Tân.

Đường Phong sảng khoái trả lời.

- Hy vọng răng của các ngươi đủ cứng để gặm nó.

Khang Tư cười nói.

- Đương nhiên răng nanh của chúng ta tốt đến mức có thể nhai được đá.

Đường Phong cũng nở nụ cười.

Nói đến đây, Khang Tư lập tức trở tay lấy cung, xoát một tiếng bắn một tên vào Đường Phong. Đường Phong cũng quả thật là giỏi, lập tức rút đao chém vào mũi tên, mọi người còn không có phản ứng lại, hai người đã đánh một hiệp.

Thân vệ của Khang Tư lập tức tỉnh ngộ kéo cung bắn, những người khác phần lớn nhắm ngay Đường Phong cùng phản đồ Mãnh Tam, mà Tương Văn lại nhắm ngay vào tên mặt trắng, ai kêu Tương Văn nhìn hắn không vừa mắt chứ.

Mãnh Lôi chặn được một mũi tên, hổn hển quát:

- Giết sạch bọn bắn tên này cho ta!

Kỳ thật không cần hắn hạ lệnh, thủ hạ của hắn không phải là rút tên bắn trả thì cũng chạy lên chuẩn bị chém giết.

Nhìn đến quân địch nổi giận, Khang Tư giựt ngựa quay đầu bỏ chạy, tuy nhiên lúc xoay người, một tên bắn về phía Mãnh Tam đang vung đao múa may.

"Vút" một tiếng mũi tên nhọn xuyên qua màn đao "hắt nước không vào" đó, trực tiếp cắm vào yết hầu Mãnh Tam, khiến cho Mãnh Tam mang theo vẻ mặt không tin ngã xuống đất bỏ mình.

Áo Kha Nhĩ đang quay đầu thấy một màn đó, không khỏi chấn động. Khang Tư này bình thường không thấy thao luyện không ngờ lại bắn tên như thần vậy?

Binh lính Sơn Nhạc bị chọc giận đương nhiên không buông tha bọn Khang Tư, cũng không quản đuổi được hay không, vung chân vọt lên. Tuy nhiên đuổi như vậy tất nhiên là không tác dụng, đều bị những kỵ binh giục ngựa chạy đột nhiên xoay lưng về sau bắn chết tại chỗ.

Nhìn chiêu này, Đường Phong cảm thán nói:

- Có bản lĩnh đấy! Bắn phía sau khó luyện như vậy, không ngờ mỗi người đều biết, thân binh của Khang Tư lợi hại đến trình độ này sao?

Mãnh Lôi không vừa lòng nói:

- Thúc thúc! Ngài sao lại đề cao kẻ thù diệt uy phong của mình? Anh hùng bộ lạc chúng ta đều bị bọn kia bắn giết!

- Thiếu chủ! Người trên không thể bị lửa giận che mờ hai mắt.

Đường Phong nói đến đây, vung tay lên ra lệnh:

- Mệnh lệnh mọi người tập kết, chậm rãi đi tới, đoàn Sơn Nhạc đi tiên phong!

- Dạ!

Mãnh Lôi tuy rằng đối với mệnh lệnh này muốn nói cái gì, nhưng hiện tại thúc thúc mình lấy ra thân phận đoàn trưởng Sơn Nhạc, chính mình chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

Bên Khang Tư giục ngựa chạy một hồi, nhìn thấy đối phương lui về chỉnh đốn đội ngũ, dưới sự dẫn dắt của Khang Tư quay lại câu dẫn lính Sơn Việt. Tuy vậy đợt bắn du kích lần này lại khiến bọn Khang Tư lắp bắp kinh hãi, tên bắn ra không một ngoại lệ đều bị lính Sơn Việt ở đằng trước một đao chém rơi.

Đây cũng không phải là chắn tên, mà là một đao chém rơi một tên, không có thị lực nhất định cùng động tác nhanh nhẹn, căn bản không thể làm được.

Nếu đối phương là tướng lĩnh cũng được đi, nhưng hiện tại không ngờ là hơn trăm người ăn mặc như tiểu binh chém rơi mũi tên bay nhanh tới.

Con mắt Khang Tư phi thường lợi hại, lập tức nhìn ra vẻ mặt những binh linh Sơn Việt chém rơi tên không giống như những người khác. Trên mặt bọn họ đều là bộ dạng hờ hững, lúc vung đao chém rơi tên, thần thái thoải mái giống như là lơ đãng vung tay.

Mà binh lính Sơn Việt bên cạnh bọn họ đều liên tiếp sùng bái lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, những người bắn cung đằng sau bọn họ tiến hành bắn trả.

- Xem ra những người này là thành viên đoàn Sơn Nhạc, quả thật lợi hại, từng người đều có trình độ Thượng úy quân đế quốc.

Khang Tư than thở nói.

Ai cũng rõ ràng Thượng úy mà Khang Tư nói là loại từ tiểu binh chém giết lên thượng úy. Bọn họ, đặc biệt là Áo Kha Nhĩ phi thường rõ ràng năng lực tác chiến của Thượng úy, không nghĩ tới đánh giá của Khang Tư đối với đoàn Sơn Nhạc này cao như vậy.

Tuy vậy xem ra cũng không có khuếch đại, chính mình nhiều năm khổ luyện tài bắn cung, ở trước mặt đoàn Sơn Nhạc này không ngờ trở thành trò biểu diễn.

Đối với biểu hiện không ra gì của mình, Áo Kha Nhĩ cũng chỉ đành mượn cớ này để tự an ủi, hắn rất nhanh thoát khỏi vẻ buồn phiền.

Tuy rằng đoàn Sơn Nhạc lợi hại, nhưng Khang Tư vẫn như cũ một mũi tên một người, đối với Khang Tư lợi hại như vậy, Áo Kha Nhĩ thật cảm thấy không có gì khác thường, dù sao người này thật thần bí, có năng lực này cũng không kỳ quái.

Nhưng đả kích lớn nhất đối với Áo Kha Nhĩ chính là mỹ nhân nhu nhược Tương Văn, không ngờ cường hãn giống như Khang Tư, không kể người ta có phải thành viên đoàn Sơn Nhạc hay không phàm là ngắm trúng đều là một mũi tên hạ một người.

Tuy rằng toàn bộ đội kỵ binh chỉ có Khang Tư cùng Tương Văn có thể bắn chết mục tiêu. Tuy rằng mỗi lần chỉ có thể bắn chết một người, nhưng không thể kìm hãm hai người qua lại bắn giết, không được bao lâu bắn hạ mười mấy tên thành viên đoàn Sơn Nhạc.

Binh lính Sơn Việt nhìn thấy những thành viên đoàn Sơn Nhạc trong mắt mình cường hãn vô cùng, không ngờ cũng giống nhau đều dễ dàng bị bắn chết, bốn phía lập tức ồ lên.

Bọn họ không phải kinh hồn táng đảm dại ra, mà là lửa giận tận trời xông về phía đám người Khang Tư. Tuy nhiên những người giận dữ như vậy bị các thân vệ dễ dàng bắn chết.

Nhìn đến hơn mười tên thủ hạ ngã xuống đất, trên mặt Đường Phong đã không còn vẻ tươi cười:

- Lính cầm khiên tiến lên trước yểm hộ, cung thủ tập kết bắn một loạt!

Vừa ra lệnh, hắn vừa cầm lấy cung dài thủ hạ đưa lên, cài tên nhắm Khang Tư, chờ Khang Tư bắn ra một tên lập tức bắn tới.

Khang Tư đang rút tên từ ống tên, lập tức cảm giác được nguy hiểm, dùng thân cung chắn một cái, “rắc” một tiếng, thân cung bị gãy.

Khang Tư hiển nhiên đoán được điểm ấy, tay cầm cung buông ra, nhanh chóng chụp lấy mũi tên bắn gãy thân cung. Nguồn truyện: Y

Khang Tư cầm tên nhìn về phía Đường Phong một cái, cười cười khoát tay chặn lại, kỵ binh lập tức chạy trở về.

- Đại nhân! Làm sao lại lui? Đang bắn đã nghiền mà?

Tương Văn đuổi theo Khang Tư hỏi.

Khang Tư cười nói:

- Bọn họ đã đem chủ lực xếp phía trước, chúng ta binh lực không đủ, trừ lãng phí sức cũng không có tác dụng gì, nếu vậy thì lui thôi.

Áo Kha Nhĩ chưa có lập được công vẫn gật đầu đồng ý.

- Đúng vậy! Nếu muốn đánh bọn họ tốt nhất là dựa vào trận chiến thủ thành! Bọn này khẳng định không thể tưởng tượng được chúng ta có thể triệu tập hai vạn trai tráng thủ thành! Đến lúc đó nhất định cho bọn chúng mất mặt!

Tương Văn đối với lời nói Áo Kha Nhĩ rất khinh thường bĩu môi." Thủ hạ của đại nhân chúng ta làm gì có phần ngươi? Thật sự là không biết ngượng." Tuy nhiên biết hiện tại không phải lúc nội chiến, cũng không châm chọc.

Đường Phong cầm cung dài lẳng lặng nhìn đám Khang Tư rất nhanh đi xa, Mãnh Lôi bị Khang Tư chọc giận thần tình đỏ bừng nhìn thấy bộ dạng Đường Phong, không khỏi sửng sốt, cẩn thận hỏi:

- Thúc thúc làm sao vậy?

Đường Phong sắc mặt ngưng trọng nói:

- Cái tên Thiếu tá Khang Tư kia thật không đơn giản, hắn cũng không phải chỉ là có chỗ dựa vững chắc.

- Hừ! Chỉ là tên mượn ngựa chạy nhanh mà thôi, chỗ dựa khẳng định không thâm hậu lắm! Bằng không hắn cũng không chỉ là một Thiếu tá nhỏ nhoi.

Mãnh Lôi khó chịu nói.

- Xem biểu hiện của hắn, ta dám nói năng lực cận chiến của hắn cũng tương đương ta, người mạnh mẽ như vậy mà là người thường hả?

Đường Phong thở dài nói tiếp:

- Xem ra lần này cướp quận Văn Tân cũng không đơn giản như trong tưởng tượng đây, đáng tiếc Mãnh Tam đã chết, bằng không cũng có thể cẩn thận dò xét Khang Tư này còn có bản lĩnh gì khác.

Mãnh Lôi bị câu "năng lực cận chiến tương đương" kia dọa cho hoảng sợ, nuốt nước miếng hỏi:

- Ách! Thúc thúc! Nếu một vạn người chúng ta tổn thất nặng nề mới đánh được thành Văn Tân thì làm sao bây giờ? Hoặc là, chúng ta không chiếm được thành Văn Tân thì sao?

Mãnh Lôi không phải là người cực kỳ ngạo mạn, hắn biết thúc thúc không phải người nói mạnh miệng, một Thiếu tá đế quốc vũ lực có thể chống lại được người mạnh nhất Sơn Việt tộc? Điều này làm cho hắn đối với tương lai có cảm giác không ổn.

Hơn nữa hắn thật rõ ràng những binh lính Sơn Việt mình mang tới, đều là tinh nhuệ trong bộ lạc, nếu tổn thất nặng nề, chẳng những khó giải thích với bộ lạc. Hơn nữa bộ lạc giảm binh lính đi còn có thể bị bộ lạc khác thâu tóm, đến lúc đó chính mình là tội nhân thiên cổ.

Nghe nói thế, Đường Phong trầm ngâm hồi lâu, thở dài:

- Khang Tư này xuất hiện, ta không dám đảm bảo chúng ta có thể tổn thất nhỏ mà đánh hạ thành Văn Tân. Như vậy đi, đoàn Sơn Nhạc hao tổn một thành, binh của bộ lạc hao tổn ba thành mà không đánh hạ thành Văn Tân, chúng ta liền thu binh...

Mãnh Lôi không kìm được cướp lời:

- Thu binh? Không được! Chúng ta tuyên truyền đã lâu lại thu binh như vậy, trong ngoài đều khó thể giải thích a!

Đường Phong trừng mắt liếc Mãnh Lôi một cái:

- Là thu binh, không phải lui binh, ngươi kích động cái gì? Chúng ta thu binh lui lại cách xa mười dặm hạ trại, sau đó trở về xin viện binh. Hiện tại đế quốc không ổn định, cơ hội tốt như vậy chả nhẽ bỏ qua?

- Viện binh? Nhưng là như vậy phải đem thành trì phân chia cho bộ lạc khác, không còn là Mãnh tộc chúng ta độc chiếm.

Mãnh Lôi rất không cam lòng nói.

- Ngu ngốc!

Đường Phong tức giận mắng một câu, sau đó nhìn xung quanh một chút mới thấp giọng nói:

- Một bộ tộc hùng mạnh là từ đâu? Binh lính! Trong đó quan trọng nhất là binh lính có thể đánh giặc! Những tên lính trải qua chiến đấu máu lửa của chúng ta là căn bản của bộ tộc, chỉ cần có bọn họ là bộ tộc có thể hùng mạnh! Nếu không có những binh lính này thì sao? Bộ tộc lập tức sẽ bị bộ lạc khác thôn tính!

- Cháu biết! Cha đặc biệt dặn dò phải hết sức giảm thương vong, nhưng cảm thấy đem thịt béo tặng cho người ta như vậy, làm sao mà cam lòng được.

Mãnh Lôi ủ rũ nói.

- Nghĩ rộng ra một chút, đây chỉ là dự phòng trường hợp xấu nhất mà thôi, nói không chừng năm nghìn tân binh của Khang Tư căn bản không chịu được một đòn.

Nói đến đây, Đường Phong hạ giọng xuống càng thấp:

- Hơn nữa, nếu thành Văn Tân khó xơi, chúng ta có thể đề nghị bộ lạc ở phụ cận đến hỗ...

134. Chương 134: Sơn Tặc Công Thành (1+2+3)

Giống với những suy đoán của kỵ binh, đúng giữa trưa, bọn sơn tặc chi chít xuất hiện trước mặt mọi người.

- Hạ trại!

Cách thành Văn Tân một cây số, Đường Phong hạ lệnh.

Mấy ngàn lều bạt đơn sơ lập tức được dựng lên trên mặt tuyết. Lính Sơn Việt chịu trách nhiệm nấu ăn, bắt đầu thu gom lương thực và củi lửa của mọi người mang theo. Sau đó lấy dụng cụ ra, sắp xếp ở trên tuyết bắt đầu nấu nước làm cơm.

Nói ra thật buồn cười, quân Sơn Việt cũng không có hậu cần chuyên môn, lần này mọi người đều mang theo đồ ăn, bởi vì phải xuất chinh ra nước ngoài.

Tại trong liên minh gia tộc có chiến tranh, đúng là căn bản không có chuẩn bị đồ ăn, bởi vậy nên nếu thua trận chỉ có thể tìm thức ăn ở khắp vùng rừng núi, hoặc thắng trận sẽ cướp đồ ăn của những người thất bại.

Đám người Khang Tư trên tường thành cũng thấy được ngoài thành một kilomet một đám người đông nghẹt. Binh lính của đội phòng vệ tuy vẫn còn đứng nghiêm chỉnh, nhưng bọn họ chưa từng tham gia chiến tranh nên nhịn không được có chút hoảng hốt.

Thấy những chuyện này, Khang Tư lắc đầu, nếu như bây giờ quân địch công thành, những tên thủ hạ này của mình e rằng có ba thành bản lĩnh cũng không thể phát huy tác dụng. Nhưng mà ngẫm lại, tân binh chưa thấy qua máu, làm sao có thể bình tĩnh tham gia nhiệm vụ thủ thành vô cùng thê thảm được?

Nhưng mà đội phòng vệ này của mình vẫn còn tốt, ít nhất vẫn còn đứng thẳng, cũng không có nghiêng ngã thì thầm với nhau.

Biểu hiện của những thanh niên mạnh mẽ và cường tráng này cũng không khiến cho người ta vừa lòng. Ngay cả địch nhân cũng chưa nhìn thấy, chỉ bằng vào suy đoán, thì vẻ mặt bọn họ đã hoảng hốt và châu đầu ghé tai thì thầm với nhau.

- Đại ca! Tiểu đệ thấy chiến tranh lần này rất là khó nắm bắt đây, ngoài đội phòng vệ năm ngàn của đại ca có thể đánh một trận, những tên nô lệ và thanh niên này căn bản là không thể sử đụng được. Huynh xem chiến tranh còn chưa bắt đầu, chẳng qua là quân địch mới đến, ở dưới đã kêu loạn rồi. Tiểu đệ lúc đó còn tưởng rằng hai vạn người lao ra ngoài thành xông tới quyết đấu một trận với một vạn tên sơn tặc là có thể giành chiến thắng rồi. Tiểu đệ dám chắc chỉ cần ra khỏi thành, những tên lính mới này tuyệt đối sẽ bị quân sơn tặc giết sạch sẽ!

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt nôn nóng nói.

Khang Tư gật đầu nói:

- Biên chế bộ đội đã tổ chức tốt chưa?

Áo Kha Nhĩ sửng sốt, sao nói một đằng lại đáp một nẻo vậy chứ? Nhưng mà hắn vẫn trả lời:

- Cần phải chuẩn bị tốt sao? Phó trưởng quan đệ cũng không có tham dự sắp xếp, cho nên cũng không biết rõ.

Áo Kha Nhĩ nhẹ bày tỏ một chút, mình đối với chức vụ phó quan không quyền không thế này rất bất mãn.

Khang Tư nhìn Áo Kha Nhĩ cười cười hỏi:

- Ngươi có sở trường là đánh nhau? Hay là tổ chức công việc?

Áo Kha Nhĩ trong lòng run lên, Khang Tư chuẩn bị giao quyền sao?

Trong lòng tuy là kích động, nhưng Áo Kha Nhĩ cũng bắt đầu suy nghĩ về hai cái lựa chọn này. Võ nghệ của mình mặc dù có chút căn cơ, nhưng nếu so với lão binh trên sa trường thì vẫn còn khoảng cách rất lớn. Tổ chức công việc thì mình chưa làm qua, nhưng chỉ bảo thủ hạ làm việc thì cũng có kinh nghiệm. Hơn nữa như vậy còn có thể thừa cơ mở rộng ảnh hưởng của mình trong hệ thống của Khang Tư, so với việc chém giết ở phía trước thì an toàn hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ lập tức nói:

- Có cái gì cần tiểu đệ đi làm không? Đại ca cứ việc phân phó, bảo đảm sẽ làm ổn thỏa cho đại ca.

Tuy mình hi vọng là được ở phía sau, nhưng lời này làm sao có thể trực tiếp nói ra được chứ, phải kín đáo một chút.

- Ừ! Nhìn bộ dạng của tân binh bây giờ thì biết, nếu như không có quân luật nghiêm khắc uy hiếp, sợ rằng địch quân chỉ cần một lần tấn công thì đã chiếm thành rồi.

Khang Tư nói.

Áo Kha Nhĩ vội vàng gật đầu đáp lại:

- Đúng vậy! Nếu như không có phái ra đội đốc chiến chấp hành quân luật, sợ rằng những tân binh này thấy quân địch công thành đã chạy trốn rồi.

Áo Kha Nhĩ bây giờ ở trong lòng thầm hân hoan một trận, chẳng lẽ Khang Tư chuẩn bị giao chức quan Trưởng hiến binh đốc chiến cho mình sao?

- Thân vệ của ngươi có một trăm ba mươi người phải không? Ta chuẩn bị điều một trăm người làm đội đốc chiến.

Khang Tư nói xong câu này, Áo Kha Nhĩ choáng váng mặt mày. Không phải chứ? Điều thân vệ của ta? Tất cả bọn họ đều được trao quyền trở thành sĩ quan sao.

Nhìn thấy vẻ mặt của Áo Kha Nhĩ, Khang Tư đương nhiên hiểu rõ hắn đang nghĩ cái gì, giải thích nói:

- Việc này cũng là không có biện pháp, chẳng lẽ điều những tân binh này làm thành viên đội đốc chiến sao? Hơn nữa cổng thành này lại chật hẹp, một mặt tường thành phân bố tối đa trên ba nghìn người, đối phương chỉ có một vạn quân, không thể trải ra bốn mặt được. Như vậy có thể điều thân vệ của chúng ta đến làm sĩ quan của ba nghìn người này, đội đốc chiến hơn một trăm người cũng có thể chấn nhiếp được ba nghìn quân này. Sau mỗi lần tiến công, đổi binh nhưng không đổi quan, như vậy sau vài lần luân phiên, ta tin rằng những quân sĩ này rốt cuộc đã từng trải qua chiến đấu rồi.

Áo Kha Nhĩ thoáng sửng sốt, có chút do dự nói:

- Đại ca chuẩn bị dùng bọn sơn tặc để luyện binh sao?

Khang Tư cười nói:

- Đúng vậy! Dưới mức độ chiến đấu công thành của một vạn người là rất thích hợp để luyện binh. Nếu đã như vậy, làm sao có thể bỏ đi cái cơ hội tốt này được. Ta tin rằng sau khi chiến tranh kết thúc, những binh sĩ còn lại rốt cuộc cũng đạt yêu cầu? Ít nhất bọn họ cũng đã trải qua chiến tranh.

Áo Kha Nhĩ nghe nói như vậy, lập tức khâm phục sát đất.

Không nghĩ đến Khang Tư lại có thể chuẩn bị mượn cơ hội này trắng trợn luyện binh. Thật ra nghĩ lại cũng đúng! Chỉ cần hai vạn binh sĩ này được khống chế, không chạy tứ tán, sẵn sàng phục tùng mệnh lệnh, dựa vào tòa thành này, thật đúng là không sợ một vạn tên sơn tặc kia.

Nhưng mà Áo Kha Nhĩ lập tức nhớ đến cái gì, lo lắng nhắc nhở:

- Đại ca! Đoàn trưởng Sơn Nhạc xuất hiện ở nơi này, nếu như chúng ta tổn thất nặng nề, e rằng sẽ lập tức triệu tập viện binh. Núi rừng bốn phía xung quanh là thiên hạ của tộc Sơn Việt. Ai biết được nếu gọi bọn họ một tiếng thì có thể đưa đến bao nhiêu tên sơn tặc chứ. Không có viện quân, hai vạn binh sĩ của chúng ta cho dù có thể giữ được thành, nhưng cũng sẽ bị bao vây mà chết. Viện binh của chúng ta lúc nào mới đến?

Khang Tư cười khổ một trận:

- Tuy là ta đã phái sứ giả đi đến các quận ở bốn phía. Nhưng theo quy định quân đội, bộ đội địa phương không có mệnh lệnh của sư đoàn cảnh bị thì không được đi khỏi nơi đóng quân một bước, sợ rằng không thể yêu cầu bọn họ viện binh được. Mà từ nơi này đến tỉnh thành, cho dù dùng khoái mã cũng phải mười ngày mới tới được, quân sĩ điều động càng nhiều thì càng lâu, từ khi nhận được tin đến lúc xuất binh ít nhất cũng phải hơn một tháng.

Áo Kha Nhĩ hết chỗ để nói, đế quốc vì phòng ngừa nổi loạn, đối với quân đội hạn chế thật nghiêm. Tuy nhiên như vậy lại gây bất lợi cho việc chi viện chiến tranh biên giới. Nhưng bên trên vẫn cứ mặc kệ bên dưới sống chết thế nào, dù sao chỉ cần đại quân lên đường, lãnh thổ bị địch nhân chiếm cũng lấy lại được.

Nếu như vậy, cần gì mở rộng hạn chế bộ đội? Về phần tổn thất tính mạng và tài sản của người dân, việc này cũng không có quan hệ gì với tầng lớp trên.

- Nếu như rất nhiều viện binh của bọn sơn tặc đến thì chúng ta phải làm sao?

Áo Kha Nhĩ lo lắng hỏi.

Hắn sợ Khang Tư là một ngu trung chỉ bo bo kiên quyết thủ thành! Chỉ cần bọn sơn tặc có thể vây khốn quanh thành Văn Tân, bốn phía công thành, những tân binh này nhất định sẽ ngăn cản không được, e rằng tỉnh thành còn chưa nhận được tin tức thì thành đã vào tay giặc rồi.

- Chỉ cần có tin tức bọn sơn tặc có viện quân, chúng ta lập tức rút lui. Tin là về chuyện này thì bọn chúng ngăn chúng ta không được. -

Khang Tư thuận miệng nói.

Khang Tư tuy là nhận lệnh bảo vệ thành trì, nhưng năm binh sĩ của liên đội thứ năm lúc lâm chung lại nhờ hắn bảo vệ dân chúng của thành Văn Tân.

Đối với Khang Tư mà nói, hắn rất coi trọng ủy thác của binh lính.

Áo Kha Nhĩ không hỏi tại sao bây giờ không rút lui luôn, dù sao hướng mà địch quân xuất hiện ở rất gần ranh giới của tộc Sơn Việt, ba hướng khác dường như không có cái gì cản đường.

Áo Kha Nhĩ hiểu rất rõ, kỷ luật của mấy vạn dân thường căn bản là không so sánh với bộ đội được, đội ngũ mang theo tất cả nhân khẩu trong nhà khó chạy đi, chỉ cần một ngàn binh sĩ thì đã đủ để khiến mấy vạn dân này chạy tứ tán.

Còn nếu để cho tân binh bảo vệ bọn họ thì sao? Nghĩ cũng không thể, chỉ cần quân địch tấn công, tân binh nhất định sẽ không có ý chống cự, ngược lại sẽ rời khỏi đội ngũ tìm người nhà để cùng nhau chạy trốn.

Cho nên bắt buộc phải đánh một trận, để cho tân binh trở thành lão binh thì mới có thể rút lui. Ít nhất thì sau khi tân binh thấy qua máu tươi sẽ tăng thêm dũng khí.

Áo Kha Nhĩ biết rõ Khang Tư có kế hoạch mang theo mọi người rút quân, mặc dù trong lòng vui mừng. Nhưng trong suy nghĩ của hắn, căn cứ vào bối cảnh của Khang Tư, bây giờ cho dù bỏ mặc dân chúng bản

thân hắn chạy thoát cũng không có chuyện gì. Nhưng nếu như bản thân hắn không có chỗ dựa thì có chuyện ngay.

Lo lắng những chuyện này, lập tức dùng hình dạng của thân tín nhắc nhở:

- Đại ca! Liên đội năm ra lệnh cho huynh giữ thành, cứ như vậy mà bỏ thành, sẽ rất khó ăn nói đấy.

Khang Tư thở ra một hơi nói:

- Hừ! Liên đội năm cũng không có chính thức bổ nhiệm ta chức phòng thủ thành, với lại binh sĩ liên đội năm ủy thác ta bảo vệ dân chúng thành Văn Tân, trách nhiệm của ta là đưa bọn họ an toàn rời đi. Ngươi không cần lo nghĩ, thân phận của chúng ta ở trong hồ sơ quân đội là gì? Chuyện mất thành cũng không tính được lên đầu của chúng ta.

Khang Tư đối với thần sắc của Áo Kha Nhĩ rõ ràng có phần hiểu lầm, không khỏi nói một câu an ủi.

Trên mặt Áo Kha Nhĩ chợt hiện lên nụ cười. Hì hì, đúng vậy, mình chỉ là một tham mưu của liên đội, cũng không có quyền lực đối với binh lính, dựa vào cái gì mà chịu trách nhiệm về an toàn của thành trì chứ?

Đây là lần đầu tiên cùng Khang Tư bảo vệ thành giáo huấn cho bọn sơn tặc một trận. Tới khi nào không thể chống lại bọn sơn tặc với nhân số không ngừng tăng lên, mới mang theo mấy vạn dân an toàn thoát khỏi bàn tay của chúng. Dựa vào quan hệ của Khang Tư với cấp trên, công lao này... Thăng lên một cấp cũng không phải là chuyện khó!

Áo Kha Nhi trong lòng tràn đầy niềm tin, vui vẻ gọi đến một trăm tên thân vệ. Đưa đến trước mặt Khang Tư, lớn tiếng bắt bọn họ tuân theo bất kỳ mệnh lệnh nào của Khang Tư. Sau đó hắn hứng thú rút ra hai người đắc ý nhất là An Đạt và Liệt Văn mang đi thu thập đội hậu bị.

An Đạt và Liệt Văn rất không vừa ý với mệnh lệnh này của Áo Kha Nhĩ. Liệt Văn đang đắn đo xem nên nói như thế nào, An Đạt đã mở miệng ngăn cản nói:

- Đại nhân! Vì sao lại đem giao các huynh đệ cho Khang Tư quản lý chứ? Chẳng lẽ không sợ hắn thừa cơ để cho các huynh đệ chịu chết sao?

Áo Kha Nhĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Ngu ngốc! Một trăm thân vệ này làm đội đốc chiến, trên chiến trường là an toàn nhất. Hơn nữa bây giờ chúng ta đã quyết định đầu nhập vào trong hệ thống của Khang Tư. Ở bên ngoài, chúng ta phải thực hiện những mệnh lệnh của vị lão đại này, không phải như vậy sẽ khiến cho người ta nhìn với con mắt khác sao? Nếu đi theo hắn lập được đại công mà nói, dựa vào quan hệ của hắn, thăng quan phát tài có thể thiếu chúng ta sao? Cho nên chúng ta nhất định phải thể hiện thái độ kính cẩn phục vụ!

Những đạo lý lớn này liên tiếp nói ra làm cho An Đạt phải khúm núm, mà Liệt Văn cũng nhận thức được rất sâu sắc gật đầu.

Khi khói bếp của bọn sơn tặc ở bên kia bốc lên, Khang Tư ở bên này cũng rất bận rộn.

Khang Tư đem chia hai vạn thanh niên trai tráng thành bảy đội, sáu đội đầu có ba nghìn người, sau đó là một đội hai nghìn người. Sáu đội đầu là những chiến binh luân chiến, ở phía sau có hai nghìn thanh niên yếu hơn một chút, giao cho Uy Kiệt quản lý, phụ trách công tác hậu cần.

Nhiệm vụ của Uy Kiệt là vô cùng trọng yếu, phải tổ chức dân chúng trong thành thành từng nhóm, để tránh hỗn loạn khi rút lui. Khi bọn sơn tặc đe dọa phá thành, mặc kệ dân chúng trong lòng có muốn bỏ đi hay không, đều bắt buộc phải nghe lệnh thu gom gia sản, chuẩn bị rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Tất cả sĩ quan thân vệ chiến binh đều được phân phối giữ chức sĩ quan của ba nghìn quân sĩ trong vòng thứ nhất. Ba nghìn người này chỉ có hai nghìn người có xuất thân là chiến binh, một nghìn người kia là phụ binh. Khang Tư thì tự mình đảm nhiệm trưởng quan đứng đầu quân đội luân lưu. Những quân sĩ còn lại thì để cho Áo Kha Nhĩ chịu trách nhiệm tổng quản lý.

Mà những thân vệ khác của Khang Tư, mười mấy tên kỵ binh đó cũng xuống ngựa cùng với những thân vệ của Áo Kha Nhĩ tạo thành đội đốc chiến, do Tương Văn thống lĩnh.

Người đẹp hung hãn này làm quản lý, những thân vệ của Khang Tư không có ý kiến, mà ngay cả thân vệ của Áo Kha Nhĩ cũng không dám lên tiếng. Bọn họ đều biết mỹ nhân này hung hãn đến mức nào.

Đội đốc chiến đứng phía sau đội ngũ, cương đao lắc lư sáng ngời, khoe vẻ mặt hung thần ác sát, khiến trong lòng bọn lính rất căng thẳng, Khang Tư nhân cơ hội truyền đạt quân lệnh:

- Người nào trái lệnh giết! Người nào lui về sau giết!

Về lời kêu gọi binh sĩ liều chết để cản bọn sơn tặc, Uy Kiệt là người chủ quản của bộ tình báo, đã sớm cho Mật vệ trà trộn vào trong binh sĩ để kích động. Nếu phải bỏ thành, như vậy những thám tử được bố trí trong thành phải được thu lại.

Sau bữa cơm trưa, trước mặt tường thành cao hơn mười thước, dài mấy cây số, ở chỗ cách một cây số mà nhìn lại thì thấy đặc biệt có lực rung động.

Đại bộ phận quân Sơn Việt đều ngẩn người ra vì chưa bao giờ được thấy qua loại đá chuyên dùng để làm tường thành này, trong đó có cả Mãnh Lôi.

Đường Phong thấy vậy, vỗ lên vai của Mãnh Lôi, dùng ánh mắt ra hiệu.

Mãnh Lôi biết rõ cần phải làm gì nên lập tức hô:

- Các huynh đệ! Các ngươi thấy cái gì chưa? Đó chính là quận thành Văn Tân!

Chẳng bao lâu nữa, thành trì này sẽ là của chúng ta rồi! Đến lúc đó mọi người có thể có được một cái nhà chắc chắn và rộng lớn, quần áo mặc vào ấm áp dễ chịu! Ăn đồ ngon uống mỹ tửu! Tất cả những thứ này chúng ta chỉ cần đưa tay là lấy được rồi! Còn chờ đợi gì nữa? Lên thôi!

Lời nói của Mãnh Lôi lập tức khiến cho quân Sơn Việt hai mắt đỏ hồng, nghĩ đến việc chính mình sẽ được ở bên trong thành, lập tức khiêng thang mây, kêu gào nhau vọt lên phía trước.

Quân Sơn Việt hiểu rõ binh lực của mình không đủ, cho nên chỉ tấn công vào tường thành ở chính diện. Nhìn những tên sơn tặc như hung thần ác sát bổ nhào tới, quân sĩ trên thành có chút hoảng hốt.

Nhìn thấy thuộc hạ thần sắc có chút kinh hoảng, Khang Tư mỉm cười, chắp tay sau lưng, bộ dạng ung dung đi qua đi lại.

Mà những thân vệ của Khang Tư giữ chức sĩ quan trong quân, lại giơ nắm đấm động viên quân sĩ:

- Hoảng hốt cái gì chứ? Đối phương cộng hết lại cũng chỉ có một vạn người, chúng ta ở đây có tới ba nghìn người, phía sau còn có gần hai vạn huynh đệ, vậy thì có gì phải sợ chứ?

- Phía trước giơ khiên cao như vậy làm gì? Cung tên của địch nhân chưa bắn tới đâu! Hạ xuống cho ta! Phía sau chuẩn bị đá tảng cho ta, chờ bọn sơn tặc lại gần lập tức ném chết mẹ nó đi! Còn nữa, cung tiễn thủ sao kéo cung sớm như vậy làm gì? Sức lực của các ngươi đủ mạnh để làm vậy sao? Đợi mệnh lệnh của ta!

- Nhớ kỹ! Không có mệnh lệnh thì không được rút lui! Chết cũng không lui! Ta cũng không muốn các ngươi không chết trong tay quân địch, mà lại bị đội đốc chiến ở phía sau chém, ta đây cũng chẳng còn mặt mũi để gặp trưởng quan được.

Nhìn thấy trưởng quan của mình thần thái ung dung, hơn nữa bọn lính cũng không phải kẻ ngốc ngếch, nghĩ đến việc người mình nhiều hơn gấp đôi địch nhân, mà còn là thủ thành, nên căn bản cũng không có gì phải sợ.

Đương nhiên, vì uy hiếp của đội đốc chiến mặt lạnh như tiền đang nhìn chăm chăm như hổ đói ở phía sau. Cho dù như thế nào, bọn lính ban đầu hoảng sợ cũng bắt đầu ổn định trở lại.

Những binh sĩ ở phía trước nắm chặt khiên, căng thẳng ló đầu ra xem chừng, quân sĩ ở mặt sau hoặc là nắm chặt trường thương, hoặc là ôm đá, chờ đợi địch nhân đến gần.

Ở giữa cung tiễn thủ quân Sơn Việt đi vào phạm vi bắn, lập tức dừng lại kéo cung bắn tên yểm hộ huynh đệ bắc thang mây. Ngay tức khắc mấy nghìn cây tên gỗ bắn về phía cổng thành.

Không cần Khang Tư ra lệnh, sĩ quan cũng đã hô lớn:

- Nâng khiên! Cung tiễn thủ bắn trả!

Thuẫn bài thủ ở phía trước còn chưa kịp hoảng sợ, lập tức phản xạ có điều kiện mà giơ cao cái khiên, chỉ cảm thấy cái khiên hơi nặng một chút, lập tức cắn răng chống đỡ.

Sau lần công kích đầu tiên chỉ có vài tên phản ứng chậm chạp ngã ngược ra bị bắn chết, nhưng cái khiên của bọn họ lập tức bị sĩ quan đoạt lấy, sau đó lại giao cho một binh sĩ khác.

Bọn lính tụm năm tụm ba trốn ở sau cái khiên, may mắn thì nhìn cây tên xuyên qua khe hở ở bên cạnh mình mà run rẩy liên tục rồi lại vui mừng không ngớt, không may thì ôm lấy chỗ bị thương mà kêu lên thảm thiết.

Mà ở cạnh cửa là những tên té xuống lặng im trên mặt đất. Đương nhiên, cũng khó tránh khỏi có mấy tên lính gan to mật lớn, dùng vũ khí khua những cây tên bắn về phía mình văng ra.

Cung tiễn thủ sau khi nhận được mệnh lệnh, lập tức kéo cung bắn trả. Bọn họ cũng không ngắm gì cả, chỉ là cúi đầu mà bắn. Có kẻ căng thẳng đến mức bắn hết tên trong ống mà vẫn còn vô thức mò lấy tên, những tên còn lại thì sau vài lần bắn cảm thấy cánh tay đau buốt đến mức không thể kéo cung được nữa.

Cho dù cung tiễn thủ bên Khang Tư thật mất mặt, tên bắn ra ào ào, căn bản cũng không có cảm giác mưa tên. Khiến cho những tên sĩ quan tức giận quyền đấm chân đá rồi lớn tiếng quát tháo.

Không biết là do sợ sĩ quan hay là do trời sinh thấp hèn không đánh không nên người, mà sau khi bị sĩ quan trách mắng một trận, cung tiễn thủ đã rất nhanh bắn trả lại rất ra khuôn ra dáng. Một số tên tự phụ vào khả năng bắn tên của mình, sau khi vượt qua căng thẳng trong lòng đã rất nhanh thích ứng với trận chiến, thậm chí chạy đến phía trước, dùng cung tên bắn chết cung tiễn thủ ở dưới thành.

Cung tiễn thủ bọn sơn tặc bắn tên, những tên sơn tặc khác lại nhân cơ hội dựng thang mây lên. Sau đó giơ khảm đao, dùng cả tay chân nhanh chóng leo lên. Từ xa nhìn lại, thành Văn Tân lập tức như có thêm mười mấy vết sẹo, leo lên trên dầy đặc như kiến.

Sĩ quan mạo hiểm thò đầu ra nhìn, vẻ mặt xem thường lắc đầu:

- Đám này thật ngu ngốc, có vài người như vậy mà khiêng thang đến công thành sao? Không biết chữ chết viết như thế nào à.

Sĩ quan chia bọn lính ra mỗi người đứng ở một cái thang, sau đó hướng về phía những tên lính đang ôm đá này khoát tay hô:

- Ném!

Những tên binh sĩ đã sớm lo lắng không yên này lập tức ném đá đang ôm trong lòng xuống, sau đó lại khom lưng lấy một tảng đá khác ném xuống.

Vừa mới bắt đầu, sĩ quan còn có vẻ mặt thỏa mãn nhìn thuộc hạ của mình, thầm đắc ý công sức huấn luyện của mình, thủ hạ của mình động tác rất thành thục. Nhưng chờ đến khi thấy bọn kia căn bản không thèm nhìn tình hình dưới thành, mọi người chỉ một mực liều mạng ném đá, thiếu chút nữa là té xỉu.

Sĩ quan hét lớn:

- Dừng lại cho ta! Còn ném cái rắm! Bọn nó sớm chạy rồi! Còn ném nữa ta sẽ bắt các ngươi nhảy xuống khiêng đá về!

Đường Phong ở xa quan sát, thấy đá ở trên thành rơi xuống như mưa, làm cho những binh sĩ đang tụ tập ở dưới thang chuẩn bị leo lên bị đập cho gà bay chó chạy, không khỏi thở dài:

- Truyền lệnh thu binh!

Mệnh lệnh vừa truyền ra, máu nóng đã bị dập tắt, quân Sơn Việt vốn lo lắng không yên lập tức hô lên một tiếng, thoáng cái đã lui xuống.

Thấy địch nhân rút lui, binh lính ở trên thành lập tức reo hò vang dội. Họ không ngờ bọn kia cũng chịu không được, xem ra chiến tranh cũng không tàn khốc như trong tưởng tượng của mình. Bản thân mình chẳng qua chỉ kéo cung vài lần, ném vài tảng đá thì đã giết chết quân địch, nhẹ nhàng biết bao.

Bọn lính lập tức hưng phấn nói chuyện với nhau, tất cả đều khoe khoang mình giết dược bao nhiêu người.

Từ đầu đến giờ không phát ra mệnh lệnh nào, Khang Tư chỉ quan sát, lúc này vẻ mặt cũng không vui mừng giống như bọn lính, mà là cau mày.

Hắn nhiều năm chinh chiến, nhìn thấy những thi thể dưới cổng thành là đoán được có bao nhiêu người..... Lần này đối phương tấn công chết cũng không tới một ngàn người. Bọn sơn tặc lại rút lui như vậy sao? Không phải là bọn sơn tặc rất hung hãn không sợ chết sao?

Hơn nữa cái gọi là đoàn Sơn Nhạc kia cũng không có biểu hiện gì, trong đám địch nhân vừa mới công thành cũng không có lấy một người xuất sắc.

Tuy là như thế, Khang Tư cũng nhìn ra được bọn sơn tặc căn bản là không có thói quen công thành. Chỉ cần thấy bọn hắn khiêng vài cái thang chạy tới trèo lên thành thì đã biết, ít nhất thì cũng phải chuẩn bị một cây gỗ lớn để đánh vào cổng thành chứ.

Khang Tư cau mày...

Mãnh Lôi cũng cau mày, hắn kìm giọng nói với Đường Phong:

- Thúc thúc! Đoàn Sơn Nhạc cũng không mất một người nào, vì sao lại phải thu binh?

Đường Phong than thở:

- Chúng ta có chút tự cho là đúng a, công thành cũng không đơn giản như chúng ta tưởng tượng. Ngươi nhìn xem, chỉ riêng thang mây đã chết cả ngàn người, mà cũng chẳng có người nào leo lên tường thành được. Xem ra quy tắc công thành phải đông hơn gấp mười lần vây quanh cũng không phải là nói quá. Bây giờ chúng ta có chút binh lực thế này, đừng vọng tưởng luyện binh được, căn bản là tự tìm cái chết!

Mãnh Lôi tung chân một cái:

- Ôi! Mãnh Tam còn ở đây thì tốt rồi, ít nhất thì hắn cũng biết làm sao để công thành!

Đường Phong lắc đầu than thở:

- Ôi! Chắc chắn Mãnh Tam cũng không nắm rõ. Ta đoán chừng liên đội năm ngoài Liên đội trưởng kia chinh chiến một đời, sợ rằng những người khác đều chưa từng tham gia trận chiến công thành. Giống như bọn họ đánh một chút lại chạy một chút, nào có biết rõ công thành thì cần những bước nào.

Đáng tiếc là, Sơn Việt chúng ta trước đây chiếm được quận thành của đế quốc, đều dựa vào nội ứng ở bên trong giúp đỡ mới chiếm được, căn bản là không có công thành. Hơn nữa nếu bây giờ tường thành bị hủy, cũng không nghĩ là được luyện tập một chút, thật là kiêu ngạo quá mức.

- Hả! Công thành còn cần bước gì chứ? Không phải là vây thành, sau đó leo lên thành hoặc phá cửa thành à.

Mãnh Lôi không nghiêm túc nói.

Đường Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta có chút người tấn công một mặt cũng còn khó, còn đâu mà vây. Hơn nữa chúng ta cũng không có chuẩn bị trang bị đập cổng thành, ngay cả thang mây cũng ít. Nếu như có trên một trăm cái thang, hắn là chúng ta đã leo lên trên thành rồi.

Mãnh Lôi cau mày suy nghĩ một chút, cảm thấy mình quả thực có chút kiêu ngạo, lại có thể nghĩ là bằng vào một vạn người có thể đánh hạ thành trì có hơn mấy vạn người.

Nghĩ vậy, Mãnh Lôi có chút chần chờ nói:

- Thúc thúc! Chẳng lẽ chúng ta thực sự phải triệu tập mười vạn bộ đội mới có thể đánh hạ được thành Văn Tân này sao? Bộ lạc của chúng ta nếu thu thập toàn bộ nam đinh mới có thể đạt đến con số này.

Đường Phong lắc đầu:

- Không thể chiêu mộ toàn bộ nam đinh của bộ tộc được, đây không phải là cuộc chiến của tộc. Hơn nữa ngươi không sợ chân trước vừa mới đem người đi, chân sau đã để lão già và con trẻ bị chiếm đoạt sao?

- Vậy hướng về những bộ tộc khác gọi viện binh đi.

Mãnh Lôi có chút mất tinh thần nói, hắn hiểu rõ bộ tộc của mình không thể độc chiếm thành Văn Tân.

- Viện binh là phải gọi, nhưng ai biết được bọn họ có nguyện ý đến hay không? Hơn nữa thời gian đi đến quá lâu, viện binh đi đến sợ rằng chỉ có thể giúp đỡ chúng ta chống lại sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân. Không có thành trì ngăn cản, bọn họ chỉ có thể ở rừng núi chống lại quân lính đế quốc. Như vậy làm sao chúng ta có thể đạt được ý đồ chiếm đoạt quận Văn Tân chứ.

Đường Phong lại một lần nữa lắc đầu nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Mãnh Lôi nóng nảy, việc này chẳng phải là nói bộ tộc của mình từ xa đến đây, cũng không kiếm được chỗ tốt nào sao?

Núi rừng sao? Núi rừng bây giờ đều là của tộc Sơn Việt mình, đi theo hay không cũng không giống nhau sao? Hơn nữa chỉ cần đoạt được thành Văn Tân đại biểu cho quận Văn Tân này, mới có thể chứng minh quận Văn Tân rơi vào trong tay của tộc Sơn Việt. giống như mấy cái quận phủ kia đã sớm bị tộc Sơn Việt thôn tính.

- Núi rừng mấy trăm dặm xung quanh đây, không phải đều là của người tộc Sơn Việt chúng ta sao? Phái người mời những tiểu bộ lạc này, chỉ cần cho một chút lợi ích, đồng ý sau khi phá thành thì để mặc cho bọn hắn cướp sạch, bọn họ nhất định sẽ đến.

Đường Phong cười nói.

Mãnh lôi có chút sửng sốt, đột nhiên vỗ lên đầu cười nói:

- Thúc thúc thật sáng suốt! Những bộ lạc nhỏ phân tán này các nơi đều có, chỉ cần nhờ bọn họ công thành, không những có thể làm lực lượng họ yếu đi, lại còn có thể nhân cơ hội chiếm đoạt luôn bọn họ. Để cho bộ lạc của chúng ta chân chính kiểm soát khu vực này.

- Ừ! Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Đi thi hành đi, nhân tiện phái người trở về xin viện binh.

Đường Phong gật đầu.

- Vâng!

Mãnh Lôi kích động cúi chào một cái sau đó xoay người chạy ra ngoài. Rất nhanh, trong quân Sơn Việt lập tức có mấy trăm người nhanh chóng lẩn vào rừng núi rời đi.

Áo Kha Nhĩ hiểu rõ vòng thứ nhất phòng ngự đã giành thắng lợi. Lập tức chạy đến tường thành cùng đi với Khang Tư hưởng thụ sự reo hò của dân chúng và binh lính. Nhìn thấy trong đám người tập trung ở ngoài thành đột nhiên phân ra mấy trăm cái điểm đen nhỏ, lập tức nhắc nhở Khang Tư:

- Đại ca! Bọn họ phái người ra, chắc chắn là đi gọi viện binh.

Vì sao thị lực của Áo Kha Nhĩ lại tốt như vậy? Cổng thành cao gần mười thước, hơn nữa trong tầm nhìn là một vùng trắng xóa, xuất hiện mấy trăm cái bóng đen đương nhiên sẽ dễ dàng nhìn ra được.

Khang Tư hiểu Áo Kha Nhĩ nhắc nhở cái gì, hắn suy nghĩ một chút nói:

- Phái kỵ binh ra canh gác.

Sau khi thủ hạ lĩnh mệnh lệnh đi ra, Khang Tư mới nói với Áo Kha Nhĩ:

- Ngươi mang theo dân chúng bỏ chạy như thế nào? Bây giờ quân địch đi triệu tập viện binh, chắc chắn sẽ không công thành, chính là thời cơ tốt để rút lui.

Áo Kha Nhĩ hiểu rõ địch quân ngay cả một cái cổng thành cũng không thể đánh đổ. Hơn nữa chỗ bọn họ đóng quân chính là phương hướng gần sát bên tộc Sơn Việt, mình ở bên này đi theo con đường tỉnh thành chắc chắn sẽ không có trở ngại gì.

Nhưng mà lúc đầu đã quyết định khi bọn sơn tặc tìm viện quân thì lập tức rút lui, làm sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý chỉ để cho dân chúng ly khai thôi?

- Đại ca! Chẳng lẽ ngài và quân đội sẽ ở lại sao? Dân chúng đều đi hết ngài ở lại chỗ này để làm gì?

Áo Kha Nhĩ hỏi.

- Luyện binh.

Khang Tư nói.

Hắn chỉ vào quân lính ở dưới thành vừa nôn mửa vừa khiêng những thi thể khiếm khuyết nói:

- Sau khi trải qua chiến đấu còn không tính, còn phải dọn dẹp chiến trường, khi có thể làm được mà mặt không đổi sắc, mới được xem như là một lão binh. Công thành lần này, chỉ có một ít người đổ máu, ở phía sau còn có năm đội ba nghìn người chưa có kinh nghiệm.

Khang Tư phái những binh lính lúc nãy vừa trải qua chiến đấu đi dọn dẹp chiến trường. Để cho bọn họ nhìn thấy hai tay của mình làm ra loại thi thể gì. Áo Kha Nhĩ hiểu được đây là một phương pháp thông minh, xem những tên kia đang nôn mửa mặt không còn chút máu, thì biết bọn họ thiếu sự trui rèn.

May mắn là mình đã tham gia vài trận chém giết, xử lý qua thi thể, nếu không thì có khả năng sẽ bị mất mặt rồi.

Tuy là không rõ Khang Tư vì sao lại cố chấp luyện binh, hơn nữa còn huấn luyện hai vạn người. Chẳng lẽ hắn cho là có cơ hội biến hai vạn người này thành bộ đội trực thuộc của mình sao?

Hay là tên này vừa ý với phiên hiệu liên đội năm? Chuẩn bị từ trong hai vạn người chọn ra một liên đội tinh binh sao?

Ừ, rất có khả năng. Bây giờ liên đội năm toàn quân bị diệt, sau này khẳng định sẽ phải xây dựng lại, mà chỉ cần Khang Tư đánh bại bọn sơn tặc này, dựa vào công trạng lập được và mối quan hệ của hắn, vượt hai cấp trở thành Thượng tá căn bản là không khó. Muốn trở thành Liên đội trưởng liên đội năm thật dễ dàng như trở bàn tay.

Hừ, người này thật là có đầu óc, đã suy xét đến chuyện này từ sớm. Nếu như mình bây giờ nghe theo lời hắn, căn cứ vào những gì đã thấy thì thủ hạ của Khang Tư đều là nhân tài, mình giữ chức Đại đội trưởng khẳng định là ổn rồi.

Nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ vẻ mặt lập tức cương nghị nói:

- Đại ca! Tiểu đệ tất nhiên phải theo đại ca thủ thành. Có hai vạn người chúng ta ở đây phòng thủ, chuyện hộ tống dân chúng rút lui căn bản là không có gì nguy hiểm, mời đại ca tùy tiện an bài một người đi hộ tống.

Nghe thấy Áo Kha Nhĩ nói như vậy, Khang Tư cũng không nói gì gật gật đầu.

Hắn còn tưởng Áo Kha Nhĩ hăng hái thích chiến đấu mới ở lại chứ. Nếu như hắn biết rõ Áo Kha Nhĩ nghĩ như thế nào, chắc chắn sẽ cau mày không thôi.

Thực ra Áo Kha Nhĩ nghĩ rằng Khang Tư quá mưu cầu danh lợi và quyền thế.

Sau khi Khang Tư biết được Song đao Đường Lang này không phải là kẻ thù của mình, cho dù ra lệnh cho Mật vệ của Uy Kiệt cải trang đi đến mai phục trong quân Sơn Việt, cũng không hề thu được tài liệu về Song đao Đường Lang. Ngược lại thu thập được tài liệu của tộc Sơn Việt, hơn nữa còn hạn định thời gian để bọn họ trở về. Trợ thủ Mật vệ dùng tốt như vậy cũng không thể để lãng phí trong tộc Sơn Việt.

Còn vì sao Khang Tư lại muốn luyện binh?

Đây là một loại thói quen mà Khang Tư chính mình cũng không biết được, đó chính là trong tay một khi có bộ đội, cuối cùng cũng muốn biến bọn họ trở thành tinh binh. Ở Khi Hồng Quốc cũng vậy, khi ở Đại đội hậu cần cũng vậy, ở bán đảo Phi Ba lại càng như vậy. Bây giờ chẳng qua chỉ là cái thói quen này lại nổi lên mà thôi.

Đương nhiên, cũng không thể nói Khang Tư vì luyện binh mà kiêu căng tự đại không để ý đến sống chết của thuộc hạ. Khang Tư cũng chưa từng nghĩ tới muốn huấn luyện tốt hai vạn thanh niên này để thu vào dưới trướng mình.

Hắn muốn, khi chiến tranh kết thúc, những thanh niên này hoặc là trở lại thành người thường, hoặc là tham gia vào trong liên đội năm làm lính bảo vệ địa phương. Nếu như vậy, huấn luyện tốt những tên thanh niên này, thứ nhất là trở thành quân sĩ trẻ tuổi có thể phòng ngự tốt những bộ tộc Sơn Việt, thứ hai là khi thanh niên được huấn luyện trở thành dân thường của địa phương, đối với trị an của nơi đây cũng được đảm bảo.

Còn về việc có bị bộ tộc Sơn Việt bao vây khiến cho thành bị phá người bị chết hay không? Không phải là Khang Tư khoe khoang, trang bị của bọn sơn tặc như vậy, đến hơn mười vạn, mình có hai vạn thanh niên cũng có thể giữ được thành mấy tháng.

Không nói là trong thời gian mấy tháng, chỉ cần Sư đoàn trưởng nhận được báo cáo của mình, trong một tháng nhất định sẽ thống lĩnh đại quân đến nơi. Một sư đoàn cảnh bị hơn tám vạn binh sĩ, nếu không đánh tan mười vạn quân sơn tặc, vị Sư đoàn trưởng kia có thể tự tử tạ tội được rồi.

- Đại ca! Lần này chiến đấu tổn thất bao nhiêu?

Áo Kha Nhĩ vội thừa cơ hội hỏi thăm tin tức.

- Chết trận hơn hai trăm người, bị thương hơn ba trăm người.

Khang Tư cau mày nói, hắn đối với tin tức tổn thất lần này không vừa lòng lắm.

- Oa! Lợi hại như vậy sao? Phải biết rằng một bên thủ thành và một bên công thành tỉ số thương vong là một so với ba. Nhưng bây giờ đối phương chết trận gần ngàn người, bị thương bao nhiêu mặc dù không biết nhưng có thể khẳng định là rất nhiều. Tỉ lệ bây giờ là một và năm, tân binh có thể có biểu hiện như vậy, đại ca hắn là phải vui mừng mới đúng, vì sao lại có chút không hài lòng vậy?

Áo Kha Nhĩ ngạc nhiên nói.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Ngươi nói cái tỉ lệ một so với ba kia, là tỉ lệ sau khi đối phương leo lên được thành rồi tấn công mãnh liệt. Bây giờ đối phương ngay cả tường thành cũng còn chưa bước lên được, căn bản là không có sáp lá cà, hao tổn tất cả đều là do cung tiễn thủ của quân địch tạo thành. Kết quả như vậy làm sao có thể vừa lòng được.

Áo Kha Nhĩ vừa nghĩ thì hiểu, đối phương chết trận phần lớn là do đá ném chết, so sánh tổn hại do cung tiễn thủ của hai bên gây ra, thì bên mình ngược lại mới chính là thất bại.

Nhưng mà Áo Kha Nhĩ cũng không biết an ủi thế nào, không hiểu rõ tính cách của Khang Tư hắn sợ lại chụp trúng chân ngựa. Cho nên chuyển đề tài hỏi:

- Đại ca! Không có binh sĩ nào bị đội đốc chiến xử tử phải không? Xem ra tố chất của tân binh cũng không tệ lắm.

Khang Tư lại một lần nữa lắc đầu:

- Tuy là không có, nhưng không thể lạc quan. Lần này trong ba nghìn người, có hai nghìn nguyên là chiến binh, mà còn lại một nghìn người cũng có xuất thân là phụ binh. Nếu thay bằng nhóm thanh niên ta mang về và thanh niên trong thành, khẳng định sẽ bị đội đốc chiến chém mất một nhóm.

Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Đại ca! Bọn họ cũng đều là những người thường chưa từng trải qua chiến tranh, lâm chiến sợ hãi cũng là điều dễ hiểu. Hơn nữa đại ca lúc đó chẳng phải rất chiếu cố đến bọn họ sao? Đầu tiên là để cho chiến binh và phụ binh thấy máu để thích ứng. Sau đó để cho bọn họ mang theo những người thường xuất chiến. Tin

tưởng như vậy dũng khí của những tên đó sẽ được tăng lên từng chút một. Sau khi thấy máu, chắc chắn sẽ trở thành một binh lính thực sự.

Khang Tư gật đầu nói:

- Hi vọng là vậy! Ngươi đã bằng lòng ở lại thủ thành, như vậy ta sẽ để cho Uy Kiệt và hai ngàn bộ đội hậu cần của hắn hộ tống dân chúng rút lui. Ngươi chỉ huy bộ đội thay phiên nhau tháo dỡ nhà cửa chuẩn bị vật tư thủ thành, và đảm đương nhiệm vụ hậu cần.

- Được!

Tim của Áo Kha Nhĩ đập mạnh.

Xem ra chính mình càng ngày càng đến gần trung tâm hệ thống của Khang Tư. Bây giờ mình là tổng quản lý trừ tất cả những bộ đội ở trên tường thành, nhưng lại đảm nhiệm trọng trách hậu cần nguyên là do Uy Kiệt một người thân tín của Khang Tư phụ trách.

Áo Kha Nhĩ thực là phi thường hiểu rõ, một người chân chính thân tín của chủ quan, đa số đều là phụ trách công tác tình báo và hậu cần. Tuy là công việc hậu cần này chỉ là tạm thời, nhưng đại biểu cho việc chính mình đạt được sự tín nhiệm của Khang Tư vậy.

Sau chiến tranh, mình chắc chắn sẽ càng tiến thêm một bước tiếp cận vào trung tâm hệ thống của Khang Tư!

135. Chương 135: Phụ Binh Chiến Binh (1)

- Thúc thúc! Bọn họ đang quét dọn chiến trường kìa, chúng ta nên tấn công một chút hay không?

Mãnh Lôi nhìn xa xa binh lính đang bận rộn dưới tường thành, hướng Đường Phong đề nghị.

- Vô ích! Chúng ta còn chưa tới nơi, bọn chúng có thể chạy vào cửa thành rồi, hơn nữa bọn họ cũng là vùi lấp thi thể người nhà chúng ta, tốt hơn là đợi cho viện quân đến đây nói sau.

Đường Phong lắc đầu nói.

- Ồ! Thúc thúc! Ngài xem bọn chúng có thể rút lui hay không?

Mãnh Lôi hỏi.

- Không rõ ràng lắm, tuy nhiên tốt nhất là rút lui, như vậy chúng ta có thể thoải mái chiếm được thành trì.

Đường Phong nheo mắt nói.

- Dạ! Chỉ là có chút đáng tiếc những thợ thủ công đó, tuy nhiên cũng không sao cả, thợ thủ công của bộ tộc chúng ta cũng không tệ lắm.

Mãnh Lôi tùy ý nói.

- Ha ha! Người Sơn Việt tộc chúng ta ngoại trừ là thợ săn ưu tú, đồng thời cũng là thợ mộc xuất sắc, cho bọn binh sĩ đi chặt cây cối đi, chúng ta cần dựng một doanh trại.

Đường Phong cười nói.

- Dạ.

Mãnh Lôi lĩnh mệnh.

Ở thời điểm bọn họ nói chuyện, thành Văn Tân bên này bận rộn không thôi.

Trải qua kiểm kê, số lượng xe ngựa của thành Văn Tân khiến Khang Tư giật mình, ước chừng có hơn một ngàn chiếc, gần như gia đình hơi chút có chút khá giả là có một chiếc xe ngựa, kẻ có tiền thì có tới hơn mười chiếc, xem ra tài phú của dân gian đế quốc không thể xem thường.

Có hơn một ngàn chiếc xe ngựa này, dân chúng di chuyển dễ dàng hơn. Tuy nhiên kế tiếp hành động của dân chúng khiến đám người Khang Tư nhíu mày.

Dân chúng biết thành trì này sớm hay muộn sẽ rơi vào tay sơn tặc, gần như ngay cả khung cửa cũng muốn mang đi, từng gia đình đều chất từng đống lớn vật phẩm.

Khiến cho Khang Tư đành phải thành lập đội chuyên môn thực hiện nhiệm vụ giảm bớt vật dụng mang theo. Mỗi gia đình chỉ được mang vài bộ quần áo, tiền tài, một tháng lương khô, còn hết thảy các thứ khác không thể mang theo. Dân chúng tuy rằng không hài lòng, nhưng do binh sĩ cưỡng bức khuyên bảo, rốt cục vẫn ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh.

Điều này phải nói một chút, khi Khang Tư chuẩn bị di tản dân chúng, trước đó ban bố một mệnh lệnh nghiêm khắc cho đám tráng đinh: "Tự tiện rời khỏi đơn vị giết! Người nhà lưu lại thủ thành!"

Mệnh lệnh này ban ra, tráng đinh vốn không muốn chia lìa người nhà, hơi muốn rục rịch, đều sợ tới mức không dám động. Hơn nữa mật vệ trà trộn trong binh sĩ liền dùng một câu nói để trấn an: "Chỉ khi chúng ta lưu lại ngăn chặn bọn sơn tặc, người nhà mới có thể an toàn rời đi", lúc đó đám tráng đinh mới cam chịu nhận mệnh.

Lòng quân được củng cố, dân chúng còn có thể dậy lên được cái gì? Hơn nữa tuy rằng mọi người không hài lòng vứt bỏ nhiều đồ vật như vậy, nhưng đều hiểu được đây là mình trang bị gọn nhẹ để có thể dễ dàng di tản, là việc tốt cho chính mình, cho nên có oán giận thì nhiều lắm chỉ buông vài câu tiếc rẻ, cũng không có ai thốt ra lời gây kích động.

Ngay từ đầu phú hộ dựa vào bản thân mình có xe ngựa, một bên cam đoan sẽ không làm ảnh hưởng tới tốc độ của đội ngũ, một bên cố chèn chất vật phẩm lên xe ngựa, không nói tới những đại phú hào vàng bạc đầy kho, chỉ là những tiểu phú hộ cũng chất tất cả đồ vật trong nhà lên xe ngựa, chính mình và người nhà lại đi bộ.

Nhìn thấy vậy, Khang Tư chỉ có thể triệu tập đám phú hộ lại, hỏi bọn hắn:

- Các ngươi nói xem mấy vạn người cùng nhau đi an toàn, hay là một mình các ngươi với những xe ngựa này đi an toàn hơn?

Vấn đề này không cần nghĩ, đương nhiên là mọi người cùng nhau đi an toàn hơn, ít nhất nhiều người sẽ tăng thêm can đảm.

Đa số phú hộ đều là người khôn khéo, lập tức biết Khang Tư muốn nói gì, nhưng là bọn họ chất lên xe ngựa cũng không phải vật phẩm bình thường như khung cửa linh tinh của đám dân chúng, mà toàn bộ đều là mặt hàng đáng giá, trong đó còn có một lượng lớn lương thực vật tư các loại.

Tuy nhiên, mọi người rất nhanh vẫn là suy nghĩ cẩn thận tiền tài và tánh mạng cái nào trọng yếu, hơn nữa nghĩ đến ngay cả ruộng đất ngoài thành còn vứt bỏ, vả lại có thể mang theo tiền mặt. Nếu như vậy, còn quan tâm tới số lương thực này làm gì? Chuyển tới tỉnh thành bán ư? Vậy không phải bỗng dưng làm trò cười cho người ta sao?

Hơn nữa ở nơi này cũng không có gì đáng tiếc, các phú hộ đều có sắm sẵn nhà cửa ở tỉnh thành, cũng không phải không có chỗ an thân. Dù sao ở cửa hàng, kim tệ vẫn cứ cuồn cuộn tới. Về phần ruộng đất, đợi quân đế quốc đánh chiếm lại, vậy ruộng đất không phải vẫn còn là của mình sao?

Nếu bỏ được, đám phú hộ khôn khéo lập tức tỏ vẻ nên vì thủ thành góp một phần sức lực, quyên tặng một lượng lớn lương thực quần áo thuốc men vật tư đủ loại, hơn nữa còn ngỏ lời cơ ngơi của mình quân đội tùy tiện sử dụng.

Dù sao những thứ này không thể mang đi, sớm hay muộn cũng bị sơn tặc phá hỏng. Nếu như vậy, còn không bằng bán một cái nhân tình, cấp cho đội quân con em của mình hưởng dụng tốt hơn. Y - www.

Đại phú hào thì con cháu cũng không ở trong thành, tất cả đều ở tỉnh thành hưởng phúc, cho nên nói đi là đi. Mà phú hộ bình thường thì không sảng khoái rồi, bởi vì con cháu bọn họ đều bị trưng binh.

Bọn họ vốn đang nghĩ muốn mua chuộc Khang Tư để con cháu mình đi theo rời đi, nhưng Khang Tư nói một câu:

- Đúng rồi! Ta thấy nhân số tráng đinh thủ thành không đủ, ta chuẩn bị trưng binh nam đinh tuổi từ mười hai tới sáu mươi tuổi gia nhập quân đội.

Câu nói này khiến sắc mặt bọn họ đại biến, nhờ các đại phú hào lôi kéo, bọn họ rưng rưng nước mắt trở ra.

Về phần số vật tư thiết yếu cho thủ thành này, Khang Tư thật không hề khách khí, cảm tạ một phen rồi thu nhận.

Nếu không phải hắn rỗng túi, e là hắn đã xuất tiền mua số vật tư đó rồi, không nghĩ tới đám phú hộ này vẫn còn hào phóng như thế.

Về phần tiền của Khang Tư đâu hết rồi? Lần này hắn mang theo mười vạn kim tệ, tiền rau liên đội đã dùng hai vạn, phát lương bổng lại dùng mấy vạn, số còn lại bao gồm cả tiền tồn kho của bộ chỉ huy liên đội, tất cả đều dùng để mua lại gia súc của dân chúng nuôi.

Số gia súc đó đối với dân chúng nghèo túng mà nói, đó cũng giống như thành viên trong gia đình, bọn họ đều muốn mình di tản thì phải dẫn gia súc đi theo. Khang Tư không có biện pháp đành phải bỏ tiền ra mua. Dân tâm hay thay đổi, vừa nhìn thấy kim tệ vàng óng, những ruột thịt trong lòng dân chúng đó lập tức bị chủ nhân bán đi.

Giải quyết chuyện dân chúng tổ chức phân tổ xong, liền bắt đầu lo lắng an toàn trên đường di tản.

Khang Tư vốn tính cẩn thận không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên điều một ngàn chiến binh từng trải qua huyết chiến, gia nhập vào đội ngũ hai ngàn tráng đinh yếu kia, tất cả giao dưới quyền Uy Kiệt chỉ huy.

Tuy rằng phòng thủ thành thiếu một ngàn vũ lực này, nhưng dân chúng nhìn đến đám binh lính toàn thân lộ ra sát khí đằng đằng này, trong lòng lại tăng lên cảm giác an toàn.

Đồng thời Khang Tư cũng rút ruột, từ trong số kỵ binh ít ỏi không có mấy điều động một tiểu đội, hộ tống bọn họ suốt chặng đường di tản. Có đội kỵ binh này, đội ngũ di chuyển đã có thể phát hiện tình huống từ xa.

Đương nhiên, kỵ binh còn lại đều phái đi giám thị động tĩnh của sơn tặc. Khi phát hiện sơn tặc phái ra một nửa nhân mã tiến vào rừng núi chặt cây, Khang Tư ra lệnh một tiếng, cửa thành đi về hướng tỉnh thành chậm rãi mở ra.

Cửa thành vừa mở ra, mười kỵ binh tiên phong nhanh chóng lao ra, tiếp đến là năm trăm tên chiến binh võ trang hạng nặng mở đường, sau đó là đội ngũ đàn ông và phụ nữ quây quanh những chiếc xe ngựa chở phía trên người già và trẻ em, dựa theo sắp xếp đội từ quảng trường tuần tự ra khỏi thành.

Mặt khác hai ngàn tráng đinh thì tập trung hộ tống ở hai bên đội ngũ trung tâm. Sau cùng còn lại là năm trăm tráng đinh và mười kỵ binh áp trận.

Tất cả binh sĩ bên trong thành, đều kéo tới chen chúc trên tường thành nhìn theo thân nhân rời đi. Mọi người đều yên lặng không nói gì, ai cũng không biết chính mình còn có cơ hội gặp lại người nhà hay không, nhưng người nhà an toàn rời đi ít nhất có thể giúp mình an tâm được một ít, ít nhất không có nỗi lo về sau.

Trong đó tâm tình không tốt chính là các lão thợ rèn trong thành, bọn họ cũng bị trưng dụng. chuyện này cũng không có biện pháp, đúc mũi tên, tu sửa vũ khí đều cần bọn họ chỉ bảo. Về phần đám đồ đệ và nhóm thợ rèn tuổi trẻ? Bọn họ thuộc loại tráng đinh đã sớm bị trưng binh rồi.

Bên Khang Tư dân chúng ra khỏi thành, bên Sơn Việt binh lính đi đốn cây cũng đã trở lại. Tuy nhiên có điểm kỳ quái chính là: bọn họ cũng không có lập tức chế tạo thiết bị thang công thành các loại, ngược lại là dựng hàng rào bao quanh doanh trại Sơn Việt. Xem ra hắn là bọn chúng sợ bên trong thành đánh lén.

Bởi vì người Sơn Việt đang đốn cây trong rừng, đứng trên cao khó trách tầm nhìn rất xa, cho nên dĩ nhiên liền phát hiện từ thành Văn Tân có một số đông người rời đi.

Mãnh Lôi nhận được báo cáo cũng không thèm để ý, nói thực ra bọn họ xâm chiếm lãnh thổ đế quốc chỉ là vì đất đai, dân chúng sinh sống trên mảnh đất cũng không thèm để ý tới, ngoại trừ bắt làm nô lệ sử dụng

hay bán đi có thể xem như khoản thu nhập thêm, thì dân chúng cũng không phải mục tiêu chính yếu để tác chiến.

Mãnh Lôi lơ đãng nói chuyện này cho Đường Phong nghe, Đường Phong nhìn trên tường thành vẫn còn binh lính như cũ, không khỏi thở dài. Đối phương cho di tản dân chúng lại để lại bộ đội, điều này chứng tỏ bọn họ chuẩn bị liều chết chống cự, xem ra đợt công thành chiến kế tiếp tổn thất sẽ rất lớn đây.

Khi màn đêm buông xuống, vô số ánh đuốc bập bùng trong rừng núi, sau đó tụ tập tới doanh trại Sơn Việt.

Áo Kha Nhĩ đứng trên lầu thành nhìn cảnh này, không kìm được hướng Khang Tư nhắc nhở:

- Đại ca! Viện binh của sơn tặc đến rồi.

- Không phải bộ đội chủ lực, đều là đội ngũ trăm người tới, hắn là những người Sơn Việt phân tán ở vùng núi rừng phụ cận.

Khang Tư kết luận.

Áo Kha Nhĩ ngẫm nghĩ, cũng biết đúng vậy, vùng hoạt động chủ yếu của Sơn Việt tộc tụ tập lộ trình cách nơi này hơn một ngàn cây số, dứt khoát không thể tới nhanh như vậy, đám sơn tặc nhỏ này đến nhiều cũng vô dụng, hắn liền ổn định tâm tình lại mời Khang Tư đi xuống dùng bữa tối.

- Bọn binh sĩ phản ứng thế nào?

Khang Tư vừa đi vừa hỏi.

Áo Kha Nhĩ nghe vậy thoáng sửng sốt, không dám xác định có phải... hỏi mình hay không.

Áo Kha Nhĩ nhìn quanh một vòng, phát hiện trừ Tương Văn không lên tiếng dường như chỉ có mình hắn có địa vị tương đối cao, hắn vội nói:

- Dưới sự khoe khoang của binh sĩ từng tham gia chiến đấu, bọn binh sĩ đều tràn đầy tâm tính lạc quan, sĩ khí cũng rất sôi sục, hơn nữa có chiêu đãi rượu thịt ngon, không ngờ có binh sĩ cho rằng mỗi ngày mỗi đánh giặc mới đủ khoái.

Nói đến điều này, Áo Kha Nhĩ cũng không kìm được nở nụ cười.

Khang Tư mỉm cười gật gật đầu, hiện tại thức ăn của binh sĩ so ra còn tốt hơn cấm vệ quân ở đế đô, chuyện này cũng không có biện pháp, các phú hộ để lại rất nhiều lương thực, rượu ngon, gia súc, vật tư đủ loại, hơn nữa mỗi nhà mỗi hộ đều có mấy đầu gia súc được thu mua, như vậy thức ăn ngon rượu thịt đủ để cung ứng gần hai vạn binh sĩ trong mấy tháng.

Khang Tư và đám thủ hạ đều không có lo lắng phải chi dùng tiết kiệm, dù sao sau khi kết thúc luyện binh, nếu sư đoàn cảnh bị không tiến đến giải cứu, thì chính mình cũng phá vây rời đi, số vật tư này sẽ không cần thiết nữa. Đến lúc đó không phải tặng người thì thiêu hủy, nếu như vậy còn không bằng tiện nghi cho chính mình.

- Điều động đám gia hỏa cho rằng chiến tranh tuyệt vời đó vào một đội, để cho bọn họ tham gia đợt chiến đấu luân phiên vòng thứ hai và thứ ba.

Khang Tư đột nhiên hạ đạt mệnh lệnh như vậy.

136. Chương 136: Phụ Binh Chiến Binh (2)

Áo Kha Nhĩ rõ ràng sửng sốt, chẳng lẽ Khang Tư muốn đánh tan ảo tưởng của đám binh sĩ đó? Sợ bọn họ không biết chiến tranh kinh khủng thế nào sao? Tuy nhiên để cho bọn không biết trời cao đất rộng này, hiểu biết một chút sự tàn khốc của chiến tranh cũng tốt, Áo Kha Nhĩ nghĩ vậy lập tức gật đầu lĩnh mệnh.

Ngày hôm sau, binh Sơn Việt không có phát động công kích, trừ việc tiếp tục đi chặt cây, chính là từng đám mấy chục người hoặc hơn trăm người chung một đội ngũ, nối liền không dứt từ trong núi rừng hiện ra tiến vào doanh trại Sơn Việt.

- Đến nay đã có bao nhiêu nhóm người Sơn Việt tiến vào quân doanh địch?

Khang Tư hướng sĩ quan canh gác trên tường thành hỏi.

- Buổi tối có ba mươi bốn nhóm, căn cứ theo cây đuốc dự tính, mỗi nhóm ước chừng ba bốn mươi người. Hừng đông đến giờ có năm mươi sáu nhóm, mỗi nhóm gần trăm người.

Gã sĩ quan lập tức hồi đáp.

- Ồ! Vậy đối phương ước chừng gia tăng tới sáu bảy ngàn người?

Khang Tư nói.

- Đúng vậy, đại nhân! May mắn ngày hôm qua đã di tản dân chúng đi rồi, bằng không chỉ cần bọn chúng rút ra ba nghìn người đi tập kích dân chúng, chúng ta thật không biết phải làm thế nào mới tốt.

Sĩ quan là thân vệ của Khang Tư, cũng không câu thúc nói.

- Ồ đúng như thế! Dù sao chúng ta không thể bảo đảm đám tân binh ở bên ngoài có thể chống lại được đối phương, nếu dân chúng bị tập kích kinh hoảng bỏ chạy tứ tán, sợ là binh sĩ chúng ta cũng sẽ mất hết sĩ khí, bỏ đội ngũ đi tìm người thân bọn họ.

Khang Tư gật đầu nói.

- Đại nhân! Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Cứ nhìn đối phương gia tăng nhân số như vậy?

Nhìn đám sơn tặc vẫn không ngừng xuất hiện, sĩ quan sắc mặt có phần ngưng trọng.

- Chúng ta hiện tại chỉ có thể chờ đợi quân địch công thành, chúng ta dựa vào thành trì chẳng những có thể rèn luyện binh sĩ, cũng bảo đảm được lợi thế, nếu ra ngoài thành, đến ta cũng không có tin tưởng có thể đánh thắng quân Sơn Việt. Hơn nữa, chúng ta hai vạn người đủ để ngăn cản mười vạn binh Sơn Việt công phá thành trì. Cho truyền những lời này ra ngoài, để bọn binh sĩ an tâm huấn luyện.

Khang Tư nói.

- Rõ!

Thân là thân tín gã sĩ quan đương nhiên lĩnh mệnh làm việc.

Bên trong doanh trại Sơn Việt, Mãnh Lôi vui tươi hớn hở nhìn đám tráng đinh Sơn Việt lũ lượt kéo đến.

Thật tuyệt vời! Không cần mình tiêu phí ưu đãi cái gì, cứ khơi khơi tăng nhiều tráng đinh như vậy, hơn nữa đám tráng đinh đó đều tự trang bị vũ khí. Đến lúc đó chỉ cần tống bọn họ lên chiến trường là được. Chỉ có điều những tên khốn này đều không có mang theo lương thực, chuẩn bị ăn sạch của nhà giàu mình đây.

Nhưng cũng không có cách nào, người ta nể mặt mũi đoàn Sơn Nhạc mang binh tới, chính mình dù gì cũng phải phụ trách lương thực. Hiện tại đành phải phái người đi săn thú trước tích trữ lương thực, để tránh tình trạng tráng đinh càng ngày càng tới nhiều, mà không đủ lương thực cung cấp.

Mãnh Lôi biết rõ rằng với danh tiếng của bộ lạc mình, căn bản không có khả năng kêu gọi tráng đinh tộc nhân trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây xuất động hỗ trợ tác chiến, tuy rằng bộ tộc mình cũng coi như hùng mạnh, nhưng tộc nhân Sơn Việt khi nào thì sợ hãi kẻ mạnh? Bọn họ đúng là toàn bộ đều nể mặt chiêu bài đoàn Sơn Nhạc tiếng tăm vang dội nên mới tới.

Hắc hắc! Dựa vào chiêu bài này, tiết kiệm được của mình biết bao chuyện, chờ bọn tráng đinh hắn xong đời, liền gồm thâu tiểu bộ lạc của chúng lại, như vậy bộ tộc mình lập tức liền lớn mạnh thêm rất nhiều đây.

Trước kia ở khu tập trung sợ gây phiền toái cho thúc thúc, cũng không dám dựa vào chiêu bài đoàn Sơn Nhạc giành chút ưu đãi nào, bây giờ đi vào biên cảnh vùng núi cao cách xa liên minh gia tộc, còn không vớt vát chút ưu đãi vậy thì quả thực chính là kẻ ngốc! Mãnh Lôi vừa đắc ý hát khẽ bài sơn ca, vừa đi ra lệnh cho thủ hạ dưới tay săn thú.

Đường Phong không rãnh rỗi như Mãnh Lôi, đám người Sơn Việt quả là nể mặt mũi đoàn Sơn Nhạc mới tới, thân là đoàn trưởng Sơn Nhạc, dù gì cũng phải nói chuyện giao tình cùng bọn họ. Sau một hồi khách sáo các thủ lĩnh tiểu bộ lạc, vẻ mặt kích động vỗ ngực để Đường Phong tùy tiện phân tổ tráng đinh của bọn họ.

Đường Phong tuy rằng muốn cho bộ tộc của mình chiếm nhiều điểm ưu đãi, nhưng không phái người của Mãnh Lôi đảm nhiệm sĩ quan của biên chế bộ đội mới, bởi vì Đường Phong hiểu rõ nếu làm như vậy tuyệt đối sẽ khiến các thủ lĩnh tiểu bộ lạc xôn xao lo lắng. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Đường Phong phái ra thành viên đoàn Sơn Nhạc làm sĩ quan, thấy những anh hùng của Sơn Việt tộc này làm cấp trên của mình, không ai có ý kiến gì.

Đường Phong liền dựa vào chiêu bài đoàn Sơn Nhạc, lập tức khiến cho toàn bộ đội biên chế mới tâm phục khẩu phục chỉ duy nhất nghe theo mệnh lệnh của mình.

Suốt một ngày một đêm hôm đó, tộc nhân Sơn Việt liên tục kéo đến. Hôm nay quân Sơn Việt cũng không có phát động công kích, không bận bịu biên chế bộ đội thì chế tạo thiết bị công thành.

Bên này Khang Tư cũng không có buông lơi cảnh giác. Các sĩ quan lại tiếp tục vung roi da bắt đầu huấn luyện binh sĩ, việc huấn luyện cực khổ khiến đám binh sĩ hận không thể sớm một chút đi lên tường thành phòng thủ, bởi vì trên này chỉ có phòng thủ không cần nhận huấn luyện.

Về phần Tương Văn tiếp nhận hệ thống mật vệ bên trong thành, liền ra lệnh cho mật vệ theo dõi tráng đinh phòng ngừa nổi loạn, rồi bắt đầu huấn luyện đám thủ hạ đội đốc chiến trăm người.

Đội đốc chiến hết tám phần là thủ hạ của Áo Kha Nhĩ, cho nên Tương Văn cố ý giáo huấn để cho bọn họ ý thức Khang Tư là cấp Thống soái tối cao.

Dưới đợt huấn luyện kinh người, ý niệm trong đầu bọn họ bị cưỡng chế quán chuyển. Nói cách khác, cho dù bọn họ không đồng ý, nhưng khi người ta hỏi tới thì sẽ theo bản năng thốt ra. Từ việc này có thể thấy được, Tương Văn cũng không phải không có chút tâm cơ nào như biểu hiện bình thường.

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, tại doanh trại Sơn Việt đã phát ra tiếng động ồn ào huyên náo, lúc này nhóm binh lính canh gác trên tường thành cũng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng. Theo ánh mặt trời mùa đông dần nhô cao, tuyết trên mặt đất phản chiếu rọi hào quang rực rỡ, dưới ánh sáng vàng mê người đó, quân Sơn Việt bắt đầu phát động công kích.

Nhìn đám người đông nghìn nghịt, Khang Tư hỏi:

- Biết bọn họ tăng binh bao nhiêu không?

- Đại nhân! Căn cứ chúng ta phỏng đoán, bọn họ hiện tại ít nhất vượt qua hai vạn người.

Sĩ quan trách nhiệm vội trả lời.

- Ừ! Còn chưa tới đủ để có thể cùng lúc công phá hai mặt tường thành. Truyền lệnh cho binh sĩ làm tốt khâu chuẩn bị chiến đấu.

Khang Tư nói.

- Rõ!

Gã sĩ quan lập tức truyền lệnh xuống.

Các binh sĩ cũng bận rộn hẳn lên, binh lính trên tường thành liền điều chỉnh lau chùi vũ khí, kiểm tra số lượng binh khí cung tên, cuối cùng chính là luyện võ cùng đám tân binh để vận động thân thể.

Ba ngàn người trên tường thành trong đó có hai ngàn là tham dự chiến đấu lần trước, chỉ có một ngàn tân binh. Một ngàn tên tân binh tâm tình lo lắng không yên, thấy những người khác đều lộ vẻ mặt thoải mái phớt tỉnh như không có gì, đặc biệt sau khi nghe bọn họ khoa trương làm thế nào dễ dàng xử lý địch nhân, đám tân binh không khỏi cũng trở nên nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Nhìn thấy lần này đám tân binh mau chóng ổn định lại, các sĩ quan đều gật đầu vừa lòng, xem ra lão binh dẫn theo tân binh đúng là cách rèn luyện tân binh tốt nhất.

Mà ở dưới tường thành các binh sĩ ẩn trong hầm chờ thay phiên, thì lại không có được tâm tình dễ chịu kia, tất cả đều tự động viên tinh thần khẩn trương của mình. Trong số bọn họ có nhiều người cho rằng chiến tranh tuyệt vời, nhưng vì bầu không khí ngột ngạt dưới hầm nên vẫn không kìm được nỗi căng thẳng trong lòng.

Bởi vì toàn bộ các binh sĩ đều biết, sau khi kết thúc một vòng luân phiên công kích, binh sĩ mới xuống tường thành giấu mình dưới hầm. Hiện giờ bọn họ chưa trải qua huyết chiến nên đúng là thấp thỏm không yên cũng không có gì lạ.

Quân Sơn Việt càng ngày càng tới gần, thoạt nhìn tựa như một cơn sóng biển đen kịt ùn ùn kéo đến. Khang Tư quét mắt nhìn bao quát, phỏng chừng trong đó có cả trăm cái thang, hơn mười súc gỗ to để phá cửa.

Nhìn đến những súc gỗ thô to chất trên xe đẩy đơn sơ kéo đến, Khang Tư không khỏi bật cười, thật sự nghĩ rằng ôm súc cây to đó có thể đụng phá vỡ được cửa thành sao?

Khang Tư cũng không tranh hơn thua với các sĩ quan, hắn lui đến chỗ cao trên tường thành, một tay ấn kiếm, một tay chống nạnh, lẳng lặng chờ đợi chiến tranh bùng phát.

Theo thường lệ là cung tên áp chế, có điều lần này mãnh liệt hơn rất nhiều so với lần trước, ít nhất có năm nghìn cung tiễn thủ bắn tên lên tường thành.

Tuy nhiên binh thuẫn bài bên Khang Tư cũng ổn định hơn lần trước, đều sôi nổi hô to:

- Huynh đệ phía sau tự mình chú ý né tên nha!

Cung tiễn thủ cũng theo một tiếng lệnh của sĩ quan, bắt đầu phản kích. Bọn họ đều là trải qua một lần chiến đấu, đầu tiên là hai lần bắn đồng loạt, sau đó tiến lên tiến hành bắn rút.

Lúc này... một ngàn tân binh chưa trãi qua chiến đấu phụ trách ôm đá tảng, tất cả bọn họ đều lộ vẻ mặt cứng ngắc, vãnh tai đợi lệnh sĩ quan.

Nhìn đến mấy trăm cái thang dựng đứng lên, sĩ quan vội vàng phân bố nhân thủ, sau đó ra lệnh một tiếng, bắt đầu dốc sức ném đá.

Tuy rằng chiến đấu ngay từ đầu cũng giống như lần trước, thế công của quân Sơn Việt bị chặn ngưng lại một chút, nhưng lần này không biết có phải muốn xuất hết tiền vốn hay như thế nào, quân Sơn Việt liều mạng cố sống cố chết leo nhanh lên thang, đồng thời cung tiễn thủ Sơn Việt cũng chuyển mục tiêu vào đám binh lính ném đá.

Đối mặt với uy hiếp của sơn tặc càng ngày càng gần, hai mắt đỏ bừng, biểu tình dữ tợn dọa người, ném thế nào cũng không rớt xuống, hơn nữa thỉnh thoảng có binh sĩ trúng tên bỏ mình, đám binh lính lần đầu tiên tham chiến bắt đầu hơi hoảng loạn, động tác cũng không gọn gàn nhanh nhẹn nữa.

Trong chiến tranh thời gian rất quý giá, chỉ trong phút chốc lơi lỏng này, đã tạo cơ hội cho quân Sơn Việt nhanh chóng leo lên tới.

Mấy tên lính Sơn Việt dũng mãnh nhân cơ hội đặt chân lên tường thành, tuy rằng lập tức bị sĩ quan chém rơi xuống, nhưng thành công lên tới tường thành như vậy lập tức dẫn phát lính Sơn Việt hoan hô rung trời. Tiếng hoan hô này chẳng những tăng dũng khí cho lính Sơn Việt, cũng làm cho đám tân binh ném đá của Khang Tư bị dọa cho hoảng sợ, mấy tên nhát gan theo bản năng "bịch bịch" lui lại từng bước.

Đúng lúc này từ phía sau có tiếng hét lớn:

- Người nào lui lại chết!

Đội đốc chiến của Tương Văn lập tức chém rụng đầu mấy người.

Thấy một màn như vậy, bọn binh sĩ lập tức nhớ tới cái quân luật sắt máu kia, khiến tất cả đều lạnh cả người thoáng sửng sốt một chút, sĩ quan nhân cơ hội hô to:

- Thất thần làm gì? Mau xử lý bọn sơn tặc chết tiệt này đi!

Đồng thời cũng dẫn đầu phóng về phía đám lính Sơn Việt nhân cơ hội leo lên tới.

Mấy tên lính Sơn Việt vừa leo tới tường thành đâu cho tân binh có cơ hội, mới vừa leo nửa người lên tường thành, liền lập tức vung đao chém vào binh sĩ Khang Tư ở gần bên, cố sức leo lên sau đó lại hoành đao chém mở rộng không gian trên thành, để lính tiếp viện phía dưới ào ạt leo lên không dứt.

Tuy nhiên bọn chúng cũng không có dễ dàng thành công, các sĩ quan cũng không phải vật trang trí, bọn họ không có đánh giết hơn mười tên may mắn đó, mà ngược lại phóng tới chặn ngay chỗ đầu thang lối lên thành, ngăn chặn xong mới hô to ra lệnh cho binh sĩ xử lý hơn mười tên lính Sơn Việt kia.

Hơn mười tên lính Sơn Việt này tuy rằng hung hãn, nhưng nhân số chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, đồng thời đám binh sĩ đang bị quân luật dọa cho sợ hãi, lập tức cắn răng vung binh khí đâm vào thân thể bọn lính Sơn Việt.

- Mẹ nó! Đổ nước vàng xuống cho ta!

Nhìn đến lính Sơn Việt phía dưới không buông bỏ cố bám thang leo lên, sĩ quan lập tức tức giận rống to.

Nước phân đun sôi nóng bỏng trút xuống, lập tức lính Sơn Việt bị ngừng thở rớt xuống. Thứ này dính lên người có miệng vết thương mà nói tuyệt đối thuộc loại kịch độc, căn bản không có biện pháp trị liệu.

Phía dưới vang lên một tràng tiếng gào thê thảm sau đó thế công leo thang hơi chựng lại một lát. Các sĩ quan phóng được cục tức lập tức an bài nhân thủ, vừa rồi trong nháy mắt bị đánh vỡ phòng ngự, lại lần nữa khôi phục.

Trong chiến đấu tại đây ngươi tới ta lui, đột nhiên nghe tiếng "ầm ầm" vang dội, sĩ quan ló đầu nhìn vừa thấy, không khỏi cười mắng:

- Bọn dã nhân này, không ngờ cứ như vậy ôm súc gỗ đến công thành, chỉ cần lực phản chấn cũng có thể chết ngươi! Hừ! Để ta tra dầu cho các ngươi trơn bóng.

Nói xong, liền ôm một thùng dầu ném xuống cửa thành.

Một binh sĩ thông minh lập tức đốt một cây đuốc đưa lên, gã sĩ quan cười ha hả: "Tốt!" Tiếp đó ném cây đuốc xuống. Phía dưới cửa thành lập tức biến thành biển lửa, tiếng kêu thảm thiết kèm theo mùi thịt cháy tỏa lan ra bốn phía.

Chiêu này thật lợi hại, lính Sơn Việt bị dọa hoảng sợ lập tức nhận được mệnh lệnh rút lui, thang cũng không mang theo, lập tức quay đầu chạy đi. Đợt thứ hai công phòng chiến cứ như vậy kết thúc.

- Mau! Mau! Cả đội Thiên nhân đội thứ nhất, xuống thu dọn chiến trường!

Các sĩ quan lập tức quát to, đám binh sĩ toàn thân vô lực đành phải tập họp vào hàng do vài sĩ quan dẫn dắt đi xuống tường thành.

Mà một Thiên nhân đội khác ẩn núp dưới hầm, hai chân có hơi run run đi lên. Bọn họ sẽ thay Thiên nhân đội thứ nhất tác chiến trên tường thành.

Sau trận chiến đầu tiên Khang Tư quan sát ba ngàn người phía trên, ba ngàn người phía dưới, hắn là sau này bọn binh sĩ đều có kinh nghiệm, giai đoạn hiện giờ vẫn là lấy cũ dạy mới là tuyệt vời. Hiện tại hắn chia binh sĩ ra làm hai mươi bảy Thiên nhân đội, mỗi vòng chiến bảo đảm một Thiên nhân đội đi xuống nghỉ ngơi, một Thiên nhân đội mới lên chiến trường tác chiến.

Hơn nữa Khang Tư cũng biết rằng để binh sĩ xuống, sĩ quan lưu lại là không hợp lý, liên tục tác chiến ai cũng phải mệt sĩ quan lại càng mệt hơn. Vì thế hắn cũng bắt đầu chú ý đến chuyện bồi dưỡng sĩ quan hạ tầng, tất cả sĩ quan Thiên nhân đội tân binh kia đều là chọn lựa từ trong binh sĩ, thân vệ của mình không đảm nhiệm chức vụ nữa.

Tuy rằng ngay từ đầu sĩ quan thân vệ phụ trách hai Thiên nhân đội, quả thực rất vất vả, nhưng sau vài vòng luân chuyển, bọn họ đã có thể đảm nhiệm chức vụ Đại đội trưởng trở lên, không cần giống hiện tại còn phải đảm nhiệm chức vụ Tiểu đội trưởng.

Nhìn đến những súc gỗ vất vả khiêng từ trong rừng tới cứ như vậy bị đốt cháy, Mãnh Lôi tức giận đến giơ tay múa chân:

- Thúc thúc! Ta muốn dùng băng du đốt cháy cửa thành!

Đường Phong cười hì hì nhìn đứa cháu của mình.

- Đốt cửa thành? Vậy chúng ta được ích lợi gì với cái phế tích đó? Hơn nữa băng du cũng không có nhiều, nhiều lắm chỉ có thể đốt lầu cửa thành.

- Vậy đốt lầu cửa thành đi!

Mãnh Lôi tức giận nói.

- Không cần gấp, tạm thời cứ để bọn chúng thoải mái chút đi, hiện tại nhu cầu cấp bách của chúng ta chính là đạt được kinh nghiệm công thành. Trận chiến vừa rồi ngươi thấy có cái gì cần cải tiến không?

Đường Phong hỏi.

Mãnh Lôi nhíu mày suy nghĩ một chút nói:

- Cải tiến? Ồ! Cung tiến thủ chúng ta đứng trên mặt đất, bắn vòng lên hiệu quả không tốt lắm, súc gỗ kia va chạm cửa thành dùng sức người ôm đụng vào, dường như hiệu quả không lớn, hơn nữa dễ dàng bị đốt cháy. Về phần thang, tiểu điệt vẫn không nghĩ ra có gì cần cải tiến, nhiều lắm là cho người leo lên thang đeo tấm chắn.

Đường Phong thần tình vui mừng vỗ vỗ vai Mãnh Lôi nói:

- Không tệ! Giỏi lắm! Xem ra "chiến tranh giúp người ta tiến bộ" những lời này quả thật có đạo lý. Ngươi nhìn xem, mới không bao lâu, ngươi liền lập tức ý thức được chúng ta làm chưa đúng. Ngươi nói thử xem nên như thế nào cải tiến?

Mãnh Lôi có điểm đắc ý, lại có hơi ngượng ngùng cười cười:

- Rất đơn giản, cung tiến thủ không đủ cao, vậy chúng ta hãy tạo cái tháp lầu cao hơn mặt tường thành, phía dưới gắn bánh xe cùng cây thang, đẩy đến trước tường thành, cho cung tiến thủ leo lên trên bắn tên, như vậy liền biến thành chúng ta áp chế trên phương diện bắn tên.

- Ừ! Biện pháp không tệ, cần phải phòng ngừa bị địch nhân dùng hỏa tiễn đốt. Tiếp tục.

Đường Phong gật đầu cổ vũ.

Mãnh Lôi lập tức khoe khoang ý tưởng của chính mình:

- Dạ! Còn vật dụng đụng thành kia, ta nghĩ làm giống như xích đu treo súc gỗ lên, như vậy lực va chạm hẳn là phải nhẹ nhàng và mạnh hơn nhiều, bên ngoài súc gỗ lắp ván nghiêng hình tam giác chống đỡ hai bên, như vậy không sợ ném đá rơi trúng, trên tấm ván trét bùn đất và nước tuyết với thời tiết này sẽ đông lạnh thành băng sẽ không sợ hỏa tiễn nữa. Tháp bắn tên kia hẳn là cũng có thể dùng cách ngâm nước tuyết, như vậy ít nhất có thể ngăn được hỏa tiễn.

- Tốt lắm! Bộ tộc chúng ta có người kế nghiệp rồi! Khó trách thủ lĩnh sẽ tuyển ngươi làm người thừa kế! Giỏi lắm! Không tệ!

Đường Phong đột nhiên chụp bả vai Mãnh Lôi khen ngợi.

- Hắc hắc!

Được đoàn trưởng Sơn Nhạc khen ngợi, Mãnh Lôi tự hào đến lúng ta lúng túng, cuối cùng tìm được cái vấn đề để chuyển đề tài làm cho mình không được tự nhiên:

- Thúc thúc! Băng du ít như vậy, chúng ta như thế nào lợi dụng? Hay là lấy mấy lọ băng du cất giấu kia ra đi?

- Ha ha! Ngươi không nghĩ tới dùng băng du thiêu hủy cửa thành chứ?

Đường Phong cười nói.

- A! Đúng vậy! Chỉ cần thiêu cháy cửa thành, ta cũng không tin bọn tân binh bên trong thành kia là đối thủ của chúng ta!

Mãnh Lôi nhảy dựng lên kêu to, nói xong liền chuẩn bị hành động, tuy nhiên lại bị Đường Phong kéo lại:

- Không vội! Băng du muốn có bất cứ lúc nào cũng được, kinh nghiệm công thành vẫn là cần phải thu được, hơn nữa...

Đường Phong hạ thấp giọng:

- Nhân thủ các bộ tộc chỉ mới tiêu hao có một chút à.

- Hắc hắc! Thúc thúc anh minh.

Mãnh Lôi lập tức cười rộ lên.

Dân chúng thành Văn Tân đã rút lui hơn mười ngày, từ hơn mười ngày này, số lượng binh lính Sơn Việt gần như mỗi ngày tăng thêm mấy ngàn người.

Hiện tại nơi trú quân của binh lính Sơn Việt mở rộng mấy lần, số binh linh cũng đạt tới năm sáu vạn. Từ lúc tấn công một cửa thành đến hiện tại bốn cửa đều tấn công, nói cách khác thành Văn Tân bị năm sáu vạn binh lính Sơn Việt bao vây.

Tuy vậy Khang Tư và binh sĩ cũng không quan tâm.

Việc chậm rãi tăng cường cường độ chiến đấu là tốt nhất để rèn luyện binh sĩ. Trải qua hơn mười ngày mỗi ngày đều là buổi sáng một trận, giữa trưa một trận, buổi tối một trận chiến đấu, bọn binh sĩ có thể nói là tất cả đều thay phiên mười mấy lần. Nói cách khác, mười mấy lần tham gia chiến đấu gần như mỗi người trên tay đều dính máu, hoàn toàn có thể nói là cựu binh.

Chiến đấu mười ngày này, công cụ công thành của lính Sơn Việt càng ngày càng nhiều, càng tiên tiến. Ngay từ đầu có thang uy hiếp, tiếp theo là tháp và xe công thành xuất hiện, sau hai loại này đặc biệt là xe công thành hình tam giác, ngay từ đầu thật đúng là không làm gì được nó.

Tuy nhiên chiến tranh có thể khiến người tiến bộ, tháp tên dùng tên có bọc dầu đốt cháy, mà xe công thành vỏ dày thì càng đơn giản, nó không phải là muốn đụng thành sao? Chờ nó tiến tới gần dưới chân thành ném một đống cỏ khô, đổ lên một vạc dầu, phóng hỏa, xe còn không chưa cháy người ở bên trong đã bị ngạt thở chết.

137. Chương 137: Mệnh Lệnh Thư. (1+2)

Sau lại còn xuất hiện xe bắn đá, thứ này vừa xuất hiện mọi người giật nảy mình, vì nó ở rất xa căn bản không thể phá hủy. Tuy nhiên không biết là kỹ thuật không đủ hay là tài liệu kém cỏi, xe bắn đá này không bắn được đá lớn, hơn nữa không đủ độ chính xác, có khi bắn tới bên trong thành có khi bắn tới bên ngoài thành.

Sau khi có được kinh nghiệm, những xe bắn đá này toàn bộ có thể bắn vào trên cửa thành.

Tuy vậy binh lính của Khang Tư cũng có kinh nghiệm, vừa thấy xe bắn đá phát động, tất cả đều một tay cầm khiên một tay chém giết. Nếu là xe bắn ra đá nhỏ, chỉ cần không trực tiếp bắn trúng đầu thì sẽ không chết, cho dù bị đập trúng đầu cứng rắn cũng chỉ là hôn mê mà thôi. Cho nên binh lính bên Khang Tư rất nhanh coi như xe bắn đá không tồn tại.

Mà lính Sơn Việt nghĩ đến có xe bắn đá yểm trợ nhất định có thể thành công, bọn họ bị kích động vội vàng công lên thành. Sau khi bị chính xe bắn đá của mình đập vài lần trở về liền kháng nghị, xe bắn đá ngay lập tức biến mất khỏi chiến trường.

Nhiều thiết bị công thành như vậy, nhưng mang đến cho lính Khang Tư tổn thất lớn nhất vẫn là thang.

Khu vực này là núi rừng, cái khác không có chứ gỗ khắp nơi đều có. Lính Sơn Việt dựa vào nhân thủ nhiều, có một lần lợi hại nhất là mỗi mặt tường thành không ngờ có một ngàn cái thang. Phải biết rằng tường thành chỉ dài mấy cây số, cũng là mấy thước một cái thang, mật độ thật kinh người.

Cảnh tượng đầy người trên bốn ngàn cái thang thật khủng bố, ngay cả Khang Tư muốn ngăn cũng không được, tự mình chỉ huy đội đốc chiến ra tay chiến đấu.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, thang nhiều thì người trèo lên mỗi thang lại ít đi. Ngẫm lại một cái thang cần bốn người giữ, vậy là có một vạn sáu ngàn người không thể tham gia chiến đấu, mỗi mặt tường thành ít nhất phải có hai ngàn tên lính cung tên, lại mất thêm tám ngàn người. Còn lại hơn hai vạn người chia ra, mỗi thang cũng chỉ có năm sáu người leo lên mà thôi.

Bên Khang Tư chỉ chừa lại ít người phòng thủ cung tên, từng cái thang rút ra hai người phụ trách vẫn là có thể làm được. Lần này chiến đấu là một lần tổn thất lớn nhất của quân Sơn Việt, bởi vì binh sĩ Khang Tư tại mỗi cái thang chém chết hai, ba người khiến cho lính Sơn Việt mất hơn một vạn.

Tổn thất mấy ngày trước kia cộng vào còn không lớn bằng lần này, từ đó lính Sơn Việt tuy rằng càng đến nhiều, nhưng sử dụng thang lại không quá một ngàn cái.

Bọn binh sĩ lại tiếp tục đánh lui lính Sơn Việt cũng không có hưng phấn như trước kia, cũng không thương tâm vì chiến hữu mất đi, chỉ là tập mãi thành thói quen trật tự rút xuống chỉnh đốn đội ngũ.

Khang Tư vẫn duy trì chế độ thay phiên, chỉ có lần công thành nguy hiểm nhất đó, là toàn quân chiến đấu. Hiện tại những binh sĩ này có thể nói toàn bộ đều là cựu binh tinh nhuệ.

Đoàn Sơn Nhạc tại hơn mười ngày chiến đấu này, mấy ngày đầu đều không có xuất hiện, nhưng sau mấy ngày bắt đầu càng ngày càng thường xuyên gia nhập chiến đấu.

Như thế nào biết người nào là thành viên đoàn Sơn Nhạc? Chỉ cần nhìn thấy tráng hán tay chân lanh lẹ, xông lên tường thành chém vài người liền lui xuống đó nhất định là người của đoàn Sơn Nhạc.

Gặp phải những tên như vậy, lính Khang Tư đều kêu gọi bằng hữu tiến hành vây đánh, sau khi lấy nhiều đánh ít diệt hai ba trăm tên, không còn có tên tráng hán nào có can đảm làm anh hùng xông lên giết người rồi lui xuống nữa. Tuy nhiên đổi lại quân tinh nhuệ Sơn Việt càng biết phối hợp biết tiến biết lùi. Có thể nói tất cả mọi người hai bên đều có thêm kinh nghiệm chiến đấu.

- Đại nhân! Xem tình hình đại quân sơn tặc sắp tới rồi, chúng ta có nên tìm cơ hội rút lui hay không?

Áo Kha Nhĩ hiện tại trên mặt thêm vài phần cương nghị, thường xuyên chiến đấu khiến hắn tham gia hơn mười đợt chiến đấu, không thể tránh trên người cũng bị vài vết thương nhẹ.

Trong mấy ngày chiến đấu này cảm xúc lớn nhất của Áo Kha Nhĩ là: Khang Tư người này không phải là người.

Hắn tham dự toàn bộ tất cả trận chiến, nhưng cho đến hiện tại tóc gáy cũng chưa rụng một cọng, mà lại là người giết địch nhiều nhất trong số mọi người tham chiến.

Chính là thành viên đoàn Sơn Nhạc khó chơi, cần phải nhiều người thế mạnh hơn nữa phải trả giá bằng sinh mạng mới có thể giết được, không ngờ Khang Tư giống như đối phó với binh lính bình thường, vung thêm một hai đao là có thể giết được một thành viên đoàn Sơn Nhạc.

Áo Kha Nhĩ trước rất là kiêu ngạo, sau hiểu được điều ấy hắn tự động quên ý nghĩ trước kia muốn ganh đua võ nghệ cao thấp với Khang Tư.

Nhìn cảnh tượng bên trong thành, chỉ thấy một mảnh đổ nát, những nhà ở phòng ốc đều bị lính Khang Tư dỡ xuống làm vật tư phòng thủ thành. Đối với điều này, Khang Tư chỉ có thể thở dài nói:

- Hừm! Xem tình hình thì công kích của đối phương càng ngày càng mạnh, ta chú ý xem qua, lần này tham gia ít nhất hơn một ngàn thành viên đoàn Sơn Nhạc.

- A! Hơn một ngàn người, thật hào phóng, khó trách tổn thất lần này lớn như vậy.

Áo Kha Nhĩ tặc lưỡi nói.

- Ờ! Đến bây giờ tình hình tổn thất của hai bên thế nào?

Khang Tư hỏi.

- Thương binh sơn tặc nhiều ít không biết, tuy vậy thi thể bị vùi lấp có hơn hai vạn bảy ngàn. Bên chúng ta chết trận hơn bảy ngàn người, khoảng ba ngàn tàn phế.

Áo Kha Nhĩ trả lời, hắn phụ trách quản lý lính nghỉ ngơi và khâu hậu cần, cho nên đối với con số này rất rõ ràng.

- Ồ! Nói cách khác chúng ta chỉ còn có tám ngàn lính có thể chiến đấu? Xem ra lúc bắt đầu ta có chút ngạo mạn, không ngờ dám nói hai vạn người có thể thủ thành hơn ba tháng. Hiện tại mới nửa tháng liền chỉ còn lại có tám ngàn người.

Khang Tư tự giễu nói.

Áo Kha Nhĩ an ủi nói:

- Đại ca! Tám ngàn người này cũng không phải hai vạn người trước kia có thể so sánh. Binh lính chúng ta chết đi, đại đa số đều là mấy ngày đầu tạo thành, mấy ngày qua mỗi lần binh lính chết đi cũng chỉ hơn trăm mà thôi, sơn tặc mỗi lần đều chết ít nhất hai ngàn người a. Tám ngàn người này hoàn toàn có thể đối kháng một lữ đoàn chính quy!

Nói đến đây hắn lập tức hưng phấn hắn lên, bất kỳ ai nếu biết lính trong tay mình không ngờ dũng mãnh như thế cũng đều hưng phấn.

- Quả thật như thế, đáng tiếc chúng ta càng đánh càng ít, đối phương càng đánh càng nhiều. Xem nhân số bọn họ hiện tại, thêm vào số đã chết trận, bọn họ đã tập hợp hơn mười vạn lính rồi.

Khang Tư nhìn doanh trại rộng lớn ngoài thành nói.

- Đúng vậy! Cho nên chúng ta cần phải chuẩn bị rút lui. Hiện tại chỉ sợ tỉnh phủ còn đang điều binh, dựa theo tốc độ gia tăng binh lính sơn tặc, chờ Sư đoàn trưởng đại nhân mang binh tới, thành đã sớm bị công phá.

Áo Kha Nhĩ tiếp tục khuyên nhủ.

Hắn cho rằng nếu lính tinh nhuệ đã huấn luyện ra, như vậy liền rút lui, bằng không nếu những tinh binh này chết ở đây, vậy thì quá lãng phí.

- À! Danh sách những người đã chết đăng ký ổn thỏa chưa?

Khang Tư hỏi.

Nghe nói thế, Áo Kha Nhĩ biết Khang Tư chuẩn bị rút lui, vội nói:

- Di vật cùng tro xương các huynh đệ đều theo biên chế sắp xếp ổn thỏa, lính bị thương cũng đã thu xếp, chỉ cần ra lệnh một tiếng lập tức có thể lên xe ngựa rút lui ngay.

Sau khi dân chúng di tản, các phú hộ để lại cho Khang Tư mấy trăm con ngựa thồ. Trong đám trai tráng có thợ mộc cùng thợ rèn, chế tạo xe ngựa đơn sơ là chuyện sở trường cho nên Khang Tư hiện tại có đủ xe ngựa để bốc xếp và vận chuyển thương binh cùng tro xương liệt sĩ.

Khang Tư gật gật đầu:

- Ừ! Nếu như vậy, lập tức chuẩn bị, đêm nay thì rút.

- Hả? A! Dạ! Tuy nhiên còn lại rất nhiều vật tư cùng lương thực, những thứ này xử lý như thế nào?

Áo Kha Nhĩ không rõ thế nào nữa, vừa rồi còn đang bàn khi nào rút, không ngờ biến thành lập tức rút lui. Tuy vậy cũng tốt, tránh cho đêm dài lắm mộng.

- Trước đổi một bộ quần áo mới cho mọi người, rồi chuẩn bị đồ ăn cho một tháng, vũ khí chọn thứ tốt nhất mang đi còn lại vật tư xem xe ngựa nào còn trống có thể chứa được xe nào hay xe đó, còn thừa đều chất đống ở phía trong bốn cửa thành.

Khang Tư nói.

- Chất đống ở cửa thành? A! Ngăn cản tốc độ sơn tặc, bọn người rừng kia nhìn thấy những vật tư này khẳng định chỉ lo cướp, cửa thành bị chặn xem bọn họ cần bao nhiêu thời gian vào thành.

Áo Kha Nhĩ cười gian nói.

- Đại nhân! Đêm nay sơn tặc có thể sẽ đánh lén hay không? Trước kia từng có, nếu bị bọn họ phát hiện, không phải là dễ dàng đuổi theo chúng ta?

Tương Văn ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng. Áo Kha Nhĩ lập tức cười:

- Hắc! Vậy đơn giản, để cho các huynh đệ làm ít người cỏ bù nhìn mặc vào áo giáp đặt trên tường thành, bên cạnh đốt đuốc là được.

- Được! Cứ làm như thế, đi chuẩn bị đi.

Khang Tư nói.

Mệnh lệnh truyền ra, đại đa số binh sĩ biết cuối cùng phải rút lui đều nhẹ thở ra.

Tuy rằng hiện tại đã quen chiến đấu, thân thể vì chế độ thay phiên cũng bảo trì trạng thái tốt nhưng tâm thần lại rất mỏi mệt, lúc này cuối cùng cũng có thể thoải mái thở nhẹ một hơi rồi.

Binh sĩ đang mong muốn mau chóng rời đi cơm chiều cũng không ăn, rất nhanh gói gọn hành lý, đêm đến đã chuẩn bị ổn thỏa.

Khang Tư nhìn công tác chuẩn bị hoàn thành, ra lệnh một tiếng. Ngựa thồ bị bịt miệng, không đốt đuốc, cứ thế sờ soạng mở cửa thành.

Xe ngựa nối xe ngựa đi ra hơn một dặm, quân tiên phong mới đốt mấy cây đuốc soi đường tốc độ mới nhanh hơn một chút. Chờ sau khi đi khoảng bốn năm cây số, toàn bộ đốt đuốc, tốc độ lại nhanh thêm một chút. Chạy ra hơn mười cây số, mới tìm một góc hạ trại nghỉ ngơi.

Bởi vì lính Sơn Việt sợ bị lính Khang Tư đánh du kích, cho nên trừ doanh trại ban đầu ra, cũng không có hạ trại ở ba mặt thành kia, hơn nữa bọn họ cũng quen với việc lính Khang Tư cố thủ thành.

Trong ý nghĩ bọn họ, quân đế quốc bỏ thành mà chạy là tội lớn, bởi vậy không có lính Sơn Việt nào phát hiện toàn quân Khang Tư đã nhanh chóng bỏ đi rồi.

Khi Khang Tư rời đi, trong doanh trại Sơn Việt đã ăn xong cơm chiều, người nghỉ ngơi, người lên kế hoạch chiến đấu.

Trong chủ doanh, Mãnh Lôi hỏi Đường Phong:

- Thúc thúc! Hiện tại những tộc trưởng khác ý kiến rất nhiều, bọn họ hy sinh khoảng hai ba vạn người, ngay cả cửa thành cũng không công phá được, hơn nữa chỉ trích ta nhát gan né tránh chiến đấu, nói binh lính của ta chỉ hy sinh hai ba ngàn người. Ta thấy nếu tiếp tục kéo dài như vậy chỉ sợ sẽ oán hận đến thúc thúc, hiện tại chúng ta đều có kinh nghiệm công thành, băng du hắn là đến lúc sử dụng? Không dùng không được a, lương thực còn lại của chúng ta sắp hết rồi.

Đường Phong cười cười, xem ra cháu mình là người không kiên nhẫn, tuy nhiên cũng đúng như hắn nói, một chút tiến triển đều không có mà lại chết trận rất nhiều người. Nếu không thể giải thích với những tộc trưởng này, ngộ nhỡ làm cho bọn họ nghĩ danh tiếng đoàn Sơn Nhạc là giả, vậy thì không tốt.

Vậy là hắn gật đầu nói:

- Nếu muốn dùng dầu băng, như vậy buổi tối hôm nay dùng. Kêu những tộc trưởng triệu tập lại, cho bọn họ nhìn xem bộ tộc khởi nguồn của Sơn Việt không phải là những tiểu bộ tộc bọn họ có thể bằng được.

- Dạ!

Mãnh Lôi lập tức hưng phấn nói.

Ban đêm đột nhiên triệu tập, phần lớn lính Sơn Việt hữu khí vô lực đứng lên, bọn họ nghĩ đến lại muốn chuẩn bị tập kích đêm.

Đối với những nỗ lực vô ích như vậy, lính Sơn Việt không có hứng thú gì. Bởi vì trên đường dạ tập ngã xuống bị người của chính mình đạp chết so với chết trận còn nhiều hơn. Nhiều ngày chiến đấu không hiệu quả như vậy, khiến cho binh lính Sơn Việt hung hãn hiếu chiến đều mất đi hứng thú chiến đấu.

Tuy nhiên khi phát hiện tổng động viên toàn doanh, hơn nữa được cho phép đốt đuốc, lính Sơn Việt có điểm hưng phấn, chẳng lẽ chuẩn bị một lần toàn thể công thành vào ban đêm?

Nhưng khi nhìn đến một xe bắn đá xung phong, tất cả mọi người đều choáng váng, đặc biệt những tộc trưởng.

Làm sao lại sử dụng xe bắn đá? Cho dù xe bắn đá này chế tạo hoàn mỹ, hiệu quả tốt hơn so với trước kia, nhưng chỉ có một chiếc có ích lợi gì? Chẳng lẽ muốn dựa vào một xe bắn đá công phá thành?

Mọi người mang tâm tình nghi hoặc, mấy vạn cây đuốc đi theo sau xe bắn đá đi tới cự ly bắn.

Xe bắn đá bắt đầu điều chỉnh phương vị, người điều khiển xe bắn đá đốt cháy hòn đá bọc vải tẩm dầu, sau đó hòn đá bốc cháy bay về phía thành ở xa xa. Hòn đá lửa bay trong trời đêm, thật là đẹp, nhưng đập vào cửa thành, độ chính xác vẫn là kém như vậy?

Dưới ánh mắt cười nhạo của mọi người, xe bắn đá này lại bắn vài lần đá lửa, nhiều lần đều đập trúng cửa thành. Chỉ có điều lần đầu tiên đập vào chân cửa thành, lần thứ hai đập ngang ngang, lần thứ ba thứ tư đều đập trên đỉnh cửa thành. Chẳng lẽ muốn dùng đá châm lửa đốt cửa thành? Chút lửa như vậy ngay cả cánh cửa thành đều đập không vang, càng không nói đốt cháy. Cửa thành kia tuy rằng bằng gỗ, nhưng đều có sắt lá bên trong a, khó trách người ta căn bản không quan tâm ngươi đập bể.

Người điều khiển xe bắn đá còn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục chuẩn bị, tuy nhiên lần này không phải đá, mà là vài cái lọ sành, hơn nữa cũng không có đốt lửa, cứ thế bắn đi. Âm thanh lọ sành vỡ tung bên này đều nghe thấy. Ồ! Nhìn thấy điểm điểm dầu trong lọ sành bốc cháy, đám đầu lĩnh ngẫm nghĩ thầm cười nhạo.

Xe bắn đá lại bắn ra vài lọ sành nữa, cuối cùng mới bắn tiếp đá lửa. Các tộc trưởng lộ vẻ mặt cười nhạo như trước. Xin lỗi nhé, cho dù bỏ thêm dầu, cũng còn tầng sắt lá, chưa từng nghe qua sắt lá có thể bị dầu đốt cháy.

Tuy nhiên một mảng lửa hừng hực nổi lên cháy cả cửa thành, các tộc trưởng giật nảy mình, hơn nữa theo lửa cháy kéo dài, ánh mắt cùng miệng họ cũng càng lúc càng lớn.

Bọn họ khiếp sợ hồi lâu mới hô lên:

- Đây là dầu băng trong truyền thuyết?

Lính Sơn Việt lại không nghĩ nhiều, tất cả đều hoan hô vang dội.

Mãnh Lôi vẻ mặt đắc ý nói với các tộc trưởng:

- Đúng vậy! Các vị tộc trưởng tôn kính, đây là dầu băng dội nước không tắt, cho dù cửa thành kia toàn bộ làm bằng sắt, dưới sự đốt cháy của dầu băng cũng biến thành nước thép. Không có cửa thành nào ngăn cản được nó! Tòa thành này rất nhanh sẽ là của chúng ta!

Lời nói của Mãnh Lôi lập tức khiến các tộc trưởng cùng lính Sơn Việt đều hoan hô. Tốt! Cuối cùng cũng đợi được đến ngày phá thành, lão tử nhất định phải đòi lại những tổn thất từ trong thành!

Tất cả mọi người đều hưng phấn nhìn lửa cháy, đều chờ thời điểm lửa tắt giành là người đầu tiên đặt chân vào thành.

Tuy nhiên uy lực của dầu băng lại khiến mọi người khiếp sợ, vì ngọn lửa này chẳng những không có tắt thậm chí ngay cả yếu bớt một chút cũng không. Ngược lại càng cháy càng lớn, cuối cùng biến thành biển lửa lớn tận trời, tường thành bên trên đều bị ngọn lửa phủ kín.

- Kỳ quái! Tại sao binh lính thành Văn Tân không có phản ứng? Hơn nữa lửa này lại càng lúc càng lớn?

Mãnh Lôi nhíu mày nhìn ngọn lửa nói thầm.

- Có lẽ là đốt cháy vật phía sau cửa thành, bằng không lửa sẽ không lớn như vậy. Tuy nhiên theo lý mà nói bao cát không có khả năng đốt lâu như vậy a, chẳng lẽ bọn họ chất một đống lớn gỗ?

Đường Phong cũng rất nghi hoặc.

Một trận gió thổi tới, trong không khí ngoài tiếng nổ bốp bốp của vật bị đốt, còn truyền đến một mùi cháy khét.

Người khác ngửi không ra đây là cái gì bị đốt, Đường Phong ngửi qua loại mùi này thì sắc mặt đại biến hô:

- Mẹ kiếp! Bọn ăn hoang phá hoại này! Không ngờ dùng lương thực để chặn cửa!

- Lương thực? Trời ạ! Bọn họ chất đống bao nhiêu lương thực mới có thể tạo thành ngọn lửa lớn như vậy!

Tất cả mọi người vẻ mặt tiếc hận kêu rên.

Người Sơn Việt vì cái gì không ngừng nghỉ hướng ra ngoài khuếch trương thổ địa? Chỉ bởi vì lý do diện tích gieo trồng không đủ! Mấy vạn người bọn họ tập hợp ở đây, trừ số lương thực của Mãnh Lôi đã ăn hết, còn ăn sạch động vật trong phạm vi hơn mười dặm. Đến nỗi mỗi lần săn thú đều phải chạy ra hơn mười cây số mới có thu hoạch, hiện tại tất cả mọi người đều chưa được no bụng.

Nhưng là không ngờ đối phương lại lấy lương thực đến chặn cửa? Thật sự là hoang phí mà.

- Không cần chờ, chúng ta đi tấn công cửa thành khác.

Mãnh Lôi nói.

Tuy nhiên lời này của hắn không ai nghe, có cửa trống không vào lại muốn leo tường? Ai lại ngốc như vậy? Lửa này sẽ không thể đốt tới trời sáng được? Chờ lửa tắt đi vào là tốt nhất, làm gì lại bán mạng leo tường chứ.

Mãnh Lôi nhìn về phía Đường Phong, phát hiện Đường Phong khẽ lắc đầu, biết thúc thúc không muốn dùng thân phận đoàn trưởng Sơn Nhạc mệnh lệnh tộc trưởng tấn công cửa thành khác. Bởi vì điều này rất rõ ràng, dù sao ai cũng không phải ngu ngốc. Mãnh Lôi không còn cách nào đành phải đợi cùng mọi người.

Lửa cháy càng lâu, mọi người càng đau lòng, bởi vì chứng minh lương thực bị đốt càng nhiều. Mấy vạn người ngây ngốc trong đêm đen chờ đợi mấy giờ, rốt cục phát hiện ánh lửa bắt đầu kéo dài về sau, hơn nữa bắt đầu suy yếu.

Không biết là ai hô một câu:

- Xông lên!

Lính Sơn Việt lập tức đại loạn, tất cả mọi người phóng tới cửa thành bị cháy đen sì.

Nhóm người đầu tiên chạy tới cửa thành tất cả đều vừa kêu to: “Oa! Nóng! Nóng!” vừa sôi nổi chạy vào trong thành.

Vốn lính Sơn Việt còn đề phòng quân địch phục kích, nhưng xông vào một hồi không phát hiện có gì chống cự lập tức hướng tới vị trí kho hàng, cũng chính là trung tâm thành.

Tuy nhiên lính Sơn Việt rất nhanh phát hiện mình thất vọng, trừ hình dạng đường phố còn có thể thấy rõ, hai bên đường toàn bộ là đổ nát, lính Sơn Việt không khỏi nói thầm:

- Chúng ta một lần cũng chưa công vào, làm sao những thứ này hư hỏng nặng như thế? Không phải xe bắn đá này gây nên chứ?

Lính Sơn Việt càng chạy sâu vào thành càng to gan, nhưng càng chạy tâm càng lạnh, lớn mật là căn bản không có quân địch tồn tại, tâm lạnh là toàn thành đều đổ nát!

Những người này trăm cay ngàn đắng liều mạng chạy đến nơi đây, chỉ là vì được đến đống đổ nát này? Lương thực đâu? Rược ngon thức ăn ngon, quần áo xinh đẹp ấm áp, phòng ở lộng lẫy rắn chắc, mấy thứ này đi đâu rồi? Ngay khi lính Sơn Việt to mồm chửi thề, một tin tức truyền đến trong tai: “Cửa thành chất đống thật nhiều đồ vật! Lương thực! Rượu ngon! Binh khí! Quần áo! Cái gì cần có đều có!” bọn họ lập tức sáng rực hai mắt, không cần tộc trưởng chỉ huy lập tức như thủy triều chạy về hướng ba cửa thành khác.

Nhìn đến đống vật tư chất như núi ở cửa thành, tâm tình mất mát của lính Sơn Việt lập tức được thỏa mãn, sau đó mặc kệ tộc trưởng có điều lệ gì, lập tức nhào tới.

Người dũng mãnh thì đầu tiên là ôm lấy vò rượu dốc ngược uống một ngụm, tiếp đó thay quần áo ấm áp, chọn một thanh binh khí xinh đẹp giắt ở bên hông, sau đó mới cõng hai túi lương thực quay đầu bước đi.

Người thông minh thì kéo huynh đệ tìm tấm ván gỗ tới, chất đống đồ vật lên, cùng nhau khiêng đi bất kể tộc trưởng đe đọa dụ dỗ thế nào. Những lính Sơn Việt ở quanh đó liền quyết định một chủ ý, đồ vật gì mang về nhà chính là của mình!

Những lính Sơn Việt ở khá xa tương đối có kỷ luật, lấy thôn xóm làm đơn vị, vật tư một đám khiêng đi ra một góc liền bao quanh bảo vệ, tỏ ý với mọi người mấy thứ này đã có chủ.

Tóm lại một câu, người Sơn Việt nghèo khó đã lâu, nhìn đến nhiều vật tư như vậy cái gì đều không nghĩ tới, chỉ nghĩ làm thế nào cải thiện cuộc sống của nhà mình.

Các tộc trưởng tuy rằng khiển trách thuộc hạ, nhưng bọn họ thân là tộc trưởng nên cũng suy nghĩ vì bộ tộc, bằng không còn làm tộc trưởng cái gì, cuối cùng cũng dẫn người chiếm lấy một số vật tư. Chờ Đường Phong cùng Mãnh Lôi nghe tin chạy tới, việc chia chiến lợi phẩm đã xong xuôi.

Đường Phong cùng Mãnh Lôi nhìn đến đống vật tư cao như hòn núi nhỏ này, cho dù kiến thức rộng rãi, thân phận cao quý nhưng vẫn không kìm nổi đỏ cả mắt lên.

Tuy nhiên lúc mở miệng yêu cầu, những tộc trưởng này lập tức đem lòng sùng kính đoàn Sơn Nhạc ném sang một bên, nói cái gì đoàn Sơn Nhạc là tượng trưng toàn tộc Sơn Việt, đòi lấy những vật tư này của tiểu bộ lạc chúng ta rất là mất mặt?

Về phần đối với Mãnh Lôi là người đề nghị đánh cướp? Một câu chúng ta không cần thành trì, nếu thành trì là thứ lớn nhất đều tặng cho người, ngươi còn muốn cái gì? Đây là chi phí cho việc vất vả của chúng ta!

Đường Phong bị chiêu bài lớn của đoàn Sơn Nhạc chèn ép, rất là bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng nhận thấy thuộc hạ bất mãn. Cũng đúng! Những người này của mình đường đường là vương bài, cũng chết nhiều huynh đệ như vậy, chỗ tốt nào cũng chưa kiếm được làm sao trở về gặp người? Hắn đành phải làm mặt dầy đe dọa dụ dỗ.

Hiện tại hắn cũng không nghĩ tới Mãnh Lôi, dù sao mình là đoàn trưởng phải ưu tiên cho đoàn Sơn Nhạc, sau đó mới là huyết mạch bộ tộc.

Sau một phen võ mồm, các tộc truởng vẫn là cho đoàn Sơn Nhạc chút thể diện, đều đưa khôi giáp cùng binh khí còn thừa lại cho Đường Phong.

Thành viên đoàn Sơn Nhạc có người nhà nuôi ăn mặc lại đối với việc chia như vậy vừa lòng, những binh khí này mặc dù có điểm cũ nát nhưng còn khá tốt, có thể bán được vài đồng tiền.

Chỉ đáng tiếc là để cho quân địch rút lui đi trước, bằng không ít nhất có thể chặn lại một ít hàng tốt, có thể cướp được tiền vàng là tốt nhất. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng ai cũng không muốn đuổi theo quân địch, hiện tại mà chạy ra chỗ đêm tối đen như mực khác gì tìm chết!

Mãnh Lôi thì đang dầy mặt kể lể van xin, cộng thêm một phen biểu diễn mặt trắng mặt đen mặt vàng mặt xanh cuối cùng được các tộc trưởng bố thí cho một ít lương thực và quần áo. Cộng thêm thuộc hạ của hắn cướp được, xem như cũng kiếm được một khoản nhỏ. Mãnh Lôi đối với sự biểu diễn không biết xấu hổ của mình cũng không để trong lòng, lại càng không sợ bị mất đi sự kính nể của thuộc hạ.

Chính mình có thể mang ưu đãi đến cho bộ tộc, thuộc hạ chỉ càng thêm bội phục mình, làm sao lại khinh bỉ mình chứ? Ích lợi chính là tất cả.

Tuy nhiên Mãnh Lôi đột nhiên biến sắc mặt, thần sắc khủng hoảng nói với Đường Phong:

- Không xong! Chúng ta đã thỉnh cầu quân tiếp viện của bộ lạc khác, đến lúc đó ít nhất cũng hơn mười vạn người. Chỉ có đống đổ nát này làm sao chúng ta có thể chiêu đãi bọn họ?

Nghe nói thế, Đường Phong lập tức cũng đau đầu.

Ai ngờ đến quân đế quốc lại tự hủy kiến trúc trong thành? Nhìn cảnh tượng đổ nát này, chỉ sợ viện quân sẽ không bỏ qua việc đòi phí tổn xuất binh? Nói không chừng sau khi bọn họ không được thỏa mãn trở về, sẽ liên hợp lại trả thù bộ lạc nữa đây.

Các tộc trưởng cũng nghe được lời nói của Mãnh Lôi, biến sắc mặt tròng mắt chuyển động, lập tức tiến đến cười nói:

- Mãnh Lôi tiểu ca! Ngươi xem chúng ta cũng giúp ngươi đánh hạ thành Văn Tân, trong nhà không có những trai tráng này chúng ta không sống tốt được, cho nên chúng ta phải trở về, cũng không nói chuyện nhiều nữa. Tạm biệt.

Nói xong mang theo thuộc hạ quay đầu rời đi.

Đương nhiên, bọn họ cũng sợ bị giận chó đánh mèo, rất đau lòng để lại một phần lương thực.

Mãnh Lôi nhìn nơi đổ nát đột nhiên yên tĩnh rất nhiều, lại nhìn sang vài bao lương thực, hắn không biết nên cười hay khóc nữa.

Vốn nghĩ đến thành Văn Tân sẽ giúp mình tiêu hao mấy bộ lạc nhỏ này, không nghĩ tới chỉ tiêu hao được hai phần, quân thủ thành Văn Tân đột nhiên chuồn êm, nhưng lại phi thường ác độc phá hủy thành trì không còn gì. Khiến cho mình ngoài cái xác thành rỗng không ra, các ý đồ khác toàn bộ thất bại.

Hơn nữa điều phiền toái lớn nhất là làm thế nào xử lý đại quân sắp đến. Nếu để cho bọn họ đối kháng cùng sư đoàn cảnh bị, chính mình lại không có tiền mua chuộc. Bọn họ cũng không phải ngu ngốc, đâu có không công mà giúp mình ngăn cản đại quân.

- Ài! Người định không bằng trời định, phái người về thông báo, nói chúng ta đã đánh hạ quận Văn Tân, hy vọng các bộ lạc điều động đại quân thẳng đường chiếm lấy tỉnh Hải Tân!

Đường Phong thở dài.

- Cái gì! Chiếm tỉnh Hải Tân!

Mãnh Lôi chấn động:

- Thúc thúc! Không phải nói chúng ta tạm thời không nên quá mức chọc giận đế quốc Áo Đặc Mạn sao? Mất một cái quận không chịu khống chế ở biên giới cùng với bị chiếm một tỉnh là hai việc hoàn toàn khác nhau đấy!

- Ngươi nghĩ rằng ta muốn thế à, nếu đã không có quận Văn Tân cho đại quân cướp bóc, ngươi cho rằng hơn mười vạn đại quân sẽ ngoan ngoãn dừng lại ở đống gạch vụn này sao? Bọn họ còn không tiến quân ra quận phủ xung quanh sao! Dù sao cuối cùng cũng phải đánh tỉnh này, một khi đã như vậy, còn không bằng ngay từ đầu triệu tập đại quân, trực tiếp tiêu diệt sư đoàn cảnh bị, hoàn toàn chiếm lấy tỉnh này.

Đường Phong bất đắc dĩ nói.

- A! Nhưng...

Mãnh Lôi vẫn còn có chút chần chờ.

- Kỳ thật cũng không nên quá lo lắng. Dựa theo kế hoạch phỏng chừng biên giới đế quốc đều không an ổn, cộng thêm hoàng đế đột nhiên phát bệnh, chúng ta vẫn có khả năng chiếm tỉnh Hải Tân. Yên tâm, ta cũng sẽ phát mệnh lệnh triệu tập toàn bộ đoàn Sơn Nhạc tham gia chiến đấu.

Đường Phong nói.

Mãnh Lôi cắn răng một cái:

- Được! Liều thôi!

Ngày hôm sau, quân đội Khang Tư rất thoải mái ăn sáng xong, sau đó bắt đầu ra đi. Áo Kha Nhĩ xin chỉ thị của Khang Tư, phái ra thân tín tiến đến lãnh địa của hắn để dân lãnh địa làm tốt chuẩn bị di dời.

Áo Kha Nhĩ rất cảm thán, hắn biết tỉnh Hải Tân rất nhanh sẽ trở thành chiến trường. Lãnh địa của mình tuy rằng hẻo lánh những không biết chừng sẽ bị quân địch nhìn trúng.

Tuy rằng lãnh địa bị chiếm mình sẽ bị giáng cấp, nhưng thế cũng tốt hơn người trong tộc bị đồ sát, hai cái hại chọn cái nhẹ hơn. Tuy vậy đi theo Khang Tư cho dù giáng cấp cũng rất nhanh có thể thăng lên.

Đường đi tốt, tốc độ bộ đội hành quân rất nhanh, không tốn hai ngày thời gian liền đến thành trì gần nhất.

Khang Tư biết thành này từ chối phái binh tiếp viện, bởi đây là quân quy quy định, cũng không trách tội. Chỉ kỳ quái là, mình đã sớm phái người mang tin, làm sao bọn họ nơi này vẫn lơi lỏng như thế? Chẳng lẽ binh lính đều bị điều tới tỉnh thành?

Điều đó không có khả năng. Đường đi quận Văn Tân chắc chắn phải qua nơi này, nhiều nhất chính là lệnh bọn họ ở đây chờ đợi đại quân đến.

Đám người Khang Tư treo cờ đội thành vệ thành Văn Tân, tuy rằng người đông thế mạnh nhưng cũng không có dọa đến người thành này, cửa thành vẫn rộng mở như cũ. Tuy nhiên cũng có sự khác biệt, trừ bảo vệ cửa thành, căn bản không có người ra vào.

Khang Tư để quân sĩ dừng ở rất xa, mang mấy người Áo Kha Nhĩ cùng Tương Văn giục ngựa tiến đến.

Nhìn thấy mấy tên lính bảo vệ cửa sắc mặt trắng bệch hai chân run rẩy, liền biết bọn họ kỳ thật cũng sợ hãi. Chỉ là nhìn thấy đối phương treo cờ hiệu là người một nhà, cố nén nhịn xuống không trốn mà thôi.

Khang Tư sau khi chào, hỏi:

- Ta là Thiếu tá Khang Tư tham mưu liên đội thứ năm, Liên đội trưởng liên đội thứ tư có đây không?

Thành trì này là nơi đóng quân liên đội thứ tư, cùng thuộc lữ đoàn thứ năm, trong biên chế là đồng nghiệp rất gần. Đáng tiếc lão Thượng tá liên đội thứ năm cùng bên trên quan hệ không tốt, tạo thành quan hệ đồng nghiệp cũng không tốt, cùng với những đơn vị khác trong biên chế không có qua lại.

- A! Chào Trưởng quan! Ngài cũng nhận được mệnh lệnh đi tỉnh thành sao? Mười ngày trước Liên đội trưởng chúng ta mang theo tất cả binh sĩ đi tỉnh thảnh rồi.

Vệ binh vội đáp lễ nói.

- Cái gì! Toàn bộ liên đội đi tỉnh thành?

Bọn người Khang Tư choáng váng trợn mắt, thực sự có hành vi ngu ngốc như vậy? Toàn bộ sư đoàn tập kết ở tỉnh thành sau đó chạy qua đây?

- Đúng vậy! Không chỉ là liên đội, ngay cả Quận trưởng cũng mang theo tất cả gia quyến dưới sự hộ tống của liên đội đi tỉnh thành. Hiện tại trong thành chỉ còn vài quan lại quận phủ duy trì.

Vệ binh nói.

Nghe nói thế, mọi người lại sửng sốt.

Quận trưởng mang theo người nhà chạy? Không phải chứ? Chẳng lẽ nguyên nhân là do tộc Sơn Việt xâm lấn, sợ tới mức chạy trốn? Nhưng là hắn đi theo liên đội, chẳng lẽ tỉnh phủ đã xảy ra chuyện gì? Nhưng cho dù có chuyện lớn phải triệu tập tất cả Quận trưởng bàn bạc, cũng không nên mang toàn bộ gia quyến theo chứ?

- Có nhìn thấy dân chúng quận Văn Tân chúng ta đi qua nơi này?

Tương Văn đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nhìn người đẹp hỏi, khuôn mặt vệ binh đỏ lên, tiếp theo thẳng lưng nói:

- Mười mấy ngày trước đều có hàng vạn dân lưu lạc đi qua. Vốn bọn họ muốn vào thành nghỉ ngơi, tuy nhiên bị Liên đội trưởng cùng Quận trưởng từ chối, để cho bọn họ trực tiếp đến tỉnh phủ bố trí.

Tuy rằng không vừa lòng dân chúng quận Văn Tân bị gọi là dân lưu lạc, nhưng biết bọn họ yên ổn không có chuyện gì, tất cả mọi người đều thở nhẹ một hơi.

Áo Kha Nhĩ đi sát lại Khang Tư thấp giọng nói:

- Đại ca! Xem ra bọn họ cũng không biết sơn tặc xâm lấn, chúng ta hiện tại làm sao đây?

Khang Tư trầm ngâm một chút nói:

- Vào thành mua thuốc trị thương, thuận tiện nhìn xem có thể tuyển vài thầy thuốc quân đội đi theo hay không, sau đó chúng ta đi tỉnh thành.

- Ách! Mặc kệ tòa thành này?

Áo Kha Nhĩ hiển nhiên không nghĩ tới, Khang Tư căn bản không thèm để ý thành trì không có phòng bị này có thể rơi vào tay sơn tặc hay không.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Chúng ta lấy thân phận gì đến quản? Thông báo cho vài tên quan lại kia một tiếng là được. Nếu bọn họ sơ tán toàn thành, dựa theo khoảng cách lộ trình từ quận Văn Tân đến nơi này, hẳn là có thể an toàn rời đi. Chúng ta là quân phòng vệ thành Văn Tân, hiện tại nhiệm vụ lớn nhất là tìm đến bọn họ, bảo vệ bọn họ. -

- Dạ.

Áo Kha Nhĩ cảm giác bội phục cực kỳ, phải biết rằng binh lính hiện tại còn lại, gần như sáu phần là xuất thân từ thành Văn Tân. Để cho bọn họ bảo vệ thành Văn Tân thì bọn họ vì nghĩa không từ, nhưng để cho bọn họ thủ thành này mà không đi tìm thân nhân, chỉ sợ ai cũng không muốn.

Khi đội ngũ Khang Tư lại khởi hành, tòa thành này vẫn bình tĩnh như cũ, đối với điều này bọn Khang Tư thật không có cách nào. Trong thành thuốc trị thương bị mua hết, đáng tiếc không có một thầy thuốc nào chịu theo quân đội. Đều là người sống ở địa phương có nhà có nghề nghiệp, ai lại muốn vào quân đội.

Đáng tiếc nhất chính là, những quan lại này không tin lời nói của Thiếu tá Khang Tư. Cho dù tin tưởng cũng lơ đễnh, đám sơn tặc nho nhỏ cũng dám vào xâm lấn lãnh thổ đế quốc? Quả thực không biết sống chết. Cuối cùng còn cảnh cáo Khang Tư không được dùng lời nói không đúng mê hoặc người khác, khiến cho thành trì náo động tuyệt đối sẽ khiến hắn không được yên.

Đối với chuyện này Khang Tư hết thuốc chữa, tốt hơn là nên lên đường.

Mười mấy ngày sau, tòa thành không có lực lượng phòng ngự này đối mặt với binh lính Sơn Việt chen chúc mà đến, ngay cả phái người bẩm báo đều không kịp đã bị đánh chiếm. Của cải trong thành bị cướp sạch không còn, dân chúng trở thành nô lệ làm trâu làm ngựa cho người Sơn Việt, cuối cùng có thể khôi phục lại tự do hay không cũng còn không biết được.

138. Chương 138: Thực Hiện Nhiệm Vụ. (1)

Ở đế đô đế quốc Áo Đặc Mạn, vào thời điểm ban đêm lính Sơn Việt dùng dầu băng tiêu diệt liên đội thứ năm..

Thân là đô thành của một đế quốc to lớn, tất cả các ngành trọng yếu của đế quốc đều tập trung trong thành. Được xưng là tường thành biển thái nhất thiên hạ, hơn nữa có cấm vệ quân được xưng là cường hãn nhất cùng với đội thủ thành khổng lồ, thêm vào đó sư đoàn cường hãn ở bốn phía bảo vệ đế đô. Có thể nói đế đô là địa phương an toàn nhất thiên hạ.

Bởi vì thái bình đã lâu, tuy rằng quân thủ thành vẫn duy trì nghiêm khắc quy định tuần tra cảnh giới như cũ, nhưng không thể tránh được trạng thái lơ là.

Lúc này có một đội tuần tra thuộc về quân thủ thành, vẫn như cũ đi qua cổng lớn Quân bộ, nhìn xung quanh một chút, cũng không cẩn thận kiểm tra, cứ thế theo đội chậm rãi đi xa. Sau khi bọn họ rời đi, mấy bóng đen mặc quần áo bó sát người đột nhiên xuất hiện, một người trong đó ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó làm mấy cái dấu tay, bọn họ lập tức nhảy qua cổng lớn quân bộ.

Không bao lâu, đột nhiên truyền đến một hồi chuông dồn dập, đầu tiên là tiếng chuông vang lên ở một nơi, tiếp theo các gác chuông toàn thành đều đổ chuông.

Quân bộ lập tức nhảy ra mấy bóng người, mấy bóng người này nhận biết chỗ tiếng chuông một chút lập tức rất nhanh chạy tới. Sau khi mấy bóng người này biến mất, quân bộ vẫn yên lặng như cũ.

Nghe đến tiếng chuông, đế đô trừ bỏ những người không có thân phận hoặc những người ngủ thật say, gần như tất cả mọi người đều nhảy dựng lên, đặc biệt là các quan lớn đương chức, mắt còn không có mở liền rống to:

- Mau! Chuẩn bị ngựa!

Hoàng đế bệ hạ - đế quốc cao nhất, thân thể suy yếu nhưng hàng đêm vẫn như chú rể mới, tuy rằng toàn thân mệt mỏi rã rời, nhưng cũng được các người đẹp dựng dậy.

Không đợi tỳ nữ đến hầu hạ mặc quần áo, hoàng đế dùng thanh âm khàn khàn quát nhỏ:

- Chuyện gì xảy ra? Vì sao vang lên báo động bị tấn công? Như thế nào để cho quân địch đánh tới đế đô mới phát ra cảnh báo? Triệu tập quân đội toàn thành giới nghiêm!

Khó trách hoàng đế kích động như thế, bởi vì tiếng báo động này biểu thị có quân địch công thành. Đế quốc thành lập nhiều năm như vậy, báo động cũng chỉ vang lên vài lần ít ỏi, hơn nữa mấy lần này đều tạo thành do các hoàng tử tranh ngôi vị sau khi hoàng đế băng hà. Hoàng đế còn đang trị vì chưa bao giờ vang lên báo động.

Sau khi tiếng chuông chấm dứt, cấm vệ quân, quân thủ thành võ trang hạng nặng đã rải khắp toàn thành, trong đó quân tinh nhuệ lại tập kết ở bốn phía hoàng thành.

Buổi nhóm triều đêm khuya khẩn cấp bắt đầu cử hành, những quý tộc ở kinh đô có tư cách lên điện toàn bộ đến đông đủ.

Tuy nhiên không khí có chút quái dị, trừ bỏ cách ăn mặc của hoàng đế coi như chỉnh tề, những người khác như Thừa tướng, Nguyên soái, đại nhân các bộ, Thái tử hoàng tử công chúa toàn bộ đều y phục không chỉnh tề, tóc bù xù, thậm chí có người khóe mắt còn có dính ghèn.

Chỉ là trừ hoàng đế vẻ mặt bệnh hoạn đi qua đi lại, những người khác không có ai có can đảm sửa sang lại dáng vẻ, tất cả đều thõng tay đứng tại chỗ.

Ngay khi bầu không khí này làm cho người khó thể chịu nổi, bên ngoài điện truyền đến tiếng bước chân, tất cả mọi người dùng khóe mắt nhìn chằm chằm cửa điện.

Một võ tướng mang binh khí bước nhanh vào, quỳ một gối cao giọng nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, đã điều tra rõ, là...

Võ tướng nói đến đây đột nhiên sắc mặt khó coi, không biết là nên nói thế nào cho tốt.

Hoàng đế trừng mắt:

- Nói mau!

Võ tướng nuốt nuốt nước bọt, sau đó dùng một dạng biểu tình không đếm xỉa gì nói:

- Dạ! Là hoàng tử thứ mười ba uống say xông vào gác chuông đánh chuông báo động.

- Cái gì?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Chỉ vì một hoàng tử uống say gây ra chuyện, khiến cho toàn thành đề phòng, bộ đội gà bay chó sủa, trọng thần đế quốc đêm khuya giục ngựa chạy như điên? Hắn nghĩ đó là cái chuông gì? Muốn gõ liền gõ?

Sắc mặt hoàng đế một hồi trắng một hồi đỏ, bị chuyện thay đổi rất nhanh này đả kích hết sức khó chịu, rốt cục không kìm được nôn ra một ngụm máu. Các quý tộc và thị vệ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, kinh hãi hô một tiếng "bệ hạ" rồi vây quanh lại.

Tuy nhiên bọn họ tốc độ lui về phía sau còn nhanh hơn vừa rồi, bởi vì bên người hoàng đế đột nhiên xuất hiện mười mấy người toàn thân mặc đồ đen bịt mặt đầu trùm khăn, tay cầm binh khí.

Những người mặc đồ đen này vây quanh hoàng đế, nhìn chằm chằm mọi người ở đây như hổ rình mồi.

Tất cả mọi người biết đây là thị vệ bên người hoàng đế, chuyên môn phụ trách bảo hộ an toàn của hoàng đế. Nếu mình bị bọn họ hiểu lầm có ý đồ không tốt, bị bọn họ diệt tương đương chết oan, bởi vì sự an toàn của hoàng đế, bọn họ cho dù giết thân vương cũng giống như giết một con chó.

Tự mình cho dù địa vị cao thượng, quyền uy rất nặng, nhưng như thế nào cũng kém thân vương - người chỉ dưới hoàng đế.

Thừa tướng không có di động bước nào, chỉ là hướng về những thị vệ này quát:

- Còn ngây ra làm gì? Không mau truyền ngự y đến!

Rất nhanh, bảy tám ngự y vây quanh hoàng đế một hồi, không biết ngự y thủ đoạn cao hay là hoàng đế mạng lớn, dù sao hoàng đế ho ra một cái tỉnh lại.

Nhìn thấy hoàng đế thanh tỉnh, tất cả mọi người nhẹ thở ra, rất nhanh lui về chỗ đứng, thị vệ mặc đồ đen cũng lập tức biến mất.

Hoàng đế xoa bóp giữa hai hàng lông mày, khoát tay hướng về võ tướng kia:

- Hoàng tử thứ mười ba xúc phạm đến luật nước, theo luật xử lý.

Nghe nói thế, đại bộ phận đại thần sắc mặt đều biến đổi, mà những hoàng tử công chúa này tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng khóe mắt lại mang theo tươi cười. Chỉ có duy nhất một người - Lại Nhĩ Cáp Đặc Thái tử điện hạ vẻ mặt kinh ngạc, cũng lộ ra một biểu tình muốn nói lại thôi.

Võ tướng vừa định tiếp chỉ, lại bị Công tước Ni Khoa Nhĩ - Áo Luân Đặc Tư, cũng chính là Thừa tướng ngắt lời:

- Hãy khoan! Bệ hạ, tha thứ cho lão thần nghi hoặc, Hoàng tử mười ba ngày thường cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, tao nhã, biết tự kiềm chế. Đồng thời lúc nhỏ tuổi đã học thuộc luật pháp đế quốc, không có khả năng không biết tiếng chuông trên gác chuông đại biểu cho cái gì.

- Hơn nữa, Hoàng tử mười ba còn chưa thành niên, sinh hoạt hàng ngày còn bị hạn chế, làm sao có thể đêm khuya ra ngoài mà còn lại uống rượu say đây? Không nói những người canh giữ ở trước gác chuông, cho dù hoàng đế bệ hạ đích thân tới cũng không thể vô cớ gõ chuông báo động, hoàng tử mười ba là một thiếu niên nho nhã yếu ớt làm sao có thể đột nhập gác chuông, làm sao có thể gõ được chuông đồng vừa lớn vừa nặng kia?

Mọi người ở đây nghe nói như thế đột nhiên cả kinh, bởi vì sự kiện lần này ác liệt, làm cho bọn họ đều lơ đãng bỏ qua cách cư xử cùng tuổi tác của Hoàng tử mười ba.

Nghĩ lại cũng đúng, một thằng nhỏ mười hai tuổi, khuya khoắt uống say đột nhập gác chuông gõ chuông báo động? Chỉ riêng cái chày gõ chuông đều nặng hơn hắn, bảo hắn gõ như thế nào?

Hoàng đế lập tức hai mắt tóe lửa, vỗ mãnh vào long ỷ, tức giận quát:

- Đáng chết! Không ngờ có người hãm hại con của trẫm? Tra cho ta! Nhất định phải tra đến cùng! Tra rõ ràng cho ta rốt cuộc là ai lại điên cuồng như vậy! Không ngờ muốn cho trẫm mang tiếng xấu giết con!

- Thần lĩnh mệnh!

Đế quốc Tổng thanh tra Hiến binh Bá tước Áo Đặc - Khải Mế Lạp thấy không ai hé răng, đành phải kiên trì lĩnh mệnh. Tuy nói đây là chức trách của hắn, không có ai tiếp lệnh so với hắn càng thích hợp, nhưng hắn lại hy vọng không có ai đi ra tranh công lao với hắn. Đặc biệt nếu đế quốc Tổng trưởng tình báo Bá tước Đột Lại Nhĩ - Khố Tả là đối thủ một mất một còn với hắn đi ra tranh với hắn, hắn khẳng định sẽ trước tiên nhường nhịn, hơn nữa sau đó còn đưa phần lễ vật lớn tỏ vẻ cảm tạ.

Chẳng qua tất cả mọi người đều biết rõ đây cũng chẳng phải là cái nhiệm vụ tốt lành gì, trốn còn không kịp làm sao còn có thể đi tranh?

Bởi vì mọi người ở đây trong lòng đều rõ ràng, đơn giản hãm hại như vậy, chính làm muốn chọc giận hoàng đế chém con hắn, chờ ông ta sau khi tỉnh lại sẽ bị thống khổ. Nói cách khác, mục đích mưu kế này chủ yếu là muốn hoàng đế đang bị bệnh, vì tức giận đau lòng mà chết là tốt nhất.

Hoàng đế ngã xuống rồi ai có lợi? Nếu theo suy tính này điều tra đi xuống khẳng định là đúng. Chính là ai là người có lợi? Không phải hoàng tử công chúa thì là thân vương, còn có chỗ dựa vững chắc có thực lực thật lớn của bọn họ đó là bên phía mẹ đẻ. Những thế lực này hợp lại có khả năng lật đổ đế quốc, ai dám điều tra bọn họ.

Ngay khi Tổng trưởng Hiến binh đau đầu như thế nào bắt đầu điều tra, bên ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng huyên náo, sau đó tiếng thanh la bằng đồng vang lên.

Tất cả mọi người bao gồm cả hoàng đế bên trong không kìm được rên rỉ một tiếng, buổi tối hôm nay xảy ra chuyện gì? Đầu tiên là tiếng chuông đại biểu quân địch công thành vang lên, hiện tại tiếng thanh la đồng đại biểu bên trong thành xuất hiện phản nghịch.

Hoàng đế hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ hét lớn:

- Cấm vệ quân, quân bảo vệ thành toàn bộ chết hết rồi à! Truyền lệnh của trẫm! Toàn bộ điều động giết sạch phản nghịch cho ta!

Hoàng đế bị chọc tức, cũng không nghĩ làm rõ ràng việc gì xảy ra, trực tiếp hạ lệnh giết chết.

Sau khi mệnh lệnh được truyền ra, cấm vệ quân và quân thủ thành đế đô lập tức giống như chó điên, chạy đi hướng vang lên tiếng thanh la đồng kêu đầu tiên.

Không biết vì nguyên nhân gì mà dọc theo đường đi lỗ tai các sĩ quan dường như thính hẳn lên, hoặc dường như biết trước mục đích, dĩ nhiên vừa xuất phát liền dẫn người nhắm thẳng một phương hướng chạy tới. Nếu không phải tiếng thanh la đồng càng ngày càng vang, chỉ sợ còn tưởng là sĩ quan mang theo người khắp nơi chạy loạn.

Vốn còn tưởng rằng lại là một nhị thế tổ nào đó không có mắt làm loạn, nhưng vừa nhìn một cái, thật sự là có phản nghịch! Mấy ngàn phần tử võ trang mặc đồ đen che mặt, không kiêng kỵ gì tấn công phủ Nguyên soái ngay trước mặt quân bảo vệ thành và cấm vệ!

Bọn họ nhìn thấy mấy ngàn người mặc đồ đen này điên cuồng căn bản không nhìn mình, chỉ hô to gọi nhỏ giết người phóng hỏa, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng xông tới.

Những người mặc đồ đen cũng thật kiêu ngạo, nhìn thấy quân cấm vệ và quân bảo vệ thành đến chẳng những không chạy trốn mà ngược lại xoay người đón đánh. Tuy nhiên hơn năm nghìn quân cấm vệ cùng quân bảo vệ thành hiển nhiên đánh giá cao thực lực của mình, sau một trận chém giết lập tức bị nhóm người mặc đồ đen giết cho tơi bời, chạy ra bốn phía. Nguồn truyện: Y

Đám người mặc đồ đen quả thật rất mạnh, không ngờ đuổi ngược lại quân bảo vệ thành, cấm vệ mà chém.

Những quân thủ thành, cấm vệ này đang bị đuổi giết tới mức kêu cha gọi mẹ, vừa nhìn thấy một số lượng lớn quân đội bạn xuất hiện lập tức khí thế bốc lên can đảm quay đầu lại giằng co với đám mặc đồ đen. Chờ đến khi nhìn thấy đám mặc đồ đen bỏ chạy tản ra bốn phía, lập tức sĩ khí ngất trời kêu gào mang theo quân đội bạn truy bắt những người mặc đồ đen.

Cứ như vậy một bên chạy một bên đuổi, toàn bộ đế đô đều bị biến thành chướng khí mù mịt. Những người dân đế đô sớm bị tiếng chuông đánh thức nhìn thấy binh sĩ truy bắt bọn hại dân hại nước lập tức hăng hái bừng bừng tham gia đuổi bắt. Dù sao cũng không ngủ được, hoạt động một chút nói không chừng còn có thể nhân tiện lập công.

Đám người mặc đồ đen kia thân thủ linh hoạt, dẫn đám quân cấm vệ, bảo vệ thành chạy tán loạn xung quanh, tuy nhiên theo bọn họ di động, quân cấm vệ cùng quân bảo vệ thành toàn thân mồ hôi lạnh: phát hiện ra đám người mặc đồ đen này không ngờ chuẩn bị xông vào hoàng thành! Trời ạ! Hoàng đế, hoàng tộc, quý tộc hiện tại đều ở nghị sự điện trong hoàng thành! Không nói làm bị thương đến bọn họ, cho dù chỉ bị kinh sợ thì bọn mình đều khó thoát tội chết!

Quân cấm vệ cùng quân bảo vệ thành lông tóc dựng đứng lập tức liều mạng chặn lại, đồng thời gọi viện quân. Thị vệ nghị sự điện biết tình huống không ổn, một mặt tăng mạnh hộ vệ, một mặt khuyên hoàng đế nhanh chóng rút lui khỏi.

Cũng không biết hoàng đế là bị tức giận quá hay là làm sao, dù thế nào cũng không chịu rời đi. Thị vệ không có cách nào khác đành phải triệu tập cao thủ hoàng thành đều tới hộ giá. Mệnh lệnh này vừa hạ xuống lập tức như một đạo hỏa tiễn, các cao thủ ngầm ở bốn phía đều tới tấp xuất hiện. Quân bộ vốn yên tĩnh, sau khi được lệnh đột nhiên lả tả bay ra hơn mười cao thủ.

Nội thành cùng vùng lân cận nội thành giờ phút này là nơi náo nhiệt nhất đế đô. Gần như vũ trang của toàn thành đều tập kết ở đây, những người hầu của các quý tộc cũng chạy tới hỗ trợ.

Về phần những bình dân muốn tham gia náo nhiệt, bị lệnh nghiêm cấm không được ra ngoài không được đốt đèn, người vi phạm giết không tha. Cho nên ở trong thành và ngoài thành tối đen một mảnh, trên đường không một bóng người, chỉ có bên trong phòng bóng đen lay động, lại khe khẽ nói nhỏ, khiến cho tình huống phi thường quỷ dị.

Ở sân sau Quân bộ, có một kiến trúc kiểu cung điện màu đen sì sì được xây dựng phi thường to lớn, đừng nghĩ rằng nó dùng gạch đen xây thành, nó toàn bộ được xây dựng từ kim loại.

Cung điện này so với các kiến trúc khác có chút quái dị, không nói đến là từ tài liệu kim loại, mà là cung điện này căn bản không có cửa sổ, trừ bỏ hai cánh cửa thật lớn đóng chặt, toàn bộ kiến trúc không có một khe hở tồn tại.

Kiến trúc này trừ bỏ tài liệu cùng kết cấu quái dị ra, còn có một điểm quái dị, đó chính là tên của nó - Tàng Binh Các.

139. Chương 139: Thực Hiện Nhiệm Vụ. (2)

Người bình thường không biết Tàng Binh Các là nơi nào, thậm chí rất nhiều quý tộc đều không rõ ràng lắm nơi này dùng để làm gì, nhưng là hoàng đế bệ hạ cùng với các vị trọng thần lại biết tầm quan trọng của nó. Chỉ có duy nhất một chiếc chìa khóa có thể mở cửa, mà cái chìa khóa này được đặt trong tẩm cung của hoàng đế, thì biết nó quan trọng tới cỡ nào.

Tuy nhiên trừ bỏ những điều này, nơi này cũng không có ai canh gác, nhìn cỏ dại mọc ra ở chỗ trống giữa những viên gạch trong sân đình thì biết nơi này ngay cả người quản lý cũng không có. Nơi này ngày thường ít người đến, cánh cửa đó một năm chỉ mở một lần, hàng năm đều là vào bên trong cất giữ một vài thứ, nhưng lại ít nhất mười năm tám năm mới đưa ra một ít đồ vật.

Lúc này, mấy tên mặc đồ đen che mặt trùm đầu xuất hiện tại sân của Tàng Binh Các. Xem số lượng cùng cách ăn mặc, đúng là mấy tên mới đây không lâu tấn công Quân bộ, hiện tại bọn họ không cẩn thận giống như vừa nãy mà ngược lại nghênh ngang đi vào trước cánh cửa sắt.

- Những cao thủ của Quân bộ bị dụ đi rồi, nếu trong hoàng cung nhận được tin tức rồi phái người tới đây ít nhất phải mười lăm phút đồng hồ, thời gian ấy cũng đủ cho chúng ta rút khỏi đây. Bắt đầu đi.

Người mặc đồ đen cầm đầu nói xong, hít sâu rồi từ trong ngực lấy ra một thanh chủy thủ hình dáng kỳ lạ. Hắn dùng thanh chủy thủ này cắm vào ổ khóa trên cửa sắt, đầu tiên là cắm sâu vào rồi quay trái quay phải vài vòng, sau đó rút ra một nửa lại quay trái phải vài vòng, cuối cùng lặp lại một lần từ đầu.

Cuối cùng “rắc” một tiếng, cửa sắt mở ra.

Người đó “phù” thở dài một hơi:

- Con mẹ nó thật phiền toái.

Nói xong để chìa khóa cắm trên ổ khóa, từ trong ngực lấy ra một túi rượu bằng da, cùng với một cây đuốc, mấy người cùng đi cũng lấy ra hai món đồ giống như vậy.

Vung vẩy cây đuốc sáng trong tay, hắn cười nói:

- Để chúng ta thưởng thức chí bảo của đế quốc nào.

Mấy người khác đều nhẹ giọng cười, cùng đi theo vào trong.

Theo bọn họ tiến vào, nhờ ánh sáng có thể nhìn thấy trong tòa nhà sắt này có chất đống nhiều đồ vật, đó là gần trăm tấm da dê được chồng lên cao đến vài thước được sắp xếp một cách có quy luật.

Người mặc đồ đen cầm đầu đến trước một đống da dê đầu tiên, tùy ý rút ra một tấm, mượn ánh sáng nhìn một chút, chỉ thấy bên trên viết: "Cấm vệ quân đoàn, tình huống gia đình lính mới nhập ngũ năm 1721" không khỏi gật đầu nói:

- Đúng rồi, đây chính là bản ghi chép tất cả hồ sơ tư liệu gia đình quân nhân kể cả lính xuất ngũ của toàn đế quốc. Động thủ.

Nói đến đây lập tức cắn thủng miệng túi da, đổ chất lỏng bên trong vào trên tấm da dê.

Mấy người khác cũng lập tức hành động, chỉ chốc lát sau tất cả tấm da dê đều bị tẩm ướt, một mùi gay mũi lập tức bốc lên.

- Rút lui!

Bọn họ lập tức chạy ra khỏi căn phòng, một người mặc đồ đen chạy sau cùng ném cây đuốc trong tay rơi lên tấm da dê." Oanh" một tiếng, tấm da dê lập tức bốc lên một ngọn lửa rực rỡ.

Khi bóng bọn họ biến mất, dưới trạng thái không khí lưu thông kém trong phòng, gần trăm đống da dê toàn bộ bốc cháy, hơn nữa nhiệt độ ngọn lửa rất cao. Chỉ chốc lát sau, tòa nhà bằng sắt màu đen bị cháy lên đỏ bừng.

Hoàng đế bệ hạ mặt không lộ vẻ gì ngồi ở trên ghế, các vị quan cũng ngẩn người theo. Tất cả mọi người đều đang chờ đợi tin tức phản nghịch bị tiêu diệt từ bên ngoài truyền đến. Trong không khí yên tĩnh đó, đột nhiên truyền tới thanh âm một người nghiêng ngả lảo đảo, thanh âm này không đến từ bên ngoài mà đến từ bên trong điện.

Theo tiếng bước chân, một tên thái giám nội thị già vẻ mặt hoảng sợ bước vào. Bởi vì trong lúc vội vàng hai chân đột nhiên vướng vào nhau khiến hắn té ngã trên đất, hắn cũng không đứng lên, bò tới trước mặt hoàng đế.

Nhìn bộ dáng tên Tổng quản tẩm cung như vậy, hoàng đế cùng các quan trong lòng đều cả kinh.

Đừng xem Tổng quản tẩm cung chỉ là một tên quản lý tẩm cung hoàng đế, nhưng quyền lực của hắn so với Tổng quản Hoàng cung còn lớn hơn bởi vì tất cả bí mật đế quốc đều giấu trong tẩm cung hoàng đế.

Tổng quản Tẩm cung này không đợi hoàng đế mở miệng vội vàng nói:

- Bệ hạ! Tàng Binh Các bị người mở ra rồi!

- Cái gì!

Tất cả mọi người ở đây đều biết Tàng Binh Các là địa phương nào, mặt của tất cả đều trắng bệch kinh hãi hô.

Tàng Binh Các, ý nghĩa như tên, nơi bảo tồn của binh lính, tuy nhiên không phải bảo tồn người mà là bảo tồn tin tình báo của gia đình các quân nhân đế quốc. Nói trắng ra, đó là nơi chứa đựng tư liệu con tin, nơi này cam đoan sự trung thành của quân nhân với đế quốc, cam đoan những tên có dã tâm không có cách nào lôi kéo quân nhân phản loạn!

Hiện tại không ngờ nơi này bị mở ra? Chỉ cần hủy đi nơi này, vậy chẳng khác nào đế quốc mất đi sự uy hiếp với toàn bộ quân nhân, chỉ cần người thân của quân nhân không nói, vậy sẽ không biết bọn họ là ai. Cũng chính là không có sự lo lắng, quân nhân có thể không kiêng nể gì tạo phản! Hoàng đế nhận được tin tức này, cả người lung lay muốn ngã, ông ta thở phì phò thật mạnh, khó khăn lắp bắp nói:

- Đi... mật vệ... đi xem cho trẫm.

Mười mấy tên mặc đồ đen không biết trốn ở đâu, đột nhiên nhảy ra hai người, sau khi hành lễ đột nhiên biến mất.

Biểu hiện quỷ dị này khiến hầu hết mọi người vẻ mặt kinh ngạc lại âm thầm hoảng sợ. Thị vệ bên người hoàng đế bệ hạ không ngờ gọi là mật vệ? Hơn nữa còn có năng lực khó lường giống như quỷ thần. Thật sự lợi hại a, xem ra về sau phải cẩn thận hơn một chút mới được.

Mà vài người trung tâm vì nước như Thừa tướng cùng Nguyên soái đang lo lắng, quân nhân đế quốc mất đi sự uy hiếp, vậy đế quốc còn có thể khống chế nhiều quân nhân như vậy sao?

Chuyện này đến cùng là ai gây nên? Hoàng tử? Khả năng không lớn, bọn họ biết rõ nếu mất đi Tàng Binh Các, cho dù bọn họ tranh được ngôi vị hoàng đế thì có thể thế nào? Dựa theo tiêu chuẩn âm mưu thu lợi mà xem, chỉ có các quan lớn các nơi biên giới, các thủ lĩnh quân đoàn cùng với các quý tộc cả nước mới có thể làm như vậy. Bởi vì chuyện này khiến bọn họ có thể chặt chẽ khống chế bộ đội trong tay.

Ài! Đế quốc đúng là thời điểm rối loạn a. Nguyên soái cùng Thừa tướng liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương cảm thấy được sự chua xót, chỉ có thể buồn bã lắc lắc đầu.

Hoàng đế bệ hạ cũng không chờ lâu, thị vệ bên người ông ta mang về một đống tro tàn. Tro tàn đã đại biểu tất cả, nhìn đống tro tàn kia, hoàng đế bệ hạ vẻ mặt dại ra vươn tay, sau đó chớp mắt ngã ra.

Lại tiếp tục một hồi hỗn loạn, đáng tiếc lần này ngự y không có bàn tay thần, chỉ có thể nói ra một đáp án: "Hoàng đế hôn mê, cần tĩnh dưỡng". Dưới sự chỉ huy của Thừa tướng, buổi triều muộn chấm dứt, mọi người tự động tản về nhà.

Tuy rằng Thừa tướng cùng Nguyên soái cảnh cáo mọi người không được đem tin tức truyền ra ngoài. Nhưng trời vừa sáng, tin tức tư liệu Tàng Binh Các bị đốt thành tro cùng với Hoàng đế khó thở hôn mê bất tỉnh đã truyền khắp đế đô, sau đó lan tràn ra toàn bộ đế quốc với một tốc độ khó tin.

Bình thường người biết tin này sẽ sinh ra ý nghĩ hoàng đế có thể sẽ băng hà hay không, hoàng đế mới là ai? Nhưng người biết tư liệu Tàng Binh Các là cái gì, đặc biệt là người cầm binh quyền, trong lòng bắt đầu mạo hiểm tính toán được mất.

Mà khi tin tức này truyền khắp toàn bộ đế quốc, Khang Tư đã đi tới tỉnh thành.

Tiến vào địa giới tỉnh thành, lập tức phát hiện dân chúng thành Văn Tân. Bọn họ chiếm một khối đất hoang, hơn nữa chuẩn bị dựng thành trấn. Nhìn thấy quân đội con em mình, dân chúng lập tức hoan hô, nhưng là tiếp theo thấy Khang Tư mang theo những bộ hạ may mắn đưa di vật liệt sĩ cùng tro cốt về từng nhà, tức thì tất cả đều báo tang, đau khổ khóc lên.

Sau một phen bận rộn, Khang Tư mới có cơ hội hỏi Uy Kiệt đã xảy ra chuyện gì, đáng tiếc những cơ mật khác Uy Kiệt không nghe được, chỉ biết là dân chúng thành Văn Tân một đường đi tới đều bị các thành trì khác từ chối tiếp nhận, cuối cùng đành phải đi vào tỉnh thành.

Tỉnh phủ tuy tiếp nhận, nhưng chỉ cấp cho một khối đất hoang, để mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Về phần báo cáo tin tức sơn tặc xâm lấn, căn bản không có ai để ý tới, ngược lại phát hiện tất cả bộ đội chính quy tập kết ở tỉnh phủ, các quan quận phủ cũng chạy trở về. Tiếp theo quân chính ở tỉnh thành cũng chia nhau mở hội nghị, đến giờ hội nghị vẫn còn chưa chấm dứt.

Khang Tư sau khi nghe mấy điều này vẫn không nói gì, Tương Văn rất bất mãn giành trước nói với Uy Kiệt:

- Làm cái gì vậy? Ngươi mang theo ba nghìn người làm sao mà đều nghe không được một cái tình báo? Thật là vô dụng!

Uy Kiệt muốn phản bác lại, tuy vậy hắn nhìn thấy Tương Văn nháy mắt với mình lập tức hiểu được ở đây còn có Áo Kha Nhĩ là người ngoài, chuyện mật vệ là không thể để hắn biết, vì thế đành oan ức nói:

- Không có biện pháp, ai bảo chúng ta là người bên ngoài, không quen biết làm sao hỏi thăm được.

Áo Kha Nhĩ giải vây nói:

- Hiện tại cũng không phí công đi hỏi thăm cái gì, chúng ta trực tiếp đi tới lữ đoàn trình diện, không phải là cái gì đều rõ ràng sao?

Khang Tư gật đầu định đồng ý, thân vệ đột nhiên tiến vào báo cáo:

- Đại nhân! Sư đoàn trưởng phái sứ giả tới, kêu ngài lập tức đi sư đoàn bộ tham gia hội nghị.

- Được! Áo Kha Nhĩ! Đi thôi.

Khang Tư kéo Áo Kha Nhĩ một cái, Áo Kha Nhĩ có chút chần chừ nói:

- Đại ca! Sư đoàn trưởng không kêu ta, ta đi như thế chỉ sợ sẽ bị đuổi ra.

- Không quan hệ, chúng ta cùng cấp, ta có thể tham gia tin rằng ngươi cũng có thể. Đi thôi.

Khang Tư cười nói.

Áo Kha Nhĩ đương nhiên rất muốn tham dự hội nghị sư đoàn, cho nên cũng không chối từ, lập tức đi theo sau Khang Tư.

Thấy Áo Kha Nhĩ đi rồi, Tương Văn đột nhiên hạ giọng nói với Uy Kiệt:

- Ngươi không cần đi theo, có việc cho ngươi làm, Hắc Lang còn ở lân cận hưởng thụ phải không? Gọi người mang nó quay về bán đảo Phi Ba đi, nó đi theo bên cạnh đại nhân sẽ bại lộ thân phận của đại nhân.

- Ồ? Sao đột nhiên nói thế? Có phải là phát hiện cái gì không đúng phải không?

Uy Kiệt lập tức khẩn trương lên.

- Không có, chỉ là trực giác của ta mà thôi.

Tương Văn nói xong quay đầu bước đi.

Uy Kiệt ngây ngốc sờ đầu, không biết trực giác của Tương Văn thuộc về loại nào. Hơn nữa Uy Kiệt nghĩ tới phải làm thế nào mới dụ được Hắc Lang quay về đảo liền cảm thấy đau đầu, chẳng lẽ lừa nó là bầy sói ở bán đảo Phi Ba tạo phản? Ồ? Cớ này không sai. Được, làm như thế hy vọng nó giận dữ quên chuyện chúng ta bỏ nó ở đây mấy tháng trời.

Khang Tư mang theo Áo Kha Nhĩ, còn có vài thân tín như Tương Văn, An Đạt, Liệt Văn đi vào sư đoàn bộ trong thành.

Ở cửa đã có một Thượng tá sĩ quan đang đợi, hắn nhìn thấy Khang Tư cùng Áo Kha Nhĩ hai tên Thiếu tá cúi chào, hắn sửng sốt một chút, sau khi đáp lễ ánh mắt nhìn qua trên mặt Khang Tư cùng Áo Kha Nhĩ, nhưng rất nhanh, nhiệt tình nói với Khang Tư:

- Thiếu tá Khang Tư đúng không? Sư đoàn trưởng đại nhân chờ ngài hồi lâu, mời vào.

Đi vào cửa chính lập tức nhìn thấy mấy tên sĩ quan cấp Úy gắt gao nhìn đoàn người, quy củ ở nơi này tất cả mọi người đều hiểu, đều lập tức cởi binh khí xuống giao cho mấy sĩ quan cấp Úy này.

Tên Thượng tá đang chờ một bên mỉm cười tiếp tục dẫn đường đi vào một gian phòng có hai gã Thiếu tá đứng canh. Sau khi đóng cửa phòng lại, Thượng tá dừng lại, Tương Văn cùng An Đạt, Liệt Văn đều biết ý lùi đến một bên.

Tên Thượng tá kia nhìn thấy Áo Kha Nhĩ mặt dày đứng cạnh Khang Tư, khóe mắt run run một cái, mặt căng lên, há mồm, tuy nhiên sau khi liếc nhìn Khang Tư một cái lại nở một nụ cười, sát lại gần bên tai Áo Kha Nhĩ nói nhỏ vài câu.

Áo Kha Nhĩ biến sắc mặt, lập tức lui về phía sau, An Đạt, Liệt Văn muốn nổi giận liền bị Áo Kha Nhĩ ngăn lại.

Một màn kế tiếp làm cho người ta giật mình, Áo Kha Nhĩ đã bị làm nhục như vậy chẳng những không có tức giận, ngược lại cười mỉm nói với Khang Tư:

- Đại nhân! Thuộc hạ chờ ở bên ngoài.

Khang Tư sửng sốt một chút, theo bản năng gật gật đầu, sau đó được Thượng tá dẫn vào trong phòng.

Đoàn người Áo Kha Nhĩ được dẫn tới một phòng khác nghỉ ngơi, vừa đóng cửa, An Đạt gấp gáp hỏi:

- Đại nhân! Ngài làm sao có thể nhẫn nhịn được bị làm nhục như vậy? Dựa vào cái gì...

An Đạt còn chưa nói hết đã bị Liệt Văn che miệng lại, rồi ghé vào lỗ tai hắn gầm nhẹ:

- Không nên nói lời thô tục! Tương Văn tiểu thư cũng ở đây!

An Đạt đến giờ mới tỉnh ngộ là có Tương Văn hung hãn ở bên cạnh, nghĩ đến một khi nói ra khỏi miệng sẽ khiến cho mình bị giáo huấn thế nào, lập tức không thể khống chế được rùng mình một cái.

Sự chú ý của Tương Văn không ở bên An Đạt, nàng ngược lại hết sức hứng thú hỏi Áo Kha Nhĩ:

- Thiếu tá Áo Kha Nhĩ! Vừa rồi làm sao lại đột nhiên đổi giọng gọi đại nhân của chúng ta là đại nhân? Trước kia không phải toàn gọi là đại ca sao?

An Đạt cùng Liệt Văn đối với lời nói có chút xúc phạm của Tương Văn làm như không nghe, ngược lại đôi mắt chờ mong Áo Kha Nhĩ trả lời. Áo Kha Nhĩ nhìn bộ dạng hai tên thủ hạ, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ cười khổ, hai vị này bị Tương Văn đánh cho sợ, không ngờ lời nói xúc phạm tôn nghiêm tộc trưởng như vậy đều làm như không nghe thấy.

Tuy nhiên Tương Văn vừa trừng mắt, Áo Kha Nhĩ lập tức bỏ đi những suy nghĩ miên man này, vội nở một nụ cười sáng lạn:

- Tương Văn tiểu thư! Ngài thật sự trí tuệ, không ngờ lập tức chú ý tới chi tiết như vậy. Ha ha! Ta sửa lời là bởi vì vị Thượng tá kia nói một câu bên tai ta.

Nói đến đây, Áo Kha Nhĩ ngừng lại, hắn vốn đang muốn khơi dậy hứng thú của mọi người lại phát hiện Tương Văn bắt đầu hoạt động các đốt ngón tay. Mà hai thủ hạ của mình ánh mắt lại hướng đi nơi khác, hiển nhiên là mình chọc giận bọn họ, vội ngượng ngùng cười nói:

- Câu nói kia chính là: “phòng này chỉ có sĩ quan đảm nhiệm chức vụ Liên đội trưởng mới có thể vào”. Nguồn truyện: Y

- Cái gì?

Tương Văn, An Đạt, Liệt Văn tất cả đều cả kinh nhảy dựng lên kêu.

140. Chương 140: Quân Phiệt Cát Cứ. (1+2+3)

Khang Tư tiến vào trong phòng, đập vào mắt chính là sĩ quan đầy phòng, Khang Tư quét mắt nhìn một vòng, những người ở đây quân hàm thấp nhất là Thượng tá có mười bốn người, Đại tá có mười người, Thiếu tướng năm người. Nhìn ra điểm này, Khang Tư lấy làm kinh hãi, ba mươi người ở đây gần như toàn bộ là trưởng đơn vị quân đội, mấy người Tham mưu trưởng hay Trưởng hiến binh gì gì đó một người cũng không có ở chỗ này.

Hơn nữa Khang Tư phi thường mẫn cảm phát hiện, giữa nhiều người như vậy, thần sắc cao ngạo nhất không phải mấy Thiếu tướng kia, ngược lại là những sĩ quan cấp tá, giữa một đám sĩ quan cấp tá, năm người Thiếu tướng kia chẳng những không có thần thái của thủ trưởng, ngược lại còn có vẻ như những người vợ bé bị câu thúc và khinh bỉ vậy.

Thấy Khang Tư xuất hiện, mọi sĩ quan có mặt rõ ràng sửng sốt, ánh mắt hầu hết đều tập trung lên quân hàm Thiếu tá trên vai Khang Tư.

Một Thượng tá đứng gần cửa cau mày đang định mở miệng chửi mắng, Thiếu tướng Lữ đoàn năm tiến đến cười ngăn lại nói:

- Không cần kinh ngạc, hắn chính là Khang Tư, là người một nhà của chúng ta.

- Chào trưởng quan!

Khang Tư kính lễ.

Thượng tá này tuổi cũng đã ngoài trung niên, nghe vậy nở một nụ cười giả dối, có chút ngoài cười nhưng trong không cười khoát khoát tay nói:

- Thì ra ngươi chính là Khang Tư, không cần khách khí, tất cả mọi người là người một nhà, ta là Liên đội trưởng Liên đội bốn Lữ đoàn năm. Nói xong cũng không báo tên ra, hơn nữa chỉ gật đầu với Lữ đoàn trưởng, rồi tự nhiên rời đi.

Khang Tư thấy đối phương biểu hiện như vậy sửng sốt một chút, Liên đội trưởng Liên đội bốn không lễ phép với mình thì rất bình thường, nhưng tại sao lại dám đối với thủ trưởng cấp trên như vậy? Chỉ một hành động chưa được phép tự tiện cáo lui đã vi phạm quân quy rồi.

Trông thấy thần sắc Khang Tư, Lữ đoàn trưởng có chút đau khổ cười cười, thấp giọng nói:

- Không cần kỳ quái, sau khi phát sinh sự kiện đế đô, các Liên đội trưởng nắm binh quyền trong tay lập tức kiêu ngạo hơn rất nhiều.

- Sự kiện đế đô?

Khang Tư lại một lần nữa sửng sốt, hắn vừa mới trở về, Uy Kiệt còn chưa kịp báo cáo tình hình đã bị triệu tập đến đây, căn bản còn chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra.

- Ngươi chưa biết sao? Chính là sự kiện tài liệu hộ tịch của quân binh bị thiêu hủy. Sau khi những tài liệu đó bị thiêu hủy, chẳng khác gì mất đi tính uy hiếp vào nhược điểm của binh lính, bởi vì đế quốc lớn như vậy, binh lính nhiều như vậy, một khi mất đi tài liệu hộ tịch của họ, cho dù tạo phản cũng sẽ không mang đến phiền toái cho người nhà nữa.

Lữ đoàn trưởng nói.

- Ách! Cho dù tài liệu bị hủy, biên soạn lại lần nữa không phải là được sao? Như vậy có... khoa trương quá không?

Khang Tư còn đang ngẩn người, hắn vẫn chưa hiểu, tài liệu hộ tịch quân binh không còn nữa, binh lính liền có dũng khí quang minh chính đại tạo phản? Nếu chuyện như vậy cũng có khả năng phát sinh, vậy đế quốc thống trị mấy trăm năm chẳng phải là giả dối sao?

- Đạo lý này người nào cũng biết, nhưng đại bộ phận Đại tướng thống lĩnh quân đội không nguyện ý biên soạn lại tư liệu nữa.

Lữ đoàn trưởng hạ thấp thanh âm nói.

- Kỳ thật Sư đoàn trưởng, Quân đoàn trưởng nguyện ý cũng vô dụng, vừa rồi biểu hiện của Liên đội trưởng Liên đội bốn ngươi cũng đã thấy, bọn họ là những sĩ quan chính thức nắm giữ quân đội sẽ không muốn biên soạn tài liệu một lần nữa đâu. Phải biết rằng sau khi mất đi hộ tịch kìm hãm, bây giờ binh lính dưới quyền bọn họ trở thành tư binh của họ, là tiền vốn để bọn họ tranh đoạt quyền thế, có ai lại chịu lấy đá đập vỡ chân mình đâu!

Khang Tư nghe vậy không nói gì, đường đường đại đế quốc đứng đầu thế giới mà chỉ vì tài liệu hộ tịch quân binh bị thiêu hủy, sĩ quan cấp dưới nắm binh quyền liền sinh dị tâm? Lực uy hiếp của đế quốc cũng có chút quá kém đi?

Lữ đoàn trưởng không biết có chuyện gì xảy ra, một mực giữ bộ dáng chân thành tiếp tục nói với Khang Tư:

- Ngươi cũng không cần ngạc nhiên, những người cao quý sống ở đế đô như ngươi không hiểu rõ lắm chuyện phía dưới. Nếu như không nhờ có hộ tịch quân binh cùng những quy chế phòng ngự khác, đảm bảo binh đinh sợ liên lụy người nhà không dám tạo phản, sợ rằng mười năm trước cả đế quốc đã thành một mảnh chiến loạn chia năm xẻ bảy rồi.

Nghe nói như thế, Khang Tư rất kinh ngạc nhìn Lữ đoàn trưởng. Hắn tại sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ đế quốc không phải là một khối thống nhất mà có tai họa ngầm? Tại sao hệ thống tình báo của mình một chút đầu mối cũng không có?

Bất quá nghĩ đến bất luận là mình hay là mật vệ cũng đều xem như ngoại nhân, không phải nhân vật quyền thế sinh sống lâu dài trên thổ địa đế quốc, không biết đến những bí mật của đế quốc là rất bình thường,

hắn đành chuyên tâm nghe Lữ đoàn trưởng nói. Chỉ là Khang Tư có chút kỳ quái, Lữ đoàn trưởng cũng không giống một người nói nhiều, tại sao lại nhiệt tình giải thích cho mình như vậy?

Lữ đoàn trưởng thấy ánh mắt chăm chú của Khang Tư, có chút đắc ý khoe khoang:

- Đừng nói là ngươi không biết rõ lắm, mỗi một đời hoàng đế của đế quốc cũng đều từ trong biển máu mà sinh ra, mà nếu những hoàng thân cạnh tranh ngôi vị hoàng đế này thất bại thì chỉ có bị giết hại, cũng có những người ẩn trốn. Ngẫm lại mấy trăm năm qua đế quốc xuất hiện hơn một ngàn vị hoàng đế, đủ biết trong đế quốc ẩn núp nhiều ít bao nhiêu địch nhân căm hận những hoàng đế này. Mà ngoại trừ những người cạnh tranh ngôi vị hoàng đế thất bại ra, còn có đại quý tộc đang hy vọng thời khắc thành lập công quốc, đương nhiên càng không ít dân tộc thiểu số theo đuổi thời đại độc lập tự chủ. Ba cỗ thế lực này cơ hồ trải rộng tại tất cả các ngành các nghề trên đế quốc, hơn nữa người xuất thân thuộc về ba thế lực này, ngoại trừ bọn họ biết lẫn nhau ra, căn bản không ai có khả năng phân biệt được. Bọn họ trước kia là bởi vì chỉ huy quân đội cố định, cho nên không dám gây rối, hiện tại tài liệu hộ tịch hạn chế binh lính biến mất, cơ hội hy vọng từ lâu bọn họ có thể không lập tức hành động sao? Oán hận mấy trăm năm đó, một khi bộc phát ra... Ôi!

Lữ đoàn trưởng đau khổ lắc đầu, bây giờ đế quốc sắp bộc phát chiến loạn, chủ tử của mình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sẽ khó khăn hơn, bất quá cát cứ một phương hắn là có thể làm được? Hy vọng những sĩ quan chủ tử khống chế sẽ không có dị tâm.

Khang Tư há hốc miệng, hắn căn bản không có nghĩ tới đế quốc thành lập mấy trăm năm lại ẩn núp bên trong nhiều địch nhân như vậy, hơn nữa mấy quốc gia xung quanh đều là đối địch, sợ rằng đế quốc sẽ không tốt như vậy nữa rồi.

Lữ đoàn trưởng thấy bộ dáng của Khang Tư, vỗ vỗ bả vai Khang Tư cười nói:

- Không cần lo lắng, kỳ thật cũng phải nói, thời loạn quân nhân chúng ta càng có khả năng biểu hiện phong thái, bởi vì định luật của thời loạn chính là nắm tay người nào lớn người đó làm vua, chỉ cần nắm vững thủ hạ binh đinh trong tay, làm ra một phen đại nghiệp cũng không phải việc khó.

Nói xong lại vỗ bả vai Khang Tư lần nữa, rồi đi tới hòa vào cùng bốn Lữ đoàn trưởng kia tán gẫu.

Khang Tư khẽ nhíu mày suy nghĩ, Lữ đoàn trưởng nói nhiều với mình như vậy, cũng không có nói cho hắn biết vì sao hắn có thể tham gia hội nghị này.

Định luật thời loạn? Nắm tay lớn làm vua? Nắm vững thủ hạ binh đinh trong tay?

Chẳng lẽ Lữ đoàn trưởng nhìn trúng binh lính mình dẫn từ Tân Thành tới sao?

- Sư đoàn trưởng đến!

Một tiếng hô to, Sư đoàn trưởng mang quân hàm trung tướng, một mình tiến vào đại sảnh. Ngoại trừ Khang Tư ra, những người khác đều rất tùy ý kính lễ cho xong chuyện.

Sư đoàn trưởng trong mắt quang mang chợt lóe, nhưng vẻ mặt vẫn cười phất phất tay nói:

- Không cần khách khí, đều ngồi xuống đi.

Sư đoàn trưởng vừa nói xong, ngoại trừ Khang Tư ra, những người khác lập tức ngồi xuống, căn bản không có bất cứ chút khách khí nào.

Thấy Khang Tư vẫn như cũ đứng chờ mình ngồi xuống, Sư đoàn trưởng cười vẫy vẫy Khang Tư nói:

- Thiếu tá Khang Tư, mời lên đây.

- Rõ! Khang Tư vội vàng đi tới bên người Sư đoàn trưởng kính lễ.

- Ha ha! Không cần đa lễ, lại đây, để ta giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là Thiếu tá Khang Tư tới từ đế đô, nhậm chức tham mưu Liên đội năm Lữ đoàn năm, tin rằng tất cả mọi người đã nghe qua tên của hắn, nhưng chưa có gặp qua, mọi người làm quen với nhau một chút.

Năm Thiếu tướng cùng mấy sĩ quan cấp tá đều mỉm cười gật đầu với Khang Tư, những người khác thì vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí một hai người trong đó ánh mắt còn chứa địch ý liếc nhìn Khang Tư một cái.

Tiếp theo, một sĩ quan cấp tá trong số người chứa địch ý lập tức đứng lên nói:

- Sư đoàn trưởng! Hội nghị lần này không phải chỉ những chủ quan từ Liên đội trưởng trở lên mới đủ tư cách tham gia sao? Hắn là một tham mưu Thiếu tá nho nhỏ sao có thể tiến vào?

Hắn nói xong lập tức khiến cho hầu hết mọi người ở đây hưởng ứng:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Mau đuổi hắn ra đi!

- Không sai! Một tham mưu Thiếu tá cũng dám tiến vào phòng hội nghị này sao? Thật sự không hiểu chuyện!

Khang Tư mặt không chút thay đổi đứng ở đó, từ biểu hiện của những sĩ quan đó mà nói, Khang Tư đã rõ, đám chủ quan Liên đội đó đã không còn để lãnh đạo trực tiếp vào trong mắt nữa.

Sư đoàn trưởng sau khi liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, lại nhìn năm Lữ đoàn trưởng đang mỉm cười không lên tiếng, cười cười, gia tăng thanh âm nói:

- Liên đội trưởng Liên đội năm Lữ đoàn năm thống lính bộ đội tử chiến với quân Sơn Việt Tộc, toàn Liên đội đã chết trận đền nợ nước. Bởi vậy dựa theo quân quy của đế quốc, Thiếu tá Khang Tư tự động trở thành trưởng quan của Liên đội năm. Nghe nói như thế, mấy sĩ quan cấp tá lập tức cười thành tiếng nói:

- Trò cười! Một tham mưu Thiếu tá đảm nhiệm trưởng quan một Liên đội toàn quân bị diệt? Người cũng không có còn làm trưởng quan cái gì? Sư đoàn trưởng, ta đề nghị để Thiếu tá Khang Tư quay lại bộ chỉ huy Sư đoàn đảm nhiệm tham mưu là được rồi, Liên đội năm Lữ đoàn năm sẽ không còn nữa, miễn cho một cái biên chế trống lừa gạt lấy quân lương.

- Phải đó, nói không chứng thiếu tá này lâm trận bỏ chạy, nếu không tại sao toàn Liên đội chết trận, hắn vẫn sống tốt chứ? Ta đề nghị giao hắn cho đội Hiến binh nghiêm khắc thẩm tra, nhất định phải tìm ra hành vi phạm tội đào ngũ!

- Ha ha! Đồng ý! Ta tán thành!

- Không sai! Nhất định phải xử phạt hắn theo quân luật!

Nghe mấy người đang kêu gào rối loạn phía dưới, Sư đoàn trưởng không có nổi giận, ngược lại nháy mắt mấy cái với Khang Tư cười nói:

- Thiếu tá Khang Tư! Các trưởng quan ở đây có nghi ngờ với ngươi, không biết ngươi có giải thích một chút hay không?

Khang Tư lập tức nói:

- Rõ! Hạ quan nhận được mệnh lệnh của Liên đội trưởng là bảo vệ dân chúng Tân Thành, cho nên hạ quan cũng không đi theo Liên đội ra ngoài thành tác chiến.

Khang Tư cũng không phải đồ đần, tự động sửa mệnh lệnh thành bảo vệ dân chúng Tân Thành, mà không phải đóng quân trong thành, bằng không dựa theo quân luật, vứt bỏ thành là một trọng tội. Về mệnh lệnh thư sao? Cả bộ chỉ huy Liên đội đều nằm trong tay Khang Tư rồi, muốn tạo ra một cái căn bản không phải việc gì khó.

Trước kia Khang Tư chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng của mình mà thôi, hắn cho tới bây giờ cũng không phải là một người quá cứng nhắc. Hơn nữa, Khang Tư cũng không cho rằng mình vứt bỏ thành để bảo vệ dân chúng có điều gì không đúng, chỉ cần người còn, thành không có cũng có thể xây dựng lại. Tâm lý hắn rất bình tĩnh, căn bản không có cảm giác phạm tội lừa dối dấu diếm cấp trên.

- Ồ! Nếu như vậy tại sao vứt bỏ Tân Thành xuất hiện nơi đây? Nói ra thì ngươi vẫn như cũ chính là lâm trận bỏ chạy!

Một sĩ quan cấp tá đứng lên chỉ Khang Tư nói.

Thật bất ngờ sĩ quan này chính là Liên đội trưởng Liên đội bốn Lữ đoàn năm vừa nãy.

Khang Tư không biết mấy sĩ quan này tại sao có địch ý với mình như vậy? Mình đâu có đắc tội với bọn họ chứ. Hắn vẫn giải thích nói:

- Mấy vạn dân chúng Tân Thành đều được bố trí ở ngoại ô Tỉnh thành, hạ quan đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lời này của Khang Tư làm cho mọi người sửng sốt, có thể nói lý do để đả kích Khang Tư đã không còn nữa. Liên đội trưởng liên đội bốn kia sau khi suy nghĩ cẩn thận sự khác nhau giữa Tân Thành và dân chúng Tân Thành, sắc mặt khó coi ngồi xuống.

Sư đoàn trưởng cười dài nói:

- Nếu đã như vậy, nay Bổn quan theo luật bổ nhiệm Thiếu tá Khang Tư làm Liên đội trưởng Liên đội năm Lữ đoàn năm, mà bởi vì Thiếu tá Khang Tư giải cứu thành công mấy vạn dân chúng Tân Thành từ trong tay quân Sơn Việt Tộc an toàn trở về, dựa theo tính toán quân công của đế quốc, tạm thời thăng chức Thiếu tá Khang Tư lên hàm Thượng tá, chờ sau khi báo cáo đế đô trở lại mới đổi lại quân hàm chính thức, mọi người không có ý kiến gì chứ?

Đối với sự bổ nhiệm này, không có người nào phản đối, một Liên đội trưởng không có quân thì có ích lợi gì? Hơn nữa còn phải chờ đế đô bổ nhiệm quân hàm thật? Hắc hắc, đế đô nay loạn thành từng đoàn, chờ đến lúc nhận được lệnh bổ nhiệm tới cũng không biết quang cảnh lúc đó đã trở thành dạng gì, như vậy cứ ôm quân lương hàm Thiếu tá mà ăn cả đời đi.

Còn Khang Tư thì lại đang sững sờ, chỉ một chút chuyện nhỏ như vậy mà mình liền được thăng lên hàm Thượng tá sao? Theo lý không phải sau khi kiểm tra xác minh quân công mới có thể thăng chức sao? Tại sao mới nói mấy câu liền đề bạt mình?

Hơn nữa Khang Tư vốn rất bội phục cách tính công huân cùng sự nghiêm khắc của quân đội đế quốc, hắn lại không nghĩ tới cách tính công huân này lại có lúc không được người tuân theo.

Thấy không ai lên tiếng, Sư đoàn trưởng lập tức nói:

- Nếu như vậy, lệnh bổ nhiệm chính thức hiệu lực.

Vừa nói xong móc từ trong một túi da dê nhỏ một quân hàm Thượng tá, đưa cho Khang Tư. Thấy điều này, các sĩ quan kể cả năm Thiếu tướng kia đều nhíu mày, cảm giác tất cả chuyện này Sư đoàn trưởng đã sớm chuẩn bị ổn thỏa rồi, chẳng lẽ hội nghị lần này chính là thăng chức cho tiểu tử Khang Tư đến từ đế đô này? Vậy những người ở đây chỉ đến làm nền thôi sao?

Nghĩ vậy, sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Quan sát Khang Tư nhận lệnh bổ nhiệm, sau đó thay quân hàm, Sư đoàn trưởng mới cười nói:

- Thượng tá Khang Tư! Không biết Đội phòng vệ của ngươi hiện tại có bao nhiêu người rồi?

Nghe nói như thế, tất cả mọi người sửng sốt, các sĩ quan cấp tá có chút hoài nghi đầu óc Sư đoàn trưởng bị hủy rồi sao, quân chính quy của Liên đội năm toàn quân bị diệt, còn lại chỉ có mấy đội thành vệ thì làm gì? Chẳng lẽ chuyển đội thành vệ thành tân binh của Liên đội? Dựa vào đám tàn binh già yếu này vực dậy Liên đội năm sao? Vậy mà hắn cũng dám nghĩ ra.

- Tám... À! Một vạn một ngàn người. (11000 người) Khang Tư tính cả ba nghìn binh đinh mà Uy Kiệt thống lĩnh bảo vệ dân chúng Tân Thành, mặc dù bọn họ không thể so sánh với tám ngàn người thủ thành nhiều ngày kia, nhưng dù sao bọn họ cũng là thành viên đội thành vệ.

- Cái gì?! Một vạn một ngàn người! Ta khinh! Đội thành vệ cùng cấp với một Liên đội sao! Vậy Tân Thành có trên trăm vạn dân chúng à?

Các sĩ quan lập tức kêu to gọi nhỏ loạn lên.

Sư đoàn trưởng hiển nhiên cũng không nghĩ tới đội thành vệ của Khang Tư lại có tới trên vạn người! Trên mặt đầu tiên là giật mình, sau đó biến thành vui mừng lẫn sợ hãi, hắn rất cao hứng ghé sát lại thấp giọng nói:

- Thượng tá Khang Tư! Nhân số đội cảnh vệ bộ chỉ huy Sư đoàn rất là thiếu, không biết có thể trợ giúp một chút người hay không? Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi, dù sao chúng ta còn là đồng bạn buôn bán tốt mà.

Khang Tư sửng sốt, sau đó thấy Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn năm đi tới bên cạnh không lên tiếng nhìn mình cười hì hì, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra hai vị cấp trên trực tiếp đối với mình tốt như vậy là nhìn trúng đội thành vệ trong tay mình. Bất quá bọn họ có thể trực tiếp ra lệnh điều chuyển bộ đội của mình mà, tại sao lại...

Thấy vẻ mặt cùng thần thái kích động của những sĩ quan này, Khang Tư nhất thời hiểu rõ, hiện tại là thời đại nào, binh lính trong tay chính là tư binh của chủ quan, những người khác căn bản không thể điều động.

Nghĩ đến dân chúng Tân Thành đều tập trung ở ngoại ô Tỉnh, binh đinh thủ hạ của mình hẳn sẽ rất vui mừng ở lại tỉnh thành.

Khang Tư vừa định đáp ứng đột nhiên nghĩ tới chuyện tình mà bọn họ đã kể rõ, đế quốc sắp nội loạn đến nơi, mà không nói đến địa phương khác, chỉ riêng chuyện Sơn Việt quốc đã xâm lược quy mô lớn, đế quốc có thể nói đang ở vào tình cảnh phong ba bão táp (bếp bênh không ổn định). Như Lữ đoàn trưởng nói, trong thời loạn nắm tay ai to người đó làm vua, mình cũng cần phải chú ý lợi ích của mình một chút mới được.

- Ồ! Xin trưởng quan yên tâm, hạ quan sẽ không để trưởng quan thất vọng. Thấy hai thủ trưởng chăm chú nhìn mình không nháy mắt, Khang Tư không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

Không có được câu trả lời tại chỗ, Lữ đoàn trưởng cùng Sư đoàn trưởng trên mặt đều lộ ra thần sắc thất vọng, bất quá nghĩ tới chuyện như vậy, Khang Tư dù sao cũng phải trở về thương lượng một chút, nên cũng tạm thời bỏ qua.

Sư đoàn trưởng sau khi ho khan một tiếng rồi nói với mọi người:

- Lần này triệu tập mọi người đến đây, ngoại trừ việc thông báo tin tức Sơn Việt quốc đã xâm lấn sang nước ta, còn quyết định vấn đế địa phương trú đóng của các vị.

Các sĩ quan vốn đang ầm ầm ĩ ĩ tranh luận lập tức một mảnh yên tĩnh, ánh mắt tập trung lên bản đồ tỉnh Hải Tân trên tường phía sau Sư đoàn trưởng.

Sư đoàn trưởng nhìn trên bản đồ một chút rồi nói:

- Ta thấy dựa theo địa giới mà các vị hiện có, cả quận phủ giao cho các ngươi phụ trách, đồng thời, bởi vì Sơn Việt quốc xâm lược quy mô lớn, chúng ta cần một lượng lớn quân đội mới có thể đuổi được Sơn Việt quốc đi, cho nên bộ chỉ huy Sư đoàn đặc biệt cho phép các ngươi chiêu mộ binh đinh tại nơi đóng quân, cũng bởi vì vật tư kinh phí của bộ chỉ huy Sư đoàn thiếu thốn, chấp thuận cho các ngươi tại địa phận của mình trưng thu các khoản thuế để giải quyết vấn đề quân phí.

Các sĩ quan ở đây vẻ mặt đều hài lòng gật đầu, chỉ có mấy Lữ đoàn trưởng sắc mặt trở nên khó coi.

Khang Tư thất kinh, chiêu mộ đinh binh là do Quân bộ đế quốc phụ trách, mà trưng thu thuế vụ lại do tỉnh phủ tại địa phương phụ trách, hai quyền lực lớn này lại có thể bị Sư đoàn trưởng thâu tóm rồi trao quyền? Chẳng lẽ Sư đoàn trưởng không biết hắn căn bản không có quyền lực này sao? Chứ đừng nói đến quyền trao quyền.

Lữ đoàn trưởng kéo Khang Tư ngồi xuống rồi nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Khang Tư, nhỏ giọng nói:

- Không có gì kinh ngạc, việc này mấy ngày trước đã sớm thương nghị ổn thỏa rồi.

- Thương nghị ổn thỏa?

Khang Tư không thể tin được bọn lại có dũng khí thương nghị loại chuyện sẽ bị diệt tộc này.

- Có cái gì ghê gớm đâu, những Lữ đoàn trưởng Sư đoàn trưởng chúng ta ngoại trừ một bộ chỉ huy Lữ đoàn và bộ chỉ huy Sư đoàn cảnh vệ ra, cũng không có quân đội trực thuộc khác, mà những Liên đội trưởng này mặc dù nắm giữ thực quyền, nhưng không có danh phận, không dám trực tiếp phạm thượng. Nếu đôi bên đều có điều cố kỵ, vậy thẳng thắn học theo phương thức đám quý tộc phân đất phong hầu, sau đó chờ xem người nào bản lĩnh cao cường thôi.

Lữ đoàn trưởng cười nói.

- Ách! Lúc này tất cả Liên đội trưởng đều ở đây, chỉ cần giam giữ bọn họ chẳng phải là..

Khang Tư nói đến đây, đột nhiên ngậm miệng, bởi vì nếu làm như vậy, chỉ có một mình Sư đoàn trưởng được lợi, mấy Lữ đoàn trưởng khẳng định sẽ bị Sư đoàn trưởng ném sang một bên.

Lữ đoàn trưởng sau khi liếc mắt nhìn Sư đoàn trưởng trên đài một cái rồi cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng Sư đoàn trưởng không muốn sao? Đáng tiếc các Liên đội trưởng cũng không phải đồ đần, tất cả đều dẫn theo quân đội đến, giam giữ bọn họ sao? Hừ hừ! Tỉnh thành lập tức biến thành đống đổ nát ngay. Nói không chừng những tướng quân như chúng ta kể cả đám Liên đội trưởng đều sẽ bị những sĩ quan cấp tá thủ hạ nắm binh, có dã tâm nhân cơ hội mà mưu hại.

Khang Tư lúc này mới hiểu được, tại sao tất cả các Liên đội đều tập trung tại tỉnh thành, thật đúng là không có ai là kẻ đần cả. Bất quá Khang Tư lập tức kỳ quái hỏi:

- Chẳng lẽ tài liệu hộ tịch quân binh ở đế đô bị hủy, binh lính lập tức không kiêng nể gì? Theo lý mà nói loại tài liệu quan trọng này làm sao không được sao chép ra chứ?

- Hắc hắc! Khi tin tức Tàng binh các bị hủy truyền ra, mọi người còn không dám dị động, bởi vì tất cả mọi người đều biết đế quốc khẳng định có tồn tại tài liệu phân chia. Bất quá tin tức mới nhất truyền khắp đế quốc: Tẩm cung hoàng đế bị thiêu đốt thành tro tàn, nếu như không phải hoàng đế đang ở địa phương khác dưỡng bệnh, sợ rằng cũng đã bị chết cháy rồi.

Lữ đoàn trưởng cười nói.

Tẩm cung hoàng đế bị thiêu đốt thành tro tàn?

Khang Tư cả người ngốc trệ, địa phương an toàn nhất đế quốc là đế đô, địa phương an toàn nhất đế đô là hoàng cung, mà địa phương an toàn nhất hoàng cung chính là tẩm cung, ngay cả tẩm cung cũng có thể bị thiêu hủy? Cấm vệ quân đều là ăn phân mà lớn lên sao?

- Ha ha! Khi ta nghe được tin tức này cũng khiếp sợ giống như ngươi, bất quá ngẫm lại nhiều địch nhân ẩn núp trong các ngành nghề như vậy, làm ra một sự kiện lớn thế này cũng không phải không có khả năng.

Lữ đoàn trưởng bất đắc dĩ cười một chút rồi tiếp tục nói:

- Ngươi cũng biết tẩm cung hoàng đế là nơi cất giấu những điều cơ mật nhất, bây giờ tẩm cung bị thiêu hủy, cũng chứng tỏ những cơ mật đó đã biến mất, tin rằng hộ tịch quân binh được sao chép cũng ở trong đó.

- Ách! Các tỉnh phủ không phải cũng có tài liệu hộ tịch quân nhân trong tỉnh sao? Chỉ cần thu hồi những tài liệu đó là được mà.

Khang Tư vẫn không thể tin được cả quân đội đế quốc lại có thể bởi vì chuyện hộ tịch mà đi theo các sĩ quan phản loạn.

- Hắc hắc! Tỉnh phủ lưu trữ tài liệu này sao? Ngươi ngẫm lại xem những sĩ quan đóng quân ở đó đã nuôi khát vọng trở thành quân phiệt từ lâu sẽ chịu để cho tài liệu đó tồn tại sao?

Lữ đoàn trưởng cười lạnh nói.

Khang Tư không nói gì, các sĩ quan đã quyết tâm trở thành quân phiệt, đương nhiên sẽ không để cho loại tài liệu đó tồn tại. Xem ra mất đi sự quản chế, quân đội đế quốc rất nhanh sẽ chuyển thành tư quân của chủ quan.

Chứng kiến thần sắc Khang Tư, Lữ đoàn trưởng thở dài nói:

- Ngươi cũng đừng trách chúng ta chia cắt tỉnh Hải Tân, một là thủ trưởng như chúng ta không trực tiếp khống chế quân đội trong tay, không thể kìm hãm hay khống chế bọn họ, thứ hai cũng là vì có thể ngăn cản quân địch xâm lược càng thêm hữu hiệu.

Khang Tư nháy mắt mấy cái, không hiểu chia cắt tỉnh Hải Tân thì làm sao có thể ngăn cản quân địch xâm lược.

Lữ đoàn trưởng cười nói:

- Lấy nơi bọn họ đóng quân cấp cho bọn họ, trở thành lãnh địa của bọn họ muốn làm gì thì làm, khẳng định bọn họ sẽ liều chết chống cự địch nhân, phải biết rằng chó bảo vệ nhà là chó hung ác nhất. Nếu không sợ rằng địch nhân còn chưa đến, không phải bỏ chạy thì cũng đầu hàng. Đây coi như là vì đế quốc mà phục vụ đi.

Khang Tư mở to hai mắt nhìn, đây chính là quân phiệt cát cứ sao. Lữ đoàn trưởng hiển nhiên cũng biết Khang Tư muốn nói gì, cười gật đầu nói:

- Không sai, hành động như vậy là quân phiệt cát cứ, nếu mà là trước đây, đội hiến binh đã sớm bắt chúng ta lại rồi, nhưng hiện tại căn bản là không ai đi quản.

Lữ đoàn trưởng ngẫm nghĩ một chút nói tiếp:

- Ta dám khẳng định, hiện tại cả đế quốc ba mươi hai tỉnh, ngoại trừ đế đô và các tỉnh gần trung ương ra, những tỉnh khác cũng lâm vào tình trạng quân phiệt cát cứ. May là tỉnh chúng ta không có quân chính quy tồn tại, nếu không cũng không tới lượt chúng ta chia cắt.

Khang Tư không nói gì, đế quốc mất đi khả năng kìm hãm quân đội hiển nhiên sẽ biến thành tư quân của chủ quan, sự thật như thế, không ai có thể thay đổi. Nguồn:

Đế quốc rơi vào thời kỳ chiến loạn, cừu nhân của mình kẻ giả mạo Song đao Đường Lang kia không biết thân ở nơi nào, đã như vậy hắn còn có thể chờ đợi ở một đế quốc đang chiến loạn này sao? Có lẽ mình dẫn theo thân tín trở lại bán đảo Phi Ba mới là lựa chọn tốt nhất?

Thấy Khang Tư trầm tư, Lữ đoàn trưởng trầm ngâm một chút thấp giọng nói:

- Năm nghìn bộ trang bị tiêu chuẩn quân đế quốc, đổi cho ta ba nghìn binh lính đã trải qua kinh nghiệm chiến đấu.

Khang Tư nghe vậy sửng sốt, chứng kiến ánh mắt Khang Tư, Lữ đoàn trưởng cười nói:

- Chê ít? Có thể thương lượng, bất quá nhất định phải là ba nghìn lão binh đã trải qua chiến đấu, ta biết đội thành vệ kia của ngươi đều là lão binh đã trải qua huyết chiến, hai ngàn cũng được, hay một ngàn cũng không thành vấn đề. Có những lão binh này tồn tại, ta có thể dựa vào bọn họ để bảo vệ địa bàn cùng đào tạo ra một nhóm tân binh nữa. Giá cả tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần ngươi nói một tiếng.

Khang Tư phát ngốc tại chỗ, nghe ngữ khí Lữ đoàn trưởng, đội thành vệ của mình giống như hàng hóa vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, muốn bán thế nào liền bán như thế.

Khang Tư không thể lập tức trả lời không thể làm gì khác hơn đành nói:

- Xin cho hạ quan trở lại thương lượng với thủ hạ một chút đã.

Lữ đoàn trưởng gật đầu, tiếp theo rất lơ đãng nói:

- Ngươi bây giờ cũng nên thay đổi một chút, không cần để ý tới cái đám Tham mưu trưởng hay Trưởng hiến binh gì gì đó, ở thời loạn này, chỉ cần ngươi có thể nắm binh lính trong tay, bọn họ chỉ là thuộc hạ của ngươi mà thôi. Ngươi nhìn xem hội nghị lần này có người nào là Phó quan xuất hiện không?

Nói đến đây, Lữ đoàn trưởng vẻ mặt kiêu ngạo, mặc dù trước kia mình mượn sức đám Tham mưu trưởng kia lôi kéo thành huynh đệ, hơn nữa thuần phục cùng một chủ tử, bình thường có việc đều cùng bọn họ thương lượng, nhưng bây giờ bắt đầu thời loạn, chỉ cần khống chế vững vàng quân đội trong tay, mình chính là anh cả duy ngã độc tôn, mấy tên giúp việc kia chỉ có thể làm thuộc hạ nghe lệnh mà làm.

Cứ như vậy, mình trong lòng chủ tử cũng càng trở nên có trọng lượng hơn đây?

Hội nghị rất nhanh chấm dứt, Sư đoàn trưởng chia cắt tỉnh Hải Tân thành ba mươi mốt phần, mỗi Liên đội trưởng cùng Lữ đoàn trưởng, kể cả Sư đoàn trưởng cũng đều có được một phần. Liên đội trưởng chiếm được quận phủ làm nơi đóng quân, Sư đoàn trưởng chiếm cả tỉnh thành, những Lữ đoàn trưởng lâu la thì đạt được mấy huyện phủ xung quanh tỉnh thành.

Lần chia cắt này có thể nói năm địa bàn của năm Lữ đoàn trưởng là ít nhất trong mọi người, bất quá bởi vì gần tỉnh thành, kinh tế rất phát đạt, cho nên mấy Lữ đoàn trưởng không có ý kiến gì.

Liên đội trưởng cũng không có ý kiến, trước kia không thể hạ thủ với huyện phủ giờ đều rơi vào trong tay bọn họ, hơn nữa bọn họ được quyền chiêu mộ binh lính và trưng thu thuế, ở trên địa bàn của mình bọn họ hoàn toàn chính là một hoàng đế muốn làm gì thì làm, đối với đãi ngộ này, tuyệt đối không có bất cứ ý kiến gì.

Hơn nữa vừa nghĩ đến có thể tự do chiêu mộ binh lính, sự đố kỵ nảy sinh do Khang Tư có trên vạn binh lính đội thành vệ đã hoàn toàn biến mất, một vạn người rất giỏi sao? Lão tử tùy thời có thể chiêu mộ cả một sư đoàn!

Lần chia cắt này, béo bở nhất chính là Sư đoàn trưởng, cả tỉnh thành rơi vào trong tay Sư đoàn trưởng, nhiều người nhiều thuế, hơn nữa Sư đoàn trưởng lại còn vì mọi người không coi trọng đế quốc, cho rằng sau này đế quốc sẽ không tiếp tục phụ trách vật tư cho bộ đội cấp dưới nữa, đến lúc đó dễ dàng nắm giữ toàn quyền phân phối vật tư. Nhìn bộ dáng cười gian của hắn, chỉ sợ hắn có môn lộ nào đó kiếm ra vật tư đây.

Trong ba mươi mốt quân phiệt thì địa bàn lớn nhất chính là Thượng tá mới thăng chức Khang Tư rồi, bất quá tuyệt đối không có bất luận kẻ nào đố kỵ với hắn, bởi vì địa bàn của Khang Tư là quận Văn Tân, cùng với ba quận chỉ tồn tại trên bản đồ, thực tế đã sớm trở thành lãnh địa của Sơn Việt Tộc.

Khang Tư nắm giữ bốn quận trong tay liền được mọi người nhiệt liệt chúc mừng, bất quá nhìn bộ dáng bọn họ không ngừng cười trộm cũng biết, bọn họ hiện tại đang có chút hả hê, bởi vì quận Văn Tân bị Sơn Việt chiếm, nói cách khác Khang Tư căn bản không có địa bàn, là một người không có căn cứ, trong đầu mọi người đều bắt đầu tự hỏi làm cách nào có thể thâu tóm trên vạn người trong đội thành vệ của Khang Tư.

Chứng kiến Lữ đoàn trưởng nguyên vốn định dùng năm nghìn bộ trang bị đổi lấy một ngàn người nay đột nhiên đổi giọng, trực tiếp yêu cầu Khang Tư điều năm nghìn người đến bộ chỉ huy Lữ đoàn chờ lệnh, hơn nữa mấy Lữ đoàn trưởng khác cũng tiến đến bên cạnh nói nếu như Khang Tư không thể nuôi sống nhiều thủ hạ như vậy, bọn họ nguyện ý làm giúp, không đợi Khang Tư bày tỏ thái độ, cũng đã thống nhất bằng miệng chia cắt hơn một vạn người của Khang Tư đến nỗi không còn một ai.

Thấy điều này, Khang Tư không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, những người này cũng quá thực dụng đi?

Mà Sư đoàn trưởng ở một bên trong lòng cười nhạo một trận thầm nói: “Các ngươi mấy tên gia hỏa này sao ngu ngốc quá vậy? Ta quan hệ tốt với Khang Tư, thật sự là bởi vì thân phận đế đô của hắn?”

“Không biết tường tận về Khang Tư mà còn ở nơi này đục nước béo cò. Không thể nuôi sống binh lính? Trò cười! Chỉ bằng việc ta cùng hắn buôn bán là ta có thể kiếm đủ tiền nuôi sống mấy vạn người, hắn tài đại khí thô (tiền nhiều giả nghèo) còn để ý mấy chuyện đó sao? Ta chính vì biết hắn không thèm để ý, mới trực tiếp cấp bốn quận kia cho hắn đó.”

Hội nghị chấm dứt, mọi người đều triệu tập nhân mã chạy về nơi đóng quân tác oai tác quái. Thấy Khang Tư đi ra, Tương Văn, Áo Kha Nhĩ đã sớm chờ từ lâu, trước tiên ánh mắt đặt trên quân hàm Thượng tá của Khang Tư, chứng kiến quân hàm Thượng tá, cũng lộ ra ý tứ khác nhau, nhưng biểu hiện tươi cười giống nhau.

Trở lại nơi tạm thời, mọi người lập tức vây quanh chúc mừng, sau khi một phen náo nhiệt, Tương Văn lo lắng hỏi:

- Đại nhân! Ngoại trừ quân hàm Thượng tá cùng chủ quan Liên đội năm ra, ngài còn chiếm được phong thưởng gì không?

Đám người Áo Kha Nhĩ vẻ mặt cũng khát vọng nhìn Khang Tư.

Khang Tư cười khổ nói:

- Quận Văn Tân cùng ba quận đã bị Sơn Việt Tộc chiếm đều trở thành nơi trú đóng của ta.

Người khác nghe nói như thế còn không có phản ứng, Áo Kha Nhĩ đã mẫn cảm nhận thấy Khang Tư nói không phải của Liên đội năm mà là “nơi trú đóng của ta”, trong mắt thần sắc chợt lóe, đương nhiên, hết thảy những chuyện này đều rơi vào trong mắt Uy Kiệt đang len lén quan sát thần sắc mọi người.

- Cái gì?! Chẳng lẽ bộ chỉ huy Sư đoàn muốn cho đại nhân thu phục mấy quận đó sao? Chúng ta có chút người như vậy mà!

Tương Văn vẻ mặt tức giận kêu lên.

- Không phải! Ôi! Mới rồi Sư đoàn trưởng phân chia tỉnh Hải Tân cho ta, tất cả Liên đội trưởng cùng Lữ đoàn trưởng, Sư đoàn trưởng đều chiếm giữ một khối địa bàn.

Khang Tư liền kể lại tình hình trong hội nghị cho mọi người.

- Cái gì? Quyền chiêu binh trưng thuế? Đây không phải quân phiệt cát cứ sao?

Áo Kha Nhĩ lập tức vui mừng lẫn sợ hãi nhảy dựng lên, hắn thật sự rất vui mừng, ngày trông đêm mong đến bao giờ mới tới thời cơ của mình, đến khi nào đế quốc nội loạn! Trời không phụ tộc của ta a! Bất quá hắn rất nhanh phát hiện vẻ mặt nghi hoặc của mọi người đang nhìn mình, Áo Kha Nhĩ vội vàng giải thích:

- Ta thực sự rất cao hứng, như vậy đại ca có thể tạo nên sự nghiệp hùng vĩ đây!

Nghe nói như thế, thân tín của Khang Tư cũng vui mừng hơn, thành thật mà nói bọn họ đối với đế quốc căn bản không có tâm trung thành, thấy thời loạn xuất hiện, đại nhân nhà mình có thể thừa thế mà lên, dù sao đều là chuyện vui mừng. Về phần thân tín của Áo Kha Nhĩ, bọn họ đương nhiên có cùng lý do vui mừng giống như Áo Kha Nhĩ.

Dĩ nhiên, mọi người chưa từng vì đạt được bốn quận làm nơi trú địa mà vui mừng, kẻ ngốc cũng biết chỉ với chút người này căn bản không phải đối thủ của quân Sơn Việt Tộc đang ùn ùn kéo tới không ngớt, lãnh địa bốn quận kia quả thật nói cho dễ nghe chính là lâu đài trên không mà thôi.

Khang Tư chứng kiến bộ dáng thủ hạ, trong lòng thầm thở dài, xưng hùng nghiệp bá? Mình cũng không có hứng thú.

Nghĩ vậy, Khang Tư sửng sốt, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, mình hình như không cảm thấy hứng thú với chuyện tình gì, rèn luyện thân thể chỉ là vì thói quen theo đuổi thời khắc sinh tồn đã ăn vào xương tủy, mà huấn luyện binh lính cũng là một loại thói quen sau khi trở thành trưởng quan sinh ra. Tất cả chuyện đó cũng giống như thói quen há miệng ăn cơm, mà không phải hứng thú của mình.

Trước kia mình cố gắng, là vì sinh tồn, bây giờ có được con đường buôn lậu, tay nắm sinh tử của hơn mười vạn người, mình căn bản không còn nguy cơ sinh tồn, vậy cái mình cảm thấy hứng thú là gì?

Khang Tư rất nhanh ném lối suy nghĩ mê hoặc này sang một bên, bắt đầu chú ý Uy Kiệt đang báo cáo tin tình báo thu thập được. Tin tình báo của Uy Kiệt cũng không kể lại rõ ràng chi tiết, cùng với tin tức Khang Tư nghe từ Lữ đoàn trưởng không sai biệt lắm. Khang Tư biết đây cũng là chuyện không có biện pháp, bởi vì tuyệt đại bộ phận mật vệ đều bố trí ở Sơn Việt Tộc, ngược lại quên mất tin tình báo ở đế quốc mình.

Bất quá đám người Áo Kha Nhĩ, Tương Văn lại nghe được mùi vị tươi mới, Áo Kha Nhĩ lại càng tự hỏi chính mình phải làm như thế nào để ngay lúc bắt đầu thời loạn kiếm được lợi ích.

Nghe tới tẩm cung hoàng đế bị thiêu hủy, tất cả mọi người bĩu môi, ngay cả An Đạt cũng rất khinh thường nói:

- Chuyện này mà cũng còn muốn điều tra? Hơn nữa căn bản không có bất cứ kết quả gì? Khẳng định là đám thê thiếp, cung nữ cùng thái giám bị người mua chuộc làm chuyện tốt, thật cứ nghĩ rằng không ai có thể có khả năng ẩn núp trong tẩm cung sao? Nếu như vậy, hoàng đế đế quốc đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi!

Bất quá lời này vừa ra đã bị Tương Văn vội vàng đá cho một cước.

Áo Kha Nhĩ lưng toát mồ hôi lạnh chuẩn bị nói gì đó thay đổi đề tài, nhưng lập tức phát hiện mọi người căn bản không có để ý, ngược lại đề tài vừa chuyển, cái gì hoàng đế bị bệnh không thể qua khỏi hay những lời đại nghịch bất đạo cũng được cái đám không biết sống chết này nói ra.

Áo Kha Nhĩ sau khi sửng sốt một chút không nhịn được cười tự giễu, mình có phải quá cẩn thận hay không? Nơi này căn bản không ai lại dám đem chuyện mạo phạm hoàng đế làm chuyện kể a.

Tình báo rất nhanh báo cáo xong, Uy Kiệt tổng kết nói:

- Đại nhân! Từ những điểm này có thể nói âm mưu đã được chuẩn bị từ lâu, hơn nữa có thể kết luận có giới cao tầng quyền quý của đế quốc tham dự, cuối cùng mới dẫn đến sự kiện tài liệu hộ tịch của quân binh toàn bộ bị thiêu hủy. Xem ra đế quốc sắp bị chia năm xẻ bảy rồi, hy vọng đại nhân sớm đưa ra quyết định.

Khang Tư gật đầu:

- Ừ! Trước tiên bố trí đại bộ phận lực lượng tình báo ở bốn phía xung quanh chúng ta, sau đó mở rộng ra khắp cả nước, cuối cùng...

Khang Tư còn chưa nói hết, một thân vệ chạy vào bẩm báo:

- Đại nhân! Sứ giả của Sư đoàn trưởng tới bái kiến.

141. Chương 141: Gặp Lại Huynh Đệ. (1+2+3)

- Sứ giả của Sư đoàn trưởng tới.

Khang Tư sửng sốt, bất đắc dĩ nói:

- Mời vào!

Hắn biết sứ giả của Sư đoàn trưởng tới để làm gì. Một sĩ quan quân hàm Thiếu tá bước vào, hắn hướng Khang Tư thi lễ rồi cười nói:

- Thượng tá các hạ! Sư đoàn trưởng đại nhân dặn hạ quan đến hỏi, kết quả thương nghị ở phòng họp thế nào rồi. Nếu đã xác định, Sư đoàn trưởng đại nhân mời các hạ đi trước đến sư đoàn bộ thương thảo.

- À! Đang còn bàn bạc, vất vả ngươi một chuyến rồi, xin trở về nói cho Sư đoàn trưởng đại nhân, nếu có kết quả, ta lập tức đến bái kiến Sư đoàn trưởng đại nhân ngay.

Khang Tư gật đầu nói.

Viên Thiếu tá nhìn mọi người, thấy rõ ràng là đang thương nghị, liền gật đầu cười nói:

- Nếu như vậy, hạ quan xin phép trở về bẩm báo với Sư đoàn trưởng đại nhân.

Hắn cũng hiểu rõ nhiệm vụ của mình chính là thúc giục một chút, hơn nữa tại đây nếu bộ đội của các Liên đội trưởng muốn trở mặt, Sư đoàn trưởng cũng không có biện pháp. Biết thế nên khi viên Thiếu tá nói xong liền gật gật đầu cáo lui.

- Đại nhân! Sư đoàn trưởng nói thương nghị chuyện gì thế? Có vấn đề gì sao?

Tương Văn tò mò hỏi.

Áo Kha Nhĩ trong lòng khen ngợi Tương Văn thật đúng là tri âm, mình đang muốn hỏi, hắn đã mở miệng, thật sự là quá khéo?

- Còn có thể có chuyện gì, hắn muốn ta điều một đám lính cấp cho hắn.

Khang Tư lắc đầu cười nói.

- Cái gì? Điều này sao được! Bọn lính này do chúng ta tự tay huấn luyện, chúng là tiền vốn lập nghiệp của chúng ta, làm sao có thể điều cho hắn được!

Tương Văn lập tức nhảy dựng lên kích động nói.

Mọi người đều gật đầu cho là đúng. Đặc biệt là Áo Kha Nhĩ, hiện tại hắn đang cùng Khang Tư ngồi chung một con thuyền, đương nhiên hắn hy vọng Khang Tư lớn mạnh càng nhanh thì hắn càng an toàn.

Thấy mọi người cùng chung ý kiến, Khang Tư bất đắc dĩ nói:

- Các ngươi có nghĩ tới không? Dân chúng Tân Thành đã được bố trí ổn thỏa ở vùng ngoại thành của tỉnh thành, nơi đó cũng là địa bàn của Sư đoàn trưởng, mà trú địa của chúng ta lại đang nằm trong tay Sơn Việt

tộc. Các ngươi nói coi, bọn binh sĩ có nguyện ý bỏ lại phụ lão để tham gia quân ngũ, đi theo chúng ta thu phục Tân Thành không?

Mọi người cười ầm lên. Điều này còn phải nghĩ sao? Ngu ngốc cũng biết chọn hướng nào. Sắc mặt mọi người cũng không còn tốt nữa. Ngẫm lại, trong một vạn một ngàn người, có tám ngàn là lão binh trưởng thành trong chiến đấu, như thế binh lính cường hãn thoáng cái không còn, không thống khổ mới là lạ.

Áo Kha Nhĩ có chút ủ rũ, nguyện vọng thăng quan của hắn chẳng những đã không thể thực hiện, thậm chí còn không có vốn để trở về!

"Đáng thương là các thân vệ của ta! Đã chết trận gần hết, mà những tên may mắn còn tồn tại, mới được lên làm sĩ quan, hiện tại lại trở thành binh sĩ, khẳng định đối với mình sẽ sinh ra oán giận, thật sự là đau đầu."

Mọi người lập tức yên tĩnh, tất cả đều tự hỏi sự tình, Tương Văn đột nhiên lại nhảy dựng lên:

- Đại nhân! Chúng ta còn có binh lính xuất thân nô lệ đó! Thân phận bọn họ ở trong tay đại nhân, chỉ có thể đi theo chúng ta. Có những người này, chúng ta chiêu mộ thêm một số người nguyện ý đi theo chúng ta, chúng ta còn có thể thành lập một biên chế liên đội đầy đủ. Ta không tin nhiều người như vậy lại không có ai muốn theo quân đội kiến công lập nghiệp.

Áo Kha Nhĩ lập tức tinh thần phấn chấn, vỗ tay nói:

- Đúng vậy! Nhiều người như vậy, khẳng định có rất nhiều người nguyện ý nhập ngũ kiến công lập nghiệp! Hơn nữa cho dù toàn bộ đều không muốn cũng không quan hệ, chỉ riêng binh lính xuất thân nô lệ có ba ngàn người, cũng đủ xây dựng lại liên đội thứ năm!

Áo Kha Nhĩ lúc ấy đang phụ trách kiểm kê nhân số, binh lính xuất thân nô lệ còn tồn tại nhiều hay ít, hắn đều nắm rõ.

- Ha ha! Đúng vậy! phải làm như thế!

Tất cả mọi người hoan hỉ cười rộ lên.

Thấy mọi người đều cùng một ý, Khang Tư liền gật đầu nói:

- Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, thì hãy nói cho bọn binh sĩ được biết.

Khang Tư vừa nói xong, bên ngoài đột nhiên có người lên tiếng, thanh âm có vẻ quen thuộc:

- Chờ một chút, chờ một chút!

Khang Tư nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên kinh ngạc đứng bật dậy:

- Âu Khắc! Sao ngươi lại tới đây? Lãnh địa phát sinh chuyện gì sao?

Người vừa xuất hiện đúng là Âu Khắc.

Tương Văn cùng các thân tín của Khang Tư rối rít chào hỏi Âu Khắc, rồi đều lo âu nhìn hắn, bởi vì Âu Khắc phụ trách lãnh địa, hiện tại lại chạy tới đây, khẳng định lãnh địa phát sinh ra chuyện gì rồi!

Áo Kha Nhĩ lập tức hỏi nhỏ Tương Văn:

- Tương Văn đại tỷ! Vị này là tổng quản...

Tương Văn thuận miệng nói:

- Là một trong năm thân vệ sớm nhất dưới trướng của đại nhân ta, phụ trách sự vụ lãnh địa của đại nhân!

Áo Kha Nhĩ gật gật đầu, năm thân vệ sớm nhất dưới trướng Khang Tư. Cũng chính là người thân tín rồi, Tương Văn cùng với Uy Kiệt hắn là một trong số đó. Vậy còn hai người nữa là ai? Nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ tiếp tục hỏi:

- Tương Văn đại tỷ! Năm đại thân vệ là những ai thế?

Tương Văn buột miệngnói:

- Năm đại thân vệ của đại nhân là ta, Uy Kiệt, Âu Khắc đại thúc, và còn có Lôi Đặc, Lôi Khải là huynh đệ song sinh.

- Ồ! Hóa ra Tương Văn đại tỷ cũng là một trong năm đại thân vệ a, khó trách lợi hại như thế. Đúng rồi! Huynh đệ song sinh kia sao không đi cùng đại ca? Hay là đang ở lại lãnh địa?

- Đúng vậy! Hai tên ngu ngốc kia chỉ biết ăn ngủ và đánh nhau, đại nhân sợ bọn họ gây phiền toái, nên bảo bọn họ ở lại lãnh địa rồi.

Tương Văn tùy ý nói. Lời này lập tức đã làm cho Áo Kha Nhĩ có nhận thức sai lầm với Lôi Đặc, Lôi Khải.

Nhìn thần sắc mọi người, Âu Khắc cười nói:

- Đại nhân! Lãnh địa rất thuận lợi, thuộc hạ lần này đến, là vận chuyển vật tư cho đại nhân. Vốn sớm đã có thể gặp đại nhân, không nghĩ tới trên đường lại bị người làm khó dễ, trực tiếp bị bắt giữ. Tôi đã đưa ra mặt mũi của Sư đoàn trưởng, không ngờ lại bị đưa đến tỉnh thành, chỉ tiếc là vật tư bị những tên khốn trên đường cướp đi một nửa.

Vốn đang muốn đi tìm đại nhân, nhưng được biết, sau sự kiện ở đế đô đại nhân đã xuất hiện tại tỉnh thành, đang tại tỉnh thành nghĩ ngơi.

Nghe Âu Khắc nói, Áo Kha Nhĩ trong lòng sửng sốt. "Vận chuyển rất nhiều vật tư cấp cho liên đội mà Khang Tư làm tham mưu? Lượng vật tư chỉ sợ là để cấp cho một trăm ba mươi tên thân vệ sử dụng."

"Nhưng vật tư cho hơn một trăm người có thể bị bắt giữ sao? Hơn nữa đưa ra tên của Sư đoàn trưởng vẫn bị cướp đi một nửa?"

"Phải biết rằng hiện tại tên tuổi của Sư đoàn trưởng đang đứng hàng đầu trong tỉnh, chỉ một ít vật tư lại có thể làm cho người ta đắc tội với Sư đoàn trưởng, hậu quả cũng bằng một nửa cường khấu rồi." Làm cho Áo Kha Nhĩ càng để ý chính là, Âu Khắc bị tổn thất mất một nửa vật tư, mà vẻ mặt không có vẻ gì tiếc nuối.

- Vận chuyển vật tư chỉ cần những người khác cũng được, làm sao lần này ngươi phải tự thân xuất mã vậy?

Khang Tư nghi hoặc, vận chuyển vật tư người nào chẳng được, nhưng quản lý lãnh địa không phải ai cũng có thể, khinh trọng vừa nhìn đã biết. Hắn là một quản gia không thể thay thế, không ngờ lại tự tiện rời cương vị? Khẳng định là có nguyên nhân.

- Đại nhân! Ta là bởi vì chuyện hai người mới tự mình đến đây.

Âu Khắc nói đến đây, cố ý trầm ngâm một chút, rồi nhìn Khang Tư hỏi:

- Đại nhân! Ngài có nhớ hai người An Tái Kháng và Lai Nhĩ Ôn Chí không?

- Cái gì?! Bọn họ vẫn còn sống? Bây giờ bọn họ ở đâu?!

Khang Tư ngạc nhiên vui mừng nhảy dựng lên, những người đó khi ở trên vách núi đã cùng mình kết bái huynh đệ, như thế nào lại không nhớ? Lâu nay tưởng rằng bọn họ đã chết, không ngờ bọn họ giống mình vẫn còn sống tốt!

Nhìn bộ dáng kích động của Khang Tư, Âu Khắc biết bọn An Tái Kháng không nhận nhầm người, vội nói:

- Bọn họ đang ở ngoài cửa.

Đang bị bọn vệ binh ngăn lại ngoài cửa, An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí vẻ mặt rất kích động, đứng cách không xa, nên trong phòng nói gì bên ngoài bọn họ nghe rất rõ.

An Tái Kháng lập tức hướng Lai Nhĩ Ôn Chí giơ lên ngón tay cái, Lai Nhĩ Ôn Chí đương nhiên biết mình phải trả tiền đặt cược, vì mình đã cùng An Tái Kháng đánh cược xem Khang Tư còn có nhớ bọn họ hay không.

Tuy thua nhưng Lai Nhĩ Ôn Chí rất cao hứng, bởi vì mình cùng đại ca mấy năm nay vẫn tâm niệm vì Khang Tư vất vả báo thù như vậy cũng không có uổng phí.

Cất quả kim tệ tiền thắng cược vào túi, An Tái Kháng vẻ mặt đắc ý nói với vệ binh:

- Thế nào? Nghe chưa? Trưởng quan các ngươi biết chúng ta đấy, cho chúng ta vào đi thôi? Ta đã nói chúng ta không phải là nhân vật khả nghi mà.

Vệ binh cũng là người cơ trí, đã nghe thấy giọng điệu cấp bách vui mừng của Khang Tư, vội tránh ra thi lễ nói:

- Thật có lỗi! Tại hạ cũng vì chức trách mà thôi, xin mời vào.

- Hà hà! Làm sao lại trách ngươi, phải như vậy mới đủ tư cách là vệ binh, ta sẽ nói đại ca khen ngợi ngươi.

An Tái Kháng vỗ vỗ vào vai tên vệ binh, đắc ý đi vào.

Vệ binh thấy An Tái Kháng xưng hô đại ca với Khang Tư, theo bản năng bĩu môi khinh thường.

Bọn vệ binh thấy Áo Kha Nhĩ đối với Khang Tư lúc nào cũng đại ca.. đại ca, đã rất khó chịu. Nên thấy có người lại gọi đại nhân là đại ca liền phản ứng ngay.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đương nhiên nhìn thấy thái độ của bọn vệ binh như vậy rất tức giận. An Tái Kháng đối điều này bất bình, vì cho rằng bọn vệ binh nói mình khoác lác chứ không nghĩ đến chuyện khác. Còn Lai Nhĩ Ôn Chí lại nghĩ khác, hắn cho rằng ý của bọn vệ binh là An Tái Kháng không có tư cách gọi Khang Tư là đại ca, bọn hắn chỉ là mấy thằng nhà quê trèo cao mà thôi.

Vì cái gì mà bọn vệ binh lộ ra vẻ mặt như vậy? Chẳng phải Khang Tư chỉ là một Thiếu tá mà thôi, với cao đến một Thiếu tá nho nhỏ liệu có quan hệ gì đây?

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy một quân nhân đầy uy vũ dùng ánh mắt hữu thần sáng ngời nhìn chằm chằm vào mình.

Vừa nhìn thấy ánh mắt đầy khí thế kia, An Tái Kháng hoảng sợ, nghị viên liên minh sao lại có thể xuất hiện ở đây? Đến khi nhìn kỹ, lại là một Thượng tá, hơn nữa viên Thượng tá này hình như quen mặt.

Không đợi An Tái Kháng phản ứng, Thượng tá đã vỗ mạnh vào vai An Tái Kháng, sau đó hướng Lai Nhĩ Ôn Chí gật gật đầu, rồi vui mừng cười nói:

- Các ngươi quả nhiên không có việc gì, thật sự là quá tốt!

- Đại nhân! À! Đại... đại ca! Huynh cũng quả nhiên không có việc gì, tiểu đệ tìm huynh đến vài ngày trời ở trên biển đấy.

An Tái Kháng ánh mắt đỏ lên, cố nén kích động run run nói.

Vừa nói xong, An Tái Kháng cảm thấy không được tự nhiên lắm. Dù sao mình và Khang Tư quen biết không lâu rồi kết bái, sau đó xa cách đến mấy năm, người quen biến thành người lạ mà tự nhiên mới là kỳ quái.

Áo Kha Nhĩ thấy thế, trong lòng có chút cân nhắc, tuy không biết An Tái Kháng làm gì, nhưng có thể kết luận hắn cùng Khang Tư có giao tình thân thiết. Nếu chính mình có thể kết nối họ lại, trong hệ thống Khang Tư, ít nhất mình cũng có thể tăng thêm một bậc.

- Nguyên lai các ngươi bị rơi xuống biển, khó trách ta tìm mãi trong rừng rậm vẫn không thấy tung tích các ngươi.

Khang Tư vui mừng hớn hở cười nói.

Thấy sự nhiệt tình của Khang Tư nỗi lo lắng trong lòng An Tái Kháng tự nhiên rơi xuống. Tuy nhiên cả hai người An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đều choáng váng sửng sốt.

- Ồ! Đại ca rơi xuống rừng rậm? Thật không ngờ... Ái.

An Tái Kháng mới mở miệng, nhưng nghĩ đến điềm xấu, vội vàng câm miệng.

Khang Tư cười nói:

- Chỉ là vận khí tốt thôi, lúc rơi xuống tưởng đã chết, may gặp được nghĩa phụ cùng người cháu, nhờ bọn họ chăm sóc kỹ lưỡng ta mới có thể được như thế này, ước chừng phải nằm hơn mười ngày mới đứng lên được.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí ngạc nhiên khôn tả, một hồi lâu, An Tái Kháng mới hoàn hồn, bội phục nói:

- Đại ca quả thật lợi hại, chúng ta rơi xuống biển mà cả người đau đớn rất lâu, đại ca rơi xuống rừng rậm, không ngờ chỉ nằm hơn mười ngày, tiểu đệ thật sự bội phục. Đúng rồi! Đại ca đã nhận nghĩa phụ? Cũng cho tiểu đệ bái kiến một chút chứ?

Nghe được đại ca của mình có nghĩa phụ, An Tái Kháng lập tức hưng phấn hẳn lên, tuy rằng mình cũng đã nhận nghĩa phụ, nhưng nghĩa phụ của đại ca cũng là nghĩa phụ của mình, nghĩ đến mình có đến hai nghĩa phụ, An Tái Kháng từ nhỏ đã mất đi thân nhân nên cực kỳ vui sướng.

Sắc mặt Khang Tư lập tức trở nên ảm đạm, lắc đầu thở dài:

- Bọn họ bị đạo tặc sát hại cả rồi, ta vì bọn họ báo thù nên mới gia nhập vào quân đội đế quốc.

- A! Đáng giận thật! Lũ đạo tặc chết tiệt! Đại ca! Huynh có tìm được hung thủ sát hại nghĩa phụ không?

An Tái Kháng tức giận trừng mắt nói.

- Ôi! Chỉ giết chết một đám lâu la, đáng tiếc do không bắt được tù binh, nên không biết được tên của thủ lĩnh của bọn chúng, nên cho đến nay vẫn chưa tìm thấy tung tích.

Lâu nay trong lòng Khang Tư có hai việc không buông bỏ được, đó là vì nghĩa phụ và vì An Tái Kháng báo thù. Nay nhìn thấy An Tai Kháng còn sống, trong lòng Khang Tư nhẹ đi một phần. Về lũ người đã phản bội mình, Khang Tư cũng không còn để trong lòng nữa. Còn An Tái Kháng, ý định báo thù cho Khang Tư nay đã trở nên vô nghĩa rồi.

Tương Văn và Uy Kiệt cẩn thận lắng nghe Khang Tư kể lại chuyện cũ. Mọi người giờ phút này mới biết, Khang Tư không ngờ lại có cừu hận đeo trên người. Trong tình huống hoàn toàn không biết gì về kẻ thù, cho dù Khang Tư là hoàng đế đế quốc cũng vô pháp báo thù.

Thấy Khang Tư tỏ vẻ đau lòng, Tương Văn liền nhu thuận tiến đến bên Khang Tư bóp vai an ủi.

Nhìn thấy Tương Văn xinh đẹp, An Tái Kháng hai mắt sáng lên, ngắm nhìn mọi người một lúc, rồi thay đổi đề tài nói:

- Đại ca! Sao không giới thiệu chúng ta một chút?

- Ừ! Ta quên mất, để ta giới thiệu cho mọi người, vị này là An Tái Kháng, anh em kết nghĩa của ta. Vị này là Lai Nhĩ Ôn Chí, huynh đệ của An Tái Kháng.

Khang Tư vội đứng dậy nói.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí cũng vội đứng dậy hướng mọi người thi lễ.

Âu Khắc nhanh chóng đánh tan sự hờn dỗi vừa rồi, cười ha hả nói:

- Xin tự giới thiệu, ta là Âu Khắc, hiện làm quản lý sự vụ lãnh địa cho đại nhân, đã gặp qua Nhị gia.

Nói xong cung kính thi lễ.

Âu Khắc làm cho An Tái Kháng hoảng sợ, vội xua tay không dám nhận.

Tương Văn và Uy Kiệt cùng lúc báo danh rồi cùng đến bên Nhị gia ân cần thăm hỏi. Áo Kha Nhĩ cảm thấy không thích hợp, mình cả ngày gọi Khang Tư là đại ca, bọn chúng không hề gọi mình là Nhị gia. Tên này mới đến đã được gọi là Nhị gia, ngày sau mình được vào hệ thống của Khang Tư chẳng phải sẽ bị kêu là Tam gia sao! không được.

Nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ vẻ mặt nóng hổi, kéo tay An Tái Kháng nói:

- Ta là Áo Kha Nhĩ, cùng đơn vị với Khang Tư đại ca, ngươi đã là anh em kết nghĩa của Khang Tư đại ca, thì cũng là huynh đệ của Áo Kha Nhĩ ta, có cái gì cần ta giúp đỡ, không cần khách khí.

Bị Áo Kha Nhĩ vồ vập, An Tái Kháng theo bản năng liền nói:

- Cảm ơn Áo Kha Nhĩ đại ca.

- Gọi ta là Nhị ca, dù sao chúng ta đều là huynh đệ của Khang Tư đại ca.

Áo Kha Nhĩ cố ý nói.

An Tái Kháng không chút nghĩ ngợi liền vui tươi hớn hở đáp

- Vâng! Nhị ca.

- Ồ Tam đệ! Nhị ca không có gì làm lễ gặp mặt, thanh bội kiếm này đã đi theo ta nhiều năm nay tặng cho ngươi.

Quyết tâm rèn sắt khi sắt còn nóng, Áo Kha Nhĩ cởi ngay bội kiếm xuống trao cho An Tái Kháng.

Tương Văn, Uy Kiệt thấy cách biểu hiện của Áo Kha Nhỉ chỉ có thể trợn mắt nhìn, còn Lai Nhĩ Ôn Chí và Âu Khắc cũng chỉ thở dài không nói, về phần Khang Tư chỉ cười cười không có biểu hiện gì..

Nhìn hoạt cảnh này người ngu ngốc cũng biết Áo Kha Nhĩ muốn nhân cơ hội này, trở thành Nhị đệ của Khang Tư. Nhưng Khang Tư là Đại ca, An Tái Kháng là Tam đệ không phản đối, bọn họ thân là thủ hạ đâu dám hé răng.

Thấy quan hệ đã được xác lập, Áo Kha Nhĩ lập tức quay lại nhìn Âu Khắc:

- Tổng quản các hạ! Vừa rồi đại nhân đang nói đến chuyên bàn giao binh sĩ cho Sư đoàn trưởng, ngươi nói đợi một chút nghĩa là sao?

Âu Khắc chưa kịp mở miệng, An Tái Kháng liền cười nói:

- Nhị ca ! Vừa rồi là ta nói.

- À! Tam đệ! Thế có chuyện gì vậy?

Nhìn đến Áo Kha Nhĩ có bộ dáng muốn làm chủ công việc, Tương Văn cùng Uy Kiệt đều bĩu môi khinh miệt.

Nhìn thái độ của hai người, Áo Kha Nhĩ lập tức thấy căng thẳng. Mình có vẻ quá đắc ý rồi, kỳ thật, trong mắt bọn thủ hạ của Khang Tư, mình và An Tái Kháng cũng chỉ là người ngoài, bọn họ hiện tại căn bản không thừa nhận mình là huynh đệ của Khang Tư.

Vừa rồi sau khi bọn họ tự giới thiệu, đã gọi ngay An Tái Kháng là Nhị gia, bản thân cũng biết đây chỉ là cách gọi ngoài miệng thôi. Chỉ khi vừa là huynh đệ tốt của Khang Tư, vừa vì hệ thống của Khang Tư mà lập công huân, mới là người trong hệ thống. Địa vị Nhị gia khi đó mới được thừa nhận.

- Ta nghĩ nếu có thể những binh lính này không cần cấp không cho Sư đoàn trưởng.

An Tái Kháng hơi ngượng ngùng nói nhỏ.

Kỳ thật hắn cũng không rõ có chuyện gì xảy ra, chỉ mơ hồ nghe Khang Tư nói cần phải lựa chọn binh lính cấp cho Sư đoàn trưởng, tập quán thương nhân làm hắn theo bản năng mở miệng phản đối.

Theo Áo Kha Nhĩ, nếu dùng đồ vật này nọ đem đổi binh lính là tốt nhất, nhưng không biết có khả năng này không, nên hắn nhìn Khang Tư hỏi:

- Đại ca! Sư đoàn trưởng có ra giá hay không? Theo lý không thể vô duyên vô cớ yêu cầu binh lính như vậy chứ?

Áo Kha Nhĩ thực khôn khéo, hắn biết nếu muốn được hệ thống chấp nhận, vậy thì tự mình cần phải trở thành một bộ phận của hệ thống. Tất cả đều phải suy nghĩ cho hệ thống, cho nên hiện tại hắn muốn trăm phương nghìn kế suy nghĩ cách khuếch trương thực lực của Khang Tư.

Khang Tư không có thói quen dùng binh sĩ làm hàng hóa trao đổi, nên bất đắc dĩ nói:

- Sư đoàn trưởng không chính thức nói đến chuyện bồi thường. Nhưng Lữ đoàn trưởng tỏ vẻ nguyện ý dùng năm nghìn bộ trang bị của quân đế quốc để đổi một ngàn lão binh đã trải qua huyết chiến.

- Đủ bộ trang bị của quân đế quốc? Ha ha! Lần này có thể giàu to rồi. Chắc chắn Lữ đoàn trưởng còn cất dấu không ít hàng hóa tốt. Ta nghĩ chúng ta có thể đưa giá cả lên cao hơn một chút. Dù sao trong thời đại

này, ngoài số ít bộ đội, các binh sĩ dù cho đã được thao luyện, cũng không thể so sánh với binh lính đã trải qua huyết chiến của chúng ta. Có số lão binh này, trong các cuộc chinh chiến với quân phiệt sau này, tuyệt đối có thể ở địa vị là người chiến thắng. Ôi thật đáng tiếc! Bọn họ không có khả năng đi theo chúng ta!

Áo Kha Nhĩ thở dài.

Khang Tư không hề để ý đến lời của Áo Kha Nhĩ, mặc dù lão binh lợi hại thật, nhưng trên bán đảo Phi Ba không hề thiếu thốn lão binh.

Lôi gia của Khang Tư trải qua một năm không ngừng tác chiến, dưới trướng gần như đều là lão binh. Mấy ngàn lão binh này chưa có lệnh Khang Tư, bọn họ không thể ra khỏi bán đảo.

- Đại ca! Có thể nói cho đệ biết một ít tin tình báo hay không? Đệ sẽ giúp đại ca cò kè mặc cả với Sư đoàn trưởng một phen, tài ăn nói của đệ, đệ rất tự tin!

An Tái Kháng có vẻ kiêu ngạo nói, cũng không phải là hắn nói suông. Không có tài ăn nói xuất sắc cùng cảm giác mẫn tuệ, hắn không thể có được mấy chiếc thương thuyền lớn nhất thế giới như hiện nay?

Lai Nhĩ Ôn Chí biết lão đại của mình đang khoe khoang tài năng trước mặt Khang Tư, hắn lập tức phụ họa:

- Đúng vậy! Khang Tư đại nhân! Lão đại của ta mồm miệng rất xuất sắc, có lần chỉ cần dựa vào thuyết phục, đã có thể kiếm được sinh ý trên trăm vạn kim tệ trong tay các thương nhân. Chỉ cần thu thập tin tình báo đầy đủ, nhất định sẽ giúp Khang Tư đại nhân đổi lấy ích lợi lớn nhất.

Lai Nhĩ Ôn Chí cũng không phải là ngu ngốc, vốn trước kia không biết hoàn cảnh của Khang Tư, hắn cảm thấy việc An Tái Kháng đầu nhập vào dưới trướng Khang Tư có chút ủy khuất.

Nay nhìn thấy sự phát triển của Khang Tư lĩnh, Âu Khắc chuyển vận vật tư bị cướp đoạt mất một nửa vẫn không hề nhăn mặt. Đặc biệt nhìn thấy Khang Tư vốn mới đây còn là Thiếu tá nay đã đeo quân hàm Thượng tá, nhìn thấy quân lính sâm nghiêm, rồi việc đường đường là Sư đoàn trưởng cũng phải tới cửa thỉnh cầu điều binh, hắn đã nhìn ra thực lực hùng mạnh của Khang Tư.

Nhưng tối quan trọng là lão Đại của mình bỗng nhiên được gọi là Nhị ca! Nhìn tên Nhị ca này đang cố sức biểu hiện trước mặt Khang Tư, hắn biết lão Đại của mình thực sự có năng lực đó.

Những người khác không chú ý, nhưng Âu Khắc lại nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện, hiện tại hệ thống của Khang Tư không ngờ có đến ba phe phái. Khang Tư làm chủ một phe không cần phải nói, phe thứ hai là Áo Kha Nhĩ cùng hai gã thân tín một văn một võ luôn đứng bên người hắn, vừa rồi chính mình vụng trộm dò hỏi Uy Kiệt một chút, người nầy có hơn trăm thân tín trong tay.

Thứ ba là anh chàng An Tái Kháng hơi ngốc nghếch kia, hắn cũng có một người thân tín là gã Lai Nhĩ Ôn Chí, xem ra cũng không phải dễ đối phó.

Hai bên cũng đều có thân tín dưới tay, tự thân cũng có năng lực gia nhập hệ thống. Không biết là tốt hay xấu, hiện giờ thoạt nhìn là tốt, ít nhất hai người bọn họ nguyện vì Khang Tư đại nhân cống hiến. Ngày sau Khang Tư đại nhân phát triển đi lên, quyền lực của bọn họ cũng được khuếch trương, khi đó không biết có gây phiền toái gì không.

Khang Tư không biết đến lo lắng của Âu Khắc, nghe An Tái Kháng tự tiến cử, lập tức thấy rất hứng thú:

- A, đúng rồi! Ta nhớ rõ ngươi trước kia có thể dựa vào mua bán tù binh để kiếm tiền. Tốt! Có vấn đề gì ngươi đi tìm Uy Kiệt, hắn phụ trách hệ thống tình báo.

Nghe Khang Tư nói vậy, Áo Kha Nhĩ liếc mắt nhìn Uy kiệt một cái rồi lên tiếng ủng hộ:

- Đại ca! Như vậy chúng hãy khoan vội giao binh lính ra, cứ chờ đợi Tam đệ và Sư đoàn trưởng cò kè mặc cả một phen cái đã.

- Xin chờ một chút! Đại nhân! Kế tiếp ngài quyết định chúng ta phải làm gì đây? Lưu lại nơi này hay là xuất binh đi thu phục trú địa?. Thuộc hạ cần chuẩn bị trước cái gì đây?

Âu Khắc đột nhiên hỏi.

Nghe Âu Khắc nói thế, tất cả mọi người đều sửng sốt, nhìn lên Khang Tư chờ đợi.

Khang Tư nhíu mày, đúng vậy, kế tiếp phải làm gì đây? Lưu lại chỗ này, chỉ sợ sẽ bị Sư đoàn trưởng nghi kỵ. Cho dù là đồng bọn cùng buôn bán, cũng không cho phép đối phương đóng quân trong ổ của mình. Nếu mình ở đây chắc chắn sẽ là cho đối phương lo lắng, nghi kỵ xảy ra, đến lúc đó hai bên trở thành địch nhân cũng chưa biết chừng.

Còn nếu đi thu phục trú địa? Lấy binh lực một liên đội đi đối kháng với một quốc gia? Ngu ngốc cũng không làm như vậy.

Nhìn thấy Khang Tư nhíu mày, Tương Văn cẩn thận đề nghị:

- Đại nhân! Hiện tại đế quốc sắp nội loạn, hay là hãy quay về căn cơ của chúng ta tích trữ lực lượng, ngồi xem biến chuyển như thế nào rồi tính.

Uy Kiệt, Âu Khắc cùng nhất trí vỗ tay:

- Đúng vậy, đại nhân! Chúng ta nhân cơ hội này mở rộng địa bàn. Đế quốc nội loạn, liên minh nhất định sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bọn họ sẽ không chú ý đến chúng ta đâu!

Mọi người nghe nói vậy đều ngây ngốc. Áo Kha Nhĩ cảm thán nghĩ: "Khang Tư thật là to gan lớn mật, không ngờ muốn thừa cơ hội này trở về mở rộng lãnh địa. Hắn thật là dám nghĩ, không sợ có thể biến thành quân phiệt phát sinh xung đột với địa phương nơi đóng quân sao?"

"Ai, nếu mình cũng có nhiều binh lính như vậy, cũng có thể mở rộng lãnh địa À! Không... không có khả năng khuếch trương lãnh địa, lãnh địa của mình ở ngay dưới mắt quân Sơn Việt, đến lúc nào đó lãnh địa sẽ bị quân Sơn Việt nuốt gọn thôi."

"Ừ! Lãnh địa của Khang Tư ở tỉnh Hải Tuyền, nơi đó hắn là an toàn, nếu mình có thể đưa tộc nhân đến đó định cư, như vậy cũng có thể chọn lựa binh lính trong tộc nhân, đến lúc đó mới có thể nói đến chuyện mở rộng lãnh địa."

Dĩ nhiên Khang Tư biết lãnh địa mà Tương Văn nói đến không phải là Thiếu tá lĩnh mà là Lôi gia của bán đảo Phi Ba, nơi đó mới chính là căn cơ của mình.

Tương Văn nói đúng, hiện tại đế quốc bắt đầu nội loạn. Lực chú ý của liên minh khẳng định tập trung ở đế quốc. Bán đảo Phi Ba sẽ không được hai đại quốc chú ý, quả thật đây là thời cơ tốt nhất để mở rộng lãnh thổ!

Mà dù cho mình không có ý định mở rộng lãnh thổ. Các thế lực trên bán đảo Phi Ba cũng sẽ thừa dịp hai đại quốc dời đi lực chú ý mà tiến hành một cuộc thanh tẩy mới. Lúc đó Lôi gia không thể tránh khỏi trở thành khu vực tiêu điểm. Nếu không thể tránh khỏi chiến tranh chi bằng thực hiện tiên hạ thủ vi cường!

Thời đại này muốn sống yên ổn thật khó khăn. Nghĩ như vậy nên Khang Tư không khỏi cảm thán gật đầu đồng ý với đề nghị của Tương Văn.

Thương nghị xong, mọi người đang chuẩn bị rời đi, An Tái Kháng đột nhiên kêu lên:

- Đại ca...

- Gì vậy?

Khang Tư dừng lại chờ An Tái Kháng.

- A! Cũng không có gì, tiểu đệ muốn có thời gian tâm sự cùng Đại ca thôi.

An Tái Kháng thẹn thùng nói.

Vốn là hắn muốn nói cho Khang Tư biết chuyện của Đại thần quan và Công chúa, tuy nhiên nghĩ đến việc Âu Khắc cấp cho Khang Tư sự ngạc nhiên vui mừng, hắn cũng muốn học theo. Hắn nghĩ đến lúc Đại thần quan và Công chúa đột nhiên hiện ra trước mặt Khang Tư, lúc đó đại ca chắc sẽ vui lắm.

Khang Tư không biết An Tái Kháng có kế hoạch đó, cười gật gật đầu:

- Chờ giải quyết xong những việc này, chúng ta sẽ cùng nhau tâm sự.

Trong doanh trại lâm thời, Khang Tư cũng không nói đến tình hình hiện nay, chỉ trưng cầu ý kiến của mọi người, xem ai nguyện ý lưu lại nơi này để bảo vệ gia đình, ai nguyện ý đi theo mình đến Thiếu tá lĩnh ở tỉnh Hải Tuyền.

Nghe nói như thế, binh lính trầm lặng mất một lúc, rồi rất nhanh biểu lộ ý tứ của mình. Trong một vạn một ngàn người, ngoài ba nghìn binh lính là nô lệ xuất thân không có quyền lựa chọn, chỉ có khoảng một nghìn người hoặc là do không có gia đình ở đây, hoặc là thiên tính thích hoạt động, hoặc là người có quyền định đoạt trong nhà, chuẩn bị đưa cả nhà đi cách xa quân Sơn Việt càng xa càng tốt nên nguyện ý đi theo, số còn lại đều bày tỏ phải ở lại với gia đình.

Mặc dù mọi người đã chuẩn bị tâm lý đón nhận kết quả này, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái. Vì nó chứng tỏ rằng mình vẫn chưa đủ tư cách để cho người ta nguyện ý đi theo.

Tuy nhiên mọi người đều thuận theo ý nguyện của binh lính.

Đương nhiên các thợ thủ công là ngoại lệ. Tất cả đều bị cưỡng chế đưa cả nhà đi theo. Thời đại này thợ thủ công đều là của quí. Dù không để ý điều gì, Khang Tư cũng không thể bỏ qua bọn họ.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, An Tái Kháng từ chỗ Uy Kiệt đã nắm được các tin tình báo về Sư đoàn trưởng, liền hưng phấn đi theo Khang Tư đến sư đoàn bộ.

Nghe nói Khang Tư đã đến, Sư đoàn trưởng liền vui vẻ đi ra nghênh đón, Sư đoàn trưởng cũng không khách sáo, mới vừa vào phòng khách liền ngồi xuống rồi lập tức nói:

- Khang Tư! Ngươi chuẩn bị điều bao nhiêu tên lính cho ta đây? Muốn bồi thường cái gì? Chỉ cần trong khả năng của ta đều có thể mở miệng.

Không trách Sư đoàn trưởng vội vàng như thế, hắn chỉ có mấy ngàn quân cảnh vệ trong tay, lại biết được các liên đội của tỉnh bên đang giúp nhau tấn công cướp đoạt trú địa, liền cảm thấy luống cuống.

- Đại nhân! Lấy một ngàn tên lão binh đã qua chiến đấu làm đơn vị, không biết ngài nguyện ý bồi thường cho bao nhiêu?

An Tái Kháng lên tiếng hỏi.

Vừa rồi trong khi giới thiệu, Sư đoàn trưởng đã biết, người có vẻ mặt bướng bỉnh này là anh em kết nghĩa của Khang Tư, nhưng lại xuất thân là thương nhân. Cũng biết giao dịch lần này là do người kia ra mặt còn kè mặc cả, lập tức cảnh giác cẩn thận nói:

- Nghe nói Lữ đoàn trưởng của Khang Tư từng ra giá một ngàn binh lính đổi năm nghìn bộ trang bị, không biết giá này...

An Tái Kháng cười nói:

- Đại nhân! Lữ đoàn trưởng chỉ yêu cầu một ngàn người, đương nhiên giá cả này là thích hợp. Nếu bây giờ không chỉ là một ngàn người, mà là hai ngàn, ba ngàn, năm ngàn, hoặc là nhiều hơn. Có chừng đó lão binh, Sư đoàn trưởng đại nhân cũng không cần xem sắc mặt của ai?

Sư đoàn trưởng nhảy dựng lên, “càng nhiều” ?! Mẹ nó chứ, nếu mình có đủ lão binh để xây dựng được hai liên đội, lão tử lập tức cướp lấy địa bàn của các Lữ đoàn trưởng như củ cải rỗng ruột xung quanh!

Nghĩ vậy, Sư đoàn trưởng cắn răng, đau lòng nói:

- Trực tiếp điểm binh, cho ta đủ hai liên đội lão binh, vật tư của sư đoàn bộ ta cấp cho ngươi một nửa!

- À! Không biết vật tư của sư đoàn bộ có những gì? Và có bao nhiêu?

An Tái Kháng bình thản hỏi.

Sư đoàn trưởng đã muốn bất cứ giá nào, cho nên nói ngay:

- Chiến mã năm nghìn thớt, thiết thuẫn, thiết thương, bì giáp các loại năm vạn bộ, áo giáp năm nghìn bộ, trường cung hai vạn cây, cung nỏ năm nghìn cây, dây cung mười vạn cái, tên hai mươi vạn bó, nỗ công thành

một trăm cái, quân phục giày dép mười vạn bộ. Đây là do ta tích góp từng tí một trong rất nhiều năm, nay chia một nửa cho các ngươi, ta đau lòng muốn chết.

Bọn người Khang Tư đều sững sờ, Sư đoàn trưởng thật sự giàu có, không ngờ khí giới tồn kho của sư đoàn bộ đủ để trang bị cho cả một sư đoàn.

Nói ra chắc không ai tin, bởi vì sư đoàn bộ sau khi nhận vật tư đại bộ phận đều phân phát xuống, chỉ lưu lại tồn kho một ít trang bị và các linh kiện quan trọng, làm sao lại có thể tồn trữ được nhiều như vậy. Dù sao chức trách của sư đoàn bộ chỉ là chỉ huy, không phải trực tiếp chiến đấu, bình thường căn bản không có hao tổn khí giới.

- Ừ! Nhiều vật tư như vậy đương nhiên là chúng ta vừa lòng rồi, tuy vậy...

An Tái Kháng ra vẻ trầm ngâm.

- Còn cái gì nữa sao? Nói mau đi!

Sư đoàn trưởng tỏ vẻ bực bội, mình cho đến một nửa số tồn kho rồi, còn muốn thế nào nữa đây? Cứ lấp lững thế này nếu là thiên thần cũng phát hỏa.

- À! Chúng ta muốn một nửa số thợ thủ công của tỉnh thành, nhờ đại nhân thành toàn cho. Đồng thời còn muốn đại nhân giúp cho một số xe ngựa chuyên chở vật tư, ngoài ra chúng ta còn cần một lượng xe ngựa có thể chở được một vạn người nữa.

An Tái Kháng vẻ mặt câng câng nói tiếp.

Hiện tại An Tái Kháng không vội, hắn nhìn thấy bộ dáng cấp thiết của Sư đoàn trưởng, hiện ông ta rất cần một chi quân đội dốc sức vì ông ta. Nếu ông ta biết cho dù không mở miệng số binh lính này cũng thuộc về ông ta, không biết ông ta có tức đến hộc máu hay không?

- Xe ngựa không thành vấn đề, trong kho có sẵn. Còn một nửa thợ thủ công, cái này tuyệt đối không được! Thợ rèn chỉ có thể cho ngươi một phần năm, thợ đóng tàu một tên cũng không thể cho! Tuy nhiên toàn bộ các loại thợ thủ công khác cho ngươi lấy tất!

Sư đoàn trưởng nói như đinh đóng cột.

- Đại nhân! Các thợ thủ công khác không sao cả, còn thợ rèn có thể tăng thêm một ít không? Ngài cũng biết, chế tạo, sửa chữa trang bị đều rất cần thợ rèn hỗ trợ.

An Tái Kháng làm ra vẻ mặt đau khổ kỳ kèo.

- Một phần năm thợ rèn là đủ để chế tạo binh khí cho bộ đội các ngươi rồi. Còn việc sửa chữa trang bị hoàn toàn có thể giao cho binh hậu cần phụ trách.

Sư đoàn trưởng cương quyết nói.

- Ôi! Đại nhân ngài cũng biết binh lính dưới trướng của đại ca ta đều là xuất thân bình dân, làm gì có binh hậu cần đâu, cho nên ngài cấp thêm một ít thợ rèn đi.

An Tái Kháng lại cầu xin. Hai bên đều không có để ý đến ý kiến của thợ thủ công tỉnh thành. Bọn họ đi hay ở vấn đề chỉ là một câu nói mà thôi.

Cũng không lạ Sư đoàn trưởng không quanh co về chuyện thợ thủ công. Ngoài thợ đóng tàu và thợ rèn có thể chế tạo binh khí, các thợ thủ công khác đều không có ý nghĩa đối người đương quyền. Cho nên Sư đoàn trưởng chỉ giữ lại thợ đóng tàu và thợ rèn, các thợ thủ công khác tống xuất đi hết cũng không sao cả.

- Thôi được! Ta giao thêm cho ngươi binh hậu cần của sư đoàn bộ. Còn thợ rèn cũng đừng kì kèo nữa.

Sư đoàn trưởng lớn giọng nói.

An Tái Kháng bực bội, mình lấy binh hậu cần làm gì? Thân là thương nhân, An Tái Kháng rất rõ ràng, thợ thủ công là người tạo ra tiền tài, tùy tiện một người có được kỹ năng thợ thủ công đều có thể làm ra tài phú nhiều hơn một trăm binh hậu cần.

An Tái Kháng không cho phép mình không tăng thêm được thợ thủ công mà ngược lại phải đem về một đám ăn hại, nhưng lại không thể cự tuyệt, đành phải nhìn Khang Tư, mong Khang Tư có thể có ý kiến cho việc này.

- Trưởng quan! Hạ quan định quay về lãnh địa của mình ở tỉnh Hải Tuyền một chuyến.

Khang Tư đột nhiên nói lên yêu cầu của mình, làm như hắn hoàn toàn không quan tâm đến giao dịch đang tiến hành.

Sư đoàn trưởng lập tức trầm xuống. Quay về lãnh địa? Khang Tư tiểu tử này muốn đi sao? Ý hắn không muốn ở lại nơi trú địa để chịu chết, lại không muốn ở lại tỉnh thành làm ta khó xử. Mà đồng thời còn muốn nói hắn không có khả năng mang đi nhiều người, nên không thể nhận thêm binh hậu cần. Nguồn:

"Hừ! Tiểu tử lợi hại thật, tuy nhiên hắn nếu không lợi hại như vậy, thì làm sao có thể nắm được trong tay cả một tuyến đường buôn lậu."

Kỳ thật Sư đoàn trưởng cũng lo lắng Khang Tư có một vạn một ngàn tên lính lại đóng ở tỉnh thành. Vạn nhất người nầy nổi lên ý xấu, tánh mạng mình chắc cũng không còn.

Cho nên nghe Khang Tư nguyện ý chuyển nhượng binh lính cho mình, liền lập tức lấy ra một nửa vật tư tồn kho bồi thường cho hắn.

Bây giờ lại nghe Khang Tư muốn quay về lãnh địa của mình, càng chứng tỏ hắn không có dã tâm tranh chấp địa bàn ở đây.

Nghĩ vậy, Sư đoàn trưởng vui mừng gật gật đầu nói

- Thế à! Thượng tá Khang Tư, ngươi vừa một phen khổ chiến cùng quân Sơn Việt, cũng cần tĩnh dưỡng một thời gian. Như vậy đi, để ta cấp cho ngươi một giấy nghỉ phép.

Nhìn đến Áo Kha Nhĩ bên cạnh đang nóng lòng muốn được cùng đi, liền biết gã Thiếu tá này cùng Khang Tư là một người, cũng bán cho hắn một cái nhân tình luôn.

- Đương nhiên, Thiếu tá Áo Kha Nhĩ cũng cần tĩnh dưỡng, ta cũng cấp cho một giấy nghỉ phép.

- Cảm ơn Trưởng quan.

Khang Tư và Áo Kha Nhĩ vội nói lời cảm tạ. Được Sư đoàn trưởng cấp cho giấy nghỉ phép, Khang Tư cùng Áo Kha Nhĩ có thể ở bên ngoài thảnh thơi cười xem thế sự, đã không tham dự, bất kể phát sinh chuyện gì đều không quan hệ cùng bọn họ.

- Không cần khách khí, chỉ một cái nhấc tay mà thôi. Khang Tư! Nói thật, ngươi chuẩn bị cho ta bao nhiêu tên lính?

Sư đoàn trưởng khoát tay nói.

- Bảy ngàn người! Còn bốn ngàn người theo hạ quan trở về lãnh địa.

Nghe Khang Tư nói thế, Sư đoàn trưởng vô cùng vui sướng. "Không ngờ lại được đến hai liên đội, quá tuyệt vời!"

Tâm tình cực tốt Sư đoàn trưởng thuận miệng nói:

- Khang Tư! Ngươi thật đúng là được thủ hạ yêu thương sâu nặng, không ngờ có nhiều người như thế nguyện ý rời xa cố hương đi cùng ngươi quay về lãnh địa.

Vừa nói xong, Sư đoàn trưởng liền nhảy dựng, Khang Tư mang hơn một liên đội người quay về lãnh địa để làm gì? Dùng để phòng ngừa bọn quân phiệt khác sao? Buồn cười, hiện tại các Liên đội trưởng quân phiệt, không có ai dám trêu chọc Khang Tư.

Nhưng một Thiếu tá lĩnh nho nhỏ có thể nuôi sống bốn ngàn binh lính xuất thân huyết chiến sao? Không bằng nhường cho ta thêm một ít...

A! Trời ạ! Ta thật ngu ngốc! Quên mất Khang Tư nắm trong tay một tuyến đường buôn lậu! Những tên lính này nhất định phải đi bảo vệ cho tuyến đường buôn lậu rồi!

- Hạ quan không lợi hại như Trưởng quan nói đâu, trong bốn ngàn người đi theo hạ quan có ba ngàn là xuất thân nô lệ.

Khang Tư có điểm chua xót nói.

142. Chương 142: Chiến Tranh Hồ Đồ. (1)

Trong tám ngàn binh lính chiêu mộ chỉ có một ngàn người nguyện ý đi theo, thật là dọa người mà!

Sư đoàn trưởng ngẩn người, nhớ tới lần trước cấp cho Khang Tư năm ngàn nô lệ, hiện tại không ngờ đã biến thành ba ngàn lão binh?

- Hạ quan không lợi hại như Trưởng quan nói đâu, trong bốn ngàn người đi theo hạ quan có ba ngàn là xuất thân nô lệ.

Khang Tư có điểm chua xót nói.

Trong tám ngàn binh lính chiêu mộ chỉ có một ngàn người nguyện ý đi theo, thật là dọa người mà!

Sư đoàn trưởng ngẩn người, nhớ tới lần trước cấp cho Khang Tư năm ngàn nô lệ, hiện tại không ngờ đã biến thành ba ngàn lão binh?

Mới được có mấy tháng, không ngờ mấy ngàn nô lệ lại đủ để chống lại các chiến binh dày dặn của Sơn Việt quốc. Năng lực luyện binh của Khang Tư đúng là quá lợi hại.

Sư đoàn trưởng lập tức có quyết định, sau khi khen Khang Tư vài câu liền thân thiết nói:

- Nếu như vậy, lão ca cũng không để cho ngươi chịu thiệt, tuy rằng nô lệ khỏe mạnh không có, nhưng nô lệ lão nhược, phụ nữ và trẻ em cũng còn một đám, bên trong có thân nhân của nô lệ ngươi giữ những người này chỉ lãng phí lương thực, nay giao cho ngươi để đền đáp.

- À! Sư đoàn vẫn còn hơn một ngàn binh hậu cần chưa bổ sung xuống cho các đơn vị, nay phân phối hết cho ngươi. Nay khỏi phải lo lắng mưu sinh, bọn họ hẳn sẽ không có ý kiến gì, cho dù không đồng ý, không còn quân binh hộ tịch, vận mệnh của bọn chúng sẽ không do bọn chúng làm chủ.

- Còn có mấy trăm thế gia vọng tộc ở tỉnh thành, mỗi gia tộc xuất ra một trăm tráng đinh tham gia đội quân kiến thiết, hẳn bọn họ sẽ rất thích ý. Lão ca sẽ cho bọn họ đi theo giúp ngươi.

Lần này đến phiên mấy người Khang Tư sửng sốt, Sư đoàn trưởng như thế nào đột nhiên lại trở nên hào phóng ngoài giao dịch như vậy? Hiện tỉnh thành ít nhất vẫn còn hai vạn nô lệ, tuy rằng đều là lão nhược phụ nữ và trẻ em, nhưng như Sư đoàn trưởng đã nói, bọn họ đều có quan hệ thân thích với ba ngàn binh nô lệ của Khang Tư, đưa bọn họ đi theo có thể làm cho binh nô lệ thề nguyện sống chết trung thành.

Còn nữa, tỉnh thành có ít nhất ba trăm thế gia vọng tộc, mỗi gia tộc xuất ra một trăm trai tráng cũng được ba ngàn người, đây là một nguồn thật lớn để mộ lính.

An Tái Kháng nhìn thấy ánh mắt sáng rực của mọi người, vội kéo nhẹ áo Khang Tư. Khang Tư mỉm cười với An Tái Kháng rồi quay lại nhìn Sư đoàn trưởng:

- Không biết hạ quan phải làm gì để có thể cống hiến chút sức lực cho Trưởng quan?

Hắn cho tới bây giờ vẫn không tin có người cho không hắn cái gì!

Sư đoàn trưởng cười nói:

- Ha ha! Cũng không có gì phải làm phiền lão đệ, chỉ hy vọng tiếp tục bảo trì sinh ý của chúng ta như trước kia. Đồng thời giúp lão ca giữ vững địa vị là được. Ngoài ra hy vọng lão đệ có thể nghiêm khắc huấn luyện trai tráng của các thế gia vọng tộc.

- Đương nhiên, toàn bộ phí huấn luyện cùng trang bị đều do lão ca phụ trách, chỉ là sau khi thành công cấp cho lão ca một nửa là được.

Khang Tư cười rất tươi, thì ra Sư đoàn trưởng coi trọng năng lực luyện binh của mình. Dù sao mình cũng phải huấn luyện binh sĩ, giúp Sư đoàn trưởng một chút cũng không mất gì, lại còn được cung cấp thêm trang bị nữa, buôn bán có lời thế này sao lại không làm. Nghĩ như vậy nên Khang Tư lập tức gật đầu đồng ý.

Tất cả mọi người đều nghĩ, Sư đoàn trưởng chú trọng năng lực luyện binh của Khang Tư, vì muốn có binh sĩ tinh nhuệ nên mới cấp ra nhiều ưu đãi như vậy, nhưng không ngờ đây chỉ là nguyên nhân thứ yếu.

Đối với Sư đoàn trưởng, được tham gia vào tuyến đường buôn lậu của Khang Tư mới là mục đích lớn nhất.

Hiện tại đế quốc chuẩn bị nội loạn, quân phiệt cát cứ khắp nơi. Lúc loạn thế cái gì là quan trọng nhất? Đó là binh lính, mà có được nhiều binh lính thì điều kiện tiên quyết là gì? Đó là tiền, chỉ cần có nhiều tiền, liền có người, có trang bị, có quân đội.

Sư đoàn trưởng thu được nhiều lợi nhuận sau vài lần tham gia hoạt động buôn lậu. Hắn biết, chỉ cần mở rộng lượng giao dịch, lợi nhuận của buôn lậu sẽ vượt qua thu nhập từ thuế của tỉnh thành. Có được tài nguyên cuồn cuộn không dứt cùng với quân đội tinh nhuệ, mình nhất định sẽ tiêu diệt được bọn chuột nhắt, chân chính nắm quyền Sư đoàn trưởng, hoặc có thể tiến thêm một bước không chừng.

Hai bên đều không có thêm ý kiến gì, nên quá trình giao dịch hoàn thành rất nhanh. Phụ trách tiếp nhận vật tư chính là An Tái Kháng, với sự giúp đỡ của Lai Nhĩ Ôn Chí cùng ba ngàn binh lính chuẩn bị lưu lại. Đương nhiên không thể thiếu mấy tên thân vệ của Khang Tư.

Kho hàng của sư đoàn còn cất dấu rất nhiều xe ngựa, An Tái Kháng không khách khí nhân cơ hội này lấy đi mấy trăm chiếc. Đồng thời sau khi ném mấy chục túi kim tệ cho thân tín của Sư đoàn trưởng, phụ trách kiểm kê quân bị tồn kho, lập tức An Tái Kháng được phép lựa chọn quân bị vật tư một cách thoải mái.

Khang Tư trực tiếp chỉ huy ba ngàn binh lính xuất thân nô lệ đi tiếp thu các nô lệ là lão nhược phụ nữ và trẻ em. Nguyên Áo Kha Nhĩ rất có hứng thú với nhiệm vụ này, nhưng Âu Khắc cho rằng đây là cơ hội tốt để thu mua lòng người, Khang Tư tự mình ra mặt mới tốt, Áo Kha Nhĩ sợ tới mức không dám đề nghị nữa.

Phụ trách công tác di chuyển vẫn là Âu Khắc. Sau khi phân tổ gia quyến binh sĩ cùng tộc nhân của Áo Kha Nhĩ lên xe ngựa, Âu Khắc dẫn người đi bốn phía tỉnh thành mua vật tư và thức ăn dự trữ.

Hiện tại ở lãnh địa của Khang Tư cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền, khi Âu Khắc vận chuyển vật tư và đưa An Tái Kháng tới gặp Khang Tư, đã mang đến rất nhiều kim tệ.

Lượng kim tệ này đều được giấu trong xe ngựa, nên không bị lấy mất, hiện tại đúng là lúc lấy ra quét sạch tỉnh thành.

Việc này Âu Khắc đã làm không ít lần khi còn ở tỉnh Hải Tuyền nên chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tương Văn không cần phải nói, hắn làm người hầu nhu thuận ở bên người Khang Tư, chăm sóc Khang Tư một cách chu đáo. Đôi khi cũng cùng binh sĩ và thân nhân của họ gặp mặt, khi đó hắn thường cảm động đến đỏ mặt lên.

Uy Kiệt lại cực kỳ vất vả, vừa phải truyền tin về lãnh địa để chuẩn bị sẵn sàng, vừa bố trí mật thám ở lại, rồi phải tiến hành thanh tra chi tiết nhân viên mới, vội đến không kịp thở.

Đại bộ phận công tác đều đã có người làm, chỉ còn việc cùng Sư đoàn trưởng chia thợ thủ công, tìm trai tráng của thế gia vọng tộc, uy hiếp lợi dụ binh hậu cần sư đoàn... giao cho Áo Kha Nhĩ xui xẻo làm, hắn biết công việc này sẽ nuôi dưỡng những chuyện không hay ho về sau, chắc chắn sẽ đắc tội với nhiều người, nhưng không có biện pháp, nếu mình mặc kệ thì ai làm cho?

Áo Kha Nhĩ cắn răng mang theo thân tín của mình, bắt đầu bắt bớ tán loạn trong thành, kết thúc những ngày tháng tốt đẹp của binh lính ở tỉnh thành.

Áo Kha Nhĩ dễ dàng hoàn thành công tác này, thì phải uy hiếp lợi dụ binh hậu cần, đầu tiên là tuyên bố bọn họ là người của liên đội năm, sau đó mỗi người đều được phát lương bổng, cuối cùng mới dùng quân đội áp giải giao cho Âu Khắc, mới xong nhiệm vụ.

Công tác kế tiếp là tìm người trong các thế gia vọng tộc. Áo Kha Nhĩ phân công cho thân tín của mình, mỗi người mang theo một trăm binh sĩ đi theo một tên thủ hạ của Sư đoàn trưởng, đến từng gia tộc. Sau khi đưa ra mệnh lệnh của Sư đoàn trưởng, và dùng một ít uy hiếp bằng vũ lực, các thế gia vọng tộc mặc dù đau đớn nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lệnh.

Tuy nhiên không như tưởng tượng ban đầu, không phải mỗi gia tộc đều cấp một trăm trai tráng, mà đó chỉ là số ít nhất. Thậm chí những gia tộc lớn mạnh cấp ra đến hơn năm trăm tráng đinh khỏe mạnh. Cái này cũng không phải là công lao của Áo Kha Nhĩ, mà là công lao của mấy tên thủ hạ của Sư đoàn trưởng. Bọn chúng nắm vững năng lực của từng gia tộc.

Sau khi kiểm kê, các thế gia vọng tộc cống hiến tổng cộng hơn sáu ngàn trai tráng.

Áo Kha Nhĩ phát hiện thế lực của các thế gia vọng tộc thật đáng sợ, có đến mười mấy nhà có thể tùy tiện xuất ra hơn một ngàn trai tráng. Áo Kha Nhĩ không khỏi sợ hãi, may mắn là các thế gia vọng tộc nguyện ý phối hợp, bằng không không biết sẽ náo loạn đến đâu.

Kỳ thật không phải các thế gia vọng tộc tự động phối hợp tốt. Mà là bọn họ nếu đã là thế gia vọng tộc của địa phương, thì phải là những người có tin tức linh thông.

Gần đây trong đế quốc phát sinh chuyện gì bọn họ đều biết rõ. Bây giờ đang là niên đại của quân đội, thân phận địa vị cao quý gì gì cũng không được coi trọng. Cho nên thấy bọn lính tìm tới cửa, mới không có kháng cự ngược lại nhanh chóng phối hợp.

Tuy nhiên, lần này các thế gia vọng tộc cũng ý thức được tầm quan trọng của vũ lực. Sau này nhân sự kiện vơ vét tài sản này làm ra hậu quả gì, cũng chỉ có xem năng lực mọi người. Nguồn truyện: Y

Nhiệm vụ vơ vét tráng đinh trong các thế gia vọng tộc được các gia tộc phối hợp nên đã nhanh chóng hoàn thành, không gặp phải chuyện gì khó xử. Chỉ có nhiệm vụ thu thập thợ thủ công là làm cho Áo Kha Nhĩ đau đầu nhất.

Vốn nghĩ chỉ cần bắt sạch thợ đóng tàu, thợ rèn, thợ mộc, thợ nề, thợ đá đi hết là được. Không ngờ những người này chỉ là một bộ phận nhỏ trong các thợ thủ công mà thôi.

Áo Kha Nhĩ khi đảm nhiệm công việc này đã được Tam đệ nhắc nhở, phải cướp đoạt không còn tất cả thợ thủ công có kỹ năng nhất. Đồng thời cũng được Tương Văn, vốn không coi hắn là Nhị gia mà chỉ dùng mỹ nhân uy hiếp, dặn nhất định phải một lưới bắt hết tất cả thợ thủ công của tỉnh thành.

Áo Kha Nhĩ đương nhiên hiểu được, thực hiện tốt nhiệm vụ này là cơ hội thể hiện năng lực của mình trong hệ thống Khang Tư. Mình không thể để cho Tam đệ và mỹ nhân Tương Văn này xem nhẹ, nhất định phải làm cho hết sức hoàn mỹ.

Áo Kha Nhĩ có ý tưởng này nên cũng lười quản đối phương là ai, chỉ cần có chút kỹ năng là tóm ngay. Hoàn toàn không để chuyện đã thương nghị với Sư đoàn trưởng chỉ lấy một phần năm thợ rèn, thợ đóng tàu không lấy vào trong lòng. Nuốt vào rồi sao có thể nhổ ra! Có mà nằm mơ!

Vì thế tỉnh thành lập tức đại loạn. Đầu tiên là thợ mộc, thợ đá dễ thấy nhất, rồi đến thợ rèn, thợ đóng tàu quý báu bị biến mất hoàn toàn. Tiếp theo là tất cả thợ xây, thợ chạm, thợ sơn, thợ gốm, thợ nề, thợ dệt, thợ đóng gạch, thợ may, thợ cắt tóc, thợ làm nhạc khí, thợ đóng yên ngựa, thợ đóng giầy, thợ làm giấy, làm pháo hoa, thợ châu báu...

Phàm là thợ thủ công hoặc là học đồ có chút kỷ năng, một khi bị xác nhận, lập tức cả người nhà, lẫn công cụ cùng dụng cụ đều bị binh lính hung mãnh đưa lên xe ngựa.

Bọn thợ vốn phẫn nộ định lên tiếng, nhưng thấy mấy tên thân tín của Áo Kha Nhĩ vừa giơ cương đao vừa ném ra một túi kim tệ liền không dám hé răng, ngoan ngoãn nhận mệnh.

Âu Khắc phụ trách công việc di chuyển nhìn thấy nhiều chủng loại thợ thủ công như vậy cũng được mở rộng nhãn giới. Tuy nhiên hắn cũng không khỏi sứt đầu mẻ trán, tổng số thợ thủ công cùng học đồ và người nhà bọn họ có đến hai ba vạn người. Công việc của hắn có vẻ như sẽ tăng lên vài lần.

Đến lúc Sư đoàn trưởng phái người đến cửa chỉ trích việc không làm theo thỏa ước, lấy hết thợ thủ công của mình. Âu Khắc liền giả vờ câm điếc, ngay cả học đồ cũng không trả lại một tên, đừng nói đến thợ thủ

công. Đương nhiên, Âu Khắc không quên ném ra mấy túi kim tệ cho mấy tên thân tín của Sư đoàn trưởng.

Bị kim tệ che mắt, mấy tên thân tín của Sư đoàn trưởng liền như điên chạy trở về, nhắc nhở hắn mấy câu, nghe được thủ hạ nói, Sư đoàn trưởng lập tức quá sợ hãi, không dám nhiều lời nữa.

Bởi vì mấy tên thân tín của hắn rất lo lắng nhắc nhở Sư đoàn trưởng, hiện tại trong tay Khang Tư có rất nhiều binh lính, nếu đắc tội với Khang Tư, không chừng hắn sẽ chiếm lấy cả tỉnh thành này luôn.

Hiện tại Khang Tư đang cướp đoạt thợ thủ công, nhưng hắn tỏ vẻ không có ý đồ chiếm cứ tỉnh thành. Thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, tốt nhất là quên đi chuyện trước mắt. Các thế gia vọng tộc đều có dấu được một số thợ thủ công ưu tú, đến thời điểm cần thiết cùng bọn họ thương lượng chút là được, không cần vì chuyện thợ thủ công lúc này mà nổi giận. Sư đoàn trưởng đối với việc nhắc nhở của thủ hạ tỏ vẻ rất đồng ý.

143. Chương 143: Chiến Tranh Hồ Đồ. (2)

Lần này tỉnh thành xôn xao mất một tuần, mỗi ngày đều có người kêu khóc bị người ta ném lên xe ngựa, hô cha kêu mẹ làm náo động cả đường phố.

Tuy rằng thoạt nhìn khí thế kinh người, nhưng bởi vì người bị hại đều bị mang đi cả nhà, lại không có ai bị thương, nên người khác cũng không có cảm xúc gì. Khiến cho những người khác đều chỉ dùng bộ dáng thương tiếc, nao núng, tò mò đứng nhìn.

Áo Kha Nhĩ trước kia ở tỉnh thành thường mang theo mười thân vệ diễu võ dương oai ra vào, do đó có nhiều người biết hắn. Hiện tại hắn chỉ huy vơ vét trai tráng của các thế gia vọng tộc cùng mạnh mẽ chuyển dời thợ thủ công. Làm cho toàn bộ tỉnh thành từ quyền quý cho tới tên khất cái, không ai không biết Thiếu tá Áo Kha Nhĩ này. Tuy nhiên, họ đều khinh bỉ tức giận, không một ai có cảm tình với hắn...

Âu Khắc hoàn toàn ngược lại, mỗi khi hắn xuất hiện là ánh vàng rực rỡ đi theo. Gần như người nói chuyện cùng Âu Khắc, hai con mắt liền biến thành hai đồng tiền vàng.

Không có biện pháp, không phải dân chúng tỉnh thành phân biệt đối xử. Chỉ vì Âu Khắc đi đến đâu là rải tiền ra đến đấy. Toàn bộ tỉnh thành từ thương nhân cho đến người bán hàng rong, đều nhận được sinh ý từ Âu Khắc. Đối mặt với thần tài có ai không tươi cười nịnh bợ một chút chứ!

Âu Khắc quả thật đã quét sạch tỉnh thành, trước hết mua sắm hết các loại thiết khí, không quản là binh khí hay là nông cụ, dù là cái đinh sắt đều mua hết. Sau đó là vải dệt, bất luận là màu sắc gì, không quản nó là lông dê, sợi đay, là gấm vóc hoặc là tơ lụa Viễn đông, hễ là vải dệt, bất kể giá cả đều mua hết.

Sau vải dệt là hương liệu, muối ăn, cuối cùng mới là lương thực, súc vật. Âu Khắc dùng trăm vạn kim tệ mua sạch vật tư dân gian trong toàn tỉnh thành.

Tuy rằng vật tư khan hiếm, nhưng hàng ngày đều có thương nhân chen chúc đến nhập hàng. Âu Khắc làm cho kinh tế tỉnh thành trống rỗng hết phương tiện phát triển. Mọi người lúc này một bên nhìn thấy thiếu thốn vật tư mà nhíu mày, một bên nhờ kiếm được nhiều kim tệ mà cười ha hả.

Sau một thời gian bận rộn, Khang Tư giao toàn bộ bảy ngàn lão binh cho Sư đoàn trưởng, rồi mang một đoàn gồm hai ngàn chiếc xe ngựa to lớn chở đầy vật tư, hơn ba ngàn chiến mã, bốn ngàn tên lính, sáu ngàn trai tráng, bảy ngàn thợ thủ công, nhân khẩu hơn năm vạn người kèm theo hơn bảy vạn trâu, dê, gà, lợn chậm rãi ly khai tỉnh thành.

Trong lòng vẫn còn khiếp sợ, Sư đoàn trưởng bắt tay vào việc xây dựng lại sư đoàn. Hắn an bài thủ hạ thân tín cắm vào bảy ngàn lão binh, phối hợp với đội cảnh vệ của sư đoàn bộ, xây dựng ba liên đội không đầy đủ biên chế.

Nhìn thấy bảy ngàn lão binh thật sự nghe lời, Sư đoàn trưởng thở phào nhẹ nhõm. Đầu tiên là đưa toàn bộ gia quyến của bọn họ dời vào trong thành nội. Do Áo Kha Nhĩ đưa đi rất nhiều thợ thủ công nên phòng ốc còn trống rất nhiều, không lo an bài không đủ cho bọn họ.

Chờ khi ba liên đội trực thuộc vào Sư đoàn trưởng bắt đầu quản lý được thành trì và bắt đầu tiến hành thao luyện. Sư đoàn trưởng lập tức tiến hành chính sách một hộ một lính để tăng cường quân bị.

Vì thế ở trong lòng dân chúng hình tượng của Sư đoàn trưởng lập tức hơn hẳn Áo Kha Nhĩ.

Tỉnh thành ước chừng có vài vạn hộ, với chính sách trưng binh một hộ một binh, Sư đoàn trưởng lập tức tăng thêm được ba lữ đoàn binh lực. Mặc dù đau lòng nhìn kho hàng đã rỗng tuếch nhưng với lượng tiền tài cuồn cuộn không dứt chảy vào, cùng ba lữ đoàn trang bị biên chế đầy đủ, Sư đoàn trưởng trong lòng cũng nổi lên một cỗ hào hùng.

Sư đoàn trưởng quá hào khí, không đợi đợt huấn luyện tân binh chấm dứt, sau khi biên chế xong lực lượng tân binh, Sư đoàn trưởng lập tức dẫn ngay một lữ đoàn chủ lực tổ chức công kích địa bàn của Lữ đoàn trưởng bên cạnh.

Đương nhiên, Sư đoàn trưởng không có điên cuồng đến nỗi cho rằng tân binh có thể độc lập tác chiến. Mà ném tất cả tiền vốn thành lập lữ đoàn chủ lực từ hai liên đội lão binh. Tiền vốn này đặc biệt lớn, bởi vì bên người Sư đoàn trưởng chỉ còn biên chế một trung đội lão binh làm hộ vệ.

Một liên đội lão binh tập trung làm chủ lực, một liên đội lão binh phân tán đến các lữ đoàn đảm nhiệm chức vụ sĩ quan. Sư đoàn trưởng muốn các lão binh này giúp đỡ dẫn dắt tân binh gia tăng sức chiến đấu, hy vọng sau vài lần luân chiến, ba lữ đoàn bộ đội mới thành lập có thể toàn bộ biến thành lão binh.

Viên Lữ đoàn trưởng xui xẻo bị Sư đoàn trưởng lựa chọn không ngờ Sư đoàn trưởng lại xuống tay với mình nhanh như vậy. Chọn ai không chọn lại chọn ngay chính mình!

Khi thấy Sư đoàn trưởng tăng cường quân bị hắn đã cảm thấy được nguy cơ liền cũng cố gắng tăng cường lực lượng của mình. Không nghĩ ra vừa mới hoàn thành biên chế, đối phương đã đánh đến cửa rồi!

Kết quả không cần nói cũng biết, chiến đấu ngay từ đầu đã nghiêng về một phía, không đầy một ngày, Lữ đoàn trưởng cũng chỉ mang theo được vài tên thân tín, thê lương chạy đến Lữ đoàn trưởng bên cạnh nhờ che chở. Mấy Lữ đoàn trưởng khác cũng không phải dễ đối phó, bọn họ biết đạo lý môi hở răng lạnh, lập tức liên hợp lại, rồi lại phái người đi về phía Liên đội trưởng phụ cận giảng đạo lý, bọn này cũng không là ngu ngốc, lập tức điều binh liên hợp chống cự lại hành vi cường thế mở rộng địa bàn của Sư đoàn trưởng. Sau một phen thử chiến đấu, thấy liên quân có liên đội là binh sĩ chủ lực quá khó gặm. Sư đoàn trưởng đành phải đình chỉ khuếch trương, bắt đầu chuyên tâm kiến thiết địa bàn cùng huấn luyện quân đội. Các Lữ đoàn trưởng và Liên đội trưởng không còn chung chí hướng, cũng bắt đầu tiến vào trạng thái quân phiệt.

Trận chiến này có thể xem như là hành vi xung đột của các thế lực quân phiệt, mọi người vừa thấy đáng tiếc lại vừa thấy có nhiều điều may mắn. Điểm đáng tiếc chính là đế quốc chính là quân phiệt cao nhất lại không tham gia trận chiến. Tự cho là mình may mắn không phải là tên không biết tốt xấu khởi xướng nên trận chiến này. Đây là lần thứ hai nổ ra chiến tranh quân phiệt, nhưng không hề vang dội bằng lần trước.

Về phần cuộc chiến tranh quân phiệt đầu tiên ở đế quốc do ai khởi xướng?

Có phải là quân phiệt bên cạnh tỉnh Hải Tuyền gây ra?

Không phải, lần trước hai liên đội của tỉnh Hải Tuyền triển khai trận thế giằng co, căn bản không có đánh nhau, chỉ chửi bậy một phen, khiến cho hai liên đội khu vực phụ cận hoảng sợ, ngay cả máu cũng chưa đổ đã tự thu binh quay về doanh.

Đó là quân phiệt trên đất liền của đế quốc?

Cũng không phải, tuy rằng các hành tỉnh trong đất liền của đế quốc hỗn loạn hơn so với hành tỉnh ở biên cảnh, nhưng bởi vì lực lượng vũ trang ở đây rất nhiều, nên vẫn còn bình tĩnh, các nhóm quân phiệt vẫn như cũ vẫn còn tranh luận việc phân chia địa bàn, mà chưa có địa bàn xác định.

Vì cái gì nói các hành tỉnh ở đất liền trong thời kỳ hỗn loạn lại bình yên? Chỉ có dân chúng là bình an, đối với bình dân cuộc sống của họ vẫn không có gì khác trước. Mà nguyên nhân hỗn loạn là do các chủng loại lực lượng vũ trang của các hành tỉnh trên đất liền của đế quốc, đúng là quá nhiều.

Các đại quý tộc của đế quốc đều có địa phương sắc phong. Bọn họ đều không bị sắc phong đến nơi xa xôi, những đại quý tộc này không người nào không có vài vạn binh nô lệ.

Cũng giống như, lãnh địa được phong của các Tướng quân đều ở hành tỉnh. Tư binh của các Tướng quân cùng dân binh của các lãnh địa cũng là một lực lượng vũ trang thật lớn.

Trừ bỏ các lí do bên ngoài, nhờ nơi đây kinh tế phát đạt, lực lượng vũ trang của phủ nha cũng bỏ qua không dùng. Bởi vì ở đây bộ đội cảnh bị địa phương cùng các quân đoàn quân chính quy đều đóng cùng một chỗ. Các nhà quyền quý hễ có tiền là có quân đội, do đó không giống các nhà độc tài nơi biên cảnh, cần lãng phí nhiều thời gian để chia cắt địa bàn!

Ai ai cũng đều cảnh giác bốn phía đề phòng vạn phần, không ai muốn mạo hiểm xuất đầu, cho nên khởi xướng chiến tranh quân phiệt không thể là các hành tỉnh ở đất liền.

Như vậy là hành tỉnh ở biên cương rồi!

Các hành tỉnh ở biên cương đế quốc là địa phương của các lão Đại. Toàn quân cao thấp đều có chung kẻ thù bên ngoài và đều trải qua nhiều năm chiến đấu hăng hái chém giết đẫm máu. Tình cảm trong quân là loại tình cảm anh em đồng lòng. Không giống quân đế quốc yếu ớt chưa trải qua thực tế chiến tranh tẩy lễ. Hơn nữa đây là quân đội hàng năm tác chiến, sĩ quan rất có uy vọng, hạ cấp muốn phản kháng thượng cấp? Quả thực chính là người si nói mộng.

Cho nên ở biên cương quân đội chính là một cái chỉnh thể, một quân khu chỉ có một quân phiệt.

Tuy rằng quân đội ở biên giới có sức chiến đấu hoàn chỉnh và cường hãn nhất. Nhưng có thể trở thành quân đội quân phiệt, đều phải cực kỳ khôn khéo, làm sao chớp được thời điểm rối loạn, lại bất chấp người trong thiên hạ chỉ trích là hưng binh đối nội?

Điều quan trọng là đối thủ của họ thường là đến tấn công ở biên ải, tuy có dã tâm nhưng cũng không làm được gì! Hiện tại không chỉ muốn được tự chủ, lại còn muốn tỏ ra trung thành với đế đô, để có thể kiếm được ít vật tư và binh sĩ.

Có lẽ có người sẽ hỏi, chẳng lẽ đế quốc thành lập mấy trăm năm, lại không có một tướng lãnh nào trung thành với đế quốc?

Đương nhiên là có, tuy nhiên tướng lãnh trung thành đóng quân ở hành tỉnh, nếu thật sự nắm chắc toàn quân tạm thời sẽ không có việc gì. Nhưng nếu nắm chắc toàn quân, cho dù ngươi trung thành và tận tâm đều bị cấp trên nghi kỵ, ai bảo ngươi là người nắm binh quyền. Người như vậy, kết cục, nếu không bị cấp trên nghi kỵ hãm hại, cũng bị bức bách trở thành quân phiệt, không có kết cục khác.

Nếu tướng lĩnh không thể nắm chắc toàn quân? Hừ! Trong mùa xuân này rất nhiều người đã bị thủ hạ của mình giết chết, rồi chia cắt quân đội không còn.

Nói đến điều này có lẽ có người thấy kỳ quái, làm sao sĩ quan quân đế quốc lại có gan lớn như vậy, mưu sát thủ trưởng, chia cắt quân đội, chiếm lấy địa bàn mà lập nên quân phiệt?.

Kỳ thật rất đơn giản, kẻ bị bại trong cuộc cạnh tranh ngôi vị hoàng đế của đế quốc, bọn gian tế tiềm phục của địch quân, thủ hạ của hoàng tử quyền quý, mấy nhóm này tin tức linh thông, những tên gia hỏa gánh vác sứ mệnh bí mật, nhân cơ hội nháo sự, hiện tại là thời điểm quân tâm giao động, đương nhiên là nhân cơ hội này cướp lấy binh quyền.

Thực ra hoàn toàn có thể không đến nỗi náo loạn như vậy, nhưng vì có nhiều người làm trò quỷ, thổi ra làn gió mê hoặc lòng người, không ngờ lại tạo ra tình trạng quân phiệt hiện nay.

Thời khắc toàn bộ quân đế quốc rối ren, chỉ có hành tỉnh ở trung ương là yên tĩnh nhất. Không phải các sĩ quan hành tỉnh trung ương đều trung thành và tận tâm, cũng không phải bọn gián điệp buông tha không gây xích mích trong bọn họ, mà chủ yếu là hoàng đế, Nguyên soái, Thừa tướng đều ở trong này, không ai dám dị động, chỉ cần hạ một đạo mệnh lệnh là có thể giải quyết ngay.

Các đại quý tộc hoàng thân quốc thích ở đế đô, tuy không để Nguyên soái và Thừa tướng trong mắt, nhưng hoàng đế vẫn còn, mặc dù đang hấp hối. Chỉ cần hoàng đế còn sống, một ánh mắt cũng có thể làm cho quyền quý bị xét nhà diệt tộc, Lúc hoàng đế băng hà, hắn cũng có thể sử dụng di chỉ để giết người.

Đây là sự khủng bố của hoàng quyền, đương nhiên, cũng là mị lực của hoàng quyền. Cho nên, bất luận siêu cấp quyền quý trong đế quốc có ý tưởng gì, hoàng đế còn tồn tại, không có người nào ngu ngốc dám nhảy

ra kêu gào, tất cả đều lắng lặng chờ đợi thời khắc rung động thiên hạ.

Tính đi tính lại, không tìm ra được người khởi xướng đầu tiên cuộc chiến tranh quân phiệt này. Ha ha! Sự tình chính là xảo diệu như vậy. Từ ngày đế quốc thành lập tới nay cả hai cuộc chiến tranh quân phiệt đều phát sinh ở cùng một tỉnh, chính là tỉnh Hải Tân ở vùng duyên hải.

144. Chương 144: Đại Đội Nhân Mã. (1+2)

Rời khỏi địa giới tỉnh thành, đội ngũ của Khang Tư cuồn cuộn kéo đi, dựa theo bố trí hành quân thông thường. Một ngàn binh lính làm quân tiên phong, một ngàn binh lính hộ vệ hai bên trái phải, phía sau là một ngàn binh lính đoạn hậu, ở giữa chính là ngựa hí, trâu rống, dê la, bánh xe kêu hỗn loạn, cùng mấy vạn tráng đinh huyên náo không ngừng.

Tiền quân do đích thân Khang Tư thống lĩnh, còn Áo Kha Nhĩ lần này ngoại lệ không có tập trung bên người Khang Tư, mà thống lĩnh hậu quân đoạn hậu phía sau.

Áo Kha Nhĩ híp mắt ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi đi theo đội ngũ. An Đạt đang cưỡi ngựa đi bên cạnh, vò đầu một hồi như để lấy dũng khí rồi mới nói:

- Đại nhân! Ngài tại sao...

Liệt Văn thấy An Đạt lên tiếng, lập tức nháy mắt ra hiệu với binh lính bên cạnh, đám thân vệ của Áo Kha Nhĩ lập tức như là vô tình tản ra xung quanh một chút, tách các binh lính khác ra xa Áo Kha Nhĩ một khoảng.

Áo Kha Nhĩ liếc mắt nhìn An Đạt một cái, biết hắn muốn hỏi cái gì, lại nhìn bốn phía, cười cười thấp giọng nói:

- Có phải ngươi cảm thấy trong khoảng thời gian này ta có vẻ vô cùng nịnh hót Khang Tư hay không? Khiến cho người khác nhìn vào liền cảm giác ta giống như không phải huynh đệ của Khang Tư, mà ngược lại như một người độc ác xấu xa khiến mọi người chán ghét. Cho nên lần này mới không đi gần sát như vậy.

Nghe nói như thế, Liệt Văn đầu tiên là bừng tỉnh đại ngộ, sau đó vẻ mặt tán thưởng gật đầu. Mà An Đạt thì khinh thường nhổ nước bọt, sau đó vẻ mặt bi phẫn nói:

- Đại nhân! Ngài làm sao có thể hạ thấp bản thân như vậy? Nhìn đại nhân nịnh bợ Khang Tư như thế, thuộc hạ thực sự đau khổ trong lòng.

Thấy bộ dạng này của An Đạt, Áo Kha Nhĩ cảm thấy trong lòng ấm áp, An Đạt tính cách ngay thẳng, biểu lộ chân tình như thế, mình thật sự cảm giác như tri kỷ vậy.

Mà Liệt Văn thần sắc hơi đổi, tiến sát lại lặng lẽ véo hông An Đạt một cái, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Nói cái gì chứ, đại nhân vì đại nghiệp của gia tộc mới hư tình giả ý với Khang Tư, cái gì mà hạ mình, là ủy khuất! Thực không biết nói!

- Đại nhân là hạ thấp mình mà! Ngẫm lại đại nhân chúng ta là thân phận gì chứ, không ngờ phải đi nịnh bợ tên vong ân phụ nghĩa Khang Tư kia, nghĩ tới liền cảm thấy phẫn nộ!

An Đạt thấp giọng quát.

Áo Kha Nhĩ sửng sốt hỏi:

- Khang Tư vong ân phụ nghĩa khi nào?

- Còn không phải là vong ân phụ nghĩa sao, dựa vào cái gì hắn lên làm Thượng tá, còn đại nhân lại vẫn là Thiếu tá chứ!

An Đạt gân cổ lên nói.

Áo Kha Nhĩ nhìn sang thấy Liệt Văn cũng gật gật đầu, không khỏi lắc đầu cười:

- Các ngươi thật là, lần trước lúc Uy Kiệt báo cáo tin tình báo về đế quốc các ngươi cũng ở đó, chẳng lẽ không có lỗ tai sao? Hiện tại là lúc nào? Quân hàm đế quốc còn đại biểu cho cái gì nữa chứ.

Thấy hai thân tín nghe vậy đều có bộ dáng đang suy nghĩ, hắn tiếp tục nói:

- Các ngươi nói xem Khang Tư có tiền đồ hay không?

An Đạt còn đang do dự, Liệt Văn liền gật đầu khẳng định:

- Có! Chỉ cần nhìn cách hắn dùng đám binh lính không muốn đi theo đổi lấy nhiều vật tư cùng thợ thủ công như vậy, đủ biết hắn có tiền đồ.

- Có cái tiền đồ gì? Hừ! Chỉ cần mạnh miệng hơn một chút, bảy ngàn binh lính kia còn không phải ngoan ngoãn đi theo sao, không ngờ bị hắn tặng cho người. Theo ta đừng nói là dùng binh lính đổi lấy nhiều đồ vật này nọ như vậy, chỉ cần hắn muốn, trực tiếp cướp sạch tỉnh thành cũng được, đến lúc đó chẳng những binh lính còn mà đồ cũng có, còn đổi cái gì mà đổi!

An Đạt khó chịu lẩm bẩm.

Áo Kha Nhĩ phẫn nộ quát:

- Ngu xuẩn! Nếu làm như ngươi nói, chẳng những năm Lữ đoàn trưởng cùng hai mươi chín Liên đội trưởng cùng đối địch với chúng ta, mà ngay cả một số thế gia vọng tộc ở tỉnh thành cũng đều sẽ coi chúng ta là kẻ thù xâm lược. Ngươi nhìn xem lực lượng hiện tại của chúng ta, ước chừng một ngàn kỵ binh trang bị hạng nặng, ba nghìn bộ binh tinh nhuệ! Hơn nữa những binh lính đó đều tận tâm trung thành! Ngươi tính thử xem sức chiến đấu hiện tại của chúng ta so với lúc có được một vạn bộ binh cường đại hơn bao nhiêu?

Hơn nữa chúng ta chiếm được nhiều thợ thủ công, trai tráng cùng trang bị như vậy, người nào thù hận chúng ta? Chính những thợ thủ công cùng trai tráng đó cũng chịu chung số phận! Theo như ngươi nói cái gì mặt mũi cũng không còn, đi cướp đi giết, nhận được cái gì? Là cừu nhân khắp thiên hạ! Từ xưa đến nay đã có ai đối địch với khắp thiên hạ mà không suy tàn? Sợ là chúng ta còn chưa ra khỏi địa giới tỉnh thành liền bị diệt vọng rồi!

Nhìn An Đạt bị mình khiển trách một phen khiến cho ngoan ngoãn nhận tội, Áo Kha Nhĩ thở dài nói:

- Nhớ kỹ, hiện tại chúng ta cùng đại ca của ta cùng trên một thuyền, trước khi thuyền chưa chìm thì phải tận tâm dốc sức phục vụ cho con thuyền này. Các ngươi đi xuống nhắc nhở tộc nhân một chút, từ giờ trở đi, không được gọi thẳng tên đại ca của ta, cũng không được nói xấu hắn lung tung, dùng "đại nhân" để xưng hô đại ca của ta đi, gặp mặt cũng phải cung kính thi lễ. Chỉ có như vậy chúng ta mới có khả năng chân chính gia nhập vào hệ thống này.

Liệt Văn lập tức tuân lệnh, An Đạt thì lĩnh mệnh nhưng thần sắc có vẻ không bằng lòng.

Khang Tư đảm nhiệm tiền quân, cũng không quan tâm quá nhiều tới đội ngũ, những thân vệ của mình tự nhiên sẽ cai quản thuận lợi.

Mà Khang Tư liền tranh thủ thời gian rảnh này cùng An Tái Kháng hàn huyên chuyện tình từ lúc chia cách, mấy năm qua cứ như vậy bị hai người bọn họ từng câu từng chữ thể hiện hết ra, có điều phần lớn là Khang Tư là người nghe, An Tái Kháng là người nói mà thôi.

Thực ra, Khang Tư cùng An Tái Kháng có thể nói là xa lạ không hiểu rõ nhau, dù sao hai người trước kia chỉ nói với nhau vài câu, rồi đến thời khắc nguy cấp thì nhiệt huyết sôi trào mới kết nghĩa làm huynh đệ, sau đó chia cách nhiều năm.

Nếu nói trong nháy mắt trở thành tri kỷ như anh em ruột, vậy khẳng định là nói dối, tuy nhiên hai người đều ý thức được điểm này, đều cố ý nói chuyện của mình, ý nghĩ của mình, hy vọng đối phương có thể từ đó hiểu biết đại khái về mình.

Kỳ thật hai người bọn họ cũng không phiền toái như vậy, nói chuyện cũng chỉ là quá trình mỗi người trải qua, không có gì đáng ngại. Nhưng An Tái Kháng đặc biệt cố chấp loại tình cảm hương khói cho anh em kết nghĩa này, mà Khang Tư lại chỉ bởi vì đối phương không vứt bỏ mình, mình phải là người đảm nhiệm phần trách nhiệm, cho nên hai người cũng thực sự xem nhau như anh em kết nghĩa.

- Đại ca! Tiểu đệ mấy năm nay cũng buôn bán lời một chút kim tệ, thấy đại ca phải làm đại sự, tiểu đệ sẽ xuất toàn bộ tài sản giúp đỡ đại ca đi.

An Tái Kháng vừa nói xong, Lai Nhĩ Ôn Chí thầm thở dài, cuối cùng cũng nói đến vấn đề này, hiện tại để xem Khang Tư đáp lời thế nào.

Khang Tư lắc đầu cười cười nói:

- Không cần! Đó là do đệ vất vả kiếm được, tài chính của ta rất đầy đủ.

An Tái Kháng nghe vậy lập tức uể oải nói:

- Đệ biết đại ca ghét bỏ chút tiền nhỏ bé đó của đệ.

Cũng không trách hắn nói như vậy, dù sao hắn phụ trách kiểm kê kho vật tư của Sư đoàn trưởng, nhìn số vật tư này mà mắt hoa mày choáng, mà đám người đại ca lại dường như không thèm để ý.

Hơn nữa hắn còn biết Âu Khắc lão tổng quản này mang theo trên người trăm vạn kim tệ, mua sắm không thèm trả giá, điều này chứng minh xuất thân đại ca nhà mình rất lớn, mình có chút tiền nhỏ này căn bản không được người để trong mắt.

Tâm tình An Tái Kháng hiện tại giống như một đứa bé đem bảo vật ra khoe với bạn đồng lứa, nhưng lại biết được bảo vật này trong nhà bạn lại có rất nhiều.

Vừa thấy bị hiểu lầm, Khang Tư vội vàng nói:

- Không phải! Ta làm sao lại ghét bỏ, chỉ là...

Khang Tư cũng không biết nói thế nào cho tốt, chẳng lẽ nói cho hắn kim tệ trên lãnh địa lấy đơn vị trăm vạn để tính?

Lời này nói ra không phải ghét bỏ thì còn là cái gì? Nghĩ vậy, Khang Tư chỉ có thể thở dài:

- Được rồi! Ta tiếp nhận vậy.

- A! Quá tuyệt vời! Chờ tiểu đệ an bài xong lập tức cho áp tải tài chính lại đây.

An Tái Kháng lập tức vui mừng hơn, nhìn bộ dáng trẻ con của hắn, tất cả mọi người đều cười thân thiện.

- Đúng rồi đại ca! Huynh nói tài chính của huynh rất lớn, không biết có bao nhiêu? Nếu giao cho tiểu đệ vận hành có thể giúp huynh khuếch đại mấy lần.

An Tái Kháng đột nhiên tò mò hỏi. Nghe nói như thế. Khang Tư nhíu mày suy nghĩ một chút, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu.

Thấy An Tái Kháng vội vàng muốn nói cái gì, Tương Văn chen vào nói:

- Tam gia! Không phải đại nhân nhà ta không đồng ý để ngài vận hành tài chính, mà đại nhân nhà ta căn bản không rõ lắm mình có bao nhiêu tiền.

Vốn đám người Tương Văn vẫn gọi An Tái Kháng là Nhị gia, bọn họ không tán thành Áo Kha Nhĩ, tuy nhiên lại bị An Tái Kháng ngu ngốc này yêu cầu bọn họ gọi hắn là Tam gia, sau vài lần như vậy, vị trí Tam gia này của hắn cũng an vị rồi.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí nghe vậy không khỏi sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái đều có thể từ trong mắt đối phương nhìn ra thần sắc khiếp sợ. Trời ạ! Không ngờ còn có người không biết mình có bao nhiêu tiền?

Thấy An Tái Kháng ngốc trệ, Tương Văn liếc nhìn Khang Tư một cái, sau khi được Khang Tư đồng ý, thần sắc đắc ý giải thích cho An Tái Kháng về thực lực của Khang Tư.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí nghe nói Lôi gia trên bán đảo Phi Ba là lãnh địa của Khang Tư, lập tức tặc lưỡi, bọn họ biết rõ địa phương đó có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Chờ đến khi nghe được bán đảo Phi Ba thừa thãi mỏ quặng đồng, lập tức ngạc nhiên vui mừng vạn phần nói:

- Đại ca! Điều này thật sự rất khéo, hiện tại đế quốc bắt đầu hỗn loạn, chúng ta cũng không phải băn khoăn điều gì, trực tiếp lấy tiền đồng đổi lấy kim tệ cùng vật tư của hai đại quốc đi.

- Không phải nói do nguyên nhân cung cầu, tiền đồng đổi sang kim tệ sẽ bị giảm giá trị sao?

Khang Tư có thể nói đối với quy luật kinh tế dốt đặc cán mai, giỏi lắm chỉ biết giá cả cùng tiện nghi của vài đồ vật này nọ, với lý thuyết cơ bản rằng đồ vật nào đó thiếu hàng thì giá cả sẽ đắt lên.

- Hắc hắc! Bị giảm giá trị mới tốt chứ, đến lúc đó chúng ta có thể dùng kim tệ đổi lại tiền đồng, sau đó lại đổi lại tiền đồng của bọn họ, tiền đồng lại tăng tỉ giá, cứ như thế xoay đi xoay lại mấy vòng, máu của đế quốc cũng bị chúng ta hút hơn phân nửa, nếu vận khí tốt, thậm trí có thể khống chế nền kinh tế của đế quốc ấy chứ! Còn nữa nha, chúng ta cũng không phải chỉ đổi mỗi kim tệ, dùng tiền đồng thu mua lượng lớn vật tư, làm gia tăng nội loạn trong đế quốc, rất có thể tạo thành đế quốc thiếu hụt vật tư, đến lúc đó chúng ta lại dùng những vật tư trước đó không có gì đáng giá có thể đổi lấy thật nhiều chỗ tốt a!

An Tái Kháng hưng phấn dị thường, không khỏi thao thao bất tuyệt nói lên phương pháp làm thế nào có thể lợi dụng kim tiền để chèn ép đối thủ kiếm lời.

Lần này đến phiên đám người Khang Tư toàn bộ sững sờ.

Bọn họ hiển nhiên chưa từng ngờ tới, kim tiền còn có thể vận dụng như vậy. Âu Khắc đang lúc tự đắc mình thật tinh mắt cũng không nhịn được hỏi:

- Tại sao chỉ nói đế quốc? Chẳng lẽ Liên Minh không thể dùng chiêu này để đối phó?

An Tái Kháng nghe vậy thoáng khựng lại, sau đó có chút bất đắc dĩ nói:

- Xin ngươi nha! Tổng quản đại thúc! Liên Minh Duy Nhĩ Đặc xưng hiệu là liên minh thương nhân, ở Liên Minh Duy Nhĩ Đặc trong các ngành nghề, thương nhân có địa vị cao nhất, mấy cái mánh khóe này đều là sở trường của bọn họ.

Trước đây nếu không phải sợ đế quốc thẹn quá hóa giận trực tiếp chiến đấu một mất một, hơn nữa trên lĩnh vực kinh tế giữa hai nước có sự bổ sung lẫn nhau, thì đã sớm khai hỏa kinh tế chiến rồi.

Tuy nhiên bây giờ đế quốc nội loạn, Liên Minh khẳng định sẽ thừa nước đục thả câu ngay, cho nên chúng ta nhất định phải giành quyền hành động trước, bằng không ngay cả chúng ta cũng có thể gặp xui xẻo.

Nghe nói như thế mọi người đều cả kinh, theo An Tái Kháng nói, chỉ cần một thành Thanh Nguyệt trên bán đảo Phi Ba có thể khiến cho tài sản của đế quốc tổn hao lớn, nếu đổi lại là Đại quốc thứ hai, đồng thời đều là thương nhân đứng đầu Liên Minh Duy Nhĩ Đặc động thủ, chỉ sợ đế quốc sẽ lập tức tan rã đây.

Xem ra nếu muốn chiếm tiện nghi thật đúng là phải thừa dịp bắt đầu hành động trước Liên Minh.

Âu Khắc lập tức đề nghị với Khang Tư:

- Đại nhân! Tam gia đối với kinh tế rất có bản lĩnh, không bằng giao cho Tam gia sự vụ kinh tế của lãnh địa đi? Dù sao tam gia cũng là anh em kết nghĩa của ngài, so với những người khác đáng tín nhiệm hơn.

Khang Tư biết Âu Khắc nói những người khác, là chỉ mấy gia thần thành Thanh Nguyệt kia. Hơn nữa hắn thấy tam đệ của mình dường như ngoại trừ phương diện kinh tế có hiểu biết ra, lãnh binh đi chém giết cũng không phải sở trường, liền gật đầu nói:

- Ừ! Chờ đến lúc trở về ta sẽ nói với hắn.

Có lẽ có người sẽ nói, đám người Khang Tư ăn quân lương của đế quốc lại lên kế hoạch mưu hại chính đế quốc của mình, thật sự rất không có lương tâm. Có điều, ngẫm lại những người bên cạnh Khang Tư, là có thể biết bọn họ vì sao không thèm để ý đến chuyện hút máu đế quốc.

Năm đại thân vệ của Khang Tư xuất thân là quan nô, có thể có cảm tình với đế quốc mới là lạ, còn những thân vệ còn lại không phải dân thảo nguyên thì cũng là người thành Thanh Nguyệt, không có nửa điểm quan hệ với đế quốc.

Về phần Khang Tư thì sao?

Đế quốc không phải tổ quốc của hắn, toàn bộ cao tầng của đế quốc, hắn cũng chỉ có cảm tình với Nguyên Soái. Về phần quân lương? Từ khi Khang Tư thăng chức từ binh nhì lên thành Thiếu úy, cũng chỉ mới lĩnh qua một lần lương bổng, rốt cuộc không thể khiến cho Khang Tư cảm nhận được đế quốc từng phát quân lương cho hắn.

Đây cũng là cơ duyên xảo hợp, khi làm trưởng quan hậu cần của đại đội, lương bổng của toàn đại đội đều là từ Khang Tư mà phát xuống. Mà sau khi dẫn người chạy vào thảo nguyên, vật tư tiếp tế đều là Khang Tư dẫn người chuẩn bị ra, đến nỗi khi tới lãnh địa cùng bán đảo Phi Ba thì càng không cần phải nói, hoàn toàn là tự mình phụ trách.

Sau hết thảy những chuyện này, đổi là một người nào khác cũng không cho rằng mình dựa vào lương bổng của đế quốc mà sống. Hơn nữa thủ hạ dưới tay mỗi người một ý tứ, như vậy bản thân hắn là nhân vật đầu lĩnh, tự nhiên lại cứ như vậy mặc nhiên không nhận thức được rằng mình không có cảm tình gì với đế quốc.

Kỳ thật Khang Tư nghĩ không được nhiều như vậy, xuất thân là cô nhi nên hắn chỉ biết ăn cơm ăn thịt nhà người ta thì phải bán mạng cho người ta, đó là đạo lý hiển nhiên, có điều chủ nhà không cần hắn, vậy thì hắn cũng không cầu xin chủ nhà tiếp nhận hắn nữa, trực tiếp rời đi cho xong chuyện. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn có thể vứt bỏ Khi Hồng Quốc và Đế quốc sang một bên không thèm để ý tới.

Cho nên mới nói, hạng người như Khang Tư, cần phải nắm hắn chặt ở trong tay, sau đó bất kể là chỉ huy trực tiếp hay là hoàn toàn ủy quyền cho hắn đều được, dù cho là người nào thời điểm nào Khang Tư vẫn tuyệt đối trung thành và tận tâm với thủ trưởng của hắn.

Có thể nói, nếu Khang Tư được hoàng đế thu nạp, tuyệt đối là một trung thần, nếu như bị kẻ gian thu nạp, vậy cũng như thế sẽ trở thành một nanh vuốt đắc lực, bởi vì Khang Tư cảm nhận thiện ác cũng không phải rõ ràng như vậy. Tuy nhiên, may mắn là trước khi tính cách của Khang Tư bị mọi người nhìn thấu, Khang Tư đã hoàn thành kiến thiết cơ sở tự cung tự cấp, giờ phút này có được địa bàn và thủ hạ của mình, hắn sẽ không có khả năng hoàn toàn nguyện trung thành với người khác.

Những người khác đang thoải mái quan sát cảnh sắc bốn phía, còn An Tái Kháng lại rung đùi đắc ý, lẩm bà lẩm bẩm, đắm chìm trong ảo tưởng bản thân mình làm thế nào thay đại ca kiếm về tài phú ngút trời, khiến cho Lai Nhĩ Ôn Chí phải thường xuyên trông nom một chút tránh cho hắn khỏi bị ngã ngựa.

Thời tiết vẫn rét lạnh như cũ, nhưng dưới ánh mặt trời đầu xuân chiếu rọi, cây cối bốn phía đang rụt rè đâm chồi nẩy lộc, khiến cho tâm tình mọi người khoan khoái dễ chịu. Có điều, cảm giác thoải mái này rất nhanh bị người phá vỡ.

Lính trinh sát rời xa đội ngũ tản ra xung quanh, phi nhanh tới bẩm báo:

- Đại nhân! Phía trước mười dặm có hơn năm vạn bộ binh đang tập kết chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu, quan sát phương hướng bọn họ di chuyển thì đúng là nhằm vào chúng ta.

Khang Tư trước tiên phái binh lính cảnh giới sau đó mới hỏi:

- Năm vạn người? Binh lính của ai?

Hắn không hiểu tại sao phía trước lại xuất hiện nhiều địch nhân như vậy, đi theo đường này tới địa giới tỉnh Hải Tuyền cũng phải qua ba bốn quận phủ nữa, dựa theo hội nghị chia cắt ở Sư đoàn không lâu, cũng là ba bốn Liên đội, bọn họ nối lên cũng chỉ hơn một vạn người, tại sao đột nhiên xuất hiện đến năm vạn người?

- Toàn bộ mặc quân phục đế quốc, cờ là cờ của Liên đội bốn Lữ đoàn năm Sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tân.

Trinh sát đáp lời.

- Liên đội bốn?

Khang Tư lập tức nhớ tới tên Thượng tá trung niên gặp phải khi mới tiến vào phòng họp. Đúng rồi! trong hội nghị tên Thượng tá đó vẫn luôn có địch ý với mình. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ mình đắc tội với hắn sao?

- Đại nhân! Vật tư chúng ta vận chuyển đến đây bị trưng thu một nửa cũng chính là Liên đội bốn làm. xem ra hắn ăn thành nghiện rồi, lại tới tìm chúng ta đây.

Âu Khắc tức giận bất bình nói.

- Tốt! Thì ra chính là hắn lấy vật tư của chúng ta! Đúng là không muốn sống!

Tương Văn vừa nghe xong, lập tức nộ hỏa xung thiên vung nắm đấm lên kêu la. Bất quá thanh âm cùng dung mạo của Tương Văn thật sự không thích hợp để tức giận, nếu không, nhìn hai mắt An Tái Kháng sáng lên là rõ.

Chứng kiến Lão đại của mình không chịu nổi như thế, Lai Nhĩ Ôn Chí trêu ghẹo nói:

- Thế nào? Lão đại muốn đổi người rồi sao?

An Tái Kháng cũng là người cơ trí, thoáng sửng sốt một chút liền hiểu ý tứ Lai Nhĩ Ôn Chí, cuống quít lắc đầu, sau đó nhìn Lai Nhĩ Ôn Chí không ngừng xoa xoa hai tay vẻ mặt cười gian, không khỏi biến sắc, vừa ảo não, ném ra một túi tiền, vừa hung tợn nói:

- Ngươi đừng để ta nắm được nhược điểm!

Lai Nhĩ Ôn Chí cười hắc hắc, chỉ chỉ về phía Khang Tư, An Tái Kháng lập tức vểnh tai lên nghe.

- Chỉ có cờ của Liên đội bốn thôi sao?

Khang Tư hỏi.

- Vâng! Chỉ có cờ của Liên đội bốn.

Trinh sát đáp.

- Liên đội bốn khi nào thì có nhiều lính như vậy? Từ lúc hội nghị chấm dứt đến nay chưa tới mười ngày, mới có vài ngày mà có thể mở rộng liên đội từ ba nghìn người lên thành binh lực ba lữ đoàn sao?

Khang Tư chậm rãi nói.

- Vội vàng mở rộng quân số như vậy liền có dũng khí ra chặn đường cướp đoạt sao? Thực không hiểu đội ngũ lớn như vậy có phải là giấy hay không?

Uy Kiệt vốn có đầu óc mật thám đặc biệt linh hoạt, lập tức biết Khang Tư muốn cái gì, vội nói:

- Hắn khẳng định biết chúng ta từ tỉnh thảnh chuẩn bị rất nhiều vật tư, với lại dẫn theo số lượng lớn thợ thủ công, đồng thời hắn biết chúng ta cấp cho Sư đoàn trưởng bảy ngàn lão binh, biết chúng ta nhiều người như vậy nhưng chỉ là một đám ô hợp, vì thế liền nhân cơ hội chặn đường đánh cướp.

Bởi vì đội ngũ dừng lại khiến cho Áo Kha Nhĩ vượt lên để tìm hiểu liền vội vàng nói:

- Đại ca! Gặp phải sự tình này cũng không thể mềm yếu, bằng không chờ đến khi chúng ta trở về lãnh địa, vật tư và thợ thủ công đều bị người ta vơ vét hết! Nhất định phải đánh cho bọn chúng chó cũng phải chảy máu đầu!

An Tái Kháng xen vào nói:

- Nhị ca! Chúng ta chỉ có bốn ngàn binh sĩ thôi, chống lại năm vạn người đó.

Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Tam đệ là thương nhân không hiểu lắm, quân đội tác chiến cũng không phải cứ nhiều người là có thể thắng. Năm vạn người của chúng cũng chỉ mới chiêu mộ được mấy ngày, phỏng chừng biên chế còn chưa có hoàn thành, chân chính có tác dụng vẫn chỉ là binh lính thuộc Liên đội bốn mà thôi. Hừ! Một đám quân lính không chính hiệu mới cầm binh khí cũng dám tìm chúng ta gây phiền toái sao? Nhiều người thì thế nào? Nhiều người đánh càng tốt! Chỉ cần một người lui về phía sau, đám tân đinh đó sẽ xoay người bỏ chạy như ong vỡ tổ.

Nói đến đây Áo Kha Nhĩ hào khí đã trào dâng. Nguồn:

- Được! Âu Khắc, Uy Kiệt, An Tái Khác cùng năm mươi thân vệ lưu lại, thêm một ngàn hậu quân, đội ngũ đinh khẩu hạ trại ở đây, những người khác cùng ta tiến lên.

Khang Tư gật gật đầu nói.

An Tái Kháng mặc dù cũng rất muốn đi xem, nhưng võ nghệ của mình có thể nói là yếu nhất trong những người ở đây, đành phải nhận lệnh.

- Đại ca! Đệ dẫn theo An Đạt đi, các thân vệ khác toàn bộ lưu lại hỗ trợ quản lý những người này.

Áo Kha Nhĩ vội đề nghị, hắn rất rõ ràng, sau khi điều đi ba nghìn binh sĩ, một ngàn người quản lý mấy vạn người là chuyện khó khăn cỡ nào, không có việc gì phát sinh thì tốt, có chuyện thì có thể phiền toái rồi.

Đối với biểu hiện xem chuyện như vậy thành việc của mình của Áo Kha Nhĩ, Khang Tư đương nhiên gật đầu đồng ý.

Uy Kiệt hiểu rõ mình phải lưu lại giám thị đinh khẩu đột nhiên đề nghị nói:

- Đại nhân! Thuộc hạ nghĩ rằng có thể điều động toàn quân, sức chiến đấu của bốn ngàn binh sĩ so ra mạnh hơn ba nghìn binh sĩ gấp mấy lần, càng có thể đảm bảo thắng lợi.

- Ồ? Vậy làm sao đảm bảo ổn định đinh khẩu?

Khang Tư đương nhiên biết bốn ngàn binh sĩ lợi hại hơn ba nghìn binh sĩ rất nhiều, nhưng hắn cũng rất đau đầu với mấy vạn đinh khẩu này, nhưng không thể để bọn họ dừng ở chỗ này, điều động binh sĩ đi tấn công quân địch, sợ rằng sau khi đi được vài dặm đường, bọn họ thấy quân địch xuất hiện, có thể sợ tới mức bỏ chạy tứ tán. Biển người hỗn loạn, đừng nói là bốn ngàn, cho dù một vạn cũng không ổn định lại được.

- Thuộc hạ sẽ cho những người có thể tin tưởng đảm nhiệm chức vụ quan nô. À! Chính là gia quyến của binh sĩ, bởi vì thân nhân của họ chính là binh sĩ của chúng ta, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không gây chuyện, cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của chúng ta.

Uy Kiệt nói.

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người khẽ động, đúng vậy, nếu nói trong mấy vạn đinh khẩu này ai trung thành nhất, vậy cũng chỉ có gia quyến của những binh sĩ kia.

- Ừ! Tiếp tục nói.

Khang Tư gật gật đầu, xem ra Uy Kiệt đã quá dài dòng rồi.

Uy Kiệt nhìn thấy ánh mắt Khang Tư cảm thấy hứng thú, không khỏi có chút kích động nói:

- Chúng ta có thể phát binh khí cho gia quyến của binh sĩ, tổ chức những người coi như có sức khỏe thành từng nhóm, sau đó để cho bọn họ giám thị người nhà của thợ thủ công, tiếp theo gom phần lớn thợ thủ công không có võ lực mạnh mẽ lại, dùng bọn họ giám thị sáu ngàn thanh niên trai tráng kia, như vậy, nguy hiểm nhất là đám trai tráng kia đã bị hạn chế rồi.

- Tốt lắm! Liên hoàn phân nhóm giám thị lẫn nhau. Ừ! Nhân lúc binh sĩ của chúng ta còn chưa rời đi, ngươi dẫn thân vệ đi thực hiện đi.

Khang Tư khích lệ nói.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, dùng gia quyến của binh sĩ vốn không gây rối giám thị người nhà thợ thủ công, lại dùng thợ thủ công giám thị trai tráng, như vậy chỉ cần không có địch nhân tiến công, có thể đảm bảo mấy vạn đinh khẩu này sẽ ở yên sau khi binh sĩ rời đi.

Áo Kha Nhĩ liếc mắt trộm nhìn Uy Kiệt một cái, tên nhóc đứng đầu tình báo này thật có đầu óc, nhất định sau này sẽ trở thành tai họa ngầm đối với hành động của mình đây. Tổ chức thanh niên trai tráng thành binh sĩ sao? Những nô lệ đồng thời là những người đàn ông độc thân như đám trai tráng này có tới mấy vạn người, sau khi nhận được vũ khí sẽ làm cái gì? Ngoan ngoãn nghe lệnh của Khang Tư với chỉ bốn ngàn binh sĩ , hay là liều chết chiến đấu giành lại tự do?

Cho nên trước khi trở lại lãnh địa yên ổn, đám người Khang Tư tuyệt đối sẽ không cấp vũ khí cho đám trai tráng đó.

Uy Kiệt rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ được giao, dù sao thời điểm rời tỉnh thành, Âu Khắc cũng đã dựa theo xuất thân của đinh khẩu mà tổ chức thành các nhóm.

Mấy vạn đinh khẩu rất nhanh tạo thành ba vòng, một vòng ở giữa là xe ngựa chở vật tư, trong vòng xe ngựa là gia quyến của binh sĩ gồm phụ nữ, trẻ em và người già yếu, vòng ngoài thì có thể cầm đao. Đám gia quyến của binh sĩ đã được phát vũ khí giám thị người nhà của thợ thủ công. Tiếp là một vòng trai tráng. Đám thợ thủ công ở vòng phía ngoài cùng cũng đồng dạng được phát binh khí.

Vốn khi gia quyến của binh sĩ cầm binh khí giám thi người nhà thợ thủ công, đám thợ thủ công còn có chút xôn xao, nhưng dưới uy hiếp của bốn ngàn binh sĩ, chỉ có thể cầm binh khí đi tới xung quanh. Bởi vì thợ thủ công cùng người nhà cách nhau một vòng trai tráng, muốn cứu viện cũng không có cách nào, đành phải nhận lệnh coi chứng thanh tráng chặt chẽ, miễn cho bọn họ tấn công vào vòng trong hại người nhà của mình.

Thấy sự việc đã được làm thỏa đáng, Khang Tư lập tức dẫn theo bốn ngàn binh sĩ rời khỏi đội ngũ, vì để đảm bảo tốc độ, một ngàn binh sĩ không có ngựa đành phải cưỡi chung với người khác. Tuy rằng thoạt nhìn có ba nghìn kỵ binh, nhưng Khang Tư hiểu rõ bọn họ, có thể tác chiến cũng chỉ gần ngàn kỵ binh mà thôi, những người khác sau khi rơi ngã mặt mũi bầm dập, cũng chỉ tính là có thể cưỡi ngựa mà thôi.

Binh sĩ rời đi, số đinh khẩu lưu lại lập tức bất an xôn xao một phen, đặc biệt đám thanh tráng này đều rục rịch cả lên.

Tuy nhiên sau khi đe dọa từ vòng trong truyền ra, đám thanh tráng lại ổn định trở lại. Đương nhiên, đám người Uy Kiệt dẫn theo thân vệ tuần tra qua lại, làm kinh sợ đám người gây rối trong đó.

An Tái Kháng bắt buộc phải cầm binh khí đi theo đám người dò xét xung quanh, bị Lai Nhĩ Ôn Chí ghé sát vào cười gian nói:

- Lão đại! Lúc trước khi binh sĩ xuất phát, ngươi cùng tiểu thư Tương Văn kề tai nói thầm gì đó?

- Hừ! Đây cũng không tính là nhược điểm nha, ta nhắc nhở tiểu thư Tương Văn sau khi đạt được thắng lợi nói với đại ca nhất định phải thừa thắng xông lên, tốt nhất là đánh vào quận phủ của đối phương.

An Tái Kháng vẻ mặt đắc ý nói.

- Đánh vào quận phủ? Bốn ngàn người có thể đánh tiếp vào quận thành sao? Một quận thành ít nhất cũng có mấy chục vạn người đó!

Lai Nhĩ Ôn Chí giật mình nói.

- Hắc! Chưa từng nghe qua binh bại như núi lở sao? Chỉ cần bọn chúng bại trận, đám tân binh kia khẳng định sẽ chen chúc trở về thành, đến lúc đó thừa cơ tấn công vào thành cũng không phải việc gì khó.

An Tái Kháng cười nói.

- Ừ! Chuyện này có thể phát sinh, chỉ là đánh vào trong thành, khẳng định sẽ loạn thành một đoàn, có điều nếu Khang Tư đại nhân phải về bán đảo Phi Ba, chiếm thành này để làm gì?

Lai Nhĩ Ôn Chí nói đến đây, nhảy dựng lên hô:

- Không phải ngươi đi giật giây Khang Tư đại nhân cướp sạch cái tòa thành kia đấy chứ! Đây chính là chuyện đắc tội với những kẻ quyền quý kia đó!

An Tái Kháng vẻ mặt cười gian nói:

- Hắc! Ta lại ngu xuẩn như vậy sao? Quyền quý bên trong thành đương nhiên không thể cướp sạch, để cho bọn họ xuất chút đỉnh ủy lạo quân đội thì có thể, rồi nhìn xem kiếm đủ hay chưa, nếu chưa đủ thì không để ý đến bọn họ nữa. Còn về gia sản của tên Liên đội trưởng bên trong thành, cả đám thợ thủ công nữa. Hắc hắc! Vậy thì không cần ngại.

Lai Nhĩ Ôn Chí trừng ánh mắt không thể tin được nói:

- Từ khi nào ngươi trở nên tham lam như vậy?

An Tái Kháng nháy nháy mắt khinh thường nói:

- Thèm vào! Nếu ta có lòng tham, khẳng định cướp sạch quận phủ cho đến không còn gì! Bất quá chuyện này cũng không có biện pháp, ngươi cũng biết hiện tại đại ca phát triển ở bán đảo Phi Ba, trên đảo ngoại trừ quặng đồng ra thì cái gì cũng thiếu, nếu như vậy, đương nhiên là một khi có cơ hội thì phải khuếch trương thực lực của đại ca.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhìn trái nhìn phải rồi nhỏ giọng nói:

- Ách! Lão đại! Không nên trách tiểu đệ đa tâm, không biết ngươi đã nghe qua câu "phi điểu tẫn, lương cung tàng" chưa?

Lai Nhĩ Ôn Chí thấy An Tái Kháng chuyên tâm phục vụ Khang Tư như thế, không kìm nổi liền nhắc nhở trước.

An Tái Kháng cười nói:

- Ha ha! "Phi điểu tẫn, lương cung tàng; Giảo thỏ tử, tẩu cẩu phanh; Địch quốc diệt, mưu thần vong; Công cái thiên hạ giả bất thưởng, thanh danh chấn chủ giả thân bại"*. Đây là miêu tả cảnh thế sự người đời truyền từ Viễn Đông tới ta tại sao lại không biết chứ? Nhưng mà dựa theo tính cách của đại ca hẳn là sẽ không như vậy, tin rằng ngươi cũng cảm thấy thế, bằng không ngươi sẽ không nói câu trước, mà nói những từ "giảo thỏ tử, tẩu cẩu phanh" rồi.

- Ừ! Hy vọng là thế. Ai có thể cam đoan sau khi con người lên nắm quyền có thể thay đổi hay không đây?

Tuy nhiên Lai Nhĩ Ôn Chí không nói thêm nữa, nói nữa sẽ thành cố ý khiêu khích gây chia rẽ mất.

Chỉ là ngẫm lại, dựa theo tính cách của Khang Tư, nhiều nhất là không để cho An Tái Kháng đảm nhiệm sự vụ gì, còn sẽ không xuất hiện chuyện liên quan đến tính mạng An Tái Kháng, nếu như vậy cũng không cần lo lắng đến thế.

Bất quá điều kiện tiên quyết là An Tái Kháng nên chuyên tâm quản lý kinh tế, không nên liên quan đến chuyện chính trị và quân sự.

Một khi đề cập đến Quân - Chính, lúc đó thật sự ai cũng không dám đảm bảo tương lai sẽ xuất hiện biến hóa gì. Xem ra sau này mình phải thường xuyên nhắc nhở lão Đại mới được.

*phi điểu tẫn, lương cung tàng; giảo thỏ tử, tẩu cẩu phanh; địch quốc diệt, mưu thần vong; công cái thiên hạ giả bất thưởng, thanh danh chấn chủ giả thân bại"

=Dịch nghĩa: Chim rơi xuống, cung tốt cất đi; Thỏ khôn chết, chó săn vào nồi; Địch quốc diệt, mưu thần chết; Sự nghiệp kẻ nào lấn át thiên hạ sẽ không được tán thưởng, người nào thanh danh hơn chủ thì thân bại.

145. Chương 145: Chặn Đường Cướp Đoạt. (1)

Liên Đội Trưởng Liên đội bốn vẻ mặt quan sát chi chít binh sĩ trước mặt.

Hừ hừ! Tin rằng ngay cả những đồng liêu cùng thủ trưởng của mình, căn bản không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn mình có thể có khả năng khuếch trương binh sĩ thành ba Lữ đoàn? Nếu không phải binh khí không đủ, khẳng định mình sẽ trực tiếp chiêu mộ năm Lữ đoàn, thỏa lòng ham muốn làm một Sư đoàn trưởng bấy lâu.

Quay đầu nhìn một chút cờ Liên đội bốn tung bay phía sau, Liên Đội Trưởng Liên đội bốn nhíu mày, hiện tại binh sĩ dưới trướng mình nhiều như vậy còn dùng cờ này, thật sự khiến cho người ta thất vọng. Ừ, nên đổi thành cờ gì nhỉ?

Dùng luôn tên mình làm tên đơn vị? Không được, quá rêu rao rồi. Ừ, dùng tên quận phủ đi, Sư đoàn Cẩm Quận, hắc hắc, tên này vừa văn nhã lại vừa tục lệ, thật đẹp.

Liên Đội Trưởng đắc ý dào dạt, vì mình nắm giữ cả hai chức vụ Sư đoàn trưởng và Quận trưởng mà hả hê. Tuy nhiên hắn rất nhanh liền nghiêm mặt, bởi vì con hắn đang tiến lại đây. Đối với đứa con trai này, Liên

Đội Trưởng Liên đội bốn vẫn rất coi trọng, cho nên bản thân mình là chủ soái nhất định phải giữ vững uy nghiêm của người làm cha.

- Phụ soái! (giống như Phụ vương ấy, cha làm Soái thì gọi như vậy) Đã phát hiện quân địch, cách chúng ta tám dặm, phỏng chừng quân địch cũng đã phát hiện chúng ta, đã phái ra mấy nghìn kỵ binh, số còn lại hạ trại tại chỗ.

Thanh niên mang quân hàm Thiếu tá này, vẻ mặt uy vũ cung kính nói.

- Mấy ngàn kỵ binh?

Liên Đội Trưởng nhíu mày.

Thiếu tá vẻ mặt không thèm để ý nói:

- Trinh sát nói với con, đám kỵ binh này tốc độ thong thả, ngồi trên lưng ngựa lắc la lắc lư, nhưng lại có rất nhiều ngựa hai người cưỡi, căn bản là vừa thành lập từ bộ binh!

- Sao? Thì ra là tới thương thảo sự việc? Ha ha, xem ra bọn họ còn tưởng giống như lúc trước, có thể bàn bạc một phen rồi trả tiền để chúng ta buông tha bọn họ đây.

Tốt! Sau lần này khẳng định có đủ khả năng thành lập một Liên đội kỵ binh rồi! Đến lúc đó để xem mấy huynh đệ kia của ta lấy cái gì mà khoe khoang!

Liên Đội Trưởng cao hứng nói.

Nếu là bốn ngàn kỵ binh, hắn còn có thể cân nhắc có nên lui về thành hay không, nhưng là bốn ngàn binh sĩ mới thăng chức, hắn căn bản là không để vào mắt. Bốn ngàn binh sĩ tinh nhuệ có thể chống lại năm vạn binh sĩ sao? Cho dù là tân binh thì bọn chúng cũng không thể chống lại!

Thiếu tá vội nịnh bợ nói:

- Đúng vậy, đến lúc đó tên Liên Đội Trưởng Tân Thành kia sẽ không còn dám trước mặt phụ thân khoe khoang Liên đội kỵ binh của hắn nữa.

- Đúng rồi, ngươi nói Khang Tư thật sự giàu có như vậy sao?

Liên Đội Trưởng có chút nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy! Phụ thân, lúc đó chẳng phải ngài tận mắt thấy số vật tư đó sao? Con cũng không nghĩ tới, quản gia của một Thiếu tá nho nhỏ không ngờ mang theo nhiều vật tư đi đường như vậy. Hắc hắc, may mà con biết tình hình, lớn mật giam giữ một nửa vật tư, nếu không phải lo lắng phụ thân còn đang ở tỉnh thành, con khẳng định sẽ cho bọn họ ngay cả người chuyển hàng cũng phải để lại.

- Hừ, dám chắc Khang Tư kia là con riêng của quyền quý ở đế đô, bằng không một Thiếu tá dựa vào cái gì có được nhiều tiền tài như vậy! Nếu là trước đây ta còn muốn nịnh bợ ngươi, bây giờ, hừ hừ, lão tử khiến ngươi có mạng đến không có mạng về!

Liên Đội Trưởng hung tợn nói.

Thiếu tá biết lúc phụ thân nói đến quyền quý đế đô thì nghiến răng nghiến lợi, bởi vì phụ thân đã từng trải qua bị quyền quý đế đô làm nhục. Nghĩ vậy, hắn vội thay đổi đề tài:

- Phụ thân, thế đạo đã như vậy, người dứt khoát dựng cờ xưng vương đi.

Hắn cũng phi thường trông mong có thể trở thành Vương tử.

Nghe nói như thế, Liên Đội Trưởng trợn mắt mắng:

- Ngu ngốc! Ngươi cũng quá vênh váo đắc ý rồi đó? Đừng tưởng đế quốc nội loạn, là không có ai quản, có thể xưng vương xưng bá! Ngươi thật không muốn sống nữa hay sao?!

Thiếu tá hiển nhiên không ngờ tới đề nghị của mình chẳng những không được khích lệ, ngược lại còn bị quở trách, có chút gãi gãi đầu hỏi:

- Phụ thân sao phải nổi giận như vậy làm gì? Chẳng lẽ con nói sai rồi? Quận trưởng sau khi bị chúng ta thủ tiêu giờ do người đảm nhiệm, tất cả quyền lực quân sự và chính trị của quận đều nắm trong tay người, cũng chưa từng có ai đến quản vậy vẫn còn không thể xưng vương sao?

Liên Đội Trưởng nhíu mày nói:

- Hừ! Chúng ta hiện tại là quân phiệt cát cứ! Biết cái gì gọi là quân phiệt cát cứ không? Chính là bề ngoài thì vẫn chịu sự thống trị của trung ương, nhưng thực tế trung ương chỉ là là cái rắm, quân đội liều mạng mở rộng địa bàn, hơn nữa phải khống chế địa bàn cùng quân đội chặt chẽ trong tay các đầu lĩnh lực lượng vũ trang.

Những quân phiệt chúng ta ở phía dưới đánh sống đánh chết, chỉ cần còn là cờ của Áo Đặc Mạn đế quốc, chỉ cần trung ương không có bản lĩnh tiêu diệt chúng ta, vậy chỉ có thể tự đảm nhiệm chuyện của chúng ta. Dân chúng cùng lắm là trốn chạy ra xa, mà không phải phản đối chúng ta.

Nhưng một khi vứt bỏ cờ của đế quốc xuống, vậy không phải là quân phiệt mà là phản nghịch! Không nói binh linh thủ hạ có còn nguyện ý đi theo hay không, mà ngay cả dân chúng trong khu thống trị đều sẽ chống đối chúng ta!

Cho nên mới nói, khi nào còn chưa có người nào dẫn đầu tự xưng vương, chúng ta tuyệt đối không thể xưng vương! Ngược lại phải cả ngày hô cao khẩu hiệu mình trung tâm vì nước, là quân đội tối trung thành với đế quốc!

Thiếu tá mắt choáng váng, hắn có chút không thể tin được nói:

- Không phải đã nói hộ tịch của binh lính bị thiêu hủy, binh lính liền không chịu sự uy hiếp nữa, có thể nổi loạn sao? Tại sao nghe người vừa nói, giống như là còn hạn chế rất nhiều vậy?

Liên Đội Trưởng không kìm nổi vỗ đầu con trai một cái:

- Ngu ngốc! Ngươi thực sự cho rằng hộ tịch của binh lính bị thiêu hủy là có thể xằng bậy sao? Gia đình của những binh lính này đã không còn bị uy hiếp, nhưng dù sao bọn hắn đều là quân nhân của đế quốc, hơn nữa sức mạnh của đế quốc vốn thành lập hàng trăm năm qua là giả sao? Bởi vậy hiện tại không ai dám tự động xưng vương, tất cả đều yên phận làm thân quân phiệt phi thường có tiền đồ chức nghiệp này đó!

Trước khi đế quốc hoàn toàn hỗn loạn, tội danh phản nghịch là phi thường có lực rung động, cho nên chúng ta lấy danh nghĩa quân phiệt tiến hành chiến tranh, đám binh sĩ sẽ nghĩ rằng mình vẫn là quân nhân đế quốc, mà không phải hoàn toàn phản nghịch.

- Nhưng tập kích đơn vị bạn chính là phản nghịch mà, đám binh sĩ sẽ không thể không biết điểm này chứ?

Thiếu tá vẫn có chút nghi hoặc. Liên Đội Trưởng đắc ý cười nói:

- Hắc hắc, còn chưa hiểu vì sao ta lại tuyên dương chuyện tình chia cắt toàn bộ tỉnh Hải Tân ở hội nghị Sư đoàn ra ngoài sao?

Bởi vì cứ như vậy, đám binh sĩ đều biết các Liên Đội Trưởng trên toàn tỉnh cũng giống như thủ trưởng của họ, biến thành quân phiệt, những quân phiệt như chúng ta đến lúc vùng lên hoàn toàn thuộc về chó cắn chó, không xem như phản bội đế quốc, cho nên bọn họ không bị gánh nặng tâm lý mới chịu nghe lệnh làm việc đó.

- À! Thì ra là như thế, trí tuệ phụ thân thực sự sâu như biển nha! Con đã hiểu rồi.

Thiếu tá nịnh bợ một chút sau đó nhắc nhở nói:

- Phụ thân, binh lính ban đầu của Liên đội đều có được thân phận quân nhân đế quốc, lòng trung thành của bọn họ đối với phụ thân không thể trung thành bằng những binh lính sinh ra và lớn lên tại địa phương này, theo con thấy, không bằng...

Trên mặt Thiếu tá hiện lên thần sắc ác độc.

- Câm miệng! Hiện tại tân binh còn chưa hình thành sức chiến đấu, chúng ta vẫn cần những lão binh đó.

Liên Đội Trưởng thấp giọng quát, lời này của hắn ngay cả kẻ ngốc cũng biết vì sao, cho nên Thiếu tá lập tức hiểu ý gật đầu.

Nhìn những binh lính tản mát này, Thiếu tá có chút lo lắng hỏi:

- Phụ thân! Những tân binh này giao chiến với Khang Tư có thể không an toàn hay không?

- Làm sao không an toàn, những tân binh này mặc dù lần đầu ở trên chiến trường, nhưng cha con chúng ta lén huấn luyện nhiều năm, ngoại trừ chưa từng nhìn thấy máu ra, đều không có gì thiếu sót. Tuy nhiên những lão binh của Liên đội cũng không nhiều người từng thấy máu, không phải vẫn hoành hành toàn bộ quận phủ sao?

Liên Đội Trưởng lạc quan nói, hoàn toàn quên đi chuyện lén huấn luyện nhiều năm là huấn luyện thế nào. Y - www.

Thiếu tá mặc dù hiểu rõ cái mà hai cha con gọi là lén huấn luyện chỉ là trùng tu sửa chữa thành trì, bắt thanh niên trai tráng toàn thành đến lao động làm công cho khu nhà cao cấp của gia đình mình, nhưng cũng gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, Khang Tư đã cấp cho Sư đoàn trưởng bảy ngàn binh lính, chỉ còn lại có bốn ngàn tên, năm vạn người chúng ta mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết bọn chúng!

Hắn chưa từng trải qua trận huyết chiến nào, tuy rằng hiểu được binh lính trải qua huấn luyện khác biệt rất lớn so với tân binh, nhưng hiểu biết và thói quen của người thường không cách nào thay đổi.

Thói quen và hiểu biết của người thường ở đây chính là: người nhiều thì lực lớn!

Trong suy nghĩ của phần lớn người, năm vạn tráng đinh được võ trang không có khả năng thua bởi bốn ngàn binh sĩ võ trang. Mười đánh một còn đánh không lại, vậy quả thực khiến cả thiên hạ chê cười.

- Ha ha, khi tin tức truyền đến ta liền cảm thấy buồn cười, mấy Lữ đoàn trưởng kia cái gì cũng không có, không ngờ còn dám tranh giành binh linh của Khang Tư với Sư đoàn trưởng, không phải lúc đấy, ngay cả mặt Khang Tư còn chưa nhìn thấy, đã bị Sư đoàn trưởng đuổi đi, không bị thủ tiêu ngay tại chỗ coi như Sư đoàn trưởng đã nể tình cũ rồi.

Tâm tình tốt hơn nên Liên Đội Trưởng bắt đầu nói sang đề tài khác.

- Con thực bội phục năng lực trả giá của Khang Tư, không ngờ dùng bảy ngàn binh lính đổi được nhiều vật tư như vậy, tin rằng sau khi Sư đoàn trưởng biết tin Khang Tư không ngờ bị chúng ta dễ dàng tiêu diệt, khẳng định sẽ tiếc đứt ruột cho mà xem.

- Đúng vậy! Số vật tư này rất lớn nha! Hắc hắc, tiện nghi chúng ta quá!

Liên Đội Trưởng mặt mày hớn hở đang ảo tưởng đến lúc cướp được số vật tư kia làm thế nào để khuếch trương quân đội, cuối cùng xua quân công phá tỉnh thành, để mình nếm thử, khống chế Quân - Chính của một tỉnh có cảm giác thế nào.

Đúng lúc này, đội ngũ đang tiến lên đột nhiên dừng lại, Liên Đội Trưởng nhướng lông mày định hỏi, đã thấy trinh sát phi ngựa tới trước mặt hô:

- Đại soái! Phía trước một dặm phát hiện kỵ binh quân địch!

Liên Đội Trưởng hiển nhiên thích cách xưng hô này, si mê một chút rồi nói:

- Lệnh cho toàn quân chuẩn bị tác chiến! Đội thân vệ theo bổn soái đi trêu đùa Khang Tư một chút!

Nói xong hăng hái vung roi lên, dẫn theo hơn một ngàn kỵ binh thân vệ, ầm ầm phi nhanh, đi tới phía trước đội ngũ.

Dõi mắt nhìn ra, đội kỵ binh ngoài một dặm phía trước đã bắt đầu xuống ngựa, hơn nữa sắp xếp theo một trận hình chiến đấu, nhìn đối phương sắp xếp ra một trận hình trường thương chỉnh tề, Liên Đội Trưởng không khỏi nhếch miệng:

- Trông cũng có hình có dáng đó chứ, tuy nhiên với chút người đó có thể làm gì chúng ta?

Nói xong, lập tức tiến lên trước một bước, nói với thân vệ bên cạnh:

- Kêu Khang Tư tiến ra nói chuyện.

Thân vệ lập tức lớn tiếng lặp lại câu này một lần.

Binh lính bên phía Khang Tư khi nhìn thấy phía trước xuất hiện chi chít người, cũng không kinh sợ, bọn họ đã biết, đối diện đa số đều là tân binh.

Trải qua mười mấy ngày huyết chiến bọn họ đối với những tân đinh đó quả thực giống như thấy một đám gà con, cho nên ung dung thoải mái như cũ tập kết đội ngũ theo mệnh lệnh.

Bất quá đến khi nghe được phía đối diện kêu gọi đầu hàng, tất cả binh sĩ đều nổi giận, không ngờ dám gọi thẳng tên thủ trưởng mình? Ngay cả thủ trưởng mình cũng không để vào mắt, vậy những người bên mình trong mắt bọn họ chẳng phải giống như bùn đất sao? Thật không nể mặt!

Nghĩ như vậy, đám binh sĩ lập tức nổi giận dị thường trợn mắt nhìn về phía đối diện, những lão binh dưới trướng Khang Tư đều trải qua huyết chiến, khi tiếp xúc với các binh sĩ khác cũng có chút kiêu ngạo, hiểu rằng bọn họ không có cách nào so được với mình, cho nên khi bị người xem thường lập tức nổi giận.

- Đại ca, trước trận kêu gọi đầu hàng đây mà.

Áo Kha Nhĩ nhìn Khang Tư không phản ứng lập tức nhắc nhở.

- Đằng nào cũng đánh còn kêu gọi cái gì.

Tương Văn nóng lòng muốn thử bất mãn nói thầm.

Khang Tư cười cười nói:

- Đây là quy củ.

Nói xong cũng hiểu được có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thúc ngựa tiến lên phía trước, hiển nhiên Khang Tư đối với chuyện trước trận kêu gọi đầu hàng cũng không thể nào quen được.

Bên phía Khang Tư thấy đối phương dẫn theo khoảng một nghìn kỵ binh, nên cũng dẫn theo một ngàn kỵ binh xuất trận.

Tuy nhiên đôi bên vẫn giữ quy cũ, thời điểm đối mặt, Khang Tư chỉ dẫn theo Tương Văn, Áo Kha Nhĩ, An Đạt cùng với hai ba thân vệ, bên phía Liên Đội Trưởng số người dẫn theo cũng khống chế ở dưới mười người.

Hai bên mặt đối mặt, Liên Đội Trưởng ngoài cười nhưng trong không cười chắp tay nói:

- Khang Tư, mấy ngày không gặp gần đây có khỏe không?

Vừa nói xong lập tức chăm chú nhìn lên mặt Tương Văn.

Không phải đang hỏi chuyện sinh hoạt đấy chứ? Khang Tư đành phải bất đắc dĩ gật đầu:

- Nhờ phúc! Vẫn tốt.

Liên Đội Trưởng từ trong sắc đẹp tỉnh táo lại liền cùng Khang Tư lạnh nhạt nói vài câu, bất quá vẫn có thể phát hiện ánh mắt hắn đến bảy mươi phần trăm thời gian là tập trung trên người Tương Văn, mà con trai hắn cùng đám thân vệ bên cạnh càng không cần phải nói, chăm chú nhìn Tương Văn chưa hề rời đi.

Sau khi hai người nói hươu nói vượn vài câu, Liên Đội Trưởng thấy binh sĩ thủ hạ có chút huyên náo, cũng không muốn tiếp tục kéo dài, nháy mắt với con trai. Thấy đứa con còn đang trong trạng thái si ngốc, lập tức nổi giận quất một roi.

Thiếu tá bị đánh một roi đến nỗi ngã lộn, tức giận hít một hơi khí lạnh, lập tức hiểu được mình phải làm gì, liền nhảy ra hô lớn:

- Khang Tư, ngươi đi qua địa phận của chúng ta, tại sao ngay cả lời chào cũng không có một tiếng? Có phải khinh thường Sư đoàn Cẩm Quận trên mấy vạn người chúng ta hay không?

Hôm nay nếu muốn nhiều huynh đệ chúng ta vừa lòng, thì ngoan ngoãn lưu lại một nửa vật tư, tự trói tạ tội, khiến cho tâm tình chúng ta thoải mái mới thả ngươi một ngựa!

Nói xong ánh mắt mê đắm nhìn chằm chằm Tương Văn.

- Sư đoàn Cẩm Quận? Một nửa vật tư? Tự trói tạ tội? Chúng ta đều là quan hệ đồng liêu, không phải quan hệ cao thấp, vì cái gì ta phải cấp cho ngươi một nửa vật tư cùng tạ tội chứ?

Khang Tư nhíu mày nói.

Thiếu tá cùng Liên Đội Trưởng và đám thân vệ bọn họ tất cả đều cười rộ lên, Khang Tư này đúng thật là ngu ngốc, thời đại này không ngờ còn để ý đến quan hệ đồng liêu?

146. Chương 146: Chặn Đường Cướp Đoạt. (2)

Thiếu tá ngang ngược hô:

- Tiểu tử! Đầu ngươi bị choáng rồi hả? Ngươi nghĩ bây giờ là thời đại nào? Phải biết thời đại này nắm tay người nào to người đó làm vua!

Đừng nói ngươi cấp một nửa vật tư rồi tạ tội, cho dù lão tử chém ngươi thì sao chứ? Chẳng lẽ còn có ai dám tới tìm ta gây sự?!

Thiếu tá cả gan làm loạn quá mức, ngón tay giơ lên chỉ thẳng mũi Khang Tư.

- Ồ! Ý ngươi nói là thời đại này muốn làm gì thì làm phải không?

Khang Tư vẫn bảo trì vẻ mặt bình thản và vô tư tiếp tục hỏi.

- Đó là đương nhiên, nói cho tên ngu ngốc như ngươi cũng được, hiện tại là thời đại quân phiệt, chỉ cần nắm binh lính trong tay, tiền tài, quyền lực, địa bàn, mỹ nữ, tất cả do ngươi tự đoạt lấy!

Thiếu tá đắc ý vênh váo nói.

- Ồ? Cảm ơn ngươi nhắc nhở.

Khang Tư gật gật đầu nở một nụ cười, nhẹ nhàng bâng quơ đưa tay, dùng tốc độ cực nhanh rút đao cắt đứt yết hầu Thiếu tá.

Thiếu tá vẻ mặt khó tin ôm cổ, yết hầu phát ra vài tiếng ục ục, rồi ngã xuống chết không nhắm mắt.

- A! Ngươi...

Liên Đội Trưởng vẻ mặt vẫn còn đang khiếp sợ, ngón tay vừa mới giơ lên, đầu đã rời khỏi thân mình.

Tương Văn ở bên cạnh đang vẩy vẩy máu dính trên binh khí, bĩu môi khinh thường nói:

- Dám nhìn chằm chằm vào ta! Đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt rồi!

Nói xong lại nâng đao xông về phía mấy thân vệ kia.

Khang Tư đã chém được mấy người, Áo Kha Nhĩ vẫn còn đang sững sờ, hắn không nghĩ tới trong thời điểm kêu gọi đầu hang trước trận Khang Tư lại chém bay đầu chủ soái đối phương, cho nên vẫn trợn mắt nói thầm:

- Chuyện này không hợp quy củ! Tại sao giết người vào lúc này? Chẳng lẽ hắn không sợ bị mọi người lên án sao?

An Đạt ở bên cạnh nghe được lời hắn nói phi thường hưng phấn hô:

- Đại nhân, thời đại này không cần giảng quy củ, người thắng làm vua!

Nói xong rút đao xông lên chém giết.

- Đúng vậy, nói quy củ làm gì chứ? Người thắng làm vua!

Áo Kha Nhĩ được thủ hạ đánh thức liền bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, sau đó cũng xông lên chém giết.

Thân vệ của Liên Đội Trưởng thấy chủ quan bị giết, lập tức nghiến răng nghiến lợi, xông lên chém giết. Tuy nhiên bọn chúng đã quên hiện tại mình có không đến mười người, không nói đám người Khang Tư đều là sĩ quan, ngay cả thân vệ Khang Tư cũng có thể một xử lý hai, cho nên chỉ trong thời gian nháy mắt, vài tên thân vệ Liên Đội Trưởng liền đi theo thủ trưởng của chúng.

Hơn một ngàn thân vệ Liên Đội Trưởng phía sau, tất cả đều phẫn nộ giống to một tiếng, giục ngựa phi như điên tới. Bọn chúng cho rằng với một ngàn người, một lần xung phong có thể tiêu diệt đám người vi phạm đạo nghĩa như Khang Tư!

Một số sĩ quan thân vệ có dã tâm thậm chí bắt đầu ảo tưởng đến lúc lấy được đầu Khang Tư, dùng nó để chứng minh mình là người thừa kế chính thống cơ nghiệp của đại soái.

Hơn một ngàn kỵ binh phía sau Khang Tư lại dễ đối phó vậy sao? Trong giữa bọn họ chẳng những có thân vệ của Khang Tư và Áo Kha Nhĩ, còn có những lão binh tinh thông mã kỵ cùng tài bắn cung.

Từ lúc Khang Tư rút đao, những thân vệ đi theo Khang Tư nhiều năm đã giục ngựa xông lên, khi tới phạm vi trong tầm bắn tên, một tiếng:

- Bắn!

Hơn ngàn mũi tên liền bay về phía những thân vệ của Liên Đội Trưởng đang mải miết xông lên kia!

Trận mưa tên này lập tức hạ gục gần trăm người. Sau một đợt mưa tên nữa, kỵ binh bắt đầu mặt đối mặt đánh giáp lá cà.

Dưới sự lãnh đạo của đám người Khang Tư, chém giết những binh lính mặc dù đã huấn luyện nhiều năm nhưng chưa trải qua huyết chiến, mặc dù không phải đặc biệt thoải mái, nhưng khó khăn cũng không đến mức nào, chỉ khác là một đao không chết thì chém hai đao, hai đao không chết tự nhiên có huynh đệ cùng vây công mà thôi.

Mà ba nghìn bộ binh bên phía Khang Tư thấy chiến đấu bùng nổ, lập tức để hai ngàn chiến mã ở lại, cầm thiết thương, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề rồi ầm ầm lao lên. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tuy nhiên chờ bọn hắn tiếp cận Khang Tư, kỵ binh chiến đấu đã sắp chấm dứt, thân vệ Liên Đội Trưởng Liên đội bốn không còn một ai, bên phía Khang Tư cũng chỉ gục ngã dưới một trăm người mà thôi.

Thấy kỵ binh đang tĩnh dưỡng mã lực, đám bộ binh lập tức vui mừng rất nhanh xuyên qua chiến hữu, như hổ đói vồ mồi đánh về phía những binh linh Liên đội bốn đang bị sĩ quan thúc giục xông lên kia.

Binh sĩ của Khang Tư như những hung thần ác sát, hung khí tận trời, mắt giận trợn trừng, nghiến răng nghiến lợi nhìn trước ngực địch nhân, đến lúc tiến vào phạm vị công kích, sĩ quan hét lơn một tiếng:

- Giết!

Tất cả binh sĩ không quan tâm mạnh yếu đều cố gắng đâm thương về phía trước một bước, ba nghìn binh sĩ động tác thống nhất một kích, lập tức khiến quân địch kêu thảm thiết một hồi.

Sau đó quân của Khang Tư bất kể có đâm thương trúng vào thân thể địch nhân hay không, đều theo một tiếng lệnh:

- Rút!

Liền rút thương ra, vừa hưởng thụ cảm giác mưa máu phun lên mặt, vừa nhắm mục tiêu tiếp theo, chờ đợi mệnh lệnh đợt đột kích tiếp theo.

Quân của Khang Tư đột kích, có thể nói là sát chiêu át chủ bài, là do sĩ quan thân vệ dùng roi tạo ra.

Một tiếng lệnh phát ra, không quản phía trước ngươi có hay không có cái gì, đều phải mãnh liệt đâm về phía trước.

Tiếp tục một tiếng lệnh nữa, bất kể phía trước ngươi có hay không có rất nhiều kim tệ cùng mỹ nữ khỏa thân quyến rũ, đều phải thu thương về.

Binh sĩ phải đối lấy rất nhiều vết roi trên người mới khiến cho động tác này trở thành phản xạ có điều kiện, đã thành phản xạ có điều kiện thì cho dù trong lòng hắn không muốn làm, thân thể vẫn làm theo mệnh lệnh.

Năm vạn người Liên đội bốn, những lão binh có chút kinh nghiệm ở đội thân vệ. Sau khi đội thân vệ bị chém tuyệt, ngoại trừ những sĩ quan ra, còn lại tất cả đều là tân đinh.

Những tân đinh đó cầm vũ khí còn chưa đến mười ngày, lúc nhìn thấy Khang Tư giết chết lãnh đạo trực tiếp của mình như giết con gà con, trong lòng đã run sợ rồi.

Tuy nhiên sợ hãi sĩ quan vẫn khiến cho bọn họ giữ vững đội hình tiến lên, bọn họ còn có thể có dũng khí này, chủ yếu là bọn họ biết mình có năm vạn người, mà đối với mấy nghìn người trụ cột lúc nãy, cộng với binh lực chênh lệch đến mười lần mới giúp bọn họ không có chạy trốn.

Nhưng cho dù là trụ cột đối mặt với bộ binh hung tàn như vậy, lập tức tan vỡ.

Người ai mà chẳng sợ chết, thấy đối phương không tổn thất người nào, liền tiêu diệt mấy nghìn người bên mình, hơn nữa tồn tại những ánh mắt mà máu tươi không che được kia, tản ra hàn quang khiến người ta sợ hãi, cùng với những chiếc răng nanh trắng nhô ra kia khiến người khác sởn gai ốc, mũi thương dính đầy máu tỏa ra hàn quang lạnh buốt, cứ như vậy lao về phía mình, lập tức khiến sự can đảm của đám binh sĩ đối mặt với quân của Khang Tư toàn bộ tan biến.

Năm vạn người thì thế nào? Cho dù có thể tiêu diệt mấy ngàn quân địch này thì sao? Đến lúc đó mình đã sớm bị trường thương đâm chết rồi! Hơn nữa lãnh đạo của mình đã chết, mình cho dù chạy trốn, những sĩ quan này làm sao xử phạt mình?

Nghĩ như vậy, những binh sĩ gan nhỏ ngay khi giáp mặt với bộ binh của Khang Tư lập tức bỏ chạy tứ tán, vốn sĩ quan còn lấy phương pháp chém giết đào binh để tránh cho đội ngũ tan rã, nhưng người ta thường nói "chó giận sẽ vượt tường", chứ đừng nói là người giận.

Trong mắt những đào binh, những quân địch cầm trường thương giữ vững đội ngũ ầm ầm tiến lên kia, so với sĩ quan còn khủng bố hơn, vì thế bọn họ lập tức chém giết sĩ quan ngăn cản rồi chạy tứ tán.

Vừa thấy sĩ quan bị người bên mình chém giết, những binh lính có lá gan khá lớn hoặc là sợ sĩ quan xử phạt vẫn đang chống đỡ, không nói hai lời lập tức quay đầu bỏ chạy. Không cần phải nói, sợ hãi sĩ quan cũng giống nhau, những binh sĩ này điên cuồng chạy trốn lập tức khiến cho trận hình trở nên rối loạn.

Từ không trung nhìn xuống, ba nghìn bộ binh của Khang Tư chậm rãi đi tới, hễ là địa phương bọn họ đi qua, quân địch lui về bốn phía giống như thủy triều xuống vậy.

Khang Tư quan sát thấy cơ hội tốt đến, lập tức hét lớn một tiếng:

- Toàn quân đột kích!

Đội kỵ binh vốn đang dùng cung tên yểm trợ bốn phía bộ binh, lập tức giục ngựa lao lên phía trước.

Giờ phút này Khang Tư thấy may mắn là đối phương không chịu nổi một kích, nếu đánh thành hỗn chiến, đội ngũ hỗn loạn khẳng định thủ hạ sẽ chết trận rất nhiều, không phải sợ sức chiến đấu không đủ, mà là mọi người cùng mặc quân phục đế quốc, rất dễ nhầm lẫn.

Hơn ngàn kỵ binh tiến lên, đối với những tân đinh kia mà nói, quả thực chính là cảnh tượng khủng bố đến cực điểm, những người chưa lọt vào công kích của bộ binh vẫn bảo trì đội ngũ như cũ, lập tức rối loạn. Ngay cả sĩ quan cũng bị kỵ binh dọa cho vỡ mật, đến mình còn trốn chạy đái cả ra quần, làm sao còn có thể quản lý thuộc hạ được nữa!

Bộ binh thấy tiện nghi tới, dưới sự chỉ huy của sĩ quan, chia ra trăm người một đội, tạo thành một trận hình truy kích những con cừu mất vía kia.

Binh bại như nói lở, kỵ binh thành công áp chế những cọng rơm cứng cổ cuối cùng, năm vạn tân binh bị quân của Khang Tư đuổi như đuổi dê chạy tới Cẩm Thành.

Kỳ thật cho dù không đuổi, bọn họ cũng sẽ chạy về Cẩm Thành. Người nào lúc gặp nguy hiểm chẳng theo bản năng tìm địa phương an toàn nhất, thành Cẩm Thành lúc này là mảnh đất mà bọn họ cho rằng an toàn, sẽ không bị địch nhân giết hại.

Thấy đại thế đã định, Khang Tư cho người đưa những chiến mã nghỉ ngơi phía sau đến, để tất cả kỵ binh đổi ngựa mới sau đó tiếp tục bức bách quân địch chạy về phía Cẩm Thành.

Các kỵ binh hiện tại mỗi lần xông lên một lúc rồi lại đổi ngựa, phiền toái như vậy là vì bảo trì mã lực, bởi vì để còn nhân cơ hội nhảy vào thành nữa, cho nên bộ binh hâm mộ không thôi.

Biết chiến đấu lúc này, đã không cần mình tham dự nữa, Áo Kha Nhĩ thở vài hơi, thu hồi bội đao, thấy Khang Tư vẫn khí định thần nhàn như trước, căn bản không giống như người vừa trải qua chém giết, không khỏi lắc đầu, không thể so với tên biến thái này được.

Sau khi lau mồ hôi, Áo Kha Nhĩ tiến gần lại nói:

- Đại ca! Tân đinh chưa trải qua huấn luyện, chưa từng thấy máu đúng là không chịu nổi một kích, bốn ngàn người chúng ta đánh tan năm vạn người, nói ra sợ là không ai dám tin nha!

- Chính xác là thế, tân đinh cùng lão binh chênh lệch một trời. Ngẫm lại cũng biết, một vạn con chó nhỏ mới sinh, làm sao là đối thủ một trăm con sói hoang được.

Khang Tư gật gật đầu nói.

- Con chó nhỏ? Sói hoang? Hắc, so sánh thật chuẩn. Đúng vậy! Đại ca, uy danh của ngươi từ trận chiến này sẽ rất nhanh truyền khắp thiên hạ, tuy nhiên tin rằng đến lúc đó sẽ không còn ai dám đến trước trận kêu hàng nữa. Bởi vì nếu phải đánh thì còn nói nhảm cái gì, chẳng lẽ kêu gọi mấy câu là có thể không đánh nữa sao?

Áo Kha Nhĩ nịnh bợ nói.

Khang Tư nhìn Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Ngươi cảm thấy trước trân kêu hàng ta chém chết Liên Đội Trưởng Liên đội bốn là không đúng phải không?

- Không! Không phải không ổn.

Áo Kha Nhĩ cảm thấy sau lưng mình mồ hôi lạnh ứa ra, người này tại sao lại mẫn cảm như vậy!

Khang Tư chuyển ánh mắt nhìn về chiến đấu đằng trước, khóe miệng run lên nói:

- Với ta mà nói, mục đích của chiến tranh chính là vì thắng lợi, nếu ám sát có thể đạt được thắng lợi, ta cũng sẽ làm.

Áo Kha Nhĩ cảm thấy trán mình đổ mồ hôi, hắn có chút giả lòng nói:

- Phải! Tiểu đệ hiểu được, để đạt được thắng lợi, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng không sao cả.

Khang Tư lắc đầu cười nói:

- Không! Ta còn không làm được đến mức ấy, ít nhất ta không biết dùng gia quyến của chủ quan trước trận uy hiếp hắn, cái ta nhắm vào chỉ là bản thân địch nhân.

Áo Kha Nhĩ ngẩn người, khóe miệng lộ vẻ tươi cười, nhưng lập tức biến thành vẻ mặt kính nể nói:

- Đại ca thật có trách nhiệm.

Không biết vì điều gì, Khang Tư thở dài nói:

- Đây cũng không phải là trách nhiệm gì, chỉ là bổn phận của quân nhân mà thôi.

Áo Kha Nhĩ phát hiện mồ hôi lạnh toàn bộ tiêu tan, vừa nịnh hót Khang Tư, vừa tự cười nghĩ: " Đại ca ngốc của ta, chiến tranh vốn chính là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, làm gì có băn khoăn nhiều như ngươi? Tuy nhiên tính cách tốt này, chẳng phải nói rõ chỉ cần bắt được người nhà của hắn là có thể bức bách hắn sao?

Quận phủ thành Cẩm Thành, ngoại trừ tỉnh phủ ra thì chính là thành lớn nhất tỉnh Hải Tân. Dài rộng đều mười rặm, tường thành cao tám thước, dày năm thước, dân cư trong thành có hơn năm vạn hộ, người lớn gần ba mươi vạn, thế gia vọng tộc lớn nhỏ có trên trăm nhà.

Hơn nữa bởi ì là nơi giao thông quan trong, sinh ý phồn thịnh, chỉ cần phí vào thành mỗi ngày cũng đủ cho đội Thành vệ sống tiêu dao!

Tuy nhiên ngày hôm nay tất cả đội thành vệ đều mày chau mặt ủ, tất cả đều sờ sờ túi tiền khô héo, nhìn cửa thành đang đóng chặt thầm nhổ nước miếng.

- Ôi! Đi cướp một thương đội mà thôi, dùng năm vạn người toàn thể xuất động, lại còn đóng cửa thành làm gì?

Một binh lính cửa thành than thở nói.

- Đúng vậy! Thât là quá cẩn thận mà! Xung quanh nơi này có ai có thể có năm vạn binh lính đây! Nếu là ta, trực tiếp tấn công quận phủ xung quanh, tội gì đi chặn đường cướp bóc mất phẩm cách như vậy?

Một binh sĩ khác đáp.

- Câm miệng! Chuyện của cấp trên các ngươi có thể nói lung tung sao?

Sĩ quan cửa thành nghiêm túc nói đến đây, đột nhiên hạ giọng nói:

- Đúng rồi! Ta nghe nói mục tiêu của cấp trên lần này là Liên đội năm cùng Lữ đoàn, có phải là thật hay không?

- Đúng vậy! Tôi có một cậu em làm đang làm ở phủ nha, mục tiêu lần này chính là Liên đội năm.

Một binh sĩ nói tiếp.

- Liên đội năm? Khong phải đã nói là toàn quân bị diệt chỉ còn lại có hai tham mưu thôi sao? Ta không tin đi cướp hai người lại phải xuất động năm vạn người!

Một binh sĩ vẻ mặt không tin nói.

Binh sĩ kia vẻ mặt kiêu ngạo nói:

- Hừ! Không nắm bắt tin tức thì đừng ở đây mà khoe khoang! Nói cho ngươi biết, Liên đội năm đúng là toàn quân bị diệt, nhưng tham mưu kêu là Khang Tư lại dẫn theo một vạn một ngàn binh sĩ chạy về, nghe nói một vạn người này là đội Thành vệ do tham mưu Khang Tư đảm nhiệm trưởng quan đó.

- Thèm vào! Đội Thành vệ có tới một vạn người? Thành trì mà hắn đóng quân có tới trăm vạn người hay sao? Ngay cả người ở tỉnh thành cũng không nhiều như vậy!

Đám binh sĩ đều kinh hô lên.

- Quỷ mới biết tại sao nhiều như vậy, tuy nhiên ta thấy lần cướp này thực sự rất mơ hồ, tuy rằng là năm so với một, nhưng phần lớn người bên chúng ta đều là tân binh chưa trải qua huấn luyện.

- Tân binh thì sao nào? Có thể cầm đao có thể giết người, ta cũng không tin một người bên chúng có thể chém thắng năm người chúng ta!

- Ta mặc kệ bọn họ đánh sống đánh chết ai sẽ thắng, ta quan tâm chính là cửa thành này khi nào thì mở ra thôi!

Một binh sĩ lười biếng nói.

- Nói cái gì chứ? Đương nhiên là bên chúng ta thắng rồi!

Sĩ quan cửa thành lập tức quát mắng.

- Trưởng quan à! Không phải tôi không ủng hộ bên mình, mà là huynh đệ chúng ta hôm nay cũng khổ sở nha, ngài ngẫm mà xem, trước kia không phải ngày nào chúng tôi cũng có thể kiếm được mấy ngân tệ đi phóng khoáng một phen đó?

Nhưng hôm nay bốn cánh cửa đều đóng chặt, một người vào thành cũng không có, ngay cả miếng tiền đồng cũng không kiếm được, thế này chúng ta làm sao mà sống được, đáng thương cho Tiểu Hồng của ta đêm nay không biết nằm trong tay ai nữa.

Binh sĩ cửa thành kia vẻ mặt đáng thương kể khổ với thủ trưởng, hắn nói xong lập tức khiến cho binh lính bốn phía hưởng ứng, tiếng kêu khổ liền vang vọng một mảnh.

- Câm miệng! Uổng công ta cả ngày nhắc nhở các ngươi phải biết tiết kiệm một chút, không phải ngày nào cũng đều tiêu cho hết! Nhìn đi, tốt chưa? Ngay cả tiền ăn cơm giờ cũng không có!

Sĩ quan cửa thành hét lớn.

- Trưởng quan, chúng ta không giống như ngài đã yên bề gia thất, chúng ta đều là đàn ông độc thân bị đuổi khỏi nhà, một người ăn no cả nhà không đói mà.

Hơn nữa trước kia tạo thành thói quen, đương nhiên là có bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, chưa thể tích tiền được, nếu không, ngài cho thuộc hạ mượn mấy tiền đồng để tối nay ăn cơm qua ngày được không?

Lời này vừa ra, đám binh lính vội vàng đứng lên xin theo.

Đội Thành vệ Cẩm Thành, trước khi Liên Đội Trưởng trở thành quân phiệt thì chính là sói đội lốt cừu, hiện tại còn lại chỉ là đê đội lốt sói, bởi vì bọn họ bề phần lớn bề ngoài hung ác nhưng bên trong là một đám du côn lưu manh ăn hại mà thôi.

Những du côn lưu manh này đều xuất thân đệ tử thế gia vọng tộc, đáng tiếc không tự trọng bị gia tộc đuổi khỏi gia môn, vì thế liền kêu gọi bằng hữu quấy rối ở trong thành.

Liên Đội Trưởng ngại bọn chúng cản trở, đầu tiên là cho bọn chúng nhập ngũ, nhưng phát hiện chẳng những không cải tạo được, ngược lại còn làm hỏng cả tân binh, nên đành đuổi bọn chúng ra khỏi quân đội.

Nhưng không có việc gì bọn chúng lại gôi rối trật tự trị an trong thành, đồng thời lo lắng đám khí tử thế gia vọng tộc này dù sao cũng là huyết mạch thế gia, không thể giết hết bọn chúng cho xong chuyện được, cuối cùng đành phải cho bọn chúng gia nhập đội Thành vệ, xem như có công việc, có thể ăn nói với những thế gia vọng tộc kia.

Sĩ quan cửa thành bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Các ngươi mấy tên tiểu tử này! Nhớ kỹ phải trả cả lãi đó!

Nói xong liền ném ra mấy miếng kim tệ.

Đám binh sĩ lập tức hoan hô, hơn nữa còn bàn bạc sau khi hết giờ làm đi chơi chỗ nào, bất quá mấy đại gia liền phát hiện có tiếng huyên náo dường như càng ngày càng vang, những người này không có khả năng tạo ra âm thanh náo nhiệt như thế, hơn nữa âm thanh này hình như là truyền từ ngoài thành tới.

Mọi người vừa ló đầu ra, tất cả đều choáng váng.

Chỉ thấy chi chít quân đế quốc, bị đánh tơi bời, kêu cha gọi mẹ, vẻ mặt hoang mang hoảng sợ đang chạy thục mạng về thành.

Sĩ quan cửa thành nuốt nuốt nước bọt ngu ngốc nói:

- Hôm nay đâu có thấy thông báo là có quân đội bạn đến đâu chứ?

147. Chương 147: Vơ Vét Trắng Trợn.

- Quân đội bạn cái gì?! Đó là người nhà chúng ta! Ồ! Trời ạ! Kia không phải là Tam ca của ta sao? Xin thiên thần phù hộ hắn bình an vô sự!

Một binh sĩ chỉ ra ngoài thành nhảy lên hô lớn.

- A! Ta nhìn thấy gì kia? Đại đội trưởng Nhị Thúc lúc bình thường kiêu ngạo bất phàm, tại sao bây giờ biến thành bộ dạng chật vật như vậy? Mau! Mở cửa cho bọn họ tiến vào! Nhìn bộ dáng bọn hắn giống như là bị quỷ đuổi theo vậy!

Một binh sĩ khác vừa kêu lên vừa chuẩn bị xuống mở cửa thành.

- Chờ một chút!

Sĩ quan cửa thành ngăn hành động của thủ hạ lại.

- Làm sao? Chẳng nhẽ ngươi thấy chết không cứu?!

Binh sĩ kia lập tức trợn mắt nhìn thủ trưởng của mình.

- Nhìn rõ một chút đi, phía sau bọn họ còn có kỵ binh kìa, kỵ binh chúng ta không thể ở phía sau được, nhất định là quân địch chuẩn bị nhân cơ hội đi theo quân ta tiến vào trong thành, cho nên cửa này tuyệt đối không thể mở được!

Sĩ quan cửa thành chỉ ra xa xa ngoài thành khuyên bảo.

Đa số binh sĩ nhìn thấy đám kỵ binh xa xa phía sau, đều trầm mặc, tuy nhiên, một vài binh lính nhận ra thân nhân gia đình mình lập tức hô to lên:

- Ta thèm vào quan tâm nhiều như vậy! Tộc nhân của ta ở phía dưới! Ta không cứu bọn họ lên, ta sẽ không bao giờ có thể được gia tộc thừa nhận lần nữa!

Lời của binh sĩ này khiến cho những binh sĩ xuất thân thế gia vọng tộc lập tức ánh mắt sáng ngời, binh lính phía dưới càng ngày càng tới gần, càng ngày càng nhiều tiếng kêu đòi mở cửa, đám binh lính bắt đầu cất bước chạy tới chỗ cửa thành.

Sĩ quan cửa thành lại khuyên ngăn:

- Chờ một chút, cho dù không mở cửa thành cũng có thể cứu bọn họ, chúng ta có thể dùng dây thừng ném xuống kéo bọn họ lên!

Xem ra sĩ quan cửa thành vội vàng quá mà quên mất dưới thành có bao nhiêu binh lính.

Lúc mười dây thừng mới nhất thả xuống, liền bị đám binh lính phía dưới tranh nhau kéo xuống luôn, biện pháp này của sĩ quan cửa thành lập tức phá sản, mà càng ngày càng nhiều sĩ binh sĩ xuất hiện, sĩ quan cửa thành rốt cuộc không khống chế được thủ hạ của mình,chỉ có thể để cho thủ hạ đi mở cửa thành ra. Nhìn thấy thủ hạ đã mở cửa thành, viên sĩ quan gõ vang chuông cảnh báo, sau đó liền lắc đầu đi thẳng về nhà.

Hắn biết quân địch sẽ rất nhanh vào thành, điều duy nhất những binh lính đang kinh hãi lo sợ kia có thể làm là tách đội Thành vệ ra mà quấy rối. Có thể nói từ khi quân lính thất trận bắt đầu xuất hiện, thành trì này đã đổi chủ rồi, hiện tại mình có thể làm là lẳng lặng đợi ở trong nhà, cùng thân nhân chờ chủ thành mới xuất hiện mà thôi.

Cửa thành bốn phía đều có đám binh lính thất trận kêu gọi, đám binh lính thất trận vốn đã sớm hy vọng trốn ở trong thành để có được cảm giác an toàn, lập tức chen chúc theo cửa thành ba phía mà vào.

Chứng kiến thời cơ đã tới,Khang Tư truyền lệnh nói:

- Tương Văn! Ngươi dẫn kỵ binh tiến thẳng mà vào, cướp đoạt đồng thời bảo vệ cho cửa thành phía đối diện, khi xuyên qua thành trì thì hô lớn người không phận sự cấm được ra ngoài, nếu không giết chết không tha!

Nghe nói như thế, mọi người đều hiểu,Khang Tư chuẩn bị dựa vào bốn ngàn người này chiếm lấy Cẩm Thành. Cảm giác này, mọi người thấy đang giết nhiều cừu như vậy, dường như chưa ai từng coi chuyện chiếm lĩnh thành trì này là một việc tương xứng cả, cho nên tất cả đều chăm chú nghe Khang Tư truyền lệnh xuống dưới:

- Áo Kha Nhĩ! Ngươi dẫn theo bộ binh Thiên đội một cướp lấy cửa thành bên trái, An Đạt! Ngươi dẫn bộ binh Thiên đội hai cướp lấy cửa thành bên phải, những người còn lại theo ta ngăn chặn chính diện.

Tương Văn cùng Áo Kha Nhĩ đều lĩnh mệnh trước tiên, An Đạt kia hiển nhiên không có ngờ được Khang Tư lại cho hắn cơ hội dẫn binh lập công, sau khi Áo Kha Nhĩ nháy mắt với hắn vài cái, An Đạt tỉnh táo lại cũng lĩnh mệnh hành động.

Tương Văn rút bội đao ra giơ lên vẽ một vòng tròn hô lớn!

- Đội kỵ binh! Theo ta! Xuất kích!

Sau đó bổ đao xuống, liền xông ra người trước tiên. Đội kỵ binh hét lớn một tiếng!

- Tuân lệnh!

Rồi ầm ầm phi theo Tương Văn đánh thẳng vào cửa thành đang chen chúc đám lính thất trận kia.

Thấy kỵ binh đuổi theo, đám lính thất trận ngoại trừ số liều mạng chui vào trong thành ra, số khác chính là vội vàng bỏ chạy tứ tán. Đám bại binh chưa kịp chui vào thành lập tức bị kỵ giẫm thành thịt nát xương tan, còn đám chạy ra bốn phía ngoài thành, nhìn thấy kỵ binh căn bản không thèm để ý tới bọn họ mà trực tiếp xông vào thành, không khỏi thở ra nhẹ nhõm, tuy nhiên bọn chúng rất nhanh lại phải quay đầu chạy vào thành, bởi vì một đội địch nhân đang cầm trường thương đi tới phía sau.

Kỵ binh xông vao thành, dân chúng đã sớm được cảnh báo lại càng hoảng sợ, tất cả đều trốn ở trong nhà run sợ nghe tiếng vó ngựa từ xa đến gần, đến khi tiếng vó ngựa hiện ngay bên tai, gần như thở cũng không dám thở, nín thở chờ đợi, theo tiếng vó ngựa xuất hiện, còn có từng đợt tiếng hô lớn:

- Mọi người không ai được ra ngoài, ai vi phạm giết không tha!

Mệnh lệnh của người chiến thắng khiến cho dân chúng ở trong nhà đến động cũng không dám động, chờ tiếng vó ngựa đi xa, mới vỗ vỗ ngực xả khí giận.

Bất quá, sự kinh sợ còn chưa qua đi, âm thanh kêu gọi không rõ ý nghĩa "A!..A!" ầm ỹ xuất hiện, kèm theo tiếng đập cửa còn vang lên từng đợt âm thanh cầu khẩn cấp thiết:

- Lão hương! Làm ơn cho tôi trốn nhờ một chút với!

Càng lúc càng nhiều bại binh xin vào, ngay từ đầu khách còn tranh đấu với chủ một phen, nhưng theo tiếng bước chân chỉnh tề khiến người khác rung động cùng với câu nói "Giết không tha!" lại một lần nữa xuất hiện, mọi người lập tức một mảnh yên tĩnh, tất cả đều sợ hãi tập trung nghe ngóng âm thanh ngoài cửa.

Kế hoạch của Khang Tư tiến hành thật sự thuận lợi, ngoại trừ một số bại binh không vào thành chạy trốn đến nông thôn ra, số còn lại toàn bộ bị dồn vào trong Cẩm Thành.

Hơn nữa những bại binh mất hết lòng can đảm này, chỉ trong thời gian ngắn đã trốn vào trong nhà dân, không được bao lâu, Cẩm Thành có tới mười vạn người không ngờ yên lặng không một tiếng động, tất cả đường phố đều không một bóng người. Có điều nhìn lên những cửa sổ có bóng người ẩn nấp, cũng biết bọn họ đều đang xem xét tình hình.

Quân của Khang Tư gan thực sự rất lớn, khóa cửa thành ba phía lại, chỉ mở rộng cửa thành phía Khang Tư tiến vào, trên lầu thành bốn phía lưu lại một trăm lính tuần tra ra, số binh lính khác bắt đầu tiếp thu kho lương. Mà kỵ binh thì lưu lại hai trăm người chạy tán loạn trong thành hô to mệnh lệnh "Giết chết không tha" nhằm tạo không khí khẩn trương ra, số kỵ binh khác lập tức rời khỏi thành, chạy về hướng đội ngũ đinh khẩu đang lưu lại ngoài thành.

Gần tám trăm kỵ binh gấp gáp trở về, đám người An Tái Kháng vẫn hồi hộp như vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Sau khi biết đã đại thắng, gia quyến binh sĩ lập tức hoan hô, thợ thủ công cùng tráng đinh thì đều mê hoặc, bọn họ đến giờ còn chưa hiểu vì sao đột nhiên lại phải giám thị nhau khẩn trương như vậy.

Có điều sau khi kỵ binh vốn là loại binh chủng có lực uy hiếp tốt nhất thời đại xuất hiện, bọn họ cũng an tâm chờ phân phó.

Đội ngũ lại tiến bước, tráng đinh được đưa lên trước chuẩn bị quét dọn chiến trường, hiện tại binh lực đang tự do, nên không sợ đám tráng đinh tay không tấc sắt kia gây sự.

Một số tráng đinh bướng bỉnh không nghe lời khi nhìn thấy đầy khắp núi đồi chi chít không biết bao nhiêu thi thể, liền rùng mình, cũng không dám dị động nữa, nhu thuận chất đống thi thể, thu hồi binh khí.

Đương nhiên, trong lúc đó không thể thiếu một số bại binh giả chết vội bật dậy chạy trốn, nếu không phải tấn công theo đội ngũ, quân của Khang Tư cũng lười quản bọn họ, nhưng chỉ những vị trí quan trọng của bại binh, vậy cũng mặc kệ đối phương là muốn đầu hàng hay hôn mê bất tỉnh, hết thảy như nhau một tên bắn chết.

Lực chấn nhiếp do tận mắt chứng kiến tử vong này so với điều gì cũng mạnh hơn, sau vài lần tiếp theo, ngay cả những thợ thủ công vẫn luôn tức giận bất bình kia cũng thực sự ngoan ngoãn.

Phía bên này quét dọn chiến trường, bên trong thành quân của Khang Tư tiếp thu kho lương, cũng bắt đầu khuân vác vật tư ra ngoài thành.

Nhìn những khối tàn thi sát vụn này, An Tái Kháng không cảm tháy hứng thú, lập tức thập phần hưng phấn tiếp nhận nhiệm vụ vơ vét Cẩm Thành.

An Tái Kháng vơ vét rất triệt để cũng rất quy củ, đầu tiên hắn tìm ra mấy quan nhỏ đang lẩn trốn trong quận phủ, sau đó lôi kéo bọn họ kiểm kê ra tài sản công hữu của đế quốc và tài sản của Liên đội trưởng Liên đội bốn, sau đó liền không khách khí vét sạch vật tư, tiền tài nơi đó.

Về phần tài sản cá nhân của những người khác, An Tái Kháng cũng không có động vào, ngay cả đám quả phụ của Liên đội trưởng kia, An Tái Kháng cũng lưu lại cho một số kim tệ để các nàng sống qua ngày.

Tất cả tài sản của đế quốc và của Liên đội trưởng Liên đội bốn đều bị cướp sạch, Áo Kha Nhĩ nhân vật mặt đen này, lại một lần nữa cầm theo danh sách thợ thủ công lấy từ quận phủ, bắt đầu tiến hành cưỡng ép từng nhà một bắt đi.

Tiếng khóc, tiếng chửi mắng, tiếng vó ngựa, khiến cho dân chúng Cẩm Thành cả người run rẩy cầu nguyện đám kẻ cướp kia không tìm đến cửa nhà mình.

Phần lớn người thường đều được như nguyện, một bộ phận nhỏ thì bi ai phát hiện mình bị trúng thưởng: giải thưởng là cả nhà bị bắt đi. Trăm hộ thế gia vọng tộc trong thành đều có chút thấp thỏm bất an chờ đợi cường đạo tới gõ cửa, bọn họ chỉ có chút lo lắng trong lòng, dù sao họ là thế gia vọng tộc tại địa phương, bất kể là ai chiếm Cẩm Thành đều phải cần những người bọn họ giúp đỡ. Nhưng chờ thì cứ chờ, chẳng những không ai gọi cửa, ngay cả thanh âm hò hét toàn thành cũng càng ngày càng thưa thớt.

Sau khi màn đêm buông xuống, toàn bộ Cẩm Thành chẳng những một mảnh tối đen mà còn một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người thò đầu ra khỏi cửa ngó nhìn, đáng tiếc bóng đêm khiến cho bọn họ không thể phát hiện cái gì, có người đoán cường đạo đã rút lui rồi, nhưng nghĩ tới lệnh "giết chết không tha" kia, lại nhẫn nhịn không dám ra ngoài. Cứ như vậy, Cẩm Thành trải qua một đêm lo âu sợ hãi.

Đến lúc hửng đông, rốt cục có kẻ gan lớn đi ra, nhìn trái nhìn phải không phát hiện một cường đạo nào, không kìm nổi chạy lên tường thành quan sát, vừa nhìn, mới phát hiện quả thật cường đạo đi rồi, lập tức hò reo hoan hô.

Theo tiếng hò reo càng ngày càng nhiều người bạo dạn đi ra, Cẩm Thành liền khôi phục sự náo nhiệt.

Có điều Cẩm Thành rất nhanh lại lâm vào cảnh hỗn loạn, bởi vì đám thế gia vọng tộc phát hiện, những nhân viên Quân - Chính của Cẩm Thành toàn bộ bị chết hoặc đã bỏ trốn, nói cách khác Cẩm Thành đã mất đi chủ nhân.Trong lòng đám thế gia vọng tộc đại động, lập tức kêu bằng gọi hữu thành lập Đội gia đinh, bắt đầu chia cắt địa bàn Cẩm Thành.

Mà trận chiến lần này cũng theo sự khôi phục trao đổi đối ngoại của Cẩm Thành mà truyền bá ra ngoài, trải qua thời gian xác nhận, trận chiến này được xưng là đứng đầu trong lịch sử chiến tranh giữa các quân phiệt của đế quốc. Đương nhiên, trận chiến này cũng mang đến một kết quả, đó là đám quân phiệt còn chưa huấn luyện tân binh thật tốt thì tuyệt đối không xuất binh, điều này tạo thành chiến tranh đẫm máu giữa các quân phiệt sau này.

- Đại nhân, một đêm nửa ngày vừa qua đã tính toán vật tư xong rồi, không phải Cẩm Thành rất thiếu vật tư hay sao? Tại sao thoạt nhìn lại không giống vậy?

Tương Văn nhìn số lượng xe ngựa gấp đôi, tò mò hỏi Khang Tư.

Khang Tư còn chưa kịp trả lời, An Tái Kháng đã giành lời nói trước:

- Sao lại thiếu? So với vật tư Sư đoàn trưởng cấp cho chúng ta thì cũng không ít hơn bao nhiêu, chỉ riêng kim tệ đã đầy hai xe ngựa, chứ chưa cần nói tới ngân tệ với tiền đồng.

Nói xong hai mắt biến thành hình đồng tiền.

- Vậy tại sao lại nhanh như vậy?

Tương Văn vẫn khó hiểu hỏi.

Áo Kha Nhĩ không muốn An Tái Kháng khoe khoang nữa, vội cướp lời nói:

- Có thể không nhanh sao? Lần này chúng ta chỉ đoạt kho phủ, hơn nữa không cần tính toán số lượng, toàn bộ vét sạch không chừa lại gì là được. Còn đám thợ thủ công kia, lần trước Sư đoàn trưởng không đưa danh sách, khiến một đám chúng ta đi dò hỏi, lần này có danh sách, cứ theo tên theo nhà mà đến tận nơi.

- Ồ! Ta biết không nên nhân tiên đắc tội thế gia vọng tộc, cho nên không hề động vào bọn họ, nhưng tại sao không bắt chút tráng đinh? Năm vạn bại binh kia đều là tráng đinh đó, nếu bắt bọn họ đầu hàng khẳng định có thể tới hai ba vạn người.

Tương Văn nghi hoặc hỏi.

- Binh sĩ chúng ta rất thiếu, giám thị sáu ngàn tráng đinh kia đã rất phiền toái rồi, nếu lại thêm hai ba vạn tù binh nữa, khẳng định xảy ra đại loạn.

Lần này là Âu Khắc giải đáp nghi vấn của Tương Văn, nghe giọng điệu Âu Khắc, hiển nhiên hắn cảm thấy phi thường đáng tiếc khi không thể gia tăng số tráng đinh.

Khang Tư hiển nhiên nghe ra hương vị trong lời nói của Âu Khắc, cười nói:

- Không cần để ý chuyện đó, dù sao hiện tại chúng ta cần lo lắng trước tiên là dẫn những người này trở về lãnh địa an toàn.

- Rõ! Tuy nhiên thuộc hạ nghĩ rằng, trên dường về sau chắc là thuận buồm xuôi gió thôi.

Âu Khắc cười hì hì nói.

- Ừ! Hy vọng là vậy.

Khang Tư thuận miệng đáp.

Nói thực ra, mọi người bao gồm cả Khang Tư trong đó, sau khi hiểu rõ tân binh so với lão binh chênh lệch rất lớn, bọn họ đều không thèm để ý đến có ai dám đến đốt lửa rừng hay không, thậm chí còn phi thường hoan nghênh có người đến tìm phiền toái, được như vậy lại có thể quang minh chính đại cướp bóc một phen.

Tin tức hiển nhiên nhanh hơn tốc độ con người, tin Khang Tư cướp đoạt Cẩm Thành, so với tốc độ hành quân của bọn hắn nhanh hơn vô số lần, nháy mắt đã truyền tới phần lớn địa phận khu vực duyên hải.

Dọc theo đường đoàn người Khang Tư đi qua, tất cả quận thành đều sẵn sàng trận địa đón địch, tất cả đều co đầu rụt cổ ở trong thành, trong lòng run sợ nhìn đội ngũ Khang Tư đi qua phía dưới. Điều này khiến cho Âu Khắc chuẩn bị tiện đường mua sắm rất là thất vọng, bởi vì đối phương không mở cửa thành.

Trải qua mười mấy ngày thời gian, đám người Khang Tư đi tới nơi Âu Khắc dẫn An Tái Kháng lên bờ, mấy trăm chiến thuyền và thương thuyền đã cập bến ở trên mặt biển.

Thấy nhiều thuyền lớn như vậy, ngoại trừ Khang Tư và vài người biết rõ ra, tất cả những người khác đều chấn động, ở các tỉnh vùng duyên hải, một xe ngựa lớn có chút tiền là có thể mua được, nhưng một con thuyền lớn có thể đi biển, cho dù ngươi có địa vị tỉnh trưởng hoặc quân đoàn trưởng, hơn nữa trong tay có một đống kim tệ, thì cũng phải xếp hàng dài mới có thể mua được thuyền biển.

Hiện tại không ngờ Khang Tư đại nhân có nhiều thuyền biển như vậy, lãnh địa của hắn khẳng định phi thường giàu có.

Đối với đám dân đen mà nói, quân đội của ngươi sức chiến đấu thế nào họ xem không hiểu, nhưng có thể có nhiều thuyền biển giá trị như vậy bọn họ lập tức hiểu được, cho nên, không cần nói những gia quyến của binh lính, ngay cả đám thợ thủ công và tráng đinh kia, tất cả đều tràn ngập hy vọng về tương lai.

Gia chủ giàu có như vậy hẳn là sẽ không keo kiệt quá mức đâu? Thức ăn, chỗ ở, đồ mặc, ba loại nhu cầu thiết yếu này hẳn là có thể đảm bảo rồi?

Trong lúc những người này đang kỳ vọng, kỷ luật so với tưởng tượng trở nên tốt hơn nhiều, bọn họ đều phi thường tuân theo mệnh lệnh quy củ chia nhóm tiến vào khoang thuyền, đám đinh khẩu lên thuyền đầu tiên, tiếp theo là mấy ngàn xe ngựa, cuối cùng mới là binh lính.

Đoàn người Khang Tư trải qua mấy ngày bận rộn không ngừng nghỉ, rốt cục lên thuyền ly khai địa phương này.

Đế đô Áo Đặc Mạn, trong gian phòng bí mật nơi hoàng cung, hoàng đế bế hạ trông như một bộ xương khô, lẳng lặng nằm ở trên giường.

Nếu không phải nhìn thấy ngực còn có thể phập phồng, chỉ sợ ai cũng cho rằng đây là một bộ xác khô.

Thừa tướng đế quốc Ni Khoa Nhĩ Áo Luân Đặc Tư công tước, Nguyên soái đế quốc Tả Đặc Lạp Lai Nhân Cáp Đặc, còn có Tổng trưởng tình báo đế quốc Đột Lai Nhĩ Khố Tả bá tước, thấy hoàng đế trở nên thế này, trên mặt ba người đều xuất hiện thần sắc lo lắng đau thương.

Thừa tướng nháy mắt, ba người nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng.

Ba người lánh sang một phòng khác rồi ngồi xuống, trước mặt bọn họ là lão ngự y đang đứng khom người, ngoan ngoãn, cẩn cẩn thận thận.

Trong lòng yên lặng đến nỗi nghe được tiếng đập của cả bốn trái tim, một hồi lâu sau, lúc ngự y kia mồ hôi lạnh toát ra, Thừa tướng thở dài nói:

- Nói thật đi, bệ hạ còn có thể chống cự được bao lâu?

Ngự y rùng mình một cái, cắn cắn răng, phi thường khẩn trương nói:

- Nếu bệ hạ không vì chuyện tình tẩm cung bị thiêu hủy, hẳn là có thể chống cự được nửa năm, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể...chỉ có thể chống cự trên dưới một tuần.

- Ừ! Lui đi.

Thừa tướng hữu khí vô lực khoát tay, ngự y như được đại xá thi lễ lui ra.

Trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh, một lát sau, lão Thừa tướng vỗ vỗ trán thở dài nói:

- Ôi! Làm sao bây giờ? Không có một hoàng tử nắm giữ thực lực có thể bao trùm hơn hẳn các hoàng tử khác, vậy tới lúc tranh đấu đế vị, khẳng định đế quốc sẽ lại rung chuyển một trận đây.

Di chiếu của hoàng đế đế quốc chỉ định người thừa kế căn bản không có hiệu lực gì, đảm nhiệm đế vị đế quốc sẽ là một trong những hoàng tử nắm giữ phần lớn thế lực mạnh nhất.

Nếu khi hoàng đế còn sống xuất hiện một hoàng tử cường thế, vậy chuyện gì cũng không có, nếu thế lực ngang nhau, vậy đế quốc liền rung chuyển.

Tuy rằng mọi người cũng không nghĩ ra chuyện lại như vậy, dù sao mỗi lần hoàng đế mới xuất hiện đều khiến đế quốc tiêu hao một phần thực lực, nhưng các hoàng tử cùng gia tộc phía mẫu thân bọn họ lại phi thường hoan nghênh tập tục như vậy, những lực lượng cường đại đó không phải ai cũng có thể ngăn chặn.

- Đúng vậy, theo hạ quan điều tra, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử thực lực kém không xa nhau mấy, còn những hoàng tử còn lại không phải tuổi quá nhỏ thì cũng là thực lực không đủ, có thể không đáng để ý, chỉ là bọn họ dưới sự chủ trì của gia tộc mẫu thân kết thành liên minh cũng có thể tự bảo vệ mình.

Tổng trưởng tình báo cảm thán nói.

Nghe nói như thế, Nguyên soái nhíu mày một hồi, lão phi thường chán ghét loại chuyện các hoàng tử bắt tay kết thân với quân đội và chính ủy địa phương, nhưng đây là thói quen lâu đời của đế quốc, lão cũng không thể nói gì.

- Ừ! Biết bọn họ đã khống chế bao nhiêu tỉnh cùng quân đội không?

Thừa tướng hỏi.

- Theo tin tức cho thấy, Nhị hoàng tử đã khống chế ba tỉnh cùng hai quân đoàn. Còn Tam hoàng tử đã khống chế hai tỉnh cùng ba quân đoàn.

Tổng trưởng tình báo nói đến đây, sắc mặt Nguyên soái phi thường khó coi hừ lạnh một tiếng, không trách Nguyên soái không thích nghe chuyện Tam hoàng tử, bởi vì chính Tam hoàng tử giao lên tấm bản đồ khiến lão phí phạm ba quân đoàn ở thảo nguyên.

Ngay lúc đầu ba quân đoàn này tiến vào thảo nguyên thì mỗi ngày một phong thư chiến thắng, tiếp theo ba bốn ngày một phong, cuối cùng mười ngày một phong, hiện tại đã qua một tháng chưa có tin tức, xem ra nguyên nhân bọn họ càng chạy càng xa, không phải lạc đường thì là bị người tiêu diệt rồi.

Thừa tướng cùng Tổng trưởng tình báo biết Nguyên soái hừ lạnh cái gì, cũng không để ý nhiều, Tổng trưởng tình báo tiếp tục báo cáo:

- Tứ hoàng tử đại khái đã khống chế bốn tỉnh, không có tin khống chế quân đoàn, tuy nhiên lại biết rằng đã khống chế năm sáu Sư đoàn.

Còn các hoàng tử khác, đều khống chế vài quận thành, một nửa Sư đoàn, hoặc Lữ đoàn, so với ba vị hoàng tử kia quả thực không đáng kể.

- Ừ! Ba hoàng tử thế lực ngang nhau, thật sự là phiền toái đây. Đúng rồi! Tin tức sau khi từ nơi này truyền đi, phía dưới giờ thế nào rồi?

Thừa tướng nhíu mày hỏi.

- Ôi! Các hoàng tử, công chúa của chúng ta, còn có cả những quyền quý khống chế sĩ quan kia nữa, dưới sự giật dây của chủ tử bọn họ, bắt đầu xuất hiện khuynh hướng quân phiệt, hơn nữa càng nghiêm trọng là các thế lực đối địch xung quanh chúng ta, đặc biệt là Liên Minh Tự Do Duy Nhĩ Đặc, đã bắt đầu tìm kiếm người đại diện trong quân đội đế quốc, như vậy e rằng sẽ khiến các bộ của đế quốc hình thành quân phiệt chính thức.

Tổng trưởng tình báo nhíu mày nói.

- Nguyên soái đại nhân, việc này ngài thấy thế nào?

Thừa tướng quay sang hỏi Nguyên soái vẫn ngồi không lên tiếng.

Nguyên soái lập tức nói:

- Chỉ cần các tỉnh trung ương không loạn, đám sĩ quan cuồng vọng trở thành quân phiệt đó chỉ là mấy thằng hề mà thôi, không chịu nổi một kích.

Nói thì nói như vậy, đáng tiếc điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo cuộc tranh đoạt đế vị không được kịch liệt, hơn nữa phải nhanh chóng xuất hiện kết quả mới tốt.

- Ta chỉ sợ lúc các hoàng tử tranh đua thì những thân vương kia tham dự vào, bọn họ tuy rằng không có quân quyền, nhưng bọn họ đều là đại phú hào, chỉ cần bọn họ gia nhập phe phái các hoàng tử, ngoại trừ gia tăng mật độ hoàng tử cạnh tranh ra, cũng không có tác dụng gì tốt.

Thừa tướng cảm thán nói. Đối với những thân vương không hiếm tiền kia có thể dùng kim tệ rải đất, nghịch nước du ngoạn, Nguyên soái và Tổng trưởng tình báo cũng phải hít vào một hơi.

Đối với những thân vương địa vị cao quý đó, tuy rằng không có thực quyền, nhưng kim tệ nhiều hơn, lại được sự yêu quý của hoàng thất, bọn họ cũng không có biện pháp nào đối mặt.

Đối với những thân vương đó, thủ đoạn gì cũng không thể sử dụng, bằng không một khi bọn họ kêu gào, sẽ có đến tám phần những kẻ quyền quý của đế quốc sẽ tiến ra duy trì bọn họ.

Trong khi ba trọng thần của đế quốc đang thảo luận trong phòng, tại nơi hoàng đế dưỡng bệnh, thái giám Tổng quản tẩm cung đang đứng bên cạnh giường hầu hạ hoàng đế, đột nhiên đi đến cạnh cửa nhìn xuyên qua một chút, mà trong phòng mấy cung nữ với thái giám đứng yên ở góc, như là không trông thấy động tác quỷ dị của tổng quản, trực tiếp bảo trì trạng thái không nhìn không nghe.

Thái giám Tổng quản tẩm cung nhìn thấy không có gì bất thường, xoay người lại, bước nhanh đến trước mặt hoàng đế nhẹ giọng gọi vài câu, đáng tiếc hoàng đế đã sớm hấp hối, ngoại trừ mí mắt nhướng lên vài cái ra, các phản ứng khác đều không có.

Chứng kiến bộ dạng này, thái giám tổng quản tẩm cung dữ tợn cười cười, nhỏ giọng nói bên tai hoàng đế:

- Bệ hạ, ngài có biết vì sao mấy năm nay ngài lại hứng khởi như thế hay không?

Chủ yếu là do nô tài bỏ thêm một lượng nhỏ xuân dược vào trong thực phẩm của ngài, một lượng nhỏ như vậy tuyệt đối không kiểm nghiệm ra, hơn nữa thuốc này là do nô tài đặc biệt phối chế, chẳng những tạo cho ngài cảm giác khó chịu, còn có thể khiến cho dục vọng của ngài thịnh vượng hơn, chỉ là thuốc này tích lũy càng nhiều, cơ thể sẽ càng ngày càng yếu đi.

Hoàng đế hiển nhiên nghe được lời này của Tổng quản tẩm cung, cố gắng quay đầu mở mắt ra, hung hăng trừng mắt nhìn Tổng quản tẩm cung, thấy bộ dạng hoàng đế, Tổng quản tẩm cung vỗ ngực làm ra vẻ phi thường sợ hãi hô:

- Bệ hạ, không cần nhìn nô tài như vậy, nô tài vừa bị ngài nhìn mà trong lòng sợ hãi quá.

Sau một phen ra vẻ, Tổng quản tẩm cung cười cười tiếp tục nói:

- Hì hì, nói cho ngài một tin bí mật, chỉ sợ ngài không thể tưởng được đâu? Chiếc chìa khóa Tàng Binh Các là do nô tài sao chép nguyên dạng rồi truyền ra ngoài, mà tẩm cung cũng là nô tài phái người phóng hỏa thiêu, chỉ là muốn hủy diệt những tài liệu ngài giấu ở dưới giường thôi.

Những tài liệu đó mang ra ngoài chẳng những không dùng được ngược lại còn có nguy hiểm, thiêu hủy hết chúng đi là biện pháp tốt nhất. Ồ? Tay của bệ hạ còn có thể cử động cơ à? Ngài có phải muốn hỏi nô tài vì cái gì mà làm như vậy không?

Tổng quản tẩm cung tự hỏi tự đáp:

- Hì hì, kỳ thật huyết mạch của nô tài cũng giống như ngài, đều là huyết mạch dòng họ Lai Nhĩ Cáp Đặc cao quý này đó. Hừ! Đúng vậy! Nô tài cũng là một thành viên của hoàng tộc.

Ngài thấy kinh hãi sao? Không cần ngạc nhiên, huyết mạch dòng họ Lai Nhĩ Cáp Đặc của chúng ta nhiều lắm, hoàng thân quốc thích không nói, ngay cả những tướng quân và quan văn quan sử, thương nhân, thợ thủ công, lưu manh du côn, sơn tặc cường đạo, tên ăn mày hay nô lệ trong các ngành nghề tất cả đều có, chứ đừng nói là thái giám. Nếu ngài biết được số thái giám trong hoàng cung có huyết mạch dòng họ Lai Nhĩ Cáp Đặc này có tới trăm người, ngài có thể bị dọa chết hay không nhỉ?

Ha ha, ngài giật mình tại sao mật vệ của ngài lại làm việc cho nô tài sao? Ừ! Để bọn họ tự nói cho ngài đáp án đi.

Tổng quản tẩm cung nói xong vỗ vỗ tay, mười mấy mật vệ toàn thân mặc hắc y chỉ lộ ra đôi mắt liền xuất hiện trước giường.

Trong đó người đứng đầu mật vệ tiến lên một bước hành lễ, nhỏ giọng nỏi:

- Thật có lỗi với bệ hạ, chúng ta vì bán đảo Phi Ba mới trở thành mật vệ của ngài, cho tới bây giờ chưa từng cam tâm tình nguyện trung thành vì ngài, cho nên ngài không cần trách chúng tôi đứng nhìn ngài ra nông nỗi này.

Nghe xong những lời của mật vệ hoàng đế liền trợn mắt nhìn, hắn không nghĩ tới tuyến phòng thủ cuối cùng là đội vệ này, lại chưa từng trung thành với mình.

Thấy hoàng đế bị trọc tức đến nỗi há miệng không nói được lời nào, tổng quản tẩm cung vội thêm dầu vào lửa:

- Bệ hạ, ngài có biết làm sao chúng ta có thể tạo ra tình cảnh như hiện tại không?

Tin rằng ngài cũng biết, chỉ bằng những hậu duệ của kẻ thất bại như chúng ta không có khả năng làm được những việc đó, điều này còn dựa vào mấy đứa con tốt và đám đại thần của ngài đó, mấy kẻ mang ơn ngài kia còn tự động tìm tới cửa nữa chứ. Hắc hắc, đương nhiên, quan trọng nhất là làm sao để ngài sớm nhắm mắt, nếu không phải chúng ta còn cần phải tiến hành bố trí trên cả nước, thì chỉ cần một cái khăn ướt cũng khiến ngài xuôi tay rồi, cần gì phải lam suy yếu thân thể ngài phiền phức như vậy.

Nói đến đây, tổng quản tẩm cung đột nhiên nhớ tới cái gì vỗ đầu nói:

- À! Thiếu chút nữa quên mất, đám phi tần mà ngài sủng hạnh, bởi vì sau mỗi lần nô tài hạ xuân dược lên người các nàng rồi mới để ngài hưởng thụ đó, trong mấy ngài ngài dưỡng bệnh này, các nàng cảm thấy âm dương khó chịu nên nô tài mới giật dây, đội cho ngài vài cái sừng nữa, nghe nói một trong những cái sừng chính là hoang tử của ngài đảm nhiệm đấy.

Hoàng đế bị câu này kích thích đến nỗi thở hổn hển, đạp đạp chân, cố hết sức cử động thân mình một chút, ánh mắt khinh bỉ vừa hé, liền ô hô ai tai nuốt giận mà đi.

Tổng quản cười hì hì nhìn thân thể hoàng đế mềm nhũn, đầu tiên dò xét hơi thở của hoàng đế, sau đó sờ đến mạch máu trên cổ rồi đến nhịp đập trái tim, xác định hoàng đế hoàn toàn đã chết mới nhè nhẹ thở ra một hơi.

Đầu lĩnh mật vệ kia liền nói với Tổng quản:

- Tổng quản! Hoàng đế đã chết, vậy những người chúng ta cũng đã tự do, đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng chúng ta.

- Yên tâm! !Quên không nổi các ngươi, đúng rồi! Không còn gì lo lắng nữa thì giúp chúng ta huấn luyện một ít mật vệ đi?

Tổng quản cười hì hì nói.

- Không được! Chúng ta đã ẩn trốn trong bóng đêm cả nửa đời người rồi, thực sự rất mệt mỏi, hiện tại chúng ta không muốn phiền toái nữa, chỉ muốn sống yên ổn dưới ánh mặt trời nốt quãng đời còn lại mà thôi.

Đầu lĩnh mật vệ lắc đầu, nói xong, làm một thủ thế, hơn mười mật vệ cứ như vậy tiêu thất.

- Nói nhảm! Nguyện vọng tuy rất tốt, nhưng nói không chừng cuộc sống dưới ánh mặt trời còn gian khổ nguy hiểm hơn cuộc sống trong bóng tối đó.

Tổng quản tự nói đến đây, đột nhiên cười nói:

- Yên tâm! Ta sẽ không đi tìm các ngươi, bất quá ta truyền tin tức ra ngoài, để những người khác đi tìm các ngươi hẳn là không tính vi phạm quy ước chứ?

Nói xong, Tổng quản quay đầu nói với cung nữ thái giám trong phòng:

- Tốt lắm, bắt đầu đi.

Nói xong liền lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn, lau lau khóe mắt một chút, hai mắt tổng quản lập tức ửng đỏ, nước mắt ầm ầm chảy xuống, mà đám cung nữ thái giám hiển nhiên cũng đông dạng một kiểu trang bị như vậy, vài cung nữ hai mắt đỏ bừng bắt đầu ngẹn ngào khóc.

Thái giám tổng quản tẩm cung thu hồi khăn tay lại, kiểm tra vẻ mặt mọi người một chút, sau đó gật gật đầu, đột nhiên quỳ rạp xuống kêu trời gọi đất khóc rống lên:

- Bê hạ! Ngài tại sao lại ra đi như vậy!

Nghe được tiếng khóc, đầu tiên quỳ xuống mắt bắt đầu rơi lệ là đám vệ binh canh gác ngoài cửa, đến khi tiếng khóc vào tới phòng đám Thừa tướng đang thương thảo công chuyện, ba người đều chấn động, sau đó thân mình mềm nhũn tê liệt ngồi trên ghế.

Trên mặt Thừa tướng nước mắt không kìm được rơi xuống, vô thức thốt lên một câu:

- Vậy là băng hà rồi sao? Ôi!

Tin hoàng đế băng hà lập tức từ hoàng cung truyền đi khắp đế đô, sau đó oanh động kỵ binh cùng bồ câu chạy đi bốn phương tám hướng, tin tức này truyền khắp đế quốc với tốc độ rất nhanh.

Trong khi ở đế đô chuẩn bị tang lễ, trên các con đường của đế đô liền xuất hiện tin đồn, nói rằng một vài người quyền quý chuẩn bị trong lúc lễ tang đang giới nghiêm liền bắt giữ hết các hoàng tử, sau đó trực tiếp đăng cơ làm hoàng đế.

Lời đồn này truyền đi có mũi có mắt, khiến cho lòng người hoảng sợ, đế đô rốt cục xuất hiện biến đổi lớn.

Đầu tiên là đám hoàng tử không thèm để ý quốc tang đang tiến hành, dẫn theo đội hộ vệ đột phá cửa thành chạy khỏi đế đô, tiếp theo đám quyền quý, đều dẫn theo gia quyến chạy về lãnh địa của mình. Chỉ trong thời gian nháy mắt, cả sảnh đường của đế đô liền bị nhóm quyền quý thâu tóm, còn lại mấy công chúa, hoàng tử và thân vương không quyền không thế, không lãnh địa mà thôi.

Thừa tướng nhìn sang cung điện cô đơn nơi hoàng đế băng hà, lại nhìn mấy thân vương vẻ mặt không có gì trong đại sảnh, một vài đại thần vẻ mặt đau thương trầm trọng, một vài công chúa, hoàng tử hiếu chuyện khóc lóc sướt mướt, cùng với một đám phi tần đang khóc quá mức kia, không khỏi vẻ mặt tiêu điều thở dài nói:

- Ôi! Đại loạn dấy lên rồi.

148. Chương 148: Mở Rộng Lãnh Địa.

Đội thuyền này của Khang Tư cập bến chính là bến cảng buôn lậu ở Khang Tư lĩnh, mặc dù Khang Tư lĩnh không có khả năng thu xếp cho nhiều người như vậy, đồng thời đám người Khang Tư cũng hận không thể lập tức di chuyển mọi người tới thành Thanh Nguyệt, nhưng những gia đình đinh khẩu kia không thể lênh đênh thời gian dài trên biển được, không thể làm gì khác hơn là nghỉ ngơi tại Khang Tư lĩnh vài ngày rồi mới lên đường.

Nhìn càng ngày càng nhiều người từ khoang thuyền đi xuống, khiến cho bến cảng xinh xắn chật chội như nêm, Âu Khắc không nhịn được đề nghị nói:

- Đại nhân, diện tích một trăm kilomet vuông căn bản không thể dung nạp được nhiều người như vậy, có lẽ chúng ta phải khuếch trương lãnh địa ra phía ngoài thôi? Dù sao xung quanh chúng ta đều là thổ địa vô chủ, hơn nữa thời gian này cũng không ai đi truy cứu loại chuyện mở rộng lãnh địa đâu.

- Mục đích của ta là di chuyển toàn bộ bọn họ tới bán đảo Phi Ba, hiện tại dừng lại nơi này chỉ là tạm thời mà thôi.

Khang Tư nói.

Âu Khắc chớp mắt mấy cái, sau khi do dự một chút mới hạ thấp giọng nói:

- Đại nhân! Ngài định bỏ đi khối Khang Tư lĩnh này sao?

- Ừ, cũng nên như vậy, hiện tại đế quốc sắp trở nên hỗn loạn không lường trước được, chúng ta ở lại chỗ này chẳng phải tự chuốc lấy phiền toái sao?

Thời điểm Khang Tư tự động tăng cường quân bị, cũng đã quyết định rời khỏi đế quốc, ít nhất gia nghiệp trên bán đảo Phi Ba mới thực sự là của mình, những người khác muốn cướp đoạt, chỉ có dùng võ lực đánh bại hắn mới có thể cướp đi.

Nhưng ở đế quốc, chỉ một câu nói của cấp trên là có thể đoạt hết tất cả của hắn, phản kháng thì khác nào phản loạn, tuân lệnh lại không cam lòng, nếu sống không được thoải mái như vậy, chi bằng dứt khoát bỏ đi cho rồi.

Âu Khắc hiển nhiên bị sửng sốt, lão không nghĩ tới Khang Tư thực sự có ý niệm vứt bỏ khối lãnh địa này trong đầu, không khỏi vội vàng khuyên can:

- Đại nhân! Nơi này chính là đầu mối buôn lậu của chúng ta, làm sao có thể vứt bỏ? Cho dù có đại quân áp sát, chúng ta cũng phải chờ thời cơ mà đoạt lại, nên biết một khi mất đi đầu mối này, lợi nhuận buôn lậu của chúng ta ít nhất sẽ giảm đi một nửa!

- Ách! Sao lại như vậy? Không phải chúng ta có thể vận chuyển hàng hóa trực tiếp đến bến tàu tỉnh thành sao? Như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian nữa, làm sao mà ngược lại lợi nhuận bị giảm đi được?

Khang Tư có chút mê hoặc hỏi.

Âu Khắc thở dài khuyên nhủ:

- Ôi! Đại nhân à! Ngài vận chuyển hàng hóa đến bến tàu tỉnh thành, có phải giao tiền hay không?

Hơn nữa nơi đó nhiều người nhiều miệng rồng rắn lẫn lộn, tuyệt đối sẽ mang đến cho chúng ta không ít phiền toái.

Mà ngược lại, điểm tập kết hàng hóa lên đất liên là lãnh địa của ngài, đây là địa bàn của chúng ta, chẳng những thuận tiện cho quản lý và bảo vệ, hơn nữa có thể kiếm được kim tệ của những thương nhân dừng lại buôn bán nơi đây, chờ đến lúc phát triển đủ, chúng ta thậm chí còn có thể thu thuế đối với những thương nhân đó nữa.

Còn nữa nha! Nếu chúng ta rút lui toàn bộ về bán đảo Phi Ba, chẳng phải là hoàn toàn không biết gì về tình hình đế quốc sao? Ngay cả phái mật thám ở lại, tại trong đế quốc không tồn tại một trụ sở nào, đối với mật thám mà nói cũng là phi thường bất tiện.

Nghe nói như thế, Khang Tư lập tức hiểu rõ mình có chút hơi vội vàng, cũng hiểu rõ chuyện gì mình không hiểu thì tốt nhất không nên tham dự vào, liền gật đầu nói:

- Ừ! Vậy giữ lại khối lãnh địa này đi, bất quá ta không rõ lắm khi nào khối lãnh địa này bị cấp trên thu hồi lại, dù sao đây là Thiếu tá lĩnh, mà ta đã là hư hàm Thượng tá rồi, hay là nhân tiện chuẩn bị sẵn sàng cho sớm đi.

Âu Khắc rất ngạc nhiên chớp mắt mấy cái, sau đó cẩn thận nhắc nhỏ:

- Đại nhân! Ngài đã quên hiện tại thủ đô đế quốc rất nhanh tiến vào thời đại quân phiệt cắt cứ sao? Tại thời đại này, chẳng lẽ ngài vẫn nghe theo mệnh lệnh mà bỏ lãnh địa của mình đi sao?

- Ách! Vậy được rồi, công việc của lãnh địa hay là giao cho ngươi quản lý đi.

Khang Tư cảm thấy mình rất thất bại, đã cùng đồng liêu đánh một trận, chẳng những khiến cho đối phương thân bại nhà tan, còn cướp đoạt sạch sẽ thành trì đối phương đang trú đóng, có thể nói quân phiệt thì cũng đã làm rồi, vậy thì mình vẫn còn cứng nhắc việc sau khi thăng chức lãnh địa cũng bị thay đổi theo quy củ của đế quốc làm gì.

Âu Khắc cuối cùng cũng chờ được lệnh này nói ra, lập tức vui mừng nói:

- Đại nhân! Thuộc hạ cũng nên phái người đi chiếm lĩnh thổ địa hoang tàn vắng vẻ xung quanh, thời đại này, chiếm liền chiếm! Chỉ cần có đủ năng lực bảo vệ nó, như vậy ai cũng không có cách nào khiến chúng ta nhả ra.

Đã nghĩ thông suốt nên Khang Tư không phản đối nói:

- Ừ! Cứ mạnh tay làm đi, những đinh khẩu kia còn cần ngươi khổ cực một chút thu xếp ổn thỏa cho bọn họ.

- Vì đại nhân dốc sức! Thuộc hạ không cảm thấy khổ cực!

Âu Khắc chân thành nói:

- Đại nhân! Thuộc hạ cho rằng, thợ thủ công cùng người nhà của bọn họ hay là di chuyển về thành Thanh Nguyệt, dù sao nơi đó vẫn là căn cơ của đại nhân, thợ thủ công có thể giúp cho căn cơ vững chắc và lớn hơn nữa. Về phần những đinh khẩu khác thì ở lại nơi này làm phông vinh cho lãnh địa đi?

- Thấy làm thế nào có lợi thì cứ làm như thế. Ừ, nếu phải giữ lại khối lãnh địa, ta lưu lại liên đội năm và sáu ngàn tráng đinh kia, như vậy binh lực bảo vệ lãnh địa đã có hơn vạn rồi.

Khang Tư đáp.

Âu Khắc vội vàng nói:

- Đại nhân! Thuộc hạ cho rằng không cần nhiều binh lực như vậy, dù sao cả lãnh địa cộng với số đinh khẩu cũng mới chỉ tầm năm sáu vạn người, như vậy sáu ngàn tráng đinh kia ở lại địa phương này càng có thể gia tăng sức sống cho lãnh địa.

Tỉ lệ Binh - Dân đạt tới một phần năm, đối với sự phát triển của địa phương là cực kỳ nguy hiểm, Khang Tư từng kinh nghiệm qua việc chiêu mộ binh lính ở Tân Thành, cũng hiểu rõ tác dụng của tráng đinh đối với địa phương, một nơi mất đi tráng đinh, cho dù không diệt vong thì cũng sẽ lâm vào suy yếu dần. Bởi vậy Khang Tư lập tức gật đầu tán thành đề nghị của Âu Khắc.

Về việc làm sao công đạo với Sư đoàn trưởng tỉnh Hải Tân ư? Tất nhiên một nửa tráng đinh là của hắn. Khang Tư đối với chuyện này không để ý như thế, dù sao chỉ cần một câu chưa huấn luyện xong là giải quyết vấn đề rồi, hơn nữa làm như vậy cũng không thể tính là bội tín được.

Sự tình được quyết định, Âu Khắc lập tức chuẩn bị mã lực rồi điều binh khiển tướng vội vàng hô to gọi nhỏ, mà An Tái Kháng tự nhận trách nhiệm sự vụ kinh tế của lãnh địa, lập tức trở thành Phó thủ cho Âu Khắc.

Đầu tiên thu xếp cho thợ thủ công và người nhà thợ thủ công tạm thời ở tại bến tàu, gia quyến của binh lính và tộc nhân của Áo Kha Nhĩ thì được thu xếp tại bốn phía xung quanh Mộc Thành.

Sự bố trí như vậy khiến người khác vừa nhìn là thấy được thợ thủ công không được sắp xếp ở trong thành, thợ thủ công lập tức có ý kiến, dù sao bến tàu nhỏ này không có đủ phòng ở cho bọn họ.

Mà ngược lại chính là những gia quyến của binh sĩ kia, bản thân bọn họ bởi vì có thân phận quan nô cho nên nghe lời hơn những người khác, hơn nữa con cháu họ làm lính ở nơi này, tất cả đều ngoan ngoãn như những con cừu non không có bất cứ ý kiến gì.

Tộc nhân của Áo Kha Nhĩ thì bộ dạng rất yên tâm thoải mái, sau khi biết được tộc trưởng nhà mình là Nhị đệ của lĩnh chủ nơi đây, bọn họ mới không lo lắng về tiền đồ của mình nữa.

Các thợ thủ công không gây rối được bao lâu, sau khi được phát xuống một đống thảm, củi, lương thực và các dụng cụ sinh hoạt, tâm lý các thợ thủ công liền ổn định trở lại, nếu đối phương đã phát cho những thứ đó, khẳng định cũng sẽ không khiến cho những người chúng mình phải ở ngoài trời lâu.

Mà đến khi lều vải được phát đến tay bọn họ, mặc dù có chút không vui, nhưng cũng hiểu không thể trong một ngày có thể kiến tạo đủ số phòng ở cho những người mình, cũng may bến tàu không xa dòng suối nhỏ bên cạnh, lều vải liền được dựng lên chi chít.

Không cần kỳ quái Khang Tư tại sao thoáng cái xuất ra nhiều vật tư như vậy, chưa nói mỗi lần buôn lậu đều giữ lại cho lãnh địa một chút dự trữ, huống hồ vừa mua sắm ở tỉnh thành, rồi số vật tư cướp đoạt tại Cẩm Thành, cũng đủ để thu xếp cho số lượng di dân gấp mấy lần hiện tại.

Các thợ thủ công bắt đầu rất nhanh bố trí lều trại, bất quá bất quá đồng dạng rất nhanh có một đội binh lính tới dẫn đám thợ mộc, thợ kiến trúc đi. -

Đối với chuyện này, các thợ thủ công cũng quen rồi, liền cầm lấy dụng cụ của mình đi. Các thợ thủ công từ lúc bị bắt cũng biết sẽ có chuyện như thế này, nếu không ai lại đi bắt đám thợ thủ công tới đây làm gì? Tiền công không dám nghĩ tới, chỉ hy vọng thức ăn có thể có chút thịt là được rồi.

Các thợ thủ công đi tới Mộc Thành, cũng là thành trì duy nhất ở lãnh địa này, An Tái Kháng liền tùm lum tùm la ra lệnh cho những thợ thủ công đó: - Tất cả im lặng cho ta! Dựa theo kỹ năng sở trường của các ngươi, những người có cùng kỹ năng đứng thành một nhóm.

An Tái Kháng vừa hạ lệnh xong, hắn liền kinh ngạc phát hiện, đám thợ thủ công lại phi thường nhanh chóng sắp xếp thành hàng.

Đánh giá dụng cụ trong tay bọn họ, hiển nhiên là phân tổ cùng kỹ năng dựa theo mệnh lệnh của mình.

An Tái Kháng hiển nhiên không có ngời tới những thợ thủ công này đã chuẩn bị từ trước, đều là thói quen, không cần phân phó nhiều, có thể nhanh chóng tập trung theo kỹ năng, hơn nữa còn có thể trong thời gian ngắn nhất cùng với người quen tạo thành những tổ công tác nhỏ.

Thấy bộ dáng An Tái Kháng trợn mắt há hốc mồm, các thợ thủ công bĩu môi khinh bỉ: Đúng là không có kiến thức! Trước kia ở trong thành, cứ cách mười ngày nửa tháng sẽ bị đám quyền quý triệu tập đến lao động, sớm đã hình thành thói quen.

Bất quá câu nói kế tiếp của An Tái Kháng lập tức đến phiên các thợ thủ công choáng váng, rất nhiều người còn cảm thấy kinh sợ ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó làm bộ nghiêng tai lắng nghe.

Một thợ thủ công vẻ mặt kinh ngạc hỏi một thợ thủ công đang thất thần bên cạnh:

- Huynh đệ, có phải ta nghe lầm hay không? Vị quan gia này lại giao công trình trùng tu cải tạo Mộc Thành này cho đám thợ thủ công chúng ta phụ trách sao? Lại có thể...

Người này còn chưa nói hết, đã bị thợ thủ công đang thất thần kia bĩu môi khinh thường cắt lời:

- Thật! Cái này có gì đáng kinh ngạc? Thợ thủ công chúng ta vốn phụ trách những công việc như vậy mà.

- Ách! Huynh đệ, ngươi không có nghe rõ sao? Vị quan gia kia nói là giao cho chúng ta! Giao cho chúng ta đó! Lại còn hỏi chúng ta muốn bao nhiêu tiền công nữa!

Thợ thủ công này thần sắc kích động hô lớn.

Thợ thủ công thất thần kia nếu xuất thân cũng là thợ thủ công, đương nhiên hiểu rõ lời này là có ý gì, hắn trợn mắt nhìn không thể tin được nói: - Cái gì?! Giao cho chúng ta? Nói cách khác lĩnh chủ nơi này sẽ phát tiền công cho chúng ta?! Làm việc cho lĩnh chủ lại có thể được trả tiền công sao? Trời ạ! Ta không phải đang nằm mơ chứ?

- Hắc hắc, không phải mơ đâu, chính tai ta nghe được vị quan gia kia hỏi mấy vị sư phụ muốn bao nhiêu tài liệu cùng tài chính mới có thể xây dựng được bức tường gỗ dài rộng đều năm kilomet đó!

Một thợ thủ công khác đột nhiên nói xen vào.

Thợ thủ công thất thần kia hưng phấn xoa xoa tay nói:

- Hắc, lúc bị bắt đi ta còn tưởng phải làm không công cả đời, không ngời được thực tế lại thoải mái như vậy, bây giờ ngay cả công trình của lĩnh chủ cũng trả tiền công cho chúng ta, sau này ở trong lãnh địa, còn ai mời thợ thủ công chúng ta làm việc mà không trả công nữa chứ! Ta quyết định rồi, ta sẽ định cư tại lãnh địa này!

Lời nói của thợ thủ công này lập tức được mọi người tán đồng.

An Tái Kháng đang hỏi mấy vị sư phụ thấy mọi người bàn luận, mà mấy vị sư phụ vẫn đang sững sờ, không khỏi vẻ mặt hoang mang hỏi Lai Nhĩ Ôn Chí:

- Bọn họ xảy ra chuyện gì vậy? Dường như tất cả bọn họ đều không thích như vậy.

Đối với chuyện này, Lai Nhĩ Ôn Chí chỉ có thể lắc đầu tỏ vẻ không hiểu lắm, bất quá mấy vị sư phụ nghe được câu hỏi của An Tái Kháng lập tức tỉnh táo lại, kìm nén kích động cẩn thận giải thích:

- Quan gia! Là chúng ta đang rất cao hứng, không có gì là không thích cả.

- Cao hứng? Cao hứng chuyện gì? Các ngươi còn chưa tính toán giá cả xong đã cao hứng có thể làm ra tiền sao?

Nói với các ngươi, tài liệu đều do phủ lĩnh chủ xuất ra, hơn nữa ta xuất thân là thương nhân, giá cả tiền công thế nào ta biết rất rõ ràng, các ngươi đừng nghĩ rằng có thể sử dụng công phu sư tử ngoạm!

An Tái Kháng trợn mắt nói.

Đại sư phụ vội vàng bắt tay vào nhau nói:

- Quan gia! Tiểu nhân nào dám công phu sư tử ngoạm chứ, chúng tiểu nhân thực sự cao hứng là bởi vì trước đây làm việc cho các vị đại nhân, cũng chỉ bao ăn bao ở mà không trả tiền công.

- Bao ăn ban ở không trả tiền? Điều này rất bình thường mà, Ồ! Không phải các ngươi thấy vì công trình lần này ta trả tiền với bao ăn không bao ở mà cao hứng đấy chứ? Vậy ta nói trước để biết ta chỉ bao một bữa cơm trưa thôi, bữa sáng cùng bữa chiều không phụ trách.

An Tái Kháng tự cho là đúng nói.

Nghe nói như thế, đại sư phụ cười khổ một trận, điều này có thể so sánh được sao? Bao ăn bao ở không trả tiền, cuối cùng chẳng khác làm không công, tưởng rằng cái loại đãi ngộ cho ăn đồ ăn của lợn cho ở chỗ ở của lợn có thể so với trả tiền công sao? Chỉ cần ngươi trả tiền công, bữa cơm trưa kia ngươi không bao cũng không sao cả. Bất quá theo thói quen tự nhiên, khiến cho bọn họ không dám giải thích, chỉ có thể gật đầu vâng lời An Tái Kháng.

- Tốt lắm! Ta cũng mặc kệ các ngươi cao hứng vì cái gì, nhanh nhanh đưa ra giá của các ngươi, ta còn rất nhiều việc.

An Tái Kháng chưa từng bóc lột qua người khác nên cũng không rõ lắm, thợ thủ công tại đế quốc là cái địa vị gì, cho nên có chút không nhịn được nói.

Đại sư phụ thấy bộ dáng của An Tái Kháng, cũng không dám trì hoãn, kéo mấy vị sư phụ khác thầm thì bàn luận, kỳ thực rất đơn giản, không phải phụ trách vật liệu, chỉ cần tính toán tạo một tường gỗ dài rộng năm kilomet cần bao nhiêu người cùng bao nhiêu ngày là được, sau đó lấy số người nhân với số ngày rồi nhân với tiền công một ngày của một người là ra.

Đại sư phu cũng rất thành thật, chỉ dùng mức tiền công thấp nhất cho một người để tính, cho nên báo con số ra, khiến cho An Tái Kháng vốn quen tiền công rất cao của thợ thủ công ở Duy Nhĩ Đặc Tự Do Liên Minh liền kinh hãi trong lòng, thầm kêu tiện nghi, cho nên hắn đặc biệt hào phóng phất tay nói: - Được nhất trí giá này, hơn nữa khi các ngươi hoàn thành có thể đảm bảo chất lượng, mỗi người sẽ được thưởng một kim tệ!

Một kim tệ ở đế quốc có thể mua được hai thạch gạo trắng như tuyết, cho nên phần thưởng này đối với đám thợ thủ công mà nói cũng không tính là nhỏ.

Nghe thấy phần thưởng, đại sư phụ lập tức vỗ ngực cam đoan.

Mà đồng thời, An Tái Kháng vì muốn ổn định tâm lý bọn họ, trước tiên phát tiền công, mỗi thợ thủ công đều nhận được một miếng kim tệ, tất cả liền vỗ tay hoan hô.

Bọn họ không phải chưa từng thấy qua kim tệ, lúc bị Khang Tư bắt đi đã được một khoản bồi thường, bọn họ cao hứng là vì làm việc cho lĩnh chủ vẫn có thể nhận được tiền công.

Sau khi thu phục xong đám người đó, An Tái Kháng tiện tay ném cho đại sư phụ bản vẽ thiết kế đơn giản rồi quên chuyện này đi, sau này chỉ cần giám sát chất lượng và tiến độ mà thôi.

Mà đại sư phụ này ngoại trừ chỉ cần biết công trình yêu cầu dài rộng cao dày cùng quy mô cách bố trí ra, là đã có thể hoàn thành công trình, dù sao những đại sư phụ đó đều là những nhân vật có máu mặt trong đám thợ thủ công, không có người ngoài chỉ trỏ lắm lời ngược lại càng có thể phát huy năng lực ra.

An Tái Kháng sau khi lưu lại mấy thủ hạ, dẫn theo Lai Nhĩ Ôn Chí chậm rãi quay lại phủ lĩnh chủ, thấy Khang Tư đang ngồi ngay ngắn trên ghế đọc sách, mà Tương Văn thì ở một bên nhu thuận rót thêm nước trà ấm vào chén.

Một màn thoải mái dễ chịu này khiến cho An Tái Kháng hâm mộ vạn phần, cũng không khách khí, trực tiếp đoạt lấy chén trà của Khang Tư, một hơi uống cạn đặt xuống, khà một cái rồi nói:

- Đại ca! Nhị ca đi đâu rồi? Tại sao không thấy hắn? Không phải lại tiêu diêu tự tại như đại ca đấy chứ?

Khang Tư khép lại quyển sách cười cười, thuận tay đưa chén trà cho An Tái Kháng, sau khi gật đầu với Lai Nhĩ Ôn Chí, mới nói:

- Ta cũng không biết hắn đi đâu, chỉ biết không lâu lúc trước hắn bị Âu Khắc kéo lại nói nhỏ vài câu, rồi dẫn theo Uy Kiệt cùng binh lính Liên đội năm, khiêng một đống lớn bảng hiệu đi ra ngoài rồi.

- Bảng hiệu?

An Tái Kháng có chút sững sờ, Nhị ca mang mấy thứ đó đi làm gì? Tương Văn biết rõ lập tức cười rộ lên.

Ngay lúc An Tái Kháng đang định hỏi Tương Văn, ngoài cửa truyền vào tiếng vó ngựa, tiếp theo một trận tiếng bước chân tới, ngày hôm nay lạnh như vậy mà Áo Kha Nhĩ đầu đầy mồ hôi xuất hiện trước mặt mọi người.

Áo Kha Nhĩ cũng có động tác giống An Tái Kháng lúc nãy, đoạt lấy chén trà của Khang Tư, uống một hơi, sau đó hít sâu một hơi rồi nói:

- Đại ca! Lần này thật sảng khoái, tiểu đệ dẫn theo nhân mã mở rộng thổ địa cho đại ca hơn một ngàn kilomet vuông!

Uy Kiệt theo sau Áo Kha Nhĩ bước vào lập tức khoe công:

- Đại nhân! Thuộc hạ vì ngài cũng đã thu hồi cả địa giới huyện Tân Ngạn.

- Huyện Tân Ngạn?

Khang Tư sửng sốt một chút mới tới tới chính là quận huyện tiếp giáp với lãnh địa mình, sau đó mới nhớ tới Uy Kiệt nói cái gì, thu hồi cả địa giới huyện Tân Ngạn?

Tương Văn không có gì rụt rè hỏi Uy Kiệt:

- Không phải chứ? Cả huyện Tân Ngạn chừng hơn một ngàn năm trăm kilomet vuông, ngay cả đua ngựa cũng phải vài ngày mới hết một vòng, các ngươi mới đi một chút xíu thời gian lại có thể lập bảng hiệu tốt vậy?

Uy Kiệt đắc ý nói:

- Hắc! Đại tỷ, ngươi đã biết diện tích huyện Tân Ngạn, vậy đương nhiên cũng biết địa hình huyện Tân Ngạn, ngoại trừ giáp với chúng ta ra thì là biển, hai mặt còn lại là núi rừng, chỉ có mặt trước có một con đường, đặt những bảng hiệu này chặn hết con đường đó, không phải cả địa giới huyện Tân Ngạn đều thu hồi về sao?

- Hừ! Có cái gì mà đắc ý chứ? Trước kia lúc chúng ta tới cũng không phải chưa thấy huyện Tân Ngạn là bộ dạng gì, địa phương có diện tích lớn như vậy mà tới tận nơi chúng ta mới có hơi người đó sao?

Tương Văn khinh thường nói.

Uy Kiệt căn bản không thèm để ý ngữ khí Tương Văn, đắc ý như trước nói:

- Hắc hắc! Chẳng lẽ lãnh địa của đại nhân vẫn chỉ có bấy nhiêu người như trước sao?

Nhìn xem chúng ta đi một chuyến liền khiến cho lãnh địa tăng lên mấy vạn người, chờ đến lúc chiến tranh quân phiệt bắt đầu khẳng định sẽ rất nhiều dân chạy nạn từ bên ngoài tới, đến lúc đó chỉ có diện tích lớn như vậy mới có thể bố trí hết, người nhiều hơn, chỉ cần thu xếp tốt, lãnh địa của đại nhân sẽ rất nhanh càng ngày càng cường thịnh!

- Hừ! Chỉ có dựng lên mấy cái bảng hiệu thì có ích gì? Không có binh lính bảo vệ cùng trạm kiểm soát, căn bản không thể cam đoan đó thuộc phạm vi thế lực.

Tương Văn tiếp tục đả kích Uy Kiệt.

Lần này Áo Kha Nhĩ đáp lời nói:

- Ha ha! Tương Văn tiểu thư! Vấn đề này ta đã sớm nghĩ tới, ngay lúc đó mỗi nơi đều lưu lại một đại đội binh lính, phỏng chừng bây giờ đã dàn xếp xong doanh trại đơn giản rồi.

- Hắc hắc! Chỉ cần ngày mai dẫn theo thợ thủ công, vận chuyển một số vật liệu, không đến mấy ngày, một cửa khẩu cùng doanh trại liền xuất hiện.

Hơn nữa ta cảm thấy còn có thể khuếch trương thêm thổ địa ra phía ngoài, dù sao xung quanh cũng không có bóng người, đã chiếm thì chiếm cho sạch. Thế nào? Đại tỷ không phản đối chứ?

Uy Kiệt vênh vênh cằm thị uy với Tương Văn.

- Hừ!

Tương Văn liền hừ lạnh một tiếng để kết thúc hành động khi dễ của Uy Kiệt.

- Ừ! Nói thì nói như vậy, chúng ta cần phái nhân thủ dò xét toàn huyện Tân Ngạn một phen mới được.

Khang Tư gật đầu nói.

Nếu đã bỏ đi lo ngại, Khang Tư đối với chuyện chiếm mấy huyện này cũng không để ý cái gì, dù sao những địa phương đó đều không có người, mình nhiều nhất cũng chỉ làm ra một đoạn thời gian cảnh giới mà thôi. Bất quá nếu vươn tay ra, vậy thế nào cũng phải biết mình đã đạt được thứ gì rồi chứ?

Áo Kha Nhĩ lập tức xin lệnh:

- Đại ca! Nhiệm vụ này giao cho tiểu đệ thực hiện đi, tiểu đệ đối với dò xét địa hình vẫn rất tự tin.

Chuyện này không phải Áo Kha Nhĩ nói mạnh miệng, ngẫm lại hắn quản lý mấy vạn tộc nhân, đương nhiên cần phải hiểu hết địa hình hoàn cảnh tài nguyên nơi tộc nhân sinh sống và một vài tình huống khác.

Nếu Áo Kha Nhĩ đã nói như vậy, Khang Tư chỉ có thể giao nhiệm vụ này cho hắn, nếu không sẽ cho thấy mình không tin năng lực của hắn.

Áo Kha Nhĩ nóng lòng thể hiện năng lực của mình lập tức chạy ra ngoài. Thấy Áo Kha Nhĩ rời đi, Uy Kiệt mới bẩm báo Khang Tư:

- Đại nhân! Có tin tình báo mới từ tỉnh Hải Tân tới.

- Ừ! Có gì biến hóa không?

Khang Tư hỏi, bây giờ hắn đối với tỉnh Hải Tân không còn hứng thú gì, dù sao hắn cũng không làm việc ở tỉnh Hải Tân nữa, vậy còn vấn đề gì nữa chứ?

- Sư đoàn trưởng cùng đám quân phiệt đó không có biến hóa gì, sau khi Sư đoàn trưởng gây chiến với một vài quân phiệt, chỉ chiếm được địa bàn của một Lữ đoàn trưởng mà thôi, hiện tại tất cả mọi người đều đóng cửa liều mạng luyện binh, nếu như không có gì ngoài ý muốn, khi bọn hắn chấm dứt luyện binh, một vòng chiến tranh quân phiệt mới sắp bộc phát!

- Ồ! Sơn Việt Tộc thì sao? Chiếm được bao nhiêu quận phủ rồi?

Khang Tư thuận miệng hỏi.

- Vẫn chỉ quận phủ Tân Thành một đống đổ nát đó thôi.

Uy Kiệt cười hì hì nói.

- Ừ? Không phải đã nói mười mấy vạn viện quân Sơn Việt Tộc sao? Hơn nữa chúng ta vừa rời đi, bọn họ liền công chiếm một quận phủ, tại sao lại chỉ có mỗi quận Tân Thành vậy? Bọn họ chuẩn bị lui binh sao?

Khang Tư nghi hoặc hỏi.

- Hắc! Đại nhân! Giống như lời Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn năm mà ngài kể lại, chó bảo vệ nhà vô cùng tàn nhẫn, Sư đoàn trưởng chia cắt địa bàn xem ra chính là làm một chuyện tốt.

Những Liên đội trưởng kia bảo vệ địa bàn của bản thân mình, chẳng những điên cuồng tăng cường quân bị, mà còn liên minh lại, bọn hắn hợp thành gần mười vạn đại quân, cùng mười mấy vạn quân Sơn Việt Tộc đánh một trận tử chiến, mặc dù đánh đến lưỡng bại câu thương, nhưng các Liên đội trưởng bảo vệ được địa bàn, mà người Sơn Việt cũng không thể làm gì khác hơn là lui về chiếm giữ Tân Thành, nghe nói bởi vì chết trận thảm trọng, quân Sơn Việt đến tăng viện sau đó đã cướp vật tư trở về.

Hiện tại bảo vệ Tân Thành chỉ là đám sơn tặc đã chiến đấu với chúng ta mười mấy ngày đợt đó, nếu như không phải các Liên đội trưởng xung quanh đó cũng nguyên khí đại thương, đã sớm diệt đám sơn tặc già yếu đó rồi!

Uy Kiệt thực là càng nói càng hưng phấn.

Trước kia đối với Sơn Việt Tộc cảm thấy hứng thú là bởi vì Song Đao Đường Lang, hiện tại đã biết Song Đao Đường Lang này bị người ta giả danh, liền cũng mất đi hứng thú kia. Khang Tư đối với những người đánh sống đánh chết đó không thèm để ý, lại thuận miệng hỏi:

- Tỉnh Hải Tuyền thế nào?

- Tỉnh Hải Tuyền không có gì thay đổi lớn, một đám cấp Liên đội đấu tranh với nhau, tỉnh trưởng cùng Sư đoàn trưởng vẫn yên ổn ở tại tỉnh thành, thực sự kỳ quái, tại sao chưa người nào động tới bọn họ chứ? Hiện tại trong tay bọn họ đã không còn binh lực mà.

Uy Kiệt khó hiểu nói.

- Không nên xem thường bọn họ, không làm thế nào mà bọn họ giữ chức vụ tỉnh trưởng cùng sư đoàn trưởng nhiều năm như vậy.

Khang Tư theo tiềm thức nói.

- Vâng!

Uy Kiệt cũng cho rằng Khang Tư nói đúng, chuẩn bị điều tra một phen cho tốt mới được.

Trong khi Khang Tư nghe Uy Kiệt báo cáo tình báo, các thợ thủ công được An Tái Kháng ủy nhiệm, dưới sự bố trí của đại sư phụ cũng đang sắp xếp các tổ công tác phụ trách từng khu vực, ngay lúc bọn họ sắp xếp xong chuẩn bị tiến hành công việc, tiếng ầm ầm do mấy trăm xe ngựa tạo ra, vận chuyện một lượng lớn vật liệu kiến trúc đi tới.

Có sáu ngàn tráng đinh làm lao động, thực sự làm cái gì cũng thuận tiện, mới phụ trách đốn củi trong chốc lát mà đã làm được một lượng lớ bó củi rồi.

Hiện tại không cần lo lắng đám tráng đinh đó nữa, đám tráng đinh đó lúc nhận được một mảnh đất cùng lượng lớn dụng cụ đồ dùng sinh hoạt, đặc biệt sau khi nhận được lương bổng, tuyệt đại bộ phận mọi người liền an tâm chăm chú làm việc.

Bọn họ mất đi thân nhân gia đình, gặp được đãi ngộ tốt như vậy còn có thể cầu mong gì nữa? Dù sao thân phận bọn họ là nô lệ mà, hiện tại đuổi bọn họ đi bọn họ cũng không muốn đi.

Vật liệu kiến trúc tới cùng với sự gia nhập của đám tráng đinh đó, xung quanh Mộc Thành bụi đất bay lên huyên náo không chịu nổi, một loạt tường gỗ rất nhanh được sắp xếp mọc lên từ mặt đất.

Lúc mặt trời ngả về tây, thợ thủ công và các tráng đinh tất cả người đều đầy mồ hôi. Có người đi tìm khe suối tắm rửa, có người thì trở lại lều vải nghỉ ngơi, nhưng phần lớn thì ở tại cửa Mộc Thành nhìn quanh.

Lúc này mấy tộc nhân của Áo Kha Nhĩ, bộ dáng vểnh mũi lên trời, chậm rãi vận chuyện vật tư ra khỏi cửa thành, các thợ thủ công lập tức vẻ mặt hâm mộ nhìn những vật phẩm bọn hắn nắm trong tay, thấy được người chú ý, tộc nhân của Áo Kha Nhĩ kiêu ngạo nói:

- Nhìn cái gì chứ? Có tiền thì tự đi vào thành mà mua!

Chờ bọn hắn đi xa, một thợ thủ công lớn gan chỉ chỉ bên trong Mộc Thành, vẻ mặt nịnh nọt nói với vệ binh cửa thành:

- Quan gia! Tiểu nhân có thể vào bên trong mua đồ được không?

Vệ binh vẻ mặt nghi hoặc nhìn thợ thủ công này, thấy thợ thủ công đầu đầy mê hoặc mới nói:

- Chỉ cần không có lệnh giới nghiêm, bất luận người nào cũng được tự do ra vào thành.

- A! Thật tốt quá? Không biết phí vào thành là bao nhiêu?

Thợ thủ công vẻ mặt vui mừng nói.

Vệ binh sửng sốt, tiếp theo cười nói:

- Lão huynh, nơi này của chúng ta không thu phí vào thành, chỉ cần chưa đóng cửa, muốn tiến vào thì tiến vào muốn ra thì ra.

- Sao? Không cần phí vào thành? Trời ạ! Ta sống từng này tuổi rồi chưa từng nghe thấy có thành nào mà không thu phí vào thành! Quan gia! Đây là ngài nói nha, không cần tiền, ta vào đó!

Thợ thủ công vẻ mặt hưng phấn nóng lòng muốn thử.

Vệ binh trợn mắt nhìn quát mắng:

- Dài dòng cái gì? Muốn vào thì vào, không vào thì mau tránh ra!

Bị vệ binh hù dọa như vậy, thợ thủ công vội nhảy vào cửa thành, thấy vệ binh căn bản không để ý đến mình, lập tức đắc ý dào dạt chạy về phía trước rời xa.

Các thợ thủ công phía ngoài chứng kiến một màn này, lập tức rầm rầm tiến vào cửa thành.

Thấy nhiều thợ thủ công chạy vào như vậy, vệ binh lập tức giơ trường thương chặn lại hét lớn:

- Chạy cái gì mà chạy! Tất cả đi từ từ vào cho ta! Người nào chạy bắt người đó!

Có lẽ các thợ thủ công có chút thấp hèn, bị vệ binh quát như vậy, các thợ thủ công lập tức trở nên cẩn thận đi qua cánh cửa lớn, rời xa vệ binh một khoảng cách khá xa mới hiển nhiên khôi phục chạy đi.

Đối với điểm này, vệ binh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Thấy đám thợ thủ công cũng có thể vào thành, đám gia quyến của binh lính vốn ở trong lều vải không dám rời xa, nghĩ đến thân nhân của mình nhập ngũ dốc sức vì lĩnh chủ, cảm giác thân phận mình khác biệt, nếu thợ thủ công cũng có thể vào, vậy mình càng có thể đi vào.

Do đó gia quyến của binh lính cảm thấy hứng thú cũng tụm năm tụm ba tiêu sái đi vào Mộc Thành. Thấy cảnh tượng náo nhiệt bên trong thành, tất cả mọi người hứng thú mười phần, một vài người già vẻ mặt càng cảm khái mà giảng giải cho mấy cháu nhỏ về chuyện trước kia khi mình tự do đã từng thấy, nhìn thấy những thành lớn là phồn hoa như thế nào.

Đáng tiếc mấy đứa nhỏ chưa từng đi qua những nơi đó, căn bản không có lỗ tai để nghe, tâm hồn đã sớm bị cảnh tượng bốn phía hấp dẫn mất rồi.

Khang Tư lĩnh không có nơi nào cảnh đẹp, bất quá bên trong thành có vài cửa hàng, tử quán cũng có bốn năm nhà, đám thợ thủ công mới có tiền lập tức mở cờ trong bụng, một bộ phận lập tức tiến vào tửu quán, hô to gọi nhỏ kêu mang rượu tới.

Vừa nhấm nháp, lập tức cảm thán rượu bên trong thành quả thật so với rượu trong tửu quán do đám thủy thủ mở ra ở bến tàu tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà số thợ thủ công còn lại thì tiến vào cửa hàng, mua sắm những vật phẩm mà người nhà của mình thích.

Mấy ngàn kim tệ chi tiêu hết, lập tức khiến cho số lượng hàng hóa dự trữ của các cửa hàng giảm xuống. Chủ quán thấy đống hàng nhanh chóng không còn, lập tức cầu cứu phủ lĩnh chủ.

Về phần tại sao tìm tới phủ lĩnh chủ? Rất đơn giản, mấy cửa hàng bên trong thành ngoại trừ vài cái là của thương nhân bên ngoài khai trương ra, những cái khác đều là tài sản riêng của Khang Tư.

Mà tài sản riêng đó, Khang Tư không hay biết chút nào, đều là Âu Khắc tự mình lén quyết định. Làm như vậy, chủ yếu là bởi vì lĩnh dân đều đã công việc, hơn nữa không ai hiểu được, cũng chưa người nào có tiền để mở cửa hàng cả.

Nhưng các thương nhân mở cửa hàng không phải mỗi tháng đều nguyện ý đến một lần, cũng chỉ có một hai nhà như vậy, căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu tiêu dùng của lĩnh dân, lĩnh chủ trả lương bổng cho lĩnh dân, mà lĩnh dân lại muốn mua sắm, nếu như vậy tốt hơn hết là lĩnh chủ mở luôn tửu điếm thu hồi tiền lương kia trở về, cho nên mới xuất hiện nhiều tài sản riêng như vậy.

Nhận được yêu cầu trợ giúp của cửa hàng, Khang Tư hiển nhiên là sửng sốt, chờ thân vệ lưu thủ bẩm báo nguyên nhân Khang Tư mới hiểu được, đối với chuyện này, Khang Tư không vấn đề gì gật đầu đáp ứng yêu cầu. Vì vậy một lượng lớn vật tư dự trữ được chuyển tới cửa hàng.

Tới lúc đám thợ thủ công thỏa mãn dục vọng mua vật phẩm, liền mang theo bao lớn bao nhỏ, chậm rãi rời khỏi Mộc Thành, trở về bến tàu nơi tập trung.

Người nhà thợ thủ công đã bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, thấy thân nhân mang theo lễ vật trở về, lập tức vui mừng ra nghênh đón, đám thợ thủ công không có kỹ năng kiến trúc, chỉ có thể vừa nghe tiếng lẩm bẩm trong nhà, vừa hâm mộ đến hai mắt đỏ bừng.

Sau một phen huyên náo, tất cả mọi người bắt đầu ăn cơm.

Bất quá lúc nói chuyện phiếm sau khi ăn xong, gia quyến cùng những thợ thủ công ở lại nghe được gia quyến của những binh lính kia chẳng những có được những thứ mình đang cầm này, hơn nữa mỗi hộ còn được nhân mười miếng kim tệ phí ổn định nhà cửa, không lâu trước đó ở trong thành tiêu sái một phen nữa chứ!

Nghĩ tới những người chúng mình chẳng những không có lương bổng, lại còn phải ở cạnh bờ biển chịu gió biển thổi tới tấp, thậm chí ngay cả một đồng phí ổn định nhà cửa cũng không có! Đãi ngộ khác biệt như vậy lập tức khiến cho đám thợ thủ công và người nhà chưa có lễ vật lửa giận xung thiên.

Nếu như không phải ở bến tàu hàng năm có hơn một ngàn dân binh đóng quân giám thị chằm chằm, nếu như không phải trên bến tàu có đông đảo hán tử cường tráng khuân vác hàng hóa, sợ rằng các thợ thủ công đã tạo phản rồi.

Đến khi báo cáo tới tay Âu Khắc, sau khi hỏi thăm rõ ràng nguyên nhân, dù bận nhưng vẫn ung dung hô lớn vài câu trước mặt bọn họ, lửa giận của các thợ thủ công cùng người nhà liền tắt xuống, hơn nữa tròng mắt cũng xoay chuyển không ngừng nhìn phương hướng thành trì.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, một số thợ thủ công ăn xong bữa sáng trước một số đồng bạn, đó là mấy thợ thủ công không có kỹ năng kiến trúc liền cầm theo đồ dùng dụng cụ của mình, chuẩn bị đi vào trong thành bán nghề kiếm kim tệ.

Theo như vị quan gia kia nói, ngươi nếu có bản lĩnh, tại sao không bán nghề cho những người đó mà lấy kim tệ về chứ?

Hắc hắc, lời này quá đúng, chỉ cần mình có bản lĩnh, còn sợ không kiếm được tiền sao? Ở đây cũng không sợ làm không công, lĩnh chủ còn phải trả tiền công, huống chi là những người khác? Thật hy vọng có thể định cư kiếm tiền ở mảnh đất tự do thế này a!

149. Chương 149: Cấp Tốc Lui Binh

Một đại đội kỵ binh hộ tống một chiếc xe ngựa, cỏ dại bên đường đều quấn vào bánh xe. Người trong xe chính là Bỉ Khố Đức - Tỉnh trưởng tỉnh Hải Tuyền.

Giờ phút này thần tình Bỉ Khố Đức ảm đạm, thân hình vốn mập mạp cũng gầy đi rất nhiều. Kỳ thật ai cũng biết, tại lúc này Bỉ Khố Đức không lo không gầy mới là lạ.

Bởi vì thời điểm xuất hiện loạn thế, bọn phản loạn trước tiên sẽ đối phó với những người nắm giữ quyền hành, kể cả những quan văn cùng cấp trước đây nắm giữ chính quyền.

Bỉ Khố Đức đang miên man suy nghĩ đột nhiên phát hiện xe ngựa ngừng, không khỏi lập tức hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Đại nhân! Phía trước phát hiện trạm kiểm soát!

Một kỵ binh bẩm báo.

- Trạm kiểm soát? Chẳng lẽ tiến vào lãnh địa Khang Tư sao? Ta nhớ rõ còn chưa đi qua huyện Tân Ngạn hoang tàn mà.

Bỉ Khố Đức nghi hoặc thò đầu nhìn xung quanh một chút, phát hiện nơi này quả thật không phải địa giới Khang Tư lĩnh, không khỏi lập tức hạ lệnh:

- Ngươi đi tìm hiểu một chút xem chuyện gì xảy ra, nhớ kỹ cẩn thận làm việc.

- Dạ!

Kỵ binh kia vung tay lên, một trung đội kỵ binh theo hắn chạy lên phía trước.

Đi đến gần, kỵ binh nhìn thấy một hàng rào rộng mở nối tiếp hai sườn núi hai bên ngăn chặn đường đi, phía bên kia hàng rào chừa lại một con đường nhỏ, có điều đường này bị cổng rào chắn chống ngựa, đằng sau rào chắn đứng một tiểu đội bộ binh cầm trường thương.

Phía bên trái đường đằng sau bộ binh, dựng một kiến trúc bằng gỗ tuy đơn sơ nhưng có đủ công năng của một doanh trại quân đội.

Lúc này thấy kỵ binh xuất hiện, doanh trại binh lính kia chen chúc ra xếp hàng hơn trăm bộ binh trường thương. Xem nhân số hiển nhiên chỉ là một đại đội mà thôi.

Tuy nhìn thấy đối phương mặc quân phục đế quốc, nhưng thời điểm này trừ người một nhà, địch nhân đều mặc quân phục đế quốc. Cho nên Đại đội trưởng binh lính cầm thương bên Khang Tư một bên vừa hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu, vừa đồng thời phái người cưỡi ngựa nhanh chóng trở về báo tin.

Nhìn thấy đối phương có kỷ luật như vậy, hơn nữa đã làm ra tư thế chuẩn bị công kích, Trưởng quan kỵ binh phát mệnh lệnh đề phòng sau đó la lớn:

- Chúng ta là bộ đội trực thuộc Tỉnh trưởng tỉnh Hải Tuyền! Các ngươi là bộ phận nào?

- Chúng ta là bộ đội trực thuộc Thượng tá Khang Tư lĩnh chủ nơi đây! Tỉnh trưởng đại nhân ở đâu? Mời đi ra gặp mặt?

Đại đội trưởng binh lính cầm thương bên Khang Tư là thân vệ mà ra, hắn đã gặp qua Tỉnh trưởng vài lần, không sợ đối phương giả mạo thân phận.

Trưởng quan kỵ binh tuy nghi hoặc Khang Tư như thế nào thành Thượng tá, nhưng là biết rõ thân phận đối phương, thở ra một hơi hô lên:

- Đại nhân ở phía sau, chúng ta hiện tại lui về sau một trăm bước, xin không nên hiểu lầm.

Nói xong khoát tay, kỵ binh lập tức quay đầu chạy đi trăm bước mới dừng quay đầu ngựa. Đồng thời một kỵ binh cũng lập tức chạy trở lại báo tin.

Đại đội trưởng lính cầm thương bên Khang Tư thấy đối phương không có địch ý, mệnh lệnh bộ hạ cầm thương đứng nghiêm, hai bên cứ thế lẳng lặng chờ đợi tình huống tiếp theo.

Bỉ Khố Đức nghe được kỵ binh truyền lời, thầm thở dài: "Khang Tư vẫn thật là lợi hại, mới trở về không bao lâu đã mở rộng địa bàn nhiều như vậy, xem ra Khang Tư cũng biến thành quân phiệt rồi. Ài! Thực hối hận lúc trước không có nhập ngũ, bằng không hiện tại ta cũng có thể có chân trong thời loạn thế này. Có điều cũng may Khang Tư thành quân phiệt, bằng không hắn cũng không dám che chở ta."

Bỉ Khố Đức lắc đầu, phân phó đội ngũ rất nhanh đi lên.

Vào thời điểm Bỉ Khố Đức đến trạm kiểm soát, phía đối diện truyền đến tiếng vó ngựa rầm rầm, theo thanh âm vang lên, mấy ngàn kỵ binh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Kỵ binh đội của Tỉnh trưởng vốn đang có chút kiêu ngạo, lúc nhìn thấy đối phương không ngờ có được kỵ binh nhiều hơn mình, lập tức không dám thở mạnh.

- Hoan nghênh đại nhân ghé thăm lãnh địa của hạ quan, không biết đại nhân có gì phân phó?

Khang Tư tự mình dẫn đầu đội ngũ thi lễ với Bỉ Khố Đức đang xuống xe ngựa.

- Ha ha! Lão đệ khách khí với ta làm gì, lão đệ hiện tại uy danh truyền khắp toàn bộ Tỉnh Hải Tuyền. Thật lợi hại! Chỉ bằng bốn ngàn tên lính có thể đánh tan năm vạn đại quân, mà lại chỉ dựa vào bằng ấy người cướp sạch Cẩm Thành có hơn mười vạn người. Thật sự rất giỏi!

Bỉ Khố Đức rất thân thiết ca ngợi Khang Tư.

Khang Tư cũng không cho rằng bốn ngàn lão binh đánh bại năm vạn trai tráng có gì đặc biệt hơn người, cho nên tâm tình bình tĩnh cười cười:

- Không nghĩ tới tin tức truyền nhanh như vậy, khiến đại nhân chê cười. Đúng rồi! Không biết lần này đại nhân tới đây...

Bỉ Khố Đức lắc đầu thở dài nói:

- Nói thì dài, nơi này không phải chỗ nói chuyện, trước tiên đi tới phủ lãnh chúa của ngươi rồi nói.

- A! Mời.

Khang Tư lễ phép đưa tay mời.

Bỉ Khố Đức cũng không khách khí, trở lại xe ngựa đi theo Khang Tư.

Về phần đại đội kỵ binh của Bỉ Khố Đức, tuy rằng bọn họ không bị giam, vẫn đi theo bên cạnh Bỉ Khố Đức như cũ, tuy nhiên bên cạnh từng kỵ binh đều có hai kỵ binh của Khang Tư chiếu cố, khiến cho bọn họ không dám có bất cứ cử động khác thường nào.

Bọn họ mặc dù có chút khó chịu về việc này, nhưng cũng hiểu, đổi lại là người nào có một đơn vị bộ đội không rõ địch ta tiến vào lãnh địa, khẳng định sẽ toàn bộ giám sát.

Dọc theo đường đi, bởi vì hai chủ quan không nói lời nào, cho nên tất cả mọi người trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng chạy đi. Có lẽ bởi vì miên man suy nghĩ, Bỉ Khố Đức không phát hiện thời gian trôi qua, cảm giác chưa được bao lâu không ngờ đã nhìn thấy thành trì.

Cảm nhận được tốc độ của đội ngũ giảm dần, Bỉ Khố Đức thò đầu ra nhìn, đập vào mắt chính là một đoạn tường thành dài năm cây số được tạo bằng gỗ.

Nhìn đến đây, Bỉ Khố Đức hít một hơi, không nghĩ tới mới một thời gian ngắn không tới, thành trì của Khang Tư không ngờ mở rộng đến mức này.

Tuy là thời điểm này căn bản không có người nào truy cứu chuyện dựng tường thành bằng cái gì, nhưng sao Khang Tư vẫn như cũ sử dụng gỗ để tạo tường thành? Núi đá quanh đây cũng không thiếu, chẳng lẽ tường thành này là được xây dựng trong thời gian ngắn mà thành?

Lúc đi qua cửa thành, Bỉ Khố Đức ngửi được mùi vị mới mẻ của gỗ, liền xác định phán đoán của mình, đồng thời cũng thầm giật mình vì nhân thủ đông đúc của Khang Tư.

Phải biết rằng tin tức Khang Tư quay về mới không quá mười ngày, vậy mà ở trong thời gian ngắn tạo được tường thành bằng gỗ lớn như vậy. Đây cũng không phải là nhiều người có thể làm được, khẳng định là nhờ hiệu quả của thợ thủ công bị Khang Tư bắt đến.

Đi vào phủ lãnh chúa, Bỉ Khố Đức vừa xuống xe ngựa mở mắt nhìn liền ngây ngốc, đây vẫn là phủ lãnh chủ đơn sơ được tạo thành từ mấy khối ván gỗ trước kia sao? Trừ bỏ không có chạm trổ rồng phụng ra, tòa phủ lãnh chúa này quả thực so với biệt thự trước kia của mình còn lớn hơn.

Nhìn thấy thần sắc Bỉ Khố Đức, Khang Tư hiểu được ông ta đang nghĩ cái gì, trực tiếp nói lên đáp án:

- Tam đệ của ta thấy phủ lãnh chúa quá mức đơn sơ, cho nên lấy ra một khoản tài chính tu sửa phủ lãnh chúa, dưới sự cố gắng của nhóm thợ thủ công, liền biến thành bộ dáng hiện tại này.

Sau khi hoàn thành xây dựng thêm tường gỗ, An Tái Kháng cùng Âu Khắc đều cho rằng hắn là sau khi cơ sở lãnh địa xây dựng hoàn thành mới đưa thợ thủ công đi, cho nên bắt đầu một loạt hành động xây dựng.

Đương nhiên, sau khi tường gỗ hoàn thành thì cơ sở đầu tiên xây dựng là nhà ở cho nhóm thợ thủ công. Dù sao những thợ thủ công này sau khi đi rồi, những phòng ở có thể đổi thành nhà kho, đối với lãnh địa hiện tại, nhà kho chỉ sợ ít chứ không lo nhiều.

- Xin mời đi vào dùng trà.

Khang Tư vung tay chặn lại.

- A! Mời.

Bỉ Khố Đức tỉnh táo lại cảm thán nói:

- Ài! Khó trách ngươi tình nguyện không cướp đoạt những thế gia vọng tộc địa phương cũng phải cướp đoạt toàn bộ thợ thủ công trong thành. Xem ra nhiều thợ thủ công làm gì cũng thật tiện lợi.

Về phần Khang Tư lúc nào có thêm một gã Tam đệ, vậy không phải Bỉ Khố Đức hiện tại có hứng thú biết đến.

Tiến vào phủ lãnh chủ, sau một phen hai bên khách sáo giới thiệu rốt cục ngồi cả xuống. Những người thân cận với Khang Tư toàn bộ đến đông đủ, tất cả mọi người rất ngạc nhiên về việc Bỉ Khố Đức đột nhiên tới.

Mà bên Bỉ Khố Đức lại chỉ có hai sĩ quan kỵ binh, nhìn Bỉ Khố Đức mang bọn họ vào phủ lãnh chủ hiển nhiên chính là cực kỳ thân tín.

Bỉ Khố Đức đương nhiên biết mọi người cùng đợi mình nói ra ý đồ đến đây, ông ta trầm ngâm một chút, trên mặt lộ ra vẻ áy náy nói:

- Khang Tư! Có thể ta mang đến phiền toán cho ngươi rồi.

Mọi người nghe nói thế hiển lộ vẻ mặt khác nhau, mà Khang Tư theo phải xạ hô lên:

- Truyền lệnh: mệnh lệnh kỵ binh thám báo hướng ra bốn phía cách một ngày đường đi, một khi phát hiện tung tích quân đội lập tức báo về! Truyền lệnh tàu tuần tra mở rộng phạm vi tuần tra trên mặt biển!

Theo mệnh lệnh truyền xuống, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, từ gần đến xa cho đến khi biến mất.

Áo Kha Nhĩ đang ngẩn ngơ cũng hiểu được lý do Khang Tư làm như vậy, thật vì chính mình chậm chạp mà tự ti một hồi. Đương nhiên, hắn cũng chú ý tới Uy Kiệt, thấy Uy Kiệt giống như không có việc gì đứng ở bên cạnh Khang Tư, hắn không khỏi lấy làm lạ biểu hiện của Uy Kiệt, căn bản không giống như bộ dạng một đầu lĩnh quản lý hệ thống tình báo. Chẳng lẽ người này đã sớm có xếp đặt? Nhưng nhìn bộ dáng Khang Tư phái ra thám báo lại không giống?

Bỉ Khố Đức khóe miệng run run cười:

- Ngươi thật sự là rất mẫn cảm, không ngờ lập tức liền ý thức được việc gì sẽ phát sinh. Ôi! Tuổi già chính là không thể so với người trẻ tuổi.

Nói xong vẻ mặt đầy cảm xúc.

Tương Văn đầu óc không ngốc lắm, rốt cục hiểu được tại sao lại như vậy, giận dữ trừng mắt nhìn Bỉ Khố Đức, miệng lẩm bẩm nguyền rủa tên này mang phiền toái đến cho đại nhân nhà mình.

Bỉ Khố Đức rất nhanh phát hiện đa số người bên Khang Tư sắc mặt không dễ nhìn, không khỏi vội vàng giải thích:

- Khang Tư! Phiền toái này cũng không phải là ta dựng lên, chủ yếu là ông chủ của ta từ đế đô chạy tới tỉnh ta, liền phát ra mệnh lệnh muốn đoạt tuyến đường buôn lậu mà ngươi khống chế, ai bảo việc buôn lậu lợi nhuận quá cao.

Lời này vừa nói, lỗ tai mọi người đều dựng thẳng lên.

Khang Tư đầu tiên liếc mắt nhìn Uy Kiệt một cái, thấy Uy Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, biết rằng Uy Kiệt không biết được chuyện cơ mật này, dù sao mật thám cũng không phải vạn năng, lúc này hắn mới mở miệng hỏi:

- Ông chủ của ngài là ai? Vì sao lại chạy khỏi đế đô?

- Thất hoàng tử. Sau khi hoàng đế băng hà, đế đô tung tin đồn nhảm một vị quyền thế nào đó chuẩn bị tung một mẻ lưới bắt hết những hoàng tử quý tộc. Trừ mấy hoàng tộc quý tộc không quyền không thế ra, những hoàng tộc quý tộc khác đều rời khỏi đế đô rồi.

Nói đến đây, Bỉ Khố Đức trào phúng cười nói:

- Ha ha! Trong lúc quốc tang, hoàng tử cùng quý tộc đều rời khỏi đế đô, lúc trước đều là tội xử tử mà hiện tại căn bản không ai để ý tới. Xem ra đế quốc cũng chỉ tới đây thôi.

- Cái gì? Hoàng đế băng hà rồi!

Đám người Khang Tư lập tức kinh ngạc nhảy dựng lên hô. Khó trách bọn họ kinh ngạc như vậy, bởi vì căn bản không có nghe được tin tức gì.

Bỉ Khố Đức liếc mắt nhìn vị trí trung tâm đại sảnh nơi có đặt bức họa hoàng đế, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ngày hoàng đế băng hà là ngày ngươi đặt chân lên lãnh địa.

Nói đến đây, Bỉ Khố Đức nhớ tới cái gì lập tức giải thích:

- Ta không có chuyên môn tìm hiểu ngươi, những thuyền phụ cận đi qua chỉ thấy thuyền của ngươi, tới tỉnh thành nói lại, rồi kết hợp với tin tức liên quan tới ngươi truyền đến, ai cũng biết ngươi quay về lãnh địa.

Khang Tư không có để ý chuyện như vậy, hắn liếc mắt nhìn Uy Kiệt một cái sau đó nói với Bỉ Khố Đức:

- Tin tức của ngài thật nhanh chóng a. Từ đế đô đến đây khoái mã liên tục chạy đi cũng phải mất mười ngày nửa tháng.

- Đúng! Chúng ta có rất nhiều phương pháp chuyên để thông tin, từ độ trọng yếu của tin tức mà quyết định tốc độ, mà lần này là nhanh nhất, bệ hạ băng hà thì ngày hôm sau ta đã nhận được tin tức.

Bỉ Khố Đức lơ đễnh nói.

Uy Kiệt một trận chua xót, bởi vì hệ thống tình báo mình quản lý căn bản không có tin tức này, hoặc là đã chiếm được tin tức này nhưng vẫn còn ở trên đường. Xem ra phải cái tiến phương pháp truyền tin mới được, bằng không quân địch đánh tới cửa mình còn không biết.

Áo Kha Nhĩ vì biểu hiện địa vị của mình, cũng vì muốn biết rõ nghi vấn, không kìm nổi lên tiếng hỏi:

- Ồ? Tỉnh trưởng đại nhân, ngài nói hoàng tử cùng quý tộc có quyền thế đều rời khỏi đế đô? Sao lại như vậy? Theo lý mà nói bọn họ ít nhất cũng phải tranh đoạt ngôi vị hoàng đế một chút, chờ sau khi thất bại mới chạy chốn chứ? Bọn họ thật sự là sợ nhân vật quyền thế nào đó một lưới bắt hết bọn họ? Lực lượng của bọn họ hợp lại đều có thể hủy diệt cả đế đô a!

Áo Kha Nhĩ đối với đế đô rất là quen thuộc, đồng thời cũng hiểu rõ lực lượng những nhân vật quyền thế, cho nên nghe thấy mấy nhân vật này không ngờ chỉ vì một lời đồn mà chạy khỏi đế đô, cảm thấy rất kinh ngạc.

Bỉ Khố Đức gật gật đầu nói:

- Xem ra ngươi rất hiểu biết về đế đô đấy. Giống như ngươi nói, lực lượng những nhân vật này hợp lại cực kỳ hùng mạnh, có điều ta nghĩ rằng có lẽ bọn họ tương kế tựu kế, thậm chí có khả năng, lời đồn kia chính là một trong bọn họ tung ra.

Áo Kha Nhĩ nghi hoặc hỏi:

- Ồ? Bọn họ vì cái gì phải làm thế? Nhớ rõ trước kia lịch sử đế quốc xuất hiện chuyện như vậy đều là những hoàng tử ở đế đô tranh đoạt một phen, sau khi thất bại mới chạy về lãnh địa triệu tập bộ đội chuẩn bị tự lập. Còn chưa có tiền lệ chưa xuất hiện người thắng, người được đề cử đã trực tiếp chạy về lãnh địa chuẩn bị chiến đấu.

- Ngươi đã hiểu biết tình huống đế đô, cũng có thể biết những hoàng tử thật sự có thực lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế là Nhị, Tam, Tứ ba vị hoàng tử, những hoàng tử khác đều là được phân lãnh địa. Nhưng chính bởi vì thế lực ngang nhau, lực lượng của Thừa tướng cùng Nguyên soái đế quốc lại biến thành mạnh nhất đế quốc. Ba vị hoàng tử không thể tin được hai con cáo già này, hoặc là nói bọn họ chỉ tin tưởng quân đội trong tay. Cho nên dứt khoát chạy đi giữ mạng mình an toàn rồi mới tính. Những hoàng tử cùng quý tộc khác đương nhiên không phải ngốc nghếch, ai lại ở đế đô chờ người làm thịt? Đương nhiên là trở về lãnh địa làm vua một cõi. Bởi vì những chuyện rối loạn lung tung này, cho nên mới xuất hiện việc cổ quái là hoàng tộc quý tộc rời khỏi đế đô trong lúc quốc tang.

Bỉ Khố Đức giải thích.

- Kỳ quái! Quyền thế của Nguyên soái cùng Thừa tướng tất nhiên là mạnh mẽ, vì sao không giam cầm những hoàng tử lại?

Tương Văn không kìm được xen vào hỏi.

- Rất đơn giản. Thứ nhất, Nguyên soái cùng Thừa tướng quyền thế và uy danh quả thật mạnh mẽ, nếu bọn họ tự mình ra mặt, có thể khống chế tám phần mười binh lính đế đô. Tuy nhiên đó cũng chỉ là binh sĩ mà thôi, sĩ quan càng cao cấp càng khó khống chế.

Bởi vì sĩ quan đều đã đối mặt với các loại ích lợi hấp dẫn, lâu dài đã sớm có thể thay thế địa vị Nguyên soái và Thừa tướng, địa vị càng cao hiện tượng này càng rõ ràng. Không thấy rất nhiều Thượng tướng đối với mệnh lệnh của Nguyên soái đều là bằng mặt mà không bằng lòng sao?

Bỉ Khố Đức tỉ mỉ giải thích tiếp.

- Thứ hai, các hoàng tử cùng quý tộc đối với quân đội bảo vệ các tỉnh trung ương khẳng định là có tâm tính "quen biết luôn dễ nói chuyện", tuyệt đối là mục tiêu thứ nhất bọn họ xâm nhập, ngay cả Thất hoàng tử người không ra dạng gì cũng có thể thu mua được một lữ đoàn Ngự lâm quân, vậy càng không cần nói những người khác nữa.

- Thứ ba, binh sĩ tuy rằng kính nể phục tùng Nguyên soái, nhưng Nguyên soái không có khả năng tự mình gặp mặt tất cả binh sĩ. Như vậy khi có chuyện gì xảy ra, binh sĩ vẫn theo lệ thường nghe lệnh từ thủ trưởng trực tiếp. Bởi vậy, cho dù lực lượng của Nguyên soái cùng Thừa tướng cộng lại quyền thế ngập trời, nhưng là không ngăn được các hoàng tử quý tộc rời khỏi đế đô.

Bỉ Khố Đức nói xong thoải mái ung dung uống một ngụm trà.

- Cũng bởi nguyên nhân này, cho nên chủ của ngài liền chạy đến tỉnh Hải Tuyền? Hơn nữa nửa đường hạ lệnh cướp lấy tuyến đường buôn lậu của đại ca chúng ta?

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt trào phúng nói với Bỉ Khố Đức.

Bỉ Khố Đức bỏ chén trà xuống, thở dài nói:

- Tin tưởng các ngươi cũng biết, ta và Khải Nhĩ Đặc là cùng một chủ? Khải Nhĩ Đặc mơ tưởng tương lai đạt được tước vị, cho nên nghe theo lệnh Thất hoàng tử, mà ta thì không xem trọng Thất hoàng tử, cảm thấy vẫn là vì mình tính toán thì tốt hơn. Bởi vì ta biết Thất hoàng tử đến tỉnh Hải Tuyền, đối với Khải Nhĩ Đặc có lẽ sẽ có năng lực kéo dài một đoạn thời gian, nhưng ta lập tức sẽ bị xử tử. Bởi vì ta và Khải Nhĩ Đặc đều là chướng ngại cản trở Thất hoàng tử hoàn toàn nắm giữ lực lượng trong tay hai chúng ta. Đáng tiếc Khải Nhĩ Đặc bị tước vị làm cho mê muội, không hiểu ý của ta, cho nên ta liền tới nơi này tìm người che chở.

- Sư đoàn trưởng muốn mang binh cướp tuyến đường buôn lậu? Hắn còn có thể khống chế lữ đoàn cấp dưới?

Khang Tư có chút kinh ngạc nói:

- Ta ở tỉnh Hải Tân đã nghe đến chuyện hai liên đội ở tỉnh Hải Tuyền giằng co, không nghĩ tới Sư đoàn trưởng lại dám mang binh đến tấn công lãnh địa của ta. Phải biết rằng lãnh địa của ta cách tỉnh thành những bảy, tám quận a, chẳng lẽ Sư đoàn trưởng có thể một mạch đánh tới đây? Nếu như có thể, vì sao Sư đoàn trưởng không khống chế toàn tỉnh trước?

Bỉ Khố Đức cười cười:

- Có lẽ các ngươi cho rằng Khải Nhĩ Đặc là người thô lỗ ngay thẳng, nhưng ta nói cho các ngươi biết, hắn khống chế bộ hạ cũng rất có bản lĩnh. Hiện tại trong năm lữ đoàn của sư đoàn, có hai lữ đoàn hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của hắn, mà ba lữ đoàn kia đều là những hoàng tử cùng quý tộc khác ngầm chi phối, cho tới bây giờ cũng không phải bộ hạ của hắn. Về việc không khống chế toàn tỉnh, cũng là bởi vì Thất hoàng tử không muốn người khác chú ý, tuy vậy sau khi Thất hoàng tử đến tỉnh Hải Tuyền rất nhanh sẽ bị thống nhất.

- Ách! Nói cách khác trong tay Sư đoàn trưởng có hơn ba vạn bộ đội chính quy?

Áo Kha Nhĩ nuốt nước miếng nói. Đây cũng không phải kiểu như lần trước trong năm vạn người chỉ có ba nghìn lão binh, nhưng lại là lão binh phân tán đảm nhiệm sĩ quan. Đây chính là hai lữ đoàn được xây dựng theo cơ cấu hoàn hảo a!

Mà bên mình đây, cho dù thêm dân binh lãnh địa cũng chỉ là hai liên đội, khi sức chiến đấu binh sĩ giống nhau, bên nào nhiều người tuyệt đối là chiếm hết ưu thế. Lần này có lẽ phiền toái rồi.

Bỉ Khố Đức lắc đầu:

- Không chỉ ba vạn bộ đội, dưới tay Khải Nhĩ Đặc còn hai lữ đoàn khống chế quận phủ, huấn luyện đội phòng vệ thành thành quân chính quy. Mà theo ta được biết, đội phòng vệ thành này cùng hai lữ đoàn là một, nhân viên hai bên thường xuyên điều động cho nhau, hơn nữa Khải Nhĩ Đặc còn khống chế rất nhiều binh lính xuất ngũ bố trí ở bên trong. Nói cách khác, Khải Nhĩ Đặc tùy thời có thể triệu tập một số lớn lão binh. Căn cứ theo tin tình báo nhiều năm thu được ta phỏng chừng hiện tại Khải Nhĩ Đặc đã có hai sư đoàn đầy đủ trang bị cùng sức chiến đấu.

Vào thời điểm mọi người đều vì con số này mà kinh ngạc đến ngây người, Khang Tư còn có thể tự kiềm chế hỏi:

- Ách! Nếu Sư đoàn trưởng ẩn tàng nhiều binh lực như vậy, hơn nữa cũng là nhân vật lợi hại vì sao ông ta lại không nghe lời khuyên bảo của ngài mà lại theo Thất hoàng tử? Lẽ ra ông ta tự lập làm vua mới đúng a!

Lời này của Khang Tư khiến mọi người thức tỉnh, đúng vậy, kẻ ngu ngốc thì không có khả năng có được thành tích xuất sắc như vậy.

Bỉ Khố Đức hiển nhiên cũng có chút mê hoặc, đột nhiên ông ta nhớ tới cái gì, vỗ mạnh đùi nhảy lên kích động nói:

- Trời ạ! Ta biết hắn vì cái gì mà sống chết theo Thất hoàng tử! Đáng chết! Từ lúc hắn lấy lợi nhuận từ buôn lậu để mua sắm binh khí ta nên đoán được mới đúng! Người này là muốn biến Thất hoàng tử thành con rối!

Tất cả mọi người nghe được đều không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, mà đám người Tương Văn từng gặp qua Sư đoàn trưởng lại trừng mắt há miệng sững sờ, tên Sư đoàn trưởng ngốc kia không ngờ che dấu sâu như vậy? Nhân vật lợi hại như vậy không ngờ là một Sư đoàn trưởng cảnh bị địa phương nho nhỏ? Xem hắn âm mưu thâm trầm như thế liền biết muốn làm Quân đoàn trưởng chính quy cũng dư sức a!

Khang Tư tỉnh táo lại đầu tiên hỏi Bỉ Khố Đức:

- Thế nào? Có muốn chuẩn bị đem tin tức này nói cho chủ của ngài hay không? Để cho hắn có sự chuẩn bị?

Bỉ Khố Đức có chút mất mát lắc đầu:

- Thất hoàng tử tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là cũng có được tính cách tự cao tự đại như những quý tộc, tính cách này bất cứ quý tộc nào cũng có, nhiều lắm chỉ khác nhau ở chỗ khống chế được nhiều hay ít mà thôi. Cho nên phận làm thuộc hạ chúng ta cũng không thèm để ý chuyện này. Nhưng Thất hoàng tử còn có một tính cách phi thường ác liệt, đó là tham lam cùng dối trá. Hắn tham lam đến ngay cả số tài sản hơi nhiều một chút của thủ hạ cũng đỏ mắt. Đỏ mắt thì đỏ mắt, nếu chủ mở miệng, thủ hạ cho dù không tình nguyện cũng sẽ cống hiến một phần tài sản. Nhưng hắn lại thà rằng ngấm ngầm diệt tộc thủ hạ cũng không muốn cho người ta nói hắn tham tiền của thủ hạ. Nếu ta không phải ngẫu nhiên biết thói quen này của hắn, chỉ sợ ta cũng đưa tiền cho hắn mà tiền mất tật mang rồi.

- Nói cách khác ngài không có đường lui? Người của gia tộc ngài đều an bài hết rồi?

Khang Tư hỏi.

Bỉ Khố Đức cười cười:

- Không sợ ngươi chê cười, ta trước khi nương nhờ Thất hoàng tử, đã đưa gia tộc đến Liên minh Tự do Duy Nhĩ Đặc. Hiện tại người của ta đều giả trang làm người hầu.

Mọi người cảm giác trán đều đổ mồ hôi, thì ra trước kia rất xem thường Tỉnh trưởng cùng Sư đoàn trưởng không ngờ cả hai đều là nhân vật ghê gớm như vậy.

- Vậy ngài hiện tại làm sao bây giờ?

Khang Tư lại hỏi.

- Nếu ngài nguyện ý tiếp nhận ta, gia tài của ta cùng một đại đội kỵ binh kia đều là của ngài, hơn nữa ta cũng nguyện ý cống hiến sức lực cho ngài.

Bỉ Khố Đức thật nghiêm túc nói.

Khang Tư suy nghĩ một chút gật đầu:

- Được, ta tiếp nhận ngươi, có điều ta không cần của cải của ngươi.

- Dạ! Thuộc hạ Bỉ Khố Đức bái kiến đại nhân.

Bỉ Khố Đức trên mặt không có vẻ vui mừng, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi hành lễ với Khang Tư. Phía sau hắn hai sĩ quan kỵ binh chần chờ một chút sau đó cũng hành lễ theo.

Bọn họ là không có cách nào, những kỵ binh được Bỉ Khố Đức mang tới đều không có vướng bận gì, hơn nữa cũng không có nơi nào để đi. Cứ như thế một đại đội kỵ binh gia nhập dưới trướng của Khang Tư. Có lẽ điều khiến cho bọn họ không phản kháng hắn là có liên quan đến suy nghĩ: "Giờ phút này đang trên đất của người ta, nếu chính mình không thề trung thành, có thể còn nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không". .

- Đứng lên đi, chờ tình huống ổn định sau đó an bài công tác cho ngươi.

Khang Tư còn không có ngông cuồng đến mức đối phương vừa gia nhập liền cho nắm công tác quan trọng. Dù sao Khang Tư không biết năng lực Bỉ Khố Đức, mặc dù người ta trước kia là Tỉnh trưởng, nhưng Khang Tư không biết rõ năng lực của Tỉnh trưởng là gì.

Bỉ Khố Đức cũng không có ý kiến, hắn biết rõ, nếu muốn được an bài ở trong một hệ thống, người mới tới tuyệt đối không nên quá chói mắt, cho nên hắn rất tán thành lời nói này của Khang Tư.

Kế tiếp lại một phen chào hỏi, triệu tập một hội nghị hoan nghênh đơn giản, sau đó liền tự nghỉ ngơi.

Vào lúc ban đêm, Khang Tư trong lúc ngủ mơ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa vội vàng, lập tức cầm binh khí nhảy dựng lên, tuy nhiên rất nhanh phát hiện đó là thám báo trở lại.

Khang Tư cũng biết thám báo nửa đêm nửa hôm chạy về bẩm báo, khẳng định là có tin tình báo phi thường khẩn cấp, hắn lập tức đi tới đại sảnh gặp mặt.

Trong đại sảnh rộng rãi sáng sủa, đa số nhân vật chủ yếu đều xuất hiện với bộ dáng áo quần không chỉnh tề. Xem ra tất cả mọi người đều cảnh giác, nói không chừng có người còn một mắt mở một mắt nhắm lại ngủ. (sặk)

Một thân vệ bộ dáng mệt mỏi nhìn thấy Khang Tư lập tức thi lễ vội vàng hô lên:

- Đại nhân! Theo tin mới nhất truyền lại, phía trước khoảng hai trăm năm mươi cây số phát hiện đông đảo quân đội treo cờ sư đoàn Hải Tuyền hạ trại! Ước chừng số lượng vượt qua một sư đoàn đầy đủ! Hơn nữa còn có khoảng một lữ đoàn kỵ binh! Dựa theo tốc độ hành quân, lữ đoàn kỵ binh này khoảng giữa trưa ngày thứ hai sẽ tới thành chúng ta!

Mọi người lập tức mở lớn con mắt, một lữ đoàn kỵ binh? Đội kỵ binh một vạn sáu ngàn người? Tuy biết Sư đoàn trưởng không đơn giản, nhưng không hề nghĩ đến hắn còn có thể thành lập một đội kỵ binh khổng lồ như thế!

Khang Tư rất rõ ràng, không cần bộ đội khác nhúng tay vào, chỉ cần một lữ đoàn kỵ binh này có đủ sức chiến đấu trung bình của quân đế quốc, những người bên mình sẽ rất dễ dàng bị nghiền thành bột phấn.

Nghĩ tới đó, Khang Tư không kìm được thở dài:

- Khải Nhĩ Đặc Sư đoàn trưởng! Ngài thật đúng là coi trọng Khang Tư ta, tấn công lãnh địa một Thiếu tá nho nhỏ không ngờ điều động một sư đoàn hơn tám vạn người! Trong đó một lữ đoàn lại còn là lữ đoàn kỵ binh! Thật sự là bạo tay a!

- Đại nhân! Thuộc hạ nghĩ chỉ có thể lui về thành Thanh Nguyệt thôi.

Tổng quản Âu Khắc nguyên vốn phản đối buông bỏ Khang Tư lĩnh, lại là người đầu tiên đề nghị, nhìn bộ dáng hắn liền biết tâm tình của hắn khi nói ra lời này. Cũng khó trách, lãnh địa này có thể nói là một tay hắn tạo nên.

- Uy Kiệt lập tức mệnh lệnh cho thành Thanh Nguyệt triệu tập tất cả thuyền tiến đến đây đón người!

- Âu Khắc lập tức sắp xếp mọi người đến bến cảng!

- An Tái Kháng phụ trách lên thuyền tổ chức, tổ chức xong lập tức lên thuyền, thuyền đầy lập tức rời đi!

- Áo Kha Nhĩ phụ trách kiểm kê vật tư lãnh địa, những gì đáng tiền lập tức vận chuyển tới bến cảng!

- Tương Văn theo ta tập kết tất cả thanh niên trai tráng!

Khang Tư lập tức hạ đạt một loạt mệnh lệnh một cách gọn ghẽ!

- Đại nhân! Cho dù thành Thanh Nguyệt nhận được tin tức phái thuyền tới, vậy cũng phải hơn một ngày. Hiện tại thuyền ở bến cảng căn bản không thể chở hết mấy vạn người!

Âu Khắc lo lắng nhắc nhở.

Mọi người nghe vậy lập tức biến sắc mặt, điều này nói lên phải vứt bỏ một số người.

Khang Tư không chút nghĩ ngợi liền nói:

- Lập tức tháo dỡ tường thành (gỗ) cùng những ván gỗ ở kiến trúc trong thành xuống, đưa đến bến cảng buộc lại, loại bè gỗ này có thể dùng thuyền kéo một hồi.

An Tái Kháng! Lúc tổ chức lên thuyền ưu tiên chiếu cố người già phụ nữ và trẻ em lên thuyền, triệu tập những người biết bơi phụ trách bảo vệ bè gỗ!

- Dạ!

Đám người An Tái Kháng lập tức kích động lớn tiếng đáp, biết rằng sẽ không bỏ lại một ai, trong lòng tràn đầy động lực.

Giờ phút này tất cả mọi người đều biết: chỉ có kẻ ngu ngốc mới làm "bọ ngựa đá xe", hai liên đội chống lại một chính quy lữ đoàn là chuyện phi thường khó khăn, càng không nói đến dùng hai liên đội chống lại một sư đoàn có một lữ đoàn kỵ binh. Cho dù hơn mười vạn trai tráng đối mặt sư đoàn như vậy cũng chỉ là con tép mà thôi, cho nên không có ai có ý kiến với mệnh lệnh rút lui của Khang Tư.

Có người có lẽ sẽ nói, không phải địa hình ở trạm kiểm soát rất tốt sao? Hoàn toàn có thể ngăn chặn kỵ binh chứ.

Đúng có thể ngăn chặn kỵ binh, nhưng đối phương cũng không phải chỉ có kỵ binh, mặt sau còn có bốn lữ đoàn bộ binh, những lữ đoàn này dẫm chân thôi cũng có thể làm sập đồi núi hai bên. Đến lúc đó bị bốn lữ đoàn bộ binh hai mặt giáp công, ở chính diện còn có một lữ đoàn kỵ binh xung phong, vậy kết quả chỉ cần nghĩ cũng đã biết.

Thực lực hơn kém quá lớn, căn bản không cần đánh, trực tiếp chạy thôi. Chỉ có như vậy mới là phương pháp tốt nhất giảm bớt tổn thất, cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Khang Tư biết số lượng và biên chế của quân địch, không chút nghĩ ngợi đã hạ xuống mệnh lệnh rút lui.

Nghĩ tới đây, mọi người không khỏi may mắn bởi vì Bỉ Khố Đức chạy đến Khang Tư mới lệnh cho thám báo thăm dò ngoài một ngày đường. Bằng không chờ quân địch tiến vào phạm vi tuần tra bình thường năm mười cây số mới phát hiện, vậy sẽ là một hồi đại nạn rồi. Bởi vì khi đó đã không còn đủ thời gian để rút quân, đến lúc đó những người có thể sống sót lên thuyền chạy đi khẳng định là cực kỳ ít ỏi.

Tại thời điểm hỗn loạn, ai cũng không dám cam đoan chính mình có thể là một trong số một số ít này hay không.

Có điều hiện tại có thời gian báo động trước một ngày cũng quá tốt, tuy là rất nhiều vật tư không thể mang đi, nhưng nhân viên lại có thể hoàn toàn chở đi.

Đối với điểm này Uy Kiệt có thể vỗ ngực cam đoan, bởi vì hắn cũng có một hệ thống thông tin phi thường nhanh chóng liên kết với thành Thanh Nguyệt, cho nên đến lúc đó khẳng định có thể gặp được thuyền của thành Thanh Nguyệt ở giữa đường.

Mà An Tái Kháng nhân cơ hội nhờ Uy Kiệt thay mình lệnh cho chiếc thuyền cực lớn của hắn tới hỗ trợ, số lượng con thuyền kia có thể tương đương hơn mười chiếc thuyền khác.

Dân chúng mới tới lãnh địa biết phải lên thuyền rời đi đều không tình nguyện, chính mình vất vả tạo nên một cái nhà, đang qua ngày thật sự thoải mái, không ngờ lại phải lênh đênh trên biển mênh mông? Ngu ngốc mới đồng ý!

Nhưng khi nhìn thấy tất cả trai tráng bao gồm cả quân đội bắt đầu liều mạng tháo dỡ tường thành bằng gỗ và những ván gỗ các kiến trúc, hơn nữa lại điên cuồng khuân vác vật tư ra bến cảng. Nhìn trạng thái đó, cho dù ngu ngốc cũng biết là chuyện không ổn.

Ai cũng không phải là kẻ ngốc, lập tức lưng mang theo đồ đạc, tay kéo người nhà nghe theo mệnh lệnh chạy đến bến cảng chờ được lên thuyền.

Không ai dám gây sự, càng không ai dám tranh trước sau, hiện tại những tên lính duy trì trật tự đều trở nên như hung thần ác sát, ai không nghe lời chính là giơ roi còn dính nước biển vụt mạnh, nếu còn không nghe nữa liền trực tiếp chém rơi đầu.

Những tên lính này đều là dân binh, cũng chính là xuất thân từ sư đoàn địa phương. Bọn họ thật sự rất rõ, tại thời điểm này chính mình không có khả năng khôi phục thân phận đế quốc quân nhân. Hơn nữa sắp gặp phải đại quân của Sư đoàn trưởng, tâm tình nóng nảy cũng là bình thường, không có bị sụp đổ cũng là tốt lắm rồi.

Những hành vi khủng bố mà tanh máu này, khiến cho những người dân một lần nữa hiểu được mình chỉ là cá trên thớt của người ta, người ta muốn cắt thế nào thì cắt, cho nên những người biết rõ đều rất ngoan ngoãn làm theo lệnh. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Dân chúng nghe theo mệnh lệnh, công việc lên thuyền nhanh hơn rất nhiều, đội tàu rất nhanh đi được bảy tám phần.

Cũng không biết là cố ý hay trùng hợp hay là một lý do cổ quái nào khác, khi chiếc thuyền cuối cùng đầy người vừa rời khỏi bến cảng thì tiếng vó ngựa ầm ầm dày đặc từ xa đến gần.

Khi kỵ binh tiên phong đạp vó tới bến cảng, nửa ngâm mình trong nước bắn tên lửa vào thuyền, những bè gỗ được thuyền biển kéo đi vừa vặn thoát khỏi tầm bắn của tên.

Nhìn thấy tên lửa bắn tới chính diện như mưa, một số dân chúng trên bè vốn cảm thấy ruột gan như đứt đoạn vội nhảy xuống biển, nhưng rất nhanh phát hiện tên lửa mất đi lực lượng rơi xuống mặt nước trước mặt, không khỏi lập tức dũng khí bốc lên, nhảy lên lại bè gỗ, sau đó dùng sức cười nhạo tài bắn cung thấp kém của đối phương.

Có điều tiếng cười nhạo rất nhanh dừng lại, hơn nữa hô hấp của mọi người đều trở nên nặng nề. Bất kỳ ai nhìn thấy kỵ binh đội trên bờ cát chen chúc đến chật ních không có một khe hở đều sẽ có tâm tình trầm trọng như vậy. Tuy vậy mọi người rất nhanh hoan hô ầm ĩ, bởi vì chính mình tránh được một kiếp, trừ dồn sức ngửa mặt lên trời thét dài giải phóng tâm tình kích động của mình ra, thì không có phương thức nào biểu đạt tốt hơn.

Khang Tư đứng ở đuôi chiếc thuyền cuối cùng, nhìn những đồ trang trí tạo nên hiệu quả khi bị đốt, phủ lãnh chủ cháy bùng ngọn lửa bốc cao lên tận trời. Hắn không khỏi khẽ thở dài, không biết chính mình còn có ngày nào có thể một lần nữa bước chân lên đất của đế quốc hay không?

Nhưng mặc kệ về sau thế nào, ở quốc gia mình đã nhiều năm chém giết phấn đấu này, bây giờ tạm thời không có quan hệ gì với chính mình. Đúng, tạm thời không có.

Bộ Thứ Hai

Quyển 1: Tích Sức Chờ Phát Động

150. Chương 150: Địa Giới Lôi Gia (1+2)

Địa giới Lôi gia, bán đảo Phi Ba, mùa hè năm 1941 lịch đại lục.

Thời điểm giữa trưa, đúng là lúc mặt trời nóng nhất, ánh mặt trời cực nóng giống như trước, chiếu vào người khiến mồ hôi ướt đẫm, đầu váng mắt hoa.

Giờ phút này, trên đường cũng không có nhiều người đi lại, đại đa số người buôn bán đi ra ngoài đều tụ ở dưới bóng cây hai bên đường tạm thời né tránh cái nóng.

Bên cạnh chỗ rẽ trên một con đường, một mảnh đất trống có cây đại thụ có hai cành lá tươi tốt đã sớm được người dân làng lanh lợi mở một quán trà ngoài trời.

Quán trà này đừng xem chỉ có bốn cây trúc, che một mảnh vải rách, bên trong ngay cả bàn ghế đều không có, đồ ăn lại chỉ có cơm nắm cùng nước sôi, nhưng dựa vào địa thế, việc buôn bán vẫn rất phát đạt.

Không phải sao? Giờ phút này bên cạnh đã đỗ lại hơn mười cái xe ngựa, hơn một trăm người dừng lại nghỉ. Trừ hai ba người đi đường, còn có bảy tám người bộ dạng như kẻ buôn bán nhỏ.

Tuy là do thời tiết cực kỳ nóng bức, mọi người không có tâm tình lớn tiếng ồn ào, nhưng cũng túm năm tụm ba tán gẫu.

Một hồi âm thanh ầm ầm truyền đến, mọi người giương mắt nhìn, cách đó không xa có hơn mười xe ngựa đang ầm ầm chạy về phía này làm tung bụi đất đầy trời.

Nhìn thấy bụi đất ngày càng ít dần, ông chủ quán trà hiểu được đối phương chuẩn bị đến đây nghỉ tạm. Hắn lộ vẻ mặt tươi cười kêu bồi bàn chuẩn bị sẵn sàng, trong đầu đã bắt đầu tính toán mình có thể từ những người buôn bán này kiếm được bao nhiêu tiền đây.

Đúng như ông chủ quán trà dự đoán, hơn mười cỗ xe ngựa thanh thế to lớn đi vào lề đường, tiến vào khu đất trống liền dừng lại.

Ông chủ quán trà đang muốn tiến lên chuẩn bị mời khách, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ: Một người đánh xe quần áo so với hắn còn đẹp hơn, người đánh xe mặt hất lên trời vẻ mặt ngạo nghễ ném hơn mười tiền đồng nói:

- Cho ba mươi thùng nước ngọt cho ngựa!

Ông chủ quán trà bị dọa cho hoảng sợ, không ngờ lấy tiền mua nước cho ngựa, rất có tiền sao?

Có điều hắn cũng vui mừng thu tiền lui ra, dù sao người như vậy sẽ không mua đồ ăn của mình, có thể bán tiền nước cũng là tốt rồi.

Từ những chiếc xe ngựa được người đánh xe đỗ ở đất trống, mười tên tráng hán hông đeo đao kiếm nhảy xuống. Đầu tiên là nhìn lướt qua mọi người ở đây một vòng sau đó mới bắt đầu bày ra trận hình hộ vệ. Tiếp theo hai người hầu nữ xinh đẹp đi xuống xe ngựa, trải một mảnh chiếu ở chỗ râm mát rồi bày lên nước trà và bánh ngọt.

Đến lúc này, một người đàn ông trung niên mặc tơ lụa, bộ dạng ngạo nghễ tự đắc mới xuống xe ngựa trong ánh mắt chờ mong của mọi người.

Nhìn thấy sự phô trương của người này, mọi người ở đây thật cẩn thận đánh giá.

Những người dân quê đều nghĩ là nhân vật quyền quý, tất cả đều khẩn trương cúi đầu không dám hé răng, mà bộ dáng những thương nhân kia, sau một phen đánh giá người đàn ông trung niên thì khinh thường bĩu môi, rồi quay lại nói chuyện trời đất với nhau.

Người đàn ông trung niên ngồi nghỉ tạm ở chiếu, một bên một người hầu nữ quạt mát, một người khác rót trà, phía sau còn có hai hộ vệ bộ dáng hung thần ác sát. Tuy rằng hắn không vừa lòng những thương nhân này không có để ý tới hắn, nhưng cũng không nói gì thêm, cùng hai người hầu nữ nói chuyện cười đùa.

- Ta nói người anh em này, lần này nhập hàng hóa gì vậy?

Một người trung niên bộ dạng gầy đen mặc áo mỏng ngắn tay lộ ngực, cầm một cây quạt tự quạt cho mình đi tới đứng ở đối diện người trung niên mặc hoa phục nói. (Hoa phục: áo truyền thống của TQ)

Người trung niên này nghe vậy, đầu tiên là nhìn cách ăn mặc mỏng manh của người kia, khóe miệng run run, nhưng vẫn vẻ tươi cười nói:

- Cũng không có hàng hóa gì, chỉ là hơn mười xe đặc sản của đế quốc Áo Đặc Mạn mà thôi.

Giọng điệu như là rất lơ đãng nhưng lại có một chút ngạo nghễ bên trong.

- Hơn mười xe? Giỏi a! Hiện tại đế quốc nội loạn, đặc sản của đế quốc rất đáng giá, tùy tiện sang tay đều có lãi gấp mấy lần. Ài! Ta lại không được, chỉ có một xe khảm đao mà thôi.

Người trung niên áo cộc lắc đầu thở dài.

- Khảm đao?

Người trung niên áo dài vốn đang có bộ dáng đầy mặt vênh váo lập tức giật mình nhảy dựng lên, mọi người bên cạnh nghe nói thế cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi nhìn người trung niên áo cộc.

- Đúng vậy! Nếu không phải là tiền vốn ít, ta cũng không chỉ mua một xe. Thật là nghèo túng mà, ngay cả xe cũng không đổi được xe bốn bánh. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Người trung niên áo cộc rất tùy ý chỉ một chiếc xe ngựa hai bánh.

Lúc này, một người trẻ tuổi đang ở trước xe chăm sóc cho ngựa nhếch mép cười, kéo màn xe ra, lộ ra bên trong một bó lớn vật kim loại dùng cỏ buộc chặt.

Nhìn đến đồ vật chân thật hiện ra trước mắt mình, mọi người bao gồm cả người trung niên mặc hoa phục đều cảm thấy kính nể thật sự. Lôi gia tuy rằng không hạn chế hoạt động buôn bán, nhưng lại nghiêm khắc khống chế quản lý những vật tư và trang bị quân sự giống như các chư hầu khác. Cho nên những thương nhân có thể buôn bán trang bị quân sự đều là những người khó lường.

Người trung niên mặc hoa phục hiện tại cũng không dám coi thường người trung niên mặc áo cộc giống phu khuân vác này, vội mời hắn vào chiếu ngồi.

Mà thương nhân ở xung quanh làm gì có ai ngu ngốc, lập tức nhích lại gần làm quen, mọi người sau một phen báo ra tên họ, người trung niên hoa phục nói với người trung niên áo cộc:

- Đại ca! Nếu ngài thần thông quảng đại như vậy, sao lại chỉ mang một tùy tùng ra ngoài? Không sợ gặp phải kẻ cướp sao?

- Hắc! Tùy tùng cái gì, đó là thằng nhóc nhà ta đó!

Người trung niên áo cộc cười:

- Về phần kẻ cướp? Hắc hắc! Trong địa giới mấy chục chư hầu bốn phía quanh đây, ai dám động đến người thành Thanh Nguyệt chúng ta?

Lời này được mọi người tán thành:

- Đúng vậy! Lôi gia danh chấn thiên hạ, những chư hầu quanh đây ai mà chẳng phải nhìn mặt Lôi gia mà làm việc. Chúng ta ở những địa phương đó buôn bán căn bản không cần mang theo hộ vệ, ai dám trêu chọc chúng ta chẳng khác nào trêu chọc Lôi gia!

Mọi người đồng thanh phụ họa, trong giọng nói đều mang một loại kiêu ngạo. Cũng khó trách, Lôi gia tại mảnh đất này là một chư hầu mạnh nhất, cho tới bây giờ đều là đánh người ta, căn bản không ai dám đến đùa với lửa, cảnh này khiến dân chúng dưới thế lực của Lôi gia nhiều ít đều có điểm kiêu ngạo.

- Đại ca nói đúng, có điều buôn bán trang bị quân sự thì càng xa càng tốt, chẳng lẽ đại ca chỉ buôn bán với những chư hầu xung quanh?

Người trung niên áo dài tiếp tục hỏi.

- Ta không phải nói là nghèo đến mức ngay cả xe ngựa bốn bánh đều không có sao?

Người trung niên áo cộc uống một ngụm rượu mà người trung niên áo dài rót ra cười nói.

- Ách! Vậy ngài như thế nào...

Nghe vậy, người trung niên áo dài sắc mặt rất khó coi, hắn nghĩ mình bị lừa. Ngẫm lại cũng đúng, nếu như quả thật là người quyền quý, làm sao mà ngay cả một tên tùy tùng cũng không có?

- Hắc hắc! Muốn biết ta làm sao có được trang bị quân sự? Ta đây là được người anh trong tộc chiếu cố, mà người anh trong tộc của ta cũng là người mới được cấp trên coi trọng đề bạt. Huynh ấy trong tay có chút quyền nhỏ, cũng không có quên người em trong tộc, liền đưa một ít cho ta.

Người trung niên áo cộc cười nói.

- Ồ!

Tất cả mọi người đang lắng nghe đều phát ra một thanh âm có ý vị sâu sắc, trong mắt đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Nhìn ánh mắt mọi người, người trung niên áo cộc lộ ra vẻ mặt đắc ý, cười nói:

- Hắc hắc! Ta biết các ngươi nghĩ cái gì, muốn đi trị an sở tố giác sao?

Hắc hắc! Người anh trong tộc của ta là giúp ta theo phương pháp hợp lý, quang minh chính đại, tuyệt đối không trái với pháp luật Lôi gia. Bằng không ta làm sao có thể ở chung quanh mà kiêu ngạo tuyên dương?

- A? Đâu có, chúng ta làm sao lại hoài nghi.

Mọi người đều xấu hổ xua tay nói, mọi người ngầm chấp nhận, nếu thật sự là dùng phương pháp không phù hợp quy củ mà có được, khẳng định không dám khắp nơi tuyên dương.

Có điều trong đó cũng có mấy người đầu óc linh hoạt, cho rằng đây là cố ý tung hỏa mù, cho nên ngược lại càng thêm quyết tâm đi tố giác. Nếu mà không đúng cùng lắm là bị cưỡng bức lao động vài ngày, nếu đúng thì chính mình liền phát tài.

- Xem ra đại ca được người anh chiếu cố, về sau khẳng định là tiền lời đầy kho. Tiểu đệ còn muốn đại ca chiếu cố đây. Nào, làm một chén.

Nói xong, người trung niên áo dài nhiệt tình rót rượu cho người trung niên áo cộc.

Một người ăn mặc kiểu quý tộc tâng bốc người ăn mặc như phu khuân vác, một màn này cũng không khiến cho người xung quanh cảm thấy có cái gì kỳ lạ.

Bởi vì, toàn bộ thương nhân trên bán đảo Phi Ba đều biết, thương nhân có thể tiến hành buôn bán trang bị quân sự đều là giàu nứt đố đổ vách. Cho dù ngay từ đầu nghèo đến cùng cực, nhưng chỉ cần dính vào việc buôn bán trang bị quân sự, vậy không được bao lâu, tiền đều có thể rải đầy đất.

Vào lúc mọi người đang tâng bốc, xa xa lại truyền đến tiếng vó ngựa đi tới. Tiếng vó ngựa trong trẻo như vậy, mọi người vừa nghe liền biết là đội kỵ binh lập tức ngẩng đầu nhìn.

Đập vào tầm mắt là khoảng mười tên kỵ binh cắm cờ tam giác màu đỏ, vào lúc mọi người còn không kịp phản ứng lại, đội kỵ binh vây quanh một người trẻ tuổi mặc giáp da đã phóng tới dừng ở cạnh quán trà.

Mọi người vừa nhìn, trên cờ của bọn họ quả thực có một vòng tia chớp bao quanh chữ “Lôi”, dân làng lập tức sợ tới mức quỳ rạp trên đất.

Tuy rằng bọn họ không biết chữ kia, nhưng đồ án đại biểu chúa tể các sinh linh trong phạm vi lãnh địa Lôi gia, cho dù bọn họ nằm mơ cũng không dám quên.

Hơn nữa cho dù đối phương không phải là nhân vật lớn của Lôi gia, chỉ là một võ sĩ nho nhỏ, những dân làng này cũng đều phải quỳ lạy, bởi vì bọn họ không được tự do như thương nhân, bọn họ là dựa vào đồng ruộng mới có cơm ăn.

Dân làng bình thường trên toàn bán đảo Phi Ba đều là người làm ruộng, một võ sĩ bất kỳ cũng đều là địa chủ, trời sinh đã có sự khác nhau.

Những thương nhân thật cẩn thận nhìn chữ "Lôi" ở chính giữa đồ án trên mặt cờ, sau khi phát hiện là đồ án cánh hoa, đều thở ra một hơi, đứng dậy khoanh tay cúi đầu đứng ở một bên.

Chư hầu ra ngoài, tất cả người đi đường đều phải quỳ lạy cúi đầu ở hai bên đường, người phạm luật đều chém đầu. Đây là quy định đã có từ trước tới nay mà tất cả các thế lực chư hầu trên toàn bán đảo Phi Ba cùng áp dụng.

Lôi gia đương nhiên là cũng kế thừa quy định này, cho nên khi các thương nhân phát hiện đối phương là một thành viên gia tộc nào đó dựa vào Lôi gia, mới dựa theo quy định, cúi đầu đứng trang nghiêm chờ những võ sĩ này rời đi hoặc là hỏi thăm.

Thương nhân cũng không lo lắng cho sinh mệnh cùng tài sản của mình, quê quán bọn họ đều phụ thuộc trực tiếp vào Lôi gia. Dân chúng thuộc vào lãnh địa Lôi gia, nếu không phạm sai lầm, chính là gia chủ Lôi gia cũng không có quyền tùy ý cướp đoạt tài sản của bọn họ, càng không nói đến những gia tộc cấp dưới của Lôi gia.

Những quy định tập quán trải rộng toàn bán đảo Phi Ba có rất nhiều điều làm người đế quốc cảm thấy quái dị. Trong đó một cái là dân lãnh địa xúc phạm tới người làm quan, người nhà quan có thể tùy ý chém giết, nhưng chỉ nhằm vào đương sự mà sẽ không liên lụy tới người nhà.

Trừ làm phản sẽ bị diệt tộc ra, những hành vi phạm tội khác đều là một mình đương sự chịu trách nhiệm, không liên lụy đến gia tộc. Cho nên trên bán đảo Phi Ba, đột nhiên phát hiện có người phơi xác đầu đường, cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Có điều tuy là người nhà quan có thể tùy ý chém giết người dân lãnh địa xúc phạm mình, nhưng cũng không thể chém giết dân lãnh địa không phạm sai lầm, nếu không sẽ bị phạm vào tội - tội danh rất quái dị, đó là "lãng phí lao động".

Nhưng lại có điều khác càng quái dị hơn, nếu ngươi tùy ý giết dân lãnh địa của mình, nhiều nhất bị khiển trách một phen, chủ công của ngươi, thủ trưởng, đồng nghiệp sẽ cho rằng ngươi là một người ăn hoang phá hoại.

Hay là nói, chỉ cần trong mắt ngươi những người này có ấn tượng không vừa mắt, ngươi thậm chí có thể giết tất cả dân trên lãnh địa của ngươi.

Đương nhiên, nếu như thế, dân lãnh địa bạo động, chạy ra ngoài, thậm chí những lãnh địa này bị chủ công tước lấy cũng sẽ xảy ra, tuy nhiên trừ những chuyện này thì không có phiền toái gì khác.

Ngoài ra, nếu ngươi giết dân lãnh địa của đồng nghiệp mà dân lãnh địa này xúc phạm tới ngươi thì không có gì xảy ra. Nhưng nếu ngươi bởi vì thích thú mà đến giết người, hắc hắc! Như vậy ngươi liền có thêm một kẻ địch, đối phương thân là lãnh chúa thì không thể không nhìn dân lãnh địa của mình bị giết một cách vô ích.

Có điều kẻ địch như vậy lại có thể dùng quyền thế cùng tiền tài để tiêu trừ. Nhưng nếu là giết chết cấp trên của dân lãnh địa, vậy ngươi tuyệt đối sẽ bị răn dạy trước tiên, nếu cùng thủ trưởng quan hệ không tốt thậm chí còn có thể bị tước chức vị thêm vào đó còn bị hãm hại.

Nếu là chủ công của dân lãnh địa? Vậy thì mổ bụng tự sát là lựa chọn duy nhất, bằng không thì tạo phản đi.

Tuy vậy cũng có thể khẳng định, nếu không phải đột nhiên bị điên, không có lãnh chúa nào lại vô duyên vô cớ giết dân để vui đùa. Dù sao dân cư chính là sự bảo đảm cho giàu có cùng lực lượng quân sự. Bất kỳ một lãnh chúa nào đều hy vọng chiếm được nhiều tiền tài, lương thực, quân đội hùng mạnh anh dũng, làm sao lại tự đục khoét nền tảng của mình.

Cho nên, trừ khi mưu phản bị diệt tộc ra, những người khác cũng sẽ không lo lắng tài sản của mình bị lãnh chúa cùng quan viên tùy ý cướp đoạt.

Hơn nữa điều này còn chưa đầy đủ, nếu như quan viên phạm sai lầm bị cách chức, đất được chủ công ban cho cũng không bị tước lấy, đương nhiên địa bàn phụ trách quản lý tự nhiên phải thu về.

Mà quân địch xâm phạm, chỉ cần không chống cự được tới cùng, sau khi đầu hàng đối phương cũng sẽ không thu hồi tất cả đất của ngươi, ít nhất sẽ lưu lại đủ đất cho gia tộc ngươi sinh sống.

Thân phận quan lại trên bán đảo Phi Ba được tôn vinh như thế. Đây cũng là vì sao mà tất cả mọi người đều liều mạng muốn làm quan.

- Ông chủ có đây không? Lấy mười lăm phần cơm nắm cùng nước trà.

Một kỵ binh nhìn lướt qua mọi người một cái rồi hô lên.

Ông chủ quán trà kiến thức rộng rãi, biết đối phương không phải lãnh chúa của mình, bởi vậy cũng không có quỳ trên mặt đất mà cúi đầu khom người giống như những thương nhân kia. Nghe nói thế lập tức thẳng lưng chạy đi lấy cơm nắm, mà bồi bàn của hắn cũng là người cơ trí lập tức đưa nước trà lên.

Những kỵ binh này cũng không xuống ngựa, người trẻ tuổi duy nhất phía sau áo giáp không có dấu cờ nói:

- Thời gian gấp gáp, mang theo cơm nắm ăn trên đường.

Nói xong cầm lấy một ly trà uống một ngụm hết sach, cầm cơm nắm lên nhét vào trong túi ngực, mà những kỵ binh khác cũng làm như vậy.

Ông chủ quán trà một bên cẩn thận hầu hạ, một bên ngầm đánh giá những võ sĩ này.

Khi hắn nhìn đến những võ sĩ này quần áo cũng không lộng lẫy, thậm chí có thể nói là quá giản dị..., bởi vì hắn nhìn quần áo những võ sĩ này đều có miếng vá, liền không khỏi âm thầm cầu nguyện, hy vọng những võ sĩ này không phải tùy tiện ném vài đồng tiền là xong, bằng không chính mình có thể là mất vốn.

Võ sĩ tuổi trẻ ấy tiện tay ném cho ông chủ quán trà một vật, kéo cương ngựa, nói một tiếng: "Đi!" liền mang theo những kỵ binh khác rầm rầm xông lên đường cái sau đó nhanh chóng rời đi.

Ông chủ quán trà nhìn vào vật trong tay, ngạc nhiên vui mừng hô:

- Trời ạ! Ngân lôi tệ! Không nghĩ tới những võ sĩ này áo quần bình thường, nhưng ra tay lại hào phóng như vậy.

Lời này vừa nói xong, những người khác còn không có phản ứng gì, nhưng những thương nhân ngay khi kỵ binh rời đi rốt cuộc thở ra một hơi, vừa mới hớp một ngụm nước lập tức phun ra.

Người trung niên áo cộc chính là một trong số đó, hắn ho khan một tiếng, chỉ vào ông chủ quán trà cười mắng:

- Ngươi... ngươi! Thật đúng là mắt chó nhìn không được người sao!

- Võ sĩ Lôi gia trừ khi được triệu kiến cùng tham gia dự tiệc, có người nào mặc quần áo lộng lẫy? Tiền của bọn họ đều dùng để mua sắm ngựa chiến và binh khí! Ngươi không phải là nghĩ võ sĩ Lôi gia đều là khố rách áo ôm chứ? Ngươi có biết võ sĩ cấp thấp nhất của Lôi gia là Kỳ Đinh, có thể có được lãnh địa là bao nhiêu thạch không? Một thạch! Nhưng mà mỗi tháng đều có tiền lương như nhau. Đó cũng nói lên, mỗi tháng có một ngân lôi tệ làm tiền tiêu! Có biết lãnh địa một thạch lớn bao nhiêu không? Ít nhất là bốn mươi công mẫu! Toàn bộ chỗ này tính lên đều không được bốn mươi công mẫu a! (1 mẫu =100m2)

Người trung niên áo cộc quay về bốn phía ra dấu tay vẽ một vòng tròn lớn, vẻ mặt cường điệu nói.

Những dân làng tất cả đều vẻ mặt dại ra đứng tại chỗ không phản ứng, người trung niên áo cộc cảm giác chính mình bị coi thường buồn rầu nhổ một ngụm nước bọt mắng:

- Thật sự là một đám nhà quê không có kiến thức! Mười mấy nắm cơm được cho một ngân lôi tệ, còn dám nói người ta ăn mặc rách rưới!

Người trung niên áo dài cười lắc đầu nói:

- Đại ca! Đừng quên nơi này mấy tháng trước còn là lãnh địa của chư hầu khác. Những dân làng bọn họ chỉ sợ ngay cả ngân tệ đều chưa thấy qua, hơn nữa bọn họ còn không biết gì nhiều thể chế quân sự của Lôi gia, có bộ dáng như vậy cũng là bình thường. Đừng nói bọn họ, ngay cả chúng ta đây lần đầu tiên nghe thấy thể chế quân sự này, cũng không phải ngây ngốc giống bọn họ sao.

Người trung niên áo cộc nói:

- Đúng vậy! Lúc trước nghe được một tân binh được một thạch, ta còn chưa tin, chờ khi những tên này cầm đến chứng minh lãnh địa khoe khắp nơi, ta lập tức mang theo đứa con chạy tới tham gia quân đội, chỉ tiếc việc tuyển binh đã chấm dứt, thật sự là hối hận.

- Ta nhớ rõ thành Thanh Nguyệt tuyển binh mấy tháng một lần, làm sao không cho con huynh lại đi thử xem?

Người trung niên áo dài hỏi.

Người trung niên áo cộc khoát tay:

- Đừng nói nữa, lần tuyển binh sau ta cũng mang theo con trai đi, nhưng không nghĩ tới, cấp bậc tân binh vốn là Kỳ đinh, không ngờ lại biến thành võ sĩ tầng thấp nhất của Lôi gia.

- Binh lính mới gia nhập biến thành bậc một binh nhì, chẳng những không có lãnh địa hơn nữa mỗi tháng chỉ có hai trăm đồng. Phải đi lính một năm sau mới chuyển thành binh bậc hai, mà binh bậc hai cũng chỉ năm trăm đồng. Tham gia quân ngũ hai năm mới là binh bậc nhất được bảy trăm đồng, hơn nữa nếu không có công lao chém đầu thì không được thăng lên làm Kỳ đinh. Tuy rằng lương tháng của tân binh cũng có thể làm cho người ta tranh đến sứt đầu mẻ trán, nhưng chúng ta là ai mà lại quan tâm đến chút ít lương tháng ấy chứ?

- Vậy cũng không có cách nào, một là quân đội Lôi gia nhiều, hai là một người tân binh chỉ cần nhập ngũ có thể đạt được đất đai, khẳng định sẽ khiến cho giai cấp võ sĩ bất mãn, bởi vì có được thạch cao là tượng trưng cho võ sĩ, võ sĩ tuyệt đối sẽ không thừa nhận tân binh là nông dân mà cùng đẳng cấp với bọn họ. Tuy chỉ là cải biến cấp bậc võ sĩ, đãi ngộ của những tân binh này cũng mang đến phiền phức cho thành Thanh Nguyệt. Bởi vì những người đến nhập ngũ vì mấy trăm đồng lương tháng theo bốn phương tám hướng mà tới, gần như làm cho thành Thanh Nguyệt muốn sụp đổ. Phải biết rằng binh lính của các chư hầu khác lương cả năm mới là một, hai xâu tiền đồng.

Mấy thương nhân kiến thức rộng rãi cảm thán nói.

- Những cấp bậc nhất đẳng, nhị đẳng là vì những binh lính không có công lao chém đầu mà đặt ra. Chỉ cần chém được một cái đầu, cho dù là binh bét cũng lập tức trở thành Kỳ Đinh. Mấy đứa con, cháu nhà ta cũng là nhìn đến điểm ấy mới cam nguyện làm binh bét.

Người trung niên mặc hoa phục nói.

Người trung niên áo cộc hiểu được ý nghĩa bên trong lời này, có chút ngượng ngùng nói:

- Đứa con này của ta được nuông chiều từ bé sinh hư rồi, võ không thành văn chẳng được. Những điều kiện khi tuyển binh yêu cầu không qua được một cửa, cùng với việc làm binh bét đi chịu chết, còn không bằng theo ta buôn bán khắp thế giới gia tăng kiến thức. Sau đó năng lực đạt tới võ sĩ trực tiếp trở thành người có trách nhiệm quản lý là được rồi.

Người trung niên mặc hoa phục nghe được người trung niên áo cộc nói đứa con không thể nhập ngũ, trong lòng vốn nổi lên cảm giác khinh bỉ. Nhưng khi nghe được từ "nuông chiều từ bé" này, trong lòng lập tức chấn động, trừ bỏ những người rất giàu, rất quyền quý trên bán đảo Phi Ba này, có ai lại nuông chiều từ bé đời tiếp theo?

Nghĩ vậy, người trung niên mặc hoa phục lập tức vẻ mặt đồng ý gật đầu nói:

- Ừ! Đây cũng là một biện pháp, có điều công lao của quan văn không lớn như quan võ.

- Không quan hệ, ta cũng không mong chờ thằng con ta trở thành chư hầu lãnh địa vạn thạch, chỉ cần có thể trở thành võ sĩ làm rạng danh gia tộc là được rồi.

Người trung niên áo cộc nói rất thực tế.

Vào thời điểm thương nhân nói chuyện phiếm, những dân làng đã tỉnh táo lại vây quanh xem xét đồng ngân tệ trong tay ông chủ quán trà.

Đây là một đồng bạc có đường kính khoảng một tấc, hai mặt đều có tia chớp bao quanh chữ “Lôi”.

- Oa! Trên ngân tệ có gia huy của lãnh chúa đại nhân, đây là tiền tệ mà lãnh chúa đại nhân tự mình ban hành! Thật sự là xinh đẹp!

- Đúng vậy, đúng vậy! Có điều làm sao đồng tiền này lại hình tròn? Ta nhớ rõ trước kia tiền đều là hình bầu dục mà.

- Câm miệng! Nhiều chuyện như thế làm gì? Muốn chết a!

- Đúng thế! Mặc kệ nó là hình tròn hay hình bầu dục, dù sao đều là tiền, có thể sử dụng là được!

- Nhưng hình bầu dục lớn hơn a, hình tròn này nhỏ, nếu vậy chẳng phải là lỗ vốn sao?

Một dân làng cẩn thận nói, lời này vừa ra, những dân làng vốn rất hưng phấn đều im miệng. Tuy bọn họ mặc kệ hình dáng tiền, nhưng đổi lỗ vốn cũng không phải là những người dân bọn họ có thể chịu được.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của dân làng, các thương nhân đều nở nụ cười.

Người trung niên mặc hoa phục nói:

- Bọn nông thôn các ngươi a, cái gì cũng không biết thì không nên nói lung tung, cẩn thận đắc tội quan gia! Nói cho các ngươi biết, trước kia chúng ta dùng tiền hình bầu dục nặng một lượng, mà đồng tiền ngân lôi này cũng nặng một lượng. Không thấy đồng bạc này dày hơn sao? Giá trị cũng giống như trước kia.

- A! Vậy là đồng tiền ngân lôi này cũng giá trị như trước?

Dân làng khẩn trương hỏi.

Tất cả thương nhân đều vui vẻ gật đầu, mà người trung niên áo cộc khinh thường nói thầm: ”Không phải vừa mới nói đồng tiền ngân lôi bằng lương một tháng của một Kỳ Đinh sao? Thật sự là không có trí nhớ.

Người trung niên mặc hoa phục đột nhiên lắc đầu thở dài nói:

- Tuy rằng lôi tệ đã được tuyên truyền xâm nhập lòng dân, ngay cả những dân làng gần biên giới đều biết sự tồn tại của lôi tệ, nhưng Lôi gia lần này đổi tiền có chút tùy tiện a. Nói thế nào thì đồng tiền hình bầu dục đã lưu hành trên bán đảo Phi Ba hàng trăm năm, trong thời gian ngắn cùng đại lục so sánh nhìn thế nào cũng thấy hơi tỏ ra chỉ vì cái lợi trước mắt. Có lẽ nguyên do bởi vì người vừa mới lên đảm nhiệm Thừa hành chế tạo tiền không lâu muốn biểu hiện năng lực của mình?

Người trung niên áo cộc không muốn nhìn người trung niên mặc hoa phục khoe khoang kiến thức, hắn lập tức cười nói:

- Huynh đệ! Ngươi quá lo rồi. Thừa hành chế tạo tiền mới lên đảm nhiệm được thời gian bao lâu? Lôi tệ này xuất hiện là thời gian bao lâu? Thời gian chỉ ngắn ngủi mấy tháng đã có thể khiến cho tất cả dân lãnh địa biết sự tồn tại của lôi tệ là công lao thế nào chứ?

- Theo thời gian trôi qua, tin tưởng dân làng cũng sẽ chấp nhận giống chúng ta.

- Đúng vậy, đúng vậy! Chính là theo đại lục làm chuẩn có lẽ tốt hơn, nghe nói toàn đại lục nhiều quốc gia như vậy, trừ bán đảo Phi Ba chúng ta ra đều sử dụng tiền là hình tròn. Như vậy chúng ta ra ngoài có thể trực tiếp sử dụng mà không cần luyện chế lại một lần nữa. Tránh cho người ta nhìn thấy đồng tiền hình bầu dục mà cảm thấy quái dị.

Vài thương nhân kiến thức rộng vội đáp lời.

Người trung niên mặc hoa phục hiểu được chính mình quá khoe khoang, lời vừa rồi tương đương với nghi ngờ đại nhân vật thừa hành của Lôi gia, lập tức mồ hôi lạnh ứa ra, vâng vâng dạ dạ gật đầu không thôi.

Nghe được thương nhân khác tiếp lời, người trung niên áo cộc bắt đầu khoe khoang kiến thức, hắn cười nói:

- Ha ha! Nói cho các ngươi một tin, ở nơi khác ta không biết nhưng đồng lôi tệ ở đế quốc Áo Đặc Mạn tỷ lệ là một đổi năm.

- Cái gì? Một đổi năm? Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho tỷ lệ lớn như vậy?

Mọi người nghe vậy đều là chấn động mạnh.

- Nguyên nhân còn không phải là quân phiệt khắp cả đế quốc Áo Đặc Mạn.

Người trung niên áo đơn khinh thường bĩu môi.

- Vậy có quan hệ gì? Chư hầu trên bán đảo Phi Ba chúng ta thật là nhiều kìa.

Mọi người rất là khó hiểu.

Người trung niên áo cộc vẻ mặt khinh miệt:

- Ngươi cho là bọn quân phiệt trên đế quốc Áo Đặc Mạn giống như chư hầu nơi đây sao? Quân phiệt bên đó, đặc biệt là ở miền duyên hải, toàn bộ đều mang ý tưởng chạy trốn, làm sao giống như chư hầu nơi đây đều là hy vọng lãnh địa của mình có thể truyền lưu muôn đời.

- Vì ý đó, quân phiệt đế quốc Áo Đặc Mạn đun chảy tiền, cho thêm vào kim loại rẻ tiền rồi đúc lại một lần, khiến cho giá trị tiền tệ đế quốc có hàm lượng vàng bạc thấp bị giảm giá trị thật lớn. Hiện tại tiền Liên minh Duy Nhĩ Đặc ở đế quốc Áo Đặc Mạn là một đổi hai!

- Chuyện này ta cũng nghe qua, nghe nói vàng bạc đế quốc bởi vì mất mát số lượng lớn mà khan hiếm. Quân phiệt chiếm cứ quặng mỏ vàng bạc cũng phớt lờ, nhưng quân phiệt ở duyên hải thì thảm rồi.

- Bọn quân phiệt ở duyên hải phát tiền lương đều là tiền đồng, ngay cả mua con ngựa cũng cần một chiếc xe ngựa chở tiền, cũng khó trách bọn họ lại giảm hàm lượng vàng bạc trên tiền tệ.

Một thương nhân lập tức biểu hiện tin tức linh thông của mình.

- Nhớ rõ Lôi gia ngoại thương đều là dùng tiền đồng để trả, vậy tiền vàng, bạc hàm lượng thấp hắn sẽ không ảnh hưởng đến tiền đồng...

- Ách! Chẳng lẽ bọn quân phiệt đế quốc tới đây có ý đồ với tiền đồng?

Người trung niên mặc hoa phục suy nghĩ một hồi, đột nhiên tỉnh ngộ.

Người trung niên áo cộc vỗ đùi nói:

- Không sai! Bọn tham tiền kia đến đây chính là có ý đồ với tiền đồng, cho nên hiện tại tiền đồng trong tay bọn quân phiệt ở duyên hải đế quốc chẳng những hàm lượng đồng ít, hơn nữa rất nhẹ. Nghe nói bọn họ còn muốn làm ra tiền đồng có thể nổi trên mặt nước.

- Ngươi nghĩ lại một đồng tiền có thể nổi trên nước đại biểu cho cái gì. Làm phép so sánh, hàm lượng của Lôi tệ, sức nặng đều đầy đủ, cho nên một đồng lôi tệ đổi năm đồng đế quốc thật bình thường. Nghe nói tỉ lệ này còn nâng cao nữa đấy.

- Nổi trên nước? Năng lực đúc tiền của đế quốc quả thật lợi hại.

Người trung niên mặc hoa phục cười nói.

- Hắc! Lợi hại thì lợi hại, có điều ta nghe nói bọn quân phiệt duyên hải đế quốc có ý đồ với đồng tiền có giá trị thấp nhất, là bởi vì trong tay bọn họ tiền vàng, bạc hàm lượng rất thấp, theo như người ta nói là Liên minh Duy Nhĩ Đặc đã đổi hết toàn bộ rồi.

Người trung niên áo cộc thần bí cười nói.

Nghe nói như thế, mọi người đều hiểu rõ trong lòng gật gật đầu.

Nói là Liên minh Duy Nhĩ Đặc đã hạ thủ, kỳ thật Lôi gia chiếm cứ địa lợi vẫn là đầu to chân chính. Chỉ nhìn bến cảng Thanh Nguyệt ngày đêm bận rộn không ngừng thì biết.

Một chiếc thuyền chở đầy tiền đồng rời đi, sau đó chở đầy vật tư đế quốc cùng tiền vàng, bạc trở về cảng. Mà những thương nhân này liền đưa những đặc sản đế quốc cùng tiền này vận chuyển đến những lãnh địa chư hầu khác đổi về một đoàn xe tiền đồng. Sau đó lại tiếp tục quay vòng.

Vài lần như thế, tiền đồng của những chư hầu khác, cùng vật tư và tiền của các thành thị duyên hải đế quốc đều rơi vào trong tay Lôi gia.

- Hắc hắc! Việc buôn bán này làm thật tốt, chỉ là vận chuyển tiền qua có thể đổi lấy gấp mấy lần vật tư như thế. Người đế quốc thật là ngu ngốc.

Một thương nhân cười gian nói.

- Bọn họ không ngốc, chỉ là không rõ giá thị trường bên chúng ta thôi. Những địa phương thường xuyên cùng chúng ta giao dịch đã đổi thành tỉ lệ đổi tiền giống như chúng ta rồi.

Người trung niên mặc hoa phục nói.

- Hắc! Vậy cũng không quan hệ, chúng ta làm thương nhân nên biết, nếu lũng đoạn một loại vật tư, cho dù bỏ vốn rất lớn cũng có thể kiếm tiền.

- Sau khi cướp đoạt sạch vàng bạc của đế quốc, tỷ lệ đổi tiền đồng cùng vàng bạc chỉ sợ còn kinh người hơn so với bên này. Đến lúc đó ném ra một đống vàng bạc mua sắm vật tư sau đó đổi hết tiền đồng, càng khiến cho tỷ lệ đổi tiền chênh lệch nhiều hơn. Vài lần như thế, của cải của đế quốc tuyệt đối sẽ bị giảm gấp bội!

Một thương nhân gian trá cười rộ lên.

- Nói thì thật dễ dàng, làm mới thấy phiền toái tới cực điểm, thật sự nghĩ là người đế quốc ngu ngốc hết sao? Chúng ta nhiều nhất chỉ được ít nước canh, ăn thịt vẫn là những nghị viên của liên minh!

Người trung niên áo cộc bĩu môi nói.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều hít một hơi, thật sự là hâm mộ.

- Đúng rồi! Đế quốc nội loạn, liên minh lợi dụng chiếm ưu thế, sự chú ý của hai cường quốc áp chế bán đảo Phi Ba chúng ta đều dời đi. Các ngươi nói xem các chư hầu có thể sẽ chiếm đoạt mở rộng bốn phía hay không?

Người trung niên mặc hoa phục sắc mặt nghiêm trọng hỏi.

Các thương nhân sửng sốt, người trung niên áo cộc thở dài nói:

- Khẳng định có thể! Phải biết rằng hiện tại là thời cơ tốt nhất để thống nhất bán đảo Phi Ba. Bỏ qua thời cơ này, trừ phi đế quốc cường thịnh giống như trước kia, bằng không bán đảo Phi Ba nhất định sẽ bị Liên minh thâu tóm.

Các thương nhân đều là người tin tức linh thông, đầu óc linh hoạt. Chỉ là chính mình không biết, cũng chỉ mơ hồ nghe người ta nói có chuyện hai đại quốc cấm bán đảo Phi Ba xuất hiện thế lực mạnh mẽ.

Hiện tại lại nghe người trung niên áo cộc này nói như vậy, đều biết trận hỗn chiến lớn sắp xảy ra.

- Nói như vậy đội kỵ binh vừa rồi không muốn dừng lại ăn cơm mà vội vã rời đi, khẳng định sẽ có chuyện lớn xảy ra?

Một thương nhân đột nhiên nói.

Người trung niên áo cộc tự nhận là đại ca phất phất tay:

- Chúng ta những nhân vật nhỏ bé không cần lo lắng chuyện của đại nhân vật, thời điểm chúng ta rời khỏi biên giới nhớ chú ý một chút là được.

- Đúng vậy! Mọi người đều là thương nhân, vậy vẫn là nghĩ nhiều đến chuyện kiếm tiền thôi.

Người trung niên mặc hoa phục cũng nói.

Các thương nhân đều đồng ý với ý này, cho dù hiện tại chiến tranh bùng nổ, chính mình cũng không có cách nào, vẫn là làm tốt chuyện của mình là hơn.

151. Chương 151: Lệnh Khuếch Trương(1+2)

Đám kỵ sĩ kia ở trên đường cái chạy một đoạn thời gian, đột nhiên lao xuống khỏi đường cái tiến vào bãi cỏ.

Nhưng cũng không thể nói đó là bãi cỏ, ở đó mơ hồ hiện lên nền đường nói rõ đây là một cái đường vào thị trấn, chỉ là ít người đi đã bị cỏ dại bao trùm. Có điều khi bị hơn mười con ngựa chiến dẫm lên, cỏ dại bị dẫm nát khiến cho con đường này lại được thấy ánh mặt trời.

Kỵ binh chạy không bao lâu, một con đường rộng đầy bùn đất xuất hiện trước mắt, xa xa hình ảnh thôn trang mông lung hiện ra, mà bóng dáng nông dân đang làm việc trên đồng ruộng cũng có thể mơ hồ thấy được.

Khi càng gần thôn trang, trên đường cũng xuất hiện nhiều nông dân đang khiêng dụng cụ nông nghiệp. Những nông dân này thấy cờ tam giác có hình vẽ của kỵ binh lập tức lui ra hai bên, cúi đầu quỳ lạy trên mặt đất. Những kỵ binh xuyên qua thôn trang tiếp tục đi tới trong khi thôn dân dùng đại lễ chào.

Sau khi chạy hơn mười phút nữa, một cái vu trấn hiện ra trước mắt. Ở giữa vu trấn là một vùng núi nhô lên, mà trên núi là một tòa thành trì dùng tường gỗ bao quanh cả ngọn núi. Nói là thành trì kỳ thật cũng chỉ là tiểu sơn trại dài rộng khoảng hai trăm mét mà thôi.

Có điều sơn trại này có thể được gọi là thành trì, là bởi vì giữa tòa thành có một kiến trúc mang phong cách kiến trúc của bán đảo Phi Ba mang tới, đại khái cao hơn mười mét. Chỉ cần có được "Thiên Thủ Các" cho dù diện tích có nhỏ đến đâu cũng là thành trì, đây là bán đảo Phi Ba công nhận.

Nhìn thấy thành trì, kỵ binh giảm tốc độ, bắt đầu chậm rãi chạy. Mà thành trì cũng phát hiện đám kỵ binh này, cửa gỗ rộng sáu mét được chậm rãi mở ra, mười mấy tên binh sĩ cùng vài tên mặc kiểu võ sĩ đứng hai bên cổng lớn, lẳng lặng chờ đợi kỵ binh tới.

Kỵ binh vừa xuất hiện tại cửa lớn, một binh sĩ lập tức tiến lên giữ dây cương của kỵ sĩ trẻ tuổi kia, mà những người khác thì được mấy võ sĩ chỉ huy quỳ xuống lạy hô:

- Cung nghênh chủ công trở về thành!

Kỵ sĩ trẻ tuổi nhảy xuống ngựa, một mặt xua tay nói: "Đứng lên" một mặt đi vào bên trong thành. Binh sĩ ai có việc nấy, chỉ có vài võ sĩ kia mới đi theo phía sau kỵ sĩ trẻ tuổi.

Kỵ sĩ trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn đến cờ tam giác có hoa văn giống như đội kỵ binh đang đón gió tung bay trên đỉnh Thiên Thủ Các, không khỏi lắc đầu thở dài:

- Ài! Tập tục nhiều năm khi chủ công xuất hiện sắp hoàn toàn biến mất, ai có thể nghĩ đến cờ của gia tộc phụ thuộc bắt buộc phải thêm gia huy của gia chủ lên.

- Chủ công, xin cẩn thận lời nói, đây là đại điện anh minh, như vậy ở trên chiến trường ai là người bên ta thì kể cả nông binh tầng thấp nhất cũng có thể xem hiểu, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng quân ta đánh quân mình.

Một võ sĩ vội nói.

- Ha ha! Chủ công thật khoan dung rộng lượng sẽ không lấy cớ lời nói như thế liền đối phó với gia tộc Sơn Điền chúng ta.

Kỵ sĩ trẻ tuổi kia cười khoát tay, hắn cũng chính là Sơn Điền Trung gia chủ gia tộc Sơn Điền.

Tiến vào đại sảnh bên trong thành, sau khi phân chỗ ngồi chủ tớ, Sơn Điền Trung nhìn bên người chỉ có ba gia thần, không khỏi một hồi khổ sở.

Nhớ ngày trước gia thần đầy đại sảnh, nhưng ai có thể nghĩ đến nhận lệnh triệu tập xuất binh của Thanh Nguyệt thành lại khiến thực lực nhà mình mất đi chín thành? Hiện tại ngược lại phải thần phục cho quân địch lúc trước.

Tuy nhiên cũng bởi vì điều đó, chính hắn là một người con thứ gần như không có triển vọng mới có thể trở thành gia chủ. Thật sự không biết là nên oán hận hay cảm tạ Lôi gia.

Sơn Điền Trung miên man suy nghĩ nhìn gia thần đều cúi đầu không biết nghĩ gì, hắn đánh tan sự yên tĩnh hỏi:

- Trong lúc ta đi bái kiến gia tộc không có chuyện gì chứ?

- Xin chủ công yên tâm, trong nhà hết thảy yên ổn như ban đầu.

Ba gia thần đều gật đầu nói.

- Chủ công, không biết lần này bái kiến có thuận lợi không?

Một gia thần tuổi có vẻ cao lên tiếng hỏi.

- Coi như thuận lợi, chờ sau một tuần sẽ được chủ công gặp riêng.

Sơn Điền Trung giọng điệu bình thản nói.

- Chúc mừng chủ công, không ngờ có thể được một mình bái kiến, vậy nói rõ đại điện thực coi trọng chủ công.

Các gia thần vội chúc mừng nói.

- Cũng không có gì, tất cả những người quản lý các gia tộc đều được chủ công tiếp kiến, chỉ là thủ đoạn lung lạc gia thần ngoại hệ mà thôi.

Sơn Điền Trung lơ đễnh nói.

- Chủ công nói cẩn thận, đại điện hiện tại không có gia thần ngoại hệ, bởi vì nếu chủ công tiếp nhận bổng lộc của đại điện, thì là gia thần trực hệ. Ngài nghĩ xem, hiện tại gia thần đại điện trừ bỏ thế gia vọng tộc cùng vài trọng thần trước kia, nhà nào thực sự có lãnh địa? Cho nên chỉ cần lập công lớn, trở thành chư hầu vạn thạch cũng không phải không có khả năng.

Gia thần vội khuyên nhủ.

Sơn Điền Trung sau khi suy nghĩ cười nói:

- Ừ! Ha ha! Như thế những gia thần này sau khi đạt được nhiều thạch hết sức phấn khởi chuẩn bị sử dụng quyền lĩnh chủ của mình, nhưng không ngờ phát hiện trừ bỏ có thể sử dụng các loại tài nguyên, có thể có được một khối đất ra, không nói tới đồng ruộng, chỉ là ngay cả một dân lãnh địa đều không thể điều động.

- Chạy đến thừa hành đại nhân mới phát hiện sắc phong nhiều thạch cho bọn họ không ngờ chỉ là số lượng lương thực sau khi thu lương có thể đạt được mà không phải là lãnh địa như suy nghĩ.

- Hừ! Bọn họ thật đúng là nghĩ đến lãnh địa dễ dàng đạt được như vậy? Lúc trước khi đại điện tiến hành sắc phong, thần liền cảm giác được có vấn đề, như thế nào êm đẹp tiến hành gia tộc cùng cá nhân sắc phong khác nhau? Sau xem ra mới phát hiện trong đầu đại điện đều có tính toán.

- Thần cho rằng nên như vậy, chỉ có sắc phong nhiều thạch cho gia tộc mới xem như lãnh địa, bằng không chẳng phải là loạn? Sau khi rõ ràng chuyện đó, những thế gia vọng tộc và quý tộc mới vốn xem thường chúng ta lập tức đối với chúng ta có vài phần kính trọng.

- Ha ha! Chuyện này thần nghe nói qua, lúc ấy những quý tộc mới này sau khi biết được tin tức tất cả đều trợn mắt há hốc mồm cơ đấy. Nghe nói sau đó đại đa số những quý tộc mới đều thành lập gia tộc của mình.

Các gia thần cũng lựa ý hùa theo nói lên chuyện cười của các quý tộc mới. Những thế gia vọng tộc cũ đặc biệt khinh thường những quý tộc mới không lâu trước đó vẫn là thổ phỉ, chỉ là hiện tại mọi người cùng một chủ công, chỉ có thể sau này cười nhạo một phen thôi.

- Ừ! Được rồi, lần này bái kiến cũng nhận được nhiệm vụ, chủ công yêu cầu những gia tộc có được lãnh địa dựa theo tỉ lệ mười thạch một người điều động binh sĩ nghe lệnh chỉ huy.

Sơn Điền Trung vỗ vỗ chân nói.

Lời này vừa nói xong, ba gia thần lập tức trừng mắt, sau đó vẻ mặt vừa vui sướng vừa khẩn trương hỏi:

- Chủ công, đại điện rốt cục bắt đầu chiến tranh?

- Tuy rằng không dám cam đoan lần này có thể được thưởng giống lần trước, nhưng phỏng chừng có tám phần nắm chắc lần này sẽ cấp thổ địa cho người nào đánh hạ. Dù sao có rất nhiều quý tộc mới còn không có lãnh địa thực sự, chủ công khẳng định cần thổ địa để an ủi bọn họ một chút.

Sơn Điền Trung nói.

- Hay lắm! Cuối cùng đợi cho đến ngày tạo dựng sự nghiệp! Chủ công, đại điện yêu cầu khi nào thì tới đâu?

Một gia thần hưng phấn nhảy dựng lên.

- À! Mười lăm ngày sau kể từ ngày hôm nay, gia tộc chúng ta tập kết ngay tại xuyên chi trực đạo xử.

Sơn Điền Trung suy nghĩ một chút rồi nói.

- Thời gian có chút gấp gáp, lãnh địa gia tộc chúng ta một ngàn năm trăm thạch, vậy là một trăm năm mươi người, mà hiện tại binh sĩ có sẵn có sáu mươi người, trừ bỏ ba mười người ở lại trực chiến, còn phải tuyển thêm một trăm hai mươi nông binh. À! Về mặt binh khí không có vấn đề.

Một gia thần sau một lúc nói thầm, nói:

- Chủ công, gia tộc ta hoàn thành nhiệm vụ là không có vấn đề, chỉ là những nông binh này chưa trải qua huấn luyện, chỉ có thể làm ra bộ dáng, nếu chân chính muốn lập công lớn thì không thể chỉ dựa vào bọn họ.

- Ừ! Giữ lại mười tên binh lính có sẵn cùng hai mươi nông binh trực chiến, đội kỵ binh cũng mang đi, công lao lớn phải dựa vào chúng ta tự mình đi giành lấy.

Sơn Điền Trung nói.

- Dạ! Dựa theo lệ thường một kỵ binh tương đương với năm nông binh, chúng ta có mười bốn kỵ binh, vậy chỉ cần...

Lời nói của gia thần còn không dứt đã bị Sơn Điền Trung ngắt lời:

- Không cần, cứ tuyển một trăm năm mươi tên nông binh, chúng ta không cần hẹp hòi so đo cái đó.

- Dạ! Là thần ngu dốt.

Gia thần vội thỉnh tội, hiện tại cũng không phải là thời đại Thanh Nguyệt thành trước kia, mà là thời đại Lôi gia.

Lôi gia chú trọng chính là có công thì được thưởng mà có hại thì bị phạt. Cho dù mười bốn kỵ binh này toàn bộ bị tiêu diệt, chỉ cần lập công, sẽ được ban tặng đủ để thành lập vài đội kỵ binh như thế. Đây chính là có tấm gương đi trước, hoàn toàn không cần tính toán chi li tổn thất giống như trước kia.

Nhìn thấy mọi chuyện đều giao xuống, Sơn Điền Trung thoải mái cười nói:

- Ha ha! Khó trách những quý tộc mới này liều mạng muốn đạt được lãnh địa thực sự, dù sao chỉ có gia tộc có được lãnh địa thực sự mới có được một đơn vị quân sự độc lập. Như vậy nếu đạt được công lớn đều là độc chiếm.

- Không giống như hiện tại, những quý tộc mới này chỉ có thể dẫn binh sĩ thuộc về chủ công đi chiến đấu, chiếm được công lớn phải phân chia từ trên xuống dưới, đợi được đến tay đều chỉ được một chút công lao nho nhỏ.

- Ở mặt này đại điện duy trì tốt truyền thống bán đảo Phi Ba.

Các gia thần đều hùa theo gật đầu.

- Tuy nhiên thay đổi lại càng nhiều.

Sơn Điền Trung âm thầm cảm thán một câu.

Nếu là ngày trước, các thế gia vọng tộc có thể đối với gia chủ bằng mặt không bằng lòng, dù sao mình chỉ là ngoại hệ gia thần trên danh nghĩa của chủ gia tộc, cũng không lĩnh bổng lộc của chủ gia tộc, cho dù làm cỏ đầu tường cũng không ai trách cứ.

Nhưng hiện tại lĩnh bổng lộc của chủ gia tộc, là thuộc về trực hệ gia thần của chủ gia tộc. Không cần nói tới làm cỏ đầu tường, chỉ cần bằng mặt không bằng lòng đủ cho gia tộc sụp đổ.

Có điều Sơn Điền Trung tuy đối với Lôi gia đầy bụng bực tức, nhưng hắn cũng không phải là người không biết điều. Nhìn mấy vạn quân nhân chuyên nghiệp của Lôi gia dựa vào thực chiến mà huấn luyện, lại nhìn những chư hầu vẫn còn sử dụng nông binh, thì biết thực lực của hai bên như thế nào.

Hơn nữa Lôi gia tìm đủ mọi cách tăng tài phú cùng vật tư, với sự hiểu biết của mình về số lượng dự trữ cũng đủ cam đoan Lôi gia mọi lúc đều có thể chiến đấu hơn một năm. Nếu mình đã là cấp dưới của một chủ gia tộc cường hãn không gì sánh nổi như vậy, vậy thì chính mình nên làm thế nào dựa vào ưu thế này để tạo dựng sự nghiệp, kiếm một phần gia sản lớn để lại cho đời sau.

Từ gia chủ Lôi gia gióng trống khua chiêng đổ bộ bến cảng, rồi tiếp kiến tất cả cấp dưới, sau đó quân đội bắt đầu triển khai điều động, những người có tâm chú ý Lôi gia đều hiểu rõ mọi chuyện.

Bởi vì có Lôi gia, khi những chư hầu khác đánh nhau thừa sống thiếu chết, những chư hầu yên bình phụ cận đều thở dài. Bây giờ Lôi gia cuối cùng muốn động thủ, lần này chỉ sợ không giống như trước phái người đánh cướp một hồi rồi rút lui.

Thành Thanh Thủy là một thành trì tượng trưng cho một thế lực lân cận Lôi gia, mà gia tộc Sơn Mộc là chủ thành trì này.

Tuy rằng lãnh địa gia tộc Sơn Mộc đều là ven biển giống thành Thanh Nguyệt, đáng tiếc trong lãnh địa không có bến cảng tốt đẹp, chỉ có mấy bến cảng nhỏ. Tuy nhiên cho dù là như vậy, dựa vào mấy bến cảng nhỏ này vẫn có thể kiếm được kha khá từ việc buôn lậu của thành Thanh Nguyệt.

Nhưng là sau khi chủ thành Thanh Nguyệt đổi thành Lôi gia, vậy liền không xui xẻo.

Thủy quân Sơn Mộc dám can đảm chiếm tiện nghi trở thành mục tiêu đầu tiên của thủy quân Lôi gia sau khi thành lập, một hiệp liền tiêu diệt sạch sẽ thủy quân Sơn Mộc, tiếp theo lại chiếm lấy vài bến cảng nhỏ này.

Có điều không biết là quân Sơn Mộc đe dọa hay là mấy bến cảng nhỏ còn không vào mắt Lôi gia, thủy quân Lôi gia sau khi phá hủy bến cảng liền rời đi.

Mấy bến cảng nhỏ đến tận bây giờ còn không có xây dựng lại, xây dựng cũng có ích lợi gì? Mặt biển nơi này đều nằm trong phạm vi thế lực của thủy quân Lôi gia.

Mất một nơi kiếm ăn béo bở, lại thêm gia tộc Sơn Mộc không cam lòng Lôi gia càn rỡ nghe được các chư hầu khác có chủ ý muốn đánh Lôi gia lập tức hưng phấn tham gia một phần.

Nhưng kết quả chính là chẳng những hao binh tổn tướng, lại làm cho người ta cướp đoạt hết đồ tích góp nhiều năm của gia tộc, là lại còn bắt đầu hơn nửa năm chiến tranh quấy rối.

Cho tới bây giờ, tuy rằng mặt ngoài vẫn treo chiêu bài chư hầu, kỳ thật trên thực tế chỉ là một gia tộc ở địa phương mà thôi. Không nói thủ hạ chỉ là gia thần ngoại hệ tự làm theo ý mình, ngay cả gia thần trực hệ cũng bắt đầu bằng mặt không bằng lòng.

Có thể nói gia tộc Sơn Mộc là cái thứ nhất trong nhiều chư hầu trêu chọc Lôi gia buông tha chống cự, cũng mặc kệ cho Lôi gia binh mã tự do xuất nhập trên lãnh thổ của mình.

Giờ phút này Sơn Mộc Long Chính gia chủ gia tộc Sơn Mộc đang ở Thiên Thủ Các thành Thiên Thủy đang buồn rầu xoa chân mày, mà đệ đệ hắn Sơn Mộc Long Tú vẻ mặt buồn rầu cũng đang ngồi ở phía dưới.

Sơn Mộc Long Tú nhìn thấy đại ca còn không có quyết định, không khỏi lại nói:

- Đại ca, hiện tại gia tộc Sơn Mộc trừ hai ngàn quân thường trực ra cũng chỉ có thể tuyển nông binh chiến đấu, nếu muốn tuyển võ sĩ giống như trước kia căn bản không có khả năng.

- Ài! Vì sao lại như vậy?

Sơn Mộc Long Chính thuận miệng đáp.

Sơn Mộc Long Tú vừa nghe chỉ biết vừa rồi mình lãng phí nước miếng đành phải tiếp tục nói:

- Nguyên nhân còn không phải bởi vì lương bổng của quân đội Lôi gia cao, tất cả võ sĩ lưu lạc trên lãnh địa Thanh Thủy hầu như đều chạy tới Lôi gia tham gia quân ngũ.

- Chúng ta đây đi mời lính đánh thue? Tốt nhất mời đoàn lính đánh thuê Mân Côi, có bọn họ tham gia, ta xem bọn phản nghịch kia có thể kiêu ngạo tới đâu!

Sơn Mộc Long Chính đột nhiên hô lớn.

Hắn hiện tại buồn rầu cùng kích động đều là thế gia vọng tộc ở phía dưới gây rối. Bọn họ phân chia địa bàn theo ý mình còn không tính, dù sao chính mình đã không có năng lực áp bách bọn họ nghe mệnh lệnh nhưng không ngờ bọn họ to gan lớn mật có ý đồ tới địa phương thành Thanh Thủy do mình quản lý. Điều này không thể chịu đựng được, không có địa phương do mình trực tiếp quản lý, vậy làm sao có lính, làm sao có được thuế thu nhập?

- Đại ca, huynh không phải là quên rồi? Hiện tại kho bạc của chúng ta chỉ có gần vạn kim tệ, ngay cả lính đánh thuê bản địa đều mời không nổi, vậy càng không nói cái gì lính đánh thuê đoàn Mân Côi.

Sơn Mộc Long Tú trợn mắt nói.

Nói đến đây, Sơn Mộc Long Tú thở dài nói tiếp:

- Ài! May mắn bọn người Lôi gia kia không để mắt đến lương thực bằng không chúng ta chỉ sợ ngay cả nông binh đều tuyển không được.

- Đều là Lôi gia khốn nạn! Làm cái gì chế độ quân đội thường trực, nhưng lại biến đãi ngộ thành cao như thế khiến cho hiện tại cả bán đảo Phi Ba đều học chiêu này. Bằng không tất cả mọi người dựa vào nông binh chiến đấu, hai ngàn quân thường trực của gia tộc ta còn sợ bọn cường hào này?

Sơn Mộc Long Chính tức giận nói.

- Đại ca, hiện tại không phải lúc nói chuyện này. Bọn cường hào ở bên dưới rục rịch nổi loạn, mà thám tử cũng báo cáo quân Lôi gia mấy tháng vừa rồi yên tĩnh bắt đầu điều động. Xem bọn họ tập kết bốn phía biên giới là có thể khẳng định chuẩn bị thừa dịp đúng thời cơ hai nước lớn lơ là cảnh giác mà thu thập những thế lực bên cạnh như chúng ta.

Sơn Mộc Long Tú nhắc nhở nói.

- Ài! Ta biết điều đó, không nghĩ tới chuyện mà những thế lực gần Lôi gia như chúng ta lo lắng cuối cùng cũng xảy ra. Trước kia còn có hai nước lớn áp chế, người nào ló đầu ra trước là bị diệt. Nhưng hiện tại đế quốc nội loạn, liên minh còn bận chiếm ưu thế, không có ai áp chế, vậy những chư hầu ở ngoài rìa chúng ta còn không nhanh chóng thôn tính thật nhiều a.

- Nhà khác ta không rõ lắm, nhưng tình cảnh hiện tại của chúng ta làm sao có thể ngăn cản công kích của Lôi gia. Mẹ nó, quân thường trực vượt quá năm vạn, điều này còn làm cho những chư hầu nhỏ chúng ta đánh cái rắm à! Nhiều người như vậy còn nuôi được. Mẹ kiếp! Lôi gia thật sự là giàu một cách biến thái!

Nói đến câu cuối, Sơn Mộc Long Chính lại nôn nóng hẳn lên.

- Đại ca, không biết ngươi có nhận ra không? Lôi gia bốn phía điều động binh mã hành động chẳng kiêng nể gì, những cường hào này không có khả năng không biết. Hơn nữa bọn họ đã từng bị Lôi gia cướp thì cũng không có khả năng không biết sức mạnh quân đội Lôi gia.

- Nếu như vậy, vì sao bọn họ còn không e dè xâm chiếm thổ địa? Họ không biết nếu là Lôi gia tiến đến những thổ địa này đều thành của Lôi gia sao?

Sơn Mộc Long Chính trầm ngâm một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Bọn họ sẽ không ngu ngốc làm chuyện không có ích, bọn họ nhất định có nắm chắc giữ được thạch cao, nên mới không tiếc phí tổn phung phí tuyển mộ quân đội chiến đấu như vậy.

- Chẳng lẽ bọn họ chuẩn bị nhìn thấy Lôi gia vào tới liền đầu hàng để bảo đảm lãnh địa của mình?

Nhưng sau khi nói xong Sơn Mộc Long Chính liền tự bác bỏ:

- Lôi gia không có khả năng cho phép bọn họ phân chia hết thạch cao trong thành Thanh Thủy!

Phải biết rằng những cường hào này hiện tại chiếm gần tám mươi phần trăm thạch cao của thành Thanh Thủy. Sau khi những cường hào này đầu hàng người thắng lại chỉ có được hai mươi phần trăm thạch cao, ai cũng sẽ không đồng ý.

- Ta nghĩ bọn họ sẽ dâng lên một nửa thạch cao để xin sự chấp thuận của Lôi gia đối với lãnh địa bọn họ. Phải biết là hiện tại thạch cao của bọn họ cao hơn trước ba bốn lần, đưa một nửa ra cũng là kiếm được gấp đôi.

Sơn Mộc Long Tú nói.

Sơn Mộc Long Chính vừa nghe liền lập tức mắng:

- Mẹ nó! Không ngờ lấy lãnh địa gia tộc Sơn Điền chúng ta đi bán? Mẹ kiếp! Cho các ngươi bán không bằng để ta bán! Long Tú, ngươi trước tiên lập tức đi thành Thanh Nguyệt yêu cầu thần phục Lôi gia gia chủ!

- Dạ

Trong mắt Sơn Mộc Long Tú hiện lên một tia vui mừng.

Chính mình đã sớm muốn đề nghị như thế, nhưng mình chỉ là kẻ dưới, làm sao dám nói ra. Hiện tại gia chủ nói vậy không cần phải lo lắng đề phòng như thế. Hắn đã sớm biết không thể chống lại Lôi gia, lãnh địa gia tộc sớm muộn cũng bị Lôi gia thâu tóm. Một khi đã như vậy, vậy thì làm giống như đại ca nói, nếu để cho bọn thủ hạ phản bội kia được lợi không bằng dùng để đổi lấy lợi ích cho nhà mình.

- Đại ca, chúng ta phải đưa ra điều kiện gì?

Sơn Mộc Long Tú vội hỏi, đây chính là chuyện liên quan đến ích lợi về sau của gia tộc Sơn Điền.

- Chúng ta dâng lên toàn bộ thành Thanh Thủy!

Lời nói của Sơn Mộc Long Chính khiến Sơn Mộc Long Tú mắt trợn tròn, dâng ra toàn bộ lãnh địa vậy gia tộc của mình ăn cái gì?

Nhìn bộ dáng của đệ đệ, Sơn Mộc Long Chính nở nụ cười:

- Ngây ngốc cái gì? Nếu chúng ta hành động nhanh, gia tộc Sơn điền chúng ta sẽ là chư hầu đầu tiên thần phục Lôi gia. Đến lúc đó chúng ta chính là lá cờ đầu, Lôi gia vì tạo tác dụng của người nêu lên tấm gương tuyệt đối sẽ không cho chúng ta chịu thiệt!

- Dạ! Chủ công sáng suốt!

Sơn Mộc Long Tú tâm phục khẩu phục bái phục ca ca mình.

Theo quân lệnh được truyền xuống, võ sĩ ở tại thành Thanh Nguyệt lập tức dẫn dắt gia thần ở trên phố mua sắm trang bị.

Dựa theo tập tục trên bán đảo Phi Ba, binh lính của ai người đó có trách nhiệm về tiền lương, trang bị. Nhưng bọn họ là võ sĩ không phải là binh lính, cho nên vũ khí để đi chiến đấu phải tự mình bỏ tiền ra.

Tại sao có tập tục quái dị này, là bởi vì võ sĩ cho rằng quân chủ thưởng cho mình vật phẩm thuộc loại binh khí thì vũ khí như vậy là võ sĩ dùng để khoe ra với người ngoài mình được quân chủ tín nhiệm, hơn nữa là vật dùng để truyền lại đời sau.

Tuy rằng có thể lấy ra giết địch, nhưng làm hỏng chính là vô lễ rất lớn, cho nên lúc võ sĩ tới chiến trường đều chuẩn bị vũ khí khác.

Tiểu Dã Tam Lang là võ sĩ Lôi gia, giờ phút này hắn đang tinh tế vuốt ve khảm đao trong tay. Tuy rằng hắn không rõ ràng lắm làm cách nào phân biệt rõ phẩm chất vũ khí nhưng vẫn có thể nhận ra cái binh khí trong tay này cùng với những thanh đao trước kia mình từng có khác nhau lớn thế nào. Quả thật là trân châu so với nhẫn cỏ a!

- Chủ công. Đao tốt như vậy để cho thần sử dụng thật sự là quá lãng phí. Lại nói vũ khí tốt như vậy khẳng định giá rất cao, chủ công thật sự không cần trang bị cho thần binh khí như vậy!

Một thanh âm đánh thức Tiểu Dã Tam Lang, vừa nhìn thì ra năm gia thần bộ dạng kích động khuyên nhủ hắn.

Năm gia thần này là sau khi Tiểu Dã Tam Lang trở thành Kỳ Đội tuyển mộ mười ngày trước.

Tiểu Dã Tam Lang đối với năm gia thần này phi thường hài lòng bởi vì mỗi người tố chất không sai tuyệt đối là dũng sĩ có thể làm nên chuyện.

Không cần kỳ quái tại sao sẽ có nhiều người ưu tú như vậy đi nương nhờ một võ sĩ Kỳ Đội nho nhỏ như hắn. Đãi ngộ cao của Lôi gia truyền khắp thiên hạ, những võ sĩ tự do không được tuyển vào quân thường trực đầy khắp đồi núi, cho nên nếu cấp thấp nhất Kỳ Đinh chỉ cần nguyện ý bớt ăn bớt tiêu thì cũng có thể tuyển mộ một hai gia thần.

Những võ sĩ tự do này không biết là nghèo quá hay là hy vọng từ đây leo lên giai cấp võ sĩ, cho dù ngay cả chỉ cần bao ăn bao ở, không phát lương đều bằng lòng làm gia thần.

Có điều những võ sĩ cấp thấp dưới Kỳ Đầu đều là cơ sở lực chiến đấu quân thường thực, cần phải đợi lâu dài ở trong doanh trại, cho dù muốn tuyển võ sĩ cũng không có thời gian cùng với nơi chốn để thu xếp cho gia thần. Chỉ có những võ sĩ cấp bậc sĩ quan từ Kỳ Đội trở lên mới có thể rời đi doanh trại để tuyển gia thần.

Lại nói chính mình đã ước lượng khả năng của mình mới tuyển năm gia thần. Một số người có chút điên cuồng có thể trực tiếp mang theo gia thần đi tấn công hương trấn, đương nhiên những người đó ít nhất phải là Thị Tướng trở lên.

Căn cứ vào ngành nào đó truyền ra, tấn công chư hầu khác cũng không phải ra binh thường trực, trực tiếp phái những gia thần lệ thuộc trực tiếp Kỳ Đội của Lôi gia trở lên là được. Chỉ cần mấy trăm tên võ sĩ Kỳ Đội trở lên có thể thành lập một quân đội ba, bốn vạn gia thần.

Lời này tuy có chút khoa trương, nhưng là cũng không quá. Theo hắn biết, trong nhà một đại nhân cấp bậc Đại tướng nào đó, chỉ tuyển khoảng hơn năm trăm gia thần, thật khôgn biết vị đại nhân này bình thường chi tiêu thế nào. Cho nên đội quân ba, bốn vạn gia thần là không có nhưng hơn hai vạn quả thật là có.

Vào thời điểm hiện tại, khẳng định có rất nhiều võ sĩ thăng chức Kỳ Đội đang thu hút gia thần đây, cũng khẳng định có rất nhiều võ sĩ vội vàng bồi dưỡng cảm tình giống như mình. Không thấy quán rượu rất đông khách hơn nhiều sao? Đương nhiên, tin tưởng rằng còn có càng nhiều người giống mình đưa gia thần mang tới tiệm binh khí lựa chọn vũ khí.

Trên bán đảo Phi Ba, quan hệ quân chủ cùng hạ thần có điểm quái dị so với nơi khác.

Vào lúc quân chủ thế lực mỏng manh, hạ thần toàn lực trung thành và tận tâm giúp đỡ quân chủ, mục tiêu theo đuổi của hạ thần là vì quân chủ mà chết. Nhưng khi quân chủ lớn mạnh, hạ thần tự có được lãnh địa cùng gia thần, vậy quan hệ quân thần trở nên đề phòng lẫn nhau. Nếu thủ đoạn quân chủ không đủ lợi hại hoặc là có vẻ yếu đuối, hạ thần chẳng những sẽ chuyển sang thần phục người khác thậm chí sẽ mưu phản.

Kỳ thật bán đảo Phi Ba xuất hiện hai loại quan hệ cực đoan quân - thần này cũng không kỳ quái. Tuy rằng địa phương khác chỉ có quân chủ cùng quyền thần mới có quan hệ như thế, nhưng ở vào tình thế hai nước lớn như hổ rình mồi, mỗi một gia thần có lãnh địa đều là mục tiêu mà hai nước lớn muốn lôi kéo chia rẽ. Một khi bị hai nước lớn de dọa cám dỗ, không có dã tâm cũng biến thành có dã tâm.

Bất kỳ ai thấy thuộc hạ của mình lo lắng thay mình đề sẽ rất vui mừng, nhưng bởi vì để tăng thêm quan hệ và sức chiến đấu, cho nên Tiểu Dã Tam Lang vẫn lắc đầu cười nói:

- Không sao, mấy thanh binh khí này không tính là cái gì, chủ công ngươi còn mua được, hơn nữa các ngươi có được vũ khí tốt càng có thể thay gia tộc Tiểu Dã ta tạo nên sự nghiệp.

Nói đến tên của gia tộc mình, Tiểu Dã Tam Lang không kìm nổi dâng lên một cỗ hào khí, ai có thể nghĩ đến hơn một năm trước mình chỉ là một tên thổ phỉ không có họ giống như chuột qua đường?

Đương nhiên, xuất thân này là Tiểu Dã Tam Lang sẽ không thừa nhận, hơn nữa tất cả võ sĩ xuất thân thổ phỉ của Lôi gia cũng sẽ không thừa nhận.

Bọn họ đối ngoại thống nhất một lời là: chính mình xuất thân là phổ đại gia thần của Lôi gia, toàn bộ gia tộc trung thành cho Lôi gia đã dài đến trăm năm. Cách nói này ở trong lãnh địa Lôi gia là được vạn dân công nhân, về phần ngoài lãnh địa Lôi gia có ý kiến gì, vậy không phải võ sĩ Lôi gia quan tâm.

Nghĩ vậy, Tiểu Dã Tam Lang nói to:

- Ông chủ, mang cho ta mười lăm thanh khảm đao tiêu chuẩn như này.

Trong năm gia thần, một người có vẻ khôn khéo thân mình mặc dù gầy nhưng cơ bắp lại rắn chắc khuyên nhủ:

- Chủ công, trên chiến trường có thể đoạt được để thay đổi, mỗi người hai thanh là được, không cần phải lãng phí như thế.

Tiểu Dã Tam Lang suy nghĩ một chút cười nói:

- Ừ! Quả đúng vậy! Thứ Điền, ngươi đã cẩn thận như vậy, tiền chi tiêu gia tộc ta vậy giao cho ngươi quản lý.

Đối với việc mình tùy ý cho gia thần nhiệm vụ, Tiểu Dã Tam Lang thật không để trong lòng. Chính mình một phần lương năm và lương tháng, nhà cũng là một cái đình viện nhỏ, vợ cùng người hầu đều không có, những chuyện phiền toái này tùy tiện ai quản cũng được. Dù sao học chủ công chọn lựa nhân tài như vậy, làm không tốt thì đổi người.

Hơn nữa như thế cũng có thể phân biệt rõ ai mới là người có tài thật, nếu có thể phát hiện một người tài để cử lên, vậy là lập công lớn, phần thưởng hậu hĩnh liền lập tức rơi xuống đầu mình.

Gia thần Thứ Điền vẻ mặt vui mừng lập tức quỳ xuống cảm ơn, bốn gia thần khác thì vẻ mặt buồn phiền, thèm muốn vùng với đố kỵ. Chỉ bằng điều này, Thứ Điền chẳng khác nào là gia thần cao nhất trong gia tộc Tiểu Dã.

- Vị đại nhân này, mỗi thanh khảm đao giá một quán, tất cả mười quán.

Ông chủ tiệm trang bị vẻ tươi cười xoa xoa tay.

Năm gia thần lập tức trợn mắt thật lớn, khảm đao tốt như vậy giá một quán tiền? Sao lại rẻ như vậy? Phải biết rằng đây là đao tiêu chuẩn mà võ sĩ mang theo, ở bên ngoài không có mười quán căn bản mua không được.

Tiểu Dã Tam Lang đương nhiên biết thuộc hạ tại sao lại có bộ dạng này, một bên đưa một kim lôi tệ cho ông chủ, một bên giải thích:

- Đây là ưu đãi võ sĩ Lôi gia mới có, bởi vì những vũ khí trang bị hình thức này đều là Lôi gia sản xuất, cho nên mới chỉ lấy tiền nguyên liệu. Đương nhiên mua sắm loại vũ khí khác thì không có ưu đãi như vậy.

Năm gia thần lại tròn mắt ngạc nhiên, thế này khác gì vì gia chủ miễn phí tặng trang bị vũ khí cho võ sĩ gia thần cấp dưới, chẳng lẽ Lôi gia thật sự có tiền tới mức này?

Lúc mang vũ khí ra khỏi cửa, Tiểu Dã Tam Lang đột nhiên vỗ đầu nói:

- Thiếu chút nữa quên, Thứ Điền, năm người các ngươi đi kho lúa ở đường phía đông vận chuyển lương năm của ta về nhà. Đây là thư lĩnh lương.

Nói xong hắn đưa qua một tờ giấy.

Nhiều việc thì lập nhiều công lao, đây là lính mới khát vọng nhất, cho nên năm người Thứ Điền lập tức nhận tờ giấy hưng phấn rời đi.

Nhìn bóng dáng gia thần, Tiểu Dã Tam Lang đắc ý nở nụ cười. Đây chính là thủ đoạn học được từ thủ trưởng, khiến cho gia thần trực tiếp có thể hiểu được lương bổng của chủ công có bao nhiêu, có thể làm cho gia thần tràn ngập tin tưởng đối với chủ công. Nghĩ tới ngày mình lĩnh về gạo trắng cao như ngọn núi nhỏ, tâm tình kích động có thể biết rõ.

Đương nhiên, loại phương pháp này cấp trên cũng đồng ý, bởi vì qua miệng những gia thần đến từ bốn phương tám hướng, có thể tuyên truyền khắp thiên hạ: võ sĩ Lôi gia có được đại ngộ mà những võ sĩ chư hầu khác không thể bằng được, do đó hấp dẫn càng nhiều người tài đến gia nhập.

Nói như vậy, những gia thần không có lãnh địa dưới trướng các chư hầu nếu không có lương bổng thì có tiền bổng, rất ít người có được hai loại bổng lộc. Mà những người có lãnh địa, hoàn toàn có thể tự nuôi mình, gia chủ sau khi ban cho lãnh địa sẽ không cấp cho bổng lộc gì nữa.

Làm sao giống như Lôi gia, tất cả những gia thần lệ thuộc trực tiếp đều là lương bổng cùng tiền bổng, hơn nữa tiền bổng là từng tháng được lĩnh, không giống lương bổng là một năm lĩnh.

Nói cách khác, võ sĩ Kỳ Đội Lôi gia một năm có thể nhận được hai mươi thạch gạo trắng cùng sáu mươi quán tiền, tương đương với đãi ngộ của một ít võ sĩ trung tầng của chư hầu. Tuy rằng sau khi được ban cho lãnh địa còn có thể nhận được bổng lộc, nhưng những lãnh địa thạch cao được ban cho gia tộc cũng không phải dễ dàng có thể đạt được.

Đương nhiên, đối với những nhà có dã tâm, chế độ Lôi gia cũng không phải được lòng như vậy. Bởi vì nguyên nhân sau khi được lãnh địa còn được lĩnh bổng lộc, cho nên cách nói một khi có được lãnh địa chẳng khác nào nửa chư hầu ở Lôi gia biến mất. Chuyện này khiến cho những người muốn đạt được lãnh địa rồi nhân cơ hội độc lập mất đi lý do chính đáng.

Lúc này chỉ có ở bên trong thành Thanh Nguyệt vẫn duy trì không khí yên lặng, bởi vì lệnh khuếch trương khiến cho toàn thành không ngừng bận rộn. Người hiện tại là gia chủ Lôi gia, giờ phút này đang tựa vào một gốc cây lớn trong sân, nửa dựa vào con Hắc Lang quỳ trên mặt đất híp mắt ngẫu nhiên vẫy cái đuôi, vẻ mặt thản nhiên đọc sách.

Tương Văn đã đổi thành đầu mục thiếp thân thị vệ, ở bên cạnh đang mềm mại quạt mát cho Khang Tư, có điều sự chú ý của nàng hiện giờ không ở trên người Khang Tư ngược lại thường nhìn tình hình xung quanh.

Ở góc tường hành lang xung quanh gốc cây, có thể nhìn thấy có khoảng mười người thị vệ dù ngày rất nóng cũng võ trang hạng nặng nắm chuôi đao, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, toàn phương vị bảo vệ nơi này.

Nhìn thuộc hạ không chịu thua kém, Tương Văn vừa lòng cười cười. Nhìn những người mồ hôi ướt đẫm nàng không phải không có lòng trắc ẩn, chỉ là những hộ vệ này đến giờ tự nhiên sẽ có một đám khác đến thay, chuyện nhỏ này căn bản không cần đầu mục như nàng đi phụ trách.

Ở cách Khang Tư không xa, trong một chòi nghỉ mát xinh đẹp được xây dựng trong ao sen mười mấy người hầu gái xinh đẹp đang như những con bướm bay múa hầu hạ ba người con gái. Tuy nói là hầu hạ ba người, nhưng đại đa số hầu gái đều bị một người đẹp tóc hồng sai khiến chạy xung quanh, hai người con gái khác ở một bên lẳng lặng đọc sách ngẫu nhiên mới nhỏ giọng nói với nhau vài câu.

Nhìn đến đây, Tương Văn hơi nhíu lông mày muốn nói gì, nhưng nhìn xuống Khang Tư lại khe khẽ thở dài trong lòng không nói gì, tiếp tục công tác quạt mát của mình.

152. Chương 152: Chuyện Nhà Chuyện Nước.

Khang Tư đang đọc sách dường như nghe được tiếng thở dài trong lòng Tương Văn, khóe miệng nở nụ cười, hỏi:

- Sao vậy? Có tâm sự à?

- Ái! Đại nhân! Cướp đoạt quyền lãnh thổ thạch cao của ngài có thể sẽ mang tới phiền toái hay không? Dù sao lúc trước là ngài tự mình sắc phong, như vậy mâu thuẫn đối với danh tiếng của ngài không được tốt lắm?

Tương Văn cố ý chuyển chú ý trong lòng tới việc chính trị.

- Lúc trước ta sắc phong chỉ là thạch cao, cũng không phải lãnh địa, xem thư sắc phong của bọn họ là biết, mặt trên chỉ viết số lượng thạch cao, hoàn toàn không có viết đất đai lãnh địa của họ.

Khang Tư thoáng nở nụ cười tiếp theo thở dài nói:

- Kỳ thật lúc trước ta cũng không để ý chuyện thành Thanh Nguyệt, còn thật sự định sắc phong lãnh địa cho họ. Có điều lúc đó Áo Khắc Đức nhắc nhở ta: ngay cả tiểu binh đều có thạch cao, toàn bộ thành Thanh Nguyệt sẽ bị chia cắt không còn. Bởi vì tại thời điểm thần hạ ở dưới không có phạm tội mưu nghịch thì quân chủ không thể làm gì được lãnh địa của họ. Như vậy sẽ rất bất lợi cho việc tiến hành xây dựng phát triển.

- Còn có một điểm nữa là vừa vào quân đội có thể đạt được thạch cao, loại mà cư dân bán đảo Phi Ba theo đuổi cả đời, một khi tràn lan ra không có cân bằng như vậy sẽ mất đi sức hấp dẫn. Hơn nữa căn cứ theo định luật buôn bán, hàng hóa càng nhiều càng không đáng giá, mà hàng hóa một khi không đáng giá như thế sẽ bị giảm giá trị. Giống như việc thu mua trọng thần, chư hầu khác dùng một ngàn thạch có thể mua chuộc đối phương, mà Lôi gia lại cần đến một vạn thạch để mua chuộc.

- Cho nên ngài liền nghe theo?

Tương Văn hỏi.

- Xem như thế đi, quân chủ đối với việc ban thưởng cho gia thần giống như việc buôn bán, ban cho nhiều quá có vẻ không có giá trị.

Khang Tư gật gật đầu.

- Ái chà! Giống như rất ít cũng không được? Nếu thực không có mấy người nhận được lãnh địa, gia thần sẽ nghĩ quân chủ khắt khe thiếu tình cảm. Hơn nữa hiện tại đám thổ hào ngược lại có thể có được lãnh địa, trong nhiều gia thần trực hệ vì ngài vào sống ra chết lại chỉ có hai gia tộc Cung Tá và Ni Nhĩ mới có lãnh địa, chỉ sợ sẽ dẫn tới biến loạn.

Tương Văn nhắc nhở nói.

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Ừ! Uy Kiệt đã sớm báo cáo qua, cấp dưới tiếng oán giận nổi lên khắp nơi, nếu không phải bọn họ xuất thân là thổ phỉ có bổng lộc hàng năm và lương tháng hấp dẫn đại bộ phận ánh mắt, chỉ sợ sớm đã mưu đồ gây rối. Cho nên ta nghĩ lần này khuếch trương sẽ từ gia thần tự phụ trách chiến đấu, rồi từ công lao mà sắc phong. Như vậy tin tưởng bọn họ sẽ không còn ý kiến gì.

Tương Văn có chút lo lắng nói:

- Đại nhân! Quyền quản lý việc chính trị ngài đều phân cho các thừa hành, hiện tại lại phân quyền cầm quân ra, chỉ sợ...

- Binh quyền cũng không có phân ra, lần này mở rộng chiến tranh, chiến binh chỉ phụ trách dã chiến, những cái khác hoàn toàn do gia thần tự giải quyết. Ta cũng mặc kệ bọn họ là một mình hay là kết hợp lại, dù sao chỉ dựa theo công phá thành trì để xác nhận công lao.

Khang Tư nói.

- Hả? Đại nhân hạ mệnh lệnh như vậy khi nào?

Tương Văn rất là sững sờ, nàng không nghĩ tới Khang Tư có ý để cho những gia thần này tự mình đi tấn công thành trì, như vậy thương vong hẳn sẽ rất lớn, hơn nữa rõ ràng dựa vào quân thường trực mới có thể hành động. Cuối cùng vì nguyên nhân gì khiến cho đại nhân quyết định làm ra chuyện phiền toái này?

Nhìn thấy thần sắc của Tương Văn, Khang Tư giải thích nói:

- Là Áo Kha Nhĩ đề nghị, hắn nói như vậy có thể để cho gia thần thể nghiệm đạt được công huân phải gian khổ đến mức nào, hơn nữa cũng có thể rèn luyện năng lực tác chiến của gia thần. Mặt khác họ cũng sẽ dốc sức thực hiện việc này, cũng có thể nói đây mới là tập tục của bán đảo Phi Ba nhiều năm qua. Thấy bọn họ đều nguyện ý như thế, ta cũng đã đồng ý.

Vừa nghe là Áo Kha Nhĩ đề nghị, Tương Văn lập tức bĩu môi nói:

- Đại nhân! Ta xem đây là Nhị gia suy nghĩ cho chính mình. Vứa đến nơi đây, ngài liền trực tiếp phong hắn làm Đại tướng, gia thần phía dưới thật ra đều không phục hắn. Hắn đã sớm nén nhịn một bụng khí tức,

chuẩn bị kiến lập công huân để nhân tâm phía dưới khẩu phục tâm phục đó. Phải biết rằng nếu không phải Đại tướng hắn không có lãnh địa, chỉ sợ đám gia thần đã sớm xem hắn là cừu địch rồi.

Đối với lời này, Khang Tư chỉ cười cười không có phụ họa theo.

Lúc trước sau khi đến thành Thanh Nguyệt, Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng trực tiếp được phong làm Đại tướng, Khang Tư cũng không dám phong cho bọn họ cao hơn bốn đại thừa hành, dù sao bọn họ là người mới đến.

Nhưng lại không nghĩ rằng, ở đại lục chuyện đề bạt thân tín của mình như vậy hoàn toàn hợp tình hợp lý, nhưng ở đây lại lập tức dẫn tới gia thần dị nghị.

Tại trên bán đảo Phi Ba chú ý nhất là huyết thống, nếu sắc phong chính là thân huynh đệ của Khang Tư, đám gia thần ngay cả trung tiện cũng sẽ không phóng một cái. Nhưng hiện tại chỉ là anh em kết nghĩa cùng cấp với quân thần, dựa vào cái gì một chút công lao cũng không có liền chiếm địa vị cao? Đám gia thần cũng không phục.

Có điều đám gia thần chỉ nói nhỏ với nhau ở phía dưới, cũng không dám thật sự có ý kiến với Khang Tư.

Nhưng sự tình cũng thực quái dị, chỉ có Lai Nhĩ Ôn Chí tên gia thần của An Tái Kháng rất nhanh liền đạt được sự tán thành của đám gia thần, càng chấp nhận An Tái Kháng làm cấp trên Thừa hành thương nghiệp.

Mà trong nháy mắt Áo Kha Nhĩ đều biết rõ mấy trăm gia thần, lại gặp phải cảnh ngộ toàn bộ gia thần đều đối đãi lạnh lùng với hắn, nếu không nhờ mấy lần hành động cướp bóc thu hoạch thành công, chỉ sợ sớm đã bị buộc tội rồi.

Nghĩ vậy chút, Khang Tư cũng thấy khó hiểu.

Sau khi được sắc phong, An Tái Kháng mời kéo chung quanh tiệc tùng rượu thịt, không đến vài ngày đã như người thân thiết cùng đám gia thần.

Trong khi đó Áo Kha Nhĩ cũng hành động như thế, thậm chí vứt bỏ kiểu cách quý tộc cùng đám gia thần nói cười giỡn hớt, nhưng chỉ có không tới mấy gia thần nhìn hắn thuận mắt, nếu không phải địa vị hắn gần như bốn đại thừa hành, chỉ sợ ngay cả khách nhân đều mời không tới mấy ngươi.

Gia thần sao có phản ứng như vậy, có lẽ là vì An Tái Kháng thuộc về hệ thống nội chính, đặc biệt quản lý tiền bạc, thuộc loại đối tượng để gia thần nịnh bợ; mà Áo Kha Nhĩ thuộc vào hệ thống quân đội, là người bị đám gia thần xem như kẻ địch để tranh đoạt thực quyền trong nhà, cho nên mới căm thù như thế.

Nói đến thật đúng là kỳ quái, chư hầu trên bán đảo Phi Ba đều là lấy gia thần làm trụ cột, mấy đại gia thần liền chia cắt thực lực của chư hầu làm cho rối loạn lung tung. Chuyện kẻ bề tôi có thế lực chèn ép vua căn bản là quen tay trở thành thói quen.

Chẳng lẽ đám gia thần này nghĩ có thể chia cắt thực quyền của Lôi gia?

Nghĩ vậy, Khang Tư không khỏi cười cười.

- Đại nhân! Ngài muốn đi quản quản sao?

Tương Văn nhẹ nhàng kéo ống tay áo Khang Tư, chỉ vào nhà nghĩ bên hồ nước xa xa nói.

Nghe nói như thế, Khang Tư không khỏi sửng sốt, quản cái gì?

Thuận mắt nhìn lại, phát hiện trong đình nữ nhân tóc đỏ đang chỉ chỏ răn dạy cái gì cho hai thiếu nữ có vẻ như là thị nữ đang quỳ trước mặt nàng, mà giống như nữ nhân tóc đỏ đó đang khuyên can cái gì.

Thấy một màn như vậy, Khang Tư nhướng mày, đang muốn đứng dậy, thì thị nữ đã được cho lui ra, trong nhà nghĩ mát chỉ còn lại có ba nữ nhân. Nhìn thấy vậy Khang Tư cũng không có ý định lên đó nên tiếp tục ngồi xuống.

- Đại nhân! Âu Khắc đại thúc cũng thật sự là rất vội vàng, vừa thấy đối phương là mỹ nữ, hơn nữa thân phận cao quý, lập tức bất kể đến thân phận mời các nàng ở lại, ngay cả tính cách đối phương như thế nào cũng không biết, đã chuẩn bị... Hừ! Thật là.

Tương Văn bĩu môi nói.

Khang Tư cười cười:

- Không sao! Nói thế nào cũng là Công chúa và Đại thần quan ở quốc gia cũ của ta, hơn nữa trước kia cũng tận tình chiếu cố ta, hiện tại để cho ta chăm sóc các nàng cũng là chuyện phải làm.

Nghe Khang Tư nói như vậy, Tương Văn chỉ có thể câm miệng, không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc gặp mặt Công chúa và Đại thần quan.

Cuối cùng Khang Tư rời khỏi chiếc thuyền này. Sau khi thoát khỏi truy kích của kỵ binh mọi người để lộ cảm xúc mừng vui mãnh liệt, tất cả mọi người đều ổn định lại tâm tình, mà trên bè gỗ được kéo theo thuyền, mọi người đều lo lắng nhìn mặt biển, kỳ vọng Khang Tư sớm chuyển bọn họ lên thuyền như lời hứa, dù sao trên bè gỗ này cũng không phải là chỗ tốt có thể chịu đựng nhiều ngày.

Mà người trên thuyền thì thoải mái bắt đầu bàn tán bán đảo Phi Ba là loại địa phương thế nào, bởi vì mục đích ra khơi đã được báo trước, cho nên mọi người tuy rằng kỳ quái Khang Tư là sĩ quan quân đế quốc như thế nào lại có lãnh địa ở ngoại quốc, nhưng cũng không quan tâm nhiều lắm, ngược lại còn thấy mình may mắn không trở thành hải dân lấy thuyền làm nhà.

Không biết lênh đênh trên biển bao lâu, có người cảm thấy chỉ trong chốc lát, cũng có người cảm thấy qua thời gian quá lâu, chợt nghe trên đài quan sát vọng xuống một tiếng hô to:

- Phía trước có thuyền truyền đến tín hiệu cờ, nói phía trước đã sắp tiếp cận đội thuyền bên ta! Là đội thuyền tới đón chúng ta!

Mọi người biết, chính mình rốt cục không cần chen chúc chật chội nữa, lập tức tiếng hoan hô rung trời.

Khi Khang Tư đứng ở mạn thuyền nhìn mấy trăm chiếc thuyền trên mặt biển, trong đó có hai chiếc thuyền kích cỡ thật lớn, hắn không khỏi sửng sốt, quay đầu hỏi Uy Kiệt:

- Không phải nói chỉ có một chiếc thuyền lớn sao? Như thế nào biến thành hai chiếc? Chẳng lẽ thành Thanh Nguyệt nhanh như vậy đã mua được một chiếc à?

An Tái Kháng vẻ mặt nghi hoặc xen mồm nói:

- Không có khả năng, thương thuyền cấp Khôi Kiều không có đăng ký thương đoàn của cảng Khôi Kiều là không thể mua được.

An Tái Kháng cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc là thương đoàn nào cũng chạy đến đây? Hơn nữa không ngờ cũng giống như thương thuyền của mình treo cờ thành Thanh Nguyệt, chẳng lẽ đối phương định tranh cướp miếng ăn với mình sao?

Có điều An Tái Kháng lập tức nở nụ cười, đại ca mình là chủ nhân thành Thanh Nguyệt, hơn nữa chính mình còn phụ trách vận hành kinh tế ở thành Thanh Nguyệt. Khắp thành Thanh Nguyệt có thương nhân nào dám tranh với mình chứ, quả đúng là khéo lo trời sập.

Giờ phút này Uy Kiệt mới có cơ hội đáp lời cũng lắc đầu nói:

- Đại nhân! Đại bộ phận lực lượng tình báo chúng ta tập trung ở phương diện quân sự, tình báo đặt trên mặt buôn bán cũng không mạnh lắm. Tuy nhiên, nếu có thuyền chiến xuất hiện, bọn họ khẳng định phải chú ý. Hiện tại thuộc hạ cũng không có nhận được tin tức gì, chứng tỏ chiếc thuyền biển lớn này không có nguy hiểm.

- Ồ! Nếu như vậy, cứ mặc kệ chuyện gì xảy ra, đối phương nếu nguyện ý giúp chở người, chúng ta phải đi nói lời cảm tạ một phen.

Khang Tư cười nói.

Người như vậy là thường tình, tất cả mọi người gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, mặc kệ đối phương là vì cưỡng bức hay lợi dụ vẫn là có tình trợ giúp, chủ nhà mình phải tới nói lời cảm tạ, đây chính là vấn đề lễ tiết đối nhân xử thế.

Hai chiếc thuyền dần hiện rõ trước mắt, trên mạn một chiếc thuyền lớn trong đó, Tiểu Cầm đang lộ vẻ nôn nóng nhón chân nhìn.

Ngả Lệ Ti nhìn thấy thần sắc Tiểu Cầm, nàng nhíu mày, sau đó cũng làm ra vẻ mặt nôn nóng nhìn ra xa, hơn nữa còn lo lắng nói:

- An Tái Kháng như thế nào còn không xuất hiện chứ? Sẽ không có chuyện gì chứ? Cầu thần phù hộ cho hắn.

Nói xong liền lộ dáng vẻ thành tâm cầu nguyện.

Tiểu Cầm thật không phát hiện có cái gì không đúng, cũng tiếp theo cầu nguyện.

Bên cạnh Y Ti Na thở dài, tuy rằng nàng cũng không nghĩ người bạn tốt của mình thật là bất kham như thế. Nhưng không biết vì sao, trong lòng nàng lại cảm thấy lời nói và việc làm của Ngả Lệ Ti thực rất giả dối.

Tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng để tránh cho Tiểu Cầm đơn thuần phát hiện không đúng, Y Ti Na vẫn chuyển hướng đề tài:

- Không biết An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí vì cái gì xem trọng lĩnh chủ thành Thanh Nguyệt như vậy chứ? Lại phát đến mệnh lệnh bảo bốc hàng xuống để thuyền không đi trợ giúp chở người, dường như thành Thanh Nguyệt cũng không có đặc sản gì mà?

Ngả Lệ Ti các nàng vừa đến bến cảng thành Thanh Nguyệt, đã bị nhân viên của An Tái Kháng lưu lại bến cảng phát hiện, dù sao bọn họ chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra xuất xứ của đội thuyền tới.

Nhưng Ngả Lệ Ti cũng không có từ miệng đám hạ nhân đó, biết được tin tức đặc biệt gì của mọi người. Chỉ biết An Tái Kháng đi bái kiến một đại nhân vật nào đó, vốn đang định đi theo nhưng nơi đó là đế quốc Áo Đặc Mạn, những người mình bất cứ lúc nào cũng có thể rước lấy phiền toái, lại nghĩ đến trước kia đã từng dẫn tới phiền toái, nên chỉ đành lẳng lặng chờ đợi ở bến cảng.

Hiện tại nhận được tin tức thuyền An Tái Kháng đang quay về tới, đợi ở bến cảng thời gian dài như vậy ba người muốn được thoáng khí, vì thế liền đi theo đội thuyền ra biển.

- Đừng thấy thành Thanh Nguyệt không có đặc sản gì, chỉ riêng vị trí địa lý của đế quốc Áo Đặc Mạn lân cận này có thể để nó kiếm một khoản tiền lớn, An Tái Kháng thật đúng là thông minh, biết cách tạo quan hệ tốt với nhân vật quyền thế địa phương đây.

Ngả Lệ Ti vẻ mặt đắc ý nói.

Trong lòng nàng biết Y Ti Na sẽ không hiểu rõ điểm ấy, cũng rất minh bạch Y Ti Na cố ý nói sang chuyện khác, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng nàng đành phải cố ý bày ra cái bộ dáng mê trai để đè ép thị nữ Tiểu Cầm. Nhìn thấy thần sắc Tiểu Cầm đỏ bừng bộ dáng muốn nói lại không dám nói, Ngả Lệ Ti chua xót trong lòng.

Nếu không muốn nắm lấy gã An Tái Kháng tầm thường này làm người cứu mạng, bản thân mình cần phải bày ra bộ dáng mê muội này để tranh đoạt nam nhân với một thị nữ sao?

Ngả Lệ Ti không phải không biết An Tái Kháng không có tình ý với mình, thậm chí còn tỏ ra bộ dáng chán ghét, chỉ có điều hắn nể mặt mũi Y Ti Na và Tiểu Cầm mới không so đo mà thôi.

Tuy rằng nàng căn bản không cần bày ra bộ dáng khiến người chán ghét như thế, dựa vào kiến thức của nàng cùng với nhiều năm tu dưỡng, hoàn toàn có thể dùng các loại tính cách và thủ đoạn để khiến An Tái Kháng yêu thích nàng.

Chỉ là, nàng đã sớm hiểu được chỉ dựa vào An Tái Kháng là không thể phục quốc, không có căn cơ nàng cũng không thể nhờ vả được quân lực của vị vua nào đó để phục quốc, nàng cũng không tin rằng vị vua nảo đó biết được nàng bơ vơ nghèo khổ, còn có thể lãng phí tiền tài binh lực để trợ giúp nàng. Nguồn:

Biết rõ như vậy nên nàng không như những nữ tử phong trần dùng thủ đoạn thấp hèn đê tiện, tất cả chỉ là vì không bị người ta vứt bỏ mà thôi, cũng không phải thật sự muốn truy cầu thứ gì.

Nghĩ đến An Tái Kháng thích Tiểu Cầm, cho nên nhìn mặt mũi Tiểu Cầm khẳng định sẽ chiếu cố Y Ti Na, thế nhưng mình thì sao đây? Bản thân mình cùng Tiểu Cầm, An Tái Kháng đều không có quan hệ gì, bọn họ vốn không có nghĩa vụ phải chiếu cố mình.

Còn Y Ti Na tuy rằng là bằng hữu của mình, nhưng nàng nguyện vì mộng tưởng phục quốc của mình mà nỗ lực sao? Không nói làm sao tìm được một nhân vật cường thế có thể thay bản thân xuất lực, chỉ cần rời khỏi chỗ dựa An Tái Kháng, nàng một nữ tử vô y vô dựa sẽ bị người ta nhốt vào trong lồng vàng, thậm chí vừa bỏ đi sẽ bị cường đoạt.

Nghĩ đến An Tái Kháng cùng Lại Nhĩ Ôn Chí đều xuất môn đi xa, thường thường có quyền quý cố ý tới cửa dò hỏi, nhìn dâm tiết trong ánh mắt bọn họ, liền biết rõ họ đang nghĩ gì.

Nếu như không phải mình mạnh mẽ đòi đi ra, đám quyền quý khẳng định sẽ nhân lúc chủ nhân thương hội An Tái Kháng này rời đi thời gian dài như thế, sẽ không chút lo lắng xông vào bên trong cường đoạt. Đừng nói hộ viện có tác dụng gì, chủ nhân không có mặt, hộ viện cùng lắm chỉ là hù dọa một chút đám lưu manh mà thôi.

Nếu như có thể trợ giúp phục quốc, vậy bản thân mình bị khi dễ cũng không tính, đáng tiếc đám quyền quý này tuyệt đối không có cái hứng thú kia, bọn họ cảm thấy hứng thú chỉ là dung mạo thân thể của mình mà thôi. Nghĩ đến đó, Ngả Lệ Ti âm thầm cắn răng, tuyệt đối không thể không công hy sinh bản thân được.

Tuy rằng Ngả Lệ Ti đã quyết định dùng thân phận của mình, dung mạo cùng thân thể đổi lấy hy vọng phục quốc, nhưng nàng vốn không nghĩ tới từ trong tiềm thức nàng lại cự tuyệt hành vi này.

Bằng không nàng sao lại không thông qua An Tái Kháng đi nhận thức quyền quý?

Bằng tiền vốn cùng năng lực của Ngả Lệ Ti, chỉ cần phô bày một chút thủ đoạn phong tình, khẳng định sẽ mê hoặc một đám quyền quý, sau đó lợi dụng đám quyền quý này nhận thức nhân vật càng cao tầng hơn, cuối cùng tiếp cận nhân vật trên đỉnh quyền thế ra sức câu dẫn mê hoặc, dù là không thể phục quốc cũng có thể thu được quyền thế nhất định.

Sở dĩ Ngả Lệ Ti ỷ lại vào An Tái Kháng, đó là bởi từ trong tiềm thức nàng cho rằng An Tái Kháng sẽ không thương tổn mình, đặc biệt biết An Tái Kháng thích Tiểu Cầm, vậy càng thêm an tâm.

Tuy rằng như vậy sẽ làm người ta chán ghét, chính mình cũng cảm thấy rất thấp hèn, nhưng cuối cùng cũng còn tốt hơn là câu dẫn quyền quý kia, bởi vì nếu một ngày, đám quyền quý này mạnh bạo, bản thân sẽ không cách nào phản kháng.

- Ông chủ các ngươi còn chưa tới sao?

Tiếng Tiểu Cầm hỏi thủy thủ đánh thức Ngả Lệ Ti đang chìm đắm trong tự tư của bản thân, nàng lập tức nghe được mấy thủy thủ này trả lời hết sức cung kính:

- Ông chủ sẽ lên thuyền cuối cùng, tin là không bao lâu sẽ tới, có cần tiểu nhân sớm thông tri hay không?

Tiểu Cầm đỏ mặt lắc đầu, tuy rằng Ngả Lệ Ti rất rõ ràng những thủy thủ này đều coi Tiểu Cầm như là bà chủ tương lai, dù sao tâm tư An Tái Kháng ai cũng biết rõ.

Mà bọn họ cũng đồng dạng coi mình thành một nữ tử hạ đẳng không biết xấu hổ, dựa thế quyền quý, nhưng Ngả Lệ Ti vẫn cố nén không vui trong lòng, một bộ dáng chủ mẫu cười duyên nói:

- Không cần, chúng ta tạo cho hắn một cái kinh hỷ.

Đám thủy thủ ra vẻ không nhìn thấy, tuy rằng nữ tử này so với bà chủ tương lai xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng không tự hiểu lấy mình. Trong ba người thì bà chủ tương lai có địa vị thấp nhất, tuy rằng không biết thân phận thật sự của ba nữ tử này, nhưng từ ngôn hành cử chỉ vẫn có thể phân biệt cao thấp giữa ba người.

Nghe nói nữ tử mỹ lệ phần lớn thời gian vẫn đeo khăn che mặt kia còn là tiểu thư của bà chủ tương lai, còn nữ hoa si này lại là đồng bạn của tiểu thư kia.

Nói cách khác, bà chủ tương lai đành phải nằm dưới nữ hoa si kia. Ngẫm lại thật đúng là đáng thương, chỉ là ông chủ của mình chưa từng lên tiếng, bản thân mình nho nhỏ còn có thể nói cái gì đây? Không còn cách nào chỉ là gật đầu biểu thị đã biết. Đương nhiên, là gật đầu với Tiểu Cầm.

Ngả Lệ Ti đương nhiên biết bản thân mình bị những hạ nhân này không nhìn, chỉ là nàng sẽ không phát giận với những thủy thủ này, như vậy chẳng những lãng phí khí lực, nhưng lại không có hiệu quả, cho nên chỉ thu liễm vẻ cười không lên tiếng mà thôi.

Còn Tiểu Cầm lại cúi đầu trốn ở phía sau Y Ti Na, khóe miệng hé ra một nụ cười rất nhỏ liền lập tức khôi phục thành bộ dáng thị nữ tiêu chuẩn.

Đừng nhìn nàng thoạt nhìn bình thường cứ như một cô dâu nhỏ bị khinh bỉ, nhưng cũng không phải nói nàng không có tâm kế gì, thế nào cũng là thiếp thân thị nữ của Đại thần quan Y Ti Na, tuy rằng quan hệ chủ tử chưa thấy qua có chuyện nào lục đục với nhau, nhưng năng lực đùa cợt thủ đoạn nhỏ vẫn là trời sinh đã có, hơn nữa trải qua nhiều năm kiến thức như vậy, năng lực cũng mạnh thêm một chút.

Hiện giờ nàng chính là mượn cử chỉ của thủy thủ chọc tức nho nhỏ Ngả Lệ Ti một chút, lúc này trong lòng đang vụng trộm cười thầm, nào có thể đi ra kiếm chuyện phiền nữa.

Y Ti Na không rõ thị nữ của mình cũng là một nhân vật tinh minh, thấy tràng diện xấu hổ, vội vã quét nhìn ngoài khơi, nói dời sang chuyện khác:

- Nhìn xem, kỳ hạm thuỷ quân thành Thanh Nguyệt lại chạy ở đằng trước, xem ra là nghênh tiếp một đại nhân vật gì đó? Bọn An Tái Kháng có khả năng đang ở cùng một đại nhân vật đấy.

Tiểu Cầm cùng Ngả Lệ Ti đều giương mắt nhìn ra ngoài, đằng xa xa, chiến thuyền cắm cờ Tổng trưởng thuỷ quân thành Thanh Nguyệt mang theo mấy chiếc chiếc thuyền, vội vã chạy tới con thuyền biển ở cuối cùng. Các nàng ở bến cảng thời gian lâu như vậy, sớm biết cờ hiệu Tổng trưởng thuỷ quân thành Thanh Nguyệt là bộ dạng nào.

- A, bọn họ đang dựa vào mạn thuyền, gì? Làm sao chỉ tiếp vài người? Khẳng định là đại nhân vật! Vừa rồi chiến thuyền còn không bày trận hình hộ vệ, hiện giờ lại bày ra!

Thủy thủ trên tháp cao vừa nhìn vừa la to.

Nghe nói như thế, Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na thoáng nhìn lẫn nhau, đều hiểu kỳ thuỷ quân thành Thanh Nguyệt tiếp đón đại nhân vật nào.

Các nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng phải đi tiếp đón An Tái Kháng, tuy rằng An Tái Kháng ra lệnh phái ra một con thuyền, tự mình cũng mượn danh An Tái Kháng lên thêm một con thuyền nữa, tổng cộng hai chiếc thuyền đi biển chầm chậm vận tải.

Thế nhưng, đội tàu thương nhân có thể phái ra hơn mười thuyền biển vận tải cũng không phải không có, đừng nói ở bán đảo Phi Ba đẳng cấp đặc biệt sâm nghiêm, dù là thương nhân quốc gia Liên minh Duy Nhĩ Đặc cũng không có khả năng cho thương nhân không có chức quan một đãi ngộ long trọng như vậy.

- Đại nhân, là thuộc hạ ngài tới tiếp đón ngài sao?

Bỉ Khố Đức tự ý vứt bỏ chức vị Tỉnh phủ trưởng đầu nhập vào Khang Tư, chỉ đoàn chiến thuyền xa xa nhanh chóng tới hỏi.

Áo Kha Nhĩ bên cạnh tuy rằng khinh thường tên Bỉ Khố Đức này thấy tình huống không đúng liền đầu nhập vào người khác, hơn nữa căn bản không hề cảm thấy không được tự nhiên chút nào, nhưng trên mặt hắn không có biểu lộ, ngược lại hăng hái bừng bừng nhìn lá cờ Lôi gia đặt trên mấy chiếc chiến thuyền xa xa, đang nhanh chóng tiếp cận nơi này. Nhìn lá cờ chữ Lôi đang đón gió bay phần phật, không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Hắn biết Khang Tư ở bán đảo Phi Ba chiếm cứ một khối địa bàn, hơn nữa khối địa bàn này còn là trong lúc Khang Tư ở lãnh địa Thiếu tá tĩnh dưỡng một năm mà tiến hành chiếm lĩnh, sẽ không khỏi bội phục năng lực của Khang Tư, lại bội phục Khang Tư lớn gan làm loạn.

Năng lực không cần phải nói nữa, hắn rất rõ ràng bán đảo Phi Ba quá nhiều thế lực, tính bài ngoại và cùng hung cực ác chính là đặc thù của bọn họ, hơn nữa mỗi thế lực đều là toàn quân giai binh, đồng thời còn có thể mời lính đánh thuê tác chiến.

Một chỗ như thế cũng bị Khang Tư dễ dàng cướp đoạt địa bàn một thế lực, nhưng còn có thể ngăn chặn các thế lực khác trả thù mà phát triển địa bàn, thật sự là kỳ tích.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy lợi hại, lúc đầu không phải mình bởi đủ loại vấn đề hơn nữa vật tư nghèo nàn và các nhân tố khác, đã sớm muốn đem mục tiêu tộc nhân quật khởi đặt ở bán đảo Phi Ba rồi, nào cần ở Đế quốc trốn đông tránh tây chứ.

Hiện giờ, trong cảnh nội Đế quốc còn ẩn giấu hơn mười vạn tộc nhân, chờ yên ổn xuống, nhất định phải kéo hết bọn họ lên bán đảo Phi Ba, đến lúc đó có những tộc nhân này duy trì, quyền phát ngôn của mình tuyệt đối có thể tăng mạnh.

Mà lớn gan làm loạn thì càng không cần phải nói, không có quốc gia nào sẽ đồng ý để sĩ quan dưới trướng mình một mình đi hải ngoại mở rộng lãnh địa tư nhân, đặc biệt Đế quốc tập quyền chủ quốc như vậy, hành vi như thế tuyệt đối sẽ phải diệt tộc.

Lẽ nào lúc đó Khang Tư đã biết Đế quốc sẽ nội loạn, không rảnh tới quản hắn? Không thì sao hắn dám làm chuyện phạm phải sẽ diệt tộc này?

Thế nhưng, nội loạn Đế quốc là do các loại mâu thuẫn đột nhiên bạo phát mà sinh ra, dù là người thực hành âm mưu cũng không dám xác nhận Đế quốc nhất định có thể biến thành quốc gia quân phiệt cát cứ.

Nói không chừng kẻ âm mưu ban đầu chỉ là vì nhanh chóng cướp lấy ngôi vị hoàng đế mới động thủ, chỉ là ở giữa đường có quá nhiều thế lực bất đồng tham dự vào âm mưu, khiến cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Áo Kha Nhĩ tin tưởng, khẳng định bản ý người âm mưu cũng không muốn làm ra tình trạng lộn xộn như bây giờ.

Nếu Đế quốc nội loạn là hoàn toàn bất ngờ, Khang Tư có thể làm ra chuyện như vậy, chỉ có thể nói rõ hắn cho tới giờ không hề coi mình là quân nhân Đế quốc, không thì sao có thể xảo hợp như thế.

Xem ra chính mình còn thật là đi theo một cái kiêu hùng mà, ai có thể nghĩ một tên thoạt nhìn vô dục vô cầu lại có dã tâm bừng bừng như thế? Cần phải kẹp chặt đuôi làm việc mới được, không thì khẳng định sẽ có phiền phức. Áo Kha Nhĩ vốn không có khả năng tin tưởng, ban đầu Khang Tư chỉ là vì muốn làm buôn lậu đường bộ mới ra biển, cũng càng không thể tưởng được bởi vì thiếu chủ đối phương đánh chủ ý tới thủ hạ Khang Tư mới bị hắn giết chết. Tiếp đó lại bởi vì tránh phiền phức, dứt khoát diệt toàn nhà người ta, chiếm lấy địa bàn chỉ là nhất thời tâm huyết trào dâng mà thôi.

Có thể nói giờ đây Khang Tư thu được những thứ này, cũng không đặc biệt theo đuổi điều gì, đều là do vô số ngẫu nhiên tạo thành. Chỉ là tình hình thực tế như vậy, người không biết tình hình sẽ tuyệt không tin tưởng.

Khang Tư cười gật đầu, hắn đương nhiên biết tới đây là kỳ hạm thuỷ quân Thanh Nguyệt. Lá cờ Tổng trưởng thủy quan đã treo lên, tới đây khẳng định sẽ có Khải Hải, chỉ là không biết ngoại trừ Khải Hải ra, các gia thần khác có tới hay không.

Đối với hành vi có điểm vỗ mông ngựa này, Khang Tư không nói gì thêm. Bởi vì không nói tập tục bán đảo Phi Ba, dù là nơi khác, lãnh đạo trực tiếp giá lâm, thuộc hạ khẳng định phải đi nghênh tiếp, đây đã là thế sự thường tình rồi.

Cho nên, Khang Tư không có khả năng trách cứ thuộc hạ rời bỏ cương vị tới nghênh tiếp mình. Như vậy chẳng những làm cho người ta cảm giác giả tạo, còn làm cho thủ hạ lạnh lòng, dù sao Khải Hải khẳng định đã chuẩn bị thỏa đáng mới đến.

Hai chiếc thuyền cập sát nhau, Khải Hải mặc quân phục thuỷ quân xinh đẹp xuất hiện trên boong tàu, đầu tiên hắn uy nghiêm quét nhìn mọi người, đến khi thấy Khang Tư, lập tức lộ ra thần tình kinh hỉ xuất hiện, tiếp đó nhanh nhẹn vượt qua cầu ván, động tác nghiêm chỉnh quỳ xuống dưới chân Khang Tư, dùng thanh âm cung kính hô:

- Thần, bái kiến chủ công!

Còn mấy sĩ quan thủy quan nhảy theo cũng quỳ lạy, chỉ là bọn họ hô là:

- Gia thần nhà Tân Hải, tham kiến đại điện!

- Miễn lễ.

Khang Tư cũng đã một thời gian dài không tiếp thu loại lễ tiết quỳ bái đặc biệt này, thấy thế, sửng sốt một hồi mới hạ ý thức xua tay:

- Khải Hải, Tân Hải này chính là dòng họ của ngươi sao?

Vốn Khải Hải đang bày một vẻ mặt kích động, nước mắt lưng tròng, chuẩn bị biểu diễn cho mọi người thấy hắn là một gia thần quyến luyến chủ công, bị Khang Tư hỏi một câu làm sửng sốt, cảm tình dồn nén hồi lâu không bộc phát được, chỉ còn cách thu hồi nước mắt.

Khải Hải nhanh chóng bài trừ thần sắc xấu hổ, nhăn nhó nói:

- Chủ công, thần quanh năm ở trên biển, cho nên mới nghĩ tới dòng họ này, chưa được chủ công đồng ý đã tự sử dụng, xin chủ công thứ tội.

Khang Tư dù sao cũng đã ở trên bán đảo Phi Ba đợi gần một năm, rất rõ ràng những chế độ này, không khỏi cười nói:

- Trở thành võ sĩ là có thể có được dòng họ của mình, đây là thông lệ, không có gì thứ tội hay không.

- Vâng vâng.

Khải Hải vội vàng gật đầu không ngừng, tiếp đó vẻ mặt nịnh bợ nói:

- Chủ công, có di giá sang chiến thuyền hay không? Như vậy chúng ta có thể nhanh chóng trở về thành, các đại nhân khác đã sớm chờ đợi chủ công giá lâm rồi.

Đối với đề nghị này, đương nhiên Khang Tư chấp nhận, chỉ riêng cái thuyền này đối dân chúng thường xuống đã không biết cần bao nhiêu thời gian, chính mình đợi ở chỗ này căn bản không có tác dụng, thủ hạ sẽ đem sự tình làm thỏa đáng. Vì vậy gật đầu mang theo đoàn người lên kỳ hạm Tổng trưởng thuỷ quân thành Thanh Nguyệt.

Khang Tư vừa bước lên thuyền, lá cờ Tổng trưởng thuỷ quân liền hạ xuống vị trí thứ hai, thay thế bên trên là một lá cờ hoa lệ thêu một chữ Lôi thật lớn, nhìn lá cờ này, các chiến thuyền khác lập tức bảo vệ xung quanh kỳ hạm thật kỹ, nên biết phụ mẫu cơm áo của bọn họ đang ở trên thuyền kia, không hầu hạ cẩn thận sao được?

153. Chương 153: Một Chữ Tình.

- Uy Kiệt! Khải Hải này ở Lôi gia địa vị thế nào? Xếp hạng đệ mấy?

Áo Kha Nhĩ quay sang hỏi Uy Kiệt, vốn hắn định tìm Tương Văn hỏi, nhưng Tương Văn luôn theo sát sau Khang Tư, mà Khải Hải cũng theo ở một bên.

- Nhị gia! Khải Hải đại nhân là chức quan Đại tướng, dựa theo quan chức từ dưới lên trên xếp hạng thứ chín, còn dựa theo địa vị, hiện tại trong các gia thần chức quan cao cấp Đại tướng, xem như chính là gia thần này cấp bậc cao nhất rồi.

Đúng ra Uy Kiệt không có hứng thú gì nói chuyện trời đất với Áo Kha Nhĩ, nếu không vì Áo Kha Nhĩ có thân phận Nhị gia, hắn thật không thèm để ý tới cho nên thuận miệng nói.

- Ồ! Đại tướng? Chức quan thực quái dị! Ta nhớ rõ chức gia thần của gia tộc ở bán đảo Phi Ba quan chính là Đội trưởng bộ binh, Đại tướng bộ binh, Đại tướng, Bộ Tướng, Gia Lão này năm cấp bậc, như thế nào Lôi gia của đại ca không ngờ có tới chín cấp bậc? Hơn nữa nghe lời của ngươi, trên Đại tướng còn có mấy cấp nữa, mau nói cho ta biết đi.

Áo Kha Nhĩ cảm thấy rất hứng thú nói.

Uy Kiệt vừa nghe liền vui vẻ, quan chức cấp bậc này chính là do hắn biên chế, lập tức cũng không kịp lấy hơi nói ra:

- Cấp bậc gia thần Lôi gia chia làm mười hai cấp, từ thấp lên trên là: Kỳ đinh, Kỳ binh, Kỳ chính, Kỳ đầu, Kỳ đội, Kỳ trưởng, Thị tướng, Bộ tướng, Đại tướng, Trung lão, Gia lão, Túc lão.

- Mười hai cấp? Như thế nào phải làm ra nhiều cấp bậc như vậy? Có nhiều gia thần như vậy sao? Đại ca sẽ không ngay cả tên tiểu binh đều thu làm gia thần chứ?

Áo Kha Nhĩ kinh ngạc hỏi.

Uy Kiệt cười nói:

- Đúng vậy! Thật đúng là để Nhị gia đoán đúng rồi, quân thường trực thành Thanh Nguyệt đúng đều là gia thần của đại nhân đó.

- Trời ạ! Ta nhớ rõ ngươi đã nói hiện tại thành Thanh Nguyệt có năm vạn quân thường trực, hơn nữa ta còn nhớ rõ gia thần ở bán đảo Phi Ba theo đuổi chính là sắc phong lãnh thổ, không có khả năng sắc phong toàn bộ, càng không có khả năng không có một người nào không sắc phong. Năm vạn gia thần này ít nhất cũng phải sắc phong năm ngàn người mới có thể làm cho người ta nhân tâm ổn định được. Lôi gia của đại ca có thể có nhiều lãnh địa sắc phong như vậy sao?

Áo Kha Nhĩ giật mình nói.

Hiện tại hắn hoài nghi Khang Tư có phải đầu óc có vấn đề hay không, không ngờ tất cả binh lính đều thu làm gia thần?

Chẳng lẽ hắn không biết võ sĩ trên bán đảo Phi Ba đối với bần dân mà nói là cao quý đến cỡ nào sao? Lập tức tạo ra nhiều võ sĩ như vậy, làm sao võ sĩ còn có thể có giá trị gì nữa chứ?

- Hà hà! Không nghĩ tới Nhị gia cũng hiểu biết bán đảo Phi Ba đấy! Tuy nhiên, không giống như ý nghĩ của Nhị gia, đại nhân người đối với gia thần là sắc phong toàn bộ.

Uy Kiệt cười nói.

- Sắc phong toàn bộ? Một người mười thạch chính là năm mươi vạn thạch đấy! Lãnh địa của đại ca không phải lập tức bị khấu trừ đi hai phần ba à? Thêm nữa, lãnh địa này mà sắc phong ra ngoài rất phiền toái, chỉ cần đối phương không mưu phản, căn bản không có lý do gì tước đoạt lại, càng không có lý do gì nhúng tay vào việc quản lý những đất phong đó. Nếu như vậy thành Thanh Nguyệt còn có đất đai bao nhiêu để khai phá đây?

Áo Kha Nhĩ trợn trừng mắt khiếp sợ nói.

- Hà hà! Kỳ thật ngay từ đầu đại nhân đã quyết định như thế này: tân binh nhập ngũ liền có thể nhận được một thạch lãnh địa và một xâu tiền lương tháng. Tuy nhiên, sau lại đại nhân cho rằng tân binh vừa nhập ngũ đã có thạch cao không công bình đối với lão binh, nên đã đổi thành Kỳ đinh cấp thấp nhất có thể chỉ huy ba binh sĩ. Ba gã binh sĩ này lương tháng chỉ có mấy trăm đồng tệ, không có thạch cao.

Sau đó lại thấy rằng chia nhỏ lãnh địa ra từng thạch một thật sự rất phiền toái, cho nên quyết định thạch cao của cá nhân là bổng lộc lương thực hàng năm, thạch cao của gia tộc mới có là lãnh địa.

Uy Kiệt cố ý không nói đề nghị này là của Áo Khắc Đức, mà đem hết công lao gán lên người Khang Tư.

Không có biện pháp, trong số thân vệ của Khang Tư, trừ bốn đại thân vệ ra chỉ có Áo Khắc Đức này địa vị không sai biệt mấy so với Uy Kiệt.

Tuy rằng Uy Kiệt phụ trách ngành tình báo cho nên quyền lực lớn, nhưng Áo Khắc Đức lại tham gia quản lý chính vụ là bộ ngành tiền đồ vô lượng, nói không chừng sau này còn có thể trở thành thủ trưởng của Uy Kiệt, cho nên Uy Kiệt theo bản năng xem Áo Khắc Đức trở thành đối thủ cạnh tranh với mình.

- Ái chà! Vậy có bao nhiêu gia tộc được sách phong?

Áo Kha Nhĩ tò mò hỏi.

- Không tính đám thổ hào đầu hàng, có thể có được đất phong cũng chỉ có gia tộc Cung Tá và nhà Ni Nhĩ mà thôi, hai người này là nhờ có công lao phá thành và mời chào thổ phỉ nên được phong, những người khác đều lĩnh bổng lộc lương thực hàng năm.

Uy Kiệt đáp.

- Hai người? Năm vạn gia thần mà chỉ hai người có được lãnh địa? Chẳng lẽ các gia thần khác không có ý kiến sao? Phải biết rằng lãnh địa chính là vận mệnh của bọn họ mà!

Áo Kha Nhĩ kinh ngạc.

- Hà! Công huân của những người khác thật sự quá thấp, hơn nữa một số thế lực quân đội không có lãnh địa, hiện tại có thể nhận được bổng lộc lương thực hàng năm và lương tháng bọn họ đã quá vừa lòng rồi. Dù sao đại đa số gia thần đều xuất thân là thổ phỉ hơn nữa còn không có người thừa kế, đối với việc theo đuổi lãnh địa cũng không nhất thiết phải có. Vả lại, cứ như vậy đủ để khiến gia thần bán mạng kiến lập công huân rồi.

Uy Kiệt lại thoải mái gạt bỏ mọi công lao của Áo Khắc Đức.

- Uy Kiệt! Chế độ gia thần bán đảo Phi Ba này ta cũng biết ít nhiều, đại khái là cùng với gia đinh tư binh của đại gia tộc giống nhau. Nhưng mà thạch cao là cái gì? Còn nữa ngươi nói lãnh địa trên bán đảo Phi Ba là dựa theo thạch nhiều ít để sắc phong, thạch này cùng thạch cao có cái gì khác nhau? Một thạch đại khái có bao nhiêu thước vuông?

An Tái Kháng đã sớm quan sát chiến thuyền trở về, cũng ở một bên xem náo nhiệt xen mồm hỏi.

Câu hỏi của An Tái Kháng lập tức làm cho đám người Áo Kha Nhĩ, Lai Nhĩ Ôn Chí, An Đạt, Liệt Văn cảm thấy tò mò sâu sắc nhìn Uy Kiệt, mà Bỉ Khố Đức ở bên cạnh từ đầu vẫn không lên tiếng cũng vãnh tai lắng nghe, tuy rằng lão có quan hệ giao tế với thành Thanh Nguyệt lâu như vậy, nhưng quả thật không biết diện tích một thạch này lớn bao nhiêu.

- Ở các thế lực khác trên bán đảo Phi Ba, thạch cao cùng thạch là có khác nhau, bởi vì thạch cao có nghĩa là một năm sản lượng lương thực, mà thạch thì vừa là đơn vị diện tích vừa là đơn vị sức nặng, cũng là xem nó được dùng trên phương diện nào. Ví dụ như thành Thanh Nguyệt của đại nhân thạch cao có hơn trăm vạn thạch, cái này cho biết: lãnh địa của thành Thanh Nguyệt thu hoạch lương thực một năm có hơn trăm vạn thạch, thạch đây là sức nặng, một thạch lương thực bằng hai trăm cân ở đế quốc.

Mà ví dụ nói một vị võ sĩ nào đó có bao nhiêu thạch lãnh địa, thạch này chính là diện tích. Đối chiếu theo cách đo lường ở đế quốc, một thạch lãnh địa của thế lực khác ở bán đảo Phi Ba cũng tính phỏng chừng là khu vực chín trăm thước vuông.

Uy Kiệt thân là chủ quản tình báo, những tư liệu này đúng là hắn biết rất rõ.

- Ngươi mới vừa nói thế lực khác, có phải nói Lôi gia chúng ta tính toán theo phương pháp khác hay không?

An Tái Kháng hỏi, hắn đối với diện tích đất đai rất mẫn cảm, hắn thực không hy vọng lãnh địa của Lôi gia chỉ còn lại có một chút xíu để chính mình đi khai phá.

Uy Kiệt nói:

- Kỳ thật đúng là trên phương diện đất đai diện tích sắc phong lãnh địa này bất đồng: Lôi gia chúng ta là dựa theo sản lượng lương thực để sắc phong. Nói cách khác một thạch lãnh địa, tương đương bốn mươi công mẫu đồng ruộng. (1 công mẫu = 100 m2)

An Tái Kháng lập tức nhảy dựng lên hô lớn:

- Bốn mươi công mẫu? Cũng chính là bốn ngàn thước vuông? Thật quá lãng phí! Người ta một thạch chỉ có chín trăm thước vuông đất đai, Lôi gia chúng ta một thạch lại có tới bốn ngàn thước vuông đồng ruộng? Cũng không nên xa xỉ như vậy chứ? Không được! Ta nhất định phải đề nghị đại ca sửa lại!

Nói xong liền chạy đi.

Áo Kha Nhĩ cũng rất khiếp sợ:

- Trời ạ! Một thạch lãnh địa đã có tới bốn ngàn thước vuông! Mà còn là đồng ruộng, như vậy chẳng phải Lôi gia chúng ta có thể dễ dàng thu mua gia thần của các thế lực khác sao?

Uy Kiệt cười khổ nói:

- Thật ra tiểu binh nhìn thấy phúc lợi ưu đãi nên tham gia quân ngũ rất nhiều, nhưng nếu thu mua gia thần của thế lực khác lại không có khả năng.

- Vì sao vậy?

Áo Kha Nhĩ mới vừa hỏi lập tức hiểu được:

- À! Chỉ sợ những gia thần thế lực bên ngoài nhìn thấy Lôi gia chúng ta ngay cả tiểu binh đều là gia thần, mà lại còn có lãnh địa, cho nên cho rằng diện tích thạch lĩnh của Lôi gia chúng ta tuyệt đối còn lại ít đến đáng thương, không muốn lãnh địa to lớn của mình bị thu nhỏ lại?

- Ôi! Quả đúng như vậy! Bọn họ chính là lo lắng điều này cho nên không muốn đầu nhập vào. Cho dù chúng ta cho truyền bá tình hình thực tế ra ngoài, bọn họ cũng cho rằng chúng ta thổi phồng lừa gạt. Kỳ thật chỉ cần bọn họ đến hỏi thăm tá điền một chút là có thể biết sự thực rồi.

Uy Kiệt rất là bất đắc dĩ, bởi vì hắn phải hao phí nhiều rất nhiều tiền vốn không cần thiết mới có thể mua chuộc được đối phương.

- Uy Kiệt đại nhân! Sau khi gia thần nhận được lãnh địa, thật sự có thể tự mình quản lý lãnh địa? Chỉ cần không mưu phản, thủ trưởng căn bản không thể cướp đoạt? Cũng không thể nhúng tay?

Liệt Văn đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Áo Kha Nhĩ đứng bên cạnh nhướng lên mày, trong mắt chợt lóe sáng.

- Đúng vậy! Đây là theo lệ thường của bán đảo Phi Ba, gia thần ở bán đảo Phi Ba so với quý tộc đế quốc còn thoải mái hơn, trên lãnh địa sách phong hoàn toàn muốn làm gì thì làm. Thuế nông nghiệp chỉ cần nộp lên trên một thành là được, chỉ là thời điểm xuất chiến mang binh tập kết đến nơi tham chiến là xong. Như thế nào, nghĩ muốn kiếm một phần lãnh địa để hưởng thụ một chút hả?

Uy Kiệt cố ý dùng giọng điệu vui đùa nói.

- Ha ha! Người như ta nào dám kỳ vọng có được lãnh địa chứ.

Liệt Văn vội xua tay nói.

- Hà hà! Lôi gia chúng ta mặc kệ thân phận, chỉ cần lập được công huân thì có ban thưởng. Giống như Ni Nhĩ kia lãnh địa lớn thứ hai trong nhà, trước kia chỉ là tiểu đầu mục thổ phỉ chỉ có thể quản mấy mươi người.

Vừa chiếm được thành Thanh Nguyệt, hắn lập tức nhận được năm ngàn thạch lãnh địa, cũng chính là lãnh địa hai ngàn vạn thước vuông. Nhưng người sinh sống trên đó có chừng hơn mười thôn xóm trở thành dân lãnh địa của hắn đấy.

Ở khúc cuối câu Uy Kiệt tăng thêm giọng điệu, hơn nữa còn quơ quơ hai ngón tay.

- Hai ngàn vạn thước vuông? Một cái lãnh địa Thiếu tá ở đế quốc chỉ một trăm vạn thước vuông, cái này chẳng khác nào là hai mươi cái lãnh địa của Thiếu tá đế quốc!

Câu nói của Liệt Văn khiến đám thân vệ và những người trực thuộc Áo Kha Nhĩ lập tức mắt đỏ bừng.

Bọn họ đúng là biết rõ Thiếu tá lĩnh của tộc trưởng rộng lớn bao nhiêu, cũng chỉ là khu đất hoang thế mà tộc trưởng mất biết bao khí lực mới có được. Không ngờ người ta là một tên thổ phỉ liền thoải mái kiếm được đến một nửa? Tất cả còn đều là đồng ruộng! Hơn nữa không giống Thiếu tá lĩnh sẽ bị thu hồi lại, mà có thể truyền lại đời sau! Điều nầy sao không làm cho người ta đỏ mắt chứ.

Nhìn đến bộ dáng của đám thủ hạ, Áo Kha Nhĩ nhướng mày, tuy rằng chính mình là tộc trưởng của bọn họ, nhưng tộc trưởng này cũng giống như gia trưởng, thành viên trong nhà vẫn có thể lo lắng đến vấn đề tư

lợi của chính mình. Xem dáng vẻ bọn họ hai mắt sáng rỡ như thế, chỉ sợ cũng muốn kiếm riêng một phần lãnh địa đây.

Tuy nhiên nghĩ đến mấy năm nay tộc nhân của mình đều là ăn bữa nay lo bữa mai, nếu chính mình không bí mật kiếm được một khoản tiền lớn, chỉ sợ tộc nhân đã sớm đi làm đạo tặc để duy trì cuộc sống. Nếu thật như vậy, tới nay cũng có thể có hơn phân nửa bị quan binh tiêu diệt rồi.

Cho nên hiện nay bọn họ khát vọng có thể có được tài phú của chính mình, điều này cũng là chuyện thường tình.

Vả lại, mặc kệ thế nào bọn họ đều cùng chung một bộ tộc với mình, tộc nhân có lãnh địa càng nhiều, chính tộc trưởng mình đây cũng sẽ càng mạnh hơn, vì thế hắn là phải duy trì.

Thấy Áo Kha Nhĩ nhíu mày, Uy Kiệt cười thầm trong lòng, nói lầm bầm: "Ta chính là muốn dùng chế độ Lôi gia để hoàn toàn dung nhập các ngươi vào hệ thống Lôi gia, làm cho các ngươi không thể cấu kết với nhau nữa."

Ngay sau đó hắn dùng giọng điệu càng khoa trương hơn nói:

- Các ngươi biết chế độ tập tục của bán đảo Phi Ba, tới cấp Gia Lão này, chỉ cần có công huân đủ lớn sẽ được gia chủ sắc phong một thành trì thậm chí cả khối khu vực lãnh địa cha truyền con nối! Lôi gia chúng ta cũng kế thừa chế độ như vậy, cho nên nói, chỉ cần ngươi có công huân trác tuyệt, cho dù là xuất thân tiểu binh, vậy cũng có thể trở thành chủ nhân của một thành một khu vực! Lãnh địa của ngươi hoàn toàn tùy ngươi muốn làm gì thì làm, chỉ cần khi có chiến tranh thì lĩnh mệnh mang binh tham chiến, còn bình thường cấp trên hoàn toàn không quản tới ngươi!

Nhìn Uy Kiệt giống như một tên tiểu thương đang phô trương rao hàng, Áo Kha Nhĩ mỉm cười.

Hắn đương nhiên biết Uy Kiệt đang mua chuộc thủ hạ của mình, có điều không biết Uy Kiệt có biết hay không, chính hắn thật ra chỉ mong sao tất cả tộc nhân đều có thể có được một phần lãnh địa?

- Ồ? Như thế nào tàu chỉ huy thuỷ quân thành Thanh Nguyệt chạy thẳng đến chỗ chúng ta bên này kìa?

Ngả Lệ Ti nhìn thấy chiếc thuyền chỉ huy càng ngày càng tới gần, không khỏi nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ An Tái Kháng đi theo đại nhân vật kia đến đây?

Nói đến này, Ngả Lệ Ti lập tức cười hì hì nói:

- Hì hì! Xem ra An Tái Kháng thực có bản lãnh nha! Không ngờ đã tạo nên quan hệ mật thiết với đại nhân vật kia như thế.

À! Có lẽ chúng ta nên quay vào trong tránh mặt một chút, bởi vì nói không chừng đại nhân vật kia sẽ lên thuyền xem xét đó.

Y Ti Na đề nghị.

Nàng thật không muốn bị đại nhân vật kia thấy mặt, nếu lỡ đại nhân vật đột nhiên động sắc dục, bất luận nhìn trúng người nào trong ba người mình, vậy thì đều là một hồi ngập trời đại họa. Tuy rằng không phải tất cả nhân vật quyền thế đều muốn làm gì thì làm, nhưng dù sao tránh mặt đỡ cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu Cầm đương nhiên vừa nghe liền hiểu ý tứ Y Ti Na, lập tức vội gật đầu, mà Ngả Lệ Ti tuy rằng miệng nói:

- Lảng tránh cái gì? Ta đang muốn nhìn một chút xem đại nhân vật này thuộc hạng người thế nào đây.

Nhưng chân nàng lại bước dần về phía khoang thuyền.

An Tái Kháng tìm được Khang Tư gặp nhau trên thuyền sĩ quan hắn liền đề nghị một phen, nhưng Khang Tư nói một câu: "Nếu sửa đổi diện tích lãnh địa, những gia thần đã nhận được lãnh địa sắc phong sẽ nghĩ như thế nào?" Khiến cho hắn ngậm miệng lại.

Nếu diện tích sửa đổi lớn, khẳng định người người sẽ vui mừng, nhưng diện tích sửa nhỏ lại tuyệt đối là oán khí tận trời.

Hơn nữa chính là gia thần của Lôi gia đất đai đổi thành diện tích như vậy, bọn họ cũng không cam chịu. Nếu khoáng sản không thể chạm tới, ai lại nguyện ý dùng đồng ruộng đổi thành đất hoang, nếu cưỡng chế chấp hành chỉ sợ sẽ dẫn tới biến động lớn đây.

Không có biện pháp An Tái Kháng chỉ có thể vừa chạy đến mạn thuyền hít thở không khí trong lành, vừa oán hận chính mình không sớm ngày gặp lại Khang Tư, bằng không thời điểm lúc ban đầu sắc phong, diện tích lãnh địa sẽ không phải như bây giờ.

Nhìn thấy dáng vẻ trẻ con của An Tái Kháng, Khang Tư không khỏi bật cười, chính mình cho dù sắc phong tất cả đất đai ra ngoài cũng không sao cả, dù sao bản thân mình không phải dựa vào đất đai để sống, chỉ cần giữ được quân lực trực thuộc hùng mạnh và mậu dịch bến cảng phát triển thì gia thần dưới trướng căn bản không có dị tâm.

Nghĩ đến đây, Khang Tư tâm tình thoải mái hướng Tương Văn nói:

- Chúng ta đi lên boong nhìn xem, hiện tại hắn là sắp tiếp cận chiếc thuyền biển lớn kia rồi.

- Đại nhân! Ngài đoán đối phương là ai? Tam gia có biết hay không vậy?

Tương Văn hỏi.

- Có khả năng biết, dù sao thương thuyền lớn cấp Khôi Kiều này chỉ có thương đoàn đăng ký của cảng Khôi Kiều mới có thể mua được, cùng chung một chỗ làm ăn buôn bán, hắn dù chưa thấy qua cũng có thể nghe nói qua.

Khang Tư thuận miệng đáp.

Trên boong tàu, Khang Tư thấy đã tới gần chiếc thuyền biển lớn, bọn thủy thủ đang chuẩn bị bắt ván cầu, đồng thời hắn cũng phát hiện An Tái Kháng ngây ngốc đứng ở bên cạnh, vì thế đi đến vỗ vỗ vai An Tái Kháng hỏi:

- Làm sao vậy?

- Đệ không có phát ra lệnh triệu tập? Như thế nào thuyền của đệ lại tự tiện chạy đến nơi đây?

An Tái Kháng cảm thấy mơ hồ khó hiểu lẩm bẩm.

- Hả? Ngươi là nói chiếc thuyền lớn này cũng là của ngươi? Hơn nữa là tự chạy đến nơi đây à?

Khang Tư cũng rất kinh ngạc, bởi vì đội thuyền cũng giống như quân đội, không có mệnh lệnh của chủ quan thì không được phép tự tiện hành động. Hải thuyền của An Tái Kháng cập bến neo đậu ở cảng Khôi Kiều không ngờ tự mình chạy đến đây? Chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?

Có điều An Tái Kháng đột nhiên kêu to một tiếng lại khiến Khang Tư thoáng sửng sốt một chút:

- Tiểu Cầm!

Ba người đã sắp đi khuất vào trong nghe tiếng la, không khỏi quay đầu lại nhìn, Tiểu Cầm lập tức ngạc nhiên vui mừng chạy tới mạn thuyền phất tay kêu:

- An Tái Kháng!

Ngả Lệ Ti thoáng dừng lại một chút, nhưng là lập tức xoay người chạy đến mạn thuyền, thần tình tươi cười vẫy tay gọi:

- An Tái Kháng! Ngươi quay về...

Nói mới ra khỏi miệng liền ách lại, miệng nàng khẽ nhếch, tay giơ lên cao rồi sựng lại, trên mặt lộ thần sắc ngạc nhiên và không thể tin được, hai mắt đăm đăm nhìn nam nhân đứng bên An Tái Kháng.

Mà Y Ti Na đứng tại chỗ, giờ phút này toàn thân run nhè nhẹ, hai tay nắm chặt vạt áo của mình, ánh mắt mơ màng nhìn chằm chằm nam nhân trên thuyền trước mặt, thì thào lẩm bẩm:

- Trời ạ! Hắn còn sống, hắn còn sống...

Nói xong, nước mắt liền lắng lặng chảy xuống thấm ướt tấm khăn che mặt.

Giờ phút này hai nàng đều phát hiện trái tim mình đang đập thình thịch, toàn thân nóng bỏng đến dọa người. Một loại mất đi mà tìm lại được, cảm giác ngạc nhiên vui mừng vạn phần đầy ắp trong lòng, đó là một loại cảm giác vui mừng như tim mình sắp nổ tung trong lồng ngực, trừ cảm giác vui mừng ra không còn có xúc cảm gì nữa.

Khang Tư nhìn đến mỹ nữ tóc đỏ và nữ nhân che mặt sau tấm sa mỏng trên mạn thuyền kia, lập tức hắn sửng sốt ngẩn người, hiển nhiên hắn không ngờ ở chỗ này lại gặp được công chúa Ngả Lệ Ti trước kia đề bạt mình, cùng Đại thần quan Y Ti Na người đã dạy mình biết chữ.

Tuy nhiên sau phút thảng thốt hắn liền khôi phục bình thường, theo bản năng hắn cung tay trước ngực khẽ cúi đầu khom người thi lễ:

- Công chúa Ngả Lệ Ti, Đại thần quan Y Ti Na, Tiểu Cầm tiểu thư! Đã lâu không gặp, Khang Tư xin vấn an các người.

Giờ phút này hai bên chỉ cách nhau ba bốn thước, âm lượng bình thường đều có thể nghe được.

Mãi đến lúc này, Tiểu Cầm nghe có người gọi tới tên mình mới chuyển ánh mắt từ An Tái Kháng qua Khang Tư, vừa trông thấy, mơ hồ; nhìn lần thứ hai, suy tư; xem lần thứ ba lập tức nàng trợn to mắt, giật mình che miệng.

Hành vi ân cần thăm hỏi của Khang Tư như vậy, với người bình thường mà nói tỏ vẻ rất phù hợp với lễ tiết, nhưng với Ngả Lệ Ti và Y Ti Na thì mỗi người lại có cảm nhận khác nhau.

Nghe Khang Tư ân cần thăm hỏi, cả hai nàng đều sửng sốt, thân hình nóng bỏng lập tức hạ nhiệt độ, cảm giác vui mừng dần biến mất. Chờ đến khi nhìn vẻ mặt bình tĩnh và nụ cười bình thản của Khang Tư, trong lòng hai người đều dâng lên nỗi niềm chua xót, thêm vào đó cảm giác như lòng nhiệt tình của mình không được đáp lại, như bị giội một gáo nước lã vào người.

Chờ khi nhìn đến bộ dáng xinh đẹp của Tương Văn lặng lẽ đứng phía sau Khang Tư, dáng vẻ nàng ta đang tò mò đánh giá những người mình, trong nháy mắt hai nàng cảm thấy một mối chua cay và bi thống dâng lên tận đáy lòng.

Đúng vậy, mấy năm tin tức toàn bộ mất biệt, bất kể trước kia có cảm giác thế nào, hiện tại đều đã như người xa lạ sao? Quả thực không thể đòi hỏi đối phương cũng giống như mình được.

Nghĩ vậy, Ngả Lệ Ti lập tức bày ra tư thái vẻ mặt cao quý, hướng Khang Tư mỉm cười gật đầu.

Sau đó nàng dùng một dáng điệu đặc biệt của quý tộc, mang theo giọng điệu xa cách nói:

- Hóa ra là Khang Tư đây mà! Không nghĩ tới có thể gặp ngươi ở nơi này, thật là có duyên nha. Nghe nói ngươi bị người ta mưu hại, còn rất là tiếc cho ngươi. Bây giờ gặp lại ngươi, cũng là thở ra nhẹ nhõm rồi. Xem ra là người tốt tự nhiên có trời phù hộ đây.

Điệu bộ này hoàn toàn là kiểu một thủ trưởng nói lời khách sáo với cấp dưới.

Chỉ có Ngả Lệ Ti mới biết, chính mình phải khó khăn cỡ nào mới tạo ra một gương mặt tươi cười như vậy. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tuy rằng chính mình mất đi quốc gia, không còn là công chúa cao cao tại thượng, tuy rằng nàng đi khắp nơi tìm kiếm người quyền quý có thể giúp mình phục quốc, thậm chí đã quyết định bán đứng bản thân mình bao gồm hết thảy cái tôn nghiêm trong con người của mình để đổi lấy việc phục quốc đó, nhưng cũng chính vi nguyên nhân như thế, mình tuyệt đối không thể lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt nam nhân này!

Y Ti Na quay đầu, lén lột tấm khăn che mặt loang lổ nước mắt giấu ở sau người, khi nàng lộ gương mặt tuyệt đẹp quay lại nhìn Khang Tư, trong mắt đã không còn nước mắt, với dáng vẻ bình thản mang theo thần sắc như ở ngoài ngàn dặm gặp được đồng hương.

Y Ti Na dùng lễ tiết cung nữ quý tộc Khi Hồng Quốc chào và mỉm cười nói:

- Đã lâu không gặp! Được tin các hạ bị địch nhân hãm hại, ta rất lo lắng cho các hạ, hiện tại thấy các hạ bình yên vô sự, cuối cùng có thể buông lỏng tâm tình được rồi.

Lời nói nội dung mặc dù mang theo ý thân thiết, nhưng giọng điệu đó bất cứ ai nghe được, đều chỉ biết cho rằng là một bằng hữu bình thường lễ phép ân cần thăm hỏi mà thôi. Chỉ như người vài lần gặp mặt ngươi ở trên đường, dừng lại nói chuyện phiếm, cảm giác giống như khi đối phương nghe được tin trưởng bối của ngươi mất, thuận miệng khuyên hãy nén bi thương.

Kỳ thật chỉ có Y Ti Na tự mình biết khi nàng nhìn thấy Khang Tư bình yên vô sự, tuy rằng cảm thấy người ta xa cách mà khiến trong lòng mình tràn ngập chua xót, nhưng trong lòng nàng vốn đang mơ mơ hồ hồ lại ổn định trở lại. Đúng vậy! Hắn còn sống, hơn nữa sống thật tốt, vậy là đủ rồi, không cần cầu khẩn điều gì nữa.

Hai người đáp lễ khiến Tiểu Cầm tỉnh táo lại, vội chào theo lễ tiết kẻ dưới của Khi Hồng Quốc, cung kính nói:

- Khang Tư đại nhân người khỏe! Thật vui mừng gặp lại ngài.

Sau đó liền lui lại phía sau Y Ti Na, cúi đầu làm một thị nữ nhu thuận.

- Cảm ơn! Ta cũng rất mừng khi lại gặp mặt các người.

Khang Tư cũng thuận miệng đáp lại một câu.

Bên cạnh An Tái Kháng có điểm hơi ngây ngốc, quả thật cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua Ngả Lệ Ti và Y Ti Na nói như thế.

Ngả Lệ Ti trước kia không phải luôn một bộ dáng công chúa cao ngạo đến không thể tưởng nổi, chính là một nữ nhân dáng vẻ chua ngoa tranh nhau uống dấm chua sao! Mà Y Ti Na bình thường đều giống như một giáo sư hoặc đại tỷ tỷ bình thản ổn trọng, như thế nào đại ca nhà mình vừa xuất hiện tất cả đều thay đổi ngay vậy?

154. Chương 154: Quý Nhân Xuất Hành.

Bến cảng thành Thanh Nguyệt.

Đại bộ phận dân chúng đều biết đội thuyền cảng khẩu thành Thanh Nguyệt bị triệu tập ra biển tiếp một nhóm hàng hóa, thương nhân vội vàng tìm hiểu hàng hóa này là thứ gì, còn dân chúng lại tự hào cho rằng điện hạ nhà mình lại làm một chuyến mua bán lớn.

Trừ chuyện đó ra, trên bến tàu vẫn bận rộn như cũ. Dù là một nhóm thuyền biển bị điều đi, vẫn còn một lượng lớn thuyền nhỏ nhập cảng tiến hành giao dịch.

Đang lúc bận rộn, đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa gấp rút, vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy phía sau là kỵ binh giương cao một lá cờ xí Lôi gia trên đó thêu một chữ "Lệnh", vừa hô to: "Dọn đường cảng khẩu, mọi người tránh lui!" vừa theo con đường trải đá xanh chạy thẳng tới.

Vừa thấy kỵ binh truyền lệnh trực thuộc đương chủ Lôi gia, dân chúng cùng thương nhân xuất thân thành Thanh Nguyệt lập tức nhu thuận tránh sang hai bên đường, một ít xe vận tải thậm chí trực tiếp kéo vào cửa hàng, ngựa cũng bị dây cương buộc chặt lại.

Mà các thương nhân bên ngoài vào, dù sao kiến thức rộng rãi, vừa nhìn dạng này là biết có quý nhân xuất hành, tuy rằng vạn phần bất mãn bị người lãng phí thời gian, nhưng nơi này là chỗ của người ta, bản thân làm gì được? Chỉ có thể thể làm theo dân chúng thối lui sang hai bên.

Tuy nhiên một ít người quen thuộc tình huống lại cực kỳ hứng thú chạy lên tầng hai quán rượu, chọn chai rượu và vài món nhắm, bắt đầu lẳng lặng đợi chiêm ngưỡng tràng diện quý nhân xuất hành.

Sau khi nghe ngóng sơ qua, vốn đám thương nhân tràn ngập oán khí cũng kích khởi hứng thú, bởi vì thành Thanh Nguyệt cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện tràng cảnh quý nhân xuất hành, đây chính là lần đầu tiên, nhất định phải nhận thức cho tốt bộ dáng quý nhân thành Thanh Nguyệt như thế nào.

Kỵ binh truyền lệnh chạy qua trước, binh trị an ở cảng do thượng cấp dẫn dắt bắt đầu thúc đẩy đoàn người hai bên đường, các chủ quán rượu, tiệm cờ bạc thậm chí thanh lâu bên cạnh đường thấy thoáng cái nhiều khách nhân như vậy, lập tức cười tít cả mắt. Nhưng mà lập tức lại bắt đầu khủng hoảng, bởi vì quan trị an phụ trách con đường này đã tìm tới cửa.

Lão bản lập tức vội vàng đắp nặn bộ mặt cười đi lên, một bao tiền nhét qua mới nói:

- Đại nhân, tiệm nhỏ nhà ta mở tuyệt đối không có người nào làm xằng làm bậy, tất cả đều thương nhân cùng hàng xóm an phận thủ thường mà.

Quan trị an căng mặt không thèm nhìn đẩy bao tiền ra, nói:

- Đại nhân Thừa hành thương nghiệp hạ lệnh, cửa hàng bên đường lập tức quét dọn sạch sẽ mặt tiền.

Vốn lão bản đang giật mình vì tên quan trị an mỗi lần mở miệng đều đòi tiền mà giờ đây lại cự tuyệt, lập tức càng thêm kinh ngạc nói:

- A? Quét dọn mặt tiền? Đó không phải do người sở vệ sinh phụ trách sao?

Lão bản sửng sốt, quan trị an này tới bảo hắn quét dọn đường xá? Mỗi tháng hắn đều giao đủ phí vệ sinh mà.

- Người sở vệ sinh đang quét dọn bến tàu, thiếu nhân thủ, cho nên do các ngươi phụ trách vệ sinh trước cửa, nhớ kỹ, nhất định phải nhanh thanh lý sạch sẽ, đợi lát nữa đại nhân Thừa hành trị an sẽ tuần duyên kiểm tra.

Quan trị an nói xong liền đi. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Lão bản nghe nói như thế sững sờ, Thừa hành trị an tới kiểm tra vệ sinh hoàn cảnh? Lúc nào lại đổi nghề làm quan viên sở vệ sinh vậy? Nhưng là hắn vẫn lập tức tỉnh táo lại hét to lên, ra lệnh người làm lập tức dọn dẹp sạch sẽ trước cửa.

Tuy nói thu thuế cửa hàng cùng định tư cách kinh doanh là Thừa hành thương nghiệp phụ trách quản lý, nhưng người từ Thừa hành trị an cũng có quyền bắt gian tế trộm cướp. Lại nói tiếp, bọn họ đều là đẳng cấp Thừa hành ngang nhau, nhưng Thừa hành thương nghiệp chỉ có thể quản đến tài phú của mình, còn Thừa hành trị an lại có thể quản tới tính mạng của hắn.

Lão bản dẫn đầu lao ra đường quét dọn, vừa bận rộn vừa tự hỏi mình có cần chuẩn bị đại lễ dâng lên cho Thừa hành trị an tới thị sát hay không? Phải biết đại nhân như vậy bình thường ngay cả nhìn cũng không thấy được.

Chỉ là hắn lại nghĩ tới mở đường, quét dọn hoàn cảnh, Thừa hành trị an đến đây kiểm tra, những động tác lớn như vậy đều là vì chuẩn bị cho quý nhân xuất hành, có thể để Thừa hành trị an tự mình xuống kiểm tra, ở thành Thanh Nguyệt này có ai được hưởng tư cách như vậy?

Lão bản lập tức dựng hết tóc gáy, nếu như lúc đó hắn tặng lễ, sợ rằng Thừa hành trị an sẽ là người trước tiên cắt đầu hắn xuống! Nghĩ đến đó, trời đang nóng nực, lão bản lại phát hiện mình lại lạnh run cầm cập, lau một cái mồ hôi lạnh, vẫn nghĩ nên ngoan ngoãn nghe lệnh hành sự không làm loạn là tốt nhất.

Các lão bản khác đều là người thông minh, biết quý nhân xuất hành này là ai, đều không để ý chiêu đãi khách nhân đầy tiệm, tự mình dẫn đội người làm lao ra đường quét dọn. Vốn đám khách nhân đang nháo loạn ầm ĩ quở trách lão bản vắng vẻ mình, thấy trên đường cái đầy bóng người bận rộn, trong lòng run lên, giảm thấp thanh âm xuống, cùng hai ba bằng hữu bên người thì thầm.

- Lão ca, làm sao lại có trận địa lớn như vậy chứ? Lão bản này không ngờ ném cả những khách nhân chúng ta lại đây tự mình chạy ra quét đường? Trời ạ! Lão bản nhà này cũng hơi quá đáng chứ? Lại lấy khăn lau mặt đường! Nhưng đó là đá ngoài đường chứ đâu phải sàn nhà!

Một thương nhân trung niên giật mình chỉ dưới lầu hô.

Người trung niên tương đối ổn trọng kia bị hỏi, chỉ là liếc mắt, thần thái bình thản uống một ngụm trà nói:

- Không cần ngạc nhiên, lão bản này hận không thể mài đoạn đường này bóng loáng như gương, để có thể hấp dẫn ánh mắt.

- Hấp dẫn ánh mắt? Nha, là ánh mắt vị quý nhân sắp tới kia?

- Ừ, ngoại trừ quý nhân kia còn có ai đáng để họ làm như thế.

- Ấy, lão ca, nghe nói quý nhân xuất hành là lần đầu tiên ở thành Thanh Nguyệt, lẽ ra không nên oanh động như vậy chứ. Không cần nói Thừa hành thương nghiệp, dù là đại nhân Đại thành chủ cũng không ít lần tới cảng dò xét, ta cũng không thấy được có long trọng như thế, lớn lắm là kỵ binh đi trước mở đường, bộ binh hộ tống phía sau mà thôi.

- Hắc, ngươi cũng không phải xuất thân từ bán đảo Phi Ba, cho nên không rõ chế độ bán đảo Phi Ba. Đại thành chủ có thể nói là quyền cao chức trọng, thế nhưng, hắn cũng không phải đứng đầu một thành một cõi, còn không có tư cách xuất môn dọn phố, hơn nữa hắn dù có tư cách này cũng không khoa trương như hiện tại, bởi mặc kệ thế nào hắn cũng là gia thần của người ta.

- A! Lão ca ngươi nói quý nhân lần này chính là đương chủ Lôi gia kia?

Thương nhân mở to hai mắt nhìn.

- Ha ha, kỳ thật chỉ cần nghe quan trị an kia nói Thừa hành trị an sẽ tự thân kiểm tra có thể rõ ràng, ngoại trừ chủ công bọn họ, những người khác căn bản không có tư cách này. Nên biết coi như là Đại thành chủ, vậy cũng chỉ là một Đại tướng, tứ đại Thừa hành đều là cấp bậc này.

- A, rốt cuộc có thể thấy được đương Lôi gia rồi, cũng không biết vì sao hắn thần bí như thế, từ khi hắn thu được thành Thanh Nguyệt rồi liền chưa từng thấy hắn đi tuần, có người nói ngay cả gia thần của hắn, cũng chỉ có vài trăm người ra mắt hắn mà thôi, càng không cần phải nói binh lính dân chúng bình thường nữa.

- Ừ, chỉ sợ là để phòng ngừa ám sát, dù sao quân lực Lôi gia cường hãn, thế lực bốn phía đều bị đánh cho hấp hối, mấy gia tộc cũng khó tránh khỏi hạ thủ mặt này để miễn trừ nguy cơ quân sự.

- Rất có thể, nhưng mà ta kỳ quái, sức chiến đấu Lôi gia rõ ràng có thể dễ dàng chiếm lĩnh địa bàn thế lực bốn phía, tại sao một chút hành động cũng không có? Nhiều lắm chỉ là đi tới cướp bóc một trận.

- Có lẽ là sợ làm chim đầu đàn, dù sao hai đại quốc như hổ rình mồi bán đảo Phi Ba đã lâu, như vậy thì có thể giải thích được nguyên nhân không đánh chiếm lãnh địa bốn phía, hoặc là bức bách gia tộc bốn phía thần phục.

- Ai, ta cho rằng lần này đương chủ Lôi gia xuất hành rồi, khẳng định sẽ trắng trợn khuếch trương ra ngoài, bởi vì hiện tại Đế quốc nội loạn, Liên minh chuẩn bị đánh chiếm Đế quốc, ánh mắt hai đại quốc đều biến mất, đối với bán đảo Phi Ba là thời cơ tốt để chỉnh lý nội loạn, khẳng định Lôi gia sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Đúng vậy, cho nên ta đưa gia tộc dời tới đây định cư rồi, dù sao trong các thế lực quen thuộc, thật đúng là không nhà nào có được quân sự cường hãn cùng năng lực nội chính như Lôi gia vậy.

- Hắc, ta thì không sao, dù sao chỉ cần không đắc tội kẻ nắm quyền, lại hiếu kính quan nhỏ bên dưới, vậy thì sao cũng được.

Đúng lúc này, truyền đến một trận tiếng vó ngựa rền vang dày đặt, mấy ngàn kỵ binh lưng cắm hạo kỳ Lôi gia, nhanh chóng chạy qua đường cái, tiếng móng ngựa đập vào đá lát đường thanh thúy rung động.

Ở trên chiến mã đều là tướng lĩnh cùng truyền lệnh binh đi qua hôm nay, nhiều kỵ binh xuất hiện như vậy lập tức khiến mọi người trên cả con đường trợn to mắt không phát ra âm thanh.

Sau khi kỵ binh rời đi, tiếng bước chân ầm ầm xuất hiện, khôi giáp rực rỡ sáng loáng, binh khí hàn quang lòe lòe, mỗi người uy vũ bất phàm, tất cả đều là những tráng hán cấp bậc quân thường trực Lôi gia hiện ra trước mắt thế nhân.

Đến khi mấy ngàn quân thường trực kia biến mất, mỗi hai bên đường cách vài mét lại có một binh lính đóng giữ, khiến mọi người có thể tụm đầu ghé tai nói chuyện với nhau, nhưng cũng không dám lớn tiếng xôn xao nữa.

Còn cuối cùng, lại là một đoàn mấy trăm võ sĩ y phục ngăn nắp, bộ dáng sáng láng, cưỡi những con ngựa to cao chậm rãi đi qua con đường.

Tuy rằng nhìn trang phục bọn họ hiển nhiên không thích hợp cưỡi ngựa, càng hợp với ngồi xe hơn, chỉ là võ sĩ bán đảo Phi Ba, trừ phi đi đường xa, không thì chỉ có người già phụ nữ trẻ em hoặc bệnh tàn mới phải ngồi xe, những người khác đều cưỡi ngựa, đây chính là đây chính là phong tục lưu truyền mấy trăm năm qua.

- Hô, ngoại trừ thế gia, võ sĩ bên trong thành Thanh Nguyệt đều tụ họp đủ rồi.

Một thương nhân kiến thức rộng rãi than thở.

- Ồ? Không phải nói số lượng gia thần Lôi gia đệ nhất thiên hạ sao? Làm sao chỉ có mấy trăm người này?

Một thương nhân nghi hoặc hỏi.

- Ha ha, số lượng võ sĩ Lôi gia quả thật đệ nhất thiên hạ, những binh sĩ canh gác này tất cả đều là gia thần Lôi gia đấy, cùng so với mấy trăm gia thần kia, bọn họ không ở trong thành Thanh Nguyệt, mà là đóng trong quân doanh mà thôi.

- Có người nói chỉ có đẳng cấp Kỳ đội trở lên mới có thể ở lại trong thành, hơn nữa có được thực lĩnh của mình phải được chủ công đồng ý mới có thể ở trong lãnh địa.

Một người biết tình huống cười giải thích.

- Ha ha, trước đây nghe được Lôi gia có mấy vạn gia thần thật là khiến người ta hoảng sợ, không ngờ tới là đem tất cả quân thường trực đều thu thành gia thần. Phương pháp này thật là hay, đảm bảo quân quyền tuyệt đối của gia chủ, nhưng cực kỳ hao tiền nha, không có nguồn tài chính đáng kể vốn không chống đỡ nổi.

- Hắc, ai bảo Lôi gia có tiền, hơn nữa địa phương tốt, đặt cả đường biển bán đảo Phi Ba đi Đế quốc đều lũng đoạn, những người khác muốn học Lôi gia buôn lậu cũng không có bản lãnh này, trừ phi có thể đánh thắng thủy quân Lôi gia.

- Đúng vậy, lũng đoạn là kiếm tiền nhất, muốn đặt giá nào thì mở giá đó, quả thật đúng là tài nguyên cuồn cuộn mà.

- Ha ha, đầu nguồn chúng ta không kiếm được, chỉ là một chút đồ thừa cũng đủ cho mấy người chúng ta no bụng rồi. Cho nên nha, cầu Lôi gia phồn vinh hưng thịnh!

Một thương nhân nâng ly, loại hành vi ngang với việc vỗ mông ngựa Lôi gia lập tức dẫn tới mọi người hùa theo, dù sao bên ngoài có võ sĩ Lôi gia kìa, lấy lòng như vậy không thể không ra sức.

Trên bến tàu đứng hai đội người, một đội đứng đầu chính là hai trong ngũ đại thân vệ của Khang Tư, hai huynh đệ Lôi Đặc, Lôi Khải, còn phía sau bọn họ chính là đám thân vệ Áo Khắc Đức; hai bên trái phải còn lại tám bách phu trưởng lính hầu chiêu mộ từ thảo nguyên cùng đám người Do An - bọn họ cũng không có thân phận gia thần, tính vào hệ thống thân vệ của Khang Tư.

Một đội khác chính là ba trong tứ đại gia thần Cung Tá Đôn, Ni Nhĩ, Phí Nhĩ, phía sau bọn họ lại là các gia thần xuất thân thổ phỉ, xung quanh là các gia thần thành Thanh Nguyệt cũ mới đầu nhập - đám người này có thể nói là hệ thống gia thần của Khang Tư.

Đương nhiên, ngoại trừ hai đội người này ra, đứng phía trước ở giữa còn có một tồn tại, đó chính là Hắc lang to như một con ngựa nhỏ.

Nói lại Hắc lang đáng thương nhất, từ khi Khang Tư nhậm chức, thời bận rộn của hắc lang đã qua, chỉ có thể ở trong núi lăn lộn, hơn nữa lăn qua, lộn lại đến mức hầu như bị quên đi. Nếu như không phải cuối cùng bị đuổi về thành Thanh Nguyệt, sợ rằng Hắc lang sẽ ở trong cảnh nội Đế quốc sinh con đẻ cháu rồi.

- Cung Tá đại nhân, ngươi nói lần này sau khi chủ công trở về có thể phát động tiến công chiếm đóng bên ngoài hay không?

Ni Nhĩ bộ dáng cao quý, khẽ giọng nhỏ tiếng hỏi.

Hiện giờ Ni Nhĩ rất hưởng thụ cảm giác như vậy, nên biết để biểu hiện thân phận quý tộc của bản thân, hắn đã bỏ ra một trăm thạch lãnh địa, đi chiêu mộ quý nhân hiển hách trước kia nhưng giờ đã lụi tàn tới, để dạy cho mình ngôn hành cử chỉ.

Đối với tên đồng liêu đem tên mình biến thành dòng họ, Cung Tá Đôn vẫn khinh bỉ vạn phần.

Ngoại trừ cái tên này bản thân đã ngu ngốc nhưng còn làm bộ rất có học vấn ra, còn tham lam tới mức ngay cả người bán hàng rong hiếu kính cũng lấy, đều khiến cho hắn chán ghét.

Chẳng qua, song phương đều là Đại tướng, hơn nữa trong nhiều gia thần trực hệ như vậy cũng là hai người có nhiều thực lĩnh nhất, thế nào cũng phải cho chút mặt mũi, cho nên Cung Tá Đôn gật đầu nói:

- Khẳng định sẽ phát động công chiếm, không thì chẳng phải lãng phí thời cơ tốt như vậy? Thế nào? Lại muốn mở rộng một chút thạch cao sao?

- Hắc, đó là đương nhiên, chúng ta thân là võ sĩ, dưới điều kiện kiên quyết hiệu trung chủ công, dùng quân công của mình đổi lấy càng nhiều thạch cao là cực kỳ bình thường.

Ni Nhĩ bày bộ dáng đương nhiên là thế.

- Ừ, nói cũng phải, ai không hy vọng vì gia tộc mình cố gắng càng nhiều phong lĩnh chứ.

Cung Tá Đôn cảm thán nói.

Tuy rằng hiện tại bản thân Cung Tá gia cũng là tiểu chư hầu phong lĩnh vạn thạch, mỗi ngày so với trước kia giàu có rất nhiều, hơn nữa bản thân hắn còn có một phần bổng lộc tư kim, so với các gia thần không có phong lĩnh khác tiêu sái hơn nhiều.

Chỉ là vừa nghĩ tới Ni Nhĩ bên cạnh, tâm tình Cung Tá Đôn lập tức không thể tốt được. Tuy rằng bản thân có lãnh địa vạn thạch, nhưng không cách nào so sánh với lãnh địa năm nghìn thạch của Ni Nhĩ, bởi vì mấy trăm người gia tộc mình đều phải dựa vào vạn thạch này sinh sống.

Còn Ni Nhĩ lại là người độc thân, nga, hiện tại có hơn mười thị thiếp, gia thần gia tộc hơn mười người, nhưng bất quá chỉ chút người như thế, bằng tiền tài lãnh địa mang đến tất cả đều là một người hắn hưởng thụ, điều này sao có thể so sánh đây chứ!

Nghĩ vậy, Cung Tá Đôn đột nhiên nói:

- Ni Nhĩ đại nhân, ngươi có bao nhiêu tư binh có thể lên trận tác chiến?

- À? Bọn họ vốn là thủ hạ của ta, cũng có ba, bốn mươi gia thần.

Ni Nhĩ thuận miệng nói.

Hắn mờ không rõ lắm, làm sao Cung Tá Đôn đột nhiên quan tâm tới sự tình trong nhà mình, khoe khoang với mình gia thần nhà hắn nhiều hơn? Hiện giờ tác chiến đều là bộ đội trực thuộc chủ công xuất lực, bản thân mình cần nhiều gia thần như vậy làm gì? Lãng phí tiền của.

- Đó là gia thần mà không phải tư binh, lẽ nào ngươi không biết gia thần ngang cấp với sĩ quan cùng quan chính vụ, không thể dùng làm binh sĩ như vậy được.

Cung Tá Đôn dùng ánh mắt quái dị nhìn Ni Nhĩ nói.

- Ách, ta đương nhiên biết, tư binh thôi, không phải trước kia cũng là nông binh sao? Tùy tiện chiêu ở bên ngoài, vậy thật sự là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Ni Nhĩ lập tức có chút che giấu nói. Hắn ghét nhất dạng ánh mắt như thế, nó giống như đang nghi vấn thân phận cao quý của mình làm sao mà ra vậy.

- Ha ha, nông binh? Ngươi cho rằng nông binh lâm thời cầm vũ khí có thể so sánh với binh thường trực quanh năm chuẩn bị chiến tranh sao?

Cung Tá Đôn híp mắt cười nói.

- Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?

Ni Nhĩ trừng mắt nói. Hắn ghét nhất bị cách nói giấu đầu lộ đuôi này, làm cho người khác không sờ được ý nghĩ của hắn.

- Ta muốn nói là, lúc chủ công ra ngoài công chiếm, những gia thần chúng ta bằng vào cái gì thu được quân công? Đương nhiên, làm chính vụ cũng được, nhưng tập tục bán đảo Phi Ba chúng ta quân công là nặng nhất nha.

Cung Tá Đôn ý vị thâm trường nói.

- Xì, ta còn tưởng rằng cái gì chứ, bằng vào võ dũng của ta cùng trung dũng của gia thần ta, tuyệt đối có thể lập được quân công thật lớn.

Ni Nhĩ lơ đễnh nói.

- Ồ, chỉ dựa vào ngươi cùng hơn chục gia thần kia?

Cung Tá Đôn vẻ mặt nghi hoặc.

- Đương nhiên... ách...

Ni Nhĩ lập tức hiểu ra không thể khoác lác, không thì truyền ra sẽ không biết thành cái dạng gì, vội vàng đổi giọng:

- Đương nhiên là còn cần quân đội trợ giúp rồi, có những gia thần chúng ta làm sĩ quan, hơn nữa quân đội trực thuộc của chủ công, địch nhân gì đều không thành vấn đề!

Nói đến đây, Ni Nhĩ đã làm một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt.

- Ừ, có bộ đội trực thuộc chủ công tham gia, vậy đương nhiên là thiên hạ vô địch. Chỉ là, bộ đội trực thuộc chủ công đều là võ sĩ Lôi gia, nói rõ một chút đều là đồng liêu của chúng ta. Quân công lập được, vật tư thu được bọn họ cũng có tư cách chia một phần nha, cũng không giống như tư binh, quân công thu được đều là của gia chủ thôi.

Cung Tá Đôn nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Ni Nhĩ lập tức ngẩn người. Đúng vậy, hiện giờ ngay cả một tiểu binh cũng có thân phận Kỳ đinh, hắn nếu mang theo bọn họ đi đánh giặc, bất cứ quân công cùng thu hoạch nào đều phải chia cho bọn hắn một phần, tuy rằng chủ quan có thể cầm được nhiều hơn bọn hắn, nhưng tuyệt đối không thể có một người thoải mái độc chiếm. Mà so với độc chiếm, chẳng những leo nhanh hơn, mò được cũng nhiều, hắn phải theo đuổi độc chiếm.

Thế nhưng nếu muốn độc chiếm, vậy tự mình phải xây dựng một bộ đội tư binh, nếu muốn thành lập quân công lớn thì ít nhất phải có ba trăm người trở lên, không thì chẳng khác gì tặng đồ ăn cho địch nhân.

Nhưng tuy rằng phụ cận thành Thanh Nguyệt có lượng lớn võ sĩ, nhưng những võ sĩ hoang này đều nhắm vào quân đội trực thuộc Lôi gia, bởi vì vừa nhập ngũ đã là một Kỳ đinh mà, ai sẽ nguyện ý làm tư binh cho gia thần? Nếu không phải mọi người không muốn số lượng gia thần tăng kịch liệt, do đó hạn chế con số chiêu binh, sợ rằng toàn bộ lãng nhân trên bán đảo Phi Ba đã chạy tới rồi.

- Thế nào? Vẻ mặt khó coi vậy? Không phải là luyến tiếc hao tốn nhiều tiền chiêu mộ võ sĩ hoang như vậy chứ? Ha ha, kỳ thật những gia thần chúng ta có thể liên hợp thỉnh tấu chủ công, để chủ công hạn chế tư cách nhập ngũ quân thường trực.

- Như vậy chẳng những tố chất bộ đội trực thuộc chủ công sẽ nâng cao diện rộng, những gia thần chúng ta cũng có thể chiêu mộ một ít võ sĩ hoang có năng lực làm tư binh rồi.

Cung Tá Đôn cười nói.

- Không sai, ta tán thành!

Ni Nhĩ lập tức hưng phấn nói.

Hắn vừa nói lời này, đám gia thần phụ cận vẫn dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng trong lòng đều khẽ động, nói thật không ai tin, các gia thần như bọn họ không ngờ ngay cả võ sĩ hoang cũng không chiêu mộ được, bởi vì mọi người đều đem mục tiêu nhắm ngay vào bộ đội trực thuộc của chủ công.

Nếu như chủ công đồng ý đề nghị của Cung Tá Đôn, như vậy chẳng khác nào chủ công ăn thịt, mấy người bọn họ cũng có thể uống chút canh. Mà không cần phải như bây giờ, ngay cả thịt lẫn canh đều do một mình chủ công độc chiếm.

Vì vậy mọi người không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía Thừa hành thương nghiệp Phí Nhĩ, Đại tướng chưởng quản tiền tài lại thêm thuộc về quan văn này, không cần xuất chiến, chiêu mộ võ sĩ hoang khó khăn đối với hắn mà nói vốn không là chuyện gì cả.

Phí Nhĩ cũng biết mọi người kỳ vọng, đồng thời cũng lo lắng như vậy có thể giảm bớt gánh nặng quân phí cho chủ công, hơn nữa tinh hoa tốt nhất vẫn sẽ rơi vào trong tay chủ công, rất có thể chủ công sẽ đồng ý đề nghị này, cũng mừng rỡ thuận nước đẩy thuyền gật đầu.

Thấy tam đại thừa hành đều đồng ý, chúng gia thần lập tức thở phào một hơi, như vậy xem ra chính mình cũng có thể hưởng thụ một chút cảm giác độc chiếm quân công, thu hoạch của cải.

Bên hệ thống thân vệ, Do An lại dò thám Áo Khắc Đức:

- Đại nhân, không biết Khang Tư đại nhân có thể tiếp thu chúng ta trở thành gia thần hay không?

Người bốn phía, bất luận là thân vệ, binh lính thảo nguyên, binh lính Đế quốc, tất cả lập tức dựng thẳng lỗ tai. Bọn họ sau khi đi tới bán đảo Phi Ba, ngày qua ngày rất tiêu dao, đã không muốn trở lại như trước đây nữa.

Đáng tiếc, tuy rằng tiền lương của mình rất cao, nhưng so sánh với những gia thần này lại không bằng ai cả. Phương diện tiền lương thì không cần để ý, bọn họ lưu ý chính là cách đối đãi khác nhau cực kỳ rõ rệt của dân chúng địa phương.

Lúc đi trên đường, một Kỳ đinh nho nhỏ cũng có thể nghênh ngang tự đắc, đi đường ngẩng cao đầu, nói chuyện đều vễnh cằm lên, muốn kiêu ngạo bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thế nhưng dân chúng vẫn khăng khăng chịu đựng bộ dạng này, vừa nhìn những người này xuất hiện, tất cả đều vọt sang hai bên cúi đầu nhường đường, hơn nữa trên mặt căn bản không toát ra thần tình căm phẫn, tất cả đều một bộ hâm mộ nịnh bợ.

Hơn nữa nhìn thấy người thân phận cao, những dân chúng này thậm chí còn có thể ở hai bên đường hành lễ quỳ lạy, mà nhìn trúng con gái nhà ai, không cần phải mạnh mẽ dùng sức, trực tiếp bỏ lễ, người ta sẽ vô cùng mừng rỡ tiễn ra khỏi cửa, chính nữ tử kia cũng ra vẻ vui sướng vô cùng.

Sau khi thấy vậy, những người này vô cùng hâm mộ, cũng học theo bọn họ du ngoạn trên đường. Lúc đầu vẫn còn có thể hưởng thụ đãi ngộ tương đồng, nhưng đến khi mỗi Kỳ đinh đều thêu một tiêu chí trên y phục, những người này lập tức bị người khác coi thường.

Bắt lấy một người qua đường hỏi, lại biết được bản thân đồng dạng bổng lộc, xưng hô đại nhân mà không phải võ sĩ của chủ công, thuộc về lính đánh thuê, căn bản không được dân chúng kính ngưỡng. Bởi vì bản thân những người này vốn không cách nào thu được lãnh địa, không có lãnh địa, tiền tài hoặc quyền lực có nhiều hơn cũng không đáng nhìn, bởi vì không cách nào truyền cho hậu duệ.

Những người này có chút mơ màng quay về thương thảo một chút thì phát hiện, nếu như bản thân bảo trì thân phận hiện giờ, dù là trở thành Tướng quân thống lĩnh vạn người, hình dạng ở trong lòng dân chúng cũng chỉ là một lính đánh thuê, hơn nữa đúng như lời dân chúng này nói, không có lãnh địa làm sao lưu lại tài phú cho hậu duệ? Địa vị cùng bổng lộc của mình là không có khả năng truyền lại cho đời sau.

Nghĩ đến đó, mọi người móc nối với nhau, lập tức yêu cầu trở thành gia thần. Chỉ tiếc Khang Tư không có mặt, không ai có quyền quyết định cho bọn họ, bởi vậy hiện giờ biết Khang Tư đã trở về, tất cả đều dõi mắt trong mong chờ đợi.

Áo Khắc Đức cười nói:

- Đương nhiên có thể, đại nhân rất dễ nói chuyện, chỉ là sợ rằng đưa cho mấy người chúng ta cũng không có mấy vị trí cao, dù sao cũng chỉ có mấy trưởng quan mới thu được cấp vị Đại tướng.

Đám người Do An lập tức thở phào nhẹ nhõm, thật muốn nói để Khang Tư tin cậy vẫn là những thân vệ này, cho nên đầu mục thân vệ Áo Khắc Đức vừa nói, bọn họ đều tán thành.

Do An cười nói:

- Chúng ta nào dám truy cầu cấp bậc cao vời như vậy, chỉ là chúng ta muốn ít nhất có thể cao hơn Kỳ đinh chứ? Nói thế nào chúng ta đi theo đại nhân còn sớm hơn so với bộ đội trực thuộc kia.

- Đó là tự nhiên, thật muốn tính lại, chúng ta đều là cựu thần, những người mới đều có thể làm Kỳ đinh, chúng ta thế nào cũng phải cao hơn bọn họ một hai cấp chứ.

Áo Khắc Đức rất tự nhiên đem cả mình tính vào, nghe lại giống như người một nhà, mọi người xung quanh gật đầu thầm chấp nhận.

- Cái này tốt, cái này tốt.

Do An xoa xoa tay có chút ngại hỏi:

- Cái này, không biết những người chúng ta có thể được sắc phong lãnh địa hay không?

Áo Khắc Đức trầm ngâm một chút mới nói:

- Các vị trưởng quan mới có thể thu được lãnh địa, những người chúng ta hiện tại không cần cầu xa. Dù sao bên bọn họ nhiều gia thần như vậy, trừ bỏ hào tộc ra cũng chỉ có hai người mới có được lãnh địa của mình. Nhưng là ta dám khẳng định, chỉ cần thành lập quân công, thu được lãnh địa không phải việc gì khó.

Bọn người Do An ở bán đảo Phi Ba thời gian dài như vậy cũng biết thu được lãnh địa cực kỳ trắc trở, thậm chí trong một ít thế lực, quân công đủ để phong thưởng một tòa thành lớn, đều bị dùng tiền tài thay thế.

Mà ở nơi này chỉ cần quân công đủ lớn, vậy sẽ thu được lãnh địa, không cần lo lắng gì, chỉ cần bản thân có đủ năng lực là được. Nghĩ đến đó, mọi người đều gật đầu biểu thị đã rõ.

Ngay lúc bọn họ đang nhàn rỗi nói chuyện phiếm, kỳ hạm thuỷ quân trong vòng vây chiến thuyền xuất hiện phía trước, vừa nhìn cờ xí gia chủ trên đỉnh kỳ hạm, mọi người liền hiểu rõ chủ công đã trở về, lập tức chỉnh trang bộ dáng của mình một chút, bắt đầu chuẩn bị nghênh tiếp.

Các binh lính cũng bắt đầu nâng cao cảnh giác quan sát xung quanh, một tuấn mã thượng cấp màu đen được phủ yên ngựa, bước chân hết quý phái cũng được dắt lại. Đừng coi nhẹ đầu hắc mã này, nó chính là chiến mã duy nhất trong tất cả chiến mã của Lôi gia, có thể hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của Hắc lang.

Chiến thuyền bỏ neo ở cảng khẩu, cầu kiều lập tức hạ xuống, lúc Khang Tư xuất hiện, các gia thần ở đây lập tức quỳ xuống tung hô:

- Cung nghênh chủ công trở về!

Theo sát phía sau là ba người Y Ti Na, Ái Lệ Ti, Tiểu Cầm lập tức choáng váng, sớm biết khả năng Khang Tư rất có tiền đồ, nhưng tuyệt đối không ngờ Khang Tư lại là quân chủ thành Thanh Nguyệt phồn hoa này!

Vì sao dám kết luận như thế? Ai bảo hai người Cung Tá Đôn, Phí Nhĩ tuần sát cảng khẩu bị các nàng nhìn thấy, hiện giờ lại nhìn hai đại nhân này quỳ xuống đất nghênh tiếp, quỷ cũng biết đây là thế nào.

Tiểu Cầm sau khi kinh ngạc qua đi trong lòng cũng tràn ngập vui mừng, bởi vì đại ca của An Tái Kháng là chủ nhân nơi đây, khẳng định An Tái Kháng có thể mượn cơ hội lên cao như diều gặp gió.

Y Ti Na sau khi kinh ngạc, trong lòng tràn ngập vui mừng, chỉ cần đối phương lập được thành tựu, chỉ cần đối phương tốt lành, vậy mình đã thỏa mãn rồi, chỉ là đơn giản như thế thôi.

Ngả Lệ Ti đầu tiên là khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin nổi, tiếp đó vui mừng khôn xiết, nhưng không biết nghĩ đến điều gì lại lập tức ảm đạm xuống.

Muốn dựa vào lực lượng của hắn phục quốc cho mình sao? Bản thân không phải nói đừng cho hắn khinh thường sao? Thế nhưng người như hắn hẳn sẽ không yêu cầu mình cái gì? Thế nhưng đối phương đã trở

thành một cái quân chủ, có thể bảo hắn đem binh sĩ tài phú dùng để làm chuyện may áo cưới tặng người khác?

Dù là hắn đồng ý, các gia thần hắn cũng sẽ không đồng ý, trừ phi bản thân... Nhưng như vậy cùng tìm các quân chủ khác trợ giúp mình có gì khác nhau? Ai.

Thấy trên bến tàu chen chúc đoàn người quỳ phục, Áo Kha Nhĩ rung động ngây người, tuy rằng tràng cảnh chấn động hơn hắn cũng xem qua, tỷ như tràng diện Hoàng đế đi tuần Đế quốc, thế nhưng khi đó tiếp thu lễ tiết này chính là Hoàng đế Đế quốc cao cao tại thượng, hiện tại tiếp thu lễ tiết này lại là đại ca của mình.

Áo Kha Nhĩ không nghĩ tới trước đây mình vẫn còn khinh thị cái đại ca này, bản thân hắn lại có được quyền thế như vậy, cái này so với tộc trưởng của mình còn cao quý hơn nhiều lắm mà, nếu như quyền thế này là của mình thì thật là tốt biết bao nhiêu.

- Đều đứng lên đi.

Khang Tư vừa nói, vừa đi xuống thuyền, binh sĩ lập tức dắt hắc mã kia đi tới, còn Hắc lang đã sớm quấn quít lấy Khang Tư không tha.

Khang Tư áy náy vỗ vỗ đầu Hắc lang, mình nói là dẫn nó đi ra ngoài, kỳ thật không bằng để nó sinh hoạt dã ngoại, nhưng đây là chuyện không còn cách khác, cũng không thể đem Hắc lang đi vào binh doanh được.

Hắc lang cọ cọ Khang Tư vài cái rồi mới buông tha hắn, Hắc lang chỉ là bất mãn Khang Tư ném mình lại thời gian dài như thế mà thôi. Về phần sinh hoạt dã ngoại, đó mới là chuyện nó thích nhất, giống như hiện giờ, dã thú trong phạm vi thế lực thành Thanh Nguyệt đều là thần tử của nó đấy.

- Chủ công, ngài rốt cục đã trở về, thần thật tưởng niệm ngài quá.

Ni Nhĩ hoàn toàn không có dáng vẻ của tứ đại gia thần, giống như một con chó nhỏ phe phẩy đuôi với Khang Tư.

Ni Nhĩ không thèm để ý ánh mắt khinh bỉ của đám gia thần, người như hắn tự nhiên phải có ý nghĩ của riêng mình, tuy rằng năng lực quân công đều rất trọng yếu, nhưng chỗ trọng yếu nhất là ấn tượng trong lòng quân chủ.

Nếu như ấn tượng quân chủ đối với ngươi không tốt, dù là có thành lập được quân công lớn cỡ nào đi chăng nữa thì có làm sao? Ngược lại sẽ thầm lo lắng công cao chấn chủ. Cho nên lộng thần có chút năng lực, quân công, lại biết nịnh bợ lấy lòng quân chủ chính là lý tưởng nhất.

Khang Tư thấy những gia thần này lại tràn lên bái kiến lần nữa, không khỏi cười nói:

- Được rồi, mọi người ra mắt là được, đừng vây ở chỗ này, đều tự trở lại thực hiện chức vụ đi, miễn cho khách nhân coi thường Lôi gia chúng ta.

Nghe nói như thế, đám gia thần mới phát hiện có rất nhiều gương mặt xa lạ theo chủ công rời thuyền, nghĩ vậy vội vã khôi phục thần thái thân phận làm công của mình, mỉm cười gật đầu với bọn người Áo Kha Nhĩ. Đương nhiên, đám gia thần cũng thấy bốn đại mỹ nhân đi theo phía sau Khang Tư.

Tương Văn cùng cấp với Tổng quản nội đình, bọn họ đều rất là quen thuộc, đối với mỹ nhân không có cấp vị này, ai cũng không dám khoe khoang thân phận gia thần của mình. Bao gồm cả Cung Tá Đôn ở bên trong, đều vội vàng hành lễ với Tương Văn, còn Ni Nhĩ càng bắt đầu nịnh bợ Tương Văn.

Lúc này Cung Tá Đôn cũng có chút hận mình không thể có da mặt dày như Ni Nhĩ, nếu như nịnh bợ được Tương Văn vậy chẳng khác nào tùy thời có thể biết cách nghĩ của chủ công rồi. Tương Văn người này cùng cấp với nữ võ sĩ, đối với gia thần mà nói chỉ có thể mang lại chỗ tốt, sẽ không uy hiếp tới địa vị của mình, cho nên tất cả đều đám gia thần đều tận lực nịnh bợ.

Về phần ba mỹ nữ Y Ti Na, đám gia thần tuy rằng thấy, nhưng cũng không dám nhìn nhiều, thấy các nàng theo sát chủ công rời thuyền, biết ngay là khách nhân tôn quý rồi, thậm chí còn có thể biến thành chủ mẫu tương lai, cho nên đối với các nàng càng cung kính càng tốt.

Uy Kiệt cùng Lôi Đặc, Lôi Khải cười nói một trận, bắt đầu vội vàng làm chuyện di dời nhân viên, tổng quản Âu Khắc bắt đầu dàn xếp bọn người Áo Kha Nhĩ, về phần ba mỹ nữ liền giao cho Tương Văn dàn xếp.

Mọi người đã sớm đem Tương Văn trở thành nữ tính, căn bản không cảm thấy sẽ có vấn đề gì.

Trong sự ân cần hầu hạ của Ni Nhĩ, Khang Tư xoay người lên ngựa, ở trong vòng vây của vệ binh mang theo Hắc lang nhanh chóng rời đi.

Y Ti Na cùng Ngả Lệ Ti chỉ có thể dùng ánh mắt tiễn hắn rời đi, các nàng còn cần đợi xe ngựa tới tiếp đón.

Tuy rằng Khang Tư rời đi trước có chút thất lễ, nhưng ai cũng biết một quân chủ không có khả năng cùng đi với khách nhân, hơn nữa, nếu như Khang Tư khách sáo như vậy, ngược lại các nàng sẽ càng thêm khó chịu, bởi vì như thế cho thấy hắn không đem các nàng coi như người một nhà.

155. Chương 155: Quân Chính Tân Chế. (1+2)

Khang Tư mang về mấy vạn người phải bận rộn hơn nửa tháng mới dàn xếp xong.

Chỉ là ngoại trừ những gia quyến binh sĩ cùng tộc nhân Áo Kha Nhĩ bị tập trung bố trí ở mấy hương trấn thôn xóm nghề nông ra, các xuất thân thợ thủ công, đa phần đều bố trí ở cảng, khiến cho cảng Thanh Nguyệt vốn đã rất lớn một lần nữa lại mở rộng gấp đôi.

Chỉ có một bộ phận nhỏ thợ thủ công mà công việc có liên quan tới chính vụ mới được bố trí ở trong thành.

Những di dân ngang cấp với nô bộc của Khang Tư bị cướp tới, rất nhanh dựa vào năng lực và tính thích ứng của mình dung nhập vào thành Thanh Nguyệt, đồng thời bắt đầu từ từ phát huy tác dụng.

Có tác dụng trước tiên chính là xưởng đúc tiền, xưởng đóng tàu cùng xưởng binh khí, chẳng những công nghệ đề cao gấp đôi, dù là sản lượng cũng nhanh chóng lật mình tăng vọt.

Không cần kỳ quái vì sao rõ ràng như thế, tuy rằng những thợ thủ công này không phải là kiệt xuất nhất Đế quốc, nhưng tay nghề thế nào cũng phải tinh xảo hơn bán đảo Phi Ba, cho nên bọn họ lập tức bằng tay nghề của mình đoạt được chức vị quản đốc.

Hơn nữa có trưởng quan nơi làm việc phối hợp, cùng với các thợ thủ công này vì túi tiền của mình mà phấn đấu nỗ lực, có thể xuất hiện kết quả như vậy cũng là rất bình thường.

Hôm nay Do An mặc một bộ trang phục mới tinh, khẩn trương gấp rút theo một đội nhân mã đi tới Thiên Thủ các bên trong thành Thanh Nguyệt.

Lúc này Thiên Thủ các đã sớm mở rộng thành một kiến trúc khổng lồ, so với trước đây chẳng những xây dựng mở rộng gấp mấy lần, dù là độ cao cũng đã đạt mấy chục thước, hơn nữa toàn bộ nền móng và đà tường Thiên Thủ các đều dùng kết cấu đá tảng đắt tiền, chẳng những phòng cháy hơn nữa không thấm nước.

Chỉ là phần trên nền móng cùng những chỗ khác bên trong Thiên Thủ các đều là kết cấu bằng gỗ. Không còn cách nào, cái này không phải là vấn đề tiền nhiều hay ít, dựa theo nghệ thuật kiến trúc bán đảo Phi Ba, vốn không có khả năng biến Thiên Thủ các thành một tòa thành đá tảng, nhưng chính vì như thế, làm cho bên trong Thiên Thủ các này tiếp tục bảo tồn được nền văn hóa đặc sắc của bán đảo Phi Ba.

Do An theo dòng người đi vào phòng khách lầu một Thiên Thủ các có thể dung nhập đủ mấy ngàn người, trước mắt là sàn nhà gỗ lim mang theo mùi hương được lau chùi sáng bóng.

Theo chỉ dẫn của nội vệ, Do An đi tới vị trí hàng thứ ba xếp chân ngồi xuống. Đối với vị trí này Do An rất thỏa mãn, bởi vì vị trí hàng thứ hai chính là các thân vệ Áo Khắc Đức cùng tiểu đầu mục và các Thập phu trưởng kỵ binh thảo nguyên, còn có một nhân vật trước đây rất nổi bật, nguyên là Tỉnh trưởng Bỉ Khố Đức cũng ở hàng này.

Về phần hàng thứ nhất, chính là bốn người Âu Khắc trong ngũ đại thân vệ cùng với tám Bách phu trưởng kỵ binh thảo nguyên. Vị trí hai thứ hạng này cũng không phải hiện giờ mình có thể cầu mong. Dù sao mình chỉ thuộc về vị trí giữa, phía sau còn có mấy thứ hạng nữa kia.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình xong, nội vệ dẫn tới một nhóm người ngồi hai bên dự lễ.

Người bên trái rất nhiều, mọi người cũng quen thuộc, chính là bốn đại gia thần cùng hơn mười gia thần cấp Bộ tướng.

Người bên phải rất ít, chỉ có năm người, xem chỗ ngồi trước sau chia làm hai nhóm.

Một đầu mục là một thanh niên vẻ mặt tươi cười đầy ánh sáng, tên là Áo Kha Nhĩ. Vốn là một Thiếu tá quân Đế quốc, hiện giờ là nhị đệ kết bái của Khang Tư đại nhân. Hai người phía sau chính là thủ hạ của Áo Kha Nhĩ.

Một người đầu mục khác lại là một thanh niên non nớt, gọi là An Tái Kháng, vốn là một thương nhân.

Hai chiếc thuyền biển lớn trên bến cảng chính là của hắn, hiện giờ là tam đệ của Khang Tư đại nhân, còn người ở phía sau là tiểu đệ của An Tái Kháng.

Do An vừa quan sát bốn phía, vừa khẩn trương đợi thời khắc sau cùng. Tự mình đã gần trở thành gia thần trực thuộc Khang Tư đại nhân, đến lúc đó nên gọi Khang Tư đại nhân là chủ công rồi.

Ngẫm lại nhân sinh thật sự là kỳ diệu mà, đại khái khoảng hai năm trước thì phải? Chính mình còn là một sĩ quan nho nhỏ bộ đội địa phương tỉnh Hải Tuyền, nghe theo mệnh lệnh Sư đoàn trưởng đi tập kích lãnh địa một Thiếu tá Đế quốc phá hoại chuyện làm ăn buôn lậu của hắn.

Không ngờ ngược lại bị bắt làm tù binh, cũng vì sợ Sư đoàn trưởng giết người diệt khẩu mà đầu phục Thiếu tá Khang Tư này.

Liên tiếp theo đó là hỗn loạn khiến người ta hoa mắt - thổ phỉ xâm lấn, Sư đoàn trưởng kỳ quái trở thành minh hữu của Thiếu tá Khang Tư.

Tiếp theo không biết xảy ra chuyện gì, vốn Thiếu tá Khang Tư chuẩn bị chuyển hàng đột nhiên dẫn binh tập kích đối tác hợp tác làm ăn là thành Thanh Nguyệt, hơn nữa ngoài dự đoán của mọi người chiếm trọn thành Thanh Nguyệt.

Tuy rằng thấy Thiếu tá Khang Tư đối với mọi người đầu nhập đều vung tay phong thưởng thạch cao, nhưng đối với mấy người bên mình chỉ ban thưởng kim tệ, cho nên đối với việc Thiếu tá Khang Tư tự tiện có lãnh thổ ở hải ngoại, hành vi này cùng cấp với phản nghịch, hoàn toàn coi như không phát hiện.

Đến khi phát hiện Khang Tư đại nhân có ý chuẩn bị phát triển ở thành Thanh Nguyệt, bản thân mình lập tức biểu thị nguyện ý theo đến thành Thanh Nguyệt.

Sở dĩ quyết định như vậy, chủ yếu là bản thân đã thấy Khang Tư đại nhân chuẩn bị biến thành Thanh Nguyệt trở thành cứ điểm, nếu như vậy, so sánh với lãnh địa Thiếu tá, vẫn là thành Thanh Nguyệt tương đối an toàn hơn hơn xa lãnh địa Đế quốc, cũng tương đối tự do.

Chỉ là lúc đó tuy rằng mình thuần phục Khang Tư, hơn nữa Khang Tư cũng tiếp nhận rồi, nhưng mình cũng không trở thành gia thần, mà trở thành thân tín như những người Lão Đao.

Do An vốn còn có định kiến, nhưng thấy đa số gia thần lĩnh thạch cao là lương thực, mà không phải là lãnh địa, thân mình là kẻ độc thân đồng thời bổng lộc hậu hĩnh cũng không thèm để ý nữa.

Dù sao khi đó dù mình trở thành gia thần cũng chỉ là lĩnh thêm một phần lương, không như Ni Nhĩ có lãnh địa của mình, hơn nữa quân đội đều là Khang Tư đại nhân tự mình chỉ huy, rất khó thu được công trạng lớn để nhận được lãnh địa, nhìn thạch cao đám gia thần vẫn không thay đổi thì biết.

Mà đám đồng liêu làm dân binh ở lãnh địa cũng truyền tin qua, biết bọn họ bắt đầu quen với cuộc sống dân binh nhẹ nhàng thích ý ở Thiếu tá lĩnh, mọi người đều nghĩ cứ như vậy qua ngày cũng không tệ.

Tuy rằng huấn luyện nghiêm ngặt một chút, nhưng cầm tiền lương đủ cao hơn nữa đãi ngộ lại tốt, lại không có nguy hiểm. Dù sao xuất ngũ rồi cũng về nhà làm ruộng, nếu như vậy, vì sao không ở chỗ này làm cho tới khi xuất ngũ chứ? Vì vậy tâm tình mọi người rốt cuộc cũng hoàn toàn dung nhập vào Thiếu tá lĩnh này.

Thấy như vậy, Do An nghĩ mình hình như lạc đàn, trước kia chỉ là không quen sinh hoạt yên bình như vậy mới chạy đến thành Thanh Nguyệt, nếu không trở lại Thiếu tá lĩnh sinh hoạt bình thản qua ngày, như vậy hay là có thể kéo thêm mấy đồng liêu nhiệt huyết?

Thật đúng là không sai, gửi thư hỏi một chút, lập tức lôi kéo được vài người vốn là thủ hạ trước kia qua bên này hỗ trợ. Tiền lương như nhau, mỹ nữ nhiều hơn, còn có thể đánh đấm, mỗi ngày so với Thiếu tá lĩnh nhàn nhã náo nhiệt hơn nhiều.

Sau đó, một năm tĩnh dưỡng của Khang Tư đại nhân đến hạn, rời khỏi thành Thanh Nguyệt đi tỉnh khác nhận chức vụ, lần này đi là mấy tháng.

Ngay khi mọi người cho rằng ngày qua ngày như thế cho đến lúc xuất ngũ hoặc tử trận, đột nhiên truyền đến tư liệu quân tịch Đế quốc bị hủy.

Do An biết rõ các huynh đệ ở Thiếu tá lĩnh đối với tin tức này rất hoan nghênh, bởi vì nhược điểm mấy người bọn họ bị Sư đoàn trưởng nắm giữ cũng biến mất, cũng không cần lo lắng người nhà sẽ bị người ta bức hiếp nữa.

Nhưng hiển nhiên ai cũng không thể ngờ tới, tư liệu quân tịch bị hủy rồi, Hoàng đế bệ hạ Đế quốc băng hà, tiếp theo hoàng thân quốc thích quyền quý trong lúc quốc tang đào thoát quy mô, theo phía sau là các sĩ quan Đế quốc mỗi người ôm binh cát cứ một phương.

Trong lúc mọi người nhân tâm hoảng sợ, Khang Tư đại nhân thăng quân hàm Thượng tá, còn dẫn theo đến mấy vạn thợ thủ công, mấy ngàn tinh binh cùng với đại lượng vật tư trở về Thiếu tá lĩnh.

Nhận được tin tức này, mọi người biết chuyện đều choáng váng, tin rằng mấy huynh đệ ở Thiếu tá lĩnh trực tiếp nhìn thấy càng ngu người hơn nữa.

Ở lúc quân phiệt cát cứ này, Khang Tư đại nhân lại có thể cướp đoạt nhiều thợ thủ công cùng vật tư như vậy trở về? Thật là quá lợi hại!

Vì vậy Do An lập tức ý thức được, vốn huynh đệ ở Thiếu tá lĩnh có chút mê man chẳng biết làm gì, khẳng định sẽ bắt đầu thấy rằng theo Khang Tư đại nhân làm việc cũng là một tuyển chọn không tệ.

Chỉ là không nghĩ tới, tên Sư đoàn trưởng kia thâm tàng bất lộ đến mức ấy, lại phát động một sư đoàn chỉnh biên mạnh mẽ đột kích Thiếu tá lĩnh. Đến khi mình nhận được tin, Khang Tư đại nhân đã mang theo dân chúng lãnh địa cùng vật tư rời bến tàu.

Sau khi nhận được tin Khang Tư đại nhân gần đến, vốn các thân vệ thảo nguyên móc nối cùng với những người xuất thân quân Đế quốc như mình, đều chuẩn bị thỉnh cầu trở thành gia thần.

Kỳ thật lúc mình nhận thấy được Lôi gia cường đại, sau lại thấy dân chúng đối đãi với gia thần cùng mấy người mình khác biệt liền hối hận, làm sao lúc đầu không thành gia thần đây chứ?

Sau khi Khang Tư đại nhân rời đi tuy rằng cũng có thể trở thành gia thần, nhưng đây là gia thân của gia thần, mà không phải gia thần trực thuộc Khang Tư đại nhân, mấy người như mình sao chấp nhận bị hạ xuống một cấp đây? Cho nên chỉ có thể lẳng lặng đợi, hiện giờ cuối cùng cũng đợi được thời cơ tới rồi.

- Thùng thùng thùng!

Ba tiếng trống vang lên, để mọi người đang khẽ thì thầm ngậm miệng lại.

Tiếp đó là một tiếng:

- Chủ công giá lâm!

Do An, mọi người kể cả bọn người Âu Khắc bên trong đều lập tức cúi đầu hô:

- Tham kiến Khang Tư đại nhân.

Khang Tư trở về không bao lâu, tên thật của hắn liền truyền ra ngoài, mọi người cũng không thèm để ý là một ngoại nhân đang thống trị thành Thanh Nguyệt.

Cũng giống như nội loạn Đế quốc, nắm tay lớn là vua, hiện giờ Khang Tư là nắm tay lớn nhất khắp vùng phụ cận, những người khác nào dám nói gì.

Chỉ là, dòng họ Lôi Luân Đặc khiến đám người bán đảo Phi Ba nghĩ thật khó đọc, vì vậy dưới bọn họ đề nghị, Khang Tư tiếp tục bảo trì họ gia tộc và gia huy cũ. Dù sao hai thứ này cũng đã truyền khắp thiên hạ rồi, cần gì phải thay đổi nữa?

Khang Tư một bộ trang phục khéo léo, đi theo Tương Văn lên ngồi ở chủ vị. Vốn cũng muốn để Tương Văn trở thành gia thần, chỉ là lúc Tương Văn biết gia thần không thể cả ngày đi theo bên người chủ công, lập tức cự tuyệt trở thành gia thần, Khang Tư không còn cách nào chỉ có thể đồng ý.

Như vậy, Tương Văn không có bất cứ cấp vị cùng thạch cao nào, lại đảm nhiệm Tổng quản nội đình đồng thời còn đảm nhiệm đầu lĩnh nội vệ.

Đối với điều này, mọi người vẫn xem hắn trở thành mỹ nữ, vốn không có ý kiến nào, ngược lại còn ra vẻ "đó là chuyện đương nhiên".

- Ừm! Các vị đều là người theo ta lập nghiệp, ta cũng không cần nói nhiều lời khách sáo nữa.

Sau khi Khang Tư nói xong gật đầu với Tương Văn một cái.

Lúc ở Đế quốc, Khang Tư còn nhớ rõ mình là một quân nhân, ngôn hành cử chỉ đều có quy củ. Mà sau khi ở thành Thanh Nguyệt duy ngã độc tôn, không ai đứng trên đầu mình nữa, Khang Tư tự nhiên bằng thân phận quân chủ hành sự.

Khang Tư đối với điểm ấy cũng không có bất cứ gì không thích ứng, bởi vì hắn ở vị trí quân chủ gần một năm, hiện giờ chỉ là ôn lại loại cảm giác này mà thôi.

Tương Văn lấy ra một quyển công văn mở ra, ho khan lấy giọng.

Đầu tiên là màn nói chuyện như lệ cũ, đem ý đồ mệnh lệnh tuyên bố, mệnh lệnh chính quy nghiêm cẩn cùng hiệu lực luật pháp các loại vân vân... biểu đạt cho mọi người một phen xong, Tương Văn trực tiếp đọc tới mục mọi người quan tâm nhất:

- Âu Khắc, cấp vị Đại tướng, lĩnh 500 thạch, lương tháng 100 xâu, phong lĩnh địa gia tộc 1000 thạch, bổ nhiệm làm Tổng quản ngoại đình.

- Uy Kiệt, cấp vị Đại tướng, lĩnh 500 thạch, lương tháng 100 xâu, phong lĩnh địa gia tộc 1000 thạch, bổ nhiệm làm Thừa hành tình báo.

- Lôi Đặc, cấp vị Đại tướng, lĩnh 500 thạch, lương tháng 100 xâu, phong lĩnh địa gia tộc 1000 thạch, bổ nhiệm làm Trưởng quan Doanh bộ binh số một.

Âu Khắc, Uy Kiệt, Lôi Đặc, Lôi Khải cùng với tám người Lão Đao toàn bộ phong làm Đại tướng, phong lĩnh địa gia tộc 1000 thạch. Nói cách khác gia thần trực thuộc Lôi gia thoáng cái hơn mười hai gia thần có lãnh địa gia tộc kế thừa.

Nhưng mọi người đối với cái này không ngoài ý liệu, bọn họ kinh ngạc là làm sao lãnh địa sắc phong ít như vậy, nên nhớ như Ni Nhĩ tệ như vậy cũng có 5000 thạch đất phong, những người này là thân tín trong thân tín của chủ công lại chỉ mới 1000 thạch?

Chỉ là mọi người hiển nhiên không đoán được, chính là bởi bọn họ là thân tín trong thân tín của Khang Tư nên mới chỉ có 1000 thạch.

Vốn là Khang Tư muốn phong mười hai người này làm Gia lão, hơn nữa mỗi người cấp một vạn thạch, nhưng bọn họ lại thề sống thề chết không chịu, đồng thời còn đưa ra một đống đạo lý phản bác Khang Tư. Sau rơi vào đường cùng, không còn cách nào mới thỏa hiệp điều kiện cấp bậc Đại tướng cùng 1000 thạch đất phong.

Chỉ là hiệu quả cũng rất rõ ràng, bởi vì càng xác thực lãnh địa khó có thể nhận được, đám gia thần tới dự lễ đều ngầm quyết định nhất định phải lập đại công không thể bàn cãi.

Không giống như suy nghĩ của những gia thần này, vẻ mặt Ni Nhĩ đầy đắc ý, tuy rằng mọi người cấp bậc như nhau, nhưng lãnh địa lão tử nhiều hơn các ngươi gấp năm lần, không cần bàn chính là đệ nhị gia thần, sau này cũng không cần cho các ngươi mặt mũi nữa.

Còn Cung Tá Đôn có lãnh địa cao nhất trong gia thần lại không có tâm tình tốt như Ni Nhĩ, hắn rất rõ ràng mười hai gia thần này chiếm vị trí nào trong lòng chủ công, chỉ cần nhìn chức vụ bọn họ đảm nhiệm là biết ngay.

Tương Văn không cần phải nói, tuy rằng không có cấp bậc, cũng không có thạch cao, nhưng kẻ ngu ngốc cũng sẽ không coi nhẹ hắn, Tổng quản nội đình phụ trách tất cả sự vật bên người chủ công; Tổng trưởng nội vệ lại thống lĩnh tất cả biên chế võ sĩ nội vệ Lôi gia võ nghệ tinh hãn nhất, thậm chí mật vệ xuất quỷ nhập thần cũng có khả năng nắm trong tay hắn, thật có thể nói quyền thế ngập trời.

Âu Khắc, Tổng quản ngoại đình, cũng là chiêu mộ người hầu cho Lôi gia, thu mua vật tư các công việc rườm rà đều giao cho hắn phụ trách. Đừng xem bộ dáng hắn là quản gia, nhưng quyền thế đúng là không thể nhỏ được.

Uy Kiệt, càng không cần phải nói, chỉ cần chức vụ Thừa hành tình báo là có thể biểu đạt. Tình báo đối ngoại đối nội đều do hắn phụ trách, ai biết mình có bí mật gì nắm trong tay hắn, có thể nói là một người để các gia thần đề phòng nhất.

Lôi Đặc, Lôi Khải còn có bọn Lão Đao thật còn không có gì, đều đảm nhiệm quân chức, thoạt nhìn không khác gì các gia thần khác. Thế nhưng nhìn quân chức bọn họ tính ra đều nắm chặt quân quyền bộ đội trực thuộc trong tay, có thể chứng minh chủ công hết sức tín nhiệm bọn họ.

Chỉ là bộ đội trực thuộc chủ công lúc nào đổi thành chế độ cấp Doanh vậy? Lẽ nào lấy một Doanh làm một biên chế? (Doanh = cấp tiểu đoàn)

Nói như vậy lẽ nào chỉ mới có bốn chức quan Doanh bộ binh và một chức quan Doanh kỵ binh?

Hơn nữa binh lực của Doanh bộ binh cùng Doanh kỵ binh cũng quá kém đi chứ? Chẳng lẽ muốn xây một khuôn mẫu trước rồi từ từ trưng binh?

Từ đó xem ra, có thể xác nhận mười hai gia thần này mới chân chính là trọng thần Lôi gia.

Nghĩ vậy, Cung Tá Đôn liếc nhìn Phí Nhĩ bên cạnh, thấy Phí Nhĩ cau mày, hiển nhiên hắn cũng có nhận thức này.

Về phần Khải Hải cùng Ni Nhĩ? Khải Hải không biết giả ngu hay giả khờ, dù sao cả ngày bộ dáng vui vẻ hớn hở. Còn Ni Nhĩ hoàn toàn là một kẻ ngu ngốc, mặc kệ hắn.

Do An không biết tâm tư mọi người, hắn tỉ mỉ lắng nghe, nghe tới bọn Áo Khắc Đức, cũng là những người hàng thứ hai đều được phong làm Bộ tướng không có lãnh địa, trong lòng thở một hơi.

Hắn nghĩ, chiếu theo quy củ, mình nếu được phong làm Thị tướng lương thực hàng năm 100 thạch, lương tháng 20 xâu. Tuy rằng so với Bộ tướng mình mong muốn thấp hơn một cấp, nhưng nghĩ tới mình còn chưa đạt tới giai tầng như Áo Khắc Đức, nhận được Thị tướng coi như là hợp với tâm nguyện rồi.

Quả nhiên, như Do An dự đoán, những người hàng hắn ngồi được phong làm Thị tướng, danh sách phía sau còn dài.

Sắc phong kết thúc, đúng như Áo Khắc Đức nói, cấp thấp nhất là cấp bậc Kỳ chính.

Sắc phong hoàn tất, mọi người lập tức quỳ bái tạ lễ:

- Tạ ơn chủ công phong thưởng, thần thề chết trung thành với Lôi gia!

Vừa sắc phong liền lập tức đổi giọng ngay, tuy rằng Do An cảm giác có chút không tự nhiên, nhưng hắn biết, sau này sẽ ngày càng thuận miệng. Bái tạ xong, Khang Tư cũng không để những gia thần này rời đi, ngược lại nói với Áo Kha Nhĩ:

- Áo Kha Nhĩ, An Tái Kháng.

Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng đã sớm được hỏi qua lập tức đáp:

- Có, tiểu đệ ở đây.

Mọi người ở đây có chút thân phận đều biết có chuyện gì, thậm chí còn tham dự qua tranh luận, cho nên đều lẳng lặng đợi chuyện quyết định sẵn xảy ra.

- Ừm! Các ngươi cùng ta là anh em kết nghĩa, như vậy vì đại ca hiệu lực cho Lôi gia ta thế nào?

Khang Tư mỉm cười hỏi.

- Dạ! Nguyện ý vì đại ca hiệu lao khuyển mã cho Lôi gia.

Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng không chút nghĩ ngợi lập tức gật đầu nói.

- Ừm! Như vậy phong các ngươi hàm đại tướng, Áo Kha Nhĩ đảm nhiệm chức quan Doanh bộ binh năm, An Tái Kháng đảm nhiệm Thừa hành tiền tệ thế nào?

Khang Tư hỏi.

- Rõ! Tạ ơn chủ công đề bạt, thần thề chết thuần phục Lôi gia.

Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng lập tức quỳ lạy nói cảm tạ.

Trong lòng Áo Kha Nhĩ lại tự giễu: "Kỳ thật bởi ngồi như vậy, cho nên quỳ lạy cũng chỉ là khom lưng đập đầu xuống ván gỗ mà thôi, cảm giác cũng không khó như tưởng tượng."

Khang Tư tùy ý phất tay:

- Miễn lễ! Ba người chúng ta là anh em kết nghĩa, không cần nhiều lễ tiết như vậy.

- Không, chủ công! Xin thứ cho thần không thể lĩnh mệnh, bởi vì đạo quân thần phải duy trì lễ tiết.

Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng lập tức nghiêm túc nói.

Nghe nói như thế, Khang Tư sửng sốt, xảy ra chuyện gì? Kịch không phải diễn xong rồi sao? Làm sao còn có cái này nữa?

Thế nhưng thấy thần sắc các gia thần bốn phía nhìn vẻ mặt kiên định của hai người thầm chấp nhận, Khang Tư hiểu được chỉ có thể lộ vẻ cười khổ gật đầu. Bây giờ vẫn còn diễn kịch, diễn cho đám gia thần này xem, biểu thị anh em kết nghĩa của mình cũng sẽ không dựa vào thân phận mà kiệt ngạo bất tuân.

Kỳ thật ngay từ đầu hành vi chiêu mộ này chính là diễn trò.

Lúc đầu Khang Tư còn chưa quyết định dàn xếp hai anh em kết nghĩa này thế nào, Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng tìm tới nơi yêu cầu làm gia thần.

Lúc đó chính mình liền đưa ra đãi ngộ Gia lão cùng đất phong vạn thạch, hơn nữa ba thủ hạ bọn họ cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ Đại tướng. Cũng không biết tin tức làm sao truyền ra, gia thần có chút thân phận liền chạy tới khuyên can.

Sau khi nhận được tin, An Tái Kháng là người đầu tiên chạy tới bày tỏ, lãnh địa, chức vị không trọng yếu, chỉ cần để bản thân phụ trách chức vụ sản xuất tài phú Lôi gia là được rồi.

Tiếp đó Áo Kha Nhĩ cũng chạy tới cự tuyệt đãi ngộ phong phú này, nói cái gì công lao thấp kém không dám thu hậu đãi như vậy, để tránh uy tín đại ca dao động, mình vẫn nên làm gia thần phổ thông là được, dù sao phải dựa vào năng lực của bản thân để kiếm lấy lãnh địa.

Khang Tư tin tưởng An Tái Kháng nói thật tâm, nhưng lời Áo Kha Nhĩ lại không thật lòng.

Bởi vì ban đầu Áo Kha Nhĩ nghe đến đãi ngộ Gia lão cùng phong lãnh địa vạn thạch, trong mắt toát ra hoa lửa nóng bỏng có thể nói rõ hắn cực kỳ coi trọng. Mà hiện giờ sửa miệng, có thể nguyên nhân là do các gia thần đều phản đối, để tránh đắc tội với đồng liêu, liền quyết định cụp đuôi theo người.

Tuy rằng là thế, nhưng Khang Tư cũng đồng ý với ý kiến bọn họ. Dù sao Khang Tư cũng rất rõ ràng, nếu như để gia thần dưới trướng mình ghen ghét, vậy bọn Áo Kha Nhĩ cũng chỉ có thể rời đi.

Nhưng là, Khang Tư cho rằng sự tình đã định như vậy, nhưng gặp phải An Tái Kháng đứng ra đề nghị diễn kịch cho đám gia thần, để biểu hiện chính mình theo quy định tiếp thu Lôi gia chiêu mộ. Mà Áo Kha Nhĩ cũng đồng chấp nhận biện pháp này, cho nên mới có trò hề lúc nãy.

Khi thấy Áo Kha Nhĩ sắc mặt nghiêm túc quỳ lạy Khang Tư, Uy Kiệt bí mật nháy mắt mấy cái hướng Tương Văn, trong lòng cười thầm: "Hắc hắc! Đâu có thể cho ngươi một bước lên trời. Chỉ cần ngươi nguyện ý từng bước đi lên, tộc nhân của ngươi chỉ có thể dần dần dung nhập vào hệ thống Lôi gia. Chờ ngươi leo lên địa vị cao, tộc nhân của ngươi đã sớm cùng Lôi gia hòa làm một thể rồi. Hắc hắc! Hy vọng ngươi sẽ không biết là Tương Văn đầu tiên truyền tin cho ta, mà ta lại truyền tin lại cho đám gia thần kia."

Khi Áo Kha Nhĩ cùng An Tái Kháng lại ngồi vào chỗ của mình, Lại Nhĩ Ôn Chí cùng Liệt Văn, An Đạt phân biệt quỳ hành lễ với hai người nói:

- Tại hạ nguyện vì đại nhân hiệu lệnh, xin đại nhân thu tại hạ làm gia thần.

Bên Áo Kha Nhĩ có thể là đã thương định tốt, cho nên không nói hai lời liền gật đầu đồng ý.

Còn An Tái Kháng hiển nhiên không ngờ tới chuyện này, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lại Nhĩ Ôn Chí, nhưng sau khi thấy Lại Nhĩ Ôn Chí nháy mắt với mình, tuy rằng không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu tiếp nhận Lại Nhĩ Ôn Chí thuần phục.

Sau khi ba người bái tạ, điển lễ sắc phong theo đó kết thúc.

Theo nội vệ dẫn đường, các gia thần dưới Bộ tướng đều xin cáo lui, mà gia thần trên Bộ tướng theo Khang Tư lên lầu hai.

Kỳ thật mọi người đều biết, hội nghị quân chính thật sự đều dự họp ở lầu hai, hơn nữa chỉ có gia thần Bộ tướng trở lên mới có tư cách tham gia. Bởi vậy rất nhiều Bộ tướng mới thăng cấp vẻ mặt đều rất kích động đi lên lầu hai, bọn họ biết, bản thân đã đi vào tầng quyền lực Lôi gia.

Ở một gian phòng có thể dung nạp mấy trăm người, đã bày biện hơn trăm tấm đệm ngồi và trà nước, bọn người Khang Tư phân chủ thứ ngồi xuống.

Khang Tư ngồi ở chủ vị hướng về phía cửa, Tương Văn ngồi ở phía sau bên hông.

Cung Tá Đôn, Ni Nhĩ, An Tái Kháng các trọng thần cấp bậc Đại tướng lại phân thành hình bán nguyệt đối mặt với Khang Tư mà ngồi, phía sau bọn họ là các Bộ tướng.

Liệt Văn, An Đạt, Lại Nhĩ Ôn Chí không có tư cách tham gia hội nghị này. Cũng không phải bọn họ không phải Bộ tướng, dù là tương lai bọn họ có trở thành Gia lão cũng không có tư cách tham gia, bởi vì đây là hội nghị quân chính Lôi gia do Khang Tư chủ trì, chỉ có gia thần trực thuộc Lôi gia mới có thể tham gia.

Khang Tư uống một ngụm nước trà Tương Văn bưng tới, nói:

- Các vị tùy ý.

Bởi trước đây Khang Tư bàn bạc quân chính như thế, cho nên mọi người cũng không khách khí, đều tự chủ động rót nước giải khát.

- Lần này ta muốn sửa đổi chế độ bộ đội trực thuộc một chút.

Khang Tư vừa khai tràng liền khiến mọi người chấn động.

Gia thần Ni Nhĩ có chút khuynh hướng chân chó lập tức nói:

- Chủ công anh minh, phải nên sớm sửa đổi rồi. Không như lần trước ra ngoài tác chiến, muốn dẫn bao nhiêu người thì chọn bao nhiêu người. Một người chấp hành nhiệm vụ thì không có gì, một khi hai người trở lên đồng thời điều binh thì rất là phiền phức, thậm chí còn có thể vì đồng thời chọn trúng một tên lính mà dẫn tới hỗn loạn. Cho nên thần cho rằng, dứt khoát học quân chế Đế quốc Áo Đặc Mạn đi?

Trong lòng Cung Tá Đôn thầm nghĩ: "Tên Ni Nhĩ này ở phương diện đoán ý thật không phải ngu ngốc, biết xuất thân chủ công là từ quân Đế quốc, cho nên lập tức đề nghị đem quân chế sửa theo hướng quân chế Đế quốc."

Chỉ là Cung Tá Đôn cũng ý thức được học tập chế độ Đế quốc là tốt nhất, cho nên cũng không bởi Ni Nhĩ đồng ý mà phản đối, ngược lại gật đầu đồng ý nói:

- Ni Nhĩ đại nhân nói phải, thần cảm thấy rất đúng.

Thấy gia thần đều gật đầu, Khang Tư phất tay cười nói:

- Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn theo quân chế Đế quốc, ít nhất quân hàm tương đồng, hiện giờ không thể thực hành trong quân được.

Gia thần nghe vậy đều gật đầu không thôi, hiện tại bán đảo Phi Ba thi hành quân chính hợp nhất chế độ phong lĩnh gia thần.

Một khi theo quân hàm Đế quốc, sợ rằng không mấy ai thích ứng được, nếu cứ nhất định cưỡng ép thực thi, khẳng định sẽ gây hỗn loạn.

Khang Tư nói:

- Hơn nữa ngoại trừ quân hàm ra, biên chế quân Đế quốc cũng vô cùng khổng lồ, một Sư đoàn có tám vạn người, một Lữ đoàn cũng có hơn một vạn sáu ngàn người. Sợ rằng sĩ quan chúng ta không thể thích ứng với biên chế lớn như vậy.

Chúng gia thần gật đầu lần nữa.

Trước đây tập quán tác chiến trên bán đảo Phi Ba là, gia thần mang tư binh theo gia chủ xuất chiến, tối đa cũng chỉ ba bốn ngàn người, ít nhất thậm chí chỉ có mười người. Dù là gia chủ thống lĩnh toàn quân cũng giao nhiệm vụ cho gia thần chấp hành mà thôi, có thể nói không ai có kinh nghiệm thống lĩnh quân đội quá vạn người.

Tuy rằng hiện tại đại bộ phận thế lực trên bán đảo Phi Ba gia chủ đều nắm quyền, cho nên bộ đội trực thuộc gia chủ quá vạn chỗ nào cũng có, nhưng có thể dễ dàng sai khiến vạn người hầu như không có ai.

Mỗi lần đại chiến hơn mười vạn người đều loạn thành một đoàn, tử trận không mấy ai, chạy trốn lại từng đám lớn.

Không biết thật cho là Lôi gia thiên hạ vô địch, bằng mấy vạn người có thể đánh đuổi hơn mười vạn liên quân?

Còn không phải bởi chỉ huy đối phương không linh hoạt, mà phe mình chia nhỏ biên chế linh hoạt tác chiến, hơn nữa huấn luyện nghiêm ngặt cùng khen thưởng hậu hĩnh mới có thể khiến quân đội vạn chúng một lòng, lúc này mới có thể đánh bại hơn mười vạn liên quân.

Lôi Đặc, Lôi Khải cùng Áo Kha Nhĩ đã xác định là gia thần Trưởng quan bộ binh, đầu càng gật mạnh.

Bọn người Lôi Đặc, Lôi Khải là bởi không có tự tin chỉ huy bộ đội vạn người. Tuy rằng đã tăng mạnh huấn luyện phương diện này, nhưng không thể mấy năm là có thể thành thạo được.

Còn Áo Kha Nhĩ thảm hại hơn, nguyên vốn hắn chỉ huy tác chiến không quá trăm người, khi đó theo Khang Tư phòng vệ Tân thành mới thấy qua một tràng đại chiến, nhưng lần đó cũng không phải hắn chỉ huy.

Tuy rằng Áo Kha Nhĩ có điểm tự ngạo, nhưng hắn cũng tự hiểu lấy mình, chiếu theo hắn phỏng đoán, nói cẩn thận chi li, hắn có thể chỉ huy linh hoạt một ngàn người, nhưng tăng thêm gấp đôi thì thật trắc trở, một khi chỉ huy số lượng quá năm ngàn, liền hoàn toàn không có cách.

Thấy mọi người tràn đầy đồng cảm, Khang Tư cười nói:

- Cho nên, ta chuẩn bị lấy Doanh làm đơn vị chiến thuật. năm người là ngũ, năm ngũ là đội, năm đội là sáo*, năm sáo là bộ, năm bộ là doanh; một doanh đầy đủ là ba ngàn chiến binh, phân phối thêm hai doanh phụ binh. Cũng là một đơn vị chiến lược một vạn người.

*(Sáo, phép binh nhà Thanh một trăm tên lính gọi là một sáo. Đội quân đi tuần phòng gọi là tuần sáo hay phóng sáo .)

- À! Chủ công! Như vậy xác thật đơn giản rõ ràng, chỉ là chiến binh là chỉ chuyên môn tác chiến, vậy phụ binh có phải là nông binh chuyên môn phục vụ chiến binh không?

Ni Nhĩ chớp mắt hỏi.

- Chiến binh chuyên trách chiến đấu, mà những công tác làm cơm, đóng quân, giặt đồ, sửa chữa binh khí, quét dọn chiến trường... hoàn toàn giao cho phụ binh phụ trách. Hơn nữa nghiêm cấm chiến binh thu cắt thủ cấp quân dịch cùng cướp đoạt chiến kỳ, bởi đó là công tác của phụ binh. Mục tiêu duy nhất của chiến binh chính là giết địch, kết quả do phụ binh thống nhất thu hoạch thống nhất tính toán. Sau dựa theo phương pháp tính toán công đầu phân phối xuống dưới, công trạng sĩ quan dựa theo công trạng binh sĩ tính toán. Binh sĩ dưới trướng lập được mười công, chủ quan cũng lập được một công.

Khang Tư nói.

Bọn người Áo Kha Nhĩ biết Khang Tư ở Tân thành sử dụng phương pháp này lập tức gật đầu tán thành, bọn người Ni Nhĩ lại sửng sốt hồi lâu mới lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ cũng không phải ngu ngốc, lập tức có thể nghĩ tới một chức nghiệp binh sĩ, không phải phiền hà bất cứ lao động nào cũng không thu thập thủ cấp, chỉ chuyên môn tác chiến sẽ có lực chiến đấu lớn cỡ nào. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, ai cũng không có ý kiến.

- Chủ công! Như vậy đẳng cấp gia thần làm thế nào ứng với chức vụ sĩ quan.

Cung Tá Đôn hỏi.

Khang Tư cười đáp:

- Cái này rất đơn giản. Chiến binh doanh lấy Kỳ đinh, Kỳ binh làm binh sĩ tầng cơ sở, Kỳ chính là Ngũ trưởng, Kỳ đầu là Đội phó, Kỳ đội là Đội quan, Kỳ trưởng là Sáo phó, Thị tướng làm Sáo quan hoặc Bộ phó, Bộ tướng làm Bộ quan hoặc Doanh phó, Đại tướng làm Doanh quan.

Doanh phụ binh lấy kỳ binh làm Ngũ trưởng, từ đó loại suy, không có phó thủ. Binh lính bên doanh chiến binh hao tổn bổ sung biên chế từ doanh phụ binh cùng đơn vị chiến lược.

- Chủ công! Có phải binh sĩ doanh phụ binh đều cùng bậc võ sĩ Kỳ đinh cấp một không? Nếu đúng như vậy, làm thế nào đãi ngộ doanh chiến binh cao hơn doanh phụ binh?

Phí Nhĩ cau mày hỏi.

Khang Tư nói:

- Cũng không bắt buộc đều là Kỳ đinh trở lên, có thể chiêu mộ tân binh thêm vào doanh phụ binh. Về phần đãi ngộ khác nhau, công trạng thu được nộp lên trên bốn phần, bốn phần về doanh chiến binh, hai phần về phụ binh doanh. Loại đãi ngộ khác nhau này tin rằng sẽ làm mọi người khát vọng tiến vào doanh chiến binh chứ? Hơn nữa mỗi quý cử hành một lần luận võ trong nội bộ đơn vị chiến lược, chỉ tuyển ba ngàn người hạng đầu vào doanh chiến binh, như vậy người của doanh chiến binh sẽ không làm lão bản ngồi chơi xơi nước, mà người của doanh phụ binh cũng sẽ liều mạng huấn luyện để đi vào doanh chiến binh.

Đám gia thần đều bị Khang Tư hào phóng làm hoảng sợ, nộp lên trên bốn thành chiến lợi phẩm? Binh sĩ được sáu thành? Dựa theo lệ cũ binh sĩ có thể được một thành đã mãn nguyện rồi. Chúng gia thần mặc dù không lên tiếng, nhưng Phí Nhĩ vì tài phú quyết định lên cấp hạ cấp quá nhiều lập tức khuyên can.

Nghe được Phí Nhĩ khuyên can, Khang Tư gật đầu nói:

- Đã có ý kiến không đồng ý, vậy đợi sau quyết định đi.

Lời này khiến đám gia thần lén trừng Phí Nhĩ.

Biết đám gia thần bên dưới chuyển tâm tư gì, Khang Tư cười nói:

- Còn nữa, để đề cao dục vọng cạnh tranh giữa các bộ đội, bộ đội chia làm Giáp Ất Bính Đinh bốn cấp huy chương, cấp Giáp cao nhất, cấp Đinh thấp nhất, lấy huy chương vàng bạc đồng thiết làm tiêu chí. Bất luận quân chức cấp vị, gia thần dưới Gia lão, cũng bắt đầu từ cấp Đại tướng, chỉ cần đẳng cấp thấp nhìn thấy đẳng cấp cao, đều phải cúi đầu hành lễ với đối phương. Nói cách khác, ngươi là Đại tướng, còn là chức quan Doanh, nhưng ngươi đeo huy chương bằng thiết, đối phương là một Kỳ đinh nhưng đeo huy chương bằng vàng, như vậy ngươi phải cúi đầu hành lễ nhường đường đối phương.

- A! Cái này còn có trên dưới nữa sao!

Đám gia thần bản địa lập tức nhảy dựng lên, chỉ là bị Khang Tư trừng một cái, quát một câu:

- Lẽ nào các ngươi vô dụng như thế? Nhất định cho rằng mình chỉ có thể đeo huy chương cấp thấp nhất sao?

Liền lập tức khiến đám gia thần câm miệng, kháng nghị tiếp chẳng khác nào tự tát chính mình.

Cung Tá Đôn chần chờ một chút, thấy tên chân chó Ni Nhĩ không lên tiếng, không còn cách nào đành làm chim đầu đàn hỏi:

- Chủ công! Bốn đẳng cấp bộ đội này làm sao phân chia?

- Quân đội còn có thể dùng thứ gì phân định cao thấp? Đương nhiên là chiến công! Cũng chỉ có chiến công mới có thể phân định đẳng cấp của bọn họ!

Khang Tư trừng mắt nói:

- Lấy thủ cấp quân địch tính toán, tích lũy chiến công ngang với nhân số toàn đơn vị chiến lược liền tăng lên một cấp, sau đó lên trên nữa cần công trạng gấp đôi để thăng cấp. Hiện giờ toàn bộ binh sĩ mới thành lập đều là cấp Đinh cấp thấp nhất , nói cách khác, bọn họ muốn thu được chiến công vạn người mới có thể trở thành bộ đội cấp Bính, kế đó cần chiến công hai vạn người mới có thể trở thành cấp Ất, cuối cùng, muốn thành cấp Giáp phải cần chiến công bốn vạn người.

156. Chương 156: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ. (1+2)

Phí Nhĩ rất khẩn trương hỏi:

- Chủ công! Chế độ này cực kỳ tuyệt với, sức chiến đấu của bộ đội nhất định có thể đề cao lên một bậc, thế nhưng làm sao xác định bộ đội sẽ không giết dân chúng giả mạo công danh?

Đầu võ sĩ vừa nhìn là có thể nhận ra, dù là binh phòng vệ cũng không khó phân biệt, nhưng nông binh lại giống như dân chúng bình thường, căn bản không thể phân biệt được.

Nông binh chính là nông dân vừa cầm lấy vũ khí, chém giết đầu nông dân báo lĩnh thưởng hầu như là chuyện thành thói quen, không làm như vậy ngược lại sẽ bị thủ hạ oán hận, cũng sẽ bị đồng liêu cười nhạo là đầu đất.

- Nông binh không tính quân công, binh sĩ ta đều là võ sĩ, cướp thủ cấp nông binh có lợi ích gì? Ngược lại chỉ lãng phí tài nguyên nhân lực!

Khang Tư nhẹ nhàng nói một câu đầu tiên đã khiến các võ sĩ cùng binh phòng vệ của các thế lực ngày sau ngã nhào.

- Rõ! Chủ công anh minh. Trán Phí Nhĩ toát đầy mồ hôi.

Hắn không ngờ mình theo thói quen hỏi một lần, lại khiến những người bên dưới cần tốn hao vất vả hơn trước kia mấy chục lần mới thu được quân công.

Hắn là không oán ta được? Đây chính là chủ công quyết định, hắn chần chờ một chút cẩn thận hỏi lần nữa:

- Chủ công! Bốn đẳng cấp này đúng thật là một quyết sách anh minh, chỉ là ngoại trừ đãi ngộ cấp thấp phải hành lễ với cấp cao ra còn có đãi ngộ nào khác?

Khang Tư suy nghĩ một chút gật đầu nói:

- Ừ! Như vậy đi, bộ đội cấp Giáp nộp lên trên hai thành chiến lợi phẩm, doanh chiến binh năm thành, doanh phụ binh ba thành; cấp Ất nộp lên trên năm thành, doanh chiến binh ba thành, doanh phụ binh hai thành.

Cấp Bính nộp lên trên bảy thành, doanh chiến binh hai thành, doanh phụ binh một thành. Về phần cấp Đinh cuối cùng, nộp lên trên chín thành, còn lại do doanh chiến binh cùng doanh phụ binh chia nhau nửa phần!

Đám gia thần lại choáng váng lần nữa, nhưng hầu như lập tức đám gia thần hai mắt sáng rỡ, hận không thể lập tức mang binh xuất chiến.

Trời ạ, bộ đội cấp Giáp lại chỉ cần nộp lên trên hai thành là được? Chỉ là bộ đội cấp Đinh vẫn phải giống như lệ cũ hiện giờ. Hắc hắc, đương nhiên sẽ không có ai muốn mình vẫn mãi đợi ở cấp Đinh.

Trong tiếng thở dốc kịch liệt, Phí Nhĩ lại kiên trì nói:

- Chế độ này của chủ công một khi phát xuống dưới, toàn quân trên dưới khẳng định lập tức biến thành mãnh hổ, mà anh hào thiên hạ tứ phương sẽ tới đầu nhập. Chỉ là, chủ công à! đẳng cấp càng cao nói rõ sức chiến đấu quân đội càng cao, mà đối lập, chiến lợi phẩm của bọn họ cũng càng nhiều. Ước chừng một thành thu vào của bộ đội cấp Giáp chẳng khác nào mười thành của bộ đội cấp Đinh, ngài xem có phải là...

Phí Nhĩ còn chưa dứt lời đã bị vô số cổ sát khí trên dưới trước sau hù dọa cho hoảng lên.

Khiến cho Phí Nhĩ vừa toát mồ hôi lạnh, một bên thầm nhủ:

"Chết tiệt! Có bản lãnh thì đẩy phía chủ công kìa, uy hiếp ta làm gì? Ta cũng muốn thăng quan phát tài thu được đất phong mà, khả năng để ta thực hiện được mục tiêu chính là tăng trưởng tiền tài cho Lôi gia! Ta có biện pháp nào nữa?"

Khang Tư cười nói:

- Không có gì, bộ đội cấp Giáp của chúng ta càng nhiều, nói rõ chúng ta càng cường đại, hơn nữa bọn họ mang đến cho chúng ta, so với bộ đội cấp thấp càng nhiều hơn.

Phí Nhĩ đương nhiên biết đạo lý này, ví như cùng đánh một thế lực, cần xuất động bốn đoàn bộ đội cấp Đinh mới chiếm lĩnh được toàn bộ, nhưng bộ đội cấp Giáp chỉ cần một là đủ.

Nếu như đem hao tổn, khen thưởng, tổn hại, trợ cấp vân vân hết thảy tính toán lại, thật đúng là bộ đội cấp Giáp so ra có lời hơn.

Phí Nhĩ hiểu rõ ràng điểm này, hơn nữa đồng liêu uy hiếp một bên, liền không lên tiếng nữa.

Thấy Phí Nhĩ đồng ý, mọi người đều đều thu hồi lại ánh mắt đằng đằng sát khí. Bọn họ đều bắt đầu huyễn tưởng tình cảnh tuyệt vời mình dẫn binh thu được lượng lớn tiền tài công trạng.

Áo Kha Nhĩ len lén đánh giá Khang Tư, hắn không rõ Khang Tư làm sao nghĩ ra được chế độ tăng sức chiến đấu quân đội như vậy.

Hỏi những người khác?

Không giống, xem bộ dáng bội phục của Tương Văn cùng Uy Kiệt, hắn là hoàn toàn do hắn tự suy nghĩ ra.

Ài, người đại ca này thật làm cho mình mất đi dục niệm so sánh, võ lực cường hãn đến mức làm cho người ta uể oải, hiện giờ lại thêm một cái năng lực quân sự cường hãn.

Hy vọng đừng xuất hiện tiếp năng lực chính vụ cường hãn nữa, nếu thật như vậy, thật là đánh bản thân mình tới không còn đường đỡ rồi. Hắc hắc! Nhưng mà mặc kệ đại ca lợi hại thế nào, chỉ cần tập tính bao che khuyết điểm của hắn còn đó, vậy mình sẽ không thật sự mất đi lòng tin.

Khang Tư bắt đầu ban bố mệnh lệnh:

- Ừm! Hiện tại bộ đội trực thuộc của ta có năm vạn bộ binh, còn có năm ngàn kỵ binh. Như vậy đi, thành lập năm doanh chiến binh bộ binh, một doanh chiến binh kỵ binh, những cái khác đều sắp xếp doanh phụ binh. Công tác tổ chức giao cho Lôi Đặc, Lôi Khải, Áo Kha Nhĩ, Lão Đao mười một đại tướng các ngươi.

- Rõ! Thần lĩnh mệnh.

Áo Kha Nhĩ là người hưng phấn nhất trong số đó, thoáng cái liền thu được quyền lực tổ chức bộ đội, vậy khẳng định mình phải nhân cơ hội thành lập uy vọng cá nhân trong quân đội.

- Cung Tá Đôn! Ban hành cải cách quân chế vừa chỉnh lý này ra bên ngoài.

- Rõ! Thần lĩnh mệnh.

Tuy rằng Cung Tá Đôn không ghi chép, nhưng mấy văn thư trong góc phòng đều ghi lại đầy đủ những lời đối thoại.

Cuối cùng, Khang Tư vốn còn muốn nói gì, nhưng thấy đám gia thần bộ dáng nóng lòng muốn thử, hơn nữa Áo Khắc Đức lại nháy mắt ra dấu với mình, liền nhớ tới Áo Khắc Đức có chuyện cần bẩm báo, vì vậy vừa chuyển nói:

- Ừ! Nghe nói hiện giờ rất nhiều thủ hạ gia thần đều không có thần chúc của mình, rất nhiều công tác chỉ có thể dựa vào tự mình đi hoàn thành.

Mọi người hiển nhiên cũng không ngờ Khang Tư lại nói tới chuyện này, lập tức tim đập gia tốc, gật đầu "phải phải" hùa theo.

- Đương nhiên, ta cũng biết không phải là các ngươi không chiêu mộ nổi gia thần, chỉ là bộ đội trực thuộc của ta đãi ngộ quá cao, khiến cho các võ sĩ không muốn muốn nhận các ngươi chiêu mộ mà thôi.

Khang Tư nói lời này, khiến đám gia thần không biết nói sao mới được.

Nếu như nói không phải, chẳng khác nào tự tát tai; nếu nói phải, tức là oán hận chế độ gia chủ, cũng bằng tự tát mình, thật sự là khó mà.

- Như vậy đi, để giảm bớt gánh nặng cho các ngươi, cũng để các ngươi có thêm nhiều trợ thủ hoàn thành công tác. Hiện giờ hạn định năm đơn vị chiến lược bộ binh cùng một đơn vị chiến lược kỵ binh. Lãnh địa không khuếch trương diện rộng, cũng không tiếp tục chiêu mộ tân binh nữa.

- Cung Tá Đôn! Ban bố mệnh lệnh này ra ngoài. Đúng rồi! Nếu các ngươi phát hiện gia thần của mình là một nhân tài, đề cử lên trên, có thể thu được trọng thưởng.

- Rõ! Thần lĩnh mệnh!

Cung Tá Đôn lập tức đáp.

Đám gia thần đều vui mừng như lòng nở hoa, chỉ cần bộ đội trực thuộc chủ công đình chỉ thu nhận người, đám võ sĩ hoang kia chỉ có thể tiếp nhận mình chiêu mộ thôi.

Lần trước nhìn trúng một tên võ sĩ hoang, lần này hắn có thể mời chào về dưới trướng mình chứ?

Hắc hắc! Nghĩ đến thủ hạ mình là võ sĩ dũng mãnh như thế, chém tướng, đoạt kỳ, tranh thủ công lao hết thảy không phải nói chơi, ngẫm lại thật là hưng phấn mà.

Về phần đề cử nhân tài thì trọng thưởng? Đám gia thần đều coi như không nghe thấy lời này, bởi vì không có kẻ nào ngu ngốc làm như vậy, ai sẽ đưa nhân tài đi kia chứ? Dù là gia chủ cũng không được, gia tộc mình cũng cần nhân tài mà.

Áo Khắc Đức đã sớm thương lượng trước chọn đúng thời cơ, quỳ xuống ra vẻ mặt đau khổ nói:

- Chủ công! Thần chỉ có bổng lộc hai trăm thạch cùng lương tháng năm chục xâu, vốn không chào mời được nhân tài kiệt xuất gì, không biết có công tác gì có thể thu được tưởng thưởng phong lĩnh địa hay không? Dù là phong lĩnh địa mười thạch cũng không sao.

Áo Khắc Đức là thân tín Khang Tư vừa nói lời này, đám gia thần lập tức ngừng thở, thậm chí cảm giác ngay cả tim đập cũng ngừng lại đợi Khang Tư trả lời.

Khang Tư cười nói:

- Ngươi đó! Khát vọng thu được phong lĩnh địa như thế sao?

Lập tức Áo Khắc Đức ra vẻ mặt khát vọng nói:

- Thân là gia thần không ai không hy vọng thu được phong đất, chỉ có thu được phong đất mới có thể truyền lại cho gia tộc đời sau, mà chỉ có gia tộc truyền thừa mới có thể đời đời làm gia thần của chủ công, cũng mới có thể trọn đời vì gia tộc chủ công hiệu lực.

Lời này của Áo Khắc Đức khiến đám gia thần cảm thấy thân thiết, đều gật mạnh đầu tán thành.

- Ừm! Điều này cũng đúng! Như vậy đi, dù sao các ngươi có thể chiêu mộ gia thần, cũng là quân tác chiến độc lập, ta chia các mục tiêu cần đánh chiếm làm ba loại: thổ hào, hương trấn, thành trì, sau đó dựa theo mục tiêu có thạch cao và binh lực để xác định, sau khi chiếm lĩnh sẽ ban thưởng phong đất. Lấy mục tiêu và ban thưởng ra làm thành danh sách nhiệm vụ, để các ngươi tự tuyển chọn. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, mặc kệ ngươi là chiêu hàng hay dùng võ lực phá thành, là hoàn thành độc lập hay liên hợp người khác hoàn thành, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ này là của ngươi rồi.

Khang Tư nói đến đây, khóe miệng hiện vẻ tươi cười.

Đám gia thần đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hai mắt tỏa sáng. Trời ạ! Định giá rõ ràng nhiệm vụ tác chiến?

Đánh thắng thì có phần thưởng? Cái này thật là quá mỹ diệu rồi, sao chuyện như vậy không xuất hiện sớm chứ!

Đám gia thần kích động muốn nhảy lên, bọn họ cố nén kích động lập tức quỳ xuống hô:

- Chủ công anh minh! Lôi gia ta võ vận trường tồn!

- Chủ công! Lúc nào sẽ tuyên bố nhiệm vụ vậy?

Chân chó Ni Nhĩ lập tức khôi phục thần thái hưng phấn.

- Ừm! Chờ tiếp kiến các gia tộc quyền thế cùng gia thần rồi nói lại.

Khang Tư nói.

Mọi người tuy biết không có gia tộc quyền thế tham gia không được, nhưng lại cảm giác hắn là vứt đám gia tộc quyền thế một bên không để bọn họ tham dự là tốt nhất. Đương nhiên, không có kẻ nào ngu ngốc đề nghị như vậy. Bọn họ không còn cách nào chỉ có thể định tâm lại, tiếp tục cuộc họp.

- Chủ công! Thừa hành tiền tệ của An Tái Kháng đại nhân là công tác gì? Có phải chuyên môn phụ trách đúc tiền không?

Phí Nhĩ dò hỏi lần nữa, hắn đối với chuyện có quan hệ tới tiền rất mẫn cảm, đã sớm lưu ý chức Thừa hành tiền tệ của An Tái Kháng.

- Một là chuyên môn phụ trách chế tạo tiền tệ, hai là phụ trách công tác lưu chuyển đổi tiền.

Khang Tư nói xong, An Tái Kháng lập tức cười hì hì gật đầu nói với Phí Nhĩ:

- Phí Nhĩ đại nhân! Sau này còn cần ngài hỗ trợ nữa.

Hiện giờ An Tái Kháng rất là hưng phấn, bởi vì sau này công tác dùng tiền Lôi gia đổi sang tiền Đế quốc, chính là của mình rồi, ngẫm lại nhiều tiền tài như vậy do mình điều khiển, vậy đúng là tuyệt vời mà.

Kế tiếp thương nghị một chút công việc hạng mục vụn vặt, hội nghị kết thúc, đám gia thần như hỏa hoạn chạy vọt ra ngoài, bọn họ chuẩn bị trong thời gian ngắn nhất, đem tin tức bộ đội trực thuộc Khang Tư không nhận binh lính nữa truyền khắp lãnh địa, để mình có thể chiêu mộ võ sĩ nhanh nhất.

Bởi vì liên quan đến lợi ích tất cả gia thần, cho nên vô luận là công tác tuyên bố tin tức, lựa chọn binh lính, chỉnh lý thế lực tình báo đối địch, đều bằng tốc độ nhanh nhất tiến hành hoàn mỹ.

Tin tức truyền ra, đám võ sĩ hoang dõi mắt trông mong chờ đợi tiến nhập quân đội một mảnh xôn xao. Đương nhiên, bạo động thì không dám, bộ đội tinh nhuệ trực thuộc của Lôi gia ngay bên cạnh, ai dám tìm chết? Chỉ là cao giọng gào thét, chửi thiên khóc địa, đau lòng rên rỉ chảy nước mắt không tránh khỏi.

Thấy thời cơ đã tới, đám gia thần lập tức tìm tới các võ sĩ hoang mình nhìn trúng, bắt đầu chiêu mộ. Cánh cửa bộ đội trực thuộc đã đóng lại, đa phần các võ sĩ hoang đều tiếp nhận chào mời, chỉ là một ít nhân sĩ kiệt xuất gặp phải hai gia thần trở lên tranh đoạt, so với những người khác thoải mái hơn, ít nhất lương tháng so với những kẻ khác cao hơn rất nhiều.

Bộ đội trực thuộc nhận được thông cáo có liên quan đến mình rồi, bởi vì trở thành một gã phụ binh lương bổng vẫn như cũ, chỉ là chiến lợi phẩm thiếu đi, cho nên cũng không có ý kiến gì.

Nhưng cũng không vì vậy mà buồn phiền, tất cả đều xoa tay nắn cốt, bán mạng rèn luyện bản thân, hận không thể đem một mặt biểu hiện tốt nhất của mình ra ngoài, mong rằng có thể được chọn trước vào doanh chiến binh.

Trong lúc binh doanh cùng thành trì náo nhiệt cực kỳ, ở nội đình Khang Tư một mảnh yên tĩnh. Y Ti Na, Ngả Lệ Ti cùng Tiểu Cầm lúc này đang theo Tương Văn dẫn đường đi tới thư phòng Khang Tư.

Khi Y Ti Na cùng Ngả Lệ Ti và Tiểu Cầm đi vào thư phòng, dù là các nàng kiến thức rộng rãi cũng bị một màn trước mắt làm ngây người.

Đây còn là thư phòng sao?

Địa phương rộng mấy ngàn mét vuông, những giá sách chen nhau cao tới trần nhà, hơn nữa trên giá bày đầy sách.

Dù là phủ đệ Đại thần quan Y Ti Na trước đây cũng không có chứa nhiều sách như vậy.

Ngả Lệ Ti tiện tay từ trên giá sách rút một quyển sách, mở ra nhìn một cái, tất cả đều là chữ viết xa lạ, Y Ti Na đưa mắt nhìn, nói:

- Là chữ viết cổ quốc gia viễn đông. Tên sách là 'Thanh Sơn mạn du ký'.

Ngả Lệ Ti chớp chớp mắt, lắc lắc quyển sách, dùng ngữ khí có chút cao ngạo nói với Tương Văn dẫn đường:

- Đại nhân nhà ngươi biết chữ viết viễn đông? Những sách này sẽ không phải mang tới để trang trí chứ?

Tuy rằng Tương Văn bất mãn với công chúa cả ngày ra dáng cao ngạo này, nhưng nói thế nào cũng là bằng hữu đại nhân nhà mình, cũng ôn hòa nhã nhặn giải thích:

- Dưới trướng đại nhân nhà ta có một học giả viễn đông, đại nhân đã sớm học được loại chữ viết này. Những sách bày biện ở đây đều là đại nhân xem qua cất giữ lại.

Tuy rằng Tương Văn không tính toán, nhưng vẫn không nhịn được thêm một câu:

- Đại nhân nhà ta nắm thông thạo mười hai loại chữ viết thông dụng, có thể dùng năm loại ngôn ngữ nói chuyện.

Ngả Lệ Ti cùng Tiểu Cầm đều choáng váng, lúc này mới bao lâu, mới có mấy năm mà một cô nhi chưa từng đọc sách tới được mức này?

Y Ti Na tuy giật mình, nhưng cũng không đặc biệt kinh ngạc, dù sao nàng từng dạy qua Khang Tư, biết năng lực hiểu biết của Khang Tư, đặc biệt dục vọng khát cầu tri thức rất mạnh mẽ, một người như vậy một khi có điều kiện, có được thành tích như vậy cũng không kỳ quái.

Đồng thời, nàng cũng biết vừa rồi lời của Ngả Lệ Ti có điểm mạo phạm Khang Tư, hiện giờ không phải Khang Tư còn là thủ hạ Ngả Lệ Ti, mà là quân chủ độc bá một phương, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác:

- Thu thập nhiều sách như vậy khẳng định giá trị không thấp phải không?

- Đúng vậy, như bản 'Thanh Sơn du mạn ký' kia là từ viễn đông đưa tới, chỉ một quyển mỏng như thế đã là 250 xâu rồi. Ở đây sách rẻ nhất đều từ 20 xâu trở lên.

Tương Văn ngữ khí bình thản nói, nhưng là ai cũng nghe ra trong đó mang mùi vị khoe khoang.

Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na nghe vậy đều không lên tiếng.

Dựa theo quyền thế cùng tài phú hiện tại của Khang Tư, chỉ cần hắn tỏ ý một chút, người bên dưới tự nhiên sẽ vì hắn mua sắm, thậm chí đem hứng thú này truyền ra ngoài, người bên dưới sẽ tiến cống lên sách quý hiếm.

Hơn nữa bằng xuất thân của hai người, các nàng cảm thấy dùng tiền so sánh với văn hóa là một chuyện rất mạo phạm, cho nên vốn không đáp lại.

Chỉ là Tiểu Cầm lại không thèm để ý tới những thứ này, Khang Tư lại là đại ca An Tái Kháng, Tiểu Cầm cảm giác quan hệ không đồng nhất hiếu kỳ hỏi:

- Như vậy quý giá nhất là loại nào?

Đã sớm đợi có người hỏi như vậy Tương Văn lập tức đắc ý lôi một quyển da dê ra nói:

- Quý nhất chính là cái 'Khung thương lộ' này. Đại nhân dùng hơn một ngàn xâu mới lấy được nó, có người nói nó miêu tả nguồn gốc thơ ca dân tộc đại thảo nguyên, chỉ riêng quyển da dê này đã có lịch sử mấy trăm năm rồi.

Y Ti Na lập tức hai mắt tỏa sáng nhìn quyển da dê kia.

Cũng không trách nàng thất thố như vậy, ở thời đại này, học tập văn hóa thuộc về đặc quyền của người thượng tầng, hơn nữa kỹ thuật giấy và in ấn lạc hậu, có thể dùng đóng sách đều là vật phẩm trân quý, người nhà quê có thể nhận được một trang giấy nhỏ có chữ đều coi là trân bảo.

Ngẫm lại lúc đầu Khang Tư hoàn toàn có thể dùng quân công cứu công chúa để mở đất phong vương, lại đi đổi lấy tư cách học tập văn hóa thì có thể thấy được.

- Được rồi! Chúng ta là tới tìm đại nhân nhà ngươi, những sách này về sau hãy giới thiệu.

Ngả Lệ Ti có điểm không nhịn được nói. Nàng không phải cố ý ngăn cản Y Ti Na xem quyển da dê, mà là bởi lòng bất an như lửa đốt.

Ngả Lệ Ti sở dĩ như vậy, là bởi An Tái Kháng vừa nói cho nàng, hắn cam kết đoàn Mân Côi điều tra tin tức Y Đạt đã có tin truyền về.

Y Đạt thế nào Ngả Lệ Ti vốn không để trong mắt, nàng lưu ý chính là Khi Hồng quốc bị Tử Tâm quốc, Hắc Nham quốc cùng nhị hoàng tử Hắc Nham quốc chia cắt, trải qua mấy năm nghỉ ngơi lại sức, dân chúng Khi Hồng quốc đã hoàn toàn quên đi có Khi Hồng quốc tồn tại.

Cái tin tức này khiến cho nàng lo lắng vạn phần, bởi vì nếu như không còn dân chúng duy trì, vậy còn phục quốc gì nữa?

Ngả Lệ Ti cho rằng, dân chúng quên đi Khi Hồng quốc, chủ yếu là không có quân đội hoạt động dưới lá cờ Khi Hồng quốc, chỉ cần có một cổ thế lực ở đó, dân chúng sẽ còn có thể nhớ rõ xuất thân của mình, chờ khi mình dương danh hào chuẩn bị phục quốc, dân chúng tự nhiên sẽ tụ hội lại.

Thế nhưng giờ mình một không tiền hai không người, làm thế nào để có một chi bộ đội hoạt động trong lãnh địa Khi Hồng quốc đây?

Trước đây sau khi nhận được tin tức, tự mình sẽ tìm An Tái Kháng, tuy rằng hắn tối đa chỉ cam kết mời lính đánh thuê đi tạo chuyện ồn ào, nhưng ngoại trừ An Tái Kháng cũng không có chỗ dựa nào nữa.

Chỉ là giờ bất đồng, hiện giờ có một chỗ dựa vào rất tốt, đó là Khang Tư thân là thành chủ thành Thanh Nguyệt, dựa theo tình cảm trước kia, xin hắn phái người lấy chiêu bài mình hoạt động một chút, hắn không thành vấn đề.

Bởi sợ dân chúng quên mất mình, Ngả Lệ Ti lập tức vứt bỏ khỏi đầu ý niệm: không muốn để Khang Tư coi rẻ mình.

Nếu như Khang Tư đồng ý trợ giúp mình phục quốc, dù là mình hầu hạ hắn cũng cam tâm tình nguyện. Cho dù thế nào, cuối cùng đều phải dựa vào cái vốn trời cho của mình để cầu trợ, so với đối diện với những người khác, còn không bằng dựa vào Khang Tư! Dù sao chính mình chỉ là một món hàng thấp hèn, để Khang Tư coi rẻ thì coi rẻ.

Bởi trong đầu có ý niệm này, cho nên sau khi Ngả Lệ Ti coi như Khang Tư không tồn tại hơn mười ngày, mới vội vàng kéo Y Ti Na tới cầu kiến Khang Tư.

Kéo theo Y Ti Na cũng không phải muốn nàng trở thành vốn giao dịch, mà là mong Khang Tư có thể xem tình cảm trước đây Y Ti Na đã dạy hắn đọc sách mà giúp chút việc.

Thấy thần thái cấp thiết của Ngả Lệ Ti, Y Ti Na thở dài, xem ra bạn tốt của mình cuối cùng chấp nhận thỉnh cầu Khang Tư rồi.

Ngay từ đầu còn tưởng rằng nàng không muốn để Khang Tư nhìn thấy bộ dạng nghèo túng của bản thân, xếp đặt hơn mười ngày còn không đưa ra lời bái phỏng Khang Tư nói cảm tạ, dù là Khang Tư lần trước tới thăm cũng chỉ lộ mặt nói chuyện vài câu liền lui xuống.

Thế nhưng Ngả Lệ Ti có thể là một lòng tình nguyện hay không?

Không nói Khang Tư có đồng ý chịu tiêu hao binh lực tài phú trợ giúp người khác hoàn thành tâm nguyện của người khác hay không. Dù là Khang Tư chấp nhận, hiện giờ chỗ này cách Khi Hồng quốc xa vạn dặm, đại bộ đội tới đó còn không có khả năng trực tiếp vào Khi Hồng quốc, Tử Tâm quốc đã bế quan tỏa cảng, dù là vào được Khi Hồng quốc rồi, vậy còn phải đối mặt với Hắc Nham quốc cùng với Nhị hoàng tử Hắc Nham quốc đã tự lập quốc gia.

Nói cách khác, nếu muốn đạt thành tâm nguyện phục quốc của Ngả Lệ Ti, vậy phải thống nhất đại lục Hi Nhĩ Đạt.

Thế nhưng, tâm nguyện Ngả Lệ Ti là phục quốc, thống nhất đại lục Hi Nhĩ Đạt xong phải một lần nữa phân chia lãnh thổ như trước kia xây dựng lại Khi Hồng quốc, mới tính là hoàn thành tâm nguyện của Ngả Lệ Ti. Như vậy, cho dù có bản lĩnh đó, người ta cũng sẽ không giúp Ngả Lệ Ti hoàn thành tâm nguyện.

Ai sẽ nguyện ý thống nhất thiên hạ xong lại phân chia một khối lãnh thổ để nàng thành một quốc gia độc lập, chiến tranh thống nhất này chẳng khác nào bỏ không.

Y Ti Na cũng không phải chưa phân tích với Ngả Lệ Ti, thế nhưng Ngả Lệ Ti căn bản không nghe, hiện tại mục tiêu cuộc sống của nàng chỉ đặt trên mặt phục quốc, cây trụ chống đỡ tâm linh sinh tồn của nàng chính là khôi phục quốc thổ. Y Ti Na từ khi rõ ràng điểm này cũng không khuyên nữa, để Ngả Lệ Ti ôm lấy một mục tiêu không cách nào thực hiện được mà sống sót đi.

Lời Ngả Lệ Ti nói không khách khí, khiến Tương Văn không khỏi nhíu mày lại, nhưng hắn vẫn mỉm cười nói:

- Xin theo ta tới đây.

Theo Tương Văn đi qua một loạt giá sách, đi vào một căn phòng nhỏ không khí thoáng đãng, hoàn cảnh ưu nhã tĩnh mịch, bố trí rất thư thái, Khang Tư đang dựa vào một chiếc ghế dài lật xem sách, một con hắc lang thật lớn đang nhu thuận nằm dưới chân ngủ khì trên thảm.

Thấy bộ dáng thích ý của Khang Tư, trong lòng Y Ti Na rất thoải mái, nàng không hy vọng thấy bộ dạng Khang Tư bận rộn vì quân chính.

Ngả Lệ Ti lại nhíu mày lại, người này căn bản không có giác ngộ quân chủ, lại ở chỗ này nghỉ ngơi? Quốc quân đại sự đều ném sang một bên? Vạn nhất đánh mất quyền lực rồi, dù là hối hận cũng đã không làm kịp nữa!

Thế nhưng mình lấy cái thân phận gì khuyên bảo hắn đây?

Thủ trưởng trước đây? Hắn còn là ân nhân cứu mạng của mình, có thể bày đặt lên mặt sao?

Bằng thân phận bằng hữu? Cái này, hắn coi nàng là bằng hữu sao?

Vốn nữ tính đối với một hắc lang thật lớn như thế rất sợ hãi, nhưng ai bảo hắc lang lại có nhân tính đây chứ? Sau khi hắc lang khoe khoang, ba vị mĩ nữ đối với nó chẳng những mất đi sợ hãi, ngược lại cảm thấy rất khả ái.

Tiểu Cầm nhu thuận đứng phía sau Y Ti Na, theo tiểu thư hành lễ thăm hỏi với Khang Tư, ánh mắt của nàng luôn tập trung trên người hắc lang, tuyệt đối là bộ dáng nóng lòng muốn thử vuốt ve bộ lông sói hắc lang.

- A! Chào mọi người! Mời ngồi!

Khang Tư đứng dậy mỉm cười đáp lễ. Một bên Tương Văn đã sớm bắt đầu thao tác công cụ pha trà.

Nước trà còn chưa đưa lên, Ngả Lệ Ti đã nói thẳng:

- Khang Tư! Ta muốn ngươi hỗ trợ.

Không biết Ngả Lệ Ti tự mình hiểu lấy hay thế nào, sau lần gặp lại Khang Tư, nàng vốn không còn tự xưng qua là "bản cung" nữa.

- Mời nói, chỉ cần ta có thể làm được.

Khang Tư theo thói quen không muốn ôm nhiều chuyện.

Y Ti Na có chút khẩn trương, nàng biết Ngả Lệ Ti muốn Khang Tư hỗ trợ cái gì, là phục quốc hay là phái người náo loạn? Nàng cũng không phải lo lắng vấn đề Khang Tư có đồng ý hỗ trợ hay không, mà là sợ Ngả Lệ Ti không muốn nói ra giúp chuyện gì, ngược lại muốn Khang Tư nhất định phải đáp ứng trợ giúp trước.

Y Ti Na đã thấy không ít người buộc đối phương phải đáp ứng trước mới bằng lòng nói ra vấn đề.

Nếu như người yêu cầu có quyền thế cao hơn người phải đáp ứng, vậy không có vấn đề gì, nhưng nếu ngược lại, đó là vấn đề quá lớn, người quyền thế đều không muốn ưng thuận loại hứa hẹn này.

- Ngươi nhất định có thể làm được.

Lời này để Y Ti Na thở phào, nhưng lại bị câu tiếp theo của Ngả Lệ Ti:

- Ta muốn ngươi giúp ta phục quốc.

Lại khiến trái tim Y Ti Na treo lên cao, Khang Tư làm sao trả lời? Có thể đả thương trái tim mẫn cảm của Ngả Lệ Ti hay không?

Khang Tư ngẩn người, cùng lúc đó một tiếng leng keng, Tương Văn đánh rơi ly trà.

Tương Văn chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm Ngả Lệ Ti, nàng cho rằng đây là cái chuyện gì? Phục quốc đó, lại dùng một bộ thần thái ngữ khí như là "giúp ta rót ly trà" đưa thỉnh cầu này!

- Ách! Công chúa điện hạ, ngài có phải là quá coi trọng ta không? Ta mới chỉ có năm doanh quân đội thôi, một chút người như thế làm sao giúp ngài phục quốc?

Vẻ mặt Khang Tư cười khổ nói.

- Ta mặc kệ, ngươi có đáp ứng hay không?

Ngả Lệ Ti có điểm ngang ngược nói, hiện giờ Ngả Lệ Ti rất sợ nghe được lời Khang Tư cự tuyệt, cho nên có chút bức thiết muốn Khang Tư đáp ứng, nàng cũng không quản Khang Tư có thể hoàn thành hay không, chỉ cần Khang Tư đáp ứng là được.

Khang Tư cười khổ sở, cái này làm sao hắn đáp ứng đây?

Không nói vấn đề binh lực không đủ, dù là đủ binh lực, quân đội dưới trướng mình cũng sẽ đặt ánh mắt ở thống nhất bán đảo Phi Ba, tuyệt đối sẽ không đồng ý bỏ qua các thế lực xung quanh có thể dễ dàng chiếm lĩnh này, ngược lại đi xa vạn dặm qua sông lội biển đi đánh đại lục Hi Nhĩ Đạt.

Dù là đợi sau khi thống nhất bán đảo Phi Ba, bọn họ nguyện ý viễn chinh Hi Nhĩ Đạt đại lục, vậy cũng không có khả năng may áo cưới cho người, đánh hạ lãnh địa còn phải trao tặng lại? Trên dưới toàn quân còn không tạo phản sao!

Tương Văn xem không nổi nói:

- Ta nói vị đại tỷ này, ngươi luôn mồm yêu cầu đại nhân nhà ta giúp ngươi phục quốc, không biết ngươi nguyện ý đưa ra cái giá nào? Bất luận đại nhân nhà ta có năng lực giúp ngươi hay không, nhưng làm sao cũng không thể vô duyên vô cớ đi giúp ngươi chứ? Ngươi sẽ không phải muốn đại nhân nhà ta không công không tích xuất binh đánh hạ Khi Hồng quốc xong, liền đem toàn bộ Khi Hồng quốc tặng cho ngươi chứ? Trên đời không có chuyện tốt như vậy đâu!

Ngả Lệ Ti bị Tương Văn mở đầu nói đại tỷ làm hai mắt bốc hỏa, cái này không phải ám chỉ mình lớn tuổi rồi sao?

Chỉ là nghe được câu kế tiếp, Ngả Lệ Ti liền lạnh xuống.

Đúng vậy, không ai sẽ làm chuyện không công như thế, mình có thể đưa thù lao gì đây?

Vừa nghĩ đến thù lao, khuôn mặt Ngả Lệ Ti không tự chủ được đỏ lên, miệng nàng run run vài lần, con gái ngượng ngùng rụt rè, thủy chung không thể để nàng nói ra thù lao.

Người ở đây đều thành tinh, thấy bộ dạng Ngả Lệ Ti kiều diễm ướt át, thần tình ngượng ngùng muốn nói lại thôi, còn có thể không nghĩ ra nàng chuẩn bị đưa thù lao gì sao?

Trong lòng Khang Tư chấn động, hắn cũng không có tâm tình kinh hỉ gì, ngược lại thở dài chua xót, nghĩ đến khi xưa Ngả Lệ Ti phong quang vô hạn, thần tình nắm lấy đại quyền, so sánh hiện tại, không khỏi vì Ngả Lệ Ti người kế thừa Khi Hồng quốc lại rơi xuống mức dùng thân thể làm thù lao phục quốc mà thở dài.

Nhưng thù lao như vậy có thể hấp dẫn được mấy người tới giúp nàng đây?

Khang Tư đã trở thành quân chủ cực kỳ rõ ràng, quân chủ hợp cách sẽ không thể vì tình cảm cá nhân mà làm chuyện lỗ mãng, hắn phải lo lắng toàn bộ sự tình từ trên xuống dưới của thế lực.

Trong lòng Tương Văn cũng run lên: “Ai nha mẹ của ta ơi, đại tỷ này không phải cho rằng dung mạo thân thể của nàng liền đáng giá hàng tỷ kim tệ chứ? Thật là uổng nàng cũng nghĩ ra được thù lao này! A! Bằng quan hệ của đại nhân cùng các nàng khẳng định không thể trực tiếp cự tuyệt, vẫn nên để ta là đầu mục thị nữ để cho đại tỷ này minh bạch cái gì là tự mình hiểu lấy!”

Nghĩ vậy, Tương Văn lập tức nói:

- Vị đại tỷ này! Nếu muốn giúp ngươi phục quốc, khẳng định phải thống nhất đại lục Hi Nhĩ Đạt mới có thể hoàn thành mục tiêu này phải không?

Ngả Lệ Ti vô thức gật đầu.

Ai cũng biết đến chuyện này, ai bảo toàn đại lục Hi Nhĩ Đạt mới có ba quốc gia, mà hiện giờ Khi Hồng quốc đã bị hai quốc gia khác chia cắt, muốn Khi Hồng quốc phục quốc phải quét sạch hai quốc gia kia, đặc biệt là Tử Tâm quốc ngăn cản thuyền bè cập bến.

- Ừ! Nếu muốn thống nhất đại lục Hi Nhĩ Đạt, ít nhất phải có một trăm vạn binh sĩ tinh nhuệ. Bởi vì là tinh nhuệ, trang bị cùng quân lương khẳng định tương đối cao, cho nên mỗi binh sĩ ít nhất cũng phải hai trăm kim tệ, cái này là cộng gộp tính toán cả lương thực và quân lương một năm cũng không tính là đắt. Như vậy chỉ cần thành lập một trăm vạn quân đội duy trì một năm cần tới hai ức kim tệ!

Tương Văn vừa nói lời này, vốn Ngả Lệ Ti còn đang gật đầu lập tức choáng váng, Y Ti Na cùng Tiểu Cầm cũng bị con số khổng lồ này dọa cho hoảng sợ.

- Có quân đội còn chưa đủ, chúng ta còn cần tàu chiến vận chuyển quân đội này đưa tới đại lục Hi Nhĩ Đạt, mỗi con thuyền có thể chở một ngàn người, cái này cần một ngàn chiến thuyền đi biển, mà xuất phát từ nơi này, dùng thuyền nhanh nhất cũng cần thời gian hai tháng, ít nhất cần một ngàn kim tệ làm phí chuyên chở, cái này cần một trăm vạn kim tệ. Đồng thời nhiều tàu chiến vận chuyển như vậy còn cần tàu chiến hộ tống, ít nhất phải hai trăm chiếc chiến thuyền mới có thể bảo hộ chu đáo, chiến thuyền hộ tống giá càng đắt, mỗi chiếc cần năm ngàn kim tệ, ở đây lại một trăm vạn.

Tương Văn bấm ngón tay nói tiếp:

- Chỉ là so sánh với chi phí xây dựng quân đội thì phí dụng đó chỉ là chút lòng thành, chỉ thêm chi phí quân đội xuất phát, phí hao tổn vật tư, tiền thuốc men, tiền thưởng, phí trợ cấp người tử trận cùng phí hỏa táng, cộng dồn lại ít nhất cũng phải ba ức kim tệ mới có thể để quân đội hoàn thành nhiệm vụ.

Vẻ mặt Ngả Lệ Ti khiếp sợ cùng buồn bã, tự mình cũng biết phục quốc vô vọng, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới lại cần nhiều phí dụng như vậy!

Bản thân thật đúng là quá ngây thơ, lại cho rằng hy sinh bản thân là có thể đổi lấy phục quốc, chiếu theo phí dụng này, dù là quân chủ ngu ngốc nhất thiên hạ cũng sẽ không đồng ý. May là mình chưa nói ra thù lao, không thì tự đánh mất hết mặt mũi rồi!

Tương Văn không biết tâm lý biến hóa của Ngả Lệ Ti, lời chưa dọa chết người không ngừng, tiếp tục nói:

- Còn nữa, đây chỉ là phí tác chiến, còn không phải thù lao.

Nếu người ta đã xuất động nhiều quân đội như vậy, ít nhất cũng phải có một ức kim tệ làm thù lao chứ? Cái này là bốn ức kim tệ rồi. A! Kim tệ này nếu như chất đống lên cũng là một tòa núi lớn đấy, nếu như theo ta, có nhiều kim tệ như vậy còn phục quốc cái gì? Trực tiếp chào mời nhân thủ tự mình kiến quốc cho xong.

Thấy Ngả Lệ Ti sắc mặt tái nhợt muốn nói cái gì, Tương Văn lập tức gia tăng độ đả kích:

- Lấy lãnh thổ làm thù lao thì miễn đi, nếu như muốn có lãnh thổ, hoàn toàn có thể độc chiếm đại lục Hi Nhĩ Đạt, hà tất phải đem tặng cho người lãnh địa mình liều sống liều chết chiếm lĩnh, sau đó đợi đối phương cắt lấy một chút đất đai làm thù lao? Trên đời có quân chủ nào ngốc như vậy sao? Về phần dùng cái thứ gì đó coi là trân bảo làm thù lao, vậy càng không cần phải nói, có trân bảo nào giá trị tới bốn ức kim tệ đây chứ? Đương nhiên, có thể người nào đó nghĩ mình không bình thường, sẽ cho rằng thứ gì đó hắn lấy ra làm thù lao, giá trị hàng tỉ cũng không chừng.

157. Chương 157: Tích Sức Chờ Phát Động. (1+2)

Tương Văn nói lời này lập tức khiến Ngả Lệ Ti, Y Ti Na, Tiểu Cầm, Khang Tư đều lập tức biến sắc, cái này tương đương nói thẳng thân thể Ngả Lệ Ti căn bản không đáng đến ức kim tệ!

Ngả Lệ Ti mặt chợt xanh chợt trắng, nàng tưởng Khang Tư cố ý để Tương Văn nhục mạ mình, lập tức căm hận liếc nhìn Khang Tư, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Chỉ là Khang Tư nói một câu để nàng ngừng hành động, Khang Tư đầu tiên trừng mắt quát Tương Văn:

- Tương Văn ngươi nói bậy cái gì? Lui xuống!

Sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Ngả Lệ Ti:

- Công chúa điện hạ! Ta có thể đáp ứng vì ngài phục quốc.

Tương Văn bị giáo huấn cũng không để tâm, đang ở một bên cong cong môi, vừa nghe lời này lập tức nhảy dựng lên:

- Cái gì? Đại nhân! Ngài sao có thể đáp ứng chuyện như vậy!

Y Ti Na cùng Tiểu Cầm vẻ mặt cũng khiếp sợ, quả thật như choáng váng, vừa rồi Tương Văn đã nói rất rõ ràng, chuyện này chính là làm không công mà!

Trong lòng Ngả Lệ Ti lập tức như đổ ập tất cả gia vị trong phòng bếp, tất cả mùi vị như trộn loạn vào nhau, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: “Hắn đáp ứng rồi, không ngờ hắn lại đáp ứng yêu cầu vô lý như vậy!”

Khang Tư ngăn Tương Văn đang sắp nháo lớn giọng, nhìn Ngả Lệ Ti cười cười bất đắc dĩ nói:

- Công chúa điện hạ! Tin rằng ngài cũng biết năng lực ta rất có hạn, cho nên tuy rằng ta nguyện vì ngài phục quốc, nhưng ta cũng không dám đảm bảo vào lúc nào mới có thể hoàn thành tâm nguyện của ngài, điểm này mong ngài có thể lượng giải.

Trong lòng Ngả Lệ Ti ấm áp, lộ ra đôi mắt rưng rưng, hai gò má đỏ bừng, thần tình dị thường mê người, lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Không sao, chỉ cần ngươi đáp ứng là được rồi.

Lời này khiến Khang Tư sửng sốt, đây chẳng khác nào không hạn định thời gian sao? Nói cách khác 100 năm, 200 năm cũng được?

Thấy thần thái nhẹ nhõm của Ngả Lệ Ti, Khang Tư có điểm rõ ràng tâm tính Ngả Lệ Ti thế nào, cười cười, gật đầu.

Hiện giờ Ngả Lệ Ti không biết bản thân mình có chuyện gì, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhõm, tựa như từ bỏ tất cả gánh nặng, có phải là bởi Khang Tư đáp ứng rồi, mình liền đem gánh nặng phục quốc chuyển giao cho Khang Tư? Cũng giống như hoàn thành nhiệm vụ. Nhất định là như vậy, hì hì!

Nghĩ vậy, Ngả Lệ Ti có điểm xấu hổ cúi đầu, nhưng lại cẩn thận hơi ngẩng đầu liếc Khang Tư một chút.

Tiểu Cầm vì thấy Ngả Lệ Ti lộ ra bộ dáng tiểu nữ này mà sững sờ, trong lòng Y Ti Na lại thở dài.

Khang Tư không ngờ lại nguyện ý thừa nhận gánh nặng cho Ngả Lệ Ti? Hắn là bởi thương cảm Ngả Lệ Ti? Hay là còn bởi nguyên nhân nào khác?

Quên đi, như vậy cũng tốt, dù sao Ngả Lệ Ti cũng không yêu cầu lúc nào Khang Tư hoàn thành, dù là 100 năm sau cũng được.

Hoặc là Ngả Lệ Ti đã sớm rõ không cách nào phục quốc, nhưng thân phận lại bức nàng phải tìm kiếm biện pháp, hiện giờ có người đáp ứng hỗ trợ, đối với Ngả Lệ Ti mà nói, gánh nặng phục quốc này đã dời đi. Ôi...

Nghĩ đến đó, Y Ti Na kéo tay Ngả Lệ Ti, nhẹ giọng nói:

- Thật tốt quá, Ngả Lệ Ti! Nếu Khang Tư đáp ứng rồi, vậy tùy ý để Khang Tư thực hiện đi, sau này ngươi có thể buông lỏng tâm tình rồi.

- Ừ!

Ngả Lệ Ti kích động chỉ biết gật đầu, cuối cùng ôm chặt lấy Y Ti Na, nước mắt không tiếng động rơi xuống, sau khi giải thoát toàn thân cảm giác thật thoải mái.

Vốn Tương Văn đang muốn khuyên can, nghe Ngả Lệ Ti không hạn chế thời gian, nên không lên tiếng nữa. Đến lúc này thấy Ngả Lệ Ti kích động đến rơi lệ, cũng than thở một hơi.

Kỳ thật đại tỷ này chỉ là mong tìm một lý do đem gánh nặng phục quốc dời đi mà thôi, không thì sẽ không hạn chế thời gian. Một việc khi không hạn chế thời gian, vậy chẳng khác nào có cũng như không.

Tương Văn từ hồi ức tỉnh táo lại, nhìn lại lần nữa ba nữ tử trong tiểu đình, không khỏi khẽ lắc đầu.

Từ sau lần Khang Tư đáp ứng giúp Ngả Lệ Ti phục quốc, Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na liền thường xuyên tới tìm Khang Tư, thị nữ Tiểu Cầm cùng An Tái Kháng có quan hệ mật thiết lại có lúc theo lúc không. Sau Âu Khắc nhiều chuyện mở lời mời, các nàng còn dọn vào ở trong Thiên Thủ các.

Vốn nhân vì lần Ngả Lệ Ti rơi lệ liền trở nên nhã nhặn thục nữ, ấn tượng Tương Văn đối với nàng cũng tốt một chút, nhưng không ngờ tới, sau khi Ngả Lệ Ti dọn vào Thiên Thủ các rồi, lại dùng bộ dáng chủ mẫu chỉ huy lung tung, không có việc gì cũng tìm lý do răn dạy các thị nữ trong thành.

Cái này cũng quên đi, xem phần là bằng hữu chủ công nhịn xuống. Nhưng càng quá phận, là Ngả Lệ Ti lại chỉ trỏ đối với hành vi của đại nhân cùng chính vụ Lôi gia.

Nàng cho rằng nàng là ai? Thật cho rằng vào ở nơi này thì là chủ mẫu? Tiểu Cầm không tính cũng còn có Y Ti Na mà, dựa vào cái gì liền cho rằng nàng là chủ mẫu?

Dù cho là chủ mẫu cũng không thể nói Khang Tư đại nhân không làm việc đàng hoàng! Chẳng lẽ không biết, thân là chủ mẫu chỉ cần chiếu cố đại nhân là đủ rồi sao?

Nhìn bộ dáng nàng liền biết là một nữ nhân muốn phu quân chiếu theo ý mình mà làm, hơn nữa cực kỳ ghen tuông!

Ngẫm lại nàng vì sao cứ nhằm vào các thị nữ mỹ mạo là biết, lẽ nào nàng cho rằng đại nhân ngoại trừ chủ mẫu ra sẽ không có nữ nhân nào khác? Vừa nhìn là biết nàng căn bản không thể là một chủ mẫu rồi.

Nghĩ tới nàng lại còn nói cái gì đại nhân không đi xử lý sự vụ, cả ngày nếu không phải đọc sách thì là săn thú mà thấy tức giận! Thật sự là nữ nhân không có kiến thức, nếu như cái gì cũng cần đại nhân đi làm, vậy đại nhân còn cần gia thần làm gì nữa?

Nếu như chính mình có nhiều gia thần như vậy, đương nhiên bọn họ sẽ thay đại nhân chia sẻ những âu lo. Một quân chủ nhàn nhã đi chơi, quân vụ chính vụ chiếu theo thế lực triển khai mới là một thế lực ổn định,

một thế lực mà quân chủ bận rộn mệt chết, nếu không phải là thế lực mới sinh thì là thế lực sắp bị người khác chiếm đoạt.

Thế nhưng, đối với hành vi Ngả Lệ Ti lắm mồm lắm miệng, chính mình chỉ có thể nhịn, một là đại nhân không nói gì, may là mỗi lần đại nhân đều chỉ là cười cười mà thôi, cũng không có nghe lời của nàng. Thứ hai mặc kệ nói thế nào, cũng là nàng quan tâm tới đại nhân, mong đại nhân có thể hoàn thành ý nguyện.

Những thứ này mình đều nhịn, nhưng để cho mình không thể chịu đựng được, chính là Ngả Lệ Ti lại dám can đảm tham dự quân chính Lôi gia!

Nếu như nàng tới tìm Khang Tư đại nhân biểu đạt ý kiến, mọi người còn không có phản ứng gì, nhưng tồi tệ nhất là nàng lại trực tiếp chạy đến hội nghị kêu gào!

Tuy rằng bán đảo Phi Ba không có tập tục không cho phép nữ nhân tham chính, các thế lực đều có nữ võ sĩ tồn tại chính là chứng cứ. Nhưng bất luận một thế lực nào cũng tuyệt đối không cho phép nhân viên không có quan hệ với mình chỉ trỏ vào chính vụ, nàng có thân phận gì chứ? Bằng hữu của đại nhân mà thôi, không phải nữ võ sĩ lại càng không phải là chủ mẫu, lại dám tới khoa tay múa chân?

Hơn nữa càng làm cho người ta căm phẫn, nếu như có năng lực thật thì không nói, đám gia thần khẳng định phải cầu xin đại nhân chiêu nạp nàng nhập trướng, nhưng lại là bản lĩnh gì cũng không có, hoàn toàn là một chỉ huy mù còn ra vẻ đương nhiên là vậy!

Tất nhiên, nói cho đúng, cũng không phải hoàn toàn không có bản lĩnh, chỉ là chỉ điểm của nàng căn bản không phù hợp lợi ích gia thần cùng tập quán bán đảo Phi Ba, nàng cho rằng nơi này là đế chế quốc gia đây mà.

Thấy như vậy, sau khi Ngả Lệ Ti ý thức được điểm này, cũng bắt đầu học tập chuyển biến quan niệm, chỉ là, hắc hắc, không còn kịp rồi.

Đám gia thần đã sớm nhìn Ngả Lệ Ti không vừa mắt, mới không có gì phải lo lắng, trực tiếp công kích không kiêng nể, dù là Âu Khắc làm Tổng quản ngoại đình cũng vì vậy gặp tai ương, bị mọi người chỉ trích hắn thất trách, nói hắn đem đủ loại người bậy bạ gì cũng đưa vào Thiên Thủ các.

Âu Khắc không cam lòng biện giải nói cái gì thân phận công chúa cao quý, lập tức bị mọi người mắng thành đầu heo, cũng không phải công chúa Đế quốc, có cái gì cao quý kia chứ, nên biết rằng thân phận công chúa trên bán đảo Phi Ba cũng có cả ngàn vạn! Tùy tiện là có thể kéo tới ngàn người để chủ công chọn! Nói đến đây Âu Khắc không dám lên tiếng nữa.

Đối mặt với đám gia thần hùng hổ công kích, Ngả Lệ Ti lập tức hiểu được, nàng cũng là người thông minh, đắc tội các gia thần, tuyệt đối không có khả năng trở thành chủ mẫu.

Nàng cũng không hổ là xuất thân công chúa, sau một lúc phiền muộn, ngoại trừ còn có thể lải nhải Khang Tư một chút, không còn chỉ trỏ quân chính nữa.

Mặc dù phương diện này nhiệt tình của nàng giảm xuống, nhưng hứng thú tìm thị nữ phiền phức lại tăng cao lên.

Ngả Lệ Ti cho dù không quyền đấm cước đá cũng sẽ trực tiếp chửi ầm lên, nhưng những câu mắng chửi người này tuy không mang theo câu chữ thô tục cũng khiến người ta toát cả mồ hôi, vẫn khiến cho thị nữ khóc chết đi sống lại, khiến cho hầu hạ nàng ta biến thành một nhiệm vụ gian nan.

Người khác không biết, nhưng hắn là Tổng quản nội đình lại hết sức rõ ràng, các thị nữ mỹ mạo ở Thiên Thủ các đều cầu khấn thần phật đầy trời phù hộ Ngả Lệ Ti không thể trở thành chủ mẫu, không thì lập tức đào tẩu mặc kệ! Xem ra phải chỉ điểm bọn thị nữ làm sao tạo cho nàng phiền toái, không thì sẽ dung túng thái độ nàng ta ngày càng kiêu ngạo thôi!

Trong đình, Ngả Lệ Ti tức giận bất bình uống nước trà, Y Ti Na chần chờ một chút nhỏ giọng nhắc nhở:

- Ngả Lệ Ti! Chúng ta là khách nhân, tùy ý giáo huấn thị nữ Khang Tư như thế thật không hay lắm?

- Hừ! Ta đây là vì tốt cho bọn họ, không thì bọn họ làm sao biết đảm đương thị nữ hợp cách đây chứ?

Ngả Lệ Ti không quan tâm nói.

Y Ti Na còn muốn nói cái gì, Ngả Lệ Ti đứng dậy nói:

- Ta có hơi mệt mỏi, về nghỉ ngơi trước.

Nói xong liếc nhìn Khang Tư bên kia, nhìn lại Y Ti Na, xoay người đi.

Y Ti Na bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Nàng rất rõ ràng quan hệ giữa hai người so với trước đây càng lạnh hơn, về phần vì sao lại như vậy? Rất đơn giản, sau khi vào ở Thiên Thủ các, số lần Khang Tư tìm mình so với tìm nàng nhiều hơn. Thế nhưng Khang Tư tìm mình đều là thỉnh giáo chuyện học thức, mà cũng không phải tình cảm ái muội gì cả.

Kỳ thật Ngả Lệ Ti chỉ sợ cũng biết điểm ấy, bởi vậy mới bực mình như thế?

- Tiểu thư! Nô tỳ nghĩ công chúa điện hạ thật quá phận mà.

Tiểu Cầm vẫn không lên tiếng đột nhiên nói.

- Ừm! Có một chút, dù sao chúng ta cũng là khách nhân.

Y Ti Na gật đầu.

- Tiểu thư! Ta cũng không phải nói chuyện công chúa giáo huấn thị nữ mà.

Tiểu Cầm lắc đầu nói.

- Vậy là chuyện gì?

Y Ti Na hỏi.

- Là chuyện Khang Tư đại nhân kia, lúc chúng ta vừa gặp An Tái Kháng, khi biết được tin Khang Tư đại nhân mất tích, công chúa điện hạ không phải đã ám chỉ không thèm để ý tới Khang Tư đại nhân sao? Khi đó nàng hẳn phải biết rõ ngài lưu ý Khang Tư đại nhân, biểu thị như vậy chẳng khác nào buông tha rồi. Nhưng hiện giờ nhìn thấy lại Khang Tư đại nhân, nàng lập tức đem lời trước đây ném sang một bên, thậm chí căn bản không thèm để ý tới ý kiến của ngài, liền biểu hiện ra bộ dáng nhất định phải có được Khang Tư đại nhân. Cho rằng mất đi, liền lập tức không cần, chờ khi phát hiện còn tồn tại, liền lại chiếm lấy, nào có kiểu như vậy.

Tiểu Cầm bĩu môi nói.

Hiện giờ nàng không còn kiểu kính nể Ngả Lệ Ti như trước kia nữa, bởi vì An Tái Kháng là nhị đệ của Khang Tư.

Nghe nói như vậy, Y Ti Na không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn thân ảnh Khang Tư nho nhỏ đằng xa, tin rằng chỉ cần mình không đề cập tới chuyện rời đi, hắn có thể một mực ở lại nơi này chứ? Cho dù Ngả Lệ Ti thành công, cũng sẽ lo ngại tình cảm không đuổi mình đi chứ?

Nếu như là thế, bảo trì tình trạng hiện tại cũng không tệ.

Lúc này, một nội vệ tới gần Khang Tư nói gì đó, Khang Tư đứng dậy nhìn bên này gật đầu chào, liền mang theo Tương Văn rời đi.

Vẫn đợi Khang Tư hoàn toàn rời đi, Y Ti Na mới khe khẽ thở dài, quay đầu lại nhắc nhở:

- Tiểu Cầm! Lời như vậy đừng nói nữa, càng không thể truyền ra ngoài. Chúng ta cũng trở về đi.

Nói xong liền rời tiểu đình.

- Vâng! Nô tỳ cũng không phải người nhiều chuyện.

Tiểu Cầm nhu thuận theo phía sau.

Thiên Thủ các Lôi gia, hội thính lầu hai.

- Chủ công! Đây là tư liệu năm thế lực xung quanh chúng ta, nhiệm vụ cho các gia thần chọn lựa cũng đã chia ra, đây là thổ hào, đây là thành trấn, đây là thành trì.

Cung Tá Đôn đặt ba phần tư liệu trước mặt Khang Tư, gia thần bên dưới đều dõi ánh mắt trông mong nhìn Khang Tư.

Khang Tư lật xem tư liệu một chút rồi hỏi:

- Ừ! Hoàn thành những nhiệm vụ này rồi mức thưởng thế nào?

- Là dựa theo lệ cũ, người lập công chiếm lĩnh thu được ban thưởng một phần hai mươi thạch cao lãnh địa.

Cung Tá Đôn cẩn thận dè dặt quan sát thần sắc Khang Tư.

- Ồ! Có phải hơi ít một chút không? Ví dụ như là thổ hào này chỉ có một ngàn thạch phong lĩnh, một phần hai mươi cũng chỉ mới có năm mươi thạch mà thôi.

Khang Tư chỉ một chỗ trên tư liệu nói.

Cung Tá Đôn và đám gia thần lập tức lộ vẻ tươi cười, đương nhiên, bọn họ sẽ không ngu ngốc theo Khang Tư nói nhân cơ hội đề cao mức thưởng, đó chính là kiêng kỵ nhất.

Cung Tá Đôn vội vàng nói:

- Chủ công! Đây đã không ít rồi, giống như chủ thành, ít nhất cũng hai mươi vạn thạch, một phần hai mươi đã là một vạn thạch rồi!

- Nhiệm vụ đều đã chọn xong rồi chứ?

Khang Tư hỏi.

- Đúng vậy! Mọi người đều đã có nhiệm vụ rồi.

Cung Tá Đôn vội vàng đáp, thân thể đám gia thần cũng nhịn không được lay động một chút, đều hy vọng trong khoảnh khắc mình có được đất phong.

Khang Tư cười nói:

- Tốt lắm! Chờ doanh bộ binh tiêu diệt bộ đội chủ lực quân địch xong, các ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi. Tin rằng qua lâu như vậy, các thế lực xung quanh hẳn đã sớm chờ đợi chúng ta tới công kích rồi?

Nói đến đây, Khang Tư đứng lên vung tay:

- Mệnh lệnh bộ đội xuất phát!

- Rõ!

Đám gia thần lập tức quỳ xuống lĩnh mệnh.

Bộ đội trực thuộc Khang Tư bắt đầu tập kết dưới thành lâu, dẫn đầu là năm phương trận ba ngàn người, năm phương trận binh sĩ này, ngoại trừ cờ hiệu khôi giáp binh khí ra, căn bản không có bất cứ trang bị dư thừa nào khác, vẻ mặt mỗi người đằng đằng sát khí tinh thần sung mãn.

Ở phía sau bọn họ, đều có hai phương trận ba ngàn người, hai phương trận này không có anh khí như vậy, tất cả đều kéo theo xe ngựa chất bao lớn bao nhỏ, vừa nhìn là biết nông binh phụ trách hậu cần.

Chỉ là nhìn bộ dáng những binh sĩ bưu hãn cường tráng này lại không giống lính hậu cần, đặc biệt trang bị vũ khí cùng cấp các binh sĩ phương trận phía trước, còn có bộ dáng vẻ mặt không phục, có vẻ bọn họ là các lão binh bộ đội chủ lực vừa bị gạt xuống.

Ở trong bộ đội trực thuộc hậu cần này, còn có một nhóm lớn đội ngũ mặc trang phục võ sĩ, đội hình tán loạn mất trật tự, để người ta vừa nhìn liền biết là bộ đội gia thần.

Lúc nhận được mệnh lệnh xuất phát, trưởng quan doanh Áo Kha Nhĩ lập tức chỉnh đội, sau đó bày cờ xí, đội ngũ sắp chuẩn bị xuất phát. Thế nhưng một chuyện ngoài dự đoán xảy ra.

Một kỵ binh cầm lệnh kỳ, vừa chạy nhanh tới vừa hô lớn:

- Nhà Sơn Mộc thành Thanh Thủy phái sứ giả đến xin hàng!

Dân chúng vây xem cùng các thân thuộc gia thần đến đưa tiễn bộ đội, lập tức hoan hô vang rền.

Chiến tranh còn chưa bắt đầu đã có kẻ địch xin hàng? Đây chính là điềm báo đại biểu Lôi gia cường thịnh mà, tất cả không khỏi kích động hô to muôn năm!

Đám binh sĩ cùng gia thần một mảnh xôn xao, đặc biệt đám gia thần doanh bộ binh nhận được nhiệm vụ công chiếm thành Thanh Thủy, sắc mặt lại tái mét âm thầm nguyền rủa:

"Mẹ nó! Không ngờ lại không đánh đã hàng rồi? Chẳng phải nói công lao gì cũng không thể kiếm được rồi sao?"

" Chết tiệt! Hiện tại các nhiệm vụ đều xác định nhân viên tham dự, muốn nửa đường thêm vào cũng không có cách! Mẹ nó! Dù là không có sĩ diện cũng phải tiếp nhận nhiệm vụ tổ mới được!"

Vừa nghĩ đến những người khác có thể thu được phong lĩnh còn mình một thạch cũng không có, những gia thần không may này lập tức bỏ qua rụt rè, chạy xung quanh tìm người kéo quan hệ muốn gia nhập bọn họ.

Áo Kha Nhĩ không khỏi may mắn, may là doanh bộ binh mình dẫn dắt không phải tới thành Thanh Thủy.

Chính mình là trưởng quan doanh, chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ vùng phụ cận, không thì tiếp nhận nhiệm vụ thành Thanh Thủy bên kia, hiện giờ khẳng định cũng sẽ giống như bọn họ chạy nhảy lung tung rồi.

Chính mình bỏ vốn lớn, dùng toàn bộ bổng lộc để chiêu mộ tộc nhân làm gia thần, nếu như không có đất phong, vậy chẳng khác nào uống gió tây bắc sống qua ngày!

Lúc quân đội gia thần ồn ào không ngừng, hơn mười võ sĩ cắm cờ hiệu nội vệ chạy tới hô:

- Bộ đội tiến công chiếm đóng thành Thanh Thủy dừng lại, các bộ đội còn lại không được chậm trễ lập tức xuất phát!

- Rõ!

Nghiêm lệnh truyền xuống, bọn người Áo Kha Nhĩ tuy rằng đồng tình tao ngộ của đám đồng liêu, nhưng cũng có chút cảm giác hả hê, đồng thời để tránh cho không dứt được tình cảm, bị người ta cưỡng hành gia nhập nhiệm vụ của mình, lập tức không nói hai lời dẫn đội đi, lưu lại một đám quân đội gia thần nước mắt lưng tròng đợi dưới cửa thành.

Sứ giả nhà Sơn Mộc, Sơn Mộc Long Tú vung roi thúc ngựa chạy tới, thấy quân đội tập kết dưới cửa thành, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may là đối phương còn chưa xuất phát, chờ quân đội hành động rồi, dù là muốn đầu hàng cũng phải xem đối phương có chịu tiếp nhận hay không.

- Tại hạ là Sơn Mộc Long Tú sứ giả nhà Sơn Mộc thành Thanh Thủy, xin gặp Lôi gia Khang Tư điện hạ.

Sơn Mộc Long Tú dưới cửa thành cung kính nói với một võ sĩ.

Chỉ là Sơn Mộc Long Tú đột nhiên phát hiện, mình vừa báo danh xong, những võ sĩ cùng binh sĩ thần tình có chút thất lạc, thậm chí có thể nói là đang uể oải lập tức dùng ánh mắt cừu hận nhìn chăm chú vào người mình, khiến hắn da gà lông vịt lập tức tràn ra.

Võ sĩ kia nghiến răng nghiến lợi, từ trong cổ họng nảy ra một tiếng: "Ngươi chờ đó!" liền xoay người nổi giận đùng đùng rời đi, nếu như không phải Sơn Mộc Long Tú thấy hắn đi tới Thiên Thủ các chỉ về phía hắn nói với một vệ binh vài câu, sợ rằng sẽ cho là hắn tìm người trở lại tìm mình đánh nhau nữa chứ.

Thấy mọi người đều đem thần sắc cừu địch biểu hiện ra ngoài, Sơn Mộc Long Tú rất không giải thích được, rốt cuộc là bởi vì sao khiến những người này ngay cả phong độ võ sĩ cũng mất hết? Nhớ kỹ phong phạm võ sĩ Lôi gia ở khu vực này là tốt nhất mà.

Vì sao phong phạm võ sĩ Lôi gia ở trong nhiều thế lực như vậy là tốt nhất?

Rất đơn giản, bởi vì những võ sĩ Lôi gia đều xuất thân từ thổ phỉ võ sĩ hoang, bọn họ ngày đêm hy vọng chính mình có được thân phận võ sĩ.

Cho nên khi bọn hắn chân chính trở thành võ sĩ, nếu không phải chiêu mộ thì là thỉnh giáo các lão võ sĩ dạy mình ngôn hành cử chỉ của võ sĩ.

Đến khi các võ sĩ Lôi gia quen thuộc, có lẽ phải nói là học được chút bề ngoài, lập tức theo dạng đó biểu diễn cho thế nhân phong thái võ sĩ của mình, thậm chí có vài tên ngay cả ngủ cũng mặc võ sĩ phục trên người. Chính bởi hành vi có điểm điên cuồng của bọn họ, mới khiến thế nhân hiểu lầm gia giáo Lôi gia rất tốt.

Vệ binh kia liếc mắt nhìn Sơn Mộc Long Tú rồi đi vào Thiên Thủ các, Sơn Mộc Long Tú cũng không đợi bao lâu, lập tức đi ra gọi Sơn Mộc Long Tú tới, sau đó chỉ vào một võ sĩ dù là phục sức hay bội đao đều hoa lệ hơn võ sĩ gác cửa nhiều nói:

- Đi theo vị đại nhân này.

Sơn Mộc Long Tú thấy trong Thiên Thủ các có rất nhiều võ sĩ trang phục như vậy, biết là nội thị, vội vàng gật đầu theo sau.

Kỳ thực Sơn Mộc Long Tú ngay khi nhìn thấy Thiên Thủ các này, liền cảm thán không hổ là Lôi gia nắm trong tay tài nguyên buôn lậu, chờ đến khi vào Thiên Thủ các rồi, thì là hâm mộ Lôi gia xa xỉ.

Gỗ lim quý báu trong rừng thẳm núi sâu lại đem làm sàn nhà? Thật là xa xỉ làm người ta giận sôi mà!

Thật sự là quá hâm mộ.

- Ấy, xin hỏi ngài! Không phải là Khang Tư điện hạ triệu kiến tại hạ sao?

Sơn Mộc Long Tú thấy nội vệ dẫn mình đi qua khu chính Thiên Thủ các, không khỏi hỏi.

Nội vệ này rất hòa nhã cười nói:

- Quý sứ vội vội vàng vàng tới đây, mời ngài tẩy rửa một phen đợi lát nữa chủ công sẽ triệu kiến.

Sơn Mộc Long Tú biết mình đầu đầy mồ hôi bụi bẩn cũng cần phục vụ như vậy, cũng vui vẻ đồng ý. Chỉ là hắn cũng biết, đây cũng là cửa khẩu kiểm tra sứ giả có mang theo hàng cấm hay không.

Nhưng người ta đúng là làm thật lợi hại, không soát người, trực tiếp mời tắm rửa, ngươi ngay cả lời cự tuyệt cũng không nói được, kẻ mưu đồ bất chính chỉ có thể lập tức đào tẩu thôi.

Tẩy rửa một phen, Sơn Mộc Long Tú cả người nhẹ nhàng khoan khoái, nghĩ đến phòng tắm trải ngọc thạch, nhìn trên người trang phục tơ lụa nhẹ nhàng mượt mà thoáng khí thật tốt, đã rõ ràng Lôi gia giàu có tới tới trình độ nào rồi.

Như vậy xem ra, mưu kế của đại ca hắn có thể thành công, hiện tại gia tộc của mình đầu hàng toàn diện, mặt mũi cũng cho đủ, đối phương giàu có như vậy, thế nào cũng sẽ hào phóng bồi thường cho gia tộc của mình một chút chứ?

Đương nhiên, Sơn Mộc Long Tú cũng từ miệng nội vệ này biết vừa nãy vì sao các binh sĩ lại cừu thị mình như vậy, trong lòng âm thầm quyết định, cho dù thế nào, dù là chỉ lưu lại một vạn thạch phong lĩnh, cũng phải thuần phục Lôi gia. Chính mình cũng không hy vọng đầu tộc nhân gia tộc mình biến thành công trạng của võ sĩ Lôi gia.

Đi tới lầu hai, trong gian phòng chuyên tiếp kiến sứ giả, Sơn Mộc Long Tú rõ ràng sửng sốt, một thanh niên mới niên kỷ hai mươi đang ngồi ngay ngắn nơi chủ vị, cũng không phải hoài nghi thân phận nam tử khí độ sâm nghiêm này, chỉ là giật mình gia chủ Lôi gia lại trẻ tuổi như thế mà thôi. Đồng thời cũng kinh ngạc Khang Tư một mình tiếp đãi hắn.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói chỉ có một mình Khang Tư, bên trong phòng còn có một thị nữ và sáu nội vệ thời khắc nào cũng cảnh giác, mà là nói không có người thân phận gia thần khác có mặt.

Kỳ thật Khang Tư cũng không có biện pháp, hiện phần lớn võ sĩ ở trong thành đi sạch, dù là Cung Tá Đôn không được tự ý ly khai đại thành chủ cũng cố ý xin mình ngày phép.

Hiện ở trong thành còn lại mấy gia thần đều là chức quan văn, bọn họ đều bận bịu công tác không rảnh, chính hắn còn không biết xấu hổ lãng phí thời gian bọn họ, yêu cầu bọn họ tới tiếp kiến sứ giả sao chứ.

- Ngoại thần Sơn Mộc Long Tú nhà Sơn Mộc thành Thanh Thủy, tham kiến Khang Tư điện hạ.

Sơn Mộc Long Tú hành đại lễ chào bái.

- Miễn lễ! Không biết các hạ lần này đến đây có việc gì cần sao?

Khang Tư rất phiền cách cục rắc rối như vậy, biết rõ là đối phương tới đầu hàng, còn phải bày tràng diện này.

- Vâng! Ngoại thần đại biểu nhà Sơn Mộc dâng lên điện hạ hàng thư cùng sách hộ tịch ruộng đất.

Nói rồi hai tay dâng lên một quyển trục và mấy bản sách ghi chép. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Nội vệ tiếp nhận văn kiện đưa lên. Khang Tư trước nhìn hàng thư, sau lật các sách ghi chép, xem xong hắn cười nói:

- Dâng lên toàn bộ? Vậy gia tộc các ngươi ăn uống cái gì? Gia thần thổ hào sở hữu phong lĩnh dưới trướng các ngươi không có ý kiến sao?

- Nhà Sơn Mộc nguyện ý tiếp thu bất cứ an bài nào của điện hạ, về phần thần tử nhà Sơn Mộc sắc phong, nếu như bọn họ không muốn phục tùng quyết định của nhà Sơn Mộc, đó chính là phản bội, điện hạ hoàn toàn có thể đoạt lại phong lĩnh của chúng.

Sơn Mộc Long Tú cúi đầu cung kính nói.

- Ha ha! Tiếp thu bất cứ an bài nào? Thật sự một thạch cũng không cho, sợ rằng sẽ có ý kiến thôi.

Khang Tư cười nói:

- Được rồi! Không cần khẩn trương, nói đùa mà thôi, nói một chút tổng số thạch cao thành Thanh Thủy cùng với trực lĩnh Sơn Mộc gia các ngươi có bao nhiêu.

- Vâng! Tổng thạch cao thành Thanh Thủy khoản 98 vạn thạch, Sơn Mộc gia trực lĩnh 32 vạn thạch.

Sơn Mộc Long Tú vội vàng nói, hắn là dựa theo tư liệu tính toán trước đây thuật lại, không dựa theo tình huống thực tế hiện tại mà nói. Dù sao chính hắn cũng không tính là nói hoang, bên trên ghi chép xác thật là chữ số này.

Khang Tư đã sớm tra rõ rành rành các thế lực đối địch, đương nhiên biết tổng thạch cao là không sai, nhưng Sơn Mộc gia trực lĩnh có chút khuếch đại, sau khi mất đi khống chế với gia thần, hiện giờ giỏi lắm chỉ có thể nắm trong tay năm sáu vạn mà thôi.

Khang Tư cười cười:

- Ha ha! Con số của ngươi là trước kia phải không? Ừm, như vậy đi, đương chủ Sơn Mộc gia nhận cấp vị Gia lão Lôi gia ta, phong lĩnh mười vạn thạch. Đương nhiên, chủ thành Thanh Thủy phải nhường lại, ngoại trừ chủ thành, cảng cùng khoáng sản, các nơi khác nhà ngươi chọn đi, thế nào? Tiếp thu điều kiện này chứ?

Tuy rằng đau lòng thoáng cái từ 32 vạn thạch biến thành 10 vạn thạch, nhưng so với trực lĩnh cũ đã sớm bị phản bội chiếm đi hơn phân nửa, có thể bảo lưu 10 vạn thạch đã tính là chuyện tốt rồi. Hơn nữa vừa nghĩ đến bên ngoài còn có đám võ sĩ Lôi gia nhìn chằm chằm, Sơn Mộc Long Tú lập tức bái phục:

- Ngoại thần đại diện nhà Sơn Mộc tạ ơn đại điện ban thưởng, Sơn Mộc gia thề chết trung thành đại diện cùng Lôi gia.

Tương Văn thấy đã quyết định rồi, lập tức viết công văn, xong để Khang Tư kiểm tra một chút rồi đóng dấu, sau đó giao cho Sơn Mộc Long Tú.

Sơn Mộc Long Tú cũng không làm lỡ thời gian, nhận được công văn xong lập tức xin cáo lui, hắn chuẩn bị trở lại để đại ca phái binh đánh bọn phản bội, trước đây đánh bọn phản bội là tự giết lẫn nhau, hiện giờ đánh lại còn lập được công trạng nữa.

Thấy Sơn Mộc Long Tú đi rồi, Tương Văn hiếu kỳ hỏi:

- Đại nhân! Công văn sắc phong vừa rồi sao không viết bổng lộc của Gia lão Sơn Mộc?

Khang Tư cười nói:

- Mười vạn thạch còn muốn bổng lộc gì nữa, đã có thể nuôi được mấy ngàn binh phòng vệ rồi. Bảo người thay đổi chế độ một chút, sau này cấp vị Gia lão trở lên có phong lĩnh của mình, gia chủ sẽ không phát bổng lộc nữa.

- Hì hì! Đại nhân! Dứt khoát có phong lĩnh thì không phát bổng lộc là được, dù sao các gia tộc khác đều hành sự như vậy mà.

Tương Văn đề nghị.

- Không được! Phong lĩnh bọn họ quá nhỏ, căn bản không chống đỡ được bọn họ, vẫn nên bảo trì như cũ thôi.

- Đúng rồi! Truyền bá tin tức Sơn Mộc gia thành Thanh Thủy thần phục, tiếp đó mệnh lệnh bộ đội công chiếm thành Thanh Thủy tiếp tục xuất phát, mục tiêu là những kẻ phản bội của thành Thanh Thủy.

Khang Tư nói.

- Rõ!

Tương Văn lập tức phái nhân thủ, hắn biết nếu sắc phong 10 vạn thạch cho Sơn Mộc gia, như vậy liền phải đem 88 vạn thạch đoạt trở lại toàn bộ.

Doanh bộ binh cùng đám gia thần nhận được lệnh mới lập tức hoan hô, chung quy cũng không phải uổng công chuẩn bị mà! Công trạng thăng cấp! Thạch cao truyền đời! Lão tử tới đây!

Đội ngũ doanh bộ binh cùng gia thần lập tức như ăn thuốc kích thích đột nhiên tăng mạnh, nhanh như hổ đói vồ mồi nhảy vào địa giới thành Thanh Thủy.

Quyển 2: Họa Loạn Nhân Gian.

158. Chương 158: Đều Tự Xuất Kích. (1+2)

- Hô hô!

Tiếng thở dốc gấp gáp không ngừng từ mũi vang ra, Tam Lang chỉ cảm thấy ngực mình như sắp vỡ ra, hai chân cũng như đeo chì, quá sức nặng nề, trên dưới toàn thân một chút sức lực cũng không có, hận không thể lập tức nằm dài xuống đất nghỉ ngơi một phen.

Thế nhưng, khát vọng sinh mệnh, buộc hắn phải cắn răng mang theo thân thể nặng nề leo lên núi.

Sau một hồi, Tam Lang cuối cùng không chống đỡ được nữa dựa vào một gốc đại thụ, tê liệt ngồi xuống.

Hít thở dồn dập một hồi, hắn ngửa đầu dựa vào thân cây híp mắt nghỉ ngơi, xuyên qua kẽ lá hắn nhìn bầu trời xanh thẳm bên trên cành cây, không nhịn được nhớ tới những ngày mình còn phong quang vô hạn.

Bản thân vốn chỉ là một nông phu phổ thông bình thường, tuy rằng khao khát trở thành võ sĩ, nhưng hắn không có một mối quan hệ nào, cũng không có bất cứ tiền tài dư dả nào, vốn không có khả năng thực hiện được nguyện vọng này.

Dù sao, các nông phu đều có hy vọng này, nhưng chưa từng nghe qua có một cá nhân nào, trực tiếp từ nông phu trở thành võ sĩ.

Cơ hội duy nhất, chính là lúc thành nông binh bị trưng tập liều mạng biểu hiện chính mình, để được một vị quý nhân nhìn trúng đề bạt làm võ sĩ.

Đáng tiếc, người có cách nghĩ như vậy không phải số ít, mấy năm nay Tam Lang ít nhất cũng bị trưng tập hơn mười lần, nhưng vẫn như cũ sau khi chiến sự kết thúc liền bị đuổi trở về nông binh mà thôi.

Nhưng là Tam Lang vẫn cho rằng vận khí của mình không giống người thường, bởi vì tham gia nhiều trận chiến như vậy, trên người hắn ngay cả một vết thương cũng không có.

Đương nhiên, Tam Lang không thừa nhận đây là nguyên do hắn rất sợ chết.

Trong nhiều trận chiến như vậy, hắn ít nhất cũng chém được ba cái thủ cấp, đáng tiếc bị tên võ sĩ dẫn đội đoạt mất quân công. Tam Lang đối với chuyện này không dám kháng nghị, bởi vì võ sĩ có thể không cần lý do giết chết hắn.

Tam Lang chỉ ngây thơ cho rằng, chỉ cần quân công mình lập được có thể để tên võ sĩ dẫn đội thăng cấp, vậy mình cũng sẽ nhận được đề bạt, cho nên vừa vào chiến trường liền xuất ra tính nồng nhiệt còn cao hơn cả võ sĩ mà tác chiến.

Đáng tiếc, nguyện vọng này thất bại rồi, nhận được đề bạt chính là gia thần tên võ sĩ dẫn đội, dù hắn là người lập công nhiều nhất tiểu đội cũng vẫn là một nông binh đê tiện nhất như cũ mà thôi.

Vốn cho rằng đến lúc cuối đời cũng là một nông binh, không bao giờ có khả năng trở thành võ sĩ nữa, điện hạ thống trị lãnh địa chỗ mình không biết có chuyện gì, đột nhiên quyết định thành lập một đội quân thường trực cường đại, thậm chí còn tuyên bố phàm là binh lính quân thường trực đều có thân phận võ sĩ.

Tam Lang lại một lần nữa bội phục vận khí của mình, chọn lựa phạm vi lớn như thế, lại để hắn dễ dàng trở thành một thành viên trong quân thường trực, cuối cùng cũng có được thân phận võ sĩ.

Tuy rằng đây là võ sĩ cấp thấp nhất, tuy rằng bởi nhân số quá nhiều, chủ công không có sắc phong thạch cao, chỉ là cho một phần niên bổng, từ trang bị đãi ngộ mà nói, kỳ thật cũng giống như nông binh thôi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, dù sao cũng đã có thân phận võ sĩ, nhìn thấy người nhà vẻ mặt vinh quang, cùng thần tình cung kính hâm mộ của hương thân, để cho hắn có động lực hướng về phía trước.

Mọi người kể cả chính hắn ở bên trong, đều vì chủ công mình có được quân thường trực cường đại như vậy mà phấn chấn, chỉ cần nghe lời truyền lưu, trọng thần chủ giật dây chủ công mở rộng đối ngoại có thể rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Có lẽ quân thường trực cường đại, có lẽ là đám trọng thần thống nhất ý kiến, chủ công cuối cùng cũng quyết định mở rộng đối ngoại, nhưng là mục tiêu tuyển chọn, ra ngoài ý liệu, lại không phải là cái Lôi gia thường xuyên bị đám trọng thần nguyền rủa kia, ngược lại là hàng xóm có giao hảo cùng gia chủ.

Đối với điểm ấy, mọi người chỉ là sửng sốt xong liền bình thường trở lại, từng thấy rõ mấy ngàn kỵ binh Lôi gia đánh giết trong lãnh địa nên Tam Lang cũng như mọi người, đều cho rằng đó là một quyết định anh minh.

Nhưng mà, mọi người nhanh chóng giật mình, bởi vì phương hướng bộ đội di động lại không phải mục tiêu trước đó, mà là đến gần biên giới Lôi gia.

Lẽ nào gia chủ tuyên bố mệnh lệnh giả? Mục tiêu thật sự chính là Lôi gia bị lắm người nguyền rủa?

Các võ sĩ tâm thần có chút bất định, nhưng các võ sĩ là nông binh mới đề bạt sĩ khí lại đại chấn, không phải thường nói, biết rõ địch nhân không thể đối địch vẫn phải liều mạng đánh một trận, mới là ý nghĩa thực sự của võ sĩ sao? Đây chính là lúc biểu hiện giá trị thân phận võ sĩ của mình.

Vốn Tam Lang có chút khinh bỉ đám võ sĩ cao cấp khiếp đảm như vậy, sau khi kiến thức được thực lực Lôi gia, trong đầu chỉ còn lại có một ý niệm - cách quân đội Lôi gia thật xa!

Ngay từ đầu hắn theo quân đội tới biên giới, vốn còn tưởng phải lập tức đánh vào lãnh địa Lôi gia, nhưng chỉ là đợi ở biên giới làm trạng thái phòng bị, lúc còn chưa rõ sao lại hạ mệnh lệnh như vậy, một đám bộ đội mang cờ xí Lôi gia xuất hiện trước mắt. Vốn đám võ sĩ trung cao cấp tâm thần bất định vừa nhìn đội hình đối phương, lập tức trở nên hưng phấn.

Bởi vì đối phương chỉ có vạn người, hơn nữa trong đó quân thường trực chỉ có khoảng ba ngàn người, chính phe mình có mấy vạn quân thường trực nếu như còn không hưng phấn mới là lạ. Nên biết, Lôi gia lại chưa từng có chuyện bị đánh bại, lần này nếu có thể đánh bại đoàn quân địch, vậy gia chủ thật là uy chấn bốn phương rồi.

Võ sĩ cao cấp hưng phấn khác thường vung tay lên, bản thân mình cùng đám võ sĩ cấp thấp theo võ sĩ trung cấp, võ sĩ trung cấp theo võ sĩ cao cấp, liền như thế náo loạn vọt lên.

Hắn cảm giác thế này giống như lúc mình làm nông binh, phe mình tiến công luôn không có trận hình và tổ chức gì, hoàn toàn là dựa vào võ lực cá nhân cùng năng lực phối hợp tác chiến trong tiểu đội.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào, dù sao mấy trăm năm qua, phàm là đại chiến vạn người chính là chỉ huy như thế.

Phó binh Lôi gia dừng chân, rút ra cung tiễn xạ kích, còn ba ngàn quân thường trực lại nâng trường thương lao thẳng tới. Liền đơn giản một lượt bắn như thế, bên mình liền nhanh chóng rối loạn, chờ khi ba ngàn quân thường trực Lôi gia nhảy vào đội ngũ phe mình, mấy vạn người bên này lập tức như đám kiến bị phá ổ, nhanh chóng chạy tứ tán.

Tiểu đội trưởng của mình, đao còn chưa vung một lần đã bị một tiễn xuyên tâm.

Hắn toàn thân rét run khi thấy những quân thường trực này căn bản không tính toán thu gặt thủ cấp, ngược lại chuyên tâm công kích địch nhân can đảm giơ đao.

Xem vẻ mặt bọn hắn lạnh lùng làm động tác đơn giản đâm ra một thương, thu hồi lại thương, bên mình các đồng liêu lại ngã xuống như cắt lúa, hắn chỉ thấy một cỗ hàn khí không thể chống đỡ lao thẳng tới.

Một hồi sửng sốt như thế, các huynh đệ bên người hầu như toàn bộ chết sạch, kẻ không chết cũng đã xoay người đào tẩu. Hắn cũng đã mất mật, lập tức vứt bỏ cái vinh quang võ sĩ chó má gì đó, không nói hai lời, lập tức xoay người bỏ chạy.

Vốn cho rằng chạy khỏi chiến trường liền an toàn, dù là không thể làm võ sĩ, trở về làm một nông phu bình thường cũng tốt. Nhưng không nghĩ tới, thấy chiến đấu đã phân thắng bại, ở phía sau phó binh Lôi gia lao ra một đám gia hỏa mặc trang phục lãng nhân, bọn người kia nhóm ba người, nhóm năm người xông vào chiến trường bắt đầu truy sát đám đào binh tán loạn.

Vừa nhìn như thế, Tam Lang liền rõ ràng, đây là gia thần phái ra những võ sĩ cấp thấp kiếm thủ cấp!

Gặp phải võ sĩ gia thần như vậy, không nói hắn là một võ sĩ, dù là gặp phải bọn họ là nông phu cũng sẽ không may! Vì chuyện giết lương mạo công chính là chỉ bọn người này! Tự hắn cũng biết rất rõ, đó là bởi đám võ sĩ gia chủ mình cũng làm không ít chuyện như vậy, cái này hầu như là tập tục rồi!

Tam Lang nguyền rủa tập tục như vậy, bởi vì có ý nghĩa dù là mình rời khỏi chiến trường cũng không an toàn, thậm chí trốn tới nông thôn giả trang nông phu cũng sẽ không an toàn. Vì suy nghĩ cho mạng nhỏ của mình, vậy chỉ có trốn, tiếp tục trốn, liều mạng trốn!

Tam Lang từ hồi ức tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, cật lực đứng lên, chuẩn bị tiếp tục đào tẩu.

Nhưng một thanh âm khiến hắn toàn thân lạnh lẽo như rơi xuống đáy cốc:

- Ha ha! Ở đây còn một tên!

Theo thanh âm xuất hiện, năm tên nam tử dũng mãnh đã bao vây hắn.

Năm nam tử này tuy mặc trang phục lãng nhân, nhưng trên y phục đều có thêu hai ký hiệu, một cái là tiêu chí Lôi gia, đáng tiếc tương đối nhỏ, một cái tiêu chí bên dưới lại khá lớn, hai tiêu chí này biểu hiện ra thân phận bọn họ là võ sĩ trực thuộc gia thần Lôi gia.

Đồng thời, bên hông năm tên gia thần hung thần ác sát kia đều có treo một hai cái thủ cấp, Tam Lang thậm chí nhận ra trong đó có một cái thuộc bộ đội hắn, chính là Tiểu đội trưởng đội kế bên.

Một người đấu năm người, hơn nữa hắn vốn đã không có khí lực, Tam Lang lập tức xụi lơ ngã xuống đất.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi, khát vọng trở thành người thượng đẳng của hắn vĩnh viễn không thể thực hiện được nữa.

- Thứ Điền đại nhân! Lấy thêm được một cái thủ cấp này, chúng ta liền chiếm được mười cái quân công, có thể để chủ công tăng thêm mười thạch lãnh địa rồi!

Một tên võ sĩ vẻ mặt kích động nói với một võ sĩ ở giữa nhìn qua tương đối văn nhược.

- Ha ha! Không sai, không nghĩ tới trước khi hoàn thành nhiệm vụ liền có thể kiếm được một khoản thu thêm. Ừ, mười thạch thực lĩnh, đủ để chủ công võ trang thêm một chiến binh tiêu chuẩn rồi.

Võ sĩ Thứ Điền gật đầu cười nói.

Một nam tử cường tráng tiến lên nói:

- Thứ Điền đại nhân! Để tại hạ tự tay lấy thủ cấp đi?

Nói xong liền nâng khảm đao.

- Chờ đã! Trước kiểm tra một chút, miễn cho không cẩn thận lại bị trừ quân công.

Thứ Điền võ sĩ khoát tay nói.

- Rõ.

Đám gia thần hùng hổ kia lập tức kéo lấy Tam Lang quát:

- Tên của ngươi!

Tam Lang nghe được võ sĩ kia nói, trong lòng hoạt động trở lại, cần kiểm tra? Lẽ nào bọn họ sẽ không giết lương mạo công? Trong lòng không khỏi dâng lên hy vọng, nhưng nghĩ tới thân phận võ sĩ của mình, liền lập tức mất hết can đảm, hữu khí vô lực nói:

- Tam Lang.

- Lớn mật! Lại dám hô thẳng tên chủ công nhà ta?

Đám gia thần hùng hổ lập tức diện mạo dữ tợn hung hăng tát Tam Lang một bạt tai, các võ sĩ khác đều trợn mắt nhìn.

- Ha ha! Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, hắn cũng gọi là Tam Lang mà.

Thứ Điền võ sĩ vừa cười vừa nói, lời này cũng để Tam Lang đang lờ mờ tỉnh táo lại, nguyên lai mình trùng tên với chủ công đám gia thần này! Trong lòng không khỏi dâng lên hy vọng sống sót.

Bởi dựa theo tập tục, các võ sĩ sẽ không giết người cùng tên với phe mình, đương nhiên, ngoại trừ tình huống hắn không biết. Y - www.

Chỉ là, những tên này không phải võ sĩ, mà là võ sĩ gia thần. Nói không chừng bọn họ không chịu để cho hắn một kẻ cùng tên với chủ công bọn họ sống trên đời đâu! Vừa nghĩ vậy, tâm tình Tam Lang hỗn loạn không thôi.

Đám gia thần hùng hổ kia sắc mặt lập tức thay đổi, hắn quan sát khuôn mặt Tam Lang một chút, sau đó nắm lấy tay chân Tam Lang quan sát tỉ mỉ kiểm tra.

Tam Lang biết đây là coi trên người mình có vết tích đại biểu thân phận võ sĩ hay không.

Trong lòng hắn không khỏi thầm than, may là mình trở thành võ sĩ đều huyền diệu ở nông thôn, không có thời gian cầm lấy khảm đao luyện tập, cũng may mình là một võ sĩ cấp thấp, còn chưa có tư cách, cũng không có tiền tài tiến hành ăn mặc như võ sĩ cao cấp, chỉ riêng bàn chân quanh năm trần trụi đi làm, xấu xí đáng sợ có thể đại biểu thân phận của hắn.

- Phi! Lại là một nông binh! Uổng phí thời gian của chúng ta!

Tên gia thần hùng hổ kia đá Tam Lang một cước, vẻ mặt bất mãn đứng lên.

Nghe nói như thế, vẻ mặt mọi người đầy thần sắc thất vọng, trong đó một tên gia thần tròng mắt vừa đảo, nhỏ giọng đề nghị:

- Thứ Điền đại nhân! Hay là chúng ta có thể...

Thấy ánh mắt hắn không có hảo ý, Tam Lang liền rõ hắn muốn làm gì, hắn đã không còn khí lực đào tẩu liền chỉ còn run run trên mặt đất.

- Đừng nghĩ tới, kiểm nghiệm thủ cấp chính là mật vệ đại điện, đừng nghĩ tới lừa gạt bọn họ, chúng ta thân là gia thần, tuyệt đối không thể vì vậy mà khiến đại điện ghi nhớ tên chủ công.

Thứ Điền võ sĩ lắc đầu nói, lời này khiến đám gia thần kia toát mồ hôi lạnh thỉnh tội.

Thứ Điền võ sĩ phất tay nói:

- Ồ! Thời gian cũng tới, chúng ta nên đi nghênh tiếp chủ công thôi, hoàn thành nhiệm vụ lần này, năm mươi thạch thực lĩnh không thiếu được, nếu như lần này chúng ta lập được quân công lớn, thậm chí chủ công có thể nhận quá trăm thạch cao nữa.

- Rõ! Tại hạ dù không cần mạng này cũng phải để gia tộc Tiểu Dã hưng thịnh!

Các gia thần khác lập tức lớn tiếng phát thệ.

Thứ Điền võ sĩ nói một tiếng đi, năm người liền biến mất trước mắt Tam Lang.

Tam Lang cuối cùng cũng thả lỏng xuống, nhịn không được mừng rỡ thần phật đầy trời phù hộ mình. Đồng thời quyết định không làm võ sĩ nữa, bởi vì mục tiêu Lôi gia săn giết lại là võ sĩ mà không phải nông binh cùng dân phu như trước kia. Ừ! Dù là muốn tiếp tục thực hiện mục tiêu của mình, cũng phải làm võ sĩ Lôi gia mới được.

- Ngài quan doanh! Đã thống kê ra, doanh chiến binh năm tử trận 120 người, thương 450 người, đánh tan quân địch 5 vạn người, bắt hơn 3 vạn 4000 người, thu hoạch 1324 thủ cấp, trong đó 75 là Đại tướng, 12 thủ cấp Bộ tướng, thủ cấp Gia lão không có.

Một võ sĩ bẩm báo với Áo Kha Nhĩ.

Áo Kha Nhĩ nghe vậy không khỏi cau mày:

- Làm thế nào chiến công ít như vậy? Không phải nói đây đều là quân thường trực hay sao?

Đối với tỉ lệ thương vong song phương cách xa như vậy, Áo Kha Nhĩ cũng không cảm thấy kinh ngạc, quân nhân chuyên nghiệp cùng nông phu tác chiến còn không đạt được tỉ lệ thương vong như thế, vậy thật đi tìm khối đậu hủ đâm đầu chết đi là vừa.

- Thưa ngài! Những người này nói là quân thường trực, kỳ thật chỉ là trực tiếp chuyển đổi cách xưng hô của nông binh mà thôi, chỉ cần xem trang bị như nông binh là rõ rồi.

Tên võ sĩ này chừng mực nói, tuy là người lãnh đạo trực tiếp, nhưng bởi vì cùng trực thuộc chủ công, cho nên cũng không tính là thất lễ, hơn nữa các võ sĩ sở dĩ không cung kính như vậy, có quan hệ rất lớn với chuyện Áo Kha Nhĩ dựa vào thân phận đề bạt lên cấp Đại tướng.

Áo Kha Nhĩ rất là bất mãn, chém thủ cấp hơn vạn người, nếu như những thủ cấp này đều là chiến công, chính hắn làm chủ quan doanh cũng thu được hai ba ngàn thạch thực phong.

Đáng tiếc nông binh không tính chiến công, hiện giờ tính toàn quân cũng chỉ có phong thưởng hai ngàn thạch cao, thật sự phong vào tay mình cũng chỉ có hai trăm thạch. Chút thạch cao ấy làm sao có thể tương xứng với thân phận đại tướng như hắn?

Áo Kha Nhĩ cũng không phải chưa nghĩ tới chuyện sát lương mạo công, nhưng ở trên đường lén lút đưa ra ý tưởng này, toàn bộ đám thuộc hạ liền lắc đầu như trống bỏi.

Lúc này hắn mới biết được, phụ trách kiểm nghiệm thủ cấp chính là mật vệ, loại người có năng lực thần bí này, liếc mắt là có thể từ thủ cấp nhìn ra khác nhau giữa bình dân và võ sĩ, thậm chí có thể kết luận được chủ nhân thủ cấp làm võ sĩ bao nhiêu năm, cấp bậc là gì!

Tin tức này khiến Áo Kha Nhĩ nghe xong sửng sốt không thôi, cũng chỉ có thể bỏ ý niệm này khỏi đầu.

Áo Kha Nhĩ biết tuy rằng Khang Tư bao che khuyết điểm, dù hắn sát lương mạo công, cũng sẽ không bị nghiêm phạt gì, nhưng dưới áp lực đám gia thần, bản thân hắn tuyệt đối sẽ bị ngồi chơi xơi nước, giỏi lắm là dẫn theo một phần thạch cao ở một góc hẻo lánh qua phần đời còn lại, cái này đối với dã tâm rất lớn như hắn mà nói, tuyệt đối không thể thừa nhận được!

Đối với thủ hạ có vẻ kiệt ngạo bất tuân, Áo Kha Nhĩ đã sớm có chuẩn bị tâm lý cũng không thèm để ý tới tiếp tục hỏi:

- À! Có thể xác nhận chủ lực quân địch đã bị chúng ta tiêu diệt rồi chứ?

Áo Kha Nhĩ rất rõ ràng bản thân ở trong lòng đám thủ hạ có ấn tượng gì, nhưng không có cách nào, bản thân hắn đúng thật là dựa vào xuất thân một bước lên trời, nếu muốn bọn họ bội phục chỉ có thể thành lập chiến công thật lớn, cái này không phải nhất thời nửa khắc có thể làm được.

- Đúng vậy! Nơi này là quân đội trực thuộc gia chủ đã bị chúng ta tiêu diệt. Còn lại là các tư binh gia thần cùng bộ đội gia tộc quyền thế.

Võ sĩ lập tức gật đầu nói.

- Tốt! Truyền lệnh xuống dưới, sau khi bộ đội công phá chủ thành, cho phép các sĩ quan bộ đội đi chấp hành nhiệm vụ.

Mệnh lệnh Áo Kha Nhĩ vừa truyền xuống, tốc độ bộ đội tiến lên lại nhanh đến mức không tưởng, trong khoảng thời gian ngắn liền vây lấy chủ thành.

Đối với chủ thành mất đi bộ đội chủ lực, hơn nữa thành trì so với đại lục thật là đơn sơ như một cái sơn trại, đối với chiến binh mà nói quả thật là một nơi không có bất cứ phòng ngự nào, càng đừng nói còn có hơn sáu ngàn phụ binh tiến hành vây công, chủ thành này thậm chí vừa mới châm phong hỏa cầu viện, thành trì đã bị đánh hạ rồi.

Công tác kiểm kê vật tư, quét sạch tàn quân hoàn thành, sĩ quan bộ đội vứt bỏ vẻ mặt hâm mộ của đám võ sĩ cấp thấp cùng phụ binh, vội vàng dẫn theo gia thần xáo xác đi tứ tán.

Ni Nhĩ phỏng chừng là kẻ tranh thủ thực lĩnh nhiều nhất trong các gia thần Lôi gia, hắn là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, tuy rằng hắn tham lam, nhưng là có tự hiểu lấy mình, chọn mục tiêu nhiệm vụ đều là các thổ hào phụ cận biên cảnh, hơn nữa đều là gia tộc khoảng một ngàn thạch.

Về phần vì sao hắn có thể là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ? Rất đơn giản, người không có khả năng chỉ huy bộ đội như hắn, không cần nói doanh chiến binh, dù là doanh phụ binh cũng không ai đồng ý để hắn chỉ huy.

Cho nên, sau khi đại bộ đội xuất phát, hắn đảm nhiệm Thừa hành trị an, vốn không cần giống như đại thành chủ Cung Tá Đôn phải giao phó thủ hạ một phen, cũng không cần như Phí Nhĩ căn bản không thoát thân được. Hắn chỉ cần trực tiếp bẩm báo Khang Tư một tiếng, là có thể dẫn người đi.

Hơn nữa, Ni Nhĩ không hổ là gia thần diện tích thực lĩnh thứ hai Lôi gia, tiền nhiều sức lớn mua hơn mười chiếc xe ngựa, chở đầy tư binh gia thần mới chiêu mộ, nhanh chóng nhắm thẳng mục tiêu.

- Chủ công! Cho dù chúng ta hoàn thành xong các nhiệm vụ này, chúng ta cũng chỉ tăng thêm hai ba trăm thạch thực phong, như vậy có phải quá ít một chút không? Nhớ lại Cung Tá đại nhân đều chọn gia tộc năm ngàn thạch trở lên mà, tuy rằng chúng ta cũng chỉ mới có hai ba trăm tư binh, nhưng giải quyết một hai cái gia tộc năm ngàn thạch cũng có thể hoàn thành được.

Một tên gia thần thực không giải thích được hỏi Ni Nhĩ.

Vẻ mặt Ni Nhĩ đắc ý nói:

- Hắc! Đừng xem hoàn thành nhiệm vụ năm ngàn thạch xong liền lập tức có được 250 thạch tưởng thưởng, một cái liền tốt hơn mấy cái chúng ta, nhưng các ngươi cũng phải ngẫm lại, binh lính gia tộc năm ngàn thạch có bao nhiêu, bọn họ có đồng ý chắp tay đầu hàng đem toàn bộ thạch cao giao ra hay không? Ta nghĩ tuyệt đối sẽ không ai đồng ý, đặc biệt những kẻ tới uy hiếp cũng chỉ có mấy tên binh lính, khẳng định sẽ đánh trước một trận, nhìn xem có thể giảm bớt điều kiện đầu hàng hay không.

- Chỉ cần khai chiến, vậy tuyệt đối sẽ có tổn thất. Dù là thắng lợi, trợ cấp bồi thường cùng khao thưởng, còn lại cũng chỉ trăm thạch. Đã chết người còn phải hao tốn sức lực mới có được trăm thạch, ta không có hứng thú này.

Ni Nhĩ tiếp tục nói:

- Giống chúng ta, lựa chọn gia tộc khoảng một ngàn thạch, bọn họ giỏi lắm chỉ có hơn năm chục tư binh, mấy trăm người chúng ta bao vây, bất luận là uy hiếp hay đánh đều rất là dễ dàng như chơi. Đánh hạ bọn họ rồi, chúng ta mang theo tư binh bọn chúng, sau đó đánh những gia tộc thạch cao lớn, để những tù binh này đi đánh hàng đầu, hắc hắc, như vậy chúng ta dễ dàng lăn quả cầu tuyết. Sẽ không chết người một nhà, có thể kiếm được một món lớn, hơn nữa cũng không cần e sợ bị người khác đố kỵ, mỗi lần xuất chiến đều có thể tăng thạch cao, chuyện tốt như vậy, kẻ ngu si mới bỏ qua.

Lời Ni Nhĩ khiến đám gia thần lập tức vẻ mặt tín phục gật đầu không thôi, đám lão gia thần giống như Ni Nhĩ, đều là gian xảo sợ chết. Tính cách đó đám gia thần mới chọn còn chưa biết, nhưng bọn họ thấp kém không có chủ kiến được bọn người Ni Nhĩ huấn luyện, phỏng chừng sẽ nhanh chóng trở nên giống nhau.

Nhưng đừng nhìn tính cách bọn hắn như thế, người như Ni Nhĩ tạo cho người khác một ấn tượng chó săn, đồng thời đa số đám gia thần của hắn không có năng lực xuất sắc gì, nhưng độ trung thành với gia chủ lại là hàng số một số hai trong nhiều gia thần Lôi gia như vậy, dù là Cung Tá Đôn xuất thân từ gia tộc xa xưa, độ trung thành của thủ hạ với gia chủ còn kém hắn.

- Vây lại! Chiêu hàng!

Ni Nhĩ hăng hái vung tay lên, hơn mười kỵ binh mang theo mấy trăm bộ binh, gào thét vây chặt lấy trang viên phía trước.

Gia thần của Ni Nhĩ trang bị tốt đến mức khiến người ta phát sốt, vốn lúc hắn chỉ có hơn mười gia thần, tất cả gia thần đều trang bị kỵ binh tiêu chuẩn, hiện tại thêm nhiều tư binh gia thần như vậy, tất cả cũng vẫn là trang bị chiến binh tiêu chuẩn, tuy rằng quân kỷ không được tốt lắm, nhưng vẫn rất có sức chiến đấu.

Tên thổ hào ở cửa trang viên hai chân run rẩy, chỉ thấy kỵ binh cũng nhiều hơn tư binh của mình, đánh thì không thắng, chỉ có thể tiếp nhận thông cáo chiêu hàng sau đó ảm đạm đầu hàng thôi.

Tên Ni Nhĩ này rất rõ ràng, bản thân hắn có thể không có mặt mũi nên chẳng cần thể diện, nhưng tuyệt đối không thể không có danh dự, loại danh dự này cực kỳ trọng yếu, chỉ cần mình có danh dự, dù là một chó săn, đồng liêu cũng sẽ không đặc biệt khinh bỉ, thuộc hạ cũng sẽ trung thành tận tâm, thế nhân cũng sẽ không khinh thường.

Chỉ cần mình giữ được tín nhiệm của chủ công cùng danh dự của bản thân, mục tiêu phú quý suốt đời của hắn rất dễ dàng đạt được.

Cho nên, Ni Nhĩ cũng không trở mặt, cũng không dung túng thủ hạ đánh cướp trang viên, chỉ là lôi đi tư binh thổ hào, vơ vét một khoản quân phí, cùng với phái người áp giải thổ hào mang theo công văn đi tới thành Thanh Nguyệt, mọi chuyện phải làm đủ.

Chỉ là tuy Ni Nhĩ đối với nữ quyến nhà thổ hào chảy nước miếng, thế nhưng nghĩ đến Tổng quản nội đình Tương Văn len lén tuyên bố với gia thần bên dưới mệnh lệnh: “Các nữ quyến nhà địch đều phải đưa tới để ta chọn thị nữ!”, nên hắn chỉ có thể nuốt nước miếng, vẻ mặt luyến tiếc cho chuyển nữ quyến và thổ hào tới thành Thanh Nguyệt.

Dù là hắn muốn nịnh bợ “nàng”, hay là nguyên do sợ hãi “nàng”, mệnh lệnh của “nàng” vẫn còn phải nghe. Dù sao tên Tương Văn xinh đẹp như hoa này tuyệt đối không thể trêu vào, ai biết mệnh lệnh này có phải là chủ công ám chỉ hay không?

Kéo theo hơn mười tên tư binh, đồng thời vơ vét được một khoản quân phí, Ni Nhĩ cười hà hà cưỡi ngựa dẫn theo xe ngựa, ầm ầm cuốn về phía mục tiêu kế tiếp.

Đám gia thần cũng có tâm trạng khoái trá như nhau, chỉ là cầm đao lộng thương thét to vài câu, không chết một người không bị thương một người nào, liền để chủ công chiếm được hơn năm chục thạch cao, mười mấy tên binh sĩ, còn có một khoản quân phí, chiến tranh như vậy thật đúng là quá mức dễ dàng mà.

Bất đồng với Ni Nhĩ như dạo chơi ngoại thành, các gia thần Lôi gia khác kiếm thạch cao lại không dễ dàng như vậy. Đặc biệt là các gia thần chí lớn lực lại không đủ, bởi vậy kết hợp tiếp nhận nhiệm vụ, mục tiêu đều là gia tộc rất cường hãn, không đánh là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Tiểu Dã Tam Lang cố sức chém ngã một vệ binh, vẫy vẫy cánh tay đã bủn rủn, phun một bãi nước bọt, quay đầu nhìn, trên sân đã không còn địch nhân khác, năm gia thần bên mình đều tụ tập lại, tuy rằng trên người tất cả bọn họ đều có mấy vết thương, hơn nữa đều rất uể oải, nhưng không một ai ngã xuống.

Tiểu Dã Tam Lang thở phào một hơi nói:

- Mẹ nó! Thật không nên ham cái gia tộc trên vạn thạch cao, sớm biết trắc trở như vậy, nên chọn gia tộc mấy ngàn thạch làm mục tiêu tổ đội, tuy rằng đánh hạ tối đa cũng chỉ chia được mấy chục thạch, nhưng dễ dàng tự tại, hơn nữa đánh hạ mấy nhà là có thể đạt trình độ này rồi.

- Chủ công! Nếu như chuyên môn truy cầu thạch cao, vậy như thế là đúng, nhưng nếu muốn thể hiện vinh quang nhà võ, cũng chỉ có thể thông qua chiến đấu tàn khốc như vậy mới được.

Một tên gia thần cường hãn nói.

Ánh mắt Tiểu Dã Tam Lang sáng lên, gật đầu rất thỏa mãn nói:

- Sơn Nham nói không sai, chiến đấu thảm liệt như vậy, mới để Tiểu Dã gia chúng ta hình thành phong cách dũng liệt.

Trong lòng hắn mừng thầm, xem ra năm tên gia thần mình tùy tiện chọn lựa đều là hạng không tệ.

Thứ Điền thân là thủ tịch gia thần nói:

- Chủ công! Nghe thanh âm, xem ra chiến đấu đã kết thúc, để chúng ta kiểm kê chiến tích một chút được không?

Mọi người lắng tai nghe, vốn tiếng chém giết thảm liệt bốn phía đã biến mất, hiện giờ thỉnh thoảng truyền tới đều là tiếng lục lọi hỗn độn, còn có tiếng nam tính càn rỡ hưng phấn gầm rú cùng nữ tính kêu la hoảng sợ cầu xin, xem ra con mồi đã mất đi khả năng chống cự, những người khác đều bắt đầu hưởng thụ thành quả thắng lợi.

Nghĩ vậy, năm tên gia thần đều nóng lòng nhìn Tiểu Dã Tam Lang.

Tổ đội Tiểu Dã Tam Lang là gia thần Lôi gia công kích gia tộc này, sau khi hợp lực đánh vào thành trì, lập tức dựa theo binh lực nhiều ít phân phối rõ mục tiêu, bởi võ lực gia tộc đã bị đánh hạ, cho nên ngoại trừ thạch cao khen thưởng nhiệm vụ ra, tài vật nhân viên bên trong trang viên đều có thể để những kẻ chiến thắng hưởng thụ.

Tiểu Dã Tam Lang nhìn xung quanh đình viện một chút, xem ra chỗ này là nơi ở một quyền quý gia tộc nào đó, năm sáu gã hộ vệ cường hãn đã đủ để chứng minh rồi, hơn nữa bố trí cùng trang trí đình viện, coi ra chiến tích lần này sẽ rất không tồi, không khỏi gật đầu:

- Bắt đầu đi.

Năm gã gia thần toàn thân lập tức tràn ngập lực lượng nhào ập vào phòng, tiếng hỗn độn như ngoài kia lập tức vang lên. Chỉ là không lâu sau, năm tên gia thần vừa chạy ào vào phòng lớn, liền ủ rũ áp giải hai thị nữ đi ra.

Tiểu Dã Tam Lang có chút sững sờ:

- Có chuyện gì vậy? Lẽ nào giá trị chỉ bằng hai thị nữ này?

Hắn liếc mắt nhìn hai người thị nữ, ngoại trừ tuổi trẻ một chút, dung mạo cũng không phải đặc biệt xuất sắc, lửa giận trong lòng không nhịn được bốc cao, chính mình khổ cực cả ngày ngoại trừ thạch cao khen thưởng ra, thu thêm vào chỉ đoạt được hai ả thị nữ phổ thông này? Chính mình sẽ không xui xẻo như vậy chứ!

Thứ Điền rất uể oải gật đầu:

- Đúng vậy chủ công! Trong những gian nhà này đều cất chứa sách vở, ngoại trừ hộ vệ và hai thị nữ này ra thì không còn người nào khác nữa.

- Sách vở? Nơi này là kho cất giữ tư liệu gia tộc sao?

Sắc mặt Tiểu Dã Tam Lang có chút tốt hơn, tuy rằng không phải tài bảo, nhưng mấy thứ này nộp lên trên cũng có thể thu được chút khen thưởng, cũng coi như không phải làm không công. Chỉ là Thứ Điền lắc đầu lại khiến tâm hắn trầm xuống lần nữa.

- Không phải, chủ công! Thần lật xem một chút, đều là du ký, hơn nữa thị nữ nói những thứ này đều là bút ký lữ hành cùng sách vở do người con thứ của gia tộc chu du thiên hạ thu thập được, không có giá trị gì.

Thứ Điền rất bất dắc dĩ nói.

Các gia thần khác đều thở dài, lần này thật là không may mà, không nghĩ tới đây là chỗ ở của con thứ gia tộc, con thứ không có đất phong, vốn không có tài vật gì, ban đầu còn tưởng có thể kiếm được một khoản nữa.

Tiểu Dã Tam Lang diện mạo dữ tợn nắm lấy chuôi dao nghe nói thế, đột nhiên sửng sốt, lập tức chạy ào vào gian nhà.

Tiểu Dã Tam Lang vừa vào phòng liền trợn tròn mắt, sách vở hỗn độn tràn đầy phòng khiến Tiểu Dã Tam Lang mở to hai mắt nhìn chằm chằm.

Năm tên gia thần cho là có chuyện phát sinh cũng vội chạy vào, thấy chủ công nhà mình phát ngốc tại chỗ, không khỏi hỏi:

- Chủ công! Có gì không đúng sao?

Tiểu Dã Tam Lang hai mắt phát sáng, cười to như điên:

- A ha ha! Chúng ta phát tài rồi! Một món tài phú thật lớn đây mà!

Đám gia thần chớp mắt mấy cái, kinh hoảng nhìn lẫn nhau, chủ công nhà mình sẽ không phải bị dọa điên loạn chứ? Thứ Điền chần chờ một chút cẩn thận hỏi:

- Chủ công! Những thứ này đều là sách, sao lại là tài bảo đây chứ?

- Ha ha! Các ngươi không phải võ sĩ chính thống, cho nên không rõ giá trị mấy quyển sách này, biết quyển ‘Chiến sách tập’ này chứ?

Tiểu Dã Tam Lang vừa cầm lấy một quyển sách đầy bụi trên đất vỗ vỗ, vừa đắc ý tự nói:

- May là lúc xưa ta bỏ ra năm chục xâu tiền bái sư học chữ, không thì hôm này đã vứt đi bảo bối rồi.

Các gia thần khác đều lắc đầu, chỉ có Thứ Điền gật đầu nói:

- Thần có nghe nói qua, có người nói đó là một quyển binh thư dạy người đánh giặc.

- Ha ha! Chính là quyển sách đó, biết quyển sách này giá bao nhiêu tiền không?

Vẻ mặt Tiểu Dã Tam Lang đầy ý cười lắc lắc quyển sách trên tay hỏi.

Nhìn quyển sách ố vàng này, mọi người lại lắc đầu một trận, mấy người bọn họ xuất thân từ võ sĩ hoang, nuôi sống mình còn khó khăn, nào biết tới mấy quyển sách vở đối với mình không có lợi ích này, chỉ là đồ dùng chuyên dụng của người cao quý cầm đi khoe khoang, rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Tiểu Dã Tam Lang đầu tiên dáo dác nhìn xung quanh bốn phía, sau đó khẩn trương hì hì giơ ba ngón tay, giọng nói trầm thấp lại có chút run run:

- Ba trăm xâu! Quyển sách này giá trị ba trăm xâu!

Năm gia thần lập tức trừng mắt há miệng không nói nên lời, đánh chết bọn họ cũng không nghĩ ra, xấp giấy mỏng tang ố vàng này liền giá trị ba trăm xâu!

Bọn họ hồi lâu mới thanh tỉnh lại, lập tức hai mắt sáng lên đánh giá gian nhà này, trời ạ, ở đây có hơn vạn quyển sách! Dù là mỗi quyển giá một xâu cũng là hơn vạn xâu! Đây chính là phất lớn rồi!

- Hắc hắc! Đừng lộ ra, Sơn Nham ngươi đi tìm xe ngựa, Thứ Điền ngươi biết chữ, cùng người khác kiểm kê sách ở đây đi.

Tiểu Dã Tam Lang ra lệnh.

Đám gia thần lập tức hăng hái bừng bừng bắt đầu bận rộn.

Còn Tiểu Dã Tam Lang cũng đầu nhập vào biển sách lật xem, hắn chuẩn bị tìm vài bản sách chưa nghe tên hiến cho Khang Tư.

Không cần kỳ quái vì sao Tiểu Dã Tam Lang có thể nhớ kỹ nhiều tên sách như vậy, ai bảo tính ham mê thích đọc sách của Khang Tư mọi người đều biết chứ, Khang Tư cất giữ sách nào, gia thần hơi có chút linh hoạt bên dưới đều nhớ rõ bảy tám phần, đây là để tránh đưa lên loại sách tương đồng, nên biết sách vở rất quý, đưa lên giống nhau, chẳng những lãng phí tiền không hiệu quả, xem như làm không công, ai mà không chú ý chứ?

Đột nhiên, Tiểu Dã Tam Lang nhớ tới gì đó lao ra khỏi phòng, đi tới trước mặt hai thị nữ bị trói ở góc tường, thần sắc gấp gáp, ngữ khí dữ tợn hỏi:

- Chủ nhân nơi này ở chỗ nào?

Hai người thị nữ không thể nhúc nhích, toàn thân run rẩy không dám ngẩng đầu, nghe vậy, toàn thân run lên, lắp bắp nói:

- Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia bị gia chủ gọi đi, bây giờ nô tỳ không biết nhị thiếu gia ở nơi nào.

Nghe nói như thế, Tiểu Dã Tam Lang sửng sốt, tiếp đó lập tức chạy vào phòng hô:

- Thứ Điền! Ngươi lập tức đi tới chủ điện, hỏi xem nhị thiếu gia trong tộc này còn sống không? Nếu có, liền hỏi đại nhân bắt tù binh mua lại! Giá đừng quá một ngàn xâu!

Thủ tịch gia thần Thứ Điền đương nhiên biết rõ vì sao chủ công nhà mình muốn tên nhị thiếu gia này, người có thể thu thập nhiều sách như vậy có thể là kẻ nhàn rỗi sao? Cho nên lập tức lĩnh mệnh xông ra.

159. Chương 159: Cấp Tốc Khuếch Trương. (1+2)

Long Thanh Chính ước chừng gần 30 tuổi, ủ rũ như muốn nhét đầu mình vào đũng quần, nếu như không phải là chân tay đều bị trói vào góc tường, hắn đã sớm xấu hổ tự đâm đầu vào tường cho xong.

Kẻ khiến hắn rơi vào tình cảnh khốn quẫn như thế, chính là đại ca thân sinh của hắn, một tên mập mạp vẻ mặt béo phì.

Chỉ nghe tên mập mạp đồng dạng cũng bị trói thành bánh chưng chửi ầm lên:

- Đều là tại tên bại gia tử ngươi! Phần lớn tiền tài trong nhà đều cho ngươi mua sách! Ta rốt cuộc là bị quỷ ám hay sao vậy chứ? Sau khi phụ thân đại nhân qua đời ta lại còn dung túng ngươi như vậy!

- Nếu như tiền tài này có thể dùng chiêu mộ tư binh, nhà chúng ta còn có thể rơi vào cảnh hôm nay sao? Thật là nghĩ tới khiến ta điên lên! Ngươi nói ngươi mua nhiều thứ sách vở lộn xộn như thế có thể dùng cái rắm gì! Lãng phí nhiều tiền tài như vậy cũng không thấy ngươi thành đại nhân vật gì cả!

- Ngươi nói đọc nhiều sách như vậy, ngươi có thể kinh doanh buôn bán cho gia tộc mang về tài phú cũng được, có lẽ đọc binh thư, đưa cho gia tộc vinh quang cũng không sai! Nhưng bại gia tử ngươi! Lại học cái gì thăm dò quặng mỏ!

- Nhưng lại luôn đi xem cho người khác! Cũng không xem cho gia tộc mình!

Nghe nói đến lời này, Long Thanh Chính không nhịn được trả lại một câu:

- Đại ca! Ở lãnh địa nhà chúng ta cũng không có mỏ quáng mà.

Đại mập mạp hận không thể lập tức đứng lên vẻ mặt đỏ bừng gầm rú:

- Chó má! Không có mỏ quáng? Không có mỏ quáng thì tiền đồng chúng ta lấy từ đâu ra? Cái tên ngươi...

Đại mập mạp phun nước bọt bắn tứ tung.

Loại cửa nát nhà tan bị bắt giữ, đại ca còn đang náo kịch với tiểu đệ, kẻ thắng không để ý, đang hăng hái sôi trào cướp đoạt tài vật, còn các thành viên gia tộc may mắn còn sống, cũng không có hứng thú xem trò, một là lo lắng tương lai của mình, hai là chính bọn họ cũng bất mãn với gã tiểu đệ kia.

Trò hề này sau khi một võ sĩ trang phục lãng nhân đi vào liền biến mất, thấy mấy người võ sĩ chỉ trỏ bên này, các tù binh đều vểnh tai lắng nghe.

- Đại nhân! Thành viên gia tộc này giao lại cho chủ công nhà ta được không? Chủ công nhà ta gia thần hơi loãng, mong rằng có thể từ trong này chọn ra mấy nhân thủ biết chữ.

Tên võ sĩ lãng nhân kia cung kính nói với một võ sĩ.

Võ sĩ kia châu đầu ghé tai với mấy võ sĩ khác, rồi ra vẻ rất độ lượng phất tay:

- Cứ việc lấy đi, dù sao bọn họ chống cự đến cùng bị chúng ta bắt, sau này không phải bị biếm làm nô lệ thì cũng bị giết cho hả giận, không đáng tiền. Chỉ là mấy nữ quyến trẻ tuổi cũng không thể cho ngươi, còn phải để Tương Văn tiểu tỷ lựa chọn.

Thứ Điền là thủ hạ Tiểu Dã Tam Lang hiển nhiên không ngờ mấy đại nhân này lại dễ nói chuyện như vậy, vội vàng cảm tạ:

- Cái này đương nhiên, cảm tạ các vị đại nhân, đây là một chút tâm ý chủ công nhà ta.

Nói rồi, nhét vào tay mỗi người mười kim lôi tệ.

Vốn ra phải hao phí một ngàn xâu mua lại tù binh, không ngờ lại không tốn một phân tiền, thật là đáng giá mà.

Về phần mấy trăm xâu này, cũng không phải đầu tư lãng phí, tin rằng cảm nhận của mấy võ sĩ này đối với chủ công nhà mình sẽ tốt hơn trước đây.

Mỗi người nhận được kim tệ trị giá một trăm xâu, mấy võ sĩ vốn địa vị không khác Tiểu Dã Tam Lang là mấy lập tức vui mừng nở hoa, bọn họ lập tức nhiệt tình phái ra mấy gia thần trợ giúp Thứ Điền áp giải tù binh.

Khó trách mấy võ sĩ này không ý thức được giá trị tù binh, dù sao lương tháng mấy người võ sĩ bọn họ mới vài xâu, lại không tốn hao gì được năm mươi xâu tiền đi học viết chữ.

Không cần nói những võ sĩ cấp thấp này, dù là võ sĩ cao cấp, đối với bọn họ xuất thân thổ phỉ đều quan niệm tài bảo chính là chỉ vàng bạc châu báu, hoặc những thứ đồ vật trân quý gì đó, có mấy người lại nghĩ tới tri thức cũng là một loại tài bảo đây chứ?

Gã mập mạp kia thấy nữ quyến trẻ tuổi mỹ mạo bị áp giải lên xe ngựa, còn mấy người mình lại bị áp giải đi nơi khác, vẻ mặt không khỏi xám như tro tàn. Nữ quyến trên bán đảo Phi Ba đều là tài sản phụ thuộc gia tộc, bị người thắng đoạt đi là rất bình thường, gã mập mạp ngược lại không thèm để ý nữ quyến sẽ gặp phải cái gì, sắc mặt hắn khó coi vì nghĩ rằng giờ đây mình sắp bị xử quyết.

Còn Long Thanh Chính vẻ mặt áy náy lại lớn mật hỏi ra:

- Vị đại nhân này! Nữ quyến nhà chúng ta bị đưa đến nơi nào?

Thứ Điền biết người kia chính là nguyên chủ nhân tàng thư, xem ra chủ công rất có ý chiêu mộ hắn, cho nên rất khách khí nói:

- Các nàng sẽ bị đưa tới thành Thanh Nguyệt, do Tổng quản nội đình đại điện chọn thị nữ, được chọn thì lưu lại trong thành, bị loại thì sẽ trả về.

Nghe thế, mọi người ở đây không khỏi mắt sáng lên thở một hơi, nữ quyến bên thua trận lại được chọn làm thị nữ thành chủ? Mà không phải làm kỹ nữ hoặc nô lệ? Nếu nói như vậy, chính mình dù là bại trận cũng sẽ không lọt vào đãi ngộ đặc biệt thê thảm chứ?

- Ấy! Vị đại nhân này! Chúng ta là đi...

Long Thanh Chính tâm trạng nhẹ nhõm, thấy hướng đám người mình đi, không khỏi nghi hoặc hỏi, bởi vì đây không phải đường tới chỗ mình ở sao.

- Chủ công nhà ta muốn gặp ngươi.

Thứ Điền nói một câu khiến mọi người có chút khẩn trương, đa phần thân thể rục rịch, chỉ là phát hiện tay chân mình bị trói chặt, chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó thân hình thẳng tắp.

Tuy rằng biết tiếp kiến mình không có khả năng là chủ công Lôi gia, nhưng tựa hồ cũng là một trọng thần nào đó bên người hắn, chỉ là đáng tiếc không thể chỉnh lý hình dáng một chút, nhưng vẫn nên thẳng lưng làm một dáng anh hùng.

Chỉ có đại mập mạp vẻ mặt thần sắc tự giễu, hắn có nghe được đại nhân trước mắt này nịnh bợ các võ sĩ bắt giữ bọn họ, bởi vậy có thể thấy được, địa vị chủ công hắn cùng lắm ngang với các võ sĩ kia thôi, đều chỉ là thuộc võ sĩ cấp thấp.

Thật sự là đáng buồn, mình đường đường cấp vị Gia lão, lại bị mấy tên võ sĩ nhỏ nhoi bắt được.

Nhưng mà quên đi! Nếu như bị bọn họ bắt còn không tự sát, hiện giờ nên chấp nhận thức thời, cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình lại.

Ôi! Làm sao mà tư binh nhà mình không chống được bộ đội lãng nhân này chứ? Rõ ràng là nhân số nhiều hơn bọn hắn, nếu như sớm biết như vậy, mình đã sớm đầu hàng rồi, như thế còn có thể bảo tồn danh gia lại.

Tiểu Dã Tam Lang gặp được Long Thanh Chính, phát hiện Long Thanh Chính ngoại trừ thuần thục kỹ năng dò quáng mỏ ra, chính vụ quân sự đều là dốt đặc cán mai, tuyệt đại bộ phận sách vở này là người khác biếu tặng hoặc hạ nhân thu mua.

Tiểu Dã Tam Lang hoàn toàn thất vọng chỉ có thể đề cử Long Thanh Chính cho chủ công nhà mình, trước mắt hắn vốn không cần nhân tài dò quáng mỏ như vậy.

Chiến báo của năm lộ đại quân từng phần từng phần truyền về thành Thanh Nguyệt, tin tức bẩm báo đều là đại thắng.

Mà các tin báo hoàn thành nhiệm vụ cũng chen chúc ào tới các quan văn lưu thủ, khiến các quan văn cổ tay nhũn ra, thắt lưng xương sống đau nhức không ngừng, lại có kẻ đỏ bừng hai mắt hâm mộ không thôi.

Phí Nhĩ thừa hành thống kê chiến tích lâm thời, vẻ mặt vui mừng đi tới trước mặt Khang Tư, hai tay cầm một quyển công văn, kính cẩn hô:

- Chúc mừng chủ công! Chúc mừng chủ công!

- Ồ! Thống kê chiến tích có rồi à? Báo cáo xem.

Khang Tư buông sách nói. Tin tức phe mình thắng lợi, điều đó đã sớm biết trước, hiện tại chờ chính là thống kê sau cuộc chiến mà thôi.

- Vâng! Chủ công!

Phí Nhĩ vội vàng mở công văn đọc:

- Năm doanh chiến binh tổng cộng tử trận 1324 người, bị thương 7432 người, 10 doanh phụ binh vong trận 321 người, bị thương 2123 người.

- Chiến binh tử trận nhiều như vậy?

Khang Tư sửng sốt một chút, theo lý thuyết, chiến binh chuyên nghiệp như vậy đối mặt với nông binh không có khả năng tổn thất lớn như vậy.

- Vâng! Kỳ thật quân ta thương vong chủ yếu là do đội cảm tử của quân địch tạo thành, những thành viên đội cảm tử đều là các võ sĩ thâm niên kinh nghiệm chinh chiến phong phú, dù là đâm thủng ngực, đều phải giữ một hơi chém trả lại một đao.

Phí Nhĩ hồi đáp.

- Ừ! Khó trách.

Khang Tư gật đầu, những võ sĩ không muốn sống này có thể lợi hại hơn chiến binh, may là các gia tộc không có mấy võ sĩ như thế, không thì thương vong sẽ lớn hơn nữa.

Chỉ là đây cũng nói rõ chiến binh thiếu huấn luyện, bằng không sẽ không để cho các võ sĩ kia tới sát người.

- Phụ binh thương vong là bởi vì sơ xuất mới bị thương binh quân địch sát thương?

Khang Tư hỏi.

Phí Nhĩ vội vàng gật đầu không thôi, thấy chân mày Khang Tư nhíu một chút, trong lòng cười thầm: "Xem ra đại quân trở về, đám gia hỏa kia nhất định sẽ bị chủ công hung hăng thao luyện một trận rồi."

Thấy Khang Tư ra hiệu, Phí Nhĩ tiếp tục hồi báo:

- Trải qua một phen kiểm nghiệm, tổng cộng thu được 1 vạn 7894 thủ cấp quân công, trong đó thân phận Điện hạ một cái, thân phận Gia lão ba cái, thân phận Bộ tướng 563 cái, là Đại tướng...

Câu kế tiếp không nghe được, Khang Tư đã vì thủ cấp quân công hơn một vạn kia mà ngẩn người lần nữa.

Hắn biết ý nghĩa của thủ cấp quân công, đám thủ hạ của mình lại thu được nhiều thủ cấp như vậy? Vậy chẳng phải là võ sĩ của năm thế lực xung quanh mình, đều bị chém hết bảy tám phần rồi sao?

Thấy Khang Tư không lên tiếng, Phí Nhĩ tiếp tục đọc xuống dưới:

- Bắt được ba vạn năm ngàn gia quyến quân địch, sau khi đại nhân chọn ra người hầu phù hợp, toàn bộ biếm làm bình dân. Đồng thời thu nộp lên trên trân bảo 1 vạn 5643 kiện, tiền 5432 vạn xâu, vải 43 vạn cuộn, lương thực tinh 45 vạn thạch, lương thực thô 231 vạn thạch.

- Nhiều như vậy? Sẽ không phải cả tài phú dân chúng cũng cướp đoạt chứ?

Khang Tư cau mày hỏi.

Số lượng vàng bạc trân bảo khác Khang Tư không thèm để ý, nhưng số lượng lương thực cùng vải vóc quá nhiều, không khỏi khiến hắn cảm thấy khiếp sợ.

Theo tin tình báo thể hiện, năm thế lực này vốn không có khả năng có được lương thực cùng vải vóc nhiều như vậy, lẽ nào thủ hạ mình khoe khoang quân công, cướp sạch toàn bộ tài phú của các thế lực không còn gì?

- Không có! Không có! Bọn thần không dám vi phạm lệnh chủ công, sở dĩ có thể nộp lên trên nhiều như vậy, chủ yếu là các đại gia tộc năm thế lực này đều bị dọn trống. Chiến lợi phẩm thu được, ít nhất có bảy thành là những gia tộc này cống hiến.

Phí Nhĩ vội vàng giải thích, hắn thật ra thu phía dưới không ít thượng cống, nếu như không giải thích rõ ràng mà khiến chủ công trách cứ, vậy hắn không cần lăn lộn nữa.

Chỉ là đám bên dưới trộm nước luộc cũng đủ tốt, tuy rằng trân bảo không dám tư tàng, hơn nữa tài vật thành trì bộ đội công phá đều nộp lên, nhưng nhiệm vụ cá nhân thì tài vật cho phép kẻ thắng cầm giữ, nếu như cũng nộp lên, ít nhất dãy con số này phải tăng thêm một chữ!

Sớm biết như vậy, lúc đầu mình cũng thuận thế mở rộng đoàn gia thần, cũng không đến mức như bây giờ, phải đi thật xa mới kiếm được gì đó.

Khang Tư gật đầu, kỳ thật cũng là hắn lo nghĩ nhiều, cấu thành dân chúng bán đảo Phi Ba ngoại trừ quyền quý, chính là bình dân, thương nhân, lãng nhân và đạo phỉ, ước chừng cướp sạch toàn bộ gia tài dân chúng một thành trì, cũng không bằng một kho tàng của một tên thổ hào nông thôn.

Hơn nữa theo thông lệ, võ gia sẽ không hạ thủ với người khác trừ gia tộc đối địch, thủ hạ mình đã sớm vứt bỏ cái thân phận thổ phỉ chẳng biết ném tới góc nào rồi, dù là không có mệnh lệnh, cũng sẽ vì mặt mũi, không có đi làm chuyện đánh cướp bình dân vừa không có lợi vừa mất phẩm giá.

- Chủ công! Trừ thành Thanh Thủy chưa chiến đã thần phục ra, quân ta công phá chiếm bốn đại thành, phân biệt là thành Long Sơn, thành Yến Sơn, thành Thanh Sơn, thành Sơn Thụ. Cũng là chủ thành tượng

trưng năm đại phân khu, đã là của Lôi gia ta rồi! Hơn nữa ngoại trừ năm đại thành chủ ra, còn công chiếm 135 tòa phân thành, thành nhỏ 423 tòa, sơn trại trang viên 4341 tòa. Có thể nói Lôi gia ta hoàn toàn khống chế triệt để năm khu này!

Phí Nhĩ cực kỳ hưng phấn nói.

Kỳ thật dựa theo tập quán bán đảo Phi Ba, chủ thành mỗi khu nắm trong tay ai, dù là không khống chế các thành nhỏ khác, vậy cũng sẽ tính là chủ nhân danh chính ngôn thuận của khối đất đó, các thổ hào không phục đều là phản nghịch! Có thể thỉnh mời lính đánh thuê hỗ trợ tác chiến!

Cho nên đầu mục các thế lực song phương tác chiến, đều lấy ai chiếm được chủ thành mà kết thúc, các thành nhỏ còn lại đa phần tự động đầu hàng, có thể nói chủ thành bị hạ liền không còn chiến đấu gì nữa.

Chỉ là như thế cũng không như hiện giờ dọn sạch toàn bộ người ta, chẳng những gia chủ có thể thu được càng nhiều thạch cao phụ thuộc, cũng có thể thanh trừ tai họa ngầm, gia thần có cơ hội bày ra năng lực của mình. Nhiều thạch cao như vậy, gia chủ khẳng định phải ban thưởng bên dưới để mua chuộc nhân tâm.

Nghe được con số thành trì công chiếm, Khang Tư có điểm đau đầu, thân là đương chủ Lôi gia, hắn rất rõ ràng sơn trại trang viên còn có thành nhỏ là cái gì, nói là thành trì, kỳ thật tối đa cũng không quá một ngàn người, mà sơn trại ít nhất thậm chỉ chỉ có mười người.

Trước đây tình báo thể hiện bán đảo Phi Ba có chừng hơn một ngàn tòa thành trì, những thành trì này chỉ chính là chủ thành như thành Thanh Nguyệt, thành Thanh Thủy... mà dưới mỗi chủ thành có chừng mười đến hai chục phân thành, từng phân thành lại có chừng đó thành nhỏ, phía dưới thành nhỏ là đông đúc sơn trại trang viên.

Nếu như từ trên cao nhìn xuống, bán đảo Phi Ba chính là một cái rổ có vô số lỗ hổng.

Vì thế bán đảo Phi Ba mới có tập tục một khi xuất hiện chủ thành suy sụp, đại bộ phận thuộc hạ cứ điểm đều đầu hàng.

Nguyên nhân chủ yếu, một là không ai muốn hao tốn lượng lớn nhân lực, vật lực, thời gian, đi nhổ đám cứ điểm khó nhai kia, hai là các cứ điểm nhỏ nhoi này không có thực lực đối kháng chủ thành, hơn nữa, dựa theo tập tục chỉ cần đầu hàng sẽ có thể bảo trụ được phần lớn thân gia, không ai lại thích chuyện lấy trứng chọi đá.

Chỉ có điều gặp phải Lôi gia dùng khen thưởng thạch cao thực phong cùng nhiệm vụ công chiếm gom chung một chỗ, những cứ điểm này ngã gục hàng loạt.

Đối với những gia thần khát vọng thu được thực phong mà nói, muỗi dù nhỏ cũng có thịt, hơn nữa đối với võ sĩ cấp thấp mà nói, cứ điểm nhỏ càng được hoan nghênh, ít người nhiều đất, mình cùng gia thần là có thể tự công phá được. Cho nên mới xuất hiện chuyện trước nay chưa từng có, tất cả các cứ điểm đều bị đánh hạ toàn bộ.

- Hiện tại địa giới Lôi gia lớn cỡ nào?

Khang Tư cau mày hỏi.

- Vâng! Căn cứ tư liệu thu được thể hiện, Lôi gia ta sau khi chiếm lấy địa bàn năm thế lực, hiện tổng diện tích là hơn 8 vạn 7000 km vuông, thạch cao là 724 vạn thạch, đỉnh khẩu khoảng chừng hơn 80 vạn.

Phí Nhĩ nói đến đây, nhịn không được nuốt nước miếng, trời ạ, Lôi gia tự thân có được hơn bảy trăm vạn thạch cao! Thật là lợi hại mà!

- Không cần kích động như vậy, trên bán đảo Phi Ba chư hầu có hơn ngàn vạn thậm chí ức vạn thạch cao cũng không ít, Lôi gia chúng ta còn phải tiếp tục nỗ lực nữa.

Khang Tư cười nói.

- Phải, phải.

Phí Nhĩ vội vàng tự giễu bản thân mình thật không có thể diện, nếu như đến lúc đó Lôi gia có được hơn ức vạn thạch cao, vậy chẳng phải chính mình phải mừng đến điên rồi sao?

Khang Tư đột nhiên nhớ tới gì đó cau mày hỏi:

- Ừm? Đúng rồi, ngươi nói đinh khẩu hơn tám mươi vạn? Là chuyên chỉ nhân số nam đinh sao? Sao không tính toán tổng nhân khẩu?

- A?

Phí Nhĩ ngẩn người, từ xưa đến nay đều là chỉ tính toán nhân số nam đinh, bởi vì chỉ có nam đinh mới có thể trở thành một hộ mà, tính toán nữ đinh làm gì? Các nàng đều là hạng phụ thuộc mà thôi.

Chỉ là vừa nhìn đến Tương Văn ở một bên, hắn nghĩ là Tương Văn đề nghị, vội vàng gật đầu nói:

- Dạ! Là thần thất trách, thần lập tức sửa đổi.

Vừa đáp ứng, trong lòng vừa thầm than: Má ơi! Như vậy lượng công việc tính toán nhân khẩu lại nhiều hơn mấy lần, hơn nữa căn bản không có con số chính xác.

Bình dân còn dễ nói, gia tộc võ sĩ làm sao mà thống kê?

Nhân khẩu nam đinh bọn họ khẳng định quang minh chính đại bày ra, hận không thể nói với người khắp thiên hạ nhà hắn có bao nhiêu nam nhân. Nhưng nhân khẩu nữ đinh khẳng định là giấu rất sâu, bởi vì đó là tài sản tư nhân, không cho người khác tọc mạch.

Giống như mình đi hỏi chủ công, hỏi trong nhà hắn có bao nhiêu nữ nhân? Cái này không phải tìm đánh sao?

Ôi! Thành thật chỉ thống kê bình dân thôi, dù sao, theo nhân số toàn bộ các gia tộc võ gia, cũng chỉ là số lẻ của tổng nhân khẩu.

Tương Văn vẫn không lên tiếng, không khỏi bấm ngón tay, sau đó vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

- Không đúng nha, ta nhớ rõ lần trước Phí Nhĩ đại nhân ngươi nói thành Thanh Nguyệt có 1 vạn 5000 km vuông, thạch cao hơn 200 vạn thạch, làm thế nào hiện giờ nuốt gọn năm thế lực, diện tích mở rộng đến 8 vạn 7000 km vuông, thạch cao mới thu 724 vạn thạch được?

Vốn có người vì Tương Văn mở đầu một câu "không đúng" mà bị dọa thanh tỉnh lại đồng thời Phí Nhĩ toát mồ hôi lạnh, nghe xong câu này, không khỏi thở phào nói:

- Tương Văn đại nhân! Lãnh địa Lôi gia chúng ta vốn có nhiều thạch cao như thế, một là bởi vùng đất chúng ta khai phá hiệu suất tương đối cao, hai là sử dụng hạt giống tốt, sản lượng mỗi mẫu so với trước đây cao hơn nhiều. Mà đất đai các thế lực bị chúng ta chiếm, chẳng những hiệu suất khai phá thấp đến đáng thương, chất lượng hạt giống càng không bằng, giống như thành Thanh Thủy, diện tích so với thành Thanh Nguyệt không kém là bao, nhưng thạch cao ngay cả trăm vạn thạch cũng không tới.

Nghe thế, Tương Văn bĩu môi:

- Ôi! Uổng công ta cho rằng lần này đại nhân có thể trở thành chư hầu ngàn vạn thạch nữa chứ.

Phí Nhĩ vội vàng nịnh bợ:

- Tin tưởng dưới sự lãnh đạo anh minh của chủ công, sẽ nhanh chóng đạt tới mục tiêu to lớn này, chỉ cần nỗ lực một chút, dù là địa bàn hiện giờ cũng có thể làm được, nên nhớ, hiệu suất khai phá đồng ruộng Lôi gia chúng ta ở trên toàn bán đảo Phi Ba cũng coi là cao rồi, thế nhưng cũng chỉ mới chiếm 2/3 diện tích khai phá. Nếu như có thể khai thác triệt để, chỉ cần thành Thanh Nguyệt chúng ta cũng có thể tới năm trăm vạn thạch trở lên!

Nói đến đây vẻ mặt Phí Nhĩ đầy hào hùng.

- Cái này không phải thời gian ngắn có thể hoàn thành.

Khang Tư khoát khoát tay:

- Toàn Đế quốc Áo Đặc Mạn thành lập mấy trăm mấy ngàn năm, ngoại trừ Đế đô ra, các địa phương khác độ khai phá nhiều lắm cũng chỉ ba thành mà thôi.

Muốn khai phá hoàn toàn thành Thanh Nguyệt? Không có mấy chục năm không có khả năng đạt được.

Phí Nhĩ vội vàng tán thưởng Khang Tư thánh minh, vừa rồi hắn nói xong cũng hối hận muốn vả miệng mình, hắn sợ Khang Tư tâm huyết dâng trào hạ lệnh phải trong thời gian ngắn khai phá toàn bộ thành Thanh Nguyệt, sự tình truyền ra, sợ rằng chính hắn cũng không cần lăn lộn trong hệ thống quan văn nữa, khẳng định sẽ thành cừu địch của quan văn.

Khang Tư xem báo cáo gần xong, không khỏi hỏi:

- Người phía dưới chờ tưởng thưởng đã truyền xuống rồi chứ?

- Kết quả chiến báo còn chưa thống kê hoàn tất, chờ sau khi các gia thần trở về, hắn có thể trình lên chủ công quyết đoán. Nguồn truyện: Y

Phí Nhĩ nói đến đây, vẻ mặt như muốn nói gì lại thôi, làm cho vừa nhìn là biết hắn muốn nói suy nghĩ của mình.

- Ân? Có việc gì cứ nói thẳng.

Khang Tư bất đắc dĩ nói, gia thần của mình thấy cái gì không tốt, lại không lên tiếng, hoặc là không dám nói, lãng phí thời gian mà.

Phí Nhĩ vội vàng cố căng da đầu, ngữ khí thấp thỏm nói:

- Vâng! Thần cả gan thỉnh cầu chủ công có thể thay đổi chế độ phong thưởng thạch cao.

- Ân? Là thay đổi điều lệ chiếu theo chiến công tưởng thưởng thạch cao sao?

Khang Tư rất kỳ quái, nếu như gia thần đối với chế độ này có định kiến, một năm trước đã sớm nói ra, sao tới giờ này chuẩn bị sắc phong mới biểu thị có ý kiến?

Phí Nhĩ cuống quít lắc đầu:

- Không phải! Không có chiến công sẽ không có phong thưởng, đây là cổ lệ vạn năm, bất luận kẻ nào cũng không có ý kiến.

Hiện giờ trong lòng hắn ổn định lại, nếu ngay từ đầu chủ công không bởi mình cả gan làm loạn mà mắng mỏ, vậy sau sẽ không xử phạt mình, cùng lắm là bảo trì nguyên trạng mà thôi.

- Vậy muốn chuẩn bị thay đổi cái gì? Ngoại trừ thứ này ra, hình như không có gì cần sửa đổi cả.

Khang Tư rất nghi hoặc.

- Thần là muốn...

Phí Nhĩ nuốt nước miếng, chần chờ một chút liền như bất chấp giá nào nói:

- Thần cho rằng chế độ quyết định diện tích thạch cao cần thay đổi.

Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: “Mẹ nó, bất cứ giá nào, dù là đám bên dưới không đưa lễ cho ta, vì lợi ích của mình, cũng phải để chủ công sửa đổi chế độ này!”

Khang Tư nhíu mày một chút, nhưng rất nhanh mỉm cười, gật đầu nói:

- Hiểu rồi! Chế độ này xác thật cần phải sửa đổi, như vậy đi, sau này không dựa theo sản lượng lương thực quyết định diện tích thạch cao, quy định một thạch thực phong là diện tích bốn mươi mẫu đất, trong đó phân nửa là ruộng tốt một nửa là đất hoang. Như vậy thỏa mãn rồi chứ?

Vừa nghe lời này, Phí Nhĩ ngẩng mạnh đầu lên, há to miệng kinh hỉ vạn phần, chỉ là thấy hình dạng Khang Tư như cười như không, lập tức dọa hắn toát mồ hôi lạnh sau lưng, cuống quít dập đầu hô:

- Chủ công anh minh! Thần thề chết hiệu trung chủ công!

Khang Tư khoát khoát tay:

- Được rồi! Ban bố mệnh lệnh này ra ngoài đi.

- Vâng! Thần xin cáo lui!

Phí Nhĩ đứng dậy, tuy rằng thoạt nhìn như là quỳ lâu hai chân hơi không linh hoạt, đi đường lung lay lúc lắc trái phải, chỉ là tốc độ so với người thường còn muốn nhanh hơn mấy phần cấp tốc lui ra.

Thấy Phí Nhĩ rời đi, Tương Văn hiếu kỳ hỏi:

- Đại nhân! Phí Nhĩ này sao lại kỳ quái như thế?

- Hiện giờ bốn chục mẫu toàn bộ đều là ruộng tốt không muốn, ngược lại muốn một nửa là đất hoang, sửa đổi như vậy bên dưới không có ý kiến sao?

Một lần nữa cầm lên quyển sách, Khang Tư cười nói:

- Biết Lôi gia hiện giờ thực lĩnh tính toán thế nào không?

- Là dựa theo sản lượng lương thực, một thạch thực lĩnh là mảnh đất có thể sản xuất hai trăm ký gạo... Ách, ta hiểu được, khó trách hắn lại hưng phấn như vậy!

Tương Văn bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Lôi gia chúng ta hiện giờ dựa theo sản lượng quyết định diện tích một thạch thực lĩnh, hiện giờ một thạch là diện tích bốn chục mẫu, theo sản lượng lương thực tăng lên, không nói tới đạt mức tối ưu như Đế quốc sản xuất, một mẫu sản xuất mấy thạch, dù là một mẫu có sản lượng một thạch, những gia thần đã khóc không có nước mắt rồi.

Bởi vì đất đai có thể thế tập truyền thừa về sau diện tích sẽ nhỏ đi bốn chục lần! Đến lúc đó thậm chí còn không bằng diện tích một thạch thực phong các thế lực khác. Thảo nào vừa định ra một thạch bằng diện tích bốn chục mẫu, tên Phí Nhĩ này lại hưng phấn như thế!

Nói đến đây Tương Văn thật không đáng:

- Đại nhân! Kỳ thật Phí Nhĩ đề xuất sửa đổi chế độ này thật đúng thời cơ, ngài có thể thừa dịp này rút nhỏ diện tích một thạch lại, không nói mười mẫu, dù là hai chục mẫu cũng không tệ, sao vẫn bảo trì hoàn hảo bốn chục mẫu như cũ? Dù sao hiện tại chỉ có mấy người thật sự có thực lĩnh của mình, hơn nữa đều là người một nhà sẽ không có ý kiến gì, chính là thời cơ cực tốt thay đổi chế độ.

- Không sao! Bọn họ theo đuổi chính là cái này, hơn nữa đằng đầu còn nắm trong tay ta, đồng thời những đất đai sắc phong ra ngoài đều cần nộp lên một thành thu hoạch, hơn nữa, một thạch sắc phong như vậy có thể tốt hơn sắc phong một thôn một huyện một trấn rồi.

Khang Tư cười nói.

Tương Văn suy nghĩ một chút, đại nhân của mình chỉ đưa ra số lẻ sắc phong, dù là đối phương có trăm vạn thạch, đại nhân cũng không cần lo lắng quá đáng, bởi vì trực tiếp do đại nhân quản lý khẳng định là gấp chục gấp trăm lần mấy trăm vạn này, chỉ cần bảo trì thực lực gia chủ không suy yếu, vậy thật đúng là không có gì cần lo lắng.

Sau khi hiểu rõ, Tương Văn cũng an tâm.

Khang Tư lật một trang sách, như rất tùy ý hỏi:

- Có bao nhiêu người được tuyển chọn, nhưng không thể trở thành mật vệ?

- Hiện tại có hơn bảy ngàn người.

Tương Văn lập tức nói.

- Nhiều như vậy?

Hiển nhiên Khang Tư sửng sốt.

- Mật vệ thật sự phải bắt đầu đào tạo từ bé, như vậy đứa trẻ dù không thể trở thành mật vệ, cũng có thể trở thành mật vệ bổ sung. Nhưng bởi chúng ta cần gấp một nhóm lớn mật vệ cùng mật vệ bổ sung, chẳng

những thu nạp rất nhiều thiếu niên huấn luyện, càng từ quân đội lựa chọn phạm vi rộng một nhóm thanh niên, cho nên mới có nhiều thất bại ngay cả mật vệ bổ sung cũng không đảm nhiệm được.

Tương Văn giải thích.

- An bài bọn họ thế nào?

Khang Tư hỏi.

Tương Văn trả lời:

- Có hơn ba ngàn người thân thế trong sạch, dung mạo đoan chính, tâm tư tinh tế, trung thành tận tâm gia nhập ngoại vệ trong hệ thống nội vệ, bề ngoài là nội vệ. Tuy rằng bọn họ thất bại, nhưng có kinh nghiệm mật vệ, lại có kinh nghiệm tác chiến quân đội, rất thích hợp đảm nhiệm công tác phòng vệ. Thuộc hạ cho rằng, có thể tiếp tục từ trong quân điều nhân viên tiến hành trắc nghiệm mật vệ, dùng để lựa chọn thành viên nội vệ.

- Ừ! Việc này ngươi phụ trách đi. Còn bốn ngàn người khác đâu?

Khang Tư tiếp tục lật sách.

- Bốn ngàn người này đều là hạng dũng mãnh, bởi trải qua huấn luyện mật vệ không thích hợp trở lại quân đội, thuộc hạ tổ chức bọn họ thành một vệ đội chuyên biệt, hiện đang huấn luyện trong núi.

Tương Văn có điểm khoe bảo nói.

- Ủa? Vì sao còn tổ chức một cái vệ đội nữa? Không nói bộ đội trực thuộc khác, chỉ cần năm ngàn nội vệ cũng là một lực lượng cường hãn rồi?

Khang Tư rất nghi hoặc nhìn Tương Văn.

- Đại nhân! Ngài không biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ, thân là một quân chủ, tuyệt đối đừng đem tất cả lực lượng của mình bày ra ánh sáng, vẫn cần một lực lượng cường hãn ẩn giấu âm thầm, nói không chừng lúc nào đó có thể tạo được tác dụng quyết định. Vệ đội này chính là thuộc hạ chuẩn bị vì đại nhân ngài.

Ngữ khí Tương Văn nghiêm túc nói. Hắn trung thành tận tâm vốn không ý thức được, loại hành vi lén tổ chức này đã phạm vào chuyện tối kiêng kỵ, cho nên chẳng những không khẩn trương, ngược lại có bộ dáng muốn khen thưởng.

Thấy thần tình Tương Văn, Khang Tư gật đầu khích lệ: “Làm tốt lắm.” Lập tức khiến Tương Văn lộ vẻ tươi cười đầy mặt.

Khang Tư lần nữa chuyển chú ý sang quyển sách, nét mặt hiện vẻ mỉm cười, nụ cười này có chút khổ sở, có chút cảm thán, lại có chút bất đắc dĩ.

Ha ha! Không biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ sao? Bản thân mình đương nhiên biết, thậm chí so với đa số người còn rõ ràng hơn, nhân tâm là một thứ biến hóa thất thường, mình chỉ là không thèm để ý mà thôi.

Khi xe ngựa thu hoạch vô số tài vật, tràn về thành Thanh Nguyệt, Lôi gia lại một lần nữa khiến thế lực bốn phía khiếp sợ.

Không khiến bọn họ khiếp sợ cũng khó, từ ngày bộ đội tập kết dưới thành Thanh Nguyệt mà tính, thời gian chỉ một tháng, địa bàn Lôi gia lập tức mở rộng gấp năm lần, chẳng những thạch cao mở rộng tới hơn bảy trăm vạn, càng dễ dàng nhanh chóng quét sạch tất cả các cứ điểm, hoàn toàn triệt để nắm lấy đất đai trong tay.

Cùng so lại, thạch cao trực thuộc Lôi gia chiếm 99% tổng thạch cao, đây là một tỉ lệ khiến đám đầu não các thế lực khác hâm mộ khao khát cỡ nào.

Mà ngoại trừ tỉ lệ để các thủ lĩnh thế lực hâm mộ ra, còn khiến các thế lực khiếp sợ, là ngoại trừ nhà Sơn Mộc thành Thanh Thủy nhìn sớm thời cơ, trước khi bộ đội Lôi gia chưa xuất phát liền đầu hàng, do đó thu được mười vạn thạch thực lĩnh cùng chức Gia lão ra, bốn thế lực khác hoàn toàn bị diệt vong. Diệt vong này không phải là giết cả gia tộc, mà là toàn bộ biếm làm bình dân, tịch thu tất cả gia sản.

Không chỉ riêng thế lực đầu não, kể cả các gia tộc quyền thế, gia thần, các gia tộc có lãnh địa của mình... bên trong năm thế lực, ngoại trừ có mấy người hiểu nhanh, có lẽ nói vận khí tốt, gia tộc gặp Ni Nhĩ vây thành liền đầu hàng may mắn tránh khỏi ra, các gia tộc khác bị cướp sạch tất cả tài sản và đất đai.

Lôi gia thế thắng lợi như sét đánh, khiến các thế lực xung quanh đề phòng cẩn mật.

Đúng vậy, chỉ là các thế lực xung quanh mà thôi, hiện giờ Lôi gia có được sáu chủ thành, hơn bảy trăm vạn thạch cao, hơn tám vạn km vuông đất đai, đối với các thế lực nho nhỏ chỉ có chủ thành mà nói là cực kỳ kinh khủng.

Nhưng đối với các thế lực trung đẳng mà nói, Lôi gia bất quá chỉ là một chư hầu nhỏ ở vùng duyên hải mà thôi, liếc mắt một cái đã nể tình rồi, nào có chuyện quan tâm tới. Nếu không phải Lôi gia làm ra một chuyện lấy toàn bộ quân thường trực đều thu làm gia thần, sợ rằng ngay cả liếc mắt cũng lười làm.

Bán đảo Phi Ba phân chia thế lực lớn nhỏ, chỉ cần có một chủ thành có thể tính là chư hầu rồi, hơn một ngàn thành trì chính là chỉ cái này. Chỉ là trên toàn bán đảo Phi Ba mà nói, thủ lĩnh thế lực như vậy dù ở dân gian tính là chư hầu, nhưng ở trong các thế lực lớn xưng hô chính thức vẫn là thổ hào, ngay cả chư hầu nhỏ cũng không tính.

Về phần các gia tộc quyền thế ở nông thôn dưới chủ thành, vậy càng không phải nhắc tới, ở trong mắt các thế lực lớn, chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

Mà thế lực có được hai chủ thành trở lên đến dưới hai chục cái, thì là một chư hầu nhỏ; hai chục đến năm chục cái chủ thành mới tính là chư hầu thật sự; năm chục đến một trăm chủ thành lại là đại chư hầu; một trăm chủ thành trở lên là siêu cấp chư hầu. Chân chính quyết định động thái bán đảo Phi Ba, chính là những đại chư hầu cùng siêu cấp chư hầu này.

Chỉ là hiện giờ, trên bán đảo Phi Ba còn không có đại chư hầu cùng siêu cấp chư hầu tồn tại.

Trước đây tồn tại đều bị hai đại quốc cắn xé, hiện giờ tồn tại thế lực có đủ cơ hội trở thành đại chư hầu hoặc siêu cấp chư hầu, tuyệt đại bộ phận đều tranh đoạt dải đất trung tâm bán đảo Phi Ba, nay mất đi hai đại quốc áp chế, xem chừng không tới bao lâu, liền gặp được thế lực có thể xưng là đại chư hầu cùng siêu cấp chư hầu rồi.

Cho nên Khang Tư là gặp vận may, nếu như bán đảo Phi Ba đã hợp thành mấy thế lực lớn, lúc tiêu diệt nguyên thành chủ thành Thanh Nguyệt xong, không nói đặt chân đứng vững hay không, Khang Tư khẳng định sẽ trước tiên bị đẩy xuống biển.

Kỳ thật cũng không tính vận khí Khang Tư tốt, dựa theo bán đảo Phi Ba truyền lưu nhiều đời chế độ phân phong gia thần thạch cao thực lĩnh, cùng với đường xá cơ sở thông tin lạc hậu, hơn nữa hai đại quốc quanh năm không ngừng nghỉ gây trở ngại chia rẽ ly gián ra, khiến cho thành chủ trên bán đảo Phi Ba muốn nghe cũng không nghe được.

Muốn nghe cũng không nghe được là do: thân là thành chủ ta thừa nhận thế lực đầu mục là cấp trên, ta không tạo phản, hàng năm phải nộp lên trên một khoản thuế không khấu lưu, xem tình hình mới nghe lệnh ngươi phát động chiến tranh, thế nhưng cụ thể thế nào ngươi không cần quản, càng đừng nghĩ chuyện xếp người vào tranh quyền vị của lão tử! Ngươi không phạm hai điều trên, cái gì cũng dễ nói, nhưng ngươi phạm hai điều này, lão tử liền phản.

Ở cái bối cảnh này, dù là thế lực có lớn, là một siêu cấp chư hầu, thủ hạ thành chủ có ý đồ và tư tâm khác, cũng sẽ mở trừng mắt nhìn Khang Tư vững chân ở bán đảo Phi Ba.

Hiện tại Lôi gia phát triển mạnh, thế lực xung quanh, cũng là bán đảo Phi Ba gọi chung, các thành chủ cùng thổ hào trong lòng lại run sợ cầm cập.

Ngay từ đầu, còn tưởng rằng Lôi gia giỏi lắm là dựa vào một nhóm kỵ binh đánh cướp mấy tên nhà quê, ngoại trừ đau lòng tổn thất ra, cũng không lo lắng Lôi gia sẽ mở rộng gì đó, dù sao kỵ binh dù tốt dù quý, nhưng có thể công thành thủ thành đều là bộ binh mà thôi. Chỉ cần mình gia tăng binh phòng vệ, Lôi gia khá lắm là cướp chút đồ vật thôi.

Ai có thể nghĩ đến, bộ binh Lôi gia lại cường hãn như thế, hầu như đám thổ hào vừa đối mặt liền bị đánh tơi bời, hơn nữa võ sĩ Lôi gia cường hãn hung tàn quá đáng, ngay cả các đầu thôn chỉ mấy người hầu cũng không buông tha, đám quyền quý những nơi đi qua, không tiếp thụ đầu hàng đều quét sạch!

Mà quá phận nhất là, Lôi gia thu được quyền lĩnh chủ địa phương cũng thôi đi, lại tịch thu hết toàn bộ tài sản của các võ sĩ gia tộc, toàn bộ đều biếm làm bình dân, trong đó có võ sĩ thế gia truyền thừa mấy trăm năm, cái này thật sự là hơi quá đáng!

Nếu đã vi phạm nguyên tắc trò chơi, tuyệt đối không thể chịu được tiếp nữa! Không thì mấy người mình cũng sẽ lọt vào đãi ngộ như vậy! Theo tin tức Lôi gia cấp tốc mở rộng truyền bá, các thế lực xung quanh cũng bắt đầu trao đổi nhiều lần, mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động.

160. Chương 160: Một Cách Làm Thần Kỳ. (1+2)

Trong lúc mọi người cho rằng Lôi gia sẽ thừa thế xông lên, tiếp tục phát động chiến tranh mở rộng, cử động Lôi gia lại ngoài dự liệu thế nhân, đặc biệt các thế lực xung quanh càng mở to mắt nhìn.

Lính truyền lệnh trực thuộc Lôi gia cưỡi khoái mã, cấp tốc phóng về phía năm lãnh địa chiếm lĩnh, theo những kỵ binh này xuất động, các xe ngựa chuyên chở vật tư cũng ầm ầm tản ra các hướng.

Khi đám gia thần đang chuẩn bị quay về thành Thanh Nguyệt tiếp nhận phong thưởng liền nhận được mệnh lệnh thay đổi, toàn bộ biến thành trưởng quan quân chính ở mục tiêu tấn công chiếm đóng, cũng là ai đánh hạ thì người đó thống trị.

Vốn đây là chuyện vui vẻ, nhưng gia thần Lôi gia lại không vui nổi.

Bởi vì đây không phải là bổ nhiệm chính thức, chỉ là một chức quan lâm thời mà thôi. Thế nhưng không làm thì không được, chiến công của mình còn phải về thành Thanh Nguyệt mới đạt được phần thưởng, không hoàn thành nhiệm vụ thì không thể quay về thành Thanh Nguyệt.

Chúng gia thần không còn cách nào, chỉ còn phải mang theo gia thần của mình bắt đầu công tác tập hợp dân chúng.

Ni Nhĩ cái tên gia thần này không biết sống chết, một Đại tướng vì muốn kiếm một món hời mà choáng váng, hắn tham lam lại đi đánh hạ hơn chục sơn trại trang viên, mấy trăm gia thần của mình phân bố xuống dưới cũng chỉ được bốn năm người mỗi chỗ, mấy người có thể làm được chuyện gì? Hắn lo nghĩ cuối cùng không còn cách nào phải chọn từ đám tư binh cùng hào tộc ra mấy gia thần.

Vốn các thế lực xung quanh ma quyền sát chưởng chuẩn bị đánh cướp một trận, vừa thấy động tĩnh này, lại càng hoảng sợ, vừa tự mắng mình đầu óc hôn mê, vừa lập tức giải tán quân thường trực vừa mới mở rộng gấp đôi, gia thần dưới trướng cũng mang theo thủ hạ, gà bay chó chạy tản đi xuống dưới.

Hầu như trong nháy mắt, toàn bộ bán đảo Phi Ba hoàn toàn đình chỉ tất cả chiến đấu, dù là sự kiện trộm cướp cũng không phát sinh mấy cái. Chẳng những là bán đảo Phi Ba, vùng duyên hải Đế quốc Áo Đặc Mạn, dân chúng chịu đủ thống khổ vì quân phiệt công chiến liên tục gây ra, cuối cùng cũng tìm được cơ hội thở dốc.

Mọi người ở những khu vực khí hậu tương đồng, đều đang bận rộn một việc, đó chính là... làm ruộng.

Lương thực ở bất cứ lúc nào cũng đều cực kỳ trọng yếu, đặc biệt đồng ruộng trên bán đảo Phi Ba sản lượng siêu thấp, nơi này coi thạch cao trở thành tượng trưng cho thực lực, một khi gặp phải ngày mùa, tất cả chiến tranh sẽ ngừng lại, dù là đạo phỉ đánh cướp mà sống cũng sẽ lùi về cứ điểm, bận rộn len lén khai khẩn một mẫu đất trồng trọt.

Có lẽ có người cho rằng dựa vào thời cơ tốt này, phái ra quân thường trực không cần ngày mùa đi đánh địch nhân, khẳng định sẽ như trở bàn tay, dù là không thể thắng lợi, vậy cũng có thể hủy mùa vụ đối phương, để hắn không còn thu hoạch.

Trong lịch sử bán đảo Phi Ba xác thật từng có tên gia hỏa làm như thế, chỉ là, hắn gặp phải chiến tranh toàn cảnh biển người, quân thường trực vừa xâm nhập vùng địch, võ sĩ địch quân cùng bất luận nam nữ lão ấu, hay là bình dân tàn nhược biên cảnh, tiến hành cản trở không cần mạng.

Đám người điên cuồng tuy rằng nỗ lực trả giá rất lớn, nhưng vẫn nhanh chóng nuốt sạch đoàn quân thường trực đó.

Sau khi tin tức truyền ra, dân chúng bên xuất binh, cho rằng tên điện hạ này ở trong ngày mùa thần thánh xuất quân phát động chiến tranh, là bất kính với nông thần.

Nói là nói thế, nhưng sâu hơn một tầng là sợ quân địch quay lại trả thù, có thể khiến mình không còn thu hoạch mà đói chết. Cho nên kể cả các gia thần bên trong của điện hạ này, toàn bộ đều tạo phản, trong nháy mắt gia tộc này liền diệt vong.

Bởi vậy, trong lúc ngày mùa tuyệt đối không thể khởi xướng chiến tranh cùng tuyệt đối không được làm yếu kẻ địch, là hai điều cấm kỵ không thể vi phạm trên bán đảo Phi Ba. Cho nên hiện tại tuyệt đối không có kẻ nào ngu ngốc phát động chiến tranh trong giai đoạn ngày mùa đắc tội với gia thần và nông dân.

Rõ ràng điểm này, Khang Tư đương nhiên sẽ không mạo hiểm sai lầm tiếp tục phát động chiến tranh, hơn nữa dù không có cấm kỵ này, Khang Tư cũng sẽ không tiếp tục tác chiến.

Chiếm lĩnh năm khu địa bàn này, tuy rằng mối tai hoạ ngầm trước mắt đều tiêu trừ sạch sẽ, nhưng còn phải tiêu hóa triệt để địa bàn này, cần chuyển hóa thành thực lực bản thổ, như vậy mới có thể càng đánh càng mạnh.

Điểm thường thức này, người hơi chút sáng suốt cũng có thể biết rõ, càng đừng nói là Khang Tư.

Khang Tư ngoại trừ ra lệnh các gia thần lưu lại giữ vùng chiếm lĩnh ra, cũng phái ra nhân thủ, bắt đầu ở trong toàn quân, cũng là trong số gia thần cấp thấp chọn một nhóm nhân viên già nua yếu ớt, không có bản lãnh gì, cho bọn họ sớm xác nhận quân công, sau đó mang theo công văn chứng minh thực lĩnh phong thưởng, rời khỏi quân đội tới thôn trang đảm nhiệm một cái thôn trưởng đứng đầu.

Những võ sĩ cấp thấp này cũng biết tình huống và năng lực của mình, rõ ràng ở trong quân cũng không có khả năng thu được quân công gì, hiện giờ có được quân công cùng thực lĩnh, đồng thời đảm nhiệm chức thôn trưởng, bọn họ đều xuất thân từ bình dân thổ phỉ đối với điều này đã rất là thỏa mãn, tất cả rơi lệ đầy mặt, mang ơn cung kính lĩnh mệnh xong, cao hứng bừng bừng đi tới chỗ đảm nhận cương vị công tác của mình.

Đến lúc vụ mùa kết thúc, những thôn trưởng này cũng đã dung nhập vào thôn trang, Khang Tư chẳng những loại được một nhóm nhược binh, càng khống chế được những vùng đất chiếm lĩnh, tuy rằng chiếm lĩnh những thành nhỏ trở lên tạm thời không xác định chọn người quản lý, những thôn trang cơ sở đều khống chế được, còn sợ có thể nhảy loạn chỗ nào?

Đương nhiên, Khang Tư còn có một thu hoạch ngoài ý muốn, đó chính là quân tâm càng kiên cố.

Bởi vì thông lệ bán đảo Phi Ba, binh sĩ hoặc võ sĩ cấp thấp tàn phế, chỉ là cấp một vài xâu tiền trợ cấp để hắn tự về nhà kiếm ăn.

Hiện giờ Lôi gia đưa những quân binh mất đi sức chiến đấu xuống đảm nhiệm thôn trưởng, tuy rằng mình có được thạch cao không nhiều lắm, nhưng cũng đủ nuôi sống toàn nhà, hơn nữa hậu nhân còn có thể trực tiếp đầu nhập quân đội Lôi gia, như vậy giải quyết lo lắng về sau, làm sao có thể không ổn định quân tâm đây chứ?

Đám gia thần khác không thu được phong thưởng sớm, sau khi ngày mùa kết thúc, lập tức mang theo thủ hạ ngựa không dừng vó chạy về thành Thanh Nguyệt. Chỉ là trong quân đội, các sĩ quan Bộ tướng trở xuống chỉ đành phải ủ rũ ở lại thủ thành địa phương, phái ra một hai gia thần trở về nhận công văn phong thưởng.

Chiến binh đều như vậy, phụ binh cũng càng không phải nói.

Những võ sĩ tầng chót như bọn họ không may nhất, sĩ quan có thể thao luyện bọn họ để trút giận, những binh sĩ ngang hàng với nhau tìm ai trút giận đây? Chỉ có thể tự làm mình mệt chết khiếp, vừa nằm xuống

là ngủ ngay, miễn cho suy nghĩ miên man lại bị phạt.

Hội nghị quân chính cử hành lần nữa, hội nghị lần này chỉ có người cấp Bộ tướng trở lên mới có tư cách tham gia, đám gia thần cấp thấp gấp rút trở về dõi mắt trông mong, sau khi tập thể bái kiến chủ công, liền đi tới bộ quân vụ mới xây dựng, đợi quan trên xác nhận quân công và lĩnh phong thưởng.

Đám gia thần cấp thấp này ngẫm lại thật không biết tư vị gì, lại không thể ở trước mặt chủ công tiếp nhận phong thưởng.

Chỉ là nhìn bên bộ quân vụ một đám đồng liêu chật như nêm cối, còn có người ngoài theo chủ công mình mà đến, hoặc là thay thế chủ công tới lĩnh công văn, một đám gia thần đồng liêu đông nghẹt, huyễn tưởng một chút hình ảnh bản thân nếu như những người này chen lấn chật chội trong phòng khách Thiên Thủ các, từng người từng người lần lượt tiếp nhận phần thưởng, vậy đúng là đầu đầy mồ hôi.

Sắc phong xong toàn bộ gia thần mới giải tán, sợ rằng về đến nhà, trước phải mở tiệc mừng hài tử mới sinh, khi đó có thể bắn bi trên đường rồi.

Mấy người quan viên bộ quân vụ lần đầu tiên gặp công tác như vậy, vừa dậm chân vừa nhảy cao giọng hò hét, đáng tiếc vô số tiếng người hỏi lộn xộn, khiến dù cho bọn họ hô khản cổ, cũng không cách nào để hiểu được ý bọn họ.

Lúc mọi người đều đầu đầy mồ hôi không biết làm sao bây giờ, một trận tiếng vó ngựa cùng tiếng trống từ phía sau truyền đến, mọi người nhìn lại, lập tức ngậm miệng im thin thít, bọn họ vạn lần không dám đắc tội với mỹ nhân đang tới.

Cưỡi ở trên con ngựa to cao, đồng thời phía sau mấy trăm kỵ binh nội vệ dũng mãnh theo hầu, càng khiến thân hình Tương Văn có vẻ nhỏ bé gầy yếu, hắn đang tức giận nhìn mọi người.

Tuy rằng thoạt nhìn có điểm hờn dỗi khả ái, nhưng chúng gia thần ở đây nào có ai dám giương mắt mà nhìn lại? Dù là đám gia thần mới không biết rõ chuyện bên cạnh cũng chỉ có thể nuốt nước miếng ngầm liếc trộm.

Chỉ là bọn họ không dám quá mức bạo gan lộ liễu, tuy rằng đại đa số người mới đều không biết tường tận về mỹ nhân này, nhưng thấy chủ công nhà mình ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, ngu ngốc mới lại đi tìm chết.

Tương Văn vung roi ngựa, phẫn nộ quát:

- Loạn cái gì? Phòng khách Hội nghị đều nghe thấy tiếng các ngươi! Biết thì hiểu các ngươi đang gấp gáp, không biết còn tưởng rằng các ngươi bạo động nữa chứ! Thật sự là đánh mất hết mặt mũi võ sĩ Lôi gia! Giờ nghe lệnh ta! Dựa theo phiên hiệu bộ đội tương ứng, không có quân chức thì dựa theo phiên hiệu bộ đội cùng chỗ, theo quân chức cấp vị thân phận tuổi tác xếp hàng từ cao xuống thấp! Nhanh lên một chút!

Tương Văn càng nóng, những gia thần cấp thấp này lập tức gấp gáp mà không hoảng loạn xếp thành năm hàng, toàn trường yên tĩnh có thể nói một mảng lặng như tờ.

Tương Văn quét nhìn một lần sau đó gật đầu thỏa mãn, roi ngựa lại chỉ vào mấy quan viên bộ quân vụ nói:

- Về sau phái người dựng hàng rào, cứ ấn theo quy củ hiện tại, để cho bọn họ xếp hàng vào lĩnh công văn.

- Vâng... vâng!

Mấy quan viên bộ quân vụ lập tức cúi đầu khom lưng.

Sau khi Tương Văn rời đi, những người này lập tức thở ra một hơi, tiếp đó lại nhịn không được cười trộm một trận, tiếp tục khôi phục lại an tĩnh lần nữa. Còn mấy quan viên quân vụ cũng bắt đầu đối chiếu người phân phát công văn.

Bọn họ âm thầm tự giễu, thật sự là ngu xuẩn mà, làm sao không nghĩ biện pháp duy trì trật tự này, để tiện lợi cho mình đẩy nhanh tốc độ xử lý phong thưởng chứ?

Tuy rằng bộ quân vụ này chỉ là đến lúc khẩn cấp mới dựng lên, nhưng tự thân cũng phải lo không xứng chức, mong rằng đừng vì vậy mà bị chuyển cương vị, phải biết rằng bộ phận này là nơi chuyên phát phong thưởng cùng công văn nhiệm vụ, rất là béo bở đấy!

Nhìn bóng lưng Tương Văn, tên Sơn Nham gia thần Tiểu Dã Tam Lang kia, tặc lưỡi, thấp giọng nói:

- Uy phong thật lớn mà.

Thứ Điền vội vàng quát khẽ:

- Câm miệng! Đừng rước lấy phiền phức cho chủ công!

Sơn Nham đem giọng nói giảm nhỏ nhất:

- Thứ Điền đại nhân! Nữ tử kia là...

- Chính là Tương Văn đại nhân, theo lời đồn đãi ngoại trừ đại điện ra, là người quyền thế cao nhất Lôi gia. Đừng thấy nàng không phải gia thần, nhưng là Tổng trưởng nội vệ của đại điện, dù là Cung Tá đại nhân thực lĩnh cao nhất trong gia tộc cũng không dám vuốt mặt mũi Tương Văn đại nhân, về phần Ni Nhĩ đại nhân đứng số hai càng không phải nói, cho nên bất luận đắc tội ai cũng không tính, nhưng là không thể đắc tội với nàng ta!

Sơn Nham lập tức gật đầu thụ giáo, nhưng mới một hồi, hắn lại thấp giọng oán hận:

- Ôi! Còn phải đợi tới lúc nào nữa?

- Không còn cách nào, chỉ có thể chờ những đại nhân gia thần trực thuộc này rời đi, những người như chúng ta mới có thể tới xếp hàng.

Thứ Điền bất đắc dĩ than thở.

Mấy gia thần bọn họ căn bản không có tư cách xếp hàng ngang với các gia thần trực thuộc, đây chẳng những là mạo phạm bọn họ cũng là mạo phạm chính chủ công nhà mình, không ai lại ngu ngốc đi làm chuyện đó.

- Ngươi nói lần này chủ công có thể thực lĩnh được bao nhiêu thạch cao?

Sơn Nham hỏi.

- Dựa theo quân công tính toán, khoảng cỡ trăm thạch là chắc.

Thứ Điền nói.

Sơn Nham cảm thán:

- Chế độ này của Lôi gia nếu như có thể bảo trì xuống, vậy sẽ cực kỳ tốt, tất cả công tác cùng khen thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ đều rõ ràng, ngươi có năng lực thì đi làm, không thành công thì khấu trừ quân công, thật đúng là vừa xem liền hiểu. Chúng ta có thể gia nhập Lôi gia thật là vinh hạnh mà.

- Đúng rồi! Không biết chủ công ngoại trừ thu được thực lĩnh ra, còn có thể thăng cấp hay không?

Thứ Điền đang tràn đầy đồng cảm gật đầu, nghe vậy sửng sốt, suy nghĩ một chút liền lắc đầu:

- Khả năng không lớn, bởi vì quân công chủ công lập được phần lớn đều là nhiệm vụ đơn lẻ, quân công quân đội phải phân cho nhiều người như vậy, tính toán xuống chỉ còn có một chút, còn không đủ để chủ công leo được một cấp.

- Ừ! Nghĩ lại cũng phải! A! Phát xong nhanh như vậy? Nhanh, chúng ta đi xếp hàng, chủ công khẳng định chờ nóng lòng rồi.

Sơn Nham nói, nhanh chóng chạy tới xếp vào hàng ngũ đang nhanh chóng hình thành.

Cầm lấy công văn phát thưởng cùng một gói hàng vừa đưa xuống, hai người Sơn Nham cùng Thứ Điền, lập tức suốt đêm phong trần mệt mỏi chạy về trú địa bộ đội Tiểu Dã Tam Lang.

Năm gia thần xếp hàng phía trước, khẩn trương quan sát sắc mặt Tiểu Dã Tam Lang, thấy trên mặt hắn xuất hiện vẻ tươi cười, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn Thứ Điền cũng không dám tự mở công văn

xem, công văn này tuy là bọn họ mang về, nhưng cũng như những người khác đều không rõ nội dung bên trong. Cả gói hàng kia càng không cần nói.

Tiểu Dã Tam Lang mặt mày hớn hở đưa công văn cho Thứ Điền cười nói:

- Khổ cực rồi! Đọc cho mọi người nghe đi.

- Vâng.

Thứ Điền cúi đầu tiếp nhận hai tay, bốn gia thần khác lập tức không còn cung kính như vừa rồi nữa, lập tức chạy lên ló đầu xem thử, đồng thời lặng lẽ kéo kéo tay áo Thứ Điền.

Thứ Điền biết đám đồng liêu không nhịn được, lập tức đọc ra:

- Kỳ đội Tiểu Dã Tam Lang đại nhân gia thần trực thuộc Lôi gia, theo lịch đại lục tháng 4 năm 1941, trong chiến dịch thảo phạt thành Long Chiêm, thu hoạch thủ cấp quân công 14 cái, lấy được 10 chiến công quân trạng, liên hợp công phá một tòa thành Gia lão vạn thạch, thu được 40 quân công, liên hợp công phá hai tòa sơn trang hào tộc ngàn thạch, thu được 25 quân công. Đề cử một nhân tài dò mỏ Long Thanh Chính, thu được 10 quân công, cống hiến thư tịch các loại, ban thưởng một thanh trường đao. Y theo pháp lệnh Lôi gia, ban cho kỳ đội Tiểu Dã Tam Lang đại nhân thành Long Chiêm 89 thạch cao thế tập ở phía đông Dư thôn thành Tiến Sơn, chức vụ như cũ. Thử dụ, Lôi gia đương chủ ấn, lịch đại lục tháng 7 năm 1941.

Nghe thế, bọn Thứ Điền mới biết được gói hàng mình mang theo trên đường, lại là một thanh trường đao đại điện ban thưởng.

Đây chính là bảo vật truyền đời đấy!

Năm gia thần ngừng hô hấp lúc này mới thở phào một hơi, còn một tên gia thần có chút không thỏa mãn lẩm bẩm môi nói:

- Mới có 89 thạch? Sao lại không rộng rãi một chút trực tiếp cho 100 thạch chứ? Nếu không thì 90 thạch cũng được. Thật là...

Câu oán khí còn chưa nói xong, đã bị Tiểu Dã Tam Lang nghiêm mặt quát lớn:

- Câm miệng! Pháp lệnh Lôi gia không phải ngươi hay ta có thể nói lung tung!

- Vâng... vâng! Thần cuồng vọng, xin chủ công thứ tội!

Gia thần kia lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

- Quên đi! Sau này chú ý một chút, đứng lên đi.

Tiểu Dã Tam Lang khôi phục vẻ tươi cười:

- Kỳ thật công bố hạn mức rõ ràng như vậy càng hợp lý, như vậy quân công mọi người vừa xem là rõ ngay, dù là không phục, cũng là không phục bản thân mình nỗ lực không đủ mà thôi, không có xuất hiện chuyện người nào bị cấp trên vì tin một phía mà cướp giật quân công đồng liêu, mấy người chúng ta bán mạng cũng phải bán cho minh bạch.

Mọi người đều cảm nhận sâu sắc gật đầu.

Thứ Điền cười nói:

- Chủ công, kỳ thật 89 thạch cũng là một khối lãnh địa rất rộng rãi rồi, lần này thần trở lại thành Thanh Nguyệt, thấy được pháp lệnh Lôi gia có sửa chữa, sau này, thạch cao Lôi gia được cố định một thạch thực phong là 20 mẫu ruộng tốt, 20 mẫu đất hoang, tổng cộng 40 mẫu đất, không còn như trước dựa vào sản lượng lương thực mà tính nữa. Nói cách khác bất luận sau này sản lượng trong mẫu là bao nhiêu, đều là một thạch 20 mẫu. Hiện tại chủ công có 3560 mẫu đất, trong đó phân nửa là ruộng tốt nữa.

- A ha ha! Chế độ này sửa rất tốt! Không nghĩ tới Tiểu Dã Tam Lang ta lại có được 3650 mẫu đất! Nhà Tiểu Dã ta cuối cùng cũng có căn cơ lập nghiệp rồi!

Tiểu Dã Tam Lang lập tức vui mừng cười to.

3650 mẫu đất là một mảnh rất lớn, đủ để chống đỡ cho mình làm một võ gia thế tộc chân chính rồi!

- Chúc mừng chủ công lập nghiệp! Thần nhất định toàn lực hiệp trợ chủ công để nhà Tiểu Dã phồn vinh hưng thịnh!

Bọn gia thần Thứ Điền lập tức chúc mừng.

- Ha ha! Không có các ngươi trợ giúp ta cũng sẽ không thu được phong thưởng, như vậy đi, ta chuyển phong cho các ngươi mỗi người một thạch thực lĩnh, tạm thời ủy khuất các ngươi dùng để an thân, chờ nhà Tiểu Dã bước thêm một bước cao, lại phong cho các ngươi càng nhiều phong thưởng, ta tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi.

Tiểu Dã Tam Lang trong vui mừng thuận miệng nói.

- A?!

Bọn Thứ Điền đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lập tức mừng rỡ quỳ xuống thụ lãnh, một khi quỳ xuống rồi, Tiểu Dã Tam Lang dù muốn đổi ý cũng không được.

Đừng xem thường một thạch thực lĩnh này, đó chính là 40 mẫu đất đấy! Các thế lực khác một thạch cũng chỉ là mấy mẫu, bản thân mình có một thạch đã bằng mười thạch người ta, nói tới đãi ngộ, hoàn toàn là ngang với võ sĩ cấp thấp trực thuộc rồi!

Thành Thanh Nguyệt lầu hai Thiên Thủ các, hội nghị lần này lấy cấp Bộ tướng trở lên, bởi hầu như mọi người đều chạy gấp trở về, toàn bộ hội thính lầu hai đều bị chen chúc chật kín.

Phong thưởng đã sớm ban bố xuống dưới, không có ai thăng cấp chức vị, dẫu sao binh sĩ hay võ sĩ, quân công có được phải chia đều cho mọi người, dù là một chủ quan doanh công chiếm một cái chủ thành, quân công cũng không lớn đến đâu.

Chỉ là mọi người chẳng những không lưu ý ngược lại còn rất vui mừng, rốt cuộc bọn họ đã chiếm được thạch cao thực lĩnh tha thiết mơ ước. Lúc này bởi vì Khang Tư còn chưa tới, mọi người vừa uống trà, vừa nói chuyện phiếm nhảm nhí.

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt dè dặt uống trà, còn lão tam An Tái Kháng lập tức đi qua đánh chuyện:

- Nhị ca! Lần này huynh thật sảng rồi, quân công bộ đội cho huynh 500 thạch, gia thần cũng kiếm cho huynh tới 200 thạch, thoáng cái có phong thưởng 700 thạch, 2 vạn 8000 mẫu đất thoáng cái đã tới tay.

Tuy rằng Áo Kha Nhĩ cùng gã tam đệ này quan hệ cũng không có gì mật thiết, nhưng là mình nhờ có hắn mới trở thành Nhị đệ của Khang Tư, cho nên vẫn đều cẩn thận duy trì quan hệ kết bái, cũng không quá mức thân thiết, lại cũng không thể hiện bất hòa.

Thoáng suy nghĩ dùng thái độ gì đối đãi An Tái Kháng, Áo Kha Nhĩ sang sảng cười nói:

- Ngươi cũng không kém mà, 200 thạch thực phong tuy rằng thoạt nhìn thì ít, nhưng cũng là 8000 mẫu đất đấy, chỉ là ngươi chỉ có vài tên gia thần, nhị ca khuyên ngươi vẫn nên chiêu mộ mấy người tới hỗ trợ, không thì mệt chết Lại Nhĩ Ôn Chí thôi?

- Hắc hắc! Ta đã để Lại Nhĩ Ôn Chí lưu ý nhân thủ rồi, một khi thích hợp lập tức thu nạp. Đúng rồi, không biết xảy ra chuyện gì, mặc dù ở Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc, dùng tiền là có thể mua được đất đai, nhưng hiện giờ nhận được thạch cao xong, cảm giác đặc biệt bất đồng.

An Tái Khang vẻ mặt mê hoặc.

- Đây cũng rất bình thường, đó là ngươi dùng tiền mua, nơi này là dùng quân công kiếm được, hơn nữa, bên kia dù là ngươi có được đồng ruộng nhiều hơn cũng không có gì hay, bên kia chỉ dùng tiền nhiều hay ít để so sánh địa vị cao thấp. Mà ở đây lại là dùng đất đai để so sánh thân phận của ngươi, biết ngươi có thạch cao, ai cũng xem trọng ngươi, đều là đất của mình, nhưng cảm giác ở đây đặc biệt tốt hơn.

Áo Kha Nhĩ giải thích.

- A ha! Đúng thật là đạo lý này. Nhưng mà, hắc hắc! Uy lực tiền tài vẫn là thông dụng khắp thiên hạ. Len lén nói cho nhị ca huynh nha, ta đã thay đại ca thu mua được vài tên quân phiệt vùng duyên hải Đế quốc, thương đội thành Thanh Nguyệt chúng ta có thể tự do ra vào khu duyên hải Đế quốc đấy.

An Tái Kháng có chút khoe khoang nói.

Áo Kha Nhĩ ánh mắt lóe sáng, giống như tùy ý hỏi:

- Ồ! Là mấy người nào...

Chỉ là còn chưa nói xong, tiếng trống vang lên, đồng thời một tiếng hô to:

- Chủ công giá lâm!

Áo Kha Nhĩ không còn cách nào khác phải câm miệng, theo mọi người cúi đầu hô:

- Cung nghênh chủ công!

- Miễn lễ.

Khang Tư phất tay, cũng không nói nhiều lời vô ích:

- Nội dung hội nghị lần này, chủ yếu là quyết định sự việc xây dựng khai phá năm khu lãnh địa mới, mọi người nói thoải mái.

Biểu hiện là đệ nhất trọng thần, Cung Tá Đôn lên tiếng trước nhất:

- Vâng, chủ công! Thần cho rằng hẳn phải mau chóng sắp xếp chọn nhân tuyển thành chủ các thành nhỏ và phân thành, tuy rằng trong tộc đã khống chế vững vàng các thôn trang bên dưới, nhưng không có những nhân viên quản lý trung tầng này, xây dựng khai phá là không thể tiến hành được.

Nghe nói như thế, tuyệt đại bộ phận gia thần ở đây cũng không khỏi có chút động tâm, một khi đảm nhiệm thành chủ, vậy bọn họ chính là thổ hoàng đế rồi!

Không đơn giản ăn no ôm túi tiền như truyền thuyết, dù là muốn hoàn thành nhiệm vụ cũng tương đối dễ, có thể vận dụng nhân thủ cùng vật tư mà không còn phải tự mình chạy đông chạy tây nữa.

Trong nhất thời, một đám gia thần nháo nhào, đồng thời luôn miệng biểu thị vì chủ công chia sẻ lo âu, đảm nhiệm chức thành chủ.

Khang Tư nhíu nhíu mày, đám dưới này ngoài miệng nói thì hay lắm, nhưng 90% chỉ biết chiến tranh, nào biết thống trị là cái gì chứ?

Hắn khoát tay nói:

- Việc này để sau hãy nói, ta nghĩ địa giới lãnh địa hỗn loạn khó trị, đối với quản lý hành chính cực kỳ không hợp, cho nên chuẩn bị phân chia địa giới một lần nữa, ấn định chủ thành trở thành một quận, phân thành trở thành phủ, thành nhỏ định làm huyện.

Đối với cách nghĩ của Khang Tư, mọi người chỉ sửng sốt, lập tức gật đầu trầm trồ khen ngợi.

Địa giới hiện tại trên bán đảo Phi Ba, đều là dựa theo phân chia lúc ban đầu khi một thế lực thống trị hơn phân nửa bán đảo Phi Ba đặt ra, sau khi bị hai đại quốc chia cắt, thế lực chi chít, cùng các thế lực gia thần ngầm chiếm cứ lẫn nhau, khiến cho trong ta có ngươi trong ngươi có ta, ngoại trừ địa giới chủ thành còn tồn tại ra, địa giới dưới chủ thành đã sớm không biết nói thế nào rồi.

Hiện tại chủ công phân chia địa giới một lần nữa, đồng thời quy định rõ ràng đẳng cấp hành chính, biểu hiện gia chủ đại khí đại độ, lại tiện cho việc quản lý, đồng thời cũng không xâm phạm lợi ích của mình, đương nhiên không có bất luận ý kiến gì.

Khang Tư tiếp tục nói:

- Đồng thời, để tránh cho phía dưới xuất hiện hỗn loạn cùng với giảm bớt gánh nặng cho quan viên, Lôi gia tương ứng với quận phủ huyện bố trí quan chức văn võ, trưởng quan chính vụ các cấp phân làm một chính

hai phó, chính chức phụ trách khuyến nông hưng thương xây dựng cơ sở, cùng với kiểm tra đánh giá quân công đồng liêu, đồng thời hỏi ý kiến phó chức trong công tác hành chính cấp dưới.

- Tả phó chức phụ trách thu chi tài chính, tuần tra tài vụ hành chính cấp dưới, hữu phó chức phụ trách các vụ án tuần tra hành chính cấp dưới.

- Trưởng quan quân vụ các cấp làm một chính một phó, chính chức phụ trách quân vụ quân đồn trú địa phương, cũng cảnh giới phản loạn bạo động, tuần tra quân vụ cấp dưới. Phó chức phụ trách trị an khu vực, duy trì trật tự đồng thời bắt trộm cướp kẻ gian tuần tra trị an cấp dưới. Lương bổng quân thường trực do tài chính cấp trên cấp phát, binh lương trị an do tài chính địa phương chi trả.

Khang Tư vừa nói lời này, đám gia thần sửng sốt hồi lâu mới thanh tỉnh lại, chỉ là một vài tên có lẽ tương đối trì độn gật đầu theo phản xạ, còn một ít tên khôn khéo sắc mặt lại khó coi vạn phần.

Chủ công nhà mình ban phát chế độ này xuống, quyền lực đương nhiệm thành chủ lập tức bị chia cắt thành năm phần, quyền thống trị dân sinh, quyền tài vụ, quyền thẩm phán, quân quyền, quyền trị an, vốn những quyền lực này hợp lại một chỗ, biến thành chỉ còn thu được một phần trong đó.

Hơn nữa đặc biệt nhất chính là, chẳng những rõ ràng tiến hành phân chia những gia thần làm văn võ, lại còn mạnh mẽ làm ra một cái phân lập ngũ quyền, đồng thời còn phải bị thượng cấp tuần tra quản lý hạn chế. Cứ như vậy, gia thần Lôi gia dù bản thân có trăm vạn thạch cao, cũng không có khả năng trở thành chư hầu! Chiêu này chủ công đúng là đủ ác!

Đám gia thần cẩn thận đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng trong lòng đều không muốn để chế độ này thực hành, nhưng lại khuyên thế nào đây? Nói không hợp với tập tục bán đảo Phi Ba? Đây là tự cắt con đường để mình trở thành chư hầu mà?

Tuy rằng mọi người nói thực tâm, thế nhưng ngay cả gia thần lão thành nhất cũng không dám trực tiếp nói với chủ công như vậy, nói bậc này coi như dự định thoát ly chủ công tự lập, một khi có dấu hiệu rục rịch, hoàn toàn là đem đầu mình dâng cho chủ công chơi đùa.

Áo Kha Nhĩ thần sắc phức tạp cẩn thận liếc nhìn Khang Tư, sau đó lại len lén nhìn bộ dáng bọn người Áo Khắc Đức, Uy Kiệt, Âu Khắc sững sờ.

Chỉ có vẻ mặt Tương Văn thần sắc trầm ổn, liền biết chế độ này là Khang Tư tự mình nghĩ ra được.

Hắn sẽ không tin rằng Tương Văn có thể nghĩ ra ý như vậy.

Ôi! Đại ca của mình rốt cuộc đầu óc thế nào vậy chứ?

Phân chia năm quyền như vậy, lại chỉ bằng hắn có thể nghĩ ra được? Dù là Đế quốc cũng không có chế độ hoàn thiện như vậy, bên Đế quốc mỗi tỉnh đều chỉ có một Trưởng quan hành chính, một Trưởng quan quân sự mà thôi, chỉ là ôm chặt đại quyền quân chính, nào có cái phó thủ nào chia cắt quyền lực của họ?

Đại ca vừa ra chiêu này, địa phương căn bản sẽ không thể có phản loạn nữa. Chỉ là, nếu một tên gia thần nào đó nắm giữ tuyệt đại quân quyền nổi loạn, hay là lại rơi vào tay giặc chiếu theo thực hành này, loại chế độ này ngược lại sẽ trở thành trợ lực cho đối phương. -

- Chủ công anh minh! Thần tán thành!

Mấy thân tín Âu Khắc lập tức biểu thị tán thành trước nhất.

Còn tên chân chó Ni Nhĩ, lập tức theo sát nói:

- Chủ công thật sự quá anh minh thần võ! Pháp lệnh này một khi thi hành, Lôi gia sẽ trọn đời không phân liệt, uy danh hiển hách thống nhất toàn bộ bán đảo Phi Ba nhất định sẽ rơi trên người chủ công! Thần thật sự... thật sự quá vinh hạnh có thể trở thành hạ thần của chủ công!

Nói xong, tên Ni Nhĩ này lại dám kích động khóc rống lên.

Các gia thần khác không cam lòng, tuy rằng trong lòng chán ghét biểu hiện của Ni Nhĩ, nhưng vẫn ra vẻ kích động vạn phần, bày dáng cảm động quanh vinh biểu thị tán thành.

Bọn họ không thể không tán thành, chủ công nắm giữ 99% thạch cao, các binh lính đều là gia thần của hắn, quyền lực thành chủ đối với võ sĩ cấp thấp bên dưới mà nói là cực kỳ xa xôi, nếu như mình không thức thời, gia thần bên dưới rất thích ý thay thế chính mình.

Nếu không nhảy ra cái gì, vậy chỉ còn cách nhận mệnh cả đời sống trong bàn tay chủ công đi. Dù sao so sánh với sinh hoạt thấp hèn trước đây, có một chủ công, có một phần thạch cao, đây không phải là mục tiêu truy cầu nhân sinh sao?

Làm người mà, phải biết không quá tham lam mới được.

161. Chương 161: Họa Loạn Nhân Gian. (1+2)

Thần sắc mọi người đều rơi vào trong mắt Khang Tư, mỉm cười, xua tay để mọi người ngồi xuống mới tiếp tục nói:

- Nếu mọi người đều đồng ý, như vậy: Cung Tá Đôn, đưa pháp lệnh này ban bố xuống dưới, đồng thời bằng ngươi làm chính, do các bộ khác phối hợp, bắt đầu chọn nhân tuyển trưởng quan quân chính các quận phủ huyện.

Cung Tá Đôn rất cung kính cúi lưng, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Vâng, không biết dạng trưởng quan quân chính, lựa chọn nhân tuyển cần đẳng cấp gì? Còn có, số lượng quân đồn trú các nơi là bao nhiêu? Xin chủ công cho biết.

Khang Tư thuận miệng nói:

- Cấp quận là Thị tướng, cấp phủ là Kỳ trưởng, cấp huyện là Kỳ đội, về phần quân đồn trú, cấp quận là một doanh, cấp phủ là một bộ, cấp huyện là một tiểu, binh trị an địa phương thì xem tình hình trị an và tài chính khu vực mà định. Các chức vụ chính phó nhất luật đồng cấp.

Khang Tư nói lời này khiến mọi người hít một hơi lạnh.

Trưởng quan chính phó cùng một cấp bậc như nhau? Chính chức tuy rằng có quyền lực khảo hạch công tích đồng liêu, nhưng quyền lực vẫn còn nhỏ hơn, nếu như giữa chính chức và phó chức có bất đồng ý kiến, phó chức thậm chí có thể kiên trì ý kiến của mình.

Hoàn toàn không giống trước kia, thành chủ nói gì là thế đó. Dù là thành chủ muốn phát động phản loạn, nếu người bên dưới bất đồng ý kiến, tối đa cũng chỉ có thể đào tẩu, vốn không thể ngăn cản.

Nhưng ở dưới pháp lệnh này, muốn tạo phản? Còn phải hỏi qua trước đồng liêu có đồng ý hay không mới tiếp tục.

Hơn nữa khiến mọi người thống khổ, chính là Thị tướng đảm nhiệm cấp Quận trưởng? Vậy mấy Bộ tướng mình không phải không thể quản lý một phương, chỉ có thể đi theo bên người chủ công sao? A, xong rồi! Hoàn toàn bị vây khốn rồi.

Áo Kha Nhĩ đương nhiên từ thần thái Khang Tư liền rõ, những chế độ này khẳng định đã trải qua suy sâu tính kỹ mới nói ra, nếu sự tình đã sớm được quyết định, hắn dù thân là nhị đệ cũng sẽ không làm ra cải biến nào, vẫn nên đề cao tiếng nói của mình thì hay hơn.

Vì vậy hắn lập tức nói:

- Chủ công, dựa theo ngài phân chia, hiện tại Lôi gia có tất cả có sáu quận, bên dưới ít nhất cũng phải có cả trăm cái phủ huyện, hơn nữa cái nào là quân đồn trú, cái nào là quân thường trực.

- Không cần nói chiến binh, dù là phụ binh, quân thường trực chúng ta vốn đã không đủ phân! Còn có quận trưởng mới là Thị tướng, mà quan doanh chiến binh cần Đại tướng mới có thể đảm nhiệm, đối với một Thị tướng làm Quận trưởng mà nói cũng là một vấn đề.

Mọi người nghe nói như thế, đều khẩn trương nhìn Khang Tư.

Đúng vậy, đây chính là vấn đề lớn, không bằng đổi thành Đại tướng đảm nhiệm Quận trưởng đi?

Như vậy hắn là một Bộ tướng có thể đủ đảm nhiệm một cái Phủ trưởng, tuy rằng quyền lực yếu đi nhiều, nhưng chạy được xuống dưới, béo bở thế nào cũng dễ kiếm hơn.

Khang Tư mỉm cười gật đầu với Áo Kha Nhĩ, sau đó mới nói với mọi người:

- Những quân thường trú này xác thật là quân chế thường trực, nhưng tên lại gọi là phòng bị, cho nên các cấp chủ quan là võ sĩ, các binh sĩ còn lại hoàn toàn thoát ly nông binh sản xuất, hơn nữa tiền lương chỉ có một trăm tiền đồng.

- Đồng thời, doanh phòng bị là nguồn chiêu lính bổ sung cho doanh phụ binh, cho nên doanh phòng bị không có ngũ trưởng, không có chức phó, đội quan là Kỳ đinh tầng chót của Lôi gia. Có điều tiếu quan cùng cấp huyện đều do Kỳ đội đảm nhiệm, bộ quan lại do Kỳ trưởng, quan doanh phòng bị là Thị tướng.

- Hơn nữa, ta cũng không chuẩn bị nhiều biên chế phủ huyện như vậy, sau khi phân chia địa giới một lần nữa, mỗi quận tối đa có năm, sáu phủ; mỗi phủ tối đa bảy, tám huyện là được.

Nghe được chế độ chi tiết như thế, đám gia thần chỉ có thể câm miệng.

Hiện giờ Áo Kha Nhĩ thầm cảm thấy bội phục, chế độ nguồn lính ba cấp đều do đại ca chế ra, bộ đội chủ lực dũng mãnh nhất là chiến binh, mà nguồn bổ sung cho chiến binh, lại chọn từ trong doanh phụ binh hộ tống tác chiến. Mà nguồn bổ sung cho doanh phụ binh, lại chọn từ trong các doanh phòng bị canh giữ địa phương, về phần doanh phòng bị, lại bổ sung từ trong nam đinh địa phương.

Một tầng lại tiếp một tầng, căn bản không sợ thiếu hụt lính bổ sung hoặc xuất hiện tình trạng tân binh.

Như vậy một tầng thăng lên một tầng, dù là ngay từ đầu là một nông dân, đợi lên được tầng chiến binh, vậy nông dân kia cũng là một chiến binh hợp cách rồi. Như vậy có thể bổ sung binh lực cuồn cuộn không dứt, hơn nữa tố chất không kém lão binh trong quân đội, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ còn ai là đối thủ?

Cung Tá Đôn không hề nghi vấn, bình tĩnh tiếp nhận nhiệm vụ.

Khang Tư quét nhìn mọi người, cười nói:

- Ừm, đơn vị hành chính lãnh địa giải quyết rồi, như vậy chúng ta còn cần phải làm gì?

Ni Nhĩ lập tức nhảy ra:

- Chủ công, thần cho rằng, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta chính là tu sửa đường xá, mở rộng con đường nối liền từ thành Thanh Nguyệt tới các lãnh địa mới, chỉ cần đường xá trong lãnh địa thông thoáng, đối với Lôi gia chúng ta mà nói, vô luận là kinh tế hay quân sự trị an đều có chỗ tốt cực lớn. Đồng thời còn phải chữa trị thành trì gần biên cảnh, phòng bị thế lực đối địch xâm lấn, giờ đây đã qua ngày mùa, là thời cơ tốt để trưng tập nam đinh đi lính.

Nghe nói như thế, mọi người đều vẻ mặt giật mình nhìn Ni Nhĩ, hiển nhiên bọn họ không ngờ tới Ni Nhĩ sẽ đưa ra được đề nghị có tính xây dựng như thế.

Còn Ni Nhĩ thì đang âm thầm đắc ý: “Hừ, kinh hãi sao? Thật cho rằng lão tử là ngu ngốc hả? Dù cho lão tử là ngu ngốc, gia thần của lão tử cũng không phải kẻ khờ đâu!”

- Thần tán thành.

Phí Nhĩ theo sát mà nói. Y - www.

Hắn phụ trách tài chính nên cực kỳ rõ ràng đường đi thông suốt có thể mang tới cái gì, lần này hắn chỉ bằng tài vật bộ đội cướp đoạt cùng thuế thu chiếm được mấy trăm thạch cao, đương nhiên ước gì tài nguyên cuồn cuộn đưa tới. Chỉ là lúc này trong lòng hắn đang thầm mắng: “Mẹ nó! Ni Nhĩ đồ chó nịnh thần ngươi! Đề án này hắn phải do Thừa hành thương nghiệp ta nói ra trước mới đúng chứ, ngươi lại dám cướp công lao của ta? Ta sẽ không để yên cho ngươi!”

- Ừ, Ni Nhĩ nói phải, như vậy trưng tập trai tráng cần tất cả bao nhiêu tài chính?

Khang Tư gật đầu.

Phí Nhĩ trả lời:

- Chủ công, lao dịch thì không cần trả thù lao, chỉ cần phát đủ khẩu phần lương thực là được, hiện giờ lương thực thô thu được có mấy trăm vạn thạch, đủ để tám mươi vạn đinh khẩu phục dịch đến vụ thu hoạch mùa thu rồi. Chúng ta chỉ cần mua một nhóm đá trải đường, cuốc, xẻng và ky, đòn gánh là được.

- Hả? Không có tiền công?

Khang Tư sửng sốt, tuy rằng rất rõ ràng lao dịch đều không có tiền công, bởi vì ở rất nhiều quốc gia, lúc dân chúng nông nhàn thì lao dịch cũng là nghĩa vụ như làm ruộng nộp thuế. Thế nhưng chung quy là làm việc cho người ta mà không đưa tiền công cũng không phải chuyện hay.

Vì vậy lắc đầu nói:

- Cái này thì không được, vẫn nên dựa theo lương bổng khuân vác bến cảng đưa tiền công cho bọn họ thì hay hơn.

- A? Chủ công, khi nông nhàn lao dịch là từ xưa nay đã có, cho tới giờ cũng không nghe trả tiền công.

Phí Nhĩ nôn nóng, nói đến đó thì thấy Khang Tư hơi nhíu mày lại, không khỏi vội vàng đổi giọng:

- Hơn nữa dù là trả tiền công, tiền công khuân vác bến cảng cũng quá cao rồi, bọn họ mỗi tháng có thể kiếm được vài xâu tiền, còn các nam đinh này mỗi ngày trả mười tiền đồng là được.

Tuy rằng không dám phản bác ý của chủ công, tuy rằng trong kho chất đầy vàng bạc, nhưng vì suy nghĩ cho địa vị của mình, vẫn nên tận lực nghĩ cách tiết kiệm tiền.

- Ừ, cũng được, vậy do ngươi phụ trách chiêu mộ nam đinh, xây dựng đường xá trải sáu cái quận phủ huyện, còn có thành trì biên cảnh cũng tiến hành tu sửa.

Khang Tư nói.

- Chủ công, để Lôi tiền tệ mới dễ dàng trao đổi, thần thỉnh cầu ở huyện phủ quận đều tự thành lập quỹ tiền, để dân chúng có thể tự do trao đổi. Còn nữa, bởi một xâu tiền đồng bằng một ngân tệ, thiếu tiền đổi trung gian, thần cho rằng nên phát hành đồng tiền lớn tương ứng với mười tiền đồng, để dân chúng sử dụng dễ dàng.

An Tái Kháng cũng xen vào chương trình nghị sự, đối với điều này Khang Tư đương nhiên gật đầu đồng ý.

Thấy đám đồng liêu biểu diễn năng lực tài trí của mình, đám gia thần cũng lập tức vắt hết óc bắt đầu tự hỏi phải đề nghị đề án gì.

Đây chính là đề cao hiệu quả phát ngôn, đồng thời cũng là cơ hội cực tốt tăng thêm ấn tượng trong lòng chủ công.

Dưới đám gia thần nỗ lực, từ xây dựng thêm bến cảng, sửa chữa nhà vệ sinh công cộng, nhà tắm, mở rộng đường xá, xây dựng quân đội, mở rộng nhà ở công nhân, chia hoa hồng thợ thủ công, đến chỉnh lý trị an, tổ chức mậu dịch ...vân... vân... đủ loại sự tình các phương diện đều nói ra.

Vừa cướp bóc được mấy ngàn vạn xâu tiền, lấp đầy cả kho bạc, đồng thời cũng không lưu ý tới tiền tài, Khang Tư đối với đề án đám gia thần đề nghị hầu như vừa nói là cho phép, những người khác ngày càng cuồng nhiệt, chỉ có Phí Nhĩ mặt ủ mày chau tính toán số lượng kho bạc dự trữ giảm mất bao nhiêu.

Theo hội nghị lần này kết thúc, đám gia thần lần nữa trở về lãnh địa xung quanh.

Kẻ cần vật liệu thì đi mua, cần nhân viên thì đi chiêu mộ, dù sao thành Thanh Nguyệt ngoại trừ gia thần còn đang thống kê tiền lương ra, toàn bộ những người khác đã đi ra ngoài.

Theo đám gia thần truyền đạt mục đích, vốn đám nông dân đang chờ đi phục dịch cho gia chủ, lại kinh hỉ phát hiện, lần đi phục dịch này chẳng những được bao ăn bao ở, hơn nữa mỗi ngày còn có mười đồng tiền công!

Trời ạ, cái này từ cổ chí kim chưa từng xuất hiện.

Vốn đám nông dân đã nhận mệnh, lập tức bắt đầu bán mạng làm việc, còn các thương nhân nhận được đơn đặt hàng, càng vội vàng kéo xe ngựa kéo thuyền chạy như điên, lãnh địa Lôi gia lập tức biến thành một đại công trường sôi trào, khí thế ngất trời.

Áo Kha Nhĩ vội vàng mấy ngày, cuối cùng cũng rút chút thời gian mời An Tái Kháng uống rượu, nhị ca mời, An Tái Kháng lập tức bị kích động chạy tới.

Sau một tràng khách sáo, Áo Kha Nhĩ có chút say mắt mũi lờ đờ mông lung nói:

- Đại ca chúng ta thật đúng là lợi hại mà, võ lược không cần phải nói, văn thao cũng làm kẻ khác bội phục, thật không biết đầu óc đại ca làm sao mà thành nữa.

Áo Kha Nhĩ vừa nói lời này, An Tái Kháng nốc một ly cười nói:

- Ta nói nhị ca, trong khoảng thời gian này ngươi cũng không có gặp đại ca chứ? Kỳ thật đại ca lợi hại như vậy là tất nhiên, ngươi có biết mỗi lần ta đi gặp hắn, đại ca đều đang đọc sách hay không? Mấy người chúng ta ở bên ngoại vội vàng từ sớm tới tối mịt, đại ca cũng đọc sách từ tinh mơ tới tối trời đấy.

- Ngươi thấy qua chỗ đại ca để sách hắn đã đọc, liền không cảm thấy đại ca lợi hại như thế có gì đáng kinh ngạc nữa.

Áo Kha Nhĩ nghe vậy, không khỏi ngẩn người.

Từ khi hắn được phong làm Đại tướng thống lĩnh doanh một rồi, liền vội vàng chỉnh hợp bộ đội cùng chào mời gia thần, chỉ cần hai chuyện này đã chiếm đa phần thời gian, nào còn có thời gian để học tập cầm binh, dù là nịnh bợ Y Ti Na cũng là phái người tặng một ít lễ vật, càng đừng nói đi gặp riêng Khang Tư.

Bản thân tuy rằng biết Khang Tư thích sách vở, lần công chiếm này cũng tìm được vài bản trân tịch đưa lên, nhưng đây chỉ là cho rằng Khang Tư thích sách chỉ là bày biện cho có mà thôi, không ngờ tới hắn thật là chăm chú đọc sách.

Chỉ là, nghĩ đến từng nghe nói Khang Tư dùng công trạng có thể đổi đất phong vương mà đổi thành cơ hội học tập, trước đây còn tưởng là lời đồn đãi khoa trương, hiện giờ xem ra, có lẽ là sự thật.

- Ha ha, không ngờ tới đại ca ham học như vậy, nhưng mà đại ca tự mình có thể nghĩ ra được chế độ chi tiết như vậy sao? Hắn cũng phải có mấy cái tham mưu cơ trí chứ?

Áo Kha Nhĩ mượn hơi men nói, loại này ngang với việc hoài nghi chủ công, cũng chỉ có hai huynh đệ kết nghĩa bọn họ mới dám mượn cớ say rượu nói.

Tuy rằng năng lực khác Áo Kha Nhĩ không quá rõ ràng, nhưng loại người ngu ta trá trên quan trường cùng các loại kiêng kỵ, hắn ở Đế đô là tình nhân đại chúng của các nữ quyến quý tộc, đã đem nó trở thành bản năng rồi.

An Tái Kháng chớp mắt mấy cái:

- Ngươi không biết sao? Tham mưu của đại ca chính là tiểu thư Y Ti Na mà, nàng chính là Đại thần quan Khi Hồng quốc, chức vị ngang với Đại học sĩ Đế quốc đấy, kiến thức cùng tri thức đều là đứng đầu.

- Nga, không tiểu thư Y Ti Na ngờ lại lợi hại như thế?

Hai mắt Áo Kha Nhĩ sáng lên.

- Hắc, đó là đương nhiên, có người nói học thức của đại ca chính là tiểu thư Y Ti Na dạy cho.

An Tái Kháng líu lưỡi nói.

- Ừ, ai cưới được tiểu thư Y Ti Na, vậy chẳng phải là như hổ thêm cánh?

Lúc này hai mắt Áo Kha Nhĩ đã đỏ lên, đại ca nhà mình có năng lực như vậy lại là do Y Ti Na dạy dỗ? Y Ti Na lại có thể cường đại như thế, bản thân mình tuyệt đối không thể buông tha loại đại mỹ nữ có thể đem đến cho mình trợ giúp cực lớn như thế được!

Xem ra một phải dành một thời gian đích thân tiếp tiểu thư Y Ti Na một chút.

Bên cạnh con đường chính vào cảng Thanh Nguyệt, một nhà tửu lâu trong hẻm nhỏ, buôn bán giống như thường ngày, lúc này lại không có một chỗ trống, hơn mười chiếc bàn ngồi đầy người, hầu bàn hận không thể biến thành ba đầu sáu tay, ngoài cửa cũng treo bảng bao tiệc, có thể để một vài thực khách vì thấy đông người vào chỉ có thể thất vọng rời đi.

Trong nội đường tửu lâu, cũng được đặt thêm một bàn rượu, mười mấy nam tử đang ở đó uống rượu dùng bữa, nói chuyện đánh rắm, thoạt nhìn cùng khách nhân bên ngoài không có gì khác nhau, nhưng nhìn toàn bộ bọn họ một tay đều đặt trên binh khí, ngay cả uống rượu chỉ dùng một tay, vậy có thể rõ ràng những người này cũng không phải chuyên tâm ăn uống.

Bên trong nội đường, thuộc về nơi do chủ tiệm ở, hai cái đại hán vạm vỡ tay đặt trên binh khí gác trước cửa, hai mắt cảnh giới quét nhìn bốn phía. Đi qua cánh cửa bọn họ bảo hộ, bên trong còn bốn đại hán đứng ở góc tường đề phòng. Ánh mắt bốn người này ngoại trừ thỉnh thoảng dò xét bốn phía ra, phần lớn thời gian đều tập trung ở một khối tranh tường ở giữa phòng.

Bên trong bức tranh tường là một thông đạo quanh co xuống bên dưới, xuyên thấu qua thông đạo không ai biết, đi tới tận cùng, một mật thất rộng rãi hiện ra trước mắt.

Gian phòng chỉ treo mấy chiếc đèn rọi sáng, có vẻ hết sức hôn ám, mà dưới đất năm người mặc hắc bào che kín thân người, ngồi lại thành một vòng tròn dưới đất, càng làm cho bầu không khí có vẻ cực kỳ quái dị.

Một giọng nói già nua vang lên:

- Tiến độ truyền giáo thế nào?

Bốn hắc y nhân đều cúi đầu:

- Xin đại chủ giáo thứ tội, chúng thuộc hạ vô năng, truyền giáo rất là trắc trở.

Hắc y nhân ngồi đối diện với cửa thông đạo kia thân thể hơi run rẩy một chút, giọng nói già nua lại vang lên lần nữa:

- Xảy ra chuyện gì? Không phải nói bán đảo Phi Ba này chiến loạn không ngừng sao? Loại thời đại phiêu bạt không chốn này, đúng là thích hợp nhất cho tông giáo phát triển mà.

- Xin đại chủ giáo khoan dung, tuy rằng đạo lý là thế, nhưng lại không thích hợp bán đảo Phi Ba, bởi hiện giờ dân chúng ở đây trải qua mấy trăm năm đều sinh hoạt trong chiến loạn, đã tập thói quen với sinh ly tử biệt, đối với bọn họ mà nói, chết cũng không phải sợ, đáng sợ là lúc sinh thời không thể hưởng thụ vinh quang.

- Nếu có thể để hậu nhân thu được lợi ích to lớn, bọn họ sẽ rất thích ý đi tìm chết. Đây cũng là nguyên nhân gia tộc võ sĩ chính là mục tiêu cả đời của dân chúng.

- Ý các ngươi là, dân chúng trên bán đảo Phi Ba tuyệt không thèm để ý tới tôn giáo? Mà để ý tới ai mang đến lợi ích trực tiếp cho bọn họ? Vì sao lại như vậy? Lẽ nào tín đồ chư hầu trước kia các ngươi thay thần chiêu dưỡng, cũng là ngụy tín đồ mà thôi?

Giọng nói già nua có chút vẻ tức giận.

Bốn người hắc y nhân toàn thân run run một trận, khẩn trương nói:

- Xin đại chủ giáo thứ tội, thuộc hạ thật sự là tội đáng chết, tuy rằng cử chỉ của bọn họ đối với chúng ta rất là tôn kính, nhưng nhìn hành vi của bọn chúng lại chỉ là muốn mượn dùng nhân lực vật lực của chúng ta đào tạo thế lực cho bọn họ mà thôi. Giống như lần này, bọn họ vì suy yếu Lôi gia, không ngờ bảo chúng ta khơi mào dân chúng Lôi gia tạo phản.

- Khơi mào dân chúng Lôi gia tạo phản? Bọn họ đầu óc mê muội rồi sao? Dân chúng dưới một thế lực cường đại giàu có, hơn nữa đối xử con dân tử tế, sẽ làm chuyện không có ích gì như vậy sao? Sợ rằng kẻ gây chuyện sẽ là người trước tiên bị dân chúng bắt tới Lôi gia lãnh thưởng.

Giọng nói già nua cười lạnh.

- Ai, đại chủ giáo, cũng không phải bọn thuộc hạ không nỗ lực, chủ yếu là hiện giờ mọi người chỉ truy cầu lợi ích trước mắt, bị tiền tài mê hoặc tâm thần, giữa các thế lực chém giết đều chỉ là vì địa bàn, quyền lực hoặc tiền tài mà thôi, căn bản sẽ không vì tín ngưỡng bất đồng mà phát động chiến tranh, xem ra đây là một thời đại tín ngưỡng mê man.

Một giọng nói cảm thán có chút già cỗi đột nhiên vang lên. Ba người khác lập tức gật đầu theo.

- Hừ hừ, tín ngưỡng mê man? Hừ, xem ra thật đúng là chỉ có thể để ác ma trong truyền thuyết tới tàn sát thế gian, như vậy, dân chúng ngu muội mới có thể cam tâm tình nguyện cầu khẩn thần cứu rỗi.

Giọng nói già nua kia cười lạnh nói.

Lời này vừa ra, bốn người ở giữa phòng cả người đều run lên, giật mình ngẩng đầu nhìn người thủ vị. Một lúc lâu, vẫn là giọng nói có chút già cỗi kia hỏi:

- Đại chủ giáo, đây là việc không tầm thường, dù là Giáo hoàng bệ hạ cũng không thể tự ý quyết định, các tôn giáo khác cũng sẽ coi chúng ta trở thành tà giáo.

Giọng nói già nua cười lạnh:

- Hắc hắc, tôn giáo nào dám coi Mật giáo chúng ta là tà giáo? Mệnh lệnh này không cần nghi vấn, bởi đây là ý chỉ tất cả giáo tông Mật giáo thống nhất quyết định!

Nghe thế, bốn hắc y nhân lập tức cúi đầu, cung kính nói:

- Tuân chỉ.

- Ừm, lẽ nào các ngươi không cho rằng kiểu này rất tốt sao? Ác ma tái hiện nhân gian, sứ đồ của thần hao hết gian khổ rốt cục tiêu diệt ác ma, để thế nhân một lần nữa trở lại vòng tay ấm áp hạnh phúc của thần, a, bắt đầu từ khắc này, thời đại thần thoại sử thi một lần nữa tiến nhập lịch sử.

Giọng nói già nua vang lên đến đây, phất tay ném ra một cái túi.

Một hắc y nhân tiếp lấy chiếc túi mở ra xem, dùng giọng nói trung niên có chút run rẩy:

- Đây là...

- An tâm, bán đảo Phi Ba dù nối liền nhưng cách trở với đại lục, thật là căn cơ lý tưởng, sẽ không hủy nơi này đi. Đây chỉ là một đồ vật cấp chín thấp nhất, các ngươi chia ra, nhớ kỹ cần sử dụng phạm vi rộng, khiến cho dân chúng khủng hoảng cực độ, như vậy chúng ta mới có thể thừa cơ thu hút tín đồ.

- Chỉ là, ai, đáng tiếc ký kết hiệp ước với Mật giáo, không thì giáo ta độc chiếm nơi này cũng không phải không có khả năng.

Hắc y nhân ở thủ vị kia vừa nói vừa đứng dậy, khi nói xong lời này, hắn đã rời khỏi mật thất.

Người kia rời đi, bốn người còn lại một hồi lâu mới thở phào một hơi, giọng nói có chút già lão kia mới lên tiếng:

- Chia đi, sớm hoàn thành một chút, chúng ta sớm một chút xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Một giọng nói trẻ tuổi vang lên:

- Để cho ta làm.

Một hắc y nhân muốn chạm vào chiếc túi, ba người còn lại vội vàng hô:

- Cẩn thận một chút! Đừng làm phá!

- Không phải cấp chín kém nhất sao? Không cần để ý như vậy chứ?

Giọng nói trẻ tuổi rất lơ đễnh.

- Ngươi không dùng qua mấy thứ này, cho nên không biết lợi hại của nó, tuy rằng đây là cấp chín, nhưng một chút nhỏ bằng móng tay, cũng đã đủ để người toàn một cái thôn trang điên cuồng rồi, thứ này không phải để chơi đâu.

Một giọng trung niên nói.

- A! Cấp chín đã lợi hại như vậy? Thế hạng nhất thì sao đây?

Giọng trẻ tuổi hỏi.

- Hạng nhất? Biết hỗn chiến Khi Hồng quốc ở đại lục Hi Nhĩ Đạt mấy năm trước không?

- Biết, có người nói tín đồ vứt bỏ sinh tử, cắt đứt tứ chi còn muốn dùng răng cắn người. Ngươi sẽ không nói là...

Giọng nói trẻ tuổi bắt đầu khiếp sợ.

- Không sai, lần đó chính là sử dụng thứ hạng nhất, không thì ngươi cho rằng tín ngưỡng thật sự có thể làm cho người ta điên cuồng như vậy sao? Đặc biệt phần lớn trong đó chỉ là dân chúng phổ thông.

Giọng trung niên gật đầu.

- Nga, ha ha, xem ra lần này, đám chư hầu bán đảo Phi Ba phải sứt đầu mẻ trán rồi, từ trước đến nay chưa từng xuất hiện dân chúng đại bạo động sẽ tới.

Giọng nói trẻ tuổi đột nhiên trở nên hưng phấn.

- Đây là của ngươi, lúc sử dụng cẩn thận một chút, một lọ này có thể dùng một thùng nước lớn, một ly nhỏ có thể giải quyết mười người, mỗi người chỉ cần một hai giọt mà thôi.

Giọng nói già lão đưa qua một chiếc bình.

Giọng trung niên xen vào nói:

- Nếu như ngươi lười biếng, trực tiếp bỏ xuống dòng nước sông suối đầu thôn mà dân chúng dùng ăn uống cũng được, tuy rằng tính năng không còn cường hãn như cũ, nhưng cũng không khác mấy, hơn nữa dù là cả dưới sông ăn phải, cũng sẽ trúng chiêu đồng dạng. Bất tiện duy nhất, là chúng ta không thể ra lệnh cho bọn họ, bởi vì không có người cho ăn.

Tiếp nhận chiếc bình nắm gọn trong một bàn tay, giọng nói trẻ tuổi có chút nghi hoặc hỏi:

- Thế nhưng, làm sao ta buộc bọn họ uống vào đây?

- Ngươi có thể dùng danh hào tôn giáo khác tuyên truyền, sau đó dùng danh nghĩa ban tặng nước thánh cho bọn họ uống là được? Yên tâm, cái thứ này lúc uống xong thì toàn thân ấm áp, hơn nữa tinh thần sáng láng, ít nhất phải năm ngày sau mới có thể phát tác.

Giọng trung niên cười nói.

- Đây thật sự là... thật không biết trí tuệ nào mới có thể chế tạo ra được.

Giọng trẻ tuổi đột nhiên cảm thán.

- Hắc, Mật giáo chúng ta không phải như mấy thứ thông thường, chỉ cần bí mật truyền thừa mấy ngàn năm xuống, dù ngay cả mấy giáo chủ chúng ta cũng không đặc biệt rõ ràng, càng đừng nói các Mật giáo khác.

Giọng trung niên cười nói.

Tên giọng nói trẻ tuổi kia tiếp nhận cái chai để gần ngọn lửa quan sát, vừa chuyển động cái chai, vừa tán thưởng nói:

- Cái màu lam sáng sủa này thật là mê người, giống như bầu trời xanh vậy, màu lam làm người ta cảm thấy thoải mái.

- Màu lam?!

Giọng trung niên chợt cao lên, hắn cũng cầm cái chai để vào chỗ sáng, phát hiện đúng thật là màu lam, có chút nghi hoặc nói:

- Cấp chín sao lại màu lam? Lẽ nào đại chủ giáo cầm nhầm rồi?

Giọng nói già lão đột nhiên trở nên lạnh băng:

- Không sai, đúng thật là cấp chín, nhưng cấp chín này là phấn Ác ma cấp chín.

- Phấn Ác ma?

Giọng nói trẻ tuổi rất mê hoặc, còn hai người khác cả người lại phát run, một giọng trung niên nói:

- Thứ trong truyền thuyết cũng chế tạo ra được? Lẽ nào thật sự muốn tái hiện thời đại thuần thoại sao?

- Ha ha, không hay sao? Nếu phấn Ác ma đều xuất hiện rồi, tin rằng phấn thần ân cũng chế tạo ra được, những giáo chủ chúng ta lại có được tư cách hưởng dụng phấn Thần ân.

Giọng nói già lão đột nhiên trở nên hưng phấn.

Hai hắc y nhân vốn còn đang khẩn trương, nghe thế lập tức hai mắt sáng ngời, cũng hưng phấn nói:

- Xem ra Giáo hoàng liên hợp các Mật giáo khác xác thật là một quyết đoán anh minh, thứ thất truyền mấy trăm năm tái hiện nhân gian rồi, Mật giáo chúng ta nếu đoàn kết nhất trì, thống lĩnh toàn bộ thiên hạ cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

- Ấy, ba vị giáo chủ đại nhân, phấn Ác ma này có công hiệu gì? Còn phấn Thần ân kia lại là cái gì?

Giọng trẻ tuổi cung kính thỉnh giáo, hắn biết rõ hắn biết rõ bản thân mình là một người mới, rất nhiều bí mật còn chưa hiểu bằng các lão nhân.

- Công hiệu phấn Ác ma ngươi có thể trở về thí nghiệm một chút, đại khái cùng một cách dùng, chỉ là thời gian tác dụng có thể bất đồng. Nhưng mà nhớ kỹ, tuy rằng mục tiêu dùng phấn Ác ma sẽ nghe theo lệnh người đưa thuốc, nhưng mà có ngoại lệ, ngược lại đặc biệt cừu thị người cho thuốc, cho nên mục tiêu thí nghiệm càng suy yếu, mà hộ vệ bên người lại càng mạnh càng tốt.

Giọng nói già lão nói tới đây, cười nói:

- Về phần phấn Thần ân, ha ha, hiện giờ không phải nói cho ngươi rõ ràng thứ đó, chờ ngươi lập được công lao lớn rồi tiếp.

Ngoại trừ người giọng trẻ tuổi kia cau mày ra, ba người còn lại đều cười hắc hắc, tâm thần khoái trá rời khỏi nơi này.

Chờ khi người giọng trẻ tuổi kia xuất hiện ở nội đường trong nhà tửu lâu, vốn hơn mười mấy tráng hán đã không biết đi đâu, hắn cởi hắc bào, lộ ra một thân trang phục thương nhân tơ lụa, là một thanh niên hai ba mươi tuổi, vẻ mặt hòa khí phát tài.

Thấy bộ dáng này của hắn, tên chư hầu mập mạp từng bị người ta truy thảm thiết, cuối cùng phải mời Mân Côi đoàn giúp hắn thu phục lãnh địa, trả thù địch nhân, khẳng định sẽ nói:

- Gì? Tên thần côn này, không phải ta đề cử hắn đi lãnh địa Lôi gia truyền giáo sao? Làm sao ở chỗ này thành thương nhân vậy?

Người thanh niên kia đi ra ngoại đường, khách bên ngoài cũng đi hơn phân nửa. Thấy hắn đi ra, mười mấy tráng hán cùng một tên người hầu lập tức đứng lên đi tới. Thế là không lâu sau, mấy chiếc xe ngựa ầm ầm rêu rao khắp nơi, chỉ là tình hình như vậy ở cảng Thanh Nguyệt phồn vinh hầu như tùy ý có thể thấy, cho nên cũng không khiến cho ai chú ý.

Xe ngựa rời khỏi cảng Thanh Nguyệt, một người hầu bên cạnh thanh niên kia hỏi:

- Lão gia, là đi vào thành Thanh Nguyệt hay trở về nhà cũ?

- Trước đi thành Khi Sơn, còn có một một khoản tiền hàng chưa thu.

Người thanh niên suy nghĩ một chút nói.

Hắn sờ sờ chiếc bình thủy tinh trong lòng, nghĩ đến mình còn phải đi thí nghiệm thuốc, ai biết thứ này sẽ chế tạo ra cái dạng người gì, cảng Thanh Nguyệt cùng thành Thanh Nguyệt địa phương người dày đặc như

vậy đều không thích hợp, chỗ của mình càng không được, ai biết có thể dẫn lửa thiêu thân hay không, vẫn nên đi xa một chút, tới thành Khi Sơn hoang vắng thí nghiệm mới được.

Mình ở nơi đó đầu tư một số tiền lớn, mở tiệm vũ khí cùng tiệm lương thực, cùng hào tộc địa phương quan hệ rất tốt, coi như là một nửa địa bàn của mình, có chuyện gì cũng dễ che đậy.

- Vâng.

Tên hầu truyền lệnh xuống, xe ngựa lập tức chuyển về phía hoang dã.

Qua hết nửa ngày, người thanh niên đã ngủ bị tên hầu lay dậy:

- Lão gia, có người chặn đường!

- Cái gì? Chặn đường? Hộ vệ của ta là ngu ngốc sao!

Tên thanh niên tức giận quát.

Có người chặn đường người thanh niên không có gì kỳ quái, Lôi gia vừa chiếm lĩnh năm chủ thành, tiêu diệt vô số hào tộc, đám này như chó nhà có tang bỏ trốn đi đánh cướp là rất bình thường. Hắn tức giận chính là, gặp phải cướp bóc, hộ vệ của mình còn phải đợi lệnh, lẽ nào bọn họ còn không tự mình giải quyết sao? Hà tất phải đánh thức mình chứ?

Tên hầu nuốt nước miếng nói:

- Chặn đường là võ sĩ đại nhân Áo Điền.

- A?

Người thanh niên sửng sốt, Áo Điền này chính là một trong các chỗ dựa của mình ở thành Khi Sơn, hắn chặn đường mình làm gì? Lẽ nào có quân vụ khẩn cấp muốn trưng dụng xe ngựa của mình?

Xuống xe ngựa, vừa nhìn tên thanh niên lại càng hoảng sợ, đối diện là một võ sĩ cường tráng sắc mặt cực kỳ khó coi, bên người hắn có bốn, năm người mặc trang phục võ sĩ; bốn phía có gần trăm nông binh nâng trường thương, vây khốn xung quanh xe ngựa của mình, bên ngoài là dân chúng rậm rạp xem náo nhiệt.

Mà mấy hộ vệ bình thường diễu võ dương oai của mình, hiện giờ tất cả đều ngoan ngoãn quỳ sát bên đường.

"Ai, trên bán đảo Phi Ba này, thân phận võ sĩ đúng thật là cao nhất, vừa nhìn thấy võ sĩ đứng ra, mấy hộ vệ phe mình không dám đánh đấm gì liền quỳ xuống chịu thua... Ngoại trừ võ sĩ Áo Điền kia các võ sĩ khác đều không biết, nhưng dẫn nhiều binh như vậy, lẽ nào thân phận mình bị bọn họ biết được? Thế nhưng Lôi gia cũng không có hạn chế truyền bá tôn giáo mà." Người thanh niên vừa suy nghĩ miên man, vừa đi tới trước mặt võ sĩ Áo Điền hành lễ.

Người thanh niên còn chưa mở miệng hỏi nguyên nhân võ sĩ Áo Điền cản đường mình, võ sĩ Áo Điền kia liền hét lớn một tiếng:

- Tên gian thương chết tiệt ngươi, lại dám bán hàng giáp trụ thứ phẩm cho ta? Làm hại đứa con trai độc nhất của ta vừa mở màn trận chiến liền mất một cánh tay! Ta muốn mạng của ngươi bồi thường!

Không đợi người thanh niên phản ứng lại, liền rút đao chém đứt đầu hắn, khiến cho lúc đầu người thanh niên kia bay lên, trên mặt vẫn mang theo dáng cười hòa khí phát tài.

Lúc này một võ sĩ đứng ra, giơ một món giáp trụ sứt mẻ cùng một bộ giáp trụ mới nguyên nói:

- Các vị, đây là giáp trụ tên gian thương bán, một bộ là con trai của võ sĩ Áo Điền đã mặc, một bộ là từ trong thương khố gian thương này soát ra, hiện giờ đem thủ cấp tên gian thương này bày ở bên đường, có nghi ngờ có thể tới kiểm nghiệm phẩm chất hai bộ giáp trụ này.

Nói xong phất tay, mấy nông binh lập tức linh hoạt xây bên đường một cái bình đài nhỏ, hai bên bày bộ giáp, ở giữa đặt đầu người thanh niên, phía dưới dán công văn phạm tội.

Một võ sĩ bên cạnh vỗ vỗ vai Áo Điền nói:

- Ngươi đó, sao lại đi mấy cửa tiệm này mua áo giáp chứ? Cửa hàng dưới trướng chủ công đều là hàng tốt giá rẻ, nếu là giáp trụ chúng ta sản xuất, lệnh lang tuyệt đối sẽ không mất đi cánh tay.

- Ai, còn không phải hơi rẻ một chút sao, hơn nữa tên gian thương kia còn rất cung kính, ai biết hắn sẽ bán hàng thứ phẩm. Thật là hối hận tham hàng rẻ mà.

Áo Điền hết sức ảo não nói.

- Ngươi đó ngươi đó, không biết võ gia chúng ta có thể thứ gì không ở chỗ tốt, không mặc ấm, thậm chí không ăn ngon cũng được, nhưng trang bị vũ khí cùng chiến mã nhất định phải tốt, đây chính là căn bản để chúng ta lập gia định nghiệp mà! Nhưng mà ngươi cũng phải khuyên nhủ tiểu tử nhà ngươi, Đại tướng cụt một tay trong lịch sử bán đảo Phi Ba cũng không phải ít, bảo hắn xốc tinh thần lại! Gia sản tên gian thương kia lưu lại cho ngươi một thành.

Loại bán hàng thứ phẩm này là chuyện xét nhà, ai bảo các võ sĩ đặc biệt chú trọng công cụ kiếm cơm chứ, cho nên mới bị xử phạt nghiêm trọng như vậy.

- Vâng, cảm tạ đại nhân.

Áo Điền cung kính nói.

Sau khi các võ sĩ đã đi, dân chúng lập tức vọt tới trước bình đài xem xét, càng nhiều người thóa mạ người thanh niên kia, ở trong lòng dân chúng, nếu võ sĩ đại nhân quang minh chính đại trưng bày tội trạng, đã nói rõ gian thương này thật đúng là xử đúng tội.

Trong tiếng dân chúng thóa mạ, hộ vệ cùng người hầu thanh niên kia đã sớm chạy hết, xe ngựa lưu lại không cần phải nói, sung công. Về phần hộ vệ cùng người hầu sao có thể rời đi bình yên? Cái này không phải tội mưu phản, hơn nữa bọn họ cũng không phản kháng, cho nên cũng không ai truy cứu tội trạng bọn họ.

Sau một hồi, hai nông dân chuyên môn mai táng xác chết, theo hai nông binh dẫn trước, đẩy xe tay tới chỗ thi thể không đầu.

Nông binh không giống võ sĩ chú ý nhiều chuyện, hơn nữa võ sĩ cũng đã đi rồi, hai nông binh lập tức đem thi thể lột sạch, đem quần áo cùng tiền tài chia mấy phần, mấy thứ này không thể độc chiếm, huynh đệ đội mình còn phải dính một phần mà. Nhìn hơn chục kim ngân tệ còn có một chuỗi tiền đồng, hai nông binh chưa từng thấy qua dạng này hai mắt sáng rực.

- Hắc, may là cấp trên chỉ huynh đệ đội chúng ta xử lý, lần này chúng ta có thể kiếm một món nhỏ rồi, mỗi người ba cái ngân tệ là chắc, quần áo này tẩy sạch có thể bán mấy ngân tệ đấy. Không ngờ tới vừa bị trưng mộ làm lính phòng bị, là có thể kiếm được một món hời.

Một nông binh cười gian nói.

- Ừ, đừng lộ ra, miễn cho huynh đệ các đội khác đố kỵ, hai người các ngươi, miệng mồm kín một chút!

Một nông binh tiện tay ném chục đồng tiền cho nông dân, hai người nông dân vẻ mặt vui mừng lập tức động tác nhanh nhẹn đem tiền đồng nhét vào lòng, vừa cúi đầu khom lưng dọn dẹp thi thể gọn gàng lên xe đẩy, kéo đi.

- Ủa? Đây là thứ gì? Bình thủy tinh màu lam? Đây là hàng đáng giá đó!

Một nông binh nhặt chiếc bình lên vui mừng nói.

- Ta xem xem, phi, chỉ là bột phấn bên trong màu lam thôi, cái gì thủy tinh màu lam.

Nông binh kia cướp lấy cái bình nhìn một chút liền ném sang một bên.

- Hắc hắc, quản nó màu gì, dù sao có thể bán được mấy tiền.

Tên nông binh nhặt bình lên cười hì hì nói, rút nút gỗ, đổ chút bột phấn lam ra tay, thử liếm một chút, sau đó phi phi hai cái, vừa hùng hổ nói:

- Mẹ nó, bột mì nhuộm thành màu lam có thể ăn sao? Thật không rõ được mấy kẻ có tiền.

Vừa tiện tay đổ bột phấn xanh xuống kênh nước ruộng bên cạnh.

- Ngươi đừng có đổ bậy bạ được không? Đó là kênh nước tưới ruộng đó, nếu như nhuộm xanh đồng ruộng thì ngươi chờ chết đi!

Nông binh bên cạnh mắng.

- A!

Nông binh kia lập tức sợ hãi quay lại bờ kênh, đồng ruộng nhuộm xanh hắn không sợ, không có thời gian nhất định không phát hiện được. Sợ nhất là kênh nước này cũng thường xuyên có người gần kề dùng để lấy nước uống, bởi nước này từ trên núi chảy ra, một khi nhuộm xanh lập tức biết được.

Vừa nhìn lại, nông binh lập tức thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nước trong kênh vẫn trong suốt tận đáy như cũ, một lọ bột phấn lam không ngờ lại nhanh chóng tan thành không màu nhanh như thế.

Thấy không bị nhuộm xanh, hai nông binh cũng nhanh chóng vứt chuyện này khỏi đầu, hai người cao hứng bừng bừng chạy về chỗ đóng quân chia của. Sau khi bọn họ rời đi, có mấy con chó vẫy đuôi chạy tới, đều uống mấy hớp nước trong kênh tích nước bên dưới, lại vẫy đuôi đùa giỡn rời đi.

162. Chương 162: Thiên Hạ Đại Thế. (1+2)

Thành Thanh Nguyệt, tất cả các gia thần còn đang ở trong thành, tất cả vẻ mặt khao khát nhìn tầng cao nhất Thiên Thủ các, đặc biệt Ni Nhĩ gia thần diện tích lãnh thổ xếp thứ hai, càng nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt đầy vẻ đố kỵ.

Sở dĩ bọn họ như vậy, là bởi tầng đỉnh Thiên Thủ các, cũng là nơi phòng ngủ của Khang Tư đương chủ Lôi gia, lúc này đang tiến hành một hội nghị cao cấp nhất Lôi gia.

Nhân viên tham dự có vốn xuất thân từ ngũ đại thân vệ của đại nhân, còn có hai anh em kết nghĩa Khang Tư cùng hai quan doanh kỵ binh, chín người này Ni Nhĩ không dám đố kỵ, nhưng vì sao Cung Tá Đôn cùng Phí Nhĩ có tư cách tham gia? Còn có hai người Bộ tướng cũng có thể tham gia? Vì sao bản thân mình lại không có tư cách?

Tuy rằng tức giận, nhưng Ni Nhĩ cũng rõ bản thân mình không có bản lĩnh kia, dù là tham gia cũng chỉ có thể hùa theo vài tiếng, mà không thể đưa ra ý kiến gì.

Chỉ là đáng tiếc mà, có thể tưởng tượng được, bắt đầu từ lần này, có thể đi vào phòng ngủ của chủ công tham dự hội nghị sẽ là trọng thần trong trọng thần của Lôi gia, hai người Bộ tướng kia đi xuống, khẳng định sẽ có rất nhiều người ào tới nịnh bợ, xem ra mình còn cần đi chuẩn bị lễ vật bái kiến trước một chút.

Về phần Đại tướng nịnh bợ Bộ tướng sẽ mất mặt? Ta xin ngươi, mặt mũi có thể đáng mấy đồng tiền? Hơn nữa nói thế nào cũng là thân tín của chủ công, thân phận so với mình già dặn hơn, có người nói một Bộ tướng trong đó đã đi theo chủ công từ lúc ở đại thảo nguyên kìa.

Cái Bộ tướng này gọi là gì nhỉ? Hình như là Lưu cái gì đó, dù sao trong số đông gia thần như vậy là một người thần bí nhất, bình thường không nhìn thấy bóng dáng, cũng không biết hắn phụ trách công tác gì.

Tầng đỉnh Thiên Thủ các, tuy rằng nói là phòng ngủ của Khang Tư, nhưng nơi ngủ nghỉ có thể rộng bao nhiêu? Cho nên tầng đỉnh hơn một ngàn mét vuông này, chẳng những có thư phòng phòng khách, còn có diễn võ trường nữa cơ.

Cho nên hơn mười người ở trong phòng khách, căn phòng còn có vẻ trống trải, những người khách đều có vẻ rất gò bó, một là nơi này là địa bàn tư nhân của chủ công, hai là mười mấy thị nữ xinh đẹp, dụng mạo tú lệ, đứng ở bên cạnh mình mà hương thơm lan tỏa, đang bày biện điểm tâm trà nước.

Những nữ tử này tuy làm người ta động tâm, nhưng ai dám nhìn nhiều chứ, chẳng phải muốn chết sao?

Khang Tư ngồi ở phòng khách này có thể nhìn cảnh sắc xa xa ngoài sân thượng, cười nói:

- Không cần gượng ép quá mức, coi như nói chuyện phiếm là được rồi. Uy Kiệt, nói tình huống Đế quốc một chút.

Nói rồi, thuận tay tiếp nhận một quyển sách Tương Văn đưa sang lật xem.

Vốn thấy bộ dáng Khang Tư lật sách xem, mọi người còn có chút sững sờ, chủ công nhà mình thật là gọi mấy người mình tới đây nói chuyện phiếm? Nhưng mà chờ khi nghe được câu nói phía sau, trong lòng lập tức căng thẳng, đây chính là quân vụ đó, làm sao có thể trở thành chuyện phiếm. Lập tức xốc hết tinh thần chú ý Uy Kiệt.

Tuy rằng Cung Tá Đôn cũng như mọi người chú ý vào Uy Kiệt, nhưng dư quang ánh mắt đều tập trung trên người một gia thần Bộ tướng bị mái tóc lộn xộn che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhìn không rõ ràng bộ dáng.

Đây chính là một gia thần Bộ tướng mặc dù có tồn tại trên danh sách, nhưng chưa từng thấy qua bộ mặt - Lưu Bân.

Gã gia thần này không biết phụ trách công tác gì, nhưng có người nói thiết kế bến cảng Thanh Nguyệt cùng thành Thanh Nguyệt đều có một phần công lao của hắn, xem ra hắn là dạng phương diện xây dựng.

Chỉ là, nếu tên chuyên gia thiết kế tham dự vào hội nghị này, hơn nữa mình cùng bọn người Phí Nhĩ, có thể nói là văn chính, nhưng nếu là văn chính, vì sao còn muốn các bộ võ quan tham dự vào đây? Thật là mò không rõ mà.

Nhưng trong lòng Cung Tá Đôn cùng như nhau đều mừng thầm, nhìn nhân viên tham dự là biết, bản thân mình đã được phân chia vào trọng thần trong trọng thần, đây chính là tiêu chí chứng minh mình đã tiến nhập hạch tâm đấy.

Uy Kiệt đang ăn điểm tâm, nghe được Khang Tư hỏi, vội vàng nốc một miệng nước trà, thở một hơi rồi nói:

- Chủ công, hiện giờ trừ khu duyên hải Đế quốc ra, các tỉnh khác trong nội lục cũng không phát sinh quân phiệt hỗn chiến toàn diện, tuyệt đại bộ phận quân phiệt đều còn đang chỉnh hợp nội bộ của mình.

- Dựa theo tình báo biểu hiện, 32 tỉnh thành Đế quốc, bốn tỉnh duyên hải trở thành giải đất quân phiệt hỗn chiến, hành tỉnh trung ương hay là Đế đô bị Hoàng thái tử chiếm, chỉ là Hoàng thái tử cũng không có thực quyền, quyền quân chính phân biệt bị Thừa tướng cùng Nguyên soái chiếm, có thể nói có chút giống như con rối.

- Chẳng qua theo báo cáo sang năm ngày một tháng một, Hoàng thái tử sẽ đăng cơ đế vị, sẽ thu được Thừa tướng cùng Nguyên soái tuyên thệ thần phục. Nhưng có thể xác định, cái tân Hoàng đế này chỉ có thể ra lệnh được hành tỉnh trung ương, nhưng là các hành tỉnh trung ương này lấy Đế đô làm chủ thành, thực lực xác thật quá mức cường hãn, phỏng đoán sẽ nhanh chóng mở rộng địa bàn.

- Mà hiện giờ các hoàng tử có thế lực nhất định của bản thân, Nhị hoàng tử chiếm ba hành tỉnh phía đông nam, cũng là các tỉnh gần Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc, nghe đồn Nhị hoàng tử tiếp nhận viện trợ từ Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc, chỉ là không có dấu hiệu quân đội Duy Nhĩ Đặc điều động, chỉ có lượng lớn xe ngựa qua lại vận chuyển vật tư, nhưng có thể xác nhận ngay, Nhị hoàng tử đã đầu nhập vào vòng tay Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc.

- Tam hoàng tử chiếm hai hành tỉnh gần khu vực trung ương, chỉ là tuy hai hành tỉnh này rất giàu có, nhưng lãnh địa quý tộc đông đúc, là khu vực liên kết kém cỏi nhất, tin rằng sau khi Hoàng thái tử đăng cơ, đối tượng hạ thủ đầu tiên sẽ là nơi này.

- Tứ hoàng Tử chiếm bốn hành tỉnh khu vực tây bắc, tuy rằng bốn hành tinh này kinh tế lạc hậu, nhưng quân đội lại hết sức cường hãn, hơn nữa quý tộc cùng quân đồn trú địa phương đã biểu hiện rõ thuần phục Tứ hoàng tử, có thể nói thế lực đã chỉnh hợp hoàn tất, tùy thời mở rộng bên ngoài.

Người ở đây chỉ có Áo Kha Nhĩ nghe nói như thế vùng chân mày hơi nhướng lên.

Thì ra sư đoàn địa phương còn cường hãn hơn cả cấm vệ quân kia lại là của Tứ hoàng tử, thế nhưng Tứ hoàng tử này so với Hoàng thái tử còn nhỏ hơn hai tuổi, hắn thực sự có thể khống chế những hãn tướng kia sao?

Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ lại cười tự giễu, bản thân mình lo lắng chuyện mấy hoàng tử này làm gì? Hiện giờ là nên suy xét làm sao mở rộng quyền thế của mình ở Lôi gia mới đúng.

- Thất hoàng tử lại đi vào tỉnh Hải Tuyền duyên hải, dưới Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc ủng hộ cũng coi như là chủ nhân tỉnh Hải Tuyền, nhưng quân quyền đều nắm trong tay Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc, tin rằng cũng chỉ là một con rối. Chỉ là theo tình báo biểu hiện, Khải Nhĩ Đặc đề nghị đánh hạ tỉnh Hải Tân lân cận, nhưng Thất hoàng tử cố kỵ tộc Sơn Nhạc đối diện, ngược lại yêu cầu buông tha tỉnh Hải Tân đi cướp đoạt thành tỉnh khác. Có người nói hai người vì vậy mà nảy sinh tranh chấp, hiện giờ có thể xác định rõ, chính là bọn họ sắp tới nhất định sẽ mở rộng bên ngoài.

- Mà ngoại trừ Thất hoàng tử ra, còn có Thập nhị hoàng tử, Thập tam hoàng tử, Thập tứ hoàng tử, Đại công chúa, Nhị công chúa, Tam công chúa, Ngũ công chúa phân biệt mỗi người làm chủ một thành tỉnh, chỉ là bởi những hoàng tử công chúa này, hầu như đều là thiếu niên hoặc nói đúng ra là trẻ nhỏ, cho nên có thể kết luận bọn họ là bị các tộc mẹ lấy ra sử dụng làm lá cờ đầu.

- Mà trong các hoàng tử công chúa này, chỉ có hai người Đại công chúa và Nhị công chúa tự thân mang dã tâm, nhà chồng hoặc nhà mẹ các nàng đều là quý tộc quyền thế, xác thật đã khống chế tỉnh thành tại chỗ.

Uy Kiệt thao thao không ngừng nói cả một đống lớn, không nhịn được ngừng lại uống một ngụm nước.

Còn hai người Cung Tá Đôn cùng Phí Nhĩ trái tim lại nhảy lên kịch liệt, trời ạ, chủ công nhà mình không ngờ lại thu thập tình hình Đế quốc tỉ mỉ như vậy, lẽ nào chủ công hắn muốn thôn tính Đế quốc sao?

So sánh với toàn bán đảo Phi Ba, thứ kia chính là một quái vật khổng lồ đấy!

Hơn nữa, hiện tại địa bàn Lôi gia chiếm cứ trên bán đảo Phi Ba tối đa còn không tới một phần trăm, lại dám há to miệng nhằm vào Đế quốc? Quá cuồng vọng quá không hiện thực đi chứ!

Đương nhiên, nghĩ là nghĩ thế, hai người ai cũng không dám biểu lộ ra.

- Mười bảy hành tỉnh nội lục, lại thêm năm hành tỉnh duyên hải cũng là hai mươi hai, còn mười hành tỉnh nữa đâu?

Khang Tư lật một trang sách thuận miệng hỏi.

Uy Kiệt vội vàng đáp:

- Vâng, tin tức mới nhất biểu hiện, ba quân đoàn chính quy chinh phạt đại thảo nguyên toàn quân bị diệt, giải đất tây bắc một lần nữa bị Phi Mục Kỳ Minh chiếm mất hai hành tỉnh, tỉnh Văn Bắc chủ công từng nhậm chức là một trong số đó. Nói cách khác, hiện giờ quân đoàn chính quy Đế quốc trên bề ngoài chỉ còn lại mười bảy mà thôi.

- Ba đại công quốc Tả Nhĩ Đặc, Băng Diệu, Tuyết Phi biên cảnh đông bắc, nhân lúc cháy nhà hôi của, đều tự công chiếm một tỉnh thành đông bắc. Còn tiểu vương quốc Bá Lạp Đặc, Thành Tư Hãn quốc hướng tây nam như hổ rình mồi, nhưng cũng tối đa xâm lấn biên giới mà thôi, giống như Liên bang Sơn Việt tộc khá lắm là chiếm lấy một cái quận phủ, còn lại các tỉnh thành khác đều là nơi người ở thưa thớt, kinh tế lạc hậu, từ lúc Đế quốc còn thống nhất đã là thành tỉnh đạo tặc hoành hành, hiện giờ càng hơn thế nữa.

Bọn người Áo Kha Nhĩ, An Tái Kháng kinh hãi.

Tương Văn càng không nhịn được giật mình nói:

- Nếu nói như thế, Đế quốc Áo Đặc Mạn được xưng thiên hạ đệ nhất, hiện giờ có thể nói là tứ phân ngũ liệt rồi?

Nghĩ đến cũng hết sức đáng thương, quốc gia dựng nước gần ngàn năm, không ngờ lại chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà phân liệt như vậy.

Khang Tư đọc sách cũng không ngẩng lên cười nói:

- Sẽ không xuống dốc đơn giản như vậy, chỗ tinh túy của Đế quốc Áo Đặc Mạn là hành tỉnh trung ương, nơi đó đã khai phá gần ngàn năm rồi. Nhân khẩu dày đặc nhất Đế quốc, kinh tế phát đạt nhất, quân đội cường đại nhất, thợ thủ công ưu tú nhất đều tập trung ở hành tỉnh trung ương kia.

- Nếu như Hoàng thái tử rất có bản lãnh, vậy hắn sẽ lại tái hiện vinh quang khai quốc hoàng đế, nên nhớ căn bản để khai quốc hoàng đế lập nghiệp chính là hành tỉnh trung ương Đế quốc, chỉ là nếu không có vật

tư vùng bên ngoài cung cấp, tin rằng sẽ rất là trắc trở. Không cần nói hành tỉnh trung ương, dù là giải đất trung tâm, khoáng sản ngầm cũng đã sớm đào hết rồi.

Nghe nói như thế, Áo Kha Nhĩ rất rõ tình huống Đế đô nhịn không được gật đầu tán đồng, nếu như mình là Hoàng thái tử, có được Đế đô này tồn tại, không cần thời gian mười năm, là có thể tái hiện vinh quang Đế quốc Áo Đặc Mạn thời kì toàn thịnh rồi.

Nhưng mà Hoàng thái tử kia vẫn luôn không nghe danh tiếng, có người nói hắn luôn bị huynh đệ tỷ muội khi dễ, muốn dựa vào hắn khôi phục vinh quang Đế quốc, rất là có khó khăn đây. Y - www.

- Đại nhân, Duy Nhĩ Đặc kia sao không nhân lúc cháy nhà hôi của? Bọn họ là một quốc gia thống nhất đồng thời là tử địch với Đế quốc, thế nào cũng phải nhân cơ hội công chiếm mấy tỉnh thành chứ.

Tương Văn mê hoặc hỏi.

Nghe vấn đề này, mọi người đều dựng tai lên, nhìn xem Khang Tư trả lời thế nào.

- Duy Nhĩ Đặc cũng không phải quốc gia thống nhất, An Tái Kháng hắn là rõ ràng chứ?

Khang Tư nhìn An Tái Kháng gật đầu một chút, nói ra một lời làm người ta khiếp sợ.

Áo Kha Nhĩ choáng váng, những người khác cũng ngây ngốc, Duy Nhĩ Đặc lại không phải là quốc gia thống nhất?

Điều này sao có thể! Mọi người đều chuyển ánh mắt sang An Tái Kháng.

An Tái Kháng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc xác thật không phải quốc gia thống nhất, nhìn tên nước cũng có thể rõ ràng rồi.

- Ngay từ đầu Duy Nhĩ Đặc chỉ là thể liên hợp các thành thị cảng khẩu mà thôi, bọn họ theo địa lợi cùng phát triển mậu dịch hàng hải, có thể dùng tiền tài phát triển kịch liệt, bởi vậy mà càng ngày càng lớn mạnh, sau chậm rãi hấp dẫn càng nhiều thành thị cảng khẩu gia nhập vào thể liên hợp này, cũng bởi vì khát vọng thị trường và sản vật mới bắt đầu mở rộng ra ngoài, cuối cùng biến thành hình dáng hiện tại.

- Thật muốn nói lại, vùng cảng khẩu duyên hải đều là một đám chính quyền độc lập, còn các thành thị nội lục lại là thuộc địa của những cảng khẩu này. Chiếm địa vị thống trị chính là Nghị viên thay mặt các vùng cảng khẩu duyên hải, bề ngoài nhìn là một quốc gia thống nhất, kỳ thật chính là một thương hội liên hợp.

Tràng cảnh một phiến yên tĩnh, một hồi lâu mới vang lên một trận nuốt nước miếng.

Lời Khang Tư để mọi người tỉnh táo lại:

- Cho nên mới nói, nếu như không có ích lợi về mặt tiền tài, Duy Nhĩ Đặc sẽ không thích phát động chiến tranh, họ cùng Áo Đặc Mạn là kẻ thù truyền kiếp, trước hết là bởi vì Hoàng đế Đế quốc cuồng vọng tự đại mạnh mẽ nâng cao thuế quan thương đội bọn họ dẫn phát ra.

- Đối với Duy Nhĩ Đặc mà nói, năm tỉnh vùng duyên hải Đế quốc bọn họ còn có hứng thú chiếm lĩnh, các khu nội lục khác có thể không động sẽ không chạm tới, bởi vì lãnh địa địch quốc là thị trường bán phá giá tốt nhất, nếu như đổi lại là bản thổ của họ, vậy cần phải lo lắng rất nhiều vấn đề.

Uy Kiệt bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Thảo nào người Duy Nhĩ Đặc liều mạng vay tiền đưa cho quân phiệt, cũng cho phép đám quân phiệt chẳng biết ngày mai này cầm khoáng sản thuế quan tới mượn nợ vay tiền, chỉ giở trò quỷ trên phương diện kinh tế, căn bản không tiến hành hành động quân sự, cảm giác bọn họ chỉ cần vật tư, tuyệt không cần đất đai.

An Tái Kháng cũng tiếp lời:

- Đây là chuyện bình thường. Duy Nhĩ Đặc không có dục vọng đế vương khao khát chiếm đoạt lãnh thổ, bọn họ chỉ truy cầu tiền tài.

- Nên biết, trình độ khai phá nội lục Duy Nhĩ Đặc tối cao cũng chỉ có mười phần trăm, ngay cả năm phần trăm nhiều nơi cũng không đạt được, ngoại trừ một ít mỏ quáng, các nơi khác trong nội lục đều dùng để trồng trọt nuôi dưỡng các loại gia súc, thật là hoang vắng hết sức.

- Mà thành thị cảng khẩu duyên hải toàn bộ đều có mức khai phá vượt quá năm mươi phần trăm, người ở dày đặt, kinh tế phát đạt, cho nên bọn họ lấy lãnh địa Đế quốc không có giá trị này là vô dụng, ngược lại sẽ tăng thêm gánh nặng nữa.

Áo Kha Nhĩ cũng không nhịn được xen vào:

- Nói cách khác, mục tiêu trước mắt Duy Nhĩ Đặc là hấp thụ máu huyết vàng bạc Áo Đặc Mạn, chờ hút hết rồi, sẽ trở lại phân chia chiếc bánh vùng duyên hải?

Khang Tư cười nói:

- Không sai, hiện tại chủ quan quân đội Duy Nhĩ Đặc đều theo Nghị viên cùng các thương nhân đánh về phía Áo Đặc Mạn, vừa cho vay cắt cổ vừa buôn bán vật tư chiến lược, có thể nói hiện giờ năng lực quân sự Duy Nhĩ Đặc đã ngừng lại. Có lời đồn, Liên minh thương nghiệp Mộc Nhĩ ở Liên bang Luân Tư tiếp giáp Duy Nhĩ Đặc, đã chuẩn bị tặng cho Duy Nhĩ Đặc một con dao, mà Liên minh thương nghiệp Mộc Nhĩ càng chuẩn bị tranh đoạt nghiệp vụ thu mua Đế quốc Áo Đặc Mạn với Duy Nhĩ Đặc nữa.

Khang Tư vừa nói ra, ai đó nghe ra trong lời này có nội hàm trong lòng run lên.

Trời ạ, hai quốc gia này cách xa nhau cả vạn dặm như thế! Nhưng ngay cả tình báo như thế cũng nhận được? Thật là quá bội phục kẻ đó, mọi người không khỏi liếc mắt nhìn Uy Kiệt.

Uy Kiệt làm Thừa hành tình báo trong lòng khẽ run, bởi vì hắn biết rõ mạng lưới tình báo của mình còn chưa tản ra đến những địa phương này, cẩn thận thoáng nhìn trộm Khang Tư cúi đầu đọc sách, cùng Tương Văn không có biểu tình kỳ quái nào.

Trong lòng Uy Kiệt thở dài, xem ra khẳng định chủ công có xây dựng một mạng lưới tình báo giao cho đại tỷ không thể trêu vào kia phụ trách mà. Tuy rằng trong lòng có chút khó chịu, nhưng đối với chủ công cùng đại tỷ, bản thân mình làm nhỏ thì có sao đây chứ?

Hơn nữa quân chủ có một mạng lưới tình báo ẩn giấu cũng là phải, dù sao mạng lưới tình báo công khai hắn phụ trách rất dễ bị người ta chú ý.

Áo Kha Nhĩ vẫn cẩn thận quan sát bốn phía, chú ý tới ánh mắt Uy Kiệt đột nhiên biến đổi liền khôi phục lại, hắn thông minh đương nhiên biết đó là chuyện gì, trong lòng cười thầm: "Tìm được một sơ hở."

- Chủ công, hiện giờ chúng ta chuẩn bị đánh Áo Đặc Mạn hay là Duy Nhĩ Đặc?

Phí Nhĩ hơi chút cẩn thận dè dặt hỏi.

Khó trách Phí Nhĩ kinh hoàng bạt vía, cũng xác thật phải, đang êm đẹp triệu tập nhiều trọng thần như vậy tới tầng đỉnh nói chuyện phiếm, nói tới đều là chuyện Duy Nhĩ Đặc cùng Áo Đặc Mạn, nếu không phải đi đánh bọn họ, không lẽ thật sự là tới nói chuyện phiếm chứ?

Cung Tá Đôn cho rằng Khang Tư có ý này, thấm sâu đạo làm thần hắn nói:

- Đánh Đế quốc, tuy rằng thoạt nhìn thì rất dễ, quân phiệt Đế quốc khắp nơi, nhưng chính là bởi có quân phiệt tồn tại, mới có thể buộc mỗi lần công chiếm một tỉnh đều phải dùng toàn bộ lực lượng.

- Tuy rằng không cần quá mức lo lắng các quân phiệt xây dựng liên quân, nhưng một tỉnh Đế quốc đều hơn mười vạn cây số vuông, nhân khẩu gần ngàn vạn, nếu muốn chiếm sẽ rất trắc trở. Mà đánh Duy Nhĩ Đặc, tuy rằng thoạt nhìn cực kỳ khó, nhưng chỉ là công chiếm các thành thị cảng khẩu Duy Nhĩ Đặc, vậy Duy Nhĩ Đặc không chết cũng sẽ không còn nửa cái mạng, chỉ là không có thủy quân mạnh mẽ thì sẽ không cách nào hoàn thành nhiệm vụ này.

Trong lòng bọn người Áo Kha Nhĩ thầm khen, tên này thật có nghề, trong lời biểu hiện rõ tác chiến trắc trở, nhưng không trực tiếp đưa ra ý phản đối, thật là làm người ta bội phục.

Khang Tư sửng sốt một chút mới buông quyển sách ra, lắc đầu cười nói:

- Đánh Áo Đặc Mạn cùng Duy Nhĩ Đặc? Ta còn không có cuồng vọng đến trình độ này, vừa rồi nói những lời này, chỉ là để các ngươi lý giải động thái đại lục hiện tại mà thôi.

- Vâng.

Bọn Cung Tá Đôn đều thở phào nhẹ nhõm, bọn họ thật đúng là sợ Khang Tư mở miệng quá rộng kia.

- Lưu Bân, nhiệm vụ của ngươi hoàn thành rồi chứ?

Khang Tư đột nhiên nói, để mọi người đều tập trung ánh mắt về phía Bộ tướng bị mái tóc rối bời che đi nửa khuôn mặt.

- Vâng, chủ công, thần hao tốn thời gian hơn một năm, tổng thể nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng mà bộ phận chi tiết chỉ có ở lãnh địa chủ công thôi.

Mọi người đối với Lưu Bân nói rất thần bí, móc ra một phần quyển trục, hai tay dâng lên.

Theo Khang Tư ra hiệu, Lưu Bân mở quyển trục giải thích:

- Đây là bản đồ toàn bộ bán đảo Phi Ba, tọa độ chủ thành cùng phương hướng địa giới, đều ghi trên đây.

Lời này vừa nói ra, mọi người hận không thể đem ánh mắt dán trên bản đồ. Trời ạ, cho tới giờ cũng chưa từng xuất hiện qua bản đồ toàn bộ bán đảo Phi Ba, không ngờ lại xuất hiện trước mặt mình như thế, hơn nữa cả tọa độ chủ thành cũng ghi lại.

Đây là dạng công trình gì! Cái Lưu Bân này tuyệt đối là phất lớn!

- Căn cứ tính toán, tổng diện tích bán đảo Phi Ba khoảng 654 vạn 2134 cây số vuông, chủ thành có 1134 tòa, chư hầu sở hữu ba tòa chủ thành trở lên có 135 nhà, bởi nguyên nhân chiến tranh, con số này tùy thời tăng giảm.

Lưu Bân vừa nói vừa chỉ điểm trên bản đồ, xem ra hắn trong lúc vẻ bản đồ cũng thuận tiện thu gom tình báo. Đám gia thần biết rõ công lao Lưu Bân này có bao nhiêu khổng lồ, hai mắt nhìn hắn đều đỏ bừng.

Quả nhiên, Khang Tư chờ Lưu Bân giới thiệu hoàn tất, lập tức ngợi khen:

- Lưu Bân, công tích của ngươi thực sự rất lớn, hiện sắc phong ngươi làm Đại tướng, thực lĩnh một vạn thạch cao!

Lưu Bân cũng không chối từ, trực tiếp thụ lĩnh, cử động này biểu hiện rõ Khang Tư đã sớm thương lượng qua với hắn, không thì nào sẽ trực tiếp thu nhận, dù là vạn phần chờ mong, cũng phải chối từ một phen mới thích hợp chứ.

Nhưng mà mọi người ngoại trừ hâm mộ ra cũng không đố kỵ, một là một cái gia thần vẽ bản đồ như thế cũng sẽ không mang tới uy hiếp gì với mình, hai là công trạng này thật đúng là rất lớn, có thể nói dù là trực tiếp đưa lên chức Gia lão, thực lĩnh mười vạn thạch cao cũng được.

Xem ra chỉ có Ni Nhĩ mới sẽ tức giận nhảy dựng lên, bởi vì hắn từ thực lĩnh bài danh thứ hai đã rơi xuống hàng thứ ba rồi.

Mọi người thấy nghi thức thụ lĩnh kết thúc, lập tức một trận vỗ mông ngựa hai người Khang Tư cùng Lưu Bân. Chung chung là đủ loại lời nói Lôi gia cường thịnh, Lưu Bân năng lực kiệt xuất linh tinh.

- Được rồi, có phần bản đồ này, chúng ta cũng rõ ràng hắn phải đi tới đâu. Căn cứ tình báo Uy Kiệt biểu hiện, mấy chủ thành phụ cận chúng ta đã liên hợp lại, chuẩn bị sau thu hoạch vụ mùa chủ động khởi xướng công kích, đem chúng ta trực tiếp tiêu diệt.

Khang Tư ở bản đồ chỉ vài chỗ nói.

Áo Kha Nhĩ lập tức nhảy ra nói:

- Xin chủ công yên tâm, chúng thần tuyệt đối sẽ để bọn chúng trộm gà không được ngược lại còn mất nắm gạo, chúng thần chẳng những muốn tiêu diệt sạch bọn quân xâm lấn kia, còn phải đoạt lấy vài khối địa bàn dâng lên cho chủ công!

Bọn người Cung Tá Đôn lập tức vẻ mặt ngạo mạn gật đầu không thôi, trong lòng đã bắt đầu tự hỏi có phải là nên mở rộng đoàn gia thần của mình, ở trong chiến đấu này mò được một món hời.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Đừng tự đại, lần trước bởi chúng ta thực hành chính sách diệt sạch võ sĩ, khiến các thế lực này từ trên xuống dưới đều gắn chặt thành một khối, chuẩn bị theo chúng ta liều mạng.

Nghe nói như thế, mọi người thình lình cả kinh, đây là nói, từ chư hầu chủ thành đến thôn trưởng nông thôn, đều chuẩn bị theo mình liều mạng? Đây là chiến tranh biển người mà!

Bằng chút quân thường trực của mình dù có thể đánh thắng, cũng sẽ mệt chết khiếp, đến lúc đó lại thêm một kẻ cháy nhà hôi của, vậy thì bên mình xong rồi!

Thấy mọi người đều cau mày, trong lòng Khang Tư thở dài, sắc mặt bình tĩnh nói:

- Các ngươi chỉ cần bảo trì cẩn thận, giữ nghiêm chức vụ công tác là được. Uy Kiệt, Thừa hành tình báo của ngươi phải phát huy tác dụng rồi, đối với các nhân vật quyền lực từ trên xuống dưới trong các thế lực, đều tiến hành cưỡng bức dụ lợi, thu mua ám sát, cần phải để nội bộ bọn họ bắt đầu hỗn loạn.

Áo Kha Nhĩ thấy Uy Kiệt cung kính lĩnh mệnh, trong lòng không khỏi buồn cười, nói là nói chuyện phiếm, trò chuyện, trò chuyện không phải biến thành hội nghị chính quy rồi sao? Đại ca của mình thật đúng là không thú vị mà. Xem chừng ngay từ đầu đại ca muốn kéo gần quan hệ thần tử, lại không ngờ biến thành như vậy?

- Lôi Đặc, mấy các doanh bộ binh các ngươi, lập tức đem bốn doanh bộ binh mở rộng thành mười hai doanh bộ binh, trực tiếp đem doanh phụ binh biến thành doanh chiến binh, thành viên doanh phụ binh bổ sung từ doanh phòng bị. Chọn mấy sĩ quan gia thần ưu tú báo lên, do ta bổ nhiệm bọn họ làm quan doanh lâm thời. Sĩ quan lâm thời nhậm chức xong lập tức tiến hành đại luyện binh, cần phải hoàn thành vụ thu hoạch thì có sức chiến đấu nhất định.

Khang Tư vừa nói ra, lập tức để bọn Lôi Đặc Lôi Khải hưng phấn.

Sớm phải như thế, kỳ thật hiện tại năng lực tác chiến của phụ binh cũng không kém chiến binh bao nhiêu, dù sao trước đây bọn họ đều là ở cùng một trận tuyến, hiện giờ chủ công hạ lệnh xuống, để đám doanh phụ binh cả ngày ầm ỹ, hắn sẽ không còn ý kiến gì nữa?

Áo Kha Nhĩ trong lòng nhảy dựng, vội vàng hỏi:

- Chủ công, mười hai doanh bộ binh có phải quá mức phân tán hay không? Phía trên doanh bộ binh có phải nên thành lập một biên chế nữa?

- Ừ, xác thật là thế, như vậy ba doanh làm một sư, như vậy một vạn chiến binh, hai vạn phụ binh, đủ để làm một đại bộ đội chiến lược rồi.

Khang Tư nói lời này khiến trong lòng Áo Kha Nhĩ nhảy mạnh, hắc hắc, mình nhất định phải tìm cơ hội đưa An Đạt cùng Liệt Văn đề cử thành quan doanh bộ binh, như vậy mình sẽ hoàn toàn nắm trong tay một sư rồi.

Chỉ là một câu kế tiếp Khang Tư nói để tim hắn khôi phục tốc độ đập bình thường:

- Chỉ là, chiếu theo năng lực chỉ huy hiện tại của các ngươi mà xem, còn chưa đạt tới trình độ đó, hơn nữa hiện giờ cũng không cần bộ đội cấp sư xuất hiện, tạm thời vẫn duy trì đơn vị tác chiến cấp doanh thôi.

Áo Kha Nhĩ tỉnh táo lại đương nhiên rõ ràng, hiện giờ mình không cách nào chỉ huy thỏa đáng ba vạn người được.

Hắn phải nhận thuyết pháp của Khang Tư, quyết định lúc rảnh rỗi đọc nhiều sách một chút, hiện giờ hắn ý thức được học được vài thứ so với thất học chênh lệch cỡ nào, nhìn Khang Tư so sánh với bản thân thì biết ngay.

Nhưng mà, Áo Kha Nhĩ đột nhiên toát mồ hôi lạnh, hắn bỗng nhiên nhớ tới, An Đạt cùng Liệt Văn đã trở thành gia thần của mình, căn bản không có khả năng trở thành quan doanh, bởi vì bọn họ đều là gia thần

của mình! Mà quân chế Lôi gia quy định, tất cả sĩ quan, dù là một Ngũ trưởng nho nhỏ đều do gia thần trực thuộc Khang Tư đảm nhiệm!

Mẹ nó! Cứ như vậy, mình chẳng phải không thể mượn lực lượng bộ đội trực thuộc Khang Tư sao?

Bằng vào chút thạch cao của mình, làm sao xây dựng một quân đội khổng lồ?!

Chờ một chút, mình có phải nên đem tộc nhân đề cử cho Khang Tư, mà không phải thu làm gia thần của mình? Như vậy theo mình chiếu cố bọn họ hẳn có thể dễ dàng leo lên địa vị cao, bằng vào thân phân tộc trưởng, bọn họ cũng sẽ nghe lệnh mình.

Ha ha, không sai, chính là như vậy!

Không ai biết Áo Kha Nhĩ đang miên man suy nghĩ cái gì, mọi người đều lắng nghe Khang Tư liên tiếp tuyên bố mệnh lệnh:

- Lưu Bân, ngươi nhậm chức Thừa hành thủ công, đề cao kỹ năng cùng năng suất thợ thủ công, đồng thời tận lực khai phá xây dựng đại chiến hạm, để sức chiến đấu thuỷ quân chúng ta mở rộng mấy lần. Phương diện xây dựng cơ sở cũng giao cho ngươi.

- Phí Nhĩ, ngươi làm Thừa hành thương nghiệp cùng đại thần tài chính, phải phối hợp mọi người hành sự, đảm bảo tiền tài vật tư phân phối kịp thời.

Nói đến đây, Khang Tư suy nghĩ một chút, nhìn Cung Tá Đôn hỏi:

- Tỉ lệ nhân khẩu cùng đất đai lãnh địa Lôi gia, là nhiều hay thiếu?

Thấy Cung Tá Đôn sững sờ, hắn không khỏi giải thích:

- Hoặc là nói nhân khẩu của chúng ta dư thừa hay thiếu hụt, nếu tăng nhân khẩu, sản lượng lương thực đất đai có đủ nuôi sống bọn họ hay không?

Cung Tá Đôn bừng tỉnh hiểu ra lập tức nói:

- Chủ công, tuy rằng thoạt nhìn tám mươi vạn nam đinh xem như rất nhiều, nhưng phân chia trên toàn bộ bề mặt tám mươi vạn cây số vuông của Lôi gia, có thể nói là khói bếp mỏng manh.

- Hơn nữa dựa theo quân chế mới của nhà ta, chỉ cần doanh phòng bị hiện thời, các binh phòng bị ở tất cả quận phủ huyện đều gần năm mươi doanh, cũng là mười lăm, mười sáu vạn nam đinh. Mà mười hai doanh chiến binh cùng hai mươi bốn doanh phụ binh cũng hơn mười vạn người, nói cách khác nam đinh tinh hãn nhất lãnh địa, quân đội đã chiếm hai mươi lăm vạn.

- Còn lại hơn năm mươi vạn nam đinh sửa đường xá, đào khoáng, làm nông ... các loại đã sớm gánh vác hết, có thể nói nhà ta đang cần gấp nhân khẩu, mong rằng chủ công có thể phái người đi các thế lực khác chào mời nhân khẩu. Bởi vì số lượng đinh khẩu không đủ, nhà ta rất khó phát triển trên diện rộng được.

Cung Tá Đôn nói lời này khiến mọi người kinh hãi, tài nguyên nhân lực lại túng thiếu như thế?

Nhớ lại trước đến giờ luôn có nhiều nhân lực, thậm chí còn có lượng lớn người không tìm được công tác, hiện giờ Lôi gia lại xuất hiện thiếu thốn nhân lực? Đây chính là đại biểu cảnh tượng Lôi gia phồn vinh hưng thịnh mà.

Nghĩ vậy, mọi người cũng không biết nên vui mừng hay khổ não.

Áo Kha Nhĩ nghe được Khang Tư lại có đến hai mươi lăm vạn bộ binh rất kinh ngạc, có lẽ binh phòng bị cũng không phải một quận chỉ có một doanh, mà là chủ thành đặt một doanh, phân thành đặt một bộ, thành nhỏ đặt một tiểu.

Trời ạ! Hiện giờ sáu cái chủ thành thì có mười lăm vạn binh phòng bị, vậy sáu trăm cái chủ thành chẳng phải là cần 1500 vạn binh phòng bị sao?

Như vậy tính lại, bán đảo Phi Ba làm sao có khả năng mới hơn 2000 vạn nhân khẩu chứ? Năm, sáu ức mới phải! Tên Đế quốc nào dám nói toàn bộ bán đảo Phi Ba chỉ có mấy trăm vạn người? Cũng không biết bọn họ làm sao tính toán ra được!

Phí Nhĩ hiển nhiên cũng tính toán ra con số này, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, duy trì quân đội khổng lồ như vậy cần bao nhiêu tiền tài chứ.

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, một cái chủ thành có thể đưa ra mấy vạn bộ đội, một ngàn cái chủ thành có thể đưa ra bao nhiêu bộ đội? Nhưng mà cũng không trách ai được, thời đại này tính toán nhân khẩu vốn là rất trắc trở, ai cũng không cách nào nói rõ một cái thành trì có bao nhiêu người, càng đừng nói toàn bộ thiên hạ.

Thấy thần sắc mọi người quái dị, Khang Tư cười nói:

- Số lượng lính phòng bị không cần quá lo lắng, hiện giờ là thời kỳ cất bước, chẳng những cần quân đồn trú trợ giúp duy trì trị an, cũng cần doanh phòng bị duy trì bổ sung binh lính duy trì các doanh phía trên, chờ dân tâm an ổn, chỉ có quận mới có thể đặt quân, dưới phủ huyện chỉ cần binh trị an là được. Mà sau khi mở rộng địa bàn, hành tỉnh trú quân là đủ rồi.

Nghe nói như thế, Phí Nhĩ lập tức thở phào nhẹ nhõm, chế độ này nếu không thay đổi, vậy thật đúng là muốn mạng người mà.

Khang Tư suy nghĩ một chút nói:

- Như vậy đi, An Tái Kháng, ngươi phụ trách nhiệm vụ thu thập nhân khẩu, ngoại trừ các thế lực lân cận ra, ngươi còn có thể đặt mục tiêu trên các tỉnh duyên hải Đế quốc.

- Dưới quân phiệt hỗn chiến, dân chúng đều hận không thể rời xa chiến trường, có thể nói cho bọn họ, đi tới nơi này một nam đinh có thể nhận được quyền thuê một thạch bốn mươi mẫu đất trồng trọt, ta cung cấp lộ phí, giống, công cụ cùng phòng ốc, thu hoạch chia năm - năm. Có vấn đề gì để Cung Tá Đôn, Phí Nhĩ, Khải Hải bọn họ phối hợp với ngươi.

Vốn Cung Tá Đôn cùng Phí Nhĩ có ý kháng nghị Khang Tư đem đất chia cho bình dân, nghe được Khang Tư thu hoạch chia năm - năm, biết những nhân khẩu chào mời tới này sẽ là tá điền cho Khang Tư, không khỏi ngậm miệng lại.

Bọn họ đều nghĩ mình có phải nên phái gia thần đi chào mời một ít tá điền về, thực lĩnh nhà mình mặc dù có thôn trang có nhân khẩu, nhưng tráng đinh đều đi tham gia quân đội, không có tráng đinh làm sao phát triển đây. Chỉ là mình không có khả năng chia năm - năm được, dù sao mình cần phải nộp lên trên một thành thuế ruộng cho chủ công, chỉ có thể chia năm - bốn thôi.

Nhưng cứ như vậy, nhân khẩu mời chào tới sẽ mong ngóng đầu nhập vào vòng tay chủ công, lẽ nào phải đổi thành bốn - năm? Như vậy bản thân mình chịu thiệt rồi, nhưng không có biện pháp khác, thật là đau khổ mà.

An Tái Kháng lập tức cao hứng phấn khởi lĩnh mệnh, khó trách An Tái Kháng hưng phấn như thế, đây chính là cơ hội phát huy khẩu tài của mình mà, nhất định phải phô bày cho thế nhân năng lực của mình.

Đúng lúc này, một con bồ câu đưa tin bay vào rơi trên tay Tương Văn, mọi người suy nghĩ miên man lập tức ngậm miệng, đồng loạt nhìn con bồ câu đưa tin kia.

163. Chương 163: Ác Ma Xuất Thế. (1+2+3)

Khang Tư tiếp nhận tờ giấy Tương Văn đưa qua, nhìn một chút, cười nói:

- Ồ! Cho gọi Bỉ Khố Đức tới đây.

Mọi người sững sờ, Bỉ Khố Đức này tuy rằng là Bộ Tướng, nhưng bình thường cũng không thấy có biểu hiện gì đặc biệt, không biết thuộc loại quan văn gì cứ làm như không nghe không thấy, như thế nào đột nhiên được gọi đến gặp hắn?

Chẳng lẽ, có liên quan tới nội dung tờ giấy kia?

Tuy nhiên mọi người cũng không dám mở miệng hỏi, dù sao chờ Bỉ Khố Đức đến sẽ biết.

Chỉ chốc lát sau, Bỉ Khố Đức thuộc hệ thống quan văn trú ở trong thành, rất nhanh đã được nội vệ đưa tới.

Áo Kha Nhĩ len lén nhìn Bỉ Khố Đức thi lễ rất sửng sốt, vốn hắn nghĩ rằng nhân vật cấp bậc Tỉnh trưởng này không được trọng dụng phải rất nghèo túng, không nghĩ tới lại mặt mũi hồng hào, tinh thần sảng khoái, sao lại thế này? Chẳng lẽ hắn bí mật nhận lãnh nhiệm vụ khác, hoặc là có hoài bão lớn?

Bỉ Khố Đức được Khang Tư miễn lễ, lão rất khoan thai đứng dậy ngồi xếp bằng, hiện nay tâm tình lão quả thực rất bình thản, bởi vì cuộc sống của lão hiện giờ quá thảnh thơi vui sướng.

Bình thường trừ được Khang Tư bố trí công việc, chính mình đều dùng cả thời gian đặt vào việc khai phá thạch cao lãnh địa, đây là đám bộ hạ cũ của lão mạo danh thay lão kiếm được, lão cũng không từ chối, dù sao chỉ có mười mấy thạch không đáng gì, hơn nữa chính mình cũng muốn tự mình làm công việc trồng trọt.

Nhìn mùa vụ sắp thu hoạch quả thực chính mình rất là thỏa mãn, cho tới bây giờ thật không ngờ nghề nông lại thú vị như vậy, tâm tình cao ngạo trước kia, cũng theo công việc trồng trọt mà dần dần trở nên bình ổn hài hòa hơn. Mặc dù không biết như vậy là tốt hay xấu, tuy nhiên mình ưa thích là được.

Khang Tư cũng thấy được thần sắc ôn hòa trên mặt Bỉ Khố Đức, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tâm tình hâm mộ, tuy nhiên cảm xúc đó thoáng hiện rồi rất nhanh liền biến mất, Khang Tư cười hỏi:

- Bỉ Khố Đức! Khải Nhĩ Đặc tỏ ý muốn gặp mặt ta, ông nói xem hắn muốn làm gì?

Bỉ Khố Đức khẽ cúi mình, sau đó vẻ mặt bình thản cười nói:

- Chủ công! Phỏng chừng nguyên do vì thương thuyền buôn lậu chúng ta từ bỏ tỉnh Hải Tuyền, khiến cho lợi nhuận tỉnh Hải Tuyền giảm xuống cực độ, chủ nhân của Khải Nhĩ Đặc không vui, sai hắn đến khôi phục quan hệ với chủ công.

- Hì hì! Phỏng chừng nguyên nhân do tên thất hoàng tử kia chịu không nổi giá cả thương phẩm đệ tam hạm đội bán ra quá mức đắt tiền đây?

Tương Văn cười nói.

Mọi người nghe vậy đều bật cười, ở trong đầu đều đang tưởng tượng tỉnh Hải Tuyền nghèo khó đến mức nào.

Sau khi Khải Nhĩ Đặc đánh đuổi Khang Tư chạy khỏi lĩnh địa, Khang Tư thấy không có gì quan trọng, tuy nhiên đám Uy Kiệt, đặc biệt là Tương Văn, đúng là vốn không vứt bỏ được mối thù hận lúc trước, nên lập tức giựt giây Khang Tư cấm thương thuyền mua bán với tỉnh Hải Tuyền.

Tỉnh Hải Tuyền cũng không có đặc sản gì, ở đó có những gì các tỉnh chung quanh đều có, làm như vậy cũng không mang lại mảy may chút tổn thất nào, Khang Tư cũng liền gật đầu đồng ý.

Có thể nói sau khi Khang Tư trở về thành Thanh Nguyệt, thương thuyền Lôi gia lập tức không còn qua lại với tỉnh Hải Tuyền.

Hơn nữa được chư vị trọng thần ám chỉ và Khang Tư ngầm thừa nhận Tổng trưởng Thuỷ quân Khải Hải, chỉ huy đội chiến thuyền mấy lần tập kích bến cảng vùng duyên hải tỉnh Hải Tuyền, gần như phá hủy sạch sẽ bến cảng của tỉnh Hải Tuyền, đồng thời thợ đóng tàu bị cướp sạch không còn.

Ngoài ra, thuỷ quân Lôi gia còn cưỡng chế cấm thương thuyền các địa phương khác tới tỉnh Hải Tuyền, gần như cắt đứt ngành thương mại trên biển của tỉnh Hải Tuyền.

Đương nhiên, trong lần hành động vây khốn tỉnh Hải Tuyền này, thuỷ quân Lôi gia tổn thất cũng không ít, tuy nhiên thu hoạch còn lớn hơn nhiều, chẳng những vây khốn tỉnh Hải Tuyền, còn thu được một đám thợ đóng tàu. Tổn thất này không phải tỉnh Hải Tuyền mang tới, mà do đệ tam hạm đội đế quốc khống chế vùng biển đế quốc này.

Lần hải chiến đó là thuỷ quân Lôi gia gặp được trận chiến đấu kịch liệt nhất từ khi thành lập tới nay, thuỷ quân Lôi gia bị phá hủy năm mươi chiếc chiến thuyền, còn đệ tam hạm đội đế quốc bị tổn thất hai mươi chiếc chiến thuyền.

Cuối cùng vẫn là dựa vào tiền tài mở đường, đồng thời tỏ ý thuỷ quân Lôi gia tuyệt đối sẽ không xâm phạm tới lợi ích của đệ tam hạm đội, chỉ đơn thuần muốn trả thù tỉnh Hải Tuyền mà thôi. Sau khi đệ tam hạm đội đế quốc biết rõ chính mình có thể lũng đoạn ngành thương mại trên biển của tỉnh Hải Tuyền, không nói hai lời liền lập tức lui về quân cảng.

- Ừ! Nếu bây giờ chúng ta đồng ý khôi phục mua bàn với tỉnh Hải Tuyền, đệ tam hạm đội sẽ có ý kiến gì không?

Khang Tư hỏi.

- Khẳng định sẽ có ý kiến! Đây chính là cắt đứt đường thu nhập! Bọn họ khẳng định trước tiên sẽ giáo huấn chúng ta!

Phí Nhĩ vội nói với vẻ kích động.

Sao hắn kích động như thế, là bởi vì trận hải chiến lần trước khiến tiền trong kho hắn quản lý chìm xuống biển một khoản lớn làm hắn đau lòng muốn chết.

Lần đó hắn thật muốn chửi mắng Khải Hải đủ một tháng cho hả, mắng hắn rõ ràng chiến thuyền không tốt bằng người ta vậy mà dám tùy tiện chạy tới đọ sức, quả thực không biết sống chết.

- Kỳ thật chư vị cũng không nên coi trọng đệ tam hạm đội quá đáng. Đệ tam hạm đội là nhỏ yếu nhất trong năm hạm đội lớn của đế quốc, biên chế chỉ có một trăm chiếc chiến thuyền, hơn nữa nguyên nhân vì Hạm đội trưởng hay sao đó, bọn họ không thể nhận được tiếp tế bổ sung, xem bọn họ ngay cả chiến thuyền sản xuất tại tỉnh Hải Quảng này mà hành tỉnh thương thuyền cũng không thể đóng quân, là có thể biết được địa vị của bọn họ rồi.

Sau khi Bỉ Khố Đức hướng mọi người gật đầu, thực ôn hòa nói.

Khang Tư gật gật đầu, hắn rất rõ ràng, năm đại hạm đội của đế quốc kỳ thật cũng không phải dùng để tiến hành tác chiến, mà đúng là dùng để phòng thủ.

Địa phương hạm đội bọn họ đóng giữ, chính là hai hành tỉnh Hải Vũ và Hải Quảng sản xuất thuyền biển này, đặc biệt là tỉnh Hải Vũ, ước chừng đồn trú ba hạm đội.

Cũng không lạ vì sao đế quốc có hành động như thế: Nếu so về hải chiến, thuỷ quân đế quốc dứt khoát không thể so sánh với Duy Nhĩ Đặc, người ta chính là thương thuyền võ trang, kết hợp tổ chức lại có khả năng tiêu diệt toàn bộ hạm đội của đế quốc. Vì để bảo tồn cơ sở buôn bán trên biển, hạm đội đế quốc chỉ có thể ủy khuất co cụm ở bến cảng, dựa vào thiết bị phòng ngự ở bến cảng để kết hợp lại chống cự.

Nói chính xác, sau khi thực thi phương án này, nhiều năm qua như vậy hai cái bến cảng hành tỉnh đế quốc này, trong lịch sử chỉ có một lần bị Duy Nhĩ Đặc đánh lén thành công chiếm lĩnh, tuy nhiên dưới sự công kích anh dũng của bộ đội trên mặt đất, bến cảng rất nhanh được chiếm lại, hơn nữa sau khi tăng mạnh phòng ngự, thì không còn xảy ra chuyện bị Duy Nhĩ Đặc xâm lấn nữa.

Chỉ có điều không ai biết được: không có tiếp tục phát sinh sự kiện xâm lấn, có phải bởi vì Duy Nhĩ Đặc chỉ mong sao hạm đội đế quốc lui về co cụm ở bến cảng không ra ngoài gây sóng gió, cho nên mới không đến quấy rầy nữa hay không?

Mặc kệ thế nào, từ đó giới thượng tầng đế quốc không còn ý đồ đưa hạm đội ra tác chiến.

Dù sao chỉ cần bảo vệ xưởng đóng tàu tốt thì hải thuyền có thể được chế tạo ra cuồn cuộn không ngừng, một chiếc hải thuyền mang tới tài phú quả thực rất kinh người.

Phải biết rằng, cho dù là vào thời điểm những năm quan hệ tối không tốt đó, Duy Nhĩ Đặc cũng không có lần nào tập kích thương thuyền của đế quốc, dù là thuyền buôn lậu cũng không có đánh chìm, nhiều nhất chỉ là giam giữ phạt tiền.

Song phương có đối chọi chỉ là so nhau về phương diện làm sinh sôi nẩy nở ngành thương mại.

Nếu Duy Nhĩ Đặc đã thức thời như thế, vậy hà cớ gì mạo hiểm đi khiêu khích thuỷ quân Duy Nhĩ Đặc để toàn quân bị diệt chứ, đồng thời có khả năng nguy cơ gây tổn thất cho thương thuyền chứ? Chỉ cần kiếm nhiều lợi nhuận là được.

Vốn đệ tam hạm đội cũng đóng quân ở tỉnh Hải Vũ, cũng không biết vì nguyên nhân gì, khi Hạm đội trưởng này lên đảm nhiệm đệ tam hạm đội, rất nhanh liền rơi vào cảnh đồng nghiệp xa lánh, hơn nữa rất nhanh nhận được mệnh lệnh rời bến cảng tuần tra hải vực đế quốc.

Ngay từ đầu, chi hạm đội bị xa lánh này thật đúng là chấp hành mệnh lệnh làm hết chức trách, làm tròn phận sự, tấn công hải tặc và kiểm tra thương thuyền Duy Nhĩ Đặc khắp nơi.

Thế nhưng vì không thể trở lại hai bến cảng Hải Vũ, Hải Quảng nghỉ ngơi, hơn nữa còn không được bổ sung chiến thuyền và lính thủy thủ, khiến cho đệ tam hạm đội càng ngày càng suy yếu, thậm chí có một lần rơi vào tình trạng không còn chiến thuyền nào nguyên vẹn, không có thuyền nào đủ quân số.

Cuối cùng không biết đệ tam hạm đội đột nhiên nghĩ thông suốt hay là thế nào, bọn họ bắt đầu lớn mật tự tiện thu lộ phí các thương thuyền qua lại trên biển, còn lớn gan độc chiếm ba hành tỉnh khác không có khả năng chế tạo hải thuyền làm phạm vi đóng quân của mình.

Đến đây, đệ tam hạm đội trở thành phạm vi đóng quân rộng lớn nhất nhưng cũng nghèo nhất, thành phần lính thủy thủ hỗn tạp nhất, chiến thuyền hạm đội cũ kỷ nhất. Tuy nhiên mặc kệ thế nào đệ tam hạm đội vẫn tồn tại tới nay.

- Tuy rằng như thế, nhưng đệ tam hạm đội suy yếu này lại có thể lấy chiến quả hai mươi so với năm mươi chiến thắng thuỷ quân nhà mình, cho nên thần nghĩ rằng tốt hơn là không nên trở mặt với đệ tam hạm đội, dù sao tỉnh Hải Tuyền cũng không có vật phẩm đặc biệt gì đáng giá cần cho chúng ta.

Phí Nhĩ tiếp tục kháng nghị, hắn cũng không nghĩ khơi khơi vô duyên vô cớ lại phải xuất ra thêm một khoản tiền lớn.

- Ha ha! Phí Nhĩ đại nhân càng ngày càng keo kiệt nha.

Bỉ Khố Đức trêu ghẹo một câu, thần thái cùng giọng điệu của lão làm cho người ta vừa nghe đều hiểu là thiện ý, cho nên Phí Nhĩ cũng không có tức giận, ngược lại cũng thấy kỳ lạ, những khoản tiền đó cũng không phải của mình, biết vậy nhưng sao vẫn tiếc rẻ?

Ai dà! Có lẽ bởi vì chính mình địa vị tăng lên, cùng số lượng tiền tài trong kho bạc nhiều ít có liên quan, bằng không chính mình đâu có khả năng tính toán chi li như vậy, còn không tham ô mới là lạ.

Xem ra vẫn là chủ công lợi hại, chỉ một câu nói đã khiến mình trở thành thần giữ của.

- Kỳ thật các đại nhân không nên quá mức lo lắng, đệ tam hạm đội biên chế là một trăm chiếc chiến thuyền, dưới tình trạng nhiều năm không có tiếp tế bổ sung, chỉ có tám mươi chiếc mới là chiến thuyền, những chiếc khác đều là thương thuyền võ trang. Mà lần trước giao chiến cùng thuỷ quân nhà mình, bị hủy diệt mất hai mươi chiến thuyền, nói cách khác đệ tam hạm đội chỉ còn có sáu mươi chiến thuyền. Tuy rằng chiến thuyền của đệ tam hạm đội lớn hơn so với chiến thuyền thuỷ quân chúng ta, nhưng từ sau lần hải chiến trước, xưởng đóng tàu cũng tiếp thu kinh nghiệm, làm ra chiến hạm mới, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng chi hải quân này nếu phối hợp chặt chẽ với thuỷ quân, chúng ta muốn tiêu diệt đệ tam hạm đội cũng không phải là chuyện khó cho lắm.

Bỉ Khố Đức cười nói.

Những người khác còn không có phản ứng, Áo Kha Nhĩ liền trong lòng vừa động.

“Chiến thuyền? Chiến hạm? Thuỷ quân? Hải quân?”

“Vì sao lại dùng hai chữ bất đồng để hình dung? Hơn nữa nghe lời này, thì ra lão già này đúng thật là lãnh nhiệm vụ bí mật đây, bằng không dựa vào một lão gia thần quan văn vô dụng, vì sao lại biết nhiều như vậy?”

- Tiêu diệt đệ tam hạm đội? Tốt quá! Như vậy thuỷ quân nhà mình có thể xâm nhập vùng biển đế quốc! Tiếp tục tiêu diệt bốn hạm đội đế quốc còn lại, khắp vùng biển chẳng phải là... Ái chà...

Phí Nhĩ thật sự hưng phấn nói đến đây, đột nhiên xìu xuống:

- Ôi! Nếu làm như vậy, dường như sẽ trêu chọc tới thuỷ quân của Duy Nhĩ Đặc đấy!

Thuỷ quân Duy Nhĩ Đặc tuyệt đối cường hãn ai nấy đều biết đến, tuy nhiên đa số bọn họ là hộ vệ thương thuyền chạy về hướng Viễn đông, hơn nữa một lần đi chính là hơn một năm, không tính thời gian ở lại.

Tuy nhiên, cho dù như thế, cũng không có ai dám trêu chọc thuỷ quân Duy Nhĩ Đặc.

- Chủ công! Nếu vì chuyện khôi phục buôn bán với tỉnh Hải Tuyền, mà lựa chọn tác chiến cùng đệ tam hạm đội, thần nghĩ rằng thật đúng là mất nhiều hơn được đấy.

Cung Tá Đôn vội vàng khuyên can Khang Tư, chính mình hiện tại còn đang ở chung trên chiếc thuyền với Lôi gia, đương nhiên nên lo lắng vì ích lợi của Lôi gia.

Khang Tư khoát tay:

- Có giao chiến với đệ tam hạm đội cũng không phải vì nguyên nhân này, mà vì chúng ta cần phải xác định địa vị bá chủ vùng biển, bởi vì tài chính của chúng ta có tới bảy thành là đến từ chính ngành thương mại trên biển. Mà hiện tại đế quốc bắt đầu hỗn loạn, hạn chế buôn bán trước kia đã tiêu trừ, có thể nói lợi dụng thương phẩm của Duy Nhĩ Đặc và Áo Đặc Mạn hạn chế làm lợi nhuận của buôn lậu đã không còn. Đồng thời chúng ta nơi này chính là trung chuyển buôn lậu cũng đã mất giá trị, không thấy gần đây cảng Thanh Nguyệt gần như không có thương thuyền Duy Nhĩ Đặc xuất hiện sao? Bọn họ đã trực tiếp tiến vào bến cảng đế quốc giao dịch.

Cung Tá Đôn lập tức thỉnh tội:

- Thần hiểu rõ rồi! Bởi vì vùng biển này ngoài chúng ta còn có đệ tam hạm đội tồn tại, cho nên thuyền biển Duy Nhĩ Đặc có thể xem thường lệnh cấm của chúng ta. Thần thật sự ngu muội, thỉnh chủ công thứ tội.

Hắn cũng biết rõ nếu mất đi sự duy trì của buôn bán đường biển, Lôi gia tuy rằng sẽ không sụp đổ, nhưng khẳng định sẽ không nuôi sống được nhiều gia thần như vậy, cũng không vực dậy nổi cơ sở kiến thiết khổng lồ như thế, khẳng định sẽ thoái hóa trở thành nông binh sử dụng trúc thương như trước kia, chỉ dựa vào thạch cao mà sống qua ngày.

- Không có gì! Bỉ Khố Đức! Ông cũng nên cho chư vị biết một chút tình hình hải quân chúng ta đi, đây đều là do ông phụ trách.

Khang Tư cười nói.

- Dạ! Hải quân chúng ta có khác biệt với thuỷ quân. Sở dĩ gọi là hải quân, nguyên nhân chủ yếu là hải quân có năng lực đi xa, mà thuỷ quân thì chỉ có thể hoạt động dọc theo bờ biển, hiện thời hải quân Lôi gia chỉ mới có hai mươi chiếc chiến hạm.

Bỉ Khố Đức chậm rãi nói.

Lời này khiến mọi người nhíu mày, hai mươi chiếc chiến hạm? Chút đỉnh như vậy thì có tác dụng gì? Khải Hải có trong tay gần năm trăm chiến thuyền cũng còn không đánh thắng đệ tam hạm đội, dựa vào hai mươi chiếc gọi là chiến hạm này có thể tiêu diệt đệ tam hạm đội sao?

Áo Kha Nhĩ tuy biểu hiện bên ngoài xem ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng không ngừng quay cuồng sôi trào. Không ngờ Bỉ Khố Đức còn được Khang Tư tín nhiệm hơn mình!

Bản thân mình là Nhị đệ của Khang Tư nha! Không ngờ lão phụ trách nhiệm vụ bí mật không có mấy người biết đến!

Quả thực rất đáng giận, chẳng lẽ Khang Tư vẫn hoàn toàn không tín nhiệm mình?

Xem ra chính mình phải chú ý cẩn thận! Nhờ lôi kéo tốt quan hệ với hai người Khang Tư, An Tái Kháng, bằng không quả thực phải thành người ngoài rồi!

- Chuyện này phải cảm tạ An Tái Kháng đại nhân, bởi vì hai mươi chiếc chiến hạm là dùng thương thuyền cấp Khôi Kiêu của An Tái Kháng đại nhân mua từ cảng Khôi Kiêu tới cải tạo mà thành.

Bỉ Khố Đức vừa nói vừa hướng An Tái Kháng gật đầu.

An Tái Kháng xua tay nói:

- Không cần cảm tạ ta! Nếu không có đại ca... à... chủ công cấp cho quyền tài chính, ta cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mua được hai mươi chiếc. Tuy rằng giá xuất xưởng thương thuyền cấp Khôi Kiều chỉ cần mười vạn kim tệ, nhưng oái ăm là tiền bạc mang tới còn cần phải xếp hàng chờ đợi, nếu muốn trong thời gian ngắn nhất có được nhiều chiếc thuyền như vậy, buộc lòng phải chuyển hướng mua lại của những người khác đã đặt hàng, tính bình quân mỗi chiếc thuyền đều phải tiêu tốn mười hai vạn kim tệ. Như vậy tính ra, hai mươi chiếc thương thuyền cũng đã là hai trăm bốn mươi vạn kim tệ, thêm vào đó phí tổn cải tạo, phí thành lập, thành lập được đội hai mươi chiến thuyền chiến hạm hải quân Lôi gia này ít nhất tốn mất ba trăm vạn kim tệ, nếu không nhờ có chủ công hào phóng như vậy, chi hải quân này dứt khoát không thể lập ra được.

- Không cần khoa trương ta, thật ra ngươi bỏ công ra rất nhiều, hơn nữa hy sinh cũng rất lớn, bởi vì ngươi lần này vội vã mua hai mươi chiếc thương thuyền cấp Khôi Kiều, hơn nữa mua xong liền rời đi, khiến các thương hội ở cảng Khôi Kiều đã chú ý tới ngươi, với lại đã khóa sổ quyền lợi mua thương thuyền của ngươi. Nếu để bọn họ phát hiện ngươi đã chuyển tài khoản đi, chỉ sợ sẽ lấy lại tư cách đăng ký thương đoàn của ngươi đấy.

Khang Tư rất áy náy nói.

- Không quan trọng! Dù sao cha nuôi cũng có đăng ký thương đoàn khác, nếu chủ công cần, còn có thể bảo cha nuôi mua thêm một số thương thuyền cấp Khôi Kiều nữa đấy. Như vậy được dịp lôi kéo ông ta tới nơi này.

An Tái Kháng làm ra vẻ không sao cả nói.

Bởi vì giờ phút này hai người nói chuyện riêng với nhau nên giọng nói cũng hạ thấp xuống.

- Khuê Kỳ đại thúc vẫn là không muốn vứt bỏ sản nghiệp đến trợ giúp ta sao?

Khang Tư có hơi cảm khái hỏi thăm.

- Không phải không muốn, mà cha nuôi nghĩ ông ở nơi đó cũng có thể trợ giúp huynh nhiều hơn, chẳng những có thể giúp huynh thu thập tin tình báo Duy Nhĩ Đặc, còn có thể giúp huynh mua sắm một số vật tư cần thiết. Đại ca! À... Chủ công! Chúng ta phải phái một số người đi đăng ký mười đến hai mươi thương đoàn ở đó đi, như vậy cứ đợi tới thời điểm mỗi thương đoàn đạt tới cấp bậc, có tư cách mua thương thuyền cấp Khôi Kiều, chúng ta lập tức liền có thể có mấy chục chiến thuyền, nhưng cũng không dẫn tới chú ý của người khác. Nếu chủ công có hoài bão lớn cứ dứt khoát đăng ký mấy trăm thương đoàn, sau đó liên hợp lại gây sóng gió, nếu may mắn, nói không chừng chúng ta có thể trở thành chủ nhân của cảng Khôi Kiều đấy. Đến lúc đó đừng nói thương thuyền cấp Khôi Kiều, chính là chiến hạm cấp Khôi Kiều cũng không thành vấn đề.

An Tái Kháng vẻ mặt hưng phấn nói.

Khang Tư hiển nhiên thoáng sửng sốt, mà Tương Văn đang lén nghe lập tức đến gần thấp giọng nói:

- Đại nhân! Tam gia nói rất thực tế, Duy Nhĩ Đặc không phải ai tiền nhiều thì kẻ đó cầm quyền sao? Dù sao chúng ta có thừa tiền, không bằng thử xem? Kết quả cùng lắm là không thể khống chế cảng Khôi Kiều mà thôi, đối với chúng ta không có tổn thất gì nhiều.

Khang Tư thấy ý kiến này có lý không khỏi gật gật đầu, nói với An Tái Kháng và Tương Văn:

- Vậy việc này giao cho ngươi và Tương Văn hai người phụ trách đi.

Cứ như vậy chỉ mấy câu nói chuyện riêng với nhau, Khang Tư lại thành lập một cơ sở khác mà không người nào biết đến.

- Ba trăm vạn kim tệ?!

Áo Kha Nhĩ choáng váng mặt mày, cái này chẳng khác nào đổi một tấn vàng lấy một chiếc chiến hạm, chiến hạm như thế nào đáng giá vậy chứ!

Tuy nhiên, rất nhanh hắn liền phát hiện Khang Tư và An Tái Kháng hai người đang thầm thì với nhau gì đó, nhưng khi hắn vừa định lại gần bọn họ lại im lặng không nói gì nữa.

Trong lòng Áo Kha Nhĩ không khỏi dâng lên một cơn tức hận: Này còn xem ta là huynh đệ sao? Thì thầm nói chuyện với nhau lại không cho ta nghe!

Chết tiệt! Hành động này bất cứ ai nhìn thấy đều biết An Tái Kháng được Khang Tư tín nhiệm hơn ta! Xem ra mình phải nghĩ biện pháp nào đó rỉ tai Khang Tư mới được!

Bỉ Khố Đức nhìn đến vẻ hoài nghi của mọi người, lão biết mọi người nghĩ gì về mình, đợi khi Khang Tư nói chuyện riêng xong, lúc này mới lên tiếng nói giọng bình thản:

- Chiến hạm này có hai cách dùng chèo và buồm, tốc độ cao nhất dù ngược gió ngược dòng, trên mỗi chiếc chiến hạm đều có trang bị hai trăm nỏ công thành và năm mươi máy bắn đá, máy bắn đá được đặt tại boong tàu chỗ cao nhất, nỏ công thành thì bố trí ở tầng thứ hai boong tàu.

Đầu và đuôi thuyền mỗi nơi có hai mươi nỏ công thành và năm máy bắn đá, hai bên mạn thuyền mỗi bên tám mươi nỏ công thành và hai mươi máy bắn đá. Hơn nữa những cổ nỏ công thành cùng máy bắn đá này đều trang bị bánh xe và đặt cố định, khi cần thiết có thể tùy thời di động. Hơn nữa toàn bộ được gia tăng tầm bắn đã có thể đạt tới phạm vi công kích một cây số. Máy bắn đá sử dụng chính là có trang bị thêm lọ sành chứa dầu, còn tên nỏ thì rỗng chứa dầu, đầu mũi tên bọc vải dầu, châm lửa bắn ra liền lập tức trở thành hỏa tiễn, chiến hạm ngoại trừ trang bị hai ngàn lọ dầu và một vạn cái tên nỏ, còn có thể chuyên chở một ngàn binh sĩ hải quân và năm trăm thủy thủ, đồng thời còn trang bị nhân viên vật tư đủ để chạy liên tục hai mươi ngày trên biển.

Nghe đến những tư liệu này, tuy rằng không biết rốt cuộc lợi hại đến mức nào, nhưng này số lượng nỏ công thành và máy bắn đá quá nhiều, đặc biệt cung nỏ phóng ra dầu hỏa và lọ dầu, mọi người hoàn toàn có thể tưởng tượng một trường cảnh biển lửa ở trong đầu.

Bọn họ đúng là biết rõ thương thuyền cấp Khôi Kiêu to lớn tới bao nhiêu, thuyền cao lớn như vậy ngay cả leo lên cũng khó khăn, từ trên cao bắn xuống chẳng phải là dễ dàng thoải mái hơn sao? Bởi vậy, mọi người đều há hốc miệng.

Áo Kha Nhĩ lập tức xoay chuyển đầu óc: Trời ạ! Chỉ huy chiến hạm như vậy đi tấn công đệ tam hạm đội đế quốc, vậy chẳng phải là dễ như trở bàn tay ư? Công huân thế này cũng đủ để chính mình trở thành Gia Lão đây? Dù là không thể tấn chức, vậy ít nhất cũng được phong thưởng ba bốn ngàn thạch cao đấy?

Đây chính là hải quân không phải thuỷ quân, hắn là không bố trí ở dưới quyền chỉ huy của Khải Hải, không phải mới vừa nói phối hợp với thuỷ quân tiêu diệt đệ tam hạm đội sao?

Hắn là thế, chức quan chỉ huy hải quân này nhất định phải tranh cho được! Tuy rằng mình không biết về hải chiến, nhưng các hạm trưởng đó lại không biết sao? Mình chỉ cần hạ lệnh để cho bọn họ phát huy là được rồi!

Ngay lúc Áo Kha Nhĩ định lên tiếng nói, Khang Tư đã mở miệng nói:

- Áo Khắc Đức! Ngươi đảm nhiệm Trưởng quan hạm đội thứ nhất Hải quân Lôi gia này, nhiệm vụ tiêu diệt đệ tam hạm đội đế quốc liền giao cho ngươi. Nguồn truyện: Y

Từ đầu vẫn không hé răng, Áo Khắc Đức cúi đầu thi lễ:

- Dạ! Thần lĩnh mệnh.

Khiến cho đám người Áo Kha Nhĩ choáng váng mặt mày, xem bộ dáng người nầy, thì ra là hắn sớm đã biết sẽ được bổ nhiệm làm Hạm đội trưởng hạm đội thứ nhất hải quân! Khẳng định tên này vụng trộm thực tập qua về thuỷ quân!

Nhận thức được điều này, lửa giận của Áo Kha Nhĩ quả thực bốc thẳng lên tận trời! Thì ra Khang Tư này hoàn toàn xem chính mình như một người ngoài! Mọi chuyện cơ mật mình hoàn toàn không biết chút gì!

Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ rất nhanh liền bình tĩnh lại, hắn suy đoán, đây có phải nguyên do vì chính mình biểu hiện có điểm không thân thiết với Khang Tư hay không? Nếu chính mình tạo cho người ta có cảm giác như thế, vậy thật đúng là mình đã thất bại rồi, khó trách người ta không xem mình là huynh đệ.

Mình cần phải kiếm điểm thay đổi mới được, điều đó hắn là điểm mạnh của mình, bằng không trước kia làm sao có thể chu toàn ở giữa nhiều tiểu thư quý tộc như vậy được? Áo Kha Nhĩ có quyết định liền cảm giác như chính mình lập tức sung đầy tình cảm mãnh liệt.

Lại bố trí thêm vài nhiệm vụ dân sinh sau đó đột nhiên mọi người đã không còn đề tài bàn bạc, bởi vì tất cả nhiệm vụ có thể bố trí đều đã bố trí. Chẳng lẽ nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt? Có bị chủ công khiển trách hay không chứ?

Nhìn đến mọi người tại đây đột nhiên không nói gì, Khang Tư bất đắc dĩ cười cười:

- Ài! Vốn muốn cùng chư vị nói chuyện phiếm một chút, không nghĩ tới ngược lại biến thành hội nghị quân chính. Thôi được! Cũng không lưu các ngươi ăn cơm, mọi người tan hàng đi.

- Dạ! Chúng thần xin cáo lui.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm thi lễ lui xuống.

Nhìn động tác đám gia thần vội vàng rời đi, Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ một mình, lại lần nữa mở sách ra, tiếp tục chúi đầu đọc.

Tại thành Khi Sơn địa giới trực thuộc Lôi gia.

Mấy trăm nông binh Lôi gia đang ở dưới dẫn dắt của hơn mười võ sĩ Lôi gia, đi dọc theo triền núi, mọi người đều căng thẳng leo lên trên.

Xem hành động của họ hắn là đang điều tra chuyện nguy hiểm gì đó, bởi vì chỉ có khi lâm địch võ sĩ mới rút vũ khí ra khỏi vỏ, mà lúc này tất cả binh khí đều cầm tay, đồng thời thần sắc căng thẳng quan sát tình hình bốn phía.

Một võ sĩ chỉ huy dừng lại, lau mồ hôi, nhìn lên núi rừng càng ngày càng lên cao đồng thời càng hiện rõ có điểm âm u, hắn hít một hơi sau đó phun ra một bãi nước bọt:

- Phì! Chết tiệt! Thực xui xẻo! Mới vừa được trao quyền Đội trưởng liền gặp phải chuyện rối bời như vậy! Cái gì trong truyền thuyết đó như thế nào đột nhiên lại xuất hiện? Chẳng lẽ sắp tận thế rồi sao?

Nói đến đây gã võ sĩ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời vẫn xanh thẳm như trước, hắn không khỏi lắc đầu, quay đầu nhìn đám nông binh thủ hạ quát to:

- Nhanh lên! Đừng lề mề nữa! Sớm một chút lục soát núi này xong còn trở về sớm một chút!

- Rõ!

Nông binh vừa mới nói ra khỏi miệng, xa xa liền truyền đến một tràng tiếng chó sủa cùng tiếng la ơi ới:

- Người đâu mau tới! Ma chó ở đây!

- Chết tiệt!!! Đi tìm chết cho ta! Đi tìm chết!

- A! Đồ chó lại dám cắn ta!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp truyền ra, mọi người lập tức biết có huynh đệ gặp nạn, gã võ sĩ lập tức thần tình đỏ bừng hét lớn một tiếng:

- Mau đuổi tới!

Nói xong liền đề đao xông ra.

Nông binh tuy rằng sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn cắn răng rất nhanh đuổi theo sau, bọn họ không muốn bỏ qua cơ hội tuyệt đối có thể thay đổi thân phận nông binh thành võ sĩ, tuy rằng biết rõ có nguy hiểm, cũng phải đuổi theo.

Dưới chân núi, mấy trăm tên nông binh dẫn theo mấy ngàn nông phu vây quanh một khoảng rừng.

Nông binh vẫn không lộ vẻ gì khác lạ, nhưng đám nông phu tay cầm cuốc gậy trúc linh tinh làm vũ khí thì tất cả đều lộ vẻ bất an trên mặt, tuy nhiên nhờ bên trong vòng vây có mấy võ sĩ quần áo hoa lệ, giúp cho bọn họ còn có thể giữ được bình tĩnh.

Mấy võ sĩ thấp thỏm lo âu đi qua đi lại, đang nghe tiếng la í ới từ trên núi truyền xuống, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Mà cùng tương phản với bọn họ, đám nông binh và nông phu lại toàn bộ khẩn trương cả lên, còn chưa nhận được mệnh lệnh đã giơ cao vũ khí, chỉa thẳng về phía trước.

- Này! Những con ma chó đó tuy rằng lợi hại, nhưng dù gì cũng là súc sinh, hơn mười võ sĩ cùng mấy trăm nông phu đủ để tiêu diệt chúng nó.

Một võ sĩ thần sắc thoải mái nói.

Một võ sĩ khác cũng gật gật đầu:

- Đúng vậy! Những con súc sinh này dựa vào thân hình nhỏ bé thoắt ẩn thoắt hiện, bằng không đối mặt một cái có thể tiêu diệt chúng nó ngay, cũng không cần dựa vào đại trận bao vây như thế.

- Ôi! Không biết giải thích sao với cấp trên mới tốt! Không hiểu sao bỗng dưng xuất hiện ma chó, càng không hiểu sao hơn mười nông dân bị ma chó cắn chết, chính là nông binh cũng bị thương vong tới mười mấy người, khẳng định sẽ bị cấp trên khiển trách.

Một võ sĩ trong số đó nhíu mày nói.

- Đại nhân! Chuyện như vậy không thể đổ hết trách đảm nhiệm lên đầu chúng ta được, dù sao ma chó trong truyền thuyết gì đó đột nhiên xuất hiện như vậy, là ai cũng không biết trước được. Hơn nữa sau khi phát hiện ma chó, đại nhân lập tức chỉ huy chúng ta bày ra thiên la địa võng, tiến hành bao vây tiễu trừ, coi như là hết trách nhiệm rồi. Nói không chừng chẳng những không có trách phạt ngược lại sẽ được khen thưởng đấy.

Một võ sĩ an ủi.

- Hy vọng như thế.

Võ sĩ đứng giữa thở dài.

Lúc này, từ trong núi rừng truyền đến một tràng tiếng hoan hô, vừa nghe thanh âm này, ở đây có mấy người thính tai nghe được lộ sắc mặt vui mừng, cái này chứng tỏ ma chó đã bị tiêu diệt. Theo tiếng hoan hô dừng lại, đám nông binh dùng trường thương nâng xác mấy con vật, ngay dưới dẫn dắt của các võ sĩ bắt đầu xuống núi.

Người võ sĩ kia nhìn đến không ai bị khiêng ra, rất là vui mừng nói:

- Lần này không ai chết trận, xem ra ma chó cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

- Đúng vậy! Những con ma chó này cũng chỉ thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mới có thể cắn chết người. Nếu đã chú ý tới rồi, tin rằng chỉ cần nông phu cũng có thể tiêu diệt chúng nó.

Một gã võ sĩ phụ họa theo.

Tuy nhiên gã võ sĩ đứng giữa lại nghiêm sắc mặt nói:

- Không nên coi thường đám ma chó, chúng chỉ có năm con mà thôi, đã làm cho chúng ta tổn thất tới gần trăm người thương vong, nếu năm mươi con, năm trăm con, năm ngàn con thì sao?

Nghe nói như thế, hai võ sĩ bên cạnh mặt đều biến sắc, năm mươi con còn có thể đối phó, vượt quá năm trăm con vậy thì tuyệt đối chính là tai họa khôn lường.

Một võ sĩ khác vội nói:

- Đại nhân! Hạ quan nghĩ rằng phải lập tức báo cáo chuyện này lên trên, để các quận phủ huyện chú ý tới sự tồn tại của ma chó, để sớm có cách đề phòng.

Gã võ sĩ đứng giữa gật gật đầu:

- Đúng nên như thế.

Nói đến đây, hắn xoay người vừa định mở miệng nói cái gì, đột nhiên hắn trợn trừng hai mắt nhìn phía trước, hai võ sĩ kia cảm thấy có điều kỳ quái, cũng quay đầu nhìn.

Vừa nhìn thấy bọn hắn cũng ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy một nông binh phía sau bọn họ, trên mặt, trên cổ, trên tay người ấy nơi nào da thịt lộ ra ngoài đều đang run run, mạch máu từ từ nổi gồ lên, cả người lộ ra rất khủng khiếp.

Mà càng kinh khủng chính là người nông binh kia hoàn toàn không có phát hiện dị trạng trên người của mình, vẫn như cũ nắm trường thương, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở tại chỗ.

Gã võ sĩ đứng giữa chỉ vào gã nông binh hét lớn:

- Ngươi! Đây là có chuyện gì?

Nông binh kia còn nghi hoặc quay đầu nhìn hai bên, đến lúc này, hắn mới chú ý tới sắc mặt hoảng sợ của các nông binh khác đang nhìn chằm chằm vào hắn, và đều lui mau về phía sau mấy bước.

Giờ phút này gã nông binh mới phát hiện chính mình là mục tiêu trong mắt mọi người. Hắn giật mình đánh giá trên cơ thể, lập tức liền kinh hãi giơ hai tay lên phủi phủi.

Hiện tại mạch máu trên người hắn không ngờ đã nổi vồng lên nhúc nhích như con giun, đặc biệt gân máu chằng chịt trên mặt kia đã biến thành sợi máu lớn màu lam, càng khiến người ta ghê tởm tới cực điểm.

Gã nông binh hoảng sợ hả miệng muốn thét to, nhưng nhìn bộ dáng hắn há to miệng, cổ họng run run, rõ ràng là không phát ra tiếng.

Khi mạch máu nhanh chóng bành trướng đến cỡ ngón cái, thì đột nhiên trong nháy mắt liền thu nhỏ xuống, mạch máu vừa khôi phục nguyên trạng, nhưng màu da lại biến thành màu lam quái dị.

Mọi nông binh khác tất cả đều khẩn trương giơ thương vây quanh gã đồng bạn, đã trải qua một màn quái dị vừa rồi kia, ai cũng không dám còn xem hắn như đồng bạn.

Ba võ sĩ kia nhưng thật lớn gan, nắm chuôi đao tiến đến gần, chuẩn bị kiểm tra một chút sao lại thế này. Mà gã nông binh vẫn giữ tư thế hai tay giơ lên trước mắt, đầu cụp xuống, đột nhiên phát ra tiếng cười âm trầm "hắc hắc".

Tiếng cười vừa phát ra, bao gồm võ sĩ ở giữa mọi người cùng một lúc lui lại một bước. Tuy nhiên các võ sĩ cũng trước tiên rút binh khí ra chỉa thẳng vào gã nông binh.

- Hắc hắc hắc! Loại cảm giác tràn ngập lực lượng này thật hứng thú! Lão tử cảm giác như chính mình dùng tay không có thể xé nát toàn bộ cơ thể các ngươi. Không biết vì cái gì, ta thật muốn thưởng thức mùi vị máu tươi nóng hổi a.

Gã nông binh vừa nói vừa chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên gương mặt màu lam của hắn, hai đồng tử đỏ rực, dường như hẹp đi dài đi, từ đầu lưỡi nước bọt không ngừng rơi xuống tí tách, liếm mép từ bên này qua bên kia. Vốn dung mạo bình thường của gã nông binh không ngờ trở nên tà ác ghê tởm như thế.

Nghe hắn thốt ra lời nói tà ác như thế, nhìn đến động tác ghê tởm kia, còn có gì khiến ánh mắt người ta sợ hãi hơn chứ? Tất cả mọi người không kìm nổi lập tức dựng tóc gáy, một nông binh ở gần dường như không chịu nổi bầu không khí quỷ dị, đột nhiên không tự chủ thét lớn một tiếng, phóng thương đâm vào thân thể màu lam của gã nông binh.

Một loại thanh âm như đâm vào kim loại vang lên, người nông binh dùng toàn lực đâm tới, không ngờ chỉ đâm vào được nửa đầu thương, hơn nữa hoàn toàn không có chảy ra giọt máu nào.

Mà nông binh màu lam hướng về phía nông binh vì kết quả này mà đang sững sờ, hắn cười nanh ác, duỗi tay ra, thoải mái đâm vào lồng ngực tên nông binh, tiếp theo lôi ra một trái tim còn đang phập phồng liền hiện ra trong tay hắn.

Người nông binh hai mắt mở lớn, không dám tin nhìn lồng ngực trống rỗng của mình rồi từ từ ngã xuống.

Gã nông binh màu lam giơ cao trái tim, hả miệng tiếp theo "bụp" một tiếng máu bắn ra tung tóe, trong cổ họng hắn phát ra tiếng gừ gừ, không biết là tiếng nhai nuốt hay là tiếng cười thỏa mãn.

Mà làm cho người ta lòng tràn ngập sợ hãi chính là: không ngờ người nầy lại nghiêng đầu, vừa thè đầu lưỡi thật dài liếm mép còn dính máu, vừa lộ ra vẻ cười khiêu khích quét nhìn mọi người chung quanh.

Hai võ sĩ lập tức phẫn nộ trợn to mắt, hét lớn một tiếng:

- Ác ma! Chết đi!

Đồng thời giơ khảm đao vọt mạnh tới.

Gã võ sĩ đứng giữa thì hướng về phía nông binh quát to:

- Hoảng sợ cái gì! Giết ác ma này cho ta!

Quát xong cũng đề đao phóng tới.

Nông binh có hơi nao núng, khiến cho võ sĩ ngược lại dồn hết sức lực công kích đến ác ma.

Võ sĩ nhìn thấy ác ma không né không tránh, không khỏi cắn răng sử ra hết toàn lực, dùng hết sức bổ xuống một đao vào cổ ác ma!

Gã đồng bạn hiển nhiên cũng là nhắm vào chỗ này, hai thanh khảm đao sắc bén một tả một hữu chém vào trên cổ ác ma, tuy nhiên kết quả lại ra ngoài ý liệu của mọi người, hai thanh khảm đao chỉ rạch được một tấc trên làn da màu lam, không cách nào vào sâu được.

Ác ma đối với công kích này hoàn toàn không sợ, hắn cười hắc hắc, không đợi hai võ sĩ kịp phản ứng lại, lập tức vươn tay thoải mái đâm xuyên qua hai gã võ sĩ.

Tuy nhiên, tình huống cũng ra ngoài dự kiến của ác ma.

Hai võ sĩ bị ác ma lấy tay chọc thủng qua người, "phốc" một tiếng phun ra búng máu, sau đó không ngờ hung hãn dùng hai tay hai chân của mình, giống như con bạch tuộc cuốn chặt lấy ác ma, đồng thời thét lớn:

- Mau! Dùng thương đâm chết nó đi! Lấy dầu thiêu cháy nó!

Đám nông binh không đành ra tay, đều đưa mắt nhìn về phía võ sĩ duy nhất còn lại ở đây. Gã võ sĩ cắn răng một cái, lui ra phía sau từng bước quát to:

- Nghe lệnh làm việc!

Nghe vậy, nông binh lập tức hung hăng sáp lại gần liều mạng cắm trường thương nghiêng trên mặt đất. Trong nháy mắt, một vòng trường thương dày đặc tạo thành lồng giam đã hiện ra trước mắt.

Ác ma còn chế giễu cười nói:

- Hắc hắc! Như vậy có thể ngăn cản ta sao?

Thân mình hắn vặn vẹo một cái, trường thương lập tức văng bắn ra ngoài, nông binh trúng chiêu lập tức kêu lên thảm thiết.

- Vây lại! Nếu để ác ma thoát ra, phạm vi trăm dặm người của chúng ta sẽ chết hết!

Gã võ sĩ nổi giận gầm lên một tiếng, chụp lấy một cây trường thương phóng tới.

Đám nông binh đứng chung quanh nếu đã có thể được chọn vào doanh cảnh bị, vậy cũng không phải là người nhát gan, tất cả đều thét to một tiếng, mắt đỏ bừng mãnh liệt đâm thương tới.

Trên người ác ma đeo theo hai thi thể, hơn nữa hai thi thể một tả một hữu cứ ôm chặt ác ma không rời. Ác ma tuy rằng không thèm để ý, nhưng hành động cũng rất bất tiện.

Giãy giụa thoát khỏi vòng giam trường thương, ác ma vừa mới chuẩn bị tháo gỡ thi thể vướng bận, đột nhiên phát hiện tại quanh mình hắn, bốn phương tám hướng đều là đầu thương sáng chói. Hắn mới vừa biến thành ác ma không lâu, nhân tính ít nhiều vẫn còn tồn tại, bởi vậy không thể tránh khỏi thoáng sửng sốt một chút.

Một thoáng sửng sốt này, ác ma lập tức bị chìm ngập giữa rừng thương.

164. Chương 164: Ma Vật Bạo Tăng. (1+2)

Có thương thì đâm vào cơ thể hai võ sĩ đã chết từ lâu, có thương thì không trúng vào đâu, mà phần nhiều còn lại là đâm vào thân mình ác ma, tuy rằng không thể đâm sâu vào, nhưng ít nhất sâu tới một tấc.

Nhiều trường thương đều đâm vào sâu một tấc như vậy, đủ để khiến ác ma không thể nhúc nhích.

Tuy rằng ác ma không có cảm giác đau đớn, hơn nữa cũng không có một cây trường thương nào đâm xuyên qua thân thể của mình, nhưng khắp thân mình ghim hơn mấy trăm mũi kim loại, cũng khiến ác ma cảm giác thật không thoải mái.

Trong nháy mắt ánh mắt hắn liền trở nên đỏ rực, hắn ngửa mặt lên trời há miệng gào thét điên cuồng, cố gắng nhích động thân mình, định thoát ra.

Tuy nhiên, rõ ràng ác ma xem thường lực lượng của nhân loại.

Dưới tình trạng tất cả nông binh đồng thời dùng sức nghiến răng nghiến lợi nắm chặt trường thương hết sức đẩy về phía trước, khiến cho ác ma căn bản không thể nhúc nhích mảy may.

Không biết sao lại thế này, ác ma phát hiện không thể nhúc nhích không ngờ dùng giọng điệu có hơi hoang mang nói:

- Tại sao lại như vậy? Ta rõ ràng cảm giác được lực lượng tràn đầy, vì sao lại không thể thoát ra được?!

Ác ma căn bản không ngờ đến lời nói lầm bầm lầu bầu của hắn, đã làm cho các nông binh vốn đáy lòng còn thấp thỏm không yên lập tức sĩ khí tăng cao, khí lực sử dụng cũng tăng lên rất nhiều.

Ác ma lập tức giật mình phát hiện: vốn đầu thương chỉ đâm vào thân thể hắn một tấc, sau khi hắn vừa nói xong, không ngờ lại đâm vào thêm một tấc nữa!

Phát hiện này khiến ác ma càng kinh hoảng hơn, bắt đầu cố sức giãy giụa, đồng thời rống to:

- Buông ta ra! Đám kiến các ngươi không có khả năng chế trụ được ta!

Phát hiện ác ma trước mắt đã bị khống chế, võ sĩ còn lại kia nhẹ nhàng thở ra, từ trong đám người thối lui đến bên cạnh hô:

- Đem ác ma lại đây cho ta nhìn xem! Các ngươi cho mấy người đi lấy mấy bình dầu và mồi lửa lại đây cho ta, lão tử phải thiêu sống cho hắn chết cháy!

Nói đến phần câu sau, vẻ mặt gã võ sĩ trở nên dữ tợn, bộ hạ của mình bị ác ma này hại chết, tuyệt đối không thể buông tha cho hắn!

Đám người nông binh ở bên cạnh không thể đâm vào mình ác ma lập tức chạy ra hơn mười người, đi chấp hành mệnh lệnh của gã võ sĩ.

Ở thời điểm mọi người đang giằng co, những võ sĩ nông binh trên núi cũng rất nhanh chạy lại đây, bọn họ ở trên núi liền phát hiện tình huống bên này, tuy nhiên gắng sức chạy tới thì chuyện đã xong rồi.

Võ sĩ cấp thấp đầu tiên là hướng về phía võ sĩ cấp trên thỉnh tội, tiếp đến thật hiếu kỳ quan sát ác ma, mà gã võ sĩ cấp trên cũng tò mò quan sát ma chó bọn họ tiêu diệt được.

Ma chó này trừ hình thể lớn nặng hơn, bộ lông có màu xám, còn có răng nanh dài lộ bên ngoài, còn hoàn toàn không khác gì các con chó bình thường khác.

Nhìn thấy nhiều võ sĩ cùng nông binh như vậy, hơn nữa ác ma kia cũng đã bị khống chế, nguyên vốn đám nông phu bị dọa khiếp bỏ chạy cũng bạo gan vây lại, chỉ trỏ bàn tán về ác ma vẫn đang cố sức giãy giụa giữa rừng thương.

- Đại nhân! Người này như thế nào lại biến thành ác ma vậy? Hơn nữa ma chó cũng vừa đúng lúc xuất hiện. Ở chỗ này có thể có cái gì cổ quái hay không?

Một võ sĩ hỏi.

Gã võ sĩ cấp trên cũng thấy dường như có vấn đề, hắn hỏi nông phu chung quanh, kết quả nhận được lại khiến hắn càng mơ hồ.

Người đồng hương cùng quê ai mà không quen biết nhau, cho nên võ sĩ vừa hỏi liền nắm được tình huống của ác ma này: hắn cũng giống như các nông binh khác, xuất thân gia đình bình thường, lớn lên cũng bình thường như mọi người. Nếu không phải lần này hắn được chọn làm binh cảnh bị thì hắn cũng giống như các nông phu làm nông tại nhà.

Mà cha mẹ anh em chị em của hắn, cũng thật bình thường như mọi gia đình khác.

Dù sao, trừ không biết vì sao lại đột nhiên biến thành ác ma, lai lịch thân phận của nông binh này hoàn toàn không có chỗ nào không thỏa đáng.

Đồng thời, gã võ sĩ cấp trên cũng vô tình biết được, mấy con ma chó kia vốn cũng chỉ là chó nuôi trong nhà mà thôi, cùng gã ác ma kia giống nhau bỗng nhiên biến hóa thành như vậy.

Gã võ sĩ cấp trên tuy biết rằng trong đó chắc chắn có điều ảo diệu, nhưng hắn vẫn là võ sĩ bậc thấp không có trí lực để giải thích ra được, hắn đành vứt qua một bên, chuẩn bị giao việc này cho thượng cấp tìm tòi nghiên cứu.

Dây xích sắt và dầu rất nhanh đã đưa tới, dưới chỉ huy của gã võ sĩ, ác ma bị trói thật chặt, đám nông binh cũng bắt đầu cẩn thận từ từ rút trường thương ra, nhìn thấy ác ma cho dù cố sức giãy giụa cũng không thoát dây xích buộc chặt, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên nhìn đến ác ma lăn lộn trên mặt đất, vài nông binh không cần võ sĩ phát lệnh, liền cầm trường thương xuyên qua dây xích cắm trên mặt đất. Ác ma cứ như vậy bị ghim chặt lại.

Gã võ sĩ địa vị cao nhất kia, ôm bình dầu, đi tới trước mặt ác ma, bộ mặt dữ tợn nói:

- Chết tiệt! Đồ hỗn đản! Hưởng thụ một chút mùi vị thịt nướng đi!

Nói xong, liền mở bình dầu trút xuống người ác ma.

Ác ma vẫn đang giãy giụa chửi bới, cảm giác được mùi dầu hỏa, con mắt đỏ bừng đột nhiên co rụt lại, trên gương mặt màu lam không ngờ lộ ra vẻ kích động, hơn nữa không ngờ ác ma này còn bật nói ra khiến mọi người tưởng mình nghe lầm:

- Đại nhân! Xin tha mạng! Ta là không khống chế được mình, không phải ta muốn vậy!

Gã võ sĩ thật chấn động, bình dầu liền rơi xuống đất, hắn rất kinh ngạc nói:

- Ngươi nói cái gì? Tha mạng? Ác ma không ngờ biết xin tha mạng!

- Đại nhân! Ta không phải ác ma mà! Chỉ là đột nhiên ta cảm giác thực rất hưng phấn, trong thân thể dường như chứa đầy lực lượng, rất muốn thưởng thức một chút mùi vị máu tươi, cho nên không khống chế được mình làm ra hành vi phạm tội như vậy, xin đại nhân tha mạng!

Ác ma cuống quít gật đầu nói.

Ác ma này nịnh bợ như con chó giữ nhà thực gây cho mọi người chấn động thật lớn.

Trong truyền thuyết, những ác ma này đều có năng lực phi phàm, giết người, ăn tim người sống vô số kể, hung ác tàn bạo không kể siết, dù sao chính là loại tà ác dị thường. Nhưng cho tới nay cũng chưa có người nào từng nghe nói qua ác ma lại cầu xin tha thứ, kết cục của chúng đều chỉ có thể bị anh hùng chém chết.

Hiện tại một ác ma trong truyền thuyết như vậy xuất hiện tại trước mắt, sự tàn bạo quả thật y như trong truyền thuyết, tuy nhiên năng lực dường như cũng bình thường, hơn mười người nông binh liền bắt hắn chế trụ không nhúc nhích, hơn nữa điểm khác nhau lớn nhất với những ác ma trong truyền thuyết, chính là không ngờ hắn lại cầu xin tha thứ!

Gã võ sĩ thần sắc không chừng đánh giá ác ma.

Kỳ thật nếu quan sát cẩn thận, ác ma này trừ bỏ màu da là màu lam, ánh mắt là màu đỏ, đầu lưỡi hơi dài, thân thể cường tráng một chút, mặt khác cùng người bình thường không có gì khác nhau.

Xem bộ dáng người nầy biết ăn nói, thần chí rất rõ ràng, cùng những ác ma tà ác trong truyền thuyết bất đồng, ít nhất có thể nói chuyện trao đổi.

Nếu chính mình trực tiếp tiêu diệt hắn, nhiều lắm chỉ là một phần công huân mà thôi, nhưng nếu có thể bắt hắn đầu hàng, vậy thật đủ để cho danh tiếng của mình trở thành đại mỹ sự trong truyền thuyết đây! Phải biết rằng anh hùng diệt ma trong truyền thuyết khắp nơi đều có, nhưng cho tới bây giờ vốn không có anh hùng nào bắt hàng phục được ác ma.

Nghĩ vậy, hai mắt gã võ sĩ sáng lên vừa định gật đầu đồng ý, nhưng hắn lập tức lại nghĩ đến một điểm trọng yếu, bản thân mình chỉ là một võ sĩ cấp thấp mà bắt hàng phục ác ma, đồng nghiệp của mình sẽ nghĩ như thế nào? Cấp trên mình sẽ nghĩ như thế nào? Nhất là chủ công sẽ nghĩ như thế nào?

Nghĩ đến vấn đề này, gã võ sĩ không khỏi rùng mình ớn lạnh, cái thứ đại biểu thiên mệnh này cũng không phải một võ sĩ nho nhỏ như mình có thể dính vào.

Gã võ sĩ hiểu được những đạo lý này, chằm chằm nhìn ác ma, nói gằn từng chữ:

- Ngươi có nguyện ý trung thành với điện hạ Lôi gia không?

- Điện hạ Lôi gia? Ta... ta có tư cách nguyện trung thành với điện hạ sao?

Ác ma đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lắp bắp rất khẩn trương thêm vào vẻ khát vọng, gương mặt màu lam cũng không biết vì sao lại xuất hiện một tầng màu đỏ quỷ dị.

Gã võ sĩ nhẹ thở ra trong lòng, thì ra ác ma này vẫn còn nguyên ý thức của tên nông binh kia, trong ý thức của hắn vẫn còn mang lòng sùng kính điện hạ.

Ồ! Như vậy rất tốt! Đây chính là cơ hội tốt để biểu hiện thiên mệnh của chủ công nhà mình trước thiên hạ. Như vậy chính hắn là người khởi xướng cho dù không thể lập tức được khen thưởng, vậy cũng sẽ được chủ công ghi nhớ chứ? Thật đúng là quá mỹ diệu.

- Tốt lắm! Ngươi đã có ý niệm trong đầu như vậy, vậy thì hãy ngoan ngoãn! Nói không chừng điện hạ sẽ thu ngươi làm võ sĩ. Ngươi tự suy nghĩ một chút đi: muốn trở thành võ sĩ hưởng thụ sùng kính của dân chúng, hay là muốn bị vạn dân khinh bỉ, mọi người đuổi đánh đuổi giết? Ta tin rằng ngươi cũng ý thức được năng lực của ngươi cũng không phải vô địch, hơn mười người nông binh đã có thể tiêu diệt ngươi rồi.

Gã võ sĩ vừa cưỡng bức vừa dùng lợi dụ dỗ, chính là để tránh cho người kia trên đường vận chuyển khỏi xảy ra vấn đề, cái bánh vẽ hắn phối hợp đúng là tốt nhất.

Hiển nhiên vốn suy nghĩ của ác ma vẫn tồn tại như cũ, có lẽ hắn cũng hiểu được tình trạng của mình hiện tại đại biểu cho ý nghĩa gì, cho nên hắn lập tức gật gật đầu không ngừng. Tin rằng chỉ có kẻ ngu ngốc mới có thể lựa chọn bị người đuổi giết, mà không lựa cuộc sống hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Mọi người tại đây vẫn lắng lặng lắng nghe, không khỏi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, trong lòng mỗi người đều dâng lên cảm giác hưng phấn.

Ác ma trong truyền thuyết không ngờ muốn đầu nhập vào điện hạ nhà mình? Đây chính là trong truyền thuyết cũng chưa từng xảy ra! Hắc hắc! Hôm nay thật là mở mang kiến thức, đủ để khoe với người cùng quê một phen.

Giờ phút này mọi người đối với cảm giác e sợ ác ma trong truyền thuyết giảm xuống kịch liệt. Tin rằng nếu bây giờ lại hiện ra một ác ma, không cần tới võ sĩ hạ lệnh, tất cả mọi người dám cùng ác ma đánh một trận.

Thậm chí có người thật rất hâm mộ ác ma, bởi vì nếu điện hạ nhìn trúng, thì chính là võ sĩ đấy! Nhưng lại là võ sĩ trực tiếp lệ thuộc điện hạ! Vinh quang như thế không ngờ có thể dễ dàng đạt được? Thật sự làm cho người ta ganh tị.

Gã võ sĩ cấp trên quay sang nói với thủ hạ:

- Ta dẫn người áp giải ác ma này đưa đến thành Thanh Nguyệt, các ngươi phải hết sức cảnh giác, nơi này đồng thời xuất hiện ma chó cùng ác ma, cũng không phải là không có nguyên nhân, nhất định phải cẩn thận đề phòng.

Nhìn đám thủ hạ cung kính lĩnh mệnh, gã võ sĩ còn nhắc nhở nói:

- Ta nói nếu có ác ma mới xuất hiện, nếu như đối phương có thể nói chuyện trao đổi, như vậy để cho hắn đầu hàng, nếu không thể trao đổi, thì cứ trực tiếp tiêu diệt. Nhớ kỹ, cho dù đối phương có thể trao đổi, cũng phải làm giống như hiện giờ, trước khống chế được đối phương rồi mới chiêu hàng, không để xảy ra hy sinh vô cớ.

Các võ sĩ trong lòng đều có chút mong đợi trực tiếp chiêu hàng ác ma, lập tức mồ hôi lạnh ứa ra gật đầu.

Đúng vậy, đối phương nhưng là ác ma, nhất định phải bắt được bọn chúng sau đó mới có thể tiến hành chiêu hàng, bằng không đối phương phát hiện đánh không lại bọn họ, đến lúc đó nếu chạy trốn, chẳng phải là chuyện phiền toái sao?

- Đại nhân! Thành Khi Sơn cấp báo, địa phương xuất hiện ma chó và ác ma trong truyền thuyết.

Tương Văn sắc mặt đại biến, bẩm báo với Khang Tư tin tức do bồ câu đưa tin mang tới.

Khang Tư đang đọc sách trong thư phòng không khỏi sửng sốt:

- Ma chó và ác ma? Sao lại thế này?

Chuyện thần thoại cổ xưa này, không ngờ xuất hiện trong lãnh địa của mình?

Tương Văn lập tức thuật lại một lần mọi chuyện xảy ra, Khang Tư nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Thật kỳ quái, lịch sử cổ xưa trong các quốc gia ở đại lục đã từng phát sinh chủng tộc tà ác dâm uy, như thế nào lại xuất hiện tại bán đảo Phi Ba?

Khang Tư nói lời này khiến Tương Văn rất sửng sốt:

- Ái? Thật sự có ác ma tồn tại? Không phải truyền thuyết thần thoại?

Khang Tư lắc đầu nói:

- Không phải thần thoại, là lịch sử xác định có tồn tại, ước chừng là thời đại thần ma xuất hiện một ngàn năm trước tây lịch đại lục, lúc ấy toàn bộ đại lục đều có số lượng lớn chủng tộc tà ác, giết chóc nhân loại ở khắp nơi.

- A? Vậy bọn họ vì sao biến mất?

- Là bị các tôn giáo đủ loại tiêu diệt, những giáo sĩ tôn giáo đó không biết dùng phương pháp gì, chỉ phí thời gian mười mấy năm, liền tiêu diệt chủng tộc tà ác hoành hành ngang ngược gần trăm năm, cũng chính vì thế mới có thể thành lập mười mấy quốc gia tông giáo trên đại lục. Sau lại không biết có phải duyên cớ vì bọn họ mất đi cái gọi là thần lực, hay bởi vì các quốc gia tông giáo chinh chiến với nhau quá độ, dù sao những quốc gia tông giáo đó trước sau bị diệt vong. Sau đó lại là một thời gian dài hỗn chiến, cuối cùng mới định yên được kết cục thiên hạ hiện nay.

Khang Tư rất tùy ý nói.

- Như thế nào lịch sử chưa từng có ghi lại việc này?

Tương Văn trông thật ngơ ngác chớp chớp mắt.

- Không phải không có ghi lại, chính là các quốc gia hiện nay che đậy bớt lịch sử trước kia mà thôi, ngẫm lại thậm chí ngay cả đế quốc trước kia gồm thâu các quốc gia nào mới có được lãnh thổ quốc gia hiện tại, chúng ta cũng không biết thì có thể hiểu được, sẽ không nghĩ rằng đế quốc vừa xuất hiện chính là ba mươi hai cái hành tỉnh chứ? cũng sẽ không nghĩ rằng khắp thiên hạ chỉ có hơn một ngàn năm lịch sử chứ?

Khang Tư cười nói.

Thiên hạ như thế nào chỉ mới hơn một ngàn năm lịch sử chứ?

Tương Văn có điểm muốn cười, nhưng nghĩ đến căn bản hắn không rõ ràng lắm lịch sử của tây lịch đại lục trước kia, nên không biết nói thế nào mới tốt. Chỉ có thể hỏi nho nhỏ:

- Đại nhân! Ngài sao biết việc này?

- Rất đơn giản! Trong sách có ghi lại rõ ràng. Ngươi nếu muốn biết rõ, có thể lật xem một chút các bộ sách của ta trong tàng thư.

Khang Tư cười nói.

Nghĩ đến Khang Tư cất trong đó vô số bộ sách hàng vạn loại đa dạng, niên đại khác nhau, Tương Văn thở dài, khó trách đại nhân nhà mình hiểu biết nhiều thứ như vậy.

Đột nhiên, Tương Văn có điểm nghi hoặc hỏi:

- Đại nhân! Như thế nào ngài tuyệt không khẩn trương vậy? Đây chính là ác ma xuất hiện, có cần phải điều binh bao vây thành Khi Sơn hay không?

Khang Tư thực ung dung nở nụ cười:

- Ha ha! Vừa rồi ngươi không phải nói sao? Ma chó và ác ma này là từ chó nuôi trong nhà và nông binh bình thường chuyển biến thành. Trong sách có ghi lại, loại chuyển hóa như vậy thuộc chủng tộc tà ác cấp thấp nhất, tùy tiện vài tên binh sĩ cường tráng là có thể tiêu diệt bọn chúng. Hơn nữa, chủng tộc tà ác cấp thấp xuất hiện mấy năm sau, mới có chủng tộc tà ác trung cấp xuất hiện. Những chủng tộc tà ác này ngoại trừ có sức mạnh một chút, da hơi dày, sự khôi phục sức khỏe mạnh, ngoài ra cũng không có chỗ nào đặc biệt, hơn nữa đại bộ phận không có lý trí, chỉ biết sử dụng thân thể tác chiến. Hơn nữa bọn họ có một nhược điểm lớn, đó chính là sợ lửa, cho dù là chủng tộc tà ác cao cấp, một bình dầu hỏa cũng có thể đốt cháy bọn chúng. Phương thức tác chiến cũng giống như nhân loại, khẳng định sẽ không xuất hiện cái gì pháp thuật như trong truyền thuyết. Cho nên cứ xem bọn chúng như là loạn dân lấy mạng chúng là được.

Tương Văn chớp mắt mấy cái:

- Nhưng đại nhân! Ác ma lần này bắt được hắn đầu hàng, hiện đang áp giải về thành Thanh Nguyệt.

Khang Tư sửng sốt:

- Đầu hàng? Chủng tộc tà ác cấp thấp không ngờ lại đầu hàng? Đây là nói hắn có lý trí à?

Khang Tư nghiêm sắc mặt:

- Truyền lệnh xuống! Lệnh cho các nơi đóng quân tăng mạnh đề phòng; công bố những điểm đặc thù và nhược điểm của chủng tộc tà ác ra ngoài, để bọn họ chú ý cẩn thận, một khi phát hiện, lập tức bao vây tiêu trừ!

- Dạ!

Tương Văn lập tức lĩnh mệnh.

Mà Khang Tư thì nhíu mày đi vào nơi giá sách, bắt đầu tìm kiếm sách.

- Tiểu thư! Nghe nói gì chưa? Thành Khi Sơn nơi đó xuất hiện ma vật màu lam, không nghĩ tới ma vật trong truyền thuyết lại thật sự tồn tại.

Tiểu Cầm hướng Y Ti Na nói.

Y Ti Na đang viết gì đó nghe nói vậy thân hình run lên, thần tình giật mình hỏi ngược lại:

- Ma vật màu lam?

- Đúng vậy! Tuy nhiên những ma vật đó cũng không lợi hại, bị doanh cảnh bị dễ dàng bắt được rồi.

Tiểu Cầm gật đầu nói.

Y Ti Na thất thần "A" lên một tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ ngập ngừng tự đấu tranh, cũng không biết nàng đang suy nghĩ điều gì. Tiểu Cầm không kìm nổi lên tiếng hỏi:

- Tiểu thư! Ngài đang suy nghĩ gì thế?

Bị làm bừng tỉnh Y Ti Na khẽ lắc đầu, thần sắc có điểm cô đơn hít một hơi, không nói gì thêm.

Tiểu Cầm nghĩ rằng tiểu thư mình là lo âu cho dân chúng rơi vào ma vật ma thủ, cũng không dám lắm lời nói cái gì, chỉ lặng lẽ đứng một bên.

Khi võ sĩ thành Khi Sơn áp giải ác ma đi vào thành Thanh Nguyệt, tình báo khẩn cấp đuổi theo phía sau tỏ vẻ hắn đã dự kiến trước.

Trừ năm con ma chó và một ác ma, thành Khi Sơn mấy ngày nay còn lục tục xuất hiện một số ma trâu, ma vịt, ma gà đủ loại động vật, ác ma cũng xuất hiện ba bốn trăm người, trai gái già trẻ đều có.

Tuy rằng nghe nói tới số lượng nhiều đến dọa người, nhưng những động vật đó ngoại trừ ma trâu, ma chó có thể mang đến chút phiền toái, còn các động vật nhỏ khác không uổng chút công phu nào đã bị giết sạch không còn.

Mà bởi vì những ác ma mới không xuất hiện cùng một lúc, hơn nữa cũng không lì lợm như tên thứ nhất, cho nên đều bị doanh cảnh bị lập trận địa sẵn sàng đón địch giết sạch.

Dường như những ác ma mới đó đều mất đi lý trí, không thể nói chuyện trao đổi, chỉ có thể tiêu diệt sạch bọn chúng.

Dưới cổng thành Thanh Nguyệt, gã võ sĩ được sủng ái quá vừa mừng lại vừa lo, chẳng những chủ công tự mình ra đón, mà ngay cả tất cả trọng thần đều đi tiếp đón.

Võ sĩ cũng biết chủ công bọn họ không phải tới nghênh đón chính mình, nhưng cũng làm cho họ kích động vạn phần, chính mình cũng chưa từng có gặp mặt chủ công gần như thế.

Sau một hồi khen ngợi gã võ sĩ, Khang Tư cùng các gia thần trong vòng vây dày đặc nội vệ bước tới gặp mặt ác ma.

Lúc trước khi mệnh lệnh của Khang Tư mới vừa truyền xuống, gia thần và dân chúng tất cả đều khiếp sợ không thôi, có thể nói là nhân tâm hoang mang. Tuy nhiên khi biết được ác ma đầu hàng, hơn nữa trừ địa phương thành Khi Sơn ở các nơi khác cũng không có phát hiện tung tích ác ma, vì thế mọi người cũng ổn định lại tâm tình, hơn nữa đều xem việc này trở thành một sự kiện nhiệt nháo phải đi coi mới được.

Nếu không có nhiều nội vệ như vậy ở một bên giám sát, chỉ sợ nơi này đã sớm bị dân chúng tò mò vây quanh chật như nêm cối rồi.

Khang Tư bị chúng gia thần vây quanh, lẳng lặng nhìn ác ma bị dây xích sắt to cỡ ngón tay trói chặt như đòn bánh tét.

Giờ phút này ác ma lộ vẻ mặt cung kính thần sắc sợ hãi, nếu không có dây xích trói chặt, chỉ sợ đã quỳ rạp trên mặt đất rồi.

- Tên của ngươi?

Khang Tư thần thái ung dung hỏi.

- Dạ! Tiểu nhân tên là Cẩu Nhi.

Ác ma cung kính nói.

- Ừ! Nguyên nhân vì sao mà ngươi biến thành như vậy?

Khang Tư lại hỏi.

- Điện hạ! Tiểu nhân cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy.

Ác ma nhíu mày suy nghĩ một hồi sau đó thật cẩn thận hồi đáp.

Đối với điểm ấy Khang Tư cũng không có nghiên cứu tỉ mỉ, gật đầu tiếp tục nói:

- Ngươi có nguyện ý trở thành gia thần của ta không? Hãy nhớ kỹ, sau khi trở thành gia thần phải tuân thủ hành vi của võ sĩ thường ngày, chỉ cần lập được công huân sẽ nhận được phong thưởng, ta cũng không vì thân phận của ngươi mà kỳ thị. Nguồn truyện: Y

Ác ma lập tức thần tình vui mừng, ngọ ngoạy gật đầu nói:

- Ta nguyện ý! Ta nguyện ý! Thần tham kiến chủ công, thần thề sống chết nguyện trung thành với Lôi gia!

- Ừ! Tốt lắm! Ngươi liền lĩnh cấp vị Kỳ trưởng Lôi gia, lĩnh năm mươi thạch bổng lộc hàng năm, lương tháng mười xâu tiền đồng. Tự mình báo tên lên đi.

Khang Tư thực tùy ý nói.

- Dạ! Tạ ơn chủ công.

Ác ma thần tình cung kính nói.

Khang Tư khoát tay:

- Mở trói cho hắn.

Khang Tư vừa nói ra lời này, các gia thần ở đây đều căng thẳng trong lòng, những gia thần thân cận Âu Khắc đang định mở miệng nói cái gì đó, tuy nhiên bị Khang Tư đưa mắt nhìn một cái lập tức dừng lại.

Nội vệ liền cởi bỏ dây xích, các nội vệ bên cạnh đều khẩn trương nhìn ác ma chăm chú, tuy nhiên ác ma kia sau khi khôi phục tự do cũng không có hành động gì, ngược lại trên mặt lộ thần thái cung kính quỳ xuống chờ đợi mệnh lệnh.

Nhìn thấy như vậy, tất cả mọi người thở nhẹ một hơi, không khỏi buông lơi cảnh giác.

Khang Tư đứng dậy nói:

- Được rồi! Sắp xếp cho hắn đi.

Nói xong, chuẩn bị theo bên cạnh Cẩu Nhi kia rời đi.

Một tên nội vệ lập tức tiến đến gần Cẩu Nhi nói:

- Vị đại nhân này! Mời đi theo ta!

Cẩu Nhi vừa gật đầu đáp lại, vừa khom lưng lui qua một bên, xem ra là không dám ngăn cản đường đi Khang Tư, dù sao thấy thế nào đều y hệt như một gia thần khiêm tốn cung kính.

Mọi người vốn còn có chút đề phòng cũng hoàn toàn yên tâm, một vài gia thần hiếu kỳ thậm chí chuẩn bị bái phỏng đồng nghiệp ác ma này một chút, xem thử hắn và những người mình có cái gì bất đồng.

Ngay tại thời điểm Khang Tư đến gần Cẩu Nhi, Cẩu Nhi lại cung kính lui ra phía sau mấy bước, nhưng đột nhiên Cẩu Nhi ngẩng mạnh đầu lên, thần tình dữ tợn, giơ cao móng tay màu lam sắc bén đột nhiên biến thành dài hơn ba tấc, cấp tốc chụp về phía Khang Tư!

Ác ma thè lưỡi liếm mép một hồi rồi gào lên:

- Ha ha ha! Ngươi này ngu ngốc! Không ngờ muốn lão tử nhân vật vĩ đại như thế trở thành gia thần của ngươi? Đi chết đi!

Nội vệ gia thần ở gần bên lập tức sắc mặt đại biến, bàn tay trước tiên liền chụp vào chuôi đao, tuy nhiên lưỡi đao mới rút ra một phần, đột nhiên nghe “bộp” một tiếng, đầu ác ma kia đã rời thân thể, mang theo biểu tình không thể tin được bay lên trời, thân thể mất đầu cũng thực quái dị đột nhiên bổ nhào tới ngừng lại rồi ngã xuống đất.

Mọi người ở chung quanh nhìn xem rất là kinh ngạc, bởi vì bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra là người nào bạt đao.

Khang Tư liếc mắt nhìn thi thể không hề có máu tươi chảy ra nói:

- Chuyển thi thể này cùng với thi thể ma chó giao cho bộ phận khám nghiệm tử thi, để cho bọn họ kiểm tra một chút xem có chỗ nào kỳ quái.

Tiếp theo, Khang Tư lại quay sang Tương Văn nở nụ cười nói:

- Tương Văn! Ngươi rút đao thu đao tốc độ lại nhanh thêm một chút đấy.

Lời nói này đã cho biết ai là công thần, khiến mọi người ngây ngốc nhìn Tương Văn vẫn một bộ dáng bình tĩnh thần tình khiêm tốn.

Bọn họ biết Tương Văn lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến trình độ này, không ngờ nhanh đến mức động tác rút đao thu đao đều nhìn không thấy!

Mà càng khiến người ta giật mình chính là: chủ công nhà mình không ngờ có thể nhìn thấy được động tác rút đao của Tương Văn? Chẳng lẽ, trong truyền thuyết chủ công nhà mình vũ lực siêu tuyệt là thật sự?

Khang Tư không hề để ý đến đám gia thần đang khiếp sợ không thôi, xoay người mang theo Tương Văn và nội vệ rời đi.

Theo thời gian trôi qua, các địa phương khác của Lôi gia cũng không có ma vật xuất hiện, toàn bộ lãnh địa Lôi gia, cũng chỉ có thành Khi Sơn có ma vật.

Hơn nữa đúng là kỳ lạ: ma vật dường như lấy thành Khi Sơn làm tổ, ma thú và ác ma của thành Khi Sơn ùn ùn xuất hiện không ngừng, doanh cảnh bị gần như mỗi ngày đều phải giết chết một số ma vật, đồng thời mỗi ngày cũng phải bổ sung nhân thủ.

Trừ tổn thất do đánh giết ma vật tạo thành, mặt khác tổn thất là bởi vì nông binh biến thành ma vật.

Mà làm cho người ta khiếp sợ là dường như ma vật này có thể lây bệnh, hôm nay nhà phía đông ngày mai nhà phía tây, cuối cùng đột nhiên phát hiện, phàm là người thú xuất thân ở thành Khi Sơn trong khu vực nào đó toàn bộ đều biến thành ma vật, thì người thú ở lại khu vực này quá một ngày cũng sẽ biến thành ma vật.

Khi Khang Tư nhận được báo cáo này, người thú xuất thân ở khu vực kia sớm đã chết cả rồi. Được các gia thần đề nghị, Khang Tư cho cách ly khu vực lại, sau đó phái người đi tới kiểm tra tỉ mỉ.

Đám người này trong lòng run sợ, ngay từ đầu căn bản không dám tiến vào, chỉ thả một số gia súc đi vào thí nghiệm, nhưng không biết là có phải năng lượng tà ác tiêu thất, hay là chuyện gì xảy ra, đại bộ phận gia súc đều không có biến dị, chỉ có gia súc ăn lúa thóc là biến dị.

Bọn họ phát hiện mục tiêu lập tức thu gặt một ít lúa thóc chưa chín tới đem về thí nghiệm, sau khi trải qua một phen thí nghiệm, xác định chính là số lúa thóc đó có vấn đề.

Nhưng những người biến dị trước đây hoàn toàn không có khả năng ăn số lúa thóc chưa chín tới này, vậy thì phải giải thích như thế nào?

Nước trong ruộng lúa hoàn toàn không có vấn đề mà.

Bọn họ không thể giải thích được mấy vấn đề này, đành phải dựa theo xét nghiệm của mình bẩm báo lên trên.

Nguồn nước nào vốn bị tà ác năng lượng ô nhiễm, chỉ cần người nào uống nước vào đều sẽ biến dị, chỉ có điều hiện tại năng lượng tà ác tan biến rồi, nhưng thóc lúa hấp thu năng lượng tà ác, vẫn như cũ còn tồn tại năng lượng làm cho sinh vật biến dị, phải tiêu hủy hết những ruộng lúa đó mới được.

Khang Tư nhận được báo cáo cũng không quan tâm lắm, ra một mệnh lệnh liền thiêu hủy hết khu vực ruộng lúa đó.

Hiện tại sự chú ý của hắn tất cả đều tập trung vào một hướng khác.

165. Chương 165: Mật Vệ Ám Sát. (1+2)

- Chủ công, sự tình có điểm quái dị, căn cứ tình báo thể hiện, trong khoảng thời gian này khắp thiên hạ các nơi đều có những ma vật này xuất hiện, bất luận là bán đảo Phi Ba hay là Đế quốc Áo Đặc Mạn hoặc Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc, tất cả các quốc gia đều không may mắn tránh khỏi. Hơn nữa những ma vật này số lượng cực kỳ nhiều, đồng thời xuất quỷ nhập thần tập kích nhân loại các nơi, hiện giờ thiên hạ đã loạn thành một đống rồi.

Uy Kiệt thần sắc nghiêm túc bẩm báo.

Các gia thần cấp Bộ tướng ở đây đều hít một hơi lạnh.

Khắp thiên hạ đều xuất hiện ma vật? Lẽ nào lực lượng tà ác muốn tái hiện nhân gian? Hiện giờ dân chúng đã không còn sống nổi nữa? Uy Kiệt có phóng đại quá hay không chứ?

- Thế lực tôn giáo trong thiên hạ, có phải cũng đột nhiên mở rộng?

Khang Tư mặt không chút biểu tình hỏi một câu kỳ quái.

- Phải, thế lực tôn giáo các quốc gia đang truyền giáo rộng rãi, phần lớn quân phiệt trong Đế quốc Áo Đặc Mạn bắt đầu tiến hành cống hiến, còn thương nhân Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc càng hơn thế, hầu như hơn phân nửa thời gian đều ở tại giáo đường.

- Về phần bán đảo Phi Ba chúng ta càng không cần nhắc tới, rất nhiều chư hầu trực tiếp trở thành tín đồ một tôn giáo.

- Có thể nói hiện giờ là thời cơ tốt nhất để phát triển tôn giáo, bất cứ một tôn giáo nào đều được dân chúng cực kỳ hoan nghênh.

Uy Kiệt nói tới đây, chần chờ một chút hỏi:

- Chủ công, ngài hoài nghi những tôn giáo này là độc thủ sau màn?

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đều khẽ động.

Ẩn theo thế âm mưu thu được lợi, ma vật xuất hiện, không may chính là dân chúng, thu lợi chính là tôn giáo, bởi vì ác ma xuất hiện, vậy dân chúng còn không nhanh đi cầu thần linh phù hộ sao.

Khang Tư nhíu nhíu mày:

- Cũng không thể xác định như vậy, bởi vì ma vật xuất hiện, tôn giáo hưng thịnh, đây là quy luật tất nhiên. Quên đi, âm thầm lưu ý là được, chuyện không có chứng cứ chúng ta đừng nói lung tung, không thì sẽ đắc tội các tín đồ. Đúng rồi, tại sao truyền bá tôn giáo trên địa giới chúng ta dường như không tồn tại vậy? Ta không có cấm tôn giáo mà.

Uy Kiệt sửng sốt:

- Ấy, nói tới cũng phải, chủ công, hiện giờ trong địa giới Lôi gia truyền bá tôn giáo đều là tôn giáo bản thổ truyền từ xa xưa, ngoại trừ một ít tín đồ lão thành ra, cũng không thu nạp thêm người mới, đồng thời cũng không như các nơi khác xuất hiện tôn giáo mới truyền bá rộng rãi ngày diệt vong tái hiện.

- Thần cho rằng, có lẽ nguyên nhân là bởi ma vật ở Lôi gia chúng ta xuất hiện tập trung một chỗ, đồng thời sớm bị xử lý sạch sẽ. Cho nên dân chúng không bị ma vật bức hại nên đối với ma vật cũng không có cảm giác sợ hãi gì, thậm chí đối với tin tức các địa phương khác có ma vật tàn sát máu tanh nhân loại, còn có thể ôm tâm trạng xem náo nhiệt mà chú ý tới.

Ni Nhĩ chân chó này lập tức tiếp lời:

- Đúng vậy chủ công, hiện giờ ở bán đảo Phi Ba ngoại trừ Lôi gia chúng ta ra, nhà nào đều không có ma vật hoành hành, bọn họ đều bị ma vật khiến cho sứt đầu mẻ trán, thần cho rằng đây là thời cơ tốt cho Lôi gia là chúng ta mở rộng mạnh mẽ, chúng ta có thể nhân lúc cháy nhà hôi của tiêu diệt các thế lực khác!

Nói đến đây, Ni Nhĩ trở nên rất là hưng phấn.

Cung Tá Đôn tạt hắn một gáo nước lạnh:

- Ni Nhĩ đại nhân, đừng quên sắp vào vụ mùa rồi, hiện giờ phát động chiến tranh rất dễ rước lấy họa chiến tranh toàn cảnh.

Vừa nghe lời này, Ni Nhĩ lập tức cúi đầu không lên tiếng.

Khang Tư không có tính toán lĩnh dân của mình dùng tâm tình gì đối đãi ma vật, ngược lại hỏi tiếp:

- Uy Kiệt, ma vật các nơi thiên hạ có đặc điểm gì khác? Hoặc là địa phương chúng xuất hiện có gì tương đồng?

Uy Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói:

- Các loại ma vật này có đặc điểm tương đồng, là không có chút lý trí nào, đồng thời da dày, động tác nhanh nhẹn, thích cắn nuốt máu tươi, thích tàn sát nhân loại, không có khuynh hướng phá hoại kiến trúc. Hơn nữa phần lớn ác ma đều là hình dạng nhân loại, ma thú ít hơn.

- Bởi bọn họ không có lý trí lại thích máu tươi, dân chúng chịu thiệt nhiều lần liền tỏ rõ tình hình, thậm chí không cần quân đội xuất mã, đã có thể tiêu diệt ma vật. Cho nên tuy rằng ma vật xuất hiện ở các nơi, nhưng cũng không gây khủng hoảng quá lớn, sinh hoạt dân chúng đa phần cứ như bình thường, vật tư sinh hoạt cũng không bị hủy bao nhiêu, chỉ là nhân số dân chúng có tín ngưỡng đột nhiên tăng kịch liệt thôi.

Nghe nói như thế, những người khác không có phản ứng, Áo Kha Nhĩ lại cười trộm.

Uy Kiệt này câu trước không khớp với lời sau, trước đó nói dân chúng lầm than, khắp thiên hạ đều rơi vào trong tay ma vật, cảm giác như bị bức vào dầu sôi lửa bỏng, hiện giờ còn nói dân chúng sinh hoạt như ngày thường, hắc hắc, coi như lý giải được một loại tính cách của Uy Kiệt rồi.

- Về phần địa phương xuất hiện, theo tình báo biểu hiện, kinh tế càng phát đạt, địa phương nhân khẩu càng dày đặc, số lần và số lượng ma vật xuất hiện lại càng nhiều, mà nơi bần cùng lạc hậu người ở thưa thớt, ma vật lại càng ít.

- Trên tình báo, trong khoảng thời gian gần đây, ở Đế đô hầu như mỗi ngày đều có mấy trăm ma vật gây chuyện, sắp biến thành ma đô rồi. Còn đại thảo nguyên ma vật xuất hiện lại kém cỏi nhất, nơi đó hoang vắng, hầu như vừa xuất hiện đã bị tên lửa dày đặt biến thành than ngay.

Nói đến đây, Uy Kiệt không khỏi mỉm cười.

Tương Văn nhịn không được cong môi nói:

- Đây không phải nói thừa sao? Kinh tế phát đạt nhân khẩu càng nhiều, nhân khẩu nhiều đương nhiên ma vật cũng nhiều, ma vật này đa số là do nhân loại biến thành mà.

- Các chỗ khác trên bán đảo Phi Ba cũng như vậy sao? Ta nói là ma vật phần lớn đều có tập tính xuất hiện ở giải đất phồn hoa.

Khang Tư hỏi.

- Đúng vậy.

Uy Kiệt vừa vô thức gật đầu, lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

- Vậy thì vì sao, Lôi gia chúng ta chỉ có thành Khi Sơn cấp bậc thành nhỏ, toàn bộ sinh vật bản thổ đều biến thành ma vật, nhưng thành Thanh Nguyệt cùng địa phương khác ngược lại ngay cả một ma thú cũng không có chứ?

Khang Tư thuận miệng nói một câu, lập tức để mọi người ở đây chấn động.

Đúng vậy, đây là vì sao chứ? Lẽ nào chủ công nhà mình cùng Đại ma thần hoặc thần minh khác có móc nối gì?

Ma vật này vì sao buông tha thành Thanh Nguyệt, khu vực kinh tế nhân khẩu ở bán đảo Phi Ba cũng tính là rất mạnh này chứ?

- A, xin chủ công thứ tội, thần nhất định tìm ra nguyên nhân!

Uy Kiệt ứa mồ hôi lạnh thỉnh tội, bản thân đúng là quá sơ xuất, chuyện rõ ràng như thế lại không phát hiện ra chỗ không đúng?

Thật là không thể tha thứ cho bản thân được! Xem ra kiến thức của mình không theo kịp thời đại, phải đọc nhiều sách mới được, hiện giờ kiến thức Tương Văn đại tỷ đã lợi hại hơn mình rồi!

- Đứng lên đi, đây cũng không toàn trách do ngươi, phương diện này khẳng định có gì đó cổ quái, cho nên ngươi làm Thừa hành tình báo phải điều tra nhiều hơn.

Khang Tư khoát tay nói.

Cảng Thanh Nguyệt, quán rượu nơi tương đối hẻo lánh lần trước lại đầy ngập khách lần nữa. Đồng dạng, bên trong mật thất kia cũng xuất hiện mấy hắc y nhân như trước, chỉ lần còn lại bốn người mà thôi.

- Ừm, đã xác định giáo chủ phụ trách phát sinh chuyện bất trắc rồi chứ?

Giọng nói già nua kia vang lên.

Một giọng trung niên hồi đáp:

- Đúng vậy, Đại giáo chủ đại nhân, vừa rời khỏi lần tụ hội trước, giáo chủ phụ trách giáo vụ bản địa liền đi tới thành Khi Sơn phụ thuộc Lôi gia, phỏng đoán là muốn tới đó thử nghiệm công hiệu phấn Ác ma, chỉ là hắn mới đi vào thành Khi Sơn liền phạm vào tội buôn bán giáp trụ thứ phẩm, khiến con trai một võ sĩ lâm trận cụt tay, bị xét nhà trảm thủ.

- Phấn Ác ma kia vốn vì vậy tập trung một chỗ, những ma vật này cũng vì thế dễ dàng bị Lôi gia tiêu diệt sạch sẽ.

Không biết thế nào, luôn cảm giác trong giọng nói những người này chẳng những không có chút mùi vị bi thương, ngược lại nhìn qua còn có cảm giác hả hê trên nỗi đau người khác.

- Ừ, tuy rằng không khuếch trương phạm vi rộng, nhưng mà cũng để ma vật xuất hiện, chỉ là sao dân chúng nơi vẫn biểu hiện bình thường như trước? Trên đường ta quan sát một chút, dù là tôn giáo nguyên thủy bản thổ này vẫn duy trì hình dạng trầm lặng như cũ, giống như một chút tác dụng cũng không có?

Đại giáo chủ rất là nghi hoặc, đây không đúng mà, dù là giáo chủ bản địa đã chết, không phục vụ mở rộng tôn giáo nhà mình, nhưng các tôn giáo bản địa vì sao không có biến hóa đây chứ?

Một giọng già lão nuốt nước miếng nói:

- Ấy, Đại giáo chủ đại nhân, cái này là bởi vì Lôi gia nhanh chóng tiêu diệt ma vật, ngoại trừ quân đội, cũng không có bao nhiêu dân chúng bị ma vật xâm hại, bởi vậy, dân chúng Lôi gia căn bản là không coi ma vật ra thứ gì, thậm chí còn ôm tâm tình xem náo nhiệt với tin tức các địa phương khác bị ma vật tàn sát bừa bãi, cho nên...

- Đáng hận! Mấy tiện dân ngu muội thấp hèn này! Làm sao có thể thiển cận như vậy!

Đại giáo chủ đứng dậy gầm lên.

Giọng một trung niên kế đó có chút chần chờ nói:

- Đại giáo chủ đại nhân, cũng không trách dân chúng không lưu ý như thế, dù sao những ma vật này ngoại trừ màu da là màu xanh lam ra, ngoài ra không khác người thường là mấy, hơn nữa hao chút sức lực là có thể tiêu diệt, như vậy không cách nào khiến dân chúng thấy kinh khủng và sợ hãi ma vật được, thuộc hạ cảm thấy...

Đại giáo chủ phất tay:

- Ta biết ý của ngươi, ta cũng biết rõ những ma vật cấp thấp nhất này cũng không phải kinh khủng nhất, nhưng mà, Mật giáo có quy định, chúng ta không thể trong thời gian ngắn lại tăng đẳng cấp ma vật, tối thiểu cũng phải cần hai ba năm, chờ sau khi ma vật tự đề cao đẳng cấp rồi, mới có thể chế tạo lượng lớn ma vật đẳng cấp tiếp theo.

- Vâng, chúng thuộc hạ không dám vi phạm quy định.

Ba giáo chủ vội vàng gật đầu nói.

Chần chờ một hồi, giọng nói già lão lại tiếp:

- Thế nhưng Đại giáo chủ đại nhân, dưới trạng thái như vậy, giáo ta cùng Mật giáo khác tranh chấp, rất khó chiếm ưu thế trên bán đảo Phi Ba này.

Đại giáo chủ nghe vậy phất tay cười nói:

- Ha ha, không cần quá lo, đối với chuyện này ta đã sớm có dự định, hiện giờ bán đảo Phi Ba còn chưa đủ hỗn loạn, thực lực phần lớn các chư hầu còn có thể dễ dàng giải quyết ác ma cấp chín, chỉ cần khiến thế lực các chư hầu này chia nhỏ một chút, đa số các chư hầu nhỏ sẽ vội vàng sứt đầu mẻ trán, có thể khiến bọn họ nhanh chóng đầu nhập vào vòng tay của chúng ta.

- A? Đại giáo chủ đại nhân nói là...

Ba giáo chủ đều mở to mắt nhìn. Bọn họ đương nhiên chia nhỏ thế lực là có ý gì, không phải chỉ kẻ ám sát trong tôn giáo của mình sao?

- Ha ha, lần này quay về đại lục chiếm được một món hàng tốt.

Đại giáo chủ rất đắc ý hô một tiếng, "Ra đây."

Theo tiếng nói vang lên, một nam tử cả người mặc áo đen quần đen, khăn đội đầu che mặt đều đen, chợt cực kỳ quỷ dị xuất hiện trước mặt mọi người.

- A, đây là...

Ba giáo chủ đều bị người không chút dấu hiệu nào liền xuất hiện, sợ nhảy dựng lên.

Đại giáo chủ rất đắc ý phất tay:

- Ha ha, không cần khẩn trương, đây chính là binh chủng mũi nhọn trong truyền thuyết bán đảo Phi Ba - mật vệ.

- Mật vệ? Mật vệ xuất quỷ nhập thần trong truyền thuyết!

Ba giáo chủ rất khiếp sợ liên tục nhìn từ trên xuống dưới hắc y nhân này, bọn họ nhanh chóng từ đôi mắt đỏ hồng của hắc y nhân kia, nhìn ra đây là ác ma, không khỏi hưng phấn truy hỏi lần nữa:

- Đại nhân, ngài từ nơi nào tìm được mặt hàng ưu tú như vậy?

Đại giáo chủ hưng phấn nói:

- Ha ha, nói tới cũng là may mắn, lần trước ta vừa trở lại, liền đụng phải một tin tức truyền từ hoàng cung Áo Đặc Mạn ra ngoài, nói có một nhóm mật vệ thiếp thân lão hoàng đế thoát ly hoàng cung, đồng thời còn kèm theo chỗ những mật vệ này ẩn thân.

- Tuy rằng cảm giác là âm mưu, nhưng vẫn không nhịn được đi thăm dò một chút. Không nghĩ tới đến đó rồi các mật vệ bị người ta bỏ thuốc ngã xuống đất, lúc đó có hơn mười nhóm người cướp giật những mật vệ này, mất một hồi công sức ta cũng cướp được một người. Ta dám nói, trong vô số các ác ma bằng phấn Ác ma cấp chín chế tạo ra, mật vệ của ta là một người kiệt xuất nhất!

Các giáo chủ đương nhiên có thể lý giải vì sao Đại giáo chủ hưng phấn như vậy, nếu đổi lại là bản thân mình có được ác ma như thế, thậm chí có khả năng biểu hiện còn hưng phấn hơn cả Đại giáo chủ.

Nên biết rằng, đây chính là do phấn Ác ma chế tạo ra, so với người hầu trung tâm nhất còn muốn trung tâm hơn, một ánh mắt có thể bảo hắn lên núi đao xuống chảo dầu, hơn nữa căn bản không nói hai lời, bền lâu dùng tốt.

Những ác ma này tự mình có đầy đủ năng lực còn không tính, để đám giáo chủ đặc biệt hâm mộ đỏ mắt, cái ác ma này là mật vệ trong truyền thuyết đó! Mật vệ ác ma có năng lực thần bí xuất quỷ nhập thần!

Có cái gì trân quý hơn ác ma dạng mãnh tướng đây!

- Đại nhân, ngài muốn phái mật vệ này đi ám sát chư hầu sao? Đây đúng là quyết định anh minh mà, đám chư hầu kia khẳng định là ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

- Chư hầu vừa chết, dựa theo chế độ phong tục ở đây, trọng thần bọn họ khẳng định sẽ công chiến lẫn nhau, tranh đoạt thượng vị. Chỉ cần chết một chư hầu, là có thể chế ra mười mấy chư hầu nhỏ,thật là quá có lời! Thuộc hạ thật là bội phục!

Một người giáo chủ bắt đầu vỗ mông ngựa.

- Ha ha, đúng là như vậy, chỉ là chúng ta chuyên môn ám sát các chư hầu trong thế lực tôn giáo chúng ta, chờ các Mật giáo khác phát hiện không đúng, chúng ta đã đem thế lực phân chia bắt đầu hợp lại. Sau đó để những thế lực này đi đánh địa bàn các tôn giáo khác, loại chiến tranh người phát ngôn này, các tôn giáo khác căn bản không có lý do kháng nghị, đến lúc đó toàn bộ bán đảo Phi Ba là của chúng ta rồi!

Đại giáo chủ nhịn không được bắt đầu cười to.

Đám giáo chủ tuy rằng không chấp nhận các tôn giáo khác sẽ lẳng lặng đợi ở bên cạnh nhìn mấy người mình làm loạn, chỉ sợ bọn họ đã sớm thực hành kế hoạch ám sát rồi, nhưng mà không dám nhiều chuyện, chỉ là tán thưởng Đại giáo chủ anh minh thần võ, so với thần thờ phụng cùng Giáo hoàng chỉ thấp hơn một cấp.

Đại giáo chủ bị vỗ mông ngựa quá sảng khoái vung tay lên nói:

- Được rồi, cứ định như thế, mục tiêu ám sát thứ nhất chính là đương chủ Lôi gia nơi này.

- Vâng, chỉ là sự vụ truyền giáo nơi này do ai tới...

Ba giáo chủ đều dõi mắt mong chờ nhìn Đại giáo chủ, lãnh địa Lôi gia này là một nơi béo bở, nếu như không phải bên trên tên giáo chủ chết toi kia có người, dù nơi này do hắn là người đầu tiên phát hiện, hắn cũng không chiếm được chỗ này, hiện giờ hắn xong đời rồi, hắn do mình kiêm nhiệm chứ?

Nhưng Đại giáo chủ nói một câu:

- Sự vụ truyền giáo nơi này do ta tự mình phụ trách. Nguồn:

Khiến ba tên giáo chủ bề ngoài thì tán thưởng, trong lòng lại đem mười tám đời tổ tông nhà Đại giáo chủ ân cần thăm hỏi vài lượt, vỗ mông ngựa của mình vừa rồi đúng là uổng phí mà!

Nhìn mật vệ kia theo mệnh lệnh Đại giáo chủ, liền giống như lúc xuất hiện nháy mắt biến mất, ba giáo chủ lại kinh hô một trận.

Đại giáo chủ rất tự mãn khoát tay nói:

- Được rồi, trở lại địa giới mọi người chuẩn bị sẵn sàng, phải dốc sức truyền giáo phát triển tín đồ. Nhớ kỹ, chỉ có tín đồ thành kính cực đoan mới có thể chân chính nhập vào chúng ta, các tín đồ khác đều chỉ là bày biện, tuyệt đối không thể để bọn họ biết phấn Ác ma tồn tại.

- Rõ.

Sau khi ba giáo chủ gật đầu, chần chờ một chút:

- Đại giáo chủ đại nhân, cái phấn Thần ân kia...

- Chúng ta thành kính còn chưa đạt tới trời nghe, vẫn nên cố sức để dẫn đường cho những con dân lạc lối về với chủ, thành kính đủ rồi, thần ân tự nhiên sẽ phủ xuống.

Đại giáo chủ rất thần côn nói.

Ba giáo chủ đương nhiên trong lòng chửi ầm lên, nhưng biểu hiện bên ngoài lại cung kính vâng dạ.

Chuyện ma vật hoành hành thiên hạ cũng không ảnh hưởng tới dũng sĩ trên biển của Lôi gia, thứ nhất đây là chuyện trên đất bằng, không quan hệ gì với bọn họ, thứ hai lực chú ý của bọn họ đều tập trung trên mặt hải vực Đế quốc.

Khải Hải nhận được lệnh, biết rõ ở trong trận chiến đấu này, bản thân mình chỉ là một vai phụ phối hợp, tuy nhiên không biểu hiện ra có gì không ổn, ngược lại tận tâm tận lực chọn ra một trăm chiến thuyến trạng thái tốt nhất cùng thủy thủ ưu tú nhất toàn quân, nhưng trong lòng lại rất là không vui.

Hạm đội số ba là cừu nhân của mình mà! Cơ hội báo thù này lại tặng cho hải quân mới thành lập? Hơn nữa quan chỉ huy còn là Bộ tướng Áo Khắc Đức chưa đủ lông đủ cánh kia? Bản thân mình đường đường là Tổng trưởng thuỷ quân, trước mặt người trong nhà là Đại tướng cao cấp nhất, lại trở thành phó thủ? Nghĩ tới khiến người ta tức giận mà!

Thế nhưng, đây là mệnh lệnh của chủ công, hơn nữa tuy rằng đối phương là một Bộ tướng, nhưng là thân tín chủ công, thân phận cũng lớn hơn mình. Ai, người so với người tức chết người, vẫn nên nhận mệnh thôi.

Chỉ là khi Khải Hải thấy hai mươi đại chiến hạm to lớn dữ tợn rồi, oán khí tiêu tan rất nhiều, mình mặc dù có mấy trăm chiến thuyền, nhưng so với bên này, hoàn toàn là một đứa nhỏ dưới chân người lớn.

Đợi khi Áo Khắc Đức bắt đầu tập trung chỉ huy luyện tập độ phối hợp, oán khí Khải Hải tiêu biến, ngược lại còn có cảm giác kinh sợ, sợ rằng chức vị Tổng trưởng thuỷ quân của mình khó giữ được rồi. Trong lòng lại dâng lên cảm giác người so với người tức chết người lần nữa.

- Đề đốc, chúng ta làm thế nào tiêu diệt Hạm đội số ba? Mảnh hải vực này căn bản không có địa phương bí mật nào, vốn không cách nào tiến hành mai phục được.

Khải Hải cẩn thận hỏi.

Tuy rằng chức vụ Áo Khắc Đức chỉ là Hạm đội trưởng số một hải quân Lôi gia, nhưng Khải Hải tự động đổi thành Đề đốc - xưng hào chức vụ tư lệnh trong quân chế hải quân Duy Nhĩ Đặc, đây cũng nói rõ một điểm, Khải Hải đã đặt mình ở vị trí phó thủ.

- Hải chiến rất khó bố trí mai phục, chẳng qua nếu chúng ta đối chiến chính diện Hạm đội số ba, sợ rằng Hạm đội số ba sẽ lùi bước bỏ chạy.

Áo Khắc Đức nhìn hải đồ nói.

Khải Hải vội gật đầu, vừa nhìn thấy hai mươi chiến hạm khổng lồ của ngươi, ngu ngốc mới đi đánh ngươi thì có, không trốn mới là lạ. Khải Hải rất rõ ràng mệnh lệnh của Khang Tư là tiêu diệt Hạm đội số ba, mà không phải để bọn đào tẩu theo sau gót đánh du kích.

- Ha ha, kỳ thật rất đơn giản, phải xem Khải Hải đại nhân có đủ dũng khí hay không.

Áo Khắc Đức đột nhiên cười nói.

Khải Hải lập tức bị lời này tức đến nhe răng trợn mắt, ngực cũng kịch liệt phập phồng.

Hắn cũng không rõ lắm sao mình lại dễ trúng phép khích tướng của thanh niên này, tình huống đồng dạng cũng đã phát sinh vài lần, sao vẫn không tiếp thu được giáo huấn vậy chứ.

Nhưng bản thân có biện pháp nào đây? Mệnh lệnh chủ công bày ra đấy, không có cách gì hay hắn chỉ có thể thở một hơi dài, vỗ vỗ ngực nói:

- Xin Đề đốc cứ việc hạ lệnh!

- Ngươi dẫn một trăm chiến thuyền dưới trướng đi vào khiêu khích Hạm đội số ba, sau đó vừa chiến vừa lui, còn ta lại mang theo hai mươi chiến hạm rào đường lui bọn họ, trước sau giáp công, ta cũng không tin bọn họ có thể tránh được tổng cộng 4000 nỏ công thành và 1000 máy bắn đá công kích! Thế nào? Rất đơn giản phải không?

Áo Khắc Đức cười hì hì nói.

Khải Hải chỉ ngây ngốc nhìn Áo Khắc Đức, đây là cái chiến pháp gì? Lẽ nào Hạm đội số ba là ngu ngốc? Thấy ngươi xuất hiện rồi, chẳng những không chạy còn có thể ngoan ngoãn chờ ngươi chặn đường lui sao?

Hiển nhiên Áo Khắc Đức cũng ý thức được Khải Hải đang suy nghĩ cái gì, vỗ đầu cười nói:

- Xin lỗi, không giải thích rõ ràng, hải quân sẽ bỏ neo cách chiến trường hai mươi hải lý, chờ khi các ngươi khai chiến rồi, mới đánh một vòng tròn cản đường lui Hạm đội số ba.

- A!

Khải Hải thật bị dọa toát mồ hôi lạnh, chờ ngoài hai mươi hải lý? Sau khai chiến mới đánh vòng tròn trở lại?

Trời ạ! Tên này không phải là muốn lấy ta làm mồi nhử sao? Chờ hắn đi tới, một trăm chiến thuyền của mình đều chìm hết bảy tám phần rồi!

- Sao? Là không có can đảm, hay là ta xem trọng năng lực thủy quân? Theo lý chỉ cần các ngươi không liều chết với Hạm đội 5, vừa đánh vừa lùi, hắn có thể chống đỡ đến lúc hải quân bắt đầu công kích chứ.

Áo Khắc Đức vẻ mặt quái dị quét nhìn Tổng trưởng thủy quân Khải Hải này.

- Được! Ta nghe lệnh hành sự!

Khải Hải cắn răng hô, nhưng trong lòng lại đang mắng to: "Mẹ nó, nói thì nhẹ nhàng, sao không đổi lại chiến hạm với ta? Có thể chống đỡ đến khi các ngươi tới là không sai, nhưng khi đó một trăm chiến thuyền còn có thể trụ lại bao nhiêu đây?"

Trong lòng đầy ý kiến, đáng tiếc quân lệnh áp thân, Khải Hải chỉ có thể bày vẻ mặt bi tráng đi chấp hành mệnh lệnh.

Thấy Khải Hải mang theo một trăm chiến thuyền nhanh chóng rời đi, Áo Khắc Đức quay người đi vào phòng thuyền trưởng, hai mươi hạm trưởng đang im lặng chờ đợi thượng cấp tới.

- Các vị, chúng ta sau ba giờ nữa khởi hành, đi tới nơi này chờ, sau khi nhận được lệnh, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất đi hướng này, sau đó lao thẳng về phía trước, sau khi phát hiện chiến hạm địch thì nghiêng hàng ngang triển khai trận hình, cũng nhanh chóng bắn ra ba lượt, sau đó mới tiến hành bao vây áp bức, đợi mệnh lệnh tiếp theo.

- Có nghi vấn gì không?

Áo Khắc Đức đứng trước hải đồ quét nhìn mọi người, rất uy nghiêm hỏi.

Đây là nhiệm vụ đã sớm huấn luyện giả tưởng lâu ngày, chỉ là thay đổi vị trí một chút mà thôi, cho nên đám hạm trưởng lập tức rống to:

- Không có!

- Tốt, trở về chuẩn bị.

Áo Khắc Đức phất tay ra hiệu, đám hạm trưởng chào một tiếng rồi lui xuống.

Áo Khắc Đức chắp tay sau lưng nhìn cảnh biển, thân thể hơi run rẩy.

Không nghĩ tới, bản thân mình nguyên hắn cả đời làm nô lệ, không ngờ lại trở thành Đề đốc hải quân chỉ huy hơn chục đại chiến hạm tác chiến! Nhân sinh thật là hay thay đổi mà. Nhưng cứ yên tâm, bản thân mình tuyệt đối sẽ không để chủ công thất vọng.

Nghĩ vậy, Áo Khắc Đức nhịn không được siết chặc nắm tay.

Liễu Thanh Dương, một cái tên có vẻ phiêu dật, nhưng mà cái tên này ở Đế quốc Áo Đặc Mạn lại có vẻ quái dị, chỉ là người hiểu chuyện nhất định sẽ biết, đó là một tên họ của người ở Viễn Đông đại lục xa xôi.

Chỉ là người có cái tên này lại là người sinh trưởng ở Đế quốc Áo Đặc Mạn, nhưng lại là một Thiếu tướng, một Thiếu tướng chỉ mới ba mươi tuổi.

Ở tuổi này là Thiếu tướng Đế quốc, Liễu Thanh Dương hẳn phải cực kỳ nổi danh mới đúng, nhưng đáng tiếc, thông thường ở trong lòng dân chúng, cái tên này coi như không tồn tại.

Đa phần tướng quân mà dân chúng Đế quốc quen thuộc đều là Thượng tướng, Đại tướng, cũng chỉ có một hai cái tên Thiếu tướng có thể nhớ rõ, vậy cũng là Thiếu tướng lục quân. Đúng vậy, Liễu Thanh Dương là Thiếu tướng hải quân, trưởng quan tối cao Hạm đội số ba.

Liễu Thanh Dương lẳng lặng đứng trên boong tàu chạy tốc hành, vừa đón chịu gió biển, vừa yên lặng nhìn chăm chú vào cảnh sắc xa xa, hắn có một thân thể cường tráng, bề ngoài anh tuấn thành thục, vóc người cao to phối hợp với quân phục hoa lệ, dù ai nhìn thấy cũng sẽ âm thầm khen ngợi, tin rằng không ai liệu được đây là nhân vật bị các đại quan hải quân Đế quốc xa lánh.

Liễu Thanh Dương bị xa lánh cũng không phải do năng lực thấp, có thể nói năng lực của hắn còn rất kiệt xuất, không dám nói đỉnh cấp, nhưng ít nhất ở trong năm đại hạm đội Đế quốc cũng coi như nhân vật số một số hai.

Cũng không phải tính cách hắn quái đản, đối nhân xử thế đều rất tao nhã, hắn rất được đồng liêu hoan nghênh, mà hắn tác chiến đi đầu đồng thời không thiếu khuyết uy nghiêm, hắn cũng được binh sĩ dưới trướng kính yêu. Đồng thời, hắn cũng không phải cổ hủ, các loại chuyện tặng quà nịnh bợ thủ trưởng làm không ít, chỉ là không làm các chuyện đê tiện hãm hại người khác mà thôi.

Nếu như không kể hành vi hối lộ đã thành tập tục trong quân đội Đế quốc, thật nói tiếp, hắn chính là một quân nhân hoàn mỹ.

Chỉ là, một Thiếu tướng hải quân hoàn mỹ như vậy ở trong đại quan hải quân, lại có một khuyết điểm lớn nhất, đó chính là cái tên này dã tâm bừng bừng, cho rằng hải quân phải đánh lên, cả ngày yêu cầu quyết đấu chính diện cùng hải quân Duy Nhĩ Đặc, hơn nữa căn bản không tiếp thụ người khác khuyên bảo, cố chấp bảo trì ý kiến của mình. Chính khuyết điểm này thành nhân tố trọng yếu khiến hắn bị xa lánh.

Không có bất cứ kẻ nào biết, Liễu Thanh Dương khao khát quyết đấu cùng hải quân Duy Nhĩ Đặc, là mong muốn đánh bại bọn họ, từ đó thu được chiếc vé đi tới Viễn Đông đại lục.

Không có ai biết được, tổ tiên Liễu Thanh Dương là gia đình quý tộc đại lục Viễn Đông, sau khi lọt vào hãm hại chạy trốn tới Đế quốc Áo Đặc Mạn định cư, hơn mười thế hệ sinh sôi qua đi, ngoại trừ dòng họ ra, từ lâu tộc nhân đều đã quên xuất thân trước đó.

Mà Liễu Thanh Dương khi còn bé ngẫu nhiên biết được chuyện xưa của gia tộc mình, hạ xuống quyết tâm phải đi đại lục Viễn Đông thần bí mê người, được xưng là quốc gia hoàng kim kia ngắm nhìn, hơn nữa mang theo hạm đội cường đại, để Liễu gia bọn họ phục hưng lần nữa!

Bằng vào mộng tưởng niên thiếu, duy trì hắn đi tới ngày hôm nay.

Liễu Thanh Dương là một người ngoan cường, sau khi bị tứ đại hạm đội xa lánh đồng thời cự tuyệt thu nạp, không có bất cứ thuyền mới cùng nhân viên tiếp viện, không có cảng bỏ neo nghỉ ngơi, những điều này không có gì đáng kể, Liễu Thanh Dương không phải người không biết biến quyền ứng phó.

Hắn có thể tự tiện thu phí đường biển, tự ý trưng mộ thủy thủ, tự ý đả kích hải tặc, tự ý chiếm lấy cảng. Chỉ cần bản thân mình không tạo phản không quá mức kiêu ngạo, thông qua nhân mạch gia tộc của mình, những vấn đề nhỏ này, phía trên đều có thể coi như không thấy.

Chỉ cần mình có thể kiên trì tiếp tục, một ngày nào đó có thể thu được chiếc vé vào đại lục Viễn Đông.

Đáng tiếc, giờ đây Liễu Thanh Dương thất lạc rồi, mê man rồi.

Tuy rằng trước đây Đế quốc tứ phân ngũ liệt, các hoàng tử quân phiệt cát cứ một phương, nhưng có thể biết, Đế quốc cuối cùng sẽ thống nhất vào tay một người, cho nên lúc đó Liễu Thanh Dương cũng không lo lắng không thể hoàn thành nguyện vọng của mình, dù sao bản thân chỉ cần không đầu nhập loạn, vẫn có thể làm Thiếu tướng hải quân như thường.

Thế nhưng, theo ma vật xuất hiện trải rộng khắp thiên hạ, Liễu Thanh Dương choáng váng.

Có lẽ gia tộc của mình xuất thân từ quý tộc Viễn Đông, đặc biệt thích thu thập sách vở, trong một ít sách cổ có ghi chép tình hình một lần ma vật xuất hiện. Liễu Thanh Dương rất rõ ràng, sau khi xuất hiện ma vật, tiếp đó xuất hiện sóng triều tôn giáo, sau đó là tôn giáo mượn cơn sóng này chậm rãi khống chế thế lực thế tục quyền lực quân chính, tiếp đó là mấy trăm năm thần ma đại chiến.

Cứ như vậy, bản thân mình không có khả năng thực hiện nguyện vọng! Không cần nói chính mình, dù là đời cháu chắt mình cũng không có khả năng! Xem ra cơ hội hậu đại mình trở thành anh hùng đồ ma ngược lại lớn hơn! Dưới nhận biết này, làm sao không khiến Liễu Thanh Dương thất lạc mê man đây?

- Trưởng quan! Phía trước ba hải lý phát hiện hạm đội không rõ! Số lượng khoảng chừng một trăm!

Thủy thủ trên đài quan sát lên tiếng làm giật mình tỉnh giấc Liễu Thanh Dương.

Liễu Thanh Dương ngẩng đầu nhìn ra xa một chút, tạm thời còn không nhìn thấy bóng dáng địch nhân, khóe miệng khẽ giật một chút:

- Hừ, từ phương hướng kia tới thì có thể là ai, lại chỉ mang theo một trăm chiến thuyền liền dám tới khiêu khích? Lẽ nào Lôi gia bán đảo Phi Ba kiếm được một nhóm chiến thuyền kiểu mới?

- Tiếp tục giám thị, chú ý loại chiến thuyền đối phương! Lệnh các hạm tiến vào trạng thái chiến đấu!

Liễu Thanh Dương lập tức tuyên bố mệnh lệnh. Mặc kệ đối phương có phải là thuỷ quân Lôi gia hay không, phàm là đội thuyền tiến vào phiến hải vực này đều phải tiếp thu Hạm đội số ba kiểm tra!

Theo cờ hiệu đánh ra, trận hình tuần tra Hạm đội số ba, cực kỳ nhanh chóng biến thành đội hình chiến tranh, thủy thủ trên boong tàu cũng bắt đầu vội vàng.

- Hừ hừ, đến đây đi, nhìn xem rốt cuộc là thứ hàng gì, dù là hạm đội Duy Nhĩ Đặc cũng đừng mong lấy được thứ tốt từ trong tay ta!

Liễu Thanh Dương mặt không chút biểu tình thầm nghĩ, lúc này hắn hoàn toàn bị hải chiến sắp tới hấp dẫn, cái gì mê man thất lạc đều ném ra sau đầu.

Bán đảo Phi Ba, thành Thanh Nguyệt chủ thành Lôi gia, mấy trăm kỵ binh nội vệ vây quanh một thanh niên tóc đen, cùng một mỹ nhân trẻ tuổi mỹ mạo, ầm ầm từ trong nội thành chạy ra.

Con đường rậm rạp chật ních người, không có bất cứ kẻ nào ra lệnh, lập tức tự giác, động tác nhanh chóng thối lui sang hai bên đường, võ sĩ khom lưng chín mươi độ, dân chúng càng quỳ rạp đem trán dán xuống đất.

Sau khi đội kỵ binh đi xa, mọi người mới khôi phục lại, con đường lại một lần nữa chen lấn chật chội. Một thương nhân hiển nhiên là người bên ngoài tới, vẻ mặt kinh ngạc hỏi người bên cạnh:

- Uy phong thật lớn, đây là vị đại nhân nào ở thành Thanh Nguyệt vậy? Ta thấy các ngươi không cần người ta nói liền tự động nhường đường, có phải vị đại nhân này rất nổi danh không?

Người bị hỏi kia, vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Ta xin ngươi, bằng cái ánh mắt này cũng có thể làm thương nhân? Lẽ nào ngươi không nhìn rõ lá cờ kia sao?

Vẻ mặt người thương nhân xấu hổ:

- Ấy, xin ngài thứ lỗi, mắt tại hạ có chút tật, xa một chút chỉ thấy mơ hồ.

Người qua đường gật đầu giải thích:

- À, cái này cũng không trách ngươi được, nhưng mà nếu nhìn thấy trên hạo kỳ kia chỉ có duy nhất một tiêu chí, dù là không nhìn rõ cũng nên biết chuyện gì, ở Lôi gia, chỉ có hạo kỳ bản gia mới có thể chỉ có một hình vẽ, các gia tộc phụ thuộc khác trên đồ án gia tộc đều phải đặt đồ án gia tộc mình thuần phục, rất là dễ nhận ra.

- A, lẽ nào người thanh niên vừa rồi chính là gia chủ Lôi gia?

Người thương nhân rất giật mình.

- Đúng vậy, ngoại trừ điện hạ, còn có ai có thể mang theo nhiều nội vệ như vậy đi ra ngoài săn thú? Gì? Ngươi ngay cả hạo kỳ lớn như vậy đều không nhìn rõ, sao mà có thể thấy rõ bộ dạng điện hạ vậy? Hả? Người đâu?

Người qua đường kia đột nhiên phát hiện thương nhân đặt câu hỏi kia không thấy, quay đầu nhìn bốn phía, căn bản không có thân ảnh thương nhân kia, đột nhiên, người qua đường này không biết nghĩ đến điều gì, nhảy dựng lên la to: "Giàu to rồi!" liền phóng về phía sở trị an.

Vùng ngoại ô, mấy trăm nội vệ phân tán bốn phía cảnh giới, bên cạnh Khang Tư chỉ có Tương Văn cùng bốn gã nội vệ theo sát. Khang Tư kéo cung bắn trúng một con thỏ rừng, cũng không giục ngựa chạy tới kiểm tra chiến tích, ngược lại kéo ngựa đi chậm.

Tương Văn cảm giác được đại nhân nhà mình hứng thú không cao, không khỏi cẩn thận hỏi:

- Đại nhân, tâm tình ngài không tốt sao?

Khang Tư lắc đầu cười:

- Cũng không phải, chỉ là đột nhiên cảm giác không có việc gì. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, đọc sách lâu quá, muốn đi ra ngoài hoạt động một chút, nhưng đi ra lại có cảm giác buồn chán, ngươi nói đây là sao chứ?

Tương Văn lập tức cười nói:

- Hì hì, thuộc hạ đoán xem, đại nhân là thời gian dài không tiến nhập chiến trường, cho nên cảm giác có chút không được tự nhiên.

Khang Tư nghe vậy không khỏi sửng sốt, một hồi lâu mới gật đầu, thở dài nhìn bầu trời nói:

- Đúng vậy.

Yên lặng một hồi, cúi đầu cười nói với Tương Văn:

- Như ta vậy có tính là đồ thấp hèn không?

Tương Văn vội vã lắc đầu:

- Nào có, đại nhân đây là... A? Mật vệ?

Tương Văn nói đến đây đột nhiên phát hiện một hắc y nhân trang phục giống như mật vệ, toàn thân bọc trong vải đen, chỉ lộ ra hai mắt, đột nhiên xuất hiện ở bên trái con ngựa Khang Tư cười.

Hắn thân ở bên phải Khang Tư lập tức lông tóc dựng đứng, vừa nhanh chóng rút đao bay lên không đánh về phía mật vệ nọ, vừa hô to:

- Đại nhân cẩn thận!

Khang Tư hiển nhiên không ngờ tới bên trái mình lại đột nhiên xuất hiện một người có năng lực mật vệ, tuy nhiên Khang Tư phản ứng cực nhanh, tay trái cầm cung ngay lập tức ném về phía mật vệ, còn tay phải cũng rút lấy chuôi đao bên hông.

Nhưng Khang Tư mới rút đao ra vài phân, mật vệ che mặt kia hai mắt phóng ra hồng quang, đã nắm một lưỡi đao sắc bén tản ra lam quang quỷ dị, đã sớm rút ra chờ sẵn, nhẹ nhàng khéo léo tránh khỏi thân cung bay qua, nhắm thẳng ngực Khang Tư đâm tới!

Quyển 3: Hành gia xuất thủ.

166. Chương 166: Bất Ngờ Xảy Ra. (p1+2)

Vừa nhìn màu sắc lưỡi đao, Khang Tư đã biết mình không thể lấy cánh tay ngăn trở, cho nên trước tiên nghiêng người nhanh chóng ngã xuống lưng ngựa, chân từ lúc thấy lưỡi đao đã sớm rời khỏi bàn đạp. Khang Tư không cam lòng nghiêng người ngã xuống như vậy, đầu gối gần thích khách thuận thế đá vào cánh tay của hắn.

Con mắt đỏ bừng của thích khách kia sáng ngời, lưỡi đao vừa chuyển từ đâm sang chém, trực tiếp bổ về phía chân Khang Tư.

Lúc này Tương Văn còn đang ở không trung, mà thân thể Khang Tư lại đang ngã xuống mặt đất, đã định hình, không cách nào lại biến hóa nữa.

Nhìn thế đao thích khách kia dù là bị đá trúng, cũng có thể dùng đao cắt vào đùi Khang Tư, mà rõ ràng trên đao bôi chất độc, chỉ cần thấy máu là ám sát thành công.

Xem ra lần này Khang Tư tuyệt đối tránh không khỏi rồi.

Nhưng mà "đương" một tiếng, một người bịt mặt đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh chiến mã, nâng đao chặn một kích này.

Chỉ là một cái chớp mắt như thế, Khang Tư đã lăn một vòng trên đất, đứng dậy rút đao làm tư thế phòng ngự, còn Tương Văn cũng xuất hiện ở trên đỉnh đầu thích khách kia, lưỡi dao sắc bén nhắm ngay đầu thích khách, người bịt mặt ngăn trở một kích kia, liền lập tức rút ra một thanh chủy thủ nhắm bụng thích khách đâm tới.

Nhưng càng đột nhiên hơn, bốn năm hắc y nhân đồng dạng trang phục che mặt, không hề có dấu hiệu xuất hiện bốn phía xung quanh thích khách, đồng thời lập tức nâng binh khí nhắm hướng thích khách này vọt tới.

Khi Khang Tư lập tức cho rằng chuẩn bị tiến hành quần ẩu, lại bị một màn trước mắt khiến tròng mắt nới rộng ra.

Chỉ thấy thích khách kia phát hiện lưỡi đao mình bị chặn, trực tiếp nhấc chân đem người bịt mặt cứu Khang Tư đá thẳng hướng chiến mã, người bịt mặt này phun mạnh một bụm máu, chiến mã cũng hí vang một tiếng, ngã quỵ xuống đất.

Chỉ riêng thân thể chiến mã bị đụng hãm xuống một cái hố, có thể kết luận chiến mã này đã xong đời rồi.

Thích khách nọ đá bay người bịt mặt kia rồi, cơ thể nửa ngồi, lấy một chân làm trục tâm, nâng tay vung đao quét ngang ba trăm sáu mươi độ, tuy rằng mấy người bịt mặt xông lên lập tức đem đao dựng thẳng phía trước người, nhưng "keng keng" vài tiếng, lực va chạm cường đại khiến bọn họ không khống chế được bắn ngược ra ngoài.

Mà thích khách xoay tròn một vòng, lập tức lật chân đá ngược lên trời, vừa vặn đá trúng bụng Tương Văn đang chuẩn bị từ trên cao giết xuống.

Tương Văn hừ nặng một tiếng, rơi sang một bên.

Nói thì dài dòng, kỳ thật cũng chỉ mới vài giây mà thôi, tên thích khách kia sau khi đá bay Tương Văn cùng những người bịt mặt ngăn cản hắn hoàn thành nhiệm vụ, sau đó liền phóng tới trước mặt Khang Tư vừa mới rút binh khí ra.

Mới thấy mấy mật vệ cùng Tương Văn bị đá bay, liền phát hiện một đạo bóng đen xuất hiện trước mặt, Khang Tư đi trước chém một nhát, ánh mắt người khác không có khả năng lợi hại như vậy, nhưng Khang Tư lại thấy rõ từng động tác của thích khách.

Thích khách không ngờ lại có chút tiêu sái nhẹ nhàng nghiêng người, tránh thoát nhát chém của Khang Tư, đồng thời một thanh đao nhỏ rất tự nhiên theo thân thể di động đâm phía bụng Khang Tư.

Lúc này lui về phía sau đã không có khả năng, Khang Tư nhanh chóng thu đao dùng mặt đao ngăn trở một nhát đâm này, "đang" một tiếng, lực đánh vào mạnh mẽ khiến hai chân Khang Tư rời khỏi mặt đất lướt về phía sau nửa thước.

Thích khách kia được một tấc lại muốn tiến một thước, lập tức xông mạnh lên.

Thoát ly được một khoảng cách, Khang Tư chớp lấy cơ hội, lui về sau một bước, sau đó cực nhanh nghiêng người dùng sức chém một nhát, "chi tra" một tiếng, một thanh âm quái dị vang lên, cánh tay cầm đao của thích khách kia liền bị chém đứt.

Thấy một màn như vậy, nội vệ đang nhanh chóng chạy tới, cùng Tương Văn và các mật vệ Lôi gia vừa ngã xuống đất đều tinh thần rung lên.

Chỉ là khiến họ nhịn không được thân hình dừng lại một chút, chính là thích khách bị chém đứt cánh tay này chẳng những không kêu thảm thiết, quái dị chính là, chỗ cánh tay bị đứt kia lại không chảy máu!

Không giống với những người khác, thích khách này hẳn phải coi là trọng thương căn bản không có bất cứ tạm dừng nào, không ngờ trong lúc cánh tay vừa đứt đoạn còn chưa rơi xuống đất, dùng một tay còn lại nắm lấy cánh tay cụt, thừa dịp Khang Tư thế đã hết, mạnh mẽ đẩy về phía trước, cánh tay cụt vẫn nắm chặt lấy binh khí như cũ mạnh mẽ vung mạnh từ dưới lên.

Khang Tư dùng sức đạp bàn chân trước ngừng lại, thân thể nhảy lùi lại, có thể thấy mũi đao từ dưới khố hiểm hiểm xẹt qua vạt áo dưới bụng mình.

Thích khách kia thấy chiêu này không ngờ lại vô hiệu, lập tức lăn một vòng cá chép vượt vũ môn, một chân vươn ra, một thanh chủy thủ đặt dưới gót chân thuận thế đâm vào đầu Khang Tư.

Khang Tư biết thế lui của mình đã hết, không có khả năng tránh thoát một kích này, bàn chân đạp về sau ngừng lại, đầu gối cong lại, sau đó phóng mạnh về phía trước, hai tay cũng nắm chặt đao quét về phía trước.

Một thanh âm quái dị "lạc bính" vang lên, khảm đao trong tay Khang Tư không ngờ lại bị gãy đoạn, nhưng cái chân thích khách kia cũng không tránh khỏi chia lìa với thân thể.

Thích khách mất đi một chân một tay không tránh khỏi ngã xuống đất. Lúc này nội vệ mới kịp chạy tới, mật vệ cùng Tương Văn đều không có tác dụng nữa, cho nên chỉ có thể bao vây xung quanh Khang Tư mà thôi.

- Thần hộ giá thất trách, tội đáng chết vạn lần, xin chủ công giáng tội!

Hơn trăm nội vệ cùng mấy mật vệ và Tương Văn đều quỳ xuống thỉnh tội.

Hiện giờ bọn họ vừa giận vừa hoảng, tức giận chính là không ngờ có kẻ dám can đảm ám sát chủ công nhà mình, tuyệt đối là đại nghịch bất đạo! Mà khủng hoảng chính là mấy hộ vệ phe mình căn bản không có làm hết trách nhiệm, ngược lại chủ công phải dựa vào năng lực của mình thoát khỏi hành động ám sát, khẳng định phải bị cách chức tra hỏi.

- Đứng lên đi, đối phương cũng không phải người thường.

Khang Tư vừa nói, vừa quan sát đoạn đao trong tay. Khang Tư biết binh khí trong tay mình, tuy rằng không phải bảo đao chém sắt như chém bùn, nhưng là binh khí quân chế tiêu chuẩn, tuy rằng chém không đứt côn sắt, nhưng tối đa chỉ là lưỡi đao bị mẻ mà thôi, tuyệt đối sẽ không gãy đoạn như bây giờ.

Bởi vậy có thể thấy được, thân thể đối phương cường hãn tới mức nào.

Chỉ là Khang Tư có chút nghi hoặc, bởi vì cảm xúc không giống như chém vào thân thể, ngược lại như là chém vào vật phẩm bằng da trâu, hơn nữa chém trúng xương cốt cảm giác như là chém vào đá tảng vậy. Dựa theo kinh nghiệm trước kia, bản thân mình chỉ cần dùng ba phần lực cũng đủ để đối phương đoạn chi, hiện giờ lại dùng tới đủ mười phần lực lượng.

Những năm gần đây, đặc biệt sau khi mình có được đông đảo gia thần, đã không còn dùng sức như vậy nữa.

Nghĩ đến đó, Khang Tư không khỏi nhìn lại hướng thích khách kia.

Thích khách tàn phế này đã bị nội vệ dùng dây thừng gân trâu buộc chặt lại, vốn đang lắng lặng nằm trên mặt đất, chỉ là không biết có phải cảm thụ được ánh mắt Khang Tư hay thế nào khác, đột nhiên một chân lật ngược lại đứng lên, dây thừng gân trâu không ngờ bị hắn dễ dàng bức đứt đoạn.

Sau đó lại có chút quái dị, hắn dùng một chân bắn về phía trước tốc độ lại cực nhanh nhặt lên cánh tay cụt kia, liền đặt lên nối tiếp vào chỗ đứt đoạn giữa cánh tay với thân thể. Y - www.

Các nội vệ đã rút đao chuẩn bị xông lên thấy động tác này, rõ ràng sửng sốt, lẽ nào thích khách này chuẩn bị cầm cánh tay cụt nối trở lại? Hắn cho rằng mình là cây cối sao, chặt bỏ cành cây nối tiếp trở lại thân cây còn có thể sống tiếp!

Chỉ là khiến người khác khiếp sợ, chính là thích khách này thật đúng là có thể chất của cây cối, cánh tay đứt rời của hắn sau khi nối lại, không ngờ trở lại trạng thái như thường, nhìn thích khách dùng cánh tay cụt khi nãy vung vẫy thanh đao là biết thế nào rồi.

Thấy thích khách kia nhảy về phía cái chân gãy, đám nội vệ lập tức bắt đầu khẩn trương, còn Tương Văn lại vừa nhắm về phía thích khách, vừa phẫn nộ quát:

- Phát lặng cái gì! Ngăn cản hắn cho ta!

Tương Văn hiện giờ rất tức giận, mấy thủ hạ của mình thật thiếu huấn luyện căn bản, không ngờ ở thời khắc trọng yếu này lại phản ứng trì độn như vậy! Chờ trở về rồi nhất định phải thao luyện bọn họ một trận mới được!

Kỳ thật cũng khó trách đám nội vệ kia sững sờ, dù sao bọn họ chưa từng thấy qua chuyện tình cổ quái như thế, hơn nữa thời gian cũng quá ngắn, từ khi thích khách kia giãy đứt dây thừng, tiếp nối cánh tay xong lại nhảy tới cái chân gãy, cũng chỉ mới vài giây thời gian mà thôi. Chính Khang Tư cùng Tương Văn cũng bị thích khách dùng chiêu cụt tay nối lại này khiến cho hoảng sợ, càng không cần nói các nội vệ nữa. Đám nội vệ bị tiếng hét phẫn nộ của Tương Văn chấn tỉnh lại, lập tức vẻ mặt đỏ bừng gầm rú nhằm về phía thích khách không phải nhân loại này, bọn họ đã ôm giác ngộ dùng tính mạng của mình tẩy rửa sai sót hai lần động tác trì độn liên tiếp.

Còn mấy mật vệ lại khẩn trương thủ hộ bên cạnh Khang Tư, các mật vệ bọn họ có nhiệm vụ chung cực là bảo hộ mà không phải chém giết, ngoại trừ bản thân Khang Tư ra, không có bất cứ kẻ nào có thể khiến bọn họ rời khỏi bên cạnh Khang Tư.

Chỉ là nguyện vọng các nội vệ không cách nào thực hiện được, bởi Khang Tư ra một mệnh lệnh:

- Tất cả lui ra.

Nghe một mệnh lệnh như thế, mọi người kể cả Tương Văn ở bên trong đều sửng sốt, soàn xoạt quay đầu nhìn về phía Khang Tư. Những người khác còn đang chần chờ chủ công nhà mình sao lại ra một mệnh lệnh như vậy, Tương Văn lại phát hiện lúc này hai mắt Khang Tư đang tản ra quang mang hứng thú bừng bừng.

Đúng vậy, tuyệt đối là hứng thú bừng bừng, ánh mắt này chỉ khi đại nhân nhận được một quyển sách hay thì mới nhìn thấy qua, Thế nhưng hiện tại làm sao lộ ra thần sắc như vậy? Hơn nữa cái ánh mắt này lại nhằm vào thích khách kia mà toát ra?

- Dựng vòng vây dự phòng thích khách bỏ trốn. Cho ta một thanh đao.

Khang Tư vừa nói, vừa vươn tay ra. Mật vệ bên cạnh theo phản xạ lập tức đưa lên một thanh khảm đao.

Đao vừa đưa đi, mật vệ mới phản ứng lại, bọn họ vẫn không hề hé môi cũng không nhịn được kinh hô:

- Chủ nhân ngài...

- Không cần nhiều lời, thối lui sang một bên.

Khang Tư thuận miệng nói, vừa làm nóng thân thể, vừa nâng đao đi về phía thích khách đang tiếp nối lại cái chân gãy.

Tương Văn khẩn trương ngăn cản Khang Tư nói:

- Đại nhân, ngài thân phận cao quý, căn bản không cần tự thân mạo hiểm đối phó thứ kẻ xấu như vậy! Xin giao cho thuộc hạ, thuộc hạ sẽ đem kẻ phản nghịch giết sạch!

- Không sao cả, ta đã lâu không động tay chân rồi, có chút ngứa tay, cái thích khách này cứ giao cho ta đi.

Khang Tư nói đến đây, thấy bộ dáng Tương Văn cau mày, không khỏi cười nói:

- Yên tâm, các ngươi ở bốn phía đề phòng, thấy ta có nguy hiểm trực tiếp xuất thủ giải cứu là được, ta tin tưởng các ngươi có năng lực này, cho nên không cần lo lắng quá.

- A?

Tương Văn sửng sốt, hắn lại không nghĩ tới Khang Tư có thể dùng lý do này để chẹn họng lời khuyên can của mình.

Các nội vệ tuy rằng không hiểu chủ công nhà mình sao lại tự thân mạo hiểm đối phó cái thứ không thuộc nhân loại như vậy, nhưng tập quán luôn tuân theo lệnh thượng vị giả tích lũy quanh năm, khiến bọn họ đến khi tỉnh lại, mới phát hiện bản thân đã dựa theo mệnh lệnh bao vòng quanh một mảnh đất mấy trăm thước vuông, chật không lọt một giọt nước, bên trong chỉ có chủ công nhà mình cùng cái thích khách không phải người kia.

Các nội vệ vừa mới hạ ý thức chuẩn bị kháng lệnh, xông lên trước giải quyết cái thích khách đã tiếp nối lại chân, đang nhìn chằm chằm vào Khang Tư, lại bị Tổng trưởng đại nhân của bọn họ ngăn cản:

- Các nhân viên vòng ngoài chú ý đề phòng bốn phia, các nhân viên vòng trong cảnh giác thích khách kia! Đợi lệnh trực tiếp đánh giết!

Các nội vệ nhận được mệnh lệnh này đều dùng ánh mắt cổ quái liếc nhìn Tương Văn, nhưng tuy rằng là như thế, bọn họ vẫn tiếp nhận mệnh lệnh, dù sao vừa rồi Khang Tư nói với Tương Văn, bọn họ đều nghe được.

Còn Tương Văn đã xấu hổ lại còn rất bất đắc dĩ, để cho đại nhân mạo hiểm thì Tổng trưởng nội vệ hắn có trách nhiệm rất lớn, thế nhưng hắn biết rõ thói quen Khang Tư, chuyện đại nhân đã quyết định, ngoại trừ bản thân đại nhân ra, không ai có thể khiến đại nhân sửa đổi.

Hơn nữa từ vừa nãy xem ra, tên thích khách kia chỉ không chết được mà thôi, sức chiến đấu cũng không cao hơn so với đại nhân là bao, không thì sẽ không nhẹ nhàng bị đại nhân chém rơi một tay một chân.

Cho nên nói không cần lo lắng quá mức, chính mình không dám cam đoan có thể giết tên thích khách không phải người kia, nhưng cũng tuyệt đối cam đoan có thể nhảy ra trước tiên đỡ lấy công kích của địch nhân thay cho đại nhân.

Vừa rồi chuyện xảy ra quá đột nhiên, cũng không nghĩ tới đối phương xuất thân cũng là mật vệ, mật vệ trốn ở một nơi bí mật gần đó cũng không có tác dụng cảnh báo trước, hiện giờ mọi người đều ở chỗ sáng vẫn còn để đối phương thực hiện được, như vậy mấy người bên mình thẳng thắn trực tiếp cắt cổ tự sát cho xong.

Hơn nữa xử lý thích khách kia như thế nào cũng phải có kế hoạch, dù là tên kia giết không chết, đem tứ chi hắn cắt đứt, sau đó đem phần chân tay còn lại mang đi thật xa, xem hắn chỉ có mỗi thân thể làm sao cử động được.

Khang Tư đi tới cách thích khách năm sáu thước, dừng chân bất động, tay cầm đao rất tự nhiên thả lỏng trên vạt áo dưới chân, thần thái nhẹ nhàng nhìn thích khách hai mắt đỏ bừng kia.

Thích khách này có lẽ biết Khang Tư khó đối phó, ra vẻ như là rất cẩn thận di động vài bước, đột nhiên, thân ảnh thích khách kia không ngờ cứ thế biến mất khiến kẻ khác khiếp sợ.

Tương Văn khiếp sợ hô to:

- Chết tiệt! Hắn lại có thể lập tức ẩn thân? Lẽ nào hắn đã chuẩn bị sẵn xung quanh...

Lời Tương Văn còn chưa xong, chỉ thấy Khang Tư động tác cực nhanh nâng đao bày ra một tư thế đón đỡ, "Đang" một tiếng, thân đao liền toát ra một đóa hoa lửa, như là bị một thứ kim loại đánh vào, nhưng quái dị chính là căn bản không nhìn thấy cái gì công kích thân đao.

Khang Tư quay về phía không khí liên tục làm ra động tác đón đỡ công kích, mỗi động tác kết thúc đều xuất hiện tiếng kim loại va chạm cùng hoa lửa nảy ra liên tục.

Lúc này ai cũng biết Khang Tư đang cùng thích khách đã ẩn thân kia chiến đấu.

Kỹ năng ẩn thân của thích khách kia đã đủ làm người ta chấn kinh rồi, nhưng Khang Tư lại có thể cùng người đã ẩn thân tác chiến, càng khiến những người ở đây khiếp sợ không thôi.

Chủ công nhà mình rốt cuộc dựa vào cái gì nhận rõ tung tích thích khách ẩn thân kia?

- Đây là chuyện gì? Vì sao cái thích khách kia lại có thể ẩn thân công kích? Không phải nói mật vệ một khi công kích sẽ không thể ẩn thân sao?

Tương Văn nắm lấy một mật vệ bên cạnh quát.

Tên mật vệ bị kéo lấy kia cũng không khẩn trương, ngược lại ánh mắt nóng cháy nói:

- Tổng trưởng đại nhân, thuộc hạ xác thật không biết vì sao lại như vậy, những kỹ năng mà mật vệ chúng ta nắm giữ đúng là khi công kích sẽ lộ ra thân hình.

- Đối phương có thể như vậy nhất định sở hữu bí quyết không bình thường, cho nên thuộc hạ kiến nghị nhất định phải bắt sống thích khách, chỉ cần chúng ta có thể thu được bí mật này, như vậy năng lực mật vệ chúng ta tuyệt đối có thể tăng lên mấy lần!

Tương Văn nhìn các mật vệ khác, phát hiện trong ánh mắt bọn họ đều đầy khát vọng, hưng phấn, vẻ mặt tham lam nóng bỏng, không khỏi thở dài. Những mật vệ bọn họ tuy rằng bị tẩy não, đối với đại nhân rất trung thành tận tâm, nhưng khiến bọn họ ít nhiều có chút di chứng, đó là đối với chức nghiệp mật vệ này có sự cuồng nhiệt không bình thường.

Hiện giờ thấy bí quyết mật vệ siêu tuyệt xuất hiện, có thể không điên cuồng chạy ào tới trực tiếp phát động công kích, đó là do trong lòng bọn họ, địa vị tâm trung thành so với sự cuồng nhiệt nghề nghiệp càng cao hơn mà thôi.

Trong lúc Tương Văn cùng mật vệ nói chuyện, Khang Tư phát ra công kích liên tiếp rốt cục dùng một cú quét chân, đá lộ ra thân hình thích khách ẩn thân kia.

Thích khách lộ ra thân hình, giống như không có việc gì tiếp tục khởi xướng công kích Khang Tư lần nữa, chỉ là không biết vì sao, hắn không còn ẩn tàng thân hình nữa.

Rốt cục có thể nhìn thấy thân hình thích khách, các nội vệ đều thở phào nhẹ nhõm, không cần chờ đợi lo lắng như vừa rồi nhìn chủ công nhà mình tác chiến một người nữa, hiện giờ gặp phải nguy hiểm, bên mình cũng có thể làm ra thi thố hữu hiệu, mà không phải như vừa rồi chỉ có thể trừng mắt to trợn mắt nhỏ.

Thích khách hiển lộ thân hình cùng Khang Tư liên hợp biểu diễn, biểu diễn chiến kỹ khiến cho mọi người trong lòng run sợ hoa mắt hỗn loạn.

Tuy rằng mọi người mơ hồ biết chủ công nhà mình thân thủ lợi hại, nhưng cùng lắm là thấy chủ công ở bộ đội tinh anh huấn luyện mỗi ngày, cũng không tận mắt thấy chủ công chiến đấu với người khác, bởi vậy không có được ấn tượng trực quan. Mà hôm nay, một màn trước mắt này để cho bọn họ biết rõ ràng, chiến kỹ chủ công nhà mình đạt được trình độ nào!

Chỉ cần nhìn thích khách kia mỗi một lần công kích đều cực kỳ xảo quyệt hung mãnh, nếu đổi lại là mình lên trận sợ rằng vừa đối mặt đã bị giết chết rồi.

Chủ công nhà mình chẳng những chặn được những công kích này, còn có thể không ngừng tiến hành phản kích. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, ngay từ đầu chủ công nhà mình phòng thủ chiếm đa số, bắt đầu tăng số lần công kích.

Hơn nữa làm cho người ta cảm giác có chỗ quái dị, chính là chủ công nhà mình giống như có thừa lực, bởi vì vài lần có thể rõ ràng thừa cơ tước gọn cái đầu tên thích khách không biết phòng thủ kia, chủ công đều dễ dàng buông tha.

Xem tới đây, vài tên cơ trí bắt đầu suy đoán, chủ công nhà mình có phải là coi tên thích khách sẽ không chết này cầm làm đồ chơi theo mình bồi luyện hay không? Vừa nghĩ tới chuyện này có khả năng rất lớn, mọi người không nhịn được trong lòng sợ hãi.

Tương Văn ánh mắt độc đáo đương nhiên biết Khang Tư hiện giờ đã không còn nguy hiểm nữa, lúc mới bắt đầu có thể là không quen đường lối công kích của thích khách kia, có mấy lần xuất hiện tình huống nguy hiểm.

Lúc đó mình đều chuẩn bị xuất động rồi, chỉ là đại nhân sớm hóa giải, nên mình mới nhẫn nhịn tới bây giờ.

Nhưng chờ khi chiến đấu kéo dài, đường lối công kích của thích khách hoàn toàn biểu diễn một lần, tình huống nguy hiểm liền không còn xuất hiện nữa. Người sáng mắt đều nhìn ra được, hiện giờ đại nhân chỉ là đùa giỡn với thích khách kia thôi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện lúc này đã không còn sớm nữa, Tương Văn nhịn không được uyển chuyển nhắc nhở:

- Đại nhân, nên để bọn người thuộc hạ bắt thích khách này thôi? Có lẽ các đại thần trong thành đang chờ chỉ thị của ngài.

Khang Tư lập tức biết rõ thời gian đã đủ dài, hô to một tiếng: "Xem chiêu!" Sau đó bỗng nhiên hai tay nâng đao nhằm hướng thích khách vung mạnh vài cái.

Vốn thích khách đang xông tới trước, đột nhiên thân thể ngừng lại, hai cánh tay cùng hai chân nhẹ nhàng chia lìa khỏi thân thể. Thích khách đã ngã lăn xuống đất còn quay đầu nhìn tứ chi rơi hai bên, hiển nhiên không thể tin được mình lại thua như thế.

Mấy nội vệ hiểu chuyện nhất, không đợi mệnh lệnh, liền xông lên trước, mỗi người một cánh tay hoặc chân, nắm lên ném về phía nội vệ xung quanh.

Mấy nội vệ biết tên thích khách không phải người này có thể nối tứ chi sống lại, đương nhiên mau lẹ khác thường đem cánh tay cùng cẳng chân này trói phía sau ngựa, vội vàng thúc ngựa chạy ra thật xa. Cuối cùng mới đem tên thích khách đã mất tứ chi, thân thể và đầu vẫn mãnh liệt hoạt động như trước, bao quanh giống như một cái xác ướp buộc chặt lại, cuối cùng đem thích khách đã như một cái bánh chưng đặt lên chiến mã.

Rốt cục giải quyết được thích khách không phải người này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Đám nội vệ đem ánh mắt nhìn phía chủ công nhà mình, thấy Khang Tư tuy rằng toàn thân ướt mồ hôi, hơi thở cũng có chút gấp gáp, nhưng lại rất bình tĩnh, ngoại trừ khóe miệng thỉnh thoảng lại toát ra một vẻ cười nhàn nhạt ra, cũng không có thần tình khác, không khỏi cảm giác sâu sắc chủ công nhà mình cường đại.

Quả thật, cái thứ không thuộc loài người kia ở trong mắt chủ công không đáng kể chút nào, không cần quá mức ngạc nhiên.

Nghĩ đến đó, các nội vệ rất nhanh khôi phục tâm tình kích động, dùng thần thái tiêu chuẩn nghiêm cẩn mà cao ngạo của nội vệ xếp thành hàng, chuẩn bị hộ vệ Khang Tư trở về thành.

Còn Tương Văn lại trợn mắt há mồm nhìn Khang Tư.

Người khác sẽ cho rằng đại nhân nhà mình đang bình tĩnh, giống như không để tên thích khách kia vào mắt, nhưng bản thân hắn theo sát bên người Khang Tư đại nhân lại biết rõ ràng, hiện giờ tâm thần đại nhân lại đang rất thư sướng, so với đọc mười quyển sách hay còn thư sướng hơn! Loại thần tình này là hắn chưa từng thấy qua.

Tại sao có thể như vậy? Lẽ nào đại nhân cho tới nay đều không tận tình chiến đấu? Thẳng đến lúc này sau khi chiến đấu thỏa thích mới có thể lộ ra thần thái triệt để thả lỏng cùng thỏa mãn như vậy?

Chỉ là ngẫm lại ngược lại như thế mới đúng, mình rất rõ ràng chuyện cũ của đại nhân, hơn phân nửa năm tháng trước đây đại nhân vượt qua đều là lấy thân phận tiểu binh chiến đấu ở hàng đầu tiền tuyến, có thể nói quanh năm suốt tháng sống bằng nửa bước vào trong quan tài. Dưới những ngày tháng đó hun đúc, khát vọng chiến đấu, khát vọng máu tanh đã sớm xâm nhập vào cốt tủy bản năng rồi.

Mà đại nhân từ khi làm quân nhân Đế quốc đến gia chủ bây giờ, đều mất đi tư cách đích thân chiến đấu tiền tuyến, nói cách khác rất ít hoặc có lẽ căn bản không có khả năng tự thân đi chiến đấu. Đặc biệt từ khi trở thành gia chủ ngang cấp với quân chủ, cơ hội tự thân tác chiến cơ hồ triệt để bằng không.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào, đều nói soái không rời vị, một cái tướng quân đều không có khả năng tự thân tác chiến, càng đừng nói hiện giờ đại nhân đã là quân chủ rồi.

Tin rằng đại nhân cũng đã rất gian khổ mới đè nén được dục vọng chiến đấu của bản thân, mà mình đã từng nghe qua không ít nhiều lão chiến đấu ở trận địa tiền tuyến, ở trong quân đội là một binh sĩ tinh nhuệ,

nhưng sau khi rời quân dịch lại chỉ là một bãi đất bùn, thậm chí có sự tích phát điên trở thành cuồng sát nhân.

Đại nhân nhà mình có thể từ chiến sĩ nhiệt huyết bình thường quá độ thành vị trí quân chủ này, tuyệt đối là một chuyện cực kỳ tài ba.

Nhưng mà tuy rằng dục vọng đích thân chiến đấu này bị đại nhân đè nén xuống, nhưng có thể khẳng định không hoàn toàn biến mất, ngược lại càng tù đọng càng mãnh liệt, nhìn bộ dạng gần đây đại nhân đối với cái gì cũng không có cảm giác liền rõ ràng.

Hiện giờ có thể để đại nhân phát tiết một chút có thể nói là tương đương có lợi.

Chỉ là, chuyện như vậy không phải dễ như nói vậy, bởi vì không cẩn thận để đại nhân xảy ra chuyện, vậy lúc đó thật không có cơ hội hối hận.

Tuy rằng có thể chọn người võ nghệ tinh thông tới bồi tiếp đại nhân chiến đấu, nhưng bởi song phương đều rõ thân phận đối phương, không có khả năng hạ tử thủ, song phương đều không có khả năng đem tất cả lực lượng phát huy ra.

Chiến đấu như vậy chỉ là biểu diễn mà thôi, căn bản không có khả năng thư giãn áp lực cho đại nhân, càng không cách nào để đại nhân xuất hiện nhiều tiến bộ, chiến đấu như vậy hoàn toàn chỉ là lãng phí thời gian của đại nhân mà thôi.

Đúng rồi! Cái thích khách kia không phải là thân bất tử sao? Hơn nữa đại nhân đã quen thuộc chiêu số thích khách dùng, mặc dù có nguy hiểm nhất định, nhưng có mấy người mình nghiêm mật quản chế có thể không cần lo lắng quá mức. Hơn nữa cái tên này giết không chết, tùy tiện để đại nhân phát huy thế nào, cũng không sợ thương tổn cái bồi luyện này, dù là thất thủ giết hắn, vậy cũng chỉ là sớm giết một cái tội phạm mà thôi. Ha ha, như vậy sẽ không sợ đại nhân không thể thoả thích biểu diễn võ nghệ rồi.

Sau khi nghĩ tới đó, Tương Văn nhìn cái bánh chưng không ngừng giãy dụa kia, ánh mắt đã bất đồng.

Đây chính là một thứ tốt nha, cũng không biết làm sao chế tạo ra, nếu có thể thu được phương pháp khống chế thứ không phải người như thế này, vậy chẳng phải đại nhân có thể có một đống lớn bồi luyện cường hãn sao...

Ấy... Hình như đem mấy tên thân bất tử này làm sát thủ hoặc quân đội rất tốt mà. Ừ, đợi về nói với đại nhân.

Bởi nội vệ Khang Tư cũng không có hi sinh, cho nên đoàn người không khiến cho thế nhân chú ý, mà thích khách kia đặt vào đống con mồi, cũng càng không thể gây chú ý, cứ như vậy dễ dàng về tới thành trì.

Khang Tư vừa mới dàn xếp xong, Uy Kiệt vội vã cầu kiến, vừa thấy Khang Tư lập tức hô:

- Chủ công, không tốt rồi, quận Long Chiêm lọt vào địch nhân tập kích, trở tay không kịp, chỉ có doanh chiến binh bảo vệ thành trì Long Chiêm, các phủ huyện khác toàn bộ đều rơi vào tay giặc! Doanh phòng bị toàn thể tử trận!

- Cái gì? Tổng trưởng tình báo ngươi đang làm gì? Sao lại để địch nhân xâm lấn rồi mới phát hiện tình báo!

Khang Tư còn chưa nói gì, Tương Văn đã gầm rú nhảy dựng lên.

Uy Kiệt bất đắc dĩ biện giải:

- Đại tỷ, hiện giờ là gần thu gặt ngày mùa, ai có thể nghĩ bọn họ sẽ ở phía sau phát động công kích.

- Hơn nữa những địch nhân này căn bản không triệu tập quân thường trực cùng nông binh, là trực tiếp điều động võ sĩ tiến hành tác chiến. Cũng bởi dạng này, doanh phòng bị chúng ta mới có thể toàn thể vong trận, chiến binh của chúng ta cũng bởi vậy phải khó khăn lắm mới bảo vệ được thành Long Chiêm mà thôi.

- Địch nhân là ai? Binh lực là bao nhiêu?

Lúc Khang Tư hỏi những lời này, nhớ tới mình mới lọt vào ám sát, quân địch liền xâm lấn ngay, sự tình nào sao lại xảo hợp như thế? Lẽ nào giữa hai chuyện có liên hệ?

- Địch nhân là mấy thế lực bẩm báo với chủ công lần trước, theo tình báo mới nhất biểu hiện, bọn họ tụ tập ba vạn võ sĩ đánh chúng ta.

Uy Kiệt vội vàng nói.

- Ba vạn võ sĩ? Mấy thế lực bọn họ có được nhiều võ sĩ như vậy sao?

Khang Tư có chút nghi hoặc, cũng không phải Khang Tư coi thường thế lực khác, mà là các thế lực này không giống như Khang Tư có được tất cả quân thường trực đều là võ sĩ.

Các thế lực phổ biến mà nói, có khoảng một ngàn võ sĩ cầm đao cũng đã tính là nhân tài đông đúc rồi, mấy thế lực này cũng chỉ là thế lực ba bốn cái thành trì liên hợp lại, võ sĩ chân chính của bọn họ có thể có 5000 người liền đã rất mạnh rồi, làm sao thoáng cái trở mình gấp sáu lần?

Uy Kiệt vội vàng giải thích:

- Xin chủ công thứ tội, điểm này không cách nào biết được, nhưng theo tình báo biểu hiện, ba vạn bộ đội này trang bị trang phục đều là hàng thượng đẳng, quân thường trực cùng nông binh căn bản là không có khả năng trang bị như vậy.

- Hơn nữa tài chính những thế lực này chúng ta đều rất rõ ràng, dù là bọn họ tán gia bại sản, cũng không có khả năng vũ trang trực tiếp nhiều người như vậy.

- Ngoài ra, sức chiến đấu những bộ đội này cực kỳ cường hãn, doanh phòng bị hầu như là bị bọn họ một kích liền tan rã, cho nên chúng ta mới phán đoán những quân đội này xuất thân đều là võ sĩ.

Lúc này Tương Văn đột nhiên nhớ tới gì đó kinh hô:

- Đúng rồi, hiện giờ đến gần ngày mùa, làm sao bọn họ can đảm phát động công kích? Lẽ nào bọn họ không sợ tá điền tạo phản sao?

Uy Kiệt cũng sửng sốt:

- Ấy, đúng vậy, bọn họ sao dám phát động công kích vào lúc này?

Nói đến đây, Uy Kiệt lập tức hạ quyết định:

- A, thần sẽ lập tức phái người đi tới lãnh địa bọn họ khơi mào dân chúng bất mãn.

- Không chỉ như thế, theo lý dân chúng bên phía chúng ta sẽ chống lại kẻ xâm lấn phát động công kích vào vụ thu hoạch mùa, thế nhưng vì sao tình báo của ngươi không có báo cáo phương diện này?

Tương Văn lại đưa ra nghi vấn lần nữa.

Uy Kiệt chần chờ một chút mới thỉnh tội:

- Thần thất trách, bởi tốc độ xâm lấn quân địch quá nhanh, chỉ chú ý tới thân phận cùng nhân số quân địch, phản ứng dân chúng bên phía chúng ta thế nào thân không để ý tới, thần sẽ lập tức thu thập tình báo ngay.

Tương Văn nghe nói như thế, không khỏi nhíu nhíu mày.

Trong khoảng thời gian này bận rộn chuyện chỉnh đốn nội vệ cùng hệ thống mật vệ, cùng mấy người Uy Kiệt xuất thân ngũ đại thân vệ giao lưu ít đi nhiều, hiện giờ Tương Văn cảm thấy Uy Kiệt có chút không đủ chuyên nghiệp.

Theo lý thì chuyện này, bộ tình báo nên sớm có bố trí chi tiết, sao tới khi sự tình xảy ra rồi, phải chờ mình nhắc nhở rồi mới làm nhiệm vụ?

Nói như thế nào Uy Kiệt cũng quản lý bộ tình báo đã nhiều năm rồi, sai lầm như vậy là không có khả năng phát sinh, người này gần đây làm gì chứ, tâm thần đều không đặt trên phát triển phương diện này?

Vốn Tương Văn có ý muốn ỷ vào thân phận nhắc nhở Uy Kiệt một phen, lời còn chưa nói ra, đã bị Khang Tư lời cắt đứt. Chỉ thấy Khang Tư khoát tay chặn lại:

- Những điều này đều là thứ yếu, trước mắt là triệu tập bộ đội đi đánh bại ba vạn bộ đội tinh nhuệ kia.

Nghĩ thấy ở trước mặt đại nhân chỉ điểm Uy Kiệt sẽ làm hắn mất mặt, Tương Văn cũng liền vứt bỏ ý niệm trong đầu, dự định sau này tìm cơ hội cùng hắn nói chuyện một phen.

Lúc này Khang Tư cũng lười triệu tập gia thần thương thảo công việc, trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh:

- Truyền lệnh, bộ đội nội vệ cùng doanh kỵ binh số một số hai tập hợp dưới thành, ra lệnh doanh chiến binh từ số một đến số năm lập tức đi trước chi viện thành Long Chiêm, mệnh lệnh các doanh chiến binh còn lại đi trước biên cảnh cảnh giới, ra lệnh doanh phòng bị các nơi cùng binh trị an tuần tra địa phương.

- Rõ!

Các nội vệ theo hầu bên cạnh lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Theo mệnh lệnh truyền xuống, các nội vệ bên trong thành lập tức tập kết dưới thành lâu trước tiên, các nội vệ thuộc thiếp thân hộ vệ Khang Tư, chẳng những toàn bộ là trang bị kỵ binh, bộ chiến cũng là hạng nhất.

Mấy ngàn nội vệ, vũ trang hạng nặng dắt chiến mã lặng lẽ đứng dưới thành lâu, một cổ mùi vị sát lục lập tức hiện ra.

Dân chúng xung quanh tuy rằng không dám đi tới trước, nhưng ở xung quanh chỉ trỏ, đều suy đoán những nội vệ này vì nhiệm vụ nào mà đột nhiên tập kết.

167. Chương 167: Trọng Địa Nguyên Liệu. (p1+2)

Theo nội vệ tập kết tiếng vó ngựa ầm ầm từ xa đến gần, dân chúng vốn có điểm kích động khi nhìn đến cờ xí tung bay, trong lòng liền ổn định lại, nhưng vẫn kinh ngạc vì sao có động thái lớn như vậy, lại điều động tới hai doanh kỵ binh duy nhất của Lôi gia.

Phải biết rằng lương bổng của doanh kỵ binh đúng là nhiều hơn gấp đôi so với doanh bộ binh, bất kể là trong mắt võ sĩ hay trong mắt dân chúng, kỵ binh luôn luôn cao hơn bộ binh một bậc.

Ở thời điểm bộ đội tập kết, trong Thiên Thủ Các Khang Tư tiếp đón thăm hỏi các gia thần ở lại.

Sau khi biết được nguyên nhân, các gia thần đều đăm chiêu ủ dột, bọn họ thật không hề quan tâm tới chuyện quân địch xâm lấn, ở trong mắt bọn họ, vi phạm tập tục không được phép động binh trong thời gian thu hoạch vụ mùa, vậy thì quân địch này sẽ không có kết cục tốt được.

Bọn họ để ý chính là chuyện chủ công nhà mình thân chinh ra chiến trường. Theo lý chủ soái không rời vị trí, hiện tại cũng không phải thời điểm nguy cơ quân địch đánh tới chủ thành đến nỗi không có đường lui, chủ công nhà mình như thế nào cũng không nên tự mình mang binh đi tác chiến.

Nhưng hiện tại các chi quân đội khác đều bố trí đóng quân ở các quận, không có khả năng trong thời gian ngắn tập kết ra một đội quân chi viện có sức chiến đấu.

Hơn nữa cho dù có thể rất nhanh tập kết quân, nhưng chọn người làm quan chỉ huy cũng rất khó quyết định, nhất là cấp vị của các trọng thần lãnh binh đều như nhau, công huân cũng không sai biệt lắm, hoàn toàn không thể xác định được người nào làm đầu lĩnh.

Hơn nữa điểm trọng yếu nhất là hiện tại nội vệ tập kết cùng doanh kỵ binh thứ nhất thứ hai, đều là đội quân trực thuộc chủ công, trừ chính chủ công tự xuất chinh ra, căn bản không có người nào có thể chỉ huy bọn họ.

Nghĩ tới nghĩ lui các trọng thần không đề cử ra nhân vật nào có thể làm chỉ huy quân đội, đành phải cam chịu chấp nhận thực tế để quân chủ tự mình ra chiến trận. Không có biện pháp, cứu binh như cứu hoả, đó là càng nhanh càng tốt.

Đám gia thần không khuyên ngăn nữa, Tương Văn và thị nữ cũng chuyên tâm hầu hạ giúp Khang Tư mặc một thân khôi giáp tinh xảo.

Khi Khang Tư phủ thêm áo choàng màu đỏ tươi, Ngả Lệ Ti, Y Ti Na nghe được tin tức cũng chạy lại đây.

Ngả Lệ Ti trước tiên lộ vẻ mặt hưng phấn chúc Khang Tư sớm giành thắng lợi trở về, còn Y Ti Na lại là vẻ mặt trầm tĩnh chúc Khang Tư võ vận hưng thịnh.

Đối với hành động của hai mỹ nữ biểu lộ rõ tính cách của các nàng, Khang Tư chỉ cười nói cảm tạ. Ngoài ra, Khang Tư cũng không có cảm giác gì khác, dù sao hắn chỉ xem các nàng như hai bằng hữu mà thôi.

Mà Tương Văn ở bên cạnh quan sát cẩn thận lại phát hiện, một thị nữ mặt mày xinh đẹp đi theo bên người Ngả Lệ Ti. Tuy rằng các thị nữ đều có ý kiến không tốt với Ngả Lệ Ti, nhưng có người nguyện ý làm thị nữ bên người Ngả Lệ Ti cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Dù gì Ngả Lệ Ti cũng xuất thân là công chúa, thủ đoạn thu mua lòng người cũng có một vài chiêu, từ trong đám thị nữ tìm cho mình một hai tỳ nữ thân tín cũng thực là chuyện bình thường.

Tuy nhiên để cho Tương Văn chú ý tới thị nữ kia không phải vì nàng ta đi theo Ngả Lệ Ti, mà là nhìn thấy Ngả Lệ Ti sau khi nói xong lời chúc phúc, còn định mở miệng nói gì đó, nhưng bị ả thị nữ kia kéo góc áo ngăn lại.

Dựa theo tính tình của Ngả Lệ Ti, hơi chút suy nghĩ là biết Ngả Lệ Ti có ý muốn đi theo đại nhân nhà mình dấn thân vào chiến trường, loại yêu cầu này không có khả năng đáp ứng nên không nói ra là chuyện rất bình thường.

Nhưng không bình thường chính là: không phải Ngả Lệ Ti tự mình đè nén xuống yêu cầu này, mà là do ả thị nữ kia nhắc nhở.

Ngả Lệ Ti là ai chứ? Là nhân vật thường xem mình là cái rốn của vũ trụ! Một nhân vật như vậy, lại có thể vì lời nhắc nhở của một ả thị nữ mà ngừng lại hành động của mình sao?

Ngả Lệ Ti kiêu ngạo và ương ngạnh, Tương Văn đúng là từ miệng của đám thị nữ không ngừng khóc lóc kể lể đã biết rất nhiều, không ngờ Ngả Lệ Ti lại thay đổi như vậy? Cùng với nhận định tính tình của Ngả Lệ Ti xảy ra biến đổi, vậy còn không bằng nói rằng ả thị nữ kia có thủ đoạn thực lợi hại.

Ả thị nữ dung mạo mỹ miều kia hiển nhiên chú ý tới ánh mắt của Tương Văn, nàng rất lễ phép đúng mức hướng Tương Văn khẽ cúi đầu thi lễ. Đối với nhân vật trọng yếu bản thân kiêm mấy chức vụ này, thị nữ Lôi gia không người nào không biết, tuy rằng Tương Văn không thường xuyên hỏi đến chuyện thị nữ, nhưng hắn quả thật chính là tổng quản lý thị nữ của Lôi gia.

Thị nữ ở Lôi gia toàn bộ đều là Tương Văn tự mình chọn lựa, cho nên hắn thoáng động não suy tư liền biết ngay tên của thị nữ mỹ mạo này, nàng gọi là Cung Huân Đại, vốn là thị nữ bên người của công chúa thành Yến Sơn.

Một thị nữ có tiếng biết đọc biết viết, ở bán đảo Phi Ba là rất quý giá, vốn hắn định để làm người nữ hầu bên đại nhân nhà mình, không nghĩ tới lại bị Ngả Lệ Ti giành lấy. Lúc ấy hắn còn cảm thấy không có gì quan trọng, hôm nay xem ra, để cho Ngả Lệ Ti sử dụng thật sự có phần lãng phí mà.

Khang Tư không chú ý tới tâm tính khác thường của thủ hạ, tuy nhiên cho dù chú ý tới Khang Tư cũng không thèm để ý, tuy rằng Khang Tư lên làm quân chủ, nhưng cũng không ngại kẻ dưới có tâm tư bất đồng với mình. Khang Tư quản lý thủ hạ chính là phương pháp rất đơn giản: bản thân mình ăn thịt thì thủ hạ có canh ăn, ích lợi cùng hưởng và thưởng phạt phân minh.

Khang Tư không sợ, hoặc là nói không thèm để ý kẻ dưới tay có thể phản bội hay không.

Trong suy nghĩ của Khang Tư, kẻ dưới tay một khi phản bội, nếu không vì bị lợi dụ, chính là do hắn làm một ông chủ hà khắc, hoặc là ở vào thời điểm nguy hiểm đến tính mạng không còn lựa chọn nào khác.

Đối với kẻ phản bội vì lợi dụ không cần nhiều lời, giết chết là xong việc, về phần hai loại sau thì cần xem tình huống thế nào mới quyết định.

Lại nói Khang Tư cũng không phải là người lòng dạ độc ác, từ ngày đảm nhiệm thượng cấp tới nay, Khang Tư vốn chưa hề vì thủ hạ không đủ lòng trung thành mà nghiêm mật theo dõi bọn họ, cũng chưa từng bởi vì kẻ dưới tay có lòng phản bội, mà giành trước tiêu diệt đối phương.

Sở dĩ Khang Tư phóng túng với thủ hạ như thế, nguyên nhân rất lớn là hắn không có xem những kẻ dưới tay đó là tài sản tư nhân của mình, mà chính là đồng bạn hợp tác thay thế mình làm việc mà thôi.

Nếu là đồng bạn hợp tác, như vậy cũng sẽ không cần thiết phải đặc biệt chú ý tới sự trung thành.

Cùng với lý lẽ đó, bởi vì là đồng bạn hợp tác, như vậy dù sao đối phương cũng theo đuổi lợi ích, đạt được một chút lợi ích riêng tư cũng là lẽ thường tình phải làm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Khang Tư thiết lập liên hệ trực tiếp giữa công huân và lãnh địa, ngươi có bao nhiêu công huân thì được bấy nhiêu lãnh địa.

Kỳ thật dựa theo thế mạnh hiện nay của Khang Tư, toàn bộ thủ hạ lĩnh lương bổng không cấp cho lãnh địa cũng có thể. Hiện tại rất nhiều thế lực vì để thắt chặt kiểm soát lãnh địa đều làm như thế.

Nhưng Khang Tư dựa theo kinh nghiệm mình trải qua, cho rằng bỏ công sức làm ra phải có thu hoạch, có công phải có thưởng là sự theo đuổi của người đời. Hơn nữa Khang Tư đặc biệt hiểu rõ rằng "ăn nhiều ắt trúng thực".

Người đời đều biết rõ theo chế độ cũ ban thưởng phân đất phong một cái thành chính là chủ mưu phân tán thế lực, ở nhóm gia thần hoặc tình nguyện, hoặc không tình nguyện nhưng dưới yêu cầu không thể không tình nguyện, Khang Tư hủy bỏ chế thức cũ phân đất phong.

Khang Tư không có kinh nghiệm chấp chính, tri thức của hắn chính là từ trong sách vở, trải qua kinh ngiệm của mình sửa sang lại, sau đó bắt đầu thực hành một loại chế độ dùng nhiệm vụ hoàn thành sẽ nhận được nhiều ít công huân, không hoàn thành sẽ bị xử phạt ra sao, đều cho niêm yết công bố xác định rõ ràng.

Ban thưởng dưới chế độ này tuy rằng trở nên ít đi, nhưng xử phạt cũng theo đó tương ứng giảm bớt, hơn nữa ban thưởng xử phạt đều công khai rõ ràng.

Tuy rằng trước khi thực thi chế độ này, Khang Tư cũng không biết có thích hợp hay không, nhưng hắn nghĩ rằng nếu tất cả mọi người đều phản đối, thì một lần nữa trở lại thực hành chế thức phân phong cũ cũng không sao cả. Khang Tư cho tới bây giờ vẫn không quan tâm tới những vật ngoài thân đó.

Tuy nhiên khiến Khang Tư không kìm được có phần tự đắc: chế độ mình tự nghĩ ra khi được đưa vào thực hành, chẳng những thủ hạ không có ý kiến, ngược lại là cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía.

Bởi vì việc thưởng phạt này đúng là so với trước kia tùy theo tâm tình tốt xấu của thủ trưởng mà thi hành thì tốt hơn nhiều, để cho thủ hạ có thể theo năng lực của mình lựa chọn nhiệm vụ có thể hoàn thành, đồng thời có thể dựa vào phương hướng này tìm kiếm nỗ lực cho chính mình, đối với những thủ hạ không có năng lực hùng mạnh đặc biệt gì mà nói, chế độ như vậy là tốt nhất. Mà sau khi chế độ xâm nhập vào lòng người, trong lòng Khang Tư có một loại cảm ngộ, cho dù đại thần của mình toàn bộ phản bội, thủ hạ tầng dưới chót nhất cũng vẫn như cũ sẽ đi theo sát phía sau mình.

Người có năng lực hùng mạnh thì có thể thay đổi cả một thời đại, nhưng để chống đỡ cho thời đại này lại là năng lực của người dân thường. Mà đặc điểm lớn nhất của người dân thường là an tâm với tình trạng hiện tại.

Khi bọn họ đi trên một con đường có thể xác định hướng đi tới tương lai của mình, cho dù trên đường đột nhiên xuất hiện một ngã rẽ quang cảnh xinh đẹp, nhiều lắm là bọn họ đứng nhìn một chút xem thế nào.

Tuy rằng cảnh sắc bên kia đặc biệt xinh đẹp, nhưng cũng vì không ai đi qua mà có vẻ không thực tế có hơi mơ hồ huyền ảo, cho nên đại đa số người cũng không ai lại mạo hiểm bước vào lối rẽ đó, mà sẽ theo bản năng tiếp tục đi trên con đường cũ của mình.

Hơn nữa cho dù con đường cũ bị phá hủy đi nữa, bọn họ cũng sẽ tìm trăm phương nghìn kế tiếp bước trên đường cũ, trừ phi để bọn họ biết chính xác quả thật con đường cũ đã không thể thông hành, bọn họ mới có thể đi lên đường mới.

Có một số những người bình thường quen thuộc đồng thời thích ứng với chế độ mới, Khang Tư quả thật có thể không cần để ý tới trọng thần bên cạnh mình có cái tâm tư dạng gì.

Trừ phi cho giết Khang Tư còn không có người thừa kế, khiến trọng thần Lôi gia mất đi đầu lĩnh chia năm xẻ bảy, bằng không căn bản không thể phá hư sức hấp dẫn mạnh mẽ của chế độ, càng không cần phải nói phá hư sự thống trị của Lôi gia.

Khang Tư chưa từng lo lắng sau khi mình rời khỏi lãnh địa có thể khiến lãnh địa không thể vận hành hay không, ngoại trừ quân quyền, tất cả quyền lực chính vụ hắn đều buông lỏng, chỉ cần các quan viên còn nắm giữ các chức ngành chức, lãnh địa Lôi gia này cứ chiếu theo đó ổn định đi tới.

Chính mình quyết định chế độ hài hòa phóng khoáng với mọi người như vậy, sau khi xác định chế độ và mục đích, chẳng khác nào mình là người trắng tay, như vậy cho dù chính mình ở bên ngoài chinh chiến không dứt cũng không có vấn đề gì.

Khang Tư cười chiến mã sải bước, một tay kéo cương một tay nắm chuôi kiếm, nhìn quét một vòng hơn vạn binh sĩ kỵ binh trước mặt, hơn một vạn người đông nghìn nghịt dựa theo phiên hiệu đội sắp hàng, không phát ra mảy may tiếng động, nếu không thấy ánh mắt nóng cháy của đám binh sĩ đó, chỉ sợ sẽ nghĩ đây là một đám con rối bằng gỗ.

Một khí thế hào hùng không kìm nổi sôi trào lên, Khang Tư mạnh mẽ áp chế tâm tình đang kích động, trong lòng cười thầm.

Như thế nào cảm giác như là đã rất lâu rồi không có cảm nhận được tâm tình như vậy? Chính mình có lẽ không phải là một quân chủ anh minh, không phải là Tướng quân khôn khéo tháo vát, nhưng có thể xác định một điều mình tuyệt đối là một chiến sĩ nhiệt huyết.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, cảm nhận một chút hương vị vụ mùa do làn gió nóng thổi tới, Khang Tư vung roi, kéo cương ngựa, chiến mã cất cao vó trước hí một tràng, hắn hét lớn một tiếng:

- Xuất phát!

Hơn vạn kỵ binh như con rối gỗ lập tức sống lại, theo vó ngựa Khang Tư ầm ầm phóng ngựa chạy về hướng xa xa.

Trên lầu thành Thanh Nguyệt, Ngả Lệ Ti cùng ả Cung Huân Đại kia, đứng lẳng lặng ở một góc cách xa đám người đưa tiễn Khang Tư.

Ngắm nhìn bóng dáng Khang Tư đi xa, Ngả Lệ Ti nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi nói xem, ta có thể nắm trong tay nam nhân này không?

- Điện hạ! Điều ấy không thể nghi ngờ, đại điện chắc chắn sẽ quỳ gối dưới gấu váy ngài.

Cung Huân Đại cung kính nói.

Ngả Lệ Ti ngắm nhìn phương xa, như lầm bầm tự nói:

- Ôi! Kỳ thật ta cũng không phải đặc biệt muốn cưỡng ép thao túng hắn, chỉ hy vọng hắn có thể sớm ngày thực hiện chuyện hắn đã đáp ứng với ta, mà nếu thực hiện chuyện này thì cần phải có được quân đội khổng lồ, lãnh thổ mở mang rộng lớn và tài phú kếch xù.

Chỉ có điều Khang Tư là người không có chút dã tâm nào, cứ xem hắn ở bán đảo Phi Ba thời gian dài như vậy mới khuếch trương có một lần, diện tích còn không đến chín vạn cây số vuông, chỉ tương đương một quận thành nhỏ của Khi Hồng Quốc. Nguồn truyện: Y

Nhìn hắn thường ngày cũng không hề rèn luyện thân thể, cả ngày chỉ vùi đầu vào những bộ sách nhàm chán. Nếu không bức bách hắn, chỉ sợ vẫn cứ như vậy để cho mấy vạn chiến sĩ tinh nhuệ sống qua ngày vô ích ở trong quân doanh, cứ như vậy phải tới năm nào tháng nào mới có thể thống nhất bán đảo Phi Ba chứ.

Ngả Lệ Ti không có chú ý tới, khi nàng nói tới phần cuối câu, trong mắt Cung Huân Đại hiện lên một vẻ cười chế giễu, tuy nhiên rất nhanh nàng ta liền thu liễm lại.

- Ngươi nói xem! Nếu Khang Tư biết chân tướng sự tình có thể tha thứ cho ta không?

Ngả Lệ Ti hỏi với giọng xa vắng.

- Đại điện nhất định sẽ tha thứ chỗ dụng tâm khổ sở ấy của điện hạ.

Cung Huân Đại cung kính nói.

- Ừ! Kỳ thật tha hay không tha thứ cũng không sao cả, chỉ cần hắn có thể hoàn thành ý nguyện của ta là được. Tuy rằng ta không có hạn chế thời gian, nhưng cũng không muốn thời gian quá lâu đến khi trở thành bà già mới có thể trở về cố hương. Trước kia là đào tạo hắn, hiện tại lại là dẫn đường cho hắn, trên đại thể vẫn giống như ngày trước.

Ngả Lệ Ti không biết cảm xúc đến điều gì, bộ dáng có vẻ như đang hồi tưởng gì đó, tuy nhiên nàng rất nhanh tỉnh táo lại nói:

- Ồ! Như vậy chuyện thị nữ nội đình liền giao cho ngươi vậy.

Nói đến này, Ngả Lệ Ti liếc mắt nhìn Y Ti Na và Tiểu Cầm xa xa, nhẹ giọng nói:

- Thị nữ bên người hai người bọn họ thì không cần lo.

- Dạ! Nô tỳ tuân mệnh.

Cung Huân Đại cúi đầu trong mắt chợt lóe sáng, trong lòng mừng thầm, có trò hay xem đây! Cũng không uổng công mình cẩn thận nịnh bợ hầu hạ đi theo kẻ thân phận chó nhà tang giống như mình. Chính mình sao có thể cam nguyện làm một thị nữ của một kẻ tầm thường như vậy? Tin tưởng trong đám thị nữ có không ít người có ý tưởng này. Cũng trách không được đám thiếu nữ chúng ta muốn nếm thử mùi vị gây sóng gió, ai bảo thị nữ chúng ta đều là hậu duệ của cừu địch Lôi gia chứ? Không ngờ không có giám sát và huấn luyện cẩn thận đã đưa những người mình vào làm thị nữ nội đình.

Không biết Lôi gia là tự đại hay thiếu cảnh giác, không ngờ phóng tâm thả lỏng với bọn mình như vậy, không biết rằng mối hận hủy nhà diệt tộc vĩnh viễn tồn tại trong lòng những người mình hay sao?

Tuy rằng bọn mình hiện tại còn không có bản lãnh có thể tham dự vào bộ phận hành chánh, nhưng muốn gây xáo trộn trong nội đình, điều ấy vẫn có thể làm được.

Hơn vạn kỵ binh tập thể xuất động, quang cảnh thật chấn động lòng người, dân chúng bình thường đương nhiên lấy việc này làm đề tài nói chuyện trên trời dưới đất, nói đến cao hứng bừng bừng.

Rất nhanh, tin tức liền truyền tới khu bến cảng.

Thương nhân nhạy cảm sau khi nghe được tin tức này, lập tức bắt đầu tàng trữ vật tư, đồng thời lo lót đi cửa sau chuẩn bị bán cho Lôi gia. Mà một số kẻ hữu tâm thì hoặc vui sướng khi người gặp họa, hoặc là bắt đầu bí mật hoạt động gây phiền toái cho Lôi gia, tuy nhiên cũng có người còn vô cùng tức giận.

Trong một đình viện nào đó ở khu bến cảng Thanh Nguyệt, một lão nhân người mặc hoa phục, vẻ mặt đôn hậu, cau mày lẩm bẩm:

- Thật kỳ lạ! Mật vệ của ta đã phái ra thời gian một ngày rồi, như thế nào còn chưa động thủ? Chẳng lẽ bởi vì bên cạnh người nọ có nhiều hộ vệ lắm sao? Theo lý đám hộ vệ đó khẳng định không có khả năng ngăn cản mật vệ mà.

Người trung niên bên cạnh lão nhân có dáng vẻ như một quản gia dè dặt nói:

- Đại nhân! Có lẽ là bên cạnh người nọ cũng có mật vệ bảo vệ, cho nên mật vệ của ngài mới chưa có hành động.

Lão nhân rất kinh ngạc nói:

- Hắn cũng có mật vệ? Không phải nói mật vệ trên bán đảo Phi Ba đã tiêu mất hết rồi sao?

- Đại nhân! Nói là biến mất, kỳ thật chỉ là không có xuất hiện trước mắt người đời, đế quốc Áo Đặc Mạn cũng có mật vệ tồn tại, càng đừng nói nơi này là khởi nguồn của mật vệ. Người nọ từ hai bàn tay tạo dựng được gia nghiệp lớn như thế, lại cho thủ hạ nhiều đãi ngộ, người đầu nhập vào hắn vô số kể, nói không chừng

trong số đó còn có người xuất thân là mật vệ đấy. Bằng không dựa theo thân thủ và năng lực mật vệ của ngài, người nọ căn bản không có khả năng trở về dẫn binh xuất chiến.

Lão nhân gật đầu nói:

- Ừ! Quả thật có khả năng như vậy! Ta còn có thể cảm giác được mật vệ của ta còn tồn tại, chứng tỏ hắn cũng chưa bị tiêu diệt, hắn là còn đang đợi thời cơ đấy!? Ài! Biết sớm phiền toái như vậy, thì ta sai mật vệ đi ám sát trọng thần Lôi gia, nếu như vậy, hiện tại Lôi gia cũng tê liệt rồi.

- Đại nhân! Vậy sao ngài không truyền lệnh cho mật vệ sửa đổi nhiệm vụ chứ?

Gã trung niên có điểm nghi hoặc.

Lão nhân lắc đầu nói:

- Không có biện pháp, loại ác ma cấp chín này cần phải mặt đối mặt mới có thể phát lệnh, mà một khi chưa hoàn thành mệnh lệnh thì sẽ không xuất hiện lại trước mặt ta. Có thể nói hiện tại ta tuy rằng biết mật vệ của ta còn tồn tại, nhưng đang ở địa phương nào thì hoàn toàn không rõ ràng lắm, muốn sửa đổi mệnh lệnh cũng không được! Nếu không phải vì có những chỗ thiếu sót về thủ tục phiền toái và không thể quyền biến đó, thì dùng Phấn ác ma cấp chín này thật đúng là rất thích hợp để thành lập một đội quân ác ma.

- Đại nhân! Nếu như vậy, chúng ta nhất định phải chờ Lôi gia xảy ra nội loạn mới khởi xướng khủng hoảng ác ma sao? Kỳ thật thuộc hạ cảm thấy chúng ta không cần quan tâm Lôi gia có yên ổn hay không.

Gã trung niên cẩn thận nói.

Lão nhân thần sắc lạnh nhạt nói:

- Hiện tại các thế lực xung quanh đều có ác ma xuất hiện. Lôi gia cũng có, tuy nhiên lại bị tiêu diệt, nếu hiện tại đột nhiên một lần nữa xuất hiện ác ma, tiếp theo đó giáo phái chúng ta cũng cùng lúc hiện ra bốn phía mời chào tín đồ, ngươi cho là người của Lôi gia sẽ xem giáo phái chúng ta như thế nào?

- Ái chà! Nếu nói về dựa theo âm mưu thủ lợi, khẳng định bọn họ sẽ hoài nghi giáo phái chúng ta vừa mới xuất hiện. Tuy nhiên chúng ta có thể trước thực hiện khủng hoảng ác ma, sau đó mới để giáo phái ra mặt...

Nói đến đây, gã trung niên lại tự mình phản bác nói:

- Không được rồi! Như vậy chẳng phải là làm phương tiện cho các giáo phái khác sao? Không có chúng ta dẫn đường, tín đồ đang khủng hoảng ngược lại sẽ đầu nhập tìm chỗ dựa vào giáo phái khác mất.

Lão nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy! Cho nên, chúng ta phải đi ngược lại đạo lý, trước truyền bá giáo lí, tuy rằng có thể hấp dẫn đến không bao nhiêu tín đồ, nhưng chỉ cần có thể làm cho người trong lãnh địa Lôi gia quen thuộc với sự tồn tại của giáo phái chúng ta cũng tính là một công lớn rồi. Về phần khủng hoảng ác ma, tốt nhất là đợi đến khi nào có cơ hội tuyệt tốt hãy thực hiện, như vậy so ra thỏa đáng hơn.

- Đại nhân anh minh.

Gã trung niên tâng bốc nói. Đúng lúc này, một thanh niên vội vàng chạy vào đình viện, cung kính làm đại lễ sau đó hai tay dâng lên một phong thư.

Gã trung niên tiếp nhận phong thư, cho thanh niên lui ra mới mở phong thư, vừa đọc xong, gã trung niên lập tức biến sắc:

- Chết tiệt!

Hắn vừa đưa phong thư cho lão nhân, vừa vội vàng nói:

- Đại nhân! Có mật giáo nhúng tay vào địa giới chúng ta!

- Cái gì?

Lão nhân vội đón lấy, vừa xem xong lập tức ném phong thư lên bàn, vỗ mạnh bàn đứng dậy quát:

- Chết tiệt!!! Là mật giáo nào lại dám cả gan vi phạm hiệp nghị do chư vị Giáo hoàng mật giáo liên hiệp ký kết, lại thò tay qua ranh giới? Chẳng lẽ bọn họ không biết Lôi gia là địa giới của chúng ta sao!

Gã trung niên thận trọng nói:

- Đại nhân! Không ngoài ý liệu chính là mấy giáo phái giống như chúng ta, có thể tiến vào bán đảo Phi Ba. Tuy nhiên lúc trước vì tránh cạnh tranh nên chia phần địa giới rất xa. Không biết thế lực giáo phái nào khuếch trương lợi hại như thế? Không ngờ ở khủng hoảng ác ma cấp chín bùng phát không bao lâu liền tiến vào địa giới chúng ta?

- Phấn ác ma cấp chín này tất cả mật giáo đều giống nhau, căn bản không thể từ trên phương diện này phân biệt rõ được. Phái người điều tra kỹ càng nơi trú đóng của đối phương! Điều tra chi tiết người lãnh đạo của bọn họ! Ta thật muốn nhìn xem rốt cuộc là ai dám cả gan làm loạn như thế.

Lão nhân hung tợn nói.

- Dạ!

- Tình hình thế nào?

Mới vừa bố trí ổn thoả xong, Khang Tư liền hướng Uy Kiệt hỏi tình hình mới nhất.

- Chủ công! Quân địch có ba vạn võ sĩ hiện tại toàn bộ tập kết ở thành Long Chiêm, bao vây thành Long Chiêm con kiến cũng không chui qua lọt. Đồng thời tiến hành luân phiên công kích. Điều kỳ quái là: quân địch hoàn toàn không dùng võ sĩ của bọn họ như năng lực võ sĩ, mà trực tiếp làm như nông binh phát động công kích bất kể tới mạng sống. Dựa theo tin tình báo bên trong thành truyền ra, hiện tại doanh chiến binh bên trong thành chỉ còn một ngàn người, doanh phụ binh cũng chỉ có ba nghìn người may mắn còn sống, nếu không nhờ tường thành thành Long Chiêm kiên cố, hơn nữa trưng dụng dân phu bên trong thành cùng phòng thủ, e rằng sớm đã rơi vào tay giặc, tuy nhiên dựa theo tình hình, phỏng chừng cũng không chống đỡ được mấy ngày.

Uy Kiệt vội nói.

Bản thân hôm trước bị Tương Văn hỏi không biết đường trả lời, Uy Kiệt liền dẫn theo nhân viên tình báo tự mình xuất động, cuối cùng cũng thu được tình hình chi tiết trở về báo cáo.

Giờ phút này Uy Kiệt cảm thấy may mắn chủ công nhà mình chiếm lãnh địa xong liền cho tiêu diệt sạch tất cả gia tộc võ sĩ, hơn nữa mở rộng thành trì cho phép dân chúng bình thường và dân chúng ở ngoài thành có thể vào thành định cư, bởi vậy chẳng những không có lo lắng về sau, ngược lại có thể dễ dàng trưng tập tráng đinh ở trong thành, bằng không thành Long Chiêm sớm đã không còn.

- Mật vệ còn chưa có hồi báo sao?

Khang Tư nhìn xuống hỏi Tương Văn.

Trước khi xuất phát Khang Tư lệnh cho mật vệ đi ám sát những tên đầu lĩnh chỉ huy quân địch, hắn sẽ không ngu xuẩn đến vứt bỏ cơ hội trực tiếp tạo rối loạn trong hàng ngũ đối phương, chiến tranh là không có cái quang minh chính đại gì đó.

Tương Văn vội gật đầu nói:

- Đại nhân! Vẫn chưa có hồi báo, tuy nhiên tin tưởng rất nhanh sẽ nhận được tin tức.

- Ừ! Doanh chiến binh thứ nhất tới thứ năm hiện tại ở nơi nào? Khang Tư lại hỏi.

- Dạ! Tại mấy địa phương gần đây, dựa theo tốc độ hành quân, ba ngày sau có thể đến chỗ chúng ta.

Uy Kiệt chỉ mấy chỗ nói.

- Ba ngày? Như thế nào lại cần thời gian lâu như vậy? Thành Long Chiêm căn bản là chống đỡ không được nhiều ngày nữa!

Tương Văn mở to hai mắt nhìn.

Uy Kiệt giải thích nói:

- Đại tỷ! Đây là do đoạn thời gian trước chúng ta sửa chữa đường xá để chiếm lĩnh địa ở chung quanh mới có tình huống này. Nếu dựa theo trước kia, bộ binh ít nhất phải bảy ngày mới có thể đến đây. Phải biết rằng bộ binh không thể chạy liên tục được.

- Ừ! Chuyện này cũng không có biện pháp, lộ trình ngắn tốc độ bộ binh so với kỵ binh phải chậm hơn rồi, nhưng nếu lộ trình dài, kỵ binh chạy đến chết chiến mã cũng không theo kịp gót chân bộ binh. Xem ra ngày mai chúng ta phải phát động công kích.

Khang Tư cau mày nói.

Nghe nói như thế, Tương Văn ngẩn người, nhìn đến Uy Kiệt đang gật đầu, không khỏi nhỏ giọng hỏi:

- Ý tứ của Đại nhân là hành quân trên đường dài, kỵ binh chạy không kịp bộ binh? Điều này sao có thể?

Uy Kiệt cũng nhỏ giọng trả lời:

- Đại tỷ! Đừng thấy kỵ binh chạy rất nhanh, nhưng sức bền của chiến mã rất kém, ngươi xem đoạn đường chúng ta đến đây, phải ngừng bao nhiêu lần cho chiến mã ăn cỏ khô để khôi phục mã lực đấy. Cho nên trong khoảng đường ngắn, tốc độ kỵ binh thì bộ binh không thể so được. Nhưng một khi hành trình hơn mười ngày, tốc độ kỵ binh liền chậm hơn nhiều so với bộ binh, phải biết rằng từ xưa đến nay phàm là thời điểm viễn chinh, đều là bộ binh chờ đợi kỵ binh. Bởi vì ban ngày chiến mã chậm rãi chạy vài canh giờ phải nghỉ ngơi, còn phải cho ăn đầy đủ bổ dưỡng, bằng không sẽ ngã quỵ ở đương trường. Còn bộ binh chỉ cần giải quyết vấn đề ăn uống, là có thể không ngừng nghỉ đi suốt cả ngày, sức bền của bộ binh hành quân thì chiến mã bất kể thế nào cũng so không được.

Tương Văn vừa mới gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, lại đột nhiên nhớ tới cái gì nói:

- Ồ? Vậy vì sao không dùng xe cỡ lớn chở ngựa? Giống như lúc trước ở đại thảo nguyên, mỗi chiếc xe đều chở ngựa đã dùng, như vậy thì ngựa có thể nghỉ ngơi, xe không ngừng đi tới tốc độ sẽ nhanh hơn rồi, như thế nào chúng ta không làm như vậy chứ?

Uy Kiệt cười khổ nói:

- Đây là chuyện không có biện pháp, một là chúng ta không có nhiều ngựa như vậy, hai là nơi này đường cũng không bằng phẳng, rất nhiều địa phương xe ngựa to lớn không thể đi qua được. Tuy nhiên hiện tại đường xá của lãnh địa cũng tương đối tốt, chỉ cần giải quyết số lượng ngựa, doanh chiến binh có thể lập tức trang bị xe ngựa để vận chuyển binh sĩ đường dài tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều.

- Ôi! Chúng ta phải từ đâu kiếm ra nhiều ngựa như vậy chứ? Nếu có thể làm thông được tuyến đường đại thảo nguyên thì tốt rồi.

Tương Văn đương nhiên biết rõ ngựa ở bán đảo Phi Ba là vật tư quý giá đến cỡ nào, cho nên chỉ có thể thở dài.

Bằng không hiện tại sẽ không phải sử dụng một vạn kỵ binh, mà là mấy vạn tinh nhuệ bộ binh kỵ binh đồng thời xuất chiến, như vậy chẳng những nắm chắc phần thắng, hơn nữa thương vong cũng giảm xuống.

"Thông đường đại thảo nguyên? Thực khó khăn đấy." Khang Tư nghe hai người nói nhỏ với nhau, trong lòng thầm nghĩ.

Muốn nối tuyến đường với đại thảo nguyên, đầu tiên là phải đạt được quyền khống chế hoàn toàn hải vực, sau đó là phải thu được quyền đi lại ít nhất ba bốn hành tỉnh ở đế quốc, bằng không tuyệt đối ngay cả một cây cỏ cũng không nhìn thấy, càng không nói đến chiến mã.

Đúng lúc này, một tên mật vệ đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Khang Tư, quì một gối nói:

- Chủ nhân! Bọn thuộc hạ không hoàn đảm nhiệm vụ, bởi vì tìm tìm không thấy Thống soái quân địch.

Mật vệ sở dĩ xưng hô Khang Tư là chủ nhân mà không là chủ công, không phải vì bọn họ là nô bộc, mà bởi vì mật vệ không giống gia thần có thể chuyển phục vụ người khác. Chỉ cần gia chủ không có bị diệt sạch, mật vệ của thế hệ này đều thủy chung nguyện trung thành, tuyệt đối không thể đầu nhập vào người khác.

- Tìm không thấy Thống soái quân địch?

Cả đám người Khang Tư ngây ngẩn cả người, bọn họ hiểu biết về năng lực mật vệ, biết bọn họ cũng không phải không gì không làm được như trong truyền thuyết, nói bọn họ ám sát thất bại hoặc không thể ám sát cũng bình thường, nhưng không ngờ là tìm không thấy mục tiêu, cái này thực làm cho người ta hết sức kinh ngạc.

- Thống soái quân địch ẩn nấp rồi sao? Không có phát hiện chỗ nào phát lệnh truyền cho toàn quân sao?

Tương Văn nhíu mày hỏi, hắn thật không tin mật vệ ngay cả loại thủ đoạn tìm kiếm này cũng không có.

- Tổng trưởng đại nhân! Thuộc hạ tìm khắp cả quân doanh, cũng không có phát hiện nơi nào truyền ra mệnh lệnh.

Mật vệ mới nói xong lời này, Tương Văn xoa xoa cổ nói:

- Tìm không thấy? Sao lại thế này? Các ngươi không theo dõi sĩ quan hướng lên trên tìm sao! Ngươi không phải nói không tìm được sĩ quan chứ!

Tương Văn sao lại kích động như vậy, đó là vì hắn cũng là người có sĩ diện, thật không muốn mất mặt trước mặt tên tiểu đệ Uy Kiệt nguyên là người quản lý cũ của mật vệ.

- Đúng vậy Tổng trưởng đại nhân! Thuộc hạ quả thật không tìm được bất cứ một tên sĩ quan nào.

Giọng điệu của Mật vệ tuy rằng còn có thể giữ thái độ bình tĩnh, nhưng ai cũng nghe ra bên trong đầy vẻ kinh ngạc.

168. Chương 168: Quân Địch Kỳ Lạ. (p1+2)

Không có một sĩ quan chỉ huy nào!

Tương Văn trợn trừng mắt nói vẻ không thể tin được:

- Cái gì? Không có một tên sĩ quan nào tồn tại? Không thể nào? Nếu không có sĩ quan, ba vạn người này làm thế nào chiến đấu?

- Thuộc hạ không dám nói bậy, cả tổ thuộc hạ tìm khắp toàn quân, quả thật không có phát hiện một cấp hệ thống chỉ huy nào của quân địch.

Gã mật vệ vội nói.

- Không có hệ thống chỉ huy? Như vậy bọn họ làm thế nào tác chiến? Có cái gì cổ quái đây?

Khang Tư đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Chủ nhân! Bọn họ chia ra bốn hướng vây công thành Long Chiêm, mỗi hướng chừng bảy tám ngàn người, sau đó chia làm ba nhóm, thay phiên nhau phát động công kích. Có điều kỳ lạ là, bọn thuộc hạ quan sát thấy: Bất kỳ một hướng nào, bất cứ nhóm nào cũng không có người nào phát ra mệnh lệnh. Những tên lính đó đều công kích liên tục trong vòng một giờ, bất kể thương vong như thế nào, chỉ cần thời gian vừa đến liền tự động lui ra thay đợt thứ hai. Mà chỉ cần màn đêm buông xuống, bọn họ cũng sẽ trước tiên toàn quân quay về doanh trại.

Mật vệ báo cáo tường tận tin tức tự mình nhìn thấy.

- A! Ngươi là nói bọn họ có quy luật phát động công kích như thế, nhưng lại không có người nào ra lệnh? Vậy bọn họ làm sao nắm đúng thời gian công kích liên tục một giờ liền thay phiên?

Khang Tư lập tức hỏi.

Đám người Tương Văn cũng gật gật đầu nghi hoặc, bọn họ thật không có hoài nghi mật vệ báo cáo tin sai, mà là lấy làm lạ đối phương như thế nào có thể nắm chính xác thời gian thay phiên như thế.

Phải biết rằng trên chiến trường vừa khởi sự chém giết, căn bản là quên cả thời gian quên cả vết thương đau đớn, nếu không có tiếng khua chiêng gõ trống vang dội nhắc nhở, bọn họ không phải tan rã vì không ngăn được địch nhân công kích, thì cũng vì kiệt sức tự động ngã xuống đất.

- Xin chủ nhân thứ tội, thuộc hạ không có năng lực! Không thể thu được phương pháp bọn họ làm thế nào xác nhận thời gian thay phiên.

Gã mật vệ có điểm khủng hoảng nói.

Khang Tư không nghĩ rằng trên phương diện này mật vệ vô năng, đối với Khang Tư mà nói, ám sát sĩ quan địch quân là để dẫn tới chỉ huy không tiện lợi, hiện tại sĩ quan đối phương ẩn nấp rồi, không thể ám sát, vậy cũng không có gì, dù sao cũng phải tiêu diệt đối phương, chỉ có điều hơi phiền toái một chút mà thôi.

- Này sức chiến đấu của quân địch thế nào?

Khang Tư lại hỏi.

- Chiến đấu rất dũng mãnh, hoàn toàn không để ý tới sống chết.

Mật vệ nói lời này cũng không khiến mọi người quan tâm lắm, người trên bán đảo Phi Ba có mấy ai lại tham sống sợ chết chứ?

Hai bên khai chiến, ngoại trừ xem bên nào nhiều người, binh khí tốt, huấn luyện đủ, còn xem bên nào ngoan độc, dưới tình huống nhân số trang bị huấn luyện như nhau, bình thường là bên nào ngoan độc bên đó thắng lợi. Trên bán đảo Phi Ba, hành động của binh sĩ võ sĩ "Không quan tâm tới sống chết" căn bản là không đáng khen thưởng, bởi vì rất bình thường.

Tuy nhiên câu nói kế tiếp của mật vệ lại khiến đám người Khang Tư hoảng sợ:

- Bọn họ kỷ luật rất nghiêm minh, tiến thối như một người, hơn nữa giống như không có cảm nhận đau đớn, cho dù là tay chân bị chặt đứt, chỉ cần đầu không rơi, thời gian chưa tới, thì vẫn tiếp tục chiến đấu, thời gian vừa đến dù không đi được cũng bò về doanh trại.

Khang Tư không kìm nổi hít một hơi khí lạnh, kỷ luật của quân địch không ngờ nghiêm cẩn đến trình độ này? Xem ra ngày mai chiến đấu khẳng định sẽ rất khó giải quyết đây.

Tương Văn đột nhiên nhíu mày nói:

- Đại nhân! Như thế nào ta cảm giác bọn khốn quân địch này có điều kỳ quái?

- Ồ? Kỳ quái chỗ nào?

Khang Tư nhướng mày lên hỏi, hắn cũng có cảm giác như vậy.

Tương Văn nói:

- Có sĩ quan chỉ huy hay không không cần quan tâm tới chúng, có lẽ bọn sĩ quan sợ bị ám sát nên giả dạng trà trộn làm tiểu binh cũng không chừng. Thuộc hạ cảm thấy kỳ quái chính là: không ngờ bọn họ có thể có kỷ luật như thế. Dựa theo biểu hiện tin tình báo Uy Kiệt điều tra được, những người này đều xuất thân là võ sĩ. Nói cách khác, bọn họ là xuất thân gia tộc võ sĩ kế thừa nhiều thế hệ, kém nhất cũng đã làm võ sĩ nhiều năm, mà không phải giống binh sĩ của đại nhân là vừa được đề bạt lên. Ngài nghĩ xem: những trận chiến trước kia đều là võ sĩ làm sĩ quan. Đào tạo lâu dài là để cho bọn họ dẫn người tác chiến, để cho bọn họ dẫn quân xung phong cũng là chuyện rất bình thường, nhưng để bọn họ đánh giết xáp lá cà như binh sĩ thì rất quái dị. Bởi vì gia thần có trung thành đến đâu đi nữa, đối với mệnh lệnh của chủ thượng bắt mình làm tiểu binh tác chiến đều cũng có điểm bực tức, bọn họ như thế nào có thể trong khoảng thời gian ngắn thích ứng được với thân phận binh lính của mình chứ?

Nghe nói như thế, Khang Tư thầm đồng ý. Binh sĩ bên mình có được thân phận võ sĩ, võ sĩ chỉ là thân phận, chức trách vẫn là binh sĩ, cho nên lệnh cho bọn họ xung phong tác chiến sẽ không có người nào cảm thấy ủy khuất.

Mà võ sĩ của quân địch cũng là có được thân phận binh sĩ, đó là sử dụng võ sĩ làm binh sĩ, cũng giống như điều cán bộ xuống cơ sở rèn luyện, người có đầu óc bình thường đều sẽ sinh ra cảm giác ủy khuất.

Hơn nữa bọn họ còn là mấy thế lực riêng lẻ kết hợp lại, mục đích mỗi chủ công cũng bất đồng, có thể giữ được trận hình thống nhất cũng tính là khá lắm rồi, còn có thể giống như con rối gỗ hoàn toàn phục tòng mệnh lệnh sao?

Con rối gỗ? Khang Tư đột nhiên nhớ tới tên thích khách mật vệ bị chính mình phân thây vẫn không chết, tiếp theo lại nghĩ tới những ác ma bị tiêu diệt.

Nghĩ vậy, Khang Tư lập tức hạ lệnh cho mật vệ nói:

- Lập tức phái người tìm bắt một hai binh sĩ quân địch mang về đây, bất luận sống chết cũng được! Tuy nhiên nhớ kỹ, chỉ cần phát hiện bọn họ giết không chết, lập tức hủy bỏ nhiệm vụ lui về ngay!

Khang Tư đúng là biết rõ về mật vệ, nếu không nói thêm mệnh lệnh cho phép lui lại đó, vậy thì người đi thi hành nhiệm vụ chỉ quay về một người báo cáo nhiệm vụ thất bại, sau đó liền tự sát. Cho nên mỗi lần Khang Tư sử dụng mật vệ đều rất cẩn thận, hắn thực không muốn nhìn thấy mật vệ mình vất vả bồi dưỡng ra lại hy sinh vô ích.

Nghe được đoạn cuối câu, cho dù mật vệ đã trải qua nhiều thử thách khảo nghiệm cũng không kìm nổi thân mình run lên, hắn biết lời này là có ý tứ gì.

Không nói lời thừa, mật vệ đáp: “Tuân mệnh.” Liền như vậy biến mất.

Tương Văn và Uy Kiệt cũng không phải kẻ ngu ngốc, lập tức hiểu được cùng kêu lên:

- Ngài hoài nghi bọn họ là...

Lời nói còn chưa dứt ngoài soái trướng đột nhiên truyền đến tiếng kèn hiệu chiến đấu, tiếng la hét, tiếng chém giết cùng với tiếng bước chân hỗn loạn:

- Địch tập!

- Hộ giá!

Ba người đồng thời chấn động, chỗ hạ trại cách thành không xa, trong phạm vi mười cây số đều có phái thám báo, ngoài mười dặm lại có doanh cảnh bị tuần tra qua lại.

Hơn nữa phía sau doanh trại, dựa theo chế độ, tuyệt đối là toàn doanh trại đều trong tình trạng chiến đấu tiêu chuẩn nhất, không cần tới cấp trên truyền đạt mệnh lệnh, sĩ quan cấp dưới phải tự động bố trí lính gác tuần tra đề phòng từ đầu. Dưới điều kiện và tình trạng như vậy, không ngờ còn để địch nhân đánh vào tới doanh trại mới bị phát hiện?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ Trưởng quan địa phương ở nơi này phản bội Lôi gia, đã cấu kết cùng địch nhân?

Nhưng cho dù bọn họ cấu kết cũng không có khả năng, thời gian lúc này vẫn còn là buổi chiều, trời còn sáng, dù là doanh cảnh bị cũng không được phép tới gần doanh trại, địch nhân rốt cuộc làm sao có thể tiến vào doanh trại mà không bị phát hiện?

Tuy rằng không rõ ràng lắm như thế nào ban ngày ban mặt địch nhân tiến vào doanh trại sau đó mới bị phát hiện, nhưng có thể kết luận bất luận nguyên nhân gì, ít nhất Trưởng quan địa phương đã bị nghi ngờ có ý phản loạn, đám người Tương Văn có ý niệm này trong đầu khiến càng căng thẳng hơn lên, bởi vì hiện tại quân địa phương chẳng khác nào địch quân xâm nhập!

Nghe tiếng hỗn loạn càng ngày càng vang to, càng ngày càng gần, Khang Tư mỉm cười, nắm chuôi đao bên hông nói:

- Đi! Ra ngoài xem!

Uy Kiệt nhìn thấy trong căn lều đơn sơ này không có chút công năng phòng ngự nào, chỉ cần địch nhân bắn vào đây một trận mưa tên, ở trong này chỉ sợ còn chưa kịp phản ứng đã bị bắn chết, tốt hơn là đi ra ngoài tầm nhìn rộng hơn. Cho nên Uy Kiệt cũng không khuyên can, liền rút đao ra chuẩn bị lao ra ngoài đầu tiên.

- Đề phòng! Cấm bất cứ người nào tới gần đại nhân trong vòng mười bước!

Tương Văn hét lớn một tiếng, đồng thời kéo Uy Kiệt ra sau quát:

- Ngươi khoe tài anh hùng cái gì? Bảo vệ đại nhân cho ta!

Nói xong liền thoát ra bên ngoài lều.

Uy Kiệt sửng sốt, trong lòng đầu tiên là có điểm không thoải mái, nhưng rất nhanh liền cảm giác như trong lòng được sưởi ấm. Hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc, biết đây là Tương Văn quan tâm tới mình, bởi vì khoảnh khắc từ lều trại đi ra ngoài này là rất nguy hiểm.

Khang Tư cười vỗ vỗ vai Uy Kiệt:

- Đi ra đi thôi.

Nói xong giành đi trước đến cửa vén rèm lên.

Động tác của Khang Tư quả thực dọa cho Uy Kiệt nhảy dựng lên, nếu Khang Tư vừa bước ra ngoài đã bị phục kích, vậy chính mình còn không bị đại tỷ đánh chết ư!

Đang lúc Uy Kiệt theo bản năng nhấc chân chuẩn bị giành lên phía trước Khang Tư vén rèm, không biết vì cái gì, vừa giơ tay lên chân hắn không ngờ dừng lại một giây.

Trong thời gian một giây này, rèm cửa đã được Khang Tư vén lên, trong nháy mắt này, chỉ nghe Tương Văn hét to một tiếng vội vàng:

- Chủ nhân cẩn thận!

Uy Kiệt nghe thế trong lòng chấn động, đồng thời cũng khẽ thở dài thầm nghĩ: ”Trách không được đại tỷ không muốn làm gia thần của chủ công, thì ra trong lòng hắn vẫn còn nghĩ mình là nô bộc của chủ công, nhìn xem đại tỷ trong lúc vội vàng đã gọi chủ công là chủ nhân thì biết!

Khang Tư đương nhiên không biết giờ phút này Uy Kiệt lại nghĩ bâng quơ như thế, trong đầu hắn chỉ biết làm sao đón chặn một làn tên bay thẳng vào mình.

Khang Tư không chút suy nghĩ, theo phản xạ nghiêng đầu né tránh đồng thời vươn tay chụp một cái, Khang Tư chỉ cảm thấy bàn tay như bị lửa đốt vừa cay nồng vừa tê dại.

Mà lúc này Tương Văn cùng mấy đám mật vệ đột nhiên hiện ra, lập tức bổ nhào tới trước mặt Khang Tư che chắn kín mít toàn thân hắn.

Khang Tư không để ý tới đám người Tương Văn đang khẩn trương, cũng không thèm quan tâm bàn tay nóng bỏng, đó chỉ là lực ma sát lớn mà thôi, cũng không có bị vết thương ngoài da, căn bản không tính là thương tổn.

Hắn ngược lại dựa vào thời cơ được người bảo hộ, quan sát tỉ mỉ mũi tên trong tay. Đây là một mũi tên toàn bộ chế tạo bằng sắt, mũi tên màu lam, vừa thấy liền biết là tên tẩm độc chuyên dùng cho cung nỏ.

Ở trên bán đảo Phi Ba rất thiếu hụt quặng sắt, loại vũ khí thật tinh xảo thế này, cũng không phải là ai cũng có được.

Ở thời điểm Khang Tư quan sát mũi tên, gần trăm tên nội vệ cảnh giới ở bốn phía soái trướng, cũng không cần Tương Văn hạ đạt mệnh lệnh, sĩ quan cơ sở trước tiên liền dẫn theo bộ hạ khiêng tấm chắn chạy tới vây quanh Khang Tư bao kín mít. Mà lúc này, quân địch hiển nhiên cũng chú ý tới Khang Tư, lập tức mấy trăm mũi tên nhọn liền bắn lại đây như mưa.

Vừa thấy tình trạng này, sĩ quan lập tức hô:

- Cử thuẫn!

Rầm một tiếng, phía trước và phía trên đều bị tấm chắn ngăn chặn, hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng đám người Khang Tư.

Một tràng tiếng “cốp cốp” vang lên, trận mưa tên hoàn toàn vô dụng. Đám cung tiến thủ còn chưa kịp phóng ra đợt tên thứ hai, đã bị nội vệ Lôi gia phẫn nộ phóng tới giết sạch.

Mà Khang Tư bên này sau khi tấm chắn hạ xuống, đám người Khang Tư đã không còn thấy người nào, nội vệ bên cạnh cũng không có ngừng lại ở đó, tất cả đều đổi binh khí xông lên phía trước đánh giết địch quân.

Giờ phút này Khang Tư đã thay quần áo và trang bị của nội vệ, đã y hệt như một tên binh sĩ đề đao xông lên phía trước, đám người Tương Văn và Uy Kiệt cũng đã thay đổi đi theo kế bên lúc gần lúc xa.

Trên chiến trường mà trang bị khác người chẳng khác nào nói cho địch nhân biết chính mình là mục tiêu có giá trị, cho nên biện pháp tốt nhất để phòng ngừa bị ám sát chính là giả trang làm một tên tiểu binh.

Mà sở dĩ rất nhanh đã ngụy trang xong như vậy, là bởi vì một khi xuất hiện chuyện như vậy, nội vệ đã phát huy tác dụng theo điều lệ: căn bản không cần hạ đạt mệnh lệnh, sẽ tự động thực hiện.

Đây chính là Tương Văn cùng Khang Tư sau một hồi thảo luận sửa sang lại tuyên bố điều lệ này ra toàn quân.

Điều lệ có rất nhiều, đều là không cần chủ quan hạ lệnh, sĩ quan cấp dưới cũng phải tự động thực hiện. Như vấn đề trạm gác, một khi hạ trại, cho dù chủ quan quên hạ lệnh, cũng sẽ có binh sĩ đảm nhiệm trạm gác. Điều lệ như vậy có thể giảm bớt rất nhiều sức lực và tinh thần của sĩ quan, cho nên rất được các sĩ quan hoan nghênh.

Khang Tư vung đao chém trúng một tên địch nằm trường thương, chỉ thấy cánh tay tên địch rơi xuống, máu tươi phun "vèo vèo" không ngừng, mà tên đó dường như không có việc gì, vẫn như cũ thần thái dữ tợn gầm rú xông lên, Khang Tư nhăn mặt, nghiêng người lách tránh, thuận tay vớt một đao chém rơi đầu của hắn, tên địch mất đầu ầm một tiếng ngã xuống đất.

Khang Tư ngắm nhìn thi thể trên mặt đất, lại nhìn ra chiến trường xung quanh, thế cục có phần hỗn loạn, mấy ngàn tên địch mặc trang phục bình dân, xuất hiện phía đông một đám phía tây một đám khắp doanh trại.

Tuy rằng quân số quân địch chỉ bằng một nửa quân đội Khang Tư, nhưng bọn chúng phân tán rất lợi hại, hơn nữa năng lực chiến đấu cũng rất dũng mãnh, khiến cho quân Khang Tư chỉ có thể tự mình chiến đấu riêng lẻ không thể thành lập trận hình cùng đội ngũ đối địch.

Đội ngũ nội vệ thật ra còn tốt, kỵ, bộ chiến đều rất tài giỏi, đặc biệt lại thường được huấn luyện hỗn chiến xáp lá cà, cho nên trong phạm vi phụ trách của đội ngũ nội vệ, quân địch đang dần dần bị tiêu diệt gần hết.

Mà doanh kỵ binh so ra không hay ho lắm, bởi vì thân phận của bọn họ, thời gian huấn luyện hết bảy phần là tác chiến trên lưng ngựa, chỉ có ba phần là dùng để huấn luyện bộ chiến, hơn nữa bọn họ được huấn luyện chủ yếu là dựa vào sức ngựa đột kích xung phong, hỗn chiến trên mặt đất như thế này là điều bọn họ tối kỵ nhất.

Cho nên bị quân địch công kích làm cho bọn họ có phần luống cuống tay chân.

Khang Tư lại chém rơi đầu một tên địch, quay qua hỏi người bên cạnh:

- Sao lại thế này? Bọn nông binh đó vì cái gì đều dũng mãnh không sợ chết như thế?

Nghe được câu hỏi chính là một gã nội vệ bình thường, giờ phút này hắn phải phí một hồi khí lực mới tiêu diệt được đối thủ của mình còn đang thở dốc.

Cho nên cũng không thấy là ai hỏi, hắn nói thẳng ra:

- Không biết! Bọn người kia quả thực rất khó chơi, rõ ràng nhìn dáng vẻ bề ngoài thấy thế nào cũng là xuất thân nông dân bình thường, nhưng khí lực của chúng lại đủ để so với nội vệ chúng ta đã trải qua huấn luyện lâu dài. Hơn nữa bọn dân đen này thật quá dũng cảm, chặt đứt tay chân vẫn như không có chuyện gì xảy ra, làm như không phải thân thể của chúng, chỉ chém rụng đầu bọn chúng mới có thể làm cho chúng hoàn toàn ngừng lại.

Khang Tư nhướng mày:

- À! Như vậy bọn chúng ở đâu hiện ra đây?

- Hừ! Cái này ta biết, bọn chúng ẩn núp dưới hầm, nếu không phải chúng ta đào hố làm nhà vệ sinh mới phát hiện bọn chúng, khiến bọn chúng buộc lòng phải phát động công kích trước hạn định, bằng không thì rất nguy hiểm. Ngươi nghĩ lại xem, nếu đợi chúng ta đang ngủ say bọn chúng mới hiện ra, lúc đó mới là lớn chuyện, nói không chừng bọn chúng có thể tập kích chủ công đấy.

Gã nội vệ nói đến đây chợt quay đầu nhìn lại, vừa thấy mặt Khang Tư hắn lập tức khiếp sợ há hốc miệng, thân mình mềm nhũn định quỳ xuống.

Tuy nhiên bọn họ được Tương Văn huấn luyện qua, nhìn đến Khang Tư hiện tại mặc phục sức binh sĩ, lập tức hắn chợt hiểu ra, chỉ thấp giọng nói chủ công một tiếng, rồi làm như không có việc gì tiếp tục xung phong đánh chết. Tuy nhiên nhìn hắn chỉ chiến đấu quanh quẩn gần bên Khang Tư, thì biết hắn vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của Khang Tư.

Được mọi người che giấu hành tung, Khang Tư xông tới một chỗ đang đánh giết hỗn loạn.

Nơi này có điểm quái dị, mấy trăm cái hầm được đào sâu cỡ nửa thân người, bốn phía hầm đều lót phiến đá trộn dất sét. Có thể kết luận những kẻ tập kích đó đúng là ẩn núp ở dưới những hầm hố này.

Tuy nhiên có điểm kỳ quái chính là: sử dụng phiến đá như vậy khi người ngựa đi lên trên, quả thật không thể phát hiện được hầm hố bên dưới, nhưng nếu như vậy, người núp ở dưới hầm lại không có đủ không khí để thở, cho dù là mật vệ cũng không có khả năng ẩn núp được bao lâu.

Nếu không phải khi đào hố làm nhà vệ sinh bị phát hiện, chỉ sợ bọn họ phải ẩn núp suốt cả ngày, như vậy bọn họ như thế nào bảo đảm sẽ không bị nghẹt thở mà chết?

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất chính là: bị phát hiện chỉ là một cái hầm nhỏ, nhưng tất cả người ẩn núp các hầm khác đều cùng một lúc phát động, chẳng lẽ ẩn núp dưới hầm bọn chúng cũng có thể nhận được sự chỉ huy thống nhất?

Khang Tư nhìn những tên địch chân tay bị chém đứt nằm trên mặt đất, máu gần như chảy sạch, nhưng vẫn như cũ tinh khí mười phần gào thét quay cuồng đầy đất, khát vọng dùng hàm răng của mình phát động công kích. Nếu không phải thân thể của những kẻ tập kích đó yếu ớt giống như người thường, nếu không phải máu vẫn như cũ là màu đỏ, chỉ sợ Khang Tư đã xem bọn tập kích như chủng loại ác ma kia rồi.

Bởi vì tố chất thân thể bọn tập kích cũng không cường hãn hơn bao nhiêu so với người bình thường, hơn nữa lại chọn ban ngày làm thời điểm khởi xướng tập kích, tuy rằng dũng mãnh không sợ chết, tuy rằng quân đội Lôi gia bị bọn họ làm cho có phần luống cuống tay chân, nhưng cũng chỉ là kéo dài thời gian một chút mà thôi.

Khi đêm đến, toàn bộ những kẻ tập kích đều bị tiêu diệt hết sạch.

Không phải không định bắt tù binh, Tương Văn cũng từng tự mình ra tay bắt sống mấy tên, nhưng mấy tên bị bắt chỉ biết gào thét kêu la, liều mạng giãy dụa hoặc là vọng tưởng sử dụng hàm răng cắn xé, đánh đập tra khảo thế nào cũng không có phản ứng gì khác. Không có biện pháp, đành phải hạ lệnh không cần bắt làm tù binh.

Cho nên đến cuối cùng, kẻ tập kích lưu lại gần năm ngàn xác chết không toàn vẹn, trừ Tương Văn bắt ba tên còn sống, còn lại toàn bộ diệt sạch.

Giờ phút này quan viên văn võ địa phương được tin tức mới chạy đến, vừa mới tiến vào doanh trại đã bị nội vệ hung hăng bắt giữ.

Nhìn thấy doanh trại đông một mảnh tây một khối đầy hầm hố và mấy ngàn xác chết không còn nguyên vẹn, bọn quan viên bản địa đương nhiên biết xảy ra chuyện lớn rồi.

Chỉ cần không là kẻ ngu ngốc, vừa nghĩ là có thể hiểu được, doanh trại này là bọn chúng chọn lựa địa điểm bố trí, mà thời gian quân đội đến bọn chúng cũng biết rõ ràng, hiện tại trong doanh trại lại sớm đã mai phục từ trước mấy ngàn quân địch, nếu đợi đêm xuống mới nhảy ra tập kích, quân đội trú đóng tại đây có khả năng toàn quân bị tiêu diệt.

Cho nên điều này không phải Lôi gia có phản đồ, thì cũng là có kẻ để lộ tin tức. hai điều hành vi phạm tội này, đám quan viên địa phương sao tránh khỏi bị hoài nghi trước nhất. Cho nên bọn họ hoàn toàn không

dám phản kháng, chỉ kêu gào bị hàm oan yêu cầu được yết kiến Khang Tư.

Tương Văn không chấp nhận yêu cầu của bọn họ, đương nhiên, cũng không bắt giam bọn họ vào ngục, càng không có nghiêm hình tra tấn, mà là yêu cầu bọn họ báo cáo ra bên người kẻ nào biết doanh trại này, biết thời gian Khang Tư đến.

Bọn quan viên tự nhiên là hết sức phối hợp để chứng minh chính mình trong sạch.

Cho nên không bao lâu sau, Tương Văn liền dẫn theo một đám nội vệ xông vào trong nội thành bắt đầu bắt bớ. Đối với Tương Văn mà nói, dám cả gan mưu hại đại nhân nhà mình, thì phải làm cho bọn họ sống không bằng chết. Về phần bên trong có ủy khuất hay không, có làm cho cho dân chúng khủng hoảng hay không, cái này cũng không phải vấn đề hắn lo lắng.

Mà Uy Kiệt không biết là đã bị nhắc nhở hay bị khiển trách thế nào, lúc này hắn cũng nghiến răng nghiến lợi tự mình dẫn theo nhân viên ngành tình báo, bắt đầu tìm kiếm tin tình báo khắp vùng.

Về phần nội vệ cùng kỵ binh còn lại thì tiếp tục an tâm nghỉ ngơi, bọn họ chính là chủ lực chiến đấu trong ngày mai, căn bản không thể tham dự những chuyện phiền toái đó.

Đương nhiên, lực lượng canh gác doanh trại, tăng cường gấp mấy lần so với quy định điều lệ.

Qua một đêm bình an vô sự, ngày hôm sau, Tương Văn cùng Uy Kiệt hai mắt đỏ bừng trở về bẩm báo tin tức. Kết quả cũng không khiến Khang Tư bất ngờ, suốt cả đêm hai người bọn họ đều không có thu hoạch được chút gì.

Bởi vì không có tin tức gì về quân địch, điều này không phải nói rõ nếu không có nội gián, thì tuyệt đối không có khả năng bố trí mai phục chuẩn xác như thế. Tuy rằng tìm không thấy nội gián, nhưng đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu được.

Tuy nhiên nói như vậy, nội gián không phải là người đáng nghi ngờ nhất, thì là người không đáng nghi nhất.

Nhưng hai loại người này nhiều lắm, hiện tại lại là thời điểm chiến tranh, căn bản không có thời gian và không thể dồn sức lực để tìm ra nội gián. Cho nên đành phải tạm thời để đó, chờ sau cuộc chiến sẽ tiếp tục thanh lý.

Nhận được mệnh lệnh của Khang Tư, Tương Văn cũng không có cách nào, trừ phi chính mình ở lại chỗ này xử lý vấn đề không tham chiến, nhưng hắn sao có thể nguyện ý tách rời Khang Tư? Cho nên đành phải đồng ý. Mà cả Khang Tư và Tương Văn đều có cùng ý kiến như vậy, Uy Kiệt còn có thể có ý kiến gì nữa.

Quân đội tập kết xong, sau một tiếng lệnh, bắt đầu hướng tới thành Long Chiêm.

Nội tuyến tác chiến, dẫn đường, tiếp tế tiếp viện, tĩnh dưỡng các thứ đều không phải là vấn đề, nhưng cũng có phiền toái, đó chính là tạo thương tổn thật lớn đối với lãnh địa.

Nhìn xem quang cảnh đổ nát suốt dọc đường thì biết, sau cuộc chiến xây dựng lại thành trì bị quân địch hủy diệt vẫn là việc nhỏ, nhưng những đồng ruộng bị đốt cháy thành vùng hoang dã đó mới là chuyện lớn.

Bọn địch quân chẳng những phát động công kích trong lúc ngày mùa, thậm chí còn làm ra chuyện từ xưa đến nay không một ai làm qua đó là thiêu hủy ruộng lúa.

Tuy nhiên thật có điểm kỳ quái, tuy rằng nông dân ai nấy đều sống chết với đồng ruộng không ai bằng, thế mà đối với kẻ dám cả gan hủy diệt đồng ruộng lại không quản tới, ngược lại người nào người nấy đều ra sức bán mạng chiến đấu cho chúng.

Nhìn bốn phía vùng hoang dã vốn là đồng ruộng này lại hoàn toàn không có một thi thể nào còn lại, chẳng lẽ nông dân đã yếu đuối đến nỗi trơ mắt nhìn ruộng lúa của mình bị thiêu hủy, mà lại trốn ở một nơi bí mật nào đó không ra mặt?

Những nghi vấn này chợt lóe qua trong đầu Khang Tư, hắn cũng không có quá mức để ý điều kỳ lạ như thế.

Kỳ thật cũng không có thể trách Khang Tư lơ là thiếu suy nghĩ, từ trước đến nay trừ bán đảo Phi Ba, lúc công kích chiến đấu ở các địa phương khác hắn đều dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hủy diệt đồng ruộng của địch quốc cũng là chiêu số cơ bản của hắn. Vì thế Khang Tư chỉ cho rằng đây là thủ đoạn "đất không

nhà trống" của mấy thế lực liên hợp này học tập từ bên ngoài bắt đầu sử dụng mà thôi, cũng thật không nghĩ đến gì khác.

Trước sau trái phải mọi hướng đều rải trinh sát dò la, dưới vòng kiểm soát của đội thám báo tinh nhuệ trong tinh nhuệ này, quân địch không có khả năng tập kích bất ngờ, cho nên đội quân chủ lực mải miết hành quân tiến tới. Theo thời gian trôi qua, chợt quân thám báo phía trước chạy vội về báo cáo:

- Phát hiện doanh trại quân địch!

Tất cả mọi người đều biết trận chiến tàn khốc sắp bắt đầu.

Sau một tiếng lệnh, toàn quân xuống ngựa nghỉ ngơi, sắp tiến vào chiến trường, có thể khôi phục sức lực chút nào hay chút đó. Tuy nhiên bọn họ đã sớm nghỉ ngơi tốt, hơn nữa hôm nay kỵ binh hành quân cũng chỉ là hành quân bình thường, cũng không có tiêu hao sức ngựa bao nhiêu, hiện tại nghỉ ngơi chỉ để khôi phục trạng thái tốt nhất mà thôi.

Binh sĩ có thể nghỉ ngơi, chủ quan nhưng không có thoải mái như vậy, Khang Tư mang theo lão Đao bọn họ mười mấy trưởng quan doanh, trưởng quan bộ chỉ huy và một đám nội vệ, bắt đầu do thám báo dẫn đường chạy tới phía trước quan sát tình hình quân địch.

Khi đám người vượt lên một ngọn núi nhỏ, khi thành Long Chiêm hiện ra trước mắt, mọi người bao gồm cả Khang Tư đều đứng lặng sững sờ.

Không thấy xuất hiện cảnh công thành mãnh liệt, hiện tượng vây thành cũng không có, mấy vạn tên địch trang bị hoàn hảo kia, giờ phút này đã xếp thành một trận tuyến dài ở dưới chân núi.

Nếu không phải dưới chân thành Long Chiêm chồng chất đầy xác chết không nguyên vẹn, còn thêm tường thành thành Long Chiêm đổ vỡ tả tơi, phía trên cờ Lôi gia vẫn như cũ còn đón gió tung bay, ai cũng sẽ nghĩ rằng quân địch đã sớm đánh hạ được thành rồi, đang tập kết nghỉ ngơi và hồi phục, chuẩn bị tấn công mục tiêu kế tiếp đây.

- Nội gián! Trong quân đội chúng ta có nội gián!

Tương Văn đột nhiên tức giận gầm lên, mọi người đều lạnh mình.

Đúng vậy, trong quân đội khẳng định có nội gián, bằng không đối phương sẽ không trùng hợp đến mức viện quân bên ta vừa tới, còn chưa có xông vào chiến trường, địch quân liền ngưng tấn công thành, hơn nữa rõ ràng mục tiêu là nhằm về phía viện quân bên ta dừng quân hạ trại mà đến.

Mà tên thám báo kia thì cuống quít quỳ xuống kêu lên:

- Thuộc hạ không phải phản đồ! Khi thuộc hạ đến đây trinh sát, quả thật phát hiện quân địch đang công thành! Xin chủ công minh xét!

Khang Tư khoát tay:

- Đứng lên đi! Chuyện này không liên quan tới ngươi! Thật sự là quân địch khiến người ta quá bất ngờ.

Tuy rằng Khang Tư chỉ ra vấn đề miễn truy xét, nhưng mọi người vẫn là có điểm hoài nghi tên thám báo này, từ lúc nhận được tin tức tên tình báo quay về báo cáo, đến khi những người mình đến đây quan sát, thời gian đâu có bao lâu chứ?

Quân địch lại có thể chẳng những giải trừ chiến đấu, còn có thể lui về đến đây bố trí trận hình hướng tới bên này?

Tuy nhiên ngẫm lại, nếu đối phương sớm có được tin tình báo, phỏng chừng khi tên thám báo xuất hiện thì đã diễn trò cho hắn xem đây.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là: Ở thời đại này muốn tìm tung tích địch quân cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, ngươi phát hiện quân địch ở điểm , nếu không có tiếp tục theo dõi giám sát, nói không chừng chờ thời điểm ngươi đuổi tới, quân địch đã chạy đến điểm hoặc là C rồi.

Cho nên trong thời gian đầu cuộc chiến: lính trinh sát là tàn khốc nhất cũng là trọng yếu nhất.

Nhưng hiện tại tên thám báo còn không có tiếp xúc cùng lính trinh sát địch quân, địch quân đã biết rõ ràng vị trí của ngươi, hơn nữa trước tiên làm ra phản ứng, đây chẳng phải cho thấy đối phương đã nắm rõ hành tung bên ta sao? Phải biết rằng muốn đến thành Long Chiêm có bảy tám con đường, không có nội gián thì khẳng định không có khả năng xảy ra chuyện như vậy.

- Việc này để sau hãy thảo luận, hiện tại là làm sao chiến đấu. Chúng ta quay lại đi.

Khang Tư quay đầu ngựa, dẫn người chạy như bay trở về.

Mọi người cũng biết hiện tại cũng quản không được cái gì nội gián hay không nội gián, quân địch đã xuất hiện tại trước mặt, vẫn là trở về chỉ huy quân đội tác chiến mới là trọng yếu nhất.

Nhìn thấy đám người Khang Tư rất nhanh chạy về đến, binh lính đang nghỉ ngơi đương nhiên biết rõ tình huống không thích hợp, không cần tới cấp trên truyền lệnh liền đứng dậy sửa sang lại trang bị chuẩn bị sẵn sàng.

- Chúng ta lên núi, sau đó phá tan vòng vây, cấp tốc chạy tới thành Long Chiêm!

Khang Tư phất tay truyền lệnh.

Đối với mệnh lệnh này, các sĩ quan cùng đi theo quan sát tình hình quân địch vừa rồi đều gật đầu đồng ý, đối phương toàn bộ là bộ binh, mà quanh đây đều là rừng núi, năng lực kỵ binh bị hạn chế rất nhiều. Nếu bị bọn chúng chặn điểm hẹp bao vây tại đây thì quả thực không ổn chút nào, tốt hơn là chủ động phóng ra công kích. Chỉ cần tới được thành Long Chiêm thì có thể dựa vào thành lũy chiến đấu, đến lúc đó sẽ không sợ bọn chúng bao vây nữa.

Theo các sĩ quan truyền lệnh xuống, tất cả kỵ binh đều chuẩn bị sẵn sàng, ngay tại thời điểm bọn họ chuẩn bị theo Khang Tư xuất động, phạm vi mấy cây số trên triền núi dưới mặt cỏ, dưới rễ cây, đột nhiên đồng loạt xốc tung lên hiện ra vô số hang động hẩm hố, tiếp theo hằng hà sa số đàn ông ăn mặc kiểu nông phu tay cầm dao sắc bén từ trong các hang động hầm hố đó xông ra.

169. Chương 169: Cả Thành Ác Ma. (1+2)

- Trời ạ! Lại là chiêu này!

Trải qua ngày hôm qua chiến đấu đám binh sĩ nhìn lại cảnh tượng trước mắt này, không kìm nổi than một tiếng, mà các sĩ quan lại toàn bộ đều tái nhợt mặt mày.

Giờ phút này kẻ ngu ngốc cũng biết, hết thảy đều là để mưu đồ giăng bẫy Khang Tư.

Từ đó suy nghĩ một chút liền hiểu được, thời điểm thành Long Chiêm bị xâm lấn bộ đội chủ lực đóng quân ở phần đất bên ngoài cũng không biết đã chết hay chưa, nhưng vẫn đạt được yêu cầu Khang Tư tự mình mang binh chi viện.

Hơn nữa càng kỳ quái hơn chính là: quận Long Chiêm có doanh chiến đấu và doanh cảnh bị vẫn dễ dàng bị quân địch tiêu diệt hơn phân nửa, ngoại trừ thành Long Chiêm không ngờ toàn bộ rơi vào tay giặc, doanh chiến đấu lại bị vây khốn trong thành Long Chiêm.

Quân địch chỉ có ba vạn quân mà thôi, doanh chiến đấu cộng thêm doanh phụ binh, doanh cảnh bị toàn bộ hơn một vạn, cho dù ba vạn quân địch có quá cường đại, ngăn chặn không được vậy cũng không có khả năng bị người công hãm thành trì sau lại bị vây khốn ở trong thành. Nói cách khác nếu bỏ chạy cũng là chuyện rất dễ dàng.

Ngẫm lại cũng thấy được điểm quái dị: bị người vây khốn mới ngốc nghếch phái người cầu viện, mà không phải vừa lúc phát hiện quân địch xâm lấn liền phái người về báo cáo, quả thực rất nhiều điểm khác thường.

Tương Văn cắn chặt hàm răng, hung hăng trừng mắt nhìn Uy Kiệt, Uy Kiệt cũng biết sao lại xảy ra chuyện thế này, hắn rất áy náy cúi đầu. Bộ ngành tình báo xảy ra vấn đề, hắn thân là Tổng trưởng tình báo khó tránh khỏi trách nhiệm.

Giờ phút này ai nấy đều biết: bộ ngành tình báo, đám gia thần, quân đội đều xuất hiện phản đồ, chỉ có ba phương diện này kết bè kết phái mới có thể nắm giữ hành tung của Khang Tư chuẩn xác như thế, cũng chỉ có ba phương diện này đồng thời hợp tác mới có thể tính kế được Khang Tư, khiến hắn rơi vào cái bẫy này.

Người mai phục tại đây ít nhất có bốn năm vạn, mà muốn bố trí bốn năm vạn người cùng hành động cũng không phải là một ngày, hai ngày thì có thể hoàn thành, càng quan trọng là: người thường khẳng định không thể chôn dưới đất thời gian dài như vậy còn có thể còn sống nhảy ra như bình thường được.

Nhìn quân địch đông nghịt ăn mặc theo kiểu nông binh, Khang Tư cười khổ một hồi.

Mình khi nào thì đắc tội với địch nhân hùng mạnh như vậy? Không ngờ lại tiêu phí món tiền lớn như thế để đối phó mình? Hơn nữa bản thân mình là một quân chủ thật cứ như vậy thất bại sao? Quân đội, gia thần, bộ ngành tình báo đều xuất hiện phản đồ, là chính mình quá mức buông lỏng bọn họ, hay là chuyện phong thưởng còn quá ít?

Khang Tư nhìn quét một vòng mọi người, khóe miệng mỉm cười, thật đúng là thế sự khó lường, không ngờ lòng trung thành lại biến mất một cách nhanh chóng như thế?

Ôi! Sớm đã biết lòng người khó lường, nhưng không nghĩ rằng khó lường đến mức này, địa vị tiền tài cũng không hề thiếu, chính mình cũng không hề ngược đãi bọn họ, vì cái gì đánh mất lòng trung thành? Là bởi vì khoảng cách ý thức? Hay là khác nhau chủng tộc? Hay vì có dã tâm muốn quyền lực?

Quên đi! Không cần thiết phải so đo những cái này. Dù sao chính mình thành lập khối địa bàn hiện tại này, là để người đi theo mình có được chốn nương thân. Nếu có nhiều người phản đối mình, như vậy mất đi những thứ này thì có làm sao? Có điều nếu giữ lại được nhiều người của mình, như vậy đối với người phản đối, cũng chỉ có thể giết hết.

Ha ha! Giết người vì tiền tài, địa vị, quyền lực đủ thứ dục vọng mà giết người, toàn bộ thiên hạ nơi nào không có? Chính mình có giết người nào là vì dục vọng đâu? Còn cuộc sống? Cuộc sống rất tốt? Quyền lực cùng trách nhiệm?

Quả thực không làm sao hiểu được.

Khang Tư nhìn lên bầu trời, lắc lắc đầu khóe miệng mang theo vẻ tươi cười, sau đó khôi phục thần thái bình thản thường ngày, rút binh khí, thét lớn:

- Chư quân! Không cần quan tâm tới bọn binh tôm tép này! Mục tiêu thành Long Chiêm, theo ta giết!

Quát xong hắn dẫn đầu giục ngựa chạy như bay.

Những người khác có lẽ không có chú ý, nhưng Tương Văn lại biết rõ trong khoảnh khắc đó tâm thần Khang Tư đã có biến hóa, tuy rằng đại nhân nhà mình rất nhanh liền khôi phục lại, nhưng Tương Văn hiểu rằng đó là một loại cảm xúc chán nản.

Tương Văn run lên trong lòng thầm nghĩ: “Chủ nhân! Để nô tài vì ngài giết hết tất cả kẻ phản bội đi.” Sau khi hạ quyết tâm, Tương Văn phóng ngựa theo sát phía sau Khang Tư.

Không biết nghĩ đến điều gì, các sĩ quan nét mặt đang xanh mét, lập tức đều gầm lên một tiếng thúc ngựa phóng theo sát sau Khang Tư.

Mà đám binh sĩ vốn đang có chút kích động vì bị bao vây, nhìn đến chủ công nhà mình cùng các cấp trên đều anh dũng xông vào tuyến đầu, vậy còn có cái gì sợ hãi lo lắng nữa chứ, lập tức tất cả đều gào thét đuổi theo.

Không biết vì cái gì đám nông binh từ hầm ngầm đi ra tới, nhìn thấy quân Khang Tư không thèm để ý tới bọn họ, ngược lại tiếp tục phóng xuống triền núi, chẳng những bọn họ không có tăng nhanh tốc độ ngăn chặn, vẫn duy trì tốc độ chậm rãi tụ tập lại.

Bởi vì hành động thật khác thường của bọn họ, để cho quân Khang Tư thoải mái thoát khỏi vòng vây, chạy xuống triền núi.

Khang Tư cưỡi ngựa đứng trên sườn núi quay đầu lại quan sát, phát hiện đám nông binh kia tụ tập lại sau đó toàn bộ ùn ùn kéo tới hướng khu trung tâm, nếu đám người mình ngừng ở lại tại chỗ, chỉ sợ sẽ bị bọn họ vây công mà chết.

Tuy nhiên đám người Khang Tư quay đầu lại nhìn thấy cảnh trạng đều rất nghi hoặc: đám nông binh đó làm gì vậy? Không ngờ không đến truy kích những người mình, ngược lại tụ tập ở nơi đó ngây người ra?

Sau khi đám nông binh đánh ngã mấy trăm người một nhà, mọi người cùng một lúc dừng chân lại, sau đó "xoát xoát" cùng quay đầu xoay người hướng về phía Khang Tư bên này, sau một thoáng yên tĩnh tất cả nông binh đều há miệng gào lên những tiếng khó hiểu, tiếp theo gầm rú phóng vọt lại đây.

- Không cần để ý tới quân địch phía sau, mục tiêu chúng ta là đến thành Long Chiêm.

Khang Tư lớn tiếng truyền đạt mệnh lệnh. Giờ phút này gần vạn kỵ binh đều đã ở trên triền núi, tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng địch quân ở phía dưới. Lão Đao đang chậm rãi tiền lại gần là người thứ nhất xin lệnh. Lão là người có tư cách lên tiếng nhất, các sĩ quan vốn nóng lòng muốn xung phong lập tức ngậm miệng lại. Hiện tại quân đội thủ hạ của Khang Tư, ngoại trừ đội nội vệ còn lại là hai doanh kỵ binh, mà Lão Đao không những là trưởng quan doanh kỵ binh thứ nhất, còn là đầu mục của binh sĩ thảo nguyên.

Trong khi đó chủ quan đội nội vệ chỉ có Tương Văn, hắn không có khả năng chạy tới xung phong. Cho nên Lão Đao không hề bị ai tranh giành nhận đánh trận đầu.

Lão Đao đứng ở phía trước, quét mắt nhìn đám thủ hạ một vòng, tiếp theo chuyển ánh mắt vào Khang Tư, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: "Quân chủ của ta! Chủ nhân của ta! Hạ thần là tuyệt đối sẽ không phản bội người, hãy để hạ thần hướng ngài biểu hiện lòng trung thành của thần đối với ngài đi."

Sau khi Lão Đao biết Khang Tư rơi vào cạm bẫy, rất nhanh liền biết rõ bên trong nội bộ đặc biệt là trong những người kề cận Khang Tư đã xuất hiện kẻ phản bội.

Tuy rằng không phải là người thông minh lắm, nhưng Lão Đao cũng rất quen thuộc cảnh tranh giành quyền lực trên thảo nguyên. Hiện tại là lúc cần phải chứng tỏ lòng trung thành của mình, cho nên bình thường lão là người xuề xòa không hay nói không hay giành lần này lại tranh thủ cơ hội xung phong.

- Các võ sĩ! Hiện tại chính là thời khắc các ngươi hướng chủ công biểu lộ năng lực của mình. Theo ta! Xung phong!

Lão Đao không có nói nhiều lắm. Nói xong thét một tiếng, giơ cao trường thương, lập tức liền giục ngựa phóng xuống, kỵ binh doanh gào lên một tiếng phóng ngựa theo sát phía sau.

Phía dưới quân địch tinh nhuệ trang bị đầy đủ nhìn thấy kỵ binh phóng xuống, không có trốn tránh, không có ngăn cản, ngược lại hung hãn giơ cao binh khí phát động công kích. Từ trên sườn núi tấn công xuống, thông thường lực xung kích dù là người bình thường so với xung phong ở bình nguyên cũng mạnh hơn rất nhiều, càng không nói tới kỵ binh.

Kỵ binh xung phong phải đối mặt với trường thương của địch nhân là rất bình thường, tuy rằng lực xung kích đủ để kỵ binh và chiến mã cùng bị trường thương đâm xuyên qua, nhưng kỵ binh được huấn luyện thuần thục đều có thể coi thường mối nguy hiểm như vậy.

Hiện tại không ngờ thái độ quân địch lại hoàn toàn khác thường: tay giơ cao binh khí ngắn đủ loại, cứ như vậy chuẩn bị cùng đối kháng với kỵ binh. Trong lòng kỵ binh Lôi gia đúng là rất vui mừng: thời điểm xung phong sợ nhất là trường thương, nhưng không sợ đao hay các loại binh khí ngắn. Nghĩ vậy toàn bộ đám kỵ binh đều nắm chặt trường thương, nhắm ngay ngực địch quân trước mắt.

Một trận va chạm mãnh liệt, dù quân địch tinh nhuệ trang bị đầy đủ, khôi giáp trên người cũng không thể ngăn chặn sức tấn công mãnh liệt của trường thương. Địch quân chắn trước mặt kỵ binh toàn bộ bị đâm xuyên qua. Mà những tên địch không có bị đâm trúng cũng không may mắn chút nào, tất cả đều bị chiến mã ghét bỏ bọn họ chặn đường, trực tiếp đụng mạnh vào tống bay ra xa.

Ngay sau đó kỵ binh ném trường thương, rút mã đao, vừa chém vừa tiếp tục xung phong tới trước.

Mà đại đội kỵ binh phía sau bọn họ, ở trong nháy mắt bọn họ xâm nhập vào trận hình quân địch, sau một tiếng lệnh của Khang Tư, ầm ầm phóng ngựa theo sát phía sau tăng thêm sức công kích.

Bởi vì quân địch sử dụng trận hình bao vây, cho nên trận hình cũng không dày lắm, Lão Đao cảm thấy dường như mình chỉ múa may mã đao vài cái, phía trước đã không còn bóng dáng tên địch nào.

Quay đầu nhìn lại thấy đám kỵ binh của mình không ngờ dễ dàng như thế liền chạy ra khỏi vòng vây? Lão Đao thấy Khang Tư theo sát đến, lập tức vừa giục ngựa chạy như bay vừa quay đầu quát lên:

- Mau! Chạy tản ra hai bên, nhường đường cho kỵ binh phía sau!

Đám kỵ binh hiểu rằng những người mình tấn công vượt vòng vây sau đó tốc độ đã giảm chậm lại, mà kỵ binh phía sau bởi vì không phải tấn công vòng vây, cho nên tốc độ chẳng những không có chậm bớt ngược lại càng nhanh thêm, hơn nữa còn rất khó giảm tốc độ, nếu đám người phía trước không nhường đường, khẳng định sẽ bị huynh đệ phía sau ập tới va chạm.

Cho nên khi nhận được mệnh lệnh, bọn họ lập tức vừa chạy vừa tránh ra hai bên chừa con đường ở giữa.

Vừa mới tránh ra, kỵ binh doanh kỵ binh thứ hai cũng đã phóng vọt sát qua bên cạnh. Kỵ binh doanh kỵ binh thứ hai cũng hiểu được đạo lý này, khi tốc độ vừa giảm bớt lập tức lại tản ra hai bên để nhường đường cho đội nội vệ phía sau.

Theo trên cao nhìn xuống, gần vạn kỵ binh biểu diễn một cảnh tượng thật kỳ dị không ngừng mở rộng, không ngừng phình ra. Khi con chiến mã sau cùng khống chế được tốc độ, thì đã thoát khỏi vòng vây của quân địch mấy trăm thước.

- Ha ha! Không ngờ dễ dàng như thế liền lao ra khỏi vòng vây? Bọn địch quân phản ứng cũng quá chậm đi?

Lập tức vang lên vô số tiếng reo ngạc nhiên vui mừng, nhất là doanh kỵ binh thứ nhất của Lão Đao, bọn họ vốn đã có chuẩn bị phải hy sinh hơn phân nửa, không nghĩ tới chỉ bị chết không tới hai mươi người không may bị ngã ngựa, còn toàn quân liền chạy thoát khỏi thời khắc nguy hiểm này.

Không cần ai truyền lệnh, toàn bộ kỵ binh đều "xoát xoát" quay đầu ngựa lại bộ mặt dữ tợn nhìn quân địch ngoài mấy trăm thước:

- Mẹ nó! Vừa rồi tiền hậu giáp kích thực sảng khoái à? Tưởng muốn vây chết toàn bộ kỵ binh chúng ta ở trong núi này sao?

- Hừ hừ! Hiện tại bọn lão tử thoát khỏi vòng vây của các ngươi, xuống tới chỗ bình nguyên này chính là lúc cho bọn bộ binh các ngươi biết lợi hại của kỵ binh chúng ta!

Khi đám sĩ quan Lão Đao hưng phấn xin lệnh Khang Tư, lại có phần ngạc nhiên phát hiện Khang Tư cũng không có lộ biểu tình vui mừng. Hơn nữa Khang Tư chỉ đồng ý cho doanh kỵ binh thứ nhất thử đi công kích một phen, cũng yêu cầu bọn họ chú ý xem quân địch có chỗ nào khác lạ hay không.

Nhóm người Lão Đao nhận được mệnh lệnh, tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng biết rằng chủ công nhà mình sẽ không truyền mệnh lệnh lung tung, thực rất có thể quân địch có giấu sát chiêu gì đó, nên cũng liền tiến hành công kích một cách cẩn thận.

Doanh kỵ binh thứ nhất của Lão Đao theo thói quen phóng tới, khi sắp tới gần quân địch, bắn ra một loạt, sau đó quay ngựa tạo khoảng cách chuẩn bị đợt công kích tiếp theo.

Đến lúc đám người Lão Đao quay đầu lại quan sát chiến quả, nhìn đến một màn thiếu chút nữa khiến bọn họ té xuống ngựa.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy đợt công kích hoàn toàn thuận lợi vừa rồi nhưng không có làm được chút tác dụng gì, không ngờ một tên địch ngã xuống đất cũng không có.

Doanh kỵ binh thứ nhất không kìm được dừng ngựa lại, trợn to mắt không thể tin thất thanh nói:

- Không có khả năng! Tên bắn dày đặc như vậy như thế nào ngay cả một tên địch đều không có bắn chết? Đây khẳng định là... A! Tại sao có thể như vậy? Bọn chúng sao lại không có tên nào ngã xuống?

Khi quân địch càng ngày càng tới gần, nhìn thấy rõ tất cả mọi người kinh hãi.

Bọn họ không phải không bắn trúng, mà là bắn trúng cũng vô dụng, hàng đầu của quân địch toàn thân đều cắm đầy tên, thậm chí một số tên không may mắn bị cây tên cắm vào hốc mắt. Nhưng chỉ có như thế, bọn

đó dường như không phải là người đều coi như không có việc gì xảy ra, ngược lại giơ cao binh khí gầm rú đuổi tới.

Lão Đao phun bãi nước bọt:

- Phù! Mẹ nó! Bọn khốn giống như tối hôm qua! Chém đầu bọn chúng!

Quát xong lão vung đao phóng lên.

Vốn cảnh tượng kinh dị đó khiến đám binh sĩ mất đi dũng khí đối mặt, nhưng ngày hôm qua đã có kinh nghiệm: địch nhân chỉ bị chém đầu rơi xuống mới có thể chết đi.

Có qua kinh nghiệm, cho nên nhìn đến địch nhân giống như thế, bọn họ chẳng những không còn sợ hãi, ngược lại càng phấn chấn hơn. Thời điểm này thật đúng là lúc kiểm tra kỹ năng chiến đấu trên lưng ngựa của mình đây! Chiến đấu bình thường nào có chuyên chém đầu người, hiện tại không chém cũng không được.

Binh sĩ bên cạnh Khang Tư cũng thấy rõ một màn bọn địch quân cả người cắm đầy tên mà như không có việc gì, Tương Văn không kìm nổi hướng Khang Tư hỏi:

- Đại nhân! Bọn chúng đều là ác ma sao?

Khang Tư nhăn mặt nói:

- Không giống lắm! Sách ghi lại đặc điểm ác ma có hơi giống nhau, chỉ khác là máu màu lam. Tuy nhiên bọn họ có điểm giống ác ma, chỉ có mất đầu mới có thể hoàn toàn chết đi.

- Vậy làm sao bây giờ? A! Bọn nông binh cũng đuổi tới rồi!

Tương Văn chỉ lên triền núi kêu to, mọi người nhìn lại quả nhiên, nông binh chen chúc nhau xuất hiện trên triền núi. Nguồn:

Doanh kỵ binh thứ nhất của Lão Đao tuy rằng năng lực mã chiến không tồi, hơn nữa quân địch cũng không tạo nhiều thương tổn cho bọn họ. Dù sao bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, không ngu dại gì để lọt vào trận địa của địch quân, chỉ đảo quanh qua lại ở vòng ngoài, tìm được cơ hội công kích liền xông lên chém một đao.

Nhưng nếu cứ chiến đấu kiểu như vậy, bọn họ cũng cảm thấy thật bó tay bó chân. Cả doanh mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ, sau một hồi công kích mới chém rụng ba bốn trăm đầu tên địch, mà người ngựa bên mình đều trúng mấy chiêu. Đừng thấy tỉ lệ thương vong không nhiều, nhưng nếu kéo dài người có thể không sao, nhưng chiến mã khẳng định sẽ bị chém chết.

Lão Đao tức giận vạn phần, ngẩng đầu nhìn lên triền núi một cái, lập tức thét to một tiếng:

- Lui lại!

Lão quay đầu thúc ngựa chạy đi.

Đám kỵ binh cũng chú ý tới trên triền núi nông binh hiên ra ngày càng nhiều, ai nấy đều biết đây là quân địch vừa rồi mai phục trên núi kéo xuống. Hiện tại hai ba vạn quân địch trước mặt còn chưa làm được gì, bọn chúng lại kéo đến hơn bốn năm vạn, vậy thật đúng là toàn quân có thể bị tiêu diệt, cho nên lập tức phóng theo sát phía sau trưởng quan doanh rời đi.

Bọn nông binh nhìn thấy đám người phía dưới, đều gầm lên một tiếng, nối tiếp nhau lao xuống triền núi.

Bốn năm vạn người không thèm nhìn đường cứ chạy thẳng xuống, cảnh đó trông thật rất hùng tráng. Một số người có thị lực tốt, thậm chí còn nhìn thấy cả ngàn tên nông binh té ngã trên mặt đất bị đồng bạn phía sau giẫm lên thịt nát xương tan, còn có mấy trăm người một đường lăn xuống xuống dưới, khi dừng lại đầu đã sớm nát tương bầy nhầy như quả dưa hấu.

Dưới lực xung phong điên cuồng, bốn năm vạn nông binh này đầu tiên đụng vào quân địch tinh nhuệ ở chân núi, ra ngoài dự kiến của bên Khang Tư: bọn họ chẳng những không có giúp nhau chống đỡ lực đánh vào, ngược lại giơ cao đao bén chém ào vào đối phương.

Hai bên giống nhau trừ phi đầu rớt xuống, bằng không bọn khốn đều hung hãn dị thường, chém giết lẫn nhau thật coi đã con mắt. Phần chân tay bị chặt đứt và máu tươi lập tức tung bay đầy trời như mưa máu.

Khang Tư bên này tuy rằng nghi hoặc, nhưng rất hưng phấn nhìn xem, một số sĩ quan binh sĩ lại múa may tay chân cổ vũ:

- Giết! Tận lực giết cho ta! Liều mạng giết! Tốt nhất là toàn bộ chết hết đi!

Tương Văn tò mò hỏi:

- Đại nhân! Đây là chuyện gì xảy ra? Bọn chúng không phải một phe sao?

- Ừ! Bọn chúng là một phe, nhưng người khống chế bọn chúng không phải cùng một người, cho nên mới xảy ra chuyện khôi hài này.

Khang Tư suy nghĩ một chút nói.

Ngay từ đầu còn chưa thể kết luận những người này là bị người khống chế, nhưng sau khi trải qua một hồi chiến đấu còn không thể phát hiện ra vậy thì quá mức ngu ngốc rồi.

- Nhưng cho dù không cùng một người khống chế, vậy dù gì cũng không nên xảy ra chiến đấu nội bộ lung tung như vậy chứ.

Tương Văn càng thêm nghi hoặc.

- Nhìn bộ dáng bọn người kia không biết quyền biến, phản ứng chậm chạp, phỏng chừng người khống chế bọn họ chỉ đưa ra một mệnh lệnh đơn giản, bọn họ chỉ biết chấp hành mệnh lệnh ưu tiên này. Có thể vì sơ sẩy, quên cấm bọn họ chiến đấu nội bộ nên mới phát sinh chuyện này, cũng là chuyện bình thường.

Khang Tư bình tĩnh nói.

Ngay tại thời điểm Khang Tư nói dứt lời, đám con rối đang hăng say chiến đấu đột nhiên ngừng lại, bọn chúng chia làm hai phe rõ rệt cũng nhìn đối phương mấy lần, sau đó hàng ngũ đám binh sĩ tinh nhuệ xoay người lại, còn đám nông binh lại sáp nhập vào, hai đám người hội hợp làm một.

Khang Tư thấy vậy nghiêm mặt nói:

- Xem ra những kẻ khống chế còn thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, bọn họ không phải quên ngăn cấm chiến đấu nội bộ, mà là bọn hắn đặt ra quy định trước cần trải qua một phen chém giết mới kết luận có phải người một nhà hay không. Từ đó có thể thấy kẻ khống chế này ít nhất có hơn ba phe khác nhau, bằng không bọn họ sẽ không đặt ra quy định cẩn thận như thế.

- A! Không ngờ lại có thế lực như vậy tồn tại? Ái chà! Đại nhân! Ngài nói đám ác ma này có thể cũng là những thế lực đó làm ra hay không?

Tương Văn mặt đầy khiếp sợ hỏi.

- Ngẫm lại bọn ác ma trước kia đều là người bình thường, và nhìn bộ dáng những tên nhân loại này, có thể kết luận là giống nhau nhưng không biết các thế lực đó dùng phương pháp gì tạo ra!

Khang Tư nhíu mày nói.

- Vậy là kẻ nào đây?

Tương Văn nghiến răng nghiến lợi hỏi, vì muốn thử năng lực của ác ma, mà hắn tự mình xử lý không ít cái gọi là ác ma. Nhưng thật không nghĩ tới bọn ác ma tà ác đó lại là dân chúng bình thường trên lãnh địa biến thành.

Biến một người bình thường thành ác ma, sao có người lại độc ác như thế? Tương Văn quyết định mình tuyệt đối sẽ không thể buông tha cho bọn chúng.

- Biết rõ kẻ nào ngấm ngầm thu lợi? Kẻ nào có thể dựa vào ác ma để thu lợi, kẻ đó chính là người tạo ra ác ma.

Khang Tư bình thản nói.

- Ái! Tôn giáo? Không có khả năng?

Tương Văn mặt lộ đầy thần sắc khiếp sợ.

Nói đến cũng đúng, người mà ai cũng nguyện ý tin tưởng dựa dẫm vào, người đại biểu cho thiện lương, là chỗ để dân chúng gửi gắm tâm linh, lại chính là kẻ tạo ra ác ma ai mà ngờ chứ?

- Ngẫm lại lịch sử trước tiên có ác ma hiện thế, sau đó là tôn giáo phồn vinh, tiếp theo nữa là quốc gia tông giáo xuất hiện... Vậy hết thảy đủ để người ta hiểu rõ rồi. Cho dù ác ma không phải bọn họ trực tiếp chế tạo ra, chỉ sợ cũng có quan hệ mật thiết cùng bọn họ.

Khang Tư lạnh lùng nói ra.

- Đại nhân! Dứt khoát cấm tôn giáo truyền bá đi, chỉ cần mất đi địa bàn, bọn họ cũng không thể phát triển lên được!

Tương Văn cắn răng nói.

- Cũng không cần cấm triệt để, địa giới Lôi gia cho phép tôn giáo bản địa tồn tại, mặt khác tôn giáo mới phát toàn bộ cấm xuất hiện. A! Hiện tại quyết định này có hơi sớm, chúng ta tốt hơn là trước tiến vào thành Long Chiêm đi.

Khang Tư nhìn đám quân con rối càng ngày càng gần, không khỏi cười nói.

Uy Kiệt vẫn đang lắng nghe Tương Văn cùng Khang Tư đối thoại, hắn thật không hiểu rõ, chủ công cùng đại tỷ nhà mình, như thế nào có thể ở thời khắc nguy cấp thế này còn có tâm tình nói những chuyện vô ích như vậy? Chẳng lẽ bọn họ cho rằng nhóm kỵ binh chỉ có vạn người này có thể tiêu diệt quân đoàn bảy tám vạn con rối hay sao?

Hắn vốn định lên tiếng khuyến cáo, nghe được Khang Tư nói, lập tức hưng phấn hướng mọi người hô to:

- Chủ công có lệnh: lập tức tiến tới thành Long Chiêm!

Nói xong, hắn liền dõi ánh mắt trông chờ nhìn Khang Tư, chỉ thấy Khang Tư giục ngựa đi tới, hắn mới vung roi thúc ngựa nhanh chóng đuổi theo, mọi người còn lại thật không có kích động như hắn, đầu tiên là dựa theo điều lệ phái ra thám báo sau đó mới theo sát phía sau Khang Tư.

Bất kể nhân số đám con rối nhiều đến cỡ nào, cũng không quản sức chịu đựng của chúng mạnh đến cỡ nào, chỉ cần bọn chúng vẫn là người sử dụng hai chân, vậy khẳng định sẽ không đuổi kịp chiến mã tốt.

Cho nên không lâu sau, khi đội ngũ Khang Tư tới dưới chân thành Long Chiêm, đám quân con rối vẫn còn tại mấy ngàn thước xa chậm rãi lắc lư đi tới.

Nhìn đến cảnh tượng tường thành Long Chiêm dính đầy máu, ngoài thành phủ kín tàn thi, quân sĩ Lôi gia đều không khỏi rùng mình hít một hơi khí lạnh, không nghĩ tới trận chiến lại kịch liệt đến mức này. Tuy nhiên khi bọn họ nhìn lên lầu thành cờ Lôi gia vẫn còn đón gió tung bay, trong lòng thoải mái thở phào. Chỉ cần gần vạn kỵ binh mình tiến vào thành, để xem đám quân con rối này làm thế nào công thành.

- Hừ! Người của doanh chiến đấu mười hai có nghe hay không? Chủ công giá lâm, mau mở cửa thành!

Một gã kỵ binh nội vệ tới trước cửa thành kêu to.

Mặt khác đám người chờ đợi vào thành, nếu không phải cảm thán sự tàn khốc của chiến trường chung quanh, thì quay đầu lại quan sát đám quân con rối xa xa, ai nấy cũng không để ý tới chuyện trên tường thành bên này.

- Hừ! Chủ công giá lâm, mau mở cửa!

Tiếng quát gọi của gã nội vệ đột nhiên tăng cao giọng, mọi người đều biết là hắn nhìn thấy người trên tường thành, không khỏi theo bản năng đều quay đầu nhìn, nhưng vừa thấy lại khiến tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên tường thành xuất hiện mấy trăm binh lính ánh mắt đều dại ra.

Bọn họ toàn thân đẫm máu, giơ cao lưỡi đao sắc bén, vừa phát ra tiếng gầm gừ không có ý nghĩa, vừa lắc lư bò lên lỗ châu mai, Ngay sau đó gào thét giơ cao binh khí cứ như vậy đi... Ừ! Nhìn động tác của bọn họ là đi mà không phải nhảy, mặc kệ động tác bọn họ khác lạ như thế nào, dù sao chính là rớt xuống tường thành.

Mọi người chỉ ngây ngốc nhìn đám đồng nghiệp mặc quân phục Lôi gia đó, rơi xuống đất bịch bịch như sung rụng.

Có kẻ động tác không đúng tiêu chuẩn, lại để đầu xuống trước, đầu tiếp đất liền vỡ tan ngay tại chỗ. Mà có kẻ còn lại là tay, chân bị gãy nát.

Khiến mọi người có điểm rùng mình khiếp sợ chính là: trừ những đồng nghiệp không còn đầu, những người khác đều mặc kệ đứt tay hay gãy chân, đều thoải mái đứng lên sau đó lập tức nắm binh khí nứt vỡ thần tình dữ tợn nhắm bên này đi tới.

- A! Đây là chuyện gì xảy ra? Binh sĩ doanh chiến đấu mười hai như thế nào lại biến thành như vậy?

Uy Kiệt lộ thần sắc khiếp sợ cả kinh thét lên.

- Bọn họ trúng chiêu rồi! Toàn bộ đều đã biến thành con rối bị khống chế rồi.

Khang Tư thở dài, xuống ngựa rút binh khí, một mình tiến lên.

Uy Kiệt không thể tin được lắc đầu quầy quậy:

- Điều đó không có khả năng! Hôm kia, ta còn tự mình gặp mặt trưởng quan doanh chiến đấu mười hai mà! Hắn còn cam đoan với ta sẽ chống đỡ đến khi viện quân tới. Lúc ấy bọn họ còn khỏe mạnh, như thế nào mới qua mấy ngày liền biến thành bộ dáng thế này!

Tương Văn vỗ vỗ bả vai Uy Kiệt nói:

- Phỏng chừng là khi đám quân con rối vây thành đã xảy ra biến cố này rồi! Thời điểm đám quân con rối buông bỏ thành trì vây công chúng ta, bọn họ cũng không có ra khỏi thành công kích đám quân con rối, bấy nhiêu đó đủ có thể suy đoán được.

Nói đến này, Tương Văn cắn răng nói:

- Mối thù hận này chúng ta sớm hay muộn phải báo, tuy nhiên hiện tại hãy để cho các dũng sĩ của chúng ta ngủ yên đi.

Nói xong hắn cũng xuống ngựa rút đao tiến lên.

Uy Kiệt cắn răng sắc mặt đỏ bừng không biết nghĩ cái gì, trong đôi mắt chợt lóe lên vẻ áy náy hối hận, tiếp theo hắn thần tình bi phẫn nhảy xuống ngựa đi thẳng tới hướng tiếng gào thét, đó là những đồng bạn của hắn nay đã biến thành con rối.

Các sĩ quan tại đây cũng giống như Khang Tư, một mình đối mặt với những đồng bạn ngày xưa, cũng không có người nào triệu tập bọn binh sĩ phát động công kích, bọn họ chuẩn bị tự tay đưa các huynh đệ về nơi yên nghỉ.

Ngoại trừ vài gã sĩ quan có hơi sơ suất bị thương, các sĩ quan khác cùng đám người Khang Tư dễ dàng tước rớt đầu đồng bạn con rối.

Ngẩng đầu nhìn lên tường thành đã yên tĩnh, Khang Tư thở dài, phất tay nói:

- Đánh mở cửa thành.

Hơn mười người nội vệ lập tức giục ngựa tiến lên, bắn lên trên hơn mười mũi tên mang theo dây thừng, rồi rất nhanh theo dây thừng leo lên.

Chỉ trong chốc lát, cửa thành vang lên tiếng kẻo kẹt, cửa thành dính đầy máu tươi được từ từ mở ra.

Tuy rằng trong lòng có chuẩn bị sẵn, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong cánh cửa, tất cả mọi người đều không kìm được nắm chặt nắm tay, hàm răng nghiến chặt đến vang lên tiếng cạch cạch.

Từ cổng thành đến khắp phố phường đường xá, đâu đâu cũng phủ kín xác chết, hình dạng khác nhau nhưng trên mặt vẫn còn lộ ra thần sắc kinh hoàng. Biểu tình như vậy đủ để nói cho mọi người đã xảy ra chuyện gì, mà thành trì yên tĩnh lại để mọi người hiểu rằng toàn bộ trong thành đã không còn một bóng người sống.

Đội ngũ Khang Tư vừa dọn dẹp xác chết, vừa tiến vào thành. Rõ ràng chuyện thứ nhất chính là phải đóng chặt cửa thành, đồng thời phái ra binh lực một doanh phòng thủ tường thành, bởi vì mấy vạn quân con rối kia đã sắp tới gần tường thành.

Đoàn quân con rối chậm rãi tụ tập dưới chân tường thành, không biết là không có mệnh lệnh hay vì cái gì, đám quân con rối đó cũng không có sử dụng thang bọn họ mang theo. Để mặc cho đám con rối khiêng thang chỉ ngây ngốc đứng giữa đám người, về phần con rối tụ tập dưới chân tường thành chính là áp sát tường thành, ngửa đầu gào rú dùng binh khí và thân thể đập vào tường thành.

Đối với đoàn quân con rối công thành như thế, quân Lôi gia vốn đang chuẩn bị tư thế chém giết liền nhẹ nhàng thở ra. Vừa khởi đầu bọn họ còn thử công kích đám con rối này, thậm chí sử dụng dầu hỏa, không nghĩ tới lúc đó đám con rối đột nhiên trở nên cực kỳ khôn khéo, một tên vừa phát cháy chung quanh lập tức thối lui lại. Hiệu quả thấp như vậy, hơn nữa lại có mệnh lệnh nên đám binh sĩ cũng không tiếp tục thử sử dụng dầu hỏa nữa.

Cho nên ngoại trừ cẩn thận đề phòng, bọn họ cũng không có phản kích, để mặc cho đám con rối ở dưới thành gào rú.

Những con rối đó chỉ có mất đầu mới chết đi, mà trên tưởng thành lại không có chứa đá tảng, binh khí cung tên linh tinh các loại không thể làm gì được bọn chúng, dầu hỏa lại không thể dùng, một khi đã như vậy đành phải để mặc bọn chúng không thèm để ý tới, dù sao bọn chúng cũng không có khả năng leo lên tới.

Song phương cứ giằng co như vậy trên tường thành ở trên, dưới đất ở dưới, đám con rối không lên được, quân Lôi gia cũng không ra ngoài. Theo thời gian trôi qua, màn đêm chậm rãi buông xuống.

Thành Long Chiêm vẫn còn Thiên Thủ Các nguyên vẹn, Khang Tư yên lặng ngồi trong đó dùng lương khô. Tất cả mọi người nhìn thấy con rối khắp nơi dọa cho hoảng sợ, chỉ ăn lương khô do chính mình mang theo, hơn nữa nước cũng nấu sôi sau đó cho chiến mã nếm thử, phát hiện không có vấn đề mới dám uống. Ai cũng không biết con rối là như thế nào được tạo ra, lúc này chỉ có thể chú ý kỹ trên phương diện ăn uống mà thôi.

Sau khi vào thành, thủ hạ của Khang Tư đã bắt đầu kiểm tra toàn thành, đúng như dự liệu không còn một người nào còn sống, toàn quân doanh chiến đấu mười hai bị tiêu diệt, ngay cả cư dân bên trong thành cũng toàn bộ chết hết.

Từ tư thế của những xác chết này thấy được: trừ một bộ phận là thủ thành chết trận, mặt khác đều là bị doanh chiến binh mười hai biến thành con rối giết chết. Hơn năm vạn người trong thành cứ như vậy biến thành tòa thành chết.

Khang Tư hiện tại thực rất muốn biết kẻ khống chế con rối làm thế nào tạo ra và làm sao khống chế con rối. Đương nhiên, hắn càng muốn biết chính xác kẻ khống chế con rối là người nào.

Nếu biết được, Khang Tư tin rằng chính mình khẳng định sẽ không hề quan tâm tới nguy hiểm tự mình dẫn binh đi tiêu diệt ngay.

Trên chiến trường chém giết nhau dù có chết nhiều người đi nữa, Khang Tư cũng không có cảm xúc đặc biệt như vậy, bởi vì chiến tranh chính là ngươi chết ta sống, giết người càng nhiều lại càng có thể giành lấy thắng lợi.

Nhưng những kẻ khống chế con rối này, chỉ vì để mở rộng ảnh hưởng tôn giáo, mà xem nhẹ mạng người như một món đồ chơi. Nhìn xem nhân số con rối ngoài thành, phỏng chừng trừ số con rối trang bị hoàn chỉnh, đám con rối nông binh đều là dân chúng của quận Long Chiêm. Vì thế khó trách suốt chặng đường đến đây hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng một nông dân nào, tất cả đều trở thành con rối cho kẻ khống chế rồi.

Đây đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho quận Long Chiêm hoàn toàn bị hủy diệt!

Mất đi nhiều dân chúng như vậy, chẳng những lương thực hết sạch, hơn nữa xác chết nằm rải rác khắp nơi, tin rằng không bao lâu ôn dịch sẽ bùng phát ở quận Long Chiêm. Đến lúc đó toàn quận sẽ biến thành khu vực chết!

Nghĩ vậy, Khang Tư thật không hiểu những tên khốn chế tạo con rối và ác ma đã nghĩ như thế nào. Bộ sách ghi lại chuyện thần thoại thời đại ấy, lúc ấy mặc dù có một lượng lớn ác ma xuất hiện, nhưng đều là rải rác ở các nơi, số lượng ác ma mỗi chỗ cũng không nhiều.

Bọn ác ma lúc đó nhiều lắm là tập kích một vài thôn trang và người đi đường, tuyệt đối không có xuất hiện tình huống toàn thành ác ma.

Hơn nữa đặc điểm lớn nhất của đám ác ma đó là: bọn chúng có thể hủy hoại vật kiến trúc, nhưng tuyệt đối sẽ không hủy hoại đồng ruộng đang mùa thu hoạch. Sở dĩ có như vậy, đó là vì kẻ chế tạo ác ma muốn dựa vào ác ma để thu hút tín đồ, mở rộng ảnh hưởng và lực khống chế tôn giáo, mà không phải muốn nhìn thấy ác ma hủy diệt thế giới này.

Nhưng nhìn lại những kẻ chế tạo ác ma thế hệ mới này thì sao, chúng đang làm cái gì?

Chế tạo một lượng lớn con rối, hủy diệt toàn bộ đồng ruộng và thành trì của cả quận, cứ như vậy ngay cả cuộc sống của dân chúng cũng gặp khó khăn, còn có thể tín ngưỡng cái tôn giáo gì nữa chứ? Mục đích của bọn chúng làm như vậy thuần túy là muốn hủy diệt thế giới mà, hoàn toàn có thể gọi những tên này là kẻ độc ác!

Bất chợt... trong mắt Khang Tư đột nhiên chợt lóe sáng, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới: tuy rằng những kẻ độc ác đó hủy diệt quận Long Chiêm, nhưng xem hành động của bọn chúng dường như là phải mưu hại mình cho bằng được.

Hãy xem hai nơi hầm hố con rối ẩn núp dưới mặt đất, đều là mai phục rất đúng lúc là có thể nhìn ra được, khẳng định có người truyền tin tức cho những tên độc ác đó, thậm chí người này ở ngay tại bên cạnh mình, bằng không kẻ độc ác đó sao dám xác định mình sẽ tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ triền núi kia.

Tuy nhiên vấn đề lại tới nữa rồi, đối phương có cần thiết phải trù tính kế hoạch phức tạp như vậy không?

Nếu thực muốn tiêu diệt mình, giống như lần trước mình đi ra vùng ngoại ô săn thú, nếu như mai phục mấy vạn con rối tại dưới bình nguyên, phối hợp với tên thích khách mật vệ kia: cho dù bên mình có mấy trăm người cũng tuyệt đối không còn đường sống, cho dù chính mình có hùng mạnh đến mấy đi nữa, cũng phải bị mệt chết trước nhiều con rối như vậy.

Chẳng lẽ hai lần này là kế hoạch do hai kẻ độc ác khác nhau thực hiện?

Ngẫm nghĩ lại cẩn thận, tên thích khách mật vệ lúc đó khẳng định là muốn lấy tính mạng của mình, mà những con rối bên này ngược lại giống như muốn kiềm chế mình, bởi vì nếu muốn giết chết mình dứt khoát sẽ không giống như hiện tại để mình dễ dàng đột phá vòng vây tiến vào thành Long Chiêm.

Trừ phi sau khi chế tạo ra những con rối, chỉ có thể truyền được một cái lệnh chung chung cho chúng, không thể khống chế kỹ càng tỉ mỉ được, tuy nhiên chỗ kém về lực khống chế này khả năng rất nhỏ.

Nghĩ kỹ lại bọn chúng chỉ cần biến tất cả quân dân thành Long Chiêm thành con rối, mà không phải chỉ làm ra mấy trăm con, rồi đợi đến lúc mình tới dưới tường thành, phối hợp con rối bên trong bên ngoài giáp công, dù mình có gần vạn người khẳng định cũng sẽ chết sạch. Đối phương không làm như vậy, chỉ có một lý do đó chính là kiềm chế mình.

Kiềm chế mình? Kiềm chế mình làm gì? Để cho những người khác làm phản ư? Điều đó không có khả năng, nếu muốn cướp lấy Lôi gia, tiêu diệt mình không phải tiện lợi hơn gấp bao nhiêu lần so với kiềm chế mình sao?

Khang Tư bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bởi vì hắn thật sự nghĩ không ra, đối phương tạo ra cạm bẫy thật lớn như vậy để kiềm chế mình là vì cái gì?

170. Chương 170: Trong Ngoài Cấu Kết. (1+2)

- Đại nhân, dầu hỏa và vật dễ cháy bên trong thành đã thu thập xong, hố ẩn nấp binh lính cũng đang đào, phỏng chừng một ngày sau có thể bố trí.

Tương Văn bẩm báo với Khang Tư.

- Ừ! Cho người sửa sang lại cửa thành một chút, ở trên chất đống vật tư đủ để ngăn chặn cửa thành.

Khang Tư gật gật đầu nói.

- Dạ.

Tương Văn chần chờ một chút không kìm nổi hỏi:

- Đại nhân, cách này có hiệu quả không?

- Không chắc lắm, tuy nhiên nếu những con rối này vẫn chậm chạp như thế, hẳn là có thể áp dụng được.

Khang Tư nói.

- Vậy tại sao lại cần đào hố nấp binh lính? Làm chuyện mất sức này sẽ khiến sức chiến đấu binh lính giảm xuống, có lẽ chỉ cần dỡ thang lầu xuống là được.

Tương Văn hỏi.

- Nhưng nếu chúng ta còn ở trên thành, bọn chúng có vào nữa không? Cho nên cẩn thận một chút là hơn.

Khang Tư nói.

- Dạ. Vậy thuộc hạ đi thúc giục bọn họ làm việc.

Tương Văn vội nói.

Thời gian qua thật nhanh, bọn Khang Tư đã bị nhốt hơn một ngày, mà những con rối dưới tường thành cũng gào thét hơn một ngày.

Có lẽ vì các con rối chưa hoàn toàn biến thành ác ma, bọn chúng hoàn toàn không ăn uống cùng nghỉ ngơi làn dã đã khô tới mức muốn vỡ ra, mà tiếng gào thét cũng biến thành khàn khàn, âm thanh giống như tiếng kêu của mèo mới sinh ra. Hơn nữa lực đánh vào tường thành cũng trở nên yếu ớt.

Quân Lôi gia nhìn thấy cảnh tượng này lòng tin tăng mạnh. Xem ra bọn chúng tuy là không sợ chết nhưng thân thể vẫn là loài người, chỉ cần kéo dài tám đến mười ngày không cần đánh những con rối này cũng sẽ đói mà chết.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng ai cũng không muốn bị nhốt tám, mười ngày. Thời tiết nóng bức như vậy, xác chết trong thành phần lớn có mùi, qua một ngày chỉ sợ có giòi nếu không đi ôn dịch sẽ tràn ra.

Nhân số quân Lôi gia không đủ, ngay cả xác của bên mình cũng không có thời gian chôn cất, càng không nói tổng số mấy vạn xác chết. Cho nên không cách nào khác là để cho xác chết phơi dưới ánh mặt trời.

Bởi vậy sau khi nhận được mệnh lệnh, quân Lôi gia lập tức mang dầu hỏa đã thu thập tưới lên vật dễ cháy, rồi lại tưới khắp toàn thành một lần. Mùi thối của xác chết lập tức bị mùi dầu hỏa át đi khiến cho quân Lôi gia vẫn bị nghẹn khí có thể thở ra một hồi.

Đám con rối rất nhanh liền phát hiện quân Lôi gia ở trên thành đã biến mất. Tình trạng này khiến cho các con rối sửng sốt, tiếng gào thét hơn một ngày cũng ngưng lại.

Ngay khi các con rối yên tĩnh lại, lúc trận hình bắt đầu dày đặc tản ra, cửa thành không biết vì sao “ầm” một tiếng đổ xuống.

Những con rối ở cửa thành cũng không suy xét xem là do mình đánh hay là vì sao mà đổ, không chút nghĩ ngợi trực tiếp tiến vào thành, tiếng gào thét cũng lại vang lên.

Tiếng gào này như là thông báo cho những con rối khác, những con rối ở nơi khác lập tức chen chúc đi vào lỗ hổng, dưới sự chèn ép mạnh mẽ những con rối gần cánh cửa thậm chí bị ép thành thịt nát.

Sau khi những con rối trải khắp mặt đất hai bên cửa thành một tầng thịt, bảy tám vạn con rối toàn bộ vào thành.

Những con rối này rất nhanh tỏa ra khắp thành, không chui vào kiến trúc thì ở trên đường, bọn họ không tìm được mục tiêu đành tán loạn khắp nơi. Một ít con rối chuẩn bị trèo lên thành đáng tiếc thang bị phá hủy khiến cho bọn chúng không thể đi lên đành đi dọc theo tường thành.

Đúng lúc này, hố nấp binh lính ở trên thành mở ra, quân Lôi gia hiện có xông ra, gần vạn người tràn đầy tường thành.

Những con rối bên trong thành lập tức cảm ứng được sự tồn tại của bọn họ đều vây quanh tường thành. Đáng tiếc tất cả thang đều bị phá hủy, bọn chúng chỉ có thể giống như trước đó không lâu vây quanh tường thành gầm rú.

Quân Lôi gia không để ý đến những con rối này, những người ra trước ra sức ném vật tư chất đống trên thành xuống. Nhiều người sức lớn, chẳng những có thể lấp đầy thành đang mở rộng mà còn chất đống thành một sườn dốc thông ra ngoài thành.

Mấy trăm con rối muốn đi qua cửa thành cứ thế bị chôn ở phía dưới, chỉ có hơn mười con có vẻ tốt số vừa chạy đến liền leo lên sườn dốc này.

Đối với hơn mười con rối này, ai cũng không để ý, mười mấy tên kỵ binh lập tức giục ngựa xung phong chém đứt đầu bọn chúng.

Giờ phút này tất cả kỵ binh vây quanh tường thành một vòng, đốt tên lửa, kéo cung nhắm chuẩn kiến trúc trong thành.

Khang Tư nhẹ thở dài một hơi:

- Ài! Xem như toàn bộ quận Long Chiêm honà toàn bị hủy.

Sau đó hắn vung tay lên, tên lửa liên tục không ngừng bắn ra. Vật dễ cháy, lại được tưới khắp nơi dầu hỏa, thêm vào thời tiết ở thành Long Chiêm khô ráo lâu ngày, tất cả kiến trúc nháy mắt bị đốt lên, ngọn lửa nóng rực cùng với khói đen đậm đặc lập tức bốc lên cao.

Quân Lôi gia dùng vải tẩm ướt che mũi miệng người ngựa, nhanh chóng mà không loạn theo sườn dốc ở cửa thành rời khỏi tường thành. Nếu không có vải ướt, số lượng lớn xác chết bị đốt gây ra mùi thối đủ khiến cho người bị ngạt thở mà chết.

Quân Lôi gia rời khỏi thành Long Chiêm hơn cây số, nhưng vẫn như cũ có thể cảm nhận được sức nóng cùng với mùi thối khó ngửi, càng có thể nghe được những tiếng kêu thê lương thảm thiết kia.

Chỉ là tất cả mọi người không có phản ứng, toàn bộ mặt xanh đen, yên lạng nhìn vào tòa thành Long Chiêm có thể dùng những từ ngữ "Lửa cháy bừng bừng", "Địa ngục trần gian" để hình dung.

Phía sau đột nhiên truyền đến một loạt tiếng vó ngựa, mọi người lập tức tiến vào trạng thái đề phòng. Cho dù nhìn thấy cờ của trinh sát tiểu đoàn thứ năm xuất hiện mọi người cũng không có buông lỏng.

Hiện tại bọn họ gần như thần hồn nát thần tính, gần như hoài nghi tất cả người ngoài. Bởi vì ai cũng không dám chắc tiểu đoàn chiến đấu thứ năm hiện tại có biến thành con rối hay không.

Mấy tên trinh sát tiểu đoàn chiến đấu thứ năm đầu tiên là khiếp sợ nhìn thành Long Chiêm lửa cháy tận trời, sau đó mới chú ý tới cờ của Khang Tư. Một người quay đầu giục ngựa rời đi, mấy người khác nhảy xuống ngựa nhanh đi tới trước đội ngũ, quỳ một chân hô:

- Bái kiến chủ công!

Những tên trinh sát này đột nhiên phát hiện có chút quái dị, lúc mới vừa nhìn thấy những tên nội vệ này phát hiện bọn họ đề phòng những người mình, lúc ấy còn than thở bọn họ không hổ thẹn là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng sau khi mở miệng nói chuyện sát khí lập tức biến mất.

Chuyện này rất kỳ quái, chẳng lẽ bọn họ có thể từ trong tiếng nói nhận biết thân phận bọn mình?

Các trinh sát không rõ lắm, nhưng bọn người bên Khang Tư lại biết rõ những con rối không biết nói. Bọn họ không nói gì cho nên đề phòng như con rối, nếu đã nói liền biết bọn họ là người bình thường, còn chuyện biết rõ hay không thì thật không để ý.

Bởi có biết rõ hay không cũng không có làm bọn họ chán ghét như con rối. Honà toàn là sự khác biệt giữa loài người và không phải loài người.

- Đứng lên đi! Tiểu đoàn chiến đấu thứ năm tới rồi?

Khang Tư khoát tay hỏi.

- Dạ! Tiểu đoàn chiến đấu thứ năm nhận được lệnh của chủ công liền chạy suốt đêm, hiện tại đã ở cách đây khoảng hơn mười cây số rồi.

Trinh sát đứng dậy nói đến đây, nhìn thành Long Chiêm đang đỏ rực một cái, có chút cẩn thẩn hỏi:

- Chủ công, bọn thuộc hạ đến chậm sao?

Chức vụ của hắn tuy thấp, nhưng là gia thần trực tiếp của Khang Tư, cho nên cũng không quá mức mất tự nhiên. Nếu không có thân phận gia thần trực tiếp, những người gặp Khang Tư người đứng đầu Lôi gia này, hắn thậm chí tư cách đứng dậy ngẩng đầu đều không có.

- Không chậm, vừa đúng lúc.

Khang Tư thở dài, hiện tịa nghĩ đến may là không có kết hợp bộ binh đồng thời lên đường, bằng không dưới sự phục kích của những con rối này tổn thất tuyệt đối rất lớn. Đồng thời có bộ binh liên lụy, kỵ binh của mình cũng không thể đi dễ dàng như vậy, ít nhất chuyện lao ra vòng vây cũng không dễ dàng.

Nghe nói như thế, trinh sát nhịn không được sửng sốt, lời này có phải là nói mát hay không? Hắn đương nhiên không dám tỉ mỉ quan sát vẻ mặt chủ công, lại nhìn thành Long Chiêm đỏ bừng bừng, thật cẩn thận hỏi lại:

- Chủ công, thành Long Chiêm bị quân địch thiêu hủy phải không?

Chuyện này không thể không cẩn thận, vừa rồi hắn phát hiện, chủ công Khang Tư này cùng với đồng nghiệp bốn phía bộ dạng cũng không dễ nhìn. Trong suy nghĩ của hắn, chắc là khi đang công phá thành trì quân địch nhìn thấy quân cứu viện đến, khi rút lui đốt thành Long Chiêm, nhìn thấy thành trì cần cứu viện bị đốt, tâm tình của ai cũng sẽ không tốt.

- Chúng ta đốt.

Khang Tư một câu nói khẽ khiến cho trinh sát ngây ngẩn cả người.

“Tòa thành này là chủ công đốt? Vì sao? Chủ công có thể đốt thành, nói rõ đã tiến vào thành, mà ngoài thành trừ bỏ số lượng lớn thi thể cũng không có bóng dáng quân địch, lại nói rõ chủ công đuổi quân địch đi mới tiến vào thành. Nếu vậy tại sao lại đốt thành?”

“Từ từ! Như thế nào bên cạnh chủ công chỉ có cờ của nội vệ cùng tiểu đoàn kỵ binh thứ nhất, thứ hai mà không có cờ của tiểu đoàn chiến đấu mười hai bảo vệ thành Long Chiêm?”

Nhận thấy được điều ấy, rồi lại kết hợp với bộ dạng khó coi của mọi người, hơn nữa thêm vào hành động đốt thành đã đoạt được, trinh sát lập tức đoán ra kết quả.

Binh lính bảo vệ thành Long Chiêm cùng dân chúng đã sớm chết, thậm chí có thể đã xuất hiện ôn dịch, vì tiêu diệt ôn dịch mới đốt thành. Có ý nghĩ này, trinh sát mặt mày cũng rất khó coi, hắn không nghĩ tới quân địch không ngờ dám can đảm làm ra chuyện tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Ngay khi thám báo chuẩn bị tỏ vẻ sự oán giận của mình một chút, một loạt tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền lại. Lần này mọi người lại không khẩn trương bao nhiêu, thuận mắt nhìn lại thì thấy mười mấy tên kỵ binh mang cờ của tiểu đoàn chiến đấu thứ năm xuất hiện.

Trinh sát thấy người lãnh đạo trực tiếp của mình tới, lập tức lùi ra một bên không lên tiếng.

Áo Kha Nhĩ vội nhảy xuống khỏi thân ngựa, quỳ một gối nói:

- Bái kiến chủ công, xin thứ tội đến chậm của thần.

Khang Tư cười cười, khoát tay nói:

- Nói cái gì tội với không tội, tốc độ của ngươi cũng nhanh rồi, đứng lên đi.

- Cảm ơn chủ công.

Áo Kha Nhĩ sau khi nói lời cảm tạ liền đứng dậy, lúc đi tới bên cạnh Khang Tư bí mật liếc mắt nhìn Uy Kiệt một cái, mà Uy Kiệt vẻ mặt khó coi xoay đầu qua. Bọn họ ngầm trao đổi căn bản không có ai chú ý tới.

Sau một hồi nói chuyện, Áo Kha Nhĩ liền biết sự tồn tại của binh lính con rối, cũng biết chuyện Khang Tư lọt vào bẫy.

Áo Kha Nhĩ lòng đầy tức giận, há mồm mắng to con rối cùng bọn người chế tạo chết tiệt, hơn nữa yêu cầu Khang Tư giao công việc điều tra cho hắn, hắn cam đoan trong thời gian ngắn nhất rõ tổ tông mấy đời của chúng.

Tuy nhiên thỉnh cầu này của hắn không được Khang Tư đồng ý.

Sau khi tiểu đoàn chiến đấu thứ năm đến đông đủ, xây dựng cơ sở tạm thời không được bao lâu, doanh trại thứ nhất tới thứ bốn cũng lần lượt xuất hiện. Hiện tại bên người Khang Tư tập trung ước chừng hơn sáu vạn bộ đội tinh nhuệ, đừng nói cái gì binh lính con rối, chính là phá thành diệt quận cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Khi mọi người cho rằng đến địa giới quân địch phản công, Khang Tư bố trí năm tiểu đoàn chiến đấu cảnh giới ở biên giới, sau đó hoàn toàn không để ý tới sắp đến mùa thu hoạch, triệu tập ba mươi doanh trại canh gác cùng với số lượng lớn trai tráng, tính cả hai tiểu đoàn kỵ binh cùng doanh trại nội vệ tập kết ở toàn thể giới tuyến biên giới quận Long Chiêm.

Trong khi mọi người đoán làm sao Khang Tư lại bố trí kỳ quái như thế, Khang Tư triệu tập tất cả sĩ quan doanh trại canh gác cùng với đầu lĩnh trai tráng ra mệnh lệnh:

- Điều những người hiện có, tìm tòi thật kỹ toàn bộ địa giới quận Long Chiêm! Phát hiện chỗ nào khác lạ lập tức bẩm báo!

Những người khác không hiểu rõ tại sao lại vậy, mà những trai tráng trong doanh trại nội vệ cùng tiểu đoàn kỵ binh được đưa tới doanh trại phòng vệ lại rất rõ ràng, chủ công của mình muốn tìm ra sào huyệt của binh lính con rối.

Thảo nào chủ công sử dụng nhiều sức người sức của như vậy, không giải quyết được vấn đề binh lính con rối này, thật đúng là một chuyện phiền toái.

Doanh trại nội vệ cùng tiểu đoàn kỵ binh hiểu được nguyên do, lập tức xốc lên hoàn toàn tinh thần, mang theo những người dưới tay lâm thời, bắt đầu từng tấc đất một tìm tòi thật kỹ.

Quận Long Chiêm tập trung gần hai mươi vạn trai tráng, những thế lực xung quanh lập tức thần hồn nát thần tính. Tuy nhiên quái dị chính là, vài thế lực phái đi những võ sĩ tinh nhuệ tấn công quận Long Chiêm hoàn toàn không có phản ứng gì, coi như giống như không có chuyện gì.

Năm tiểu đoàn chiến đấu vùng biên giới đối với cảm giác này rất oán giận, đều thỉnh cầu Khang Tư đánh xâm lược, tuy nhiên lại bị lệnh cấm bảo vệ biên giới trong ngoài. Bọn họ cũng rõ ràng hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất đầu tiên là giải quyết binh lính con rối cho nên đành phải nén giận.

Ở doanh trại tiểu đoàn chiến đấu thứ năm, Áo Kha Nhĩ đang trong lều lẳng lặng đọc sách, từ lúc hắn biết được Khang Tư có được nhiều kiến thức từ trong sách vở hắn cũng bắt đầu học tập Khang Tư, vừa có lúc rảnh là cầm sách đọc. Nguồn:

Áo Kha Nhĩ đang đọc sách chợt cau mày trong lòng có chút phiền muộn, chuyện phiền muộn này không thể nói với người khác cho dù là rất thân. Ai khiến cho hắn nói với người khác mình chỉ hiểu một loại chữ viết, chỉ có thể hiểu đại khái nội dung bộ sách viết cái gì, rất khó từ trong đó cảm thụ được các loại như là “oán giận” ? Vậy khác gì để cho hắn tự sát còn dễ dàng hơn.

Áo Kha Nhĩ bỏ sách xuống, day day lông mày thầm nghĩ: "Ài! Thật không biết đại ca làm thế nào có thể học được nhiều loại chữ viết như vậy, ta chỉ biết chữ của đế quốc, mà sách dùng chữ của đế quốc lại không có mấy quyển sâu sắc."

"Những kiến thức về quân sự chính trị của đại ca là từ quyển sách nào học được? Hỏi hắn lại sợ hắn lấy ra mấy bộ sách mình không biết chữ!"

"Ài! Đáng tiếc mình lại không muốn xin tiểu thư Y Ti Na chỉ bảo, không nói về chuyện bái làm thầy, chỉ cần khiến cho nàng coi thường vậy đủ làm cho ta mất đi tư cách theo đuổi nàng."

Nghĩ vậy, hắn không kìm nổi thốt ra tiếng thở dài:

- Ài! Thật sự đúng là trẻ già măng mọc a!

- Chủ công, ngài không cần tự ti.

Liệt Văn đang ở bên cạnh vội an ủi nói.

- Không thể không tự xem thường, thật sự là không thể so sánh làm cho người ta ủ rũ.

Áo Kha Nhĩ cười khổ nói, nhìn thấy Liệt Văn còn muốn mở miệng, không khỏi khoát tay nói:

- Không nói chuyện này nữa, chuyện sắp xếp người trong tộc vào tiểu đoàn chiến đấu khác thế nào rồi? Ổn định chưa? Không làm cho người khác nghi ngờ gì chứ?

Liệt Văn gật gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đều ổn định rồi, bởi vì chúng ta sắp xếp thân phận theo đường vòng, cho nên không có làm cho người nào chú ý tới. Tuy nhiên bọn họ nhập ngũ thời gian có vẻ ngắn, chỉ có thể vào cấp Ngũ. (một Ngũ có năm người)

- Tuy nhiên toàn bộ Ngũ đều là người của chúng ta có hơn hai trăm đơn vị, trừ sĩ quan ra, toàn bộ Đội là người của chúng ta có mười ba, toàn bộ đội tuần tra chỉ có một. Nếu kiên trì bền bỉ, rất nhanh sẽ có một Bộ toàn người của chúng ta xuất hiện.

(1 Đội bộ binh và pháo thủ: 126 người, 1 Đội kỵ binh: 56 người, 1 đội tuần tra: 100 người - Cái này dịch theo nguyên từ tiếng trung, chứ mình không hiểu lắm. Có gì sai xin pm góp ý để sửa chữa, cảm ơn!)

Áo Kha Nhĩ gật đầu nói:

- Ừ! Đây là chuyện không thể để người khác biết, cũng là chuyện phải làm rất kỹ càng chi ly không cần gấp gáp. An Đạt ở lại lãnh địa không có làm ra chuyện gì chứ?

Liệt Văn cười cười:

- Không, trừ việc huấn luyện các gia thần ra thì chỉ là ôm giận ngài không dẫn hắn ra ngoài.

Áo Kha Nhĩ cũng nở nụ cười:

- Ha ha! Dẫn hắn đi có ích lợi gì, thân phận của hắn là gia thần của ta, tiểu đoàn chiến đấu thứ năm không thể đưa cho hắn chỉ huy, mà công tác tham mưu có ngươi là được, dẫn hắn theo ngược lại khiến cho hắn thấy khó chịu ấy chứ.

- Tự hắn cũng biết, chẳng qua có chút bực bội mà thôi. Cách thức khống chế quân đội này của Đại điện thật sự là tuyệt, toàn quân trên dưới đều là gia thần của Đại điện, mọi người thân phận địa vị giống nhau chỉ có chức vị cao thấp mà thôi. Nếu muốn mang quân đội như vậy làm phản, binh sĩ bên dưới tuyệt đối sẽ giết chết trưởng quan đầu tiên.

Liệt Văn than thở nói, tuy rằng là nói sau lưng Khang Tư không cần phải giữ nguyên xưng hô Đại điện, nhưng hắn chỉ sợ nói tên của Khang Tư không cẩn thận để bên ngoài biết vậy là xong đời. Ở bán đảo Phi Ba trực tiếp xưng hô thủ trưởng, đặc biệt là tên tộc trưởng vậy tuyệt đối là tội chết.

Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Ha ha! Hiện tại ngươi đã biết đại ca ta lợi hại thế nào rồi chứ. Ngươi nhìn xem, lần này dùng tám vạn con rối phục kích hắn chẳng những lông chưa mất một cọng còn khiến cho hắn dùng lửa đốt sạch. Đổi lại là ta tuyệt đối không làm được đến mức đó.

Liệt Văn vẻ mặt biến đổi, lập tức chạy đến cửa lều nhìn quanh bốn phía, sau đó lùi về bên cạnh lo lắng nhắc nhở nói:

- Chủ công nói cẩn thận, kẻo tai vách mạch rừng.

- Không sao. Lúc ta ở lều trại nghỉ ngơi chung quanh đều có người của tộc chúng ta canh gác, sẽ không có ai nghe thấy.

Áo Kha Nhĩ không thèm để ý nói.

- Nhưng những trạm gác này chỉ có tác dụng đối với người thường, những tên mật vệ xuất quỷ nhập thần không phải bọn họ có thể phòng bị được.

Liệt Văn khẩn trương nói.

Áo Kha Nhĩ cười lớn nói:

- Ha ha! Ngươi ấy! Không ngờ tin tưởng loại lời đồn nhảm này? Uy Kiệt không phải đã nói mật vệ căn bản không có thần bí như vậy hay sao? Bọn họ có thể ẩn thân cùng với xuất quỷ nhập thần đều là dùng thủ thuật che mắt, cùng với cơ quan đã bố trí từ trước mới đạt được hiệu quả như vậy.

- Ngươi tưởng bọn họ thật sự có thể ẩn thân, bay lên trời, đi dưới đất à? Nếu thật sự như vậy, chẳng phải ma quỷ thần tiên đều tồn tại?

- Chủ công, thà rằng tin có còn hơn là không, dù sao ác ma cùng con rối quả thật là tồn tại a.

Liệt Văn vẻ mặt nghiêm túc khuyên bảo nói.

- Ha ha! Ác ma cùng con rối? Hắc hắc! Ngươi không thể tiếp xúc với những việc bí mật của tộc trưởng cho nên không rõ ràng tình hình. Những ác ma cùng con rối này, đều là do những người thần bí tinh thông các phương thuốc bí mật dùng thuốc mà chế ra.

Lời nói của Áo Kha Nhĩ làm cho Liệt Văn trợn mắt choáng váng.

- Hả! Chủ công, những ác ma cùng con rối này thật sự có thể làm ra? Vậy tộc chúng ta có khả năng như vậy hay không?

Liệt Văn vẻ mặt hưng phấn đến đỏ bừng, nếu có khả năng như vậy, tùy tiện mang theo mấy vạn binh lính con rối, cứ như vậy cần gì phải nhìn mặt người khác mà làm việc a!

Áo Kha Nhĩ lắc đầu:

- Không có. Những vị thuốc như vậy phi thường phức tạp, hơn nữa sản lượng rất là hiếm có ít ỏi. Chính là những người thần bí này cũng không thể nào chế tạo số lượng lớn, bằng không bọn họ đã sớm hoành hành thiên hạ rồi.

- Vậy hiện tại làm sao làm ra nhiều con rối như vậy? Chẳng lẽ bọn họ giải quyết được vấn đề sản lượng?

Liệt Văn nhíu mày hỏi.

- Đó là thuốc được pha loãng, trong lịch sử con rối không dễ giải quyết như vậy, hơn nữa số lượng cũng không nhiều như vậy. Dựa theo tính toán, nếu lượng thuốc dùng để chế tạo tám vạn con rối này, nhiều nhất chỉ có thể chế tạo được một vạn con rối chân chính.

Áo Kha Nhĩ giải thích nói.

- A! Vậy làm sao không chế tạo một vạn con rối chân chính ra, một vạn con rối này tuyệt đối có thể tiêu diệt đại điện!

Liệt Văn giật mình nhỏ giọng nói.

Áo Kha Nhĩ khoát tay:

- Hắc! Đừng nghĩ chuyện này, nếu hiện thời ngọn cờ của đại ca bị đánh tan, Lôi gia tuyệt đối sẽ bị chia năm xẻ bảy, ai cũng không phục ai. Những nhà có dã tâm như chúng ta đừng nói là thừa cơ đứng lên, chỉ sợ trước tiên sẽ bị những thế lực bên cạnh nuốt sạch. Hơn nữa bọn họ cũng không muốn mưu hại đại ca, theo như lời là nếu không nguyện ý hỗ trợ cho các thế lực khác, bọn họ thậm chí còn phải âm thầm bảo vệ đại ca ấy chứ.

- Bảo vệ đại điện? Ý này là nói Lôi gia có quân địch? Mà quân địch này chính là hy vọng Lôi gia chia năm xẻ bảy khiến cho bọn họ thừa nước đục thả câu?

Liệt Văn tràn đầy khiếp sợ.

- Đương nhiên. Những người thần bí này đều là nhiều phe phái, có lợi ích khác nhau, bên ngoài nhìn như là một người, kỳ thật ngầm hận không thể khiến cho đối phương chết hết.

Áo Kha Nhĩ gật đầu nói.

- Chủ công, chúng ta dính dáng đến thế lực thần bí như vậy, có thể sẽ mang lấy phiền toái hay không?

Liệt Văn lo lắng nói.

- Phiền toái khẳng định là có, tuy nhiên trong khoảng mười năm chúng ta sẽ không cùng bọn họ xung đột. Chờ đến lúc xung đột với bọn họ, chúng ta chắc hẳn đã mạnh mẽ tới mức không cần để ý bọn họ nữa.

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt tự tin nói.

- Khoảng mười năm không có xung đột?

Liệt Văn vẻ mặt ngờ vực.

- Rất đơn giản, bọn họ phải cần hơn mười năm mới có thể khiến cho ác ma và tôn giáo đi vào lòng người, sau đó mới có thể thành lập được đất nước tôn giáo chế độ. Cho nên trong khoảng thời gian này, chúng ta cùng bọn họ có thể là đồng minh.

- Chúng ta trả giá chính là sự tín ngưỡng của dân chúng trong lãnh địa, mà đạt được bọn họ trợ giúp. Vào thời điểm chúng ta còn bé nhỏ chỉ có thể làm như vậy.

Áo Kha Nhĩ giải thích nói.

Liệt Văn vẫn rất lo lắng:

- Nhưng...

Tuy nhiên mới nói đến đây, bên ngoài lều một vệ binh bẩm báo:

- Thưa trưởng quan, tổng trưởng Uy Kiệt muốn gặp.

Áo Kha Nhĩ nói nhỏ:

- Ha ha! Uy Kiệt tới rồi, thật đúng lúc.

Nói đến đây nâng cao giọng hô:

- Mau mau mời vào.

Uy Kiệt vẻ mặt khó coi đi vào, Áo Kha Nhĩ vội đứng lên cười nói:

- Uy Kiệt huynh đệ, như thế nào có thời gian rảnh đến tìm ca ca hả?

Uy Kiệt hừ một tiếng:

- Rảnh rỗi? Ta mang theo nhân viên tình báo chạy loạn sắp nơi đây, này là bớt thời giờ tới chỗ ngươi.

Nói xong, hắn tự ngồi xuống, sau đó cau mày nói:

- Lão Đại, bọn họ không phải nói chỉ là ngăn cản chủ công một chút, như thế nào làm ra chuyện lớn như vậy?

- Bọn họ chẳng những suýt nữa hại chết chủ công, còn hoàn toàn diệt sạch toàn thể quân dân thành Long Chiêm! Mười hai tiểu đoàn chiến đấu toàn quân bị diệt, toàn quận Long Chiêm cũng mất chín phần! Sớm biết chuyện xảy ra như vậy, ta căn bản sẽ không đồng ý bọn họ!

Áo Kha Nhĩ vỗ vỗ bả vai Uy Kiệt cười nói:

- Lão đệ à, bọn họ cũng là không có cách nào khác, ai bảo chủ công của chúng ta lợi hại như vậy. Nguyên là nghĩ mai phục ở doanh trại có thể khiến cho chủ công chúng ta bị loạn một thời gian, ai có thể nghĩ đến một điều lệ đào hố xí sau khi hạ trại làm cho bọn họ công sức đổ sông biển?

- Rồi những bố trí phía sau lại hoàn toàn vô ích, chủ công ngay đợt công kích đầu tiên đã xông lên, bọn họ còn oán giận chúng ta đây. Thật vất vả làm ra con rối lại làm cho chủ công chúng ta đốt sạch một lần, bọn họ rất đau lòng a!

- Đau lòng cái rắm! Trừ bỏ những võ sĩ trang bị tốt kia là người của bọn họ, những binh lính nông dân không phải tất cả đều là dân chúng quận Long Chiêm chúng ta! Bọn họ gần như quét sạch trai tráng quận Long Chiêm, ta còn không có tìm bọn họ xả giận, không ngờ còn dám oán giận! Có tin một cái báo cáo của ta đi lên, để cho chủ công diệt bọn họ!

Uy Kiệt tức giận nói.

- Ha ha! Không cần tức giận, bọn họ chỉ là nói thế thôi, làm sao thật sự so đo với chúng ta. Bọn họ cũng sợ đắc tội ngươi a.

Áo Kha Nhĩ vội khuyên giải an ủi nói.

- Hừ! Có cho bọn họ cũng không dám.

Uy Kiệt có phần kiêu ngạo nói.

171. Chương 171: Bảo Vật Giấu Nơi Hoang Dã. (1+2+3)

Tuy nhiên Uy Kiệt rất nhanh vẻ mặt ủ dột đăm chiêu thở dài:

- Ài! Lần này phiền toái lớn, không có dân cư quận Long Chiêm, hơn nữa khiến cho chủ công nghi ngờ bộ tình báo chúng ta, các gia thần cùng quân đội có nội gián. Ngươi nói chủ công có thể sẽ nghi ngờ đến chúng ta không?

Nhìn thấy bộ dạng run sợ không biết làm sao của Uy Kiệt, Áo Kha Nhĩ trong lòng cười thầm, tuy nhiên cũng là vẻ mặt ngạc nhiên:

- Hoài nghi chúng ta? Hoài nghi cái gì? Nội gián? Chúng ta làm ra chuyện phản bội chủ công sao?

- Đương nhiên không có! Chúng ta làm sao lại phản bội chủ công!

Uy Kiệt lập tức vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu.

- Đúng vậy, chủ công chẳng những là người ân cũng là chủ công của ngươi, là chủ công của ta, hơn nữa lại là đại ca kết nghĩa của ta.

- Quan hệ của chúng ta cùng chủ công chặt chẽ vô cùng, có thể nói như môi với răng, hoàn toàn là một khối.

- Nếu nói phản bội chủ công khác gì phản bội chính mình, chúng ta sẽ phản bội chính mình sao? Hoàn toàn không có khả năng!

Áo Kha Nhĩ nói liến thoắng như ba hoa chích chòe.

Uy Kiệt rất đồng ý gật đầu, nhưng hắn còn có chút lo lắng nói:

- Nhưng nếu như bị chủ công biết chúng ta cấu kết người ngoài, khẳng định sẽ...

Áo Kha Nhĩ không chờ hắn nói xong lập tức ngắt lời:

- Khẳng định sẽ làm sao? Chủ công làm sao biết tình huống của chúng ta? Tình báo bộ? Ngươi là tổng trưởng, ngươi không báo lên, chủ công làm sao biết được?

- Nhưng mật vệ ở trong tay Tương Văn đại tỷ a!

Uy Kiệt lo lắng nói.

- Ừ! Không biết quan hệ của ngươi cùng Tương Văn tiểu thư như thế nào?

Áo Kha Nhĩ cười cười hỏi.

- Đương nhiên là rất tốt, Tương Văn đại tỷ đặc biệt chiếu cố ta.

Uy Kiệt có chút đắc ý nói.

- Vậy không phải là tốt sao? Tương Văn tiểu thư nếu biết, cùng lắm ra quở mắng ngươi vài câu, cho dù báo tình hình cho chủ công thì dựa theo cái cách bao che khuyết điểm của chủ công cùng lắm là mang chúng ta lên chửi mắng một trận. Dù sao chúng ta không có phản bội chủ công, hắn làm sao lại phạt nặng những thân tín, huynh đệ như chúng ta?

Áo Kha Nhĩ mở hai tay nói.

- Ừ! Ngươi nói đúng, chỉ là chúng ta cho tới giờ...

Uy Kiệt vẫn có chút băn khoăn.

- Ha ha! Kẻ bề trên chỉ để ý người dưới có trung thành và tận tâm với hắn hay không, có ý phản bội hay không, chuyện khác cũng không thèm để ý. Chúng ta dùng quyền lực của chủ công mang đến cho mình lợi ích, lại bị cho là cái gì?

- Chỉ có ngươi trong lòng run sợ, ngươi nhìn Lôi Đặc, Lôi Khải hai người. Người ta đưa bọn họ cái gì họ thu cái đó, nhưng lại tùy tiện nói cho chủ công, chủ công cũng không phải là cười cười cho bọn họ nhận hay sao? Cái gì trách cứ đều không có.

- Chỉ cần chúng ta trung thành và tận tâm với chủ công, không có ý phản bội, chúng ta sợ cái gì? Ngươi không nên nói cho ta là ngươi có ý phản bội a? Ta chính là vì việc lớn không quản thân tình.

Áo Kha Nhĩ trêu ghẹo nói.

Uy Kiệt cũng không thèm để ý câu dọa của Áo Kha Nhĩ ở đàng sau. Hắn tự nhận trừ bỏ Tương Văn đại tỷ, mình chính là người trung tâm nhất của chủ công trong Lôi gia, cho dù chết cũng sẽ không phản bội chủ công. Hắn dám cam đoan, ý niệm phản bội của mình cho dù là trong lúc ngủ mơ cũng sẽ không xuất hiện.

Nghĩ lại cũng đúng, mình chỉ là lợi dụng quyền lực của bộ tình báo kiếm chút ích lợi mà thôi, cũng không phải là ăn một mình, thuộc hạ dưới tay cũng được không ít. Nhưng dân cư quận Long Chiêm không còn, hơn nữa mười hai tiểu đoàn chiến đấu toàn bộ bị diệt, điều này cũng rất khó ăn nói? Uy Kiệt vẫn không muốn đơn giản bỏ qua cho bọn người kia, bọn họ làm việc thật quá đáng.

- Hắc! Một đám dân đen mà thôi, chết sống của bọn họ chúng ta để ý làm gì. Tiểu đoàn chiến đấu này cũng không phải thân tín của chủ công, lại không phải là tinh nhuệ, chết rồi thì thôi, còn sợ không tuyển được người sao?

Áo Kha Nhĩ nói đến đây, nhìn vẻ mặt Uy Kiệt biến đổi, lập tức sửa lời:

- Đương nhiên, ta cũng biết là bọn họ làm quá đáng, bọn họ cũng tỏ vẻ xin lỗi về chuyện này.

- Trừ bỏ những gì trong giao hẹn, còn thêm một nhóm lễ vật xin lỗi đã đưa đến phủ của chúng ta rồi, đợi đến lúc nghỉ ngơi quay về xem, bọn họ nói đảm bảo chúng ta vừa lòng. Hắc hắc! Trong đó còn có mặt hàng nam nhân chúng ta thích nhất.

Uy Kiệt trong mắt hiện lên một tia sáng tham lam, liếm liếm môi:

- Hắc! Hy vọng có mặt hàng tốt như lần trước.

Nói đến đây, Uy Kiệt làm bộ chuyện cũ bỏ qua, giọng điệu bình thản nói:

- À! Nếu bọn họ có lòng thành như vậy, vậy tha thứ cho bọn họ cũng không phải không được, tuy nhiên không có lần sau.

- Đương nhiên, về sau một khoảng thời gian cũng sẽ không có khả năng làm ra chuyện lớn như này nữa.

Áo Kha Nhĩ gật đầu nói.

Nói vài câu chyện phiếm, Uy Kiệt đứng dậy chuẩn bị rời đi, tuy nhiên hắn đột nhiên dừng bước quay đầu hỏi:

- Bọn họ chở đi là cái gì?

Áo Kha Nhĩ nhíu mày suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu nói:

- Không rõ lắm, bọn họ làm thật bí mật. Sao vậy? Ngươi tò mò?

- Đương nhiên, ai không biết bọn họ nguyện ý mang ra gần mười vạn binh lính con rối đến đổi cái gì a! Đáng tiếc người ta phái ra theo dõi bị biến mất.

Nói đến đây, Uy Kiệt vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Hừ! Người của ta khẳng định bị bọn họ diệt! Nói cho bọn họ ta rất không thích điểm ấy, nói bọn họ làm sao thì làm.

- Đương nhiên, ta sẽ gửi lời cho bọn họ.

Áo Kha Nhĩ cười cười tiễn Uy Kiệt đi. -

Sau khi Uy Kiệt rời khỏi, Áo Kha Nhĩ cùng Liệt Văn nhìn nhau cười, Liệt Văn lắc đầu nói:

- Người này quá đắc ý vênh váo rồi.

- Ha ha, chẳng những thế, nhưng lại là trò giỏi hơn thầy! Ai có thể nghĩ đến từ đầu hắn một ngàn kim tệ trong tay còn giật mình lo sợ, trong khoảng thời gian ngắn liền trở nên tham lam đến dọa người?

- Ha ha! Đây cũng là công lao chủ công dẫn phát lòng tham của hắn a.

Liệt Văn nịnh bợ nói.

- Hừ, phàm là người sẽ có ham muốn, càng đừng nói hắn tuổi còn trẻ tay cầm quyền to, hơi chút dụ dỗ tuyệt đối sẽ bị dính vào. Tuy nhiên lòng trung thành của hắn đối với đại ca trước sau không thay đổi, thật sự là bội phục cách đối đãi người dưới của đại ca.

Áo Kha Nhĩ than thở nói.

Không thể không than thở, nếu kẻ dưới tay của mình bị mua chuộc như vậy đã sớm mang phần một tổ tiên cả gia tộc đều đào đi bán.

- Hắc hắc! Ngài không cần quá mức để ý điều ấy, chỉ cần hắn càng lún sâu, như vậy có một ngày nào đó hắn không thể không phản bội.

Liệt Văn cười cười nói đến đây, đột nhiên có chút tò mò hỏi:

- Chủ công, những tên này chở đi cái gì?

- Úc! Ngươi cũng tò mò?

Áo Kha Nhĩ nói xong lắc đầu thở dài:

- Ài! Đáng tiếc ta cũng không biết, nơi dừng chân của ta cũng không phải ở đây. Ta chỉ là một người giật dây, căn bản không biết bọn họ vận chuyển cái gì, tuy nhiên có thể xác định là có liên quan đến sống chết của bọn họ.

Liệt Văn cung kính cúi đầu, tuy nhiên ánh mắt hắn lại toát ra vẻ nghi ngờ, ai kêu chủ công của hắn có dấu nhiều bí mật, không thể tin được hắn có thật sự biết hay không?

172. Chương 172: Bảo Vật Giấu Trong Núi.

- Chủ công, tổ mười ba phía nam phát hiện chỗ quái lạ!

Một nội vệ bẩm báo với Khang Tư.

Khang Tư cũng không hỏi làm sao, trực tiếp để người dẫn đường đi xem địa phương quái dị này, thật sự không phải Khang Tư lo lắng ánh mắt thủ hạ, mà là Khang Tư muốn đích thân thể nghiệm một chút. Chính mình tự thể nghiệm cảm giác so với người khác nói lại tường tận hơn rất nhiều.

Khang Tư dưới sự đồng hành đám người Tương Văn đi tới trong một thung lũng.

Nhìn thung lũng trụi lủi trước mặt này, Tương Văn nghi hoặc hỏi:

- Nơi này có cái gì đặc biệt? Không chỉ là một nơi không mọc cỏ sao?

- Đại nhân, ngài nhìn kỹ xem, nơi này không phải trời sinh hoang vắng mà là bị người lấy đi thảm thực vật mới biến thành như vậy. Hơn nữa ngoài sơn cốc có dấu vết của một số lớn xe ngựa rời đi, tuy nhiên dấu vết này đi ra ngoài mười dặm là biến mất.

Gia thần dẫn đường cẩn thận giải thích.

- Bị người lấy đi thảm thực vật?

Tương Văn nhìn kỹ, quả đúng như vậy hơn nữa dấu vết mặt đất cho thấy đối phương thật là phi thường cẩn thận, ngay cả gốc cũng đào đi.

Nhìn đến đây, Tương Văn không kìm nổi một trận kinh ngạc. Thung lũng này có khoảng mười héc ta diện tích, thảm thực vật rộng như vậy không ngờ bị người đào hết? Nhưng lại là loại phương pháp thật cẩn thận không làm thương tổn đến thực vật? Không có mấy nghìn người tốn vài ngày làm việc tuyệt đối không thể làm được đến mức này, như thế xem nơi này quả thật là quái dị.

Khang Tư liếc mắt nhìn cỏ dại cùng cây cối có cả rễ mang bùn bị tùy ý ném ở một bên. Xem hố trên mặt đất có thể xác định cây cùng cỏ này nguyên lai sinh trưởng trên khối đất hoang này, tuy nhiên những người đó không cần chúng nó nên mới ném một bên như vậy, hắn nghĩ thế không khỏi nhíu mày, hỏi:

- Những thực vật bị đào đi là cái gì?

Hắn hiện tại có thể xác định, những người độc ác phái ra nhiều binh lính con rối kiềm chế chính mình là vì thảm thực vật bên trong thung lũng này.

Có thể kết luận như vậy rất đơn giản: một là cây cối cùng cỏ dại bị vứt bỏ ở trong này, toàn bộ sơn cốc đều biến thành bùn đất trụi lủi. Hai là nơi này trực thuộc phạm vi thành Long Chiêm, cách thành Long Chiêm khoảng ba mươi km đường đi. Ba là từ độ ướt át của bùn đất rễ cây mà xem cũng chính là khoảng thời gian năm ngày.

Nói cách khác, quân địch xâm lấn quận Long Chiêm đồng thời với lúc thảm thực vật này bắt đầu bị đào móc.

Hiện tại Khang Tư rất ngạc nhiên thảm thực vật bị lấy đi là cái gì, đối phương không ngờ bỏ được tiền vốn như vậy khẳng định sẽ là vật trọng yếu phi thường.

- Chủ công, thuộc hạ không rõ ràng lắm, tuy nhiên vào lúc bọn thuộc hạ ở chỗ này giám sát phát hiện khoảng trăm tên tá điền trốn ở trong núi. Trong đó có hơn mười người là ở thôn gần đây, bọn họ hẳn là biết đây là thực vật gì.

Võ sĩ kia lại nói.

- Tốt lắm, lập tức dẫn bọn họ đến.

Khang Tư gật đầu nói.

Lần này đại quy mô toàn quận điều tra, tương đương với tìm tòi khắp quận Long Chiêm một lần. Từ trên núi cùng với các địa phương bí mật tổng cộng tìm được ba bốn vạn nông phu trốn thoát được tai nạn này.

Tuy nhiên những người này đại đa số là già yếu bệnh tật, hơn nữa phần lớn là phụ nữ và trẻ em, thanh niên trai tráng có thể nói là không có.

Rất nhanh hơn mười lão nhân toàn thân run rẩy bị dẫn tới. Bọn họ đều không ngẩng đầu nhìn Khang Tư, trực tiếp quỳ trên mặt đất dập đầu hô:

- Tiểu dân tham kiến điện hạ!

- Không cần đa lễ như vậy, đều đứng lên mà nói.

Khang Tư bất đắc dĩ khoát tay, tuy nhiên mệnh lệnh của hắn không được hoàn toàn chấp hành, thậm chí muốn làm cho bọn họ ngồi xuống đều không có khả năng.

Bởi vì những gia thần cùng lão nhân này đều phản đối mệnh lệnh của hắn, bọn họ kiên trì quỳ trên mặt đất chờ Khang Tư hỏi. Không có biện pháp, chế độ cấp bậc trên bán đảo Phi Ba rất nghiêm, tá điền nhìn một võ sĩ hoang dã đều phải nhường đường, càng không nói đến Khang Tư người đứng đầu thế lực thống trị.

- Các ngươi là người ở thôn gần đây, vậy có biết thực vật ở trong thung lũng này là những gì không?

Khang Tư hỏi.

- Điện hạ, người trong thôn tiểu nhân bất kể chặt cây cắt cỏ đều hoạt động gần đây cho nên biết bên trong thung lũng có thực vật gì.

Một lão nhân đứng ở đầu hàng cẩn thận ngẩng đầu cung kính trả lời, mà hơn mười người khác đều cúi đầu sát đất không lên tiếng.

- Ừ! Như vậy các ngươi tiến vào xem thực vật bị lấy đi là cái gì.

Khang Tư tuy rằng không quen lão nhân cung kính như thế với mình, nhưng đây là tập tục. Không phải năng lực của hắn có thể thay đổi, cho nên hắn cũng không nói thêm cái gì trực tiếp khoát tay để võ sĩ mang lão nhân này đi vào thung lũng nhận biết.

Câu trả lời rất nhanh liền có, giống như lão nhân kia nói cuộc sống trong thôn bọn họ chính là vây quanh thung lũng này, bên trong một cây cỏ một cây gỗ bọn họ đều phi thường quen thuộc, cho nên đi vào nhìn cái đầu tiên lập tức thất thanh hô:

- Cỏ Ma đều không thấy.

- Cỏ ma? Hình dáng thế nào? Có tác dụng gì?

Khang Tư lập tức hỏi, các gia thần khác cũng đều dựng lỗ tai, bọn họ vạn phần kỳ quái loại cây cỏ này đáng giá những người ác độc mất nhiều công sức để thu hoạch sao?

- Điện hạ, mảnh đất này vốn mọc đầy rẫy cỏ Ma, loại cỏ này lớn bằng ngón tay dài nhất không quá hai ba tấc, bên cạnh có răng cưa toàn bộ đều là một gốc mà lớn lên. Hương vị đắng lại dẻo dai, ăn giống như là tước vỏ cây cho nên động vật không ăn.

- Tuy nhiên tác dụng của cây cỏ này là có thể làm tê thân thể. Cho dù là chân bị đứt, ăn một cây cỏ Ma chẳng những hoàn toàn không thể cảm nhận được đau đớn, thậm chí còn có thể dùng chân gãy để đi.

- Nhưng cỏ Ma này cũng không thể chữa khỏi miệng vết thương, chỉ có thể tiêu trừ cảm giác đau đớn hơn nữa lại rất là đắng toàn bộ miệng đều bị tê dại trong vòng ba bốn mươi ngày ăn cái gì cũng không có hương vị, kể cả uống nước đều không cảm giác được vị của nước.

- Cho nên mọi người thôn tiểu dân chỉ thu thập một hai lá mang trên người dự phòng lúc thương nặng. Bình thường vết thương nhẹ đều không muốn dùng đến loại cỏ này.

Lão nhân nói rất dễ hiểu, bọn Khang Tư nghe cũng hiểu rõ. Khang Tư là người cùng với những con rối này chém giết qua, vừa nghe tình huống sau khi ăn cỏ Ma lập tức hiểu được vì sao có người tốn nhiều công sức đến nơi này lấy cỏ Ma.

- Đáng chết! Cỏ Ma không ngờ lại là tài liệu quan trọng để chế tạo con rối ác ma!

Tương Văn mấy người lập tức xanh hết cả mặt.

Xem dấu bánh xe ngoài sơn cốc chỉ biết bọn họ chứa hơn mười xe ngựa to cỏ Ma! Một cây cỏ Ma không có gia công đã có công hiệu thật lớn như vậy, nếu để bọn họ gia công ai biết một cây cỏ có thể chế tạo bao nhiêu con rối?

Hơn nữa làm cho người ta khiếp sợ nhất đó là những cỏ Ma này ngay cả gốc cũng lấy đi, ai biết cỏ Ma ở địa phương khác có thể gieo trồng hay không? Nếu có thể gieo trồng vậy chẳng phải là có nguồn tài liệu cuồn cuộn không ngừng?

Vào thời điểm những người khác trong đầu còn khiếp sợ những con rối binh lúc nhúc, Khang Tư đã mở miệng hỏi:

- Trên người các ngươi có mang loại cỏ Ma này không?

- Có, có. Trên người trong thôn chúng tôi đều có.

Hơn mười lão nhân lập tức mỗi người lấy ra mấy cái cỏ Ma đều đã héo thành màu vàng, lớn bằng ngón tay, mỏng hơn da trâu một chút hai bên đều là hình răng cưa, hai tay dâng lên.

Nội vệ đều là người cơ trí, lập tức lấy ra một gói to thu thập hết những cỏ Ma này, sau đó đưa tới cho Khang Tư.

Khang Tư một mặt cầm bao cỏ, một mặt hỏi:

- Vùng quanh đây còn có cỏ Ma như vậy không?

Đại đa số lão nhân đều lắc đầu, tuy nhiên một lão nhân suy nghĩ một chút sau đó có chút khiếp đảm lên tiếng:

- Điện hạ, tiểu dân hơn mười năm trước tham gia quân ngũ từng nghe đồng bạn nói thôn của hắn bên kia cũng có cỏ Ma như vậy. Thôn của hắn ở gần thành Tiểu Sơn.

Những người khác vẻ mặt chấn động, thứ lợi hại như vậy không ngờ vẫn còn!

Khang Tư lập tức hỏi:

- Thành Tiểu Sơn ở đâu?

- Tiểu dân không có đi qua cho nên không rõ lắm, tuy nhiên thành Tiểu Sơn hắn là nằm trong địa giới Long Chiêm chúng ta, bởi vì tiểu dân cùng người bạn kia khi đó đều là binh lính phòng vệ Long Chiêm trước kia.

Lão nhân vội nói.

Ngay khi Khang Tư muốn hỏi thủ hạ của mình, Tương Văn đột nhiên lạnh giọng hỏi:

- Ồ? Chuyện hơn mười năm trước ngươi còn nhớ rõ?

Nghe nói như thế, mọi người không khỏi nhìn chằm chằm lão nhân kia, các võ sĩ tay đều đặt lên chuôi đao.

Không trách bọn họ hoài nghi, chính là hơn mười năm trước đồng bạn làm lính phòng vệ nói qua, hơn nữa cũng chưa đi qua nơi đó, hơn mười năm sau không ngờ còn có thể nhớ rõ như vậy? Đáng nghi!

Lão nhân này đương nhiên nhìn ra mọi người hoài nghi hắn, lập tức quỳ rạp trên mặt đất gào khóc nói:

- A! Tiểu dân là bởi vì người bạn kia quê nhà cũng có cây cỏ Ma đặc biệt như vậy cho nên ở cùng hắn thật tốt, cũng bởi vậy tiểu dân mới có thể nhớ rõ ràng như vậy.

Nghe nói thế, mọi người sửng sốt rất nhiều, không khỏi cảm thấy được chính mình hình như quá nhạy cảm. Nếu gặp được một chiến hữu quê nhà có loại đặc sản giống nhau chỉ sợ cũng sẽ cùng bọn họ sống tốt, quen thuộc tới hơn mười năm sau không quên cũng là bình thường.

- Được rồi, không nói nghi ngờ ngươi, các ngươi nói xem, cỏ Ma này sử dụng thế nào?

Khang Tư lời này khiến cho những người hiểu biết đều cảm thấy tim nhảy mạnh. Người có thể theo bên cạnh Khang Tư không có ai là ngốc, tất cả đều cẩn thận nghe.

Vài lão nhân có vẻ có uy tín lập tức hoa tay múa chân nói:

- Đặt ở trên miệng trực tiếp nhai là được, nếu không dùng nước ngâm ra uống cũng được. Tuy nhiên ngâm nước hiệu quả không rõ ràng, gãy chân đứt tay thương nặng vẫn có cảm giác được đau nhức.

- Lượng dùng bao nhiêu mới thích hợp? Hiệu quả bao lâu thời gian?

Khang Tư tiếp tục hỏi.

- Một cây, không, nửa cây hoặc hơn nửa cây một chút đều rất hiệu quả, bất kể nửa cây hay một cây đều cần một tháng mới khôi phục bình thường.

- Dùng nhiều quá sẽ thế nào?

- Ăn ngoài hai cái sẽ cả người cứng ngắc, hơn nữa nửa năm không thể khôi phục.

- Cỏ tươi cùng khô héo có khác nhau gì không?

- Cũng không có gì khác nhau, chỉ là cỏ tươi đắng hơn.

- Sau khi dùng trừ bỏ tê miệng ngoài ra có vấn đề gì khác không?

- Nếu như không dùng quá liều lượng thì không có vấn đề gì. Tuy nhiên bởi vì thân thể không có cảm giác nếu không chú ý tới miệng vết thương chỉ sợ chảy hết máu cũng không biết.

- Nói cách khác, sau khi ăn cỏ Ma trừ bỏ không có vị cùng cảm giác bị mất là không có vấn đề gì khác? Có thể mất đi ý thức? Hay là hôn mê?

- Sẽ không, trừ khi là ăn quá liều lượng thân thể cứng ngắc tới mức không thể động đậy thì không có vấn đề gì.

- Sau khi ăn cỏ Ma phản ứng thế nào? Hành động có nhanh nhẹn như lúc bình thường không?

- Đương nhiên sẽ không giống bình thường, sau khi ăn cỏ Ma cả người thật sự chậm chạp hơn nữa đầu óc sẽ không linh hoạt. Nếu không phải là có vấn đề lớn như vậy, mọi người thôn chúng tôi đều ăn cỏ Ma đi đánh thú dữ rồi.

- Tổ tiên chúng tôi từng thử qua xem sau khi không có cảm giác đau đớn có thể liều mạng cùng mãnh thú hay không, tuy nhiên kết quả lại là bị mãnh thú dễ dàng ăn tươi.

Lão nhân ngẩng đầu nhếch môi cười nói, ý tứ cười nhạo ý nghĩ của Khang Tư kỳ lạ. Tuy nhiên bọn họ rất nhanh tỉnh ngộ mình đang nói chuyện với ai, sợ tới mức lập tức cúi đầu xuống.

Khang Tư cảm thấy được mình không còn gì để hỏi, khoát tay:

- Được rồi, mỗi người thưởng một ngân tệ, các ngươi có thể trở về.

Nội vệ lập tức lấy tiền đưa tới, tiền bạc lòe lòe lập tức khiến lão nhân từ này đến giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám phun ra một hơi, sửng sốt vài giây sau mới cuống quít quỳ xuống cảm tạ Khang Tư ban cho.

Nhìn bóng dáng những lão nhân này, Tương Văn nắm chuôi đao nhỏ giọng hỏi:

- Đại nhân, có muốn... bọn họ hay không...

Võ sĩ bên cạnh cũng một bộ dáng hung ác nhìn chằm chằm những lão nhân này, bọnhọ rõ ràng ý tứ mà Tương Văn không nói ra. Dựa theo bọn họ suy nghĩ, diệt khẩu vẫn tốt hơn, thứ tốt như vậy không thể truyền ra ngoài.

Cỏ Ma kia mặc dù có nhiều vấn đề, nhưng hạng tác dụng tiêu trừ đau khổ này lại có thể khiến cho binh lính trên chiến trường có được chỗ tốt thật nhiều. Bởi vì rất nhiều người bởi vì đau quá hôn mê sau đó mất máu nhiều mà chết.

Thử nghĩ xem, cánh tay bị đứt hoặc bụng bị đâm thủ, người bình thường khẳng định đau mà hôn mê như vậy tương đương với không được cứu. Nhưng có cỏ Ma này hoàn toàn có thể tự băng bó sau đó tiếp tục xung phong liều chết thậm chí có thể bởi vậy mà sống sót.

Khang Tư lắc đầu:

- Không cần, dựa theo phỏng đoán của ta, cỏ Ma như vậy ở trên bán đảo Phi Ba có rất nhiều chỗ có, ngẫm lại quận Long Chiêm hiện tại đã biết có hai nơi. Trong đó thành Tiểu Sơn kia ngay cả người thần bí này đều không biết rõ còn khó tránh được địa phương khác có. Từ đây có thể đoán ra loại cỏ Ma này tuyệt đối không phải thưa thớt.

- Nhưng là bọn họ sẽ không nói ra ngoài sao?

Tương Văn vẫn là muốn một lần xong chuyện.

- Người biết đã sớm biết, người không biết vẫn không biết, không cần hạn chế bằng không ngược lại sẽ hấp dẫn ánh mắt người đời.

- Đồng thời ta cũng tin tưởng trong dân gian loại cỏ Ma này cũng không phải bí mật gì. Ở trong dân gian thiếu thuốc, cỏ Ma này chỉ sợ đã là vật cứu mạng rẻ tiền truyền khắp bốn phương. Cũng chỉ có chúng ta ăn trên ngồi chốc không thiếu thuốc mới không rõ lắm mà thôi.

- Có thể nói trước kia, ánh mắt của chúng ta đều chỉ biết nhìn vào những thành trì ở gần, ở nơi hoang dã rốt cuộc còn bao nhiêu bảo vật chúng ta tuyệt đối không rõ ràng lắm.

Khang Tư cảm thán nói.

Tương Văn bọn người không nói gì, đúng vậy, những người giai cấp thống trị trừ bỏ chú ý dân cư phía dưới cùng thạch cao ra, ai để ý đến những thực vật sinh trưởng nơi hoang dã có tác dụng gì?

Kỳ thật đây cũng cùng hoàn cảnh, chế độ trên bán đảo Phi Ba có liên quan.

Về môi trường thì trừ bỏ thành trì cùng những mảnh đất phóng xạ ra những địa phương khác gần như cùng rừng nguyên thủy cũng chưa khai phá chút nào. Thú dữ độc vật khắp nơi, người sống ở ngoài thành không tụ tập lại không thể sống sót.

Bởi vì mọi người chỉ có ở cùng một chỗ mới có thể sống sót cho nên liền có một ít thành trì sơn trại, mà quyền thế cùng của cải đều tập trung ở những nơi này.

Ánh mắt người đời không thể tránh khỏi tập trung ở những thành trì này, các quý tộc quyền thế tranh đoạt cũng là những thành trì này, chỉ xuất hiện công thành quan trọng nhất, những vùng bên canh tự động rơi vào trong tay.

Dưới tình huống như vậy, ai lại để ý đến vùng hoang vu hẻo lánh này đây? Cho nên trong núi rừng có dấu bảo vật, trừ bỏ những tiểu dân dựa vào chúng sống sót ở bên ngoài, người ở giai cấp trên tuyệt đối không biết.

- Thành Tiểu Sơn ở nơi nào?

Khang Tư đột nhiên hỏi.

- Chủ công, thành Tiểu Sơn nguyên lai là một tòa thành nhỏ, ở trong quận Long Chiêm cũng không lớn, hiện tại đã nhập vào huyện thành Nham Thôn thuộc loại hương trấn cấp một. Khoảng cách nơi này hơn một trăm km.

Nhìn Tương Văn không nói chuyện, một nội về vội lên tiếng. Khang Tư cảm thấy không ngờ, mình chỉ là tùy ý nói không ngờ bên cạnh mình lại có người biết đến.

Hiện tại trải qua chế độ quận phủ huyền ba cấp, số lượng thành trì trong ranh giới Lôi gia giảm xuống rất nhiều. Nếu là trước kia không nói những lãnh địa mới xuất hiện, chỉ cần những thành nhỏ trong địa giới thành Thanh Nguyệt đều có trăm cái, không có mấy người có thể nhớ kỹ tên nhiều thành nhỏ như vậy.

Tương Văn nhìn tên nội vệ này một cái, nội vệ bên cạnh đương nhiên biết là ý gì, lập tức ghé vào nhỏ giọng giới thiệu.

Tương Văn nghe được lại tiến sát bên tai Khang Tư nhỏ giọng nói:

- Hắn tên Sâm Điền, là nội vệ chọn lựa giai đoạn sau, tuy nhiên là người thông minh xuất sắc, cho nên đề bạt lên làm nội vệ bên người.

Nội vệ đều là người thân phận trong sạch, điểm ấy không cần giới thiệu.

Xem ra mình không cần trở về tra tìm tư liệu, Khang Tư nở nụ cười hỏi:

- Ngươi đi qua?

- Thần không có, tuy nhiên thần xem qua tư liệu, đại khái phương hướng có thể xác định.

Sâm Điền cung kính nói, giờ phút này trái tim hắn đập thình thình. Xem ra làm nhiều chuẩn bị thật là tốt, không phải sao, lập tức trước mặt chủ công rạng rỡ mặt mày, các huynh đệ muốn đố kỵ cũng không được, ai khiến cho ta thường hay bỏ thời gian để quen thuộc tư liệu Lôi gia a.

- Ừ! Tốt lắm, Tương Văn ngươi cùng Sâm Điền mang một ngàn người tiến đến thành Tiểu Sơn tìm kiếm cỏ Ma.

Khang Tư vừa nói vừa đưa cho Tương Văn một cây cỏ Ma khô héo.

Khang Tư lời này nói tùy ý nhưng người ở dưới lại sốc, tên Sâm Điền cắn răng áp chế hưng phấn của mình." Trời ạ, Chủ công không ngờ xếp tên của ta ngay sau tên của tổng trưởng Tương Văn, đây là loại vinh quan thế nào a! Cơ hội thăng quan tiến chức của mình như diều gặp gió tới rồi!"

Nếu không phải băn khoăn không được lên tiếng trước Tương Văn, hắn đã sớm hô to tuân mệnh rồi.

Tương Văn chần chờ một chút, nàng tuy rằng không muốn rời Khang Tư nhưng nàng cũng rõ ràng cỏ Ma trọng yếu tới múc nào. Hiện tại bên cạnh đại nhân không có thân tín nào, tại tình hình có nội gián phái những người khác thật là không đáng tin. Nghĩ như vậy, Tương Văn cầm cỏ Ma hỏi:

- Đại nhân, sau khi tìm được cỏ Ma xử lý thế nào?

Khang Tư mở to mồm, sửng sốt, hắn cũng không biết xử lý thế nào mới tốt. Toàn bộ lấy hết? Không thể cam đoan địa phương khác có thể trồng trọt.

Trông coi? Tuyệt đối sẽ làm người chú ý, thậm chí sẽ đưa tới binh lính con rối tấn công.

Bỏ mặc không quản? Vật quan trọng như vậy làm sao có thể yên tâm để ở đó?

Khang Tư suy nghĩ một chút sau chỉ có thể nói:

- Đào một nửa đưa về đây, sau đó trông coi chỗ còn lại, nhân số có thể từ địa phương đó điều ra. Nếu có binh lính con rối tấn công, đốt hết không lấy!

Không có biện pháp, chỉ có làm vậy mới thỏa đáng nhất.

Tương Văn gật gật đầu nhận lệnh, sau đó nhanh chóng chọn đủ người, kêu Sâm Điền đang hưng phấn dẫn đường, ầm ầm rời khỏi đại quân.

Sau khi Tương Văn rời đi, Khang Tư một mực yên lặng giục ngựa đi về phía trước, thẳng đến lúc trở lại nơi dừng chân phái ra người cảnh giới. Lúc bên cạnh không có ai, hắn mới lấy từ trong túi ra mười cái cỏ Ma sau đó đột nhiên hô:

- Mật vệ thường trực.

Một mật vệ che mặt lập tức quỳ trước mặt Khang Tư:

- Có thuộc hạ.

Khang Tư đưa mười cái cỏ Ma kia cho hắn:

- Phái người ra tất cả các cửa ải, lưu ý thật kỹ loại cỏ Ma này có ai đưa qua biên giới hay không. Phái ra những mật vệ không có việc đi tới những thôn xóm địa giới Lôi gia tìm hiểu nơi sinh ra cỏ Ma. Hơn nữa hỏi qua có gặp các loại thực vật tác dụng kỳ dị hay không?

Nhiệm vụ trước thật sự đơn giản, chỉ phải chú ý kiểm tra hàng hóa ra vào trạm kiểm soát là được. Nhưng nhiệm vụ sau lại phi thường rườm rà cùng phiền toái. Nghĩ lại địa giới Lôi gia có bao nhiêu thôn xóm thì biết.

Mật vệ này căn bản không chần chờ, lập tức nhận lệnh cầm lấy cỏ Ma rồi biến mất.

"Ờ, cỏ Ma này chắc là tài liệu chủ yếu để chế tạo con rối cùng ác ma, tuy nhiên chắc là còn thiếu rất nhiều tài liệu, hắn là còn có dược vật bị lạc thần trí, cầm máu, rất nhanh khởi động cơ thể, bằng không tên mật vệ thích khách kia có khả năng gãy chân sống lại."

"Ài! Loại cỏ thuốc này đúng là thần kỳ, không ngờ ngay cả tác dụng như vậy đều có. Mà những kẻ ác độc này cũng rất có trí tuệ không ngờ có thể dùng cỏ thuốc như vậy chế tạo ra dược vật quỷ dịc, người bình thường chỉ cần trúng chiêu sẽ biến thành ác ma. Nếu bọn họ dùng năng lực này vào y học thì thật tốt biết bao." Khang Tư yên lặng suy nghĩ.

Uy Kiệt mang theo mệnh lệnh đang ở khắp lãnh địa Lôi gia tìm kiếm tung tích con rối binh lính sau khi biết được Khang Tư phát hiện nơi kỳ dị, trong lòng hắn chấn động lập tức chạy tới thung lũng trụi lủi kia.

Tình báo bộ trong tay Uy Kiệt cũng còn được việc, rất nhanh liền biết được tình báo chi tiết. Dù sao Khang Tư không có hạ lệnh cấm khẩu, tùy tiện hỏi là có thể biết.

- Cỏ Ma? Ăn là có thể làm cho người ta mất đi cảm giác? Mẹ nó, nguyên lai là vật như vậy. Đáng chết, như thế nào không cho ta biết sớm một chút, nếu ta biết trước tiên vậy có thể mang tới bán được giá thật cao rồi.

Uy Kiệt rất buồn phiền vỗ vỗ đầu.

- Đại nhân, có cần chúng ta phái người đi tìm tòi không? Nói không chừng nơi khác còn có loại cỏ Ma này.

Một võ sĩ nhắc nhở Uy Kiệt.

- Quên đi, thứ này cũng chỉ có thể bán cho người chuyên môn mới có tác dụng. Hiện tại nếu người ta mang cả bùn đi phỏng chừng sẽ không cần nữa, không cần lãng phí sức người sức của.

Uy Kiệt lắc đầu.

- Đúng rồi, Ni Nhĩ trị an đưa phần thuế hoa hồng tới chưa?

Uy Kiệt đột nhiên hỏi.

- Dạ! Đã đưa tới, thuộc hạ cũng dựa theo tỉ lệ phân phối rồi.

Võ sĩ kia cung kính nói.

- Ừ! Số lượng có thêm không?

Uy Kiệt lại hỏi.

- Bởi vì đế quốc cùng liệt văn đều mở cửa thị trường, cho nên chúng ta buôn lậu mất đi lợi nhuận. Trong khoảng thời gian này đều không có thương thuyền vào cảng. Hơn nữa cùng với các thế lực gần đây đều là một ít buôn bán nhỏ, lợi nhuận ít, cho nên lần này phần hoa hồng ít hơn một nửa so với ngày trước.

Võ sĩ kia vội ôm nghèo kể khổ.

- Mẹ nó, thiếu hơn một nửa! Chúng ta đây ăn cái gì? Uống gió Tây bắc à! Các ngươi nghĩ biện pháp cho ta, xem làm cách nào tăng lợi nhuận!

Uy Kiệt quát

Võ sĩ bên cạnh hắn lập tức trầm tư suy nghĩ, đây chính là chuyện liên quan đến lợi ích toàn bộ tình báo. Như thế nào cũng phải tìm được biện pháp, tuy rằng hiện tại trừ bỏ lương ra được thu nhập thêm cũng là rất nhiều, đáng tiếc tiêu cũng nhiều, thu thập lại ít đi, rất khó qua ngày. Uy Kiệt nhíu mày nhìn mấy tên thủ hạ, trong lòng không kìm nổi trầm tư, chính mình khi nào bắt đầu trở nên thích hưởng thụ? Hình như bắt đầu từ lần Nhị đệ của chủ công lôi kéo làm quen, chiêu đãi mình trên quán rượu?

Lúc trước hắn nói hắn có một người thân thích di cư đến bán đảo Phi Ba chiếm đất bị quan trị an địa phương bắt, hắn không có tiện ra mặt cần chính mình ra mặt hỗ trợ một chút.

Lúc ấy cảm thấy được hắn là nhị đệ của chủ công, hơn nữa tá điền này đều là , dù sao đất của bọn họ đều là thuộc về chủ công, cho ai cũng giống nhau cho nên cũng không cảm thấy có chuyện gì liền đáp ứng.

Không biết là xem thân phận mình là thân tín của chủ công hay là mình là Tổng trưởng tình báo, chỉ nói một câu quan trị an lập tức thả người, nhưng lại gán tội một nhà tá điền kia phạm tội xúc phạm võ sĩ giam lại.

Tuy rằng sau đó biết được thân thích kia của Áo Kha Nhĩ cũng chỉ là người cùng quê. Hơn nữa căn bản không có thân phận võ sĩ, lại cũng chỉ là người thuê đất của chủ công thân phận giống như tá điền kia. Việc này tương đương với ỷ thế hiếp người, tuy nhiên mình cũng không cảm thấy có gì đặc biệt liền không để ý.

Không nghĩ tới chỉ một chuyện nhỏ như vậy Áo Kha Nhĩ liền đưa cho mình một nghìn kim tệ cảm ơn.

Từ trước đến chưa từng nhận được khoản tiền lớn như vậy mình thật hoảng sợ, đất phong của mình một năm cũng chỉ nhiều như vậy.

Mình vốn muốn chối từ tuy nhiên Áo Kha Nhĩ lơ đễnh tỏ vẻ này không là gì cả, một trận chiến đấu là được, chỉ riêng chiến lợi phẩm cũng gấp trăm lần khoản tiền này, hắn thật sự rất có tiền đây.

Mình nghĩ nghĩ lại cũng đúng, Áo Kha Nhĩ thân là quan cầm quân, hơn nữa trước kia là người có quyền không nhỏ, bản thân cũng nhiều tiền, căn bản không cần khách khí với hắn.

Sau đó Áo Kha Nhĩ thường mở tiệc chiêu đãi mình, thường xuyên qua lại liền quen thuộc.

Trải qua đi lại mình phát hiện Áo Kha Nhĩ cũng là người rất tốt, lúc trước tại sao mình lại đề phòng hắn?

Ừ! Chắc là lúc ấy chủ công căn cơ không ổn định, sợ hắn có không ít binh riêng, hơn nữa cùng cấp với chủ công, sợ hắn đổi khách thành chủ, cho nên mới có ý kiến với hắn.

Mà hiện tại chủ công căn cơ ổn định, hắn không những là nhị đệ chủ công đồng thời cũng là hạ thần, căn bản không thể chuyển khách thành chủ cho nên mình cũng yên lòng. Tâm lý rộng rãi không cần phải chằm chằm nhìn hắn mới phát hiện hắn cũng rất được.

Dưới sự chiêu đãi của Áo Kha Nhĩ mình cũng hiểu biết được rất nhiều hưởng thụ mình căn bản không tưởng tượng được. Ăn, mặc, ở, chơi... hoàn toàn không giống trước kia mình tưởng tượng, sự tưởng tượng của mình cùng với chân thật hưởng thụ thật sự là một người nông thôn, một thành thị hoa lệ căn bản không thể so sánh.

Trừ bỏ những điều này, Áo Kha Nhĩ vẫn thật sự là một người bạn chí cốt.

Người khác tuyệt đối sẽ không nói, hắn lại nhắc nhở mình, chính mình là tâm phúc của chủ công có thể khinh thường các gia thần khác là bởi vì mình nắm trong tay bộ tình báo. Nếu mất đi bộ tình báo mình bình thường cũng chỉ là một gia thần nhỏ mà thôi. Vũ lực không lợi hại, cũng không biết cầm binh chiến đấu, lại càng không biết thống trị, buôn bán lại càng không cần phải nói.

Nghe đến mấy điều này, mình cũng bắt đầu ý thức được tăng cường khống chế của bộ tình báo, hơn nữa bắt đầu cho thủ hạ của mình một chút ơn huệ nhỏ. Hắc! Thật sự là tốt, những thủ đoạn nhỏ này vừa dùng cảm giác tình báo bộ thật sự là thuận buồm xuôi gió.

Tuy nhiên bị Áo Kha Nhĩ chiêu đãi nhiều mình cũng hiểu được có chút ngượng ngùng, đáng tiếc mình không có tiền để chiêu đãi hắn. Dưới sự nhắc nhở của Áo Kha Nhĩ mình mới phát hiện nắm trong tay một chậu châu báu mà không biết sử dụng.

Những gia thần có được lãnh địa không thiếu người ngầm chiếm đất xung quanh, thậm chí ngầm khai thác quặng cũng không ít. Mà những gia thần có quyền lực càng không cần nói, không có một người không lén lút chiếm lợi lộc.

Cầm nắm chứng cứ, tìm tới cửa, những gia thần lớn khống chế các loại quyền lực mặt đều biến, được mình giấu diếm mới tỉnh lại tất cả đều cười phân chia một phần lợi chiếm được cho mình.

Hắc hắc! Kỳ thật những bọn này đều là tự dọa, mình trước kia cũng không phải không có báo những tin này cho chủ công, tuy nhiên chủ công lại không thèm để ý. Bọn họ nếu biết rõ những điều ấy khẳng định sẽ không có gì cho mình, chỉ là ai khiến bọn họ không nắm được tính cách chủ công.

Hắc! Có tiền cảm giác giọng nói của mình đều lớn, tranh trả tiền cũng thật thích, tiêu tiền lớn càng có cảm giác tự nhiên. Chính là tiêu nhiều về sau sẽ quen, càng nhiều tiền càng thấy ít, giống như trước một ngàn kim tệ đủ chi tiêu một năm, nhưng hiện tại một vạn kim tệ đều cảm thấy được không đủ dùng.

Xem ra không nghĩ cách là không được.

Nghĩ tới đây, Uy Kiệt tỉnh táo lại, nhíu mày nói:

- Được rồi, nghĩ ra biện pháp nào chưa? Nhiều huynh đệ còn đang nghèo rớt kìa.

- Đại nhân, thuộc hạ có đề nghị, Lôi gia chúng ta trang bị không phải tốt hơn so với bên ngoài sao? Chúng ta có thể buôn lậu vũ khí. Đó là những thứ giá gấp mười mới có được.

Một võ sĩ đề nghị.

Những võ sĩ ở đây lập tức hai mắt sáng lên gật đầu không thôi. Bọn họ phi thường rõ ràng giá cả vũ khí Lôi gia bên ngoài là thế nào. Không có biện pháp, ai kêu thợ rèn Lôi gia tay nghe tốt đây.

Uy Kiệt theo bản năng lắc đầu:

- Không được, đây không phải là cấu kết quân địch sao? Không được!

- Đại nhân, chúng ta bán cho thế lực ở xa, đây cũng không phải là cấu kết quân địch. Xa thân gần đánh, chủ công cũng làm như vậy, chúng ta chiếm ít lộc không có quan hệ.

Võ sĩ kia vội nói.

Uy Kiệt suy nghĩ một chút sau gật đầu nói:

- Ừ! Nghĩ nghĩ xem, chỉ là chúng ta làm thế nào có vũ khí, hơn nữa làm cách nào đưa đi?

- Hắc hắc! Đại nhân, quản lý sản xuất vũ khí không phải là con cháu của ngài sao? Ưu đãi một chút cho hắn, báo láo một ít sản lượng, đó là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Về phần vận chuyển? Chúng ta khống chế thương đội tùy tiện chọn một đội là được. Bọn họ ước gì có quan hệ chặt chẽ với chúng ta.

Võ sĩ kia cười gian nói. -

- Ha ha! Đúng vậy, chủ ý này của ngươi rất tốt không hổ là người Áo Kha Nhĩ giới thiệu tới. Chúng ta liền làm như vậy, chờ chuyện lần này qua đi lập tức tiến hành.

Uy Kiệt hưng phấn nói.

- Dạ! Đại nhân anh minh!

Võ sĩ ở đây đều hưng phấn nói, tin tưởng không bao lâu tiền lãi của mình đều có thể tăng thêm rất nhiều.

173. Chương 173: Mùng Một Mười Lăm. (1+2)

Cảng Thanh Nguyệt, chỗ ở Đại giáo chủ tôn giáo thần bí kia.

- Đại nhân, có tin tức rồi.

Người trung niên kia nhanh chóng chạy tới trước mặt Đại giáo chủ.

- Nói mau!

Đại giáo chủ cũng không nhịn được bắt đầu lo lắng.

Hắn ở chỗ này tin tức cũng không linh thông, ngoại trừ biết Khang Tư đi quận Long Chiêm ra liền không còn tin tức gì khác, nhưng mà cảm thụ được mật vệ tồn tại vẫn không trở về, có thể xác định không giết được Khang Tư.

Vừa nghĩ các Mật giáo khác đều làm oanh oanh liệt liệt, còn bên mình một chút động tĩnh cũng không có, không vội mới là lạ.

- Đại nhân, quận Long Chiêm xuất hiện lượng lớn quân con rối, ước chừng mười vạn, nhưng lại bị Lôi gia ném một bó đuốc ngay cả thành Long Chiêm cũng cháy sạch.

Người trung niên bẩm báo.

- A? Cháy sạch cả? A ha ha ha! Cháy sạch tốt! Không có mấy thùng lớn mật dược căn bản không thể chế tạo được nhiều con rối nhiều như vậy, tốt, nhiều mật dược trân quý như vậy lãng phí không công, xem bọn người kia còn không đau lòng muốn chết!

Đại giáo chủ cười ha hả:

- Nói một chút mấy tên giấu đầu lòi đuôi không dám gặp người kia, chạy tới thành Long Chiêm làm gì.

- Đại nhân, chúng ta nhận được tin, phụ cận thành Long Chiêm có một sơn cốc bị người ta nhổ hết cây cối.

Người trung niên cẩn thận nói.

- Cây cối bị nhổ hết! Ừ? Cái gì? Đáng hận! Bọn họ lại dám cướp đoạt đồ của chúng ta? Đồ đáng chết! Bọn họ căn bản không phải muốn chiếm lĩnh địa giới của chúng ta, mà là cố ý tới trộm tài liệu của chúng ta mà!

Đại giáo chủ đi qua đi lại:

- Chết tiệt, từ nơi nào bọn chúng biết được chỗ có tài liệu? Chúng ta còn không rõ ở trong địa giới Lôi gia chỗ nào có tài liệu mà!

- Hừ! Đánh chủ ý thật hay, chẳng những tăng sản lượng của bọn họ, còn suy yếu dự trữ của chúng ta, thật là nhất cử lưỡng tiện mà! Tra ra rốt cuộc bọn họ là Mật giáo phái nào không?

Đại giáo chủ tức giận nói.

- Xin lỗi đại nhân, bởi đối phương thật sự quá giảo hoạt, chẳng những len lén chiếm mấy thành trì lân cận Lôi gia, nhưng lại chỉ biểu hiện danh hào bên ngoài là Thiên Thần giáo, hơn nữa các giáo sĩ lộ diện bên ngoài đều là chiêu mộ từ địa phương lên, nhân vật hạch tâm thật sự cũng không lộ diện. Cho nên chúng ta căn bản không biết là người Mật giáo nào.

Người trung niên kia vẻ mặt áy náy nói.

- Thiên Thần giáo? Ta khinh! Vừa nghe là biết dùng để thế thân rồi! Mật giáo làm sao có khả năng sử dụng tên tục tằng như thế! Chết tiệt, sợ rằng tài liệu trong mấy thành trì kia, đều bị bọn họ dọn về trong phạm vi thế lực thật sự của mình rồi.

- Vốn những thứ nằm gần địa bàn chúng ta đều tính là thuộc về chúng ta, không ngờ bọn họ vươn tay dài như thế! Tốt, các ngươi đã là mùng một, vậy đừng trách chúng ta nhận làm mười lăm!

Vẻ mặt Đại giáo chủ dữ tợn nói.

- Đại nhân, phải cho bọn hắn một giáo huấn, miễn để bọn họ coi thường Mật giáo chúng ta, đại nhân ngài hạ lệnh đi.

Người trung niên kia cũng bắt đầu sôi sục.

Nếu đối phương giấu đầu che mặt, nói rõ không dám quang minh chính đại trêu chọc mình, nói cách khác bọn họ sợ đắc tội mình, nếu đối phương so với mình nhỏ yếu hơn, vậy còn chờ cái gì? Làm hắn!

- Được, phái người lẻn vào mấy thành trì kia, ta muốn một hồi ác ma đại chiến! Hoàn toàn hủy diệt mấy thành trì bọn chúng!

Đại giáo chủ tàn bạo nói.

- Rõ!

Người trung niên đầu tiên hăng hái dạ một câu, sau đó mới cẩn thận nhắc nhở nói:

- Đại nhân, sử dụng con rối hay là Ác ma cấp chín? Hàng tồn hai loại thuốc này chúng ta còn lại rất không đủ, con rối có thể chế tạo năm vạn, Ác ma cấp chín chỉ có thể chế tạo một vạn, chút người ấy không thể đủ hủy diệt mấy thành trì bọn họ?

- Hừ, không thể dùng những thứ rác rưởi đó, lần này cần bày ra một chút lực lượng Mật giáo chúng ta, để cho bọn họ biết, tuy rằng mọi người có thể chế tạo mật dược, nhưng Mật giáo lâu đời như chúng ta không phải mấy thứ tới sau kém hiểu biết bọn chúng có thể so sánh!

Đại giáo chủ khí phách sôi trào nói tới đây, đột nhiên ra vẻ thần bí móc ra hai cái chai nói:

- Ngươi xem đây là cái gì?

Người trung niên đương nhiên thấu hiểu ý người lắc đầu:

- Thuộc hạ không rõ lắm, xin đại nhân giải hoặc.

Hắn quả thật không rõ loại bột phấn màu hồng và màu đen này là cái gì. Nói thật ra, đẳng cấp cỡ hắn chỉ biết phấn Ác ma màu xanh chế tạo con rối, phấn Ác ma màu lam cấp chín chế tạo sinh vật khát máu, các phấn Ác ma cấp bậc khác là màu gì hắn không rõ lắm.

- Hắc hắc, nói cho ngươi, màu đen là phấn Ác ma cấp tám, mà màu hồng là phấn Ác ma cấp bảy.

Đại giáo chủ đắc ý nói.

- A, đây là phấn Ác ma chế tạo cương thi cùng quỷ hút máu!

Người trung niên tràn đầy khiếp sợ, hắn thật không ngờ, quỷ hút máu chỉ xuất hiện trong thần thoại, lại chuẩn bị xuất hiện ngoài đời thật hôm nay!

- Ấy, đại nhân, cương thi cũng không có gì, thế nhưng quỷ hút máu kia...

Người trung niên cẩn thận nhắc nhở nói, hắn sợ Đại giáo chủ này chọc ra chuyện, mình làm nhỏ phải chịu tiếng cho người khác.

- Hắc, không sao cả, nếu Giáo hoàng cho quyền sử dụng phấn Ác ma cấp bảy, như vậy cũng sẽ không để ý ta lúc nào sử dụng nó.

- Ngươi đó, không cần lo lắng nặng nề như thế, thời đại bây giờ, không cần chú ý nhiều như vậy, nếu như chiếu theo quá trình thời đại thần thoại, sợ rằng đời cháu của cháu chúng ta chết rồi, quốc gia tôn giáo còn chưa thành lập được nữa.

- Thật không rõ tiền bối chúng ta, làm sao có thể từ lúc ác ma xuất hiện đến khi thành lập quốc gia tôn giáo, thời gian nhẫn nại đến trăm năm đây chứ? Lẽ nào bọn họ không biết thời gian chính là sinh mệnh hay sao?

Đại giáo chủ rất không giải thích được bắt đầu cảm thán.

Người trung niên tuy trong lòng đang nói thầm: "Ngươi sốt ruột như thế, còn không phải sợ sinh thời không thể hưởng thụ vinh quang chí cao xây dựng quốc gia tôn giáo sao?" Nhưng vẻ mặt hắn lại ra vẻ cùng ý đồng dạng, đây không phải chỉ là mặt ngoài như vậy, bởi hắn cũng rất sốt ruột, hắn cũng muốn hưởng thụ vinh dự chí cao của kẻ lập quốc!

Đây tuyệt đối là mỹ sự danh dương mấy ngàn năm.

Người trung niên nhắc nhở lần nữa Đại giáo chủ không biết đang suy nghĩ trôi về đâu:

- Đại nhân, lượng thuốc này có phải ít quá hay không?

- Ha ha, lượng nhỏ không sao cả, đừng quên, hai loại ác ma này là truyền nhiễm. Tuy rằng một cái nguyên thể chỉ có thể truyền sang mười người, mà một người bị nhiễm bị có thể truyền sang hai người, một người cuối cùng chỉ có thể truyền nhiễm cho một người, sau sẽ không truyền nhiễm nữa. Nhưng mà vậy cũng đủ để chế tạo một trăm nguyên thể, đủ để truyền nhiễm ra gần 7000 rồi, tập hợp lại chính là cả vạn ác ma.

- Ác ma này của chúng ta không phải mặt hàng thô sơ cẩu thả kia có thể so sánh, tuyệt đối có thể biến mấy thành trì kia thành quỷ vực!

Đại giáo chủ nói đến đây, đem cái chai giao cho người trung niên nhắc nhở:

- Nhớ kỹ, ra lệnh hai trăm nguyên thể này mục tiêu tập kích là các sinh vật trong phạm vi thế lực Thiên Thần giáo kia! Miễn cho bọn chúng chạy tới địa giới Lôi gia dọn sạch dân chúng ở đó.

Người trung niên cẩn thận đón lấy cái chai, gật đầu nói:

- Xin đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ làm thật thỏa đáng.

Trên vùng biển bán đảo Phi Ba đi Đế quốc Áo Đặc Mạn, đang trình diễn một màn hải chiến người truy ta chạy.

- Nhanh! Đã đi vào tầm bắn rồi, chuẩn bị tốt, ai nha, lại để bọn họ thoát ly tầm bắn rồi! Sao bọn họ lại trơn tuột như thế, không phải nói tốc độ chiến hạm của chúng ta nhanh hơn so với bọn chúng sao? Làm sao mấy lần đều để bọn họ chạy thoát?

Tổng trưởng thủy quân Lôi gia Khải Hải vẻ mặt uể oải nói.

- Ha ha, là ta hạ lệnh cố ý thả cho bọn họ một đường.

Đề đốc hải quân Lôi gia Áo Khắc Đức cười nói.

- Cái gì? Vì sao ngươi lại làm như vậy? Ngươi có thể đuổi theo đánh Hạm đội số ba Đế quốc, còn không phải đổi lấy nhiều thủy quân hi sinh như thế mới làm được sao? Như vậy ngươi đặt sự hi sinh của chúng ta chỗ nào!

Khải Hải lửa giận tận trời nắm lấy cổ áo Áo Khắc Đức gầm rú.

Khó trách Khải Hải xúc động như vậy, dựa theo kế hoạch Áo Khắc Đức đặt ra, Khải Hải suất lĩnh thuỷ quân tinh nhuệ chiến đấu chính diện với Hạm đội số ba Đế quốc, Hạm đội số ba Đế quốc chẳng những thuyền tốt hơn thuỷ quân Lôi gia, hơn nữa năng lực quan chỉ huy cũng mạnh hơn Khải Hải.

Khai chiến không bao lâu, tuy rằng thuỷ quân Lôi gia chiếm ưu thế trên số lượng, nhưng cục diện lại bị Hạm đội số ba Đế quốc áp chế tuyệt đối, Khải Hải kiên trì dựa vào niềm tin chống đỡ, hai mươi đại chiến hạm hải quân kia, sẽ từ phía sau tập kích Hạm đội số ba.

Hải chiến đánh tròn một ngày đêm, trong đó vài lần thuỷ quân Lôi gia đã bị vây trên bờ vực tan vỡ, thấy bên mình bán mạng mới đánh chìm mấy chiến thuyền quân địch, mà bên ta cũng chìm mấy chiến thuyền, mấy chiến thuyền lần lượt chìm nghỉm, một người bình thường nào cũng không chịu nổi áp lực như vậy.

Nhưng thuỷ quân Lôi gia không dám nhìn đồng liêu trên mặt nước đợi cứu viện, cắn răng chống đỡ tiếp.

Đến khi phát hiện thân ảnh hải quân Lôi gia, những sĩ quan thủy quân Khải Hải thậm chí không cần phong độ bình thường, hư thoát ngã xuống tại chỗ.

Không còn cách nào, không nói các hạm trưởng khác, chính Khải Hải làm Tổng trưởng thủy quân này cũng phải đổi kỳ hạm mấy lần, có một lần thậm chí thiếu chút trực tiếp đánh chìm. Mới từ trong lồng ngực tử thần giãy ra, không có tinh thần khí lực cũng là rất bình thường.

Vốn mấy người Khải Hải sống sót, chuẩn bị thưởng thức một màn tràng cảnh hủy diệt địch quân.

Ngay từ đầu bọn họ xác thật là mở rộng tầm mắt. Hai mươi chiếc chiến hạm hải quân bắn đồng loạt thật sự là cực kỳ đồ sộ, dưới chạng vạng phụ trợ, lưới lửa rậm rạp thật sự là quá mê người, mà mười mấy chiến hạm địch bốc cháy càng để mọi người hả giận.

Nhưng theo màn đêm phủ xuống, mọi người không còn cách nào là nguyền rủa Hạm đội số ba vận khí tốt, chỉ là mọi người đều tin tưởng, chỉ cần tới hừng đông, toàn bộ Hạm đội số ba tuyệt đối sẽ chìm xuống đáy biển.

Mọi người cũng không sợ đối phương thừa đêm đen đào tẩu, ở thời đại này, căn bản không có ai có thể lái thuyền ban đêm, bởi vì không ai biết rõ phía trước có tồn tại nước xoáy đá ngầm hay không.

Bọn người Khải Hải lại ngủ một giấc thật ngon, đáng tiếc trời còn chưa sáng, đã bị tiếng kèn đánh thức, vừa đi ra nhìn, Hạm đội số ba đã vứt mấy người bên mình rất xa.

Thật vất vả mới dẫn bọn họ tới khu vực biển này, lại còn làm ra hi sinh lớn như vậy, nào có thể cho phép miếng thịt tới miệng còn chạy mất, ngoại trừ thuyền bị hỏng không cách nào chạy tiếp, các thuyền khác có thể chuyển động được đều đuổi theo.

Trên đường truy kích, Khải Hải kiểm kê tổn thất một chút, nhưng lại làm hắn đau lòng chảy nước mắt, đội thuyền còn sử dụng được có bảy mươi chiến thuyền, bỏ neo tại chỗ có ba mươi chiếc, còn lại đều bị đánh chìm!

Mà chiến hạm địch ngoại trừ mười chiếc bị hải quân Lôi gia bắn đồng loạt hủy diệt ra, thuỷ quân Lôi gia bên mình chỉ đánh chìm được mười chiếc thuyền đối phương, hay là nói, tổn thất quá nửa chiến tích mới bằng một lần hải quân bắn đồng loạt.

Nhận được tỉ lệ chiến tổn cách xa như vậy, Khải Hải tinh tường ý thức được, chiến thuyền quân dân lưỡng dụng đã hết thời rồi, quyền chưởng khống hải chiến thuộc về chiến hạm chuyên dụng.

Thậm chí Khải Hải bắt đầu lo lắng sau cuộc chiến có phải là mình nên chuyển nhập sang hải quân hay không.

Ngày kế tiếp là hải quân Lôi gia gắt gao theo sát Hạm đội số ba, tuy rằng thường thường có thể bắn trúng chiến hạm địch, nhưng chủ lực chiến hạm địch lại không đuổi kịp.

Chiến thuyền thuỷ quân bên mình theo thời gian trôi đi, tiếp viện cùng sĩ khí đều giảm xuống mức thấp nhất, chỉ có thể để cho bọn họ trở về, tự thân mình lại chạy sang kỳ hạm hải quân, bởi vì muốn tận mắt thấy Hạm đội số ba bị diệt sạch.

Truy kích vài ngày, thế nhưng mỗi lần đều thiếu một chút, mình còn tưởng rằng Hạm đội số ba vận khí tốt, mỗi lần chủ lực đều có thể chạy trốn ra ngoài, nhưng không nghĩ tới nguyên nhân là do Đề đốc hải quân Áo Khắc Đức này cố ý thả cửa!

Cái này sao không khiến hắn giận dữ được, nếu như Áo Khắc Đức không có giải thích hợp lý, Khải Hải sẽ liền bắt hắn nuốt sống!

- Đừng kích động, ta là vì rèn luyện hải quân mới làm thế, ngươi không cảm thấy trải qua mấy ngày truy kích, toàn bộ hải quân vô luận là khống chế, phối hợp, hay là tác chiến đều có kinh nghiệm hơn lúc mới bắt đầu sao?

Áo Khắc Đức cười hì hì nói.

- Ấy, ngươi, ngươi là đem Hạm đội số ba làm bia ngắm luyện tập?

Khải Hải trừng mắt không thể tin được nói, hắn không nghĩ tới đại địch sinh tử với thuỷ quân mình, lại chỉ là đối tượng cho hải quân Áo Khắc Đức luyện binh! Làm sao khác biệt lại lớn như vậy!

- Ha ha, đây cũng là bởi vì đối phương có một quan chỉ huy lợi hại, không thì ngươi nghĩ rằng ta không muốn diệt bọn họ sớm một chút sao, mấy lần đều là bị bọn họ dựa vào quan chỉ huy chạy thoát ra ngoài!

- Nếu như không phải chúng ta chiếm ưu thế chiến hạm, chỉ sợ đã sớm để bọn họ chạy thoát, tuy rằng ta thả cửa, nhưng cũng không thả tới trình độ này được?

Nói tới đây Áo Khắc Đức cũng có chút buồn bực, cùng so sánh với quan chỉ huy đối phương, năng lực của mình kém nhiều lắm, nếu nhưng không phải trên chiến hạm tốt hơn bọn hắn, chênh lệch song phương căn bản là không khác mấy!

Nếu như để đối phương chỉ huy hai mươi chiến hạm này, mình dù có năm mươi chiếc chiến hạm như vậy nhất định cũng sẽ bị hắn đánh bại!

Khải Hải nghe nói như thế, suy nghĩ một chút, buông Áo Khắc Đức ra, thở dài nói:

- Nói cũng phải, đối phương thật sự là một Thống soái hải quân lợi hại mà.

- Được rồi, ngươi nói cái tên Thiếu tướng hải quân Đế quốc Liễu Thanh Dương kia, chúng ta có thể chiêu hàng hắn hay không? Nếu như hắn có thể chấp nhận, chức Đề đốc hải quân ta tặng cho hắn cũng không thành vấn đề!

Vẻ mặt Áo Khắc Đức hưng phấn nói.

Ngươi đối với chủ công thật đúng là trung tâm mà, địa vị như vậy cũng nguyện ý tặng cho người. Trong lòng Khải Hải nhủ thầm, biểu hiện ra lại lắc đầu nói:

- Khả năng chào mời hắn không cao, hắn là người Đế quốc, gia tộc đều bén rễ phát triển ở Đế quốc, nào có khả năng gia nhập Lôi gia chúng ta.

- Ha ha, nếu như Lôi gia không chào mời được, vậy đối là quân phiệt Đế quốc thì sao?

Áo Khắc Đức cười nói.

- Quân phiệt Đế quốc? Đang tốt lành đầu nhập quân phiệt Đế quốc làm gì? Một người trên đất liền một kẻ ở biển rộng, hoàn toàn là người của hai thế giới, hắn làm sao có khả năng đầu nhập vào quân phiệt Đế quốc? Muốn đầu nhập thì đã sớm đầu phục rồi, không thì sao tới nỗi ngay cả thủy thủ chiến hạm cũng không thay nổi được?

Khải Hải lắc đầu nói.

- Đừng quên, chủ công hắn vẫn còn là Thượng tá lục quân Đế quốc, tỉnh Hải Tuyền còn có lãnh địa của chủ công mà. Dùng thân phận này hắn là có thể chiêu hàng được hắn chứ?

Áo Khắc Đức nói.

Khải Hải sửng sốt, lãnh địa chủ công ở Đế quốc không phải đã sớm bị người ta nuốt rồi sao? Hơn nữa ai coi quân hàm Thượng tá chủ công mình ra thứ gì chứ!

Bên mình không cần phải nói, chủ công chính là quân chủ, mà bên Đế quốc thì sao? Sợ rằng ai cũng không thèm để ý tới Thượng tá chạy đầy đường, đặc biệt ở thời quân phiệt cát cứ này, Thiếu tướng thật nhiều như chó hoang vậy.

Khải Hải nhịn không được nhắc nhở:

- Ta xin ngươi, người ta làm sao cũng là một Thiếu tướng, ngươi bảo hắn đầu nhập vào Thượng tá? Sao có khả năng này?

- Hắc hắc, đây chỉ là một lý do, cũng không phải đầu nhập vào ngoại địch, để cho hắn dễ nhìn mà thôi.

Áo Khắc Đức nói.

Tuy rằng Khải Hải không hiểu Áo Khắc Đức sao lại coi trọng Liễu Thanh Dương như thế, dù là năng lực hải chiến của hắn có mạnh thì thế nào? Không một lòng theo chúng ta, có lợi hại hơn cũng vô dụng. Chỉ là hắn cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể gật đầu nói:

- Được, ngươi nói thế nào thì thế đó, nhưng mà ta nhắc nhở ngươi, muốn chiêu hàng hắn trước tiên là phải để hắn cùng đường mạt lối, không thì đang yên lành ai sẽ hàng ngươi?

- Hắc, quang minh chính đại đánh bại hắn thì ta không có năng lực này, nhưng dựa vào chiến hạm thì có thể, hắc hắc, đi, ngươi cứ xem ta làm sao bức hàng hắn.

Áo Khắc Đức cười gian.

Khải Hải nhún nhún vai không lên tiếng, hắn vẫn còn cho rằng tiêu diệt Liễu Thanh Dương đã khó, có thể chiêu hàng hắn càng khó hơn.

Liễu Thanh Dương bị người đuổi theo mấy ngày, vẫn biểu hiện thần thái không chút gợn sóng như trước, thuộc hạ hắn cũng tràn đầy lòng tin, đánh không lại chúng ta còn không biết bỏ trốn sao? Dù không chiếm thượng phong, cũng còn rất an toàn mà.

Chỉ là không ai biết, lúc này trong lòng Liễu Thanh Dương lại một mảnh chua chát.

Lúc nhìn thấy hai mươi chiếc chiến hạm khổng lồ xuất trận, cùng với lượt tổng công kích cường đại, Liễu Thanh Dương đã biết lần này mình thất bại rồi.

Cũng không phải mình thua do thiếu năng lực, lại càng không thua do trúng mai phục, mà là thua ở chênh lệch chiến hạm song phương.

Giống như thanh niên cường tráng đánh nhau với đứa trẻ năm tuổi, căn bản không có cách nào so sánh, hơn nữa cũng rất khó vượt qua. Dù là đối phương ngu ngốc đến mức tự lộ ra chỗ hở, vậy cũng chỉ để đối phương đau một chút, kết quả cuối cùng vốn không có bất cứ cải biến nào.

- Ai, nếu như ta có hơn chục chiếc chiến hạm như vậy, tuyệt đối có thể chinh phục mảnh hải vực này, cũng không biết sao Lôi gia có được chiến hạm khổng lồ như vậy, dù là hải quân Duy Nhĩ Đặc cũng không có chiến hạm như vậy mà.

- Ưm? Chờ chút, chiến hạm này hình như là thương thuyền Khôi Kiều cải tạo, nói vậy chẳng phải là hải quân Duy Nhĩ Đặc thật sự có được loại chiến hạm đẳng cấp này sao? Thế nhưng vì sao chưa từng thấy qua? Lẽ nào bọn họ đều đem những chiến hạm này phái đi Viễn Đông?

Nghĩ đến đó, đột nhiên Liễu Thanh Dương toát mồ hôi lạnh, uổng mình còn vọng tưởng dẫn dắt hạm đội đi tới Viễn Đông, dựa theo suy đoán lực lượng ẩn dấu hải quân Duy Nhĩ Đặc hiện tại, sợ rằng vừa mới lướt qua bán đảo Phi Ba liền bị hải quân Duy Nhĩ Đặc diệt toàn bộ, sau khi biết rõ điều này, dù là người tâm trí kiên cường như Liễu Thanh Dương cũng không nhịn được một trận nản lòng thoái chí.

- Đề đốc! Tốc độ chiến hạm địch quá nhanh, còn một giờ nữa sẽ tới gần chúng ta!

Một người trên đài quan sát đột nhiên hô to.

Nghe vậy Liễu Thanh Dương không khỏi sửng sốt, ban ngày mình liền đi sớm mấy giờ, hiện tại mới qua bao nhiêu thời gian, thoáng cái liền đuổi theo kịp?

Nhưng mà không sao cả, ta sẽ không cho các ngươi đuổi theo, tuy rằng chiến hạm các ngươi rất tốt, nhưng ở mảnh hải vực này, chút tự tin đó ta cũng phải có!

- Truyền lệnh, chuyển bánh lái sang trái, hạ buồm xuống.

Mệnh lệnh liên tiếp dưới sự phối hợp của các thủy thủ tinh nhuệ, cánh buồm vừa thu vừa mở, chỉ một lát tốc độ kỳ hạm Liễu Thanh Dương không ngờ lại kỳ quái tăng nhanh rất nhiều, mà các chiến hạm phía sau hắn cũng như ăn kích thích, nhanh chóng đuổi kịp.

Áo Khắc Đức ở phía xa xa ngắm nhìn, hai mắt không khỏi sáng lên nói:

- Chẳng những quan chỉ huy lợi hại, dù là thủy thủ bên dưới tất cả đều là tinh nhuệ, nếu như có thể chiêu hàng tập thể, thực lực hải quân Lôi gia chúng ta đây tuyệt đối có thể tăng lên mấy lần.

- Cái đó chờ chiêu lãm bọn họ rồi nói, hiện giờ ngươi còn không đuổi kịp bọn họ, nói có tác dụng gì chứ.

Khải Hải bĩu môi nói.

- Hắc hắc, ngươi không phát hiện sao? Tuy rằng chúng ta không cách nào đuổi kịp bọn họ, nhưng chúng ta đã ngăn chặn con đường biển quay về đại lục của bọn họ rồi.

Áo Khắc Đức cười nói.

- Ừm, ta đã nhìn ra được, khi bọn hắn chuẩn bị vòng về hướng đại lục, ngươi sẽ sớm ngăn phía trước bọn họ, tại sao ngươi làm thế ?

- Đem bọn họ bức về cảng khẩu, dù là công trình phòng ngự cảng có mạnh đi nữa, nhưng bằng vào uy lực bắn đồng loạt của chúng ta, cũng đủ để hủy diệt bọn họ mà.

- Dễ dàng hủy diệt bọn họ? Ngươi đừng mơ, tuy rằng bọn họ không bị các hạm đội Đế quốc khác hoan nghênh, nhưng nếu là chúng ta vây trước cửa nhà người ta khai chiến bắt người, các hạm đội khác khẳng định sẽ không ngồi yên không để ý đến, chúng ta không phải như hải quân Duy Nhĩ Đặc, có thể khiến bọn họ sợ đến không dám xuất cảng.

Áo Khắc Đức cảm thán nói.

- Hả? Vậy làm sao đánh bại bọn họ?

Khải Hải bắt đầu nghi hoặc, chiếu theo tình huống, căn bản không có biện pháp bức bách đối phương đầu hàng, làm sao tiểu tử Áo Khắc Đức này làm ra vẻ bụng ta có sẵn kế vậy chứ?

- Ha ha, rất đơn giản, hai mươi chiến chiến hạm chúng ta là chất đầy vật tư mới khởi hành, trước lúc tiến hành khởi xướng công kích liền bù đầy tiêu hao lâm thời.

Áo Khắc Đức cười hì hì nói.

- Ngươi nói cái này làm gì? Lẽ nào ta không biết chứ.

Khải Hải tức giận nói, từ sau khi chộp cổ áo Áo Khắc Đức phát tiết một phen, Khải Hải sẽ không bảo trì thần thái cung kính với hắn nữa, chỉ là như vậy ngược lại cảm thấy quan hệ giữa hai người thân cận hơn rất nhiều.

- Thức ăn và nước ngọt của chúng ta còn có thể duy trì mấy ngày?

Đột nhiên Áo Khắc Đức hỏi một câu kỳ quái.

- Còn có thể chống đỡ gần hai mươi ngày, nếu chiến thuyền này chất đầy vật tư, có thể đi liên tục khoảng một tháng, cái này cũng là ngươi nói cho ta biết.

Khải Hải thuận miệng nói.

- Vậy người bọn họ so với chúng ta nhiều hơn, thuyền so với chút ta ít hơn, thức ăn và nước ngọt của bọn họ có thể duy trì mấy ngày?

Lời này của Áo Khắc Đức khiến Khải Hải khiếp sợ không nói nên lời.

Áo Khắc Đức bất đắc dĩ nói:

- Không cần dùng thần sắc nhìn ta như vậy, ta cũng biết đánh hải chiến dùng tới lương thực cùng nước ngọt phá hủy chiến hạm địch là một chuyện cực kỳ mất mặt, thế nhưng chỉ có như thế mới có thể bức hàng bọn họ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Làm như vậy chỉ sợ bọn họ sẽ không phục đâu.

Khải Hải chần chờ nói.

- Không có không phục, đây cũng là một loại thủ đoạn chiến tranh, hơn nữa chỉ cần đối phương đầu hàng, vậy sẽ không sợ bọn họ đổi ý. Quyền chỉ huy có thể cho hắn, nhưng quyền biên chế nhân viên cùng quyền tiếp viện nhất định phải nắm trong tay ta.

Áo Khắc Đức cắn răng nói.

Khải Hải gật đầu, cái này cũng đúng là một biện pháp, chỉ là hơi quá mất mặt mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, hạm đội Liễu Thanh Dương qua một ngày khó khăn hơn một ngày, bị người ta truy tới thân không đường đi cảng không đường về, tuy rằng đối phương không đuổi kịp, nhưng có thể chặn con đường mình trở về đại lục.

Hay là làm một lần đập nồi dìm thuyền tận sức liều mạng đây? Nói không chừng còn có chuyển cơ mà.

Đáng tiếc trước chênh lệch tuyệt đối, trừ phi muốn tự sát, không thì tuyệt đối không thể tác chiến chính diện cùng bọn họ, dù là kẻ ngu ngốc cũng sẽ không làm như thế, bởi vì dựa theo uy lực lần bắn đồng loạt kia, sợ rằng còn chưa kịp tới gần đã bị diệt toàn đoàn, đối phương nhiều lắm là bị chút thương tổn mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Liễu Thanh Dương nguyện ý khuất nhục đào tẩu.

- Đề đốc, toàn bộ hạm đội chúng ta chỉ còn lại có mười thùng nước ngọt, lương thực cũng ăn sạch rồi.

Một phó quan môi khô nứt thần sắc buồn bã bẩm báo với Liễu Thanh Dương. Nếu như không phải Liễu Thanh Dương dẫn đầu không uống nước, sợ rằng các thủy thủ bên dưới đã sớm không còn ý chí chiến đấu nữa.

Nhìn thần sắc trống rỗng của các thủ hạ, Liễu Thanh Dương hít một hơi, song phương vốn không đứng cùng một hạng, thật không cần phải chịu tội trạng của chiến tranh.

Liễu Thanh Dương hạ quyết tâm xua tay nói:

- Dừng thuyền, cờ trắng.

Mấy người phó quan cả người chấn động, vậy là đầu hàng rồi? Muốn khuyên can, nhưng cảm thụ được yết hầu khô khốc, chỉ có thể buồn bã thở dài đi tuyên bố mệnh lệnh.

Nhìn thấy lá cờ màu trắng giương lên, mọi người Hạm đội số ba đều thở phào nhẹ nhõm, lần hải chiến này thật không phải người làm, đối phương dựa vào uy lực bắn đồng loạt, hơn nữa tốc độ thuyền quá nhanh, giống như mèo đuổi chuột truy mấy người mình suốt hơn mười ngày!

Cũng không biết bọn họ đóng thuyền lớn như vậy làm gì, chỉ cần chỉ cần số lượng vận tải của hai mươi chiếc thuyền đã vượt xa cả lượng vận tải của hạm đội mình. Hoàn toàn dựa vào đói khát giải quyết bên mình, đây tính là hải chiến gì chứ.

Tuy rằng thành viên Hạm đội số ba đều cực kỳ tức giận không phục, thế nhưng người ta chính là dựa vào điểm ấy đánh bại ngươi đó? Thành vương bại giặc, không phục có thể làm sao đây?

Thấy Hạm đội số ba dừng thuyền treo cờ trắng, Áo Khắc Đức cùng Khải Hải trong lòng đều vui vẻ, tốt rồi, không bỏ không rời truy đuổi đối phương nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng để đối phương khuất phục rồi. Chỉ là tuy rằng Áo Khắc Đức hưng phấn không thôi, nhưng cũng không có sơ ý, đầu tiên là để các chiến hạm khác đề phòng từ xa, sau đó mới dẫn người ngồi thuyền nhỏ leo lên kỳ hạm Liễu Thanh Dương.

Song phương đứng ở trên boong tàu giằng co lẫn nhau, bên Áo Khắc Đức đối với Liễu Thanh Dương rất thoả mãn, thần thái bộ dáng đều phù hợp như cảm nhận trong ấn tượng, mà phía Liễu Thanh Dương lại nhíu mày, Áo Khắc Đức làm cho người ta cảm giác còn quá trẻ tuổi, hơn nữa bên mình là bị hắn dùng thức ăn nước uống buộc đầu hàng, trong lòng có thể thoải mái mới là lạ.

Liễu Thanh Dương biết hắn là tướng bên bại trận phải làm gương, biểu tình bất biến, trong lòng lại thở dài, nghiêm người, ngữ khí bình thản nói:

- Đề đốc Hạm đội số ba Đế quốc Áo Đặc Mạn, Thiếu tướng hải quân - Liễu Thanh Dương.

Nói rồi chuẩn bị cởi bội kiếm xuống.

Áo Khắc Đức khoát khoát tay cười nói:

- Không cần vội.

Tiếp theo trở nên nghiêm túc, cũng nghiêm người:

- Tổng trưởng hải quân Lôi gia - Bộ tướng, Áo Khắc Đức.

Nghe được Áo Khắc Đức là Tổng trưởng hải quân Lôi gia, bên phía Liễu Thanh Dương đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hòa hoãn lại, đối lại phía Đế quốc cũng là Thống soái hải quân, đầu hàng hắn cũng không tính là mất mặt.

Khải Hải thì đang nóng lòng muốn thử, hắn cũng muốn ở thời khắc quang huy này báo danh với địch nhân, tuy nhiên nghĩ tới danh hiệu mình là một Tổng trưởng thủy quân, cảm giác như là thấp hơn người ta một cấp.

Hơn nữa chính mình bị Hạm đội số ba của Liễu Thanh Dương áp chế, mà không như Áo Khắc Đức truy đuổi liên tục, nói tên ra chỉ sợ mấy bại quân này còn chế nhạo, như vậy mặt mũi còn đâu nữa, vẫn đừng nên xuất đầu thì hơn.

Nghĩ đến đó, hắn cũng nấp ở mặt sau không lên tiếng.

Liễu Thanh Dương phát hiện Áo Khắc Đức không tiếp thu bội kiếm của mình, không khỏi nhíu mày nói:

- Thế nào? Ngài Tổng trưởng không muốn tiếp nhận ta đầu hàng sao?

- Ha ha, ngài Thiếu tướng, thành thật mà nói năng lực chỉ huy của ta so ra kém ngài, chỉ là ta mượn vào chiến hạm mới có thể chiếm thượng phong mà thôi. Cho nên hai chữ đầu hàng sẽ không cần nói nữa.

Áo Khắc Đức cười nói.

Các sĩ quan Hạm đội số ba nghe nói như thế, nghĩ lại Tổng trưởng hải quân Lôi gia này nói đúng là thật, bản thân nghe thấy thoải mái, tức giận khuất nhục không lâu trước liền tiêu tán không ít.

Liễu Thanh Dương ngược lại không có loại cảm giác này, bởi vì hắn rõ ràng lời này của Áo Khắc Đức là có ý gì, cho nên hắn không khỏi cau mày nói:

- Xin lỗi, quý quân có thể bắt giữ chúng ta, chúng ta cũng đồng ý trả tiền chuộc, cho nên những cái khác, xin thứ ta không cách nào đáp ứng.

Chân mày Áo Khắc Đức khẽ nhíu, người này quá thông minh đây, chỉ là hắn lại không thèm để ý cười cười:

- Không biết ngài Thiếu tướng thấy quân phiệt cát cứ Đế quốc Áo Đặc Mạn thế nào?

Liễu Thanh Dương còn chưa nói gì, phó quan hắn liền không nhịn được lạnh mặt nói:

- Ngài Tổng trưởng nói vậy là có ý gì? Châm chọc Đế quốc chúng ta sao? Bán đảo Phi Ba chỗ chủ thượng các vị sợ rằng lúc này càng hỗn loạn hơn cả Đế quốc? Hơn nữa Đế quốc còn tồn tại vinh quang gần ngàn năm, mà bán đảo Phi Ba sợ rằng cho tới bây giờ còn không có vinh quang đó?

- Không không, vị này ngài hiểu lầm rồi, ta cũng không có ý coi khinh Đế quốc, càng sẽ không đi châm chọc Đế quốc. Kỳ thật nói lại, ta cũng là người lớn lên ở Đế quốc.

Áo Khắc Đức cười nói.

Lời này để vẻ mặt giận giữ của các sĩ quan bình tĩnh trở lại, đối với việc Áo Khắc Đức nói hắn là người Đế quốc, mọi người cũng không lưu ý nhiều.

Thời đại này, dân vùng biên giới Đế quốc chạy tới nước ngoài phát triển không ít, đồng dạng người nước ngoài chạy tới Đế quốc xây dựng căn cơ cũng không thiếu.

Thật muốn nói tới huyết thống, khi Đế quốc mới xây dựng đã nuốt không biết bao nhiêu dân tộc, trên thân con dân căn bản không chỉ có huyết thống của một dân tộc, tất cả đều là hỗn độn, đều là trong ngươi có ta trong ta có ngươi. Cho nên Đế quốc cũng có thói quen không quan tâm dân tộc quốc gia nào.

- Không biết ngài Tổng trưởng vì sao hỏi chuyện quân phiệt Đế quốc?

Liễu Thanh Dương hỏi.

Hắn rất hiếu kỳ người này sao không nói chuyện chào mời mà ngược lại chuyển tới phương diện này? Lẽ nào hắn muốn mượn đó ví dụ quân nhân Đế quốc đã không còn trung thành? Bên mình đầu nhập Lôi gia tính là gì chứ?

- Ta là muốn hỏi một chút ngài Thiếu tướng đối với quân phiệt có cảm tưởng thế nào? Tỷ như cảm thấy bọn họ có đại nghịch bất đạo đại loại thế hay không.

Áo Khắc Đức cười nói.

Liễu Thanh Dương lắc đầu nói:

- Không có gì là đại nghịch bất đạo cả, hoàng đế đã chết không rõ ràng, hoàng tử công chúa các quý tộc cát cứ một phương, quân phiệt xuất hiện cũng không có gì nghiêm trọng, đều là lựa chọn thành vua bại giặc mà thôi.

- Nga, như vậy hiệu lực cho chủ công nhà ta thế nào? Chủ công nhà ta khẳng định rất vui lòng đem hải quân Lôi gia giao cho ngươi.

Áo Khắc Đức mừng rỡ nói.

174. Chương 174: Mở Màn Vượt Biển. (1+2)

Đám người Liễu Thanh Dương toàn thân chấn động, vị Tổng trưởng hải quân này không ngờ lại nguyện ý thoái vị đối đãi! Thành ý lại lớn đến mức này!

Liễu Thanh Dương càng thần tình phức tạp nhìn Áo Khắc Đức. Hắn từ vẻ mặt Áo Khắc Đức nhìn ra, hắn là thành tâm thực lòng hết sức mong muốn mình tiếp lấy chức vị của hắn, vốn cho rằng đối phương sẽ mở một cái mức giá khá lắm là Đề đốc hoặc là phó thống soái, không nghĩ tới lại là vị trí thống soái hải quân của người trước mắt này!

- Xin lỗi, thứ ta không cách nào thuần phục người ngoại quốc.

Trong lòng Liễu Thanh Dương thở dài, nói như thế.

Kỳ thật hắn cũng không quan tâm những thứ này, nhưng ngẫm lại trên bán đảo Phi Ba thế lực nhiều như kiến, dù suy đoán lãnh địa Lôi gia khá lắm là phạm vi một quận bên Đế quốc, có thể kéo dài về sau bao lâu?

Đừng xem Lôi gia này tự mình có được chiến hạm to lớn như thế là giỏi lắm, chỉ cần có tiền, loại chiến hạm cải tạo từ thuyền buôn này là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cho nên tuy rằng mình không lăn lộn nổi nữa, nhưng cũng sẽ không đi đầu nhập vào một thế lực nhỏ yếu ở cái nơi hẻo lánh như vậy.

Áo Khắc Đức cũng không như trong tưởng tượng của mọi người lộ vẻ nổi giận, ngược lại tươi cười nói:

- Ha ha, chủ công nhà ta cũng không phải người ngoại quốc mà, nói lại chủ công nhà ta cùng ngài còn là đồng liêu đấy.

- Ngài nghe qua Thượng tá Khang Tư tỉnh Hải Tân chứ? Hắn chính là chủ công nhà ta, mà ta xuất thân vốn là thân binh của chủ công.

- Hành tỉnh Hải Tân? Thượng tá Khang Tư?

Liễu Thanh Dương cau mày lắc đầu:

- Xin lỗi, hệ thống lục quân ta cũng không quen thuộc mấy.

Áo Khắc Đức sửng sốt, rất nhanh tỉnh ngộ lại, cũng phải, binh sĩ quân Đế quốc còn không thể nói ra tên Thiếu tướng, càng không phải nói một người ngoài hệ thống nhận biết Thượng tá như chủ công mình.

Hơn nữa cái chức Thượng tá của chủ công còn là Sư đoàn trưởng tỉnh Hải Tân tự thân bổ nhiệm, xem chừng cũng không có khả năng báo lên Đế đô lập hồ sơ. Nhưng mà thiếu hồ sơ cũng không sao cả, dù sao hồ sơ quân nhân ở Đế đô cũng đều bị hủy hết rồi, ai biết cái Thượng tá này đáng giá hay không.

- Ngài Tổng trưởng hải quân Lôi gia, chủ công của nhà ngài, nga, cũng là Thượng tá Khang Tư kia phải không? Là sĩ quan Thượng tá tỉnh Hải Tân, vì sao lại tới bán đảo Phi Ba chỉ huy Lôi gia? Có thể sáng tạo gia nghiệp lớn như thế, chỉ sợ không phải một hai năm có thể thành lập được?

Vẫn là phó quan của Liễu Thanh Dương nói, hơi chút thông minh liền biết, hắn nói bóng gió Khang Tư ở trước khi Đế quốc còn không hỗn loạn liền đi ra ngoại quốc phát triển thế lực, là một người bụng dạ khó lường.

Hơn nữa ngữ khí người này còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Thượng tá", ám chỉ Đề đốc bọn họ là Thiếu tướng, so với Khang Tư còn muốn cao cấp hơn.

Áo Khắc Đức vẫn cười ha ha như trước giảng giải lại một chút quá trình Khang Tư thành lập thế lực, chỉ là nguyên nhân phải rời đi, đổi thành bởi là do Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc tỉnh Hải Tuyền tập kích, rơi vào đường cùng mới phải đến bán đảo Phi Ba thành lập thế lực, hơn nữa cũng không có nói chuyện xảy ra khi nào.

Nếu không nói thời gian, cũng không tính là gạt người.

Cuối cùng Áo Khắc Đức mang theo bộ dáng tươi cười quái dị nói:

- Mượn dùng lời ngài Thiếu tướng vừa nói, kẻ thắng là vua kẻ thua là giặc, ở thời đại này, chỉ cần nắm tay đủ lớn đủ cứng, vậy còn cần phải nói cái gì chứ, các người nói sao?

Liễu Thanh Dương đương nhiên biết đây là uy hiếp, nhìn sang mấy đại chiến hạm xa xa, nhìn lại thần tình thủ hạ của mình, Liễu Thanh Dương thở một hơi:

- Ta nguyện vì đại nhân Khang Tư phục vụ.

- Ha ha, thật tốt quá, sau này chúng ta chính là hạ thần đồng điện rồi!

Áo Khắc Đức vui mừng nói.

Tuy rằng loại lời nói lạm phép vượt quy này ngang cấp với phản nghịch, khiến Liễu Thanh Dương cũng cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng hắn cũng biết mỗi một sơn trại trên bán đảo Phi Ba đều xưng là điện hạ, cũng coi như không nghe thấy.

- Đề đốc!

Tên phó quan cùng mấy sĩ quan khác đều không nhịn được kinh hô.

Bọn họ không ngờ rằng đại nhân của mình chấp nhận đầu nhập vào một Thượng tá nho nhỏ sau khi thất bại trong cuộc chiến quân phiệt, chỉ có thể trốn ở nơi hoang dã bán đảo Phi Ba này sống qua ngày!

- Không cần nhiều lời, các ngươi cũng không cần miễn cưỡng bản thân, nếu muốn đi ta sẽ cầu tình cho các ngươi rời khỏi đây.

Liễu Thanh Dương khoát tay nói.

Các sĩ quan nghe vậy, thần sắc phẫn nộ tiêu biến, thay bằng vẻ mặt mê man. Đi? Rời khỏi hải quân mình còn có thể làm gì? Đi đầu nhập các hạm đội khác? Không cần nghĩ, tuyệt đối sẽ không được tiếp nhận.

Làm một nông dân? Đế quốc một mảnh hỗn loạn, bình dân bách tính qua ngày thật khó khăn mà.

Áo Khắc Đức liếc mắt đã nhìn ra những sĩ quan này tâm thần bất định, có chút lo lắng vì tiền đồ mê man của mình, không khỏi rèn sắc lúc còn nóng:

- Các vị tinh anh hải quân, dù là các ngươi không muốn tiếp tục ở trên biển chịu khổ, cũng không sao cả, dù sao đều đi địa giới Lôi gia nhìn xem, đến lúc đó tin rằng cách nhìn của các vị đối với năng lực của Lôi gia sẽ có sự đổi mới.

Những người này đều là sĩ quan nền tảng hải quân lão thành, Lôi gia không thiếu thủy thủ tinh nhuệ, lại thiếu những sĩ quan cơ sở này, làm sao có thể thả bọn họ đi đây?

Bọn người kia khinh thường Lôi gia, xem ra là không biết bán đảo Phi Ba giàu có tới mức nào! Nếu để cho bọn họ biết, khẳng định đánh chết cũng sẽ không đi!

Các sĩ quan suy nghĩ một chút, nghĩ thấy mình không có chỗ nào đi, vẫn nên theo lão thủ trưởng cho rồi. Về phần các thủy thủ khác, tuyệt đại đa số đều là người cô độc, chỉ cần có ăn uống có tiền cầm là được.

Thấy đối phương đã sửa đổi địa vị, Áo Khắc Đức lập tức thay đổi xưng hô:

- Liễu đại ca, không biết gia quyến của ngươi cùng các thuộc hạ ở chỗ nào?

- Hiện giờ Đế quốc hỗn loạn như thế, vẫn nên đem bọn họ nhận tới bán đảo Phi Ba dàn xếp thì tương đối an toàn, chỉ cần chúng ta đã khống chế được hải vực, căn bản sẽ không có ai có thể trên đại lục uy hiếp đến Lôi gia.

Liễu Thanh Dương cùng các sĩ quan nghe được câu đầu trong lòng đều run lên, người này thật là ác mà, lập tức liền đánh chủ ý tới người nhà của mình, người nhà nắm trong tay bọn họ, bản thân mình còn không muốn bán mạng cũng không được.

Chờ khi nghe đến mặt sau, trong lòng mọi người cũng chuyển động, đúng vậy, hiện giờ Đế quốc một mảnh hỗn loạn, tùy thời tùy chỗ đều có chiến tranh, căn bản không có chỗ an bình, nên tìm một chỗ an trí người nhà mới phải. Chỉ là bán đảo Phi Ba này so với Đế quốc còn hỗn loạn hơn, trên đó có thể an cư sao?

Liễu Thanh Dương dù đối với bản thân không thèm để ý, nhưng đối với an toàn của người nhà vẫn rất để tâm, chỉ là lo lắng đến tình trạng bán đảo Phi Ba các thế lực nhiều như kiến này, hắn vẫn quyết định nên đi trước xem thế lực Lôi gia cường đại thế nào rồi tính.

- Ừm, người nhà của chúng ta đều an trí ở trong căn cứ bí mật của hạm đội, coi như không lo cơm áo, hơn nữa cũng coi như an toàn, còn chờ chúng ta bái kiến đại nhân Khang Tư rồi mới quyết định.

Các sĩ quan đều gật đầu hô phải, hiển nhiên cũng có cùng ý niệm với Liễu Thanh Dương.

Lời không nói trực tiếp, nhưng Áo Khắc Đức cũng nghe rõ hàm ý bên trong, Áo Khắc Đức đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, dù sao mặc kệ mình thổi phồng ba hoa chích chòe thế nào, không để những

người này tận mắt nhìn thấy, tự thân thể nghiệm sẽ không tin tưởng, vì vậy Áo Khắc Đức chỉ còn cách lập tức khởi hành trở về thành Thanh Nguyệt.

Về phần có cần thông báo cho doanh địa Hạm đội số ba hay không? Tạm thời không cần để ý tới, dù sao mỗi lần Hạm đội số ba đều sẽ ra ngoài lòng vòng khoảng hai mươi ngày, chỉ cần không phải qua hai ba tháng mới trở lại, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Bán đảo Phi Ba địa giới Lôi gia, biên giới quận Long Chiêm, khu trú quân doanh chiến binh số năm.

Áo Kha Nhĩ ngưng trọng nhìn tình báo trong tay, qua một hồi lâu sau, mới đưa tình báo sang Liệt Văn đang chờ lâu một bên.

Tuy rằng Liệt Văn nhìn ra Áo Kha Nhĩ không tốt, nhưng vẫn còn nói hơi chuyển đề một chút:

- Chủ công, lần này chúng ta có được tình báo chi tiết, tin rằng lúc đại điện phát binh, doanh số năm chúng ta tuyệt đối có thể chiếm công đầu lớn nhất, chúng ta...

Lúc này hắn mới nhìn đến nội dung tình báo, đầu tiên là ách một tiếng, sau đó kinh hô:

- Cái gì! Mấy địa phương kia toàn bộ biến thành quỷ vực?

- Từ trên có thành chủ giám sát, dưới tới thôn dân làng nhỏ đều không phải con rối thì là ác ma? Tráng đinh ba thế lực này cộng lại ít nhất cũng bốn năm mươi vạn! Bọn họ bạo tay xuất ra như vậy muốn làm gì?

- Hả? Xuất hiện hơn vạn cương thi thân thể hư thối? Còn có quỷ hút máu động tác nhanh nhẹn, chuyên môn hút máu người? Hơn nữa những ác ma này còn phân thành hai trận doanh chém giết lẫn nhau? Bên ít hơn cứ tìm bên đông đánh đến chết? Chủ công, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Trong mắt Liệt Văn tràn đầy khiếp sợ cùng nghi hoặc, hắn mò không hiểu những thế lực thần bí từng có hợp tác, sao lại đột nhiên đem tất cả dân chúng trong khu mình đều biến thành con rối và ác ma vậy chứ?

Càng không rõ được, chính là sao lại có cương thi cùng quỷ hút máu xuất hiện, đồng thời chiến đấu lẫn nhau?

Áo Kha Nhĩ thở dài vỗ vỗ trán:

- Nhìn cũng biết được, bởi vì đối phương xâm lấn, hiện tại thế lực thần bí trong địa giới Lôi gia, bắt đầu trả thù thế lực thần bí xâm lấn địa giới Lôi gia kia.

- Ngay từ đầu, ta còn tưởng rằng thế lực thần bí ở địa giới Lôi gia thiếu năng lực mới ẩn nấp không ra, không ngờ tới người ta cường hãn như vậy, một vạn ác ma là có thể áp chế đánh với hơn mười vạn ác ma của người ta, cảm giác như là chọn sai đối tượng rồi vậy.

- Chủ công, đây cũng là chuyện không còn cách nào, chính hắn không biểu hiện năng lực, ai biết hắn lợi hại bao nhiêu, dù sao chúng ta cũng không giao lưu nhiều với bọn họ, cho nên không cần lo lắng thế lực thần bí địa giới Lôi gia sẽ giận chó đánh mèo chúng ta.

- Hơn nữa tình báo thể hiện, song phương đều tùy ý để ác ma chém giết, cũng không tự mình chỉ huy, có thể thấy được đối phương cũng rõ ràng thế lực thần bí địa giới Lôi gia muốn trả thù, hiện giờ không bằng thoái nhượng để cho bọn họ xả giận, hắn sẽ không khơi mào đại chiến.

Liệt Văn thoải mái nói.

- Ài, chọc dính vào mấy cái thứ thần tiên ma quái gì đó thật phiền phức, ban đầu ta cũng chỉ là muốn tạo ra vài chi ác ma bộ đội nghe lời, phái đi đánh hạ một khối địa bàn xa xôi, lén xây dựng thế lực mà thôi, sao lại nghĩ đến thế lực thần bí đó chịu chút thiệt thòi liền không muốn ăn nữa.

- Hơn nữa căm tức nhất, chính là chúng ta đều bán cho bọn họ mặt mũi, sao mà một yêu cầu nho nhỏ xây dựng ác ma bộ đội cũng không chịu thỏa mãn, ngược lại tình nguyện làm ra hơn mười vạn con rối tới mặc cho người ta tàn sát!

Áo Kha Nhĩ nói tới sau bắt đầu không nhịn được phẫn nộ.

Liệt Văn âm thầm thở dài, chủ công nhà mình nằm dưới làm thủ hạ nhân vật cường thế như Khang Tư này, thật là rất khó có thể khuếch trương, thực lực yếu ớt tới đáng thương, nói chuyện làm ăn đều phải cầu khẩn người ta bố thí mới được.

Liệt Văn cũng không dám nhiều lời, miễn cho chủ công nhà mình tức giận, chỉ còn cách nhắc nhở nói:

- Chủ công, hiện giờ chúng ta làm sao đây? Không thể để những ác ma này chạy qua biên giới được.

- Còn có thể làm sao bây giờ? Đem tin này báo lên đi, nhưng mà ta cho rằng đại ca kia đã sớm biết mấy tin tức này rồi.

Áo Kha Nhĩ vô lực khoát khoát tay.

Không có cách nào, vốn dựa theo kế hoạch của mình, chầm chậm kéo trọng thần xuống nước, chầm rãi ăn mòn căn cơ Lôi gia, cuối cùng có một ngày có thể để mình được đền bù nguyện vọng lâu nay.

Ai có thể nghĩ tới, nhảy ra một cái ác ma căn bản không thể dự báo, cũng không cách nào khống chế được đây chứ?

Tất cả kế hoạch đều bị làm ác ma tồn tại mà phải định lại một lần nữa, nhưng dù có như vậy, kế hoạch cũng không theo kịp biến hóa, luôn luôn phải làm mới một lần nữa, thật là khiến mình khổ não mà.

Đối với việc chủ công nhà mình khổ não không có biện pháp, Liệt Văn chỉ có thể lĩnh mệnh đem tin tức truyền lên trên.

Cảng Thanh Nguyệt.

Cái Đại giáo chủ kia lúc này cái gì phong độ đều ném đi hết, đang điên tiếc giậm chân chửi má nó:

- Ta ân cần thăm hỏi lịch đại Giáo hoàng bọn chúng! Con mẹ nó, bọn chúng phát thần kinh gì thế!

- Không ngờ đem tất cả mọi người trong ba chỗ đều biến thành con rối cùng ác ma? Đủ hơn trăm vạn người đó!

- Phấn Ác ma có nhiều như bột mì tùy ý có thể lấy được sao? Lại có thể xa xỉ đến như thế!

Người trung niên kia rất chua xót nói:

- Còn không phải từ địa bàn chúng ta đánh cướp được một nhóm ma thảo sao, không thì bọn họ nào có hào phóng tới như vậy.

Đại giáo chủ vừa nghe càng bốc lửa hận tận trời:

- Chết tiệt! Tín đồ người khác chết sạch còn cần đau lòng như vậy sao? Nhưng đó là địa giới của chúng ta, những người đó sau này đều là tín đồ là của chúng ta! Lại bị bọn hắn hủy đi như vậy! Chết tiệt! Tra cho ta, nhất định phải tra ra là thứ giáo phái hỗn đản nào làm chuyện tốt này! Ta cũng muốn hủy diệt một trăm vạn tín đồ của bọn chúng!

- Rõ! Thuộc hạ sẽ sai tất cả nhân thủ điều tra rõ ràng!

Người trung niên lập tức đáp, chỉ là hắn cẩn thận nhắc nhở:

- Đại nhân, các ác ma này nên làm gì bây giờ? Số lượng thật sự nhiều lắm, một vạn ác ma của chúng ta có thể không đỡ được bọn họ. Có cần chúng ta ra tay hay không?

Đại giáo chủ hơi dẹp lửa giận một chút lắc đầu nói:

- Không phải ngươi nói bọn chúng đều chém giết phụ cận thành thị, không có rời đi sao? Cái này nói rõ mấy tên kia cũng ra lệnh cho đám ác ma đó hạn chế phạm vi hoạt động, không cần lãng phí mật dược của chúng ta, chờ những ác ma này tiến hóa ra ác ma cao cấp hơn nữa.

Người trung niên có chút nghi hoặc:

- Ấy, vì sao bọn họ cũng hạ mệnh lệnh hạn chế? Trực tiếp để trăm vạn ác ma kia chạy ào vào lãnh địa Lôi gia, Lôi gia tuyệt đối sẽ diệt vong.

- Có chúng ta tồn tại, đám ác ma này có thể phá tới mức nào? Hơn nữa bọn họ cũng không hy vọng Lôi gia tan vỡ, để chúng ta chiếm tiện nghi, chết tiệt, làm sao mật vệ của ta còn không giết chết Khang Tư?

- Thật là nào có lý này! Tên Khang Tư kia người này mạng tốt như vậy sao? Nếu như không phải đã không còn phấn Ác ma, lão tử trực tiếp dẫn một nhóm quỷ hút máu diệt ngươi!

Đại giáo chủ lại bắt đầu phẫn nộ.

Đối với vị đại nhân vì công tác truyền giáo không có tiến triển, mà trở nên dễ giận dễ cáu gắt này, người trung niên chỉ có thể không lên tiếng.

Thành Thanh Nguyệt, lầu hai Thiên Thủ các, phòng hội nghị.

Khang Tư còn không biết Áo Khắc Đức đã kéo về cho hắn một cái nhân tài và nửa cái hạm đội Đế quốc, lúc này hắn đang nghiêm túc ngồi yên trên thủ vị, các gia thần phía dưới cũng đều có bộ dáng này, mọi người đều đang lắng lặng lắng nghe Uy Kiệt báo cáo tình báo.

Uy Kiệt rất khó coi nói:

- Chủ công, các vị vị đại nhân, ba nhà thế lực lần trước xuất binh xâm lấn quận Long Chiêm của chúng ta đã biến thành quỷ vực, bất kể là đương chủ thế lực, thành chủ các thành trì hay là dân chúng ở nông thôn, toàn bộ đều biến thành binh con rối hoặc là ác ma.

- Mà càng quái dị hơn, chính là xuất hiện một cổ ác ma có năng lực cường hãn, nhân số rất ít, nhưng chuyên môn chém giết về phía các ác ma địa phương.

- Chiến đấu giữa các ác ma cực kỳ ghê tởm và kinh khủng, các thuộc hạ thần phái đi tìm hiểu tình báo về, ngay cả mật xanh cũng nôn ra hết.

- Nội chiến? Tốt, tốt nhất là bọn họ tự giết lẫn nhau, chết sạch cả!

Đám gia thần đều thở phào nhẹ nhõm. Nguồn:

Khang Tư cau mày, những kẻ có thể chế tạo ác ma này thật quá ác độc quá mức làm càn, ba thế lực kia, chỉ riêng tráng đinh đã có hơn mười vạn người, cộng thêm phụ nữ trẻ em chừng trăm vạn nhân khẩu.

Nhiều nhân khẩu như vậy cứ thế bị bọn họ chơi chết cả?

Để cho bọn chúng tiếp tục như thế, sợ rằng toàn bộ người trên bán đảo Phi Ba sẽ bị bọn chúng diệt sạch!

Mình có cần đem chuyện Ma thảo kia thông báo toàn bán đảo Phi Ba hay không đây? Để tất cả chư hầu cùng nhau hủy diệt loại cỏ này, cắt đứt nguồn thuốc chế tạo ác ma?

Chỉ là chư hầu sau khi biết công hiệu loại Ma thảo này rồi, có thể mang đi nghiên cứu, lại chế tạo loại quân đội không biết đau đi ra? Lòng người khó lường, ai cũng không dám đảm bảo những chư hầu này sẽ làm như thế nào cả.

Đối với chuyện Ma thảo, Khang Tư cũng không có gióng trống khua chiêng, cho nên ngoại trừ một vài người, dù chính là Uy Kiệt cũng không rõ lắm Khang Tư ở trong địa giới Lôi gia tìm được bao nhiêu nơi sản sinh như thế.

Khang Tư thấy mấy gia thần nghe được ác ma nội chiến mà hưng phấn không thôi, không khỏi dội một gáo nước lạnh:

- Đừng lạc quan như thế, thế lực ba nhà kia tập hợp lại chừng hơn trăm vạn người, toàn bộ những con rối ác ma này, nếu như bọn chúng muốn tràn vào địa giới Lôi gia chúng ta...

Lời này lập tức khiến mọi người không nhịn được rùng mình một cái.

Uy Kiệt vội vàng nói:

- Chủ công không cần quá lo lắng, không biết có chuyện gì, những ác ma này đều đứng yên trong địa giới ba thành trì, cho dù chém giết thế nào cũng không phạm giới tuyến.

- Thần cho rằng, hắn là kẻ chỉ huy sau màn hạn chế những ác ma này, sợ rằng những kẻ sau màn kia cũng không hy vọng hủy diệt toàn bán đảo Phi Ba.

Uy Kiệt mơ hồ suy đoán được một chút nội tình, đối với kết luận của hắn rất có tự tin, cho nên hắn cũng không giống các gia thần khác sợ ác ma sẽ chạy loạn khắp bán đảo Phi Ba.

- Tuy là nói như vậy, nhưng chúng ta không thể đặt hy vọng trên người kẻ sau màn kia, ai biết bọn họ có thể đột nhiên tâm huyết trào dâng, ra lệnh các ác ma khuếch tán bốn phía hay không chứ.

Cung Tá Đôn nói.

Lời này thu được mọi người đồng tình, ai sẽ đem quyền quyết định chuyện kinh khủng như vậy giao trên tay người khác đây.

Mà Phí Nhĩ vẻ mặt lại đau lòng nói:

- Ai, ba quận thành này xong rồi, đủ tới bảy tám vạn cây số vuông, ba bốn mươi vạn tráng đinh đó, địa bàn lớn như vậy cùng nhiều nhân khẩu như thế, có thể làm ra bao nhiêu tài phú chứ!

- Hiện giờ cho ác ma làm thành như thế, chỗ đó tuyệt đối là thây hoành khắp nơi, hơn nữa thi thể không ai vùi lấp, khẳng định sẽ khiến ôn dịch hoành hành, biến thành một mảnh tử vực!

- Đại ca, ấy, chủ công, chúng ta không thể tùy ý bọn họ tiếp tục như vậy nữa, đến lúc đó nơi nơi thành tử vực, tuyệt đối sẽ liên đới mấy quận thành của chúng ta cũng biến thành tử vực thôi!

- Nhất định phải tiêu diệt những ác ma này! Chỉ có cam đoan hoàn cảnh an toàn của Lôi gia chúng ta, kinh tế Lôi gia chúng ta mới có thể phát triển phồn thịnh!

An Tái Kháng tức giận nói.

Tuy rằng An Tái Kháng chỉ để ý đến đúc tiền và kinh thương, nhưng là bởi vì như thế, hắn cực kỳ rõ ràng ác ma sẽ tạo ra bao nhiêu thương tổn.

Từ khi ác ma hiện thế tới nay, lợi nhuận kinh tế vẫn cứ giảm xuống, không tới bao lâu nữa, sợ rằng sẽ phải sống bằng tiền vốn cũ rồi!

Chúng gia thần vừa nghe, bắt đầu tranh nhau ầm ĩ, có biểu thị tán thành, cho rằng tiêu diệt những ác ma này là bảo hiểm tốt nhất.

Có phản đối, cho rằng không có khả năng tiêu diệt nhiều ác ma như vậy, hơn nữa còn có thể trêu chọc bọn chúng, vẫn nên xây dựng hàng rào dày đặt cản chúng ở biên cảnh thì hơn.

Khang Tư không tỏ thái độ, chỉ là hỏi Tương Văn:

- Các khu vực khác ác ma có hoành hành hay không?

Khang Tư biểu hiện như thế, khiến Uy Kiệt có chút khó chịu, nhưng mà cũng không có cách nào, bộ tình báo của mình ngoại trừ bố trí các khu xung quanh Lôi gia, còn có hai tỉnh Hải Tân, Hải Tuyền ở Đế quốc ra, các khu khác không có bố trí nhân thủ.

Ngoại trừ nguyên nhân thiếu nhân thủ ra, còn có Uy Kiệt nghĩ không cần đem nhân thủ đặt ở địa phương xa như vậy, chỉ riêng ở bán đảo Phi Ba còn không bố trí đủ tai mắt, nào có rảnh đi quản chỗ khác.

Về phần vì sao Tương Văn đại tỷ khống chế hệ thống mật vệ nhưng có thể bố trí xa như vậy? Bởi vì mật vệ này, mỗi chỗ đặt một người liền có thể thu được lượng lớn tin tức rồi. Ai, thật hoài niệm trước đây lúc chưởng quản hệ thống mật vệ mà.

Tương Văn lắc đầu:

- Tuy rằng các nơi trong thiên hạ đều có ác ma xuất hiện, nhưng ngoại trừ khu chúng ta xuất hiện ác ma lấy đơn vị quá vạn mà tính ra, các địa phương khác thì ác ma chỉ dưới con số trăm.

Nghe nói như thế, đám gia thần đều sửng sốt. Không phải chứ? Mấy chỗ khác ác ma chỉ có hơn trăm trở xuống? Ngay bên cạnh mình có chừng mấy trăm vạn ác ma đang đánh nhau đó, làm sao mà lại chênh lệch lớn như thế?

- Những địa phương kia làm sao tiêu diệt ác ma?

Khang Tư hỏi lần nữa, lời này khiến ánh mắt đám gia thần lập tức sáng lên, lỗ tai lập tức dựng thẳng.

Tương Văn nói chi tiết:

- Biện pháp Đế quốc Áo Đặc Mạn sử dụng là đạn dầu hỏa, thấy ác ma xuất hiện trực tiếp một cái đạn dầu hỏa liền đem ác ma đốt sạch. Phương pháp này tuy rằng hiệu quả rõ ràng, chỉ là tổn thất cũng lớn, thường thường khi ác ma giãy dụa sẽ châm lửa kiến trúc xung quanh.

- Ở Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc, bởi nơi xuất hiện ác ma đều là cảng khẩu phồn vinh, căn bản không có khả năng sử dụng đạn dầu hỏa, cho nên sử dụng bộ binh giáp nặng, bọn họ trang bị áo giáp rất nặng vốn không sợ ác ma công kích, dễ dàng đem ác ma chém thành thịt nát.

- Chỉ là chế tạo giáp nặng không nhanh, giá cả lại đắt đỏ, chỉ có quốc gia có tiền như Duy Nhĩ Đặc, mới có thể ở mỗi cảng đều bố trí mấy ngàn cái. Mà các thế lực khác trên bán đảo Phi Ba chúng ta đa phần đều tuyển chọn đạn dầu hỏa.

- Ấy, đạn dầu hỏa có thể đối phó hơn trăm vạn ác ma sao?

Gia thần phái quân vụ chỉ quan tâm hiệu quả.

- Hủy diệt hơn trăm vạn ác ma thì số đạn dầu hỏa cần dùng, khẳng định là một chữ số kinh người, khoản tiền này tuyệt đối lớn tới dọa người đó.

Gia thần phái tài vụ lo lắng chính là cần dùng bao nhiêu tiền.

- Mặc kệ thế nào, nhất định cũng phải diệt sạch trăm vạn ác ma này, không phải ngày đêm lo lắng nữa.

Gia thần phái chính vụ chỉ có yêu cầu này thôi.

-Xin mọi người chú ý!

Tương Văn nghiêm túc nói.

Lời này vừa ra, khiến mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Chỉ nghe Tương Văn nói:

- Căn cứ theo tình báo mới nhất thế hiện, số lượng ác ma xuất hiện trên bán đảo Phi Ba, bắt đầu có xu thế tăng lên, trước đây một lần tối đa gần trăm tên, hiện giờ một lần thì có hơn hai trăm, tuy rằng vẫn giống như trước rất phân tán, nhưng đã không có ác ma xuất hiện đơn độc nữa, mỗi lần đều là hai ba trở lên.

Mọi người đột nhiên sửng sốt, lúc còn không có phản ứng được, có người đã theo thói quen chỉ ngây ngốc đặt câu hỏi:

- Các nơi khác cũng như vậy sao?

Sau khi thấy Tương Văn lắc đầu, toàn trường một mảnh chấn động, lời này có ý gì? Chẳng phải nói theo thời gian trôi qua, những ác ma này cũng sẽ trở nên ngày càng nhiều sao?

Trời ạ, đây rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao các nơi khác sẽ không như thế? Lẽ nào bán đảo Phi Ba này là hang ổ ác ma?

Vừa nghĩ đến cảnh toàn bộ bán đảo Phi Ba biến thành khu vui chơi cho ác ma, lông tóc mọi người đều dựng thẳng.

- Chủ công, thần có một đề nghị.

Bỉ Khố Đức giống như kẻ ẩn thân đột nhiên lên tiếng, ở trong mảnh yên ắng này, đặc biệt khiến người khác chú ý.

- Có đề nghị gì?

Khang Tư có chút hiếu kỳ, Bỉ Khố Đức này có thể đưa ra cái biện pháp gì để giải quyết các ác ma kia.

- Thần cho rằng, Lôi gia chúng ta hẳn nên mượn thực lực hải quan, nhanh chóng tiêu diệt hải quân Đế quốc, sau đó công chiếm các hành tỉnh ven biển Đế quốc.

Bỉ Khố Đức vừa nói ra lời này, khiến mọi người hơi bị sửng sốt, tiếp theo tất cả đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Bỉ Khố Đức, hiện tại bán đảo Phi Ba còn chưa thống nhất được còn đi trêu chọc Đế quốc? Ngại mình sống quá thư thái tự tại sao?

Cung Tá Đôn bày ra tư cách thủ tịch gia thần, là người đầu tiên mở miệng nói:

- Bỉ Khố Đức đại nhân, chúng ta đi đánh Đế quốc có phải là quá mức khoa trương hay không?

- Không phải tại hạ muốn hạ thấp Lôi gia chúng ta, nói thực tế một chút, hành tỉnh duyên hải Đế quốc, tùy tiện một cái cũng có thể lôi ra mười vạn đại quân.

- Hơn nữa dù là chúng ta có thể đánh bại quân đội một hành tỉnh, chiếm lĩnh hành tỉnh này, cũng sẽ dẫn tới các hành tỉnh Đế quốc lân cận liên hợp xuất binh, dù sao chúng ta là thuộc về ngoại địch xâm lược.

- Bọn họ dù là đang bị vây trong thời kỳ nội loạn, cũng sẽ liên hợp lại tiêu diệt chúng ta. Chúng ta rốt cuộc dựa vào cái gì đánh hành tỉnh duyên hải Đế quốc đây?

- Hình như Cung Tá Đôn đại nhân đã quên chủ công chúng ta còn có quân hàm Thượng tá Đế quốc, hơn nữa hiện tại Đế quốc là thời đại quân phiệt cát cứ, dù là chủ công chúng ta chiếm vài cái hành tỉnh, chỉ cần quân đội ăn mặc quân phục Đế quốc, vậy sẽ không tính là ngoại địch xâm lấn, mà là quân khuếch trương.

Bỉ Khố Đức cười nói.

Lúc này mọi người mới nhớ tới tuy rằng Khang Tư bị Khải Nhĩ Đặc đẩy khỏi Đế quốc, nhưng thân phận Thượng tá của Khang Tư vẫn tồn tại như cũ, như vậy chính là một lý do tốt.

Chẳng qua Lôi gia đã cường thịnh tới mức có thể đi đánh Đế quốc sao?

Lúc Cung Tá Đôn đưa ra nghi vấn này, Bỉ Khố Đức cười lần nữa:

- Kỳ thật đây cũng chỉ là dự phòng vạn nhất, ai biết bán đảo Phi Ba có thể trở thành sào huyệt ác ma hay không đây?

- Nếu như quả thật như vậy, chúng ta chỉ còn có thể chuyển qua Đế quốc, chỉ cần hải quân phong tỏa bán đảo Phi Ba lại, là có thể biến bán đảo Phi Ba trở thành nhà tù của các ác ma này!

Bỉ Khố Đức nói ra khiến trong lòng đám gia thần đại động.

Thứ đồ vật ác ma này không phải dễ chọc như vậy, nếu không thể trêu vào như vậy chỉ có thể trốn đi, trước đây không có chỗ để trốn, hiện giờ lại có Đế quốc để lựa chọn rồi.

Cho nên đám gia thần lập tức gật đầu tán thành, bao gồm cả Cung Tá Đôn cũng vậy.

Mặc dù sau khi rời bỏ bán đảo Phi Ba có khả năng sẽ mất đi lãnh địa, nhưng chỉ cần theo sát Khang Tư, bán mạng vì hắn, lãnh địa đồng dạng có thể tái hiện trên lãnh thổ Đế quốc.

Khang Tư cũng hiểu được đó là một phương pháp, ai cũng không dám đảm bảo những tên ác độc kia có thể đột phát thần kinh hay không, làm ra trăm ngàn vạn ác ma.

Cho đến lúc này, trừ phi có năng lực đem toàn bộ bán đảo Phi Ba đốt sạch, không thì cũng chỉ có lựa chọn đào tẩu, số lượng ác ma một khi tăng lên quá một con số, vậy không phải nhân loại có thể chống đối được.

Thấy Khang Tư động tâm, Bỉ Khố Đức cố gắng hỏi:

- Chủ công, ý ngài thế nào?

Bỉ Khố Đức sở dĩ đề ra kiến nghị này, một là ý thức được ác ma hoành hành, hầu như đem bán đảo Phi Ba làm sào huyệt, có thể tìm một đường lui. Hai là cảm giác được hiện tại lực lượng của Lôi gia, đã có thể đánh bại Khải Nhĩ Đặc cướp lại hành tỉnh Hải Tuyền. Ba là đối với tên Khải Nhĩ Đặc phản bội đồng minh này, hắn vẫn luôn ghi nhớ cừu hận.

Chuyện tốt nhất cử tam tiện như vậy, sao lại có thể buông tha?

Khang Tư suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Có thể thực thi, chỉ là nhiệm vụ trước mắt là phải tiêu diệt trăm vạn ác ma kia. Ra lệnh, lập tức phái thương đội mua sắm lượng lớn đạn dầu hỏa! Tổ chức nhân thủ vận chuyển dầu hỏa tồn kho, ra lệnh bộ đội không có nhiệm vụ cùng với một nửa doanh phòng bị các quận lập tức đi tới quận Long Chiêm tập kết!

- Rõ! Chúng thần tuân lệnh!

Đám gia thần quỳ xuống nhận lệnh.

Quyển 4: Hải Lục Giao Phong.

175. Chương 175: Tiến Tới Chiếm Giữ Thương Đoàn. (1+2+3)

Cảng Khôi Kiều của Liên minh tự do Duy Nhĩ Đặc, chiếm cứ tám phần diện tích bến cảng, toàn bộ bến cảng kết cấu bằng đá tảng, đủ để cập bến cùng một lúc mấy ngàn chiếc thuyền biển cỡ lớn, hai bên bến cảng còn có xưởng đóng tàu và kho hàng nối liền nhau, hoàn toàn thể hiện với thế nhân khí thế của bến cảng đệ nhất thiên hạ.

Nếu chỉ trên phương diện kiến thiết cơ sở, còn có bến cảng khác dám can đảm khoa trương với cảng Khôi Kiều, nhưng trên phương diện năng lực, cũng chính là miềm kiêu hãnh của cảng Khôi Kiều, dứt khoát không có bến cảng nào dám so sánh với nó, chỉ có thể dùng ánh mắt đỏ bừng, nước miếng chảy ròng mà nhìn với vẻ mặt ganh tị.

Cảng Khôi Kiều có rất nhiều chỗ đáng để kiêu ngạo.

Một là vạn thuyền tụ tập: bến cảng ghi lại thời điểm cao nhất là hơn một vạn chiếc thương thuyền cập bến ở bến cảng, chiếc thuyền xa nhất neo cách bến cảng mười hải lý, cần phải đáp thuyền nhỏ mất một khoảng thời gian mới có thể lên bờ.

Hai là những cánh buồm trên mạn thuyền: ở bất cứ một vị trí nào trên bến cảng, thậm chí là chỗ cao nhất trên bến cảng cũng không thể nhìn thấy cảnh sắc đường chân trời, bởi vì đập vào mắt chính là những cánh buồm dày đặc, khiến cho trạm cảnh giới bến cảng chỉ có thể bố trí trên biển cách cảng mười hải lý.

Ba là dòng người tập trung đông đúc: mỗi ngày trên bến cảng số người lưu thông qua lại đã gần trăm vạn, cộng thêm dân thường trú, đủ làm cho quang cảnh cảng Khôi Kiều mỗi ngày đều giống như ngày tết.

Bốn là cả vạn thương đoàn: số lượng thương đoàn đăng ký ở bến cảng, con số hơn một vạn đủ để cho bất kỳ quân chủ quốc gia nào cũng thèm nhỏ dãi.

Năm là vào ngày đấu giá: ngày đó thu nhập từ thuế vượt qua mười vạn kim tệ, đây lại là một con số đủ để cho bất kỳ quân vương nào cũng hận không thể lập tức phát binh chinh phục.

Cảng Khôi Kiều béo bở như thế đương nhiên là mục tiêu của các nhân vật quyền thế, tuy nhiên theo ngay từ thời điểm đầu xây dựng cảng, cảng Khôi Kiều vốn cho phép thương đoàn các nơi đăng ký không có bất kỳ hạn chế nào. Nói cách khác, tại bến cảng này bất luận một thế lực nào đều có thể làm ăn buôn bán thuận lợi, chỉ riêng chủ nhân của bến cảng các nơi đều có tồn tại một thương đoàn ở tại đây, thì có thể biết, cảng lớn bậc nhất thiên hạ cũng không phải là nói cho có.

Quyền lợi của cảng Khôi Kiều cuồn cuộn, số lượng thế lực các nơi tham gia vào rất đa dạng, chỉ riêng điều này đã khiến cho tất cả quân chủ lui bước. Bởi vì không có một quân chủ nào biết đại thần, thân nhân của mình có tham gia trong này hay không? Ai cũng không dám bảo đảm khi mình đánh chủ ý vào cảng Khôi Kiều, người bên mình có thể phản bội hay không?

Mà ngoại trừ giữ cân bằng ích lợi xoay vòng phức tạp, bản thân cảng Khôi Kiều cũng không phải dễ đối phó, kỳ thật bất cứ địa phương nào có những tư bản giống thế này cũng không dễ đối phó.

Cảng Khôi Kiều có đội bảo vệ bến cảng mấy vạn người, bất luận là trang bị hay tố chất đều là mạnh nhất Duy Nhĩ Đặc, đồng thời còn có một chi hạm đội không có mấy người biết rõ.

Tuy rằng không biết số lượng chi hạm đội này bao nhiêu và nơi trú quân ở đâu, nhưng chỉ có cảng Khôi Kiều mới có thể chế tạo hải thuyền cỡ lớn đó, hơn nữa trong phạm vi thế lực của cảng Khôi Kiều chưa từng gặp qua bị hải tặc tập kích, thì có thể thấy được thực lực chi hạm đội này cho dù có kém cũng không kém hơn bất kỳ địa phương nào.

Bởi vì những điều này, cảng Khôi Kiều càng ngày càng phồn thịnh. Bến cảng gần như là không có phân biệt ngày đêm, tuy nhiên cũng vì thế, trên bến cảng rất ít khi xuất hiện người rãnh rang đi dạo.

Tuy rằng rất thưa thớt, nhưng vẫn phải có như hai vị này.

Hai người đàn ông quần áo hoa lệ, phía sau vây quanh nhất đám hộ vệ, vẻ mặt điềm tĩnh đứng ở một góc bến cảng. Một chàng trẻ tuổi với vẻ mặt nịnh bợ quay sang nói với người tuổi hơi lớn bên cạnh:

- Ông chủ Áo Kỳ - Cát Mễ Đặc! Ngài thực rất khẳng khái, thương thuyền to lớn như thế không ngờ lại nguyện ý chuyển nhượng cho tại hạ, thật sự rất cảm tạ.

Áo Kỳ - Cát Mễ Đặc mặc dù là Công tước Trung tướng ba sao có thân phận trọng yếu ở Liên minh tự do Duy Nhĩ Đặc, nhưng đối với cách xưng hô "Ông chủ" này hắn cũng rất vừa lòng, không khỏi cười khoát tay:

- Cái này không tính làm gì, dù sao ta cũng từ trong đó kiếm được một khoản phí chuyển nhượng theo như nhu cầu mà thôi.

- Như ngài nói, phí chuyển nhượng nho nhỏ đó có thể khiến ngài xem ở trong mắt sao? Thương đoàn Khải Sắt Đặc ta khẳng định sẽ ghi nhớ trong lòng sự khẳng khái của ngài.

Gã thương nhân tâng bốc Áo Kỳ, sau đó hai bên khách sáo ca tụng lẫn nhau một hồi, gã thương nhân cung kính cáo lui.

Nhìn bóng lưng gã thương nhân rời đi, Áo Kỳ vẫy tay, một tên hộ vệ lập tức tiến lên một bước, Áo Kỳ nói:

- Phái người đi theo hắn.

Tên hộ vệ lập tức xoay người ra hiệu, tại một góc bến cảng mấy tên phu khuân vác không rời mắt, lập tức len lén rời đi.

Một tên tiểu tử bộ dáng ăn mặc kiểu nhân viên thư ký, nhưng khẳng định tuổi còn thiếu niên, tiến đến gần nhỏ giọng nói:

- Lão gia! Đối phương chỉ là một thương đoàn mới xuất hiện, có cần thiết giám thị bọn họ không?

Duy Nhĩ Đặc có rất nhiều cách xưng hô với quý nhân, tuy nhiên tước vị, quân chức, chức vị các thứ thực ít có người xưng hô, phần lớn là xưng hô theo chức vụ thương đoàn, nhờ vả người hoặc là quan hệ tốt hơn thì xưng hô "Ông chủ", mà cách xưng hô "Lão gia" này chỉ có kẻ thân tín có thể bước vào phủ trạch mới xưng hô.

Áo Kỳ cười cười.

- Ngươi không biết là gần đây thương đoàn đăng ký tại cảng Khôi Kiều có phần nhiều hơn sao?

Nhìn thần tình gã thủ hạ thiếu niên này lộ vẻ mù mờ, Áo Kỳ lắc đầu nói:

- Tuy rằng cảng Khôi Kiều hàng năm thương đoàn đăng ký không có một trăm cũng có tám mươi, đặc biệt hiện tại đế quốc xuất hiện nội loạn, tất cả mọi người vội vàng đi đế quốc kiếm chác, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn thương đoàn, cũng không đáng xem là điều kỳ lạ. Nhưng trong đó có điểm lạ là: thương đoàn đăng ký gần đây, vừa khởi sự làm ăn buôn bán không bao lâu đã bắt đầu mua thuyền.

- Ái chà! Lão gia! Duy Nhĩ Đặc chúng ta chủ yếu chính là hải thương, mua thuyền cũng đâu có gì lạ.

Gã thiếu niên thư ký cực kỳ nghi hoặc, có phải lão gia mình đầu óc thấm nước hay không? Không ngờ chuyện như vậy lại cảm thấy kỳ lạ? Ở Duy Nhĩ Đặc, thương đoàn không có được hải thuyền mới đúng là khiến người ta chú ý đây.

- Những thương đoàn mới đăng ký toàn bộ đều là mua thương thuyền cấp Khôi Kiều, hơn nữa bọn họ mua được thương thuyền rất nhanh chìm nghỉm, sau đó cầu xin các thương đoàn khác đặt hàng mua hải thuyền,

không nói các thương đoàn mới đó như thế nào có được khoản tài chính lớn như vậy, chỉ riêng thuyền của nhiều thương đoàn như vậy đều toàn bộ chìm nghỉm thì đủ để khiến người ta nghi ngờ rồi.

Áo Kỳ nói.

Gã thư ký trẻ tuổi nghe nói như thế, cảm thấy Lão gia mình có điểm thần kinh quá nhạy cảm.

Cảng Khôi Kiều thương đoàn đăng ký nhiều cả vạn, hàng năm hải thuyền bị đắm chìm không tới một ngàn cũng có tám trăm, cùng lúc bị đắm chìm mười mấy chiếc hải thuyền thì có gì đáng ngạc nhiên chứ?

Về phần thương đoàn mới có được tài chính kếch xù, cái này lại càng không cần kỳ lạ, bởi vì tham quan ô lại của các quốc gia khác hoặc là hải tặc, thích nhất là thay hình đổi dạng đến cảng Khôi Kiều đăng ký thương đoàn để tẩy tiền.

Nhìn thấy bộ dáng lơ đễnh của thủ hạ mình, Áo Kỳ thầm thở dài.

Ở Duy Nhĩ Đặc, thương nhân kiệt xuất và thủy thủ ưu tú, đó thật sự là vơ một nắm liền có một đám đông, nhưng kiếm người có tầm nhìn về chính trị lại không có mấy người.

Mười mấy thương đoàn mới đăng ký này tuy rằng tên khác nhau, hơn nữa giữa họ cũng không có giao du gì với nhau, nhưng xem cách bọn họ buôn bán, mua thuyền, bị đắm chìm, mua thuyền, chìm nghỉm mấy trình tự này hoàn toàn giống nhau: hoàn toàn không phải theo đuổi lợi nhuận, ngược lại là hình thức theo đuổi có được hải thuyền. Cùng với quan trọng nhất là... bọn họ đối với chuyện tham gia quản lý bến cảng rất có hứng thú, khiến cho một số chức vụ nhỏ không có thương đoàn nào nguyện ý đảm nhận đều rơi vào trong tay bọn họ.

Theo những hành động thống nhất đó thì có thể kết luận bọn họ là một người.

Một thương đoàn lấy tiền tài làm mục đích, cho dù xuất hiện nhiều mấy đi nữa, Áo Kỳ cũng không thèm để ý, nhưng một người không lấy tiền tài làm mục đích, hơn nữa xuất hiện thương đoàn thích tham dự vào quản lý cơ sở, vậy cảm thấy có chút vấn đề rồi.

Như vậy xuất hiện tại cảng Khôi Kiều một thương đoàn có tài chính kếch xù làm chỗ dựa vững chắc, hơn nữa lại có mười mấy cái thương đoàn liên hệ với nhau, thậm chí rất có thể là cùng phục vụ cho một tổ chức. Giả như thời gian lâu dài, chỉ sợ cũng có thể trở thành thế lực hùng mạnh đủ để thao túng cảng Khôi Kiều đây!

Đáng tiếc, mình hoàn toàn không có chứng cớ, như phỏng đoán của mình vừa rồi cũng theo hải thuyền của mười mấy thương đoàn này không còn bị đắm chìm nữa mà mất đi tác dụng rồi. Hiện tại mười mấy thương đoàn chính mình chú ý tới kia, đã bắt đầu giống như thương đoàn bình thường, tuy rằng còn đảm nhiệm chức vụ nhỏ, nhưng cũng đã chuyên tâm theo đuổi lợi nhuận rồi.

Đối với thương đoàn nhỏ như vậy, hết thảy Duy Nhĩ Đặc đều hoan nghênh, cho dù quyền thế cùng địa vị của mình đã rất cao, nhưng cũng không thể dùng quyền lực phía chính phủ để chèn ép thương đoàn như vậy, chỉ cần những thương đoàn đó không có làm ra điều nguy hại cho Duy Nhĩ Đặc, không hại đến ích lợi của đại đa số thương nhân, phía chính phủ Duy Nhĩ Đặc liền không thể đụng đến thương đoàn như vậy dù chỉ một đầu ngón tay.

Bởi vì đây là nguồn gốc lập quốc của Liên minh tự do Duy Nhĩ Đặc.

Đương nhiên, nếu mình muốn tiêu diệt mười mấy thương đoàn này, cũng là chuyện rất dễ dàng, dùng thủ đoạn buôn bán phá hủy chúng nó cũng không bị người ta chỉ trích.

Áo Kỳ nhướng mày lên, vừa định hạ lệnh, hắn đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Chính mình cần gì phải đi đối phó mười mấy thương đoàn nhỏ này chứ? Tuy rằng bọn họ có hơi nhỏ, nhưng cũng không phải nhỏ đến đáng thương, liên hợp lại cũng có được thực lực không hề nhỏ. Hơn nữa bọn họ cũng không có lũng đoạn gì tới ngành thương nghiệp, mình có tiêu diệt bọn họ cũng không chiếm được cái gì, bằng là ích kỷ hại người không không.

Phải biết rằng, giữa các bến cảng Duy Nhĩ Đặc cũng có thể vì vấn đề lợi ích mà bùng nổ chiến tranh nội bộ. Mình khi nào thì lại ngu ngốc đến thế, lại vì lo lắng Duy Nhĩ Đặc xuất hiện vấn đề mà chú ý tới những

thương đoàn có điểm cổ quái?

Tham quan, quyền quý, mã tặc, hải tặc, cường đạo, phản đồ, đồ tể các thứ những tên đầu đảng đáng chết đó đã sớm kiếm một cái thương đoàn núp bóng, vậy thì đột nhiên xuất hiện mười mấy thương đoàn có thể là cùng một tổ chức thì có cái gì kỳ lạ lắm đâu?

Áo Kỳ cười khổ vỗ vỗ cái má bầu của mình, cười nói:

- Xem ra ta ở trong hội nghị và trong quân quá lâu rồi, không ngờ lo lắng tới những vấn đề vĩ đại như thế.

Gã nhân viên thư ký tuy rằng không biết Áo Kỳ vì sao đột nhiên nói như vậy, nhưng cũng cảm nhận sâu sắc nói:

- Đúng vậy lão gia! Hội nghị kia căn bản chỉ là cái danh nghĩa dùng để lừa bịp quần chúng. Nói là quốc gia thống nhất, bến cảng các nơi còn không phải đều ở trong tay khống chế của các thương đoàn có gì là lạ? Lão gia tốt hơn là cố né tránh đi vào trong đó khỏi lãng phí thời gian. Làm cho thương đoàn của lão gia trở thành đệ nhất thiên hạ mới là chuyện quan trọng đấy.

Áo Kỳ cười cười:

- Cũng không phải tất cả đều là mượn danh nghĩa, ít nhất thu nhập từ thuế của cả nước là đồng nhất. Lại nói tiếp kỳ thật công năng của hội nghị chính là bảo đảm thống nhất chế độ thuế khóa và chống lại kẻ thù bên ngoài, ngoài ra thật đúng là không có chỗ lợi gì. Dù sao bản thân hội nghị không quản lý được sự việc của các bến cảng ở khắp nơi.

Về phần khúc sau câu nói của gã thư ký, Áo Kỳ không có trả lời, làm đệ nhất thiên hạ? Đừng mơ! Hôm nay ngươi có thể leo tới đỉnh núi, ngày mai có thể bị người ta đẩy xuống núi, khẳng định không có thương đoàn nào có thể đứng vững trên đỉnh núi.

Hơn nữa không nói tới đỉnh núi, chỉ sợ sườn núi cũng không thể leo tới, tất cả thương đoàn lớn nhất của Duy Nhĩ Đặc đều ở khu phụ cận sườn núi như hổ rình mồi, nhìn chòng chọc vào thương đoàn leo lên chân núi đấy.

- Chuyện cho vay tiền làm được thế nào rồi?

Áo Kỳ vừa đi trở về vừa hỏi.

- Dạ! Tháng nầy đã xuất ra ba mươi vạn kim tệ, tổng cộng xuất ra ba trăm bốn mươi vạn kim tệ. Ba mỏ quặng sắt và năm khu rừng rậm, đã là vật trong tay thương đoàn chúng ta.

Gã thư ký vội nói.

- Không ai tranh giành với chúng ta sao?

Áo Kỳ hỏi.

- Có thì có! Tuy nhiên vị trí chúng ta tuyển chọn có hơi hẻo lánh, hơn nữa chuyên làm khoáng sản và lâm nghiệp, các đẳng cấp tương đương với chúng ta đều đi tìm mục tiêu khác, mà thương đoàn lớn thì chê, thương đoàn nhỏ thì so ra kém chúng ta, cho nên thương đoàn chúng ta đã chi phối khoáng sản và rừng của cả quận thành kia rồi.

- Ừ! Xây dựng thiết bị khai thác tinh luyện kim loại thế nào rồi? Đủ người làm không?

Áo Kỳ tiếp tục có hơi lạnh nhạt nói.

- Dựa theo tiến độ hiện tại, một tháng sau thì có thể mở lò chế tạo binh khí, thợ thủ công đều là chúng ta từ bên này mang tới, mặc dù có hơi ít, tuy nhiên cũng đủ để nhà xưởng vận hành được, chỉ là nếu như thêm nhiều người, có thể mở rộng tăng sản lượng lên gấp đôi. Về phần phu khuân vác phía dưới, có quân phiệt địa phương hỗ trợ, thật đúng là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Gã thư ký nói.

- Ừ! Thợ thủ công thực khan hiếm, bên đó ít người cứ duy trì như vậy là được rồi.

Áo Kỳ nói.

Gã thư ký đột nhiên nở nụ cười:

- Lão gia! Tiểu nhân cảm thấy người đế quốc Áo Đặc Mạn có hơi ngốc, chúng ta cho bọn họ vay tiền, khoáng sản rừng rậm liền để mặc cho chúng ta khai thác, chờ những khoáng sản đó làm binh khí lại bán cho bọn họ, số tiền tài đó lại trở về tay chúng ta. Chẳng khác nào là vay tiền mua đồ của mình, mà số tiền cho vay đó vẫn là dùng để mua các thứ cho vay mượn làm ra.

Bọn họ ngoại trừ nhận được một số binh khí và nợ nần ngoài ra không được cái gì khác, ngược lại mất đi rừng rậm cùng mỏ quặng. Thật đúng là chỉ có kẻ ngốc mới có thể làm như thế.

Áo Kỳ lắc đầu:

- Ngươi có phần coi thường bọn họ rồi! Không phải bọn họ không biết mình chịu thiệt thòi, mà là giai đoạn hiện tại, bọn họ chú trọng nhất là... thành lập quân đội khổng lồ, mở rộng địa bàn, thống nhất đế quốc. Nếu đế quốc thống nhất, khẳng định bọn họ sẽ trở mặt với chúng ta ngay.

- Hà hà! Bọn họ còn muốn trở mặt? Dưới xâm nhập của thương đoàn Duy Nhĩ Đặc chúng ta, kinh tế, quân bị, sản vật của bọn họ đều nằm trong tay chúng ta khống chế, tùy tiện động một chút liền đủ để cho bọn họ chia năm xẻ bảy! Khó trách có người nói một khi đế quốc chia rẽ thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Duy Nhĩ Đặc chúng ta.

Gả thư ký lộ vẻ mặt kiêu ngạo.

Nhìn thấy bộ dáng tên thủ hả, Áo Kỳ cười cười nói:

- Tuy rằng những người trong nước chúng ta, đều là dựa vào bến cảng của mình, ngươi ở bến cảng đó chết sống mặc ngươi, cũng y hệt như hình thức quân phiệt cắt cứ. Thậm chí còn có không ít bến cảng quan hệ giống như kẻ thù truyền kiếp ngươi không chết thì ta vong. Thương nhân của hai bến cảng gặp mặt liền rút đao chém giết cũng không có gì kinh ngạc. Nhưng ở thời điểm đối ngoại, mọi người vẫn theo bản năng sử dụng tên quốc gia thống nhất "Duy Nhĩ Đặc" này. Như vậy xem ra, hội nghị tồn tại để duy trì cái tên nước Duy Nhĩ Đặc coi như cũng có chút công lao.

- Chuyện Đế quốc Áo Đặc Mạn vứt qua một bên, bán đảo Phi Ba thế nào?

Áo Kỳ rất thoải mái vứt qua một bên chuyện xâm nhập rút ruột Áo Đặc Mạn. Người khác nghe nói như thế khẳng định sẽ rất kinh ngạc, bán đảo Phi Ba cùng so sánh với đế quốc Áo Đặc Mạn, quả thực chỉ là đom đóm so cùng ánh trăng, như thế nào có thể vứt ánh trăng qua một bên đi chú ý tới đom đóm vậy?

Gã thư ký hiển nhiên đã biết vấn đề gì, hắn không lộ vẻ mặt gì khác, ngược lại cung kính nói:

- Dạ! Chúng ta cho bốn lĩnh chủ vay tiền, mỗi người năm trăm vạn kim tệ, nhận được từ các lĩnh chủ đó đặc quyền khai thác quặng mỏ và lâm nghiệp trong lãnh địa. Tuy rằng phần lớn tiền mặt thương đoàn đầu tư vào nơi này, tuy nhiên đem lại nguồn lợi cho chúng ta cũng rất dồi dào. Hiện tại chỉ riêng mỗi tháng có thể thu về gần trăm vạn kim tệ. Hơn nữa chỉ riêng khoáng sản của bốn khu lãnh địa đã vượt tới số lượng gần trăm vạn kim tệ, càng không cần phải nói những thảo dược có thể luyện chế nước hoa.

Áo Kỳ lắc đầu:

- Không nên lạc quan như vậy! Tuy rằng khai phá mấy thứ này rất có giá, nhưng hiện tại chỉ là khai phá một bộ phân nhỏ, cần phải gia tăng mức độ lên mới được. Tuy nhiên giai đoạn hiện nay có thể lấy lại vốn của chúng ta là được rồi. Gần đây bán đảo Phi Ba thế nào? Có đại sự gì không?

Gã thư ký vội nói:

- Có... có tin tức gây chấn động khắp bán đảo Phi Ba. Nghe nói là vùng gần bên phía đế quốc Áo Đặc Mạn, người của ba bốn lãnh địa không biết vì sao toàn bộ đều biến thành ác ma, sau đó một gã lĩnh chủ lãnh địa gần đó, triệu tập đại quân, dùng lửa thiêu hủy sạch ba bốn khu lãnh địa đó, hơn trăm vạn ác ma cứ như vậy thành tro bụi.

Áo Kỳ nhíu mày hỏi:

- Bán đảo Phi Ba như thế nào có thể tồn tại nhiều ác ma như vậy? Chẳng lẽ nơi đó là hang ổ của ác ma sao? Còn nữa, trăm vạn ác ma không nói thiệt giả, cho dù thật sự tồn tại nhiều ác ma như vậy, hơn trăm vạn ác ma há có thể dễ dàng giải quyết như thế sao? Có phải tin tức phóng đại quá hay không?

Gã thư ký trẻ tuổi lắc đầu:

- Cái này thuộc hạ không rõ ràng lắm, tuy nhiên nghe nói tất cả các thế lực quanh khu lãnh địa đó đều trong lòng run sợ, hơn nữa đại đa số đều phái sứ giả đi đến giao hảo, phỏng chừng lời đồn đãi cho dù có thổi phồng, có lẽ cũng có chút sự thật, bằng không đám lĩnh chủ đó xưa nay muốn làm gì thì làm không đến vạn bất đắc dĩ thì sẽ không cúi mình trước người khác.

- Vậy chẳng phải là nói, tại địa phương đó đã nằm dưới quyền định đoạt của lĩnh chủ kia? Hắn tên gọi là gì?

Áo Kỳ hỏi.

Gã thư ký trẻ tuổi rất nhanh nói:

- Thế lực đó gọi là Lôi gia. Gia chủ tên là Khang Tư - Lôi Luân Đặc. Theo cách nói của võ sĩ Lôi gia truyền ra, chủ công bọn họ là xuất thân từ quý tộc cổ xưa. Võ sĩ bọn họ đều là thuộc hạ lâu năm, tuy nhiên cách nói này căn bản không có người nào tin tưởng, bởi vì cho dù có thuộc hạ cũ cũng không thể nào đi theo nhiều năm như vậy, càng không có khả năng có nhiều như vậy. Đồng thời cũng có người nói toàn bộ gia thần của quân chủ Lôi gia đều xuất thân là thổ phỉ, về phần điểm ấy thuộc hạ cảm thấy có điểm vô lý, bởi vì nếu thật sự xuất thân là thổ phỉ cho dù võ công thì không tính, nhưng thành tựu về phương diện văn hoá giáo dục khẳng định là hạ lưu không biết gì, nhưng hãy nhìn biểu hiện của Lôi gia lại là trên cả nhất lưu, chẳng những phân bố bộ ngành hợp lý, pháp luật đúng quy tắc, thế gia bình thường đều không thể làm được. Cho nên thuộc hạ đối với xuất thân của Lôi gia cảm thấy thực khó biết rõ.

- Lôi gia? Lôi Luân Đặc? Dòng họ Lôi Luân Đặc này không phải dòng họ vương giả của quốc gia cổ phương bắc sao? Nếu như vậy, có được thành tựu về công phu văn hoá giáo dục như vậy cũng không có gì kỳ quái. Chẳng qua vì sao người thừa kế dòng họ này lại chạy đến bán đảo Phi Ba?

Áo Kỳ có điểm nghi hoặc.

-Lão gia! Lôi Luân Đặc này sao có thể là dòng họ vương giả của quốc gia cổ phương bắc? Thuộc hạ chưa từng nghe nói qua có tồn tại dòng họ này.

Gã thư ký trẻ tuổi này khẳng định là kẻ tâm phúc bên mình, bằng không hắn sẽ không dám nói như thế. Sự tình ngươi không biết đến, chủ ngươi biết, không ngờ ngươi lại dám nói cảm thấy rất kỳ quái!? Đây không phải là hoài nghi trí lực của chủ ngươi sao?! Nếu không có tình cảm mật thiết, chỉ cần những lời này đủ để hắn bị giết chết rồi.

Áo Kỳ nói:

- Ba đại công quốc Phương bắc không phải trống rỗng xuất hiện, người có công lập nên ba đại công quốc, trước kia đều là đại thần của người ta. Nếu để cho bọn họ biết dòng họ Lôi Luân Đặc này vẫn còn tồn tại, vậy thì có trò hay xem rồi.

Gã thư ký chợt hiểu:

- A? Nguyên lai là như thế, khó trách nghe đồn ba đại công quốc phương bắc vì một cái ấn tỷ mà vung tay quá trớn đấy, ấn tỷ này hắn là quốc tỷ của quốc gia cổ phương bắc trước kia? Tuy nhiên thuộc hạ nghĩ rằng bọn họ cũng quá mức cẩn thận rồi? Một cái quốc gia cổ không biết bị tiêu diệt bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ còn có thể lập quốc lại sao?

- Ngươi không hiểu rõ tập tính của dân tộc phương bắc, bọn họ đều là nhận thức sống chết một đạo lý. Hơn nữa lúc ấy ba đại công quốc dùng thủ đoạn đê tiện để tiêu diệt vương tộc quốc gia cổ, nhất là dưới tình huống vương tộc quốc gia cổ không có làm bất kỳ chuyện thất đức gì mà bị diệt tộc, chỉ cần điểm ấy đủ để đạt được lòng đồng cảm của dân chúng. Hơn nữa sau khi ba đại công quốc lập quốc, đều muốn khôi phục tình trạng thống nhất quốc gia cổ, trước tiên chinh chiến lẫn nhau, khiến cho khai quốc đâu được mấy năm sau đó dân chúng rơi vào cuộc sống lầm than.

Áo Kỳ thở dài.

- Ồ! Nói như vậy ba đại công quốc đã lập quốc mấy trăm năm nay còn không có thu phục được dân tâm ư? Vậy cũng quá giả dối? Chẳng lẽ chủ công của ba đại công quốc đều là kẻ ngu ngốc hay sao?

Gã thư ký vẻ mặt kinh ngạc.

Cũng khó trách hắn giật mình như thế, dù có cừu hận lớn đến cỡ nào đi nữa, sau khi đương sự qua đời, qua chừng mấy chục năm nếu không có biến cố gì khác, thế hệ tiếp theo gần như sẽ quên sạch, bởi vì ai cũng không muốn sống trong cừu hận, càng đừng nói đã qua mấy trăm năm rồi!

Đặc biệt đương sự đều là những dân chúng bình dân, nếu là sống cảnh thái bình thịnh thế, mười đến hai mươi năm đủ để cho người bình dân cam tâm quên mối thâm cừu đại hận bình tĩnh sống qua ngày, ai hơi đâu cả ngày chỉ nghĩ tới tạo phản.

Áo Kỳ thản nhiên nói:

- Các chủ công đương nhiên không phải kẻ ngu ngốc, chỉ là bọn họ tự mình thu được quốc gia một cách bất chính, không thể dùng lòng trung thành để tuyên truyền cho con dân, càng không thể quang minh chính đại yêu cầu thủ hạ trung thành và tận tâm với mình, hơn nữa bản thân bọn họ mặc dù có nguyện vọng này, nhưng con cháu thân thuộc của bọn họ lại không thèm để ý tới những thứ đó, sau khi nhận được quyền lực đều cố tình làm bậy.

Hơn nữa thời kì quốc gia cổ ở phương bắc, chính thủ hạ giúp bọn họ thành lập công quốc đã có được quyền thế nhất định nào đó, sau khi lập công quốc lại nắm quyền hành, đều thuộc thành phần nghe điều động không nghe truyền lệnh, bản thân ở các lãnh địa các nơi đều tự xem như một quốc gia, nói là thần thuộc về chủ công, kỳ thật chính là hoàng đế một cõi.

Phía dưới có lĩnh chủ các nơi kiềm chế, thân nhân bên người lại không thức thời như thế, khiến cho trời giận dân oán thán, nếu không phải các chủ công và lĩnh chủ nắm chặt quân đội trong tay, ba đại công quốc phương bắc đã sớm bị loạn dân đánh đổ rồi.

- Mấy trăm năm đều như thế?

Gã thư ký thật rất giật mình, mấy trăm năm đều duy trì tình trạng hỗn loạn như vậy, thực bội phục các triều đại chủ công của ba đại công quốc, thân là kẻ thống trị quang minh chính đại, không ngờ để cho quốc gia mình giống như bán đảo Phi Ba, thật sự quá tệ hại.

Người ta bán đảo Phi Ba tuy rằng cùng ba đại công quốc phương bắc giống nhau giao thông không tiện lợi, dân trí ngu muội, nhưng bọn họ cho tới bây giờ vẫn không có xuất hiện một quốc gia thống nhất. Chỉ là thế lực hùng mạnh kia gần như thống nhất bán đảo Phi Ba, cũng chỉ gần như mà thôi, còn chưa có thánh công đã bị chia cắt rồi.

Hơn nữa còn có đế quốc và liên minh, luôn chen vào chia cắt các thế lực lớn trên bán đảo Phi Ba, cho nên người ta hỗn loạn mấy trăm năm cũng không có gì lạ.

Nhưng nhìn lại ba đại công quốc phương bắc, bởi vì địa phương lạnh giá đến mức đông lạnh chết người, các quốc gia xung quanh không ai thèm chú ý tới, có thể Liên minh Tuyết tộc chú ý tới nhưng chẳng qua là bộ lạc dã nhân, dân cư ít đến đáng thương, căn bản không thể xâm lược đại quy mô. Một cái lãnh thổ dưới tình trạng không có kẻ thù bên ngoài, vậy mà không ổn định được nội bộ, thật sự khiến người ta thất vọng mà!

Áo Kỳ lắc đầu:

- Đương nhiên không phải như thế! Hiện tại các chủ công đã sớm không phải là chủ công lập quốc, tuy rằng tên của công quốc không thay đổi, nhưng dòng họ chủ công lại không biết đã thay đổi mấy lần rồi, tất cả đều giống như tiền bối của bọn họ gặp phải cảnh thần tử âm mưu phản nghịch. Tuy nhiên những chủ công đoạt vị đó cũng phải nhận hậu quả xấu như hành vi bất chính của tiền bối. Nói đơn giản một câu: phía dưới càng không phục, càng hỗn loạn như trước.

Đáng tiếc nguồn hàng hóa của ba đại công quốc phương bắc, đại bàng tuyết vương giả trên bầu trời, còn có da chồn tuyết xinh đẹp mê người kia. Ô! Mấy thứ đó đều là trân phẩm đấy!

- Khó trách cực phẩm Tuyết vân sam (gỗ thông) của Tuyết quốc phương bắc đáng giá như thế, không nói giá trị của Tuyết vân sam, chính là phí chuyên chở và phí cửa khẩu cũng đủ để cho Tuyết vân sam là loại gỗ đắt tiền nhất. Một gốc cây Tuyết vân sam trăm năm có thể đổi một chiếc chiến hạm cấp Khôi Kiều trang bị hạng nặng đấy!

Gã thư ký trẻ tuổi làm ra vẻ một lão nhân cao tuổi cảm thán nói.

- Chuyện làm ăn ở các quốc gia hỗn loạn muốn làm tốt cũng khó làm. Đó là vì những sản vật địa phương đều là cực phẩm quý hiếm, tùy tiện mấy thứ đồ vật này nọ là có thể kiếm mấy vạn đến mấy chục vạn kim tệ, đều là chuyện làm ăn tốt một vốn bốn lời.

Còn khó làm là qua quá nhiều cửa khẩu, nghĩ muốn bỏ qua lễ tiết cho quan lại địa phương thật đúng là người si nói mộng. Mà một vị quan không có thông qua, lại tùy thời sẽ mang đến ngập đầu tai ương, thật sự làm cho người ta vui mừng làm cho người ta ưu sầu mà.

Áo Kỳ cảm thán nói.

Gã thư ký trẻ tuổi không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên hai mắt sáng lên:

- Lão gia! Ba đại công quốc nếu muốn tranh đoạt quốc tỷ kia, nói rõ bọn họ cũng biết quốc gia cổ phương bắc trước kia mới là chính thống, có được quốc tỷ thì dân chúng mới sẽ tin phục. Mà vừa rồi ngài nói dòng họ gia tộc Lôi gia là dòng họ vương tộc của quốc gia cổ phương bắc, nếu chúng ta trợ giúp cho hắn thống nhất ba đại công quốc phương bắc, cho dù không cần hắn cho chúng ta đặc quyền gì, chỉ cần cấp cho quyền giao dịch và thông hành tiện lợi, vậy cũng là tài nguyên cuồn cuộn mà đến rồi! Ngài không phải thường nói bí quyết của việc buôn bán chính là mua thấp bán cao sao? Hơn nữa chúng ta trợ giúp hắn phục quốc, làm cho một số vật tư nào đó bị lũng đoạn cũng không phải việc khó? Đến lúc đó nói không chừng cảng Khôi Kiều cũng rơi vào tay của ngài đấy. -

Áo Kỳ sửng sốt, trầm tư một chút sau đó cười cười vuốt đầu gã thư ký trẻ tuổi:

- Không tệ! Đề nghị này của ngươi tốt lắm! Như vậy điều tra một chút tình hình của Lôi gia đi. Nhìn xem năng lực thủ hạ của Lôi gia như thế nào, chỉ đơn giản dựa vào một mình hắn thì không thể khôi phục trật tự quốc gia cổ phương bắc được. Hơn nữa nếu hắn chỉ có một mình, chúng ta đầu tư cũng quá lớn. Nhưng nếu cảm thấy không có trở ngại thì cứ tìm cơ hội phái người tiếp xúc với hắn thử xem.

Gã thư ký trẻ tuổi được khích lệ rất hưng phấn, lớn tiếng dạ một tiếng.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét thê thảm cùng một tràng tiếng gào như dã thú, tiếp theo đám người đông nghịt lập tức thét lên sợ hãi bỏ chạy ra bốn phía. Ngay lập tức khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, từ trong một kiến trúc nào đó mấy tráng hán thân hình cao lớn, toàn thân ẩn trong một bộ áo giáp, nâng cao tấm chắn và búa thuẫn bằng kim loại, vọt ra nhào vào đám đông.

Áo Kỳ đã được hộ vệ vây quanh, chỉ liếc mắt nhìn bên kia một cái, sau đó lắc đầu nói:

- Vòng qua.

Gã thư ký trẻ tuổi có điều lo lắng nói:

- Lão gia! Xem ra thời đại này thật sự là cổ quái! Như thế nào ác ma liên tiếp xuất hiện?

- Thời đại thần thoại sắp đến mà thôi.

Áo Kỳ rất bình tĩnh nói.

- Thời đại ác ma cũng chính là ác ma đi đầy đường à? Chúng ta làm sao bây giờ? Chuyện làm ăn không tốt lắm!

Gã thư ký lộ vẻ mặt đau khổ nói.

Nghe nói như thế, Áo Kỳ không khỏi cười khì:

- Tiểu tử ngốc! Lúc nào cũng nghĩ tới chuyện làm ăn buôn bán.

- Chúng ta là thương đoàn đương nhiên phải nghĩ làm thế nào kiếm tiền!

Gã thư ký cũng cười nói.

- Ừ! Kiếm tiền là đại sự, bởi vì tiền mặc dù không phải vạn năng, nhưng khoảng cách vạn năng cũng rất gần. Ngươi biết không? Tiền chẳng những có thể mua được thần, thậm chí ngay cả ác ma cũng có thể mua được.

Áo Kỳ nhìn xa xa, giọng điệu rất tùy tiện nói.

Gã thư ký trẻ tuổi nháy mắt mấy cái, chần chừ trong chốc lát mới nói:

- Lão gia! Người dường như dảo lộn thứ tự rồi? Hắn trước là ác ma sau đó mới là thần chứ.

Trong ánh mắt Áo Kỳ lộ ra thần sắc cổ quái, giọng điệu có điểm xa xôi nói:

- Sau này ngươi sẽ hiểu ta cũng không có đảo lộn thứ tự, cùng so sánh với ác ma, ngược lại thần so ra dễ dàng thu mua hơn.

Gã thư ký trẻ tuổi thoáng mê muội, nhưng rất nhanh còn thật sự gật gật đầu, lời nói của lão gia nhất định sẽ không sai.

Bán đảo Phi Ba.

Hiện tại bán đảo Phi Ba bất kể là chư hầu hay tá điền hoặc là lính đánh thuê, gần như mọi người khi nghe được tin tức đều há hốc miệng trên mặt lộ thần sắc không thể tin được.

- Nghe nói chưa? Không ngờ Lôi gia dùng một bó đuốc đốt cháy ba thành trì, hơn một trăm vạn ác ma toàn bộ bị thiêu hủy sạch!

- Lôi gia? Lôi gia ở đâu? Không nghe nói qua... Chờ chút, ngươi nói cái gì? Hơn trăm vạn ác ma bị Lôi gia thiêu đốt hết?! Không thể nào? Điều này sao có thể?!

- Đúng vậy! Căn bản không có khả năng, một bó đuốc thiêu hủy hơn một trăm vạn ác ma?! Có lợi hại như vậy sao? Dù là một trăm vạn con cừu, giết hết cũng không có gọn gàng như vậy nha, đó chính là một trăm vạn ác ma à nha! Hừ! Ta dám kết luận nhất định đó là Lôi gia không biết ở địa phương nào giở thủ đoạn bịp bợm dẫn người khác chú ý đấy.

- Đúng vậy rồi! Khẳng định là thổi phồng, nghĩ lại xem có thể có cả trăm vạn ác ma sao? Chỉ sợ là người của Lôi gia giết lương dân mạo công đây.

- Hừ! Giết lương dân mạo công? Ngươi có chút đầu óc hay không, nếu muốn giết lương dân mạo công, bọn họ như thế nào không nói tiêu diệt trăm vạn võ sĩ, ngược lại nói ác ma chứ? Hơn nữa là chủ Lôi gia tự mình cầm binh làm chuyện tốt, mạo công cho ai xem chứ? Nhưng là giết ác ma! Chẳng lẽ để cho ma vương xem hay sao?

- Có lẽ là để biểu thị võ công cho dân chúng và các võ gia ở chung quanh xem để dằn mặt đấy?

- Hì! Bản thân Lôi gia đã vô cùng hùng mạnh, các võ gia xung quanh trừ phi đầu óc có vấn đề bằng không người nào dám đi trêu chọc? Về phần Lôi gia dằn mặt dân chúng à? Vậy càng không cần phải nói, tất cả dân chúng đều trung thành và tận tâm với Lôi gia.

- Nếu như vậy, Lôi gia phát bệnh thần kinh gì thế, lại tuyên dương khắp nơi tiêu diệt trăm vạn ác ma? Đúng là khoa trương, nếu như thực sự có trăm vạn ác ma, toàn bộ bán đảo Phi Ba đều bị ác ma thống trị rồi!

- Mẹ nó! Bọn ngu ngốc các ngươi chưa nhìn thấy qua trước mắt chưa tin, tự mình đi tới ba thành đó xem đi! Nhìn xem những thi thể xương cốt bị đốt cháy đó là cái dạng gì!

- Lão tử ta đã tự mình đi xem qua, toàn bộ đều là hai cái răng nanh dài, vừa thấy liền biết không phải là người! Về phần trăm vạn hay không trăm vạn thì không ai biết được. Tuy nhiên xương cốt ác ma này lại chất hơn mười đống như ngọn núi lớn! Nhìn thấy khiến lòng người lạnh ngắt, ta dám cam đoan không tới trăm vạn cũng có tám mươi vạn!

- Má ơi! Vậy là thật sự?! Không ngờ Lôi gia hùng mạnh đến trình độ này?! Bọn ác ma đó đúng là ăn tươi nuốt sống người ta! Lôi gia lại dễ dàng tiêu diệt sạch như thế?!

- Nếu đối bọn ác ma đó là người thường, vậy chẳng phải là bóp chết dễ như con kiến sao?

Một người nói xong lời này, mới ý thức được lời nói của mình hàm chứa thâm ý, khiến cho hắn không kìm nổi rùng mình một cái.

Trong đám người nghe nói như thế, có rất nhiều người thông minh, cũng trước tiên hiểu rõ điều gì, tất cả đều lộ vẻ mặt khác thường, mà một số người chậm hiểu, nhìn thấy mọi người lộ vẻ lúng túng, không kìm nổi dò hỏi vì sao lại thế, người thông minh giở giọng khinh khỉnh hỏi:

- Trăm vạn ác ma lợi hại hay không lợi hại?

Người chậm hiểu dĩ nhiên gật đầu:

- Đương nhiên lợi hại, ta thật tận mắt thấy qua võ sĩ của võ gia, là hao tốn rất nhiều khí lực mới tiêu diệt một ác ma, một ác ma đã hung mãnh như thế, trăm vạn ác ma khẳng định có thể thoải mái quét sạch toàn bộ bán đảo Phi Ba!

- Nếu trăm vạn ác ma có thể quét sạch toàn bộ bán đảo Phi Ba, như vậy Lôi gia có thể thoải mái tiêu diệt trăm vạn ác ma chứ?

- A! Vậy chẳng phải là nói Lôi gia kia có thể thoải mái thống nhất bán đảo Phi Ba?!

- Ngươi giờ mới biết à.

Người thông minh lại giở giọng khinh người.

- Ái chà! Lôi gia này ở địa phương nào nhỉ? Gia chủ xưng hô thế nào? Không biết có còn chiêu mộ người nữa không?

- Nghe nói võ gia là ở vùng duyên hải gần đế quốc Áo Đặc Mạn bên kia, đãi ngộ võ sĩ tốt lắm, ngoài ra thì không biết rõ lắm, về phần bộ dáng ngươi muốn đi làm võ sĩ? Tốt hơn là luyện tập thêm hai năm rồi nói sau.

- Hừ! Không làm nổi võ sĩ, thì làm chân tạp dịch chạy việc cũng được mà, dù sao sau này chắc chắn nước lên thì thuyền lên.

- Ồ? Ngươi nói vậy cũng đúng, cứ như vậy đi.

Người thông minh lập tức xoay người chạy đi, mọi người nhìn nhau, phần đông người không muốn bị lạc hậu cũng chạy theo.

Từ những người lãng du có phần khát vọng trước tiên ôm cây đại thụ đắc ý đi tuyên dương khắp nơi, thực lực Lôi gia được phóng đại lên gấp trăm gấp ngàn lần, tuy nhiên dưới tình huống có chứng cứ mười mấy đống xương khô chất cao như núi, chẳng những không có làm cho người ta hoài nghi, ngược lại rất tin tưởng không nghi ngờ.

Vì thế, tin tức này càng truyền càng lan rộng, càng truyền càng thổi phồng thái quá.

Đến cuối cùng, chẳng những dân chúng tin tưởng sâu sắc Lôi gia tùy thời có thể thống nhất toàn bộ bán đảo Phi Ba, chính là thành chủ các nơi đều có phần không kìm được hướng suy nghĩ về bên này.

Thành chủ đều là hạng người tin tức linh thông, nếu không phái kẻ thân tín đi tới núi xương cốt ác ma kiểm tra, thì tự mình tới mở mang kiến thức, cho nên so với dân chúng bình thường, bọn họ đối với năng lực của Lôi gia có hiểu biết càng sâu.

Nhưng hiểu biết này lại khiến bọn họ thấp thỏm lo âu, có thể nói khi đoán ra thực lực Lôi gia bọn họ như nằm trên chảo nước sôi.

Tuy nhiên đại bộ phận thành chủ cũng không là kẻ dễ dàng chấp nhận thua cuộc, nếu không thể ngay mặt tác chiến, vậy cứ đánh chọc sườn hoặc là đánh lén phía sau. Nếu cũng không có biện pháp, cùng lắm thì đầu nhập vào rồi tiến hành gây chiến nội bộ. Tóm lại bất kể thế nào, cũng không thể để cho Lôi gia dễ dàng cướp lấy thiên hạ như thế.

176. Chương 176: Tin Đồn Về Lôi Gia. (1+2+3)

Các Thành chủ nhỏ thì nghĩ như vậy, còn các thế lực chư hầu đại chư hầu lớn mạnh, tuy rằng không có khả năng cúi đầu khép nép đi bái kiến Lôi gia, nhưng bởi vì sức chiến đấu của Lôi gia kia quá khủng bố, khiến bọn họ hết sức kiêng kị. Sau một thời gian cân nhắc, chỉ có thể phái ra một gia thần địa vị không cao không thấp, mang vài món lễ vật nho nhỏ đi vấn an thăm hỏi Lôi gia thử xem sao.

Sau khi có quyết định này, vô số mật thám sứ giả hoặc sáng hoặc tối, theo đám đông người du lãng đang chạy tới Lôi gia tìm cơ hội, cùng ào ạt kéo về phía lãnh địa Lôi gia.

- Hà hà! Quý sứ thật quá khách khí, bản quan thật đúng là phải làm mặt dày nhận lấy vậy.

Ni Nhĩ đầy mặt tươi cười đậy nắp cái rương nhỏ trên bàn chứa đầy vật phẩm quý giá, sau đó đem để dưới chân mình.

Nhìn gã sứ giả trước mặt mình mồ hôi chảy đầy đầu, nhưng bộ dáng luống cuống không dám mở miệng, Ni Nhĩ không khỏi nở nụ cười, sau đó làm ra vẻ do dự nói:

- Ừ! Bản quan cũng không làm ra vẻ thần bí nữa! Yên tâm! Nhắn chủ công của quý sứ yên tâm đi! Chỉ cần hắn không trêu chọc Lôi gia chúng ta, hoàn toàn có thể bố trí quân đội ở gần biên cảnh Lôi gia bên này, đợi điều đi nơi khác công thành chiếm đất.

Khi gã sứ giả vừa mới thở phào, Ni Nhĩ chợt đổi giọng nói:

- Tuy nhiên, nếu không có tin tưởng thực lực của chính mình, vạn nhất bị địch nhân xâm lấn nếu cần bảo vệ, có thể cân nhắc làm phụ thuộc của Lôi gia. Yên tâm đi! Không phải thần chúc mà là phụ thuộc, quân chính ngoại giao tất cả đều tự chủ, Lôi gia ta hoàn toàn sẽ không nhúng tay nhúng chân vào, cũng sẽ không để các ngươi xuất binh tác chiến. Hơn nữa chỉ cần có ý tứ một chút mỗi quý đưa lên một số đặc sản địa phương là được rồi.

Ừ! Đương nhiên sẽ không bắt buộc các ngươi, chuyện này phụ thuộc hoàn toàn là ngươi tình ta nguyện. Tuy nhiên nếu không phải là phụ thuộc Lôi gia vậy thì bị người ta tiêu diệt, Lôi gia ta cũng không có nghĩa vụ và danh nghĩa để ra mặt đâu đấy? Vì thế phụ thuộc hay không phụ thuộc, không bắt buộc hoàn toàn là tự nguyện, các ngươi trở về suy nghĩ cho tốt. Tiễn khách!

Nhìn gã sứ giả thất hồn lạc phách bị thị nữ dìu đi xuống, Ni Nhĩ ngồi bắt chéo chân, đắc ý nhìn mấy cái rương dưới chân.

Chỉ nói có mấy câu, mỗi ngày có thể kiếm nhiều chỗ tốt như vậy, quả thực rất thoải mái. Tuy nhiên quan chức vẫn còn thấp, mình thu vào khẳng định so ra kém tên khốn Cung Tá Đôn, mà tên kia lại khẳng định không hơn được mấy gia thần xuất thân thân vệ của chủ công kia, mà đám thân tín đó lại so ra kém xa Áo Kha Nhĩ huynh đệ kết nghĩa của chủ công, tên đó khẳng định kiếm được nứt đố đổ vách!

Tuy rằng chính mình kiếm ít một chút, tuy so với trên không bằng nhưng so với dưới thì dư thừa.

Hừ! Đây cũng nhờ may mà gặp bọn ngốc, cả đám đều ngu ngốc, cho rằng Lôi gia sắp thống nhất bán đảo Phi Ba, các nơi đều chạy tới thăm dò tình thế, cũng không nghĩ lại, bán đảo Phi Ba này gần như sắp trở thành hang ổ ác ma, người biết rõ nội tình ai còn muốn thống nhất bán đảo Phi Ba này chứ!

Không nói có thể hay không từ trong tay bọn ác ma đó cướp lấy bán đảo Phi Ba. Cho dù thành công, khi đó bán đảo Phi Ba cũng là ác ma đi đầy đường, đến lúc đó chẳng lẽ còn có thể trưng binh trưng thuế của bọn ác ma hay sao? Lão tử thật không dám nhận, tốt nhất là theo chủ công đi đế quốc tiêu dao mới là chính sự.

Hừ! Nói tới vẫn là chủ công lợi hại: thời điểm những địa phương bán đảo Phi Ba này bị ác ma nhìn trúng, bọn cường hào nông thôn còn đang đánh sống đánh chết, chủ công liền quyết định sáng suốt đối ngoại phát triển. Cơ nghiệp đang phát triển như vậy nói bỏ là bỏ, thật sự là khiến người ta bội phục.

Mà thật khiến mình càng bội phục là: Chuyện chuẩn bị vứt bỏ bán đảo Phi Ba chỉ có gia thần cấp bậc Bộ tướng trở lên mới biết được, cái này tạo cơ hội cho những người mình khơi khơi kiếm được một mớ thật tốt.

Chỗ ưu đãi này cũng không đơn giản chỉ có lễ vật của những tên sứ giả thăm dó đưa tới, chỗ tốt càng nhiều là chính mình bán đi ruộng đất đó. Hà hà! Đám người đó làm như nhặt được của quý, cũng không nghĩ lại xem, thạch cao chính là địa vị chính là tài phú, mình đường đường là Đại tướng Lôi gia không có chuyện gì lại đi bán ruộng đất sao?

Hà hà! Chờ đi theo chủ công biểu hiện cho tốt một phen. Khi đi đến đế quốc, thạch cao của mình cũng phải tăng trưởng chứ? Khi đó cuộc sống hàng ngày thực đúng là ung dung thoải mái nha!

Tại Thiên Thủ Các thành Thanh Nguyệt, Khang Tư ngồi ở chủ vị nhìn thoáng qua công văn trong tay, mỉm cười gật đầu nhìn gã sứ giả quỳ lạy phía dưới nói:

- Ừ! Thỉnh cầu của quý thượng điện, ta đồng ý.

Gã sứ giả lập tức mừng rỡ dập đầu nói:

- Được đại điện nhận lời, điện hạ nhà ta nhất định sẽ hết sức vui mừng, ngoại thần cảm kích đến rơi lệ.

Sứ giả thầm vui trong lòng nghĩ: "Lần này tốt lắm! Rốt cục được điện hạ Lôi gia kinh khủng này đồng ý điện hạ nhà mình phụ thuộc, không cần cả ngày sợ hãi lo lắng đề phòng Lôi gia ngày nào đó dòm ngó tới mình."

"Tức cái là đám trọng thần đầu óc chết tiệt kia kêu gào cái gì phải giữ niềm kiêu hãnh của võ gia, kiêu hãnh cái rắm chó, không nói nhà mình chỉ có mấy vạn quân thường trực, cho dù có đại quân trăm vạn thì có thể làm cái gì? Có thể chống lại Lôi gia kẻ dễ dàng tiêu diệt trăm vạn ác ma sao? May mà chủ công nhà mình sáng suốt, không thèm để ý lời khuyên can của đám trọng thần, trước tiên phái mình đến thần phục."

"Không nghĩ tới Lôi gia lại không cần thần phục, chỉ cần phụ thuộc. Tuy rằng ngay từ đầu mình còn không rõ ràng lắm làm sao lại thế này, nhưng sau lại nhìn thấy chỉ là cấp trên trên danh nghĩa, hơn nữa mỗi quý tiến cống một số đặc sản quý giá, ngoài ra thì cũng độc lập tự chủ như hiện tại, chính mình lập tức đồng ý ngay."

"Hà hà! Một công lao lớn như vậy, trở về khẳng định chủ công sẽ đề bạt mình, ban cho thạch cao đây!?"

Nhìn đến sứ giả này cảm động đến rơi nước mắt lui ra, Tương Văn vừa kêu thị vệ nhận lễ vật đem xuống, vừa hướng Khang Tư hỏi:

- Đại nhân! Đây là chư hầu nhỏ duy nhất tự động hướng chúng ta thỉnh cầu thần phục, vì sao đại nhân không tiếp nhận vậy? Phải biết rằng chỉ cần hắn thần phục, trừ tiền tài và chính vụ của lãnh địa bọn họ chúng ta không thể quản tới, chẳng những có thể trực tiếp điều động quân đội của bọn họ, thậm chí còn có thể điều động gia thần bọn họ đến phục vụ cho Lôi gia mà. Điều này thật so với quan hệ phụ thuộc hiện tại tốt hơn nhiều.

Khang Tư lắc đầu.

- Không có thế lực nào nguyện ý thiệt tình phục tòng thế lực khác, hiện tại dựa vào uy phong tiêu diệt trăm vạn ác ma, bắt buộc bọn họ thần phục chúng ta, điều này có thể tạo được tác dụng gì chứ? Phải biết rằng chúng ta quyết định chuẩn bị buông bỏ bán đảo Phi Ba, chẳng lẽ bọn họ nguyện ý đi theo chúng ta? Nếu đã như vậy thì cần gì phải tìm phiền toái chứ? Nhiệm vụ trọng yếu trước mắt là cứ giữ tình trạng hiện tại, đồng thời hòa thuận với các thế lực xung quanh chúng ta.

- Đại nhân! Thuộc hạ hiểu rằng hòa thuận với các thế lực xung quanh sau này có thể chuyên tâm di chuyển, nhưng sau khi chúng ta chiếm lĩnh ba bốn thế lực lãnh địa bị ác ma khống chế, bây giờ lãnh địa của Lôi gia chúng ta đã vượt qua hai mươi vạn cây số vuông, hơn nữa sản vật dồi dào, nếu cứ như vậy hoàn toàn buông bỏ có phải rất đáng tiếc hay không?

Tương Văn cẩn thận hỏi.

Khang Tư nói:

- Cũng không phải hoàn toàn buông bỏ, tin rằng trong một thời gian rất dài, cơ chế Lôi gia phải theo đó vận hành.

Chúng ta không phải lập tức di chuyển đại quy mô, khởi đầu chỉ phái ra một đội quân trước tìm địa phương an cư, để chúng ta có đường lui tránh cho đám gia thần lo lắng. Dù sao ai cũng không dám bảo đảm khi nào thì bán đảo Phi Ba hoàn toàn biến thành hang ổ ác ma. Nếu không có đường lui, gặp phải ác ma lại xuất hiện đại quy mô, đám gia thần khẳng định sẽ hoảng loạn không chịu nổi.

- Dạ! Đại nhân! Kế hoạch di dời của chúng ta phần lớn quyết định ở năng lực của hải quân, đem giao toàn bộ hải quân của chúng ta cho Liễu Thanh Dương kia có yên tâm lắm không? Thời điểm gặp mặt lần trước, thuộc hạ cảm thấy hắn đối xử với ngài cũng không có lòng cung kính chi nhiều, có vẻ có hơi bướng bỉnh ngạo mạn đấy.

Tương Văn có điều lo lắng nói.

- Ồ! Điều này rất bình thường, bởi vì hắn là Thiếu tướng chính thống của đế quốc, mà ta chỉ là Thượng tá đế quốc đảm nhiệm tự hành hành tỉnh địa phương. Hiện tại một Tướng quân phải thần phục một sĩ quan cấp tá, có điểm khó chịu là khó tránh khỏi. Điểm ấy không cần để ý tới làm gì: đó là thường tình của con người! Về phần chuyện hắn có thể làm phản hay không lại càng không cần quan tâm, thủy thủ đều là gia thần của Lôi gia, cho dù sĩ quan trung tầng và cao tầng đều là người của Liễu Thanh Dương thì có thể làm gì chứ?

Khang Tư rất bình tĩnh nói.

Tương Văn suy nghĩ một chút, lập tức vui mừng gật đầu nói:

- Đại nhân thật sáng suốt! Không nghĩ tới biến tất cả binh sĩ làm gia thần lại có chỗ tốt như vậy.

Đúng vậy! Nếu là binh lính bình thường, Trưởng quan xây dựng ảnh hưởng lâu dài, cho dù dẫn bọn họ đi tạo phản binh sĩ cũng sẽ theo.

Nhưng nếu binh sĩ này cùng Trưởng quan giống nhau đều là thân phận gia thần, tạo phản ư? Chỉ sợ sẽ bắt trói Trưởng quan ngay đương trường để tranh công đấy.

Nghe nói như thế, Khang Tư không khỏi cười cười, cái gì sáng suốt, đây chỉ là những tri thức mình đọc từ trong sách vở, trải qua lý giải, đưa ra cách làm này toàn quân đều là gia thần mà thôi.

Binh sĩ là vật hi sinh, nhưng gia thần thì không phải vậy, cho nên binh sĩ Lôi gia có được thân phận gia thần, tâm tình đúng là khác biệt với binh sĩ các thế lực khác.

- Đại nhân! Không nghĩ tới Ma thảo đó sau khi ngâm trong nước lại có hiệu quả rõ ràng như vậy, hơn nữa cũng không có di chứng gì lớn lắm, thật sự là một lợi khí lớn đây.

Tương Văn hai mắt sáng lên nói.

- Ừ! Đây chủ yếu là bản lãnh của y sư địa phương, ta cũng không nghĩ tới Ma thảo này lại nhanh như vậy liền có thể sử dụng cho quân đội.

Khang Tư gật gật đầu.

- Hà hà! Nếu kẻ độc ác đó biết chúng ta có thể dựa vào Ma thảo để giảm bớt sự hy sinh vô ích của binh sĩ, hơn nữa thời gian tác dụng mất cảm giác chỉ có một ngày mà thôi, chỉ sợ bọn chúng sẽ bị dọa đến rụng răng đi? Nếu không nhờ có Ma thảo đó, hành động tiêu diệt ác ma còn sót lại, chỉ sợ cũng đủ để cho Lôi gia mất đi sức chiến đấu của mười doanh chiến đấu đấy. Hiện tại chỉ mất đi hai doanh chiến đấu, thật sự là quá lợi hại!

Tương Văn rất hưng phấn nói.

- Không nên coi thường những kẻ ác độc đó, khẳng định bọn chúng hiểu biết về Ma thảo này hơn chúng ta nhiều. Nghĩ lại xem bọn chúng có thể từ chuyển hóa sinh vật người bình thường tạo ra ác ma như vậy là có thể biết.

Khang Tư nói.

Tương Văn có điểm nghi hoặc:

- Đại nhân! Ngài nói nhu vậy vì sao những kẻ ác độc không làm như chúng ta sử dụng Ma thảo? Như vậy ít nhất có thể thành lập một chi quân đội khổng lồ quét ngang thiên hạ, thu được quyền thế thành lập quốc gia tông giáo khẳng định so với hiện tại dựa vào ác ma phải mạnh hơn nhiều.

Khang Tư nhíu mày nói:

- Vi sao không thành lập quân đội người bình thường? Ta không biết chân tướng thế nào, nhưng theo suy đoán của ta, hoặc là bọn chúng không thể bảo đảm lòng trung thành của người dân thường, hoặc là mục đích của chúng cũng không phải quyền lực thế tục. Tuy nhiên có thể khẳng định một điều là: bọn họ theo đuổi chính là đế quốc ngàn năm.

- Đế quốc ngàn năm? Dường như trong lịch sử chưa từng tồn tại một đế quốc như vậy mà! Đế quốc Áo Đặc Mạn gần như là được, nhưng hiện tại không phải cũng hỏng mất rồi sao? Một cái quốc gia tông giáo có thể trường tồn ngàn năm sao? Hơn nữa dù sao đều là lập quốc, quốc gia tông giáo vẫn hoàn toàn giống như một đế quốc bình thường? Vậy cần gì phải hết sức chuyên chú vào quốc gia tông giáo?

Tương Văn thật rất nghi hoặc.

- Đại thần dân chúng của đế quốc bình thường tùy thời sẽ có người có dã tâm và do đãi ngộ mà tạo phản, còn quốc gia tông giáo chỉ cần tín ngưỡng không thay đổi, sẽ khiến tín đồ cuồng nhiệt đến nỗi có thể tiêu diệt cả người nhà của mình, cũng là một câu chuyện về tôn giáo. Trên cơ bản quốc dân của quốc gia tông giáo đều là tín đồ, chỉ cần tín ngưỡng bất diệt quốc gia đó cũng sẽ trường tồn. Mà phương pháp để người ta vẫn duy trì tín ngưỡng, chỉ sợ cũng là cách thỉnh thoảng cho xuất hiện ác ma trước mặt thế nhân. Phỏng chừng thời gian sau đó còn có thể có thiên sứ linh tinh xuất hiện, như vậy ác ma và thần sứ chân thật hiện ra tại trước mắt người đời, tín ngưỡng muốn hỏng mất cũng khó đây.

Khang Tư nói.

Tương Văn trợn trừng mắt:

- Ôi! Thật đáng sợ! Kẻ sáng tạo ra cách này quả là nhân tài! Không có cách nào vung tay phá bỏ hệ thống đó sao?

Khang Tư nói:

- Rất đơn giản! Các quốc gia tông giáo hàng năm không ngừng tranh chấp lẫn nhau, khẳng định sẽ khiến tâm lý tín đồ chán ghét cuộc sống như vậy. Theo thời gian các quốc gia tông giáo chém giết lẫn nhau, lực lượng càng ngày càng yếu, cuối cùng dân chúng bị mất đi tín ngưỡng, dần dần biến mất cũng không có gì kỳ lạ.

- Ồ! Thì ra là như thế, trách không được hiện tại bọn họ liều mạng sử dụng ác ma. Hóa ra là muốn dọa cho dân chúng chết khiếp, sau đó mới dùng thân phận chúa cứu thế xuất hiện. Quả thực có đủ đê tiện.

Tương Văn nhíu mày nói.

- Bất cứ một người có dã tâm nào đều là kẻ đê tiện.

Khang Tư nhẹ nhàng nói một câu đã biến đa số các quân vương thành kẻ đê tiện.

Nghe nói như thế, Tương Văn thoáng chần chừ một chút sau đó nói sang chuyện khác:

- Đại nhân! Không biết ngài quyết định đổ bộ ở tỉnh Hải Tuyền hay là tỉnh Hải Tân?

- Tỉnh Hải Tân! Nơi này là hành tỉnh ta nhậm chức, cũng chỉ có tỉnh này mới có thể quang minh chính đại dựng thẳng lá cờ Thượng tá của ta được. Hơn nữa nơi này không có đám quyền quý hoàng thân quốc thích nhúng tay vào, sẽ không khiến cho bọn họ chú ý lắm.

Khang Tư nói giọng rất bình thản.

Không biết vì cái gì, Khang Tư hiện tại cảm thấy chính mình có phần chán nản, vì thế vừa nói dứt lời, liền đứng dậy chuẩn bị tìm tên mật vệ bất tử kia để xuất mồ hôi.

Đối với tên mật vệ bị bắt làm tù binh này, Khang Tư cảm thấy rất kỳ lạ, khiến cho phương án ban đầu định dùng hắn để rèn luyện bọn thủ hạ không thể thực hiện.

Vì tên mật vệ chỉ có đối mặt với Khang Tư mới chịu ra tay công kích, hơn nữa căn bản không thèm để ý tới đám hộ vệ, chuyên môn tập kích chính hắn.

Mà những lúc Khang Tư không ở đây, thì gã mật vệ ác ma đó lại theo bản năng ẩn thân, may mà thí nghiệm được thực hiện rất cẩn thận bằng không đã để hắn chạy thoát rồi.

Khi Khang Tư hưng trí bừng bừng đi đến sân luyện võ để xuất mồ hôi, ở một địa phương nào đó đang có người bàn luận về hắn.

———-

Trong sương phòng một quán trà ở thành Thanh Nguyệt, Cung Tá Đôn lẳng lặng ngồi đó uống trà, một tấm bình phong bằng trúc ngăn sương phòng ra làm hai, phía trong bình phong ngồi một bóng người nhỏ nhắn.

Sương phòng trầm lắng một hồi sau đó bóng người kia dùng giọng trong trẻo dễ nghe nói:

- Cung Tá đại nhân! Không biết ngài đã quyết định chưa?

Cung Tá Đôn uống một ngụm trà.

- Vị tiểu thư này! Ngài không biết là ngài rất mạo muội sao? Vừa đi vào đã bảo ta từ trong hai vị tiểu thư kia lựa chọn một vị để ủng hộ, hơn nữa là giúp nàng lên làm chủ mẫu của Lôi gia. Ngài không biết hay sao thân là thần hạ, ở thời điểm chủ công không có đưa ra quyết định, mà làm ra loại ủng hộ này là rất đại nghịch bất đạo?

Nàng kia hiển nhiên không có dự liệu được Cung Tá Đôn lại nói như vậy, dường như phải suy nghĩ một lúc mới nói:

- Cung Tá đại nhân! Đại điện khẳng định là muốn có được chính thất, nếu ngài có thể trước tiên từng bước ủng hộ, vậy về sau sẽ thăng quan tiến chức như diều gặp gió...

Nói còn chưa dứt lời, bị Cung Tá Đôn phất tay ngăn lại.

Cung Tá Đôn thần tình cổ quái tươi cười nói:

- Vị tiểu thư này! Bản thân ta đã là trọng thần nhất đẳng trong nhà, lãnh địa cũng là lớn thứ nhất trong nhà, như vậy ta còn có thể thăng quan tiến chức như diều gặp gió đến chỗ nào nữa? Hơn nữa, chỉ cần ta trung thành với chủ công, vinh hoa phú quý của ta có thể giữ được lâu dài. Ngươi không cần mở miệng, cũng không cần dùng lời nói chủ mẫu sau này sẽ tiến hành trả thù để uy hiếp ta. Chẳng lẽ ngươi không biết rõ tính cách của chủ công sao? Chủ công tuyệt đối sẽ không bị đại hào kiệt kiềm chế, ngược lại nếu ta đầu nhập dưới chân gia chủ của ngươi, thật mới có thể đắc tội với chủ công đấy. Tiểu thư! Nữ nhân tốt hơn là ngoan ngoãn phục tùng hầu hạ các đại nhân vật chúng ta đó mới là chính sự. Chính trị không phải các cô bé ngươi có thể nhúng tay vào. Cáo từ!

Nói xong, Cung Tá Đôn lập tức đứng dậy rời đi, hoàn toàn không để ý tới biểu tình của nữ nhân sau bức bình phong như thế nào.

Cung Tá Đôn vừa đi, nàng kia “xoạt” một tiếng đứng lên, sau đó ném mạnh chén trà. Xuyên qua tấm bình phong, có thể nhìn đến không ngờ là Cung Huân Đại ả thị nữ bên mình Ngả Lệ Ti. Nguồn truyện: Y

Nàng ta đang nghiến răng nghiến lợi thì thào nói:

- Chết tiệt! Như thế nào những tên gia thần của Lôi gia đều giảo hoạt như thế. Không ngờ không có người nào nguyện ý đi vào vũng lầy này?! Ta thật không tin tưởng bọn hắn đều trung thành như vậy! Bằng không như thế nào mỗi người đều đưa ra lý do giống nhau!

Cung Huân Đại đứng dậy đi ra ngoài đôi chân mày nhíu lại, hiện tại rốt cuộc làm sao đây? Chính mình đều cố ý không nói bối cảnh sau lưng là Ngả Lệ Ti hay Y Ti Na, chính là muốn nhìn thử xem lựa chọn của mình rốt cuộc có thể uy hiếp bao nhiêu người. Nhưng không nghĩ tới, toàn bộ đều bị người ta xem thường không đếm xỉa tới!

Gia thần không chịu cấu kết vậy làm thế nào dậy lên được sóng gió? Hay là châm ngòi cho Ngả Lệ Ti và Y Ti Na tranh đấu? Các nàng chỉ là thân phận khách nhân, tranh đấu lên chỉ sợ lập tức khiến cho đám gia thần khinh bỉ, nếu cứ thế này đại kế gì đều xong cả rồi.

Ôi! Xem ra mình gặp phải một chủ nhà bất lực rồi, nhưng bên cạnh tên bất lực này lại thường xuyên đi theo một mỹ nữ và nhiều thị nữ xinh đẹp, nói hắn không đụng tới đám thị nữ đó khẳng định sẽ không có người nào tin tưởng!

Thật sự làm cho người ta buồn bực! Ôi! Nếu có năng lực thị nữ như Tương Văn, hiện tại mục đích của mình khẳng định sẽ dễ dàng thực hiện hơn. Kẻ ngu ngốc cũng biết quyền lực của Tương Văn lớn biết bao!

Ngả Lệ Ti và Y Ti Na hoàn toàn giống như đóa hoa đẹp trong thâm cung không người nào để ý tới, quả thực là mòn mỏi đợi chờ đây!

Nghĩ đến đây Cung Huân Đại ủ ê rời đi.

Nàng không để ý tới, Cung Tá Đôn đang ẩn trốn từ một nơi bí mật gần đó nhìn nàng, gã cháu Cung Tá Binh đứng ở bên cạnh hắn, dùng một bộ dáng thiếu niên còn chưa thành thục nói:

- Thúc phụ! Nữ nhân này có ý gì vậy? Điệt nhi có cảm giác như nàng ta không nghe theo mệnh lệnh của người nào cả.

- Hừ! Phỏng chừng nàng ta là một nữ nhân có dã tâm, hy vọng khi chủ nhân mình được tuyển vào cung, có thể lấy thân phận thị nữ riêng đi theo vào.

Cung Tá Đôn cười lạnh nói.

- Ồ? Thúc phụ! Nữ nhân trong nhà chủ công hắn đều là một phần tử như nhau? Nữ nhân kia cần gì phải phiền toái như vậy?

Cung Tá Binh thật rất nghi hoặc.

- Ha ha! Tuy rằng nói như thế, nhưng các nàng đều không có danh phận. Hơn nữa cũng không có nghe nói người nào mang thai, cho nên tất cả đều ngắm nghía vị trí chủ mẫu này đấy.

Cung Tá Đôn cười nói.

Cung Tá Binh thoáng sửng sốt một chút, chợt nhớ tới cái gì nói:

- A! Đúng rồi! Tuy rằng chủ công trẻ tuổi cường tráng, nhưng chưa có gia quyến. Điệt nhi góp lời hơi vô phép một chút: như thế nào thúc phụ và những trọng thần các người không khuyên chủ công cưới vợ nạp thiếp vậy? Chủ công sớm ngày xuất hiện người thừa kế, cũng sớm một chút an ổn tâm tư đám gia thần chúng ta mà.

Cung Tá Đôn nghe nói như thế, không khỏi dùng ánh mắt cổ quái nhìn Cung Tá Binh, nhìn đến khi toàn thân hắn lúng túng không được tự nhiên, Cung Tá Đôn mới cười lắc đầu nói:

- Ngươi còn nhỏ.

Nói xong liền bỏ đi.

Nhìn bóng lưng thúc phụ, trên mặt Cung Tá Binh chợt lóe vẻ cười lạnh thầm nghĩ: “Đúng vậy! Ta còn nhỏ cho nên ngươi vẫn còn là tộc trưởng, vẫn là trọng thần của Lôi gia có lãnh địa lớn nhất. Hừ! Tưởng rằng ta không biết sao? Đám các ngươi gọi là trọng thần nhưng đều chỉ mong sao chủ công không có người thừa kế, như vậy vạn nhất nếu chủ công xuất hiện điều bất trắc gì, đám trọng thần các ngươi không phải là có thể nắm giữ sự vụ quân chính của Lôi gia sao?”

Nghĩ đến đây, Cung Tá Binh quay đầu nhẹ giọng nói:

- Đã phái người đi theo ả Cung Huân Đại chưa?

- Dạ chủ nhân! Đã phái người đi theo rồi.

Một thanh âm đột nhiên truyền đến tai Cung Tá Binh.

- Ừ! Đã điều tra rõ chưa dưới trướng thúc phụ ta có bao nhiêu mật vệ?

Cung Tá Binh lại hỏi.

- Bởi vì có mật vệ đại điện nghiêm mật trông coi, chúng ta không dám hành động công khai, chỉ có thể điều tra dưới trướng của gia chủ đại nhân ước chừng có tồn tại mười tên mật vệ. Còn như có che dấu một ít hay không, thì không thể dò tra rỏ ràng được.

Thanh âm kia tiếp tục nói.

Cung Tá Binh nhíu mày:

- Ồ! Không nghĩ tới chủ công giám sát nghiêm mật như thế, không ngờ thúc phụ cũng công khai có được mười tên mật vệ, ta bên này chỉ có năm tên, có hơi nguy hiểm đây. Nếu không thể huấn luyện trong lãnh địa có thể huấn luyện một số ở bên ngoài hay không?

- Chủ nhân! Có thể thì có thể, nhưng vì vấn đề cần giữ bí mật và tài nguyên, cho nên thời gian có thể sẽ rất lâu. Hơn nữa những mật vệ huấn luyện ở bên ngoài rất khó tiến vào lãnh địa phục vụ cho ngài.

Thanh âm kia nói.

- Rất khó tiến vào lãnh địa? Không ngờ chủ công giám sát nghiêm mật đến mức độ này?!

Cung Tá Binh thoáng giật mình, tuy nhiên nghĩ đến hệ thống mật vệ trong tay Khang Tư nhân số có bao nhiêu cũng không ai biết, nên cũng không có gì kỳ lạ. Nếu không có năng lực này, vậy cũng không phải là mật vệ trong truyền thuyết nữa rồi.

- Ái chà! Ta cũng không tính để bọn họ vào đây phục vụ, cứ để bọn họ phân tán ở vùng biên giới chờ thời điểm nguy cơ xoay chuyển càn khôn đi.

- Dạ!

Thanh âm kia lĩnh mệnh, chần chừ một chút sau đó mới nói:

- Chủ nhân! Thuộc hạ mơ hồ cảm thấy chuyện mật vệ của gia tộc Cung Tá chúng ta, đại điện đã biết rất rõ ràng rồi.

Cung Tá Binh biến sắc, cơ hồ thất thanh kêu lên:

- Cái gì!

Hắn cố đè trái tim đang nhảy thình thịch trong lồng ngực, toàn thân run rẩy nói:

- Chủ công đã biết ta và thúc phụ lén lút dấu mật vệ?! Cái này... ngươi có biết chắc không?

- Thuộc hạ không dám chắc, nhưng thuộc hạ phát hiện luôn có người điều tra bốn phía, nhưng tìm không thấy đối phương để lại chút dấu vết gì. Cũng có lẽ là do thuộc hạ quá nhạy cảm.

Thanh âm đó nhỏ giọng nói.

Cung Tá Binh đầu tiên là thở ra nhẹ nhõm, thì ra chỉ là cảm giác mà thôi, tuy nhiên khi hắn nghĩ đến bản thân mình và thúc phụ chỉ cần dựa vào địa vị lãnh địa hiện tại với nhân lực của gia tộc, cũng đủ năng lực huấn luyện ra mấy chục mật vệ cao siêu.

Mà chủ công đã nhận được phương pháp đào tạo mật vệ của nhà mình, đồng thời có được vô số người và vật lực, nếu huấn luyện ra mật vệ, bất luận là trên phương diện số lượng hay phẩm chất đều cao siêu hơn nhiều so với mật vệ nhà mình.

Nói cách khác, chủ công phái ra mật vệ cao cấp đến theo dõi, mật vệ nhà mình có thể phát hiện được mới là lạ.

Nghĩ đến đây, Cung Tá Binh chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, thì ra mình cho rằng chuyện được giữ rất bí mật, tất cả đều rơi vào mắt chủ công rồi.

Chủ công sở dĩ không có công khai xuống tay, chỉ sợ là biết bản thân mình không có ý phản bội chủ công đấy thôi?

Hiểu được điều ấy Cung Tá Binh quyết định lập tức trở về viết tờ trình, thành thật nói rõ với chủ công chuyện phát sinh ngày hôm nay. Như vậy chẳng những biểu hiện lòng trung thành của mình, cũng có thể phá hỏng ấn tượng về thúc phụ ở trong lòng chủ công. Nói không chừng trong cơn giận dữ chủ công có thể tước đoạt vị trí gia chủ của thúc thúc đây! Càng nghĩ Cung Tá Binh càng hưng phấn cứ như vậy rời đi.

Tại cảng Thanh Nguyệt, trong một căn phòng lão Đại giáo chủ kia trông rất giận dữ đi qua đi lại, vừa đi vừa quát:

- Chết tiệt!!! Không nghĩ tới Khang Tư lại có chiêu như vậy! Hiện tại mật giáo chúng ta cùng mật giáo dấu đầu lò đuôi kia làm trò cười cho mật giáo khắp thiên hạ rồi!

Hai nhà kết hợp vất vả lắm chế mới làm ra trăm vạn ác ma, không ngờ bị Khang Tư kia dùng một ngọn đuốc thiêu hủy sạch sẽ, thật đúng là...

Đại giáo chủ không biết dùng ngôn từ gì để giải tỏa cơn phẫn nộ của mình, cuối cùng đành phải chửi ầm lên, các từ dâm ô hạ tiện dơ bẩn chốn hạ lưu lão phun bắn ra như suối, gã trung niên tùy tòng ở bên cạnh thật có phần không chịu nổi muốn bịt tai mình lại.

Một hồi lâu sau, đợi Đại giáo chủ giải tỏa xong, gã trung niên mới cẩn thận an ủi nói:

- Kỳ thật đại nhân không cần xúc động phẫn nộ như thế! Lôi gia sở dĩ có thể làm ra chuyện lớn thần kỳ như vậy, thật ra nguyên do vì chúng ta hạn chế phạm vi hoạt động của ác ma, chẳng khác nào chúng ta tập trung ác ma lại cùng một chỗ, sau đó để Lôi gia vây ở bên ngoài phóng dầu hỏa bắn hỏa tiễn, cứ như vậy dù là ngàn vạn ác ma cũng sẽ bị Lôi gia tiêu diệt sạch. Hơn nữa đại bộ phận ác ma đều là loại kém với lại là ác ma chưa hoàn chỉnh, cho nên có kết quả như vậy cũng không có gì kỳ quái. Những mật giáo đó cũng là xuất phát từ tâm lý ganh tỵ mới sẽ cười nhạo chúng ta, bởi vì chúng ta thật đúng là rất hào phóng đấy, vừa ra tay chính là trăm vạn ác ma, các mật giáo đó giỏi lắm là ba bốn trăm người, bọn họ nếu không ganh tỵ, không tung tin hãm hại chúng ta mới là chuyện lạ. vì thế đại nhân căn bản không cần để ở trong lòng.

Nghe được một đoạn dài này, sắc mặt Đại giáo chủ lập tức thoải mái hẳn lại, tiếp theo thần tình đắc ý nói:

- Đúng vậy! Tất cả đều là ganh ghét, bọn họ là ganh tỵ vì chúng ta có được nhiều mật dược như vậy! Ha ha! Cũng không trách bọn họ phải ganh tỵ! Ngẫm lại, trăm vạn ác ma đấy! Khẳng định là một lần ra tay lớn nhất, là bạo tay nhất trong lịch sử mấy ngàn năm qua. Tuy rằng bị Khang Tư một lần thiêu hủy sạch, nhưng cũng đã biểu hiện năng lực của chúng ta! Nói cho nhân viên tôn giáo chúng ta biết, để cho bọn họ đối ngoại biểu hiện ra một bộ dáng không thèm quan tâm tới, có người hỏi thì cứ nói như vậy: trăm vạn ác ma có gì là nhiều, đốt thì cứ đốt.

Nhìn đến thần thái nói chuyện và dáng vẻ khinh khỉnh của Đại giáo chủ, trong lòng gã trung niên thật dở khóc dở cười, nhưng ở ngoài mặt vẫn cung kính dạ dạ vâng vâng.

Chờ đến lúc Đại giáo chủ bình tĩnh trở lại, gã trung niên mới dè dặt đề nghị:

- Đại nhân! Chúng ta không tiếp tục đợi mật vệ của ngài ra tay à? Hiện tại danh tiếng của Lôi gia nổi bật như mặt trời ban trưa, càng ngày càng lớn mạnh, nếu chúng ta không sớm tiêu diệt Khang Tư để hủy hoại Lôi gia, sợ là ở lãnh địa Lôi gia chúng ta không thể quang minh chính đại ra mặt.

Đại giáo chủ nhướng mày, theo bản năng khoát tay chặn lại, há miệng định nói cái gì, nhưng lại đột nhiên dường như lo lắng điều gì đó, lão nhíu mày trầm tư.

Một hồi lâu sau, Đại giáo chủ lắc đầu thở dài:

- Ôi! Ta có cảm giác như chúng ta mua dây buộc mình, hiện tại chúng ta tuyệt đối không thể sử dụng ác ma để đối phó với Khang Tư, bởi vì chỉ cần làm như vậy một lần nữa, sẽ khiến cho người ta sinh ra ấn tượng ác ma trả thù. Nhưng mọi người đều biết ác ma là không có ý thức, mà ác ma cao cấp lại căn bản không xem ác ma là đồng loại.

Gã trung niên thật sửng sốt, hắn nghe hiểu lời này là có ý tứ gì, hắn ủ ê nói:

- Tuy rằng thuộc hạ biết điều này sẽ khiến cho dân chúng hoài nghi về xuất thân của ác ma, nhưng nếu cứ như vậy quên đi? Một số phấn Ác ma cấp bảy cấp tám cứ như vậy lãng phí mất đi, thuộc hạ thực cảm thấy không thể nuốt trôi được cục tức này!

Đại giáo chủ lắc đầu.

- Chuyện này cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ sự kiện này nguôi ngoai một thời gian rồi mới tính tiếp được. Tuy nhiên...

Nói đến này, trên mặt Đại giáo chủ sáng bừng lên.

- Nếu tất cả mọi người đã không nghiêm khắc tuân thủ mật ước, chúng ta hà cớ gì phải bị vây chết ở một khu vực? Lập tức phái người ra bố trí tới các khu vực biên giới Lôi gia đi!

- Úy! Có thể dẫn tới bị kháng nghị hay không?

Gã trung niên cẩn thận hỏi.

Đại giáo chủ khoát tay chặn lại.

- Bọn họ mông mình cũng không sạch sao dám quản chúng ta!

- Dạ!

Gã trung niên lĩnh mệnh lui xuống.

Tại thành Thanh Nguyệt, Khang Tư đang thoải mái nằm ngả người trên lưng ghế đọc sách, Hắc Lang vẫn như trước, tung tăng chạy nhảy ở bên ngoài một hồi rồi trở lại nằm sấp dưới chân Khang Tư.

Mà Tương Văn như mọi ngày ở một bên lật xem xấp công văn.

Tương Văn nhìn vào tờ công văn sau đó hướng Khang Tư nói:

- Đại nhân! Cung Tá Đôn đại nhân cùng Cung Tá Binh đại nhân đều có tờ trình, một bên thì nói thị nữ trong thành một mình ra khỏi thành cùng hắn trao đổi chuyện chọn người làm chủ mẫu; một tờ thì nói thúc thúc của mình gặp riêng nói chuyện với thị nữ bên trong thành. Theo mật vệ điều tra, nội dung bọn họ bẩm báo đều là thật, tuy nhiên thuộc hạ cảm thấy rằng: chú cháu hai người bọn họ dường như đang tố cáo lẫn nhau. Đặc biệt là Cung Tá Binh, xem ra là muốn kéo thúc thúc nhà mình xuống đài.

Khang Tư liếc nhìn tờ văn thư, cũng không ngẩng đầu lên, nói:

- Quan hệ giữa chú cháu bọn họ là việc nhà của bọn họ, chúng ta không cần để ý tới.

- Dạ! Chỉ có điều chuyện thị nữ này một mình rời khỏi nội thành, người xem xử lý như thế nào?

Tương Văn lộ vẻ mặt trào phúng, hắn đương nhiên biết thị nữ này là ai, đang định làm gì. Có thể nói, hắn chưởng quản hệ thống mật vệ sự tình gì hắn đều biết, chỉ vì không có lệnh của Khang Tư mới không ra tay mà thôi.

- Mỗi người đều có ý tưởng riêng tư, không cần để ý tới.

Khang Tư không thèm để ý nói. Về chuyện này tất cả các quân chủ đều đề phòng cẩn mật nhưng với Khang Tư mà nói hoàn toàn không quan trọng.

Tương Văn gật gật đầu, buông tờ công văn xuống, vừa cầm lấy một tờ công văn khác, đột nhiên hắn nhớ tới điều gì thoáng chần chừ một chút sau đó cẩn thận đề nghị:

- Đại nhân! Vì để củng cố căn cơ, đồng thời cũng để cắt đứt dã tâm của thần tử phía dưới, ngài thấy có nên cân nhắc một chút chuyện cưới vợ nạp thiếp hay không?

Nghe nói như thế, Khang Tư buông cuốn sách xuống, vuốt đầu Hắc Lang thoáng suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Ta còn chưa nghĩ tới chuyện này. Hơn nữa nơi này sắp không còn là căn cơ của chúng ta, cho nên việc này để qua một thời gian rồi nói sau.

- Dạ!

Tương Văn lộ thần sắc nghiêm túc đáp, tuy nhiên hắn lại phát hiện giờ phút này trong lòng mình không ngờ có cảm giác như đang thở phào nhẹ nhõm, loại cảm giác này vừa xuất hiện, lập tức toàn thân Tương Văn tuôn ra mồ hôi lạnh, đây quả là một loại cảm giác rất nguy hiểm nha! Hắn cuống quít xua tan cái cảm giác này, cố đổi dòng tâm tư lo lắng nhưng đành chịu.

- Hải thuyền và nhân viên cùng với vật tư chuẩn bị thỏa đáng chưa?

Khang Tư thuận miệng hỏi.

- Có lẽ đã chuẩn bị thỏa đáng. Chờ ba ngày sau biên chế xong là có thể hành động được rồi.

Tương Văn nói. Nhìn đến Khang Tư gật đầu, lại cẩn thận nói:

- Đại nhân! Ngả Lệ Ti tiểu thư và Y Ti Na tiểu thư làm sao bây giờ?

Nghe vậy, Khang Tư thở dài, Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na đều nguyện ý đi theo mình xuất chinh, nhưng chuyện này không có khả năng. Hiện tại ở tỉnh Hải Tân chỉ thu được một đầu cầu vốn là bến đậu của đệ tam hạm đội, nếu quân phiệt đế quốc phản ứng quá mức kịch liệt, không hiềm nghi kết hợp công kích thì tùy thời sẽ bị đuổi xuống biển. Thời điểm hiện nay chỉ có thể mang theo quân nhân, mà không phải là quan viên, gia quyến.

Nghĩ vậy, Khang Tư nói:

- Ngươi giải thích nguyên nhân với các nàng cặn kẽ một chút. Chờ chúng ta đứng vững chân, sẽ để các nàng tới sau đi.

Tương Văn thoáng sửng sốt, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn phải lĩnh mệnh.

Hôm nay, bến cảng Thanh Nguyệt bị binh sĩ Lôi gia dọn dẹp trống rỗng. Một đám binh sĩ Lôi gia lưng áo giáp cầm cờ hiệu toàn bộ vây kín bến cảng con kiến cũng không chui qua lọt.

Bên ngoài bến cảng neo đậu mười chiếc chiến hạm khổng lồ treo cờ Lôi gia, và hơn mười chiếc thuyền vận tải thật lớn, còn trên bến cảng xếp hàng ngay ngắn gần hai vạn binh sĩ Lôi gia tay không tấc sắt.

Khang Tư giữa vòng vây của mấy sĩ quan đi tới bến cảng, cùng theo hắn tới còn có mấy trăm chiếc xe ngựa. Những chiếc xe ngựa đã sớm nhận được mệnh lệnh, không dừng lại chạy thẳng vào chỗ hai vạn binh sĩ, binh sĩ theo xe bắt đầu từ trên xe chuyển xuống binh khí, áo giáp cùng với quần áo.

Nhìn thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, Khang Tư phất tay sau một tiếng lệnh:

- Đổi trang phục!

Đám binh sĩ lập tức động tác nhanh nhẹn cởi bỏ quân phục Lôi gia, bắt đầu mặc vào quân phục mới, áo giáp cùng binh khí trước mặt mình, mà những chiến hạm cùng thuyền vận chuyển, cũng nhanh chóng hạ xuống cờ Lôi gia, các thuyền công cũng bắt đầu dùng sơn vẽ loạn lên thân thuyền. Khang Tư và các sĩ quan được người hầu trợ giúp thay đổi trang phục.

Sau khi mọi người thay trang phục và trang bị xong, đập vào mắt chính là một lữ đoàn bộ binh trang bị tiêu chuẩn của đế quốc Áo Đặc Mạn. Mà những chiến hạm và thuyền vận chuyển trên bến cảng, cũng đều treo cờ đệ tam hạm đội đế quốc, trên mạn thuyền cũng vẽ phiên hiệu của đệ tam hạm đội.

Khang Tư mặc quân phục Thượng tá đế quốc, phất tay cất bước, lữ đoàn quân đế quốc vừa mới biên chế liền nhanh chóng theo thứ tự tuần tự đi lên thuyền vận chuyển.

Trên bến cảng, Áo Kha Nhĩ yên lặng dõi mắt nhìn theo bóng thuyền đã đi xa, Liệt Văn nhìn quanh một vòng tiến lại gần cẩn thận hỏi:

- Chủ công! Lần này sao đại điện không cho chủ công đi theo xuất chinh? Có phải hay không đại điện đối với ngài...

- Không nên suy nghĩ bậy bạ! Nhìn xem trừ Tương Văn đại nhân đi theo đại ca xuất chinh, các người thân tín khác có người nào đi theo đâu? Không phải đều lưu lại quản lý quân chính sao? Thậm chí đến An Tái Kháng cũng không cùng đi. Hơn nữa, cho dù đại ca muốn ta đi, ta cũng không muốn đi đâu.

Áo Kha Nhĩ cười nói.

Liệt Văn ngẩn người, tiếp theo chợt hiểu ra cười nói:

- Chủ công! Bán đảo Phi Ba sắp trở thành hang ổ ác ma, chúng ta cùng lúc muốn tăng trưởng thực lực phải làm trước tiên là làm tốt việc chuẩn bị rút lui.

Áo Kha Nhĩ gật gật đầu:

- Đương nhiên là vậy! Ta lén lút thành lập thương thuyền cũng đủ một lần vận chuyển toàn bộ tộc nhân chúng ta đi.

Liệt Văn tâng bốc nói:

- Chủ công phòng ngừa chu đáo, thì ra đã sớm an bài, thực là anh minh thần võ, thuộc hạ thật rất bội phục. Đúng rồi! Không biết lần này đại điện đi đến đế quốc để phát triển cái gì đây?

Áo Kha Nhĩ cười nói:

- Ha ha! Có hai khả năng, một là vì thân phận Thượng tá của hắn, nắm trong tay binh lực lữ đoàn cùng danh nghĩa đệ tam hạm đội, muốn nhanh chóng đứng vững gót chân ở vùng hành tỉnh ven biển, hơn nữa muốn thu hành tỉnh ven biển vào trong túi. Thứ hai là có quân phiệt thực lực hùng mạnh đánh đại ca đập đầu rơi máu chảy, bại lui mà quay về, khiến cho đại ca chỉ có thể đặt mục tiêu ở địa phương khác.

177. Chương 177: Chương 3: Người Già Yếu. (1+2)

Liệt Văn ngẩn người, tiếp theo cười cười:

- Đại điện khẳng định sẽ không xuất hiện loại tình huống thứ hai. Tuy nhiên chủ công! Nếu sau này đại điện khống chế được tỉnh Hải Tân, thế lực càng mạnh thêm thì chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

- Rất đơn giản, thế lực càng mạnh lên, chuyện đại ca chú ý tới cũng sẽ trở nên nhiều hơn, đến lúc đó thỉnh cầu đại ca cho một mình lãnh binh chinh chiến đối ngoại, sau thắng lợi là có thể thành lập địa bàn của mình rồi.

Áo Kha Nhĩ nói đến đây, nhìn đến Liệt Văn có vẻ không vui, hắn không khỏi cười nói:

- Yên tâm đi! Chủ công ngươi không có ngu ngốc đến nỗi chỉ thích mơ tưởng hão huyền. Hơn nữa cho dù thực lực vượt qua đại ca, ta cũng sẽ không phản bội đại ca. Rất nhiều sự tình ở phản đồ mà nói là chuyện phiền toái, mà ở người trung thành mà nói lại là thành công. Cho nên bất luận thế nào, ta cũng phải giữ hình tượng trung thành với đại ca!

Liệt Văn vội gật đầu:

- Dạ! Thuộc hạ dám cam đoan: chủ công làm nhị đệ của đại điện, tuyệt đối là trung thành nhất trong các thần hạ của đại điện, cũng là đủ uy tín và danh dự nhất.

Nói xong không biết nghĩ đến điều gì. Liệt Văn không kìm được lộ ra vẻ cười âm trầm. “Chủ công của chủ công không là chủ công của ta”, tập tục của thiên hạ đều như thế, ai cũng không thể trách móc mình lo lắng vì chủ công nhà mình.

Áo Kha Nhĩ khoát tay:

- Tốt lắm! Không cần lộ ra vẻ mặt như vậy, mọi người đang nhìn đấy.

Áo Kha Nhĩ vừa nói ra lời này, người bên cạnh hắn đều biến sắc, không ngờ lại lộ ra vẻ lo lắng và kiên định đan xen vào cùng một chỗ, ánh mắt đều nhìn về bóng những cánh buồm xa xa, trong mắt đều hiện lên vẻ kiên nghị, dường như đang hướng về người nào đó cam đoan chính mình phải làm được điều gì.

Trên thuyền, Khang Tư quay sang Liễu Thanh Dương dang trong tư thế quân nhân tiêu chuẩn nói:

- Mấy hạm đội kia của đế quốc thế nào? Có khai chiến cùng bọn họ hay chưa?

- Thực xin lỗi đại nhân, bởi vì chiến hạm của hải quân Lôi gia mới vừa gia tăng gấp đôi, toàn bộ hạm đội còn đang trong giai đoạn huấn luyện phối hợp, cho nên chưa có khai chiến đối địch. Nếu không có hành động lần này, tại hạ vốn có thể đảm bảo ba tháng sau liền mang đến chiến báo cho đại nhân, nhưng hiện tại chỉ có thể chờ sau khi kết thúc hành động mới có thể quyết định lại được.

Lời nói của Liễu Thanh Dương rất bình thản khiến Tương Văn trợn mắt thật to, người nầy đang nói cái gì? Oán trách đại nhân nhà mình quấy rầy kế hoạch huấn luyện hải quân của hắn sao? Hơn nữa nghe người nầy tự xưng, xưng cái gì tại hạ?! Thì ra vẫn còn bằng mặt mà không bằng lòng đây!

Tương Văn định phát tác, nhưng hiện tại là Khang Tư cùng Liễu Thanh Dương hai người đang bàn về thế cục, chính mình cũng không thể xen váo làm hỏng uy tín của đại nhân, chỉ có thể câm miệng. Tuy nhiên Tương Văn cũng thầm quyết định phải phái người giám thị nghiêm mật Liễu Thanh Dương. Nhất định phải nắm được lỗi lầm của hắn, để dạy cho hắn một trận cho ngoan ngoãn!

Khang Tư cũng không hề chú ý tới lời nói rất không cung kính của Liễu Thanh Dương, hắn gật đầu nói:

- Ồ! Thì ra là thế, thực có lỗi! Tuy nhiên chuyện này cũng là không thể khác được, thời gian cấp bách chỉ có thể như thế thôi. Ngươi nói xem mặt khác chiến hạm đế quốc có thể mang đến phiền toái cho lần xuất chinh này của chúng ta hay không?

Liễu Thanh Dương hiển nhiên không ngờ Khang Tư lại xin lỗi, tuy rằng không có giải thích nguyên nhân rõ ràng, nhưng Liễu Thanh Dương thoáng ngẩn người sau đó giọng điệu cũng ôn hòa lại.

- Đại nhân cũng không cần quá lo lắng. Bốn chi hạm đội còn lại của Đế quốc đều thuộc loại chó giữ nhà. Chỉ cần chúng ta không xâm phạm tới ích lợi và nơi đóng quân của bọn họ, cũng chính là không cướp sạch bến cảng của bọn họ và không chặn đường giao thông trên biển của thương thuyền bọn họ, bọn họ sẽ không để ý tới chúng ta làm gì trên vùng biển này.

- Ồ! Cho dù biết chúng ta đi tấn công tỉnh Hải Tân, bọn họ cũng sẽ không để ý sao?

Khang Tư có điểm phát ngốc, hắn tuy rằng biết quân phiệt đế quốc đã quét sạch cửa ngỏ các nơi, nhưng không nghĩ tới cường hãn đến nước này.

- Đúng vậy! Bọn họ sẽ không để ý, hơn nữa đại nhân còn dùng thân phận Thượng tá quân đế quốc, cho nên đây không phải kẻ thù bên ngoài xâm lấn, mà là quân phiệt hỗn chiến mà thôi, thuộc về chuyện nội bộ đế quốc, bọn họ lại càng không thèm để ý tới.

Liễu Thanh Dương lộ ra vẻ tươi cười có phần ngoài ý muốn, có vài phần bi ai, có vài phần chế giễu. Đương nhiên, vẻ mặt này khiến Tương Văn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra thần thái người khác lại càng bất mãn.

Khang Tư cũng cười cười, nói như vậy chẳng phải mình một lần nữa sử dụng thân phận sĩ quan quân đế quốc, thật đúng là một diệu kế ư. Ít nhất người khác sẽ không xem mình là kẻ đến xâm lược.

Gần trăm chiếc hải thuyền lớn chạy tới vùng biển này, tuy rằng bọn thủy thủ nghiêm khắc tuân thủ chế độ cương vị, nhưng trong lòng mọi người lại không khỏi có chút thả lỏng, không có biện pháp, không thả lỏng cũng không được: Vùng biển hai hành tỉnh Hải Tân Hải Tuyền đều là phạm vi thế lực của đệ tam hạm đội. Hiện tại là đầu đổ bộ ở nhà mình, có thể có vấn đề gì chứ?

Đúng như suy nghĩ của bọn thủy thủ, thuyền vận chuyển Lôi gia, ở bến cảng lâm thời của đệ tam hạm đội được nhân viên bến cảng nghênh đón như người nhà, không hề khó khăn bước chân lên khu vực tỉnh Hải Tân.

Bởi vì sau khi đệ tam hạm đội đầu hàng mục tiêu là toàn bộ vùng biển đế quốc, cho nên chẳng những không có giảm bớt nhân viên ở nơi đóng quân, ngược lại mở rộng không ít. Cũng vì thế mới có thể nhanh chóng dẫn đường quân đội Lôi gia đổ bộ.

Ở thời điểm các sĩ quan vội vàng bố trí binh sĩ, Khang Tư đã gặp mật vệ ẩn giấu ở hành tỉnh Hải Tân.

Những mật vệ này được tiềm nhập khi Khang Tư nhiệm chức, hơn nữa theo sự lớn mạnh của Khang Tư ở bán đảo Phi Ba, cũng càng ngày càng mở rộng, đặc biệt sau khi quyết định chiếm lĩnh tỉnh Hải Tân, Tương Văn cùng Uy Kiệt hai đầu lãnh tình báo lại càng mở rộng cơ sở thủ hạ dưới trướng, đại bộ phận lực lượng trọng điểm đặt ở trong tỉnh Hải Tân.

- Chủ thượng! Trải qua một loạt hỗn chiến trong khoảng thời gian qua, tỉnh Hải Tân cộng tất cả có năm đại quân phiệt, mười hai quân phiệt loại trung, còn có hơn ba mươi quân phiệt nhỏ dựa vào dưới trướng của quân phiệt lớn và trung.

Gã mật vệ cung kính nói.

- Một cái hành tỉnh mà có hơn bốn mươi quân phiệt tồn tại? Ôi! Hỗn loạn đâu khác gì bán đảo Phi Ba.

Khang Tư lắc đầu thở dài:

- Hãy nói tình hình năm đại quân phiệt đi.

- Dạ! Năm đại quân phiệt tỉnh Hải Tân phân biệt là Sư đoàn trưởng cảnh bị tỉnh Hải Tân chiếm giữ tỉnh Hải Tân, binh lực vượt hơn mười vạn người; Lữ đoàn trưởng sư đoàn cảnh bị thứ bốn chiếm cứ phía nam tỉnh, binh lực hơn năm vạn người; quan thủ thành Khai Thành chiếm cứ phía bắc tỉnh, binh lực hơn ba vạn người; Liên đội trưởng thứ nhất lữ đoàn đệ tam sư đoàn cảnh bị chiếm cứ phía tây tỉnh, binh lực hơn bốn vạn người; tộc trưởng gia tộc Khải Lỗ Sĩ chiếm cứ phía đông tỉnh, binh lực hơn ba vạn năm nghìn người.

Gã mật vệ báo cáo chi tiết tỉ mỉ.

Liễu Thanh Dương may mắn được tham gia hội nghị, vẫn chưa hết khiếp sợ vì hành động xuất quỷ nhập thần của mật vệ, lại bị tư liệu báo cáo chi tiết này dọa cho hoảng sợ, trong lòng hắn hết sức kinh hãi.

Đối tượng bản thân mình đầu nhập vào thật đúng là không phải chỉ dùng chữ lợi hại bình thường để miêu tả, không nói hắn thiết đặt sẵn mạng lưới tình báo nghiêm mật như vậy, chỉ cần số mật vệ xuất quỷ nhập thần này chính là một cái thực lực thật lớn rồi. Ngẫm lại, nếu Khang Tư xem ai không vừa mắt cho đám mật vệ đi ám sát, chẳng phải là việc rất dễ dàng sao? Thật sự làm cho người ta nghĩ đến liền xuất mồ hôi lạnh mà.

Nếu chính mình hiện tại đã xem như thủ hạ của Lôi gia, vậy lúc này hắn là dốc sức phục vụ được rồi, bằng không chính mình tiếp tục dùng thân phận người ngoài cứ phải e dè, chỉ sợ trong ngoài cũng không dễ nói chuyện.

- Binh lực ít như vậy?

Tương Văn rất nghi hoặc, theo lý đế quốc tùy tiện một quận cũng có thể chiêu mộ ra binh lực một sư đoàn, như thế nào ngoại trừ binh lực của Sư đoàn trưởng sư đoàn cảnh bị vượt qua một sư đoàn, những người khác nhiều lắm chỉ là cấp lữ đoàn thế này?

Mật vệ cung kính giải thích nói:

- Tổng trưởng đại nhân! Ngay từ đầu thời điểm quân phiệt hỗn chiến, quả thật có bao nhiêu tráng đinh liền chiêu mộ bấy nhiêu tên lính, nhưng sau khi tráng đinh nhập ngũ hết thì công thương nông nghiệp các nơi gần như toàn bộ ngưng lại. Vì để duy trì thống trị, cũng để có thể vơ vét càng nhiều tài phú, cho nên đám quân phiệt đều tự giác tiến hành trưng binh hợp lý trở lại. Nói cách khác, hiện tại binh lực trong tay bọn họ đều là quân đội chính quy, hơn nữa vạn nhất tình huống không ổn, bọn họ tùy thời có thể khuếch trương binh lực lên mấy lần.

Khang Tư thoáng nhíu mày, sau đó nói:

- Ừ! Nói cách khác ví dụ chúng ta lấy gia tộc Khải Lỗ Sĩ là quân phiệt đầu tiên phải đối mặt, một khi nếu làm cho gia tộc Khải Lỗ Sĩ vì không thể chống lại, binh lực của hắn sẽ trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần à?

- Đúng vậy! Gia tộc Khải Lỗ Sĩ tuy rằng xem ra là binh lực ít nhất, nhưng do vì gia tộc quật khởi, sĩ quan trong quân trên dưới đều là thành viên trong gia tộc, bởi vậy thuộc loại ngưng tụ mạnh nhất trong năm đại

quân phiệt. Hơn nữa cũng là người có dã tâm lớn nhất trong đám quân phiệt. Mặt khác quân phiệt đều có tâm tính vơ vét một khoản rồi bỏ chạy lấy người, còn nhà Khải Lỗ Sĩ này lại có dã tâm làm bá chủ.

Gã mật vệ nói.

- Nói như vậy, nhà Khải Lỗ Sĩ là địch nhân lớn nhất ở tỉnh Hải Tân? Như vậy người nhà Khải Lỗ Sĩ đều là người tài ba lỗi lạc à?

Khang Tư hỏi.

Mật vệ lắc đầu nói:

- Ngoại trừ gia chủ và mấy thành viên gia tộc coi như tài giỏi, còn lại đều là hạng người tầm thường không đáng kể, chỉ có điều tuy rằng bình thường, nhưng đặc biệt lợi hại so với dân chúng bình thường. Tuy nhiên nhà Khải Lỗ Sĩ cũng rất khôn khéo, dùng quan hệ thông gia cùng vàng bạc tài bảo sắc đẹp lôi kéo một đám sĩ quan quân đế quốc chỉ huy tác chiến cho bọn họ. Cũng vì vậy, bọn họ mới có thể hùng cứ địa giới phía đông tỉnh.

- Nói như vậy nhà Khải Lỗ Sĩ này không phải dễ đối phó?

Khang Tư nhíu mày nói.

Liễu Thanh Dương từ đầu đến giờ vẫn không nói chuyện rốt cục tìm đúng cơ hội ho khan một tiếng nói:

- Đại nhân! Đệ tam hạm đội của thuộc hạ bố trí tại đây, cho nên đối với đám quân phiệt tỉnh Hải Tân cũng có hiểu biết chút đỉnh, đặc biệt nơi trú đóng của nhà Khải Lỗ Sĩ gần đây.

Khang Tư cười thầm trong lòng, Liễu Thanh Dương nguyện ý mở miệng, hơn nữa nghe cách hắn tự xưng, hắn là hắn đã chọn xem mình là người của Lôi gia rồi, Khang Tư nhìn Liễu Thanh Dương gật đầu nói:

- Ồ! Mời nói xem.

- Thuộc hạ không dám nhận.

Liễu Thanh Dương đầu tiên là cảm tạ Khang Tư vì chữ "mời" kia, sau đó mới mở miệng nói:

- Đại nhân! Đừng thấy nhà Khải Lỗ Sĩ là lực ngưng tụ mạnh nhất trong năm đại quân phiệt, nhưng bởi vì là gia tộc thống trị, sĩ quan trên dưới đều là thành viên gia tộc, cho nên quân kỷ khẳng định không thể thực hiện được như quân chính quy. Ví dụ như con cháu hoặc chú bác của mình tham ô nhận hối lộ áp bức dân chúng, chuyện như vậy đã xảy ra, nếu những quan viên có quyền quản quân đó dám cả gan thi hành quân pháp, ngài nói xem người của nhà Khải Lỗ Sĩ sẽ nghĩ như thế nào? Làm như thế nào?

Mật vệ hết thảy đều thuộc loại thân tín trong thân tín, tùy thời có thể vì vấn đề tình báo mà nói chen vào, cho nên hắn vội gật đầu nói:

- Tổng trưởng hải quân nói đúng! Trong địa giới nhà Khải Lỗ Sĩ khống chế, ngoại trừ tại cơ sở nhà Khải Lỗ Sĩ, các địa phương khác tuy rằng ở mặt ngoài thần phục nhà Khải Lỗ Sĩ, nhưng bởi vì dân chúng đều bị thành viên nhà Khải Lỗ Sĩ áp bức, mà rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu không phải Khải Lỗ Sĩ nắm trong tay quân đội, chỉ sợ dân chúng đã sớm tạo phản rồi.

Tương Văn nghi hoặc hỏi:- Sao lại như thế? không phải nói nhà Khải Lỗ Sĩ bọn họ dã tâm rất lớn sao? Nếu đã có dã tâm, như thế nào ngay cả quân kỷ cũng không quản lý được tốt? Cũng không biết mua chuộc dân tâm?

Liễu Thanh Dương cười nói:- Tương Văn đại nhân! Là tầng lớp trên của Khải Lỗ Sĩ gia có dã tâm mà thôi, các nhân viên tầng dưới đều chỉ muốn làm thế nào có thể nhét đầy hầu bao của mình, làm thế nào thỏa sức hưởng lạc mà thôi.

- Ái chà! Thì ra là thế! Khẳng định bọn chúng là thuộc loại cường hào tác oai tác quái tâm tính không có chuyển biến nhiều. Xem như vậy thì nhà Khải Lỗ Sĩ cũng không có gì đặc biệt hơn người.Tương Văn gật đầu nói.

- Không nên xem thường bất kỳ người nào.Khang Tư xua tay, suy nghĩ một chút nói tiếp:- Ừ! Dựa theo vị trí chúng ta hiện tại, như vậy mục tiêu trước mặt của chúng ta chỉ có thể là nhà Khải Lỗ Sĩ. Tuy nhiên hiện

tại vì binh lực không đủ, còn không thể chiến đấu chính diện, trước mắt chủ yếu sử dụng thủ đoạn khác để đả kích nhà Khải Lỗ Sĩ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Liễu Thanh Dương không kìm nổi đề nghị nói:- Thuộc hạ cho rằng điểm trọng yếu nhất chính là tăng nhanh binh lực của quân ta ở bản địa, chỉ cần thực lực đủ mạnh thì cho dù quỷ kế gì đi nữa cũng không cần để ý tới.

- Đại nhân! Tổng trưởng hải quân đề nghị rất đúng! Có điều là thuộc hạ nghĩ rằng song song với việc vận binh, hiện tại hẳn là nên bắt đầu dốc toàn lực theo dõi nghiêm mật nhà Khải Lỗ Sĩ này, đồng thời lập tức bắt đầu tiến hành châm ngòi ly gián trong nội bộ bọn chúng, làm cho xuất hiện vấn đề giữa sĩ quan bọn họ chiêu mộ và thành viên nhà Khải Lỗ Sĩ. Còn phải tăng mạnh tranh chấp lôi kéo dân chúng với nhà Khải Lỗ Sĩ, thậm chí chế tạo huyết án để song phương càng thêm đối lập.Tương Văn đề nghị.

Đối với kế hoạch âm độc Tương Văn đề nghị, Khang Tư không thèm để ý hậu quả gì liền gật đầu đồng ý. Nếu đã là địch nhân, như vậy đương nhiên sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào miễn là giành thắng lợi.

Khi mật vệ chuẩn bị đi xuống chấp hành nhiệm vụ, một gã mật vệ đột nhiên hiện ra thi lễ nói:- Chủ thượng! Nhà Khải Lỗ Sĩ phát hiện nơi đóng quân của đệ tam hạm đội đột nhiên gia tăng quân ta, vi để phòng ngự tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên chúng đã ra tay trước. Hiện tại chúng đã triệu tập hơn một vạn người tiến đến tấn công chúng ta!

Đối với nhà Khải Lỗ Sĩ nhanh như vậy thu được tin tức, mọi người cũng không thèm quan tâm. Không có thế lực nào lại không giám thị các thế lực quanh mình, hơn nữa khi quân mình tiến vào cũng không có che dấu gì, thậm chí có thể nói hoàn toàn là gióng trống khua chiêng mà đến, không bị phát hiện mới thật sự là lạ. Chỉ có điều nghe được đối phương chỉ phái ra một vạn quân tới, mọi người đều lộ thần sắc ngạc nhiên.

- Nhà Khải Lỗ Sĩ là rất tin tưởng sức chiến đấu của quân đội mình, hay căn bản là khinh thường chúng ta? Ta thật không tin nhà Khải Lỗ Sĩ lại không biết chúng ta đổ bộ có bao nhiêu binh lực.Tương Văn chau mày lạnh giọng nói.

Liễu Thanh Dương vẻ mặt lạnh như băng cười lạnh nói:- Hừ! Lộ chiến binh đệ tam hạm đội bản địa của ta thì đã có một liên đội, cộng thêm binh lực của đại nhân mới tổ chức một lữ đoàn, không ngờ bọn họ chỉ phái ra hơn vạn người. Hừ! Là hoàn toàn không xem chúng ta vào mắt! Chỉ sợ bọn họ còn cho rằng chúng ta đều là đám người già yếu đây.

- Tốt lắm! Cứ để cho bọn chúng thấy ai mới là người già yếu.Khang Tư đứng dậy, thanh âm rất bình thản nói.

- Dạ!Đám người Tương Văn ngược lại còn kích động hơn so với Khang Tư.

Tiếng kèn hiệu vang lên, binh sĩ Lôi gia đều rất quen thuộc với tiếng kèn có lực xuyên thấu mạnh mẽ này, vừa nghe tiếng lập tức trang bị đầy đủ chạy ra khỏi lều trại, do sĩ quan dẫn dắt, từng cấp từng cấp hướng lên trên tập kết, không lâu sau một đội hình lữ đoàn biên chế hoàn chỉnh đã xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Những người nhà của Đệ tam hạm đội, có điểm ngây ngốc nhìn đội hình quân Lôi gia đã tập kết xong, không một tiếng động. Lại nhìn đội quân lục chiến của đệ tam hạm đội tuy rằng tiến hành tập kết giống nhau lặng yên không tiếng động, bình thường thoạt nhìn cũng cực kỳ lưu loát, nhưng hiện tại lại thấy được có hơi rối loạn, trong lòng đám người nhà có chút phức tạp.

Ngay từ đầu khi đám quân nhân này biết được mình đầu phục một Thượng tá vốn xuất thân đội quân địa phương quân đế quốc, khi đế quốc xảy ra nội loạn lại chạy đến bán đảo Phi Ba chiếm đất xưng vương, ai nấy đều rất không vui lòng. Dù sao những người này đều là quân nhân xuất thân gia đình lương dân, như thế nào có thể đi đầu nhập vào một người như thổ phỉ hèn hạ? Chỉ vì lo lắng người nhà rơi vào trong tay đối phương, mới cam chịu mà thôi.

Lúc ấy còn tưởng rằng đối phương chỉ là hải quân hơi mạnh một chút mà thôi. Lúc này hải quân đế quốc là yếu nhất thiên hạ, so với hải quân đế quốc có mạnh cũng không tính cái gì, nhưng hiện tại nhìn trước mắt, không nghĩ tới đội quân lục chiến của đối phương lại hùng mạnh như thế! Không xem xét cái gì khác, chỉ cần nhìn một cách đơn thuần tốc độ đối phương tập kết và kỷ luật nghiêm minh đó là có thể đã nhìn ra rồi.

Có lẽ những người từng đi bán đảo Phi Ba đã nói đúng: thế lực dưới quyền của gã Thượng tá kia tuyệt đối không giống bình thường đây.

Mấy sĩ quan của đội lục chiến đi theo bên người Liễu Thanh Dương, nhìn thấy một màn như vậy, không khỏi lắc đầu lè lưỡi, tuy biết binh sĩ của Lôi gia đều là chiến sĩ từng trải chiến trận, nhưng không nghĩ tới sát khí hung hãn đến mức độ này. Đội lục chiến dưới trướng của mình nếu đem so sánh quả thực chỉ là tên lính mới vừa nhập ngũ.

Ở dưới sự thúc đẩy của tỷ lệ rõ rệt này, đội lục chiến của đệ tam hạm đội cũng rất nhanh tập kết xong. Sau một tiếng lệnh, đội quân gần hai vạn cứ như vậy xuất phát ra khỏi doanh trại.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ, một nam nhân trung niên dáng người vừa phải, tướng mạo uy vũ, tuy rằng là thành viên chi thứ của gia tộc Khải Lỗ Sĩ, nhưng vì hắn có tính cách không giống như vẻ bên ngoài, hắn cực kỳ giỏi về nịnh bợ các nhân vật quyền thế trong nhà, đồng thời bản thân hắn cũng có chút tài ba, cho nên quyền thế và địa vị của hắn còn muốn cao hơn so với các thành viên gia tộc trực hệ bình thường.

Bằng không, hắn đâu có tư cách nắm trong tay chi quân đội vạn người của gia tộc Khải Lỗ Sĩ này.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ nhìn đội ngũ binh sĩ chỉnh tề đông đúc phía sau, trong lòng có điểm đắc ý, chính mình ở trong gia tộc có thể phấn đấu từng bước một được thế này cũng coi như giỏi lắm rồi.

“Thông thường quân đội trong gia tộc có một phần ba lực lượng nắm trong tay mình, tuy rằng bên cạnh luôn có người giám thị, nhưng chỉ cần không tổn hại tới lợi ích gia tộc, không vọng tưởng lấy gia tộc làm của riêng, vậy thì sẽ không có chuyện gì xảy ra với mình.”

“Mà hai điều hạn chế đó, cho dù mình đang ngủ trong đầu cũng sẽ không có ý niệm như vậy, bởi vì chỉ có gia tộc tồn tại, chính mình mới có thể đạt được càng nhiều quyền thế và ích lợi, chính mình cũng không có cái dã tâm kia, bởi vì đó quả thực là tự hủy diệt dòng họ mình.”

Cho dù có thể dùng lực lượng của gia tộc làm của riêng, chính mình cũng sẽ không ngu dại đi làm, mình chỉ là một chi thứ không có tư cách đó, không có một thành viên gia tộc nào sẽ chịu phục tùng, mà mất đi sự ủng hộ của gia tộc, vậy chính mình có làm cái gì cũng là sai trái.”

Nghĩ đến đây, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ không khỏi nghĩ lại chuyện xuất chinh lần này, trên gương mặt uy nghiêm của hắn không kìm được hiện lên vẻ dữ tợn.

“Chết tiệt! Đệ tam hạm đội, bình thường đã thấy các ngươi không vừa mắt, chỉ vì một trên đất liền một trên biển, song phương xung đột không có ích lợi gì nên mới nước giếng không phạm nước sông mà thôi. Không nghĩ tới các ngươi lại mời chào một đám thổ phỉ chuẩn bị nhúng tay vào công việc của lục địa. Nếu đã như vậy thì đừng trách Khải Lỗ Sĩ nhà ta giành ra tay trước!”

“Hừ! Thật đúng là cho rằng chỉ có mình thông minh nhất, những người khác đều là ngu ngốc! Cho rằng mặc vào quân phục quân đế quốc chính là quân đế quốc sao? Nhìn phẩm hạnh của Liễu Thanh Dương ngươi, trừ bọn thổ phỉ đó ra, để xem ngươi còn có thể tìm ai trên biển tới hỗ trợ ngươi?”

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ nhìn lại bộ dáng uy vũ hùng tráng của binh sĩ mình, trên mặt hiện lên vẻ vừa lòng, tuy nhiên rất nhanh lại đổi thành vẻ khinh thường:“Hừ! Những lão già trong tộc lo lắng nhiều như vậy làm gì? Không ngờ chỉ yêu cầu đánh đau đệ tam hạm đội, đánh gãy ý đồ nhúng tay vào lục địa của bọn họ là được rồi. Mà khi lão tử nói chỉ cần một liên đội là đủ để tiêu diệt mấy vạn tên thổ phỉ, nhưng bọn họ lại nói cái gì mãnh hổ vồ thỏ cũng phải dùng hết toàn lực, mà còn nói đệ tam hạm đội dám cả gan khua chiêng gióng trống như thế, khẳng định có chỗ dựa vào. Bảo mình tốt hơn là dẫn theo ba liên đội xuất chiến. Thực không sao hiểu được những lão già đó sao lại mâu thuẫn như vậy, chẳng lẽ bọn họ cho rằng mình không thể dùng một liên đội để tiêu diệt hơn vạn tên thổ phỉ? Thật sự là quá xem thường người ta!”

“Quên đi! Mặc kệ nó! Chỉ có điều là tuy rằng thắng lợi là chắc rồi, nhưng thắng lợi như vậy chẳng phải là đại biểu những lão già đó anh minh thần võ? Như vậy chính mình còn có thể có công lao gì nữa? Không được! Ta nhất định phải đánh trận này cho oanh liệt, để người ta không vịn vào đó bới móc chuyện lỗi lầm! Hơn nữa thám báo không phải bẩm báo có gần trăm chiếc hải thuyền lớn sao? Đây chính là thứ đáng giá,

tốt nhất là có thể đoạt được mấy chiếc thuyền, nếu không đoạt được thì dùng tù binh đệ tam hạm đội đổi lấy một hai chiếc với đệ tam hạm đội."

"Nếu không băn khoăn vì tiêu diệt đệ tam hạm đội sẽ làm cho hải quân đế quốc cảm thấy đã đánh mất thể diện rồi tìm tới nhà mình gây phiền toái, nếu không phải vì gia tộc không có hải quân, thừa cơ hội này nuốt gọn đệ tam hạm đội cũng là lựa chọn không tệ đây. Những lão già đó phỏng chừng chính là băn khoăn đến điểm ấy rồi?"

Nghĩ đến đây Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ không khỏi thở dài, đây cũng là chuyện không thể làm khác được. Đừng thấy đệ tam hạm đội không nhận được đãi ngộ của các hạm đội hải quân khác, chỉ nói đơn giản dù gì đệ tam hạm đội cũng là một phần tử của hải quân. Nếu đệ tam hạm đội bị tiêu diệt ở trên biển, các hạm đội khác chỉ sợ sẽ vui sướng khi người gặp họa, nhưng nếu bị hủy diệt ở trên dất liền, khẳng định các hạm đội khác sẽ phẫn nộ ngút trời!

Vì sao lại như vậy? Bởi vì hải quân đế quốc tuy rằng sức chiến đấu không mạnh, nhưng chiếm giữ bến cảng và hải vực, cho nên trong quân đội thuộc vào loại có tiền nhất. Đương nhiên cũng vì vậy đối với lục quân cứ cả ngày trông chờ quân phí, hải quân không thèm để vào mắt. Vì thế đối với hải quân mà nói, bị lục quân đả bại tuyệt đối là điều sỉ nhục.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ lắc lắc đầu vứt mấy vấn đề này qua một bên, hỏi gã thủ hạ:- Thám báo còn chưa có trở về báo cáo sao?

- Tướng quân! Thám báo chưa trở về, phỏng chừng đang giám thị tình hình đệ tam hạm đội.Gã thủ hạ lập tức trả lời.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ lắc đầu:- Bản Tướng quân thật không tin chúng ta quang minh chính đại đến mức này, đệ tam hạm đội còn có thể chưa phát hiện chúng ta. Phỏng chừng thám báo bị quân địch phát hiện rồi. Truyền lệnh xuống, lại phái ra một đội thám báo điều tra động tĩnh của đệ tam hạm đội!

- Rõ!

Gã thủ hạ phất tay một cái, hơn hai mươi kỵ binh lập tức chạy ra khỏi đội ngũ, phóng về phía trước.

178. Chương 178: Hải Lục Giao Phong. (1+2+3)

Ba gã mặc cùng loại với quân phục đế quốc, nhưng lại có điểm tương tự quân phục kỵ binh chính là màu đen, đang phóng ngựa chạy rất nhanh trên đường, dân chúng trên đường vừa nhìn thấy bọn họ lập tức tránh sang một bên.

Ba gã kỵ binh cũng không để ý tới đám dân chúng cung kính nhường đường vẫn thẳng đường chạy qua, cũng không quan tâm những người đó rõ ràng là những gã thiếu niên ăn mặc theo kiểu quý tộc, đang cười tuấn mã nhìn chung quanh.

Vốn người đi đường bị khoái mã chạy nhanh trên đường dọa cho hoảng sợ, há mồm chửi "má nó", nhưng khi mấy gã thiếu niên quý tộc nhìn đến phù hiệu của ba gã kỵ binh, trong lòng nhảy dựng lên, thì thầm nói với nhau:

- Là kỵ binh tình báo trực thuộc Tổng đốc đại nhân, khẳng định đã xảy ra đại sự gì rồi.

- Quân địch xâm lấn? Không có khả năng đâu? Binh lực của Tổng đốc đại nhân lớn nhất hành tỉnh Hải Tân, người nào chán sống mới dám tìm tới cửa?

- Ai biết được? Tuy nhiên khẳng định có đại sự phát sinh, giục ngựa đi mau, chúng ta mau chạy trở về để xem chuyện gì xảy ra!

Đề nghị này lập tức được tất cả thiếu niên quý tộc đồng ý, liền giục tuấn mã chạy theo sát phía sau mấy gã kỵ binh. Người trên đường càng thêm hỗn loạn, kêu cha gọi mẹ.

Tại Tỉnh phủ tỉnh Hải Tân, Phủ Tỉnh trưởng cũ đã được đổi thành Phủ Tổng đốc Hải Tân, thì ra Sư đoàn trưởng cũng tự bổ nhiệm mình làm Tổng đốc Hải Tân.

Hiện tại tuy rằng đế quốc lâm vào thời đại quân phiệt cắt cứ, nhưng vẫn không có người nào dám cuồng vọng tự đại xưng vương xưng đế, đều là tự xưng Nguyên soái, Tướng quân, Tỉnh Trưởng, Thừa tướng các loại quan hàm quân chức sẵn có của đế quốc.

Tuy rằng chức vụ và quân hàm quản lý quân chính một tỉnh gọi là Tổng đốc này, mấy trăm năm trước đã bị đế quốc bãi bỏ. Nhưng do vì binh lực của Tổng đốc lớn nhất tỉnh Hải Tân, hơn nữa chức vị này bao hàm cả quân quyền và chính quyền, vào thời điểm này lại rất phù hợp với địa vị của quân phiệt, cho nên dân chúng, và giới quyền quý quân phiệt trong tỉnh Hải Tân, tất cả đều tán thành, tất cả đều rất thèm muốn chức vị này.

Hơn nữa nghe nói có quân phiệt của tỉnh nào đó, đã học theo tự bổ nhiệm mình làm Tổng đốc tỉnh.

Nhìn thấy ba gã kỵ binh chạy thẳng vào Phủ Tổng đốc, vệ binh đã chuẩn bị chặn lại, nhưng vừa thấy trang phục của ba gã kỵ binh, vệ binh chẳng những lập tức thối lui, mà còn giúp kỵ binh xuống ngựa.

Nguyên Sư đoàn trưởng trước kia là Tổng đốc các hạ hiện tại, hoàn toàn đã không còn chút hơi hám gì của quân nhân, ngược lại làm cho người ta cảm thấy hắn giống một lão quý tộc sống an nhàn sung sướng, nhất cử nhất động đều lịch sự tao nhã. Khi nhìn thấy ba gã kỵ binh, lão híp mắt rất ôn tồn hỏi:

- Lại là mấy tên kia đánh nhau à?

- Tổng đốc đại nhân! Nhà Khải Lỗ Sĩ phái ra đội quân vạn người tiến đến tấn công nơi đóng quân của đệ tam hạm đội.

Gã kỵ sĩ vội bẩm báo.

- Hả?

Tổng đốc các hạ chỉ kinh ngạc một chút liền khôi phục bình tĩnh nói:

- Một cái trên đất liền một cái trên biển, như thế nào song phương lại đánh nhau? Hơn nữa nhà Khải Lỗ Sĩ không sợ đắc tội với quân nhà giàu hải quân sao? Không ngờ dám tiên phát chế nhân? (đánh đòn phủ đầu, hành động trước để kiềm chế đối phương.)

- Khởi bẩm đại nhân! Nhà Khải Lỗ Sĩ sở dĩ dám làm như thế, là bởi vì tại nơi đóng quân của đệ tam hạm đội đột nhiên từ trên biển vận chuyển tới một đội quân đế quốc hơn vạn người. Phỏng chừng là nhà Khải Lỗ Sĩ cho là đệ tam hạm đội có dã tâm với đất liền, nên mới giành trước phát động chiến tranh.

Gã kỵ binh hồi đáp.

- Thì ra là thế! Ừ! Dựa theo địa vị của đệ tam hạm đội ở hải quân, đám quân nhân đế quốc này hắn là thuê mướn từ bán đảo Phi Ba đến. Mặc kệ bọn họ, cứ để cho bọn họ đánh nhau chết sống một trận là được. Dù sao nhà Khải Lỗ Sĩ cũng không dám tiêu diệt sạch đệ tam hạm đội đâu. Ừ! Đem truyền tin tức này cho đám quân phiệt loi choi biết, bọn họ đã sớm chờ mong xuất hiện cơ hội để đục nước béo cò đấy. Còn nữa, phái người tiếp tục giám thị trận chiến giữa nhà Khải Lỗ Sĩ với đệ tam hạm đội, nhìn xem có xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không.

Tổng đốc các hạ khoát tay nói.

- Dạ!

Kỵ binh lập tức lĩnh mệnh đi.

Nhìn gã kỵ binh dần khuất bóng, phía sau Tổng đốc các hạ lập tức xuất hiện một người tuổi còn trẻ, hắn cẩn thận hướng Tổng đốc các hạ hỏi:

- Phụ thân đại nhân! Cha thả lỏng đám quân phiệt phía dưới như thế, có thể dẫn tới bọn họ dòm ngó vị trí Tổng đốc của cha hay không?

- Con trai! Ngươi phải hiểu rằng, ta tự đảm nhiệm làm Tổng đốc là có ý tứ gì. Mấy ngày nay ta cũng chỉ dạy ngươi không ít, ngươi cho là gia tộc chúng ta tại thời loạn thế này có thể quật khởi sao?

Tổng đốc các hạ híp mắt ôn tồn nói.

- Ồ! Phụ thân đại nhân! Tuy rằng con biết thực lực của chúng ta hiện tại quả thật không thể so sánh với mấy hoàng tử đại quý tộc ở đế đô, nhưng nói thế nào chúng ta ở địa giới hành tỉnh Hải Tân này cũng là vũ lực mạnh nhất. Cho dù phụ thân đại nhân có ý đầu nhập vào người thắng lợi cuối cùng, thực lực chúng ta hơi lớn mạnh, đầu nhập vào địa vị cũng phải cao hơn chứ?

Người trẻ tuổi dè dặt cẩn thận nói.

Tổng đốc các hạ lắc đầu:

- Ngươi này! Vẫn chưa chịu chuẩn bị vứt bỏ những ngày muốn gió được gió muốn mưa được mưa hiện nay. Tình thế bây giờ quả thật có thể vì tương lai đổi lấy địa vị rất cao, nhưng con đừng quên, một khi cầm đầu quân phiệt cắt cứ một tỉnh, đặc biệt nếu quân phiệt này không phải hoàng thân quý tộc, vậy thì nổi bật quá rất dễ khiến mọi người chú mục tới. Đến lúc đó, một đầu mục thế lực hiển hách như vậy là không thể dễ dàng đầu nhập vào người khác.

- Không thể dễ dàng đầu nhập vào người ta? Phụ thân đại nhân, lời này nghe sao có vẻ kỳ quái như vậy?

Người trẻ tuổi thật rất khó hiểu.

- Không nói bọn thủ hạ vì vinh hoa phú quý của bản thân có nguyện ý đầu nhập vào người khác hay không, chỉ cần nói một chút nếu ngươi là người nọ ở đế đô, quân phiệt cắt cứ toàn bộ hành tỉnh đột nhiên đầu nhập vào ngươi, ngươi sẽ nghĩ thế nào?

Tổng đốc các hạ hỏi.

Người trẻ tuổi sửng sốt, nhưng là rất nhanh nói:

- Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (Tự dưng mà đối tốt với mình, không gian dối thì cũng có lòng thủ lợi), khẳng định là ở mặt ngoài hoan nghênh, sau lưng đề phòng vạn phần. Tuy nhiên chúng ta có thể suy nghĩ ngược lại một chút, nếu thế lực ngang nhau thì không đầu nhập vào là được rồi?

Tổng đốc các hạ gật gật đầu:

- Nói thì không sai! Tuy nhiên ngươi không hiểu được tâm tính của hoàng tử kế vị, đặc biệt như hiện nay các hoàng tử đều độc lập. Các hoàng tử kế vị tranh giành kịch liệt ngôi vị hoàng đế, bởi vì bọn họ không phải là quân đội khai quốc, nên điều cần thiết chính là thủ đoạn nghiêm khắc cứng rắn mạnh mẽ, và uy vọng cao thượng. Một khi khai chiến tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, cho nên đừng nghĩ nhắm vào một thế lực ngang bằng đầu nhập vào, vì mặt mũi, người ta sẽ không chấp nhận.

- Ồ! Nói như vậy, chúng ta thật sự chỉ có vơ vét một mớ rồi bỏ chạy lấy người?

Người trẻ tuổi nhíu mày nói, hắn thật sự rất luyến tiếc địa vị hiện nay cao cao tại thượng, muốn làm gì thì làm.

Tổng đốc các hạ thở dài:

- Ôi! Kỳ thật đám chúng ta nếu không ở thời điểm hoàng đế băng hà, quân tịch hủy diệt, trước tiên đăng báo tư liệu quân tịch, đồng thời không có phụ thuộc vào hoàng đế tương lai mà làm quân phiệt, thì kết cục không phải chạy trốn ra nước ngoài cũng bị giết chết, không có lựa chọn nào khác.

- Phụ thuộc vào hoàng đế tương lai? Thời điểm này chúng ta sao biết được hoàng tử nào sẽ giành thắng lợi chứ! Đây không phải là ép người quá đáng sao?

Người trẻ tuổi rất tức giận nói.

- Chuyện này cũng không thể làm khác được, giống như việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, chỉ có thể khẩn cầu chính mình đứng đúng vị trí, bằng không chỉ có thể chờ bị diệt vong. Mà những người thấp cổ bé miệng chúng ta, chỉ có thể bắt đầu thời kì đi ra biểu hiện một chút là tiểu nhân vật mà thôi, vai chính đó không phải chúng ta có thể gánh vác được.

Tổng đốc nói thực rất bất đắc dĩ.

Gã thiếu niên nghe nói thế nhuệ khí hoàn toàn biến mất, nhưng vẫn có điểm không cam lòng nói:

- Phụ thân đại nhân! Nếu nói như vậy, chúng ta chỉ có thể chạy đến nước ngoài để làm phú ông thôi sao? Nhưng chúng ta đi rồi, binh sĩ dưới trướng chúng ta thì làm sao bây giờ? Giải tán hết ư?

- Ha ha! Phú ông cũng rất không tệ, đặc biệt ở Liên minh tự do Duy Nhĩ Đặc đó chính là tiền tài trên hết, chỉ cần có tiền, chúng ta sống ở đâu cũng rất tốt. Còn đám binh sĩ ư? Hà hà! Trước khi đi có thể đổi bọn họ lấy một khoản tiền đấy.

Lão Tổng đốc cười nói.

- Bán cho hành tỉnh thế lực lớn nhất sau này?

Người trẻ tuổi nhạy bén hỏi.

Lão Tổng đốc nói:

- Không nhất định là lớn nhất, dù sao ai cấp nhiều tiền thì bán cho người đó. Đương nhiên, hiện tại không cần lo lắng điều này, dù sao hiện tại chúng ta là thế lực lớn nhất, còn có một đoạn thời gian rất dài mới sẽ xuất hiện một quân phiệt có thể uy hiếp đến chúng ta, chúng ta còn có một đoạn thời gian tốt nhất để vơ vét. Ngươi có biết vì sao chúng ta không lập tức rời đi, mà nhất định phải chờ tới khi xuất hiện quân phiệt như vậy không?

Người trẻ tuổi trầm ngâm một chút gật đầu nói:

- Con biết! Chỉ có đợi đến lúc xuất hiện một quân phiệt như vậy mới có thể thay thế chúng ta hấp dẫn ánh mắt của thế nhân, chúng ta mới có thể an toàn rời đi.

- Ừ! Đúng thế! Nếu chúng ta đã không có năng lực cũng không có cái dã tâm đó, vậy thì phải học làm kẻ hèn mọn. Kế thừa gia tộc chính là điều trọng yếu hơn hết.

Lão Tổng đốc gật gật đầu hài lòng.

Người trẻ tuổi tuy rằng không thích thừa nhận mình không có năng lực, nhưng nghe phụ thân nói đến kế thừa gia tộc, vẫn là rất tán thành, cho nên nhu thuận gật đầu vâng dạ.

Trong một khu rừng âm u, mấy nam nhân mặc hắc y bó sát người, đang rất nhanh xuyên qua xuyên lại trong rừng.

Binh lính đều nói thám báo là thông minh nhất cường hãn nhất trong quân đội. Lời này quả thật không sai, bọn họ đúng là lính thám báo tinh nhuệ trong quân đội Khải Lỗ Sĩ. Nhiệm vụ của bọn họ chính là điều tra động tĩnh của đệ tam hạm đội, chỉ cần xuyên qua khu rừng rậm này thì có thể xuất hiện tại bên hông đệ tam hạm đội.

Đã có thể nhìn thấy bên ngoài khu rừng, mấy thám báo đều theo bản năng giảm chậm bước chân, đồng thời tăng cao cảnh giác. Ai cũng không dám cam đoan bên ngoài khu rừng có người phòng vệ hay không, cẩn thận sẽ không mắc phải sai lầm.

Tuy nhiên đúng ngay trong khoảnh khắc bọn họ dừng chân lại chuẩn bị thương lượng với nhau, bất thình lình ánh đao lóe lên, mấy gã thám báo này cứ như vậy ngã xuống không một tiếng kêu la.

Ở bên cạnh thi thể bọn họ, rõ ràng xuất hiện hai gã nam nhân mặc hắc y bó sát người, che đầu bịt mặt chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh như băng. Người bên cạnh chỉ có một tay cầm binh khí, đang yên lặng thu đao vào vỏ, mà người kia đá đá thi thể, khinh thường nói:

- Đồ không biết sống chết! Lại dám đến dò thám tin tình báo quân đội của chủ thượng? Coi mật vệ chúng ta không tồn tại ư?

Gã mật vệ kia làm như không có việc gì nhăn mặt, lạnh giọng nói:

- Nói nhảm nhiều như vậy, khó trách ngươi ra doanh mật vệ lâu như vậy vẫn còn là mật vệ bậc tám. Nhìn bộ dáng của ngươi như vậy, nói thật ngươi nên dứt khoát đổi nghề làm nội vệ được rồi.

Nói xong ngồi xổm xuống kiểm tra xác chết.

Gã mật vệ nói nhiều dường như bị đả kích rất lớn thân hình thoáng rung động một hồi, hắn làm theo ngồi xổm xuống, vừa kiểm tra thi thể vừa thấp giọng nói ai oán.

Gã mật vệ vừa kiểm tra thi thể vừa thấp giọng ai oán nói:

- Không có thiên lý mà! Ta và ngươi đồng thời ra doanh mật vệ, hơn nữa năng lực của ta dù gì cũng có thể cùng mật vệ bậc năm đánh nhau một trận, như thế nào cho rằng vì ta nhiều lời nên chỉ có thể ngưng lại ở cấp mật vệ bậc tám này? Mà ngươi lại nhảy đến cấp mật vệ bậc năm vậy chứ? Ta không phục!

Gã mật vệ kia cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Không phục thì tìm Tổng trưởng nói đi, hoặc là trực tiếp bày ra một chút năng lực ở trước mặt chủ thượng, một bước lên trời cũng không phải không có khả năng.

- Ôi! Có cơ hội bày ra năng lực ở trước mặt chủ thượng ai mà không muốn chứ! Nhưng thực khó có cơ hội! Bên người chủ thượng đều là đám mật vệ cấp đặc biệt bậc một chiếm cứ, làm sao tới lượt đám tôm tép chúng ta chứ.

Gã mật vệ thực bất đắc dĩ nói.

Đúng lúc này, hai nữ nhân mật vệ dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp bất thình lình hiện ra trước mặt, vừa nhìn thấy hai người bọn họ hai nữ nhân hướng về gã mật vệ bậc năm thi lễ:

- Tổ trưởng! Quanh đây không còn địch nhân nào.

Gã mật vệ bậc năm đứng dậy gật đầu, huýt một tiếng chim kêu, lập tức quanh khu rừng truyền đến tiếng bước chân nhanh chóng mà rất nhỏ. Lúc này gã mật vệ bậc tám đang chuyện trò làm quen với hai nữ mật vệ:

- Thế nào? Lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ làm tốt chứ? Có cái gì phiền toái cứ tìm tới ta, dù sao ta cũng là tiền bối, trợ giúp hậu bối là việc phải làm.

Hai nữ mật vệ bị chiêu này khiến cho không biết làm thế nào mới tốt. Trầm mặc ít nói nghe nhiều mới là căn bản của mật vệ mà, như thế nào vị tiền bối này nhiều lời như vậy nhỉ?

Gã mật vệ bậc năm cười lạnh một tiếng:

- Ngươi đừng coi thường các nàng! Các nàng mới ra doanh mật vệ cũng đã là mật vệ bậc chín, tin rằng không được bao lâu ngươi sẽ phải thi lễ với các nàng đó. Tốt! Bây giờ toàn tổ tản ra hình quạt tiềm nhập trong khu rừng này, một khi phát hiện thám báo quân địch, Giết không tha!

- Tuân mệnh.

Hơn mười thanh âm rất nhỏ từ các nơi trong rừng truyền ra.

Vốn gã mật vệ bậc tám kia đang muốn nói cái gì, sau khi nghe lệnh của tổ trưởng, liền thi lễ với hai nữ mật vệ, sau đó trong nháy mắt biến mất vào trong rừng rậm.

Nơi nào đó trên bình nguyên, mười mấy kỵ binh thám báo của quân Khải Lỗ Sĩ, đang nghênh ngang lắc lư trên lưng ngựa, bọn họ tuy rằng cũng là lính thám báo, nhưng năng lực so với những tên thám báo lẻn vào địch cảnh đúng là cách biệt một trời một vực.

Công năng lớn nhất của bọn họ chính là tung ra từng lúc tìm tòi hành tung quân địch, sau đó chính là báo tin và truyền về tin tình báo. Nói rõ ra, đám kỵ binh này mới chân chính là thám báo, còn những tên lẻn vào địch cảnh coi như là gián điệp.

Tuy rằng mang nhiệm vụ tìm hiểu địch tình, nhưng đám kỵ binh thám báo cũng không để ở trong lòng, đã biết quân địch ở ngay phía trước, quân số mấy vạn người. Dựa theo cấp bậc của mình đã biết những tin tình báo đó rồi còn cần gì phải tìm hiểu? Chỉ cần khi nhìn thấy bóng quân địch, lập tức quay đầu chạy về báo cáo thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mà đại quân thì đang ở phía sau mình chừng mười cây số, cho dù là đối phương phái ra kỵ binh truy đuổi, mình cũng có thể an toàn chạy về tới. Một khi đã như vậy, việc gì phải khẩn trương chứ?

Đúng ngay lúc mười mấy kỵ binh đang nhàn nhã lắc lư trên lưng ngựa, phía trước bất chợt hiện ra một loạt bóng đen, tập trung nhìn vào, thì ra là gần mười kỵ binh thám báo tiêu chuẩn đế quốc.

Vào thời đại này ngoại trừ đế đô và một vài giới quyền quý trung thành đến phát ấm đầu, thì không có quân đội nào còn mặc nguyên bộ quân phục đế quốc. Cho dù không có thời gian và tiền tài để thay đổi trang phục mới, cũng sẽ thay đổi một chút chi tiết của quần áo, để làm ra vẻ khác người. Có thể nói, quân đội quân phiệt nhìn thấy quân đội mặc quân phục đế quốc, không cần suy nghĩ nhiều đó khẳng định là địch nhân.

Kỵ binh cũng không phải kẻ quá yếu đuối, lập tức làm ra động tác đề phòng, một gã kỵ binh hỏi thủ lĩnh kỵ binh:

- Đội trưởng! Phát hiện hành tung địch, chúng ta mau trở về bẩm báo hay sao?

Gã đội trưởng lộ vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Bẩm báo cái gì? Đây là thám báo của đối phương, chúng ta còn chưa trông thấy đại đội quân địch, như thế nào có thể trở về?

Nói đến dây, gã đội trưởng đột nhiên cười hì hì nói:

- Hơn nữa, các ngươi cũng đừng quên, đối phương chỉ không tới mười người, đây chính là cơ hội tốt gia tăng công huân lớn đấy!

Nghe nói như thế mấy tên kỵ binh lập tức biến sắc, một hồi lâu mới lộ vẻ miễn cưỡng tươi cười phụ họa theo. Bọn họ không phải sợ đánh không thắng, dù gì đối phương cũng không tới mười người, bên mình lại có tới mười lăm người, nếu còn đánh không thắng? Vậy thì về mua một khối đậu hủ đâm đầu chết cho xong.

Bọn họ do dự chính là thật không muốn xuất lực bán mạng đổ máu không công, đức hạnh của gã đội trưởng này thế nào bọn họ còn không biết sao? Hắn ỷ vào chút quan hệ huyết thống với nhà Khải Lỗ Sĩ, thường nuốt gọn công lao của thủ hạ.

Nhưng tuy rằng chính mình không muốn làm không công, nhưng không còn cách nào khác, vì người ta là đội trưởng, không nghe quân lệnh, thực đúng là không hay ho cho cả nhà mình. Không có biện pháp bọn họ đành phải lĩnh mệnh giương cung tên, kỵ binh thám báo trước nay luôn không có hứng thú đánh giáp lá cà với địch quân.

Tuy nhiên ngay lúc bọn họ cài tên giương cung, thám báo quân địch ở đối diện không ngờ động tác thật nhanh chóng:

- Vút! Vút! Vút!

Liên tiếp ba loạt tên, đám kỵ binh nhà Khải Lỗ Sĩ còn chưa kịp có phản ứng đã cảm thấy thân mình đau buốt, sau đó liền không còn phản ứng.

Gần mười tên kỵ binh đế quốc trước tiên xông lên, chặn lại hơn mười con chiến mã chuẩn bị chạy tản đi, cùng lúc với mấy gã kỵ binh vỗ về trấn an mấy con chiến mã vừa mất đi chủ nhân, mấy kỵ binh khác liền nhảy xuống ngựa, rút ra dao bầu chuẩn bị cắt đầu thi thể.

Một gã kỵ binh đế quốc trấn an chiến mã xong, nhìn đến cảnh tượng tàn nhẫn này, chẳng những không có kinh hãi, ngược lại rất hưng phấn nói:

- Đại nhân! Chúng ta thoáng cái đã thu được mười lăm công huân!? Cũng quá dễ dàng nhỉ?

Ta chỉ bắn ra ba mũi tên thôi đã xong rồi.

Một gã sĩ quan đeo quân hàm Đội trưởng cười nói:

- Ngươi chẳng lẽ không nghe tin tức sao? Hiện tại chiến đấu với chúng ta chính là tư binh của cường hào địa phương, cũng không phải là quân đội đế quốc chính quy.

Gã kỵ binh hỏi câu kia nghe nói choáng váng, mà mấy kỵ binh đang hưng trí bừng bừng chuẩn bị cắt đầu trước tiên thoáng sửng sốt một chút, tiếp theo lập tức kiểm tra thi thể, chỉ chốc lát sau, chỉ có một kỵ binh cầm theo một cái đầu đứng lên mắng:

- Thật là xui xẻo! Diệt mười lăm tên, chỉ có một cái đầu nhận được công huân, còn lại toàn bộ là nông binh!

Lúc mọi người hiện ra vẻ mặt rất khó coi, gã Đội trưởng vẫn duy trì vẻ tươi cười như cũ.

- Chúng ta coi như tốt lắm rồi! Lần trước các huynh đệ bên kia diệt hơn mười tên địch, ngay cả một cái thủ cấp công huân cũng không lấy được?

Nghe nói như thế, mọi người chỉ có thể cam chịu số phận, không biết làm gì khác hơn:

- Ôi! Thực hâm mộ đám mật vệ! Nghe nói bọn họ tiêu diệt đều là thủ cấp công huân đấy!

- Hà hà! Ngươi cũng đừng hâm mộ! Bọn họ xác thực lập công huân cũng không phải là tính theo thủ cấp, mà là tính theo mức độ nhiệm vụ hoàn thành. Tài nghệ chúng ta thế này, ngay cả dự khuyết còn không thể vào được, càng đừng nói mật vệ chính quy.

- Chính là, ta nói nếu muốn nhận được nhiều công huân, vẫn là tác chiến với quân chính quy đế quốc mới có thể, đám quân chính quy đó ngay cả tiểu binh cũng là thủ cấp công huân đấy.

- Đừng mơ! Chúng ta không có khả năng tác chiến với quân chính quy.

- Nói như thế nào? Chúng ta đúng là vì chủ công công thành chiếm đất, như thế nào cũng phải có lúc tấn công quân chính quy chứ?

- Không nói hiện tại quân chính quy đế quốc chỉ tại đế đô mới có, cho dù nơi này có quân chính quy, chúng ta cũng không có khả năng khai chiến. Phải biết rằng hiện tại chủ công chúng ta đang mang nhãn hiệu chính là quân hàm Thượng tá quân đế quốc Sư đoàn cảnh bị tinh Hải Tân đấy.

- Ồ! Như thế, chủ công chúng ta còn phải hành động dựa vào uy tín của quân đế quốc.

- Biết là tốt rồi! Cho nên chúng ta ở trước mặt người ngoài cũng không thể để lộ tin tức.

- Đương nhiên rồi! Chúng ta đều là gia thần của chủ công, sao có thể làm hỏng đại sự của chủ công chứ?

- Ừ! Nếu nói lời đại nghịch bất đạo, ngay từ đầu ta nghĩ rằng chủ công thu tất cả bọn tiểu binh chúng ta làm gia thần, là mưu đồ quyền biến nhất thời, kỳ thật vẫn là xem chúng ta là binh sĩ để sử dụng.

Một gã kỵ binh cảm thán nói.

Lời này vừa thốt ra, các kỵ binh khác lập tức biến sắc mặt, gã Đội trưởng thậm chí nắm chặt chuôi đao.

Gã kỵ binh kia không hề để ý sắc mặt mọi người tiếp tục nói:

- Nhưng ta không nghĩ tới, ngay cả chuyện cơ mật như vậy, chủ công cũng để cho đám gia thần cấp binh sĩ chúng ta cùng biết. Các ngươi nghĩ lại xem, như bí mật lần này, nếu ở các gia tộc khác mà nói, chỉ sợ chỉ có trọng thần cao nhất mới có thể biết được. Từ đó ta biết rằng chủ công quả thật đã đối đãi với chúng ta là gia thần chân chính.

Nghe đến đây đám kỵ binh cùng có cảm nhận sâu sắc như nhau, tất cả đều lộ thần sắc kích động gật gật đầu.

Gã Đội trưởng cũng buông tay nắm chuôi đao, mặt nhăn nhó nói:

- Được rồi! Nơi này là lãnh thổ đế quốc, việc này không nên thảo luận. Sau này nhớ kỹ cho ta, cho dù là con cái trong nhà hỏi, chúng ta cũng chỉ có thể nói mình là binh sĩ dưới trướng Thượng tá Khang Tư! Bây giờ đi dò xét kỹ tình hình quân địch quanh đây cho ta!

- Rõ!

Đám kỵ binh lập tức ngậm miệng giục ngựa theo Đội trưởng rời đi.

Theo đội ngũ chậm rãi đi tới, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ mày mặt càng ngày càng nhăn nhó, tâm tình cũng càng ngày càng trầm trọng, cảm giác rơi vào nguy hiểm càng ngày càng tăng lên mãnh liệt.

Hắn phái ra năm đội lính thám báo, không ngờ không có một đội nào quay về báo tin. Có thể nói trong tay hắn một tên thám báo trải qua huấn luyện chính quy cũng không có, chỉ có thể phái ra kỵ binh thường để đảm đương thám báo. Nhưng, hơn trăm tên kỵ binh thám báo này cũng như đám trinh sát kia một đi không trở lại.

"Năng lực thám báo cùa đối phương mạnh như vậy sao? Hay là những tên đó toàn bộ rơi vào mai phục? Bọn chúng như thế nào ngu xuẩn như vậy! Mình không phải đã lệnh cho bọn chúng hễ nhìn thấy bóng quân địch thì lập tức chạy về báo sao? Chẳng lẽ bọn chúng thực cho rằng đối phương xuất thân là thổ phỉ thì sẽ để mặc cho người đánh giết sao?"

"Nhưng vậy cũng đúng, bọn thủ hạ dưới tay mình không có khả năng ngu ngốc đến để trúng phục kích cũng không biết chạy trốn."

"Ôi! Đáng tiếc mấy trăm con chiến mã của ta! Mất nhiều chiến mã như vậy, trở về khẳng định sẽ bị các lão già kia chế giễu một trận rồi."

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ biết rằng chính mình không có khả năng giành trước thu được tin tình báo quân địch, mặt hắn sa sầm ra lệnh:

- Toàn quân tăng nhanh tốc độ, mỗi đội phái ra mười tên thám báo, lệnh cho đám thám báo không được rời khỏi của tầm mắt đại đội!

Thật sự không có cách nào mới hạ đạt mệnh lệnh như vậy, bằng không liên tục không ngừng bị dùng bã thuốc chó, nếu tiếp tục để đội thám báo rời xa đội ngũ, chỉ sợ phía dưới sẽ tạo phản.

Sau khi truyền mệnh lệnh, trong lòng Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ thực không được tự nhiên. Thổ phỉ khẳng định không có thám báo mạnh như vậy, đây hắn là đội viên đội lục chiến của đệ tam hạm đội, bọn chúng đều đã giao tiếp với hải tặc, năng lực thám báo mạnh như vậy cũng không kỳ quái.

Mà đội lục chiến của đệ tam hạm đội lại sớm bị Khải Lỗ Sĩ nắm rõ, nhiều lắm chỉ là một liên đội huấn luyện coi như tàm tạm mà thôi.

"May mà mình dẫn theo ba liên đội đến, xem ra vẫn là đám lão già đó nhìn xa trông rộng." Nghĩ vậy, tâm tình của Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ dần khôi phục ổn định lại.

Nhận được mệnh lệnh, đám binh sĩ có ngựa không khỏi thở ra nhẹ nhõm, không cần đi chịu chết nữa rồi. Tuy nhiên loại tâm tính này chỉ xuất hiện trong đám kỵ binh, còn sĩ khí của đám bộ binh vẫn sôi sục như trước.

Đây là chuyện rất bình thường, chỉ có kỵ binh mới có thể đảm nhiệm trinh sát, hơn nữa địa vị của kỵ binh cao hơn bộ binh, song phương biên chế khác nhau, cho nên tin tức thám báo của quân địch mãnh liệt khác thường chỉ truyền lưu trong đám kỵ binh, còn những tên bộ binh kia vẫn đang ảo tưởng kiến công lập nghiệp đây.

Không biết vì nguyên nhân gì, tuy rằng Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ ra lệnh tăng nhanh tốc độ, nhưng toàn quân hành quân so với lúc bình thường ngược lại dường như có phần chậm hơn. Người biết chuyện đều biết rõ đây là quân kỵ binh tiên phong cố ý hạn chế tốc độ mới khiến cho toàn quân chậm lại, nhưng chính bản thân Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ cũng không hề quan tâm, chậm một chút cũng tốt, như vậy ngược lại có thể giữ được sức chiến đấu của tổng thể.

Không biết đi được bao lâu, nhìn xem sắc trời, đã là vào buổi chiều. Dựa theo thông lệ đi tiếp một thời gian nữa sẽ ngừng lại hạ trại nghỉ ngơi. Nếu thời gian đã muộn, vậy chỉ có thể nghỉ ngơi nấu cơm.

Đúng lúc tất cả mọi người buông lỏng xuống, có phần uể oải, quân kỵ binh tiên phong đột nhiên ngừng phắt lại, sau đó mấy tên kỵ binh chạy trở về:

- Báo cáo! Phát hiện quân địch ở phía trước năm dặm!

- Toàn quân cảnh giới!

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ lập tức hạ đạt mệnh lệnh, sau đó trong vòng vây bảo vệ của thân vệ hắn chạy tới trước trận.

Đến phía trước, đầu tiên đập vào mắt chính là một khu bình nguyên, sau đó liền nhìn đến đầu cuối bình nguyên, một cái đám đen đang từ từ mở rộng.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ giơ tay che mắt nhìn ra xa, gật gật đầu:

- Thật đông! Xem bọn chúng mở rộng địa hình có lẽ ba bốn dặm, hẳn là có tới hai vạn quân, đây là đội bộ chiến của đệ tam hạm đội à, lại bày ra trận hình chữ nhất? Tưởng nhiều người là có thể quang minh chính đại đánh bại chúng ta sao? Hừ! Truyền lệnh chuẩn bị đội hình chiến đấu! Bố trí trận hình chữ nhất! Để cho bọn chúng biết rằng hải quân phải ở lại trên biển mà không nên mạo hiểm đi lên đất liền!

- Rõ!

Mấy tên thân binh lập tức chạy đi truyền lệnh xuống, toàn bộ binh sĩ đã sẵn sàng trong tư thế phòng bị lập tức theo mệnh lệnh cấp trên, bắt đầu lau lưỡi dao, bật thử dây cung, sửa sang lại trang bị. Tiếp theo dưới chỉ huy của cấp trên trực thuộc, bố trí trận hình trải rộng chiều ngang, tiếp đó sau một tiếng trống lệnh, rất nhanh rảo bước tiến tới nghênh đón.

Khang Tư bên này, đương nhiên cũng phát hiện bóng quân địch, đang lẳng lặng chờ đợi. Tại trường ngoại trừ đội lục chiến của đệ tam hạm đội có tiếng thì thầm nho nhỏ, các chỗ khác hoàn toàn yên tĩnh, dù là chiến mã cũng thỉnh thoảng mới có phát ra một tiếng hí nhỏ.

Nghe xong mật vệ báo cáo Khang Tư nhìn một đường đen xa xa, phất tay áo:

- Tiếp tục tiến quân.

Mệnh lệnh truyền xuống, lập tức bước chân rầm rập vang lên, tới khi song phương đều có thể nhìn thấy bóng đối phương, cũng chỉ còn cách nhau chừng một cây số, lúc đó Ước Hàn - Khải Lỗ Đặc phất tay một cái:

- Kỵ binh xuất động, cho bọn chúng biết tay!

Nhận được mệnh lệnh đội kỵ binh trước trận lập tức chỉnh đốn đội ngũ, sau đó dưới chỉ huy của sĩ quan cùng giục ngựa, tiếp theo ra roi thúc ngựa, khi chiến mã chạy lên bọn họ mới rút mã đao, chuẩn bị cho quân địch phía trước một trận ra trò.

Nhìn đội kỵ binh gần một liên đội này, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ đắc ý một hồi, ở đế quốc kỵ binh chính là vũ lực mũi nhọn, nếu dưới điều kiện phù hợp, một liên đội kỵ binh công phá đánh tan một sư đoàn bộ binh tinh nhuệ cũng không phải là chuyện lạ. Hiện tại nhằm vào đám thổ phỉ kia, phỏng chừng không cần phí sức chút nào liền có thể phá tan đội ngũ đám thổ phỉ kia.

Khang Tư bên này trước tiên vừa thấy kỵ binh xuất động, khẽ nhíu mày một cái liền phất tay, một đại đội kỵ binh Lôi gia lập tức phóng tới. Lúc này là thủ đoạn tiên phong chiến, nhằm để cổ vũ sĩ khí cùng đả kích tinh thần của địch nhân: là cấp võ tướng quyết đấu.

Quan sát thấy Khang Tư nhíu mày, Tương Văn cẩn thận nói:

- Đại nhân! Kỵ binh chúng ta quả thật rất thiếu, tuy nhiên thuyền vận chuyển đã trở về tiếp vận một số binh sĩ tới, lần này hẳn có thể chuyển hết kỵ binh nội vệ còn lại tới đây.

Khang Tư cũng là người nhạy cảm, lập tức biết vì sao Tương Văn nói như thế, hắn lắc đầu nói:

- Ta không là có ý này, ta chỉ lấy làm lạ vì sao kỵ binh đối phương chỉ trang bị một bộ bì giáp một thanh mã đao mà thôi, theo lý trang bị tiêu chuẩn của kỵ binh đế quốc là một bộ kỵ giáp, một cây kỵ thương, một cây kỵ cung, hai bó tên sắt và một thanh mã đao.

Nghe nói như thế, Tương Văn chần chừ một chút mới nói:

- Đại nhân! Đó là trang bị tiêu chuẩn của kỵ binh cấm vệ quân, đối phương chỉ là tư binh cường hào, không có khả năng trang bị những thứ đó.

Nghe vậy, Khang Tư vỗ vỗ đầu, chính mình thật đúng là trải qua cuộc sống quá đầy đủ, nghĩ rằng người khác cũng đều tốt giống như mình.

Sao lại không nghĩ tới trang bị của mình đúng phải gọi là tiêu chuẩn nhất, cao cấp nhất chứ. có phải mình đã rất lâu không có hạ tầng cơ sở, cho nên mới sẽ xuất hiện vấn đề sơ suất như vậy hay không? Nghĩ đến đây, Khang Tư tự cười giễu mình. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Mấy ngàn kỵ binh nhà Khải Lỗ Sĩ xung phong, nhìn đến kỵ binh đối phương cũng không tới một ngàn, không khỏi trong lòng vui mừng, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ bên này cũng đầy mặt tươi cười.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ thậm chí muốn trực tiếp hạ lệnh toàn quân đuổi kịp kỵ binh, để tránh kỵ binh giành hết công lao. Đương nhiên, mệnh lệnh này hắn vẫn cố nén xuống. Hiện tại vẫn đang là trận chiến tiên phong tiếp cận, làm sao có thể lệnh cho toàn quân xông lên, nếu vạn nhất xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chính mình muốn khóc cũng không kịp.

Cứ như vậy, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ vừa miên man suy nghĩ, vừa chờ đợi đón chào kỵ binh bên mình đại thắng, vừa hưởng thụ những lời tâng bốc tận trời xanh của đám thủ hạ. Một lòng nhiều công dụng thật rất là thoải mái.

Tuy nhiên bọn họ rất nhanh bởi vì trận chiến nhanh chóng xuất hiện kết quả mà trợn mắt há hốc mồm đứng bật lên.

Kỵ binh bên Khang Tư ở thời điểm tới gần kỵ binh nhà Khải Lỗ Sĩ chừng ba bốn trăm thước, tất cả cùng một loạt lấy ra cung tên, kéo căng dây cung nhắm chuẩn.

Bản đội Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ bên này, bởi vì tầm nhìn xa chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người lay động, không biết kỵ binh bên Khang Tư đang làm gì.

Mà kỵ binh nhà Khải Lỗ Sĩ chỉ cách có mấy trăm mét, lại rõ ràng phát hiện không ngờ bị cung tên nhắm ngay chính mình!

Kỵ binh Khải Lỗ Sĩ ở hàng đầu không khỏi nhếch miệng bày ra một vẻ cười chế nhạo.

Đúng vậy, đám kỵ binh đó chẳng những không sợ hãi, ngược lại đang cười nhạo, ai ai cũng đều biết "cưỡi ngựa bắn cung", không phải kỵ mã bắn tên nào cũng có thể biểu hiện kỹ năng thiện xạ được. Không có phối hợp kỹ thuật cỡi ngựa và bắn cung cao siêu thì căn bản đừng vọng tưởng khi giục ngựa chạy như điên có thể bắn trúng mục tiêu.

Nếu đối phương có mấy ngàn người, người bên mình còn hơi lo lắng một chút, bởi vì tên bắn dày đặc, "mèo mù cũng cũng có thể vớ phải chuột chết", nhưng lúc này đối phương có bao nhiêu người chứ? Mình đứng bất động cũng sẽ không bị bắn trúng, càng đừng nói chính mình hiện đang chạy với tốc độ cao!

Hừ! Hãy nhìn lão tử tung đao tước rơi đầu của ngươi đi! Trên mặt đám kỵ binh hàng đầu bên Khải Lỗ Sĩ đều dâng lên vẻ khát máu, tay nắm chặt mã đao, bộ mặt dữ tợn phóng nhào tới quân Khang Tư.

Đại đội kỵ binh Khang Tư này cũng không phải là doanh kỵ binh, mà là doanh nội vệ. Có thể nói chính xác, bọn họ xuất thân là nội vệ, năng lực trên các phương diện đều cao hơn so với các đội ngũ khác, mà đại đội kỵ binh bọn họ theo Khang Tư đặt chân lên hành tỉnh Hải Tân, lại toàn bộ đều từ trong thiết kỵ nội vệ, trải qua một phen long tranh hổ đấu mới tuyển chọn ra.

Nhìn đến bộ dáng phớt lờ của kỵ binh Khải Lỗ Sĩ, kỵ binh bên Khang Tư đều bĩu môi khinh thường, cũng không cần ai truyền lệnh, khi cảm giác được song phương đạt tới tầm bắn, lập tức liền buông dây cung, sau đó căn bản cũng không thèm nhìn tới kết quả, liền nhanh chóng lắp tên giương cung nhắm mục tiêu kế tiếp.

Mọi người tuy rằng do vấn đề khoảng cách, nhìn không rõ trận chiến tại trung tâm chiến trường đang xảy ra chuyện gì, nhưng cảnh kỵ binh Khải Lỗ Sĩ tới tấp rơi xuống đất vẫn có thể nhìn thấy được.

Khang Tư bên này tiếng hoan hô theo kỵ binh từng đám rơi xuống mà vang vọng không ngừng, còn bên Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ thì hoàn toàn rơi vào cảnh tĩnh lặng, có thể nhìn thấy mọi người đều hoảng hốt há hốc mồm.

Kỵ binh Khải Lỗ Sĩ giờ phút này toàn bộ đều xuất mồ hôi lạnh đầy người, từ hơn hai trăm thước đến lúc này còn chừng một trăm thước, kỵ binh xung phong đâu tới bao nhiêu thời gian đâu?

Nhưng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn như vậy, đối phương gần như lắp tên bắn ra mười lần! Kỵ binh bên mình xung phong đối lên hàng đầu ước chừng thay đổi hai đợt! Ba bốn trăm kỵ binh cứ như vậy mất mạng!

Trời ạ! Địch nhân trên lưng ngựa ở tốc độ cao lắp tên giương cung bắn trúng mục tiêu ngoài trăm mét, đây chính là cấp bậc kỵ tướng đội trăm người mới có thể làm được, hiện tại không ngờ cả một đại đội đối phương đều có thể làm được điều này, điều này sao có thể chứ!

Một gã sĩ quan kỵ binh Khải Lỗ Sĩ thét lớn:

- Mọi người cố chịu đựng! Chúng ta chính là một liên đội! Đối phương chỉ có một đại đội! Đợi xông tới phía trước là có thể vung đao sắc của chúng ta tha hồ cắt đầu của bọn chúng!

Lời nói của gã sĩ quan đã làm tiêu tan mồ hôi lạnh trên mình đám kỵ binh Khải Lỗ Sĩ, ngoại trừ hàng đầu tiếp tục liều chết xung phong, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ phía sau đã theo các sĩ quan chỉ huy tản ra hai bên, chuẩn bị đánh bọc sườn.

Kỵ binh Khải Lỗ Sĩ quả là hận thấu xương đám kỵ binh quân địch. Hãy đợi đấy! Đợi xông tới trước mặt, để xem cung tên của các ngươi còn có thể đắc ý được bao lâu!

Khi khoảng cách giữa song phương tiếp cận đến chỉ có hơn năm mươi thước, kỵ binh Khang Tư tự động thu hồi cung tên, rút trường thương chỉa lên phía trước.

Thấy một màn này, hàng đầu kỵ binh Khải Lỗ Sĩ không kìm nổi chửi má nó! Nhìn thấy trường thương của đối phương kia dài tới hai ba thước, lại nhìn tới mã đao trong tay mình nhiều lắm chỉ dài chừng một thước. Nhìn thấy mũi trường thương của đối phương nhọn hoắc bén ngót tỏa hàn quang, lại nhìn tới bì giáp mỏng manh trên người mình kia, trong lòng chúng không khỏi ớn lạnh.

Kỵ binh Khải Lỗ Sĩ nổi máu hung tàn nghiến răng nghiến lợi giơ cao mã đao, chính mình cho dù chết cũng phải kéo theo một tên lót đường! Còn kẻ yếu đuối mềm lòng thì mặt mày tái nhợt run như cầy sấy, chẳng những mã đao cầm không chặt, thậm chí ngay cả thân mình cũng bị xóc nảy lắc lư như sắp rơi khỏi lưng ngựa.

Theo song phương càng ngày càng tiếp cận, khi sắp va vào nhau, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ hung hăng thét to một tiếng, hoàn toàn không xem trường thương đang nhắm đâm thẳng vào ngực mình, cắn răng cử đao chém vào cổ địch nhân.

Mà kỵ binh Khải Lỗ Sĩ yếu đuối, hoặc là kêu thảm một tiếng rơi xuống ngựa, hoặc là giống như đã không còn hồn phách, chỉ ngây ngốc giữ nguyên tư thế phóng ngựa tới phía địch nhân.

179. Chương 179: Chính Kỳ Tương Hỗ. (1+2)

Khi nhìn đến bộ mặt của quân địch, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ liền bắt đầu nguyền rủa chủ nhân của quân địch, nguyền rủa chủ nhân của chi quân đội này giàu có đến phát sốt, không ngờ mỗi người một bộ kỵ giáp tinh xảo, khiến cho các chiêu số chém bổ đâm chọc của mình đều không dùng được chút nào, chỉ có thể khó khăn nhắm vào cổ đối phương, bởi vì chỉ có nơi đó mới có thể cho chính mình xuống tay.

Đại đa số hàng đầu kỵ binh Khải Lỗ Sĩ, ngay cả giơ cao đao lên cũng chưa kịp hạ xuống, cả người đã bị đâm xuyên qua ngực. Chỉ có một số rất ít mấy kỵ binh Khải Lỗ Sĩ hung hãn tới cực điểm dùng phương thức phóng đao để mã đao chém trúng địch nhân.

Chỉ có điều đáng tiếc, một là không có kỹ năng phi đao, hai là áo giáp của quân địch không phải là hàng giả, “Choeng” một tiếng, mã đao bay đụng tới áo giáp liền rơi xuống đất, hoàn toàn là vô dụng.

Khi kỵ binh Khang Tư né mình xuống để phòng ngừa bị cắt đứt cánh tay, mà kỵ thương sau khi đâm thủng mình địch nhân tự động vứt xuống, rút ra mã đao. Lúc đó kỵ binh Khải Lỗ Sĩ đã có chừng một đại đội nằm dài trên mặt đất. Thấy một màn như vậy, lúc này kỵ binh Khải Lỗ Sĩ mới vừa bọc tới sườn đội hình quân Khang Tư lập tức hai mắt đỏ bừng gâm rú phóng ngựa chạy tới.

Kỵ binh Khang Tư hoàn toàn không thèm để ý tới kỵ binh địch đánh bọc tới hai bên, mà lại bày ra trận hình tiêm đao tiếp tục xung phong vào địch quân phía trước lúc này đã bạc nhược rất nhiều rồi.

Dùng cung tên xử lý mấy trăm người, lại dùng trường thương tiêu diệt cả một đại đội, liên đội kỵ binh của Khải Lỗ Sĩ cứ như vậy tổn thất mất một phần tư, hơn nữa còn chia hai cánh đánh bọc sườn, quân địch còn lại phía chính diện ngăn cản kỵ binh Khang Tư có bao nhiêu quân nghĩ thì có thể biết.

Cho nên, không lâu sau, thời điểm kỵ binh ở hàng đầu của Khải Lỗ Sĩ lại nối tiếp ngã xuống hơn mười người, kỵ binh Khang Tư cũng đã xuyên qua trận hình kỵ binh địch.

- Mẹ nó! Quay đầu truy kích!

Kỵ binh Khải Lỗ Sĩ vừa thấy thế, lập tức vừa cố ghìm cương ngựa quay đầu, vừa chửi loạn xị cả lên.

Kỵ binh Khang Tư lao ra khỏi vòng vây, cũng không hề dừng lại, lập tức giục ngựa chạy như bay tới, sau khi lao ra một khoảng cách xa sĩ quan mới dẫn dắt kỵ binh quay một vòng, chờ đến khi đối mặt kỵ binh địch theo hai bên sườn đuổi tới, kỵ binh Khang Tư đã sớm chuẩn bị sẵn lập tức cài tên giương cung bắn ra một loạt.

Nhìn thấy kỵ binh vô cùng trân quý của mình cứ như vậy vừa đối mặt đã bị tiêu diệt một phần tư, cả người Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ choáng váng, rồi đến lúc nhìn thấy kỵ binh mình truy kích theo không ngừng bị đối phương bắn chết, qua mấy đợt tên rất nhanh lại tổn thất hết một phần ba! Giờ phút này Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ mới bừng tỉnh lại, lập tức quát lớn:

- Mau! Nổi chiêng lệnh! Cho bọn họ lui quân!

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ vẫn là có cặp mắt tinh tường, biết kỵ binh bên mình chỉ trang bị mã đao không thể hơn được kỵ binh quân địch tranh bị đầy đủ như cấm vệ quân, cho nên quyết định thật nhanh triệu hồi kỵ binh.

Đồng thời Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ càng hiểu rằng: mặc dù kỵ binh bị tổn thất một phần ba không tránh khỏi sẽ bị xử phạt, nhưng như thế nào cũng tốt hơn là toàn quân bị diệt, hơn nữa nếu như mình giành được thắng lợi, nói không chừng còn có thể che lấp được lỗi lầm này.

Giờ phút này Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ chỉ có thể không ngừng tự an ủi mình, chỉ cần giành được thắng lợi hết thảy đều dễ ăn nói, nếu như bị đánh bại... Ôi! Đến lúc đó chính mình cũng không cần tới gia tộc xử phạt.

Tiếng chiêng vang lên, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ vừa tức vừa giận vừa kinh khủng vừa hoảng sợ mỗi người giống như nhận được ơn đại xá, lập tức quay đầu ngựa chạy về hướng bản trận.

Kỵ binh quân địch này thật sự quá khó chống trả, chẳng những thuật bắn cung thuật cỡi ngựa lợi hại, chính là chiến mã so ra cũng xuất sắc hơn mình, tuy rằng bên ta quân số nhiều hơn, nhưng cứ bị bọn họ đánh kiểu như vậy, nếu liều mạng vừa chết có thể kéo theo một tên địch thì cũng cam chịu, chỉ tiếc là nguyện vọng đơn giản này cũng không thể thực hiện, thật sự làm cho người ta khó chịu tới cực điểm, hiện tại có thể rút quân thật không còn gì tốt bằng.

Nhìn thấy kỵ binh Khải Lỗ Sĩ rút lui, kỵ binh Khang Tư cũng không có thừa thắng xông lên, ngược lại dưới dẫn dắt của sĩ quan hạ chậm rãi lui về bản trận Khang Tư bên này.

Không có biện pháp, qua mấy lần truy kích một đoạn thời gian như vậy, sức ngựa gần như hao hết, nếu liều mạng đuổi theo đánh tiếp, chỉ sợ sẽ bỏ thây tại chỗ này, tốt hơn là thừa dịp lui quân nghỉ ngơi.

May mà còn có ngựa dự bị, bằng không đám quân kỵ binh bên mình chẳng khác nào phải rời khỏi đấu trường rồi.

Quan binh Khải Lỗ Sĩ bên kia nhìn thấy kỵ binh quân mình bị tổn thất tới một phần ba ủ rũ lui về, tất cả đều uể oải mất cả nhuệ khí, chờ đến khi nhìn thấy kỵ binh Khang Tư từ từ lui về, không kìm nổi thầm đếm quân số, vừa đếm xong lập tức choáng váng cả người.

Mà đội viên đội lục chiến của đệ tam hạm đội bên quân Khang Tư, cả đám đều sững sờ trợn mắt há hốc mồm. Một hồi lâu sau, mới có người chần chừ nói:

- Ta không có hoa mắt chứ? Kỵ binh một đại đội quyết đấu cùng một liên đội, binh lực liên đội bị tổn thất một phần ba, mà bên đại đội kia quân số ít hơn nhiều lại không một người nào chết trận?! Đây có phải là sự thật không?!

- Trời ạ! Các ngươi xem này bộ dáng đám binh sĩ Lôi gia đó vẫn như bình thường, binh sĩ của Lôi gia đều cường hãn như vậy sao?

- Câm miệng! Nhìn bộ dáng người ta, nhìn lại các ngươi xem, giống cái dạng gì?! Phải biết rằng chúng ta chính là đội lục chiến duy nhất của đệ tam hạm đội! Ngẩng đầu ưỡn ngực tăng cao sĩ khí lên cho ta! Chờ đến thời điểm chém giết ai dám lề mề tụt lại phía sau! Ta sẽ cho hắn biết thế nào là đẹp mặt!

Gã Trưởng quan đội lục chiến rống lên giận dữ.

Các sĩ quan khác cũng theo đó căn dạy thủ hạ của mình. Một hồi lâu sau, đội lục chiến mới biểu hiện tĩnh lặng đứng nghiêm túc giống như binh sĩ Lôi gia.

Liễu Thanh Dương rất khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Hắn tuy rằng vì chiến bại mà đầu nhập vào Lôi gia, nhưng do vì đối phương dùng mưu kế tuyệt lương đánh bại hắn, cho nên trong lòng hắn vẫn không phục, hơn nữa tuy rằng lúc đố bộ thành Thanh Nguyệt chứng kiến tác phong của quân đội Lôi gia, nhưng thực lực của quân đội Lôi gia như thế nào hắn chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Giờ đây chứng kiến thì ra quân đội Lôi gia thật đúng là quá mức hùng mạnh.

Tuy nhiên khiến Liễu Thanh Dương càng khiếp sợ hơn là thần thái của binh sĩ Lôi gia.

Bọn họ đều là một bộ dáng tập mãi thành thói quen, tuy rằng không có nói ra, nhưng không ai có thể thấy được bọn họ coi thường sức chiến đấu của quân địch.

Nếu chỉ riêng về thần thái này, Liễu Thanh Dương cũng sẽ không khiếp sợ.

Chân chính khiến hắn khiếp sợ là: đám binh sĩ Lôi gia đều mơ hồ toát ra một loại kiêu ngạo vả dè chừng. Đúng! Là dè chừng là luôn trong trạnh thái phòng bị, là một loại khinh thường và coi như cũng đề phòng đối phương.

Nếu Liễu Thanh Dương hiểu rằng binh sĩ Lôi gia đều lấy từ những tư binh của cường hào địch nhân trên bán đảo Phi Ba, vậy thì hắn có thể hiểu được loại kiêu ngạo rụt rè dè chừng này là như thế nào mà ra.

Một gia thần trực thuộc võ gia thật lớn và một nông binh bình thường căn bản không có cách nào để so sánh, khoảng cách giữa hai người đó dùng chữ cách biệt một trời một vực để hình dung cũng có phần chưa đúng.

Trầm ngâm một chút, Liễu Thanh Dương có hơi khách sáo nói với Tương Văn:

- Tương Văn đại nhân! Quý... à không, thực lực đội kỵ binh chúng ta thật dũng mãnh, có phải tất cả kỵ binh đều như thế hay không?

Tương Văn cười nói:

- Đâu có khả năng như vậy! Đại đội kỵ binh này thật ra là tuyển chọn cẩn thận từ doanh nội vệ ra được, hoàn toàn có thể nói là đại đội kỵ binh dũng mãnh nhất của Lôi gia.

Liễu Thanh Dương là người thông minh lanh lợi, rất nhanh chợt nghe ra trong lời nói của Tương Văn đề cập chính là "đại đội kỵ binh dũng mãnh nhất", ý tứ câu này đúng là, những thiết kỵ nội vệ tuyển chọn cẩn thận ra còn không phải là vũ lực dũng mãnh nhất của Lôi gia sao. Liễu Thanh Dương không tiếp tục hỏi tới, truy hỏi kỹ càng sự việc cũng không phải lúc nào cũng thích hợp.

Ở một cái quân phiệt cắt cứ một phương nho nhỏ bên ngoài, không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn có được nhiều vũ lực dũng mãnh như vậy? Quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Liễu Thanh Dương có ý tưởng này trong đầu không kìm được liếc mắt nhìn Khang Tư một cái.

Quân Khải Lỗ Sĩ bên này, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ triệu hồi đội kỵ binh sau đó liền truyền lệnh cho bộ binh tiến quân. Tuy rằng hắn không tin một đại đội kỵ binh đối phương kia có thể đánh bại mình, nhưng vi để cẩn thận... vẫn truyền lệnh cho đội kỵ binh đã bị tổn thất trầm trọng chuẩn bị sẵn sàng, phối hợp với bộ binh đánh chặn kỵ binh địch.

Nghe được mệnh lệnh của Trưởng quan, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ nguyên vốn vì thất bại mà tinh thần có chút hạ xuống, lập tức lại tăng cao sĩ khí, bọn họ cùng xoa tay đợi cơ hội báo thù. Thực không tin dưới sự trợ giúp tầng tầng của bộ binh, kỵ binh đối phương còn có thể làm được cái gì!

Đối phương cũng chỉ dựa vào ngựa tốt và lợi thế cung tên, không có chính diện cùng mình đối mặt chiến đấu, mới dám kiêu ngạo như vậy, nếu phát động kỵ binh chiến đấu chính quy, hai phần ba liên đội quân mình đâu thèm quan tâm tới một đại đội kỵ binh nho nhỏ như vậy?! Khẳng định chỉ trong khoảnh khắc liền tiêu diệt toàn quân bọn chúng!

Nhìn đến quân địch hành động, Khang Tư phất tay lên.

- Chúng ta cũng bắt đầu thôi!

Quân kỳ chức vụ Thượng tá Khang Tư lay động cả lên, binh sĩ Lôi gia từ đầu đến cuối vẫn một mực yên tĩnh, đột nhiên hét lớn một tiếng, dưới chỉ huy của các sĩ quan nhanh chóng tiến về hướng quân địch.

Quân đội di chuyển sau đó Khang Tư tiến vào hàng ngũ hộ vệ trung ương, quét mắt nhìn một vòng đội ngũ xung quanh, nở nụ cười nói:

- Từng chỉ huy nhiều trận chiến như vậy, đây là lần đầu tiên nhất chính diện chiến đấu chính quy.

Liễu Thanh Dương đột nhiên nhìn Khang Tư, nói:

- Lấy chính diện hợp với yếu tố bất ngờ để giành thắng lợi.

Nghe nói như thế, Tương Văn nháy mắt mấy cái mơ hồ, hắn tuy rằng biết lời này có liên quan tới chiến tranh, nhưng cũng không biết là có ý nghĩa gì, muốn hỏi lại cảm thấy rất mất mặt, không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Liễu Thanh Dương một cái.

Mà Khang Tư nghe nói như thế lại cười cười.

- Ha ha! Cùng lúc phải có tiến công chính diện, đẩy mạnh sức chiến đấu của đại quân, đồng thời lại phải có tuyệt chiêu đánh bất ngờ để giành thắng lợi, nếu không sẽ không nắm chắc thắng lợi trong chiến tranh. Đây là một trong binh pháp ở Viễn Đông đại lục phải không?

Tương Văn đi bên cạnh lập tức đắc ý liếc mắt nhìn Liễu Thanh Dương một cái: "Thế nào? Làm khó không được đại nhân nhà ta phải không? Lại dám khoe khoang học thức?! Đừng để ta nắm được nhược điểm, bằng không mặt ngươi sẽ khó coi lắm đấy!"

Liễu Thanh Dương hoàn toàn không chú ý tới nét mặt Tương Văn, ngược lại trong mắt chợt lóe sáng, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đại nhân cũng đọc qua sách binh pháp này à?

- Ừ! Có xem qua một vài lần.

Khang Tư gật gật đầu, sau khi hắn lên làm quân chủ Lôi gia, nhất là khi đám thuộc hạ biết hắn ham mê đọc sách, gần như là cướp đoạt hết thảy các bộ sách có thể tìm được đưa đến để nịnh bợ hắn. Có thể nói hiện tại sách Khang Tư cất giữ đúng là hàng vạn cuốn, hơn nữa nội dung cũng là bao hàm toàn diện, cho nên binh thư Viễn Đông đại lục tại đại lục này rất quý hiếm, hắn cũng có được.

- Như vậy đại nhân thích dùng chính hay là dùng mưu?

Liễu Thanh Dương có phần mạo phạm hỏi.

Khang Tư bị câu hỏi này khiến cho sửng sốt, theo lý thuyết trong binh pháp không có thích hay không thích, bình thường đều là dùng cách có hiệu quả đồng thời thích hợp với tình huống chiến trường lúc ấy để sử dụng. Đâu có thể bởi vì mình thích thì cố gượng ép dùng binh pháp nào đó chứ? Tuy nhiên Liễu Thanh Dương hỏi như vậy khẳng định có lý do của hắn, Khang Tư thật không tin Tổng trưởng hải quân này là người không hiểu biết như vậy.

Cho nên sau khi Khang Tư suy nghĩ cẩn thận mới hồi đáp:

- Dùng "chính" bởi vì đại binh mình hùng mạnh đủ để phá tan hết thảy mọi chống cự, căn bản không cần làm điều thừa đi sử dụng "mưu kế".

Liễu Thanh Dương nghe vậy trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Đại nhân! Giả thiết ngài là một Tướng quân, khi ngài chỉ huy quân đội đã giành được thắng lợi lớn, quân chủ của ngài đột nhiên hạ lệnh cho bộ hạ của ngài bắt bớ ngài, đồng thời hạ lệnh rút quân. Làm cho ngài vất vả nhiều năm hy sinh trong quân đội đều hóa thành con số không, vậy ngài có dùng "kỳ mưu" để thay đổi kết quả này hay không?

Tương Văn rất nhạy cảm liếc mắt nhìn Liễu Thanh Dương một cái, người này muốn ám chỉ cái gì đây?

Khang Tư cười cười.

- Vừa rồi ta nói rồi! Nếu khi đại quân hùng mạnh đủ để phá tan hết thảy mọi lực cản, dùng hay không dùng kỳ mưu cũng không sao cả. Mà giả thiết như lời ngươi nói chính là một trong lực cản đó, nói theo cách của ta, lực cản này là không tồn tại.

Liễu Thanh Dương im lặng, không lên tiếng nữa.

Tương Văn mặt nhăn nhíu, đại nhân nhà mình nói lời này có ý tứ gì đây? Phải chăng có ẩn ý nếu gặp phải hoàng đế hãm hại, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn chịu trói. Nhưng ai có thể hãm hại đại nhân nhà mình? Đại nhân nhà mình chính là quân chủ mà? Thật không sao hiểu được.

Liễu Thanh Dương vì sao lại hỏi những câu khó hiểu như vậy? Chẳng lẽ tên Liễu Thanh Dương này vẫn không có hoàn toàn mất hết hy vọng vào đế quốc? Ngược lại ngầm hỏi đại nhân nhà mình có thể ôm hoài bão trở lại đế quốc một lần nữa hay không? Đại nhân nhà mình thật có thể không thèm làm quân chủ thế cường lực mạnh, ngược lại đi làm thần hạ cho một thế lực yếu nhược hay sao? Tên Liễu Thanh Dương này sẽ không đưa ra vấn đề ngu ngốc như vậy để hỏi chứ? Ôi! Thực là nhức đầu! Sao có nhiều chuyện phiền toái như vậy làm gì chứ?!

Hừ! Tuy rằng ta chưa nắm được nhược điểm của ngươi, nhưng ta sẽ tăng thêm người theo dõi, chính là một miếng cơm và vào miệng cũng đừng nghĩ tránh được con mắt của ta!

Khi chấm dứt trò chuyện, đại quân đã tiến vào phạm vi phát động tấn công, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ ỷ vào đội quân của mình là vũ lực thường trực, giành trước Khang Tư truyền đạt mệnh lệnh:

- Toàn quân nghe lệnh! Giết chết một tên địch thưởng một kim tệ! Giết chết một sĩ quan, thăng quan một bậc thưởng một trăm kim tệ! Giết chết chủ soái địch quân, thăng quan ba cấp! Thưởng một vạn kim tệ! Toàn quân hãy anh dũng giết địch! Xung phong!

Lời nói của Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ được thủ hạ nhanh chóng truyền khắp toàn quân, quân Khải Lỗ Sĩ lập tức sĩ khí bốc cao tận trời, hò hét xông tới quân Khang Tư.

Xa xa Khang Tư và quan binh trong quân đội Lôi gia nghe được lời truyền, tất cả đều trợn trừng mắt tức giận vạn phần, đầu của mình chỉ đáng giá như vậy sao?!

Con bà nó! Các huynh đệ trong nhà lão tử ai không có thạch cao mười đến hai mươi thạch, đường đường một võ sĩ không ngờ đầu mình chỉ có giá một kim tệ? Quả là khi người quá đáng!

Từ trong phẫn nộ, binh sĩ Lôi gia kia vì cuộc sống gian nan mà khắc thật sâu vào trong xương tủy bản chất hung tàn, cùng với đều từng được rèn luyện từ trong núi xác chết trong biển máu lập tức bốc lên sát khí ngút trời. Sát khí mãnh liệt xuất hiện bất thình lình, không ngờ khiến quân Khải Lỗ Sĩ đang vọt mạnh tới theo bản năng chợt ngừng chân lại một thoáng.

Khang Tư rất buồn cười vỗ vỗ cổ:

- Ha ha! Không nghĩ tới cái đầu trên cổ ta lại đáng giá một vạn kim tệ? Hơi quá nhiều đấy chứ!?

Tương Văn ánh mắt lóe hàn quang nhìn quân Khải Lỗ Sĩ, thấp giọng nói:

- Xin đại nhân yên tâm! Mật vệ vào thời cơ tốt nhất sẽ lấy thủ cấp Thống soái quân địch hiến cho đại nhân.

Nghe nói như thế, Khang Tư vẫn không có phản ứng gì, Liễu Thanh Dương lại bị dọa cho hoảng sợ, giữa vạn quân lấy đầu Thượng tướng? Mật vệ này cũng quá lợi hại đi? Hắn thật không nghi ngờ Tương Văn nói mạnh miệng, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ vị Tổng trưởng Nội vệ kiêm Tổng trưởng mật vệ này nói một là một.

Liễu Thanh Dương thực muốn biết mật vệ làm thế nào hoàn thành nguyện vọng của vị Tổng trưởng Tương Văn này, hắn không kìm nổi rướn cổ nhìn ra chỗ quân kỳ của Khải Lỗ Sĩ xa xa.

Thấy thế công của quân địch hơi ngừng lại một chút, Khang Tư cười, phất tay lên:

- Tấn công.

Thanh âm vừa dứt, quân kỳ của Khang Tư lập tức được phất lên, tiếng kèn lệnh vang lên, binh sĩ Lôi gia đã sớm chờ đợi, lập tức bước vào hàng ngũ chỉnh tề, miệng hô khẩu hiệu chân bước tiến về phía quân địch.

Thấy một màn như vậy, đội lục chiến đệ tam hạm đội vốn muốn giống như mãnh hổ xuống núi xông vào quân địch, tất cả đều mắt choáng váng, khiến cho sĩ khí lập tức hạ xuống rất nhiều, nếu không bị các sĩ quan áp chế, chỉ sợ đã tách rời khỏi đại đội một mình đánh về phía quân địch.

Nhìn quân Khải Lỗ Sĩ gào thét ào tới, Tương Văn khinh thường bĩu môi:

- Một đám nông binh đều chưa thấy qua huyết chiến, còn cách xa như vậy, chờ lúc xông tới trước quân địch khí lực đã giảm sút mất mấy phần.

Nghe nói như thế Liễu Thanh Dương nhìn xem binh sĩ Lôi gia chậm rãi cất bước đi tới, hắn hơi suy nghĩ gật gật đầu. Đám binh sĩ Lôi gia quả thật huấn luyện có căn bản, không cần phải truyền lệnh, không ngờ tự động lập phương trận lấy đại đội làm đơn vị tác chiến, tuy rằng đối địch diện tích nhỏ, nhưng sức chiến đấu lại tăng mạnh lên rất nhiều.

Nghĩ vậy, Liễu Thanh Dương nhìn lại đội lục chiến đệ tam hạm đội, hắn nhướng mày, không khỏi quay sang gã sĩ quan bên cạnh nói nhỏ vài câu, gã sĩ quan rời đi một lúc sau đội lục chiến cũng từ hàng ngũ mở rộng lộn xộn, cũng từ từ đổi thành năm phương trận xếp đội hình chữ nhất tiến tới.

Tuy rằng một bên chậm rãi bước đi tới, nhưng bên kia đang chạy ào tới, khoảng cách càng lúc càng gần lại. Mà theo quân hai bên càng ngày càng gần, những mũi tên thưa thớt dưới chỉ huy của sĩ quan đã biến thành từng trận mưa tên bay bổng về phía đối phương.

Tuy rằng song phương đều có cung tiến thủ, số lượng cũng không sai biệt lắm, nhưng nhân số người trúng tên rồi ngã xuống lại hoàn toàn bất đồng.

Bên quân Khải Lỗ Sĩ ngoại trừ quân phục thống nhất, phương diện binh khí trang bị cũng khác nhau, nhìn xem trang bị của binh chủng mũi nhọn kỵ binh như vậy là có thể đã biết.

Mà bên quân Khang Tư thì hoàn toàn trang bị theo đúng tiêu chuẩn quân đế quốc, mà còn là trang bị theo tiêu chuẩn thời kì quân đế quốc cường thịnh: đó là người người đầu đội mũ sắt, một bộ áo giáp, sau đó hoặc là một cây trường thương bộ binh và một thanh khảm đao, hoặc là ba thanh khảm đao và một thuẫn tròn nhỏ, mà hàng ngũ bộ binh chủ lực thì thay trường thương bằng một tấm thuẫn lớn.

Song phương trang bị kém xa nhau như vậy, hơn nữa quân Lôi gia đều chậm rãi đi tới, bất kể cử thuẫn hay lắp tên giương cung đều rất thoải mái.

Tuy rằng hàng phía trước quân Khải Lỗ Sĩ cũng đồng dạng xếp một hàng tấm chắn, nhưng binh lính phía sau bọn họ ngay cả một tấm thuẫn nhỏ cũng không có, càng không nói đến mũ sắt. Đối với trận chiến chủ yếu dựa vào mưa tên bắn bổng tới tạo ra tổn thất, thương tổn của mỗi bên nghiêm trọng thế nào không cần nói cũng biết.

Quân Khải Lỗ Sĩ cũng từ trong tiếng kêu gào thê thảm của huynh đệ bên cạnh mình thấy được điều ấy, liền rất nhanh chạy tới trước. Bọn họ sau khi thấy rõ bộ dáng quân Khang Tư liền biết trang bị của mình không bằng người, sự phòng hộ của bên mình nhiều lắm là tấm bì giáp, đa số đều chỉ mặc một bộ quân phục đơn bạc, một khi trúng tên không chết cũng bị thương.

Mà bên đối phương thì mũ sắt áo giáp tấm chắn đầy đủ hết, mưa tên từ không trung rơi xuống, nếu không phải vận khí rất xấu thì căn bản cũng giống như mưa bụi mà thôi.

Nếu không có cách nào khác để so với trang bị, như vậy cũng chỉ có thể so sánh cách đánh giết.

Song phương rất nhanh mặt đối mặt, hàng tấm chắn phía trước đội ngũ song phương, từ sau lúc cung tên mất đi uy lực, liền thối lui ra phía sau ném xuống tấm chắn làm hàng đội thứ hai.

Tấm thuẫn chắn tên này rất nặng, nếu không phải người hình thể to lớn sức lực mạnh mẽ, căn bản đừng nghĩ một tay cầm tấm chắn một tay cầm đao tiến hành tác chiến, vừa rồi khiêng tấm thuẫn xung phong đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Vừa nhìn thấy quân địch ngay tại trước mặt mình, hàng quân Khang Tư phía trước lập tức hét lớn một tiếng, một luồng sát khí nồng đậm đột nhiên toát ra, đội binh trường thương đồng loạt chỉa thẳng phía trước, sau đó sĩ quan ra lệnh một tiếng, vọt mạnh lên mấy bước rồi ngừng lại, đây là một chiêu đột kích đâm sở trường nhất của quân Khang Tư.

Chỉ thấy vô số mũi thương sắc bén lóe hàn quang, đâm rất mạnh vào ngực binh sĩ Khải Lỗ, bởi vì gia tăng lực độ xông tới, đại đa số đều bị đâm xuyên qua mình, mà một số tên địch có đồ tốt che ngực, tuy rằng tránh khỏi chết, nhưng cũng bị lực đâm quá mạnh làm ngã bật ngửa trên mặt đất, lập tức bị đồng bạn phía sau chạy tới giẫm đạp chết.

Một thế đột kích đâm của quân Khang Tư, khiến cho quân Khải Lỗ Sĩ giống như cành hoa bị sóng biển va vào bờ đá, máu tươi bắn ra tung tóe.

Đội binh trường thương bên Khang Tư rút thương lui về phía sau, bắt đầu dưỡng sức chờ thời điểm đột kích đâm kế tiếp. Đội binh đao phía sau, một tay cầm tấm thuẫn tròn nhỏ, một tay vung khảm đao sắc bén, từ phía sau đội binh thương lao mạnh ra, vừa che chắn chống đỡ thương tổn do đội binh thương quân địch gây ra, vừa nhân cơ hội tiến sát tới bên cạnh địch nhân chém giết.

Mà ngay sau uy hiếp của đội binh đao bên cạnh địch nhân vừa giảm sút, đội binh thương đã nghỉ ngơi lại sức chuẩn bị thỏa đáng lại mãnh liệt chạy lên mấy bước đâm một cái; rồi sau đó, đội binh đao cũng mạnh mẽ chạy đuổi tới tiêu diệt những địch nhân tránh thoát công kích của trường thương. Đội binh thương và đội binh đao thay phiên nhau công kích, phối hợp rất nhuần nhuyễn.

Mà quân địch thì rất nhanh rơi vào tình trạng bế tắc, đầu tiên là trường thương mãnh liệt đâm tới như rừng, thật vất vả tránh thoát một kích, liền sau đó đội binh đao quỷ mỵ lại theo những khe hở của rừng thương lao ra. Địch nhân còn không kịp làm ra phản ứng gì đã bị chém ngã xuống đất. Đối mặt với cách tấn công ào ạt liên tiếp không ngừng này, không điên cuồng mới là lạ.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ bị một màn trước mắt này khiếp sợ đến nói không ra lời: "Đây mà là thổ phỉ sao? Động tác đều nhịp, hơn nữa phối hợp thuần thục, cho dù là quân chính quy đế quốc trước đây cũng không có khả năng đạt tới trình độ này."

"Đúng vậy! Bọn họ tuyệt đối không phải thổ phỉ! Đệ tam hạm đội rốt cuộc từ nơi nào kiếm ra những tên lính như vậy? Chẳng lẽ là đội lục chiến của các hạm đội kia trợ giúp?"

"Rất có thể! Bởi vì đội lục chiến hải quân cũng đều là biên chế chính quy như cũ, không giống như quân đội quân phiệt hiện tại thật giả lẫn lộn."

Ở thời điểm Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ đang miên man suy nghĩ, bị bộ hạ đụng chạm làm bừng tỉnh.

Cũng không cần hỏi phát sinh chuyện gì, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ liếc mắt một cái liền phát hiện binh sĩ tuyến đầu đã bắt đầu loạn thành một đám trốn tránh thế tiến công của quân địch.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ chấn động trong lòng: "Binh lính không có kinh nghiệm chiến trận chính là không có dẻo dai, không có cái loại dục vọng chém giết, không có khát vọng vì thắng lợi."

"Bình thường bố trí trận hình ra oai hù dọa dân chúng, đuổi đánh bọn đạo tặc cường đạo hoặc là đọ sức với các quân phiệt khác, biểu hiện cũng còn được người ta vừa lòng, chỉ khi nào cùng tác chiến huyết chiến với quân đội chính quy, lập tức trăm lần như một hiện ra hiện tượng thất bại."

“Chết tiệt! Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù có đội đốc chiến giám sát, tin rằng không tới bao lâu trận tuyến liền tan vỡ, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy thua trận lui về? Bản thân mình khẳng định sẽ bị gia tộc vứt bỏ, người đỏ mắt thèm muốn địa vị của mình cũng không ít.”

Ánh mắt Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ đột nhiên sựng lại, hắn mẫn cảm phát hiện bên trong phương trận của quân địch, không ngờ có một chỗ lộ ra động tác chậm chạp, hơn nữa quân mình ở hướng đó cũng không có nao núng lui về phía sau như những chỗ khác, ngược lại đang anh dũng liều chết chiến đấu.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ sau một lúc nhìn chăm chú, trên mặt hắn hiện lên vẻ tươi cười, tuy rằng quân địch nơi đó cũng mặc một kiểu quân phục đế quốc, nhưng nhìn xem trang bị là biết, đội quân địch phụ trách ở chỗ đó hẳn là thuộc loại mới bồi dưỡng sau này, bằng không như thế nào mỗi người đều có mũ sắt mà đám quân đó không có chứ!

Xem ra bất cứ một thế lực nào cũng đều tồn tại đoàn thể mới vừa bồi dưỡng huấn luyện ra. Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ cười lớn, phất tay lên:

- Truyền lệnh cho đội kỵ binh công kích đám quân địch không có mũ sắt đàng kia!

Sĩ quan đội kỵ binh cũng không phải ngu ngốc, nhận được mệnh lệnh liền nhìn ra chiến trường xa xa đó. Tuy rằng không thể tìm kỵ binh quân địch báo thù, tuy rằng chiến mã có phần mỏi mệt, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vui mừng, vội chỉ huy thủ hạ toàn bộ giục ngựa tiến công.

Binh sĩ của đội kỵ binh có lẽ không dám đối mặt với trường thương sáng ngời, nhưng tấn công bộ binh giống như mình chỉ mặc bì giáp tay cầm khảm đao, đó khẳng định là không có điều gì sợ hãi, ngược lại trong lòng cả đám đều dâng lên mãnh liệt một loại tâm tình hy vọng dựa vào giết chóc kẻ yếu để giảm bớt nỗi sĩ nhục bị khinh bỉ vừa rồi.

Nhìn thấy đội kỵ binh quân địch xuất hiện, hơn nữa mục tiêu đúng là đội lục chiến chiến tuyến yếu nhất bên kia, Khang Tư liền phất tay ra hiệu, kỵ binh Lôi gia đã thay đổi ngựa khỏe, lập tức ầm ầm phóng về phía đối phương.

Liễu Thanh Dương đi theo bên cạnh Khang Tư, cũng phát hiện đội lục chiến hạm đội nhà mình nếu so sánh với binh sĩ Lôi gia, kém không phải một hai điểm, thậm chí hiện tại quân địch cũng biết và dồn lực xung kích đột phá vào đội lục chiến.

Liễu Thanh Dương có chút buồn bực có phần phẫn nộ lại có điều bất đắc dĩ, đành phải xin chỉ thị của Khang Tư, sau đó tự mình đi tọa trấn chỉ huy đội lục chiến.

Tuy rằng không thành thạo chỉ huy đội lục chiến, nhưng hắn dù gì cũng là Trưởng quan cao nhất của đội lục chiến, có hắn làm quan chỉ huy, bất luận kỷ luật sĩ khí hay sức chiến đấu đều tăng lên nhiều.

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ đương nhiên cũng thấy Khang Tư điều động quân kỵ binh, hắn không khỏi nhíu mày, thật sự không thể tưởng được, vốn nghĩ rằng trận chiến rất dễ dàng thu thắng lợi, không nghĩ tới lại trở nên gian nan như vậy. Hiện tại trong đầu hắn cũng không dám nghĩ đến thắng lợi, hy vọng lớn nhất bây giờ là có thể đánh ngang tay cùng quân địch là mừng rồi.

Nhưng ý niệm hy vọng này cũng thực xa vời! Năng lực của từng binh lính đối phương mạnh hơn nhiều so với quân mình, hơn nữa quân số cũng nhiều hơn, chỉ sợ ngay cả rút lui cũng không có khả năng làm được đây. Nghĩ vậy, Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ rất hối hận thời điểm xuất binh vì sao mình không mang theo nhiều người đến. Nhưng, chuyện này cũng không thể tự trách mình sai lầm?

Ai mà ngờ đến vũ lực thường trực của nhà Khải Lỗ Sĩ lại không đánh thắng được đội lục chiến đệ tam hạm đội chứ?

Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ đang miên man suy nghĩ đột nhiên nghĩ đến cái gì, hé miệng hô:

- Người đâu...

Đám thân binh nghe tiếng gọi quay đầu lại chờ lệnh, khiếp sợ nhìn thấy một người mặc hắc y bịt mặt như quỷ thần đột nhiên hiện ra trên lưng ngựa Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ, đầu tiên là giơ tay bịt miệng Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ, sau đó thật ung dung thoải mái dùng lưỡi dao sắc bén trong tay cắt đứt cổ Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ!

Rốt cục đám thân vệ chợt tỉnh sợ hãi kêu gào lên, đồng thời chuẩn bị rút binh khí ra thì gã hắc y bịt mặt cầm theo cái đầu của Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ, cứ như vậy trong nháy mắt biến mất tại chỗ chỉ lưu lại một thi thể không đầu ngồi ngay ngắn trên lưng chiến mã, trên cổ máu tươi bắn tung tóe.

Tất cả sĩ quan cùng đám thân vệ chỉ đứng lặng ngây ngốc nhìn một màn này, có người thậm chí còn đang dụi mắt, bọn họ không thể tin được điều mình nhìn thấy, thích khách quỷ dị bất thình lình xuất hiện, sau đó quỷ dị mang theo đầu của đại nhân đột nhiên biến mất, điều này sao có thể?!

180. Chương 180: Toàn Thắng Lớn. (1+2+3)

Mà đám thân vệ tâm thần so ra kiên định hơn lập tức rống to cử đao vọt lại đây, nhưng vòng quanh thi thể Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ và chiến mã qua lại mấy vòng cũng không phát hiện được chút vấn đề gì, tất cả thân vệ xung quanh đều sững sờ, hoàn toàn không có bóng dáng thích khách, nhìn cảnh ấy cho dù là thân vệ có tâm thần cứng rắn như đá tảng cũng không kìm nổi ớn lạnh cả người.

- Ác ma! Đại nhân bị ác ma giết chết rồi!

Đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi, chẳng những thức tỉnh đám thân vệ, cũng khiến tin tức Ước Hàn - Khải Lỗ Sĩ bị giết chết rất nhanh truyền đi khắp toàn quân.

Đám thân vệ đưa mắt nhìn nhau, trên mặt ai nấy đều tái xám.

"Chủ tướng bỏ mình, toàn thể thân vệ xử quyết."

Quân quy này tuy rằng là quân đế quốc đặt ra, nhưng gần như tất cả các thế lực đều sử dụng quân quy đó, vì thế đám thân vệ đều biết vận mệnh của mình sẽ thế nào.

Gần như chỉ trong nháy mắt, thân vệ liền chia ra hai bộ phận, một phần quay đầu ra sau bỏ chạy thoát thân, bộ phận kia thì gầm rú phóng lên tuyến trước.

Mà các sĩ quan còn lại thì toàn thể động tác thống nhất, rút đao giục ngựa hò hét cổ vũ binh sĩ xông lên tuyến trước. Bọn họ cũng không phải kẻ ngu ngốc, tình hình chiến đấu đã sớm nghiêng về quân địch, chính mình xông lên chính là đi chịu chết.

Nhưng cũng không có cách nào khác, nếu chủ tướng còn sống, có thể dồn mọi trách nhiệm chiến bại cho hắn, bản thân mình chỉ là cấp nhỏ phía dưới không có trách nhiệm gì nhiều.

Nhưng hiện tại chủ tướng bị ám sát, hơn nữa chủ tướng còn là người của gia tộc Khải Lỗ Sĩ, đám người mình là người ngoài gia tộc khẳng định sẽ là mục tiêu bị giận cá chém thớt.

Nếu đã như vậy, còn không bằng chết trận đương trường đi.

Chạy trốn ư? Người nhà của mình đều ở dưới sự giám sát chặt chẽ của nhà Khải Lỗ Sĩ. Bản thân mình chết trận oanh liệt chẳng những sẽ không liên lụy tới người nhà, thậm chí còn có thể được nhiều đãi ngộ tốt. Nếu chạy trốn khẳng định người nhà của mình sẽ bị tận diệt.

Hành động của đám thân vệ và sĩ quan lập tức chứng thật tin tức chủ soái đã bị người giết chết. Tin tức này truyền lan so với tốc độ vừa rồi nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Khang Tư bên này, khi nhìn thấy bên quân địch xuất hiện cảnh xôn xao hỗn loạn, bất thình lình một gã mật vệ hiện ra hai tay cầm một cái đầu lâu, quỳ một gối xuống trước mặt Khang Tư.

- Chủ thượng! Đây là thủ cấp của chủ soái quân địch.

Khang Tư nhìn thoáng qua cái thủ cấp kia trên mặt vẫn còn duy trì vẻ mơ hồ kinh ngạc, hắn gật gật đầu nói:

- Tốt lắm! Thật khó cho các ngươi có thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành nhiệm vụ. Theo thường lệ ghi công ngoài ra cộng thêm phần thưởng gấp đôi.

Hệ thống mật vệ được Tương Văn chỉnh đốn, đã hoàn toàn chính quy hóa, các loại chế độ đều được thực thi đầy đủ, mà chế độ công huân chính là thời gian hoàn thành sớm nhất.

Các mật vệ sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tự động nhận được khen thưởng, căn bản không cần Khang Tư phí nhiều tâm tư lo lắng. Đương nhiên, có thể được Khang Tư tự mình ngợi khen đều là công lớn khó lường, cho nên đám mật vệ mới khát vọng có thể xuất hiện hiến công ở trước mặt Khang Tư. Nếu công lao lớn, chủ thượng cao hưng tùy thời có thể nhận được thêm phần thưởng ngoài quy định đấy.

- Tạ ơn chủ thượng hậu thưởng.

Thanh âm gã mật vệ không nghe ra cảm xúc gì, nhưng ánh mắt lại để lộ ra vẻ vui mừng, sau khi hắn giao thủ cấp cho nội vệ toàn thân theo thường lệ biến mất một cách thần bí.

Khang Tư cười cười.

- Xem ra năng lực của mật vệ cao siêu hơn rất nhiều rồi.

- Đại nhân! Đúng ra mỗi lần ngài chiến đấu cùng thích khách mật vệ bất tử kia bọn họ đều quan sát, sau khi trở về lại âm thầm nghiên ngẫm luyện tập, cho dù là kẻ ngu ngốc, thời gian dài như vậy cũng có thể học lóm một hai chiêu.

Tương Văn nói đến đây, không khỏi nhắc nhở nói:

- Đại nhân! Có thể phát động toàn diện công kích chưa?

Khang Tư nhìn thấy quân địch hỗn loạn kia lấy tướng kỳ làm trung tâm đang lan rộng khắp chiến trường, hắn gật gật đầu, phất tay ra hiệu, tiếng kèn lệnh vang lên, quân kỳ Thượng tá Khang Tư đột nhiên lay động vài cái, sau đó chỉ tới trước trận, theo sát phía sau Khang Tư áp trận tiến lên tiền tuyến.

Nghe tiếng kèn phát lệnh tiến công, binh sĩ Lôi gia lập tức hưng phấn tiến lên.

Tiếng kèn này vang lên chứng tỏ quân mình đang chiếm ưu thế tuyệt đối, hiện tại là thời cơ tốt nhất để tăng thêm chiến quả, vừa quay đầu nhìn lại phát hiện tướng kỳ của chủ soái không ngờ cũng đang tiến nhanh về phía trước!

Một màn này chứng tỏ chủ công đã gia nhập vào chiến tuyến. Trời ạ! Rốt cục đã xuất hiện thời cơ tốt nhất để thể hiện công huân ở trước mặt chủ công! Mọi người không khỏi lập tức rống kêu một tiếng, dũng mãnh đến nỗi như điên cuồng xung phong đánh giết quân địch.

Vốn trận tuyến bên Khải Lỗ Sĩ quân số thì ít lực thì không đủ đã lộ rõ có phần hơi tán loạn. Dưới hai yếu tố trọng điểm chủ soái bỏ mình và quân địch điên cuồng công kích, trận tuyến quân Khải Lỗ Sĩ cũng không cách nào duy trì được nữa, lập tức ầm một tiếng hoàn toàn tan vỡ.

Tất cả quân Khải Lỗ Sĩ đều ào ào bỏ chạy tứ tán, tuy nhiên quân Khải Lỗ Sĩ liều chiến xung phong một đoạn thời gian, khí lực đều rất nhanh cạn kiệt, hơn nữa đa số đều là bộ binh, căn bản chạy không được xa, có thể nói vận mệnh chúng đã được quyết định rồi.

Về phần đội kỵ binh quân Khải Lỗ Sĩ mới vừa giao chiến cùng đội lục chiến, khi biết được tin chủ tướng bỏ mình, hơn nữa nhìn thấy tình huống trận tuyến vỡ tan, đột nhiên đều bốc lên một ý niệm trong đầu: bọn họ là binh chủng mũi nhọn, cho dù chiến bại, binh sĩ cũng sẽ không bị xử phạt gì nhiều, thậm chí để trấn an lòng người, ngược lại không chừng còn được khen thưởng nữa đây.

Về phần sĩ quan? Bọn họ bỏ chạy về chỉ có đường chết, nhưng nếu mang về an toàn đội kỵ binh khó xây dựng này, nhiều lắm là chỉ bị răn dạy một chút, thậm chí vì để duy trì binh chủng mũi nhọn, ngược lại có khi sẽ được tưởng thưởng.

Cho nên thời điểm hiện tại không cần lo lắng giết địch hay báo thù, mà an toàn rút về căn cứ mới là chính sự.

Các sĩ quan kỵ binh Khải Lỗ Sĩ lóe lên những ý niệm này trong đầu, lập tức mặc kệ kỵ binh Khang Tư đang tới gần, cũng không quản đội lục chiến đang liều mạng quấn chân mình, trực tiếp hét lớn một tiếng:

- Toàn quân rút lui lại!

Xong quay đầu bỏ chạy.

Đám kỵ binh cũng không chậm, sĩ quan vừa làm ra động tác, bọn họ liền theo sát phía sau, xem ra trong đầu bọn họ cũng xuất hiện ý niệm giống như các sĩ quan.

Nhìn thấy kỵ binh địch bỏ chạy, toàn quân đội lục chiến không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bộ binh chiến đấu với kỵ binh, đúng là liều mạng không biết sống chết là gì. Nhưng kỵ binh Khang Tư thì không vui, chúng ta vừa mới đến các ngươi liền chạy? Không nể tình chút nào?

Viên sĩ quan kỵ binh lộ vẻ mặt dữ tợn nói:

- Nông binh chính là nông binh! Mỗi người chỉ có một con ngựa không ngờ cũng dám lập đội kỵ binh! Đuổi theo đi! Cướp lấy tất cả chiến mã của chúng!

Vừa nghe lời này, đám kỵ binh lập tức hưng phấn đến hai mắt sáng rỡ, đều hét lên một tiếng đuổi theo hướng kỵ binh địch.

Cũng không trách bọn họ hưng phấn như thế, đối với kỵ binh Lôi gia mà nói, mười cái thủ cấp quân địch so ra còn kém một con chiến mã đấy. Hiện tại chiến mã của đối phương đã mỏi mệt, khẳng định chạy không bằng sức ngựa của mình, đến lúc đó giết chết người cưỡi, lập tức thu được đến mấy ngàn con chiến mã.

Thấy chiến tuyến quân địch hoàn toàn tan vỡ, khắp chiến tuyến gần như không có mấy người còn sức chống cự, Khang Tư khoát tay:

- Truyền lệnh chiêu hàng.

Kèn lệnh lập tức vang lên, người khác chỉ có thể nghe được tiết tấu khác trước, có nghĩa gì thì không hiểu, nhưng thủ phạm binh sĩ Lôi gia đang đuổi giết quân địch khắp nơi thì biết rõ hiệu lệnh này.

Tuy rằng bọn họ càng chờ mong có thể chém giết càng nhiều quân địch, để mình thu được càng nhiều quân công, nhưng nếu không nghe lệnh lại sẽ biến quân công của mình thành không còn giá trị, cho nên chỉ đành không cam lòng tiếc rẻ hô to:

- Quỳ xuống đầu hàng không giết!

Nghe hô hào như thế, quân binh Khải Lỗ Sĩ đã bị truy đuổi không còn khí lực, thêm nữa lòng dũng cảm biến mất sạch, lập tức ngã nhào nằm rạp xuống đất, tiếp theo lại sợ bởi vì mình không có quỳ mà bị chém, lập tức ráng ngọ nguậy quỳ rạp trên mặt đất. Chỉ trong nháy mắt, khi tiếng hô chiêu hàng vang lên, quân Khải Lỗ Sĩ đang chạy loạn khắp nơi không ngờ xoát xoát một tiếng đồng loạt bị lùn xuống hơn nửa phần chiều cao.

Không có gì kỳ quái vì sao quân binh Khải Lỗ Sĩ lại đầu hàng thoải mái như thế, tuy rằng thân là quân binh Khải Lỗ Sĩ, cuộc sống thường ngày ở gia tộc Khải Lỗ Sĩ khá giả một chút so với dân chúng phía dưới, nhưng mặc kệ nói thế nào, nhà Khải Lỗ Sĩ là quân phiệt, quân binh tầng dưới chót đối với gia tộc Khải Lỗ Sĩ cũng không có lòng trung thành gì mấy, nhiều lắm chỉ là ăn cơm của nhà ngươi nên bán mạng cho ngươi mà thôi, chỉ cần một khi chén cơm còn không giữ được thì làm ngu trung cái nỗi gì.

Hơn nữa quân phiệt hỗn chiến với nhau, binh sĩ phía dưới đánh không lại thì đầu hàng là chuyện rất bình thường, quân đội của Khải Lỗ Sĩ cũng không phải thuộc dạng gồm thâu binh sĩ của các tiểu quân phiệt khác mới có sao?

Bởi vì những lý do này, đám quân binh Khải Lỗ Sĩ yên tâm đầu hàng thoải mái, tuy nhiên bọn họ vẫn còn có điểm run sợ trong lòng.

Theo lý mà nói trong những trận chiến hỗn loạn giữa quân phiệt, tù binh đều là nhét vào quân đội để tăng cường binh lực, hẳn là sẽ không tổn hại tới cái mạng nhỏ của mình.

Nhưng nhìn những người này vẫn duy trì quân phục đế quốc, bộ dáng mỗi người đều là hung thần ác sát, hơn nữa thời điểm hô hào "đầu hàng không giết" không ngờ lại lộ ra một bộ vẻ mặt không cam chịu.

Càng khiến người ta sợ hãi chính là: mình đã đầu hàng, bọn họ không ngờ toát ra ánh mắt như muốn nói "Ngươi chạy trốn nhanh lên đi, như vậy ta mới có thể chém chết ngươi", bao nhiêu đó đủ để quân Khải Lỗ Sĩ đầu hàng rồi muốn chạy trốn cũng không dám bỏ trốn, chỉ đành chấp nhận số mệnh quỳ rạp trên mặt đất chờ xử lý.

Kỵ binh Khang Tư lộ bộ mặt dữ tợn nhìn kỵ binh Khải Lỗ Sĩ nhảy xuống ngựa, trong mắt lại toát ra vẻ tiếc hận.

Nhìn đến vẻ mặt này, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ tự nghĩ mình hết hy vọng không kìm nổi nháy mắt mấy cái, nhưng chờ đến khi phát hiện ánh mắt tiếc hận của kỵ binh quân địch là dành cho những con chiến mã của mình kia đã kiệt sức sùi bọt mép, bọn chúng không kìm nổi trái tim lạnh giá. Xem ra bản thân mình ở trong lòng địch nhân còn không bằng một con ngựa!

Kỵ binh Khang Tư không thể không dữ tợn, bọn kỵ binh đó khi bị mình truy kích bắn chết thì ngược lại không có vấn đề gì, chiến mã chỉ tịnh dưỡng một thời gian sau đó là đủ tư cách ngựa chiến.

Nhưng những tên khốn không chịu chết này, không ngờ lại vắt kiệt sức chiến mã đến ói ra bọt mép, như vậy chiến mã cho dù tịnh dưỡng tốt cách mấy cũng chỉ có thể làm ngựa thồ, không bao giờ... có thể đảm nhiệm chiến đấu anh dũng trên chiến trường nữa, có thể nói hoàn toàn rớt xuống một cấp bậc!

- Bọn chết tiệt khốn kiếp các ngươi!!! Còn có phải kỵ binh hay không?! Lại ngược đãi ngựa cưỡi của mình như vậy?! Đi chết đi cho ta!

Đám kỵ binh Khang Tư phẫn nộ cử cao mã đao, còn kỵ binh Khải Lỗ Sĩ đều chua xót nhắm mắt lại, bọn họ biết chính mình xong đời rồi.

Xem dáng vẻ phẫn nộ của địch nhân như thế, nghĩ muốn đầu hàng cũng không có khả năng, vừa rồi còn có vài huynh đệ mở miệng đầu hàng đã bị làm như không nghe giết chết, chính mình chỉ có thể cam chịu số phận. Hiểu được cảnh ngộ của mình, mấy kỵ binh Khải Lỗ Sĩ còn có người tức giận lập tức chửi mắng ầm ĩ.

- Con bà nó! Ai chẳng biết chiến mã chính là sinh mệnh của kỵ binh chứ?! Đặc biệt tại lãnh thổ đế quốc này ngựa rất hiếm có, mỗi một con chiến mã ưu tú đều hết sức quý giá, chúng ta bình thường yêu quý còn không kịp nữa! Nếu không phải bị bọn khốn các ngươi cố chết đuổi theo, chúng ta đâu phải chạy bán mạng như vậy chứ?!

- Hừ! Theo ngươi nói như vậy thật là do sai lầm của chúng ta hả? Hừ! kẻ bại trận không có quyền oán hận! Giết!

Một gã sĩ quan kỵ binh Khang Tư lạnh lùng khoát tay chặn lại.

Ở thời điểm kỵ binh Khang Tư sắp ra tay, tiếng kèn lệnh truyền vào tai bọn họ. Tất cả kỵ binh Khang Tư đột ngột ngừng lại động tác, sau đó dùng vẻ mặt cực độ không tình nguyện nói:

- Quỳ xuống đầu hàng không giết!

Kỵ binh Khải Lỗ Sĩ nghe nói như thế thoáng sửng sốt, như thế nào đột nhiên đồng ý chiêu hàng rồi?

Nhìn thấy tất cả bọn họ đều đang đứng sững sờ, kỵ binh Khang Tư lập tức lộ sắc mặt vui mừng giơ cao mã đao, động tác này thần sắc kia, kỵ binh Khải Lỗ Sĩ bị dọa tới mức hoảng sợ lập tức quỳ sụp xuống mặt đất.

Ngay cả sĩ quan kỵ binh cũng thế, tuy rằng quân lương của họ cao hơn binh sĩ rất nhiều, người trong nhà cũng bị nhà Khải Lỗ Sĩ giám sát khống chế, nhưng ở trong lúc sống chết này, đột nhiên hiểu được cái gì cũng là giả dối, chỉ có cái mạng của mình mới là chân thật nhất. Chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ của mình, quản làm gì những kẻ khác đi tìm chết!

Trận chiến kết thúc, chuyện thu gom tù binh thu dọn chiến trường Khang Tư cũng không cần hỏi đến, thủ hạ dưới tay tự nhiên có người xử lý thỏa đáng. Vì thế Khang Tư mang theo Tương Văn và mấy trăm nội vệ lên gò đất cao, lẳng lặng nghỉ ngơi.

Tất cả đội lục chiến có hơi hoảng hốt cũng không tham gia chuyện thu dọn chiến trường, chỉ theo Liễu Thanh Dương dẫn dắt tránh sang một bên nghỉ ngơi, bọn họ cũng không dám tới gần chỗ Khang Tư quá mức, sợ bị người khác hiểu lầm.

- Cứ như vậy thắng lợi? Mà còn tiêu diệt đối phương hoàn toàn toàn thắng lớn? Cũng quá mức đi? Chúng ta mới chém chết có mấy người?! Hơn nữa động tác cũng quá nhanh, mới mấy giờ?! Trời còn chưa có tối!

Một gã sĩ quan đội lục chiến thì thào nói.

Liễu Thanh Dương thở dài:

- Không cần cảm thấy kinh ngạc, nhìn thần thái của binh sĩ Lôi gia xem, nhìn bọn chúng lộ vẻ mặt dường như hoàn toàn không hài lòng với thắng lợi này là có thể biết, chiến đấu lần này vì sao lại dễ dàng mau lẹ như thế đã kết thúc.

Một gã sĩ quan cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó một bộ dáng lén lút thấp giọng nói:

- Trưởng quan! Hiện tại Khang Tư nghỉ ở đó chỉ có mấy trăm người, binh sĩ của hắn đều đang thu dọn chiến trường. Chúng ta bên này một liên đội biên chế đầy đủ, hơn nữa khoảng cách còn gần như vậy, không bằng chúng ta...

Lời này vừa nói ra, ai nấy đều biết ý của hắn là gì, đại đa số sĩ quan đều lộ ra hàn quang trong mắt, bởi vì bọn họ không phải bị Lôi gia đánh thắng sau đó cam tâm tình nguyện đầu nhập vào, vì thế đối với một Thượng tá Khang Tư nho nhỏ lại làm tổng chỉ huy của mình, ngay từ đầu trong lòng bọn họ đã không phục và tồn tại lòng oán hận.

- Hừ! Trước kia ở trên biển và địa giới Lôi gia không dám phát tác, hiện ở nơi này chính là địa bàn của chúng ta, cơ hội tốt như vậy thật không thể bỏ qua!

Một gã sĩ quan bộ mặt dữ tợn vung tay nói.

- Được thì được, nhưng lữ đoàn đang thu dọn chiến trường dưới kia sẽ tiêu diệt chúng ta thì sao?

Một gã sĩ quan lo lắng nói.

- Hừ! Yên tâm đi! Khang Tư đã không có thê thiếp lại không có con, hơn nữa trọng thần thủ hạ của hắn đều là cùng một cấp bậc ngang nhau, căn bản không có người đứng thứ hai, cho nên chỉ cần tiêu diệt Khang Tư, bọn họ khẳng định sẽ lập tức giải tán.

Một gã sĩ quan không lưu tâm nói.

Một số sĩ quan còn băn khoăn lập tức phản đối nói:

- Việc này tốt hơn phải bàn bạc kỹ, một lữ đoàn hoàn chỉnh của Lôi gia tồn tại ở nơi này đấy, hơn nữa cách chỗ chúng ta gần như vậy, giết Khang Tư xong nếu bọn chúng bỏ chạy tứ tán thì đúng không có gì vấn đề, nhưng ai có thể cam đoan bọn chúng sẽ không phẫn nộ công kích chúng ta chứ, thậm chí chạy tới giết hại người nhà của chúng ta để báo thù cho Khang Tư thì sao? Bằng vào binh lực chúng ta hiện tại dứt khoát không có khả năng đánh thắng lữ đoàn này đâu?

Lời này vừa nói ra, các sĩ quan lập tức bình tĩnh trở lại, một số người thậm chí toát mồ hôi lạnh rùng mình, quay lại nhìn thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi.

Ai cũng biết lữ đoàn Lôi gia này dũng mãnh, nếu Khang Tư bị giết, lữ đoàn không ai khống chế bạo loạn lên, chuyện đó thật khủng bố sánh bằng xuất hiện đồng số lượng ác ma.

Hơn nữa, các đầu mục phía dưới muốn kế thừa vị trí Khang Tư, lấy khẩu hiệu báo thù cho Khang Tư chính là lý do tốt nhất, chúng ta lo ngại cho người nhà khẳng định sẽ không chạy thoát được!

Liễu Thanh Dương lúc này mới ra tiếng nói:

- Chỉ dựa vào một liên đội đội lục chiến chúng ta này nghĩ muốn giết Khang Tư đại nhân ư? Không nên tự đề cao mình quá trớn! Ta dám nói, Khang Tư đại nhân thậm chí không cần triệu tập quân đội phía dưới, chỉ bằng mấy trăm hộ vệ bên người hắn đủ để tiêu diệt cả đám chúng ta rồi.

Nhìn đến vẻ mặt khiếp sợ không thể tin được của thủ hạ dưới tay, Liễu Thanh Dương thở dài.

- Các ngươi cũng không nghĩ lại xem, Khang Tư đại nhân thân là chủ Lôi gia, hộ vệ bên người há có thể là loại bình thường sao? Hơn nữa, đừng quên còn có đám hắc y bịt mặt thần bí khó lường đó, chỉ sợ hiện tại chúng ta nói cái gì Khang Tư đại nhân đã biết rồi.

Lúc này đám sĩ quan mới nhớ tới dưới trướng Khang Tư còn có đội ngũ xuất quỷ nhập thần, đội ngũ thần bí có công năng ám sát và mật thám. Vừa nghĩ đến không ngờ chính mình dám công khai tụ cùng một chỗ

bàn luận chuyện tạo phản như thế, cả đám liền cảm thấy như có một luồng hơi lạnh giá từ trong cột sống lan ra, phát rùng mình một cái.

- Trưởng quan! Vậy làm sao bây giờ? Hắn biết chúng ta nói gì, khẳng định hắn sẽ không bỏ qua chúng ta! Dù sao cũng chết! Chúng ta cứ liều mạng làm đi!

Các sĩ quan sốt ruột ngồi đứng không yên.

Loại chuyện phản loạn này, không có người quân chủ nào lại buông tha không để ý tới.

Liễu Thanh Dương lắc đầu.

- Chúng ta chỉ nói thôi, cũng chưa có hành động. Hơn nữa Khang Tư đại nhân hắn không phải là kẻ nhỏ mọn như vậy! Dù sao chúng ta có không phục cũng là chuyện bình thường.

Nghe nói như thế, các sĩ quan ngập ngừng gật đầu. Đúng vậy! Chính mình chỉ nói thôi mà, hắn nhiều lắm là cách chức bọn mình, dù sao cũng không thể chém đầu một loạt thị chúng chứ?

- Tuy nhiên, hiện tại chúng ta đã thấy được thực lực của Khang Tư đại nhân, về sau cũng không nên nghĩ nhiều những chuyện như vậy nữa, cứ chuyên tâm làm tốt nhiệm vụ được giao là được.

Liễu Thanh Dương cắt đứt mưu đồ lần này.

Các sĩ quan đều gật đầu đồng ý. Nghĩ lại đầu óc của mình có chút vấn đề rồi, hiện tại một lữ đoàn đã dũng mãnh như thế, mà binh lực Lôi gia ở bán đảo Phi Ba, đúng thực là còn có hơn mười lữ đoàn như vậy.

Hơn nữa không tới bao lâu, binh lực một lữ đoàn nữa sắp đến tỉnh Hải Tân, không ngờ mình lại tính chuyện mưu phản? Thật đúng là không biết chữ "chết" viết như thế nào mà.

Ở thời điểm mọi người yên tĩnh, một gã sĩ quan đột nhiên lộ thần sắc vui mừng nói:

- Trưởng quan! Như vậy xem ra ngược lại chúng ta đã đầu phục một cấp trên quá tốt rồi, binh lực dũng mãnh như thế, hơn nữa thành tựu về văn hoá giáo dục các phương diện cũng không tệ, tin rằng không bao lâu sẽ khống chế toàn bộ hành tỉnh Hải Tân này.

Các sĩ quan nghe vậy đều thoáng sửng sốt, người nầy sao lại thế này? Vừa rồi còn bàn tính chuyện mưu phản, như thế nào bây giờ đột nhiên hết lời tâng bốc?

Tuy nhiên đến lúc thấy gã sĩ quan này nháy nháy mắt, mọi người đều chấn động trong lòng, không biết đội ngũ thần bí kia ẩn núp ở chỗ nào chính mình hiện tại đúng là cần biểu lộ lòng trung thành với Lôi gia! Các sĩ quan không phải là kẻ ngu ngốc cũng không phải là người chậm tiêu, lập tức cùng nhau tuôn ra hàng loạt lời nói tôn sùng Khang Tư.

.....

.....

- Trưởng quan! Trong khi các huynh đệ kia bận rộn thu dọn chiến trường sao chúng ta cứ ở một bên nghỉ ngơi vậy? Bất kể nói thế nào chúng ta cũng là một phần tử của Lôi gia mà? Không bằng ngài đi gặp Khang Tư đại nhân đề nghị cho chúng ta thu dọn chỗ chúng ta tác chiến vừa rồi, giúp các huynh đệ giảm bớt một chút gánh nặng đi?

Một gã sĩ quan đột nhiên nói.

Các sĩ quan khác nghe nói mắt sáng lên, thu dọn chiến trường chính là chỗ béo bở, dựa theo lệ thường tài vật trên thi thể tù binh và quân địch đều thuộc về nhân viên thu dọn.

Bọn họ không phải vừa rồi không muốn thu dọn chiến trường, mà là quân số mình ít, hơn nữa chiến công cũng không cao, nên không dám tham gia công việc thu dọn chiến trường.

Hiện tại nếu đã xem chính mình là người nhà của Lôi gia, đương nhiên yêu cầu được hưởng thụ đãi ngộ trong hệ thống Lôi gia. Đây chính là vừa có thể biểu lộ lòng trung thành của mình với Khang Tư vừa có thể kiếm được một khoản lợi ích, thật là chuyện quá tốt nhất cử lưỡng tiện đây.

Liễu Thanh Dương đương nhiên cũng hiểu được chuyện như vậy, gật đầu nói:

- Tốt! Vậy ta đi gặp Khang Tư đại nhân ngay.

Nói xong hắn mới rời đi đội ngũ không xa, một gã kỵ binh từ chỗ Khang Tư chạy ra, nhìn thấy kỵ binh đang chạy tới hướng bên mình, Liễu Thanh Dương liền dừng lại tại chỗ chờ.

Các sĩ quan đều tò mò không biết kỵ binh mang đến mệnh lệnh gì, đều đi tới đứng bên cạnh Liễu Thanh Dương.

Bọn họ thật không lo lắng Khang Tư sẽ tiêu diệt mình, bởi vì nếu như vậy, sẽ không phải chỉ có một gã kỵ binh, mà là một đại đội kỵ binh chạy lại đây rồi.

Kỵ binh dừng lại, nhảy xuống ngựa hướng Liễu Thanh Dương chào theo quân lễ xong nói:

- Tổng trưởng hải quân đại nhân! Chủ công truyền lệnh đội lục chiến hải quân tiến hành công tác thu dọn chiến trường ở khu vực đội lục chiến chiến đấu. Nhận lệnh xong Tổng trưởng hải quân đại nhân tự mình phân phối nhiệm vụ.

Nói xong, hắn chào rồi phóng mình lên lưng ngựa rời đi.

Liễu Thanh Dương cùng tất cả sĩ quan ở đây đều toát mồ hôi lạnh đầy đầu: sự tình đâu có trùng hợp như vậy chứ? Nhất định không có! Tuyệt đối không có!

Khang Tư nếu sớm có ý này, từ lúc bản thân mình thu gom đội lục chiến đã phái người truyền lệnh, làm gì đợi đúng lúc khi mình định đi thỉnh cầu mới phái người đến truyền lệnh?!

Thì ra là bên cạnh bọn mình thật sự có ẩn núp đội ngũ thần bí kia! Mới vừa bàn tính xong đã truyền lệnh tới! Vậy chẳng phải nói sau này ngay cả cấp dưới càu nhàu một tiếng đều sẽ lọt vào tai Khang Tư sao?! Vậy phải làm sao bây giờ đây?!

Liễu Thanh Dương đầu tiên chợt tỉnh táo lại, hắn lộ ra một dáng tươi cười có hơi chua xót kèm theo chút bất đắc dĩ nói:

- Đúng rồi? Ta đều biết Khang Tư đại nhân là người rất độ lượng và hào phóng, bằng không, chẳng những không có truy cứu chúng ta, ngược lại nhận lời thỉnh cầu của chúng ta.

Nghe nói thế, các sĩ quan còn có thể nói gì nữa? Tất cả đều bày ra một dáng tươi cười trông rất gượng gạo gật đầu vâng dạ.

Liễu Thanh Dương bố trí xong nhiệm vụ, quay đầu nhìn lướt qua bóng người xa xa, trong lòng bàn tay hắn thấm ướt mồ hôi lạnh thầm nghĩ: "Trong thế lực tồn tại tổ chức mật thám khủng khiếp như vậy, không biết đối với đám quân thần mà nói là phúc hay là họa?"

Tiếp theo Liễu Thanh Dương lắc lắc đầu thầm tự quyết định: "Quên đi! Khỏng cần quan tâm tới những chuyện phiền toái này, nếu ta đã là Tổng trưởng hải quân, vậy thì cứ làm tốt nhiệm vụ của ta, cứ thu toàn bộ hải dương vào dưới trướng Lôi gia là được. Chẳng những đó là công tác hiện thời của ta, cũng chính là kỳ vọng của ta."

Tương Văn hung tợn trừng mắt nhìn bóng Liễu Thanh Dương xa xa: "Hừ! Coi như ngươi vận khí tốt, không ngờ hiểu được biết khuyên ngăn ý niệm gây rối trong đầu thủ hạ. Nếu ngươi động tâm với đề nghị của thủ hạ, khẳng định đội lục chiến của các ngươi sẽ bị tiên diệt!"

Nhìn đến vẻ tức giận của Tương Văn, Khang Tư không khỏi cười nói:

- Tương Văn! Không cần so đo như vậy, bọn họ không phục là khó tránh khỏi. Dù sao chúng ta sử dụng mưu kế "thiếu lương" mới bức bách bọn họ đầu hàng. Phải biết rằng người có bản lĩnh, không có người nào dễ dàng chịu khuất phục như vậy.

- Dạ! Đại nhân!

Tương Văn ngầm tự quyết định nhất định phải khuếch trương mạnh hệ thống mật vệ, để có đủ người tiến hành theo dõi nghiêm mật đám trọng thần Lôi gia. Hắn thật không hy vọng đám cấp dưới mang đến phiền toái cho đại nhân nhà mình.

Lúc này, một tên nội vệ từ xa xa đã chạy tới bẩm báo

- Chủ công! Đã hoàn thành công tác thống kê chiến quả.

Quân ta không có người chết trận; trọng thương bảy trăm năm mươi mốt người, trong đó sáu mươi bảy người phải rời khỏi quân đội. Đội lục chiến hải quân vì không phải chủ lực, cho nên phải bỏ mình ba trăm ba mươi bốn người; bị thương một ngàn hai trăm bốn mươi lăm người. Bắt tù binh quân địch sáu ngàn bốn trăm ba mươi hai người, thủ cấp thu được bốn ngàn bốn trăm năm mươi sáu người, chiến mã thu được hai ngàn bốn trăm năm mươi sáu con, đồ quân nhu hai trăm năm mươi xe, ngựa thồ năm trăm con. Thợ thủ công theo trong quân một trăm ba mươi tên.

Đối chiến một trận chiến vạn người, bên ta không ngờ không có người chết trận, tin tức này đủ để dọa khiếp thiên hạ! Thế mà Khang Tư cùng Tương Văn, bao gồm nội vệ quanh thân cũng xem như không có chuyện gì xảy ra. Đám nội vệ thậm chí có điểm đắc ý đưa tay sờ cái lọ nhỏ màu bạc cỡ đầu ngón tay treo trên cổ, chất lỏng bên trong chính là công lớn làm cho quân mình không có một người nào chết trận.

- Ừ! Bố trí tốt cho các huynh đệ sắp rời khỏi quân đội. Theo thường lệ tăng thêm phần thưởng gấp đôi. Về phần tù binh cứ dựa theo lệ thường xử trí đi.

Khang Tư rất bình tĩnh gật đầu nói.

Đối với Khang Tư mà nói, tư liệu như vậy căn bản không thể khiến hắn có phản ứng mãnh liệt, xuất thân từ trong núi thây biển máu, đối với chuyện sinh tử bất kể là của bản thân mình hay là người của hắn, nhìn thấy đều rất bình thường. Có lẽ đến khi nào có kẻ nối dõi, mới có thể sẽ vì sinh tử của hậu đại mà quan tâm.

Khi gã nội vệ định rời đi, Khang Tư đột nhiên nói:

- Đúng rồi! Đối đãi với đội lục chiến hải quân như người một nhà, tiếp tế tiếp viện đều phân phối theo chính quy.

Nội vệ hiểu được gật gật đầu: nếu ngươi cứ đề phòng người ta như địch nhân, không phải địch nhân cũng sẽ biến thành địch nhân; mà nếu kéo đối phương vào hệ thống của mình, trải qua năm dài tháng rộng, ngược lại có thể dung hợp được đối phương vào mình.

Một tên nội vệ nho nhỏ có hiểu biết như vậy cũng không kỳ quái, công tác của bọn họ tuy rằng là bảo vệ sự an toàn và truyền lại mệnh lệnh của Khang Tư, nhưng đồng thời bọn họ cũng là cận thần trực thuộc luôn tiếp cận Khang Tư, sau một thời gian đảm nhiệm nội vệ, học thức kiến thức cùng với năng lực đều đạt tới tiêu chuẩn, đương nhiên sẽ được chuyển qua làm Trưởng quan quân đội hoặc làm quan địa phương.

Đối với hành vi của Khang Tư công khai xếp đặt người thân tín vào hệ thống này, các trọng thần Lôi gia hoàn toàn không thể phản đối, bởi vì nội vệ cùng bọn họ thân phận giống nhau đều là gia thần trực thuộc chủ công, có đủ công huân đủ năng lực thì đương nhiên có thể đảm nhiệm bất kỳ chức vụ nào.

Bởi vì có đãi ngộ một bước lên trời này, hệ thống nội vệ là chỗ gia thần khát vọng tiến vào nhất, mà điều này cũng bảo đảm cho hệ thống nội vệ là thành phần chính yếu và hùng mạnh nhất.

Đội lục chiến đang thu dọn chiến trường, đột nhiên phát hiện có điểm quái dị, nhưng không thể nói được đó là điều gì, mãi đến khi một gã sĩ quan kinh ngạc hô:

- Kỳ quái?! Như thế nào không thấy một thi thể binh sĩ Lôi gia nào?!

Bọn họ mới bừng tỉnh chợt hiểu.

Đúng vậy, thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi, mắt thấy toàn bộ nằm đó đều là binh sĩ Khải Lỗ Sĩ, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện thi thể mặc quân phục đế quốc cũng chính là đội lục chiến mình, không ngờ không có một thi thể nào là binh sĩ của Lôi gia!

- Điều đó không có khả năng? Ta rõ ràng nhìn thấy có hơn mười người Lôi gia bị khiêng đi rồi!

Một sĩ quan kêu lên.

- Bọn họ chỉ bị thương, còn sống. Chỉ mất một cánh tay một chân nhưng vẫn còn sống!

Một gã sĩ quan tăng thêm giọng điệu rất trầm trọng nói.

- Cái gì? Không có khả năng! Trên chiến trường mất một tay một chân làm sao có thể sống sót? Người tới cứu không kịp, máu chảy hết cũng đủ chết rồi!

Một gã sĩ quan có phần kích động kêu lên.

- Đây là sự thật! Tất cả người trọng thương bên Lôi gia quả thật không chết.

Liễu Thanh Dương sâu kín nói.

Các sĩ quan toàn bộ đều trầm mặc, bọn họ không biết điều này tiêu biểu cái gì: điều đó chứng tỏ năng lực quân y của Lôi gia cao siêu? Hay là binh sĩ Lôi gia không giống người thường? Các binh sĩ khác gặp chuyện như vậy khẳng định chỉ có đường chết, mà với binh sĩ của Lôi gia lại chỉ tàn phế mà thôi?

Ngay lúc mọi người đang miên man suy nghĩ, hơn mười chiếc xe ngựa treo cờ Thượng tá Khang Tư, ầm ầm chạy đến trước mặt bọn họ.

Một sĩ quan mang quân hàm thiếu úy nhảy xuống xe ngựa, hướng Liễu Thanh Dương cúi chào nói:

- Tổng trưởng hải quân đại nhân, hạ quan thuộc bộ phận hậu cần, phụng lệnh chủ công giao vật tư cấp cho đội lục chiến hải quân. Xin phái người kiểm kê vật tư.

Nói xong đưa qua một tờ danh mục.

Liễu Thanh Dương cùng các sĩ quan đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lập tức chợt tỉnh lại: đây là Khang Tư bắt đầu thu mua lòng người, tuy nhiên điều này cũng chứng tỏ Khang Tư đã xem mình như một thành viên trong hệ thống, mặc kệ tình nguyện không tình nguyện đều phải nhận. Vì thế vội bắt chuyện làm quen với gã Thiếu úy kia.

Về phần công tác kiểm kê vật tư, đương nhiên là rất quen thuộc cứ dựa theo danh sách, bắt đầu từng chiếc từng chiếc xe tiếp thu. Sau khi kiểm kê xong, đám sĩ quan tiếp nhận vật tư đều sững sờ một hồi, số lượng vật tư thu được không ngờ phù hợp với danh sách không thiếu một món nào?

Bản thân mình từ khi tòng quân tới nay chưa từng nghe qua, người nào nắm vật tư quân đội, lại không lợi dụng lý do đường xá xa xôi hao tổn ngầm chiếm một số làm của riêng.

Dù là cấm vệ quân của hoàng đế, khi nhận vật tư cũng như thường lệ bị chiếm một số. Quân đội địa phương bị chiếm cao nhất, nghe nói trên bản danh mục ghi chép bị thổi mất một phần tám thật rợn cả người!

Hiện giờ không ngờ là kẻ nắm quyền giao vật tư? Một chút tiêu hao cũng không có?! Như thế nào có thể có người như vậy... Ái chà! Mình quả thật ngu ngốc, hiện tại hệ thống mình đang tham dự không phải quân đế quốc, mà là Lôi gia!

Giao vật tư hẳn là đúng theo chế độ của Lôi gia, chính mình cũng không cần đặc biệt ngạc nhiên.

Nghĩ vậy, gã sĩ quan tiếp nhận vật tư hướng về Liễu Thanh Dương còn đang nói chuyện phiếm với gã Thiếu úy bẩm báo nói:

- Trưởng quan! Thực tế nhận ba ngàn hai trăm năm mươi bộ áo giáp, mũ giáp, quân phục, bảy trăm cây trường thương, năm ngàn thanh khảm đao, năm ngàn thuẫn nhỏ tròn, bảy trăm cây cường cung, hai ngàn dây cung, một ngàn bó tên sắt. Còn có hơn hai ngàn cái lọ nhỏ.

Vừa mới bắt đầu Liễu Thanh Dương còn mặt không chút thay đổi đối chiếu danh sách, theo sĩ quan hội báo tư liệu, hắn càng ngày càng giật mình. Thân là Thiếu tướng hải quân bị chèn ép, đương nhiên hắn biết vật tư phù hợp danh sách thì chứng tỏ cho cái gì. Tuy nhiên mơ hồ biết được Khang Tư giàu có biết bao nên hắn rất nhanh khôi phục lại.

Nhưng đến khi nghe được tên của vật tư cuối cùng, hắn vẫn là không kìm nổi tò mò hỏi:

- Lọ đeo nhỏ? Đây là thứ gì vậy?

Mà hắn càng không kìm nổi tò mò là sao số lượng những chiếc lọ nhỏ này, vừa vặn đúng quân số của đội lục chiến còn may mắn sống sót trước mặt? Ngoại trừ bản thân hắn, chính là người tàn phế cũng được tính trong số đó.

Gã sĩ quan tiếp nhận vật tư vội lắc đầu, đưa mắt nhìn gã Thiếu úy, hắn thực cũng muốn biết loại lọ nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay này dùng để làm gì.

Gã Thiếu úy cười cười, vạch áo vuốt ve cái lọ nhỏ treo lủng lẳng như vật trang sức trên cổ nói:

- Đây là dược phẩm đặc biệt của quân Lôi gia, chúng ta trực tiếp gọi nó là "Lọ bảo mệnh". Chỉ cần không phải đầu bị chặt rụng, thân thể không bị chém làm hai nửa, trái tim không bị đâm nát, cho dù là trọng thương mổ bụng đổ ruột mất tay mất chân, chỉ cần trước khi mất đi ý thức uống vào dược phẩm trong lọ này, vậy thì có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình. Công hiệu là cầm máu gây tê giảm đau, phương pháp sử dụng rất đơn giản, đưa miệng lọ vào miệng cắn vỡ nắp lọ, nuốt sạch chất lỏng trong bình là xong. Nếu không vì mùi vị thực khó nuốt, hơn nữa sau khi sử dụng sẽ mất đi vị giác trong một tuần, như vậy thuốc này cấp cứu trên chiến trường đúng là hoàn mỹ không còn gì bằng.

Tất cả mọi người bên Liễu Thanh Dương đều trợn mắt há hốc mồm, mắt nhìn chằm chằm vào cái lọ nhỏ trên cổ gã Thiếu úy, vật có chút xíu như vậy không ngờ có thể có công hiệu lớn như vậy?

Tất cả mọi người lộ bộ dáng có điểm nửa tin nửa ngờ, dựa theo lý trí và nhận thức của bản thân mà nói, loại dược phẩm công hiệu cao siêu này là không tồn tại, hoàn toàn không đáng tin.

Nhưng nhìn chiến quả bên Lôi gia không một người nào bị chết, ngẫm lại Lôi gia đâu cần phải... tạo ra vật giả như vậy, vì thế tất cả đều nhận thấy hắn là rất tin không thể nghi ngờ.

- Ái chà! Cái này giá trị bao nhiêu tiền?

Một gã sĩ quan không biết nghĩ sao lại đột nhiên hỏi ra câu này khiến mọi người trợn mắt nhìn.

Gã Thiếu úy hiển nhiên cũng rất sửng sốt, tuy nhiên hắn vẫn là mang theo vẻ tươi cười nói:

- Giá trị xứng với cái mạng của mình. Thứ này chỉ có nhân viên quân chính Lôi gia mới có thể phân phối, hơn nữa trước và sau trận chiến đều phải kiểm tra, nếu vì để cứu mạng mà sử dùng thì có thể nhận được bổ sung, nhưng nếu buôn bán hoặc đánh mất hoặc sử dụng vô cớ, thì sẽ bị xử phạt nghiêm khắc.

Nhìn cái lọ nhỏ màu bạc cỡ móng tay trong tay gã Thiếu úy được xâu bởi một dây chuyền kim loại chế tạo thật tinh xảo, trong mắt mọi người đều rực sáng, nếu hiệu quả thật sự giống như lời nói của gã Thiếu úy, như vậy chẳng khác nào có thêm một cái mạng! Mà còn chỉ dùng để bảo vệ tính mạng mới được bổ sung!

Khó trách binh sĩ Lôi gia chiến đấu dám can đảm liều mạng như vậy, bọn họ căn bản là không sợ chết mà! Biết chính mình có thứ bảo vệ tính mạng như vậy, chính mình cũng sẽ anh dũng chiến đấu không sợ chết!

Tuy nhiên các sĩ quan cao cấp của Liễu Thanh Dương, đột nhiên biến đổi sắc mặt, trên mặt vừa ảo não vừa hối hận lại vừa áy náy, bọn họ hối hận sao mình không sớm một chút biểu lộ lòng trung thành với Khang Tư chứ?

Nếu như vậy, trước khi khai chiến bọn binh sĩ đã có được Lọ bảo mệnh này, thì mấy trăm binh sĩ đội lục chiến cũng sẽ không mất mạng.

Mà tâm tình Liễu Thanh Dương lại càng phức tạp, bởi vì hải quân của mình cũng không có phân phối lọ nhỏ này, là vì cho rằng hải quân không cần, hay là bởi vì người ta trước kia không tin nhiệm chính mình?

Ôi! Cũng không có thể trách người ta, ai kêu chính mình không có thật sự tâm phục chi? Hiện giờ được phân phối cho, coi như đã bắt đầu tín nhiệm mình rồi chăng?

Đương nhiên, trong đám sĩ quan bọn họ cũng không khỏi có người oán hận Khang Tư vì sao trước đó không phát cho mình Lọ bảo mệnh, một khi mình nhận được vật như vậy khẳng định sẽ thề sống chết nguyện trung thành với Khang Tư rồi.

Nhìn đến thần sắc đám người Liễu Thanh Dương, gã Thiếu úy gật gật đầu, lấy ra một tờ công văn nói:

- Tổng trưởng hải quân đại nhân! Nếu vật tư nhận đủ, mời ngài ký tên vào đây.

Ở thời điểm Liễu Thanh Dương ký tên xong, gã thiếu úy chuẩn bị rời đi, đột nhiên từ xa xa truyền đến tiếng gào khủng khiếp, mọi người không khỏi nhìn về hướng thanh âm truyền tới.

181. Chương 181: Hết Sức Căng Thẳng. (1+2)

Hiện giờ sắc trời chỉ mới gần hoàng hôn mà thôi, hơn nữa ánh mắt các sĩ quan đều rất lợi hại, bọn họ lập tức thấy trên chiến trường xuất hiện mấy quân binh nhà Khải Lỗ Sĩ cả người đầy vết máu, ngửa đầu gào thét.

Nghe thanh âm điếc tai như thế, mọi người đều lập tức rút binh khí khẩn trương hô:

- Ác ma! Bọn họ là ác ma!

Chỉ là đội viên lục chiến kinh hoảng, đột nhiên phát hiện Thiếu úy cùng binh lính hậu cần áp tải xe ngựa kia, căn bản không có bất cứ phản ứng nào, lại coi như không có chuyện gì thong thả đánh xe ngựa.

Cái Thiếu úy kia đem văn kiện để vào cặp, sau đó vẻ mặt mang thần sắc không thèm để ý tới liếc mấy ác ma ở xa xa, rất thoải mái nhún vai nói:

- Cũng chỉ là ác ma cấp thấp nhất mà thôi, gây ra được chuyện gì chứ.

Theo lời hắn nói, hơn mười binh lính Lôi gia liền xông về phía những ác ma này.

Chỉ nghe đến ác ma tru lên vài tiếng, các binh lính Lôi gia vây công liền thối lui, chỉ là ác ma này cũng theo đó biến mất bóng dáng.

- Ấy, kia là ác ma đó, lại tiêu diệt nhẹ nhàng như thế?

Một sĩ quan lắp bắp nói.

Cái Thiếu úy kia nói như không có gì:

- Những thứ hàng này tùy tiện một hai binh lính tiêu hao chút sức lực là có thể giải quyết, ngay cả bình bảo mệnh cũng không dùng. Ở trên bán đảo Phi Ba, dù là người thuộc quản lý hậu cần tiếp viện chúng ta, không có lực chiến đấu gì cũng diệt không ít ác ma mà.

- Lẽ nào lời đồn là thật?

Một cái sĩ quan là một hạm trưởng trong đội chiến hạm của Liễu Thanh Dương có chút chần chờ hỏi. Các sĩ quan lục chiến lưu lại căn cứ hơi sửng sốt, đều vểnh tai chuẩn bị nghe một chút rốt cuộc là cái lời đồn gì.

- Cái gì lời đồn?

Thiếu úy rất là kỳ quái, gần đây hình như không có lời đồn oanh động gì xuất hiện mà.

- Chính là các ngươi... Ấy, là lời đồn Lôi gia chúng ta tiêu diệt trăm vạn ác ma!

Một sĩ quan vội vã chen ngang giành trước nói, nghe nói như thế, trong ánh mắt đội sĩ quan lục chiến toát ra thần sắc nghi hoặc, giật mình, không tin, lỗ tai của mình hỏng rồi sao? Tiêu diệt trăm vạn ác ma? Thiên thần thời đại thần thoại cũng không có lợi hại như vậy mà!

Thiếu úy đầu tiên là cau mày, tiếp đó như nhớ tới gì đó, bừng tỉnh đại ngộ cười nói:

- Xem ra là Tổng trưởng hải quân đại nhân cũng không lên đất liền kiểm tra rồi? Cái này không phải lời đồn, mà xác thật tồn tại.

- Hải quân không phải hỗ trợ vận tải lượng lớn đạn dầu hỏa sao? Dùng thứ đó hầu như thoáng cái giải quyết số đông ác ma, sau đó xuất động bộ đội bao vây tiễu trừ, cứ như vậy giải quyết xong.

- Chỉ là bởi không có nhiều nhân lực vật lực như vậy đi đào hố tiến hành chôn lấp, cho nên hài cốt ác ma chất đầy mười tòa núi hắn còn rất lâu mới thanh lý xong, lúc Tổng trưởng hải quân đại nhân trở lại có thể đi nhìn xem. Được rồi, như vậy không có chuyện gì nữa, hạ quan xin cáo lui.

Mọi người chỉ ngây ngốc nhìn cái Thiếu úy kia mang theo xe ngựa rời đi, Liễu Thanh Dương cùng mấy chiến hạm viên hai mặt nhìn nhau, chính mình lúc nghe đến tin đồn, còn tưởng rằng Lôi gia khuyếch đại quá mức để biểu hiện uy phong, chưa từng đem tin đồn để trong lòng, càng không có đi chứng thực, thậm chí còn bảo người bên dưới đừng truyền loạn tin tức vô dụng.

Không nghĩ tới cái lời đồn này là thật, như vậy, mình thật có vẻ giống như kẻ cổ hũ ngu muội "không muốn tin chuyện mình không thể lý giải".

Một lúc lâu sau, Liễu Thanh Dương mới thở dài nói:

- Ài, ta không thế không nói, chúng ta thật sự đầu phục một cái thủ trưởng khó lường mà.

Các sĩ quan đều thần sắc khác nhau gật đầu tán thành.

Ác ma đột nhiên xuất hiện, khiến Khang Tư nhíu nhíu mày, hắn hỏi Tương Văn:

- Không phải nói ở Đế quốc ác ma xuất hiện cũng không nhiều sao? Làm sao lại đi ra nữa? Có phải là nhà Khải Lỗ Sĩ cùng mấy tên ác độc kia có quan hệ gì?

- Đại nhân, tình báo mật vệ tìm hiểu cũng không có biểu hiện nhà Khải Lỗ Sĩ có khuynh hướng tôn giáo nào, nhưng mà trên địa bàn nhà Khải Lỗ Sĩ lại tùy ý để các loại tôn giáo truyền bá, xem ra trong đó có kẻ ác độc khống chế.

Tương Văn vội vàng nói.

-Ừm, phái người giám sát nghiêm mật tôn giáo ở hành tỉnh Hải Tân, một khi tra ra tôn giáo nào là kẻ ác độc khống chế, hủy diệt trước tiên.

Khang Tư ra lệnh.

- Rõ.

Tương Văn cực kỳ nghiêm túc gật đầu, hắn rất rõ ràng những tên ác độc kia tà ác cỡ nào, gặp phải những tên như thế, căn bản đừng nói nhiều lời với chúng, trực tiếp giết chết chính là biện pháp tốt nhất, bởi vì ai cũng không biết bọn họ chế tạo ác ma thế nào, nói không chừng tiếp xúc với bọn chúng một chút, nói mấy câu liền trúng chiêu.

Thấy chiến trường đã quét dọn sạch bảy tám phần, Tương Văn hỏi:

- Đại nhân, kế tiếp chúng ta là trở về, hay là thừa thắng trực tiếp đánh vào lãnh địa nhà Khải Lỗ Sĩ?

- Hiện giờ bọn họ chỉ có binh lực hơn hai vạn, khẳng định không phải là đối thủ của chúng ta, hơn nữa chúng ta bởi nguyên nhân bình bảo mệnh, mới giảm quân số còn một Đại đội mà thôi, còn chờ đợi chỉnh biên Lữ đoàn là có thể sử dụng, tuyệt đối có thể đem bọn họ một hơi đánh hạ.

Khang Tư lắc đầu:

- Chúng ta trên biển phiêu bạt hơn mười ngày, sau đó vừa đến liền đối mặt với địch nhân xâm lấn, sau một lượt chiến đấu cường độ cao, thể lực cùng tinh thần binh lính đã tới cực hạn rồi.

- Có thể cho binh lính ăn bình bảo mệnh, bọn họ mất đi tri giác căn bản không cảm thấy uể oải.

Tương Văn nói ra lời này liền biết hỏng rồi, như vậy mình chẳng phải là không coi binh sĩ là người sao, chẳng phải giống như mấy kẻ ác độc kia?

- Tương Văn, bọn họ đều là gia thần Lôi gia, hơn nữa bình bảo mệnh chỉ là dùng để bảo mệnh, tuyệt đối không thể sử dụng tùy tiện như vậy được.

Khang Tư chỉ nói nhàn nhạt, khiến Tương Văn hết sức hối hận, chính mình sao lại ý nghĩ nóng lên liền nghĩ ra chủ ý như vậy đây, tuy rằng hiện tại thừa thắng xông lên tuyệt đối có thể tiêu diệt nhà Khải Lỗ Sĩ, nhưng như thế so với việc khiến đại nhân mất hứng, liền căn bản không là gì cả, chính mình thật là quá mức vội vàng rồi.

Kỳ thật Khang Tư cũng biết vì sao Tương Văn lại nói như vậy, chủ yếu là ỷ vào chỗ dựa bình bảo mệnh kia, cảm giác có thể quét ngang đụng thẳng nên mới lỗ mãng như thế.

Xem ra thứ này tuy rằng có thể giảm thiểu tổn thất, nhưng cũng không thể ỷ lại quá mức, hắn phải khống chế sử dụng nghiêm ngặt mới được, không thì chẳng phải giống như mấy tên ác độc kia sao?

Thấy bộ dạng Tương Văn nhận sai, Khang Tư trầm ngâm một chút rồi mới nói:

- Dù là quân đội còn có thể tác chiến, ta cũng không chuẩn bị đánh.

Thấy đại nhân không phát tác với mình, Tương Văn không khỏi thở phào một hơi, tiếp theo rất nghi hoặc hỏi:

- Vì sao?

- Ngươi ngẫm lại, bằng vào binh lực một Lữ đoàn của chúng ta tiêu diệt nhà Khải Lỗ Sĩ, quân phiệt xung quanh sẽ có phản ứng gì? Khẳng định bọn họ sẽ nhân dịp cháy nhà hôi của, như vậy chúng ta bị ép tiếp nhận chiến đấu liên tục.

- Hơn nữa hiện giờ chúng ta đánh hạ lãnh thổ rồi, có nhân thủ để thống trị hay không? Đặc biệt là làm sao để vừa tác chiến vừa thống trị lãnh địa?

Khang Tư nói.

- Vâng, thuộc hạ đã rõ rồi. Nhưng mà đại nhân, nhà Khải Lỗ Sĩ tổn thất một phần ba binh mã khẳng định sẽ động viên toàn lãnh địa, một Lữ đoàn chúng ta lại tăng viện thêm một Lữ đoàn sắp tới nữa, sợ rằng sẽ không đủ dùng, cần điều thêm mấy Lữ đoàn nữa không?

Tương Văn hỏi.

Khang Tư suy nghĩ một chút liền lắc đầu:

- Tạm thời không cần, hai cái Lữ đoàn như vậy là đủ rồi, nhiều nữa sẽ dẫn tới các quân phiệt xung quanh cùng chung đối đầu với chúng ta, cho nên trước mắt binh lực chúng ta tuyệt đối không thể quá nhiều, có thể chấn trụ quân địch xung quanh là được rồi. Nhưng các nhân viên chính vụ cùng nhân viên xây dựng cần thành Thanh Nguyệt phái một nhóm tới đây.

- Rõ, thuộc hạ liền đi truyền lệnh.

Tương Văn lập tức nhận lệnh.

Thi thể trên chiến trường đã vùi lấp, tù binh bị trọng thương được các tù binh khác dùng cáng cứu thương đơn giản mang đi, do binh lính Khang Tư áp giải, bắt đầu chầm chậm trở về căn cứ Hạm đội số ba.

Đội ngũ bắt đầu đi tới, các thương binh lúc này mới thở một hơi dài đã buộc chặt trong lòng rất lâu, cả người liền nhuyễn xuống, tiếng rên rỉ cố nén hồi lâu cũng phát ra. Các tù binh đối với việc này cũng không kỳ quái, ngược lại vẻ mặt đều nhẹ nhàng thả lỏng, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn nhiều.

Vốn các tù binh thấp thỏm bất an khi nhìn đến thương binh không bị xử lý, đều an tâm xuống, bởi vì dựa theo lệ cũ, đối với tù binh trọng thương, người thắng vì tránh phiền phức đều là một đao cho xong việc.

Không nghĩ tới lần này người thắng lại không làm chuyện tặng thêm một đao, ngược lại cứu trợ tù binh trọng thương nữa, như vậy xem ra ngày sau hắn là dễ qua, nhìn trang phục những binh lính bên chiến thắng, liền biết đãi ngộ bọn họ cao bao nhiêu rồi.

Ừ, thật là chờ mong ngày bị người thắng này hợp nhất làm binh sĩ.

Một lần nữa đi đến trước mặt Khang Tư, Liễu Thanh Dương thấy một màn như vậy, nhịn không được có vẻ nịnh bợ nói:

- Đại nhân thật sự là nhân từ, ngay cả tù binh bị trọng thương cũng trị liệu mà không giết, xem ra sau này bọn họ nhất định sẽ liều mạng hiệu lực cho đại nhân.

Khang Tư còn chưa nói gì, Tương Văn vẻ mặt liền khinh bỉ nhìn mấy tù binh nói:

- Hiệu lực? Bọn họ bây giờ còn chưa có tư cách này, chúng ta cứu chữa bọn họ, một là muốn rèn luyện y sư của chúng ta, hai là không muốn không công lãng phí những nô lệ cường tráng này mà thôi.

Nghe được câu trước, Liễu Thanh Dương gật đầu đồng ý.

Hiện giờ không có tư cách cũng bình thường thôi, những binh lính nhà Khải Lỗ Sĩ này năng lực tác chiến còn không bằng một nửa đội lục chiến, dựa vào cái gì trở thành một thành viên quân Khang Tư?

Nghe tới giữa câu, Liễu Thanh Dương hơi bị sửng sốt, rèn luyện năng lực y sư? Đem tù binh trọng thương làm đối tượng luyện tập? Rõ ràng có thể dùng để tuyên dương hành vi nhân từ của mình vì sao lại nói khó nghe như vậy? Không sợ hù chết người sao? Thật là không mò rõ thế nào nữa.

Chờ khi nghe được một câu cuối cùng, Liễu Thanh Dương liền choáng váng, không phải chứ? Lại đem những tù binh này bắt làm nô lệ?! Tuy rằng hiện giờ rất nhiều bần dân dựa vào quyền quý kỳ thật cùng nô lệ không có gì khác nhau, nhưng bọn họ biểu hiện bên ngoài vẫn là người tự do, hiện giờ lại quang minh chính đại đem tù binh biếm làm nô lệ? Cũng quá mức càn rỡ rồi chứ? Dù là Đế quốc mất đi quyền uy, cũng không cần coi rẻ pháp luật Đế quốc như vậy được không?

Thấy Liễu Thanh Dương há mồm muốn nói cái gì, Khang Tư cười nói:

- Kỳ thật cái nô lệ này chỉ là một thân phận mà thôi, dùng để phân biệt giữa gia thần võ sĩ cùng bình dân, cũng sẽ không thật sự đem các tù binh này đối đãi như nô lệ.

Liễu Thanh Dương nghe vậy sửng sốt, nhưng hắn nhanh chóng hiểu được, đây là làm cho các gia thần Lôi gia xem, dù sao gia thần Lôi gia đều đi ra từ mảnh đất dã man nơi bán đảo Phi Ba, bọn họ tuyệt đối không muốn quân địch bị quân mình bắt tù binh, địa vị lại có thể ngồi chung với lĩnh dân mình trị vì, tuyệt đối hắn phải thấp hơn so với lĩnh dân mình, trong lòng mọi người mới thoải mái.

Thấy thần sắc Liễu Thanh Dương thở phào một hơi, trong lòng Tương Văn hừ hừ cười lạnh:

- Xem đi, lộ ra sơ hở rồi sao! Ngay từ đầu nghe được muốn đem tù binh làm nô lệ, lập tức khẩn trương vạn phần, chờ khi biết thân phận nô lệ của tù binh chỉ là nói cho có, liền lập tức thở phào nhẹ nhõm, cái này không phải nói người như ngươi vẫn có tâm hướng về Đế quốc sao? Lại dám trước mặt người khác nói dễ nghe như vậy! Hừ! Xem ta làm sao đem thân phận nô lệ tù binh chứng thực cho ngươi khóc không ra nước mắt!

Trở lại căn cứ, Liễu Thanh Dương thấy tù binh chỉ là bị hạn chế tự do cá nhân, y sư cũng bắt đầu trị liệu vết thương, cuối cùng hoàn toàn yên tâm, sau khi đem quyền chỉ huy đội lục chiến giao cho Khang Tư, đặt tất cả tâm thần trên mặt hạm đội.

Nhà Khải Lỗ Sĩ phái một Liên đội kỵ binh cùng ba Liên đội bộ binh tiến công căn cứ Hạm đội số ba, kết quả trong vòng một ngày toàn quân bị diệt, về phần mấy tên lính ít ỏi chạy ra được không ai biết, dù sao hơn mười cái binh sĩ ngu ngu ngốc ngốc chạy về nhà Khải Lỗ Sĩ, sau liền bị lấy tội nhiễu loạn quân tâm xử quyết, liền không còn một người sống sót lộ mặt.

Tuy rằng trong phạm vi thế lực gia tộc Khải Lỗ Sĩ, lại thêm nguyên nhân gia tộc Khải Lỗ Sĩ phong tỏa nghiêm mật, cũng không lộ ra phong phanh nào, chỉ là các quân phiệt xung quanh đã sớm bị Tổng đốc đại nhân nhắc nhở, cũng sớm thực thi giám sát, hiện giờ vừa nhận được tin tức, ngoại trừ lo lắng Hạm đội số ba sẽ trở nên cường hãn ra, càng nhiều người dã tâm bừng bừng chuẩn bị chiếm đoạt gia tộc Khải Lỗ Sĩ.

Những quân phiệt này bất luận lớn nhỏ đều xoa quyền nắn tay, hắc hắc, võ lực phòng bị không còn một phần ba, đương nhiên phải thừa cơ hội này thử một phen, dù là không thể tiêu diệt nhà Khải Lỗ Sĩ, chiếm chút tiện nghi cũng tốt rồi.

Cho nên các quân phiệt xung quanh đều đem mục tiêu nhắm vào nhà Khải Lỗ Sĩ, mà không phải cái quả thị mềm Hạm đội số ba kia, đồng dạng theo quân phiệt nhận biết cũng hao binh tổn tướng, là bởi địa phương Hạm đội số ba chiếm lĩnh đều là vùng cạnh biển hẻo lánh hoang vắng, muốn người không có muốn tiền cũng không.

Mà nhà Khải Lỗ Sĩ, đặc biệt là nơi bọn họ làm giàu, lại là một mảnh đất phồn hoa, có thịt không ăn lại ăn đá tảng, kẻ ngốc mới làm như vậy.

Nhà Khải Lỗ Sĩ đương nhiên chú ý tới ý đồ đám quân phiệt, vốn đám nhân vật quyền thế gia tộc có ý kêu gào triệu tập đại quân tiêu diệt Hạm đội số ba để báo thù, lập tức ngậm miệng lại, sau đó đồng ý trước nhất tộc trưởng hạ lệnh trưng triệu toàn viên, triệu tập toàn bộ nam đinh lãnh địa tiến nhập quân đội.

Cử động nhà Khải Lỗ Sĩ lại chọc vào ong vò vẽ, các quân phiệt xung quanh tất cả đều hùng hùng hổ hổ tiến vào trạng thái tổng động viên toàn quân.

Đặc biệt các quân phiệt nhỏ, trong lòng đang đổ máu, tất cả nam đinh nhập ngũ sẽ mang tới bao nhiêu tổn thất kinh tế chứ, hơn nữa duy trì một chi đội ngũ khổng lồ như thế sẽ cần bao nhiêu tiền đây! Thế nhưng không làm thế không được, ai biết nhà Khải Lỗ Sĩ binh lực tăng mạnh có thể nhân cơ hội công chiếm tứ phương hay không đây!

Toàn nhà Khải Lỗ Sĩ đều tổng động viên, bởi vì binh lực khổng lồ uy hiếp, các quân phiệt xung quanh lập tức làm theo như thế, mà lại bởi nguyên nhân đồng dạng, các quân phiệt xung quanh những quân phiệt kia cũng chỉ có thể làm theo như vậy. Hầu như nháy mắt, ngoại trừ mười vạn tinh binh của vị Tổng đốc đại nhân ra, các quân phiệt lớn nhỏ khác đều bị bức bất đắc dĩ chấp hành toàn quân động viên.

Tổng đốc thượng nhận được tin không nhịn được cười ha hả:

- Ha ha, nhà Khải Lỗ Sĩ thật đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ mà, xem chừng hiện giờ bọn họ lên không được xuống không xong.

- Nếu giải trừ tổng động viên, sợ rằng các thế lực xung quanh lập tức thừa cơ công kích, nếu như không giải trừ, đối với dân sinh sẽ tạo ra tổn hại cùng áp lực tài chính quá lớn.

Con trai của Tổng đốc cũng cười theo nói:

- Đúng vậy, chẳng những là nhà Khải Lỗ Sĩ, các quân phiệt khác cũng như thế, đều bị nhà Khải Lỗ Sĩ bức bách chỉ có thể đi vào tình trạng tổng động viên, xem ra nếu có người tổ chức một chút, rất có thể gặp phải tất cả quân phiệt liên hiệp thảo phạt nhà Khải Lỗ Sĩ.

- Không phải là có thể, mà là đã xuất hiện rồi, theo tình báo biểu hiện, quân phiệt xung quanh nhà Khải Lỗ Sĩ, bởi vì thật sự không chịu đựng được hao tổn như vậy, đã bắt đầu móc nối với nhau, chuẩn bị tiêu diệt mầm gây họa nhà Khải Lỗ Sĩ này.

Tổng đốc đại nhân cười nói.

-Nha, vậy nhà Khải Lỗ Sĩ này chẳng phải là xong đời rồi? Ngài nói bọn họ có thể tiên phát chế nhân hay không?

Con trai Tổng đốc hiếu kỳ hỏi.

Tổng đốc lắc đầu cảm thán nói:

- Mặc kệ ai tiên phát chế nhân, hành tỉnh Hải Tân sẽ rơi vào trong quân phiệt hỗn chiến còn lớn hơn so với trước kia.

Trong lòng con trai Tổng đốc rất là vui vẻ, đồng thời còn hết sức hả hê, đánh đi, tốt nhất là toàn bộ đánh tới lưỡng bại câu thương, như vậy quân đội phụ thân có thể dễ dàng khống chế toàn bộ hành tỉnh Hải Tân rồi!

Nhưng mà hắn không dám biểu lộ tâm tư này ra, chỉ còn cách mạnh mẽ đè xuống tâm tình hưng phấn nói sang chuyện khác:

- Ai, thật là không nghĩ tới Hạm đội số ba lại có thể cường hãn như thế, dễ dàng đánh quân đội nhà Khải Lỗ Sĩ toàn quân bị diệt. Không thì cũng sẽ không náo loạn ra chuyện lớn như vậy, Thiếu tướng Liễu Thanh Dương lúc nào trở nên lợi hại như vậy chứ?

Tổng đốc lắc đầu nói:

- Lần chiến đấu này cùng Thiếu tướng Liễu Thanh Dương không có quan hệ nào, đội lục chiến Hạm đội số ba chúng ta thấy, treo quân kỳ chủ tướng là của một Thượng tá.

- Quân kỳ Thượng tá? Hạm đội số ba lúc nào đi ra một sĩ quan lợi hại như vậy?

Con trai Tổng đốc rất là kinh ngạc.

Tổng đốc có chút đắc ý chỉ chỉ vào mình nói:

- Cái Thượng tá này cũng không phải là người Hạm đội số ba, Thượng tá này cũng là lão cha ngươi tự thân bổ nhiệm đấy.

- A! Ngài bổ nhiệm?!

Con trai Tổng đốc khiếp sợ cực độ, không thể nào, phụ thân của hắn thường ngày qua loa cho xong lại bạo tay như vậy? Lại sớm bố trí xuống một quân cờ như thế?

Tổng đốc ra dáng thần thái hồi ức cảm thán nói:

- Cái Thượng tá này chính là Thượng tá Khang Tư trước đây ta đề cập qua với ngươi, không nghĩ tới hắn sẽ một lần nữa trở lại hành tỉnh Hải Tân này.

- Ấy, chính là Thượng tá Khang Tư mang đi rất nhiều tráng đinh cùng thợ thủ công sao? Tình báo không phải nói hắn đã sớm bị Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc phòng bị địa phương tỉnh lân cận tiêu diệt rồi sao? Làm sao hắn còn có thể mang theo bộ đội cường hãn như vậy chạy trở về?

Con trai Tổng đốc rất là giật mình.

Tổng đốc khinh thường nói:

- Tiêu diệt rồi? Hừ hừ, khi ta biết Khải Nhĩ Đặc đánh lãnh địa Khang Tư không hao tổn binh lực, liền biết hắn chỉ bức Khang Tư đi mà thôi.

- Không thì dựa theo năng lực dẫn binh của Khang Tư kia, Khải Nhĩ Đặc thật sự giao chiến cùng Khang Tư, thế nào cũng phải tóc xám mày tro, hao binh tổn tướng, nào có khả năng không hề tổn thương?

Con trai Tổng đốc trầm ngâm một chút cẩn thận hỏi:

- Phụ thân, không phải ngài nói Khang Tư này là quý nhân Đế đô sao? Hắn sao lại còn trở lại đây? Lẽ nào hắn chịu lệnh kẻ cạnh tranh hoàng vị? Mới chạy tới đây phát triển?

Tổng đốc suy nghĩ một chút, đầu tiên là gật đầu:

- Rất có thể, không thì sao lâu như vậy mới trở về, hơn nữa nếu không phải như thế, cũng không cách nào giải thích được vì sao Khang Tư không lập tức đi tìm Khải Nhĩ Đặc báo thù.

Tiếp theo lại lắc đầu:

- Dù sao không đi quản chuyện phiền toái của bọn họ.

Nói đến đây, đột nhiên nhìn chằm chằm con trai mình gằng từng câu nhấn từng chữ nói:

- Nhớ kỹ, chúng ta tuyệt đối không dính không chọc vào bất cứ chuyện gì có quan hệ tới hoàng quyền, cho nên ngươi tuyệt đối không thể đi thử Khang Tư, chúng ta sẽ coi hắn như một quân phiệt phổ thông mà đối đãi, tùy ý để bọn họ hô phong hoán vũ là được rồi!

Con trai Tổng đốc bị nhìn ra ý nghĩ lập tức hoảng sợ, vội vàng gật đầu đáp ứng, trong lòng một trận khổ sở, phụ thân của mình thật là quá nhát gan, ngay cả thử cũng không dám đi làm một lần?

Nếu như chính mình là Tổng đốc, tuyệt đối sẽ không buông tha như vậy, cùng lắm thì mục tiêu đầu nhập thất bại, lập tức đào thoát ra nước ngoài, cũng không phải vẫn sẽ sinh hoạt phú hào sao? Chỉ là phụ thân lại lấy lý do kẻ thắng lợi sẽ ghi hận mà cự tuyệt đề nghị của mình.

Đáng tiếc, đại quyền quân chính đều nắm trong tay phụ thân mình, đặc biệt nam đinh trực hệ toàn bộ gia tộc chỉ có mình cùng phụ thân, muốn tìm một tộc nhân có phân lượng hỗ trợ khuyên bảo cũng không có khả năng.

Ài, vẫn nên quên đi, chính mình vẫn nên hưởng thụ sinh hoạt vinh quang thiếu Tổng đốc sắp hết hạn này.

Chỉ là cảm thấy buông tha đầu tư như thế, cảm giác rất là đáng tiếc.

Đám quân phiệt hành tỉnh Hải Tân đều bị vây trong trạng thái hết sức căng thẳng, chỉ là cố kỵ ngốn ngang, cũng không ai đi trước phát tác.

Mà trong lúc mọi người đang giằng co lẫn nhau, căn cứ Hạm đội số ba lần nữa nghênh đón hạm đội vận tải khổng lồ.

Theo nhân viên trên thuyền lên đất liền, người nhà Hạm đội số ba lại choáng váng lần nữa, Lôi gia này cũng quá ghê gớm chứ? Nhìn bọn họ chuyển tới cái gì?

Một Liên đội kỵ binh chỉnh biên cường hãn, là loại Liên đội kỵ binh Đế quốc tiêu chuẩn mỗi người hai ngựa thời mà Đế quốc còn toàn thịnh! Một Lữ đoàn bộ binh sát khí nghiêm nghị đuổi kịp tiêu chuẩn Đế quốc đồng dạng, ngoại trừ quân đội ra, còn có lượng lớn trang bị vật tư còn đợi người bốc dỡ xuống thuyền.

Những người nhà Hạm đội số ba tự động tiến lên giúp đỡ, thế nhưng càng dọn càng hưng phấn, càng dọn khí lực càng lớn, hắc hắc, có hai cái Lữ đoàn cùng một cái Liên đội kỵ binh thủ hộ, mấy người mình cuối cùng cũng không cần qua những ngày như trước kia luôn lo lắng sợ hãi nữa.

Chỉ là so sánh với người nhà Hạm đội số ba, các quân binh Khải Lỗ Sĩ bị bắt tù binh lại không hưng phấn như vậy, thuyền vận tải đến không bao lâu, cũng là lúc bọn họ cáo biệt những ngày lành ở trong doanh tù binh ăn no ngủ kỹ như trước kia.

Mỗi tù binh đều nhận lấy công cụ, sau đó dưới thợ thủ công chỉ huy, có quân đội giám thị, bắt đầu rồi lao động thể lực nặng nề.

Một ít tên đầu óc ngu ngốc vô tâm vô phế, sau khi hưởng thụ một đoạn sinh hoạt tốt đẹp, đột nhiên lọt vào đãi ngộ nô dịch, khác biệt quá lớn khiến bọn họ rất không hài lòng, lại nhảy ra kháng nghị cái gì ngược đãi tù binh, yêu cầu khôi phục đãi ngộ sinh hoạt tốt đẹp trước kia.

Có mấy người này nhảy ra đánh tiếng trước, các tù binh khác đều tránh một bên xem chuyện, nhìn đối phương có chương trình gì, làm sao mình ngay từ đầu là tù binh đến giờ đã hơn mười ngày, chẳng những không đưa mấy người trưng nhập vào quân đội, lại còn mặc kệ không để ý tới, đồng thời ăn ngon ở tốt, thế nhưng giờ đây lại đem mấy người mình đi làm nô dịch, có phải là xảy ra đại sự hay không?

Đúng như bọn tù binh lo lắng, mấy tên nhảy ra kháng nghị này, bị mấy binh sĩ hung thần ác sát treo lên đánh một trận chết khiếp, hơn nữa tất cả các tù binh cùng ngày đều bị cắt thức ăn.

Vốn còn có mấy người bị đói mà nhảy ra kêu gào, thế nhưng bị binh sĩ giám thị không nói hai lời chém chết mười mấy tên, bọn tù binh từ lời mắng chửi của quân địch đã biết được thân phận nô lệ của mình, lập tức ý thức được số mệnh của mình đã xong đời rồi, có thể xác định tương lai là một phiến đen tối.

Ngay lúc bọn tù binh trải qua một ngày khổ cực, bắt đầu âm thầm suy xét bạo động đào tẩu hay là nhận mệnh, một vị đại quan bộ dạng trung niên, tới chỗ mấy nô lệ mình kể cả người nhà quân đội, tuyên đọc pháp lệnh thân phận đẳng cấp có hiệu lực tức thời do quân phiệt thống lĩnh ban bố.

- Bỉ Khố Đức, sao ngươi lại tới đây?

Khang Tư rất kinh ngạc thấy Bỉ Khố Đức vốn nên ở thành Thanh Nguyệt, lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Bỉ Khố Đức sau khi hành lễ, mới cười hì hì nói:

- Chủ công, hạ thần cho rằng bản thân đối với Đế quốc vẫn còn có chút quen thuộc, hắn là nên vì đại nghiệp chủ công xuất chút khí lực, cho nên tự đề cử mình tới đảm nhiệm tham mưu cho chủ công, hy vọng chủ công tiếp nhận mong mỏi của hạ thần.

Khang Tư mỉm cười, nói thật trình độ quen thuộc với Đế quốc, Bỉ Khố Đức từng đảm nhiệm Trưởng quan tối cao văn chính hành tỉnh Hải Tuyền, bên trong Lôi gia tuyệt đối là bài vị đệ nhất, nhưng còn vứt bài danh thứ hai thật xa phía sau.

Bỉ Khố Đức có thể tới nơi này, vậy đã nói nhiệm vụ bố trí cho hắn trước đây đã xong, nghĩ vậy, Khang Tư lập tức gật đầu nói:

- Được, ta đang cần giúp đỡ đây, ngươi tới đây thật là đúng lúc mà. Ừm, hiện giờ có chuyện cần ngươi tham mưu một chút.

Khang Tư cũng không khách sáo, để Tương Văn đem tình báo gần nhất cùng động tĩnh xung quanh nói cho Bỉ Khố Đức nghe.

Chỉ là Tương Văn mới nói đến phân nửa, Bỉ Khố Đức liền ngắt lời nói:

- Chủ công, trên chuyện quân sự, hạ thần cũng không tinh thông, hạ thần có một đề án muốn bẩm báo chủ công.

Chiêu này của Bỉ Khố Đức lại khiến Khang Tư ngẩn người, mà Tương Văn càng tức giận đến trừng thẳng mắt.

Không phải nói tham mưu sao? Ngay cả tình báo quân sự cũng không nghe, vậy còn tham mưu cái gì?! Không biết để mình nói phân nửa thật là rất khó chịu sao?

Bỉ Khố Đức không để ý đến tâm tình của Tương Văn, sau khi nhận được Khang Tư cho phép, hắn mới tiếp tục nói:

- Hạ thần cho rằng nếu muốn Lôi gia chúng ta đứng vững chân ở Đế quốc, vậy cần dung nhập hoàn toàn vào Đế quốc, vạn vạn lần không thể để dân chúng Đế quốc cho rằng chúng ta là người ngoài.

Nghe nói như thế, Khang Tư cùng Tương Văn đều gật đầu chấp nhận:

- Như vậy chúng ta nên làm như thế nào?

- Cực kỳ đơn giản, chỉ cần hủy bỏ chức danh quân chính trên bán đảo Phi Ba, sau đó y theo chức danh quân chính Đế quốc vốn có để thống trị địa phương, quản lý quân đội là được.

- Chỉ là sửa tên đơn giản như vậy? Chỉ là mấy người xuất thân Đế quốc chúng ta cũng không nói gì, rất nhanh có thể quen thôi, thế nhưng người xuất thân bán đảo Phi Ba, bọn họ đối mặt với những tập quán hoàn toàn ngược lại với bọn họ, sợ rằng sẽ rất khó làm quen, hơn nữa sợ rằng sẽ điều tiếng.

Tương Văn xen vào nói.

Bỉ Khố Đức cười như trong lòng ta đã có kế.

- Kỳ thật chỉ cần đem danh xưng Bộ tướng Gia lão, đổi thành chức danh quân chính phía Đế quốc, chỉ cần quyền lực cùng địa vị không đổi, bọn họ cũng sẽ không có cái gì oán hận cả.

- Tuy nhiên bởi bọn họ rất thích hưởng thụ cái loại chế độ đẳng cấp cực độ sâm nghiêm, vừa xem là hiểu, được vạn dân kính ngưỡng, tin rằng sau khi thay đổi điều tiếng sẽ nhắm vào mặt này. Cho nên hạ thần kiến nghị chủ công đối với mọi người trong phạm vi thế lực này, thực hành chế độ chia thân phận đẳng cấp.

- Chế độ thân phận đẳng cấp? Đó là cái gì?

Khang Tư cùng Tương Văn đều trở nên hiếu kỳ.

- Cũng chính là dù cho quan viên binh lính dân chúng nô lệ, đều có phân biệt ba bảy loại, đẳng cấp cao có thể đạt được các loại đãi ngộ ưu việt của mình, như vậy có thể vững vàng khống chế mọi người bên trong địa bàn.

Bỉ Khố Đức nói lời này khiến Tương Văn cau mày, hắn lập tức phản đối nói:

- Không có ai muốn trời sinh hạ tiện, chế độ này một khi thực thi, tuyệt đối sẽ dẫn tới bạo động!

- Hơn nữa bên Đế quốc này, trên mặt ngoài thì có hoàng tộc, quý tộc cùng bình dân ba loại đẳng cấp, hiện tại chúng ta làm ra loại chế độ này có thể dẫn tới phiền phức cho đại nhân hay không?

Bỉ Khố Đức cười cười:

- Chế độ thân phận đẳng cấp này cũng không phải mãi không đổi, chúng ta định ra chế độ này mục đích là hy vọng người bên dưới khát vọng trèo lên trên, bởi vì dù là nô lệ đẳng cấp thấp nhất, sau khi lập được công trạng đầy đủ, cũng có thể trở thành võ sĩ cao cao tại thượng!

- Về phần phiền phức, chỉ cần không sắc phong tước vị quý tộc, như vậy ở thời đại quân chính đều nắm trong tay quân phiệt này, căn bản không có gì phiền phức cả.

Khang Tư đột nhiên nói:

- Kỳ thật ý của ngươi, chính là đem chế độ đẳng cấp gia thần Lôi gia, sửa lại xưng hô bất đồng rồi thực thi ở chỗ này đúng không?

Bỉ Khố Đức cúi đầu:

- Chủ công anh minh, nhưng mà thần cho rằng đẳng cấp gia thần Lôi gia chúng ta thật là nhiều quá, ở bên Đế quốc không nên phân chia nhiều đẳng cấp như vậy, miễn cho người bên dưới mất đi dục vọng leo lên cao. Y - www.

- Nga, như vậy ngươi nói phân chia thế nào? Là dựa theo loại chế độ quân tước ở thời kì hỗn chiến trong các quốc gia cổ Viễn Đông đại lục? Cái này cũng không sai, mỗi một tước đều có đất đai lương bổng tương ứng, thậm chí ngay cả thức ăn đều phân chia nghiêm ngặt nữa.

Khang Tư vừa cười vừa nói.

Trong lòng Bỉ Khố Đức cả kinh, chủ công làm sao biết mình tham khảo cái gì chế định chế độ đẳng cấp thân phận này? Nhưng biểu hiện ra thần thái tràn đầy khâm phục nói:

- Chủ công thật là bác học, hạ thần chính là tham chiếu chế độ quân tước quốc gia Viễn Đông thời kì cổ, nhưng mà bên chúng ta cũng không thể rập khuôn hoàn toàn, dù sao tập tục dân sinh cũng không tương đồng lắm.

- Ừ, ngươi nói suy nghĩ của mình một chút.

Khang Tư gật đầu.

Ban đầu mình cũng muốn đem chế độ gia thần Lôi gia sửa thành chế độ quân tước như thế, nhưng mà người trên bán đảo Phi Ba chỉ nhận thức chế độ gia thần đại biểu thân phận võ sĩ, mình bất đắc dĩ mới kết hợp quân hàm bên Đế quốc cùng đẳng cấp gia thần bán đảo Phi Ba, chế định ra chế độ gia thần mới.

182. Chương 182: Ba Bảy Loại. (1+2+3)

Bỉ Khố Đức nói:

- Vâng, hạ thần cho rằng, cơ nghiệp Lôi gia ở Đế quốc, hẳn là nên đem mọi người chia làm ba bộ phận quan dân nô.

- Nô lệ là đẳng cấp thấp nhất, thông thường đều là tù binh hoặc người phạm tội bị biếm làm nô, sau đó là tiện dân cao hơn nô lệ một cấp, chính là chỉ gia quyến thân thuộc các quan viên quân chính trong lãnh địa địch quân bị chiếm.

- Tiếp đó là thứ dân, dân chúng trong tất cả các lãnh địa đều là cấp bậc này.

Vốn vừa nghe đem toàn bộ tù binh biếm làm nô lệ, Tương Văn còn âm thầm vui mừng: nhìn coi Liễu Thanh Dương kia còn phiền muộn hay không. Nhưng là nghe được tiện dân và thứ dân câu sau liền bị hoảng sợ, vội vàng cắt đứt lời:

- Bỉ Khố Đức đại nhân, ngài đem những người này đánh thấp như thế liệu có quá đáng lắm không?

Bỉ Khố Đức lắc đầu cười nói:

- Nào chỉ quá đáng, nhưng không như vậy làm sao có thể thể hiện được cao quý của chúng ta đây? Hơn nữa, còn có thể khiến cho bọn họ leo theo chế độ công trạng mà.

- Ngẫm lại xem, nếu như thời điểm chúng ta tiến công, dân chúng địa phương bởi vì sợ thành tiện dân mà ủng hộ trợ giúp chúng ta, thậm chí trực tiếp khởi binh phản kháng kẻ thống trị địa phương, đây chẳng phải là một chuyện hết sức tuyệt vời sao?

- Nếu như chúng ta đủ mạnh, chỉ cần chế độ thân phận đẳng cấp này, cũng là lợi khí đủ để uy hiếp địch nhân rồi. Bởi vì không giúp chúng ta, sau cuộc chiến sẽ là nô lệ, tiện dân.

Tương Văn chớp mắt mấy cái, có chút không dám xác định nhìn Khang Tư, nhìn thấy Khang Tư cười gật đầu rồi, cũng không dám lên tiếng nữa.

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, người bên mình ra người xuất lực bỏ tiền bán mạng, đánh hạ vùng đất rồi, đối phương vốn đang là địch nhân lại có thể ngồi ngang hàng cùng mình? Chuyện này sao được chứ?

Ừm, hơn nữa còn một công năng lớn có thể dùng để uy hiếp địch nhân, như thế xem ra chế độ thân phận đẳng cấp của Bỉ Khố Đức coi như không tệ mà.

Bỉ Khố Đức tiếp tục nói:

- Mặt trên thứ dân là hạ dân, chuyên chỉ người ở trong lãnh địa chúng ta ba năm trở lên. Mà chỉ cần giao lương nộp thuế đủ bốn năm, hoặc là tiến vào quân đội cùng nhân viên biên chế nha môn, tự động thu được đẳng cấp bình dân. Đương nhiên, số năm quy định ở đây là chỉ dân chúng bình thường không thu được công trạng, nếu chính mình có được công trạng thì ấn theo đẳng cấp công trạng tính toán.

- Mà lúc bình dân thu được ba điểm công trạng, tăng làm thượng dân, một khi thành thượng dân lập tức thu được hai mươi mẫu ruộng cày vĩnh viễn, bổ nhiệm chức vụ quân đội cùng nha môn cũng sẽ ưu tiên cân nhắc cho thượng dân, đồng thời, người từ bình dân trở xuống thấy được thượng dân, phải hành lễ nhường đường.

- Hai mươi mẫu đất truyền đời?! Đãi ngộ thượng dân cao như thế?! Còn có ba điểm công trạng? Ba điểm công trạng này là cái gì?

Tương Văn hiếu kỳ hỏi.

- Ba cái thủ cấp địch nhân.

Bỉ Khố Đức hời hợt nói một câu khiến người khác lạnh tới tận xương tủy.

Tương Văn không khỏi ngưng trệ một chút, sau đó mới cau mày nói:

- Nếu nói như vậy, chuyện giết lương mạo công chẳng phải ùn ùn sao?

Bỉ Khố Đức lắc đầu nói:

- Sẽ không, dân chúng nếu muốn thành thượng dân, chỉ có lúc quân địch xâm lấn hoặc xuất hiện bạo dân đạo tặc, nhưng còn phải sau khi có quân đồn trú địa phương cùng nha môn cộng đồng xác nhận tuyên bố mệnh lệnh, thủ cấp thu được mới tính là công trạng.

Tương Văn thả lỏng hàng mi:

- Nga, vậy cũng sẽ không lạm sát kẻ vô tội, nhưng mà nói như vậy, bình dân muốn lên thượng dân không phải rất trắc trở sao? Đặc biệt khi chúng ta cường hãn đến mức chẳng những không có kẻ thù bên ngoài có thể xâm lấn, hơn nữa đạo tặc trong lãnh địa cũng tuyệt tích, bình dân muốn làm thượng dân là chuyện căn bản không có khả năng.

- Ha ha, ngoại trừ quân công ra, còn có công trạng về thành tựu văn trị cũng có thể để bọn họ thăng cấp mà, giao lương nộp thuế đến trình độ nhất định cũng là công trạng vậy, công trạng đủ rồi thì có thể thăng cấp.

Bỉ Khố Đức cười nói.

Nhưng mà lời vừa xong, Khang Tư đã nói:

- Làm việc vì nghĩa, thợ thủ công sáng tạo kỹ thuật mới cũng coi như nhập vào dạng công trạng.

- Ấy, vâng.

Tuy rằng Bỉ Khố Đức cảm giác thợ thủ công cũng có thể thăng cấp có chút là lạ, nhưng mà lại nghĩ đó cũng là một chủ ý tuyệt vời, tăng mạnh việc đề cao địa vị thợ thủ công, nói không chừng sẽ thu hút các thợ thủ công vùng xung quanh về đây hết.

Nên biết rằng địa vị thợ thủ công cơ sở trên toàn bộ Đế quốc lại không bằng cả chó lợn, nếu như có thể thu hút hết bọn họ, các quân phiệt khác sẽ không cần nghĩ tới chuyện chế tạo được binh khí trang bị cho quân đội mình nữa. Y - www.

- Đẳng cấp trên thượng dân lại là cái gì?

Tương Văn bắt đầu trở nên hiếu kỳ.

- Trên thượng dân lại chia làm hai loại võ sĩ và văn sĩ, hạ thần cho rằng phương diện võ sĩ tốt nhất là chia làm năm hạng mười lăm cấp, phương diện văn sĩ cũng như vậy. Nhưng mà phương diện tên gọi, hạ thần ngu muội không nghĩ ra được, xin chủ công hỗ trợ đặt tên.

Bỉ Khố Đức hành lễ với Khang Tư nói.

Tương Văn bĩu môi, người này vuốt mông ngựa thật đã tới bước lô hỏa thuần thanh mà.

Khang Tư đương nhiên cũng biết ý Bỉ Khố Đức, nhưng cũng không lưu ý, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Võ sĩ chia làm năm hạng: Cường, Hãn, Dũng, Mãnh, Uy; mỗi hạng chia làm ba cấp thượng trung hạ. Văn sĩ chia thành năm cấp: Cần, Liêm, Thành, Lý, Minh; đồng dạng cũng chia làm ba cấp thượng trung hạ đi, thế nào?

Bỉ Khố Đức hiển nhiên sửng sốt một chút, chủ công nhà mình trực tiếp đem yêu cầu với quan viên văn võ thành tên gọi? Nhưng mà so với tên mình nghĩ ra đúng là uy vũ ưu nhã hơn, có vẻ càng dễ cho dân chúng lý giải.

Hắn không khỏi lập tức thành khẩn bái phục tán thưởng liên thanh, sau hồi lâu mới nói:

- Chủ công, hạ thần cho rằng còn nên thiết lập ra một cấp bậc văn võ tối cao, như vậy chế độ thân phận đẳng cấp của chúng ta liền hoàn thiện rồi.

Khang Tư cùng Tương Văn đều biết năm hạng văn võ sĩ tước, kỳ thật chính là năm hạng tước vị quý tộc: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam; mà hiện giờ Bỉ Khố Đức nói còn thêm một hạng, đó chính là cấp Vương tước rồi.

Tương Văn bĩu môi, còn nói đừng quá càn rỡ miễn bị chèn ép, ta thấy ngươi mới càn rỡ quá đáng! Các tước vị đều đầy đủ, hoàn toàn có thể khai quốc lập nghiệp rồi! Đương nhiên, ý kiến của Tương Văn là nhằm vào Bỉ Khố Đức.

Khang Tư căn bản không thèm để ý những cái này, nói thẳng:

- Võ sĩ cấp cao nhất là Kiệt sĩ, văn sĩ cao nhất là Quốc sĩ, đồng dạng cũng ba cấp thượng trung hạ.

Tương Văn bắt ngón tay bấm lũy thừa liền choáng váng cả người, các quan giai này thoạt nhìn chỉ có sáu đẳng cấp, nhưng như vậy so với đẳng cấp gia thần hiện tại còn nhiều hơn, nhưng đừng quên đây còn là phân chia văn võ, tương đương với tăng gấp đôi!

Hơn nữa lại còn đem dân chúng phân làm nô lệ, tiện dân, thứ dân, hạ dân, bình dân, thượng dân, tất cả sáu hạng, toàn bộ chế độ đẳng cấp thân phận lại là 12 hạng 24 cấp!

Trời ạ! Vừa rồi là ai mới nói đẳng cấp Lôi gia nhiều quá, sẽ khiến người bên dưới mất đi dục vọng leo lên trên chứ?

Cái tên này bằng vào biến tướng đem đẳng cấp phân chia càng chi tiết hơn nữa mà!

Tuy rằng Tương Văn đầy một bụng tức, nhưng hắn cũng biết chế độ đẳng cấp như vậy vừa định xuống, lại phối hợp với đãi ngộ hậu hĩnh cố định từng đẳng cấp, người phía dưới khẳng định sẽ liều mạng chết sống trèo lên trên, như vậy chẳng những dễ dàng quản lý, cũng càng nhẹ nhàng đem hạ nhân trên toàn lãnh địa gom lại một đoàn, cái chế độ thân phận đẳng cấp này thật là tốt quá!

Chỉ cần có lợi đối với đại nhân nhà mình, Tương Văn tuyệt đối sẽ không phản bác.

- Ừm, đề án của ngươi không tệ, tuy nhiên đãi ngộ giữa mỗi đẳng cấp trong đó phải cách xa, phải hậu hĩnh, đồng thời phải kết hợp hộ tịch, thực thi đăng ký nghiêm ngặt đẳng cấp thân phận, chỉ có như vậy, chế độ đẳng cấp này mới có thể thi hành xuống dưới.

- Ngươi trở về chỉnh lý một chút, cũng quay về thành Thanh Nguyệt triệu tập mọi người thương thảo nghị định, xác định đãi ngộ hậu đãi mỗi cấp thế nào, cùng với công trạng văn võ xác định ra sao, tính toán thế nào, làm thỏa đáng rồi hãy mang trở lại.

Khang Tư nói, hắn biết rõ vấn đề chính vụ, đặc biệt vấn đề đặt ra chế độ như vậy, cũng không thể chỉ dựa vào chính mình muốn gì thì thực thi như thế được.

Trải qua chúng gia thần cân nhắc thảo luận tỉ mỉ, kết quả cho ra khẳng định chắc hẳn phải tốt hơn nhiều so với tự mình nghĩ ra, cho nên Khang Tư trực tiếp để Bỉ Khố Đức trở lại xây dựng chế độ này.

- Vâng, hạ thần xin cáo lui.

Bỉ Khố Đức hành lễ nói, còn Tương Văn cũng là người nhu thuận, tự nhiên thay Khang Tư tiễn đưa Bỉ Khố Đức.

Hai người giống như không có đề tài gì để nói, đột nhiên, Bỉ Khố Đức dừng bước, nhìn Tương Văn nói:

- Tương Văn đại nhân, ngài vẫn xưng hô chủ công là đại nhân như trước sao?

Tương Văn chớp mắt mấy cái rất mê hoặc:

- Thế nào? Có gì không ổn sao?

- Người ngoài thoạt nhìn không có gì không ổn, hơn nữa ta cũng biết ngài xưng hô với chủ công, sẽ dùng xưng hô khác với những người khác, là muốn biểu hiện quan hệ của bản thân với chủ công bất đồng, tuy nhiên ngài không cảm thấy lúc ở trước mặt các thân tín khác đều xưng hô là chủ công, ngài lại hô là đại nhân, không cảm thấy có vẻ nổi bật quá mức sao?

Bỉ Khố Đức nói.

Tương Văn nhăn nhăn mi lại hỏi:

- Bỉ Khố Đức đại nhân, ngài muốn nói cho ta biết chuyện gì đây?

Bỉ Khố Đức cười cười:

- Ngài nghe một chút, ngài xưng hô ta là đại nhân, mà ta cũng xưng hô ngài là đại nhân, nếu như ngài còn bảo trì xưng hô với chủ công là đại nhân, ngài có nghĩ qua là giống như đem chủ công hạ thấp ngang với trình độ của chúng ta hay không?

Thân thể Tương Văn chấn động mạnh một cái.

Tương Văn vẫn nghĩ chính mình vẫn duy trì xưng hô với chủ công nhà mình như trước, là không quên chuyện của bản thân, không nghĩ tới lại đặt thân phận đại nhân nhà mình ngang hàng với địa vị chính bản thân mình!

Chết tiệt, làm sao chưa từng có ai nhắc nhở mình chú ý chứ?! Thậm chí ngay cả bọn Uy Kiệt cũng không có nhắc nhở mình?! Nếu như không phải có Bỉ Khố Đức nhắc nhở, chính mình còn đang rơi vào suy nghĩ trong tự cho mình là đúng.

Nghĩ đến đó, Tương Văn lập tức cung kính hành lễ nói:

- Cảm tạ đại nhân nhắc nhở Tương Văn, Tương Văn muôn lần cảm tạ.

Bỉ Khố Đức khoát khoát tay.

- Không có gì, mọi người đều là đồng liêu dốc sức vì chủ công, giúp đỡ nhau là phải làm.

Có một phen chuyện này, hai người nói chuyện cũng tương đối ấm lên.

Bỉ Khố Đức biểu hiện ra đối với việc nhắc nhở Tương Văn như không thèm để ý tới, nhưng trong lòng lại đắc ý không thôi: hắc hắc, tùy tiện nói một câu liền có thể nhận được hảo cảm của trọng thần Tương Văn quản lý hai bộ nội vệ cùng mật vệ trọng yếu này, thật sự là quá tuyệt mà.

Đám ngu ngốc kia cho rằng Tương Văn khao khát làm thê thiếp chủ công mới không để ý xưng hô chủ công là chủ công, cũng không biết sát ngôn quan sắc một phen, người ta đó là ngu trung, chỉ cần có lợi ích cho chủ công, Tương Văn đều sẽ tiếp nhận, căn bản cùng tình ái không có quan hệ gì cả!

Hắc, vậy là khi không tiện nghi cho mình rồi, ngày hôm nay mình bán một lời nói tốt, nói không chừng sau này bởi vậy mà cứu mình một mạng đây.

- Chủ thượng, thuộc hạ cho rằng, các quân phiệt xung quanh hiện giờ đều bị vây tới điểm giới hạn, cứ dứt khoát phái người đi châm lửa hãm hại, dẫn tới bọn chúng tranh đấu lẫn nhau đi.

Trở về Tương Văn kiến nghị với Khang Tư.

Trước khi mở miệng hắn còn lo lắng mình phải xưng hô Khang Tư thế nào, chủ công? Có vẻ quá phổ thông rồi, hiện giờ hầu như người người đều xưng hô như vậy, mà chủ nhân thì sao? Chủ thượng lại không thích loại xưng hô chủ nô này, ấy, chủ thượng? Hệ thống mật vệ chính là xưng hô như vậy, ừ, cứ gọi như thế là được rồi.

Nghe xưng hô như thế, Khang Tư hơi sửng sốt, làm sao Tương Văn đột nhiên sửa đổi xưng hô? Nhưng mà nghĩ đây cũng không phải chuyện gì to tát lắm, cũng không lưu ý, chỉ là gật đầu nói:

- Tốt lắm, nhưng mà mục tiêu chủ yếu là nhà Khải Lỗ Sĩ, để cho bọn họ cùng các quân phiệt xung quanh quấn lấy nhau, như vậy chúng ta chiếm lấy phiến khu vực này sẽ dễ hơn.

- Vâng, thuộc hạ liền đi bố trí.

Tương Văn lập tức hưng phấn nói, hắn cảm thấy chính mình có khuynh hướng âm ám, nếu như không phải muốn luôn đi theo bên cạnh chủ công, chính mình nhất định phải tự thân lên tuyến đầu tiến hành bố trí.

So sánh với các địa phương khác, bầu không khí tỉnh đông vừa nguy hiểm lại an ổn, tuy rằng quân phiệt xung quanh đã có ước định ngầm, chuẩn bị chia cắt nhà Khải Lỗ Sĩ, chỉ là đột nhiên mấy ngày này Hạm đội số ba lại nhảy ra một cái Lữ đoàn, tổng binh lực đạt tới hai Lữ đoàn lại thêm hai Liên đội, hơn nữa một cái trong đó còn là Liên đội kỵ binh.

Nga, cũng không phải Hạm đội số ba, mà là quân phiệt Thượng tá Khang Tư, khiến cho dù là nhà Khải Lỗ Sĩ hay các quân phiệt xung quanh đều không dám dị động, lo lắng để quân phiệt mới nổi Khang Tư kia chiếm tiện nghi.

Khang Tư không có che giấu thân phận, lần chiến đấu trước đã trực tiếp treo lá cờ chủ tướng viết tên quân chức của mình.

Sau khi trải qua trận đại chiến trước, hiện giờ toàn tỉnh Hải Tân, người nào cũng biết tỉnh đông xuất hiện một quân phiệt mới là Khang Tư, quân chức Thượng tá.

Khang Tư xuất hiện, những chuyện trải qua trước kia lập tức bị đào ra, khiến không ít thế lực đang nhấp nhỏm liền rất xem trọng quân phiệt mới Khang Tư này.

Về phần dân chúng, bởi bản thân Khang Tư chính là sĩ quan tại chức hành tỉnh Hải Tân này, thuộc về biên chế sư đoàn đồn trú Hải Tân, cho nên cũng không ai coi hắn như là người ngoài.

Hơn nữa bởi vì Khang Tư không giống như các quân phiệt khác, lấy một cái danh hào Tướng quân ra phóng đại uy thế của mình, mà thành thành thật thật treo quân hàm Thượng tá, khiến dân chúng cho rằng Khang Tư là một quân phiệt thành thật.

Tuy rằng ngay từ đầu mọi người có chút hoài nghi cái Khang Tư có thể chỉ là Trung tá hay không, dù sao trên tư liệu ghi chép là như vậy.

Nhưng mà sau khi từ phủ Tổng đốc truyền ra tin bỏ nhỏ, mọi người liền hiểu rõ quân hàm Thượng tá này của Khang Tư cũng không phải do bộ quân chính Đế quốc bổ nhiệm, mà là do Sư đoàn trưởng trước kia, hiện giờ là Tổng đốc đề bạt, tính là quân hàm lâm thời, chỉ là cái này càng thêm chứng minh Khang Tư thành thật.

Sau khi nhận được mấy tin tức này, trên dưới Lôi gia đắc ý không thôi, hắc hắc, kỳ chiêu bỏ da hổ khoát áo dê này thật là diệu mà, không ngờ tới lại có thể biến thành quân phiệt bản thổ tỉnh Hải Tân dễ dàng như thế, lúc đầu còn tưởng rằng phải mất một phen phiền toái nữa mới được thế nhân tán thành chứ.

Mà đối với việc quân Khang Tư vì sao lại cùng chung một chỗ với Hạm đội số ba, không biết là lo lắng đến phản ứng các Hạm đội khác, hay là sợ xuất đầu đã quá mức rêu rao, dù sao quân Khang Tư đối ngoại, chỉ là tuyên bố cùng Hạm đội số ba kết thành đồng minh quân chính kiên cố mà thôi.

Người Hạm đội số ba tuy rằng ngầm bĩu môi: cái gì đồng minh kiên cố chứ, nói kẻ xướng người họa còn dễ nghe hơn, chính mình căn bản là thuộc hạ quân Khang Tư! Là thuộc hạ bảo đâu thì đi đó, làm gì thì phải

làm đó! Nhưng bên ngoài lại cười ha ha gật đầu chấp nhận thuyết pháp của quân Khang Tư, đồng thời đáy lòng cũng rất cảm kích quân Khang Tư.

Vì thuyết pháp như vậy lại có thể bảo vệ được mặt mũi Hạm đội số ba của mình, cũng bởi vậy có thể khiến lòng chống cự quân Khang Tư của người Hạm đội số ba giảm đi, thậm chí càng thêm nỗ lực chuyên tâm phục vụ cho Khang Tư.

Có điều tuy rằng các quân phiệt tỉnh đông bởi vì đủ loại cố kỵ cùng kiềm chế mà không triển khai đại chiến, nhưng giằng co như vậy xuống thì không phải ai cũng có thể chịu nổi.

Quân phiệt tỉnh đông, kể cả nhà Khải Lỗ Sĩ, đều phái người tới thám thính ý đồ Khang Tư. Quân phiệt mới xuất hiện không biết từ chỗ nào, lại nắm trong tay hai ba vạn binh sĩ tinh nhuệ, hoàn toàn là một lợi thế siêu cấp ngã về bên nào thì đó là kẻ thắng, nhất định phải lôi kéo hắn mới được.

Bởi Khang Tư từng tham gia qua cuộc hội nghị sĩ quan sư đoàn phòng bị tỉnh Hải Tân trước khi quân phiệt loạn thế, tuyệt đại bộ phận sĩ quan quân phiệt, đều nhận thức cái sĩ quan Khang Tư trẻ tuổi nhảy mấy cấp này, rất nhiều quân phiệt đều phái ra thân tín của mình, mang theo thư viết tay tới lôi kéo làm quen.

Đối với chuyện này, Khang Tư chỉ không nóng không lạnh hồi đáp, vừa không để bọn họ nghĩ chính mình cao ngạo, cũng sẽ không để bọn họ thấy mình chịu khi dễ, dù sao Khang Tư chính là đang kéo thời gian, lẳng lặng đợi thời cơ đến.

Bố cục giằng co nhanh chóng bị phá vỡ, bộ đội tuần tra biên cảnh nhà Khải Lỗ Sĩ không biết bị ai diệt sạch sẽ, sau khi bộ đội tiếp viện tới nơi, chỉ để lại một đám thi thể khiến người ta phát ngốc, căn bản ngay cả một chút vết tích cũng không lưu lại.

Biết được tin tức này, đám quân phiệt xung quanh đều hô to không phải do mình làm, đồng thời bảo nhà Khải Lỗ Sĩ bình tĩnh, đừng trúng quỷ kế của người khác.

Ngay khi nội bộ nhà Khải Lỗ Sĩ tranh luận ai mới là hung thủ thật sự, các thủ lĩnh chủ yếu tập đoàn quân phiệt nhỏ yếu nhất trong các quân phiệt xung quanh, đột nhiên đồng thời bị người ám sát bỏ mình, mà một quân phiệt bên cạnh thấy đồ hời như vậy xuất hiện, lập tức chiếm đoạt khối địa bàn hoàn toàn mất đi chỉ huy này.

Động tác vừa ra, lập tức một trận xôn xao, các quân phiệt xung quanh đều chỉ trích quân phiệt này ép người lúc nguy nan!

Mà nhà Khải Lỗ Sĩ không biết xảy ra chuyện gì, lại lập tức phát binh đánh quân phiệt này.

Quân phiệt xung quanh lập tức âm thầm vui mừng, mặt ngoài lại giả vờ công chính tiến hành hòa hoãn, thậm chí còn chuẩn bị liên hợp lại hạ thủ với nhà Khải Lỗ Sĩ cùng cái quân phiệt kia. Chỉ là không biết có chuyện gì, tin tức lại lộ ra ngoài trước, vốn hai nhà đánh sống đánh chết lập tức dừng tay giảng hòa, đồng thời phát lực nhanh chóng tiêu diệt một tên quân phiệt kêu gào ầm ĩ nhất.

Chiêu này vừa ra, các quân phiệt xung quanh liền đỏ cả mắt, thì ra là hai tên các ngươi đang diễn trò sao?!

Không nói hai lời, lập tức điều binh tác chiến. Vì vậy thời gian không bao lâu, tỉnh đông hoàn toàn tiến vào thời kỳ hỗn chiến tán loạn.

Mà trong lúc quân phiệt tỉnh đông giằng co công kích, mắng chửi uy hiếp lẫn nhau, lúc chiến tranh còn chưa bạo phát, thì bên Khang Tư lại có Bỉ Khố Đức trở về lần nữa, bắt đầu thực hành chế độ thân phận đẳng cấp mới.

Vốn các nô lệ không còn hy vọng, làm việc lười nhác vô lực, sau khi biết được chế độ thân phận đẳng cấp này, cùng với điều kiện làm sao tăng cấp, lập tức tản mát ra nhiệt tình kinh người, phối hợp với thợ thủ công bắt đầu rồi đại xây dựng khí thế ngất trời.

Về phần các nô lệ cuồng nhiệt tới trình độ nào? Một cái bến tàu thật lớn, tuy rằng đơn sơ nhưng cũng đủ bỏ neo hơn mười chiến hạm khổng lồ, lại bị bọn họ trong một tháng giải quyết xong.

Sau khi bến tàu thật lớn thay thế được bến tàu nhỏ cũ của Hạm đội số ba, ngạo nghễ đứng vững ở hành tỉnh Hải Tân, mấy trăm nô lệ trở thành tiện dân, càng có vài nô lệ trực tiếp biến thành thứ dân. Đối với

kết quả công bố này, các nô lệ không có lời nào ra vào, thật là công chính khiến người khác không nói nên lời, hoàn toàn như công văn nói, tuy nhiên cũng khiến các nô lệ càng thêm cuồng nhiệt.

Khang Tư thấy kết quả này, không ngừng khen ngợi Bỉ Khố Đức một phen, để Bỉ Khố Đức thăng thành Văn sĩ cấp ba ngang hàng với Gia lão.

Chỉ là Bỉ Khố Đức trời sinh mệnh khổ lại lập tức chạy tới thành Thanh Nguyệt, bắt đầu thu xếp chuyên môn phụ trách hoán chuyển đẳng cấp gia thần thành cơ cấu văn võ sĩ mới.

Vốn là Khang Tư không chuẩn bị thay đổi chế độ gia thần trên bán đảo Phi Ba, thế nhưng ai bảo gia thần đều biết sau này bọn họ sẽ phát triển ở Đế quốc hơn nữa sẽ vượt qua quãng đời còn lại ở nơi này, cho nên tất cả đều cường ngạnh yêu cầu thực thi chế độ thân phận đẳng cấp trên toàn Lôi gia.

Vì vậy, Khang Tư đối với chuyện này cũng không sao cả, rất dễ dàng gật đầu đồng ý, chỉ là cái này lại khổ cái người đặt ra đề án chế độ thân phận đẳng cấp này thôi.

Theo chiến loạn tỉnh đông bạo phát, càng ngày càng nhiều dân chúng từ bốn phương tám hướng chạy nạn đi vào khu quân Khang Tư chiếm lĩnh, đây là nơi yên ổn duy nhất trên toàn bộ tỉnh đông này. Để cho địa bàn quân Khang Tư từ đó cáo biệt trạng thái kết cấu nhân khẩu ngoại trừ binh lính thì là gia đình quân nhân, còn lại chỉ có nô lệ, cuối cùng cũng xuất hiện kết cấu nhân khẩu dân chúng phổ thông.

Lúc này chuyển hoán đẳng cấp gia thần quân Khang Tư, đã sớm xong, tất cả đều hăm he chuẩn bị lập công leo lên tầng cao hơn.

Dân chạy nạn dũng mãnh tràn vào khiến đám văn sĩ vô cùng vui mừng, các võ sĩ vẻ mặt lại đau khổ bất đắc dĩ bắt đầu đảm nhiệm công tác phối hợp.

Dân chúng mới vừa tiến vào địa giới quân Khang Tư, cảm giác như mình mới thoát khỏi miệng sói, rồi lại nhập vào hang cọp! Vừa tiến vào trạm kiểm soát, lập tức bị đám văn sĩ đợi lâu ngày mang theo quân binh đem bọn họ ấn theo hộ chia cắt ra, tràng diện thậm chí có điểm giống như cường đạo chia của, thiếu chút nữa dọa thần kinh yếu đuối của đám dân chạy nạn kia sợ tới tan vỡ.

Quân binh Khang Tư hung thần ác sát dưới văn sĩ chỉ huy, áp giải dân chạy nạn đi tới khu vực đã sớm dành cho bọn họ, cũng lập tức bắt đầu cấp cho những nạn dân này biên chế hộ tịch.

Đối với điểm này, nạn dân căn bản không để ý tới, đây là chuyện hầu như mỗi quân phiệt đều sẽ làm, một ít thương nhân lớn thậm chí ở mỗi chỗ quân phiệt còn có một phần hộ tịch nữa, dù sao cũng không mất một miếng thịt nào, cũng không sao cả, dân chạy nạn quan tâm chính là thuế phú ở đây bao nhiêu, nếu như cao hơn so với chỗ khác, vậy đợi xong chiến loạn rồi, mình nên tìm cơ hội chạy trở về thôi.

Sau khi đăng ký hộ tịch, dù là nam nữ già trẻ, toàn bộ đều phải ấn dấu tay trên hộ tịch, đối với loại quy củ mới mẻ này, mọi người cũng không để ý, ngược lại cười hì hả giúp vui.

Đến khi được lĩnh đến một nhóm công cụ và hạt giống, cùng với được phân chia đất đai, nạn dân cực kỳ vui mừng, thì ra cái quân phiệt Khang Tư này nhân hậu như thế, mình nhất định phải đem tin này truyền ra, kéo thêm nhiều hương thân tới đây hưởng phúc mới được!

Dân chạy nạn nhận được đồ vật hưng phấn khó nhịn chờ đợi vị đại nhân bộ dáng văn thư kia mau nhanh rời đi, để cho mình thả lỏng cười to một trận.

Nhưng mà vị văn thư mặt cứng ngắc kia không theo ý bọn họ, ngược lại để binh sĩ dồn mọi người một chỗ, sau đó rống lớn:

- Người quản lý vùng đất này, là đại nhân Khang Tư, từ thiện nhân hậu của chúng ta!

- Bởi vậy hạ lệnh từ nay về sau, phàm là trong phạm vi thế lực quân Khang Tư, sẽ không trưng thu thuế phụ và lao dịch nữa!

Lời vừa nói ra, các dân chạy nạn lập tức hai mắt phát sáng, bọn họ không sợ thu thuế nặng, chỉ sợ thu thuế phụ nhiều cùng lao dịch nặng nề, ở đây không ngờ lại không có thuế cùng lao dịch, vậy chẳng phải không khác gì thiên đường sao?

- Hơn nữa ở trong phạm vi thế lực quân Khang Tư, bất luận các ngươi ở quê nhà làm nghề nông hay đi ra ngoài buôn bán, hoặc là làm khuân vác, cứ mặc sức tự do, tuyệt không can thiệp!

Lời này của văn thư để cho nạn dân cười không khép miệng, như vậy thật tốt, nếu không cấm túc, khi nông nhàn có thể vào thành làm công kiếm tiền. Mà người có tầm nhìn lại mưu tính bán đi vật tư nhận được này, sau đó đi vào thành phát triển.

Thấy bộ dáng văn thư còn chưa dứt lời, mọi người lập tức yên tĩnh, trong lòng tràn đầy vui mừng mong chờ có thêm nhiều chỗ tốt xuất hiện.

Văn thư kia quét nhìn mọi người, trong lòng nạn dân nghĩ gì hắn rất rõ ràng, khóe miệng không khỏi nhếch lên lộ ra một nụ cười trào phúng, dừng một chút rồi hô to:

- Nhớ kỹ! Thân phận những người các ngươi đều là thứ dân, chỉ so với nô lệ, tiện dân cao hơn một chút! Ngay cả hạ dân các ngươi cũng không phải, ta cho các ngươi một lời khuyên, lúc nào cũng phải hành sự cẩn thận một chút!

Thứ dân? Chỉ cao hơn một chút so với nô lệ, tiện dân?! Các nạn dân chỉ ngây ngốc nhìn vật tư trong tay mình, tiếp đó lại ngây ngốc nhìn văn thư kia, vị đại nhân này không phải nói chơi chứ? Địa vị thấp như thế có khả năng lĩnh tới mấy thứ này sao?

Văn thư mặc kệ những thứ dân này nghĩ thế nào, tiếp tục hô:

- Nghe kỹ đây! Thứ dân không có ruộng đất! Dù là đồng ruộng các ngươi khai khẩn có nhiều đi nữa cũng không thuộc về các ngươi, các ngươi chỉ là tá điền! Tuy rằng không có thuế và lao dịch, nhưng thuế ruộng các ngươi là bảy! Thuế mua bán là sáu!

Nghe đến mấy cái này, vốn đám nạn dân tâm tình đang xung động, lại đột nhiên an tĩnh lại, mọi người đều lộ ra vẻ cười dễ dàng.

Thấy như thế, văn thư chớp mắt mấy cái, xảy ra chuyện gì? Đám thứ dân này sao không để thuế cao như thế vào mắt?

Nên biết rằng cái này so với tiện dân phải tới tám phần thuế ruộng, bảy phần thuế buôn bán tốt hơn một chút? Về phần nô lệ căn bản không cần, bởi vì nô lệ ngay cả ý thức cũng không thuộc về chính bọn họ, căn bản không ai tới nô lệ trưng thu thuế.

Các nạn dân âm cười nhạo bộ dáng văn thư ngạc nhiên, đại nhân ngu ngốc này, thuế bảy thành rất cao sao?

Cùng so với các quân phiệt khác chế định như nhau mà thôi.

Không thể có được ruộng đất của mình? Trời ạ, lẽ nào đại nhân ngu ngốc này không biết rằng đám bình dân bách tính này có được quyền sở hữu đất đai riêng sao? Chỉ có sĩ quan quý tộc cường hào mới có được đất đai của riêng mình thôi.

Về phần tá điền? Hì hì, có thể nói, hầu như toàn bộ Đế quốc chỉ cần là bình dân làm nghề nông chính là tá điền! Đều là tá điền trực thuộc phía dưới các quý tộc!

Văn thư đem nghi vấn trong đầu ném sang một bên tiếp tục nói:

- Nhớ cho kỹ thân phận thứ dân của các ngươi, thấy người đẳng cấp cao hơn mình phải cúi đầu hành lễ đồng thời tránh đường! Nhưng không cần sợ hãi quá mức, bảo trì cung kính là được! Nếu như hạ dân, bình dân khi dễ các ngươi, các ngươi có thể đi nha môn cáo trạng, chỉ cần không phải vu cáo, nha môn sẽ trả lại công bằng cho các ngươi!

Đám dân chạy nạn hiển nhiên bị hai chữ "công bằng" này mà giật mình, địa vị của mình thấp như thế cũng có thể thu được đãi ngộ công bằng? Hắc, nơi này là thiên đường sao.

Mà dân chạy nạn có người khôn khéo, thấy bộ dạng mấy người bên mình ngu ngốc như vậy, lại bất đắc dĩ cười khổ, ta xin ngươi, không có nghe nói là lúc hạ dân, bình dân khi dễ mới có thể được công bằng sao? Quý tộc khi dễ chúng ta còn không phải tự nhận không may như trước?

Nhưng mà như thế cũng không tệ, ít nhất đám chó săn quyền quý không dám hoành hành ngang ngược nữa, về phần quyền quý khi dễ mình thì làm sao bây giờ? Đó là người sinh hoạt ở thế giới quý nhân, nếu như không phải đặc biệt không may, mấy cái tiểu dân mình đừng nghĩ tới chuyện bị bọn họ khi dễ.

Thảo nào ở dân gian, tiểu dân bị quý tộc khi dễ, mọi người đều coi như gặp phải thiên tai nhân họa không thể kháng cự vậy.

- Vị đại nhân này, có thể nói rõ một chút thân phận này phân chia thế nào được không? Còn có chúng ta dựa vào cái gì nhận rõ thân phận bất đồng? Những cái này có thể nói rõ cho chúng ta biết được không? Chúng ta cũng không muốn đắc tội với quý nhân mà chính mình còn không biết mà.

Trong đám người truyền ra một tiếng nói không biết là ai nói, nhưng mà lời này lại được mọi người ủng hộ, đều hùa theo.

Làm sao có thời gian đi quản tới hắn, làm thế nào phân rõ thân phận thì lại cần phải nhớ kỹ, miễn cho chết thế nào cũng không biết.

Hắc, đây vốn là công tác của mình mà, không nghĩ tới có nhiều người cầu nói như vậy.

Văn thư thầm sảng khoái không thôi, thanh giọng một chút liền dựa theo từ ngữ đã sớm soạn sẵn tiếp tục hô:

- Nghe kỹ đây, thứ dân này chính là những người ở trong phạm vi thế lực của Khang Tư đại nhân chúng ta đủ ba năm.

- Nhưng các ngươi không cần lo lắng cả đời mình đều là thứ dân, đủ ba năm thì là hạ dân, về phần hạ dân có chỗ tốt gì? Thuế nông thương đều giảm xuống một phần, cũng là nông sáu thương nghiệp năm!

- Ta tin tưởng rất nhiều người sẽ không thoả mãn thuế suất này, nếu muốn giảm xuống lần nữa? Rất đơn giản, chỉ cần các ngươi từ khi sắp xếp hộ tịch giao lương nộp thuế đủ bốn năm, hoặc là đi vào quân đội cùng nha môn, trở thành nhân viên biên chế, như vậy sẽ tự động thu được tư cách bình dân. Lúc này chính là nông năm thương nghiệp bốn!

Văn thư nói lời câu dẫn này khiến đám nạn dân nuốt nước bọt, trời ạ, thuế suất bình dân lại thấp như thế?! Hơn nữa lấy được tư cách bình dân đơn giản như vậy, chỉ cần ở lại yên ổn giao đủ hạn ngạch mấy năm thuế là được?!

Ở đây chính là thiên đường mà!

Cái tên nạn dân khôn khéo trốn trong đám dân chạy nạn, tuy rằng còn không nghe rõ được chủ đề làm sao phân rõ thân phận, nhưng vẫn không nhịn được hô:

- Vị đại nhân này, bình dân còn có khả năng tăng đẳng cấp nữa hay không?!

Lời vừa nói ra, mọi người một mảnh yên tĩnh, bọn họ cũng biết đây là hỏi bình dân có tư cách trở thành quý tộc hay không.

- Bình dân đương nhiên còn có thể tăng! Chỉ cần bình dân thu được ba điểm công trạng, vậy sẽ thăng làm thượng dân, mà một khi trở thành thượng dân, lập tức thu được hai mươi mẫu ruộng đất truyền đời, cái gì là ruộng truyền dời? Cũng chính là chỉ ruộng đất tổ nghiệp có thể truyền con truyền cháu truyền đời sau, đời đời truyền lưu! Hơn nữa bổ nhiệm chức vị quân đội cùng nha môn cũng sẽ ưu tiên cân nhắc cho thượng dân, đồng thời người từ bình dân trở xuống khi nhìn thấy thượng dân phải hành lễ nhường đường.

Văn thư nói lời này khiến đám nạn dân chảy nước miếng ròng ròng.

Dưới sự hăng hái đặt câu hỏi của tên nạn dân khôn khéo kia, mấy người này nhanh chóng lý giải được chế độ thân phận đẳng cấp trong phạm vi thế lực quân Khang Tư là thế nào. Về phần điều kiện thăng cấp, phối hợp với dụ hoặc đãi ngộ hậu hĩnh mê người, khiến cho hầu như người nào cũng đọc thuộc làu.

Nhân khẩu tỉnh đông xói mòn lượng lớn, khiến đám quân phiệt đang trong chiến đấu phải điều một đoàn binh lực tiến hành ngăn chặn, những người ở lại phải chiến đấu liên tiếp, không tránh khỏi nhanh chóng suy nhược. Mà Khang Tư lại bắt lấy cơ hội này, bắt đầu tập kết bộ đội, chuẩn bị cắt tiết gà chết.

Toàn bộ quan binh dân nô trong phạm vi thế lực quân Khang Tư, sau khi biết được chiến tranh đã tới bờ bạo phát, chẳng những không giống như dân chúng trong khu vực các quân phiệt khác lập tức chạy nạn, ngược lại hai mắt đỏ bừng, xoa quyền nắn chưởng chuẩn bị biểu hiện một phen.

Đặc biệt khi Khang Tư đế quân đội mình càng dễ dung nhập vào hành tỉnh Hải Tân, cố ý chiêu mộ một Liên đội tân binh đảm nhận công tác bộ đội lưu thủ, mà khi phát ra lệnh chiêu mộ, bất kể là nô lệ hay thứ dân, thậm chí nam đinh người nhà Hạm đội số ba, tất cả đều chen lấn vỡ đầu sứt trán ở nơi chiêu mộ.

Mà điểm chiêu mộ thiết đặt ở khu nô lệ, thậm chí xuất hiện sự kiện tranh đoạt đổ máu, khó trách các nô lệ cuồng nhiệt như vậy, tuy rằng nô lệ tiến vào quân đội, thân phận tạm thời sẽ không cải biến, nhưng chỉ cần chém được một địch nhân, vậy sẽ nhảy lên thành bình dân, sau đó liền giống như người thường dựa vào công trạng tăng cao đẳng cấp của mình.

Đây chính là cơ hội một bước lên trời, không tranh sao được?!

Tuy rằng động tĩnh quân Khang Tư đã sớm bị các quân phiệt khác nhận ra, nhưng bọn họ có tâm mà lại vô lực, chỉ còn cách ở một bên chửi rủa Khang Tư ngư ông hỗn đản, vừa nhanh chóng liên hệ đối thủ đặt hiệp định đình chiến, đồng thời hô bằng hoán hữu xung quanh chuẩn bị chống đỡ Khang Tư công kích sắp tới gần.

Ngay khi mọi người đang hết sức căn thẳng, một đạo mệnh lệnh thư từ Đế đô truyền khắp thiên hạ cuối cùng tới được tỉnh Hải Tân. Mọi người thấy đến mệnh lệnh này, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là cười như điên ném công văn sang một bên không thèm để ý tới.

Phủ Tổng đốc tỉnh Hải Tân, con trai Tổng đốc cầm một phần công văn cười nói:

- Phụ thân, đối phương cũng quá mức si tâm vọng tưởng đi chứ? Hắn còn tưởng rằng hiện giờ còn là lúc Đế quốc thống nhất, quyền uy Hoàng đế không ai dám xâm phạm sao?

Nói đến đây, thấy Tổng đốc yên lặng trầm tư không nói, không khỏi giật mình nói:

- Phụ thân đại nhân, không phải ngài sẽ chuẩn bị hành sự theo trên này nói chứ?

Tổng đốc liếc mắt nhìn con trai mình.

- Ngươi choáng váng sao? Làm sao ta có khả năng nghe theo! Đã quên ta thời khắc nào cũng đốc xúc ngươi ngàn vạn lần đừng dính chọc vào chuyện có liên quan tới hoàng quyền sao? Chúng ta tuyệt đối không thể tuân lệnh, không thì sẽ bị coi là nhân mã của Hoàng thái tử! Đừng quên tỉnh Hải Tuyền bên cạnh còn có một Thất hoàng tử binh hùng tướng mạnh tồn tại!

Con trai Tổng đốc lập tức gật đầu.

- Vâng vâng, là con ngu muội, nhưng mà vừa rồi phụ thân trầm tư là vì cái gì?

Tổng đốc chỉ chỉ vào công văn trong tay con trai nói:

- Ta đang tự hỏi đối phương làm như vậy là có lý do gì, ta thấy đám đại nhân Đế đô hắn rất rõ khắp thiên hạ không có mấy người sẽ tuân lệnh hành sự.

Con trai Tổng đốc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngài nói là Đế đô có thể mượn vào cơ hội này, nhìn xem ai có thể là minh hữu của bọn họ hay không?

- Hả?

Ánh mắt Tổng đốc sáng lên:

- Rất có thể là ý này, Đế đô là dựa vào mệnh lệnh này phân rõ địch bạn đây mà.

Nói rồi rất mừng rỡ nhìn con trai mình, tiểu tử nhà mình gần đây rất có tiến bộ mà.

- Chúng ta làm sao đây? Đế đô yên lặng thời gian dài như vậy, lại dám tuyên bố ra mệnh lệnh như thế, như vậy đã nói lên bọn họ đã chuẩn bị tốt lực lượng thảo phạt địch nhân, hiện giờ xuất ra chiêu này, là muốn nhìn xem ai là địch nhân ai là bạn mình.

Con trai Tổng đốc có chút khẩn trương nói.

Tổng đốc lắc đầu.

- Cũng không phải là bạn, mà là nhìn xem ai là người trung thành với Hoàng thái tử ở Đế đô mà thôi, không hiệu trung hắn, coi như là trung thành cảnh cảnh với Đế quốc cũng sẽ là nghịch tặc phản quốc, đây tính là mở màn lần lựa chọn hàng ngũ thứ hai, xem ra là để những người không chọn chỗ đứng tốt ở vòng thứ nhất, có được một cơ hội tuyển chọn lại lần nữa.

- Vậy chúng ta...

Con trai Tổng đốc vẫn còn chưa từ bỏ ý định thử, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Tổng đốc liếc mắt lạnh cắt dứt.

- Hừ, đừng có cả ngày nghĩ đến vinh hoa phú quý! Ở cái thời đại hỗn loạn này, nhà quyền quý càng dễ bị diệt sạch hơn cả phú hào nữa.

Tổng đốc tức giận trừng mắt con trai mình, sau đó dường như hạ quyết tâm nói:

- Để chặt đứt ý nghĩ của ngươi, nếu như hành tỉnh Hải Tân chúng ta có người theo mệnh lệnh Đế đô hành sự, ta liền đem chức Tổng đốc tặng cho người đầu tiên tuân lệnh, dù là không cần tiền cũng phải tống cho hắn!

Con trai Tổng đốc choáng váng, không phải chứ? Đây chẳng phải là nói những ngày ta hưởng thụ thân phận Thiếu Tổng đốc này càng ngắn đi sao?

Khang Tư cũng nhận được mệnh lệnh Đế đô truyền khắp thiên hạ kia, xem xong mệnh lệnh thư còn đặc ý chỉ định người đưa lệnh, Khang Tư vuốt con dấu cùng chữ ký trên mệnh lệnh thư, thở dài nói:

- Tuân lệnh hành sự, coi như là cho ngài Nguyên soái một mặt mũi.

- Rõ.

Tương Văn rất nhẹ nhàng lĩnh mệnh, hắn căn bản không cảm thấy thi hành chiếu theo yêu cầu mệnh lệnh thư này, có thể gây cho chủ thượng nhà mình phiền toái gì.

Thất hoàng tử bên tỉnh Hải Tuyền sát vách? Người khác không biết, nhà mình lại rất rõ ràng, đó chỉ là vì an toàn cái mạng mình mà biểu diễn rất xuất sắc, kỳ thật đã sớm mất quyền trở thành con rối trong tay thủ hạ. Về phần người chủ sự chân chính, hắc hắc, dù là hắn không đến tìm phiền toái, chủ thượng nhà mình cũng phải tìm hắn gây chuyện thôi.

Quyển 5: Hổ Dược Ưng Dương.

183. Chương 183: Mệnh Lệnh Hoang Đường. (1+2+3)

Nguyên là Đế quốc Áo Đặc Mạn ngạo thị thiên hạ, trong sự mừng rỡ của vô số nhà đầy dã tâm hoàn toàn lâm vào hỗn loạn, mà phải sinh hoạt trong thời đại hỗn loạn quân phiệt cát cứ.

Dân chúng Đế quốc, lại không có nhiều dã tâm lớn như vậy như các quyền quý.

Bọn họ đều có lão bà con cái bên người, ở nhà tranh chắp vá, thân mặc áo đơn sơ, có thể lấp đầy bụng, dã tâm lớn nhất cũng quá lắm là thế.

Trải qua những ngày ăn, mặc, ở, đi lại đều không cần phải lo. Cho nên dân chúng Đế quốc đều không có hứng thú, cũng không có năng lực đi lưu ý vương kỳ đặt trên đầu tường thành là thuộc về phương nào, tuy nhiên ở trong thời gian này, các dân chúng Đế quốc đều không nhịn được cùng hàng xóm, thân bằng đồng hương tham khảo một chút chuyện gì đó.

Chuyện thu hút ánh mắt mọi người, chính là người nắm quyền Đế đô Đế quốc Áo Đặc Mạn không biết phát thần kinh gì, lại đột nhiên phái ra hơn vạn sứ giả, mang theo một đạo mệnh lệnh thư tỏa về khắp các nơi toàn quốc, mục đích những sứ giả vừa đến nơi, là lập tức đem mệnh lệnh thư giao cho các quân phiệt quyền quý thổ hào có danh có tiếng chỗ địa phương đó.

Bởi nhân số sứ giả đông đúc, hơn nữa đều treo thân phận sứ giả Đế quốc, đồng thời một đường tuyên dương mang theo mệnh lệnh, cho nên tuy rằng trên đường bị mấy nhà có dã tâm, âm mưu giết đi một bộ phận, nhưng vẫn để những sứ giả này tuyên bố khắp thiên hạ nội dung của mệnh lệnh thư.

Dân chúng Đế quốc đối với mệnh lệnh này chỉ coi như một đề tài nói chuyện phiếm, đương nhiên cũng không tránh khỏi một ít dân chúng tử trung với Đế quốc kích động vạn phần.

Đám quân phiệt tay cầm quân quyền, nếu không đem mệnh lệnh này ném sang một bên mặc kệ, sẽ là cười nhạo người tuyên bố mệnh lệnh này si tâm vọng tưởng.

Mà mấy hoàng tử công chúa lại kêu gào, không thừa nhận người tuyên bố mệnh lệnh có đủ tư cách tuyên bố cái mệnh lệnh này, yêu cầu lập tức đình chỉ loại hành vi đi quá giới hạn này!

Chỉ là tuy rằng thế nhân mỗi người mỗi ý, nhưng mọi người đều mở mắt vểnh tai, xem tên đầu đất nào tiếp thu cái mệnh lệnh này!

Vì sao nói tiếp thu cái mệnh lệnh này thì là đầu đất đây? Rất đơn giản, vì mệnh lệnh này là yêu cầu quân phiệt các nơi bẩm báo về Đế đô chi tiết quân chế dưới trướng mình, cũng chính là cần đem mình có bao nhiêu sĩ quan binh lính, có trang bị gì, quê quán sĩ quan ở đâu các loại... báo cáo rõ ràng lên trên.

Nếu như chỉ riêng là thế, xem chừng đại đa số quân phiệt đều sẽ báo lên, hơn nữa nếu như Đế quốc đồng ý thừa nhận biên chế cũng phụ trách tiếp viện, tin rằng tất cả các quân phiệt đều sẽ tranh nhau báo lên.

Đáng tiếc, trên mệnh lệnh thư yêu cầu rõ ràng, sau khi báo lên biên chế, Đế đô quyết định kích cỡ biên chế, đồng thời yêu cầu bộ đội biên chế phục tùng mệnh lệnh Đế đô.

Mặc dù trên công văn cũng không nói ra Đế đô có phụ trách tiếp viện hay không, nhưng nếu nghĩ tới Đế đô trở thành hòn đảo đơn độc cũng biết, dù là Đế đô chấp nhận phụ trách tiếp viện, nhất định cũng không đưa ra được.

Trời ạ, những điều kiện này vừa ra, chẳng phải là ngay cả thời đại quân chính quy trước đây cũng không bằng? Nếu như vậy, những người đã làm quân phiệt có ai chấp nhận chứ? Đồng ý đúng là đồ đầu đất!

Ngay lúc mọi người đều đang thảo luận xem trên cả Đế quốc có một tên đầu đất nào xuất hiện hay không, ở giải đất biên thùy Đế quốc, tỉnh Hải Tân đột nhiên nhảy ra một cái quân phiệt biểu thị chấp nhận tuân theo mệnh lệnh, đồng thời còn phái ra nhân thủ đem biên chế quân đội cùng sĩ quan binh tịch đưa lên Đế đô.

Đối với đội sứ giả treo cờ xí, hết sức rêu rao giục ngựa chạy về phía Đế đô, dân chúng cùng quan viên trên đường đều hiếu kỳ dò hỏi cái tên đầu đất kia là ai.

Cứ thế, đại danh Thượng tá Khang Tư, theo cơ hội này truyền khắp toàn bộ Đế quốc. Đương nhiên lúc này, hai chữ Khang Tư chính là thay cho danh từ đầu đất.

Đế quốc Áo Đặc Mạn, Đế đô, hoàng cung.

Lúc này, khoảng thời gian còn cách năm mới một tháng một ngày, cũng là ngày mà tân hoàng Đế quốc thượng vị, ước chừng còn cách thời gian hai tháng.

Tuy rằng Hoàng thái tử sắp trở thành hoàng đế, chỉ là khống chế một khối Đế đô này, các địa phương khác đều đã những hoàng tử công chúa cùng đám quyền quý quân phiệt cát cứ rồi, có thể nói là địa bàn diện tích nhỏ nhất trong các quyền quý trên toàn Đế quốc.

Thế nhưng, khiến kẻ khác không cách nào khinh thường, chính là quân đội trong phạm vi Đế đô lại là tinh nhuệ trên toàn Đế quốc, hơn nữa Đế đô là trung tâm chính trị, đồng thời cũng là trung tâm kinh tế cùng trung tâm tồn trữ vật tư, các vật tư tồn kho ở đây đã chiếm tới bốn thành vật tư trên toàn thiên hạ!

Hơn nữa hai cây trụ chống trời đại biểu quân đội cùng quan viên đều đứng ở bên người tân hoàng, người Đế đô vẫn còn rất xem trọng thế lực sở tại của mình. Cho nên mọi người trong hoàng cung đều tận tâm tận lực phục vụ cho người chủ mới của mình.

Lúc này, bên sườn chính điện hoàng cung, trong thiên điện cho các đại thần vào triều nghỉ ngơi, Hoàng thái tử Đế quốc hay hoàng đế bệ hạ tương lai — Duy Nhân - Lại Nhĩ Cáp Đặc, lúc này đang cau mày đi qua đi

lại, mà hai người Nguyên soái Đế quốc Lạp Đặc Lai Nhân Cáp Đặc cùng Thừa tướng Đế quốc Công tước Ni Khoa Nhĩ Áo Luân Đặc Tư, lại đang ngồi ở một bên rất thích ý nhấm nháp nước trà.

Tổng trưởng tình báo Đế quốc Áo Đặc Mạn - bá tước Đột Lại Nhĩ Khố Tả cùng Tổng giám hiến binh Đế quốc - bá tước Áo Đặc Khải Mễ Lạp, hai người thần tử địa vị tương đối thấp này, lại có chút gò bó ngồi ở vị trí trên, cùng dùng ánh mắt rất cung kính theo thân ảnh Thái tử điện hạ di động.

Có thể nói, các trọng thần đời trước còn đang trong Đế đô thời đại hiện giờ, chỉ còn lại bốn người trong điện này. Nguyên soái cùng Thừa tướng căn cơ đều ở trong Đế đô, không muốn bỏ đi cũng là rất bình thường, mặt khác hai người thần tử còn lại bởi vì vấn đề chức vụ, trước đây liền thuộc về một phái Nguyên soái Thừa tướng, lão đại nhà mình không đi, tiểu đệ cũng không thể đi được, bọn họ vốn không thể nào đi đầu nhập vào người khác, nên chỉ còn cách theo sát chủ tử mà thôi.

Hoàng thái tử so sánh với trước đây hiển nhiên thành thục rất nhiều, trên người cũng xuất hiện khí thế thượng vị giả mà trước kia vốn không có khả năng xuất hiện. Chỉ thấy hắn chợt mạnh dừng bước, xoay người về phía Tổng trưởng tình báo - bá tước Đột Lại Nhĩ Khố Tả nói:

- Bá tước đại nhân của ta, bộ tình báo của ngươi là thế nào vậy?

- Sứ giả ta phái ra đã sớm đạt được mục đích, vì sao thứ ngươi đảm bảo đến bây giờ còn không thuần phục với ta?

Tổng trưởng tình báo lập tức vẻ mặt hoảng hốt đứng dậy nói:

- Điện hạ, ngài cũng biết lãnh thổ Đế quốc mênh mông, có thể là thư thuần phục của bọn họ đang trên đường truyền tới đây.

Hoàng thái tử khoát tay chặn lại:

- Những việc này ta mặc kệ, ta chỉ muốn biết, toàn bộ Đế quốc có thể thuần phục ta rốt cuộc là có bao nhiêu người?

Tổng trưởng tình báo bí mật liếc một chút Nguyên soái cùng Thừa tướng thản nhiên tự đắc, nuốt nuốt nước miếng rồi nói:

- Điện hạ, dựa theo bộ tình báo chúng ta thống kê suy tính, quận phủ trưởng còn đảm nhiệm, đồng thời còn có thể thuần phục điện hạ có lẽ khoảng ba mươi người. Mà sĩ quan khống chế một Liên đội trở lên, cũng có khả năng thuần phục Điện hạ, toàn Đế quốc khoảng cỡ ba, bốn trăm.

Động tác Tổng trưởng tình báo tuy rằng bí mật, vẫn để Hoàng thái tử nhìn vào mắt. Tân hoàng tương lai tuy rằng trong lòng có chút tức giận, nhưng hắn cũng biết, chính mình có thể nhận được nhiều người thuần phục như vậy, tuyệt đối là bởi nguyên nhân hai vị trọng thần Thừa tướng cùng Nguyên soái này.

Nếu như làm căng với bọn họ, sợ rằng cả tòa hoàng thành cũng sẽ không có người nào giúp mình, cho nên trước mắt chỉ có thể bảo trì cung kính với bọn họ, chút việc nhỏ ấy cũng chỉ có thể làm bộ không phát hiện.

Hoàng thái tử đối với phân lượng mình nặng nhẹ thế nào rất có tự giác, vẻ mặt cung kính hành lễ với Nguyên soái nói:

- Nguyên soái đại nhân, không biết binh lính chỉnh đốn như thế nào rồi?

Nguyên soái cũng không làm lớn, đứng dậy hành lễ nói:

- Điện hạ, hiện giờ đã huấn luyện chỉnh biên hoàn tất, bao gồm ba Quân đoàn bộ binh, hai Sư đoàn kỵ binh, cộng thêm một Sư đoàn Thành vệ quân cùng một Sư đoàn Cấm vệ quân, tổng cộng có bốn quân đoàn, 160 vạn binh lính đang chờ đợi lệnh.

Nghe được con số binh lính khổng lồ như thế, các quốc gia hoặc dân chúng bình thường có lẽ đều sẽ thất kinh, chỉ nắm giữ thế lực một vòng Thủ đô, lại có thể làm ra 160 vạn đại quân đầy đủ các loại binh chủng, thật là một chuyện hết sức kinh khủng mà.

Nhưng mà Hoàng thái tử lại không hài lòng, chỉ thấy hắn cau mày, thở dài nói:

- Ai, ngẫm lại trước đây, chỉ cần bảy Quân đoàn đồn trú xung quanh Đế đô là 280 vạn người. Không tính Sư đoàn địa phương, trong ngoài Đế đô tổng cộng 21 Quân đoàn chính quy, 800 vạn binh lính kinh nghiệm sa trường, giờ còn phải phí khí lực lớn như vậy, mới xây dựng huấn luyện hoàn tất bốn cái Quân đoàn...

Hoàng thái tử nói đến đây, đột nhiên ý thức được lời này có chút mùi vị oán giận Nguyên soái thiếu bản lĩnh, không thể lưu lại bảy Quân đoàn, không khỏi vội vã câm miệng. Nhưng trong thời gian ngắn lại không biết nói sang chuyện gì, chỉ còn cách hừ hừ vài câu linh tinh đại loại như: ngài Nguyên soái lợi hại, trong thời gian ngắn như thế liền tổ chức huấn luyện xong bốn Quân đoàn, Thái tử Điện hạ hắn rất là cảm kích...

Bốn người quan viên ở đây đều là người thành tinh, lời Hoàng thái tử vừa nói ra, Tổng trưởng tình báo cùng Tổng trưởng hiến binh đều cúi đầu không nói, còn Thừa tướng đại nhân lại khẽ chau mày.

Nguyên soái đại nhân ngược lại không có phản ứng hoặc biểu tình gì, chỉ là trong lúc vỗ mông ngựa, rất khách sáo vài câu cái gì: tất cả đều là do uy vọng Hoàng thái tử cùng Thừa tướng đại nhân tạo thành, chính mình mới có thể trong thời gian ngắn như vậy xây dựng huấn luyện hoàn tất bốn Quân đoàn... mấy câu khách sáo đại loại thế.

Nhìn thấy tình trạng như vậy, trong lòng Thừa tướng thầm thở dài, cái Hoàng thái tử này còn có chút chưa thành thục mà, biết rõ quân đội hoàn toàn khống chế ở trong tay Nguyên soái, lại còn dám ở trước mặt hắn ngầm mỉa mai, cho rằng Nguyên soái thuộc về cực kỳ trung thành, mặc cho người khác sỉ nhục cũng không phản bội sao?

Nhưng mà hoàng đế bệ hạ tương lai nếu như chỉ có chút trình độ đó, đối với thần tử quyền cao chức trọng mà nói, cũng là một việc không sai mà, nếu như gian âm hung ác như mấy cái hoàng tử khác, vậy mấy đại thần thân cận như mình còn không phải cả ngày lo lắng sợ hãi sao.

Nếu như tất cả các hoàng tử đều là một phái thủ đoạn độc ác, vậy thì mình cũng lười đứng ra duy trì tên tuổi Đế quốc Áo Đặc Mạn nữa, đã sớm mang theo người nhà chạy sang các quốc gia khác sống tiêu dao rồi.

Hoàng thái tử hiển nhiên không biết đáy lòng bốn vị đại thần này nghĩ như thế nào, nghe được Nguyên soái nịnh hót vài câu, hắn liền đơn thuần cho rằng, một phen lỡ lời vừa rồi của mình cũng không bị người ta chú ý, tâm tình lập tức ổn định xuống, bắt đầu tự hỏi trong khoảng thời gian Đế quốc nội loạn cho tới này xảy ra chuyện gì.

Lúc nội loạn Đế quốc vừa mới bắt đầu, Hoàng thái tử thật là bị dọa không nhẹ, nên biết rằng cái Hoàng thái tử của hắn chỉ là một chức suông, đại biểu thân phận con trưởng hoàng gia của hắn mà thôi, căn bản không có địa vị gì, đương nhiên cũng không có tư cách thừa kế ngôi vị.

Thái tử không quyền vô thế giống như mình, kết quả tốt nhất là tạo ra một cái tước vị thân vương danh nghĩa, trốn ở nông thôn trải qua cuộc sống bình thản. Chỉ là, cái nguyện vọng xa xỉ này ở từ khi Đế quốc dựng nước tới nay, kỳ thật cũng chỉ có mấy Thái tử có thể đạt thành, còn lại đều bị đệ đệ bọn hắn tiêu diệt.

Thấy hoàng tử cùng các đại thần bắt đầu bỏ chạy, ngay từ đầu Hoàng thái tử cũng hơi giật mình khờ khạo chuẩn bị đào tẩu.

Chỉ là, nhiều năm qua vẫn luôn tìm kiếm cơ hội xung quanh lên nắm quyền, đột nhiên toát ra một cách nghĩ: nếu như tất cả hoàng tử quyền quý đều rời khỏi Đế đô, vậy cái Đế đô này chẳng phải là của mình sao? Dù sao, mặc kệ nói thế nào, chính mình cũng treo một cái danh vị Thái tử ở trên người mà!

Tuy rằng Hoàng thái tử không quyền không thế, nhưng cũng không thật sự là kẻ đơn độc, từ khi biết Thái tử Đế quốc hắn chỉ là một bề mặt, hắn đã bắt đầu lung lạc nhân thủ rồi. Tuy rằng thuộc hạ không có mấy người có mặt mũi trên Đế quốc, nhưng nhiều năm như thế, thủ hạ thực lòng thuần phục cũng phải luôn có một hai người.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Hoàng thái tử lập tức phái ra những nhân thủ tâm phúc này, thừa dịp lời đồn rầm rộ ở bên cạnh châm ngòi quạt gió, đồng thời cũng mở rộng tìm kiếm những đại thần có thể ủng hộ mình, đồng thời đồng ý ở lại Đế đô. Người đầu tiên Hoàng thái tử nghĩ đến, cũng không phải vị lão giả Thừa tướng kiêm cậu của Thái tử kia, mà là ngài Nguyên soái bị hắn âm thầm đề phòng.

Nguyên nhân không ngoài chuyện khác, Thừa tướng tuy là cậu của mình, nhưng đồng thời cũng là cậu của tất cả các hoàng tử, công chúa, ai biết trong lòng hắn nhìn trúng ai?

Mà danh vọng cùng uy thế Nguyên soái ở trong quân đội, tuy rằng khiến Hoàng thái tử cảm thấy đố kỵ cùng đề phòng thật sâu, nhưng Hoàng thái tử cũng biết, cái Nguyên soái này có chút vì nước vì dân, nói khó nghe một chút là tử trung ngu trung, chỉ cần mình khoe khoang miệng lưỡi một phen, cho hắn biết rằng một Hoàng thái tử như hắn chấp nhận ở lại cùng dân chúng Đế đô cộng chung hoạn nạn, không thể thuyết phục hắn quay đầu lại. Đương nhiên, nếu như nhìn lầm Nguyên soái, hắn căn bản không phải ngu trung mà là muốn tự lập, vậy mình đi chẳng bằng chịu chết, tuy nhiên không có phiêu lưu thì sao được thu hoạch chứ?

Nếu như hắn không muốn lặng lẽ im hơi đi tiếp, như vậy cũng chỉ có thể mạo hiểm đánh cuộc.

Kết quả hắn mạo hiểm thành công, Nguyên soái xác thật đúng như dạng mình tưởng tượng, là một thần tử trung tâm, không cần lo nghĩ nhiều, liền biểu thị đồng ý ủng hộ mình đăng cơ làm đế.

Chỉ là Hoàng thái tử thỉnh thoảng cũng sẽ hiếu kỳ, nguyên nhân Nguyên soái sở dĩ đáp ứng ủng hộ mình sảng khoái như thế, có phải là bởi vì Đế đô chỉ còn có mỗi một hoàng tử mình, không còn lựa chọn nào khác nữa? Hay là thật sự tuyển chọn thuần phục Hoàng thái tử hắn? Mặc kệ nói thế nào, có Nguyên soái thêm Thừa tướng ủng hộ, vậy là nước chảy thành sông rồi.

Có hai trọng thần trong trọng thần này ủng hộ, phe phái thuộc về Nguyên soái, Tổng trưởng tình báo chưởng quản tình báo toàn quốc, phe phái thuộc về Thừa tướng, Tổng trưởng hiến binh chưởng quản trị an Đế đô, tự nhiên cũng ngoan ngoãn quay lại đầu nhập. Có bốn trọng thần thực quyền này gia nhập, cung đình, cấm vệ quân, thành phòng quân cũng nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn.

Mà có nền tảng cấm vệ quân cùng thành phòng quân, thì có năng lực hợp nhất các Quân đoàn ngoài thành. Chỉ tiếc, mấy huynh đệ tỷ muội của mình cùng đám quyền quý, đã thẩm thấu Quân đoàn ngoài thành quá lợi hại, cuối cùng các sĩ quan quân lính lưu lại cho mình hợp nhất chỉ có thể biên chế được hai Quân đoàn hoàn chỉnh, đây còn có nguyên nhân bọn họ là người ở Đế đô. Các sĩ quan binh lính khác có hơn mười vạn hộ tịch bên ngoài tất cả đều tự ý bỏ chức, đều tự tìm nới nương tựa vào các hoàng tử công chúa quyền quý khác.

Do không còn cách nào, cuối cùng chỉ có mạnh mẽ trưng thu tráng đinh trong Đế đô bổ sung binh lực. Tuy rằng chiêu mộ đều tân đinh, tân binh trong tân binh, nhưng độ trung thành tuyệt đối có thể đảm bảo, một đoàn binh lính Đế đô sẽ không bị người ta lôi kéo như vậy, Thái tử hết sức thỏa mãn, sức chiến đấu không đủ cũng có thể chấp nhận.

Đến khi quân chính tiến vào quỹ đạo, đồng thời đã cài cắm nhân thủ thân tín xong, Hoàng thái tử bắt đầu mời chào nhân thủ trắng trợn cùng tham dự quân chính, nếu như không thừa cơ hội trước mắt, lúc Nguyên soái cùng Thừa tướng đều cần hắn đứng đầu, hơn nữa bọn họ còn không biểu lộ ra dã tâm nào, mà ra sức làm hành động, nỗ lực xây dựng căn cơ của mình, vậy chính hắn đúng là một đứa ngốc rồi.

Sau khi mình có được căn cơ nhất định, không biết là Thừa tướng cùng Nguyên soái bày mưu đặt kế, hay là Tổng trưởng tình báo tự mình có chủ ý, nói chung là Tổng trưởng tình báo trình lên một phần kiến nghị, có thể để một nhóm quan viên cùng sĩ quan phân bố trên toàn quốc thuần phục mình.

Đối với kiến nghị này hắn có chút chần chờ, bởi vì không ai dám cam đoan những thần tử dán nhãn Nguyên soái này, thật sự sẽ theo mình tận trung. Chỉ là có thủ hạ nhắc nhở, mới phát giác ra được là một phương pháp nhận biết địch ta rất tốt, vì vậy mới làm ra cái hành động tuyên bố mệnh lệnh oanh động toàn quốc không lâu trước đó.

Chỉ tiếc, đã nhiều ngày trôi qua như vậy, nhưng không có bất luận một tin tức nào truyền về, thậm chí ngay cả mấy quan viên văn võ mà Tổng trưởng tình báo vỗ ngực đảm bảo cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lẽ nào một Hoàng thái tử hắn chiếm cứ Đế đô thật sự chỉ có thể làm một con bù nhìn mà bất cứ kẻ nào cũng có thể coi thường?

Ngay trong lúc Hoàng thái tử chìm đắm trong khổ não, bên ngoài cung đình lại giống như những ngày xưa kia. Do khoảng cách ngày Hoàng thái tử đăng cơ chỉ còn mười mấy ngày, toàn bộ Đế đô đều đang tiến hành trang trí, hoàng cung thì càng không cần phải nói, thái giám cung nữ tràn khắp cung điện đang bận rộn, căn bản không có một người rảnh rỗi.

Ở trong đám người bận rộn liên tục như vậy, một thái giám nội thị vội vã chạy nhanh có vẻ cực kỳ chướng mắt, chỉ là mấy người bận rộn xung quanh nhìn thấy thái giám này, tất cả đều thối lui hai bên khom lưng hành lễ, nghe bọn họ vấn an hô một tiếng "Tổng quản đại nhân", là có thể biết được thân phận của thái giám này.

Tổng quản thái giám cũng không để ý tới thần sắc nịnh bợ của các thủ hạ xung quanh, hắn mặt đầy mừng rỡ chỉ lo cầm lấy một quyển sách cắm đầu chạy vội vàng.

Cái này khiến một ít tên mắt sắc âm thầm suy đoán, rốt cuộc là vật gì vậy có thể khiến vị Tổng quản đại nhân vui mừng kích động như vậy.

Vệ binh gác cửa đương nhiên biết cái thái giám này là ai, chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn rất ân cần hỗ trợ đẩy cửa điện ra, để cho hắn có thể chạy thẳng vào.

Tổng quản thái giám xông qua chính điện hoàng cung đang trang hoàng, đi tới trước cửa thiên điện dành cho đại thần nghỉ ngơi trước hội nghị, lúc này hắn mới thả chậm bước, thở mạnh mấy hơi, bình ổn nhịp tim một chút, cũng không chỉnh lý lại y phục, đầu đầy mồ hôi vọt vào, lớn tiếng hô:

- Điện hạ, có tin tức rồi!

Hoàng thái tử đang trong phiền não thân thể chấn động mạnh, lập tức hỏi:

- Có tin gì?

- Điện hạ, tỉnh Hải Tân biên cảnh Đế quốc, có một vị Thượng tá tên là Khang Tư Lôi Luân Đặc thượng tấu, biểu thị đồng ý phục tùng mệnh lệnh! Đây là tư liệu Thượng tá Khang Tư báo cáo biên chế cùng hộ tịch vừa truyền tới.

Tổng quản thái giám quỳ xuống, mang theo vẻ mừng rỡ, hai tay dâng lên quyển trục kia.

Hoàng thái tử hiển nhiên đối với biểu hiện của Tổng quản thái giám nội cung này rất thoả mãn, lúc cầm lấy quyển trục, cũng thuận miệng khích lệ một chút.

Cũng không trách lúc này Hoàng thái tử lại có tâm tư khen người rồi mới xem quyển trục, vừa rồi Tổng quản thái giám nói rõ thân phận quân phiệt phục tùng mệnh lệnh này.

Một Thượng tá tỉnh biên cương Đế quốc - ở cái niên đại quân phiệt đầy đất này, là người thì ai không xưng là Thiếu tướng Đại soái, một người chỉ xưng là Thượng tá thì có thể tốt tới mức nào?

Ở trong lòng Hoàng thái tử, cái Thượng tá Khang Tư này khẳng định là một quân phiệt nhỏ yếu tới đáng thương, khoát cái lớp da hổ phục tùng mệnh lệnh Đế quốc dọa sợ mấy quân phiệt xung quanh mà thôi, căn bản không cần lưu ý.

Hoàng thái tử chìm đắm trong ý nghĩ của mình, có chút tự cho mình là đúng lại căn bản không chú ý tới, ngay lúc Tổng quản thái giám nói ra tên Khang Tư, bốn vị đại thần ở đây, có hai vị sắc mặt đều giật giật. Nếu như Hoàng thái tử chú ý tới điểm này, cách nghĩ trong lòng sẽ cải biến.

Tuy rằng Hoàng thái tử đối với một cái Thượng tá nho nhỏ không có hứng thú, nhưng nói như thế nào hắn cũng là quân phiệt đầu tiên tuyên bố rõ ràng với thiên hạ đứng về phe mình, dù là Thượng tá này cực độ vô năng, yếu đến mức chỉ có một Liên đội binh sĩ, vậy cũng phải trọng thưởng cho tốt một phen.

Phương pháp này chính là tham khảo một cái điển cố ở quốc gia cổ Viễn Đông, một người nào đó dùng một ngàn kim tệ mua một bộ xương ngựa, biểu thị cho thế nhân biết tấm lòng yêu ngựa của mình.

Trong lòng Hoàng thái tử kỳ thật cũng không lưu ý nhiều, để biểu thị chính mình cũng coi trọng, mở quyển trục ra tự mình đọc lớn, mới đầu đều là những lời khách sáo, mọi người cũng không chú ý nghe, chờ khi Hoàng thái tử đọc đến:

- Biên chế hai Lữ đoàn bộ binh? Mới ba vạn người, ha ha, nửa Sư đoàn cũng không có nữa.

Hoàng thái tử không nhịn được lắc đầu. Chỉ là khi hắn nhìn xuống dòng phía dưới, không khỏi gật đầu nói:

- Một Liên đội kỵ binh? Ừ, không tệ, thực lực coi như có thể.

Cũng khó trách Hoàng thái tử tán thưởng như vậy, tuy rằng trước đây Đế quốc lôi ra mười vạn kỵ binh là chuyện rất dễ dàng, chuyện phản công thảo nguyên cũng đã làm qua, nhưng lần trước ba Quân đoàn diệt sạch trong tay đại thảo nguyên, chiến mã Đế quốc biến mất hơn phân nửa, độ hiếm của kỵ binh lập tức lại đề cao không ít.

Hơn nữa ở thời đại Quân đoàn cát cứ này, chiến mã còn lại đã sớm bị chia cắt sạch sẽ, dù là Đế đô có tiền, có người, có hàng hóa, khổ cực vạn phần cũng chỉ mới làm ra một cái Sư đoàn kỵ binh, địa phương nho nhỏ có thể có một Liên đội kỵ binh, đúng thật là một chuyện cực kỳ giỏi giang.

- Hả? Không còn biên chế bộ đội nữa?

Hoàng thái tử phát hiện biên chế binh lực đến đây thì không còn, không khỏi hết sức thất vọng chuẩn bị thu hồi quyển trục, nhưng mà hắn đột nhiên phát hiện thứ gì đó gần cuối quyển trục, dùng ngữ khí hết sức giật mình nói:

- Kỵ bộ binh trang bị hoàn toàn dựa theo lệ cũ phân phối, niên hạn binh lính nhập ngũ: mười năm một thành, năm năm hai thành, ba năm bảy thành! Hơn nữa toàn bộ binh lính đều từng trải qua hơn mười trận chiến trở lên! Cái này không có khả năng được!

Lúc này Hoàng thái tử đã trừng to mắt, trừng thật to.

Nghe được Hoàng thái tử nói lời này, vốn bốn vị đại thần cũng không chú ý nhiều lắm ánh mắt cũng lập tức chợt lóe. Trên mặt xuất hiện thần tình kinh ngạc. Binh lính ba năm tuổi quân cũng đã coi là tinh binh rồi, mà trải qua mười trận chiến trở lên có thể coi là tinh binh trong tinh binh!

Tuy rằng hiện giờ ở trong Đế đô có bốn Quân đoàn, trong 160 vạn người khẳng định có thể tìm được một Sư đoàn tinh binh, ai có thể lại đem những tinh binh này tập kết một chỗ? Có nhiều từng trải chiến đấu như vậy, dù vốn là một binh nhì, hiện giờ cũng có tư cách là một Thượng tá rồi, tập kết nhiều sĩ quan dưới trướng như vậy, bộ đội bên dưới cũng không cần phải dẫn theo nữa.

- Bá tước Khố Tả, việc này là thật sao?

Thừa tướng đột nhiên hỏi Tổng trưởng tình báo.

Bá tước Khố Tả bị hỏi có chút xấu hổ nói:

- Báo cáo của bộ tình báo còn chưa truyền tới.

Hắn dừng một chút, lập tức có chút khẳng định nói:

- Nhưng mà, nếu như vị Thượng tá Khang Tư Lôi Luân Đặc này là cái Thượng tá Khang Tư kia, như vậy tư liệu hắn đưa lên hắn là thật, cho dù có nói quá thì cũng không giả bao nhiêu.

Thừa tướng híp mắt cười cười:

- Khố Tả đại nhân nhận thức Thượng tá Khang Tư này?

Bá tước Khố Tả nói trước một câu:

- Hạ quan còn không dám khẳng định.

Tiếp đó hành lễ với Hoàng thái tử nói:

- Điện hạ, hạ quan dám hỏi lý lịch Thượng tá Khang Tư này là...

Hoàng thái tử đã sớm tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, vẫn lưu ý đại thần đối thoại, nhìn dưới quyển trục nói:

- Lý lịch hắn báo cáo lên nói, hắn vốn là tham mưu Liên đội số năm Lữ đoàn số năm Sư đoàn phòng bị địa phương hành tỉnh Hải Tân, sau do trận chiến tranh biên cảnh, Liên đội số năm toàn quân bị diệt, hắn đảm nhiệm quan phòng thành lâm thời tự động trở thành chủ quan nơi đó. Chiến công nhận được, do Sư đoàn trưởng phòng bị tỉnh Hải Tân tới bổ nhiệm làm trưởng quan Liên đội số năm, thăng chức thành Thượng tá.

Theo lý Hoàng thái tử không có khả năng giống như văn thư, tiến hành công tác như vậy, chỉ là ai bảo quyển trục ở trên tay hắn, hơn nữa ngoại trừ bốn đại thần lại không có người khác ở đây, Hoàng thái tử không muốn có vẻ quá cao ngạo chỉ có thể làm công tác này.

Bá tước Khố Tả vỗ tay:

- Vậy là được rồi, chính là hắn, nói như vậy, hiện giờ ở trong tay hắn nắm giữ ba vạn tinh binh là không sai được.

Tổng trưởng hiến binh rất nghi hoặc hỏi:

- Thế nào? Cái Thượng tá Khang Tư này rất lợi hại sao?

Tổng trưởng tình báo gật đầu:

-Xác thật lợi hại, hắn sớm nhất là thân binh Nguyên soái đại nhân, sau lại...

Tổng trưởng tình báo liền đem chuyện cũ lúc Khang Tư dẫn một đại đội băng ngang qua đại thảo nguyên nói ra.

Bọn người Thừa tướng rất kinh ngạc gật đầu, không trách bọn họ không rõ lịch sử uy phong của Khang Tư, đối với những người nhậm chức tầng đỉnh Đế quốc như bọn họ mà nói, cấp Sư đoàn trưởng thì mới lọt vào hiểu biết của bọn họ, sĩ quan dưới Thiếu tướng đối với bọn họ cùng binh lính bình thường không khác gì nhau cả.

Sau khi nghe được chuyện xưa của Khang Tư, Thừa tướng mặt không biểu tình, Tổng trưởng hiến binh cau mày thật sâu, Hoàng thái tử lại cẩn thận liếc dáng tươi cười xuất hiện trên mặt Nguyên soái.

Nguyên soái cũng phát hiện cử động của Hoàng thái tử, cười nói:

- Điện hạ, kỳ thật hạ quan vẫn để Khố Tả đại nhân chú ý hành tung Thượng tá Khang Tư, chỉ là trước kia lãnh địa Thượng tá Khang Tư lọt vào công kích Sư đoàn trưởng phòng bị tỉnh Hải Tuyền, hắn liền mất hết tin tức.

- Lúc đó hạ quan cho rằng Thượng tá Khang Tư đã hi sinh, cũng bảo Khố Tả đại nhân đình chỉ chú ý, chỉ là không nghĩ tới Khang Tư này chẳng những tránh được một kiếp, thậm chí còn có được một đoàn binh lính tinh nhuệ, thật là làm cho người ta bất ngờ mà.

Lúc này Thừa tướng đột nhiên cười nói:

- Ồ, xem ra Khang Tư này chính là hạt giống do ngài bồi dưỡng, không biết hạt giống như vậy còn có bao nhiêu? Có thể nói ra nghe một chút không?

Thừa tướng vừa nói ra, khiến trong lòng Hoàng thái tử run rẩy một trận, chết tiệt, Nguyên soái này rốt cuộc ngầm bố trí bao nhiêu nhân thủ chứ!

Nguyên soái lắc đầu chua xót:

- Hắn không tính là ta bồi dưỡng, hắn có thể đạt được bước này, hoàn toàn là dựa vào số phận cùng năng lực của chính hắn, thật sự là không ngờ tới, cố tình trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cắm liễu liễu xanh um.

Hoàng thái tử chớp mắt mấy cái nói:

- Ấy, Nguyên soái đại nhân nói lời này có ý là các hạt giống bồi dưỡng hiện giờ đều...

Nguyên soái gật đầu:

- Không sai, những hạt mầm trước đây vun trồng vì Đế quốc, nếu không phải là dã tâm bộc phát tự lập quân phiệt, thì là đầu nhập vào đồng bọn người khác, còn lại thì nếu không may chết trong chiến loạn, sẽ ẩn cư tị thế, bây giờ còn vừa mắt, cũng chỉ còn có một người Thượng tá Khang Tư này mà thôi.

Hoàng thái tử âm thầm bĩu môi, vun trồng vì Đế quốc? Chỉ có một người Khang Tư? Hừ! Tin ngươi mới là lạ! Đương nhiên, nghĩ là nghĩ như thế, Hoàng thái tử vẫn còn lộ ra thần tình tiếc nuối, cũng rất cảm khái thở dài.

Thừa tướng mở miệng lần nữa:

- Được rồi, trước cứ mặc kệ hắn làm sao có được những binh lực này, cũng không quản hắn có đủ tinh binh như thế không, hiện giờ chúng ta cần lo lắng, chính là làm thế nào khen ngợi quân phiệt nhỏ đầu tiên trên toàn Đế quốc thuần phục Đế đô này.

Hoàng thái tử nghe vậy, trong lòng âm thầm chửi bới: "Vì sao nói là thuần phục Đế đô, mà không phải là thuần phục hoàng đế tương lai ta chứ? Lão gia hỏa này chứa cái tâm gì?"

Tổng trưởng hiến binh vẻ mặt hàm hậu đề nghị:

-Rầm rộ thăng chức quân hàm hắn, cũng phát xuống một nhóm vật tư cho hắn, như vậy thế nào?

Tổng trưởng tình báo vừa gật đầu lại lắc đầu nói:

- Thăng cấp quân hàm rất đơn giản, chỉ cần một đạo mệnh lệnh là được, chỉ là vật tư này làm sao vận chuyển tới hành tỉnh Hải Tân?

- Không nói đường xá xa xôi, nhưng xung quanh đều là quân phiệt nhìn chằm chằm đó, sợ rằng vật tư này còn chưa rời xa Đế đô đã bị người ta cướp đi rồi.

Hoàng thái tử cau mày nói:

- Cái này cũng phải, chỉ là nếu như chỉ có thăng chức quân hàm mà không cho vật tư. chẳng phải giống như một cái hứa suông sao? Một kiểu mẫu như vậy về sau sẽ không hấp dẫn được mấy người đâu.

- Điện hạ, lão thần cho rằng, không nói vật tư có thể tới tay Khang Tư hay không, dù là có thể đưa đến, trải qua đường xá hao tổn, chờ khi đến tay hắn rồi, mười phần còn lại cũng không tới bảy phần, chẳng những không để người ta cảm ơn, còn có vẻ không phóng khoáng, cho nên dứt khoát không cấp vật tư thôi.

Thừa tướng nói.

- Thế nhưng chỉ có đề bạt quân hàm, đồng ý mở rộng biên chế cũng không tốt lắm? Như vậy vẫn có vẻ hơi hứa suông cho ra hình dáng.

Hoàng thái tử có chút khổ sở nói.

Thời đại này ai còn quan tâm quân hàm cùng quân chế chứ, quân phiệt các nơi ngay cả quân hàm Nguyên soái cũng có người dám tự nhận, Thượng tá Khang Tư kia vẫn ngồi quân hàm thực của mình thì đúng như danh hào đầu đất. Sợ rằng trước khi Khang Tư nhận được lời khen ngợi, sẽ trước tiên tỏ rõ khắp thiên hạ mình không muốn tiếp thu khen thưởng này.

Thừa tướng cười nói:

- Ha ha, cũng không phải chỉ thế này, Điện hạ đừng coi thường thân phận đại biểu chính thống Đế quốc của ngài, thân phận này đối với đám dã tâm kia không có chỗ lợi gì, nhưng đối với bình dân Đế quốc lại vẫn có lực uy hiếp như cũ, có chúng ta thừa nhận, Khang Tư sẽ có được địa vị danh chính ngôn thuận.

- Hơn nữa chúng ta cũng không chỉ ban thưởng đơn giản như vậy, chúng ta còn có thể thông qua thương nhân thuộc Liên minh thương nghiệp Duy Nhĩ Đặc chi trả cho Khang Tư một khoản tiền, có tiền, hắn gần biển, còn sợ không có vật tư sao?

Hoàng thái tử gật đầu nói:

- Ừ, biện pháp này rất tốt, tuy rằng thương nhân Duy Nhĩ Đặc ở trong Đế quốc thu mua khắp nơi, giống như quỷ hút máu cướp đoạt mạch máu Đế quốc, nhưng cũng để cho Đế quốc cát cứ tầng tầng không xuất hiện chuyện vận chuyển vật tư trắc trở. Vậy muốn đề bạt Khang Tư cái quân hàm gì? Đưa bao nhiêu kim tệ?

Thừa tướng cùng Nguyên soái nhìn nhau cười, Thừa tướng mở miệng nói:

- Điện hạ, đây là do ngài quyết định.

Hai tên trùm lớn đều có ý này, vốn hai trùm nhỏ cũng muốn xem mồm đương nhiên chỉ có thể gật đầu thuận theo.

Hoàng thái tử lập tức bắt đầu hưng phấn, tuy rằng hắn ở trước mặt thủ hạ mình uy phong vô hạn, vạn sự đều do mình quyết đoán, không thì hắn sẽ không rèn đúc được khí chất hiện tại, chỉ là lúc gặp phải đại sự, thì đều do bốn tên trùm này thương lượng quyết đình cùng mình, hiện giờ lần đầu tiên gặp phải cơ hội do chính mình quyết định, sao có thể không hưng phấn được.

Ngay lúc Hoàng thái tử chuẩn bị hạ quyết định, hộ vệ ngoài cửa đột nhiên hô:

- Điện hạ, các vị đại nhân, cấp dưới Tổng trưởng tình báo cầu kiến khẩn cấp.

Tổng trưởng tình báo hành lễ với mọi người chuẩn bị rời đi, tuy nhiên bị Thừa tướng ngăn lại nói:

- Cho thủ hạ ngươi tiến vào báo cáo đi, nhìn xem cuối cùng có chuyện gì lại phải tới tìm ngươi.

Tổng trưởng tình báo thấy mọi người đều gật đầu, chỉ còn cách để thuộc hạ mình vào bẩm báo. Hắn cũng hiếu kỳ thủ hạ mình sao lại gấp gáp như vậy chứ, có phải là quân phiệt gần đây xuất hiện dị động chuẩn bị đánh Đế đô?

Trong lòng hắn thầm nghĩ, như thế rất hoan nghênh, bên mình có mấy Quân đoàn hộ vệ Đế đô, địch quân không ở dưới tường thành tử thương hơn mười vạn, vậy thì ngay cả ngoại thành cũng tuyệt đối không thể đột phá.

Một hán tử bộ dạng phổ thông tiến vào quỳ xuống hành lễ, xong lấy ra một tờ giấy mỏng nói:

- Điện hạ, các vị vị đại nhân, thu được báo cáo Thượng tá Khang Tư diệt quân phiệt Khải Lỗ Sĩ đối địch, hoàn toàn thay thế được địa vị thống trị quân phiệt nhà Khải Lỗ Sĩ tại khu phía Đông hành tỉnh Hải Tân.

Lời vừa nói ra, năm người ở đây đều choáng váng, vừa rồi còn tưởng rằng Thượng tá Khang Tư này là một quân phiệt nho nhỏ không thèm để vào mắt, không ngờ tới vừa nhảy ra liền thay thế được một quân phiệt đã sớm đứng vững chân!

Hắn thực sự chỉ có ba vạn tinh binh?

Tổng trưởng tình báo lập tức đem nghi vấn này thay mọi người hỏi ra.

Nhân viên tình báo kia lập tức gật đầu:

- Đúng vậy, Thượng tá Khang Tư chỉ điều động hai Lữ đoàn bộ binh cùng một Liên đội kỵ binh, liền dễ dàng tiêu diệt hơn mười vạn đại quân bộ binh nhà Khải Lỗ Sĩ mạnh mẽ chiêu mộ, đồng thời đánh tan hơn mười vạn bộ đội các quân phiệt xung quanh nhân cháy nhà hôi của.

- Tính đến khi tin tức đưa ra, hai Lữ đoàn bộ binh cùng một Liên đội kỵ binh Thượng tá Khang Tư đã khôi phục biên chế xây dựng hoàn chỉnh.

Mọi người lại một lần nữa hít một hơi lạnh, bộ đội Khang Tư này sức chiến đấu chẳng những mạnh, binh lực chênh lệch một đánh mười còn có thể chiến thắng, hơn nữa tốc độ khôi phục cực nhanh, từ ngày tình báo mà xem, thời gian trận chiến này phát sinh chỉ cách ngày Khang Tư báo cáo quyển trục trễ hơn mười ngày mà thôi.

Về phần tình báo cùng quyển trục lại cách xa hơn mười ngày thời gian, làm sao giải thích đây? Rất đơn giản, quyển trục là người đưa đi, tình báo lại có thể sử dụng chim đưa thư.

Cho lui nhân viên tình báo rồi, năm người ở đây nhìn lẫn nhau một chút, một hồi lâu sau, Thừa tướng mới mở miệng nói:

- Điện hạ, ngài đã quyết định khen thưởng Thượng tá Khang Tư thế nào rồi chứ?

Hoàng thái tử thẳng lưng lại, gật đầu, chỉ là hắn còn phải nghĩ một chút, mới dùng ngữ khí có chút không xác định nói:

- Không bằng đề bạt Khang Tư làm Thiếu tướng, biên chế một Sư đoàn, thưởng một vạn kim tệ thế nào?

Lời vừa nói ra, Hoàng thái tử liền phát hiện sắc mặt Tổng trưởng hiến binh cứng đờ theo, mà Tổng trưởng tình báo ở bên cạnh lập tức cúi đầu.

Tuy rằng Nguyên soái cùng Thừa tướng chần chờ một chút mới gật đầu xưng được, nhưng biểu tình những người này đã nói cho Hoàng thái tử, bọn họ nhất định là nghĩ mình quá nhỏ bụng.

Ngẫm lại cũng phải, là người tài giỏi đầu tiên đầu nhập vào mình, hơn nữa đã tiêu diệt một cái quân phiệt, lại chỉ có thể thu được phong thưởng thăng lên một cấp cùng một vạn kim tệ?

Người ta chính là quân phiệt cát cứ một phương đó, chút chức vụ và tiền tài kia sao có thể lọt vào mắt! Về phần biên chế một Sư đoàn? Ở cái thời đại quân phiệt ngươi có thể nuôi được bao nhiêu binh lính thì kéo đi bao nhiêu tráng đinh, quyền hạn biên chế căn bản là một trò cười.

Trong lòng Hoàng thái tử cười một tiếng, trước tiên trên mặt lộ một bộ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó thay bằng thần sắc có chút ngượng ngùng, có chút ảo não, tiếp đó vẻ mặt có chút chần chờ nói:

- Nếu không, lại bổ nhiệm Thiếu tướng Khang Tư đảm nhiệm Đốc quân hai tỉnh Hải Tân, Hải Tuyền thế nào?

- Đốc quân! Còn là Đốc quân hai tỉnh Hải Tân, Hải Tuyền!

184. Chương 184: Lấy Binh Tại Chỗ. (1+2)

Bốn vị đại thần ở đây đều là già thành tinh, đầu tiên là bị quân hàm khống chế quân sự một tỉnh làm sửng sốt, tiếp đó lập tức coi như không có chuyện gì.

Bọn họ hết sức rõ vì sao Hoàng thái tử muốn đem bậc quân hàm ngang với quân phiệt hợp pháp này ban thưởng cho Khang Tư.

Thừa tướng vuốt vuốt râu mép cười nói:

- Điện hạ, chuyện này thật là nhất cử lưỡng tiện mà, nhưng mà biên chế một Sư đoàn có phải hơi ít một chút không? Cứ việc binh lực tỉnh Hải Tuyền đã sớm vượt quá ba sư đoàn rồi.

Hoàng thái tử biết mọi người đều nhìn thấu ý đồ của mình, cũng không bào chữa gật đầu. Chính thất đệ của mình lại có thể ở nơi xa xôi kéo ba Sư đoàn, năng lực thật là không tồi.

Tuy rằng binh lực ba Sư đoàn này ở trong các hoàng tử công chúa quyền quý cũng không tính là nhiều, nhưng chỗ hành tỉnh xa xôi, giữ lấy địa lợi cách núi xem hổ đấu, trong lúc mình cùng các huynh đệ khác chinh chiến, quyết không thể để hắn nhàn rỗi, không thì ngư ông đắc lợi sẽ là chính hắn, nhất định phải sớm giải quyết cái đệ đệ này!

Phạm vi thế lực của mình ở tại Đế đô, ở bên ngoài không có nhân mã, không cách nào suy yếu thế lực của hắn, hiện giờ đột nhiên nhảy ra một cái Khang Tư từng bị thất đệ mưu hại, hơn nữa cái Khang Tư này chẳng những năng lực không tệ, còn có được ba vạn tinh binh, tuyệt đối có thể tìm tìm phiền toái cho thất đệ!

Đối với lời Thừa tướng nhắc nhở Hoàng thái tử đương nhiên rõ ràng, tuy nhiên hắn cũng không lo lắng, hiện giờ ủy quyền lại rất dễ, dù sao thả hay không cũng đều cùng một dạng, trời cao hoàng đế xa, người ta muốn thế nào thì làm thế đó. Nhưng chỉ sợ địa bàn nối liền, đưa quyền vào tay sợ rằng không thu được trở lại.

Tới lúc trọng yếu quan đầu, một khi xuất hiện chuyện không nói danh dự, vậy thủ hạ tuyệt đối sẽ không đoàn kết. Chờ khi thống nhất thiên hạ mới thu quyền? Đến lúc đó, không phát động vài lần chiến tranh, đừng nghĩ tới chuyện buông bỏ cho ngươi thu hồi quyền lực.

Chỉ là hắn lén liếc nhìn Nguyên soái, hạ quyết định, mở miệng nói:

- Thừa tướng đại nhân nói nói chính phải, đã như vậy, cứ cho phép Khang Tư mở rộng binh lực tới mức một Quân đoàn đi.

- Ba vạn tinh binh của hắn bung ra làm sĩ quan, còn có thể xây dựng một Quân đoàn. Về phần quân hàm tạm thời bảo trì ở cấp Thiếu tướng đi, chờ hắn lập được công lao lại đề bạt tiếp.

- Vâng, Điện hạ anh minh.

Bọn người Thừa tướng gật đầu tán thành, bọn họ nào có để ý Khang Tư lớn mạnh đến mức không thể khống chế đây chứ. Chỉ riêng một Quân đoàn không phải xây dựng thành công đơn giản được, dù là Khang Tư đem ba vạn tinh binh đều làm sĩ quan, hắn cũng không có nhiều tiền trang bị cho một Quân đoàn được.

Đương nhiên, nếu như Khang Tư đem cả hai hành tỉnh cướp bóc sạch sẽ một lần còn có thể làm được, chỉ là sợ hắn không cướp bóc, chỉ cần hắn dám vơ vét trong dân, vậy thì không có gì đáng để cảnh giác nữa.

Tuy rằng Nguyên soái nghĩ Khang Tư không giống như là một người có dã tâm, nhưng cũng không có phản đối, dù sao nhìn mặt nhìn người không nhìn được lòng, ở thời đại này ai dám đảm bảo chứ?

Cuối cùng, chẳng những hắn không có phản đối, ngược lại đối với khen thưởng có thể dẫn phát dã tâm của Khang Tư biểu thị tán thành rõ ràng. Cái tưởng thưởng này thoạt nhìn không tệ, kỳ thật nói trắng ra chính là giật dây Khang Tư phát động chiến tranh, trở thành mồi tiêu hao quân phiệt địa phương mà thôi.

Thấy mọi người đều chấp nhận đề nghị của mình, trong lòng Hoàng thái tử có chút đắc ý, bắt đầu nói ra lời bản thân mình đang hết sức chờ mong:

- Lúc chúng ta phát ra mệnh lệnh này, chúng ta có phải là nên biểu diễn cho người trong thiên hạ xem một chút lực lượng của mình? Để cho thế nhân biết rõ, chỉ có chúng ta mới là chính thống, đám loạn thần tặc tử kia vốn không đủ để lo lắng!

Thừa tướng gật đầu:

- Điện hạ nói rất phải, chúng ta xác thật là phải phô bày một chút thực lực, không biết ngài Nguyên soái cho rằng thế nào?

Nguyên soái đứng dậy nói:

- Bởi binh lính vừa mới huấn luyện hoàn tất, cho nên giai đoạn trước mắt, hạ quan cho rằng tốt nhất nên tìm một đối thủ yếu ớt khai đao.

Hoàng thái tử thấy Nguyên soái không phản đối, lập tức hưng phấn cười nói:

- Đây là tất nhiên, quả hồng phải tìm trái mềm mà bóp. Khố Tả đại nhân, mời ngài nói cho chúng ta biết, trước mắt chúng ta nên chọn một mục tiêu nào hạ thủ.

Tổng trưởng tình báo đứng dậy hành lễ nói:

- Vâng, Điện hạ, các vị đại nhân, hạ quan cho rằng, trước mắt mục tiêu của chúng ta hẳn là các tỉnh phía đông hành tỉnh Hương Đông, hành tỉnh này bị tam đại tộc ngoại thích tộc khống chế, tổng binh lực toàn bộ hành tỉnh ước chừng ba Quân đoàn, là một cái nhỏ yếu nhất trong các hành tỉnh xung quanh Đế đô.

- Hơn nữa đánh hạ hành tỉnh Hương Đông, chúng ta có thể thu được mấy mỏ khoáng lớn, như vậy quân bị của chúng ta sẽ không có chuyện chỉ ra không vào nữa, có thể tự mình chế tạo binh khí rồi.

Vừa nghe lời này, trong lòng Thừa tướng run lên, bởi hắn cũng là ngoại thích mà. Chỉ là nhiều năm qua hắn thân là Thừa tướng, lại đối xử bình đẳng với các hoàng tử, hầu như không có ai sẽ coi hắn như là ngoại thích, nghĩ vậy, trong lòng Thừa tướng lại khôi phục bình tĩnh.

- Tốt! Bước đầu tiên chúng ta xuất binh chính là thu phục hành tỉnh Hương Đông! Nhất định phải bắt sống mấy quân phiệt gia tộc trở về cho ta!

Hoàng thái tử Điện hạ nghiến răng nghiến lợi, nhảy dựng lên nói, trong mắt lóe ra quang mang cừu hận. Trước đây chiêu bài Thái tử của hắn chú định sẵn phải thoái vị nhường ngôi cho mấy đệ đệ, cũng chịu những ngoại thích này khi dễ không ít.

Tứ đại thần đều lý giải tâm tình Thái tử đưa ra yêu cầu này, đối với yêu cầu này, tứ đại thần cũng không có phản đối, mặc kệ thế nào đi nữa, năm mới qua đi, hắn chính là quân chủ của mấy người này, hơn nữa yêu cầu này cũng không phải việc gì khó, để chủ tử tương lai vui vẻ một chút có gì không được?

Theo mệnh lệnh hạ xuống, Đế đô trầm tĩnh lâu ngày bắt đầu mở ra nanh vuốt, thế lực xung quanh Đế đô lập tức tiến vào trạng thái đề phòng, các sứ giả cũng bắt đầu chạy tán loạn xung quanh, hô bằng gọi bạn các nơi chuẩn bị ngăn chặn Đế đô mãnh liệt xuất kích.

Ai cũng rõ ràng Đế đô kỳ thật chính là thể kết hợp giữa quân doanh, kho bạc, kho hàng, lúc một cái thể kết hợp như vậy biểu diễn ra năng lực của nó, vậy thật là không ai dám xem.

Hành tỉnh Hải Tân.

Bởi vì nhà Khải Lỗ Sĩ trương binh trắng trợn, dẫn tới quân phiệt xung quanh bất đắc dĩ tăng binh lực theo, cho nên lúc tỉnh đông sắp bùng nổ, địch nhân nhà Khải Lỗ Sĩ trêu chọc - Thượng tá Khang Tư, chọn hai Lữ đoàn bộ binh cùng một Liên đội kỵ binh, hùng hổ rời khỏi bờ biển, lao thẳng vào địa bàn nhà Khải Lỗ Sĩ.

Trên đường bộ đội Khang Tư xuất chinh, từng có mấy nhóm quân phiệt nhỏ đui mù muốn đấu một phen, chỉ là trong thời gian nháy mắt đã bị bộ đội Khang Tư đánh cho đầu rơi máu chảy.

Thế tiến công cường hãn này vừa hiện ra, hơn nữa bộ đội Khang Tư cho thấy chỉ tìm nhà Khải Lỗ Sĩ gây chuyện, quân phiệt xung quanh đều đứng ở trên biên giới thế lực, cảnh giác chú ý cử động bộ đội Khang Tư.

Nhà Khải Lỗ Sĩ này càng giống như nổi cơn điên, một khối đất nho nhỏ, lại bị hắn mộ binh chiêu ra tới mười lăm vạn binh lính.

Chẳng qua là một đám ô hợp như vậy, chỉ vừa đối mặt với bộ đội Khang Tư đã bị đánh tan ngay, binh lính nhà Khải Lỗ Sĩ bỏ chạy tứ tán, ném bỏ binh khí, cởi bỏ quân phục, lập tức liền biến thành bách tính húi cua, nhà Khải Lỗ Sĩ không được lòng dân trong nháy mắt đã bị con dân họ từ bỏ.

Bộ đội Khang Tư như đi vào chỗ không người, đánh thẳng vào căn cứ địa nhà Khải Lỗ Sĩ mới bị chống lại, nhưng mà trước sức chiến đấu của bộ đội Khang Tư cường hãn không phải như quân đội của con người, rất nhanh liền bị tiêu diệt, khấu trừ thời gian hành quân trên đường, quân Khang Tư chỉ hao tốn thời gian ba ngày liền tiêu diệt nhà Khải Lỗ Sĩ.

Lúc quân Khang Tư bắt đầu thực hành chế độ hộ tịch nghiêm ngặt, đem thành viên nhà Khải Lỗ Sĩ cùng quan viên biếm làm nô lệ cùng tiện dân, đem dân chúng trên địa bàn nhà Khải Lỗ Sĩ biếm làm thứ dân, đem một ít quan dân đầu nhập vào quân Khang Tư đề bạt làm hạ dân, bình dân hoặc thượng dân, đồng thời bắt đầu kiểm kê vật tư, quân phiệt xung quanh cho rằng có thể làm ngư ông, đều phái ra bộ đội tinh nhuệ đi thừa dịp cướp bóc.

Chẳng qua hiển nhiên bọn họ không ngờ tới trình độ bảo hộ hung mãnh của quân Khang Tư, vừa phát hiện quân địch xâm lấn, quân Khang Tư giống như mãnh hổ xuống núi, đầu tiên là bày ra tốc độ tập kết khiến người ta giật mình, trong nháy mắt liền có thể tập hợp lại hai Lữ đoàn bộ binh, sau đó mạnh mẽ đánh về phía cổ quân địch xông tới nhanh nhất, một chiêu đơn giản liền đánh tan đám quân đội này, Liên đội kỵ binh theo sát phía sau bộ binh, lập tức triển khai truy sát.

Mà Lữ đoàn bộ binh hoàn thành nhiệm vụ công kích tiếp đó lại bày ra tốc độ hành quân khiến người ta sợ hãi, lại vẫn duy trì tốc độ chạy như điên, không chút ngừng nghỉ nào kéo dài hơn mười cây số, hết sức đột nhiên cắm vào trái tim quân địch còn đang cho rằng quân Khang Tư còn xa tận chân trời, đã thả lỏng cảnh giới.

Đám quân địch này so với đoàn quân địch đầu tiên còn thảm hại hơn, trưởng quan quân đội tử trận trước tiên, binh sĩ hỗn loạn bị chém giết hơn phân nửa, thẳng đến khi Liên đội kỵ binh quân Khang Tư đuổi theo kịp mới bị Lữ đoàn bộ binh quân Khang Tư thả chạy.

Cứ thế, quân Khang Tư dựa vào tốc độ tập kết cùng hành quân kinh khủng, số liệu tình báo chuẩn xác, cùng với hai chiêu chiến thuật bộ binh đột phá kỵ binh truy sát, hoàn toàn đánh tan đám quân phiệt tới đây chiếm món hời.

Nếu như không phải do quân binh Khang Tư không đủ, sợ rằng còn có thể phản công đẩy vào vùng đất bên địch. Chỉ là chỗ thiếu hụt ấy của quân Khang Tư, cũng để cho đám quân phiệt xung quanh cảm thấy quá là may mắn. Nói chung, những tên quân phiệt trộm gà không thành còn mất nắm gạo này, ở giai đoạn hiện giờ không dám trêu vào móng vuốt quân Khang Tư nữa.

Vì vậy, theo chuyện quân Khang Tư mạnh mẽ thay thế nhà Khải Lỗ Sĩ, cũng đả thương các quân phiệt xung quanh phát sinh, toàn bộ tỉnh đông liền yên ổn xuống.

Các quân phiệt khác ở tỉnh Hải Tân thấy ngọn nguồn náo động đã ổn định xuống, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu giải tán các tráng đinh đã mạnh mẽ chiêu mộ, để cho những tráng đinh này trở lại quê quán, tiếp tục cung cấp tiền tài vật tư cùng trang bị cho những quân phiệt bọn họ.

Hành tỉnh Hải Tân, tỉnh phía đông vốn là địa giới nhà Khải Lỗ Sĩ, hiện là thuộc quân phiệt Khang Tư.

Lúc này địa giới quân Khang Tư thống trị đã khôi phục bình tĩnh, mà chế độ đẳng cấp dưới quân Khang Tư cưỡng chế thực thi đã thi hành xuống dưới.

Các quan dân cũ trong địa bàn nhà Khải Lỗ Sĩ, đa số bộ phận đều biến thành nô lệ, tiện dân cùng thứ dân, những cấp này được xưng là tam hạ dân. Tuy nhiên cũng có một bộ phận biến thành hạ dân, bình dân cùng thượng dân, bộ phận này chính là những người đầu óc linh hoạt ánh mắt tương đối chuẩn. Bọn họ trước lúc quân Khang Tư công kích đã lựa chọn ủng hộ quân Khang Tư, hiện giờ, những người này được xưng là tam thượng dân tất cả đều hết sức ngạo nghễ đi lại trên đường lớn.

Về phần có thể bởi vậy mà dẫn phát bạo động hay không? Đương nhiên là có, mấy kẻ níu kéo lợi ích làm sao có thể buông tha nhẹ nhàng như vậy, chỉ là sau khi quân Khang Tư chém rơi một đống đầu lâu, phái binh lính đóng ở các nơi, cưỡng chế trấn áp, hơn nữa dân chúng được lợi ích mới giám thị tự phát, toàn bộ địa giới quân Khang Tư vững chắc như núi.

Người thường chính là như vậy, bọn họ biết mình không cách nào phản khác lại được quy tắc này, cho nên sau khi nhìn ngó liền sẽ tự động thuận theo thích ứng với quy tắc mới.

Một đám thanh niên trang phục rõ ràng là lưu manh, toàn vẻ mặt vênh váo tự đắc thần sắc tự ngạo, giống như con cua đi ngang trên đường cái. Chỉ thấy bọn họ đang rung đùi đắc ý, nhìn loạn xung quanh, một tay chắp ở sau lưng, một tay lại đang đùa giỡn huy chương đeo trên ngực. Bọn họ nhìn đến dân chúng trên đường vừa gặp được mình tới lập tức vọt sang một bên cúi đầu hành lễ, không khỏi cười to đắc ý một trận.

Đứng đầu là một lưu manh thần sắc ngạo nghễ nhất, vẻ mặt tự đắc nói:

- Ta nói các huynh đệ, thế nào? Bây giờ còn hoài nghi ca ca ta lựa chọn sai sao?

Tên lưu manh bên cạnh lập tức lộ vẻ nịnh nọt nói:

- Ai dám hoài nghi ca ca ngài chứ, nếu như không phải có ngài anh minh thần võ dẫn đầu huynh đệ gia đầu nhập vào quân Khang Tư, chúng ta nào có cơ hội vinh quang giống như bây giờ chứ? Ra cửa không bị người ta khinh bỉ đã là vạn hạnh rồi.

Bọn họ vừa vỗ mông ngựa, ánh mắt lại nóng bỏng nhìn chăm chú vào huy chương trước ngực đại ca, cái đó chính là huy chương thượng dân đó! Đừng nhìn huy chương đó chỉ cao hơn so với của mình một cấp, đãi ngộ lại cách xa như trời với đất, chỉ riêng một cái hai mươi mẫu ruộng truyền đời cũng đủ cho người ta đỏ bừng hai mắt rồi!

Nếu như không phải có đại ca đi dẫn đường ở phía trước, căn bản đừng nghĩ tới chuyện mấy người kia có thể nhường đường cho bình dân như mình!

Vừa nghĩ tới đây, mấy tên lưu manh địa vị tương đối cao lại hối hận một trận, làm sao ban đầu không phải là mình nhảy ra dẫn đường cho quân Khang Tư đây chứ? Dù là nhảy ra theo đại ca cũng được rồi, làm sao lúc vừa mới thấy quân Khang Tư hỏi đường, mình lại vô dụng tới mức bị dọa nhũn chân như vậy chứ? Ai, đây là số mệnh mà!

Một tên lưu manh đột nhiên nhướng mày, chỉ vào một người bày quán cạnh đường nói:

- Ca ca ngài xem, kia không phải là Đỗ Lão Tam sao? Bình thường ỷ vào thân thể khoẻ mạnh cùng quan hệ với nhà quan không ít lần khi dễ chúng ta, hiện giờ lại cũng bởi vì quan hệ này mà bị biếm làm tiện dân, so với chúng ta còn thấp hơn một cấp, chúng ta đi nhục nhã hắn một chút xem hắn thế nào?

Mấy lưu manh khác đều ào ào kêu tuyệt, mà tên đại ca kia lại cau mày suy nghĩ một chút, mới gật đầu nói:

- Làm nhục hắn thì có thể, nhưng mà chỉ có thể dùng lời nói nhục mạ hắn, tuyệt đối không thể động tay động chân, điểm này tuyệt đối phải nhớ kỹ.

Đám lưu manh sửng sốt, mê hoặc hỏi:

- Ca ca, vì sao không thể động thủ? Chúng ta là bình dân, lão tiểu tử này chỉ là một tiện dân! Chúng ta đánh hắn, hắn còn dám đánh trả sao?

- Ta đánh hắn không có chuyện gì, dù sao ta là thượng dân, nhưng mà các ngươi vô cớ đánh hắn sẽ bị bắt.

Đại ca lưu manh vẻ mặt kiêu ngạo nói.

- Ấy, không phải nói đẳng cấp chúng ta cao hơn so với tiện dân sao? Làm thế nào mà đánh tiện dân một chút lại sẽ bị bắt? Lẽ nào chúng ta chỉ có thể đi khi dễ nô lệ?

Đám lưu manh mới nói ra, đã bị đại ca lưu manh cắt đứt.

- Hừ! Còn muốn khi dễ nô lệ? Ngươi không biết nô lệ là tài sản riêng của đại nhân Khang Tư sao? Khi dễ bọn họ chẳng phải là muốn chết!

- Cái này không thể cái kia không được, ca ca, chẳng phải chúng ta không còn thú vui gì nữa sao?

Đám lưu manh lập tức giống như bánh bao chiều, nhân sinh không còn thú vui nào, có thể không ế sao?

- Thú vui? Lẽ nào các ngươi chấp nhận cả đời lăn lộn ở trên đường? Lẽ nào các ngươi chấp nhận cả đời làm một bình dân? Ta, ca ca các ngươi, sẽ không thỏa mãn chỉ một cái thân phận bình dân!

Đầu lĩnh lưu manh trừng mắt nói.

Đám lưu manh đều mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn lão đại ca trước mắt này, mới trước đó còn cả ngày trộm gà bắt chó, sinh sự kiếm chuyện, mới có mấy ngày thôi, lại trở nên khí thế bức người như vậy!

Đám lưu manh suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ xua tay nói:

- Ấy, ca ca, chúng ta đương nhiên cũng muốn trở nên nổi bật, nhưng lại không có cơ hội như vậy mà.

Đầu lĩnh lưu manh nghe vậy cũng sửng sốt, đúng vậy, hiện giờ địa bàn quân Khang Tư đã vững chắc xong, không giống như vừa mới bắt đầu khi đó tùy tiện dẫn đường còn có thể nhận được quân công.

Về phần đi vào quan phủ làm việc? Tuy rằng chính hắn là một thượng dân so với người khác được ưu đãi hơn, nhưng chính mình một chữ cũng không biết, có khả năng sao?

Vốn tòng quân nhập ngũ chính là lựa chọn tốt nhất, đáng tiếc quân Khang Tư trưng binh yêu cầu hết sức nghiêm ngặt, những binh sĩ tráng kiện bị bắt tù binh đều trực tiếp biếm làm nô lệ, chỉ có ngay lúc đầu trên địa bàn Hạm đội số ba cạnh bờ biển trưng thu mấy ngàn người, trên mảnh địa bàn mới này một người cũng không có, muốn đi lính thì tạm thời đừng suy nghĩ tới.

Nghĩ đến đó, đầu lĩnh lưu manh cũng lắc đầu bất đắc dĩ:

- Quên đi, không nói những thứ này, hiện giờ chúng ta nên đi sỉ nhục Đỗ Lão Tam một phen. Nhớ kỹ, không được động tay động chân, cũng không được phá quán của hắn.

Chúng lưu manh lập tức hoan hô một tiếng, chạy ầm ầm tới trước mấy bước, bao vây quán của Đỗ Lão Tam kia lại.

Đỗ Lão Tam thấy nhiều người vây quanh mình như vậy, tuy rằng trong lòng cả kinh, nhưng thấy mấy người này đều đeo huy chương bình dân xong, cũng khinh thường bĩu môi, coi bọn hắn như không tồn tại, bắt đầu thu dọn đồ vật. Tuy rằng không sợ bọn họ, nhưng buôn bán không làm được, không trêu vào còn không tránh được sao?

Về phần trốn khỏi địa phương này? Đỗ Lão Tam còn không có nghĩ tới, bởi vì mình ở đây dọn hàng chỉ cần giao chút tiền nhỏ coi như thu thuế là được, trừ đó ra thì không cần giao tiền gì nữa, mỗi ngày qua còn tiêu sái hơn trước đây.

Đầu lĩnh lưu manh rất đắc ý đi vào nói:

- Đỗ Lão Tam tiện dân ngươi, thấy bản thượng dân sao không chào hỏi một tiếng!

Nói rồi vẻ mặt ngạo nghễ chắp tay ưỡn ngực, biểu hiện rõ chiếc huy chương gắn trên ngực hắn.

Đỗ Lão Tam đầu tiên là liếc mắt nhìn chằm chằm cái huy chương thượng dân kia, thần sắc đố kỵ hâm mộ, sau đó mới vẻ mặt bất đắc dĩ, khổ sở và nhục nhã cúi đầu hành lễ vấn an.

Chính mình chỉ cần bảo trì phục tùng với chế độ đẳng cấp, như vậy tối đa chỉ là mấy người cấp trên mắng vài câu là xong, coi như không có chuyện gì, còn hơn trước đây thế nào cũng phải đầu rơi máu chảy, phá quán đập đồ, cho nên trong lòng Đỗ Lão Tam rất bình tĩnh.

Thấy Đỗ Lão Tam khuất phục, đám lưu manh đều đắc ý cười to, ngay lúc tên đầu lĩnh lưu manh đang muốn mở miệng nhục mạ hắn một phen, ở đầu đường đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa, mọi người nghe được tiếng vó ngựa, không cần ai ra lệnh, động tác cực nhanh tránh sang hai bên đường.

Đế quốc thiếu ngựa, đặc biệt là ở khu duyên hải này, phần lớn kỵ binh quân phiệt xây dựng đều là cưỡi ngựa chở hàng, cho nên trong lòng dân chúng, người có thể cưỡi ngựa nếu không phải binh chủng kỵ binh cao cấp thì là người quyền quý, đặc biệt ở địa bàn quân Khang Tư này, đẳng cấp sâm nghiêm, đụng phải đại nhân vật này, thật sự là ngại sống lâu quá.

Một khoảng đường trống trong nháy mắt xuất hiện trên đường lớn, chỉ thấy một gã kỵ binh nhẹ Đế quốc giục ngựa chạy vọt qua. Vừa nhìn trên vai kỵ binh đeo một cái túi lớn, trên trán quấn lấy một băng vải lụa màu vàng, người không hiểu thì cảm thấy quái lạ, người biết chuyện lại lập tức nhảy dựng lên.

Chỉ thấy ở giữa đường có mấy hán tử thần sắc cao ngạo, bao gồm cả tên đầu lĩnh lưu manh bên trong, vội vã đi tới tấm bảng thông cáo ở trung tâm, vừa chỉnh trang lại y phục của mình vừa hét lớn:

- Mau tránh ra, đều tránh ra, đừng trở ngại võ sĩ đại nhân tuyên đọc mệnh lệnh!

Kỵ sĩ kia đi tới trước bảng thông cáo, tên đầu lĩnh lưu manh nhảy ra trước đám hán tử kia, đầu tiên nhìn một chút trước ngực cùng trên vai kỵ sĩ, sau đó lập tức khom lưng hành lễ hô:

- Tham kiến Cường võ sĩ thượng giai đại nhân.

Dân chúng vây xung quanh xem náo nhiệt, vừa nghe lời này, đẳng cấp từ thứ dân trở xuống lập tức sợ tới quỳ trên mặt đất, đẳng cấp từ hạ dân trở lên lại khom người cúi đầu.

Kỵ sĩ kia cũng không xuống ngựa, cứ cưỡi trên lưng ngựa như vậy liếc mắt nhìn huy chương mấy người lưu manh đầu lĩnh, sau đó trên gương mặt buộc căng mới lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Các vị thượng dân không cần đa lễ, bởi nhân thủ không đủ, mệnh lệnh của đại nhân Khang Tư giao cho các người tuyên đọc vậy.

Nói rồi từ trong chiếc túi móc ra một tập giấy rút một trang đưa qua. -

Tên đầu lĩnh lưu manh đi lên tiếp nhận trước nhất, mấy người khác thân hình vừa động, cũng đã chậm rồi, chỉ còn cách hết sức bất mãn trừng mắt tên đầu lĩnh lưu manh, vẫn tiếp tục duy trì thần thái cung kính. Kỵ binh kia cũng không nói nhiều, tiếp tục giục ngựa rời đi.

Thấy kỵ binh đi xa, huynh đệ tên lưu manh mới dám đi tới gần, vừa lau trán vừa thở dốc nói:

- Trời ạ! Rõ ràng quân hàm chỉ là một cái binh hạng nhất, đẳng cấp lại là Cường võ sĩ thượng giai, lẽ nào đồn đãi lão binh quân Khang Tư đều là võ sĩ là sự thật?

- Đương nhiên là thật, lão binh dưới trướng đại nhân Khang Tư tất cả đều là đẳng cấp võ sĩ trở lên, nhưng mà không có cách nào, ai bảo người ta là nhóm quân nhân đầu tiên, đãi ngộ siêu cấp mà! Thật là làm cho người ta hâm mộ.

Đầu lĩnh lưu manh cảm khái vạn ngàn.

Khó trách những dân chúng mới vào địa bàn quân Khang Tư này đối với chế độ đẳng cấp quen thuộc như thế, chế độ đẳng cấp đại biểu cho lợi ích cùng nguy hiểm khiến cho dân chúng tự động tự giác nhớ kỹ những tri thức này, cho nên tuy rằng thời gian quân Khang Tư đánh chiếm khống chế địa bàn này cũng không dài, nhưng ngay cả trẻ con chưa hiểu chuyện cũng có thể từ huy chương nhận ra người nào cần phải lễ phép, người nào có thể coi như không phát hiện.

- Cầm tới đây, ngươi lại không biết chữ, tiếp nhận cái gì chứ!

Một người thượng dân vẻ mặt khinh bỉ đoạt lấy mệnh lệnh thư từ trong tay tên đầu lĩnh lưu manh.

Đầu lĩnh lưu manh đối với chuyện này chỉ có thể bĩu môi ra, không thể làm phản kích nào khác. Mà huynh đệ hắn càng chỉ có thể nắm tay trừng mắt. Không có cách nào, nội chiến là không được phép, mà dĩ hạ phạm thượng càng là căn nguyên tai họa.

Thượng dân kia mở mệnh lệnh thư ra, thanh giọng hai tiếng vừa định mở miệng, chỉ là chợt nghẹn ở nơi đó. Người xung quanh có thể nhìn thấy rõ ràng, con mắt cái thượng dân này bỗng nhiên lồi ra, sau đó thấy toàn thân thượng dân này run run liên tục.

Nhìn biểu tình thượng dân kia, trong lòng mọi người phát lạnh, đại nhân Khang Tư sẽ không phải vi phạm lời hứa, chuẩn bị gia tăng thuế suất và chiêu mộ lao dịch chứ?

Những dân chúng tầng chót như tiện dân thứ dân này sở dĩ chấp nhận tiếp thu chế độ đẳng cấp sâm nghiêm như vậy của quân Khang Tư, là bởi vì dù là một tiện dân thì thuế suất cũng tốt hơn bình dân các địa phương khác, còn một điểm trọng yếu hơn là không chiêu lao dịch, không thì cho dù không cách nào phản kháng, bọn họ cũng đã sớm trốn hết, ai muốn sống qua ngày ở cái cấp bậc thấp kém kia?

Lúc mọi người đang trong lòng run rẩy đợi thượng dân kia nói ra lời khiến mình tuyệt vọng, chỉ thấy khóe miệng thượng dân kia càng mở càng lớn, cuối cùng mang theo tiếng cười to mừng rỡ, bỗng nhiên bắn ra từ trong miệng há to như cái tô lớn của hắn.

Mọi người ở đây lập tức đầu đầy sương mù, người này điên rồi sao?

Những người khác không dám lên tiếng, mấy người thượng dân đồng cấp lại không thèm để ý, vây lên trước tới ngó vào xem mệnh lệnh thư, đẩy đẩy thượng dân kia hỏi.

Thượng dân kia bị người ta đánh nhiễu lập tức tỉnh táo lại, chỉ là dù hắn tỉnh táo lại rồi, miệng há to mừng rỡ nhảy lên hô:

- Trời ạ! Cơ hội nổi bật của ta cuối cùng cũng tới rồi!

Mấy người thượng dân đều không biết chữ, nhìn thấy hắn nhảy nhót mừng rỡ như thế, còn nói mấy lời như sắp trở nên nổi bật, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, lập tức vây quanh thượng dân này buộc hắn đọc mệnh lệnh thư.

Thượng dân kia cũng không chiếu theo mệnh lệnh thư đọc ra, ngược lại vô cùng hưng phấn giơ giơ mệnh lệnh thư nói:

- Các vị huynh đệ, đại nhân Khang Tư hạ lệnh thành lập hai Lữ đoàn quân dự bị! Muốn chiêu mộ ba vạn binh lính! Thời gian là mười ngày sau, tiến hành chọn lựa ở trung tâm các trấn! Đây chính là cơ hội tốt cực tốt mà!

Người ở đây nghe nói như thế tất cả đều hít một hơi lạnh, mấy người thượng dân, đặc biệt tên đầu lĩnh lưu manh vừa rồi còn phê bình thủ hạ liền lập tức thở gấp, hai mắt cũng trở nên đỏ rực.

Những dân chúng sinh hoạt trên địa bàn quân Khang Tư, nếu nói tới chức nghiệp lưu ý nhất, vậy tuyệt đối chính là biên chế chính quy quân Khang Tư.

Lúc vừa bắt đầu, chế độ đẳng cấp còn chưa thâm nhập nhân tâm, mọi người muốn trở nên nổi bật theo đuổi chính là đi làm quan, dù là nhân viên thu thuế ở nha môn hương trấn xuống làng thu thuế cũng để người ta hâm mộ truy cầu.

Mà khi chế độ đẳng cấp thực hành rồi, người nào cũng biết mỗi đẳng cấp đại biểu quyền lực địa vị cùng tài phú, cũng biết rõ chênh lệch giữa thượng cấp cùng hạ cấp lớn cỡ nào.

Chế độ đẳng cấp phổ biến để cho dân chúng trên địa bàn quân Khang Tư hiểu được ngoại trừ đẳng cấp sâm nghiêm ra, cũng khiến cho ánh mắt dân chúng trở nên đỏ bừng, nước bọt chảy ròng ròng.

Sau khi chế độ đẳng cấp xuất hiện, bất luận là trí thức cỡ nào, dù sao người có chút tri thức liền chen chúc chạy ào vào hệ thống chính vụ.

Đặc biệt các quan viên nhà Khải Lỗ Sĩ trước kia bị biếm làm nô lệ cùng tiện dân, mấy lần vì một danh ngạch mà tranh nhau tới vỡ đầu chảy máu, không nói đây là cơ hội duy nhất giải cứu mình cùng người nhà, chỉ riêng cái đãi ngộ đẳng cấp kia, liền cũng đủ cho họ đâm đầu liều mạng.

Trên toàn khối địa bàn này, phàm là người biết đọc biết viết hầu như đều bị chiêu nạp vào trong tay Khang Tư. Trên thực tế, dựa vào chế độ này mới là nguyên nhân để quân Khang Tư ở trong thời gian ngắn như vậy, chẳng những khống chế được khối địa mới chiếm, nhưng còn thuận lợi thúc đẩy công tác hằng ngày.

Nhưng mà người biết đọc biết viết dù sao chỉ chiếm một con số nhỏ trên tổng dân số, tuyệt đại bộ phận dân chúng bình thường không có văn hóa chỉ có thể đặt ánh mắt lên hệ thống quân đội không cần các kỹ năng khác, chỉ cần biết đánh biết chạy là có thể tham gia.

Cho nên bất đồng với các nơi quân phiệt khác khi mà tráng đinh ẩn nấp bỏ chạy khỏi quân đội, bên ngoài quân doanh quân Khang Tư lại chật ních tráng đinh tới xin vào quân đội. Chỉ là đáng tiếc, quân Khang Tư căn bản không cần những tráng đinh vốn đối với bọn họ chỉ có trói buộc mà thôi.

Vô số nam tử tự nhận là quân nhân tốt chỉ có thể ủ rũ bỏ đi, nhưng mà bọn họ chưa từ bỏ ý định vẫn luôn dõi mắt trông mong chờ đợi tin tức quân Khang Tư chiêu mộ binh lính xuất hiện.

Hiện giờ cuối cùng để mình đợi được rồi, có thể không hưng phấn sao? Các nam tử trai tráng thượng dân, bình dân, hạ dân thuộc thượng tam dân ở đây tất cả đều cười to ha hả, tất cả đều huyễn tưởng cảnh tượng sau khi mình trở thành võ sĩ sẽ là cái dạng gì.

Chỉ là một giọng nói lớn đánh gãy ý dâm của bọn họ:

- Thượng dân đại nhân, đại nhân Khang Tư có quy định hạn chế đẳng cấp trai tráng đầu quân hay không?

Chúng thượng dân quay đầu nhìn lại, chính là tiện dân Đỗ Lão Tam.

Vừa nhìn Đỗ Lão Tam toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, thượng dân đều cau mày, đầu lĩnh lưu manh càng hô:

- Chết tiệt! Cái tiện dân tam hạ dân ngươi lại dám...

- Ấy.

Đầu lĩnh lưu manh đột nhiên ngậm miệng lại, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới, bản thân mình là thượng dân có nghĩa vụ phải giải thích cho người bên dưới biết mệnh lệnh của cấp trên, câu hỏi này của Đỗ Lão Tam thì chính mình cũng không thể ngăn cản được.

Thượng dân kia hiển nhiên cũng biết điểm ấy, mặt căng cứng nói:

- Đại nhân Khang Tư không có hạn định tư cách, nói cách khác bất luận là thứ dân, tiện dân hay là nô lệ, hết thảy đều có thể tham dự tuyển chọn!

Lời vừa nói ra, vốn con đường không có nhiều động tĩnh lập tức vang lên một trận hoan hô đinh tai nhức óc, tam hạ dân đã sớm mong mỏi cái cơ hội có thể thay đổi số phận của mình, trước đây là tìm không được, hiện giờ cơ hội tới rồi, không có người nào chấp nhận buông tha cả.

Hầu như chỉ nháy mắt, cả con đường đầy người làm đủ các loại động tác rèn luyện thể lực, thật đúng là người người đều đang nỗ lực mà.

185. Chương 185: Đế Đô Phong Thưởng. (1+2)

Tòa thành vốn là của nhà Khải Lỗ Sĩ, hiện là nơi Khang Tư dừng chân, trong diễn võ trường.

Bỉ Khố Đức mơ hồ biến thành đầu não quan văn trong quân phiệt Khang Tư, hành lễ với Khang Tư nói:

-Chủ công, hiện giờ phần lớn quan văn bán đảo Phi Ba đều đã phái tới, chỉ là số lượng quân đội bên này của chúng ta thật là quá mức thưa thớt, phạm vi lớn như vậy chỉ có hai Lữ đoàn chính quy, bất luận là phòng ngự hay là tiến công đều quá mức căng thẳng.

- Thần khẩn cầu chủ công, lại điều thêm binh lực ba Lữ đoàn từ bán đảo Phi Ba tới nữa, như vậy chúng ta sẽ có được binh lực chỉnh biên thành một Sư đoàn chính quy rồi.

Khang Tư thu hồi binh khí, tiếp nhận khăn mặt Tương Văn đưa lên, lau xong mồ hôi rồi hỏi:

- Binh lực trên bán đảo Phi Ba có thể dùng được bao nhiêu?

Đối với vấn đề này, chỉ có Tương Văn kiêm chức phó quan có thể trả lời, hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức nói:

-Chủ thượng, bởi vì lúc trước có nghị quyết tăng sức chiến đấu quân dự bị, tráng đinh trong lãnh địa chúng ta đều đã trải qua huấn luyện quân sự, có thể nói có bao nhiêu tráng đinh thì có bấy nhiêu binh lính.

-Tuy nhiên ở tình huống không ảnh hưởng tới dân sinh, khấu trừ huấn luyện viên cần huấn luyện tân binh cùng binh lực đóng giữ cần thiết, hiện giờ binh lực có thể huy động chỉ có hai Lữ đoàn bộ binh.

Khang Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ừ, đem hai Lữ đoàn bộ binh cùng một Liên đội kỵ binh điều trở lại. Lại điều thêm một nhóm sĩ quan cấp thấp trở lại đây, binh lực lãnh địa Lôi gia chúng ta không thể rút đi nhiều quá, dù sao không ai dám đảm bảo lúc nào lại nhảy ra thật nhiều ác ma, cho nên sau này cần mở rộng binh lực vẫn nên chiêu mộ từ bản thổ Đế quốc.

Bỉ Khố Đức vội vàng gật đầu tán thành:

- Đúng vậy, xác thật phải ở trong Đế quốc trưng binh rộng rãi mới được, không thì quân đội chúng ta toàn là người bán đảo Phi Ba, khẳng định sẽ dẫn tới phiền phức.

- Chúng ta chuẩn bị chiêu mộ bao nhiêu binh lính? Hiện dân chúng ở bên trong lãnh địa, đặc biệt các nô lệ này, tất cả đều hy vọng có thể dựa việc đi vào quân đội sửa đổi số phận của mình.

Tương Văn hỏi.

Khang Tư suy nghĩ rồi nói:

- Không thể một lần chiêu mộ quá nhiều, trước chiêu mộ ba vạn tráng đinh, lấy ra nhân viên ưu tú thành lập hai Lữ đoàn quân dự bị, huấn luyện một đoạn thời gian rồi từ đó lựa chọn ra một Lữ đoàn chính binh, còn lại một Lữ đoàn tản ra rồi thành lập một Sư đoàn chỉnh biên, các ngươi nghĩ như vậy thế nào?

Tương Văn không có bất cứ phản đối nào gật đầu ngay, chỉ là Bỉ Khố Đức lại có chút chần chờ nói:

- Chủ công, thần cho rằng, không bằng đem ba vạn người mới chiêu mộ này thành lập Lữ đoàn đơn độc như thế nào?

- Để cho bọn họ trực tiếp tiến vào trong Lữ đoàn hiện tại, hằng ngày tiếp xúc vạn nhất xuất hiện sơ hở, khẳng định sẽ để cho người đời phát hiện thân phận binh lính chúng ta, rước lấy chuyện phiền toái chỉ sợ thật không tốt lắm.

- Bỉ Khố Đức đại nhân, nếu muốn mua chuộc lòng người cũng chỉ có thể đem đối phương xem như người một nhà, đề nghị của ngươi chẳng khác nào đối đãi những tráng đinh kia như ngoại nhân rồi!

Tương Văn bất mãn xen vào nói.

Nếu như không phải là giao tình giữa hắn cùng Bỉ Khố Đức không tệ, hơn nữa cũng điều tra qua Bỉ Khố Đức trung thành cẩn cẩn với Khang Tư, lúc này bình thường Tương Văn đã chửi ầm lên rồi.

Bỉ Khố Đức vẻ mặt đau khổ nói:

- Tương Văn đại nhân, ngài ngẫm lại, Lữ đoàn của chúng ta hiện giờ binh lính quân hàm thấp nhất đều là giai tầng võ sĩ, tráng đinh này sau khi nhập ngũ chỉ có thể bị áp chế đến mức không thể động đậy, dù là người có tài năng cũng không thể nhận được đề bạt, bởi vì không có võ sĩ chấp nhận phục tùng cấp trên chỉ có thân phận hương dân thôi.

- Cùng với việc lãng phí nhiều đại tài miền quê kia, còn không bằng thành lập một quân đội mới.

Tương Văn chớp mắt mấy cái, có chút nghi hoặc nói:

- Để cho bọn họ kết thành một doanh? Chúng ta không phải sĩ quan?

- Điều này sao được? Đương nhiên phải phái sĩ quan.

Bỉ Khố Đức nói đến đây, Tương Văn lập tức cắt đứt.

- Có thế chứ, nếu một doanh đơn độc cũng phải do các võ sĩ lãnh đạo, cái đó và cái chủ thượng vừa nói có gì khác nhau?

Bỉ Khố Đức chần chờ một chút, cẩn thận hạ thấp giọng nói:

- Kỳ thật võ sĩ này của chúng ta, tuyệt đại bộ phận đều chỉ có thể đảm nhiệm sĩ quan cấp thấp, sĩ quan Liên đội trở lên, tuyệt đại đa số võ sĩ đều không hợp cách.

- Như vậy, không bằng phân tán bọn họ ra, vậy chẳng phải có thể thỏa mãn nguyện vọng làm sĩ quan của những võ sĩ này, còn có thể để người có năng lực thượng vị, dù sao trong Lữ đoàn hiện giờ, ngay cả tiểu binh cũng là võ sĩ, muốn làm sĩ quan thật là quá khó khăn.

- Cuối cùng, như vậy còn có thể mượn các võ sĩ nắm vững khống chế bộ đội cơ sở trong tay, dù là một sĩ quan thống trị một cái Sư đoàn có hai lòng, cũng có thể khiến hắn không chỉ huy được bộ đội!

Tương Văn biến sắc, Bỉ Khố Đức nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ ám chỉ trong quân có người muốn phản loạn? Xem ra mình phải thẩm tra sĩ quan cấp bậc đại đội trưởng trở lên một lần mới được.

Còn Khang Tư cau mày, nghe Bỉ Khố Đức nói, hắn cũng biết hệ thống võ sĩ dưới trướng mình vô cùng khổng lồ.

Chỉ là Khang Tư hơi suy tư một chút, liền cười cười nói:

- Đề nghị Bỉ Khố Đức không tệ, cứ thực hành như thế, chỉ là, lại thêm truyền bá một đạo mệnh lệnh.

- Đẳng cấp võ sĩ và văn sĩ chỉ là hàm vinh dự trong dân gian, ở trong nha môn lấy chức quan định cao thấp, ở trong quân đội lại lấy quân hàm định cao thấp, dù là binh nhì Kiệt võ sĩ thượng giai, cũng phải phục tùng mệnh lệnh binh nhất hạ dân bản bộ, kẻ vi phạm theo lệ xử phạt.

Vừa nghe lời này, hai mắt Bỉ Khố Đức phát sáng tràn đầy bội phục lĩnh mệnh.

Mệnh lệnh là vừa hạ xuống, đám võ sĩ cùng văn sĩ sẽ không dám kiêu ngạo như thế nữa, hơn nữa võ sĩ văn sĩ cũng sẽ không có nhiều ý kiến, dù sao không có cả đời sẽ làm nhân viên quân chính, xuất ngũ từ chức đối với địa vị cùng tài phú ở trong dân gian của họ cũng không có ảnh hưởng gì.

Chế độ đẳng cấp võ sĩ văn sĩ vẫn như cũ có được lực lượng khiến người ta si mê, do đó khiến cho người có đẳng cấp văn sĩ võ sĩ càng thêm làm việc cẩn thận, ai nào muốn làm sai chuyện bị tước đoạt đẳng cấp chứ?

- Chủ thượng, hiện giờ có muốn đi chinh phạt các quân phiệt khác hay không? Hoặc là để quân phiệt bị ba nhà thu mua đầu nhập vào chúng ta, tăng thêm uy danh cùng địa bàn cho chúng ta?

Tương Văn hăng hái dò hỏi.

Bỉ Khố Đức đang muốn rời đi nghe vậy thất kinh:

- Chủ công không thể! Hiện giờ chúng ta cũng chọc chú ý người khác đủ rồi, lại đột nhiên nhảy ra chuyện mấy quân phiệt đầu nhập, sợ rằng lập tức sẽ trở thành địch nhân tất cả quân phiệt hành tỉnh Hải Tân!

- Ấy, tuy rằng xác thật đừng quá rêu rao thì tương đối tốt, thế nhưng rõ ràng chúng ta mạnh hơn so với hắn, vẫn cứ phải đứng một bên giương mắt nhìn?

Tương Văn cau mày nói.

Bỉ Khố Đức thấy Khang Tư đang chuyên chú chờ mình trả lời, vội vàng nói:

- Trước mắt, đây là chuyện không còn cách nào, nếu như để thế nhân cho rằng chúng ta quá mức hiếu chiến vậy thì không được.

- Tuy nhiên giải quyết vấn đề này cũng rất đơn giản, ấn theo hạ thần phỏng đoán, sau khi chủ công dâng biểu về Đế đô, khẳng định Đế đô sẽ cho chủ công thăng quan tiến tước, đến lúc đó có danh phận đại nghĩa, chúng ta có rêu rao cũng không ai có thể nói cái gì.

- Danh phận đại nghĩa? Cái Hoàng thái tử kia cũng chỉ chiếm được một cái Đế đô thôi, tuy rằng ở Đế đô tiền tài vật tư nhân khẩu đều rất nhiều, nhưng làm thế nào cũng chỉ là một hòn đảo đơn độc, khá lắm chỉ là đánh mấy trận đầu thắng lợi, hắn có cái danh phận đại nghĩa gì? Hơn nữa ở thời đại quân phiệt cát cứ này, danh phận đại nghĩa còn có tác dụng sao?

Tương Văn rất không giải thích được.

Bỉ Khố Đức cười nói:

- Ha ha, không sai mà, trước mắt xác thực là quân phiệt cát cứ, nhưng cũng không phải chư hầu cát cứ, thời đại trước mắt, không ai dám cũng không ai chấp nhập đứng ra là người đầu tiên xưng vương xưng bá, chính đám hoàng tử kia cũng không dám như vậy. Muốn nói có, toàn bộ Đế quốc cũng chỉ có cái Hoàng thái tử ở Đế đô kia mới dám là người đầu tiên đăng cơ làm đế?

- Vì sao hắn có thể? Các hoàng tử khác lại không được?

Tương Văn cực kỳ nghi hoặc.

Bỉ Khố Đức giơ một ngón tay lên:

- Rất đơn giản. Nguyên nhân thứ nhất là, tuy rằng mọi người đều biết, ấn theo thông lệ Đế quốc, Hoàng thái tử là chỉ con trưởng, cũng không nhất định là hoàng đế tương lai.

- Nhưng ở trên mặt chữ nghĩa, cái xưng hào "Thái tử" này, vốn chính là có ý chỉ hoàng đế tương lại, người ta làm Thái tử hơn mười mấy năm rồi, hoàng đế đã băng hà, hoàng tử bỏ chạy, toàn bộ Đế đô cũng chỉ lưu lại một cái Thái tử, nếu không phải Thái tử đăng cơ kế vị thì còn có thể là ai? Thật sự là danh chính ngôn thuận đến không thể thuận thêm nữa!

Bỉ Khố Đức lại giơ thêm một ngón tay:

- Thứ hai, đại thần ủng hộ Hoàng thái tử là Nguyên soái cùng Thừa tướng, hai người này đều là trọng thần lớn nhất Đế quốc, hơn nữa phân biệt là thủ lĩnh quan viên văn võ, nhân mạch uy vọng hầu như trải rộng thiên hạ, thâm nhập dân tâm.

- Chỉ cần trên nghi thức đăng cơ có hai người này quỳ bái tuyên thệ thuần phục Hoàng thái tử, con dân Đế quốc sẽ là người trước tiên thừa nhận Hoàng thái tử lên địa vị tân hoàng, dù là bởi quân phiệt tồn tại mà không dám thừa nhận ngoài miệng, trong lòng cũng đã thừa nhận.

Nói đến đây, Bỉ Khố Đức cười cười khoát khoát tay:

- Có hai cái điều kiện này, danh phận đại nghĩa Hoàng thái tử cũng liền thành lập, về phần tiền tài vật tư nhân thủ ở Đế đô, những thứ này chỉ là để Hoàng thái tử đứng vững chân, cũng không phải rất trọng yếu.

- Bởi vậy, có danh phận đại nghĩa Đế đô, có thể giảm thiểu phiền phức cho chúng ta ở Đế quốc, thậm chí mượn đó thu hút nhân tài cũng không phải việc khó. Cho nên chủ công quyết định dâng biểu Đế đô, thật sự là một chiêu tuyệt diệu mà!

- Vậy... Hiện giờ chúng ta chỉ có thể chờ sau khi Đế đô trả lời, mới có thể tiến hành bước tiến công kế tiếp?

Tương Văn có chút không tình nguyện nói.

Khó trách hắn như vậy, ai bảo hắn là người hy vọng nhất chủ thượng mình có thể ở trong khoảng thời gian cực ngắn thu được quyền thế thật lớn đây chứ?

- Ha ha, kỳ thật cũng không tệ, chúng ta cũng thời gian tiêu hóa hấp thu nhân khẩu cùng lãnh địa hiện tại, đồng thời binh lính mới chiêu mộ càng cần thêm một thời gian rèn đúc mới được.

Khang Tư thấy sắc mặt Tương Văn không được tốt lắm, không khỏi cười nói:

- Đương nhiên, tuy rằng chúng ta không thể xuất binh, nhưng vẫn có thể phái mật vệ ra ngoài, thử đi thu mua quân phiệt, thu mua không được thì chuẩn bị tiến hành ám sát, khiến cả hệ thống đối phương không động đã tự loạn.

- Cứ như vậy, nói không chừng chờ lúc chúng ta chuẩn bị thỏa đáng, có thể hết sức dễ dàng càn quét toàn bộ hành tỉnh Hải Tân rồi. Về phần có thể làm được hay không, phải xem thành quả công tác của Tương Văn ngươi rồi.

Tương Văn lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, rất hưng phấn nói:

- Chủ thượng, chỉ cần ngài hạ lệnh, tất cả đầu mục quân phiệt ở hành tỉnh Hải Tân trong một ngày đều sẽ bị ám sát bỏ mình!

Lời Tương Văn vừa nói ra, lập tức khiến tim Bỉ Khố Đức nhảy mạnh.

Má ơi, hệ thống mật vệ của chủ công sở hữu lại có thể lợi hại tới trình độ này sao! Nên biết rằng hành tỉnh Hải Tân có được hơn mười mấy cái quân phiệt đó, tùy tiện một tên nào cũng không phải đầu đường xó chợ, hơn nữa rải khắp trời nam đất bắc, Tương Văn lại dám nói để bọn họ cùng chết trong một ngày? Đây có phải sự thật không! Sẽ không phải nói quá chứ?

Khang Tư lập tức lắc đầu nói:

- Nếu như bọn họ tử vong cùng một ngày, như vậy quân phiệt toàn tỉnh sẽ chỉ còn lại một người chúng ta, cứ thế, sợ rằng quân phiệt khắp thiên hạ đều sẽ đem chúng ta trở thành địch nhân, phương thức này quá chói mắt người, không tới thời khắc nguy cấp không được thực hành.

- Hiện giờ trước mắt cứ để mật vệ giám thị nhất cử nhất động của những quân phiệt này là được rồi, đặc biệt ẩn nấp ở bên người các nhân viên chủ yếu, tốt nhất là chia rẽ hãm hại khiến mấy quân phiệt thực lực cường đại tranh đấu lẫn nhau, tiêu hao lực lượng của bọn họ!

- Rõ.

Tương Văn cũng biết, thật nếu như muốn làm như vậy, chủ thượng nhà mình sẽ thu hút ánh mắt khắp thiên hạ, biết thích khách chủ thượng nhà mình lợi hại như vậy, là ai cũng sẽ đều đặt chủ thượng ở vị trí địch nhân hàng đầu, tuyệt đối sẽ tiên hạ thủ vi cường, cho nên tuy rằng Tương Văn không hài lòng, nhưng vẫn lĩnh mệnh hành sự.

Kỵ binh truyền lệnh mang theo mệnh lệnh trưng binh, chạy khắp toàn bộ thành trấn trên địa bàn quân Khang Tư, hầu như là theo bước chân kỵ binh truyền lệnh, không khí nhân gian nháy mắt bị châm ngòi bốc lửa.

Dân chúng bình thường không cần phải nói, các các nô lệ hoàn toàn biến thành tài sản riêng của quân Khang Tư, sau khi bận rộng làm việc, cũng không nghỉ ngơi nhiều, tất cả đều liều mạng rèn luyện thân thể của mình, mọi người đều biết, muốn sửa đổi số phận của mình, chỉ có thể dựa vào cơ hội trước mắt này.

Nơi này có một khúc nhạc đệm nhỏ, bởi vì để cho mình càng có thêm nhiều thời gian rèn luyện, các các nô lệ làm việc thật đúng là vừa nhanh vừa tốt, không nghĩ tới ngược lại bởi vì nguyên nhân làm việc hiệu quả, xảy ra chuyện hơn một ngàn nô lệ được đề bạt thăng cấp thành tiện dân.

Cứ như vậy, lòng tin của nô lệ đối với chế độ này lại càng thêm kiên định, tâm tình càng kích động, xây dựng cơ sở trên địa bàn quân Khang Tư cũng liên đới bắt đầu phát triển cực nhanh.

Ngày trưng binh quy mô lớn ngày càng đến gần, mấy trăm tổ tuyển chọn tân binh do võ sĩ và văn sĩ kết thành đội ngũ, bắt đầu tiến vào các thành trấn, thượng dân, võ sĩ, văn sĩ địa phương lập tức nhiệt tình chiêu đãi, xảy ra chuyện hối lộ là không thể tránh khỏi.

Chỉ là, thế nhân đã quen với cái phong tục này lại giật mình hết sức, người của quân Khang Tư lại không có bất cứ một người nào tiếp thu hối lộ, rõ ràng tất cả nước bọt ròng ròng không bỏ, nhưng ngay cả tay cũng không dám chạm vào một chút nào.

Cảnh này khiến cho thế nhân khổ não không thôi cũng kèm theo may mắn, khổ não là bởi vì không thể đi cửa sau, may mắn là mình đi theo một ông chủ tốt, người có được thủ hạ liêm khiết như vậy khẳng định rất

có tiền đồ!

Tuy nhiên, nếu như những người này biết, nguyên nhân là bởi một vị xinh tươi như hoa nhưng quyền thế ngập trời nào đó uy hiếp những quan tuyển chọn này, sẽ có cảm tưởng thế nào đây? Có lẽ là lập tức tìm tới cửa nịnh bợ tiếp chứ?

Nhưng mà nói lại, dưới sự uy hiếp kinh khủng, quan tuyển chọn tân binh lấy thái độ căn cứ công bình công chính lại thêm nghiêm ngặt tuyệt đối tiến hành lựa chọn, thậm chí đạt tới trình độ hà khắc.

Dưới dạng tuyển chọn giống như kim cương cũng phải phân loại tinh tế nghiêm mật này, trong mấy trăm vạn nhân khẩu trên địa bàn quân Khang Tư, ba vạn trai tráng xuất sắc trên tất cả các phương diện, không lâu sau liền được thu vào dưới trướng quân Khang Tư.

Cứ như vậy, cộng thêm hệ thống chính vụ, có thể nói trong địa bàn quân Khang Tư khống chế, phàm là người có chút năng lực đều phục vụ cho Khang Tư, toàn bộ bị vét sạch.

Không biết là vì thu mua lòng người hay nguyên nhân khác, tân binh chiêu mộ ở các thành trấn, cũng không lập tức mang đi, ngược lại phát quân phục tại chỗ, thay đổi đẳng cấp, lập tức nhận được chỗ tốt của đẳng cấp mới, đồng thời phát phí an gia, sau đó liền cho ba ngày nghỉ.

Tân binh ăn mặc quân phục Đế quốc, đeo lên huy chương mới, mang theo kim tệ đắc ý vênh vang về tới nhà, sau đó giống như hẹn trước, tất cả tân binh về tới nhà đầu tiên là mở tiệc chiêu đãi hàng xóm, sau đó là mở tiệc chiêu đãi thân bằng thích hữu, cuối cùng mới là dòng họ quê nhà, ngay cả trình tự mời tiệc toàn bộ cũng giống nhau cả!

Cử động tân binh khoe khoang như vậy, khiến cho dân gian đối với việc góp sức cho quân Khang Tư càng khát vọng. Cho nên, lúc tân binh hết phép quay về doanh, quả thật náo nhiệt giống như là đưa đón cô dâu, một ít trai tráng không được tuyển chọn thậm chí không nhịn được chạy tới hỏi quân đội lần nữa, có chiêu đội hậu cần khuân vác hay không.

Chuyện tuyển chọn tân binh náo nhiệt đủ mười ngày, các quan tuyển chọn mới mang theo ba vạn tân binh trở về quân doanh, tuy rằng quân Khang Tư khi không mất một khoản phí dụng, nhưng dân gian nhân thức đối với quân Khang Tư lại đạt tới một cảnh giới, lúc này dù là quân trú ở các thành trấn đã triệt ly, cũng không gây ra chuyện lớn gì.

Bởi ba vạn trai tráng tiến vào quân doanh áp dụng huấn luyện phong tỏa, bầu không khí náo nhiệt vì vậy chậm rãi lắng xuống. Tuy nhiên, trên địa bàn quân Khang Tư khống chế, lửa nóng trong lòng dân chúng lại không vì vậy mà lạnh đi, ngược lại càng ngày càng mạnh. Mọi người đều hướng về phía một mục tiêu mà hành động, thậm chí có rất nhiều người đem nó trở thành mục tiêu của cả đời mình.

Mục tiêu này chính là leo lên! Vì địa vị, vì quyền thế, vì tài phú, vì chính mình, vì người nhà, mặc kệ là vì cái gì, mọi người chỉ có một khát vọng, đó chính là để đẳng cấp của mình tiến thêm một cấp mà nỗ lực.

Tới lúc này, mục tiêu Bỉ Khố Đức hy vọng dân chúng đem truy cầu đặt trên việc leo lên đẳng cấp cao hơn, có thể nói hoàn toàn được thực hiện.

Hành tỉnh Hải Tân phủ Tổng đốc.

Tổng đốc đại nhân híp mắt, gõ tay vịn, con hắn đang đợi ở một bên, thấy phụ thân không nói gì, Thiếu Tổng đốc không nhịn được nói:

- Phụ thân đại nhân, ngài thật sự muốn đem chức Tổng đốc tặng cho cái Thượng tá Khang Tư kia?

Tổng đốc đại nhân cười cười:

- Không cho hắn thì đưa cho ai? Hắn chính là quân phiệt đầu tiên cũng là duy nhất trên toàn Đế quốc dâng biểu lên Đế đô, ta nên thực hiện lời hứa mới phải chứ.

Nghe nói như thế, Thiếu tổng đốc chỉ có thể tỏ vẻ muốn nói lại thôi nhìn Tổng đốc đại nhân.

Thấy bộ dáng con trai mình, Tổng đốc đại nhân chậm rãi nói lần nữa:

- Ngươi là muốn hỏi, nếu muốn đem chức vị Tổng đốc nhường đi sao lại không thấy cử động nào phải không?

Nói xong, hắn căn bản không nhìn phản ứng con trai, ngược lại nhắm mắt, như nói với bản thân mình:

- Con trai à, có đôi khi, dù là muốn đưa cho người ta, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Thiếu Tổng đốc đương nhiên biết phụ thân mình nhường lại chức vị Tổng đốc đã là quyết tâm định chắc rồi, cũng sẽ không khuyên can vô dụng nữa, mà là hỏi:

- Lúc nào chúng ta có thể rời đi?

- Không vội, chúng ta chờ khi đội tàu đăng kí ở cảng Khôi Kiều bên Duy Nhĩ Đặc chạy sang bên này, đủ để chở toàn bộ gia tộc chúng ta đi. Ừm, tin rằng lúc đội tàu này đến, bên Đế đô cũng có hồi âm rồi?

- Đế đô sẽ phong thưởng Khang Tư thế nào đây? Hắc, tuy rằng biết hắn đi ra từ Đế đô, cũng suy đoán hắn là người của một vị hoàng tử nào đó, nhưng không nghĩ tới hắn lại là người của Hoàng thái tử, thật sự là xuất ngoài ý liệu mà.

Tổng đốc nói đến đây, mở mắt nhìn Thiếu Tổng độc nói:

- Hiện tại ngươi biết, vì sao ta không ở trước khi Khang Tư dâng biểu, đem chức Tổng đốc tặng cho hắn rồi chứ?

Thiếu Tổng đốc gật đầu:

- Hài nhi hiểu được, nếu như khi đó liền đem chức Tổng đốc tặng cho Khang Tư là thủ hạ Hoàng thái tử, sợ rằng Thất hoàng tử bên cạnh sẽ trước tiên đánh tới đây.

- Không sai, tuy rằng chúng ta không thèm để ý những chuyện tồi tệ này, nhưng phải đợi khi chúng ta an toàn đã, đến lúc đó mặc kệ bọn họ đánh sống đánh chết thế nào.

Tổng đốc đại nhân hừ hừ vài tiếng, phất tay để con trai lui xuống.

Hao phí mấy ngày, tin tức Đế đô khởi binh rốt cuộc truyền tới hành tỉnh Hải Tân.

Vốn các quân phiệt vì các loại mâu thuẫn mà chém giết lẫn nhau, không hẹn mà cùng dừng tay, cùng đem ánh mắt và tinh lực đều tập trung trên người quân phiệt Khang Tư sau khi tiêu diệt nhà Khải Lỗ Sĩ, liền không có động tĩnh an tâm làm nội chính.

Những quân phiệt này cũng không phải đầu đất, Đế đô khởi binh đại biểu hàm nghĩa gì bọn họ hết sức rõ ràng, cái khác không nói, chỉ cần Đế đô có lòng muốn thu phục địa bàn xung quanh thì ai cũng có thể nhìn ra được.

Tiến thêm một bước mà xem, Đế đô dám khởi binh, cũng đại biểu Đế đô có được năng lực tiêu diệt quân phiệt xung quanh, về phần quân phiệt Khang Tư là kẻ đầu tiên khắp thiên hạ đầu nhập vào Đế đô, sẽ làm ra cử động gì đây?

Bởi vì có lo lắng này, khiến cho giải đất tỉnh đông quanh năm đánh nhau náo nhiệt nhất tỉnh Hải Tân, ngược lại thoáng cái biến thành địa phương an tĩnh nhất trên toàn tỉnh thành.

Trong lúc mọi người chờ đợi, một thương đội Duy Nhĩ Đặc rất phổ thông tiến vào địa bàn quân Khang Tư. Thương đội như vậy dù là thủ đô Đế quốc, cho tới địa phương hẻo lánh cũng đều có thể gặp phải, vốn không có ai lưu ý.

- Chủ thượng, phong thưởng từ Đế đô đã đưa tới!

Tương Văn rất vui mừng nói với Khang Tư đang luyện tập đao pháp. Y - www.

- Nga, có chuyện gì?

Thu hồi binh khí, Khang Tư nghi hoặc hỏi.

- Đế đô sợ trên đường có người chặn vật phẩm phong thưởng, cho nên ủy thác một thương đội Duy Nhĩ Đặc vận chuyển, hiện giờ bọn họ đang chờ trong phòng nghị sự Soái phủ, chờ ngài tiếp kiến.

Tương Văn vội trả lời.

Khang Tư vừa gật đầu vừa đi ra ngoài, ngoại trừ suy đoán Đế đô khen thưởng cái gì ra, cũng không khỏi cảm thán Đế quốc suy sụp, đường đường người khống chế Đế đô lại phải nhờ thương nhân nước ngoài hỗ trợ, mới có thể vận chuyển vật phẩm ở trong lãnh địa quốc gia mình, thật là một chuyện tình bất đắc dĩ và khuất nhục mà.

Lúc này ở trong phòng nghị sự, nơi mà trên dưới quân Khang Tư xưng là Soái phủ, một nam tử trung niên đang ngồi trên vị trí khách mời, phía sau đứng hai hộ vệ tay nắm chặt binh khí. Bên ngoài sân giáo trường rộng rãi dừng năm chiếc xe ngựa thật lớn, người đi theo thương đội đều rất có quy củ ở lại trong xe ngựa chờ đợi.

Khải Lỗ, chính là người trung niên đảm nhiệm chủ quản cái thương đội kia, hắn đang rất tự tại ở một bên vừa uống trà, vừa đánh giá cái phủ đệ này. Tuy rằng đây là nơi gia tộc Khải Lỗ Sĩ tiêu hao hơn mười năm xây dựng, nhưng ở trong mắt Khải Lỗ kiến thức rộng rãi, ngoại trừ đối với việc một quân phiệt nho nhỏ lại có được một nơi ở rộng lớn, ngang cấp với một tòa thành nhỏ có chút không cam lòng ra, cũng không có gì để vào mắt.

Cũng không thể trách hắn. Ngẫm lại gia đình hắn ở cảng Khôi Kiều, nhìn xem phòng nghị sự còn lớn hơn cả đình viện nhà mình, tâm tình có thể vui vẻ mới là lạ.

Khải Lỗ âm thầm đánh giá người trong tòa phủ đệ này. Tiếp đãi hắn, dâng trà lên lại chỉ là tráng nam, hơn nữa nhìn trang phục cùng thần thái hiển nhiên là hộ vệ trong nhà.

Phương diện này khiến Khải Lỗ rất là khinh bỉ quân phiệt nho nhỏ Khang Tư này, hạ nhân hầu hạ khách nhân ngay cả gia đinh cũng không phải, không ngờ lại là một binh lính, cũng không biết là hắn đem nơi này làm quân doanh, hay là lòng dạ hẹp hòi không muốn thị nữ chiêu đãi khách lạ?

Không có thị nữ? Điểm ấy đánh chết hắn cũng không tin, thời đại này mọi người có chút tiền bỏ không sẽ tìm một thị nữ về coi cửa, đường đường một quân phiệt cát cứ một phương, trị vì mấy trăm vạn dân chúng, chính mình có một tòa trang viên lớn như vậy sẽ không có thị nữ? Nói cho kẻ ngốc thì hắn cũng sẽ không tin.

186. Chương 186: Đế Đô Phong Thưởng. (3)

Đối với hành vi của quân phiệt Khang Tư này vì sao không dùng thị nữ đãi khách, Khải Lỗ thầm oán một phen liền ném sang một bên không để ý tới, bắt đầu quan tâm thị vệ bên cạnh.

Ừ, những thị vệ này đều có một mùi vị thiết huyết sa trường, nhìn thần thái cử chỉ tuyệt đối là tinh binh, không nói cái khác, chỉ cần nhìn những thân binh của quân phiệt nhỏ này, cũng đủ để so sánh với bộ đội tinh nhuệ Duy Nhĩ Đặc rồi.

Như vậy xem ra, cái quân phiệt nhỏ này cái khác không nói, riêng là luyện binh cũng rất có nghề, cũng khó trách người khống chế Đế đô Đế quốc Áo Đặc Mạn lại ủy thác mình bôn ba vạn dặm đem phần thưởng tới đây.

Thân vệ quân phiệt Khang Tư này rất lợi hại, nhưng cũng không biết các binh lính bình thường khác phía dưới quân phiệt này năng lực ra sao, loại thân binh tinh nhuệ, bộ đội phổ thông rác rưởi này mình đã thấy nhiều.

Nhưng mà nếu người khống chế Đế đô chấp nhận lôi kéo hắn như thế, vậy thì không nên coi nhẹ hắn, chỉ cần binh lính thường lợi hại bằng một phần năm những thân binh này, như vậy hắn chiếm toàn hành tỉnh Hải Tân chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nói như vậy, ngược lại phải nhân cơ hội đánh quan hệ cho tốt, ở thời khắc sản vật Đế quốc đều bị các thương đoàn lớn đều chia cắt hết này, dạng thương nhân nhỏ như mình chỉ có thể tìm tới những khu xa xôi kiếm chút canh mà thôi.

Ài, lấy vốn thương người đúng là một đại tuyệt chiêu, mấy thương nhân nhỏ như mình căn bản không thể chống đỡ được các thương đoàn lớn công kích mà, Đế quốc nhiều canh thịt như vậy, để cho mấy con kiến như mình ăn no bụng một chút thì mấy cá sấu các ngươi sẽ đói sao!

Thiệt là con mẹ nó, thảo nào nói thương nhân không nói chuyện tình cảm, khiến cho mấy thương nhân nhỏ như mình chỉ có thể chạy khắp Đế quốc tìm kiếm chút canh, thật sự là tức giận mà!

Khải Lỗ suy nghĩ miên man đột nhiên bị một trận tiếng bước chân làm giật mình tỉnh lại, lập tức nhìn theo hướng thanh âm.

Chỉ thấy ngoài cửa chẳng biết bao giờ xuất hiện một nhóm thị vệ vũ trang hặng nặng, những thị vệ này cầm trong tay tấm chắn đem xe ngựa cùng người xung quanh bao vây lại, mặt khác hơn mười thị vệ eo mang đao mặc áo giáp nhanh chóng tràn vào phòng nghị sự, nhanh chóng chiếm vị trí các góc, cửa cũng có hai người đứng gác.

Thấy những chuyện này, Khải Lỗ đương nhiên sẽ không cho rằng quân phiệt Khang Tư sẽ hạ thủ với mình, đây là cái quân phiệt Khang Tư kia phải xuất hiện,

Trong lúc Khải Lỗ bĩu môi cho rằng đối phương quá mức nhát gan đồng thời cũng thấy kỳ quái, thị vệ vừa nãy lại bị thị vệ mới xuất hiện thay thế, chú ý như thế, lẽ nào bọn họ không thuộc về cùng một hệ thống?

Có nghi vấn này, Khải Lỗ rất hiếu kỳ quan sát thị vệ mới tới, cái này vừa nhìn, hắn kiến thức rộng rãi lập tức hút một hơi lạnh.

Cái này làm sao để hình dung đây? Ừm, thị vệ vừa này nếu như là sói hoang hung tàn mà đoàn kết, vậy các thị vệ hiện tại là Nhất Bộ xà độc nhất thiên hạ, tinh thần diện mạo cùng tư thế thân thể đều không giống, quả nhiên không phải là một hệ thống. (Nhất Bộ xà: rắn cắn trúng đi một bước là độc phát chết ngay, ý chỉ hung mãnh như rắn cực độc, một kích tất sát)

Đang chuẩn bị điều tiết lại tâm tình của mình, Khải Lỗ đột nhiên cảm giác được mấy cổ sát khí tập trung phía sau lưng mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện hai hộ vệ mình vừa rồi còn thần thái tự nhiên, hiện giờ đang buộc chặc thân thể hết sức đề phòng.

Khải Lỗ thấy thế trong lòng không khỏi cả kinh, lập tức quát khẽ:

- Chúng ta là khách nhân, thả lỏng người lại, chớ có chọc phiền phức.

Hai người hộ vệ đang âm thầm kêu khổ, mình chỉ là đột nhiên nhận thấy những thị vệ mới tới này rất nguy hiểm, vô ý thức đề cao cảnh giác, không ngờ tới lại dẫn theo sát khí của các thị vệ.

Sát khí vừa bốc ra liền biết mình không may rồi, thị vệ như vậy tuyệt đối không cho phép có nguy hiểm xuất hiện ở bên người chủ tướng, chính mình hiện giờ đúng là tự tìm quả đắng.

Chỉ là vừa nghe đến ông chủ nói, trong lòng khẽ động, bắt đầu chậm rãi buông lỏng tâm thần, sát khí cũng theo bọn họ thả lỏng mà yếu bớt thậm chí tiêu mất.

Thấy nguy cơ giải trừ bình an, Khải Lỗ âm thầm thở phào nhẹ nhõm không thôi, lần nữa điều chỉnh lại cách nghĩ cùng đánh giá đối với quân phiệt Khang Tư này.

Mặc kệ cái quân phiệt này nhát gan hay không, riêng nhìn hắn có được thị vệ ưu tú như vậy, dù là kém cỏi nhất cũng không kém tới mức quá đáng.

Một hồi bước chân rất nhỏ truyền từ ngoài cửa tới, một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục Thượng tá Đế quốc, xuất hiện ở cửa.

Khải Lỗ tập trung nhìn kỹ, không cần phải nói, đây là đầu não quân Khang Tư, không nói cái quân hàm đại biểu thân phận Thượng tá kia, chỉ riêng khí chất cũng đủ để người ta nhận ra thân phận của hắn. Bởi vì ngoại trừ hắn ra, nơi này không ai có được khí chất của thượng vị giả.

Chỉ là độ tuổi của quân phiệt Khang Tư này trẻ đến độ khiến cho Khải Lỗ có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi, ở thời loạn thế này, đúng là lúc cho thanh niên đại triển hoành đồ, kẻ quyền thế trẻ tuổi cũng không đáng ngạc nhiên.

Lúc Khải Lỗ đứng lên nghênh tiếp, thấy được đang theo sát phía sau Khang Tư, Tương Văn một thân ăn mặc gọn gàng đeo một thanh bội đao, cảm giác kinh diễm lập tức xuất hiện trong lòng hắn, trong lòng âm thầm hâm mộ. Có một mỹ nhân tuyệt sắc có được võ lực như vậy thật là một nhân tuyển tốt làm thiếp thân hộ vệ mà, sao mà mình không thể tìm được một người như vậy chứ.

Bởi Khải Lỗ cũng không có chức quan, hơn nữa là người nước ngoài, cho nên vừa gặp mặt ngược lại không giống như tiếp mệnh lệnh hoặc ý chỉ, mà là giống như chủ nhân gặp mặt khách nhân tiến hành giao tiếp thông thường.

Sau một phen chào hỏi xưng hô khách sáo, song phương mới phân chủ khách ngồi xuống.

Khải Lỗ còn chưa kịp nói, Tương Văn đánh một thủ thế, ngoài cửa truyền đến một hồi chuông thanh thúy, nương theo một làn gió thơm, hơn mười cái thị nữ tuyệt sắc nhất chúng, xinh đẹp như hoa, dáng điệu uyển chuyển, trang phục thanh lịch, eo thon nhỏ đeo mấy chiếc lục lạc nho nhỏ màu sắc rực rỡ, mang theo một bộ công cụ xuất hiện.

Theo những tiếng vấn an hành lễ động lòng người của các thị nữ với Khang Tư, theo Tương Văn ra mệnh lệnh, nương theo tiếng chuông dễ nghe bắt đầu thao tác bộ công cụ.

Thấy thị nữ lấy ra mấy thứ kia, trong lòng Khải Lỗ lập tức chấn động, trong lòng khiếp sợ không thôi. Trời ạ, tên quân phiệt nhỏ Khang Tư này thật là làm cho người ta quá sức giật mình.

Lúc vừa mới nhìn đến những thị nữ này, trong lòng Khải Lỗ liền thầm nghĩ, những thị nữ này xinh đẹp như hoa, dáng vẻ ung dung, nhất cử nhất động đều rất có quy phạm, hơn nữa lúc hành lễ còn có một thần thái động lòng người.

Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, đây là thị nữ cấp cao nhất thế gia đại tộc huấn luyện nhiều năm mới dạy dỗ ra được, tên quân phiệt nhỏ này thật là biết hưởng thụ, cũng không biết từ chỗ nào cướp đoạt được nhiều thị nữ gia thiếp vừa lòng đẹp mắt như thế, không biết có thể nói với hắn mua lại mấy người hay không?

Lúc này ý niệm trong đầu đã vất lên chín tầng mây. Bởi vì công cụ thị nữ thao tác hiện giờ xa xỉ tuyệt đối không phải mình có thể hưởng thụ được.

Quân phiệt này lại có thể mang thứ quý trọng như thế chiêu đãi dạng khách nhân như mình, thật sự là khiến hắn mất đi dũng khí mở miệng hỏi hắn mua thị nữ.

Chỉ là cái này khiến chính hắn cảm thấy quá sức tức giận, cái này còn gọi là quân phiệt nhỏ ở nơi xa xôi hẻo lánh sao? Cái Hoàng thái tử ở Đế đô kia cũng sẽ không hưởng thụ được như hắn!

Khang Tư ngồi ở chủ vị trên cao thấy sắc mặt Khải Lỗ liên tục biến hóa, trong lòng chỉ có thể im hơi cười khổ.

Bên ngoài Tương Văn đang chỉ huy những thị nữ cao cấp mang theo từ chủ thành Lôi gia tới làm việc, trong bụng lại đang len lén đắc ý hết sức.

Thế nào, ta đã nói phải biểu thị cho mấy thương nhân này một chút phong cách mới được, sao hả, bị chấn trụ rồi chứ?

Nếu như dựa theo ý tứ chủ thượng chiêu đãi đơn giản là được rồi, người kia chỉ sợ đã đem chủ thượng đối đãi như thổ hào nho nhỏ ở nông thôn, vẻ mặt miệt thị.

Hơn nữa chiêu này ngoại trừ để tên thương nhân minh bạch phẩm cách cao quý của chủ thượng ra, còn có thể để thương nhân mẫn cảm biết rõ thực lực của chủ thượng, do đó có thể đạt thành một chút hiệp nghị. Hì hì, Tương Văn ngươi thật sự là quá lợi hại rồi, không hổ là thiếp thân tâm phúc của chủ thượng mà. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Thấy vẻ mặt Tương Văn đầy đắc ý, nhìn lại Khải Lỗ đã rõ ràng bắt đầu câu thúc, Khang Tư bất đắc dĩ cười cười.

Tiếp đó, hắn chỉ tay vào vật phẩm trong tay thị nữ nói:

- Khải Lỗ tiên sinh, đây là đặc sản quốc gia cổ Viễn Đông, có người nói uống vào sẽ thơm miệng nhuận hầu tỉnh thần, dùng để uống quanh năm sẽ có ích cho thân thể tinh thần.

- Tuy rằng mỗi lần uống đều rất phiền phức, chẳng những chuẩn bị nhiều trình tự còn phải chú ý rất nhiều, nhưng cảm giác xác thật không tệ, mời phẩm trà một phen.

Thấy động tác Khang Tư thành thạo, thần thái tự nhiên phẩm loại trà quý giá này, Khải Lỗ lại càng hết sức cẩn thận học động tác Khang Tư tiến hành thưởng thức, vừa đố kỵ không thôi!

Đồng thời trong lòng hắn càng chửi bới không ngừng: "Trời ạ! Thần lôi giáng hạ đánh chết cái tên quân phiệt chết tiệt này đi! Chính mình có được tài phú hiển hách như vậy lại đi chạy tới nơi này làm quân phiệt nho nhỏ! Ngươi đang thể nghiệm nhân sinh hay là cái gì? Ông trời ạ làm sao không đánh chết cái tên làm cho người ta đố kỵ cả vạn lần này vậy chứ!"

"Ài, Hoàng thái tử đáng thương, ngươi cho rằng ngươi ban thưởng rất hậu hĩnh sao? Một đống đồ vật của ngươi đừng nhìn thì nhiều lắm, nhưng ngay cả một chút thứ mà chiếc bình nhỏ ở trong tay thị nữ kia chứa đựng cũng không cách nào so sánh được!"

Sau một phen phẩm trà pha lẫn ý chứng tỏ hàm xúc, cuối cùng song phương cũng tiến vào đề tài chính.

Đầu tiên Khải Lỗ đứng dậy hành lễ, lấy ra ba phần văn kiện nói:

- Đại nhân Khang Tư, Hoàng thái tử Điện hạ quý quốc tự tay viết chiếu....., ấy, tự tay viết một phần thư tín, đồng thời còn có quân lệnh Quân bộ Đế quốc ban phát cùng chính lệnh Nội các ban hành, vừa vặn tại hạ muốn tới hành tỉnh Hải Tân, vì vậy để tại hạ tiện đường đưa tới.

Khải Lỗ vừa nói ở trong lòng vừa mắng loạn: "Thật là không biết đám quyền quý Đế đô làm cái gì, lại yêu cầu ta đã phải biểu hiện ra Đế đô coi trọng Khang Tư, lại còn cần biểu hiện ra Đế đô không thèm để ý tới Khang Tư. Mẹ nó, nhưng ta chỉ là một thương nhân nhỏ, không phải là chính khách gì hết! Yêu cầu khó như vậy làm gì!"

"Huống hồ Khang Tư này tay trái xách tiền tay phải nắm tinh binh, thân trước thân sau mỹ nữ vờn quanh, mỗi ngày tiêu sái, nào có thèm để ý tới tâm tính Đế đô ngươi chứ! Ấn theo ta thấy, vẫn nên đem đồ vật gật đầu giao cho hắn là xong, không cần làm nhiều dạng như vậy."

Khang Tư cảm tạ xong liền tiếp lấy xem công văn, phần này là Hoàng thái tử lấy thân phận tư nhân viết, tổng thể là cảm tạ Khang Tư biểu hiện trung tâm vì nước, đồng thời ở trong câu nói ám chỉ rất thỏa mãn Khang Tư thuần phục mình.

Nội dung trong thư càng ám chỉ, chỉ cần Khang Tư trung thành cẩn cẩn, cần cù chăm chỉ bán mạng vì Hoàng thái tử, vô số vinh hoa phú quý đang chờ Khang Tư.

Tuy nhiên, ở ngay khi lá thư kết thúc, đột nhiên lại thêm một câu có chút ra lệnh, yêu cầu Khang Tư trở thành tấm gương cho người Đế quốc, nhất định phải hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh Quân bộ.

Những lời này có chút quái dị, nhưng Khang Tư căn bản không lưu ý tới, hắn dâng biểu chỉ là cho Nguyên soái mặt mũi mà thôi, tuy rằng Bỉ Khố Đức đã nói chiêu này tuyệt diệu, nhưng Khang Tư còn không có ý nghĩ mượn da hổ khoát lên cờ hiệu.

Sở dĩ Khang Tư có ý muốn trở lại Đế quốc, ngay từ đầu chỉ là vì tìm cho bộ chúng theo mình một nơi an thân mà thôi, trừ chuyện đó ra không có ý gì khác.

Chỉ là, Khang Tư có được binh lính tinh nhuệ, con dân đông đúc, thần tử đông đảo, dưới những điều này cố ý vô tình giật dây, Khang Tư cũng bất tri bất giác điều chỉnh quyết định của chính mình, chậm rãi hình thành trạng thái cát cứ một phương.

Có thể nói, hiện tại thực lực của Khang Tư đã tới mức tùy tiện làm ra một cử động nhỏ, cũng sẽ khiến cho thế cục thiên hạ xuất hiện biến hóa.

187. Chương 187: Đốc Quân Hai Tỉnh. (1+2)

Trang thư của Hoàng thái tử là một văn kiện quy cách rất phổ thông, mà quân lệnh Quân bộ phát ra lại rất chính quy, giống như những công văn quân lệnh tiếp nhận trước đây, bìa ngoài màu đen bên trên ấn huy hiệu Đế quốc.

Khang Tư lưu loát mở niêm phong, chỉ thấy nội dung là:

Chứng thực Thượng tá (lâm thời) Khang Tư - Lôi Luân Đặc, Liên đội trưởng Liên đội số năm Lữ đoàn số năm Sư đoàn phòng bị hành tỉnh Hải Tân, dẫn binh xuất sắc, có công bảo vệ lãnh thổ, căn cứ điều lệ quân công Đế quốc, giờ bổ nhiệm Khang Tư - Lôi Luân Đặc làm Thiếu tướng Đế quốc.

Nghe thấy các hành tỉnh vùng duyên hải đông nam bộ Đế quốc cũng không an ổn, xét thấy Đế quốc Thiếu tướng Khang Tư - Lôi Luân Đặc anh dũng thiện chiến, đặc chuẩn tự thành lập binh lực một Quân đoàn, cũng ban cho phiên hiệu Quân đoàn Đế quốc số hai mươi, các quyền nội bộ Quân đoàn đều do Thiếu tướng Khang Tư tự chủ, lấy hộ vệ vùng duyên hải Đế quốc hành tỉnh đông nam yên ổn làm trọng, kỳ vọng Thiếu tướng Khang Tư lại lập công mới.

Ký lệnh, lịch đại lục năm 1741, mùa thu.

Đế quốc Quân bộ (ấn) , Đế quốc Nguyên soái (ấn).

Khang Tư xem xong mệnh lệnh thư này có chút sững sờ, mình chỉ là Thượng tá lâm thời còn chưa chuyển chính thức liền bị đề bạt làm Thiếu tướng rồi? Còn cấp cho biên chế một Quân đoàn? Hơn nữa cái Quân đoàn này còn là Quân đoàn số hai mươi chính mình từng nhậm chức qua!

Nhưng mà như vậy xem ra, lúc trước Quân đoàn số mười tám, mười chín, hai mươi xuất chinh đại thảo nguyên xác thật toàn quân bị diệt, không thì phiên hiệu Quân đoàn chính quy sẽ không có khả năng đưa cho người khác như thế.

Chỉ là, để một cái Thiếu tướng nho nhỏ đảm nhiệm quan chỉ huy một cái Quân đoàn, địa vị này cũng quá xấu hổ đi chứ? Sư đoàn trưởng Quân đoàn chính quy đều là Trung tướng mà.

Tuy nhiên Khang Tư chung quy cũng chỉ là sửng sốt một chút mà thôi, thật sự nói lại, dù là cấp cho Khang Tư một chức vị Nguyên soái, cho hắn biên chế mười cái Quân đoàn, đối với Khang Tư cùng bộ chúng của hắn mà nói cũng không có gì làm không được.

Ở thời đại này, bộ đội đều là chủ quan tự mình bỏ tiền ra người xây dựng, hứa hẹn biên chế phiên hiệu hoàn toàn chính là hứa hẹn nói suông, không đáng đồng tiền!

Đem Quân lệnh để sang một bên, Khang Tư cầm lấy chính lệnh Nội các, đây là một bì thư màu trắng ấn đồ án quốc huy Đế quốc, Khang Tư còn chưa thấy qua chính lệnh Đế quốc ra sao cả. Mở ra nhìn, chỉ thấy trên mặt dùng chữ viết hoa lệ ghi:

Tra xét hai tỉnh Hải Tân, Hải Tuyền biên cương đông nam Đế quốc, đạo tặc hoành hành dân chúng lầm than, thấy Đế quốc Quân đoàn trưởng số hai mươi Thiếu tướng Khang Tư - Lôi Luân Đặc đóng giữ nơi đây.

Đặc lệnh Thiếu tướng Khang Tư - Lôi Luân Đặc làm Đốc quân hai tỉnh Hải Tân, Hải Tuyền, mong Thiếu tướng Khang Tư mau chóng thanh trừ phỉ nghịch hai tỉnh, trả cho dân chúng hai tỉnh một cuộc sống tươi sáng.

Ký lệnh, lịch đại lục năm 1741, mùa thu.

Đế quốc Nội các (ấn), Đế quốc Thừa tướng (ấn).

Lần này Khang Tư hoàn toàn trợn tròn mắt, Đốc quân? Đốc quân ngang cấp với quân phiệt hợp pháp lại rơi trên người mình? Hơn nữa một lần là hai cái hành tỉnh? Cái này cũng giả tạo quá mức đi chứ? Thật coi mấy người mình là ngu ngốc sao?

Vì sao Khang Tư có ý nghĩ như vậy? Bởi vì Đốc quân đã sớm biến mất khỏi lịch sử Đế quốc mấy trăm năm trước rồi.

Tên như ý nghĩa, Đốc quân là chỉ chức vụ giám sát quản lý quân đội, thường là chức vụ quản lý quân vụ một hành tỉnh, hơn nữa chức vụ này còn là Nội các bổ nhiệm, thuộc về vai diễn nửa quan văn nửa võ tướng.

Vừa bắt đầu Đốc quân đều do quan văn đảm nhiệm, nhưng do vấn đề chiến tranh còn có nguyên nhân bộ đội phía dưới không phục, khiến cho biến thành chức vụ chuyên nhiệm của sĩ quan, nhưng quyền bổ nhiệm vẫn nắm trong tay Nội các.

Về phần vì sao nói Đốc quân chính là quân phiệt hợp pháp, đơn giản là thông thường trên tay Đốc quân nắm chắc hai quyền lực.

Cái thứ nhất chính là quyền lực quản lý quân vụ toàn tỉnh. Chính là tất cả võ lực trong toàn tỉnh đều về Đốc quân quản lý, dù là địa phương có bốn năm Quân đoàn, chỉ cần đóng quân trên tỉnh có Đốc quân, hơn nữa không phải do Nguyên soái dẫn đội hoặc có mệnh lệnh khác, vậy trên danh nghĩa bốn năm Quân đoàn kia cũng phải chịu Đốc quân kiểm soát.

Ngoại trừ những việc này ra, Đốc quân còn hoàn toàn có quyền tự chủ điều động, biên chế, nhân sự quân đội mình quản lý. Cho nên Đốc quân cũng được xưng là giả Nguyên soái, chỉ thấp hơn một cấp so với Nguyên soái kiểm soát võ lực toàn quốc mà thôi.

Một cái quyền lực khác chính là Đốc quân có quyền sở hữu vùng đất mình quản lý, thu gom tiền bạc lương thảo binh đinh cho quân đội dưới trướng mình. Nói cách khác, Đốc quân có thể tùy thời tùy chỗ trưng binh trưng lương trên địa bàn mình khống chế, quyền lực này so sánh với quyền lực Tỉnh phủ trưởng, quả thực chính là cách biệt như trời với đất.

Mà quyền tự chủ quản binh cùng quyền thu thuế thu lương trưng mộ binh lính của Đốc quân, khiến cho Đốc quân ở trong khu vực của mình hoàn toàn chính là vua một cõi từ đầu đến đuôi, chỉ là cái này lại được pháp luật Đế quốc tán thành, cho nên được xưng là quân phiệt hợp pháp.

Đương nhiên, Đốc quân này cũng không thể tùy tiện phong bậy, lúc đầu chỉ có thời kỳ Đế quốc bành trướng mạnh mẽ, các tỉnh thành biên cương nối liền với địch quốc mới có sự tồn tại của Đốc quân.

Hơn nữa đều không có ngoại lệ, những người từng đảm nhiệm Đốc quân nếu không phải tự lập làm vương bị Đế quốc tiêu diệt, thì là bị Đế đô triệu hồi về đông lạnh, dù sao không có một kết quả tốt nào.

Khải Lỗ đã sớm chờ lâu ngày cuối cùng thấy Khang Tư xem xong công văn, vội vàng có chút gấp gáp nói:

- Đại nhân Khang Tư, lần này ngoại trừ thư ra, còn có phong thưởng của Quân bộ cùng Nội các, mặt khác còn có lễ vật Hoàng thái tử đưa riêng cho ngài, những thứ này đều ở trên xe ngựa, mời ngài tiếp thu.

Nói rồi bày một tư thế mời.

Khải Lỗ vỗ vỗ tay hô thủ hạ của hắn:

- Nhanh, đem mọi thứ dọn xuống.

Theo thủ hạ thương đội làm việc, mọi người sẽ rất nhanh biết được, rốt cuộc Đế đô đưa tới cái thứ ban thưởng gì.

Quân bộ đưa năm hòm lớn dấu hiệu quân hàm sĩ quan Thiếu úy trở lên, còn có phiên hiệu cờ xí Quân đoàn, băng tay, con dấu, nhìn hình dáng mấy thứ này mới tinh, xem ra là vừa mới vội vàng chế tạo ra.

Ngoại trừ mấy thứ này ra, còn có hơn mười cái rương lớn chứa phiếu quân tịch trống cùng công văn bổ nhiệm sĩ quan.

Quân bộ đưa mấy thứ này có ý gì, Khang Tư rất rõ ràng, chẳng qua là muốn đặt lên quân đội của mình dấu vết quân chính quy Đế quốc mà thôi.

Thứ Nội các đưa lại là kim phiếu có thể tìm một ngân hàng Duy Nhĩ Đặc rút kim tệ, hạn mức không nhiều lắm, chỉ có một vạn mà thôi. Chút số lượng đó không cần nói Khang Tư, dù là thủ hạ của hắn cũng không để vào mắt.

Lễ vật Hoàng thái tử tặng lại là một đống vải vóc cùng dụng cụ chuyên dụng trong cung đình, trong đó làm người khác chú ý nhất chính là mười tên cung nữ mỹ mạo trẻ tuổi theo xe ngựa tới.

Nhưng mà so sánh với thị nữ của Khang Tư, rõ ràng thấp hơn một bậc, dù là Khải Lỗ cũng ở một bên âm thầm lắc đầu, cho rằng Hoàng thái tử quá coi thường người ta, rất có thể đối đãi như coi Khang Tư là quê mùa mà.

Nhìn nhiều thứ như vậy, hình như cũng chỉ có cái kim phiếu mỏng mảnh nhẹ hẫng kia miễn cưỡng coi như tương đối thực dụng , mấy cái khác hoàn toàn có thể nói là rác rưởi.

Cảnh này khiến Tương Văn đảm nhiệm Tổng quản nội vệ rất không hài lòng với Đế đô, uổng cho Bỉ Khố Đức còn nhận thức vì bọn họ sở hữu danh phận đại nghĩa nữa, không ngờ keo kiệt tới mức này!

Thấy Khang Tư xác thật nhận lấy đồ vật, cũng sơ bộ từ Khang Tư đáp ứng miệng quyền kinh doanh nơi này, Khải Lỗ cũng chuẩn bị xin cáo lui.

Chỉ là trước khi đi, Khải Lỗ nói với Khang Tư:

- Khang Tư đại nhân, bởi Hoàng thái tử Điện hạ từng yêu cầu tại hạ, sau khi ngài nhận lễ vật rồi thì tản ra bên ngoài nói ngài nhận được phong thưởng, cho nên kế tiếp xin ngài đừng hoài nghi tại hạ có ý đồ gây rối gì, tại hạ chỉ là thu tiền người thì thay người làm việc mà thôi.

Khang Tư cười cười:

- Cái này tự nhiên, mời ngài tùy ý.

Đối với chuyện Đế đô khẳng định sẽ tuyên dương rộng rãi, Khang Tư đã sớm có chuẩn bị, chỉ là không biết vì sao muốn sau khi mình nhận lễ vật mới tuyên dương đây chứ?

Lẽ nào bên phía Đế đô sợ ta đổi ý? Ừ, cái này ngược lại rất có thể, nếu như tuyên dương sớm xong lại phát hiện Khang Tư không tiếp nhận phong thưởng, vậy chẳng phải ngang việc bị người ta hung hăng tát ngươi mấy bạt tai? Đế đô thật không chịu nổi cái mặt mũi này.

Lúc Khải Lỗ vừa bước ra khỏi cổng lớn, liền thấy gần trăm nam tử thúc ngựa băng băng chạy ào về phía phủ đệ Khang Tư.

Hơn nữa Khải Lỗ còn chú ý tới, gác cửa chẳng những không ngăn cản những người này, ngược lại còn hỗ trợ kéo ngựa, hơn nữa gần trăm hán tử này nếu không phải mặc quân phục cấp tá, thì là mặc phục sức quan văn, hắn lập tức biết rõ chính là thủ hạ Khang Tư nhận được tin tới chúc mừng.

Khải Lỗ không khỏi âm thầm gật đầu: “Không hổ là xuất thân quân phiệt, ngay cả quan văn đều có một cổ khí chất quân nhân, nhưng mà quân phiệt Khang Tư này đem võ quan kiêm nhiệm chức văn, lại có thể làm tốt dân sinh? Theo lý hắn không có khả năng được, nhưng trên đường đi nhìn dân sinh đều làm rất không tệ mà. Thật là mò không rõ, ừ, xem ra phải lưu lại đây thêm vài ngày khảo sát một phen mới được.”

Khải Lỗ lắc đầu, liền rời đi.

Khang Tư đang chuẩn bị rời đi, vừa nhìn thấy đám người Bỉ Khố Đức mang theo một đám người kích động chạy nhanh tới, không khỏi cười, nói với Tương Văn một câu, liền đi vào phòng nghị sự.

Mà Tương Văn lại bất mãn liếc mắt trừng đám người kia, vừa âm thầm xì xào, vừa bắt chuyện với các thị nữ cũng cung nữ mới bắt đầu làm việc:

- Thật là, làm sao cái lỗ tai thính như vậy, hơn nữa còn cố ý lúc sắp tới bữa trưa thì tới, uổng ta còn tưởng mình có thể tự mình làm cho chủ thượng một bữa nữa chứ.

Đoàn cung nữ bị coi là lễ vật này hiển nhiên không ngờ tới, bên người một quân phiệt nhỏ ở nơi xa xôi này, lại có được nhiều nữ tử còn mỹ mạo hơn cả cung nữ.

Nhìn trang phục những nữ tử này đều là thân phận thị nữ, hơn nữa Tương Văn tư thế oai hùng cùng thị vệ đằng đằng sát khí, đặc biệt biểu hiện cái quân phiệt kia đối với mấy cung nữ mình cũng chỉ liếc mắt một cái, sau đó liền coi như không có chuyện gì, khiến mấy cung nữ vốn đối với thân phận mình còn có chút tự ngạo, lập tức rất là nhu thuận.

- Tham kiến chủ công!

Bỉ Khố Đức mang theo một đám thủ hạ hành lễ vấn an Khang Tư.

Khang Tư vừa xua tay tùy ý để bọn họ an vị, vừa đánh giá những thủ hạ này.

Chờ nhìn rõ nhân viên rồi, Khang Tư không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ, có thể nói ngoại trừ mấy nhân viên cương vị công tác trọng yếu mà không cách nào ly khai ra, quan viên văn võ thực quyền ở trên vùng quân phiệt Khang Tư này đều đã đến đông đủ.

Thấy mọi người ngồi xuống đều ngóng mắt trông mong nhìn mình, Khang Tư không khỏi cười cười, mở miệng nói:

- Phong thưởng Đế đô là ủy thác thương đội Duy Nhĩ Đặc đưa tới, chính là thương đội vừa mới rời đi.

Phát hiện chủ công nhìn thấu tâm tình mấy người mình, bọn người Bỉ Khố Đức có chút xấu hổ cười cười, địa vị tối cao trong các quan viên, Bỉ Khố Đức có chút cẩn thận hỏi:

- Chủ công, không biết Đế đô đã phong thưởng thứ gì?

- Hoàng thái tử lấy thân phận cá nhân tặng cho ta một đám vải vóc công cụ, nga, còn có mười cung nữ, còn viết thư ám chỉ ta sẽ hết dạ trung thành với hắn. Nguồn:

Lời vừa nói ra, khiến tất cả mọi người đều khinh bỉ Hoàng thái tử, thật sự coi chủ công mình là tên ăn mày sao, một chút đồ vật như thế, ở trên bán đảo Phi Ba tùy tiện một người Bộ tướng đều có thể lấy ra nữa là.

- Tiếp theo là Quân bộ đề bạt ta làm Thiếu tướng Đế quốc, đồng thời còn cho phiên hiệu Quân đoàn số hai mươi, mặt khác còn đưa tới một nhóm quân hàm, thư ủy nhiệm, quân kỳ, con dấu các loại gì gì đó.

Khang Tư hời hợt nói.

- A, đây không phải nói chúng ta có thể quang minh chính đại sở hữu binh lực một Quân đoàn rồi? A ha ha, đấy lại là bốn mươi vạn binh lực đó!

Một người võ quan hưng phấn hô, tuy rằng giọng hắn đủ vang dội, nhưng phía dưới đã sớm sôi sùng sục rồi, cũng khiến hắn không có vẻ quá nổi bật.

- Đừng mơ mộng hão huyền nữa, Quân bộ đưa tới chỉ là phiên hiệu trên miệng mà thôi, toàn bộ Quân đoàn đều cần chúng ta tự mình xây dựng một lần nữa, hiện giờ chúng ta một cái Sư đoàn cũng còn chưa có, còn muốn tạo ra Quân đoàn bao gồm năm Sư đoàn sao?

Một người quan văn bên cạnh lập tức dội nước lạnh.

- Hắc, hiện giờ không thể xây dựng Quân đoàn, lẽ nào sau này cũng không thể sao? Hơn nữa, chúng ta cần chính là da hổ! Thật sự đem một con hổ sống khỏe tới, chúng ta còn không dám lấy đâu.

Võ quan nọ không thèm để ý nói.

- Hãy nghe ta nói xong đã.

Khang Tư ngữ khí bình thản nói, vốn bên dưới đang náo loạn ồn ào lập tức im lặng, cũng không biết sao bọn họ ồn ào như vậy có thể nghe được lời Khang Tư nói.

- Bên Nội các lại cho ta hai phần thưởng, một phần là kim phiếu có thể đi ngân hàng Duy Nhĩ Đặc rút kim tệ, hạn ngạch một vạn.

Nghe xong Khang Tư nói lời này, tuy rằng mọi người không có lên tiếng, nhưng nhìn vẻ mặt đầy thần sắc khinh bỉ, liền biết bọn họ đối với sự hào phóng của Nội các không có ý kiến gì nữa.

- Một cái khác là ủy nhiệm ta làm Đốc quân hai tỉnh Hải Tân, Hải Tuyền.

Khang Tư nhẹ nhàng nói một câu khiến đám người bên dưới ngẩn ra.

Người xuất thân bán đảo Phi Ba vẻ mặt mê hoặc, còn người xuất thân Đế quốc vẻ mặt lại khiếp sợ. Thậm chí Bỉ Khố Đức có chút lắp bắp hỏi:

- Đốc quân? Chủ công, ta, hạ thần, không có nghe sai chứ?

- Không có, này, đây là thư bổ nhiệm.

Khang Tư đem chính lệnh thư đưa sang.

Bỉ Khố Đức đọc nhanh như gió, đảo qua công văn liền lập tức nhảy dựng lên:

- Thật tốt quá! Chủ công, thần cho rằng hắn là nên lập tức truyền bá khắp thiên hạ phần bổ nhiệm này!

Mấy người xuất thân bán đảo Phi Ba ngứa ngáy khó nhịn được tìm người hỏi, chờ khi biết Đốc quân này đại biểu hàm nghĩa gì, đám văn võ bá quan toàn bộ đều toát miệng cười ha hả:

- Ha ha, có danh phận đại nghĩa như vậy, đại hiền tài địa giới xung quanh, khẳng định tràn lên ùn ùn đầu nhập vào chủ công, thế gia xung quanh cũng sẽ lựa chọn chủ công làm ngọn núi dự vào!

- Dù là chúng ta kiêu ngạo xuất kích xung quanh, đánh cho chiến hỏa tán loạn dân chúng lầm than, cũng sẽ không ai nói chủ công quá mức hiếu chiến! Rốt cuộc chủ công có thể danh chính ngôn thuận thống nhất hành tỉnh Hải Tân rồi! Hắc, tiện thể còn thêm một hành tỉnh Hải Tuyền nữa, phần phong thưởng này thật là quá vừa lòng mà!

- Hắc hắc, không nghĩ tới Đế đô sẽ hào phóng như vậy, chẳng những là Đốc quân hành tỉnh Hải Tân, còn kéo thêm Đốc quân hành tỉnh Hải Tuyền, như vậy tìm hành tỉnh Hải Tuyền gây chuyện cũng là danh chính ngôn thuận rồi.

Võ quan mặt mũi dữ tợn nói.

- Hừ, không cần khinh thường, Đế đô bổ nhiệm cái này tuyệt đối là không có hảo tâm, đừng quên trên danh nghĩa đầu não hành tỉnh Hải Tuyền là Thất hoàng tử, Đế đô là muốn mượn đao giết người đấy.

Quan văn lật mắt trợn trắng nói.

- Hắc, dù sao chúng ta vừa lúc muốn giết đối phương, có mượn đao hay không cũng đồng dạng cả, không thành vấn đề gì.

Lời vừa nói ra, quan viên văn võ đều cười gian.

- Được rồi, đừng hưng phấn quá mức, cái này chẳng qua là một tấm da hổ mà thôi, thật muốn uy phong phải dựa vào thực lực bản thân chúng ta.

Khang Tư khoát khoát tay, cắt đứt mọi người nghị luận rồi hỏi:

- Hiện giờ, tình hình huấn luyện ba vạn tân binh mới chiêu mộ thế nào rồi?

Võ quan phụ trách huấn luyện tân binh lập tức đứng dậy, kính cẩn nói:

- Chủ công, huấn luyện cơ sở tân binh đã hoàn tất, hiện giờ đang chờ chủ công ban tặng phiên hiệu tổ chức thành quân, sau đó đầu nhập chiến trường tiến hành huấn luyện thực chiến.

- Trang bị bộ binh tồn kho có bao nhiêu?

Khang Tư vừa nói ra, quan văn phụ trách quản lý kho hàng lập tức có người đứng ra bẩm báo:

- Chủ công, trang bị tồn kho hiện có mười vạn bộ quân phục binh sĩ Đế quốc, một vạn bộ quan phục sĩ quan cấp Úy, một ngàn bộ trang phục sĩ quan cấp Tá, giáp da ba vạn bộ, giáp mây bảy vạn bộ, giáp sắt năm ngàn bộ.

- Phương diện vũ khí có: trường thương năm vạn bảy ngàn cây, khảm đao mười một vạn thanh, khiên người ba vạn cái, khiên tròn bảy vạn cái, trường cung hai vạn ba ngàn cái, cường cung một vạn cái, cung nỏ năm ngàn cái, cường nỏ một ngàn cái, dây cung bảy vạn sợi, tên thân gỗ mũi thiết hai vạn cây, tên lông chim năm ngàn cây...

- Trang bị tân binh chuẩn bị phối trí thế nào?

Khang Tư hỏi lần nữa.

Trong khoảng thời gian này, Khang Tư vì rèn đúc năng lực lượng lớn thủ hạ vừa vào cương vị mới, đều cố ý chỉ ra một phương châm, sau đó sẽ không tiếp tục để ý tới gia thần lão thành chỉ huy bộ hạ mới thế nào nữa.

Cho nên hiện giờ mới biến thành cái gì cũng phải hỏi rõ ràng mới biết được tình hình, đương nhiên, đây cũng là để mọi người lý giải được đại cuộc càng tốt hơn.

Võ quan phụ trách công tác phương diện này lập tức đứng lên trả lời:

- Trải qua thương thảo cùng kiểm nghiệm, chúng thần cho rằng lấy khảm đao làm trang bị cơ bản cho binh lính, sau đó lấy biên chế cơ bản ba thương một khiên một cung là thỏa đáng nhất.

- Ngoài ra, chúng thần cho rằng, mỗi đại đội cần phải có một tiểu đội nỏ binh, như vậy một Liên đội cũng có một Trung đội nỏ binh, thêm nữa cung binh các Ngũ phải có đủ lực lượng công kích tầm xa của mình.

- Đồng dạng, một Liên đội còn cần một Ngũ cường nỏ binh, chuyên môn dùng để ngắm bắn sĩ quan địch quân. Về phần phương tiện phòng hộ, chúng thần cho rằng, binh lính phổ thông mặc giáp mây, sĩ quan cấp Úy trở lên mặc giáp sắt là được.

Khang Tư gật đầu:

- Ừ, không tệ, như vậy trên cơ sở này, đem bọn họ ấn theo biên chế một Liên đội gồm ba đại đội chiến binh hai đại đội phụ binh, tổ chức ra mười Liên đội. Sĩ quan tiểu đội trưởng trở lên rút ra từ mấy Lữ đoàn bộ binh hiện có, Ngũ trưởng cứ chọn từ trong tân binh.

- Tiếp đó từ bốn Lữ đoàn bộ binh chỉnh biên, lại điều ra một Liên đội trở thành Lữ đoàn số năm, cũng an trí mỗi Lữ đoàn hai Liên đội tân binh, như vậy có lão thành dẫn dắt người mới, càng có thể rèn luyện năng lực tác chiến của tân binh.

- Sau này khi mở rộng binh lực, chúng ta cũng có thể rất nhẹ nhàng lấy một Liên đội lão binh coi như căn cơ của Lữ đoàn, như vậy chỉ cần đủ tân binh hợp cách, có thể dễ dàng thành lập ra hai mươi Lữ đoàn. Đến lúc đó, thật sự cần xây dựng biên chế một Quân đoàn cũng coi như không kém lắm.

- Rõ.

Đám võ quan lập tức một trận vui mừng lĩnh mệnh, xem ý tứ của chủ công, đã bắt đầu chuẩn bị biên chế một Quân đoàn hoàn mỹ rồi, đến lúc một Quân đoàn xuất hiện, mấy lão nhân mình chẳng phải thuận nước lên thuyền, chỉ cần quân công đủ lớn, chức vụ Sư đoàn trưởng cũng không phải mộng tưởng đâu.

Lúc này một võ quan bề ngoài biểu hiện tính cách bộc trực, lập tức nhảy dựng lên hô:

- Chủ công, đoạn thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn này, khiến cho toàn thân xương cốt hạ thần đều nhão ra rồi, thật là chán mà! Lúc nào thì khai chiến? Hạ thần hận không thể lập tức có thể kiến công lập nghiệp vì chủ công mà!

- Không cần sốt ruột, dù là muốn xuất binh, vậy cũng phải chờ tổ chức tân binh hoàn tất mới được chứ.

Khang Tư cười nói.

Các võ quan trốn ở phía dưới nhìn tình thế nghe vậy tất cả lập tức nhảy dựng lên:

- Chủ công, lần này mục tiêu của chúng ta là ai? Chỉ cần chủ công ra lệnh một tiếng, chúng thần sẽ tự mình rút đao ra trận!

Khang Tư cũng không có trả lời vấn đề, ngược lại cười nói:

- Được rồi, trước tiên các ngươi an tâm huấn luyện binh lính đi, chờ lúc xuất binh có thể biết được.

Nếu Khang Tư đã nói như vậy rồi, mọi người chỉ có thể cố nén ngứa ngáy trong lòng mà ngậm miệng lại, sự vụ nội chính kế tiếp, đám võ quan đều có vẻ vô tình, thẳng đến lúc ăn cơm mới khôi phục tinh thần một lần nữa.

Hành tỉnh Hải Tân.

Cái thương nhân Khải Lỗ kia không biết thu được chỗ tốt nào từ Hoàng thái tử, hắn lại đem tất cả thủ hạ tản mát ra ngoài, tuyên dương chung quanh mình thay Đế đô đưa cho Khang Tư chỗ tốt gì.

Trong lúc ở địa bàn quân Khang Tư, bị tin tức truyền lưu xung quanh mà khiến cho rối sục, thủ hạ Khải Lỗ thậm chí còn mang theo mấy túi tiền chạy tới các địa giới khác, thu mua lưu manh ăn mày hỗ trợ tuyên dương. Hắn làm một trận như thế, thật không tới mấy ngày công sức liền truyền khắp toàn hành tỉnh Hải Tân.

Chỉ là, ngay từ đầu hầu như mọi người đều không thể nào tin được tin tức này. Ngẫm lại cũng phải, dù là ăn không nói chơi, cũng sẽ không có khả năng để một người mới là Thượng tá trực tiếp đề thăng thành Thiếu tướng thống lĩnh một Quân đoàn cả.

Càng thêm thái quá, chính là lại đem chức vụ Đốc quân biến mất mấy trăm năm ban phát lần nữa, hơn nữa một lần lại là Đốc quân kiêm nhiệm hai cái hành tỉnh.

Tuy rằng hiện tại là thời đại quân phiệt cát cứ, danh phận điều không phải quá mức quan trọng, nhưng Đốc quân hai tỉnh này vẫn còn là một chức vụ hết sức khiếp sợ đó!

Tuy nhiên, cũng không biết là Khang Tư có ý định phối hợp hay là gì khác, sau khi tin tức lan truyền, giữa lúc mọi người còn đang nghi thần nghi quỷ, Khang Tư nhanh chóng thay quân phục tướng quân chế tạo khẩn cấp đi ra, trên vai tự nhiên cũng treo quân hàm Thiếu tướng phát sáng lòe lòe.

Cùng lúc đó, vốn quân kỳ viết danh hào Thượng tá Khang Tư, lay động cao cao trên phủ đệ, cũng bị đổi thành cờ Quân đoàn viết phiên hiệu "Đế quốc Quân đoàn số hai mươi".

Bên ngoài phủ đệ càng lần đầu tiên treo lên bảng hiệu ghi ba chữ lớn "Đốc quân phủ" vàng óng, đủ để cho bất cứ người nào biết chữ vừa nhìn liền biết được thân phận chủ nhân phủ đệ này.

Ba thứ này vừa xuất ra, dân chúng trong địa bàn quân Khang Tư lập tức biết rõ thì ra tin tức kia là sự thật.

Hầu như trong nháy mắt, tất cả những người thân phận tam thượng dân đều nhảy nhót hoan hô, đại nhân Khang Tư thành Đốc quân, vậy chính mình thành thuộc hạ Đốc quân chẳng phải là càng lên cao một bước!

Vì vậy, ở địa phương các thượng dân văn quan võ sĩ dẫn đầu đều bắt đầu chúc mừng, mà tam hạ dân vì chúc mừng mà nhận được chỗ tốt cũng không nhịn được hoan hô theo.

Bọn họ bắt đầu hy vọng Đốc quân đại nhân mở rộng địa bàn rồi, mấy người mình có thể thoát ly thân phận tam hạ dân, đặc biệt đại bộ phận thành viên nô lệ xuất thân từ quân nhân, càng hy vọng thêm một vòng chiêu mộ binh lính mới.

Bất đồng với tràng diện mừng rỡ dưới trướng Khang Tư, tất cả quân phiệt xung quanh đều dọa nhảy mạnh một cái.

Tuy nhiên, bọn họ chỉ là khẩn trương một lúc liền coi như không có chuyện gì, giống như một quân phiệt trong số đó nói:

- Đốc quân thì thế nào? Lão tử ta còn tự cho mình là Nguyên soái đây này, muốn lão tử nghe lệnh, cút, chỉ cần có thể diệt quân đội lão tử, đoạt lấy địa bàn lão tử, nói cái gì lão tử làm cái đó, so với con cháu còn con cháu hơn!

- Nếu mà làm không được, như vậy đừng bày uy phong Đốc quân cái gì nữa! Thật là tưởng Đế quốc còn thời kỳ cường thịnh sao? Hiện giờ là niên đại quân phiệt cát cứ! Chỉ cần có binh, muốn gì có đó! Ai sợ ai chứ!

- Khang Tư mà dám tới, một người đánh không lại, vậy thì hai người lên, hai người đánh không lại, mọi người chúng ta liên hợp với nhau còn có thể đánh không lại sao?

Sau khi lời này truyền ra, đám quân phiệt lập tức khôi phục thần thái cao ngạo ngày xưa, không sai, hiện tại là thời đại quân phiệt, có binh thì là vua! Ngươi là Đốc quân thì thế nào? Không thể diệt ta, ta coi như ngươi không tồn tại!

Khang Tư ngươi nếu như dám chọc tới địa bàn của ta địa bàn của ta, ta lập tức liên hợp tất cả quân phiệt diệt cái Đốc quân ngươi!

Đương nhiên, quân Khang Tư vẫn còn đầy đủ sức chiến đấu, mọi người cũng bình an vô sự, ta cũng sẽ không đi trêu chọc Khang Tư. Dù sao ta là người nhã nhặn mà.

Vì vậy theo tâm tính này, đám quân phiệt tiếp tục ca múa uống rượu, không có chuyện gì thì đi cướp đoạt dân chúng một chút, lôi kéo tráng đinh, cướp lấy mỹ nữ. Buồn chán thì đi tìm quân phiệt xung quanh luận bàn một chút, thắng thì kiếm chút da mặt, thua thì thiệt chút bề ngoài, chỉ cần không thương gân động cốt là được.

Về phần cái gì Đốc quân kia? Coi như hành tỉnh Hải Tân xuất hiện một cái quân phiệt tự xưng làm Đốc quân là được rồi.

Tuy rằng đám quân phiệt đều cho là như vậy, nhưng dân chúng bên dưới thì không nghĩ thế.

Bách tính húi cua phổ thông tuy rằng ai thế lớn thì nghe người đó, nhưng mặc kệ nói thế nào, bọn họ đời đời sinh sống dưới sự thống trị của Đế quốc gần ngàn năm, hôm nay quyền uy Đế quốc mặc dù có suy yếu, nhưng ở sâu trong nội tâm bọn họ vẫn cứ tồn tại như xưa.

Sau khi xác nhận tin tức Khang Tư được Đế đô bổ nhiệm làm Đốc quân là thật, trong lòng dân chúng đều mơ hồ cho rằng, Khang Tư là thủ lĩnh cái tinh này, đám quân phiệt kia nếu không phục thủ lĩnh này thì là kẻ phản bội.

Dân chúng bình thường đều có ý nghĩ như vậy, mà các đại hiền giả học thức phong phú, đạo đức cao thượng, hoặc là nói tử trung với Đế quốc, cho nên không muốn phục vụ cho các quân phiệt loạn thần tặc tử, do đó trốn ở trong núi, bọn họ đương nhiên càng hơn thế.

Những đại hiền giả này sau khi nhận được tin, tuyệt đại đa số trong lòng đều khẽ động, trong đầu có ý niệm xuống núi đi trợ giúp Đốc quân khôi phục yên ổn cho hành tỉnh.

Đương nhiên, đại hiền giả lập tức đi tới đầu nhập vào Khang Tư cũng chỉ có liêu xiêu một hai người, còn lại đa số đều đang ngóng đợi. Có người sợ bản chất Khang Tư kỳ thật chính là quân phiệt, có người lại sợ Khang Tư giở trò lừa bịp, mặc kệ nói thế nào, dù sao đa số hiền giả đều còn đang quan sát tình thế.

188. Chương 188: Chia Quân Cùng Tấn Công. (1+2+3)

Phủ Tổng đốc hành tỉnh Hải Tân.

Thiếu Tổng đốc vội vàng nói:

- Phụ thân đại nhân, Khang Tư này không ngờ được đảm nhiệm làm đốc quân hai tỉnh Hải Tân Hải Tuyền. Như vậy hắn còn muốn chức vị Tổng đốc của ngài không?

Tổng đốc đại nhân thong thả như trước, ung dung lắc đầu nói:

- Đương nhiên sẽ không, thực sự mà nói, chức Tổng đốc của ta còn không lớn bằng đốc quân ấy chứ.

- Ha ha! Không nghĩ tới đế đô lại đưa ra ban thưởng như vậy. Chỉ là vạn nhất Khang Tư được trời cao chiếu cố, thực sự chiếm cứ hai hành tỉnh này, cũng đổi khách thành chủ. Không biết đế đô nghĩ tới quyết định này sẽ hối hận hay không?

"Ài! Phụ thân đại nhân cũng quá coi trọng Khang Tư rồi? Đổi khách thành chủ với đế đô? Chuyện này căn bản là không có khả năng."

Thiếu Tổng đốc bất đắc dĩ nghĩ.

Trong lòng tuy rằng có ý nghĩ khác, nhưng Thiếu Tổng đốc ngoài miệng cũng rất lo lắng hỏi:

- Phụ thân đại nhân, hiện tại đội tầu đã cập bến neo ở bến cảng. Chúng ta rời đi theo kế hoạch hay là làm thế nào?

- Hủy bỏ kế hoạch tiếp xúc với Khang Tư, chuyện còn lại cứ y theo kế hoạch mà làm.

Tổng đốc vỗ vào tay vịn ghế nói.

- Ách! Vậy chức vị Tổng đốc của ngài...

Thiếu Tổng đốc chần chờ nói.

- A! Chức vị này là ta tự lĩnh, cho nên để nó biến mất đi.

Tổng đốc cười cười.

Thiếu Tổng đốc thở dài cúi đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Mấy ngày sau, Tổng đốc đại nhân dưới sự hộ tống của thân vệ, mang theo gia quyến đi vùng ngoại ô giải sầu. Làm cho người ta bội phục chính là, trước khi Tổng đốc đi giải sầu còn đi thị sát kim khố một đoạn thời gian, sau đó mới thong thả ung dung ra khỏi thành.

Tuy nhiên lần đi ra giải sầu này đến lúc bầu trời tối đen vẫn không thấy một người trở về, quan viên tỉnh thành phái người ra điều tra lại không có kết quả. Đến khi tìm đến phủ tổng đốc mới hoảng sợ phát hiện, cả phủ tổng đốc không ngờ chỉ còn có người hầu.

Không nói một nhà Tổng đốc, chỉ là những quản sự hơi chút quan hệ chặt chẽ với Tổng đốc đều biến mất.

Mà khi mọi người không để ý lễ nghi lật cả phủ Tổng đốc để tìm, lại phi thường thất vọng phát hiện, cả phủ Tổng đốc trừ những vật dụng gia đình quần áo ra, chỉ tìm thấy mấy đồng tiền bị quên ở trong góc, những đồ vật đáng tiền khác đều không có.

Một ít quan viên thông minh lập tức chạy đến kim khố, sau khi mở ra nhìn tất cả đều không kìm được nghiến răng nghiến lợi, chỉ trời mắng đất.

Bởi vì toàn bộ kim khố dĩ nhiên bị dọn sạch hoàn toàn không nhiễm một hạt bụi. Không chỉ nói tiền, không gian to như vậy ngay cả sợi tóc đều không có.

Tổng đốc chạy rồi!

Đây là ý niệm đầu tiên toát ra trong đầu mọi người sau khi không thu hoạch được gì. Mà ngay sau đó ý tiếp theo toát ra đó là: Ai kế vị Tổng đốc?

Ý niệm thứ hai vừa ra, quan viên có chút thân phận địa vị bát đầu điên cuồng chuyển động đầu óc.

Tuy nhiên kế hoạch luôn không theo kịp biến hóa. Chính khi bọn họ chuẩn bị lôi kéo người, tìm kiếm đối thủ thì bến cảng đột nhiên truyền đến công văn của Tổng đốc ra khắp thiên hạ.

Nội dung này rất đơn giản, chính là Tổng đốc cho rằng chức vị của hắn là tự lĩnh, vì pháp luật đế quốc, chỉ vì trách nhiệm giữ gìn đất đai, đành phải miễn cưỡng chống đỡ. Hiện tại nếu đế đô đảm nhiệm đốc quân, như vậy chính mình cuối cùng có thể bỏ trách nhiệm giữ gìn đất đai, quay về quê nhà dưỡng lão.

Sau một phen dát vàng lên mặt mình, Tổng đốc đại nhân tiếp theo tỏ vẻ, chính mình thân là thần tử đế quốc, nếu buông trách nhiệm về hưu như vậy nên đem quân đội dưới trướng cùng địa bàn không điều kiện giao cho đốc quân quản lý.

Dù sao ý tứ phía sau chính là, vấn đề trị an trên địa bàn của mình trước kia, quân đội binh lính dưới trướng, còn có các loại chuyện linh tinh gì đó, về sau cũng không nên tìm hắn, bởi vì hắn đã không có liên quan, đã về quê dưỡng lão.

Nếu muốn tìm, xin mời đi tìm lão Đại trên danh nghĩa của hành tỉnh Hải Tân: đốc quân Khang Tư.

Phỏng chừng Tổng đốc đã sớm sắp xếp, công văn này trong nháy mắt truyền khắp bến cảng, sau đó nhanh chóng truyền khắp toàn bộ hành tỉnh Hải Tân khiến cho quan viên tỉnh thành muốn phong tỏa tin tức đều bất lực.

Sau khi nhận được tin tức này, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, Sư đoàn trưởng sư đoàn cảnh bị này thật sự là bỏ được, không ngờ nói đi là đi. Tuy nhiên hắn đều đưa quân đội cùng địa bàn cho Khang Tư làm gì?

Quân phản động quanh tỉnh thành lại giậm chân không thôi. Chết tiệt! Bản thân mình ở ngay gần tỉnh thành, làm sao không tặng cho ta? Hiện tại muốn đi cướp địa bàn lại sợ những người khác nhân cơ hội đánh trộm sau lưng, sớm biết thế thì chuẩn bị sẵn sàng!

Mười vạn binh mã Tổng đốc, sau khi nhận được tin tức đầu tiên là im lặng đến tột cùng, tiếp theo há mồm chửi to, cho rằng Tổng đốc không đáng được trung thành nữa, không ngờ vô duyên vô cớ vứt bỏ bộ hạ trung thành của mình.

Nếu không trung thành với Tổng đốc, như vậy mệnh lệnh cuối cùng của Tổng đốc tự nhiên không cần nghe theo, như vậy để cho mình tự nghe theo mình, chính mình chờ đợi cơ hội này đã lâu!

Bởi vì mất đi áp chế lớn nhất là Tổng đốc, các sĩ quan lớn nhỏ dã tâm lập tức bộc phát ra.

Hầu như là trong nháy mắt thời gian, mười vạn quân binh Tổng đốc tại chỗ phân chia thành mấy trăm thế lực quân phản loạn lớn nhỏ không giống nhau. Mà những thế lực nhỏ siêu cấp lại lập tức bắt đầu cuộc chiến thâu tóm.

Cứ như vậy, tỉnh thành vẫn yên ổn phồn vinh lập tức bị ngọn lửa chiến tranh bao phủ chặt chẽ. Mà những thế lực quân phản loạn quanh đó thấy cảnh tượng như vậy đều áp chế tâm tình rục rịch, vui sướng khi người gặp họa đứng ở một bên xem náo nhiệt, cũng bắt đầu mơ mộng cảnh tượng hạnh phúc của người đánh cá.

Sau khi tin tức Tổng đốc tuyên bố truyền vào địa bàn Khang Tư, dân chúng cùng cấp thấp quan viên tất cả đều vui mừng khác thường, tuy nhiên cao tầng quân Khang Tư lại không có phản ứng gì.

- Chủ thượng, thuộc hạ cuối cùng cảm thấy được có chút đáng tiếc, rõ ràng biết Tổng đốc cố ý bỏ địa bàn cùng quân đội đi làm phú ông, chỉ cần chúng ta đi phái người tiếp thu, địa bàn binh lính đều có thể trong nháy mắt mở rộng mấy lần.

Tương Văn nhíu mày nói.

Khang Tư cười khuyên bảo:

- Ngươi ấy, làm sao không nghĩ tới chúng ta một tỉnh đông, một tỉnh trung, ở giữa cách nhau mấy nhóm quân phản loạn, làm thế nào đi tiếp thu?

- Hơn nữa cho dù chúng ta tiếp thu thành công, những sĩ quan trong quân Tổng đốc ai sẽ nguyện ý phục tùng người ngoài tự dưng mà đến như chúng ta sao?

- Đến lúc đó, nếu giữ lại bọn họ, chỉ sợ sẽ mang đến tai họa ngầm, đối bọn họ đi, cũng tuyệt đối đưa tới phản loạn trước tiên. Cứ thế, tinh lực chúng ta đều đặt ở tỉnh thành, khiến bên này hư không, đến lúc đó thực sự có thể bị quân địch tiêu diệt từng bộ phận, hai đầu đều mất a.

- Cho nên cùng với chờ mong một bước lên trời, không bằng từ từ làm đến nơi đến chốn, chờ khi thực lực đạt tới một trình độ nhất định, một bước lên trời cũng không phải không có khả năng.

Tương Văn nháy mắt mấy cái, gật gật đầu nói:

- Dạ! Thuộc hạ đã hiểu.

Tuy nhiên trong đầu Tương Văn vẫn có chút lơ đễnh. Hừ! Những quan quân này dám can đảm phản loạn? Mật vệ đầu tiên sẽ xử tử bọn họ!

Tuy nhiên khi Tương Văn suy nghĩ lại, nếu số lượng lớn sĩ quan chết đi sẽ khiến cho chấn động như thế nào cũng liền chân chính tin phục. Xem ra không có thể chuyện gì cũng có thể dùng ám sát để giải quyết.

- Chủ thượng, mục tiêu lần này của chúng ta là ai?

Tương Văn có điểm tò mò hỏi.

Nàng cũng không biết kế hoạch tác chiến của Khang Tư, khiến cho nàng tò mò cực kỳ. Một đoạn thời gian trước không dám hỏi, hiện tại các phương diện đều chuẩn bị tốt, cho nên cũng dám mở miệng hỏi.

- Lần này có thể cho tỉnh đông mua chuộc quân phản loạn nương nhờ chúng ta, bởi vì mục tiêu lần này là toàn bộ tỉnh đông.

Khang Tư nói.

Tương Văn sửng sốt, vừa rồi còn nói không cần một bước lên trời, như thế nào lập tức sẽ thâu tóm toàn bộ ranh giới tỉnh đông?

Nhưng nàng rất nhanh liền hiểu được:

- À! Chúng ta đúng thật cần chỉnh hợp tỉnh đông trong thời gian ngắn. Khải Nhĩ Đặc của tỉnh Hải Tuyền sau khi biết được chủ thượng đảm nhiệm đốc quân hai tỉnh cũng đã bắt đầu điều binh khiển tướng, phòng chừng người này lại tiếp tục một lần đánh lén.

- Ha ha! Lần này chúng ta cũng không sợ hắn đánh lén nữa.

Khang Tư cười cười.

Chuyện lần trước bị Khải Nhĩ Đặc đuổi xuống biển, Khang Tư tuy rằng cũng không để ý, dù sao chiến tranh là có thua có thắng, nhưng trong lòng đều có một cái kết. Hiện tại Khải Nhĩ Đặc lại muốn đánh đòn phủ đầu, lại là có thể nhân cơ hội thu chút lãi đây.

Tương Văn cũng lộ ra nụ cười âm hiểm:

- Hừ hừ! Lần trước chúng ta binh ít tướng thiếu, hơn nữa hệ thống mật vệ cũng không có rải đi ra ngoài, không thể không lui.

- Hiện tại chúng ta binh nhiều tướng mạnh, hơn nữa mọi cử động của Khải Nhĩ Đặc đều nắm trong tay mật vệ, nếu không phải là giết hắn cũng không hả giận thì lão này cũng đã chết đến mức có thể mang xương cốt để đánh trống! Lần này thật muốn nhìn Khải Nhĩ Đặc còn có thể sử dụng cái thủ đoạn gì nữa!

- Không nên lơ là, nếu Khải Nhĩ Đặc triệu tập tất cả binh mã toàn quân, chúng ta sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Khang Tư nói.

- Dạ! Xin chủ thượng yên tâm, mật vệ một khi phát hiện hắn bắt đầu tập kết tất cả quân đội, sẽ lập tức ám sát sĩ quan cao cấp, khiến cho chỉ huy hỗn loạn.

Tương Văn nghiêm túc cam đoan.

Khang Tư gật gật đầu, tuy nhiên trong lòng hắn lại cảm thấy có điểm quái dị, chính mình có được mật vệ mạnh mẽ thật giống như có được công cụ làm bừa. Một khi phát hiện quân đội của mình có thể gặp được nguy cơ không thể chịu đựng được, mật vệ sẽ phát động ám sát, từ căn bản giải trừ nguy cơ.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, chiến tranh vốn là dùng mọi thủ đoạn để giành thắng lợi, quân địch sẽ bởi vì quan chỉ huy gặp chuyện mà hỏng mất, vậy cũng chỉ có thể trách phòng ngự và hệ thống phòng ngự của bọn họ không có năng lực, cũng không thể trách người phái ra thích khách a.

Nghĩ tới đây, Khang Tư không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi trở thành thủ lĩnh, tâm tính ý tưởng của mình cùng trước kia dường như thay đổi thành người khác. Cuối cùng loại nào mới là chính mình chờ mong? Không thể biết rõ.

Hôm nay quân phản loạn tỉnh đông sau khi nhận được một tin tức lập tức điên cuồng gọi nhập ngũ cùng điều động quân đội, sứ giả cũng liều mạng giục ngựa chạy như điên tiến hành công việc liên minh.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì quân Khang Tư bỗng nhiên tập kết năm lữ đoàn bộ binh, hai liên đội kỵ binh, cũng bắt đầu ban phát phiên hiệu quân kỳ.

Đang yên lành tập kết tất cả bộ đội chỉ vì ban phát phiên hiệu quân kỳ?

Quân phản loạn xung quanh không có ai tin tưởng chỉ đơn giản như vậy, hơn nữa lòng phòng người không thể không có, vạn nhất không có phòng bị, bị quân Khang Tư nhân cơ hội mang đại quân tấn công, vậy chết rất oan.

Ngay khi quân phản loạn tỉnh đông lo lắng đề phòng, quân Khang Tư rốt cuộc lộ ra răng nanh, tuy nhiên làm cho người ta không hề lo lắng đồng thời lại vạn phần kinh ngạc thở ra một hơi. Khang Tư này uống nhầm thuốc hay là sao, không ngờ chia năm lữ đoàn chia làm năm hướng bắt đầu tấn công, nói cách khác, Khang Tư căn bản đồng thời tấn công quân phản loạn xung quanh.

Năm thế lực quân phản loạn bị tấn công thật sự là giận dữ mà cười, lần trước bị ngươi tiêu diệt từng bộ phận nếm được lợi lộc, hiện tại không ngờ lại ra chiêu này?

Tuy nhiên ngươi choáng váng hay là làm sao? Lần trước là ngươi tập trung binh lực đánh tan chúng ta, hiện tại lại phân tán đánh binh lực tập trung của chúng ta, vậy cũng quá khinh thường chúng ta rồi!

Hừ! Một lữ đoàn cho dù mạnh mẽ thì cũng làm được gì? Chẳng lẽ còn có thể đánh bại binh lực một sư đoàn trong tay mình? Hắc! Để cho Đốc quân đại nhân tự cao tự đại kia thử một chút cảm giác cái gì là hai bàn tay trắng, chó nhà tang đi!

Ngay khi năm thế lực phản loạn cao hứng bừng bừng điều binh khiển tướng chuẩn bị đi tiêu diệt lữ đoàn quân Khang Tư, quân phản loạn sau lưng bọn họ đột nhiên phát dị biến. Đầu tiên là mấy quân phản loạn học Tổng đốc đại nhân toàn tộc mất tích, không có Thống soái bộ đội cũng chia năm xẻ bảy giống quân Tổng đốc.

Thấy một màn như vậy, quân phản loạn tỉnh đông đều sửng sốt, tiếp theo đều vui vẻ.

Lúc trước tỉnh thành cách nơi này quá xa, lúc quân Tổng đốc tách rời chính mình ngay cả canh cũng không được uống một ngụm, nhưng lần này ngay tại cửa nhà, chính mình chẳng những mồm to ăn thịt ngay cả canh cũng không thể bỏ một giọt!

Những quân phản loạn không tiếp nối địa giới Khang Tư vui vẻ hớn hở bắt đầu hưởng thụ thức ăn ngon, mà năm thế lực quân phản loạn kia lại cực kỳ khó xử nhìn hai đầu, không biết nên lựa chọn thế nào.

Cuối cùng, năm quân phản loạn này cảm thấy được, Khang Tư bên này dù sao chỉ có một lữ đoàn đến tấn công, không cần phải hết sức ứng phó, mà bên kia khối thịt béo lớn không ra tay thì tiện nghi cho người khác.

Như vậy suy tính, năm thế lực quân phản loạn lập tức chảy nước miếng, điều động một nửa binh lực vào chiến đấu cướp thịt béo, dù sao binh lực còn lại cũng đủ giải quyết lữ đoàn của Khang Tư, thật sự an toàn.

Không biết đất bên tỉnh đông tà khí hay làm sao, mấy thế lực quân phản loạn đang biến mất lại xuất hiện vài cái, ngay sau đó lại xuất hiện vài thế lực phản loạn điên cuồng, gặp người là đánh.

Nhưng bọn họ nếu dựa vào tự thân mà đánh người thì cũng chỉ là trò cười mà thôi, nhưng là những quân phản loạn này lại đều mang theo binh lính tìm thế lực phản loạn khác mà đánh!

Nếu chỉ riêng quân phản loạn chinh chiến thì cũng không nói là bọn họ bị điên, chỉ là ai khiến bọn họ khắp nơi đều đánh, không ngờ ngay cả có quan hệ chặt chẽ anh em kết nghĩa hoặc người thân đều không tha. Có thể nói là hoàn toàn điên rồi!

Hơn nữa làm cho người ta phát điên nhất chính là, bọn họ không có mục tiêu cố định, lại hoàn toàn không có quy luật. Không ngờ là ngày nay đánh bên đông, ngày mai đánh bên tây, tới ngày kia lại là hai quân phản loạn bị điên cùng liên hợp, tuyệt đối làm theo ý mình khắp nơi đều đánh!

Chỉ vài thế lực quân phản loạn làm loạn, địa giới tỉnh đông hoàn toàn biến thành biển lửa, dân chúng nơi đây sinh hoạt dùng từ nước sôi lửa bỏng để hình dung đều xem như là tình huống nhẹ nhàng.

Chiến tranh bùng nổ không bao lâu, dân chúng ở nông thôn nếu không trốn vào thành thì là chạy lên núi tránh lửa chiến tranh, khiến cho nơi hoang dã hoàn toàn không có người ở.

Tuy rằng địa giới tỉnh đông trở nên phi thường tưng bừng, nhưng quân phản loạn cũng không phải toàn bộ là ngu ngốc, thực sự mà ngu cũng không làm được tới địa vị hiện tại. Trong bọn họ vẫn có người thông minh, Bỉ Khắc, một trong các thế lực phản loạn gặp lữ đoàn Khang Tư tấn công, hắn tự nhận mình thực sự thông minh, mà từ biểu hiện của hắn cũng quả thật có vài phần khôn vặt.

Khi hắn suy nghĩ kỹ càng những chuyện gần đây xảy ra ở tỉnh đông, đầu óc chuyển hai vòng liền phát hiện sự tình có điểm không bình thường.

Bỉ Khắc mặc quần áo hồng quân Liên Xo, xoa xao cằm đi qua đi lại ở đại sảnh, vừa đi vừa lẩm bẩm nói:

- Trong thiên hạ không có chuyện khéo như vậy. Khang Tư vừa khởi binh, các thế lực phản loạn trước hết mất tích vài cái, tiếp theo vài cái điên, nào có đúng dịp như vậy! Này khẳng định là Khang Tư làm ra, các ngươi nói đúng không?

Câu sau là hắn hỏi các sĩ quan.

Những tên này vừa nhìn chỉ biết là đầu to óc nho, rất mê mang nhìn xung quanh, sau đó lập tức biểu hiện ra một loại dáng vẻ nhận thức sâu sắc, gật mạnh đầu nói:

- Dạ! Đại nhân nói đúng, đây nhất định là Khang Tư giở trò quỷ!

Bỉ Khắc nhìn bộ hạ có thể xem là mãnh tướng, không khỏi đau đầu ấn thái dương, trong lòng một trận cảm khái. Chính mình vì sao anh minh thần võ như vậy, vì sao cha mẹ sinh ra ta thông minh như vậy, lại làm cho ta muốn tìm một người tham mưu thông minh hơn ta để chia sẻ công việc đều không có!

Một người có thể là người thông minh thứ hai trong số những người ở đây bỗng nhiên nhảy dựng lên hô:

- Đại soái, nếu Khang Tư làm ra chuyện này, vậy chẳng phải nói rõ hắn sợ chúng ta? Vậy gọi những người đi cướp địa bàn quay về, chúng ta tập kết tất cả bộ đội lập tức tiêu diệt Khang Tư?!

Bỉ Khắc chớp mắt mấy cái, mấy thủ hạ của hắn không phải có thói quen chậm chạp sao? Như thế nào lần này có thể lập tức đưa ra đề nghị có tính kiến thiết? Chẳng lẽ ứng với câu nói cổ cái gì người ngu nghĩ ngàn lần có một lần được?

Nghe xong đề nghị Bỉ Đắc bắt đầu tự hỏi rốt cuộc làm thế nào mới có lợi, chờ khi hắn thật vất vả hạ quyết tâm muốn nói ra đáp án, một thân binh xông mạnh vào hô:

- Đại soái, không tốt, quân địch đánh đến đây!

Bỉ Khắc còn chưa kịp phản ứng, đám thủ hạ lập tức nhảy dựng lên, vỗ bàn thét to:

- Cái gì? Tên chết tiệt nào dám cả gan xúc phạm chúng ta? Thật sự là ăn gan hùm mật gấu, để xem lão tử chặt đầu của hắn làm bóng đá!

Sĩ quan ở đây lập tức biểu hiện căm phẫn trong lòng mình, nhưng không có một ai chạy ra triệu tập bộ đội đánh lại.

Nhưng cũng không thể trách bọn họ, ai kêu hang ổ bọn họ có mấy vạn bộ đội tinh nhuệ, mà lại không có mệnh lệnh đại soái ai dám lộn xộn? Dưới sự áp chế của đại soái, cho dù thông minh tuyệt đỉnh cũng phải giả bộ thành một thằng ngốc.

Bỉ Khắc trợn trắng mắt, quân địch trước mắt chỉ có Khang Tư, vậy còn có thể là ai khác. Tuy nhiên quân đội Khang Tư có thể nhanh như vậy đánh tới cửa, hắn là bị bộ đội của mình ngăn ở trên biên giới mới đúng chứ?

Nghĩ vậy, Bỉ Khắc trực giác quay đầu, hỏi thân binh kia:

- Cờ hiệu quân địch là gì? Là lữ đoàn thứ năm của Khang Tư hả?

Thân binh vừa lắc đầu lại gật đầu, giọng điệu rất kích động cộng thêm nói lắp:

- Không phải! Phải! Ài! Tiểu nhân cũng không biết nói thế nào nữa!

- Mẹ nó, nói thẳng quân địch là ai là được!

Lúc này, Bỉ Khắc lòng như lửa đốt hận không thể một đá đá chết tên thân binh năng lực biểu đạt kém này đi.

Bị Bỉ Khắc mắng, thân binh nói chuyện lập tức lưu loát hẳn lên:

- Đại soái, quân địch là quân đoàn Tuấn Nhiên!

- Cái gì?

Lần này tất cả mọi người kể cả Bỉ Khắc đều nhảy dựng lên.

Quân đoàn Tuấn Nhiên tuy được xưng là quân đoàn, tuy nhiên binh lính cũng giống như mình, mới mở rộng đến năm sáu vạn người mà thôi, cũng không có gì phải sợ.

Chỉ là quân đoàn Tuấn Nhiên này rõ ràng cũng là quân phản loạn bị lữ đoàn của Khang Tư tấn công! Như thế nào bọn họ không đi tấn công lữ đoàn Khang Tư mà lại đến tấn công người cùng cảnh ngộ như mình? Chẳng lẽ quân Tuấn Nhiên cũng điên giống mấy quân phản loạn đang khắp nơi đốt lửa kia?

- Mẹ kiếp! Quân đoàn Tuấn Nhiên! Lý Tuấn Nhiên muốn làm cái quái gì thế? Quân địch trước mặt không ngờ lại muốn tự giết lẫn nhau? Thật không biết nghĩ thế nào! Đến đây bao nhiêu người?

Bỉ Khắc hỏi.

Thân binh vội nói:

- Đông lắm, khoảng chừng bốn năm vạn người!

Vừa nghe con số này, Bỉ Khắc lại chửi to lên:

- Mẹ nó, đều mang chín thành binh lực tới, hắn không có mang binh đi kiếm tiện nghi hay sao? Hơn nữa hắn mang nhiều binh như vậy không sợ bị lữ đoàn Khang Tư cướp sào huyệt hay sao! Lý Tuấn Nhiên này thật sự là dám đánh cuộc a!

Nói đến đây, Bỉ Khắc nhìn bộ dáng thân binh muốn nói lại thôi, không khỏi bực bội quát:

- Vẻ mặt như bị táo bón, còn có chuyện gì? Nói mau!

Thân binh nuốt nước miếng, hít mạnh một hơi, sau đó hô lên:

- Báo cáo đại soái, quân đoàn Tuấn Nhiên treo cờ đế quốc quân đoàn thứ hai mươi!

Các sĩ quan vốn đang kêu gào không thôi, đột nhiên trở nên yên tĩnh, ngay cả Bỉ Khắc tất cả đều ngơ ngác há miệng đứng sững sờ.

Tuy nhiên Bỉ Khắc quả thật lợi hại, không bao lâu liền tỉnh táo lại:

- Điều này sao có thể? Lý Tuấn Nhiên êm đẹp làm thổ hoàng đế không làm, ngược lại chạy tới bán mạng làm thủ hạ ngươi ta? Thế là thế quái nào nhỉ?

Đúng lúc này, lại một thân binh chạy vào hô:

- Đại soái! Quân địch cách nơi đây khoảng mười km! Xin đại soái quyết định!

- Mẹ nó, còn quyết định cái rắm, mau triệu tập binh mã thủ thành cho ta!

Bỉ Khắc quát to.

Một thuộc hạ không biết là trời sinh năng lực kém hay là giả ngu, tiến lên giọng điệu thực thẳng thắn hỏi:

- Đại soái, làm sao không ra khỏi thành tác chiến? Đám binh lính yếu ớt Lý Tuấn Nhiên này, chúng ta một đánh mười đều dễ dàng, giao cho bọn thuộc hạ đi!

Nói xong còn chuẩn bị vỗ ngực cam đoan, tuy nhiên lại bị Bỉ Khắc tát cho một phát.

- Ngươi ngu ngốc à! Không biết Lý Tuấn Nhiên đã đầu nhập vào Khang Tư sao? Lữ đoàn thứ năm kia còn không biết trốn chỗ nào, ra khỏi thành tác chiến không sợ bị người ta giáp công à! Không nên nói lời vô nghĩa, tất cả lên trên thành cho ta!

Bỉ Khắc nói xong liền nổi giận đùng đùng rời đi, hắn hoàn toàn không chú ý tới, bộ hạ nhìn như ngốc vừa rồi bí mật dùng ánh mắt âm độc liếc theo bóng lưng hắn.

Binh lính quân phản loạn cũng không nhất định là thân binh tinh nhuệ, binh lính tàn phế. Bỉ Khắc giữ lại phòng thủ hơn ba vạn binh lính cũng là rất tốt, cũng được xem là toàn quân tinh nhuệ.

Mệnh lệnh vừa hạ xuống không bao lâu, các sĩ quan cũng mang theo binh lính vào cương vị, các thiết bị phòng ngự trên tường thành đã được các binh linh điều khiển, rất nhanh liền chuẩn bị ổn thỏa.

Dưới sự thúc giục của binh lính, những khuân vác khẩn cấp chiêu mộ bắt đầu vận chuyển các loại vật tư giống như kiến chuyển nhà lên tường thành. Đương nhiên, chuyện thứ nhất phu khuân vác làm là chất đầy bổn cửa thành.

Những dân cư ở cạnh tường thành đã bị binh lính đuổi vào trong thành, binh lính liền chỉ huy phu khuân vác dỡ bỏ những nhà tranh dễ bắt lửa, hơn nữa còn đào ra mấy rãnh chống lửa. Từ chuyện này xem ra, bộ hạ của Bỉ Khắc đối với dân chúng coi như không tồi. -

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa, mọi người bắt đầu lẳng lặng chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, ngoài thành rất nhanh chạy tới một kỵ binh, lính trên tường thành rất nhanh nhìn ra là người mình, không nói hai lời ném một cái giỏ lớn xuống, kéo cả người lẫn ngựa lên tường thành.

Kỵ binh này vừa lên thành liền lập tức bẩm báo với Bỉ Khắc:

- Báo, quân địch ở ba km ngoài thành, tất cả đều là bộ binh, khí giới công thành đầy đủ hết!

Bỉ Khắc không nói gì, khoát tay khiến kỵ binh lui ra sau. Hắn còn có thể nói gì, ba km, ở trong này đều có thể nhìn thấy từ xa, thám báo trong quân mình năng lực không mạnh a.

Theo các sĩ quan khiển trách, bọn binh lính lập tức chiến vào trạng thái chiến đấu, không khí khẩn trương của trận chiến bắt đầu ngưng kết trên toàn bộ tường thành.

Không biết qua bao lâu, một hồi tiếng động ầm ầm từ xa đến gần, một đường đen thẫm từ từ mở rộng, cuối cùng biến thành một tấm màn đen cuồn cuộn mãnh liệt.

Thấy một màn như vậy, Bỉ Khắc không khỏi mắng một tiếng:

- Đáng chết! Tất cả đều đổi thành quần áo đế đô, thì ra Lý Tuấn Nhiên này đã sớm thông đồng với Khang Tư!

Theo tiếng động ầm ầm càng ngày càng vang lên, tất cả mọi người trên tường thành đều cảm nhận được một cỗ chấn động nặng nề, mắt không chớp nhìn ra ngoài tường thành.

Giờ phút này đã có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng quân địch, Bỉ Khắc ánh mắt sắc bén bĩu môi nói thầm:

- Thật sự là khoe khoang, không ngờ huấn luyện binh lính thành đi đều một hàng, nhàn rỗi không có chuyện làm à!

Lại một lát sau, khi binh lính đế quốc rậm rạp đi vào cách thành tường khoảng một tầm tên, đại quân dừng lại, tiếng bước chân đột nhiên biến mất khiến cho người ta cảm giác trong nháy mắt trời đất một mảnh yên tĩnh.

Tuy nhiên theo thanh âm quân đoàn Tuấn Nhiên bắt đầu thành lập vũ khí công thành vang lên, trong thành ngoài thành lại khôi phục sự ồn ào náo động của chiến tranh.

- Đại soái, có muốn bắn vài nỏ thị uy hay không?

Một sĩ quan hỏi Bỉ Khắc.

- Nhìn rồi tính.

Bỉ Khắc thuận miệng nói, sau đó bắt đầu cẩn thận đánh giá tình hình bên dưới.

Tuy rằng quân đoàn Tuấn Nhiên bày tỏ rõ là tới tấn công mình, nhưng Bỉ Khắc lại cảm thấy được có chút không hiểu, không kìm nổi muốn quan sát một chút, dù sao chính mình thủ thành chiếm địa lợi, cũng không để ý chút thời gian nhỏ.

Khi hơn mười máy bắn đá, hơn mười lầu quan sát, cùng với một ít số lượng xe công thành vô số thang mây bày ra, một kỵ sĩ dưới sự bao quanh của một đám kỵ binh mặc giáp giơ lá chắn bảo vệ đi khỏi đội quân, đi tới nơi cách thành khoảng mấy chục mét.

Kỵ sĩ này là một thanh niên tuổi trẻ rất tuấn tú, trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười không kềm chế được.

Nhìn thấy rõ bộ mặt kỵ sĩ này, một sĩ quan bên Bỉ Khắc lập tức kinh hãi thét to một tiếng:

- Má ơi! Là Lý Tuấn Nhiên, không ngờ dám đến gần như vậy, hắn không muốn sống nữa sao?

Một ít sĩ quan có vẻ kích động đã định tự tay đè thấp nỏ thành nhắm vào Lý Tuấn Nhiên, mà lính cung tiễn cũng kéo cung nhắm, tất cả mọi người ngừng thở, cùng đợi mệnh lệnh của Bỉ Khắc.

Bỉ Khắc tuy rằng đã nâng tay lên, nhưng chậm chạp không hạ xuống, trên mặt lại mâu thuẫn từng hồi. Giết hắn? Cảm giác có chút như tuồng, mà hắn cũng rất ngạc nhiên vì sao đối phương lại đầu nhập vào Khang Tư. Bỏ qua cho hắn? Này có chút không cam lòng, bởi vì chỉ cần tiêu diệt hắn, quân đoàn Tuấn Nhiên sẽ tan vỡ.

Ngay khi Bỉ Khắc chưa quyết định, Lý Tuấn Nhiên hô lớn:

- Bỉ Khắc, chúng ta trước tiên nói chuyện, thế nào?

Bỉ Khắc thở dài, trước tiên khoát tay cho bộ hạ không cần hành động thiếu suy nghĩ, sau đó mới hô:

- Lý Tuấn Nhiên, hay chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi đột nhiên làm ra chuyện như thế này là sao hả?

- Lúc trước chúng ta không phải đã thương lượng tốt chung sức đối phó Khang Tư sao? Vì sao ngươi lại đầu nhập vào hắn? Ngươi đây là phản bội hiệp ước đồng minh!

Lý Tuấn Nhiên nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, sau đó tự nhiên phất tay nói:

- Không có gì gọi là phản bội, nếu ta còn là một người đế quốc, như vậy đương nhiên phải phục tùng mệnh lệnh của Đốc quân đại nhân, đây chính là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

- Bình thường cái rắm! Khang Tư kia chỉ là khoác da hổ mà thôi, binh lực hắn nhiều nhất chỉ là một sư đoàn, năm nhà chúng ta liên hợp lại liền có một quân đoàn rồi.

- Ta cũng không rõ, ở dưới trạng thái như vậy ngươi không ngờ lại đầu nhập vào Khang Tư? Nhưng lại nghe lệnh chạy tới tấn công bạn đồng minh trước kia của ngươi! Đầu ngươi không có bị hỏng chứ?

Bỉ Khắc nói đến đây, rất tức giận khoát tay quát:

- Không nên nói lý do linh tinh, nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc vì sao ngươi đầu nhập vào Khang Tư? Ta cũng không tin ngươi thực sự vì khối da hổ đốc quân mà nhập vào!

Lý Tuấn Nhiên lắc đầu cười nói:

- Thật sự là bại với ngươi. Được rồi, ta nói thật, ta phát hiện đánh không lại Đốc quân đại nhân hơn nữa Đốc quân đại nhân tương lai tươi sáng, sớm hay muộn sẽ thu phục toàn bộ hành tỉnh Hải Tân. Nếu như vậy cùng với làm kẻ bại trở thành nô lệ, vậy không bằng trước tiên đầu nhập qua hưởng thụ quan cao hiển hách.

Bỉ Khắc nháy mắt mấy cái, ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó tràn đầy kinh ngạc nói:

- Đánh không thắng Khang Tư? Ta xin ngươi! Hắn mới phái ra một lữ đoàn đến tấn công ngươi, ngươi đã có binh lực một sư đoàn, điều này sao có thể đánh không thắng?

Lý Tuấn Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta mới là ngươi xin ngươi, ngươi thực sự nghĩ người nhiều có thể thắng à? Chúng ta hiện tại binh lính thì khoảng bảy phần mới nhập ngũ không được một năm, nhưng người ta chín phần đều là cựu binh nhiều năm, tinh nhuệ đi ra từ núi đao biển máu, một lữ đoàn như vậy đủ tiêu diệt một sư đoàn chúng ta!

Nghe vậy, Bỉ Khắc không khỏi rùng mình một cái.

Lần trước nghĩ tới làm ngư ông lại bị quân Khang Tư đuổi ra khỏi chiến sự, hắn chính là tự thân mang đội đương nhiên hiểu được lính của mình chênh lệch với lính Khang Tư như thế nào. Chính là cái loại ý tưởng nhiều người lực lượng lớn đã ăn vào thâm căn cố đế, khiến cho hắn bây giờ còn không nghĩ tới sẽ thất bại.

Tuy nhiên nhìn xem trong khoảng thời gian này hắn chưa bao giờ chủ động tấn công địa bàn Khang Tư, thậm chí quân Khang Tư đánh ra cũng chỉ là bị động phòng ngự, từ đây có thể thấy được trong tiềm thức Bỉ Khắc cũng cho rằng đánh không thắng Khang Tư.

Hiện tại được Lý Tuấn Nhiên đánh thức như vậy, trong lòng Bỉ Khắc tại chỗ liền rối loạn, từng đợt buồn bực không yên nổi lên.

Bỉ Khắc cố gắng giả cứng rắn hô lên:

- Đánh thắng hay không còn phải đánh mới biết được, chuyện này mặc kệ, nhưng ngươi lại nói tương lai Khang Tư một mảnh sáng ngời? Sớm một chút đầu nhập vào hắn để hưởng thụ quan cao hiển hách! Ngươi dựa vào cái gì kết luận như vậy? Đầu óc ngươi không phải bị hỏng chứ?

Lý Tuấn Nhiên nhún nhún vai:

- Người anh em, ngươi không có mắt nhìn sao? Vào lúc khói lửa chiến tranh lan khắp tỉnh đông, dân chúng trên đất chúng ta chạy đi đâu? Nói cho ngươi biết, tất cả đều chạy tới dưới trướng Đốc quân đại nhân!

- Cho dù vứt đi gia tài, chỉ có thể làm thứ dân, những dân chúng này cũng đều muốn chạy đến địa bàn Đốc quân đại nhân. Nươi nói chuyện này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho tấm da hổ Đốc quân của Khang Tư đại nghĩa danh phân không người có thể so sánh? Đừng ngốc, thời đại này có đại nghĩa danh phận cái rắm, còn không phải mọi người cảm thấy được bên Khang Tư thật sự an toàn không có chiến loạn, hơn nữa điều kiện tốt như vậy mới có thể liều mạng chạy tới. Bằng không ai lại ngu ngốc rời đi căn cơ để bắt đầu lại từ đầu?

- Chuyện này là thật hả? Những dân chúng tránh né lửa khói chiến tranh không phải chạy đến trên núi sao? Ta nhớ rõ bộ hạ nói như vậy cho ta mà.

Tuy nhiên nghĩ lại năng lực bộ hạ của mình, Bỉ Khắc chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Lý Tuấn Nhiên yên lặng nhìn Bỉ Khắc đang trầm lặng tự hỏi, mặt ngoài xem ra Lý Tuấn Nhiên một bộ dáng thoải mái tự tại, nhưng trong lòng lại đang chửi bậy: ”Mẹ kiếp, nếu không phải là được công lớn một khối địa bàn cùng với mấy vạn binh lính mà không được thương người nào, lão tử lười lãng phí nước miếng nói nhiều với ngươi như vậy! Người này nếu dám để cho ước muốn không thương vong của ta bị mất, xem ta không chỉnh cho ngươi muốn sống không được, chết không xong!

Sự tình phát triển đến đây kỳ thật đã phi thường rõ ràng.

Những quân phản loạn mất tích này, hiển nhiên là Tam đệ kết bái An Tái Kháng của Khang Tư trước kia mua chuộc, bởi vì lúc trước chỉ là muốn mua quyền kinh doanh cho nên độ mua chuộc không đủ, những quân phản loạn này chỉ là đối xử tốt với thương đội của Khang Tư mà thôi.

Tuy nhiên, thường xuyên qua lại cũng làm cho bọn họ có hiểu biết nhất định thực lực của Khang Tư, cho nên khi phát hiện Khang Tư chuẩn bị nổi dậy hùng tâm, lập tức mang theo người nhà cùng tiền của chạy ra nước ngoài làm phú ông.

Mà những quân phản loạn bị điên kỳ thật là bị hệ thống mật vệ mua chuộc, nói mua chuộc cũng không đúng phải nói là cưỡng bức lợi dụ, lên thuyền muốn xuống cũng khó khăn, cho nên bọn họ chỉ có thể nghe theo lệnh khắp nơi cắn lung tung tạo nên hỗn loạn.

Đương nhiên ban thưởng hậu hĩnh sau khi thành sự cũng là nguyên nhân làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục đi chấp hành mệnh lệnh. Tuy nhiên trong đó tự nhiên không thiếu sự khủng bố của mật vệ chấn nhiếp ảnh hưởng.

Trong những quân phản loạn có liên quan mật thiết tới chuyện này, Lý Tuấn Nhiên cũng là một người được đối đãi tốt nhất.

Vào thời điểm mật vệ dò xét hắn, không biết người này sớm có tính toán hay là thế nào, không ngờ đưa ra ý kiến muốn khảo sát địa bàn Khang Tư rồi mới quyết định. Yêu cầu không giống người thường này khiến Tương Văn cảm thấy hứng thú tự tiện đồng ý.

Trong suy nghĩ của Tương Văn, nếu biết chi tiết quân Khang Tư mà còn không đầu nhập vào vậy thì ngay cả đi cũng không cần, trực tiếp giết chết tại chỗ cho xong.

Nếu có thể tùy thời thanh lý, lại không có mối lo về sau, như vậy chờ ra kết quả rồi lại bẩm báo cho chủ thượng cũng không sao cả.

Lý Tuấn Nhiên có thể cũng rõ ràng điểm ấy, hắn thảnh thơi đi dạo ở địa bàn Khang Tư vài ngày, sau khi đi thăm một chút quân đội huấn luyện cùng hiểu biết cấp bậc chế độ, không đợi mật vệ đi hỏi liền giành trước tỏ vẻ về dưới trướng Đốc quân đại nhân.

Khang Tư nhận được báo cáo rất nhanh tiếp kiến đầu lĩnh quân phản loạn có tuổi xấp xỉ mình, sau một phen nói chuyện, Lý Tuấn Nhiên lĩnh mệnh lệnh bình yên về địa bàn của mình.

Lý Tuấn Nhiên nhớ tới chuyện này không khỏi liếc mắt nhìn quân hàm Trung tá trên vai, sờ huy chương hãn võ sĩ thượng giai trên ngực, trong lòng không khỏi tự giễu một hồi.

Lúc trước không biết trời cao đất rộng, còn tưởng rằng chính mình đầu nhập vào thế nào cũng là Sư đoàn trưởng, cấp bậc thế nào cũng phải là mãnh võ sĩ thượng giai.

Nhưng không nghĩ tới, chức vị quân đội của hắn chỉ là Lữ đoàn trưởng lữ đoàn một su đoàn thứ hai quân đoàn thứ mười hai. Mà chỉ trong hệ thống cấp bậc quân Khang Tư, hắn cũng chỉ được đến đãi ngộ hãn võ sĩ thượng giai. Trong cấp bậc võ sĩ quân Khang Tư: Cường, hãn, dũng, mãnh, uy, kiệt sáu cấp, chính mình mới là cấp thứ hai từ dưới lên.

Tuy rằng lúc đó mình rất bất mãn, nhưng nhìn thấy biểu tình đố kỵ của mọi người lập tức hiểu được đãi ngộ như vậy đã là rất cao, một khi như vậy thì cũng nên an tâm tiếp nhận, chỉ là...

Lý Tuấn Nhiên lại nhìn xuống quân hàm Trung tá trên vai, trong lòng một trận chua xót với căm tức. Trời ạ! Lữ đoàn trưởng quân chính quy mới là Trung ta? Như thế nào cũng phải là một Thiếu tướng chứ!

Quân đoàn thứ mười hai sở dĩ có quân hàm xấu hổ như vậy, đều bởi vì quân đoàn trưởng chỉ là Thiếu tướng, cho nên Sư đoàn trưởng cao nhất chỉ có thể được đến Thượng tá, mà Lữ đoàn trưởng cũng chỉ có quân hàm Trung tá.

Ta, ta ân cần thăm hỏi mười tám đời nữ tính tổ tông bọn khốn nạn ở đế đô! Chuyện xấu hổ khó chịu như vậy cũng chỉ bọn họ làm ra được!

Lửa giận trong lòng bốc lên Lý Tuấn Nhiên nhìn thấy Bỉ Khắc còn đang trầm tư, không khỏi vạn phần tức giận quát:

- Được rồi! Sảng khoái một chút đi, ngươi đầu hàng hay chống cự lập tức quyết định. Bằng không chờ Lữ đoàn thứ năm Sư đoàn thứ nhất quân đoàn mười hai vây lại đây, bọn họ không dễ nói chuyện như ta đâu!

- Cái gì!

Lời này của Lý Tuấn Nhiên khiến tất cả quan binh trên tường thành đều thất thanh kinh hãi hô lên.

- Lý Tuấn Nhiên, ngươi nói cái gì? Năm Lữ đoàn Sư đoàn thứ nhất bao vây lại đây? Bọn họ không phải đã chia ra tấn công quân phản loạn quanh đây sao?

Bỉ khắc kinh ngạc hô.

Tuy nhiên, hắn vừa hô xong liền phát hiện mình phản ứng quá độ, rõ ràng có chút thất thố, không thấy sĩ quan cùng binh lính đều có vẻ hoang mang sao?

Trong lòng hắn cả kinh, đầu óc vừa chuyển động, lập tức bày ra một bộ đắc ý nhìn rõ mưu kế của đối phương, la lớn:

- Hắc! Ta nói Lý Tuấn Nhiên ngươi cũng đừng dọa người, cái gì năm Lữ đoàn? Tính ra cùng lắm là Lữ đoàn thứ năm đánh chúng ta, còn có Lữ đoàn thứ ba đánh bên ngươi quay về đây.

- Hừ! Hai Lữ đoàn thêm các ngươi nữa thì có chuyện gì, lão tử thành cao lương nhiều, binh nhiều tướng mạnh tuyệt đối có thể cho các ngươi có đi không về!

- Phi! Ai rảnh rỗi mà dọa ngươi. Nói cho ngươi, cái thế cục loạn ở tỉnh đông từ trước đến nay, toàn bộ là Đốc quân đại nhân trù tính! Ngươi chờ chết đi!

Lòng kiên nhẫn của Lý Tuấn Nhiên cuối cùng cũng tan biến, mà nguyện vọng không thương vong tan biến khiến cho hắn tức giận ngất trời.

Lý Tuấn Nhiên lôi kéo cương ngựa xoay người bước đi, hộ vệ bên cạnh lập tức giơ cao tấm lá chắn che cho Lý Tuấn Nhiên kín mít. Mà quân đoàn Tuấn Nhiên ở xa xa cũng bắt đầu đi về phía trước, chuẩn bị đánh yểm hộ cho hắn rút lui.

Bỉ Khắc bị lời này của Lý Tuấn Nhiên làm cho hoảng sợ, kìm lòng không nổi ghé vào tường thành kêu to lên:

- Hả? Này! Chờ đã, đây là có chuyện gì?

189. Chương 189: Ngoài Ý Liệu. (1+2)

Lý Tuấn Nhiên nghe được tiếng kêu la theo bản năng quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn lại khiến hắn ngạc nhiên bởi vì hắn nhìn thấy một sĩ quan rất bưu hãn trên thành phía sau Bỉ Khắc đột nhiên hô to một tiếng "Đại soái cẩn thận!" rồi đánh tới Bỉ Khắc.

Bỉ Khắc nghe vậy lập tức nhìn xung quanh phía Lý Tuấn Nhiên, phát hiện căn bản không có bất kỳ một người nào giơ cung nhắm vào mình, không khỏi rất kỳ quái quay đầu nhìn xem rốt cuộc là người nào ở phía sau vì sao muốn kêu cẩn thận.

Quay đầu nhìn lập tức thấy được bộ hạ lúc trước bị mình cho một bạt tai đang vẻ mặt kích động xông lại đây, chính là trong mắt hắn vẻ lạnh lẽo bắn ra khiến cho Bỉ Khắc lập tức nổi da gà.

- Ngươi...

Bỉ Khắc vừa mới nói ra một từ, liền cảm thấy một lực va chạm mạnh, sau đó toàn thân bay lên. Bỉ Khắc biết chính mình rơi xuống dưới thành, nghĩ đến khoảng cách mặt đất cao mười mấy mét, hắn không kìm được kinh hãi hô to một hồi!

Vì thế trước mắt bao nhiêu người nhìn, Bỉ Khắc liền thảm thiết kêu rơi xuống đất. Khi tiếng kêu thảm ngừng cùng với một tiếng "Ba" buồn bã kêu lên, chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người không kìm được nhắm mắt rụt cổ.

Mà tên sĩ quan kia vẫn là bộ dáng ngây ngốc rất giật mình hé miệng nhìn đống thịt dưới thành tường. Một mặt khua khua hai tay, một mặt há miệng nói lớn:

- Ách! Đại soái, ta không phải cố ý, thật sự không phải cố ý.

Nhìn biểu tình cùng với nghe câu nói đó, hiển nhiên người thật thà chất phác này không cẩn thậm đẩy ngã Bỉ Khắc xuống dưới.

Tuy nhiên ánh mắt hắn lại cực kỳ không hợp với biểu tình cùng ngôn ngữ lúc này của hắn. Bất kỳ ai nhìn đến cặp mắt lóe ra vẻ cười nhạo, điên cuồng, hết giận này cũng sẽ không tin tưởng ý đồ thực của hắn là vô tội giống như biểu tình.

Mọi người trên thành đều ngây ngẩn, ai cũng không nghĩ tới đường đường một người đứng đầu quân phản loạn cứ thế ngỏm. Nhưng lại vì bộ hạ trung thành giải cứu lỡ tay đẩy xuống dưới thành mà chết, có thể nói là chết cực kỳ oan uổng.

Trên thành tường, vào lúc bọn binh sĩ bắt đầu xuất hiện sự rối loạn, các sĩ quan cao cấp lập tức hét lớn:

- Hoảng loạn cái gì! Tất cả đều im lặng giữ vững cương vị cho ta, người vi phạm giết không tha!

Những thân binh của sĩ quan này lập tức động tác nhanh chóng nhảy vào các nơi phòng ngự tiến hành giám sát và điều khiển. Các sĩ quan cấp thấp một chút đều có vẻ choáng váng, chỉ có thể sững sờ đứng ở đàng kia, nhìn một ít cao cấp sĩ quan trở nên quyết đoán lưu loát, thông minh tháo vát.

Bọn họ bình thường không phải đều ngốc nghếch hay sao? Hiện tại xem ra đột nhiên biến thành thật sự là có phong độ Đại tướng đây?

Mà khi bọn họ nhìn thân binh đại soái chẳng những không có biểu tình đau xót căm giận mà ngược lại bộ mặt dữ tợn phối hợp thân binh khác bắt đầu áp chế các binh lính thì không khỏi chợt hiểu ra, trong lòng run lên lập tức thông minh phối hợp với thân binh áp chế bọn binh lính đang xôn xao.

- Bắn tên! Bắn chết Lý Tuấn Nhiên tại chỗ cho lão tử!

Một sĩ quan gào thét hô lớn, tuy nhiên nguyện vọng của hắn nhất định không thể thực hiện được bởi vì Lý Tuấn Nhiên đã sớm chạy xa.

Lý Tuấn Nhiên sau khi nhìn thấy Bỉ Khắc bị ngã, không ngờ không có một sĩ quan nhảy ra giận dữ mắng sĩ quan đánh ngã Bỉ Khắc lập tức hiểu được đó là chuyện gì.

Hắn một mặt thì mắng: “Tên Bỉ Khắc ngu ngốc này, không ngờ đều nuôi ong tay áo! Ngươi không chết thật sự là trời không có mắt!” Một mặt nhanh chóng giục ngựa quay đầu bỏ chạy.

Cho nên khi trên tường thành rốt cuộc phản ứng lại kéo cung bắn tên thì Lý Tuấn Nhiên đã chạy ra khỏi phạm vi ngắm chuẩn của giá nỏ, chờ giá nỏ điều chỉnh tốt thì hắn đã chạy ra khỏi tầm bắn.

Nếu không bị giá nỏ bắn trúng, chỉ bằng vào cung tên bình thường căn bản không thể mang đến cho Lý Tuấn Nhiên đã trang bị hạng nặng một chút thương tổn nghiêm trọng gì.

Vừa trở lại nơi đóng quân của mình Lý Tuấn Nhiên cũng thở nhẹ rất nhiều, đồng thời không kìm được giận dữ nói:

- Mẹ kiếp, bọn vô ơn bạc nghĩa các ngươi thật là độc ác! Binh lính công thành nghe lệnh, bắn con mẹ chúng nó cho ta!

Binh lính cầm lá chắn đứng trước lập tức hét lớn một tiếng ùn ùn phóng tới hướng thành trì, lính cầm đao lá chắng thang đi sát theo sau.

Binh lính bắn đá sớm chuẩn bị xong cũng lập tức cầm chùy gỗ đánh vỡ cọc, “Sưu” một tiếng, tảng đá hơn mười cân mang theo tiếng rít đánh về phía cổng thành.

Xe bắn tên phía dưới lắp bánh xe cũng theo tiếng ra lệnh của Lý Tuấn Nhiên dưới sự ra sức đẩy của một đám lính cầm lá chắn cùng lính cung tên di động về phía trước. Xe công thành toàn bộ được che phủ bằng sắt lại được sự yểm hộ của một đám lính cầm lá chắn nhanh chóng lao thẳng tới cửa thành.

Dưới sự chỉ huy của sĩ quan, lính trên tường thành trước tiên dùng giá nỏ cùng máy bắn đá bắn vào tháp bắn tên, chỉ tiếc loại trang bị giá nỏ trên tường thành tỷ lệ chính xác quá thấp, lần bắn thứ nhất không có một cái nào bắn trúng. Tuy nhiên lại xuyên mấy tên lính bên quân địch thành một chuỗi.

Về phần mấy cái máy bắn đá kia, chẳng những không đủ chính xác, uy lực cũng chẳng ra gì, chỉ là chó ngáp phải ruồi đập trúng một khối lan can bằng gỗ của tháp bắn tên. Đương nhiên quân lính không may mắn bên quân đoàn Tuấn Nhiên cũng bị đập chết mười mấy người.

Bên phía Lý Tuấn Nhiên, mấy tên lính bắn đá nhìn thấy tháp bắn tên bị nguy hiểm đồng thời cũng phát hiện mấy vị trí của giá nỏ và máy bắn đá lập tức liền điều chỉnh góc độ của máy bắn đá, chuẩn bị trước tiên phá hủy những khí giới có uy hiếp lớn nhất này đi.

Bên này, những tên lính trên thành tường hoặc là rút tên kéo cung nhắm quân địch bắn, hoặc là cầm gỗ đá vạc dầu lẳng lặng đợi quân địch đến dưới thành thì cho bọn họ một vố lớn.

Chẳng mất bao lâu, quân cầm lá chắn dưới trướng Lý Tuấn Nhiên đã chạy tới dưới thành tường, yểm hộ bắc thang, mà bọn lính cầm đao liền lập tức trèo lên.

Lính trên tường thành đợi đúng cơ hội, đá tảng, gỗ, ống đồng vạc dầu ném thẳng xuống dưới không thương tiếc. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phía dưới đồng thời ném nhanh cây đuốc xuống, một mùi vị thịt nướng khó nghe lập tưucs theo tiếng gào thê thảm vang tới tận trời.

Tiếp theo, xe công thành là lực lượng công thành chủ yếu tới cửa thành bắt đầu đánh lên cửa thành. Tuy nhiên nó cũng lọt vào sự chiêu đãi của đá đập lửa đốt, chỉ là bởi vì có lính cầm lá chắn liều mạng bảo vệ mới không bị đốt cháy tại chỗ.

Tiếng động ầm ầm khi va chạm khiến cho xe công thành thu hút rất nhiều vạc dầu. Khi lượng dầu nhiều đến mức tẩm ướt nhẹp bùn đất, binh lính cầm lá chắn cũng không thể dập tắt lửa trên xe công thành, thậm chí ngay cả bọn họ đều không thể tránh thoát ngọn lửa như vậy.

Xác định máy bắn đá bên ta đã kiềm chế đại bộ phận hỏa lực giá nỏ cùng máy bắn đá của quân địch, tháp bắn tên cũng bắt đầu tiến vào phạm vi có thể bắn tới tường thành, cũng đúng là lúc cái xe công thành kia bị hủy, Lý Tuấn Nhiên lúc này mới vung tay lên, mấy xe công thành còn lại lập tức xung phong dưới sự bảo vệ của lính cầm lá chắn.

Lính bên Lý Tuấn Nhiên ngửa đầu công thành đương nhiên là cực kỳ khổ sở. Chẳng bao lâu xe công thành liền bị hủy một chiếc, ba cái máy bắn đá, năm cái tháp bắn tên, hơn trăm cái thang, binh lính thì chết và

bị thương hơn hai ngàn người, đại đa số đều là bị bắn chết, đập chết và chết cháy.

Đương nhiên lính trên thành tường cũng không khá gì, máy bắn đá cùng giá nỏ bị hủy ba bốn cái, ba bốn trăm tên lính bị đập chết, bắn chết.

Trong đó một đoạn phòng ngự là thảm thiết nhất, không ngờ bị quân địch vọt lên, hơn trăm người trực tiếp bị chém chết. Nếu không phải có mãnh tướng bên cạnh áp chế quân địch cùng với đúng lúc hủy thang đi, chỉ sợ toàn khu này đều lọt vào trong tay quân địch rồi.

Tuy rằng tình hình chiến đấu phi thường kịch liệt, nhưng đối với hai bên mà nói, đây chỉ là khởi động làm nóng người mà thôi. Cho nên khi phần lớn binh lính của Lý Tuấn Nhiên đều tham gia vào công thành, Lý Tuấn Nhiên liền gõ thanh la rút quân.

Sau một hồi hoan hô trên thành tường liền chỉ còn lại từng đợt thở dốc dồn dập, ai cũng biết rõ quân địch lui ra nghỉ ngơi và hồi phục mà thôi, chiến đấu ngày mai khẳng định sẽ kịch liệt hơn hôm nay rất nhiều.

Bọn binh sĩ cũng không nghĩ cái gì, chỉ là các sĩ quan nhíu mày khi nhìn thấy xác ở dưới thành. Nếu không vùi lấp những cái xác này chỉ sợ không bao lâu sẽ xuất hiện ôn dịch, nhưng vạn nhất lúc ra khỏi thành bị quân địch nhân cơ hội phái kỵ binh xung phong, vậy chẳng phải là tự dưng mất không một đám người?

Tuy nhiên Lý Tuấn Nhiên cũng không có ý tưởng nham hiểm như vậy, ngược lại phi thường nhân đạo, sau khi bộ đội lui lại liền phái người lại tỏ vẻ muốn thu thập xác binh sĩ. Đối với yêu cầu này, các sĩ quan trên thành đương nhiên là vui vẻ nhận lấy, bởi vì chỗ tốt lớn nhất là bọn họ, cho nên cũng không có ai đề nghị nhân cơ hội giết bất ngờ.

Ngày hôm sau, Lý Tuấn Nhiên phát hiện điều như suy đoán trong lòng, chẳng những cờ thống lĩnh trên thành đổi tên mà đồng thời trên tường thành cũng thêm mấy sĩ quan mặc quân phục lộng lẫy. Xem hình dạng đắc ý của bọn họ chỉ biết những tên vô ơn bạc nghĩa này tối qua đã phân chia di sản của Bỉ Khắc.

Lý Tuấn Nhiên trong lòng có chút mèo khóc chuột, không quá vui vẻ. Mấy sĩ quan cao cấp trên tường thành đang cực kỳ đắc ý cũng không kìm được phải nhíu mày.

Bởi vì tại nơi đóng quân của Lý Tuấn Nhiên, trừ bỏ cờ của Lữ đoàn một Sư đoàn một ra, sau một đêm lại có thêm cờ của Lữ đoàn năm Sư đoàn một. Xem ra Lữ đoàn năm quân Khang Tư đã hội họp với Lý Tuấn Nhiên tối hôm qua để tiến công bên mình.

Tuy nhiên vào lúc Lý Tuấn Nhiên bắt đầu chia bộ đội ra làm hơn mười đội, sĩ quan cao cấp trên thành hai đầu lông mày nhíu vào nhau, vừa thấy chiêu này của đối phương thì biết rõ chuẩn bị đánh luân phiên. Nếu chỉ riêng như vậy thì sĩ quan cao cấp cũng không lo lắng lắm, dù sao bọn họ cũng có thể sử dụng đánh luân phiên.

Chỉ là tiếp theo bọn họ nhìn đến Lữ đoàn thứ năm phái từng nhóm lính nhập đến mười mấy đội ngũ của Lý Tuấn Nhiên, hiển nhiên là chuẩn bị lấy lính cũ mang theo lính mới, tại chỗ tiến hành huấn luyện thực chiến.

Vừa nghĩ vậy các sĩ quan cao cấp không kìm nổi chửi cha mắng mẹ. Quân Khang Tư đáng chết không ngờ coi trận chiến này làm nơi luyện binh. Quân Khang Tư dám làm vậy chẳng phải đại biểu bọn họ đã có lòng tin tưởng vào thắng lợi thật lớn rồi!

Bọn họ dựa vào cái gì có tin tưởng như vậy? Chẳng lẽ chỉ bằng mấy vạn người trước mắt này? Hay là quân Khang Tư thật sự điều hết toàn bộ binh lính Sư đoàn tới đây?

Vào thời điểm các sĩ quan cao cấp buồn rầu, Lý Tuấn Nhiên cũng không báo gì cả, trực tiếp phát lệnh tấn công.

Lúc này cường độ chiến đấu lớn hơn ngày hôm qua rất nhiều, bởi vì dụng cụ công thành nhiều hơn gấp đôi ngày hôm qua, cho nên mới đánh không bao lâu, quân Khang Tư liên tục công phá mấy đoạn phòng thủ tường thành, bắt đầu triển khai chém giết mãnh liệt.

Nếu không phải các sĩ quan bưu hãn thủ thành tự mình mang binh lính xông lên, đúng lúc đoạt lại quyền khống chế mấy đoạn này, chỉ sợ tường thành sẽ bị quân Khang Tư vững vàng chiếm giữ, vậy thời gian thành bị phá cũng không còn xa.

Lần này chém giết từ sáng sớm đến chiều tà, thẳng đến khi bộ đội Lý Tuấn Nhiên toàn bộ thay phiên một lần mới thu binh, hoàn toàn lui binh nghỉ ngơi và hồi phục.

Một ngày này, lính trong thành tuy rằng cũng thay phiên nhau ra trận nhưng bọn họ là bên bị tấn công, cho dù lui xuống nghỉ ngơi trong lòng cũng không kìm lòng lo lắng thành trì sẽ bị công phá hay không. Cho nên bọn họ căn bản không thể an tâm thay phiên nhau nghỉ ngơi giống quân Khang Tư ngoài thành.

Bởi thế nên sau khi Lý Tuấn Nhiên lui binh, lính trong thành tâm thần khẩn trương vừa được thả lỏng, cả người lập tức cảm thấy phi thường mệt mỏi nhưng lại bắt đầu quét dọn xác trên thành dưới sự hò hét của sĩ quan, thật sự là thống khổ vạn phần.

Tới ngày thứ hai, khi các sĩ quan cao cấp nhìn thấy cờ Lữ đoàn thứ ba Sư đoàn một quân Khang Tư cũng được treo lên, tất cả trong lòng đều rất là khó chịu.

Tuy nói số lượng lính công thành ít nhất phải nhiều hơn bên thủ thành năm lần mới có thể vây chặt thành trì, hiện tại đối phương chỉ nhiều hơn bên mình một chút còn không cần phải lo. Chỉ là nếu quân địch liên tục xuất hiện tình huống tăng binh lính, lại rất đả kích sĩ khí binh lính thủ thành.

Hơn nữa trong lòng các sĩ quan còn có một lo lắng được ẩn núp thật sâu, ngày trước Lý Tuấn Nhiên từng nói sự hỗn loạn ở tỉnh đông là do quân Khang Tư làm ra, toàn bộ binh lực Sư đoàn đang hướng về bên này.

Nếu đó là nói dối, mọi người tự nhiên không cần khẩn trương chậm rãi tiêu hao với bọn họ là được. Nhưng nếu là thật sự, vậy đúng là phần lớn địa bàn tỉnh đông đã rơi vào trong tay quân Khang Tư, tới lúc đó, chẳng phải thành mình đã bị cô lập?

Như vậy còn đánh cái rắm! Cũng không biết trinh sát bên mình phái ra có xông ra ngoài tìm được đồng minh cứu viện hay không, tuy nhiên nghĩ lại năng lực của trinh sát, vậy thật sự là khó mà biết được.

Chỉ là bọn mình đã không muốn lại nghe theo lệnh người khác, thật vất vả nhân cơ hội chiếm được địa vị và quyền lực chẳng nhẽ lại cứ thế mà vứt đi?

Không có khả năng, đây là tuyệt đối không có khả năng! Tuy nhiên nếu vạn nhất đánh không lại đến lúc đó đầu hàng cũng được. Nói không chừng Khang Tư kia nhìn đến bộ dáng dũng mãnh thiện chiến của mình ngược lại sẽ trọng dụng mình thì sao!

Tóm lại, cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng cả hai đường mới được.

Trước lúc chiến đấu, những sĩ quan này tròng mắt đảo tròn, người ngoài còn tưởng rằng bọn họ đang tự hỏi chiến đấu thế nào.

Nếu dựa theo tỷ lệ công thành, năm lần vây chặt, mười lần công phá mà xem, sĩ quan cùng binh lính trong thành đều chậm rãi trở nên an tâm tự tại. Dù sao quân địch hiện tại chỉ nhiều hơn bên mình một chút mà thôi.

Tuy nhiên theo sự xuất hiện của dụng cụ công thành từ Lữ đoàn mới gia nhập, cũng là lúc tập trung tất cả dụng cụ công thành lại để sử dụng, tâm tình quân thủ thành lập tức trầm hẳn xuống.

Gần trăm máy bắn đá bắn một lần, mưa đá tảng khắp trời bay lên thành. Đối mặt với sự tấn công không có chỗ trốn, vậy chỉ có thể xem phẩm chất con người có tốt hay không, đá tảng có thể đập xuống đây hay không, chỉ cần ở trên tường thành, vậy không nên nghĩ đến việc trốn.

Trừ bỏ mưa đá tảng ra, tiếp theo là hàng trăm tháp bắn tên xếp thành từng lớp từng lớp chắn toàn bộ tường thành, hơn nữa đã tới gần đến chỉ còn mấy chục mét.

Lính cung tên trên tháp bắn tên ỷ vào có lá chắn bảo vệ, liều mạng bắn tên sang bên thủ thành. Đến lúc này cho dù phẩm chất tốt có thể tránh thoát trong mưa đá cũng không thể nào tránh được bị lính cung tên này bắn chết.

Vì cái gì không dùng giá nỏ cùng lính cung tên bắn hỏng những tháp bắn tên này? Lạy chúa! Ai dám mạo hiểm dưới màn mưa đá mà khống chế giá nỏ cùng với cung tên bắn bọn họ?

Về phần xe công thành của quân địch? Lúc này đã tới chật ních sát cửa thành, tới mức bắt đầu trực tiếp đụng hẳn vào tường thành.

Tấn công mãnh liệt như thế đánh cho lính thủ thành thiếu chút nữa không ngẩng đầu lên được, đợi cho đến lúc quân Khang Tư bắt đầu xông lên thành, các sĩ quan không thể ngăn cản đành phải đem đội ngũ chuẩn bị thay phiên kêu ra trước.

Dù sao đều tới lúc này rồi, quản cái gì thay phiên hay không thay phiên, chẳng lẽ để binh sĩ nghỉ ngơi mà đưa tường thành cho người ta chiếm? Làm gì có chuyện ấy.

Binh lính thủ thành vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi một chút, tuy rằng thật sự không tình nguyện nhưng dưới sự áp bức của sĩ quan vẫn chỉ có thể kiên trì từ hố nấp binh lính chạy đến chém giết. Trong lòng họ chỉ có thể tự nhận là không may, vì sao lại sinh ra ở thời đại này, vì sao trai tráng cũng bị bắt đến nhập ngũ.

Bởi vì hai bên đã đánh giáp lá cà, mưa đá ngừng lại tuy nhiên sức tấn công của tháp bắn tên lại càng lớn. Cảnh này khiến cho quân thủ thành vào lúc chém giết cùng quân Khang Tư còn phải cẩn thận đề phòng tên nhọn thình lình bắn chết, dưới sự phân tâm như vậy sức chiến đấu quân thủ thành bị giảm mạnh.

Tuy nhiên bởi vì mưa đá tảng ngừng lại, giá nỏ bắt đầu phát huy tác dụng, mà thủ đoạn đốt lửa, nước nóng, ném gỗ ngày hôm qua cũng được quân thủ thành mang ra sử dụng. Những chiêu này vừa xuất ra, tuy rằng quân Khang Tư vẫn giữ được thế công mãnh liệt nhưng quân thủ thành bắt đầu chậm rãi đoạt lại ưu thế.

- Bọn họ sắp không chống nổi nữa rồi! Toàn quân xông lên, đuổi bọn khốn này xuống dưới.

Một sĩ quan thấy thế lập tức vung đao phát lệnh, lớn tiếng cổ vũ tinh thần binh sĩ.

Đúng lúc quân thủ thành dưới sự uy hiếp của sĩ quan gầm rú xông lên thì tiếng kèn vang lên. Quân Khang Tư lập tức hoang mang nhanh chóng chạy xuống dưới thành, mà xe công thành cùng với tháp bắn tên cũng được lính cầm lá chắn bảo vệ chậm rãi lui về phía sau.

Nhìn thấy quân địch rút lui, quân thủ thành đứng ở trên thành tường hoan hô, có mấy tên lính giết đến đỏ cả mắt thậm chí chuẩn bị theo thang mây không bị mang đi đuổi xuống chém giết.

Tuy nhiên đúng lúc này, tất cả mọi người nghe được trên bầu trời vang lên liên tiếp tiếng kêu, hơn nữa nhìn thấy bóng đen chi chít bay về bên này.

Tất cả mọi người chửi ầm lên một câu:

- Lại giở ra chiêu này!

Sau đó nhanh chóng mà không bối rối hoặc là chạy vào hố nấp hoặc là tránh vào tường chắn đều nâng lá chắn lên che thân. Mới hay ngày thời gian bọn họ đã quen với chiêu quân Khang Tư vào lúc tiến công và sau khi rút đi phát động máy bắn đá.

Khi tiếng bùm bụp vang lên, hầu hết lính thủ thành đều sửng sốt,làm sao mưa đá lần này chấn động lại trở nên nhỏ như vậy? Cũng chưa nghe thấy có bao nhiêu tiếng kêu thảm thiết, hơn nữa tiếng động này giống như không phải đá tảng, mà giống như là tiếng hũ sành bị vỡ.

Mọi người vừa thò đầu nhìn sắc mặt lập tức tái mét. Trên tường thành quả nhiên khắp nơi đều là mảnh vỡ của hũ sảnh, từ mặt đất đến trên tường đều được tưới ướt đẫm, mùi dầu đậm đặc xông vào mũilàm cho mọi người lập tức hiểu được chất lỏng ướt át khắp nơi là cái gì!

Sĩ quan lập tức điên cuồng nhảy dựng lên hô:

- Mau! Mau chạy! Mau... A! Không!

Sĩ quan đó nhìn thấy trên bầu trời hạ xuống vô số quả cầu lửa chỉ có thể tuyệt vọng gào lên một tiếng.

Ngọn lửa rừng rực nổi lên cùng với tiếng kêu thê thảm và những thân hình vặn vẹo ở trong ngọn lửa lập tức biến thành tường thành địa ngục trần gian. Mà quân Khang Tư lại đúng theo câu: thừa lúc hắn bệnh lấy mạng của hắn, vào lúc ngọn lửa yếu bớt một chút lập tức phát động tấn công.

Công tác thống kê sau trận chiến, chỉ riêng lần cháy này đã thiêu chết bốn năm nghìn người, một ngày tấn công này là lần đầu tiên quân thủ thành chết hơn gấp nhiều lần quân công thành từ trước tới nay.

Sau khi vất vả dập tắt ngọn lửa, lại liều chết ngăn cản quân Khang Tư mượn gió bẻ măng, các sĩ quan quân thủ thành nhanh chóng kiểm kê binh lực còn lại, sau khi kiểm kê, mọi người đều một vẻ mặt khóc không ra nước mắt. -

Mấy ngày chiến đấu kịch liệt này tuy rằng cũng giảm quân số thật nhiều, tuy nhiên một ngày giảm quân số một đại đội bọn họ vẫn còn có thể chấp nhận được.

Nhưng một trận chiến hôm nay liền giảm quân số gần hai liên đội, toàn bộ tính lên đã mất đi một phần năm binh lực. Nếu binh lực đối phương không thay đổi, chiêu một thêm trai tráng vẫn còn có thể duy trì được, nhưng lại không nên quên đối phương còn ba Lữ đoàn cựu binh tinh nhuệ còn chưa có tới!

Hiện tại chỉ có hơn hai Lữ đoàn cựu binh tinh nhuệ, bộ đội của Lý Tuấn Nhiên đều khó đánh như vậy. Nếu thêm một Sư đoàn cựu binh tinh nhuệ vậy ngu lắm cũng biết sức chiến đấu của Lý Tuấn Nhiên sẽ tăng tới mức nào.

- Ta xem, chúng ta có phải là nên suy xét đầu hàng Đốc quân đại nhân hay không?

Một sĩ quan vẻ mặt thật thà chất phác có chút chần chờ nói.

- Ừ! Đầu nhập vào Đốc quân đại nhân là chắc rồi, nhưng nếu chúng ta cứ vậy mà đầu nhập vào, cùng lắm thì chỉ làm sĩ quan cấp Tá mà thôi. Thấp như thế nếu chúng ta muốn leo lên cao thì phải tốn càng nhiều sức lực so với những người khác.

Một sĩ quan vẻ mặt trung hậu khác sờ sờ cằm nói.

- Vậy các ngươi nói nên làm gì bây giờ? Ta vốn ngu dốt, dù sao chỉ là một tiên phong, các ngươi nói thế nào ta làm vậy, chỉ cần tất cả chúng ta có thể đủ vinh hoa phú quý là được!

Tên sĩ quan đã đẩy Bỉ Khắc xuống thành vẻ mặt thành thật nói.

- Mẹ nó, anh em chúng ta ai chẳng biết rõ ngươi. Ngươi ngốc? Ngươi giả ngốc cho ai xem hả! Nói mau!

Vài sĩ quan lập tức chửi bậy ầm lên.

Sĩ quan kia cũng không cãi lại, vẫn vẻ ngốc nghếch như cũ cười cười, sờ sờ đầu sau một lúc mới nói:

- Ta cho rằng chúng ta phải làm đánh một trận thật lớn, càng thảm thiết càng dữ dội càng tốt. Tốt nhất chính là đánh đến mức khiến cho Đốc quân đại nhân hận không thể ăn sống chúng ta, như vậy lúc chúng ta đầu hàng, Đốc quân đại nhân vui mừng ngạc nhiên vạn phần khẳng định sẽ không khiến chúng ta bị thiệt!

- Ồ! Biện pháp này không tồi, quân địch vốn hận thấu xương đột nhiên nguyện ý đầu hàng mình, vậy tâm tình cực độ tức giận đột nhiên trở nên vui sướng. Ừ! Chiêu này thật tuyệt a!

Vài sĩ quan gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Nếu đã thế, vậy ngày mai chúng ta phải đốc xúc binh sĩ cho tốt, thậm chí chiêu số tự thân chiến đấu cổ vũ tinh thần binh sĩ đều phải dùng hết ra.

Sĩ quan bề ngoài thành thật kia nói.

- Yên tâm, vì vinh hoa phú quý về sau, chúng ta thật sự là dám liều mạng để nắm bắt!

Các sĩ quan đều vỗ ngực kêu gào cam đoan.

Tới sáng sớm hôm sau, các sĩ quan lập tức chạy lên thành quan sát, phát hiện nơi trú quân ngoài thành so với ngày hôm qua đã mở rộng gấp mấy lần.

Quả nhiên cờ của năm Lữ đoàn Sư đoàn một đều được treo lên. Tuy nhiên làm cho bọn họ vui mừng nhất chính là, cờ Đốc quân cùng cờ Quân đoàn mười hai cũng được treo lên. Đây chẳng phải nói là bọn mình ra sức biểu diễn có thể làm cho chính mắt Đốc quân đại nhân nhìn thấy?

Hắc hắc, đây chính là cơ hội tăng thêm ấn tượng tốt. Lúc trước còn sợ nếu Đốc quân đại nhân không tới có thể khiến cho Lý Tuấn Nhiên tức giận vạn phần mà có thể không tiếp nhận bên mình đầu hàng, hiện tại cuối cùng có thể thở phào một hơi.

Mặc kệ nói thế nào, Đốc quân đại nhân có thể tạo nên sự nghiệp lớn như vậy, thế nào cũng sẽ không hành động theo cảm tình, vứt bỏ những chiến tướng dũng mãnh như bọn họ đi?

Vào lúc hai bên đều chuẩn bị ổn thỏa, gần trăm kỵ binh quân Khang Tư xuất hiện tại trước trận. Quân thủ thành đương nhiên biết đây là kêu gọi đầu hàng khi có nhân vật lớn xuất hiện, cũng kiềm chế lòng sát phạt, có chút tò mò muốn nghe một chút đối phương sẽ hô cái gì.

Gần trăm kỵ binh này đi vào nơi cách tường thành khoảng hơn mười mét, sắp thành một hàng sau đó đồng thanh hô lớn:

- Phụng lệnh Đốc quân đại nhân! Lệnh cho các ngươi lập tức mở cửa thành buông vũ khí đầu hàng có thể bảo đảm tính mạng người thân được an toàn. Trước khi chiến đấu đầu hàng có thể bảo đảm an toàn tính mạng, một khi thành bị phá, giết sạch toàn thành!

Âm thanh gần trăm trai tráng khỏe mạnh đồng thời hô lên vang động toàn thành, dân chúng binh lính trong thành tất cả đều choáng váng, mà các sĩ quan thì biến sắc mặt. Lời này cũng quá cứng rắn, dường như không coi chúng ta ra gì cả?

Sĩ quan thành thật kia nhìn đến vẻ mặt nghi ngờ lưỡng lự của đồng nghiệp không khỏi miệng cười trấn an:

- An tâm, đây chỉ là hù dọa dân chúng cùng binh lính bình thường trong thành thôi. Chiêu này thường dùng vào lúc công thành mà.

- Kỳ thật các ngươi nghĩ kỹ xem, nếu đánh thắng Đốc quân đại nhân bỏ được nhiều trai tráng còn có những sĩ quan ưu tú chúng ta mà đi diệt hết hay sao? Không có khả năng! Đốc quân đại nhân khẳng định cần những trai tráng này cùng chúng ta để bổ sung bộ đội, bằng không bộ đội của Đốc quân đại nhân đến khi nào mới có thể lớn mạnh?

190. Chương 190: Diễu Võ Dương Oai. (1+2+3)

Nghe nói như thế các sĩ quan âm thầm tưởng tượng: “Cũng đúng, thời đại này ai lại tự dưng lãng phí trai tráng bổ sung sức mạnh quân đội?”

Huống chi, binh sĩ dưới tay mình cũng không đơn giản chỉ là trai tráng như vậy, bọn họ đều là binh sĩ được huấn luyện tốt. Sau khi bổ sung vào bộ đội, chỉ cần chỉnh đốn sơ qua là có thể lập tức lên chiến trường. Giết sạch bọn họ? Ai bỏ được a?

Nghĩ đến đó, các sĩ quan lập tức yên tâm, nhanh chóng phân công nhau cổ vũ tinh thần các binh sĩ đang hoảng sợ. Nói bên mình thành cao tường dầy, binh nhiều tướng mạnh, lương nhiều nước đủ căn bản không sợ quân địch vây thành, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh đánh cho tốt, vậy sĩ quan thưởng cho tuyệt đối sẽ không keo kiệt.

Sau khi được các sĩ quan cổ vũ, tinh thần bọn binh sĩ chậm rãi khôi phục lại. Bọn họ căn bản không biết người lãnh đạo trực tiếp của mình chuẩn bị dùng máu tươi cùng sinh mạng của mình để trang điểm cho sự vũ dũng thiện chiến của các sĩ quan.

Về phần các sĩ quan vì sao không nói ra ý đồ chuẩn bị đầu hàng Khang Tư? Rất đơn giản, nếu nói ra bọn binh sĩ này còn nguyện ý đánh không? Căn bản cũng không cần phải mơ mộng cái gì biểu hiện dũng mãnh thiện chiến, trực tiếp đầu hàng cho xong.

Xem tinh thần binh sĩ đã ổn định rất nhiều, sĩ quan thằng thắn kia cũng học theo giọng đám trai tráng khỏe mạnh, đứng xếp thành hàng trên tường thành hét lớn tới gần trăm kỵ binh đó:

- Thề chết không hàng! Chiến đấu đến chết!

Sau khi hô vài lần liên tiếp không ngờ quân đội toàn thành đều theo sau hô to lên, thanh âm vang lên trực tiếp truyền tới nơi đóng quân ngoài thành.

Khang Tư đứng trên đài cao ở giữa nơi đóng quân, mặc một bộ quần áo đế quốc phẳng phiu bó sát người. Loại trang phục quan tướng này vải chẳng những cao cấp hơn rất nhiều so với sĩ quan cấp tá, mà đường chỉ

bạc quanh ống tay, viền áo cũng cực kỳ tinh xảo. Dấu hiệu một con chim ưng bạc ôm một cái lá bạc đại biểu cho quân hàm Thiếu tướng trên vai có vẻ rất là chói mắt. Y - www.

Không cần trang sức gì khác, quân phục vô cùng đơn giản như vậy cũng có thể mang đến cho người một loại cảm giác lộng lẫy.

Tuy nhiên cũng khó trách, dạng quân phục này là trong thời kỳ cường tịnh gần ngàn năm đế quốc xây dựng đất nước triệu tập vô số thiên tài quái tài thiết kế sư cao cấp nhất thiết kế ra. Có thể nói đây là trang phục tập hợp đặc điểm kiệt xuất nhất nghệ thuật nhất trong thời kỳ cường thịnh của đế quốc, không xinh đẹp mới là lạ.

Nhìn gần trăm kỵ binh bên mình không nói lời thứ hai quay đầu bước đi, Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu vung tay lên, tiếng kèn to rõ vang lên, một hồi chiến đấu mới được bắt đầu.

Các vị trưởng quan Lữ đoàn đã giao quyền chỉ huy lên trên lúc này đều ngoan ngoãn đứng phía sau Khang Tư. Hiện tại chiến đấu thay phiên căn bản không cần những quan chức Lữ đoàn ra chỉ huy, Liên đội trưởng phía dưới tự nhiên có thể phụ trách.

Năm Lữ đoàn trưởng Sư đoàn một tâm tình sảng khoái ngắm nhìn tình huống chiến đấu phía xa xa, thi thoảng cùng đồng nghiệp của Lữ đoàn mình nói chuyện một chút về quan điểm. Chỉ có Lý Tuấn Nhiên một bộ dáng muốn nói lại thôi, tuy nhiên đồng nghiệp cùng Lữ đoàn với hắn lại đều vô tình hay cố ý ngăn cản hắn.

Khang Tư chú ý tới điểm khác thường của Lý Tuấn Nhiên, không khỏi nói:

- Lý Trung tá, ngươi có đề nghị gì sao?

Lý Tuấn Nhiên đứng nghiêm khom mình chào một cái, đồng nghiệp của hắn chỉ có thể vẻ mặt đau khổ lui sang một bên. Không có biện pháp, đều bị Đốc quân nhìn thấy, còn chắn làm cái gì.

Lý Tuấn Nhiên giữ nguyên dáng vẻ cung kính nói:

- Đốc quân đại nhân, thuộc hạ muốn biết, vừa rồi câu cuối cùng thông báo khuyên đầu hàng "Sau khi phá thành diệt sạch" có phải là thật hay không?

Nghe nói thế, các sĩ quan của năm Lữ đoàn Sư đoàn một đều rất nghi hoặc nhìn Lý Tuấn Nhiên, mà sĩ quan lữ đoàn Lý Tuấn Nhiên lại cẩn thận nhìn trộm Khang Tư. Về phần Khang Tư lại như không có việc gì, vẻ mặt thật tự nhiên gật đầu nói:

- Là thật.

Thân hình Lý Tuấn Nhiên chấn động, sau đó vẻ mặt cương nghị lớn tiếng nói:

- Đốc quân đại nhân, thuộc hạ khẩn cầu đại nhân sửa lại mệnh lệnh này!

Lời này vừa nói ra, sĩ quan lữ đoàn của sư đoàn thứ nhất lập tức ồ lên, tên sĩ quan mới này đang nói cái gì?

Không ngờ kêu Đốc quân đại nhân sửa đổi mệnh lệnh?

Tên ngu ngốc này chẳng lẽ không biết, phàm là nhân vật lớn đều đã nói là làm bởi vì chuyện này đã liên quan đến vấn đề danh vọng, cho nên dù là mệnh lệnh có sai lầm cũng chỉ cứng rắn thi hành.

Hơn nữa mệnh lệnh này cũng đúng, ngươi đã không chịu đầu hàng muốn liều chết chống cự vậy phải có giác ngộ phải chết. Hơn nữa dù sao đã nói trước, sau khi phá thành giết sạch người chống cự để răn đe cũng là chuyện bình thường.

Khang Tư cũng sửng sốt, hắn có chút kỳ quái hỏi:

- Mệnh lệnh này có gì không ổn sao?

Thấy thế trừ bỏ những người bên cạnh đã biết, những người khác bao gồm cả nữ hộ vệ xinh đẹp của Khang Tư đều là vẻ mặt nghi hoặc, trong lòng Lý Tuấn Nhiên cũng không khỏi một hồi thở dài.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng nói:

- Đốc quân đại nhân, bên trong thành còn có mấy chục vạn dân chúng, sau khi phá thành đều giết chết bọn họ, có phải là rất quá đáng?

Các sĩ quan vốn đang bàn luận nghe nói thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đều nở nụ cười.

Một lữ đoàn trưởng trực tiếp nhảy ra nói:

- Lý Trung tá, chuyện này ngươi không hiểu, vừa rồi Đốc quân đại nhân đã nói cho người trong thành biết làm thế nào có thể bảo vệ an toàn tính mạng người thân, nếu đã cho bọn họ có lựa chọn như vậy bọn họ sẽ phải chịu kết quả sau khi lựa chọn. Sau khi phá thành giết sạch toàn thành chính là khiến cho quân địch về sau của chúng ta hiểu được nên lựa chọn thế nào!

- Nhưng là sau khi chúng ta phá thành, chẳng khác nào thắng lợi, khiến cho bọn họ thành nô lệ cưỡng bức lao động cho chúng ta chẳng phải là rất tốt? Làm sao nhất định phải giết sạch bọn họ?

Lý Tuấn Nhiên lo lắng nói.

Hắn biết rõ hiện tại chiến lực quân Khang Tư mạnh mẽ thế nào, chỉ sợ không cần một ngày có thể phá thành, nếu sau này Khang Tư không sửa đổi mệnh lệnh vậy hơn mười vạn người trong thành không phải sẽ trở thành quỷ hồn!

- Này, ta nói Lý Trung tá, ngươi làm sao nhân từ nương tay như vậy? Chẳng lẽ ngươi không biết lần này công thành chúng ta đã chết bao nhiêu binh lính sao? Nếu về sau tấn công các thành đều chết như vậy chẳng phải chúng ta cho dù có binh lực một quân đoàn cũng đừng nghĩ nhanh chóng thu phục toàn bộ tỉnh Hải Tân!

- Hiện tại chỉ cần sau khi phá thành chúng ta giết sạch mọi người trong thành, lần sau công thành ngươi nói dân chúng cùng quan binh trong thành đầu hàng hay là chống cự? Đây chính là biện pháp tốt nhất giảm bớt gánh nặng cho chúng ta!

Tương Văn đột nhiên nhảy ra nói, nàng chính là phi thường không muốn Khang Tư sửa đổi mệnh lệnh.

Sống chết của dân chúng trong thành Tương Văn cũng không thèm để ý, nàng để ý chính là danh tiếng của Khang Tư không thể yếu đi, cho nên tuyệt đối không thể sửa đổi mệnh lệnh!

Nhìn đến những sĩ quan lữ đoàn khác, đặc biệt người con gái đẹp có quyền lực rất lớn cũng một bộ không thèm để ý, trong lòng Lý Tuấn Nhiên một trận lạnh lẽo, hắn không nghĩ tới sĩ quan Khang Tư không ngờ máu lạnh như vậy!

Tuy nhiên nếu hắn biết quân Khang Tư ở bán đảo Phi Ba đã sớm đồ sát quá không biết bao nhiêu thành trì kháng cự liền hiểu được bọn họ có tâm tính như vậy thật sự là quá bình thường.

Tuy trong lòng Lý Tuấn Nhiên đã không có nhiều hy vọng, nhưng hắn vẫn không kìm nổi bi phẫn hô lên với Khang Tư:

- Đốc quân đại nhân!

Giờ phút này trong lòng Lý Tuấn Nhiên đã quyết định, nếu Khang Tư vẫn giữ nguyên mệnh lệnh cũ vậy hắn sẽ chủ động từ chức, một mình rời đi quân Khang Tư.

Mặc dù có chút không muốn, nhưng hắn thật sự không dám dẫn người làm phản, sợ quân Khang Tư trong cơn tức giận cũng đồ sát thành trì của mình, cho nên chỉ có thể lựa chọn con đường chính mình không dốc sức phục vụ Khang Tư.

Khang Tư im lặng, hắn cảm thấy mình có chút máu lạnh, là bởi vì nguyên nhân ở bán đảo Phi Ba? Hay là bởi vì mình không coi dân chúng của quân địch cũng là người?

Chính mình có như vậy tật xấu, chắc là sau khi tới địa vị quân chủ này tự nhiên mà sinh ra sao.

Nhớ rõ trước kia, mình trừ bỏ cùng quân địch đối mặt chém giết ra, căn bản không nghĩ tới cái gì âm mưu quỷ kế. Hiện tại chẳng những phái mật vệ ám sát hãm hại châm ngòi ly gián đối thủ của mình, cũng học được phá hư lãnh địa của quân địch khiến cho dân chúng quân địch lâm vào cảnh lầm than cuộc sống bấp

bênh, dùng những thứ này để đả kích quân địch, dạng này có tính là lòng dạ độc ác không từ thủ đoạn hay không?

Nhìn đến Khang Tư không lên tiếng, Lý Tuấn Nhiên lại "hô" một tiếng, đây là cơ hội cuối cùng nếu còn không có phản ứng, chính mình liền đi thôi.

Khang Tư bị đánh tức gật gật đầu, nói:

- Được rồi, ta sẽ sửa lại mệnh lệnh này!

- Hả? Chủ thượng (Đốc quân đại nhân) không thể!

Tương Văn cùng những cựu thần của Khang Tư lập tức sắc mặt biến đổi khuyên can.

Những người mới bên Lý Tuấn Nhiên lại vẻ mặt vui mừng vội vàng khen:

- Đốc quân đại nhân anh minh!

Lời này lại khiến cho đám người Tương Văn hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

Khang Tư khoát tay ngăn lại mọi người có thể muốn ầm ĩ lên, giọng điệu có chút cảm thán nói:

- Nhập ngũ nhiều năm đã sớm xem nhẹ sống chết của mình, chính là không nghĩ tới cũng xem nhẹ sống chết của người khác!

Những lời này của Khang Tư khiến bọn người Lý Tuấn Nhiên không kìm nổi chớp mắt vài cái. Lời này có vẻ ra vẻ người già a, Đốc quân đại nhân này trẻ tuổi như thế liền ở vào địa vị cao không ngờ sẽ có cảm xúc như người già? Thật sự không hiểu.

Sau một chút cảm thán Khang Tư tiếp tục nói:

- Vậy thế này, sau khi phá thành, bất kể quan binh tất cả đều xử tử, bọn họ nếu tham gia quân ngũ chống cự lại chúng ta vậy phải có tư tưởng bị giết.

- Về phần dân chúng bên trong thành, bất luận già trẻ nam nữ đều bị hạ xuống làm nô lệ, hơn nữa cả đời này của bọn họ không được tăng cấp bậc, cũng chính là đến chết đều là thân phận nô lệ. Tuy nhiên sau khi bọn họ trở thành nô lệ, đời sau sinh ra giống nhau cũng là nô lệ, có năng lực có thể tăng cấp bậc.

Nghe nói như vậy, đám người Tương Văn hiểu được tính tình Khang Tư rất không tình nguyện nghe lệnh, mà đám người Lý Tuấn Nhiên vốn đang muốn lại khuyên can nhưng nghĩ đến quân nhân dù sao cũng là chủ lực chống cự, bị giết cũng không thể nói gì nữa.

Ít nhất thì hơn mười vạn dân chúng trong thành còn được sống, tuy rằng cả đời đều là nô lệ nhưng dù sao đời sau của bọn họ có thể tăng cấp bậc.

Mà hơn nữa, làm nô lệ dưới trướng Đốc quân đại nhân cũng không thấp hơn so với quân phản loạn khác. Nghĩ rõ điểm này, bọn họ cũng biết là chính mình không thể quá mức được voi đòi tiên, không thấy những sĩ quan khác đều như hổ rình mồi với mình sao? Cho nên bọn họ cũng liền nhận lệnh.

Tấn công thành trì là một chuyện yêu cầu phi thường kỹ thuật cao, cho dù là trang bị mấy trăm máy bắn đá, mấy trăm tháp bắn tên, hơn trăm cái xe công thành, binh lực có một sư đoàn cựu binh tinh nhuệ hơn nữa bốn năm vạn có thể coi là binh lính. Một đội quân như vậy tấn công ba bốn vạn người phòng thủ hơn nữa vật tư cùng khí giới phòng ngự đã tiêu hao hầu như không còn, không mất lượng lớn máu cùng mạng người cũng là phi thường khó. Dù sao địa lợi cũng không phải dễ tiêu trừ như vậy.

Chỉ là hôm nay quân Khang Tư thể hiện với mọi người vì cái gì nói chiến tranh không có định luật. Quân Khang Tư có Khang Tư áp trận, không ngờ chỉ trong mấy giờ có thể công phá thành trì khiến cho những người xem trận đánh này tất cả đều trợn mắt há mồm.

Nhìn đến mệnh lệnh của Khang Tư sau khi sửa đổi truyền đi ra ngoài không bao lâu, liền có binh lính về báo thành trì đã sắp bị công phá, hiện tại chỉ là tiêu diệt quân địch còn sót lại, một lữ đoàn của Lý Tuấn Nhiên đều há mồm choáng váng.

Có lầm hay không? Lúc này mới được bao lâu thời gian! Chính mình sau khi được trao quyền, trừ bỏ bộ đội của mình ra còn chỉ huy hai lữ đoàn, nhưng đánh như vậy đã vài ngày ngay cả tường thành đều không giữ vững được một giờ, hiện tại mới mấy giờ thời gian đã công phá thành trì?

Không phải là nói dối tình báo quân sự chứ? Chẳng lẽ hơn ba lữ đoàn, sức chiến đấu bộ đội có thể kéo lên vài cấp bậc, này không hợp với lẽ thường!

Chính là khi Lý Tuấn Nhiên âm thầm lưu ý sắc mặt mấy sĩ quan lữ đoàn khác của sư đoàn thứ nhất, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cực kỳ khiếp sợ.

Bởi vì Lý Tuấn Nhiên phát hiện người sư đoàn thứ nhất đối với chuyện này đều là vẻ mặt đương nhiên, thì ra bọn họ đều cho rằng mấy giờ đánh hạ một tòa thành đều là chuyện thực bình thường!

Như vậy xem ra, lúc trước hai người khiến cho mình chỉ huy lữ đoàn cũng không có phát huy thực lực, căn bản chỉ là phối hợp mình tiến hành luyện binh!

Sau khi biết được chuyện này, Lý Tuấn Nhiên vẻ mặt sùng kính nhìn Khang Tư, chính là người thanh niên này huấn luyện bộ đội của hắn đến trình độ như vậy thật sự làm cho người ta bội phục sát đất!

Đối với tin tức này, vẻ mặt Khang Tư nhìn như bình thản nhưng trong lòng lại cười khổ, bộ đội của mình giống như càng ngày càng ỷ lại vào thuốc gây tê rồi.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy đánh hạ thành trì, tuyệt đối là bởi vì binh lính của mình ăn thuốc tê, căn bản không sợ đau thương! Bằng không cho dù điều một quân đoàn đến tấn công cũng không có khả năng trong mấy giờ đạt được thắng lợi!

Hoàn toàn không cần thuốc tê này? Khang Tư không hề nghĩ ngợi qua, có thuốc tê này có thể cứu được bao nhiêu thương binh, chỉ cần bọn họ không lạm dụng quá là được.

Lắc đầu, Khang Tư thực nhanh ném vấn đề này sang một bên, xoay người lên ngựa cùng với các sĩ quan đi tới thành trì vừa đánh được.

Vào thời điểm mới bắt đầu chiến đấu, sĩ quan quân thủ thành luôn hô hào khẩu hiệu quả thật khí thế thật cao. Nhưng đánh không bao lâu bọn họ liền kinh ngạc phát hiện lính bên Khang Tư quả thật là mạng dai, toàn bộ trên người cắm đầy tên, đầy người đều vết đao cũng không coi vào đâu tiếp tục xung phong liều chết.

Nếu không phải máu bọn họ đều là màu đỏ, nếu không phải bọn họ bị chém đầu cũng chết đi, vậy quân thủ thành thật sự nghĩ đến quân Khang Tư đều là ác ma biến thành!

Một bên bị chém vài chục đao cũng không có gì, mà một bên chỉ cần một đao liền tru lên ngã xuống đất như vậy còn đánh cái quái gì nữa! Cho nên khi một đám binh lính bên Khang Tư xông lên tường thành đại phát uy phong ổn định thông đạo, binh Khang Tư cuồn cuộn không dứt lập tức bao phủ tất cả quân thủ thành đang chống cự.

Quân thủ thành sau khi nhìn đến tình huống không bình thường lập tức cao giọng hô:

- Đầu hàng! Chúng ta đầu hàng!

Trong lòng bọn họ giờ phút này một hồi chua xót, vốn đang nghĩ muốn ra sức biểu diễn bày ra võ dũng cho Khang Tư xem để đổi lấy địa vị cao không nghĩ tới một hồi đã bị quân Khang Tư đánh bại!

Như vậy xem ra tương lai của mình có thể nói là ảm đạm không ánh sáng. Ài! Ai có thể nghĩ quân Khang Tư thật sự lợi hại như vậy đâu? Quên đi, nếu theo đuổi không được quan to nhiều lộc vậy bảo vệ sinh mạng người nhà cũng tốt rồi, dù sao một cuộc sống phú ông như ý cũng là có thể được.

Quân thủ thành đang tự an ủi không nghĩ tới, chính mình vừa phát ra mệnh lệnh đầu hàng một lúc lại khiến cho quân Khang Tư càng dễ dàng chém giết những binh lính buông vũ khí đầu hàng.

Vừa mới bắt đầu, những quan quân còn tưởng rằng quân Khang Tư giết đỏ mắt rồi, đang giết cho hết giận. Cũng đúng a, mặc kệ nói thế nào quân Khang Tư cũng mất một hồi sức lực mới đánh hạ thành trì, những binh sĩ này để cho quân Khang Tư hết giận cũng được, dù sao mạng nhỏ nhoi của bọn họ cũng không đáng giá.

Tuy nhiên khi nhìn đến quân Khang Tư lấy đao chém những sĩ quan này, bọn họ lập tức sợ tới mức hô to thân phận của mình. Tuy nhiên thân phận của bọn họ không mang đến ưu đãi nào cả, quân Khang Tư làm như không nghe thấy trực tiếp dùng đao chém chết.

Chuyện này khiến cho quân thủ thành toàn thể trên dưới đều sợ hãi, chẳng lẽ lời tuyên bố trước khi chiến tranh là thật? Sau khi phá thành toàn bộ diệt sạch? Tuy rằng còn có người nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn thấy quân Khang Tư chẳng phân biệt binh lính hay sĩ quan toàn bộ chém chết tại chỗ, mọi người lập tức xác nhận chuyện này là thật.

Chỉ trong nháy mắt, quân thủ thành không phải yếu đuối lập tức xoay người chạy trốn, nếu là bởi vì cùng đường phản kháng, chỉ là ở tuyệt đối thực lực phản kháng thế nào đều không hiệu quả. Quân coi thành cho dù mạnh mẽ hơn với binh lính thì cũng chỉ kiên trì nhiều hơn mấy giây mà thôi, cũng giống nhau trở thành xác chết ngã trên mặt đất không ai để ý tới.

Những tên lính từ trên thành chạy xuống trước tiên cởi quần áo quân đội, sau đó chạy về nhà chuẩn bị mang theo vợ con chạy trốn. Những lính đào ngũ này lập tức khiến cho thành trì lập tức rối loạn, những dân chúng ở đây đều luống cuống chân tay chuẩn bị chạy trốn.

Chỉ là cả thành đều bị quân Khang Tư vây quanh căn bản không có đường để trốn, hơn nữa quân Khang Tư đã đi vào trên đường phố trong thành, vừa nhìn thấy không phải người mình chạy trên đường phố lập tức một đao chém chết.

Dân chúng sợ tới mức tè ra quần vốn muốn chạy về nhà chỉ có thể cầm lấy dao phay ngăn chặn ở cửa, tất cả sợ hãi cùng đợi tai nạn đến.

Tuy nhiên chỉ chờ một lát sau, tuy rằng quân Khang Tư đã trải rộng toàn thành nhưng bọn hắn cũng không có nhảy vào nhà dân giết hại, mà là ở chung quanh tìm giết những binh lính thủ thành. Tuy rằng không rõ vì sao lại vậy, nhưng dân chúng vẫn là thở nhẹ nửa hơi.

Đợi cho quân Khang Tư đầy thành lớn giọng hô:

- Tất cả quân thủ thành sẽ bị xử tử, tất cả dân chúng trong thành sẽ bị hạ xuống làm nô lệ!

Lúc này dân chúng mới có thể lại thở ra một nửa hơi nữa.

Tuy rằng từ nay về sau sẽ trở thành nô lệ không có tự do, nhưng thế nào cũng tốt hơn không có mạng. Tại thời đại hỗn loạn này, chỉ cần còn một đường sống, dân chúng sẽ phi thường dễ dàng khuất phục cường quyền.

Sau khi Khang Tư tiến vào thành không lâu, quân Khang Tư liền gọn gàng bắt tất cả quan binh thủ thành giải ra ngoài thành tập thể xử tử, sau đó thu gom hết tất cả xác chết toàn bộ đưa hết ra nơi hoang dã ngoài cửa thành đầu tiên công phá được.

Tiếp theo những xác này cứ một tầng xác một tầng bùn đất xây nên một cái đồi hình nón, cuối cùng ở trên đồi gieo trồng nhiều cây cối, tạo nên một cái gọi là "Võ uy", cũng chính là "Kinh quan" theo thói quen mà đại lục Viễn Đông vẫn gọi.

Về phần hành động này của quân Khang Tư, bọn Lý Tuấn Nhiên cũng không có khuyên can ngược lại hưng phấn bừng bừng quan sát tòa Võ uy này tạo thành.

Sở dĩ có tâm tính trước sau không giống nhau là bởi vì tập tục trên đại lục từ xưa vẫn như thế. Bên thắng lợi sẽ dùng xác của bên bại trận tạo nên một vùng đồi hình chóp dùng để thị uy đời sau, bởi vì có tác dụng dương uy nên gọi là Võ uy.

Vùng đồi được tạo thành từ xác bốn năm vạn người cùng bùn đất thật sự lớn, chính là ở trong thành cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của chỗ này. Nhìn tòa

Võ uy chôn xác người thân bạn bè mình, dân chúng trong thành ánh mắt lập tức dời đi, tự thân bọn họ hiện tại là nô lệ, làm sao có thời gian đi cảm khái vận mệnh của người khác.

Tuy nhiên khi bọn họ được đăng ký vào sổ sách, cũng dựa theo tuổi tác để cho vào đội ngũ nhỏ quản lý, những nô lệ mới này mới có cảm giác thở ra một hơi. Xem ra Đốc quân Khang Tư này đối với nô lệ cũng

thật tốt, không ngờ để cho người già và trẻ em làm những việc nhẹ, mà nữ tính thì làm công việc nghề dệt.

Bởi vì điểm này cho nên những thanh niên trai tráng bị kéo đi làm phu khuân vác cũng không có câu oán hận, bọn họ trừ bỏ không có tiền công, ăn uống cũng không thiếu thốn hơn nữa gia đình mình cũng không bị chia rẽ, người già trẻ em phụ nữ trong nhà cũng theo nô lệ thanh niên trai tráng, làm cho người ta có cảm giác giống như trước kia bị quân phản loạn bắt đi cưỡng chế làm việc.

Sở dĩ nô lệ được đối xử tốt như vậy, thứ nhất là bởi vì Khang Tư không thể đem nô lệ làm việc như trâu ngựa, thứ hai người nhà ở bên cạnh, nô lệ bạo động cùng tạo phản sẽ bị hạ xuống mức thấp nhất. Bởi vì hai lý do này cho nên mới xuất hiện tình hình như vậy.

Sau khi lưu lại quân sĩ của Lý Tuấn Nhiên quản lý khối địa bàn mới này, những lữ đoàn khác đều bị điều đi đóng ở những lãnh địa khác mới chiếm được. Dưới sự sử dụng thuốc tê, thêm vào đó tuyên ngôn ác độc của quân Khang Tư, đặc biệt có địa bàn Bỉ Khắc làm tấm gương, quân Khang Tư rất dễ dàng chiếm được ba khối địa bàn khác.

Đến lúc này quân Khang Tư đã chiếm được hai phần ba địa bàn tỉnh đông, chiếm một phần mười diện tích tỉnh Hải Tân, cũng là đội quân lớn số một số hai của tỉnh Hải Tân rồi.

Khi tin tức quân Khang Tư nhanh chóng mở rộng địa bàn truyền ra ngoài, sau khi được xác nhận, toàn bộ tỉnh Hải Tân đều yên tĩnh, những thế lực quân phản loạn lớn nhỏ đều hé miệng sững sờ.

Này không phải thật chứ? Khang Tư ban phát phiên hiệu khởi binh mới qua bao nhiêu ngày, chỉ hơn mười ngày thời gian, năm thế lực quân phản loạn quanh Khang Tư một cái đầu nhập vào Khang Tư, một cái toàn bộ diệt, ba cái đánh tới một nửa đã đầu hàng. Cảm giác thế nào giống như nhẹ nhàng thoải mái như lấy đồ trong túi vậy?

Sau khi tin tức truyền ra ngoài, quân phản loạn tỉnh đông đầu tiên là lặng lẽ hành quân, tất cả bọn họ đều chú ý cảnh giác động tác tiếp theo của Khang Tư, đồng thời bọn họ cũng đang khẩn cầu những thế lực phản loạn điên cuồng đang cắn người khắp nơi kia đi trêu chọc Khang Tư.

Nhưng không biết những kẻ điên này bản năng nhận thấy được không khí không bình thường hay là thế nào, không ngờ cũng giống như mọi người lui về địa bàn nghỉ ngơi và hồi phục. Biểu hiện này khiến cho quân phản loạn ở tỉnh đông đang đề phòng cẩn thận âm thầm mắng rất nhiều đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất hiện tại không cần đồng thời đối mặt hai quân địch.

Đương nhiên, khi các quân phản loạn đang khiếp sợ vì Khang Tư không ngờ diệt sạch tất cả quan binh quân Bỉ Khắc, những người tài đức đang ẩn cư ở núi rừng đều phấn khởi không thôi.

Quả nhiên không hổ là Đốc quân đại nhân mà đế đô chỉ định, vừa ra tay liền diệt năm thế lực quân phản loạn. Nếu giữ nguyên tốc độ này, tin tưởng không được bao lâu thời gian thì toàn tỉnh Hải Tân là một cảnh tươi sáng.

Những người tài đức đang phấn khởi, hoặc là rời núi chuẩn bị đầu nhập vào Khang Tư, hoặc là bởi vì các loại nguyên nhân còn đang trốn trong núi, nhưng không hẹn mà cùng tuyên dương sự tồn tại của Khang Tư.

Vì thế, dưới sự tôn sùng tuyên dương của những người tài đức này, dân chúng tỉnh Hải Tân rất nhanh liền tán thành địa vị Đốc quân của Khang Tư, thừa nhận hắn mới là lão Đại của tỉnh Hải Tân.

Lý Tuấn Nhiên ở lại địa bàn của Bỉ Khắc chỉnh đốn lại bộ đội, thuận tiện theo dõi nô lệ hôm nay một mình mời Lữ đoàn trưởng thứ hai của Sư đoàn thứ hai tới uống rượu.

Lữ đoàn trưởng lữ đoàn thứ hai này thủ hạ tạm thời chỉ là hình thức mà thôi, từ Tiểu đội trưởng đến Lữ đoàn trưởng hậu cần toàn bộ sĩ quan lữ đoàn biên chế đầy đủ mọi thứ chỉ là không có nửa tên lính. Mà những binh lính chưa tới này, chính là chọn ra từ mấy vạn binh lính của Lý Tuấn Nhiên.

Đối với đồng nghiệp cướp nguồn cung cấp binh lính này, Lý Tuấn Nhiên vốn có điểm không muốn gặp hắn, nhưng bởi vì đối phương dù sao cũng là sĩ quan cũ từ Sư đoàn thứ nhất điều ra, có chút quy tắc xử sự vẫn phải từ trong miệng hắn lòi ra, cho nên Lý Tuấn Nhiên hôm nay liền vuốt mũi mà nhận biết.

- Thật có lỗi, khiến cho Lý Trung tá đợi lâu.

Một người đàn ông trung niên trên mặt có mấy vết sẹo, cả người nhìn thực sự có hương vị quân nhân thiết huyết, hiện ra trước mặt Lý Tuấn Nhiên.

- Hắc! Xem Võ Trung tá kìa, anh em một nhà có gì đợi với không đợi lâu. Đi. Hôm nay hai anh em chúng ta không say không về!

Lý Tuấn Nhiên vui tươi hớn hở mời Võ Trung tá Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn hai Sư đoàn thứ hai vào trong quán rượu.

Tuy rằng ông chủ, hầu bàn, đầu bếp quán rượu đều thành nô lệ, nhưng ai kêu trong thành này có mấy chục vạn nô lệ đây. Mặc dù những nô lệ này không có tiền công, nhưng nha môn lại phải bao ăn bao ở, nhiều người như vậy mỗi ngày cần tài chính thông qua tiêu hết bao nhiêu tiền vàng a, đây là một mỏ tài nguyên.

Hơn nữa nơi này còn chiếm lương bổng của mấy vạn binh lính, đây cũng lại là một tài nguyên! Cho nên quán rượu, nhà tắm, sòng bạc kỹ viện trong thành đã được những người dân sớm nhận được tin tức trước tiên mua sắm những sản nghiệp này.

Cũng bởi vì thế cho nên bọn Lý Tuấn Nhiên mới có thể ở cái thành đầy nô lệ này lên quán rượu để uống rượu.

Hai người đều mặc quần áo hàng ngày, lúc đi vào quán rượu, tên hầu bàn có đeo huy chương cấp bậc bình dân có một bộ dáng xa cách tựa vào bên cạnh.

Lý Tuấn Nhiên lông mày giương lên muốn nổi giận, Võ Trung tá lại cười nói:

- Không cần tức giận, tiểu dân trên địa giới Đốc quân đại nhân chính là bộ dáng này. Hầu bàn, qua xem đây là cái gì!

Nói xong hắn đưa ra một cái huy chương ngắm nghía đùa nghịch.

Hầu bàn kia vốn đang không thèm để ý liếc mắt một cái, nhưng lập tức hai mắt trừng lớn, miệng giật giật kinh hãi mở ra, tiếp theo giống như bị người bóp một cái, đột nhiên tỉnh táo lại.

Hắn lập tức quỳ rạp trên mặt đất hết sức lo sợ nói:

- Tiểu dân bái kiến hạ giai dũng võ sĩ đại nhân! Xin đại nhân tha cho tiểu dân có mắt không tròng.

- Đừng nói lời vô nghĩa, hôm nay ta cùng đồng nghiệp đến uống rượu, tìm cho ta một phòng yên tĩnh.

Võ Trung tá khoát tay vẻ mặt một bộ không thèm để ý, mà Lý Tuấn Nhiên ở một bên lại âm thầm kinh hãi.

Ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng cấp bậc của Võ Trung tá này cũng giống mình, không nghĩ tới lại cao hơn mình một cấp. Không hổ là người đi theo Đốc quân đại nhân khởi binh, xem ra lần này có thể biết được rất nhiều tin tức bên trong.

Tiến vào một gian phòng trang trí không tồi, vừa mới ngồi xuống, chủ quán rượu liền vội vã chạy vào bái kiến, sau một phen khách sáo, hai người rốt cuộc có thể yên tĩnh thở ra vài hơi.

Võ Trung tá thu hồi huy chương, vẻ rất bất đắc dĩ huơ tay:

- Thật sự không có biện pháp gì với bọn tiểu dân này, ở trong mắt bọn họ cho dù cấp bậc cao cũng là một bậc như nhau, đó cũng là nhân vật lớn.

Lý Tuấn Nhiên đã từ trong mắt ông chủ quán cùng hầu bàn thấy được vẻ vô cùng hâm mộ, rất rõ ràng họ khát vọng cái gì, không khỏi cười nói:

- Đây chính là sự hấp dẫn của chế độ cấp bậc.

Võ Trung tá vui tươi hớn hở nói:

- Ha ha! Những người anh em cũ chúng ta đối với Chủ... Ách! Đối với chế độ cấp bậc của Đốc quân đại nhân cảm thấy bội phục cực kỳ, bởi vì dạng này chẳng những khiến cho trên dưới nghiêm khắc, cũng khiến cho mọi người có một quy củ chung, miễn đi rất nhiều chuyện phiền toái.

- Ừ! Quả đúng vậy.

Lý Tuấn Nhiên mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, nhưng trong lòng lại bắt được câu "Anh em cũ đối với Chủ..." mà Võ Trung tá tạm ngừng kia.

Đằng sau "Chủ" này là cái gì?

Chủ tướng? không hợp lý; chủ nhân? Ừ! Thực sự có thể, nói không chừng những sĩ quan cũ của quân Khang Tư đều là người hầu của Đốc quân đại nhân, thủ đoạn khống chế bộ đội tốt như vậy. Tuy nhiên Đốc quân đại nhân tìm ở đâu ra nhiều người hầu xuất chúng như vậy?

Hai người ngay từ đầu liền bàn luận chuyện tiếp theo nên biên chế bộ đội mới thế nào, tuy nhiên chờ rượu và thức ăn lên tới, đề tài chậm rãi chuyển về hướng phong hoa tuyết nguyệt. Mà khi uống tới một lúc nhất định, hai người đã thân thiết xưng anh gọi em với nhau rồi.

- Ông anh à, em vẫn có câu hỏi, chỉ là không biết ông anh có biết hay không.

Lý Tuấn Nhiên mắt say lờ đờ mông lung, lại vẫn bày ra một bộ ham học hỏi nói.

- Hắc! Chú em có thắc mắc gì cứ việc nói, nếu là ta biết nhất định sẽ nói cho chú!

Võ Trung tá lưỡi như líu lại kêu lên.

- Úc! Vậy em cũng không khách khí. Là thế này, trước trận em nghe anh em binh lính tham gia phá thành nói là binh lính ở sư đoàn thứ nhất vào thời điểm chiến đấu sẽ lấy từ trong vòng đeo cổ ra cái gì đó ngậm trong miệng. Sau đó tất cả đều trở nên dũng mãnh khác thường, tuy rằng không phải là đao thương không vào, nhưng mà vết thương bình thường đối với bọn họ coi như không.

- Những binh lính của em bị chém mấy đao liền kêu ầm lên, mà những anh em bên sư đoàn thứ nhất toàn thân cắm đầy tên vẫn còn có thể liều chết xung phong, hơn nữa cuối cùng vẫn có thể sống sót! Chuyện này là có nguyên nhân gì? Em thật sự là rất tò mò.

Lý Tuấn Nhiên mặt ngoài nhìn như say khướt nhưng con mắt vẫn khẩn trương quan sát phản ứng của Võ Trung tá.

Võ Trung tá rung đùi đắc ý khoát tay chặn lại:

- Ồ! Ta còn tưởng là chuyện gì đây, hóa ra là chuyện này. Ta nói cho chú, thứ này là thứ tốt, tuyệt đối là vật cứu mạng.

- Cho dù ngươi đứt tay đứt chân thủng bụng dạ dày nát, chỉ cần còn lại cái đầu và trái tim không vỡ, ăn vào thứ này tuyệt đối sẽ không chết!

- Tuyệt đối sẽ không chết?

Lý Tuấn Nhiên bị khiếp sợ đến nỗi quên cả giả say, ánh mắt như lồi ra. Vốn hắn vẫn còn tiếp tục muốn giả say, tuy nhiên nhìn bộ dạng Võ Trung tá đã say đến không thèm để ý đến mình cũng chả thèm giả say nữa.

- Đúng vậy, tuyệt đối sẽ không chết. Đây này, cho ngươi xem, đây chính là bảo vật mà đặc biệt quân Khang Tư chúng ta mới có.

Võ Trung tá từ trong lòng lấy ra một cái vòng cổ, chỉ là động tác kia thật chậm chạp khiến cho Lý Tuấn Nhiên hận tới mức không thể trực tiếp đích thân giúp hắn lôi ra.

Lý Tuấn Nhiên gắt gao nhìn chằm chằm hạng liên vừa nhìn cũng biết không phải bình thường, tay theo bản năng duỗi ra, Võ Trung tá đột nhiên thu về như bảo bối:

- Đây chính của ta, không thể đưa cho ngươi!

Lý Tuấn Nhiên cười mỉa nói:

- Hắc hắc! Này... Em cũng không dám đoạt đồ ưa thích của người khác, chỉ là không kìm được muốn nhìn kỹ bảo bối này.

Võ Trung tá rất cường điệu vỗ bàn cười nói:

- Hắc hắc! Thứ này ngày trước không tính là bảo bối gì, dưới trướng Đốc quân đại nhân mỗi người có thể lấy một cái.

- Mỗi người một cái?

Lý Tuấn Nhiên hoảng sợ, người cũ dưới trướng Khang Tư ít nhất có mấy vạn người, không ngờ mỗi người một cái? Bảo vật giữ mạng như vậy cũng không hiếm có sao?

Tuy nhiên nghĩ lại biểu hiện của binh sĩ dưới trướng Sư đoàn thứ nhất, phỏng chừng thật sự là mỗi người một cái. Nghĩ vậy Lý Tuấn Nhiên không khỏi có chút ghen tị:

- Ông anh, nếu mỗi người một cái, vì sao lữ đoàn của ta không có bảo bối này?

- Hắc! Ta không phải nói rồi sao? Thứ này trước kia không tính là cái gì, nghe cho rõ, ta nói chính là trước kia. Hiện tại sao, thứ này đã biến thành thật sự quý giá, hơn nữa mỗi cái đều được đánh số, không thể làm mất hoặc vô cớ sử dụng.

- Không có quy định này, ta tặng cái này cho chú em cũng không sao. Tuy nhiên ngươi cũng không cần sốt ruột, chờ lữ đoàn của ngươi thành lập xong, tự nhiên sẽ được phân phối.

Võ Trung tá híp mắt nói.

- A! Ông anh nói lữ đoàn của ta đều có thể nhận được bảo bối cứu mạng như vậy? Vậy thật sự rất tốt a.

Lý Tuấn Nhiên rất phấn khích xoa xoa tay.

- Toàn bộ lữ đoàn mỗi người một cái? He he! Chú em à, ngươi đừng mơ tưởng hão huyền! Thứ này chỉ có người có đẳng cấp văn sĩ võ sĩ mới có được, những người khác muốn cũng chẳng được! Ngươi thật sự nghĩ đây là hàng bình thường à! Cái này tương đương với một cái mạng của ngươi, thật là quý báu đó!

Võ Trung tá chỉ vào mũi Lý Tuấn Nhiên cười trêu.

Lý Tuấn Nhiên nghe thế cực kỳ không vừa lòng nói:

- Ông anh à, khi nào thì có quy định này? Ta nghe thấy ngay cả binh lính cấp thấp nhất Sư đoàn thứ nhất đều có bảo bối này.

Võ Trung tá cười hì hì nói:

- Hắc! Binh lính cấp thấp nhất Sư đoàn thứ nhất tất nhiên là có, bởi vì ở Sư đoàn thứ nhất, chín phần binh lính đều là võ sĩ. Nếu người ta là võ sĩ vậy có thể có bảo bối này thật là bình thường.

Lý Tuấn Nhiên cả người choáng váng, Sư đoàn thứ nhất không ngờ toàn bộ đều là võ sĩ?

Dựa theo điều kiện cấp bậc thăng chức mà tính, cấp thấp nhất Hạ giai Cường võ sĩ đều cần ba công huân đầu người, này chẳng phải nói người chết trong tay Sư đoàn thứ nhất ít nhất cũng hơn mười vạn! Bằng không căn bản không có khả năng toàn bộ đều là cấp bậc võ sĩ.

Chỉ là Lý Tuấn Nhiên thật sự khó hiểu, nếu thực sự là vậy, làm sao có nhiều quân địch cho Sư đoàn thứ nhất giết? Toàn bộ binh lính tỉnh Hải Tân cộng vào chỉ sợ mới đủ cho bọn họ giết.

Mà dựa theo sự hiểu biết của mình mấy ngày nay về Khang Tư, hắn tuyệt đối sẽ không vi phạm chế độ mình quy định mà tùy ý thăng cấp của bộ hạ.

Tin tức này thật sự làm cho người ta khiếp sợ. ước chừng một Sư đoàn, mấy vạn binh lính đều là qua chiến trận, tất cả đều là tinh nhuệ từ máu mà ra! Nếu tính như thế, chỉ luận về năng lực tác chiến một mình và tập thể giết địch, toàn bộ đế quốc không có sư đoàn nào có thể so sánh với Sư đoàn thứ nhất của quân Khang Tư.

Lý Tuấn Nhiên nuốt nuốt nước miếng hỏi:

- Chẳng lẽ không có binh lính không phải là võ sĩ giành được bảo bối kia sao?

- Có, làm sao lại không có, tuy nhiên binh lính mà không phải võ sĩ có được bảo bối này, toàn bộ quân Khang Tư cũng chỉ có lính thủy đánh bộ của hạm đội thứ ba mới có vinh dự này. Bọn họ mạng tốt, là binh lính đầu tiên đầu nhập vào Đốc quân đại nhân!

Lý Tuấn Nhiên nghe vậy trong mắt chợt lóe sáng, nguyên lai quân Khang Tư cùng hạm đội thứ ba căn bản không phải là bạn đồng minh, mà là quan hệ trên dưới! Khang Tư này thật lợi hại không ngờ đều cũng đưa tay ra đến biển rồi. Tuy nhiên hắn lại che giấu tầng quan hệ này để làm gì? Chẳng lẽ là sợ bị hạm đội khác biết sẽ tìm hắn gây phiền toái?

Hai người lại uống một hồi, cuối cùng Võ Trung tá chịu không nổi say mà ngã. Lý Tuấn Nhiên sau khi sắp xếp hắn nghỉ lại ở quán rượu lập tức rời đi.

Lý Tuấn Nhiên chân vừa bước ra khỏi cửa, Võ Trung tá vốn vẫn khò khò ngủ say đột nhiên hai mắt lóe sáng nhảy dựng lên. Hắn từ khe cửa nhìn theo Lý Tuấn Nhiên rời đi, sau đó hoạt động tay chân một chút nói thầm: "Còn tưởng người này sẽ hỏi vấn đề cơ mật gì, không nghĩ tới chỉ hỏi tới một chút chuyện khiến hắn tò mò..."

"Tuy nhiên vẫn cảm giác được người này có điểm thần thần bí bí, rốt cuộc là mật vệ nào phụ trách giám thị hắn, không ngờ đến hiện tại vẫn chưa tra rõ bình hình của hắn?"

Tự nói đến đây, Võ Trung tá tự giễu lắc đầu: "Hắc! Thiếu chút nữa nghĩ đến mình vẫn là một thành viên của hệ thống mật vệ. Ồ! Lão tử hiện đường đường chính chính là Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn hai Sư đoàn hai quân Khang Tư! Về sau chỉ chuyên chú hành quân tác chiến là được, lo nghĩ nhiều như vậy làm gì nữa!"

"Đương nhiên, chuyện hôm nay vẫn là phải báo lên trên. Ồ! Tên kia còn chưa đi xa, trước tiên vẫn nghỉ ngơi một chút rồi nói."

Nói đến đây, Võ Trung tá lại quay về nằm lên giường.

191. Chương 191: Cải Trang Đi Tuần. (1+2)

Nơi ở của Ngả Lệ Ti, bên trong Thiên Thủ Các, thành Thanh Nguyệt, tại Lôi gia trên bán đảo Phi Ba.

Cung Huân Đại rất cung kính nói với Ngả Lệ Ti:

- Điện hạ, đại điện đã đặt nền tảng vững chắc ở đế quốc Áo Đặc Mạn. Căn cứ tin tức bên kia truyền lại, đại điện đã tiêu diệt một thế lực phản loạn tên là Khải Lỗ Sĩ, thâu tóm lãnh địa của tên này, xem như là có nền móng.

- Ừ! Chút việc nhỏ ấy đối với Khang Tư mà nói chẳng qua chỉ là việc qua loa sơ sài mà thôi. Ta tin tưởng, chỉ cần sau khi Khang Tư chỉnh đốn lại lãnh địa thật tốt, một lần nữa khuếch trương sẽ lập tức bắt đầu.

Ngả Lệ Ti lạnh nhạt nói trong khi đang đọc quyển sách trên tay tăng thêm kiến thức của mình.

- Dạ! Điện hạ.

Cung Huân Đại gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tiếp theo nàng như là chần chờ một chút sau đó dáng vẻ thật cẩn thận nói:

- Điện hạ, theo tin tức mới nhất vừa truyền về, đại điện được đế đô Áo Đặc Mạn phong làm Thiếu tướng, hơn nữa đồng ý cho thành lập binh lực một Quân đoàn. Đồng thời còn kiêm nhiệm Đốc quân hai tỉnh ven biển.

Ngả Lệ Ti không ngẩng đầu lên, như tự nói với mình:

- Những thứ này đều là hư danh, chỉ cần thực lực bản thân mạnh mẽ, cái gì đế đô, cái gì hoàng đế cũng không thể làm gì Khang Tư.

- Dạ! Điện hạ sáng suốt.

Cung Huân Đại nói đến đây dừng một chút, làm ra vẻ nuốt nuốt nước miếng, lại dừng một chút mới khẽ nói:

- Nghe nói Hoàng thái tử đế đô vì lôi kéo đại điện chẳng những tặng vải vóc cùng với dụng cụ dệt của cung đình mà còn tặng mười cung nữ xinh đẹp tuyệt vời đến hầu hạ đại điện.

Thân thể Ngả Lệ Ti chấn động, rất kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi:

- Cung nữ?

- Dạ đúng. Cung nữ, mười người cung nữ.

Cung Huân Đại vội gật đầu.

- Hắn làm sao không chú ý một chút! Lễ vật cung đình làm sao dễ dàng thu như vậy? Còn có Tương Văn làm cái gì không biết, chẳng lẽ nghĩ đến những cung nữ này chỉ biết hầu hạ người thôi sao? Không sợ bí mật không giấu được người bên cạnh?

Ngả Lệ Ti lúc này đã ngồi không yên, đứng lên đi đi lại lại.

Cung Huân Đại cẩn thận nói:

- Có lẽ Tương Văn đại nhân tự tin có thể khống chế được những cung nữ này.

- Hừ! Khống chế cái gì! Thực sự nghĩ đến tất cả mọi người trong thiên hạ đều là chỉ số thông minh không đầy đủ! Các nàng là từ trong hoàng cung mà ra, đó là nơi âm độc nhất, dâm tục nhất, không tính người nhất trong thiên hạ.

- Tương Văn thật sự cho là nắm trong tay bằng ấy nội vệ là có thể biết rõ lòng người? Ta sợ giờ phút này Tương Văn đều bị những cung nữ này lừa gạt trở nên mơ hồ!

Ngả Lệ Ti càng nói càng kích động:

- Không được, ta phải tự đi xem, tự mình xem rõ sự gian xảo bên trong những cung nữ này mới được. Nhanh đi chuẩn bị sẵn sàng!

- Dạ!

Cung Huân Đại lập tức đáp, trong lòng nàng giờ phút này là vui mừng vạn phần, vui mừng cái gì?

Vui mừng có thể rời khỏi bán đảo Phi Ba.

Cung Huân Đại là một người hay suy nghĩ, khi biết Khang Tư, Tương Văn mang theo rất nhiều binh mã rời bến, ngay từ đầu cũng không để ý lắm, chỉ cho là đi đánh lén lãnh địa nào đó ở vùng ven biển.

Nhưng chờ nàng phát hiện đám người Khang Tư chẳng những không có trở về, nhưng lại không ngừng điều binh mã ở Lôi gia đi. Nàng rốt cục phát hiện việc này không bình thường bắt đầu cẩn thận điều tra. Kết quả điều tra này khiến cho Cung Huân Đại cực kỳ khiếp sợ.

Hàng loạt quan văn cấp thấp bị điều ra khỏi bán đảo Phi Ba, mà những quan lớn ở lại trông coi trừ bỏ huấn luyện tất cả đàn ông con trai thành binh lính thì là cướp đoạt lương thực cùng tiền tài không kiêng nể gì. Trước kia thích nhất là đất đai, bây giờ chẳng những không cần ngược lại còn bắt đầu lén lút buôn bán.

Nhưng việc này liên hệ với nhau, thế nào cũng như là muốn di dời Lôi gia hoàn toàn khỏi bán đảo Phi Ba.

Nhưng theo lý mà nói, đây là chuyện không có khả năng. Hiện tại Lôi gia trên bán đảo Phi Ba gần như không có kẻ địch, hoàn toàn có thể làm theo ý mình, làm sao còn muốn toàn thể dời đi?

Cung Huân Đại thực sự có tính toán, thông qua một hồi cân nhắc đắn đo kỹ càng, rốt cục biết được Khang Tư đánh vào các tỉnh ven biển của đế quốc Áo Đặc Mạn. Lúc biết được tin tức này Cung Huân Đại thực sự choáng váng, chủ nhân Lôi gia này thật sự là mạnh a, không ngờ dã tâm lớn như vậy.

Tuy nhiên càng biết được sâu sắc bên trong, Cung Huân Đại cũng hiểu được vì sao Khang Tư có thể dễ dàng đặt nền tảng ở đế quốc như thế. Thì ra người ta chỉ là quay về quê cũ mà thôi, đế quốc mới chính là mục tiêu chính thức của hắn.

Sau khi Cung Huân Đại biết nhiều như vậy, rất có kỹ xảo lộ ra trước mặt Ngả Lệ Ti, khiến cho Ngả Lệ Ti trong tiềm thức nghĩ đến Cung Huân Đại đã biết tất cả bí mật. Hơn nữa Ngả Lệ Ti đối với việc này cũng không có ý thức giữ bí mật gì, cũng liền cách quãng nói ra tin tức mà người ngoài không biết.

Khi Cung Huân Đại rốt cục hiểu được nguyên nhân tại sao Khang Tư phải chuẩn bị di dời Lôi gia đi, thật sự là bị dọa đến vài ngày không được một giấc ngủ ngon.

Trời ạ! Bán đảo Phi Ba không ngờ là sào huyệt của ác ma! Bản thân bọn mình không ngờ vẫn sinh sống ở trong sào huyệt của ác ma!

Tự nhiên ngay từ đầu Cung Huân Đại cũng không thể nào tin được chuyện này. Nhưng đối chiếu một chút tất cả gia thân lén lút bán đất đai, lại đối chiếu chuyện trăm vạn ác ma lúc trước truyền thật ồn ào huyên náo, Cung Huân Đại cuối cùng cũng thật sự là sợ hãi tiếp nhận kết luận này. Nguồn truyện: Y

Sau khi xác nhận chuyện này, Cung Huân Đại hận không thể lập tức chạy thoát khỏi bán đảo Phi Ba. Nhưng nếu chỉ có một mình rời đi, phỏng chừng chưa được nửa đường liền lâm vào cảnh người bị bắt của bị cướp, từ đó phải chịu cảnh sinh sống bi thảm.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, nếu chỉ một mình mình rời đi, tuyệt đối không thể đi ra khỏi bán đảo Phi Ba. Nhưng nếu vẫn ở lại trên bán đảo Phi Ba, vậy mặc kệ ở địa phương nào kỳ thật vẫn là cuộc sống ở trong sào huyệt ác ma. Một khi đã như thế, vậy còn chạy cái rắm!

Thật hiển nhiên, nếu mình muốn an toàn rời đi, chỉ có thể đi theo chủ nhân Ngả Lệ Ti. Nhưng mặc kệ mình dụ dỗ thế nào, người chấp nhất này cũng chỉ biết có một điều, đó là nếu Khang Tư không phái người tới đón nàng, vậy nàng không thể tự tiện rời nơi này.

Cung Huân Đại vì chuyện này thật sự đau đầu. Cô công chúa này bình thường vẻ mặt khôn khéo, như thế nào lại có ý nghĩ bảo thủ đến mức không thể tưởng được thế này?

Đến cuối cùng, biện pháp nào của Cung Huân Đại cũng đều thất bại, chỉ có thể cam chịu số phận chờ đợi cùng Ngả Lệ Ti. Trải qua một đoạn thời gian như vậy, Cung Huân Đại cũng không khẩn trương như trước nữa.

Dù sao nàng cũng nghĩ thống suốt, Khang Tư không có khả năng khiến cho Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na đợi lâu ở trong sào huyệt ác ma này. Một khi có chuyện gì xảy ra, đầu tiên được đưa đi chính là hai người đẹp cao quý này. Mà mình chỉ cần theo sát Ngả Lệ Ti là được.

Tuy nhiên sau khi Cung Huân Đại biết được Khang Tư nhận mười cung nữ Hoàng Thái tử đưa tặng, liền nảy ra ý hay. Nàng nghĩ đến cung nữ trong hoàng cung đế quốc Áo Đặc Mạn tuyệt đối là sắc nước hương trời, là nữ nhân xinh đẹp mê người!

Không có biện pháp, tính khắp thiên hạ cho dù người nào chỉ cần nghe thấy thế cũng đều muốn. Ai kêu đế quốc Áo Đặc Mạn từng là nước lớn đứng đầu thiên hạ, hơn nữa dân cư dùng vài ức để tính, quyền uy của hoàng đế lại bao trùm vạn vật thiên hạ, cung nữ trong hoàng cung đương nhiên là con gái đẹp nhất trong thiên hạ rồi.

Cung Huân Đại rất rõ ràng tình cảm của Ngả Lệ Ti và Y Ti Na với Khang Tư. Cho nên nàng biết chỉ cần mình ở trước mặt Ngả Lệ Ti nhắc tới chuyện này, Ngả Lệ Ti khẳng định sẽ lo lắng, khẳng định sẽ hận không thể lập tức xuất hiện tại trước mặt Khang Tư.

Tuy biết chỉ cần đi theo Ngả Lệ Ti sẽ không cần phải ở lại sào huyệt ác ma, nhưng có thể sớm một chút rời khỏi nơi này, lại càng khiến người ta yên tâm.

Nhìn xem, thủ đoạn nhỏ của mình vừa ra, liền lập tức đạt thành tâm nguyện! Hì hì! Chẳng bao lâu nữa, mình liền có thể thoải mái ngủ ngon rồi.

Cung Huân Đại mừng khấp khởi chuẩn bị rời đi lại bị Ngả Lệ Ti gọi lại:

- Chờ chút.

Trong lòng Cung Huân Đại lập tức căng thẳng, bất ổn kêu: “Má ơi! Công chúa điện hạ của ta, ngài ngàn vạn lần không nên thay đổi ý kiến a!”

- Giúp ta thông báo cho Y Ti Na một chút, xem nàng có đi hay không?

Ngả Lệ Ti mặt không chút thay đổi nói.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này quan hệ của nàng cùng Y Ti Na không tốt lắm, trở nên có chút xa cách. Nhưng những lúc đi xa nhà, đầu tiên nghĩ đến chính là người bạn tốt mà mình sống đến bây giờ có một nửa thời gian đều ở bên cạnh mình.

- Dạ.

Cung Huân Đại trong lòng nhẹ thở ra, trên mặt lại không biểu hiện gì, rất cung kính chào rồi lui ra.

Y Ti Na nhận được lời mời của Ngả Lệ Ti, cho dù nàng thói quen bảo trì tâm tính bình tĩnh cũng vui mừng không thể khống chế được.

Mặc kệ Ngả Lệ Ti đối với nàng lạnh nhạt thế nào, nàng vẫn xem Ngả Lệ Ti trở thành bạn tri kỉ, lần này đi ra ngoài là cơ hội tốt để cải thiện quan hệ.

Dưới tác phong nhanh nhẹn của hai người, rất nhanh liền chuẩn bị ổn thỏa.

Vì thế ba người còn không có danh phận nhưng lại được hạ thần của Lôi gia đối xử cung kính, tuy rằng không có đảm nhiệm chức vụ gì lại được tận lực thỏa mãn yêu cầu. Ba người mang theo một người hầu gái, ngồi thương thuyền to lớn chuyên môn được điều tới, rời khỏi bán đảo Phi Ba.

Ba người con gái đẹp nào? Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na là hai người trong đó, hầu gái không cần phải nói chính là Cung Huân Đại rồi. Mà một người con gái đẹp nữa đó chính là Tiểu Cầm.

Lúc này Tiểu Cầm tuy rằng vẫn tự nhận là hầu gái của Y Ti Na nhưng mọi người đều biết nàng là người trong mộng của Tam gia Lôi gia, ai dám không nể mặt nàng?

Vốn lần này Y Ti Na không muốn cho Tiểu Cầm cùng đi, dù sao lúc An Tái Kháng đi xa sợ Tiểu Cầm mệt mới không mang nàng đi. Hiện tại mình lại không nói lời nào mang Tiểu Cầm đi theo, như thế nào đều cảm thấy được không tốt cho lắm.

Chỉ là Tiểu Cầm biết An Tái Kháng còn mấy chục ngày mới trở về, nàng không muốn một mình đợi ở Lôi gia, đồng thời cũng không muốn xa cách Y Ti Na lâu như vậy, cho nên cũng quấn quít đi cùng.

Vào lúc đám người Ngả Lệ Ti được đưa đến cảng Thanh Nguyệt để lên thuyền, trong một ngôi nhà nào đó ở cảng Thanh Nguyệt, một Đại giáo chủ lớn tuổi hỏi trung niên giáo chủ thủ hạ của hắn:

- Đám võ sĩ vừa rồi hộ tống ai?

- Báo cáo Đại chủ giáo đại nhân, là ba người con gái ở Thiên Thủ Các tại Lôi gia, có quan hệ khá thân mật với gia chủ Lôi gia.

Giáo chủ trung niên vội trả lời.

- Ồ! Các nàng đi đâu? Đã thật lâu không thấy gia chủ Lôi gia kia lộ mặt.

Đại giáo chủ sờ sờ râu nói.

- Theo lời nói thì là đi du lịch.

Giáo chủ trung niên nói đến đây, đột nhiên nhớ tới cái gì cất cao giọng.

- Đại nhân, mật thám của chúng ta gần đây phát hiện binh lực Lôi gia chẳng biết tại sao thiếu một bộ phận, hơn nữa quan chức cấp thấp cũng giảm rất nhiều.

- Hơn nữa gia chủ Lôi gia thời gian dài không có xuất hiện, lại thêm gia quyến ở bên trong nhà cũng rời đi. Ngài nói có thể là gia chủ Lôi gia này dùng mưu kế tung hỏa mù, mang binh đi tấn công nơi khác?

Đại giáo chủ lập tức ngồi thẳng thân mình, làm như có vẻ suy nghĩ gật gật đầu nói:

- Rất có khả năng, tuy nhiên hắn đi tấn công nơi nào đây? Không có nghe nói có khối lãnh địa nào ở bán đảo Phi Ba đột nhiên bị người tấn công bất ngờ.

Giáo chủ trung niên lắc đầu, nói ra suy nghĩ của mình:

- Đại nhân, thuộc hạ nghĩ, mục tiêu của gia chủ Lôi gia không phải bán đảo Phi Ba, nếu là bán đảo Phi Ba hắn chỉ cần bằng vào uy phong tiêu diệt trăm vạn ác ma là có thể dễ dàng chiếm hơn nửa phần lãnh địa của bán đảo Phi Ba.

- Đồng thời hắn cũng không phải là Liên minh Tự do Duy Nhĩ Đặc. Bằng vào sức chiến đấu này của Lôi gia mà đi xâm lấn Liên minh Tự do thì không khác gì tìm chết, tùy tiện một bến cảng tự trị có thể khiến toàn quân Lôi gia bị diệt!

- Ngươi nói là đế quốc Áo Đặc Mạn?

Đại giáo chủ hỏi.

- Đúng vậy, hiện tại đế quốc Áo Đặc Mạn đang ở vào thời đại quân phản loạn nổi lên, hơn nữa các nước xung quanh quấy nhiễu đế quốc, chính là mục tiêu phi thường lý tưởng.

Giáo chủ trung niên gật đầu nói.

- Ừ, này cũng là nói hơn phân nửa lực lượng Lôi gia đều tập trung ở các tỉnh ven biển đế quốc Áo Đặc Mạn?

Đại giáo chủ nói đến đây, đột nhiên ha ha cười:

- Tốt, đi tốt lắm! Truyền lệnh xuống, buổi tối hôm nay phái người đi xem thử thành Thanh Nguyệt xem những hộ vệ lợi hại của Lôi gia có phải cũng đi rồi hay không?

- Dạ.

Người trung niên trên mặt cung kính nhận lệnh, trong lòng lại nói thầm:

- Lão già ngươi, cả ngày nói cảm ứng được ác ma mật vệ ngay trong thành Thanh Nguyệt, nhưng mỗi lần phái người đi điều tra, không phải tìm không thấy thì là người đi điều tra vô cớ biến mất. Vì cái rách nát mật vệ của ngươi, người của cứ điểm này của chúng ta đều thiệt hại hơn một nửa!

- Nếu không phải bởi vì ngươi là Đại giáo chủ, sớm đã bị mặt trên cách chức lại khiến cho mặt trên chỉ có thể lấy ta mà chửi! Con mẹ nó! Thực khốn nạn!

Đại giáo chủ trong lòng khoan khoái rất nhiều cười mỉm nói:

- Hiện tại chúng ta đã không chế hoàn toàn bao nhiêu thung lũng thuốc? Sản lượng có bao nhiêu? Đã tìm hiểu rõ ràng tất cả thung lũng thuốc trên lãnh địa Lôi gia chưa? Đều có những loại nào?

- Dạ! Hiện tại chúng ta hoàn toàn khống chế mười hai thung lũng thuốc, trong đó bảy loại giáp, ba loại ất, hai loại bính. Mỗi tháng sản lượng lớn đủ chế tạo hai mươi cân bột phấn.

- Về phần thung lũng thuốc trong lãnh địa Lôi gia, sau khi trải qua một phen gian khổ tìm hiểu, chỉ biết được vị trí ba nơi. Tuy nhiên bởi vì có rất nhiều binh lính bảo vệ sợ đối phương đồng quy vu tận cho nên không hề ra tay. Trong đó hai nơi loại bính, một nơi loại đinh.

- Loại đinh? Mẹ kiếp, thật sự là vùng đất trù phú, thung lũng dược loại đinh cực kỳ hiếm thấy không ngờ tùy tiện liền có thể phát hiện một nơi!

Đại giáo chủ hưng phấn đến nỗi thốt lên một câu chửi thề.

Đối với sự thất thố của Đại giáo chủ, giáo chủ trung niên cảm thấy được thực bình thường, lúc trước khi mình biết được tin tức, tên kia lại càng là nhảy lên mở miệng mắng to bày tỏ lòng hưng phấn.

- Ừ! Lãnh địa Lôi gia trong khẳng định còn có dấu thung lũng thuốc khác, nhất định phải dùng hết toàn lực tìm hiểu! Đúng rồi, thung lũng thuốc loại đinh này tuy rằng quý báu, nhưng hiện tại còn không dùng được, vì tránh cho gián điệp mật giáo khác biết được, chúng ta liền tạm thời giữ tin tức này ở nơi đây, không hề báo lên trên. Ngươi nói như thế nào?"

Đại giáo chủ có chút âm trầm nhìn chằm chằm giáo chủ trung niên hỏi.

- Dạ, lời này của đại nhân thật đúng, thuộc hạ nghe ngài.

Giáo chủ trung niên đương nhiên biết Đại giáo chủ có ý tứ gì, lập tức cúi đầu biểu lộ sự trung tâm.

- Ừ! tốt lắm, có tin tức của mật giáo khác hay không? Như thế nào ta cảm giác gần đây vẫn đều là gió êm sóng lặng, có điểm không bình thường.

Đại giáo chủ có chút lo lắng hỏi.

- Hẳn là không có chuện gì, bởi vì được đến tin tức đều biểu hiện, những mật giáo này cũng giống chúng ta đang tích tụ lực lượng, phỏng chừng không có tâm tư gây sóng gió.

Giáo chủ trung niên chần chờ một chút sau nói.

- Hy vọng là như vậy. Đúng rồi, vì dự phòng vạn nhất, ngươi gia tăng chuẩn bị, tận lực tăng lớn số lượng ác ma tồn kho.

Đại giáo chủ nói.

- Dạ.

Giáo chủ trung niên cung kính nhận lệnh.

Hành tỉnh Hải Tân, trên địa giới Khang Tư đốc quân cai quản.

Có khoảng mười vạn nô lệ thanh niên trai tráng đang cố gắng thi công đường xá, dưới sự công tác cần cù chăm chỉ của những nô lệ này, đường chính trên địa giới Khang Tư đốc quân kéo dài mở ra với tốc độ một ngày một dặm.

Mà đi trên con đường này là một đám bình dân hoặc vì trốn lửa khói chiến tranh không để ý đường xá xa xôi, mang theo gia đình trăm cay nghìn đắng chạy tới tìm kiếm cuộc sống yên ổn.

Những người này chính là người buôn bán, quyền quý, hoặc nhà làm quan biết chế độ cấp bậc trong quân Khang Tư, mang theo toàn thể thành viên gia tộc cùng gia tài bạc triệu trước tiên chạy tới nhập quốc tịch.

Mà trừ bỏ những người tin tức linh thông chạy tới nhập tịch trước, trên đường nhiều nhất chính là thương nhân dong xe ngựa chạy tán loạn khắp nơi.

Nói thật thì những người buôn bán này đều phi thường thích quân Khang Tư. Không vì cái gì khác, thứ nhất là tiền thuế buôn bán rẻ trong phạm vi thế lực quân Khang Tư, thứ hai là toàn thể quân Khang Tư đều là khách lắm tiền hào phóng, chỉ cần có hàng hóa bọn họ thích, vậy tuyệt đối sẽ không so đo giá cả.

Những người buôn bán thường xuyên qua lại thậm chí còn tuyên truyền khắp nơi, bọn họ ước gì quân đoàn Khang Tư sớm ngày thu phục hành tỉnh Hải Tân, như vậy có thể an tâm làm việc buôn bán.

Lúc này, Khang Tư cùng Tương Văn đang ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ rất thoải mái giục ngựa chạy chậm rãi trên đường.

So với trước kia hơi tí là mấy trăm đến hơn ngàn người đi bên cạnh, Khang Tư càng thích cảm giác tự do tự tại thế này, chính mình muốn đi là đi, muốn dừng là dừng.

Nói thật, kể từ cái ngày thoải mái như vậy tới bây giờ, đã lâu tới mức đều không thể nhớ nổi là lúc nào nữa.

Nhìn dáng vẻ chủ thượng của mình thoải mái tự tại, Tương Văn cũng không kềm được lộ ra nụ cười vui mừng.

Dù sao mọi việc quân đội chính trị đều đã bố trí ổn thỏa xuống dưới, để cho chủ thượng nghỉ ngơi vài ngày có gì không được? Về phần vấn đề an toàn, có ai lại thật sự nghĩ đến bên người chủ thượng chỉ có một mình mình? Không có một số lớn mật vệ đi theo thì đó là sự thất trách với chức tổng trưởng của nàng.

Tương Văn cùng Khang Tư sở dĩ một mình ra đi là bởi vì sau khi trận chiến chấm dứt Khang Tư cũng không biết làm sao đột nhiên tâm huyết dâng trào rời khỏi nội vệ cùng đi, tự mình đi về phủ Đốc quân.

Quyết định này lại khiến nội vệ đều sợ đến nhảy dựng, đều lấy chết ra mà khuyên bảo. Sắp xếp hành trình của chủ công là chuyện mà ngoại thần không thể biết đến, cho nên có thể ngăn cản quyết định này của Khang Tư chỉ có thể là người của hệ thống nội vệ.

Tương Văn phi thường thân thiết với Khang Tư biết hắn thật sự là ý động, lại không muốn làm khó thuộc hạ, không kìm nổi lên tiếng đồng ý nguyện vọng một mình đi đường của Khang Tư.

Tương Văn giữ hệ thống mật vệ trong tay thật sự không sợ Khang Tư ở trong địa bàn của mình sẽ gặp được nguy hiểm gì. Nàng có hiểu biết rất rõ với năng lực của mật vệ, dám dùng đầu để đảm bảo. Tuy nhiên Tương Văn chỉ có một yêu cầu, đó là tự mình phải được đi theo bên người Khang Tư.

Bởi vì ý đồ của Khang Tư chỉ là muốn lẳng lặng quan sát biến hóa trên địa bàn của mình, mượn cơ hội tự hỏi một ít phương châm biện pháp thi hành chính trị, chỉ cần bên cạnh không có nhiều người đi theo là được.

Cho nên hắn đối với yêu cầu của Tương Văn không nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Cứ thế Khang Tư cùng Tương Văn tách khỏi nội vệ bắt đầu hành trình thong thả nhàn nhã.

Tuy rằng thắt lưng Tương Văn mang vũ khí, nhưng một đường đi tới này vẻ đẹp như hoa của nàng cũng hấp dẫn một số lượng lớn ong bướm. Chỉ là sau khi những tiểu tử lông bông này nhìn thấy cấp bậc huy chương trên ngực Tương Văn lập tức ngoan ngoãn hắn lên, cung kính hành lễ sau đó cung kính nhường đường.

Trên thực tế vì không muốn gây phiền toái, lúc này Khang Tư cùng Tương Văn đeo chính là huy chương võ sĩ cấp thấp nhất, cấp bậc như vậy sẽ không làm người sợ, cũng sẽ không có người đến gây phiền toái, tránh khỏi rất nhiều phiền toái.

Vào lúc giữa trưa Khang Tư cùng Tương Văn vào một quán trà nhỏ ở ven đường tạm nghỉ ngơi. Vừa vào cửa khách khứa trong quán trà nhìn huy chương của hai người sau đó lập tức tình cảnh hỗn loạn. Bình dân cấp cao thì cúi đầu, dân cấp thấp thì quỳ rạp trên mặt đất. Sau một phen chào tưng bừng, xua những bình dân cấp cao tản đi chỗ khác, Khang Tư cùng Tương Văn cuối cùng có thể lặng lặng ăn chút gì đó, uống một ngụm trà.

- Chủ thượng, ngài không phải nói muốn ở trong thời gian ngắn nhất chiếm cứ địa giới tỉnh đông, làm sao mới chiếm được năm khối địa bàn liền ngừng hành động? Làm cho mấy thế lực phản loạn giả ngây giả dại chỉ có thể phi thường buồn bực chạy về sào huyệt.

Tương Văn thấp giọng hỏi.

Lúc này dân chúng xung quanh đã lui ra các góc căn bản không sợ ai nghe thấy, cho dù có bị nghe thấy cũng không có gì, dưới chế độ cấp bậc nghiêm khắc ai dám nói linh tinh?

Khang Tư cười cười:

- Mặc dù nói là trong khoảng thời gian ngắn những cũng không thể ngắn đến mức chỉ không một tháng đã chiếm được nhiều địa bàn như vậy. Ăn nhiều sẽ khó tiêu hóa, chỉ là hiện tại thêm năm khối địa bàn mới, đều khiến cho chúng ta phải chỉnh lý lại mất một đoạn thời gian.

- Điều này cũng đúng.

Tương Văn đồng ý gật đầu, tiếp theo nghĩ tới cái gì nói:

- Đúng rồi! Chủ thượng, mật vệ theo dõi Khải Nhĩ Đặc bẩm báo có người phát hiện, Khải Nhĩ Đặc có cấu kết với Hoàng tử thứ tư.

- Ách! Hoàng tử thứ tư là Hoàng tử có thực lực mạnh nhất trong các Hoàng tử, chiếm cứ bốn hành tỉnh cấp bậc như Văn Tây? Hai người cách xa nhau vạn sông ngàn núi như thế vậy làm sao lại có quan hệ?

Khang Tư rất là giật mình, nếu trong nhiều Hoàng tử Công chúa như vậy hỏi Khang Tư để ý tới ai nhất, vậy nhất định là Hoàng tử thứ tư này.

Khang Tư từng lệnh mật vệ chuyên môn thu thập tư liệu của Hoàng tử thứ tư, nhìn tư liệu Khang Tư không kìm nổi nhíu mày bởi vì tư liệu thật sự rất đơn giản.

Trước khi quân phản loạn chia cắt chiếm giữ, Hoàng tử thứ tư này căn bản không có vấn đề gì, hoàn toàn không có tiếng tăm. Nhưng quân phản loạn vừa chia cắt, Hoàng tử thứ tư lập tức trở thành quân phản loạn lớn mạnh nhất.

Nếu theo lẽ thường mà nói, Hoàng tử thứ tư không thể có được thế lực lớn mạnh như vậy. Phải biết rằng Hoàng tử thứ tư mới mười bảy, mười tám tuổi, thế lực và nhân mạch như vậy không có mười mấy năm là không thể xây dựng nên.

Nhưng từ trên tư liệu, những thế lực này toàn bộ đều lấy Hoàng tử thứ tư làm chủ, quân đội hắn thu nạp cũng đều nguyện trung thành cho hắn mà không phải một thế lực khác nào hay là bên họ mẹ của hắn.

Nói đến bên họ mẹ của Hoàng tử thứ tư, ngoài mặt chỉ là một bá tước quý tộc cực kỳ bình thường, bình thường đến mức trước kia ở đế đô có rất nhiều. Tuy nhiên bởi vì rất bình thường mới làm cho người ta không tin tưởng nó bình thường.

Theo Khang Tư thấy, bên họ mẹ Hoàng tử thứ tư dấu trong màn sương mù này mới thực sự là người hạ nền móng cho Hoàng tử thứ tư, chỉ là tìm không thấy bất kỳ tư liệu gì để chứng minh mà thôi.

Việc này tuy rằng ngay cả một chút tình báo đều tìm không được lại cũng không thể trách mật vệ vô dụng. Chủ yếu bởi vì đế đô cũng không phải địa bàn của mình, hơn nữa lúc trước trong sự kiện tư liệu quân đội bị hủy, rất nhiều tư liệu quý tộc cũng bốc cháy, khiến cho nhiều sự thật đều bị che giấu.

Quyển 6: Đoản Binh Tương Tiếp.

192. Chương 192: Giá Trị Đầu Chủ Thượng. (1+2+3)

- Chủ thượng, nghe Khải Nhĩ Đặc nói chuyện cùng sứ giả của Hoàng tử thứ tư mới biết được, Khải Nhĩ Đặc trước khi đầu nhập vào Hoàng tử thứ bảy đã là người của Hoàng tử thứ tư. Chỉ là bây giờ xa khỏi tầm kiểm soát Khải Nhĩ Đặc càng cứng rắn không chịu nghe lời, cho nên hai bên mới có chút mâu thuẫn.

Tương Văn nói.

- Ồ? Ta nhớ rõ trên tư liệu khi Hoàng tử thứ bảy mười hai tuổi, Khải Nhĩ Đặc được bên họ mẹ Hoàng tử thứ bảy giật dây trở thành người cùng phe Hoàng tử thứ bảy.

- Nói như thế, lúc đó Khải Nhĩ Đặc cũng đã là người của Hoàng tử thứ tư sao? Khi đó hắn hắn cũng mới mười bốn tuổi, ở tuổi ấy liền chiếm được sự trung thành của Khải Nhĩ Đặc? Thật sự khó thể tin được.

Khang Tư rất cảm khái lắc đầu.

Tương Văn cũng cảm khái theo:

- Huyết mạch hoàng gia đế quốc Áo Đặc Mạn thật sự rất kỳ quái. Với thể thất suy yếu của tiên đế, không ngờ có sức khỏe dồi dào sinh ra mười mấy người con.

- Mười mấy Hoàng tử Công chúa của Tiên đế, tuổi tương đương nhau có năm sáu đôi, hơn nữa Hoàng Thái tử lớn nhất mới mười chín hai mươi tuổi, nhỏ nhất lại là sinh ra trước khi ông ta băng hà.

- Nhưng các Hoàng tử Công chúa với tuổi nhỏ như vậy đã vào lúc nằm trong tã lót bắt đầu học tập thế nào bố trí kế hoạch lâu dài, như thế nào đội mặt nạ làm người, như thế nào ngầm hãm hại, lôi kéo người khác.

- Giống như Hoàng tử thứ bảy mà chúng ta nghĩ là con rối, không ngờ có thể dưới con mắt của Khải Nhĩ Đặc lôi kéo một nhóm người mà không bị hắn phát hiện. Thật sự là kinh khủng hơn cả cáo già, những người trong hoàng gia tất cả đều không phải người!

Khang Tư không nói gì gật gật đầu, bọn họ vào lúc nhỏ như vậy, đại khái chỉ có thể hiểu được tự hỏi làm thế nào để no bụng, làm sao có khả năng nghĩ phức tạp như thế kia.

Khang Tư đang chậm rãi nhai phát hiện một người đàn ông trung niên tuy rằng mặc quần áo dân thường, nhưng bộ dạng đặc trưng của dân miền núi đi vào quán trà.

Ông chủ quán trà nhìn thấy đây thoạt nhìn là loại khách không có đeo huy chương phi thường dễ lừa, không khỏi lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn cực kỳ tiếp đón.

Kỳ thật nếu nói cho đúng thì những người buôn bán nhỏ hoan nghênh nhất chính là khách đến từ vùng khác.

Vì sao lại nói thế? Bởi vì dân cấp thấp không có tiền gì, dân cấp cao lại có thái độ kiêu căng, thực sự rất dễ bị tức chết, hơn nữa còn không dám giận trước mặt chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu, thật sự ấm ức.

Về phần võ sĩ văn sĩ, phàm là chiêu đãi bọn họ đều là chuyện phi thường khổ sở, không ói những người này có yêu cầu rất cao với trà rượu, đồ nhắm. Chỉ riêng có người như thế ở trong quán, vậy trừ khi có người cùng thân phận đi vào quán bằng không căn bản không có khách dám vào.

Hơn nữa chính mình còn phải lo lắng đề phòng, chiêu đãi không đầy đủ dễ rước lấy tai họa.

Tuy rằng những người này trả tiền đều rất hào phóng, nhưng mình nguyện nhận ít tiền một chút cũng không muốn chiêu đãi bọn họ. Bởi vì mỗi lần đều dễ ngắn đi vài tuổi thọ. Đáng tiếc mình lại không thể từ chối, bởi vì đó cũng là dẫn họa vào thân.

Mà những người ở bên ngoài không nhập tịch lại khác, hoàn toàn có thể đối đãi với bọn họ như khách chân chính, có thể dọa thì dọa, có thể lừa thì lừa, có thể chém thì chém (cắt cổ - giá cao) muốn thế nào được vậy. Tuyệt đối là một việc có thể khiến cho thể xác và tinh thần của người đạt mức tốt nhất.

Người vùng núi kia thuận tiện cùng ông chủ nói vài câu, rồi bắt đầu cẩn thận đánh giá khách trong quán trà. Khi ánh mắt hắn chú ý tới huy chương trên ngực Khang Tư cùng Tương Văn, ánh mắt hào quang sáng ngời.

Nhìn thấy ánh mắt này, Tương Văn đã chú ý hắn từ khi xuất hiện lập tức nắm lên chuôi đao.

Tuy rằng nàng biết rõ người vùng núi này ngay cả một đao của mình đều không cản được, đừng nói là mưu hại chủ thượng. Tuy nhiên chức trách của hộ vệ là ngăn chặn tất cả nguy hiểm.

Người vùng núi kia cũng nhận ra thái độ thù địch cảu Tương Văn, vội xua tay nói:

- Đừng hiểu lầm, ta đây không có thái độ thù địch.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Tương Văn híp mắt hỏi.

- Ách! Các ngươi là thủ hạ của Đốc quân đại nhân Khang Tư sao?

Người vùng núi cẩn thận đi lên một bước hỏi.

- Đúng vậy, không biết ngươi có chuyện gì?

Khang Tư khoát tay với Tương Văn, khiến nàng không cần phải thần hồn nát thần tính, sau đó mới điềm đạm hỏi.

- Thật tốt quá, cuối cùng có người hỏi ta đây có chuyện gì.

Người vùng núi kia vẻ mặt thật thà tươi cười nói.

- Ừ! Không vội, ngồi xuống nói. Ông chủ đưa trà lên.

Khang Tư khách khí nói.

Ông chủ kia trong lòng thầm mắng Khang Tư nhiều chuyện, khiến cho cơ hội cắt cổ dê của mình không còn, nhưng trên mặt lại vẫn nụ cười nịnh bợ, lập tức đưa trà lên.

Người vùng núi kia cũng không khách sáo, cầm nước trà uống một hơi, sau đó mới thở nhanh một hơi vội nói:

- Ta đây là tới nói chuyện buôn bán với Đốc quân đại nhân Khang Tư.

Nghe nói như thế, không chỉ là Khang Tư và Tương Văn, chính là các khách ở xung quanh, ông chủ cũng dựng lỗ tai, tất cả đều trừng mắt há miệng sững sờ.

Tuy nhiên trừ Khang Tư cùng Tương Văn, những người khác rất nhanh liền phát ra từng hồi cười rộ lên, khiến cho người vùng núi này không hiểu làm sao.

Người vùng núi kia bị mọi người cười, phát hiện bọn họ còn không ngừng nghỉ, rốt cuộc hai mắt tóe lửa, giận dữ hét:

- Các ngươi cười cái gì? Ta đây có cái gì khiến các ngươi cười?

Mọi người bị thanh âm thật lớn của người này làm hoảng sợ, toàn bộ tắt tiếng cười.

Lúc này người khác đang thở hổn hển, mà ông chủ cũng đã thở xong, chỉ vào người vùng núi nói:

- Ta nói người ở nơi khác đến, ngươi có biết ngươi vừa nói gì không? Ngươi nói muốn nói chuyện buôn bán với Đốc quân đại nhân! Không phải chúng ta cười nhạo ngươi, ngươi có tư cách gì nói chuyện buôn bán với Đốc quân đại nhân sao?

- Tư cách?

Người vùng núi đầu tiên nghi hoặc sờ sờ đầu, tiếp theo suy nghĩ tới cái gì, ngạc nhiên vui mừng vỗ đùi nói:

- Ta đây có tư cách này, những người khách hàng năm buôn bán với bộ lạc của ta nói, hàng hóa của chúng ta chỉ có thể là người có quyền có tiền nhất hành tỉnh Hải Tân mới có thể mua được. Các ngươi nói cho ta biết, ở hành tỉnh Hải Tân có phải là Đốc quân đại nhân lớn nhất hay không?

Này còn phải nói, Đốc quân là giả Nguyên soái, theo chức quan sắp xếp thì Nguyên soái rồi đến Đốc quân, không chỉ nói hành tỉnh Hải Tân, cho dù năm cái hành tỉnh quanh đây cũng là lớn nhất.

Hơn nữa nơi đây là địa bàn của Đốc quân, cho dù không phải lớn nhất nhưng ai dám lắc đầu? Trừ bỏ Khang Tư cùng người vùng núi kia ra, mọi người kể cả Tương Văn ở trong đều gật đầu giống như gà mổ thóc.

- Được, các ngươi đồng ý Đốc quân lớn nhất, như vậy ở hành tỉnh Hải Tân, có phải Đốc quân có tiền nhất?

Người vùng núi rất đắc ý chỉ tay hỏi.

Dựa theo sự suy đoán quân phản loạn đều là có tiền, vậy Đốc quân là thế lực lớn nhất vậy chắc chắn sẽ nhiều tiền nhất! Những khách bình thường có điểm chần chờ gật đầu.

Mà ông chủ cùng những người khách khác trong quán lại gật mạnh đầu. Ai chẳng biết thuộc hạ của Đốc quân mua đồ đều rất hào phóng, không có tiền có thể hào phóng vậy sao?

Về phần Tương Văn, nàng lại là người biết rõ nhất Khang Tư có phải nhiều tiền nhất hay không.

Nghĩ lại cảnh mình cùng Khang Tư đi thăm kho bạc, không khỏi hung hăng gật mạnh đầu, nhìn thấy Tương Văn cũng tham dự vào, Khang Tư không khỏi bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu.

- Ha ha! Thế nào! Hai điều kiện này các ngươi đều gật đầu đồng ý, như vậy ta đây tìm Đốc quân đại nhân nói chuyện buôn bán có gì không đúng? Có gì buồn cười?

Người vùng núi trừng to mắt mở miệng hô.

Ông chủ quán nhịn dừng động tác che lỗ tai, rất tò mò hỏi:

- Người ngoài tới, ngươi nói chuyện làm ăn này chỉ có thể bàn với người có quyền có tiền nhất, vậy rốt cuộc ngươi buôn bán cái gì? Nói nghe xem một chút có phải thật sự cần Đốc quân đại nhân mới có thể cùng ngươi bàn chuyện làm ăn.

Người vùng núi bình tĩnh nhìn chằm chằm ông chủ quá, xem bộ dạng nhíu mày của hắn hiển nhiên là suy nghĩ có nên nói ra hay không, khiến cho mọi người dỏng hết lỗ tai lên. Nhưng đợi cho ông chủ đều bị nhìn tới mức muốn nổi giận, người vùng núi đều không mở miệng.

Tuy nhiên ngay tại lúc ông chủ quán định mở miệng mắng to, người vùng núi vẻ mặt cương quyết nói ra một câu có vẻ ngốc nghếch:

- Ta đây không nói cho ngươi.

Lời này vừa nói, tất cả mọi người trong quán trà bao gồm cả Khang Tư đều bị người vùng núi đánh bại.

Mọi người trong quán đều cảm thấy mình bị người vùng núi đùa giỡn, tất cả đều lửa giận tận trời đứng lên chuẩn bị dạy cho hắn một bài học.

Mà người vùng núi vẻ mặt thật thà rất nghi hoặc nhìn mọi người, thì thầm trong miệng:

- Các ngươi không đủ tư cách, ta đây không thể nói.

Nhìn đến dạng này, Khang Tư khoát tay với mọi người, bằng vào thân phận võ sĩ của hắn, dân chúng cho dù có giận đến mấy cũng chỉ có thể hạ xuống.

Nhìn người vùng núi thẳng thắn này còn không biết mình trêu chọc mọi người, Khang Tư nở nụ cười lên tiếng nói:

- Như vậy có thể nói cho ta biết hay không?

Nghe nói như thế, người vùng núi nhíu mày, ánh mắt nhìn qua lại trên khuôn mặt cùng cấp bậc huy chương trên ngực Khang Tư.

Một hồi lâu sau, người vùng núi mới gật gật đầu nói:

- Ngươi đã là thuộc hạ của Đốc quân đại nhân, vậy nói cho ngươi cũng được.

Người vùng núi nói xong nhích lại gần, mà Khang Tư cũng hiểu ý thân mình nghiêng về trước, chuẩn bị nghe lời nói thầm của người vùng núi.

Ngay khi hai người hết sức gần, người vùng núi đột nhiên hét lớn:

- Đi chết đi! Khang Tư!

Một đôi bàn tay to phi thường nhanh chóng bóp cổ Khang Tư.

Người bình thường có thể cảm thấy được loại tấn công này không có chuyện gì, nhưng người mắt sắc lại khiếp sợ nhìn ngón giữa hai tay của người vùng núi không ngờ đều đeo một cái nhẫn mặt hướng vào trong.

Người có chút hiểu biết chuyện bí mật đều biết nhẫn ám sát, như vậy không cần phải nói, hai cái nhẫn kia đúng là loại nhẫn ám sát.

Tương Văn vẻ mặt giận dữ rút binh khí nhưng trong lòng một hồi đau xót, bởi vì nàng phát hiện khi mình chặt đứt hai tay người vùng núi này thì hai cái nhẫn đã chạm vào da thịt chủ thượng.

Mà loại nhẫn ám sát này đều là gặp máu là chết.

Giờ phút này Tương Văn căn bản không thể tưởng được vì sao mật vệ không phát hiện được người vùng núi này là kẻ ám sát.

Mật vệ rốt cuộc bảo vệ chủ thượng như thế nào? Tương Văn trong đầu bây giờ chỉ có một đôi bàn tay to lớn có lực cùng với tâm tình lo lắng hoang mang.

Mà người trong quán nhìn thấy người vùng núi ngốc nghếch kia đột nhiên phát uy, tất cả mọi người sững sờ ngồi ở tại chỗ. Chỉ có ông chủ có vẻ linh hoạt nghe được người vùng núi hét lên tên Khang Tư trong đầu hào quang lóe lên, toàn thân giống như bị sét đánh không chút nghĩ ngợi liều mạng xô mạnh vào người vùng núi.

Ngay lúc người vùng núi mắt thấy bàn tay mình sẽ chạm vào cổ Khang Tư, cả thể xác và tinh thần đều tràn ngập kích động và vui mừng, hắn lại rất kinh ngạc phát hiện hai tay Khang Tư không ngờ rất quỷ dị nhanh chóng chắn ở cổ tay mình, khiến cho nhẫn không thể đâm vào cổ Khang Tư.

Người vùng núi trong lòng chấn động không ngờ động tác của Khang Tư này lại nhanh chóng như thế. Hơn nữa người hộ vệ xinh đẹp bên cạnh động tác cũng không chạm, không ngờ đã rút đao bổ tới.

Nếu mình tiếp tục bóp tới cổ Khang Tư, vậy hai tay khẳng định sẽ bị chém đứt.

Không nghĩ bị chặt tay ở đây, người vùng núi lập tức thu tay lại, đương nhiên cũng chuẩn bị thừa cơ cứa qua tay Khang Tư, nhẫn của mình là loại gặp máu là chết, chỉ cần rách da là được.

Nhưng khiến người vùng núi tức giận rống to lên là ngay khi nhẫn của mình sắp cứa qua bàn tay Khang Tư, thắt lưng đàng sau lại bị đánh thật mạnh.

Mà càng không may chính là, thắt lưng đầy phản xạ của mình sau khi văng ra người xô ở sau lưng, thân thể chẳng những không lui ngược lại vồ tới, chẳng những không có cứa qua bàn tay Khang Tư mà thậm chí xuyên qua hai bên cổ Khang Tư, mà thanh đao của hộ vệ xinh đẹp kia đã chém xuống.

Người vùng núi tức giận đành phải chuẩn bị thừa thế ôm Khang Tư, chính mình cho dù bị chém chết, vậy cũng phải dùng đôi nhẫn kia chụp ở trên lưng Khang Tư một cái!

Không cần nhiều, chỉ cần có thể làm hắn chết vì độc!

Mà người bị người vùng núi đánh văng ra chính là chủ quán có cảm giác như bị thần thánh nhập vào người.

Tuy rằng ông ta bởi vì sức khỏe hai bên cách xa mà văng ra, nhưng trong lòng hưng phấn không thôi, người này cũng không biết là tâm cơ thâm trầm hay là tới lúc này mới tỉnh ngộ lại, dù sao sau khi hắn bị đánh bay một lúc mới dùng âm thanh lớn nhất từ khi chào đời tới nay hét lên:

- Hộ giá!

Tuy nhiên vừa hô lời này lên, ông ta liền hét thảm một tiếng, bởi vì người vùng núi kia bay qua ép hắn gần hộc máu.

Người vùng núi kia cũng quá mơ tưởng hão huyền không ngờ muốn chụp vào phía sau lưng Khang Tư, không nói Khang Tư lúc làm binh sĩ dũng mãnh thế nào, cho dù lúc trở thành người bề trên hắn tuy không có cố ý rèn luyện nhưng mà rèn luyện đã được hắn làm thành thói quen giống như ăn ngủ.

Người khác sau khi xử lý xong việc công liền uống trà nói chuyện phiếm nghỉ ngơi, mà Khang Tư lại lấy rèn luyện làm như nghỉ ngơi. Cho nên Khang Tư có thể ở trong khoảng thời gian rất ngắn theo phản xạ đạp mạnh người vùng núi một cái, mà một đạp như vậy đủ để người vùng núi cường tráng nặng nề bay lên không trung.

Tuy rằng người vùng núi bị tấn công, nhưng lại khiến cho hắn vì thế mà trốn được một đao sắc của Tương Văn, bảo vệ mạng sống.

Chỉ là vào lúc người vùng núi ngã xuống đất, mấy người vệ sĩ áo đen che mặt đã lao tới dùng lưỡi đao sắc bén bắt lấy người vùng núi.

Những người mặc đồ đen che mặt này sau khi khống chế được người vùng núi trước tiên tra xét toàn bộ trên người hắn một lần, tất cả đồ vật lớn nhỏ giấu trên người cùng hai cái nhẫn ám sát đều bị đặt ở bên cạnh.

Tất cả mọi chuyện tuy rằng nói thì dài nhưng kỳ thật cũng chỉ mấy giây thời gian, vào lúc mọi người trong quán phản ứng lại thì mọi chuyện đã chấm dứt. Hơn nữa bên cạnh mỗi người trong quán đều đột nhiên xuất hiện một người áo đen che mặt tay cầm lưỡi dao sắc như hổ rình mồi.

Bị những tráng hán này cầm lưỡi dao sắc đặt trên cổ khiến tất cả mọi người đều cảm giác được một luồng lạnh như băng từ trong lòng nổi lên, mà ý lạnh này khiến bọn họ có chút mơ hồ liền tỉnh táo lại.

Bọn họ thần trí thanh tỉnh nhìn thấy chủ quán vẻ mặt đắc ý đang được những người mặc đồ đen che mặt nâng dậy, lập tức nhớ tới ông chủ không ngờ hô lên một câu “Hộ giá”

Cho dù là dân vùng thôn quê hoang dã cũng biết hai chữ này vốn chuyên chỉ hoàng đế, sau lại trở nên chuyên dùng cho hoàng tộc. Tuy nhiên theo thời giant rôi qua, đặc biệt trong thời đại hỗn loạn này, hai chữ này cũng được dùng rộng rãi, nhưng bình thường đều chỉ có thể dùng đối với những người có quyền rất lớn, những người khác dùng linh tinh còn có thể bị tình nghi tạo phản.

Mà ở trong địa giới quân Khang Tư này, chỉ một người được dùng hai chữ này.

Vừa nghĩ vậy, tất cả mọi người trong lòng khẽ động, hai mắt hào quang sáng rực nhìn về phía Khang Tư, nhưng băn khoăn lưỡi dao sắc trên cổ đành phải vẻ mặt ghen tỵ nhìn ông chủ quan vẻ mặt đắc ý.

Mật vệ làm việc rất nhanh, vừa khống chế được trường hợp lập tức áp chế đưa dân chúng trong quán rượu đi ra ngoài. Chỉ có ông chủ quán rượu bởi vì là người thứ nhất chạy đến cứu Khang Tư cho nên mật vệ giữ lại, điều này khiến cho ông chủ quán rượu mừng đến mức cười như hoa nở.

Ông ta không có biện pháp kiềm chế tâm tình vui sướng của mình, tuy rằng chẳng những không đánh ngã kẻ ám sát ngược lại bị đẩy lùi, nhưng hình tượng hết dạ trung thành đã được tạo nên.

Không nói Khang Tư đại nhân có ban thưởng gì khác, chỉ cần dựa theo điều lệ cấp bậc mà tính, chính mình cũng có thể kiếm được cấp bậc dân cao cấp.

Mà dân chúng mất cơ hội này đi ra quán rượu lập tức phát hiện toàn bộ quán rượu đã bị mấy trăm người mặc đồ đen che mặt vây quanh như nêm, hơn nữa mười mấy tráng hán bộ dạng giống người vùng núi cũng đã bị trói thành bánh chưng nằm trên mặt đất giãy dụa.

Nhìn thấy nhiều người thần bí vũ trang nguy hiểm như vậy, dân chúng được lệnh ngồi xổm một góc, chỉ có thể trong lòng buồn bực vì sao lúc nãy mình phản ứng chậm, bằng không vinh hoa phú quý lập tức dễ như trở bàn tay!

Trong quán rượu người vùng núi kia căn bản không để ý lưỡi dao sắc liều mạng giãy dụa, đáng tiếc mật vệ có sở trường kỹ xảo bắt, người vùng núi khí lực có lớn thế nào cũng không thể tránh thoát.

Hắn ngừng giãy dụa vẻ mặt tò mò hô lên với mật vệ:

- Không có khả năng! Các ngươi làm sao có sức mạnh hơn ta đây? Còn có, các ngươi là từ ở đâu nhảy ra, làm sao ta đây không phát hiện được các ngươi?

Người vùng núi này lời nói rất ngay thẳng, khiến cho Khang Tư đang uống trà ho khan vài cái, nhìn bộ dáng không rõ của người vùng núi kia bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà Tương Văn giờ phút này vẻ mặt đầy ý muốn giết người đi tới trước mặt người vùng núi, lưỡi dao sắc để lên yết hầu hắn, cắn răng hỏi:

- Nói! Ai phái ngươi tới.

Người vùng núi trợn trừng như mắt trâu, tức giận nói:

- Không ai phái ta đây tới!

Tuy rằng nhìn bộ dáng hắn hiện tại vẫn là một vẻ thật thà, nhưng nghĩ lại vừa rồi hắn không có một chút báo trước đột nhiên ám sát, chỉ biết kỹ năng giả vờ của người này đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, người biết tình huống không ai sẽ lại tin tưởng lời nói này của hắn.

Tương Văn cười lạnh nói:

- Không ai phái ngươi tới? Hừ! Vậy làm sao ngươi biết chủ thượng ta ở trong này, hơn nữa làm sao ngươi có thể biết diện mạo chủ thượng của ta?

Người vùng núi rất khinh thường bĩu môi:

- Nói như kiểu thần bí lắm, bọn chúng ta không ai không biết ác đồ Khang Tư này. -

Tương Văn sửng sốt một chút, diện mạo chủ thượng của mình mọi người ở nơi người vùng núi này đều biết?

Điều đó không có khả năng, khuôn mặt chủ thượng nhà mình ngay cả ở thành Thanh Nguyệt cũng chỉ có gia thần mới biết rõ, càng không nói đến dân vùng núi này.

Người vùng núi hiển nhiên nhìn ra sự nghi hoặc của Khang Tư, lập tức trừng mắt:

- Không tin lời nói của ta đây? Ta đây nhưng là có mang lệnh truy nã ác đồ Khang Tư này đây!

- Lệnh truy nã?!

Tương Văn mở to hai mắt nhìn, Khang Tư cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, ngay cả trong mắt vài mật vệ không chút biểu tình kia cũng có vẻ tò mò.

Không cần Tương Văn dặn bảo, mật vệ tìm kiếm trong đám đồ thu được trên người vùng núi, rất nhanh mang đến một cuộn da dê đặt trước mặt mọi người.

Sau khi mở ra nhìn, rõ ràng là bức tranh thẳng mặt của Khang Tư, bộ dáng có vẻ giống chỉ là làm người ta không thoải mái chính alf bức tranh này Khang Tư có điểm âm độc nham hiểm, đặc biệt nụ cười ngoài miệng lại làm cho người ta cảm thấy được người này là một người cực kỳ nham hiểm.

- Bọn khốn nạn! Họa sĩ của các ngươi có biết vẽ hay không? Không ngờ vẽ bộ dáng chủ thượng chúng ta thành thế này!

Tương Văn tức giận lập tức hung hăng dùng mặt đao vỗ vào đầu người vùng núi một cái.

Người vùng núi lập tức giãy dụa, giận dữ hét:

- Cái gì không biết vẽ, đại sư bộ lạc của ta đây là nổi tiếng nhất toàn bộ tộc Sơn Việt, hắn không biết vẽ thì còn ai có thể nói là biết vẽ!

Tương Văn cũng không tức giận, ngược lại đột nhiên cười nói:

- Ngươi làm như vậy, có phải là hy vọng người trong bộ lạc ở bên ngoài quán vào cứu ngươi? Hay là hy vọng kéo dài thời gian cho bọn họ chạy trốn đây?

Nghe nói thế, người vùng núi biến sắc mặt, mắt trừng lớn vểnh tai nghe một chút, phát hiện bên ngoài không có tiếng đánh nhau, trong lòng căng thẳng không kìm nổi hỏi:

- Binh lính xuất quỷ nhập thần như này các ngươi có nhiều không?

Tương Văn đá người tù binh vùng núi không tự giác này một cái, sau đó mới cười nói:

- Ngươi thật là khôn khéo, không ngờ nhân cơ hội tìm hiểu tình báo? Nói cho ngươi, mười bốn người cùng tộc kia của ngươi đều bị chúng ta bắt rồi.

- Ha ha! Ta đây biết ngươi đang lừa, mới tí thời gian như vậy các ngươi căn bản không có khả năng không tiếng động bắt người trong tộc của ta đây! Hơn nữa lúc vào đây ta đã nói cho bọn họ nếu tình hình không đúng lập tức chạy trốn. Người trong tộc ta đây tuy rằng không kể sống chết nhưng tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, bọn họ nhất định đã chạy rồi!

Người vùng núi cười ha hả.

Tương Văn chẳng muốn bác bỏ, trực tiếp khoát tay ngăn lại, vài mật vệ lập tức kéo người vùng núi ra bên ngoài.

Mà Tương Văn quỳ xuống trước Khang Tư tạ tội:

- Chủ thượng! Thần không hoàn thành sự tin tưởng của chủ thượng, không ngờ khiến cho kẻ địch làm kinh hãi chủ thượng, xin chủ thượng xử phạt.

Tương Văn vừa quỳ xuống, mật vệ cùng chủ quán trong phòng cũng đều quỳ xuống. Mật vệ cũng tự trách giống như Tương Văn, nhưng lại thêm phần sợ hãi. Chính mình thân là mật vệ bảo vệ sự an toàn của chủ thượng không ngờ lại khiến cho kẻ ám sát trực tiếp ra tay với chủ thượng, thật sự là không làm tròn trách nhiệm. Nhưng ai có thể nghĩ đến người vùng núi vẻ thật thà lại đột nhiên ám sát chủ thượng đang trong thân phận võ sĩ cấp thấp?

Bọn họ hiện tại rất không muốn tin tưởng người vùng núi này nhận được tin tức chủ thượng cố ý tới đây, càng nguyện ý tin tưởng lý do vớ vẩn người vùng núi này tạm thời nảy lòng tham. Bởi vì một khi người vùng núi có ý mà đến vậy tỏ vẻ hệ thống mật vệ có người tiết lộ hành tung của chủ thượng, đây tuyệt đối là điềm báo một hồi thanh trừ lớn.

Tổng trưởng Mật vệ cũng không phải thiện nam tín nữ gì.

Khang Tư cười nói:

- Đều đứng lên đi, ta không có tự cao tự đại như vậy, dù sao cũng là từ núi đao biển máu chém giết mà ra, chút việc nhỏ ấy tính gì là kinh sợ.

Dưới mệnh lệnh của Khang Tư, mọi người đành phải đứng dậy.

- Ừ! Chủ quán, hành động cuả ngươi ta sẽ thông báo cho quan viên ở đây, bọn họ sẽ...

Khang Tư đối với đạo lý đối nhân xử thế hiểu rõ, cho nên giờ phút này nói với ông chủ quán như vậy.

Chủ quán mặc dù có chút tiếc nuối không phải Khang Tư đích thân tăng lên cấp bậc của mình, nhưng đây là quy củ, hơn nữa nếu Đốc quân Khang Tư nói thế, vậy cấp bậc của mình tăng lên cũng dễ dàng, cho nên hắn vẻ mặt cung kính gật đầu đón ý nói theo.

Tuy nhiên Khang Tư mới nói dếnd dây đã bị Tương Văn cắt ngang:

- Chủ thượng, vị chủ quán này hết dạ trung thành như thế, phấn đấu quên mình cứu giá, chủ thượng vẫn là trực tiếp ban thưởng cho ông ta. Dù sao nếu dựa theo quy định tăng lên cấp bậc, chủ quán này còn phải mất một đoạn thời gian mới có thể thăng cấp.

Khang Tư nghe nói thế sửng sốt, nếu đã là trình tự quy định, vậy phải chấp hành theo trình tự. Tương Văn không phải vẫn rất duy trì quy củ như vậy sao, làm sao hiện tại đột nhiên muốn chính mình phá quy củ này?

Tương Văn hiển nhiên hiểu được ý nghĩ của Khang Tư, lập tức hạ giọng nói:

- Chủ thượng, sống chết vinh nhục của dân chúng trên mảnh đất này chỉ bằng một ý niệm của ngài, như thế mới có thể thể hiện uy phong thống trị của ngài trên mảnh đất này. Nếu thật sự dựa theo trình tự làm việc, vậy uy nghiêm của ngài làm sao thể hiện được?

Khang Tư lại sửng sốt, tuy nhiên nghĩ đến không lâu trước đây chuyện Tương Văn từng cùng Bỉ Khố Đức và một ít thuộc hạ ngầm bàn bạc, Khang Tư gật đầu bất đắc dĩ.

Sau khi hỏi chủ quán thân phận cấp bậc, hắn trực tiếp thăng chủ quán từ thân phận bình dân lên lên làm dân cao cấp, cũng thưởng cho một ngàn tiền vàng.

Nhìn chủ quán kia vui mừng dị thường lui ra, Tương Văn âm thầm thở dài. Chủ thượng của mình cái gì cũng không thiếu, chỉ khuyết thiếu một loại khí phách vương giả duy ngã độc tôn.

Quy định đặt ra là làm cho thần dân ở dưới tuân theo, tuy rằng vương giả cũng không thể tùy ý đánh vỡ quy tắc, bởi vì một khi quy tắc không tồn tại thì vương giả cũng mất đi mệnh lệnh khiến thần dân nghe theo. Nhưng thưởng phạt tùy tâm cũng là vương giả phải có.

Không nên xem bên Duy Nhĩ Đặc quy củ rất tốt, thưởng phạt cũng nghiêm khắc dựa theo quy củ, nhưng bọn họ bởi vì người tham dự tạo nên quy định rất nhiều, vì không làm tổn hại lợi ích chỉ có thể dựa theo quy củ.

Nhưng chủ thượng nhà mình bên này là người duy nhất lập nên quy củ, bất kể tốt xấu cũng là một mình gánh vác. Nếu như vậy, dưới điều kiện đầu tiên là không phá quy củ, cứ dựa theo ý mình làm một phen?

Chủ thượng chính là thiếu ý thức như vậy, khó trách bọn Bỉ Khố Đức nhắc nhở mình phải giúp chủ thượng bồi dưỡng ra loại ý thức như vậy.

Chờ khi mật vệ mang người vùng núi trở về, vẻ mặt của hắn đã biến thành ủ rũ xám xít. Phỏng chừng nguyên nhân là hắn phát hiện tất cả người cùng tộc đều bị bắt giữ.

- Hiểu rõ tình huống rồi hả? Nói xem ngươi làm sao biết được tung tích chủ thượng của ta, là ai phái ngươi tới.

Tương Văn dù bận cũng vẫn ung dung nói.

Người vùng núi này đã không còn xảo quyệt như vừa rồi, rất nhận mệnh nói:

- Ta đây không biết tung tích chủ thượng của ngươi, ta đây là vừa vặn gặp phải, căn bản không có ai phái ta tới.

- Vừa vặn gặp phải? Hừ! Vậy ngươi không ở bên trong nước Sơn Việt lại chạy tới đế quốc làm gì?

Tương Văn nhíu mày hỏi, nàng không tin người nay lại vừa vặn gặp gỡ chủ thượng nhà mình.

- Ta đây đại biểu bộ tộc đến giao dịch cùng Đốc quân Khang Tư.

Người vùng núi nói khiến cho mọi người lại sửng sốt, Tương Văn gân xanh huyệt Thái dương đã muốn lồi ra, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ngươi còn nói lời vô nghĩa này! Có phải là cảm thấy được chưa ăn đủ đau khổ, hay cảm thấy được xương cốt cứng rắng? Ta tác thành cho ngươi! Người đâu, bắt hắn...

Lời nói của Tương Văn bị tiếng kêu hoảng sợ của người vùng núi kia cắt ngang:

- Ta đây nói chính là thật, ta đây cũng không gạt người! Ta đây thật sự là đến giao dịch.

- Còn không gạt người? Đến giao dịch? Vậy vì sao nhìn thấy đối tượng giao dịch lại thay đổi chủ ý muốn lập tức ám sát?

Tương Văn lúc này không có tâm tình nói nhảm nhiều, trực tiếp khoát tay chặn lại khiến cho mật vệ chiêu đãi tốt người vùng núi này. Nếu không phải muốn từ trong miệng hắn biết hắn làm sao biết được tuyến đường của Khang Tư, Tương Văn sớm đã cho năm ngựa xé xác, nghiền xương thành tro, làm sao còn để hắn rên rỉ ở đây!

- Ta đây đúng là nói thật! Ta đây thay đổi chủ ý bởi vì nhất thời máu lên não! Ai khiến cho giá trị của ác đồ Khang Tư này trị giá một ngàn tạ lương thực! Nhìn thấy hắn mắt ta đây đều đỏ! Không thể trách ta đây!

Người vùng núi hô lớn lên.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người bao gồm mật vệ choáng váng sững sờ, Tương Văn chần chờ vẫy tay hướng người vùng núi:

- Ngươi nói cái gì? Tánh mạng chủ thượng của ta trị giá một ngàn tạ lương thực?

Đừng xem giọng điệu Tương Văn bình thản, nhưng nhìn đôi mắt đỏ ngầu của nàng thì biết Tương Văn đã cực kỳ giận dữ.

Người vùng núi vẫn ngây ngốc như cũ gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là trị giá một ngàn tạ lương thực, đây chính là giải thưởng rất lớn cho nên ta đây mới đột nhiên thay đổi chủ ý... A.....

Nói còn chưa xong hắn đã bị Tương Văn nhảy tới tay đấm chân đá.

Tương Văn thật sự là giận tới cực điểm, bọn vùng núi khốn kiếp này không ngờ dám treo giải thưởng truy nã chủ thượng của mình!

Treo giải thưởng truy nã thì cũng bình thường, nhân vật lớn ai chẳng có quân địch, chỉ là đối phương lại đưa ra phần thưởng một ngàn tạ lương thực. Đây chẳng phải là làm nhục chủ thượng của mình? Làm nhục chủ thượng của mình chính là làm nhục mình, mình tuyệt đối sẽ không cho phép người nào tiến hành loại làm nhục này với chủ thượng!

Tương Văn tay đấm chân đá không có người ngăn cản, mật vệ thứ nhất là vấn đề thân phận, đây là thủ trưởng của mình nổi bão, ai dám khuyên? Hai là bọn họ hận không thể chính mình cũng tham dự vào.

Người vùng núi này cũng thực sự khiến cho người nổi giận. Chủ thượng treo giải thưởng mới được một ngàn tạ lương thực, vậy thủ trưởng của mình bao nhiêu, mật vệ hạng nhất là bao nhiêu?

Dựa theo tính toán như vậy, chỉ sợ mật vệ cấp thấp nhất treo giải thưởng mới vài cân lương thực! Đây là cái gì? Đây là làm nhục trắng trợn!

Trừ bỏ Tương Văn đang nổi giận, mật vệ toàn thân đằng đằng sát khí, chỉ có Khang Tư vẫn bình thường. Chỉ là hắn cũng bị người vùng núi treo giải thưởng mà ngây người, một ngàn tạ lương thực đổi thành bao nhiêu tiền? Một tạ là một trăm cân, một cân lương thực quý nhất tốt nhất ở địa giới Lôi gia cũng chỉ mười tiền đồng mà thôi, mà người vùng núi căn bản không thể đưa ra lương thực tốt nhất để thưởng.

Nghĩ đến đây, Khang Tư không khỏi vỗ vỗ sau gáy, tự giễu nói:

- Tự cho rằng mình thực giỏi? Không thể tưởng được đầu của mình ngay cả một ngàn quan tiền đều không được.

Tuy rằng Khang Tư cho tới giờ không có cảm giác được mình có gì đặc biệt hơn người, nhưng mấy năm nay có thể nói là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, vẫn khiến cho đáy lòng Khang Tư không kìm nổi có chút tự đắc. Đây là lẽ bình thường của con người, Khang Tư cũng không thể ngoại lệ, nhưng đột nhiên biết được giá trị của mình trong mắt người vùng núi chỉ là một ngàn tạ lương thực, trong lòng một tia nhỏ kiêu ngạo cũng hoàn toàn biến mất.

- Được rồi, Tương Văn. Nếu hắn luôn miệng nói muốn giao dịch với ta, như vậy để hắn giải thích một chút muốn giao dịch cái gì với ta.

Khang Tư rốt cuộc lên tiếng kêu Tương Văn.

Người vùng núi rốt cuộc có thể thở ra một hơi, cố gắng dời cặp mắt sưng giống như quả đào, khủng hoảng nhìn thoáng qua Tương Văn vừa phát tiết nỗi giận. Hắn căn bản không nghĩ tới một người đẹp yếu điệu như vậy khi đánh người lại đau như thế, cho dù mình da thịt dày cũng không chịu được nỗi đau như vậy, hơn nữa không chỉ là da thịt đau, ngay cả trong xương cũng đau đớn.

Khó trách người bộ tộc đều nói Khang Tư không phải người, khó trách vài tộc trưởng Sơn Việt nguyện ý treo giải thưởng lớn như vậy! Thì ra Khang Tư này thật sự không phải người, bằng không không thể giải thích người đẹp hộ vệ thủ hạ của Khang Tư vì sao có thể đánh mình đến thảm như vậy.

Nhìn người vùng núi đang sững sờ, Tương Văn đá qua một cái, lạnh giọng nói:

- Không nghe câu hỏi chủ thượng của ta sao? Ngươi rốt cuộc muốn làm giao dịch gì?

Người vùng núi rất sợ hãi né qua một chút, sau đó dùng bộ dạng tránh né nói:

- Bộ, bộ lạc của ta muốn bán phủ thành Văn Tân quận cho ngươi.

- Tân Thành?

Khang Tư nhướn mày, đó là thành trì mình đã từng bảo vệ.

- Bộ lạc các ngươi chuẩn bị bán Tân Thành cho ta? Trước tiên không nói giá, các ngươi có tư cách làm chủ bán Tân Thành sao? Bởi vì trong Minh Quốc ở tộc Sơn Việt, bộ lạc là thế lực độc lập nhỏ nhất đúng không?

Người vùng núi này sửng sốt, không nghĩ tới Khang Tư này lại hiểu biết tộc Sơn Việt như thế, hắn có chút tự đắc nói:

- Bộ lạc chúng ta đây đương nhiên có tư cách này, ngươi nói cái thành trì đó là đoàn Sơn Nhạc ban cho bộ lạc chúng ta. Nếu là của bộ lạc chúng ta, vậy chúng ta đây bán nó đi không cần phải người nào đồng ý.

Khang Tư liếc nhìn Tương Văn một cái, thấy nàng gật đầu liền hiểu được người vùng núi này lời nói chính xác. Ở Sơn Việt có vô số thị tộc cùng bộ lạc, có rất nhiều tập tục cùng chế độ mà mà người ngoài xem ra không hợp tình hợp lý, không hợp pháp mà ở trong Sơn Việt đều là chuyện hợp tình hợp lý hợp pháp.

Không biết là bị Tương Văn đánh sợ hay là bị tiếng xấu của Khang Tư dọa sợ, hay hoặc là hắn lại diễn trò lúc trước, dù sao Khang Tư vừa chuyển đề tài tới mặt này, người vùng núi bị đánh thành đầu heo cũng thành thành thật thật trả lời.

Đầu tiên, Khang Tư biết được cái lệnh truy nã kia là bởi vì khi hắn thủ thành khiến người Sơn Việt thiệt hại nặng nề đặc biệt là đánh mất sĩ diện đoàn Sơn Nhạc, dưới sự khống chế của đoàn Sơn Nhạc lệnh truy nã của Khang Tư liền xuất hiện như vậy trong tộc Sơn Việt. Về phần tướng mạo Khang Tư là do người gặp qua Khang Tư miêu tả cho họa sĩ để vẽ ra.

Từ điểm này có thể thấy họa sĩ này quả thật lợi hại, dựa vào mấy câu nói có thể vẽ được người chưa gặp qua, đây cũng không phải năng lực mà họa sĩ bình thường có được.

Hỏi một ít tình báo trong nước Sơn Việt, tuy rằng người này biết không nhiều lắm, nhưng kết hợp với tình báo mật vệ sưu tầm được, vẫn là biết được thật giả.

Làm như vậy cũng vì đối chiếu một chút tình báo có sai lầm hay không mà thôi.

Về phần tình báo quận Văn Tân, Khang Tư đã sớm biết rõ, các bộ lạc tộc Sơn Việt ngay từ đầu chen chúc vào lãnh địa đế quốc, tất cả chúc mừng đạt được kiến trúc đầu tiên quận Văn Tân này, lại bắt đầu rục rịch chuẩn bị ở đế quốc kiếm mấy miếng thịt béo.

Chỉ là ở hội nghị chia cắt địa bàn do Sư đoàn trưởng cảnh bị tỉnh Hải Tân trước kia chủ trì, đám chó trông nhà của quân phản loạn vây hãm tộc Sơn Việt ở trong quận Văn Tân, làm cho bọn họ không thể mở rộng ra ngoài.

Dù sao quận Văn Tân đòi tiền không có tiền đòi người, không có người đòi đặc sản nhưng trừ bỏ cây cối ra cái gì cũng không có, hơn nữa cũng không phải địa bàn xung quanh quân phản loạn cho nên quân phản loạn không được gì mà phải trở về.

Bởi vì giằng co như vậy, hơn nữa kinh tế bị phong tỏa, mặc dù có đội buôn mạo hiểm tiến vào nhưng nơi này trừ bỏ gỗ, không có đồ ăn thôn quê, không có đặc sản gì, đội buôn kiếm không được bao nhiêu tiền cũng không lớn mạnh bao nhiêu. Cho nên tộc Sơn Việt người nhiều mà cái gì cũng thiếu qua ngày không dễ chịu lắm.

Sau một hồi cãi nhau, các tộc lật khắp quận Văn Tân, mang theo các loại chiến lợi phẩm trở về nước Sơn Việt, chỉ là đất đai cướp được cũng không thể ném như vậy, bằng không truyền ra ngoài mất hết mặt mũi Sơn Việt.

Vì thế các tộc trưởng cũng không thương lượng, không hẹn mà cùng dùng một cái lý do đảm nhiệm trọng trách biên phòng, ném bộ lạc mình không vừa mắt tới đó.

Bộ lạc này thủ ở mảnh đất đại đa số vật tư đã bị cướp đoạt đi, cuộc sống khó khăn có thể tưởng được, từ chuyện này cho thấy người vùng núi lâm thời nảy lòng tham ám sát Khang Tư kiếm giải thưởng cũng không có gì kỳ quái.

Kết quả này khiến mật vệ thủ hộ ở đây trong lòng thở nhẹ một hơi, không phải nội bộ mình có vấn đề, xem ra có thể tránh được tẩy trừ.

Một mật vệ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Khang Tư, sau đó thì thầm vài câu, Khang Tư liền nói với người vùng núi kia:

- Mãnh Dân Chiến, thị tộc Mãnh của Sơn Việt, Tù trưởng hiện nay của bộ lạc Dân Chiến. Dân cư bộ lạc hơn một vạn tám ngàn người, tráng đinh bộ lạc hơn năm nghìn người. Tù trưởng Mãnh Dân Chiến, không biết ta nói đúng không?

Người vùng núi kia cũng chính là Tù trưởng bộ lạc Mãnh Dân Chiến của tộc Sơn Việt lập tức ra sức giãy dụa, trừng mắt đã sắp biến thành một cái khe, mở miệng sưng vù quát mơ hồ:

- Tên ác ma này, ngươi làm sao biết đến tình huống bộ lạc ta đây? Ngươi muốn làm gì?

- Ác ma?

Khang Tư toát mồ hôi lạnh, chính mình khi nào ở trong lòng người Sơn Việt có danh hiệu ác ma? Chỉ vì khi thủ vệ Tân Thành tạo thành tổn thương cho người Sơn Việt? Người Sơn Việt cũng quá hẹp hòi.

Tương Văn lại không nói nhiều như vậy, lập tức cho Mãnh Dân Chiến mấy đòn đọc, làm cho tên xuất thân ở vùng núi này hiểu được cái gì nên nói cái gì không.

- Ừ! Không biết bộ lạc các ngươi chuẩn bị bán Tân Thành cho ta với giá nào?

Khang Tư đột nhiên nói lời này khiến bọn Tương Văn ngây ngẩn cả ra.

193. Chương 193: Kẻ Địch Lớn Nhất. (1+2)

Hiện tại mà nói Tân Thành quả thực là một nơi hoang dã, hơn nữa toàn quận Văn Tân đều bị tộc Sơn Việt chiếm cứ, Tân Thành hoàn toàn bị quân địch vây quanh, là một nơi mà tặng không cũng chẳng ai thèm. Chủ thượng của mình làm sao lại muốn hỏi giá? Chẳng lẽ thật sự muốn mua mảnh đất vứt đi này?

Hơn nữa nói thế nào nơi này là đất bị mất khi quân địch xâm lấn, nếu chủ thượng đánh chiếm lại có thể đề cao thanh vọng, nhưng nếu dùng tiền mua chỉ sợ sẽ bị dân chúng khinh bỉ.

Tương Văn còn chưa kịp khuyên can Khang Tư, Mãnh Dân Chiến bị Tương Văn đánh cho nằm sát xuống đất như ăn thuốc kích thích đứng mạnh lên hô:

- Không quý! Chúng ta đây chỉ cần một ngàn tạ lương thực.

Lại là một ngàn tạ, gân xanh trên trán Tương Văn kịch liệt nổi lên, hận không thể đánh cho tên vùng núi đầu heo này câm miệng.

Không biết Mãnh Dân Chiến này là thông minh hay ngu dốt, hắn nhìn ra vẻ mặt đám người Khang Tư không bình thường, nhưng không nghĩ tới mặt khác, ngược lại vội vàng giải thích nói:

- Một ngàn tạ này không cần gạo, chỉ cần đưa thóc là được, bộ lạc chúng ta dễ nuôi lắm. Ách...

Nói đến đây, Mãnh Dân Chiến đã bị Tương Văn lửa giận tận trời đá hôn mê.

- Chủ thượng, ngài thật sự muốn giao dịch với người vùng núi này sao?

Tương Văn nhìn Khang Tư đang trầm tư, không khỏi rất khẩn trương hỏi.

- Tương Văn, sau khi chúng ta thống nhất toàn tỉnh Hải Tân, quân địch lớn nhất là ai?

Khang Tư hỏi.

Tương Văn không cần suy nghĩ lập tức nói:

- Đương nhiên là Khải Nhĩ Đặc khống chế hành tỉnh Hải Tuyền... Ách...

Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, lắc lắc đầu:

- Không đúng, hắn là quân địch lớn nhất hiện tại của chúng ta. Ồ! Chẳng lẽ chủ thượng nói chính là Minh Quốc của tộc Sơn Việt nối tiếp hành tỉnh Hải Tân?

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tộc Sơn Việt phía tây nam đế quốc muốn khuếch trương ra ngoài có ba đường, một là đường biển, đáng tiếc bọn họ là dân vùng núi không thích hợp biển cả, hơn nữa vùng biển đó là phạm vi thế lực của Liên minh nghề buôn bán Mộc Nhĩ, thực lực hải quân bọn họ tuy kém Liên minh Tự do Duy Nhĩ Đặc nhưng ý muốn khống chế biển mạnh hơn Duy Nhĩ Đặc.

- Đối với thế lực xâm phạm vùng biển của bọn họ, đều là tình nguyện tốn tiền cũng phải đuổi ra ngoài.

Khang Tư nói tiếp:

- Đường thứ hai là đi thảo nguyên Lan Hải, nhưng phương hướng này là nước Thành Tư Hãn hung hãn, nếu không phải dân chăn nuôi nước Thành Tư Hãn không thích ứng với khí hậu ẩm thấp và rừng rậm dày đặc chỉ sợ tộc Sơn Việt đã sớm bị diệt tộc, hơnnữa tộc Sơn Việt cũng không thích hợp cuộc sống thảo nguyên, bọn họ tuyệt đối sẽ không phát triển ra hướng này.

Tương Văn nói tiếp:

- Cứ như vậy, nếu tộc Sơn Việt muốn mở rộng chỉ có thể lựa chọn tỉnh Hải Tân của đế quốc chúng ta. Nơi này khí hậu cùng môi trường đều tương tự nước Sơn Việt, hơn nữa vật tư tiền tài đặc sản cũng nhiều hơn trên núi, tuyệt đối là nơi yêu mến của tộc Sơn Việt.

- Quan trọng nhất là, nội loạn đế quốc chia năm xẻ bảy vẫn còn gay gắt, căn bản không có khả năng điều động toàn lực tiêu diệt tộc Sơn Việt. Mà tộc Sơn Việt chiếm mảnh đất này có thể sẽ xem tình thế nếu có năng lực, may mắn sẽ cắn khối thịt béo tiếp theo trên người đế quốc.

- Hiện tại chủ lực tộc Sơn Việt đã rút lui khỏi, có thể khẳng định là tạm thời quan sát mà thôi, một khi cơ hội đến bọn họ khẳng định sẽ ồ ạt xâm lấn.

Tương Văn nói đến đây không kìm nổi hỏi:

- Chủ thượng, ngài thật sự chuẩn bị mua Tân Thành? Chuyện này khẳng định sẽ làm tộc Sơn Việt phát động thế công trước.

Khang Tư cười cười:

- Chúng ta để Lôi gia trên bán đảo Phi Ba cứu đi Mãnh Dân Chiến nhất định bị chúng ta xử tử này đi thì sao? Tin tưởng Lôi gia sẽ thích dùng một ngàn tạ lương thực thô mua một tòa thành.

Sở dĩ phải phiền toái như vậy là bởi vì hành động ám sát của Mãnh Dân Chiến, chỉ là Khang Tư không thèm để ý thì quân Khang Tư cũng căn bản không có khả năng buông tha cho kẻ ám sát. Đây là vấn đề nghiêm trọng liên quan đến thể diện toàn bộ quân Khang Tư.

Để cho kẻ ám sát chạy không ai cho là ngươi rộng lượng, ngược lại cho là ngươi yếu đuối dễ bắt nạt. Đến lúc đó người đến ám sát Khang Tư sẽ thành tầng tầng lớp lớp.

Về phần muốn mượn danh nghĩa Lôi gia, rất đơn giản, tộc Sơn Việt là kẻ thù không đội trời chung của đế quốc, hai bên đều nhìn đối phương không vừa mắt, căn bản không có khả năng hợp tác. Tuy rằng bộ lạc Mãnh Dân Chiến dám bán tòa thành này cho Khang Tư nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không phối hộp Khang Tư xâm nhập lãnh thổ nước Sơn Việt.

Tộc Sơn Việt tuy rằng lúc nội chiến đánh rối tinh rối mù, nhưng lúc đối mặt kẻ thù bên ngoài cũng đồng tâm hiệp lực, bằng không nhiều bộ lạc nội chiến trong tộc Sơn Việt như vậy, cũng không có khả năng chiếm cứ một khối lớn địa bàn như vậy. Hỗn nữa còn có thể thành lập liên minh tộc Sơn Việt ngăn cản đế quốc Áo Đặc Mạn xâm lấn.

Tương Văn hai mắt tỏa sáng, người trên bán đảo Phi Ba nói ra thì cũng là người nửa vùng ven biển nửa vùng núi, có một số tập tục tương tự như tộc Sơn Việt. Hơn nữa người trên bán đảo Phi Ba trong mắt người khác đều là nghèo khổ lạc hậu địa giới hỗn loạn, người ở nơi đó ra cũng chẳng ra sao.

Tin tưởng tộc Sơn Việt đối với người bán đảo Phi Ba sự đề phòng sẽ không lớn như đề pohòng người đế quốc. Có khi còn có thể xâm nhập tộc Sơn Việt, lợi dụng những quan hệ phức tạp của các bộ lạc trong tộc Sơn Việt để làm mưa làm gió được.

- Thần hiểu rõ rồi, thần nhất định sẽ cắm cờ Lôi gia trên đầu Tân Thành.

Tương Văn hưng phấn nói.

- Ừ! Nếu xảy ra chuyện này, như vậy chúng ta nhanh chóng chạy về phủ Đốc quân thôi.

Khang Tư nói lời này các mật vệ lập tức bắt đầu làm công tác chuẩn bị, chỉ chốc lát sau một đám người như vậy liền nhanh chóng biến mất.

Chỉ còn lại hơn mười dân chúng sững sờ với ông chủ quán đang cười như điên cuồng không dứt.

Trở lại phủ Đốc quân, Khang Tư thương lượng với đám người Bỉ Khố Đức, sự tình lập tức tiến hành.

Mãnh Dân Chiến và mười tên người Sơn Việt trước tiên bị quân Khang Tư hung hăng tra tấn một phen, khiến cho cho dầu mỡ cũng làm khô, lập tức lấy tội danh ám sát Khang Tư tiến hành xử tử.

Tuy nhiên có điều quái dị là không dùng đao chém đầu mà là dùng cung tên bắn chết. Nguyên nhân là vị nhân vật lớn nào đó trong quân Khang Tư không muốn cho dân vùng núi này được chết một cách thống khoái.

Mãnh Dân Chiến chính mắt nhìn thấy người cùng tộc với mình như là bị người bắn tên mới nhập ngũ bắn chết, khi đó tâm tình đau xót vô cùng, hắn không nghĩ tới mình nhất thời tâm huyết dâng trào không ngờ khiến cho mình cùng người trong tộc mang đến thương tổn lớn như vậy.

Kỳ thật nói tiếp ám sát Khang Tư cũng không phải nói là tâm huyết dâng trào. Chính mình sở dĩ tìm Khang Tư chính là nhìn xem có thể nhân cơ hội ám sát Khang Tư hay không, bằng không chính mình chạy từ xa tới đây làm gì, lại còn mang theo nhẫn ám sát quý báu vô cùng?

Chỉ là không nghĩ tới kế hoạch còn không có phát động ngay tại nửa đường gặp mục tiêu, lúc tiến vào quán trà vừa nhìn thấy Khang Tư chính mình liền biết đó là Khang Tư. Khang Tư bị đoàn Sơn Nhạc treo giải thưởng! Chỉ cần xử lý Khang Tư, tiếng tăm của mình có thể truyền khắp tộc Sơn Việt.

Phải biết rằng Khang Tư là đầu sỏ khiến đoàn Sơn Nhạc chết trận gần trăm người, đến lúc đó bộ lạc của mình tuyệt đối sẽ đón nhận sự phát triển thật lớn.

Về phần sau khi giết Khang Tư thì chạy trốn thế nào? Này cũng không có gì phải lo, dù sao chỉ cần danh tiếng bộ lạc của mình truyền khắp thiên hạ là được, bởi vì tên của Tù trưởng cũng là tên bộ lạc, tuy hai mà một.

Lúc ấy mình còn đang thầm may mắn Khang Tư này đang làm cái gì cải trang vi hành, như vậy cơ hội thành công sẽ phi thường lớn, nhưng ai nghĩ đến bản lĩnh Khang Tư lại như vậy, căn bản không phải một người địa vị cao cả có được. Hơn nữa càng khủng bố chính là bên cạnh Khang Tư không ngờ ẩn nấp hơn trăm tên hộ vệ xuất quỷ nhập thần, khi chính mình bị đá bay ra bị hộ vệ khống chế liền biết được là thất bại trong gang tấc.

Tuy nhiên sau đó theo chính mình luôn giả ngu ngốc, hơn nữa thành thật trả lời vấn đề, không ngờ từ trong giọng điệu Khang Tư khiến mình thấy được hy vọng sống sót. Nhưng ai có thể nghĩ đến, sau khi bị nữ hộ vệ xinh đẹp kia đá hôn mê tỉnh lại, sự tình đã thành dạng khác.

Đầu tiên là không hỏi phải trái đúng sai nhốt bọn mình vào lao từng hồi tra tấn, sau đó chính là hưởng thụ các loại hình phạt, lúc ấy đối với vấn đề được hỏi mình đều trả lời thật, hơn nữa từ vẻ mặt vui vẻ của đối phương vốn nghĩ là chỉ bị đối phương đánh cho hết giận, chịu một đoạn khổ đau thì mọi chuyện sẽ qua.

Nhưng lại một lần nữa không nghĩ tới bọn mình không ngờ bị hạ lệnh xử tử.

Vì cái gì lại như vậy? Dựa theo sự quan sát của mình, căn bản không thể xảy ra chuyện này. Khang Tư kia không phải căn bản không muốn giết mình sao? Vì sao kết quả lại biến thành như vậy?

Cứ như thế, những năm gần đây mình vẫn chịu nhục giả dạng thành hình tượng một người thành thật không đầu óc chẳng phải là vô ích? Dân bộ lạc của mình chẳng phải sẽ cho mình là Tù trưởng bộ lạc ngu ngốc nhất từ trước tới nay? Những năm gần đây mình vất vả chẳng phải là uổng phí?

Thật sự là không cam lòng.

Khi trong đầu Mãnh Dân Chiến toát ra ý niệm này, vô số mũi tên nhọn đâm vào thân thể hắn, chỉ thấy một trận đau đớn kịch liệt liền ngất đi.

Khi Mãnh Dân Chiến khôi phục lại tri giác, phát hiện mình đang ở trên một chỗ núi hoang, trên người bọc một cái chiếu, rất vui mừng là không chết nhưng cũng kỳ quái không biết mình đang ở nơi nào.

Chịu đựng đau nhức toàn thân đứng lên nhìn, lập tức sợ tới mức choáng váng, toàn bộ núi đều là mộ không có bia mộ hơn nữa không có hàng lối, không cần nói cũng biết đây là bãi tha ma.

Cho dù là ban ngày ban mặt, Mãnh Dân Chiến nhiều năm chém giết cũng không kìm nổi rùng mình một cái. Sau khi nhìn thấy xung quanh có hơn mười cái xác cũng được cuốn trong chiếu, trong lòng Mãnh Dân Chiến chỉ còn lại có căm phẫn! Khang Tư đáng chết! Ngươi đây là khiến cho chúng ta phơi xác nơi hoang dã! Ta thề không đội trời chung với ngươi.

Tuy rằng Mãnh Dân Chiến phát ra lời thề độc nhưng sau khi kiểm tra thân hình bị thủng lỗ chỗ của mình, Mãnh Dân Chiến mặc dù không tình nguyện nhưng là cũng biết rõ cơ hội báo thù của mình thực xa vời. Chỉ là dưới ham muốn cầu sống mãnh liệt, Mãnh Dân Chiến vẫn bắt đầu thử đi ra bãi tha ma.

Mãnh Dân Chiến căn bản không thể phát hiện, sau mỗi khi hắn hôn mê, bên người hắn sẽ lập tức xuất hiện vài người mặc đồ đen che mặt cẩn thận kiểm tra thân thể hắn, hơn nữa cực kỳ cẩn thận cam đoan Mãnh Dân Chiến có thể sống sót, lại khôi phục rất nhỏ tình huống thân thể Mãnh Dân Chiến.

Cứ như vậy, dưới sự vất vả của đám mặc đồ đen bịt mặt, Mãnh Dân Chiến ở trong tình huống u mê không biết còn cho là sinh mệnh lực của mình cường hãn mà tự đắc, hắn rời khỏi bãi tha ma.

Đi xuống dưới chân núi Mãnh Dân Chiến rất nhanh gặp vận may. Trước tiên là được một đội buôn nghe thấy tiền đế quốc dễ kiếm chạy từ bán đảo Phi Ba tới đế quốc đãi vàng trùng hợp cứu hắn. Tiếp theo lại phát hiện đội buôn này là một đội buôn của một gia tộc cấp dưới của Lôi gia trên bán đảo Phi Ba, cũng từ miệng đội buôn này biết được Lôi gia chẳng những có quyền thế hiển hách trên bán đảo Phi Ba hơn nữa tiền cũng rất nhiều.

Cuối cùng nghe được đội buôn nén giận người đế quốc bài ngoại, không ngờ không chịu bán đất cho người ngoài tới ở lại, Mãnh Dân Chiến tuy rằng không cho đối phương sẽ vui vẻ chạy đến nơi hoang dã đóng quân, nhưng theo bản năng lập tức đề cử Tân Thành của bộ lạc mình.

Trải qua cẩn thận hỏi han hoàn cảnh quanh Tân Thành cùng với Mãnh Dân Chiến có thể trợ giúp những gì, đội buôn này lập tức lộ ra vẻ được món hời, vội vàng cùng Mãnh Dân Chiến đạt thành hiệp định.

Cứ như thế, Mãnh Dân Chiến mang theo những ân nhân được hắn nhận định là coi tiền như rác này về Tân Thành quận Văn Tân.

Mà việc này chuyển thành văn chỉ có một câu: nhiệm vụ giai đoạn một hoàn thành, mục tiêu không có hoài nghi, tiến vào nhiệm vụ giai đoạn hai.

Chuyện này đối với Mãnh Dân Chiến là một kinh nghiệm phi thường trọng yếu, đối với một người khác mà nói cũng là một cơ hội phi thường trọng yếu.

Lôi gia bán đảo Phi Ba, Áo Kha Nhĩ được chúng thần của Khang Tư xưng là Nhị gia, gõ gõ phần công văn trong tay hỏi thân tín Liệt Văn của hắn:

- Vị đại ca kết bái thân ái kia của ta chuẩn bị lợi dụng danh nghĩa Lôi gia mua Tân Thành trong tay người Sơn Việt, cũng chuẩn bị điều động một đám bộ đội từ Lôi gia đến đóng ở Tân Thành, ngươi thấy việc này thế nào?

Liệt Văn lập tức vẻ mặt vui mừng nói:

- Chủ công, đây là cơ hội tốt để khuếch trương bộ đội dưới trướng chủ công, chúng ta có thể mang người trong tộc đưa vào đám bộ đội này điều đi Tân Thanh, cũng chấp hành lợi dụng mâu thuẫn nội bộ tộc Sơn Việt khơi mào chiến tranh, khiến cho người trong tộc ở đó chiêu binh mãi mã.

- Như vậy sẽ khiến cho đại ca chú ý không?

Áo Kha Nhĩ nhắm mắt lại hỏi.

Liệt Văn lắc đầu khẳng định nói:

- Đại điện chỉ là muốn kiềm chế tộc Sơn Việt, cho nên chỉ cần tộc Sơn Việt tự đánh lẫn nhau tuyệt đối sẽ không quá chú ý tới nơi đó. Nếu chúng ta biến toàn bộ bộ đội Lôi gia thành người của mình, như vậy tuyệt đối sẽ không khiến đại điện chú ý.

Áo Kha Nhĩ gật đầu nói:

- Ừ! Đây quả thật là một phương pháp dễ làm, mặc dù ở nơi đó không thể tránh được sẽ thu vào người Sơn Việt, nhưng phải chú ý cho dù người trong tộc thiếu nhân tài, vậy cho dù để người của đại ca lên nắm quyền cũng không thể để cho người Sơn Việt!

- Mặc kệ nói thế nào thì người Sơn Việt đều là bọn người rừng hoang dã, bọn họ không cùng loại lại không cùng ngôn ngữ, tuyệt đối không thể cho bọn họ cơ hội nắm quyền. Chúng ta coi bọn họ là đồ tiêu hao là được.

- Đương nhiên, mặc kệ là lừa hay là dụ dỗ, dù sao cũng phải khiến cho bọn rừng núi này vào quân đội cam tâm tình nguyện trở thành vật hi sinh, tuyệt đối không sử dụng thủ đoạn bức bách.

- Dạ, thần hiểu được.

- Ừ! Đúng rồi, còn có liên lạc với thế lực thần bí kia không?

Áo Kha Nhĩ đột nhiên hỏi.

- Còn không có, tuy nhiên theo hạ thần đoán, thế lực thần bí này đã chú ý tới chúng ta, hiện tại còn không có phản ứng, chắc là đang lo lắng chúng ta vì sao liên lạc với bọn họ. Chờ sau khi bọn họ điều tra ra, phỏng chừng sẽ tìm chúng ta.

Áo Kha Nhĩ gật đầu thở dài nói:

- Ài! Nếu có thể cùng thế lực thần bí này giao ước, chúng ta cũng không phải rời khỏi bán đảo Phi Ba, thậm chí có thể nhân cơ hội số lượng lớn vật tư nhân viên Lôi gia đi ra ngoài, mà nắm trong tay lãnh địa Lôi gia.

Liệt Văn cũng cảm thán nói:

- Đúng vậy, nếu thế lực thần bí này không biến bán đảo Phi Ba thành sào huyệt ác ma, như vậy bán đảo Phi Ba tuyệt đối là căn cứ tốt để xây dựng sự nghiệp.

- Cho nên chúng ta mới cùng đối phương liên hệ, ta cũng không tin, tôn giáo này nguyện ý biến tất cả dân chúng trong giáo khu của mình thành ác ma.

Áo Kha Nhĩ ngoan độc nói.

- Dạ, chúng thần sẽ cố gắng đạt thành tâm nguyện của chủ công!

Liệt Văn nói đến đây, có chút cẩn thận nhắc nhở Áo Kha Nhĩ:

- Chủ công, tiểu thư Y Ti Na rời bán đảo Phi Ba có báo với ngài hay không?

Liệt Văn vừa nói, sắc mặt Áo Kha Nhĩ lập tức biến đổi, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Không có.

Áo Kha Nhĩ trong lòng cực kỳ tức giận, bình thường hắn cực kỳ nịnh bợ Y Ti Na, dù rất vội cũng đều rút bớt thời gian gặp mặt Y Ti Na nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, bình thường tự nhận là người khác phái có quan hệ chặt chẽ nhất với Y Ti Na.

Nhưng lần này mấy người Y Ti Na ra ngoài khiến cho Áo Kha Nhĩ hiểu được, mình ở trong lòng Y Ti Na ngay cả bạn bè cũng không phải, bởi vì khi ra ngoài khẳng định sẽ báo cho bạn bè một câu.

Như vậy xem ra, địa vị của chính mình so với Khang Tư trong lòng Y Ti Na căn bản là trên trời dưới đất! Cũng chính là nói mình trong khoảng thời gian này theo đuổi hoàn toàn phí công.

Liệt Văn đương nhiên là người hiểu được xem ánh mắt, cũng hiểu được sắc mặt chủ công mình giờ phút này vì sao khó coi như thế, cho nên hắn cũng không dám đổ thêm dầu vào lửa, chỉ là chuyển đề tài khác:

- Chủ công, thần đã phát hiện đại thần nắm thiết kế Lôi gia là ai.

Áo Kha Nhĩ sắc mặt bình thản một chút:

- Úc! Là ai? Không phải là người vẽ bản đồ Lưu Bân chứ?

- Chủ công anh minh, đúng là người này.

Liệt Văn vội vuốt mông ngựa nói.

- Biết người này có thể tiếp xúc thiết bị thiết kế cùng xây dựng không?

Áo Kha Nhĩ hỏi.

- Chuyện này thần còn không tìm hiểu rõ ràng, tuy nhiên dựa theo hệ thống mật vệ nghiêm mật, cho dù hắn tham dự thiết kế cùng xây dựng chỉ sợ cũng không rõ ràng lắm những thiết bị này dùng để làm gì.

Liệt Văn cúi đầu nói.

- Ừ! Mặc kệ thế nào vẫn là tăng mạnh lực lôi kéo, tuy nhiên cũng không cần quá gấp gáp, làm cho người ta vừa nhìn đã biết chúng ta muốn lôi kéo hắn thì sẽ không tốt lắm.

- Áo Kha Nhĩ nói đến đây không khỏi thở dài:

- Hệ thống mật vệ dưới trướng đại ca thật sự là cơ cấu làm cho người ta tâm động lại lo lắng sợ hãi.

Liệt Văn đón ý nói theo:

- Đúng vậy, mỗi lần chúng ta muốn trao đổi việc này đều phải ở nơi trống trải. Hơn nữa trước đó còn phải cho lính dùng chó quân đội cẩn thận dò tìm một phen, tiếp theo dùng độc vật tung ra bốn phía để làm sạch, sau đó kiểm tra cẩn thận mới dám bắt đầu trao đổi. Quả thực chính là nghi thần nghi quỷ tới cực điểm!

- Ừ! Đáng tiếc Uy Kiệt Tổng trưởng tình báo chỉ là tiếp xúc mật vệ lúc ban sơ, hơn nữa khi đó mật vệ vẫn là hạng phổ thông, hơn nữa cũng không có hình thành hệ thống, cùng hệ thống mật vệ quỷ thần khó lượng hiện tại quả thực là cách biệt một trời. Đáng tiếc chúng ta không thể biết yêu cầu chọn lựa nhân viên mật vệ, bằng không chúng ta cũng có thể phái người tiến vào hệ thống mật vệ rồi.

Áo Kha Nhĩ nói đến đây, mày nhướng lên:

- Nghe nói mật vệ đầu tiên của đại ca là gia tộc Cung Tá Đôn cống hiến, ngươi nói nếu chúng ta yêu cầu Cung Tá Đôn...

Liệt Văn cuống quít ngăn lại:

- Chủ công, việc này tuyệt đối không thể, thần từng nghe Cung Tá Binh oán giận là không thể có được nhiều mật vệ, theo lời này có thể biết được hạn chế của đại điện đối với bọn họ. Nếu chúng ta đưa ra yêu cầu với bọnhọ, bất kể gia tộc Cung Tá có báo lên hay không, khẳng định sẽ bị đại điện biết được.

- Hừ, đại ca làm sao không mang mật vệ trang bị của cho quân đội? Mật vệ chính là người tốt nhất để ám sát, thám thính tình báo. Có bọn họ trực tiếp trợ giúp, năng lực chiến đấu của quân đội khẳng định sẽ tăng rất nhiều!

Áo Kha Nhĩ nhíu mày nói.

Liệt Văn không có lên tiếng, lời này nói chỉ là để nghe, kỳ thật ai cũng biết nếu đưa mật vệ vào quân đội, chỉ là bởi vì mật vệ đưa tin tình báo đều không lộ mặt, căn bản không biết bên người ai là mật vệ. Nếu như vậy ai còn dám biểu lộ nguyện vọng muốn thu mua mật vệ?

Tại thời điểm đại điện độc chiếm mật vệ, ai dám có chủ ý với mật vệ chính là chuẩn bị mưu toan phản nghịch, hoàn toàn là việc tìm chết.

- Tốt lắm, không nói chuyện này nữa, về sau trong khoảng thời gian này, chúng ta chú trọng hai việc. Việc thứ nhất là tiếp tục tìm kiếm phương pháp liên lạc cùng thế lực bí mật, thứ hai là vấn đề thẩm thấu vào bộ đội Tân Thành. Chờ có kết quả chúng ta lại trao đổi, dù sao thường xuyên làm chuyện phức tạp như vậy thật sự rất bắt mắt.

Áo Kha Nhĩ liền tỏ vẻ lần này bàn luận mưu đồ gây rối đã xong.

Không giống Mãnh Dân Chiến cùng Áo Kha Nhĩ, việc này đối với Khang Tư mà nói là chuyện nhỏ không đáng kể. Giờ phút này hắn đang đợi ở phòng khách phủ Đốc quân nghe mật vệ truyền tới tin tình báo mới nhất.

- Chủ thượng, thế lực Hoàng Thái tử đế đô phái ra tám phần binh lực đế đô, ba quân đoàn quy mô xuất động, sau một phen chiến đấu, giờ phút này đã xác nhận quả thật đã khống chế phạm vi đế đô. Hơn nữa còn mở rộng gấp đôi diện tích ra phía ngoài, có thê rnói phạm vi ngàn dặm đế đô đều là phạm vi thế lực của Hoàng Thái tử.

- Hành động nhanh như vậy? Như vậy xem ra sức chiến đấu quân đoàn Nguyên soái huấn luyện phi thường không tồi. Xem ra chờ tin chiến sự này truyền khắp thiên hạ, uy vọng đế đô lại cao thêm một bậc rồi.

Bỉ Khố Đức sờ sờ râu cảm thán nói.

- Tổn thất của hai bên bọn họ thế nào?

Khang Tư lên tiếng hỏi.

- Đế đô tổn thất không tới một sư đoàn, thế lực phản loạn khác toàn quân tán loạn.

Lời này của mật vệ khiến mọi người ở đây không kìm nổi một trận hô kinh hãi. Đế đô rục rịch, quân phản loạn xung quanh đã làm tốt chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới hai bên đều chuẩn bị ổn thỏa hơn nữa binh lực hơn kém nhau không nhiều không ngờ đánh ra thành tích như vậy, thật sự là lợi hại.

Nghe nói như thế, Khang Tư nhìn sĩ quan thủ hạ của mình, trong lòng không khỏi thở dài.

Mình cùng đế đô khác biệt lớn nhất không phải là danh phận lại càng không phải ở mấy thứ trang bị vật tư tiền tài, mà là ở tầng lớp sĩ quan hai bên.

Sĩ quan bên mình đương nhiên là thông qua chiến công đề bạt lên, chỉ là bộ đội của mình từ trước tới giờ còn không trải qua trận chiến nào hơn mười vạn người. Cho nên sĩ quan làm chức Lữ đoàn trưởng là còn được, từ Sư đoàn trưởng trở lên thì bọn họ không đủ tư cách.

Phải biết rằng trước kia đế quốc thống nhất, chỉ cần sĩ quan cấp bậc Thiếu tướng trở lên là có hơn một ngàn người, sĩ quan cấp Tá lại hàng vạn. Tuy rằng hiện tại đế quốc chia năm xẻ bảy, nhưng đế đô ít nhất còn có hơn trăm Tướng quân, mấy ngàn sĩ quan cấp Tá, mà lại còn có một trường quân đội có thể cung cấp sĩ quan thay thế cuồn cuộn không dứt.

Mà những Tướng quân đế đô cũng không phải là như quân phản loạn tự nhận, hoặc là một bước lên trời mà được, toàn bộ đều nghiêm khắc dựa vào điều lệ quân đế quốc mà từng bước thăng chức. Có thể nói, trừ bỏ số ít đầu nhập vào quyền quý, dựa vào quyền quý đề bạt lên làm Tướng quân, toàn bộ những người khác đều là người chiến công hiển hách.

Trận chiến nhỏ có thể không khác nhau, nhưng tới lúc chiến dịch lớn, chỉ cần sức chiến đấu hai bên chênh lệch không nhiều, vậy số lượng sĩ quan cấp Tá nhiều cùng với Tướng quân tố chất cao có thể quyết định sự thắng bại.

Nghĩ tới đây, Khang Tư không khỏi hỏi:

- Lần này chiến đấu, mấy quân đoàn trưởng quân đoàn đế đô là ai?

Mật vệ đáp:

- Quân đoàn trưởng quân đoàn một Đại tướng Khải Mỗ Lạp Khắc, Quân đoàn thứ hai Thượng tướng Trần Tuấn Nhiên, Quân đoàn thứ ba Đại tướng Lại Nhĩ Văn Đặc, quân đoàn tiếp theo đại đa số từ quân cấm vệ cùng với quân bảo vệ thành tạo nên, lần này là quân đoàn cấm vệ bảo vệ đế đô. Chức vị Quân đoàn trưởng quân đoàn cấm vệ do Hoàng Thái tử tự thân lĩnh.

Nghe đến mấy cái tên này, sĩ quan dưới trướng Khang Tư đều có chút ngây ngốc, muốn nói tới chuyện của Nguyên soái cùng Thừa tướng đế quốc, bọn họ đại đa số xuất thân bán đảo Phi Ba đều biết rõ, nhưng đối với những Tướng quân đế quốc, bọn họ liền hai mắt đen sì, nghe đều chưa từng nghe qua.

Không trách bọn họ tin tức không linh thông, đây là khuyết điểm của đế quốc, nói cách khác đế quốc không có danh tướng.

Đế quốc có thói quen sau khi một Tướng quân nào đó lập được công huân thật lớn, lập tức thăng cấp khen ngợi sau đó điều về phủ Nguyên soái đế đô nhậm chức, tuyệt đối không làm cho hắn có được cơ hội lần thứ hai lập công huân thật lớn.

Về phần như vậy có thể sẽ giảm yếu năng lực chiến đấu của bộ đội hay không? Đế quốc không quan tâm, quân đế quốc theo đuổi chính là tất cả binh lính cùng sĩ quan cấp thấp, cấp trung đều là tinh nhuệ, về phần Tướng quân chỉ cần bình thường là được.

Mà thời kỳ cường hãn nhất đế quốc có được hơn trăm Quân đoàn, cả nước tổng binh lực vượt qua ba nghìn vạn bộ đội, căn bản không sợ bởi vì áp chế Tướng quân làm cho bọn họ không thể lập công huân mà gây nên náo động.

Hơn nữa bởi vì đế quốc dựa vào chiêu này cùng với chế độ quân hàm quân đế quốc để phòng ngừa phản loạn xuất hiện. Cho dù bị quân địch đánh cho đầu rơi máu chảy, đế quốc cũng chỉ phái ra Tướng quân có một công huân lớn cầm quân chiến đấu, thất bại đổi một người khác, thành công thì điều về đế đô.

- Quân đoàn trưởng quân đoàn một cùng quân đoàn trưởng quân đoàn ba đều từng nghe nói, nhưng quân đoàn trưởng quân đoàn hai Thượng tướng Trần Tuấn Nhiên từ trước chưa từng nghe qua, chi tiết về hắn thế nào?

Bỉ Khố Đức này đúng là một quan văn hiểu biết rất rõ đế quốc, rất có năng lực lên tiếng hỏi.

Mật vệ có chút bất đắc dĩ nói:

- Bởi vì toàn bộ tư liệu quân tịch đế quốc bị hủy, cho nên không rõ ràng chi tiết của hắn, chỉ biết biên chế của hắn là phủ Nguyên soái.

- Này không phải là cái gì tình báo đều không có sao? Bởi vì trừ bỏ hệ thống cấm vệ và thủ thành, tất cả Tướng quân đều biên chế phủ Nguyên soái. -

Bỉ Khố Đức lắc đầu nói.

Nghe nói thế, mật vệ lập tức quỳ xuống xin tạ tội.

Khang Tư khoát tay nói:

- Tăng thêm chú ý đối với Thượng tướng này, một Thượng tướng không ngờ có thể được đặt ngang hàng với hai Đại tướng trở thành Quân đoàn trưởng, hơn nữa phiên hiệu vẫn là thứ hai. Như thế đủ để nói rõ người này không đơn giản.

Sau khi Tương Văn cùng mật vệ nhận lệnh, Khang Tư hỏi:

- Về phía Khải Nhĩ Đặc thế nào rồi?

Vẫn bảo trì cảnh giới như cũ, bộ đội cũng thường xuyên điều động, nhưng là không hạ bất kỳ mệnh lệnh nào chuẩn bị khai chiến.

Mật vệ nói.

- Khải Nhĩ Đặc này rốt cuộc muốn làm gì, tới tới lui lui lãng phí nhiều thời gian như vậy, bộ đội chúng ta vẫn chờ hắn đến đây!

Võ quan có mặt bất mãn trút hết ra.

Sau khi biết được Khải Nhĩ Đặc tập trung sức người sức của một tỉnh chuẩn bị cho Khang Tư một vố đau, quân Khang Tư bỏ dở nửa chừng kế hoạch thống nhất tỉnh đông, lập tức chuyển đối tượng trút giận về phía Khải Nhĩ Đặc.

Phải biết rằng trong khoảng thời gian này, bọn họ bị mạnh mẽ áp bách chiến đấu gây nên sát tâm, nhưng chờ mãi Khải Nhĩ Đặc này cũng không tới cửa, thật sự làm cho người ta tức thận lại thêm nhụt chí.

Tương Văn đột nhiên nói:

- Chủ thượng, các vị, mật vệ tuy rằng không tra được Khải Nhĩ Đặc khi nào phát động tấn công, nhưng dưới sự theo dõi nghiêm mật của mật vệ lại phát hiện một tình huống.

- Nhất là khi Khải Nhĩ Đặc truyền lệnh đi xuống thì có ý thức tiến hành đơn giản đi, hơn nưuã càng nhiều là trực tiếp gọi thân tín lại thì thầm sau đó mới cho thân tín đi truyền mệnh lệnh. Dường như là rất sợ người ngoài nghe được, kỳ quái chính là vào lúc chỉ có Khải Nhĩ Đặc và thân tín của hắn, cũng sử dụng nói thầm.

- Còn có chính là bên người Khải Nhĩ Đặc đều có hộ vệ luân phiên bảo vệ suốt ngày. Cho dù là khi ngủ cũng có người canh giữ trước giường.

- Thông qua chuyện này, chúng ta có thể kết luận, Khải Nhĩ Đặc đã biết được sự tồn tại của hệ thống mật vệ của chủ thượng, bằng không không thể giải thích được Khải Nhĩ Đặc bất kỳ trường hợp gì đều cẩn thận như vậy.

Vừa nghe thấy thủ đoạn lợi hại nhất của quân Khang Tư không ngờ bị phát hiện, tất cả mọi người đều giật mình, như vậy do thám tình báo trở nên khó khăn.

Hơn nữa, đối phương một khi đã biết cách thức tìm hiểu tình báo của quân Khang Tư, có thể bí mật thương nghị cố ý làm ra một hội nghị hành động quân sự sai lầm, vậy đủ khiến quân Khang Tư chịu không nổi.

Lại hoặc là làm bộ trong lúc vô ý nói ra tên một quan viên cao cấp trong quân Khang Tư, vậy cũng đủ khiến cho cao tầng quân Khang Tư nghi thần nghi quỷ, không rõ ràng người này là người nằm vùng hay kế phản gián của đối phương.

Cứ như vậy, đừng nói dựa vào phân tích tình báo để chiếm lợi thế, có thể không bị người ta lợi dụng tin tức giả đều xem như là may mắn rồi.

- Khải Nhĩ Đặc làm thế nào biết sự tồn tại mật vệ của chúng ta?

Khang Tư nhíu mày hỏi.

Tuy rằng toàn bộ quân Khang Tư đều biết trong tay Khang Tư có một đội ngũ tình báo thần bí, nhưng không ai cẩn thận đến mức độ như Khải Nhĩ Đặc.

Bình thường biết quân địch có một hệ thống thu thập tình báo rất lợi hại, nhiều nhất chỉ là canh phòng nghiêm ngặt để lộ bí mật cùng thanh tra nội gian, căn bản không biểu hiện giống như Khải Nhĩ Đặc.

Khải Nhĩ Đặc hành động như biết rõ gián điệp này có thể ẩn thân, có thể xuất quỷ nhập thần. Không có tin tức chính xác, Khải Nhĩ Đặc căn bản không cẩn thận như vậy.

Tương Văn liếc mắt nhìn mọi người một cái, tiến đến hạ giọng nói:

- Chủ thượng, bằng vào hành động của Khải Nhĩ Đặc, nói rõ hắn cũng không thật sự biết rõ năng lực mật vệ. Từ đây có thể xác định, người để lộ bí mật nếu không phải chưa hiểu rõ mật vệ, thì là cố ý không nói thật.

- Điều trước thì năm phần có nội gian, năm phần Khải Nhĩ Đặc phái người nghe được. Điều sau thì biểu hiện người để lộ bí mật là một nội gian có dã tâm cực lớn, bằng không sẽ không cấp một nửa tình báo.

Tương Văn ở trên hội nghị cao cấp thì thầm với Khang Tư có vẻ rất thất lễ, nhưng tất cả mọi người bao gồm cả Bỉ Khố Đức đều không có ai không vừa lòng.

Mấy năm lại đây bọn họ sớm đã rõ ràng Tương Văn là một người có vai trò quan trọng trong cách nghĩ của Khang Tư, nếu như Tương Văn chỉ có vấn đề này, cho dù Khang Tư có thiên vị Tương Văn đến mấy thì bọn phá hoại vẫn sẽ sử dụng các loại thủ đoạn trong tối ngoài sáng đá Tương Văn xuống đài.

Ai cũng biết Tương Văn là một cao thủ đứng đầu về vũ lực trong quân Khang Tư, trong toàn bộ phạm vi thế lực quân Khang Tư còn chưa từng nghe có ai có thể đấu với Tương Văn.

Vũ lực cường đại cùng với tính cách không làm việc theo cảm tình, hơn nữa Tương Văn làmột trong năm người sớm nhất đi theo Khang Tư. Hơn nữa quan hệ của nàng với bốn người khác đều rất tốt, tốt tới mức có thể cùng tiến cùng lui, mà thế lực bốn người khác trong thế lực Khang Tư cũng là cường hãn. Bọn họ năm người đồng thanh đồng khí, trêu chọc một người chính là trêu cả năm, cho nên nếu vấn đề không phải ngươi chết ta sống, căn bản không ai muốn trêu chọc Tương Văn.

Nếu chỉ riêng như vậy thì cũng thôi, nhưng là ai khiến cho Tương Văn cường hãn đến mức còn đảm nhiệm nội vệ cùng mật vệ. Hai chức vụ Tổng trưởng này là hai bộ quan trọng nhất trong quân Khang Tư, như vậy đã không phải là vấn đề có thể trêu chọc được hay không, mà là vấn đề đối phương nhìn mình có vừa mắt hay không.

Cho nên nhìn đến vị vừa có địa vị lại có thực quyền, thân mình còn có chút không phân phải trái hơn nữa là người tự thân vũ lực cường đại cùng với lãnh đạo trực tiếp của mình thì thầm, tuy rằng cảm giác không tín nhiệm những người mình, nhưng ai lại không vừa lòng? Ai dám không vừa lòng?

- Việc này không cần lộ ra, ngươi ngấm ngầm điều tra. Ta ra vấn đề trước tiên không cần hành động, chỉ cần không bị đối phương phát hiện thì một người cũng không nên động.

Khang Tư đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Tương Văn, tự nhiên hạ mệnh lệnh, nhưng cũng biết tính tình Tương Văn thà giết sai một vạn cũng không buông tha một người, cho nên liền thêm một

cái hạn chế. Nếu không có hạn chế này, chỉ sợ Tương Văn ngay lập tức sẽ làm cho lòng người hoang mang hoảng sợ.

194. Chương 194: Nhất Tiễn Hạ Tam Điêu. (1+2+3)

Khang Tư thấy tất cả mọi người đều đang cúi đầu suy tư chuyện gì đó, cũng không phát hiện mình và Tương Văn đang nói thầm, mà mật vệ kia lại càng đáng thương vẫn quỳ trên mặt đất như vậy, bất đắc dĩ cười một chút ra hiệu cho mật vệ lui ra rồi mới nói:

- Hiện tại các địa bàn mới chiếm đã chỉnh sửa thế nào rồi?

- Chủ công! Hiện tại các địa bàn mới đều đã đăng ký xong hộ tịch, cấp bậc thân phận dân chúng ở các địa bàn mới toàn bộ đều đã thống nhất, quan viên các nơi cũng đều đã bổ nhiệm, các công việc ở các phương diện khác cũng đã triển khai, chỉ là sắp đến năm mới, cho nên quan viên các nơi cũng chưa làm ra hoạt động gì lớn, mới chỉ chú ý đến vấn đề trú đông và trị an.

Bỉ Khố Đức vừa nói vừa báo cáo tóm tắt tình hình các nơi một chút.

Khang Tư gật đầu, hắn biết thực ra Bỉ Khố Đức không cần phải nói nhiều như vậy, chỉ cần nói đã áp dụng chế độ cấp bậc thân phận là được rồi.

Cấp bậc thân phận không chỉ đơn giản đại biểu cho thân phận, địa vị, đãi ngộ cao hay thấp, mà còn bao hàm cả phần lớn vấn đề dân sinh trong đó nữa.

Ngẫm lại, xác nhận thân phận một nô lệ, nô lệ này sẽ được sếp vào một đội ngũ nô lệ nào đó, đội ngũ nô lệ đó hiển nhiên sẽ phải tăng thêm một phần thực phẩm tiêu dùng và công việc hàng ngày, xác nhận thân phận một thượng dân, cần phải nộp thuế suất, có thể đảm nhiệm công việc, có thể nắm giữ một chút ruộng đất cùng vài vấn đề liên quan đến Nha môn, đều sẽ được người khác tự động sắp đặt.

Cho nên mới nói chỉ cần hoàn thành chế độ cấp bậc thân phận, vậy sẽ không gặp phải mấy họa loạn kiểu lưu dân hay lính đảo ngũ gì gì đó.

Bởi vì một khi được hệ thống của Khang Tư xác nhận cấp bậc thân phận, không quản ngươi là nô lệ cũng được, sĩ tộc cũng tốt, đảm bảo ngươi không chết đói, đảm bảo không một người nào chết đói, đó chính là yêu cầu cơ bản mà Khang Tư yêu cầu ở chế độ thân phận.

Thấy vị quan văn Bỉ Khố Đức này nói xong, mấy võ quan cao cấp lập tức thay phiên nhau đứng ra báo cáo công việc:

- Chủ công! Sư đoàn một không có tuyển thêm tân binh, mặc dù trận chiến lần trước có chút tổn thất, nhưng Sư đoàn một vốn là vượt biên chế, mà hiện tại vẫn là vượt biên chế như trước.

Trải qua trận chiến lần trước, cùng với huấn luyện và khảo hạch nghiêm khắc thời gian gần đây, hạ quan xin cam đoan, tân binh của Sư đoàn một chỉ kém chút ít so với những lão binh lúc đầu, nếu đánh thêm vài trận nữa, nhất định sẽ không khác lão binh.

Những sĩ quan đi theo Khang Tư, không có năng lực chân chính thì không có khả năng đảm nhiệm chức vụ võ quan cấp cao trong thế lực Khang Tư được, ngay cả Liễu Thanh Dương là một Thiếu tướng hợp cách của đế quốc, cũng chỉ có thể đảm nhiệm duy nhất một chức vụ thủ lĩnh hải quân mà thôi.

Bởi vì khả năng của mọi người đều thấp kém, hơn nữa kém nhau cũng không xa, chọn người nào cũng sẽ khiến mọi người không phục, cho nên Khang Tư dứt khoát để cho bọn họ thay phiên nhau đảm nhiệm vị trí đứng đầu võ quan này (Như Nguyên soái ở đế quốc, tạm thời gọi là thủ tịch luân phiên = NS tạm thời).

Nói đến đây, một võ quan giữ chức vị thủ tịch luân phiên này, vắt óc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sư đoàn hai Lữ đoàn một và Lữ đoàn hai đã kiến lập thành công, đang tăng cường huấn luyện, trang bị vật tư cũng không thiếu, tuy nhiên Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn một Lý Tuấn Nhiên đề nghị mở rộng quy chế cấp bình hộ mệnh, hy vọng những sĩ quan không có thân phận võ sĩ cũng có thể có được.

Tương Văn cười lạnh một tiếng nói:

- Cứ chiếu theo phần thưởng, hơn nữa quy chế đã quy định rõ ràng chỉ có sĩ tộc mới có thể có được bình hộ mệnh, Lý Tuấn Nhiên này lại có dũng khí đi xin phần thưởng cho thủ hạ của mình? Quả là không thức thời rồi?

Tương Văn nói xong câu này, các quan viên có mặt trong lòng đều giật mình, không ngờ khiến cho Tương Văn có ấn tượng không tốt, Lý Tuấn Nhiên này xui xẻo rồi, sợ rằng ăn một bữa cơm nhiều ít bao nhiêu, ăn bao nhiêu miếng cũng đều bị ghi chép lại đây!

Đối với loại hành động người đứng đầu chưa mở miệng mà đã tranh lời phát biểu ý kiến trước như kiểuTương Văn, nếu là trong các thế lực khác tuyệt đối bị coi là hành vi lũng đoạn triều chính mà chỉ có đại quyền thần mới dám làm.

Chỉ là, trong hệ thống của Khang Tư lại căn bản không tính là chuyện gì nghiêm trọng, bởi vì Khang Tư căn bản chưa hề lập ra loại quy củ liên quan đến phương diện đi quá giới hạn hay không này.

Trong khi Khang Tư họp bộ chỉ huy cao cấp, nếu người nào cảm thấy có vấn đề không hợp ý mình lập tức đứng ra phản bác, là chuyện rất bình thường, ngay cả lời nói của Khang Tư cũng từng bị người khác phản đối.

Bởi vì trên hội nghị quyết định phương hướng của thế lực cũng có thể như thế, những phương diện khác lại càng dễ dàng hơn rồi. Trong địa giới thuộc Khang Tư không có quy định ngươi phải ăn mặc thế nào, chỉ có thể sống ở nơi nào, mà hoàn toàn được tự do. Đương nhiên, ngươi tự ý mặc quân phục giả dạng quân nhân, hoặc là tự ý cho rằng mình là đại nhân, nếu vậy bị bắt đem đi giết cũng không trách ai được. Muốn trách chỉ có thể trách ngươi ngu ngốc đến mức lấy hành động khiêu chiến căn cơ của chế độ để mua vui mà thôi.

Bỉ Khố Đức hiểu rõ ấn tượng của Tương Văn đối với Lý Tuấn Nhiên giờ phút này đã rất xấu, hắn cũng không muốn chiêu bài Lý Tuấn Nhiên dùng để chào mời quân phiệt các tỉnh phía Đông đầu hàng lại bị Tương Văn hủy đi như vậy, vội vàng lên tiếng nói:

- Lý Tuấn Nhiên cũng là bởi quá quan tâm đến an toàn của thủ hạ mới đề nghị như vậy, nhất là chứng kiến Sư đoàn một đa số mọi người đều có, mà Sư đoàn hai lại chỉ rất ít người có, cho dù là ai cũng sẽ suy nghĩ như vậy.

Tương Văn nháy mắt mấy cái, dù sao quan hệ giữa mình với Bỉ Khố Đức cũng khá tốt, hơn nữa đây cũng là chuyện nhỏ, nên nhắm mắt lại cũng không so đo nữa.

Bất quá Tương Văn không ngờ được giờ phút này mình nhượng bộ, khiến cho các quan viên văn võ phía dưới giật mình cỡ nào.

Tương Văn đại nhân này ngoại trừ chủ công mở miệng ra, căn bản sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình, hiện tại lại bởi vì Bỉ Khố Đức nói mỗi câu mà ngậm miệng sao? Bỉ Khố Đức đại nhân cùng Tương Văn đại nhân có quan hệ tốt từ khi nào vậy? Không phải nói Tương Văn đại nhân rất khó hòa đồng sao? Xem ra cần phải quan hệ gần gũi với Bỉ Khố Đức đại nhân hơn một chút mới được.

- Chủ công! Thần cho rằng hay là cứ đáp ứng thỉnh cầu của Lữ đoàn trưởng Lý Tuấn Nhiên, các sĩ quan từ cấp úy trở lên đều được cấp bình hộ mệnh, như vậy vừa khiến cho các sĩ quan hồi tâm, cũng vừa khiến cho binh lính có hi vọng.

Bỉ Khố Đức nói xong câu này, trong lòng thầm tự đắc ý, Tương Văn cấp cho mình mặt mũi, địa vị của mình trong mắt đồng liêu lập tức sẽ khác, mà bây giờ mình lại vừa giải vây cho Lý Tuấn Nhiên, vừa tỏ vẻ đồng ý đề nghị của hắn, lần này cấp cho Lý Tuấn Nhiên mặt mũi thật sự lớn như vậy, Lý Tuấn Nhiên hắn là sẽ cảm kích mình lắm đây?

Bỉ Khố Đức không sợ không có người nào nói cho Lý Tuấn Nhiên chuyện mình trượng nghĩa giúp hắn, một Lữ đoàn trưởng quan hệ tốt lại không có một bằng hữu nào trong triều thần, như vậy thực sự rất kỳ lạ rồi. Nếu như thực sự không có, vậy nói rõ Lý Tuấn Nhiên này bất quá cũng chỉ như thế, cũng không có gì đáng để ý.

Hiện tại Bỉ Khố Đức hoàn toàn vì bố cục quyền thế tương lai mà sắp đặt.

Hắn dự định trước như vậy là rất bình thường, Bỉ Khố Đức không tin, Khang Tư lại trăm cay nghìn đắng đánh chiếm địa bàn rồi lại đi quy thuận một vị hoàng tử nào đó, bởi vì mọi người đều biết, quyền thần xuất thân quân phiệt như Khang Tư, một khi đã đầu nhập vào một thế lực đại định (cường đại + ổn định), tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng bị chèn ép và diệt trừ, cho nên chỉ cần là người có chút đầu óc sẽ không tự chui đầu vào tử lộ.

Hơn nữa quan trọng nhất là, các quan viên văn võ dưới trướng Khang Tư, ngoại trừ một số nhân vật xuất thân từ đế quốc ra, những người khác người nào không trông mong Khang Tư xưng vương xưng bá, để những người vốn xuất thân thấp hèn này, có thể truyền lại cho hậu nhân một thế giới vinh hoa phú quý a!

Bỉ Khố Đức suy nghĩ như thế, nhưng biết mình chưa phải người đứng đầu hệ thống quan văn (Thừa tướng), cho nên mới sớm kết giao đồng liêu và giao hảo với sĩ quan chỉ huy quân đội.

Về phương diện quân đội mình nên vì đồng liêu tranh lợi, tất nhiên phải gật đầu đồng ý, mà Tương Văn vốn sẽ không để chuyện này trong mắt, phải biết là chính hắn từng đề nghị toàn quân được trang bị bình hộ mệnh không hạn chế, mới trải qua khoảng thời gian cực ngắn đi chinh phục đế quốc, hắn căn bản không có khả năng phản đối.

Mà những người theo bản năng vốn muốn phản đối hệ thống quan văn này, thấy ngay cả Tương Văn đại đầu mục cũng không phản đối, hơn nữa coi như đây cũng là mình bầu một phiếu cho thủ tịch hệ thống quan văn, đã vậy, mình đồng ý là tốt rồi. Tất cả mọi người đồng ý, chỉ cần Khang Tư gật đầu một cái, lệnh này sẽ được thi hành áp dụng, nhưng đúng lúc mọi người chờ Khang Tư gật đầu, Khang Tư lại ngoài ý muốn mọi người lắc đầu nói:

- Việc này trái ngược với quy cũ đã lập ra, hoàn toàn phá vỡ chế độ cấp bậc thân phận đang thi hành.

Khang Tư nói xong, Bỉ Khố Đức giống như bị sét đánh, toàn thân run run.

Bất quá hắn không hổ là kinh nghiệm phong phú trong giới quan trường, lập tức vẻ mặt hoảng sợ quỳ xuống, nói cái gì bản thân bởi vì lo lắng vừa mới gia nhập quân đội nhận được đãi ngộ khác biệt với người khác mà có chút không cam lòng, bởi vì nóng vội mà quên đây là chuyện phá hư quy củ, mới có thể có dũng khí đồng ý thỉnh cầu như vậy, thực sự là chết vạn lần cũng không thể hết tội, cuối cùng nói một câu:

- Thần ngu độn! Xin chủ công xử phạt!

Mới kết thúc một phen nước miếng này.

Chứng kiến bộ dáng Bỉ Khố Đức, Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đột nhiên cảm khái vạn phần.

Không phải cảm khái bởi Bỉ Khố Đức vì một việc nhỏ đó mà làm ra hành vi giả bộ kinh sợ thỉnh tội, mà cảm khái vì lòng người hay thay đổi mà thôi.

Nhớ lúc Bỉ Khố Đức còn là Tỉnh trưởng, mình chỉ là một Thiếu tá, đối phương đường đường là một trưởng quan chính trị một tỉnh, khi đó Bỉ Khố Đức chỉ dùng một loại khuôn mặt tươi cười, thần thái cao cao tại thường xuất hiện trước mặt mình, tâm tính hắn đối với mình chính là từ trên nhìn xuống.

Tiếp đó hai bên cùng buôn lậu mưu lợi, đôi bên liền trở thành quan hệ hợp tác, cái loại thần thái cao cao tại thượng lập tức biến mất, nhưng thay vào đó là khinh miệt, khi đó tâm tính hắn đối với mình chính là coi thường.

Sau đó, khi hắn bị Khải Nhĩ Đặc đuổi giết, mình tiếp nhận hắn, sự khinh miệt hoàn toàn biến mất, nhưng cái loại cao ngạo trong xương tủy này vẫn còn tồn tại như trước, bất quá đối với mình, tâm tính hắn đã biến thành ngang hàng.

Đi tới bán đảo Phi Ba, thấy thế lực của mình càng ngày càng cường thịnh, sau khi trở thành gia thần của mình đồng thời dốc sức cho mình, sự cao ngạo trong xương tủy của Bỉ Khố Đức đã không còn nữa, tâm tính ngang hàng cũng đổi thành ngưỡng mộ, chỉ là tính kiêu ngạo trong con người hắn vẫn tồn tại.

Bởi vì một loạt sự việc nên mình quay trở lại đế quốc rồi phát triển lớn trở lại, thời điểm Bỉ Khố Đức hiến kế, mình cảm nhận được sự kiêu ngạo trong người Bỉ Khố Đức đã biến mất, thay vào đó là một loại cẩn thận cùng bé nhỏ, một chút tâm tính ngưỡng mộ, lại càng trở nên căn bản không dám ngẩng đầu.

Trải qua mấy năm ngắn ngủi, mình ở trong lòng Bỉ Khố Đức hoàn toàn thay đổi thành mấy dạng người là vì sao?Là quyền thế sao? Thật sự khiến cho người ta cảm khái vạn phần mà!

Những ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu Khang Tư, hắn cười cười khoát tay nói:

- Đứng lên đi! Ngươi cũng là suy nghĩ cho đại cục, không cần như thế.

Thấy Bỉ Khố Đức cẩn thận đứng ở một bên, Khang Tư đột nhiên cảm giác được có chút trống trải, nhưng lại rất nhanh ném cảm giác này sang một bên, vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên, ta không đồng ý là không đồng ý chỉ cần là sĩ quan có thể có được bình bảo mệnh, ít nhất cần chú ý tâm tính binh lính của chúng ta một chút.

Mọi người lại ngơ ngẩn lần nữa, cảm giác chủ công không phải cấm không phân phối bình bảo mệnh cho người mới, mà là muốn tất cả mọi người đều được cấp sao? Chỉ là, như vậy chẳng phải là trái ngược với lời nói vừa rồi cái gì vi phạm quy củ sao? Ai lại tự mình vả miệng mình chứ?

Gặp phải chuyện như vậy, những quan viên có kinh nghiệm quan trường không phong phú căn bản không biết làm sao bây giờ, mà Bỉ Khố Đức kinh nghiệm phong phú căn bản không dám mở miệng, hắn bởi vì vừa rồi tự hù dọa chính mình, khiến mình sợ đến chết khiếp, làm sao còn dám tự đi tìm chuyện nữa.

- Ý của ta là, tân binh chỉ cần đạt được một phần công huân thì có thể lấy để đổi một phần bình bảo mệnh, có điều sau khi đổi rồi phần công huân này sẽ không còn nữa.

Nếu muốn trở thành võ sĩ, trước tiên phải đạt được ba phần công huân trở thành thượng dân, sau đó kiến lập tiếp công huân mới có thể đạt được.

Đồng thời để cổ vũ võ quan anh dũng giết địch, quan văn cố gắng làm việc, chấp thuận cho bất cứ nhân viên quân sự hay chính trị nào trong hệ thống có thể dùng mười điểm công huân đổi lấy một phần bình bảo mệnh, như vậy cũng sẽ cho phép đổi bình bảo mệnh để buôn bán trao đổi, không hạn chế, ngay cả bán cho địch nhân cũng không quản.

Lời này của Khang Tư khiến cho mọi người lại ngẩn ra, Bỉ Khố Đức là người đầu tiên hiểu được mấu chốt trong đó. Thứ nhất, quy củ này vừa ra, những sĩ quan vốn dựa vào quan hệ đi lên trước đó chưa trở thành sĩ tộc thì không được phân phối bình bảo mệnh. Nếu muốn đạt được, vậy phải tự mình dẫn binh đi giết địch.

Những sĩ quan đi lên dựa vào quan hệ này, ở trong Sư đoàn hai mới thành lập kia khẳng định có rất nhiều, dù sao binh lính Sư đoàn hai phần lớn xuất thân dưới trướng Lý Tuấn Nhiên. Có thể nói, điểm thứ nhất chính là chuyên áp chế ý tưởng mạng lưới quan hệ nhân tình trong Sư đoàn hai.

Còn như muốn lúc ghi chép công huân cấu kết nhân viên ghi chép cướp đoạt công lao binh sĩ sao? Binh lính hãm hại cướp đoạt công lao của nhau sao? Trong quân Khang Tư, chuyện như vậy căn bản đừng nghĩ tới, không kể bản ghi chép từng bậc từng bậc công huân kia, ngoại trừ Khang Tư, không có bất luận kẻ nào có thể tự tiện sửa chữa mà không bị người khác biết đến, muốn thu mua nhiều người như vậy? Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, số người tham dự một khi vượt qua ba người, chuyện gì cũng sẽ không còn là bí mật nữa.

Mà trừ điều đó ra, còn có hệ thống những người giám sát có thân phận mật vệ thần bí kia, sợ rằng ngươi vừa nảy sinh ý niệm này trong đầu lập tức đã bị bắt rồi.

Chế độ nghiêm khắc như vậy, còn có mấy cái kỷ luật chiến trường ngay cả mấy đứa nhỏ cũng sợ hãi, mà đế quốc gần một ngàn năm kia đến bây giờ vẫn còn sử dụng, chiếm đoạt quân công người khác trở thành một hành vi mạo hiểm cực cao, trả giá cực lớn, hơn nữa loại hành vi gây tội phạm thượng này, thậm trí liên lụy đến cả người đề cử mình.

Cho nên đám quan viên nếu không có nắm chắc mười phần, sẽ không đề cử người nào tiến vào quân đội, bởi vì không thể nói nhãn quang không chính xác, không chuẩn, cho dù Bỉ Khố Đức cấp bậc quan văn cao nhất là Thừa tướng, cũng bởi vì một sĩ quan nhỏ bé mà gặp xui xẻo.

Đương nhiên, quy củ này rất được hoan nghênh, bởi vì đây chính là lựa chọn đảm bảo quan và binh cùng thăng tiến, có thể hoàn toàn dựa vào công huân lớn nhỏ để quyết định, có khả năng hạn chế cực lớn việc bởi vì quan hệ mà khiến cho quân đội xuất hiện những sĩ quan bất tài.

Thứ hai, chủ công vừa đề xuất mười phần công huân có thể đổi lấy một phần bình bảo mệnh, hơn nữa không hạn chế bất cứ điều gì, kỳ thật đây chính là thu mua nhân tâm.

Binh lính có được bình bảo mệnh của mình, sau khi thử qua hiệu quả, khẳng định sẽ muốn mua một lọ để dành cho chính mình dùng để phòng thân sau khi xuất ngũ, hoặc là vì an toàn của thân nhân nhà mình mà buôn bán bình bảo mệnh, đây sẽ là lựa chọn của binh lính khát vọng đối với sinh mệnh.

Còn đối với binh lính khát vọng tiền tài? Bán bình bảo mệnh như vậy có thể có được bao nhiêu tiền? Không rõ lắm, nếu như không phải mình có thể được cấp, khẳng định dù khuynh gia bại sản cũng phải mua lấy một bình. Bất quá có thể khẳng định, bán đi tuyệt đối nửa đời còn lại không phải lo buồn nữa.

Về việc bình bảo mệnh truyền ra ngoài thì sao? Có gì mà sao, bí phương điều chế ra bình bảo mệnh phỏng chừng không mấy người biết, hơn nữa nếu chủ công dám nói không quản ngươi mang bình bảo mệnh đi đâu, như vậy khẳng định là không sợ người khác có thể phục chế ra được.

Sinh mạng, tiền tài, hai dạng quan trọng này đều liên quan đến bình bảo mệnh, mà chủ nhân của bình bảo mệnh này chỉ chấp nhận cho dùng công huân để đổi, cứ như vậy ngươi muốn buôn bán bình bảo mệnh, cũng chỉ có thể liều mạng làm việc hoặc anh dũng giết địch thu lấy công huân.

Tin tức này một khi truyền ra ngoài, không cần nhiều lời, lực chiến đấu của quân đội Khang Tư cùng hệ thống chính trị nhất định sẽ lập tức dốc sức tăng lên nhiều lần.

Đồng thời, trong lời chủ công còn ẩn hàm một ý, chỉ cần tiêu hao mười điểm công huân đổi lấy bình bảo mệnh và không quản ngươi mang đi đâu, tiêu hao mười điểm công huân! Cũng chính là ba thêm một phần ba thượng dân (Dg:3 1/3 =10/3), sáu bảy mươi mẫu ruộng đất cứ như vậy biến mất. Đổi càng nhiều, tiêu hao công huân càng nhiều, cấp bậc cũng theo đó càng hạ nhanh! Thủ đoạn này hoàn toàn là vì hạn chế số lượng sĩ tộc không được quá lớn đây!

Phải biết rằng sĩ tộc mặc dù bản thân có thể hưởng thụ sự cung cấp bình bảo mệnh, nhưng người nhà bọn hắn lại không có, người trong nhà có ai mà không xót, trước kia không có cơ hội đành chịu, hiện tại có quy củ này, vậy sao còn không nhanh chân lên? Dù sao chỉ cần chết đi, công huân gì cũng không thể buôn bán được nữa nha!

Nhất tiễn hạ tam điêu này của chủ công thực lợi hại, mình bội phục sát đất rồi!

Bỉ Khố Đức hiểu rõ những điểm mấu chốt đó lập tức vỗ mông ngựa liên tục về phía Khang Tư, đã có người dẫn đầu, những quan viên khác cho dù không hiểu, hoặc là đã hiểu cũng coi như không hiểu, lập tức khen ngợi Khang Tư anh minh thần vũ.

Đám quan viên vỗ mông ngựa cứ như nước thủy triều khiến cho Khang Tư cảm thấy xấu hổ không biết làm sao, bởi lẽ mới tạo dựng được chút cơ nghiệp liền tính kế đám công thần dưới trướng mình, thực sự có chút cảm giác như mình vong ân phụ nghĩa.

Nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp khác, ai bảo dưới trướng mình có một sư đoàn sĩ tộc chứ! Nhân khẩu cả khu vực kế ra cũng đến trăm vạn người, hưởng thụ các loại ưu ái và đãi ngộ cùng cấp với quý tộc thì có đến tám chín vạn người, chờ đến lúc tinh binh ra trận giết địch càng nhiều thì sao đây? Sợ rằng một quân đoàn sĩ tộc cũng có!

Nếu cứ như vậy dân sinh làm sao mà phát triển?

Trực tiếp cướp đoạt thân phận những sĩ tộc đó, hủy bỏ ưu ái và đãi ngộ của bọn họ khẳng định là không có khả năng, nhân tâm chính là như thế, lúc khiến người cảm kích thì sẽ yên tâm thoải mái, cũng dần dần hình thành cảm giác đương nhiên, cho nên lúc thu hồi lại, khẳng định sẽ giống như cừu hận hủy gia diệt tộc vậy, ngay cả những người vốn một mực trung thành, lúc đó cũng sẽ tạo phản.

Nếu không thể dùng biện pháp mạnh, vậy không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp đổi sang một loại khác, tiêu hao công huân của bọn họ, khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện hạ cấp, đó chính là biện pháp tuyệt vời nhất rồi.

Mà thứ gì có thể khiến cho bọn họ tự nguyện tiêu hao công huân? Vậy cũng chỉ có một thứ cùng cấp là bình bảo mệnh. Chiếu theo lý lẽ đó, sĩ tộc nào không có thân bằng hữu, con cháu hậu thế? Sĩ tộc nào không có

hồng nhan tri kỷ, tâm phúc thân tín? Sĩ tộc nào không cần thu mua nhân tâm?

Chỉ cần sĩ tộc có những vướng bận đó, bọn họ nhất định phải vì những vướng bận đó mà theo đuổi khả năng có thể giúp bọn họ có thêm nhiều bình bảo mệnh!

Mình sở dĩ có thể nghĩ ra phương pháp này, là bởi vì mật vệ đã bẩm báo bắt gặp không ít sĩ tộc sử dụng bình bảo mệnh một mình hoặc chuyển nhượng cho người khác. Đã có nhu cầu này, vậy nhân cơ hội mà chế độ hóa nó đi.

Khang Tư lắc đầu, phất tay ngăn cản đám thủ hạ vỗ mông ngựa rồi nói:

- Tốt lắm! Những lời vừa nói lập thành quy củ, tiến hành dán cáo thị trong phạm vi khống chế của chúng ta.

- Rõ! Thần sẽ làm thỏa đáng!

Sau khi Bỉ Khố Đức đại biểu cho quan văn tiếp lệnh, đại biểu võ quan luân phiên đứng ra xin lệnh:

- Chủ công! Nếu Khải Nhĩ Đặc vẫn đang trong tỉnh Hải Tuyền, hay là chúng ta khống chế hoàn toàn Đông Tỉnh trước đi? Dù sao địa bàn mới chiếm cũng phải chỉnh hợp lại, xin chủ công cho phép chúng thuộc hạ trước năm mới vì ngài đánh một trận thắng lớn, làm lễ vật năm mới đi?

Lúc Khang Tư đang định nói cái gì, một mật vệ đột nhiên xuất hiện phía trước Khang Tư, giữ nguyên tư thế quỳ một gối hành lễ gấp giọng nói:

- Chủ nhân! Tỉnh Hải Tuyền xuất binh rồi!

Các võ quan sửng sốt, sau đó vẻ mặt vui mừng mà xoa xoa nắm tay, thì thầm nói cuối cùng cũng xuất hiện câu nói này. Giờ phút này bọn họ không có rỉ tai thì thầm, không có nhảy ra phía trước hoan hô, tất cả đều vểnh tai lên nghe mật vệ báo cáo.

- Thời gian, mục tiêu, số lượng, tướng lĩnh.

Khang Tư như là rất tùy ý nói ra tám chữ.

- Đêm hôm qua, mục tiêu của quân địch không có phát ra mệnh lệnh chính xác, chỉ là toàn quân hành quân tiến về địa phương của chúng ta. Số lượng là một Sư đoàn kỵ binh hoàn chỉnh, tướng lĩnh do Khải Nhĩ Đặc đích thân đảm nhiệm.

Mật vệ trả lời ngắn gọn.

Tương Văn lập tức dậm chân mắng:

- Đáng chết! Một Sư đoàn kỵ binh? Hắn lại dám nghĩ ra chiêu này? Cho rằng chúng ta là một cái thôn nhỏ sao? Lần này nhất định phải khiến hắn có đến mà không có về!

Tất cả mọi người đều rõ Tương Văn kích động như vậy là vì chuyện gì.

Việc Khải Nhĩ Đặc đuổi Khang Tư xuống biển, sau khi Khang Tư trở thành đốc quân hai tỉnh, những quân phiệt đối địch kia không kiêng nể gì tuyên truyền khắp nơi, có thể nói chỉ cần không phải kẻ ngu cũng biết chuyện này. Mọi người sau khi cùng chung kẻ thù, đột nhiên cảm giác được có chút buồn cười.

Đại biểu võ quan kia không nhịn được nói:

- Ha ha! Trước kia chủ công chỉ chiếm một thôn nhỏ, mấy ngàn binh lính, hắn vẫn dùng một sư đoàn kỵ binh đến tập kích, hiện tại chủ công hùng cứ mười mấy vạn kilomet vuông, dưới trướng mười mấy vạn binh lính tinh nhuệ, hắn cũng dẫn một Sư đoàn kỵ binh đến tập kích, Khải Nhĩ Đặc thật đúng là ngu ngốc mà!

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, bất quá trong nháy mắt, mọi người biến sắc, trước kia hắn là Sư đoàn trưởng Sư đoàn cảnh bị toàn tỉnh, hiện tại lại khống chế chủ tử vốn là Thất Hoàng tử, Khải Nhĩ Đặc sao có thể là kẻ ngu ngốc được?

Nếu hắn không phải kẻ ngốc, vậy hắn điều động một Sư đoàn kỵ binh làm gì? Tập kích bất ngờ sao?

Không thể nào lại đơn giản vậy chứ?

Lúc đám quan viên đang khổ tâm suy nghĩ, Khang Tư mở miệng nói:

- Không cần nghĩ nhiều như vậy, làm tốt công việc của mình là được rồi. Hệ thống mật vệ tiếp tục giám sát, mệnh lệnh hai Lữ đoàn đóng quân lân cận tỉnh Hải Tuyền sẵn sàng chiến đấu, quan viên địa phương sơ tán dân chúng, tổ chức tiếp tế tiếp viện, nô lệ địa phương biên chế vào hậu cần, phân phát binh khí điều ra biên giới thống nhất chỉ huy. Lệnh cho các Lữ đoàn khác đều lưu lại hai Liên đội thủ vệ, cả ba Lữ đoàn lập tức hành quân tới biên giới Hải Tuyền.

- Tuân lệnh!

Mọi người lập tức hét lớn đáp lời.

Nhìn những thủ hạ nhanh chóng khẩn trương lui ra, Khang Tư thở dài trong lòng, lại muốn khai chiến rồi!

Giải đất tiếp giáp giữa tỉnh Hải Tuyền và tỉnh Hải Tân, vô số binh lính đang thong thả giục ngựa tiến tới.

Những kỵ binh này tạm thời bị chuyển chức làm mã phu (người chăn dắt ngựa), phi thường không hài lòng với mệnh lệnh của thủ trưởng, lại bắt những kỵ binh tôn quý xa hoa này nửa đêm canh ba tiến hành hành quân? Ngày đầu năm căn bản không người nào đi đường đêm cả, phải biết rằng con đường này tùy thời có thể khiến người ta té ngã mà chết.

Bất quá đám kỵ cũng thầm nhủ may mắn thủ trưởng không có ra lệnh những kỵ binh mình tiến hành công kích, nếu là như thế, một sư đoàn kỵ binh sợ rằng sẽ có hai phần ba phải chết trên con đường này.

Mặc dù trong lòng cực độ bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh, ai kêu lãnh đạo trực tiếp lại là thủ trưởng của mình, là cha mẹ cơm áo của mình, là người chính thức nắm tỉnh Hải Tuyền trong tay chứ?

Chỉ là đám kỵ binh vẫn không nhịn được nghi hoặc, nửa đêm hành quân không để ý nguy hiểm như vậy, mục tiêu chinh thảo rốt cuộc là ai đây? Tại sao cho tới bây giờ cũng chưa có thông báo chính xác vậy?

Ở giữa đội ngũ, hơn mười cây đuốc thong thả di động đi tới trước, khiến cho người khác quái dị chính là, chỉ có binh lính giơ đuốc, nơi ánh sáng cũng không có bất cứ một quý nhân nào được binh sĩ chiếu sáng.

Mà phía sau những cây đuốc đó, bởi vì đối lập với ánh sáng nên càng trở nên âm u hơn, một nam tử khôi giáp đầy đủ chắp tay sau lưng chậm rãi tiến tới, binh sĩ tinh tráng xung quanh tất cả đều trong trạng thái cảnh giới, đao ra khỏi vỏ, mặc thiết giáp, tay giơ thuẫn chắn.

Nhìn ánh sáng do mấy cây đuốc phía trước tạo nên, nam tử khuôn mặt đã bị hắc ám bao phủ đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Quân tiên phong đã tới nơi nào rồi?

Nghe thanh âm chỉ biết nam tử này tuổi đã trung niên rồi.

Phía sau nam tử lộ ra một thân ảnh, thanh âm một người tuổi còn trẻ vang lên:

- Hồi bẩm đại soái, quân tiên phong đã đi qua núi Dương Câu.

- Ừ! Truyền lệnh toàn quân nghỉ ngơi, mệnh lệnh toàn quân lấy đơn vị Đại đội tập trung bố trí cảnh giới.

Nam tử nói.

Câu này vừa dứt, một đám mây chậm rãi tản ra, ánh trăng chiếu lên mặt hắn, bất ngờ đây chính là người thực tế nắm tỉnh Hải Tuyền trong tay- Khải Nhĩ Đặc!

Người tuổi trẻ sau khi truyền mệnh lệnh xuống, cũng bố trí tốt các trạm canh gác, liền trở lại bên người Khải Nhĩ Đặc, Khải Nhĩ Đặc cũng không có đãi ngộ gì đặc thù, trực tiếp giống như các binh lính, ngồi dựa bên đường nghỉ ngơi.

Chỉ là trước khi Khải Nhĩ Đặc ngồi xuống, đám hộ vệ cứ như một đám bị thần kinh, cứ đâm loạn vào hư không trước mặt trong phương viên vài thước một hồi, sau đó lại cầm trường thương cẩn thận đâm xuống mặt đất, sau đó mới để cho Khải Nhĩ Đặc ngồi xuống.

Những hành động kỳ quái này cũng không khiến cho binh lính xung quanh chú ý, dù sao trong khoảng thời gian gần đây, chính mình đã từng thấy thần thái kỳ lạ này của thủ trưởng.

Tên tướng tuổi trẻ kia, dường như do dự một chút mới cố lấy dũng khí lên tiếng hỏi:

- Đại soái! Kỳ thực ngài căn bản không cần tự mình dẫn binh ra ngoài, hơn nữa có ngài ở lại trong tỉnh, trong tỉnh cũng có thể yên bình hơn.

Khải Nhĩ Đặc liếc mắt nhìn tiểu tướng một cái, cười nói:

- Ài! Ngươi cũng nói như vậy, xem ra ngay cả ngươi cũng cho rằng ta biến Thất hoàng tử thành con rối sao.

Tiểu tướng kia nghe vậy hơi sửng sốt, lời này nói thế nào cũng không có ý tứ biến Thất hoàng tử thành con rối sao?

Nhưng điều này sao có thể? Quân chính cả tỉnh Hải Tuyền đều nắm trong tay đại soái điều khiển mà, thị vệ thị nữ bên cạnh Thất hoàng tử đều là người do đại soái an bài, nói như vậy có ai dám tin? Nói chuyện với tâm phúc như mình cũng phải dối trá như thế sao? Chẳng nhẽ không coi mình là tâm phúc?

Có nhận thức như vậy, tiểu tướng mặc dù tâm lý không thoải mái, nhưng không có biểu lộ ra mặt, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, Khải Nhĩ Đặc dường như lại nhìn ra suy nghĩ của tiểu tướng, nói ra một câu:

- Kỳ thật Thất hoàng tử chỉ có trở thành một con rối không có quyền lực bị người khác điều khiển, mới có thể an toàn sống sót đến bây giờ đó.

Tiểu tướng lại sửng sốt lần nữa, trong khi hắn còn chưa hiểu rõ lời này là có ý gì, Khải Nhĩ Đặc lại nói thêm một câu:

- Biết mẫu thân của Thất hoàng tử chứ?

Lời này khiến cho tiểu tướng kia nhất thời không suy nghĩ theo kịp, tại sao đột nhiên lại nói đến vấn đề này?

Nhưng hắn vẫn gật đầu nói:

- Nghe nói sinh ra Thất hoàng tử là Vinh quý phi, tuy xuất thân là con gái một gia đình nghèo, nhưng lại là người ôn nhu thiện lương nhất trong cung.

- Ha ha, không chỉ đơn giản là trong cung, mà là ôn nhu thiện lương nhất đế quốc, cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất.

Khải Nhĩ Đặc ngữ khí rất ôn nhu nói.

Tiểu tướng kia nghe được lời nói tràn ngập hồi ức cùng tưởng niệm như thế, lập tức mồ hôi lạnh chảy ra.

Thì ra đại soái biết Vinh quý phi, hơn nữa hình như còn có quan hệ mập mờ, chỉ là dựa theo tuổi đại soái mà nói, mặc dù không biết Vinh quý phi bao tuổi, nhưng dựa theo tập tục đế quốc thì phụ nữ hai mươi tám tuổi mới được kết hôn, so sánh với tuổi Thất hoàng tử một chút, vậy Vinh quý phi có làm con gái của đại soái cũng còn nhỏ ấy chứ!

Có ý niệm này trong đầu, kết hợp với lời đại soái cho rằng biến Thất hoàng tử thành con rối là vì an toàn của Thất hoàng tử, trong lòng tiểu tướng đã có chút hiểu ra.

Chỉ là chuyện này là chuyện hết sức riêng tư, tiểu tướng cũng không dám tùy ý đáp lời, ai biết được đại soái sau khi cảm xúc xong có thể thẹn quá hóa giận hay không mà khai đao với mình.

Một hồi yên tĩnh, tiểu tướng phát hiện mọi người không ai lên tiếng cảm giác rất khó chịu, không nhịn được hỏi:

- Đại soái! Mục tiêu lần này của chúng ta là quân Khang Tư sao?

Nói đến đây tiểu tướng không nhịn được nhìn đánh giá xung quanh, tựa hồ rất sợ bị người khác nghe được vậy.

- Khang Tư!? Ha ha, có phải thế không?

Khải Nhĩ Đặc nói đến đây, đầu cũng rung động một chút, dường như chuẩn bị quét nhìn đánh giá xung quanh giống như tiểu tướng, chỉ là hắn sớm khống chế được, sau đó cười tự giễu nói:

- Thực ra hiện tại nói ra cũng không sợ quân Khang Tư biết được tin tức, tại sao nói như vậy? Thứ nhất, khẳng định giờ phút này đối phương đã biết được tin tức chúng ta xuất binh hơn nữa đã bắt đầu triệu tập binh mã rồi, chỉ là bởi vì chúng ta im lặng không nói, cho nên bọn chúng mới không thể xác định phương hướng chúng ta đột phá.

Đương nhiên, chúng ta đi tới vị trí này, khẳng định bọn họ có thể xác định phương hướng, chỉ là cũng phải mất không ít thời gian, mà ngay buổi trưa ngày mai chúng ta đã tới được mảnh đất phía đông thảo nguyên thuộc tỉnh Hải Tân, ở trên diện tích rộng rãi này thích hợp cho kỵ binh tác chiến nhất, kỵ binh chúng ta không dám nói là vô địch, nhưng thực sự cường hãn đó.

Thấy Khải Nhĩ Đặc đã không còn cái loại tình cảm yếu ớt như vừa nãy, tiểu tướng không khỏi thở phào nhẹ nhỏm, đại soái cuối cùng cũng khôi phục bình thường rồi.

Nghĩ vậy, tiểu tướng hăng hái vội vàng hỏi:

- Đại soái! Mặc dù mảnh đất đó rất thích hợp cho kỵ binh chúng ta tác chiến, nhưng nơi đó không có thành trì quan trọng nào của Khang Tư cả, thuộc hạ thậm chí có thể cam đoan, ở trên đồng cỏ đó căn bản không có dân chúng sinh sống.

Bởi vì nghe nói dân chúng ở địa bàn Khang Tư, đều được bố trí sắp xếp quy củ ở gần thành thị.

Khải Nhĩ Đặc cười nói:

- Ha ha! Bước đầu tiên của chúng ta khi tiến vào tỉnh Hải Tân là ổn định chỗ đặt chân, đồng cỏ đó đối với Sư đoàn kỵ binh chúng ta mà nói, vừa tiện lợi cho nghỉ ngơi hồi phục lại vừa thuận tiện cho việc tác chiến.

Cho dù lúc này đối phương đã tập kết được binh lực hai Sư đoàn tiến tới mặt đông thảo nguyên, chúng ta cũng có thể tranh tiên tiến vào thảo nguyên trước hơn nữa còn ngăn cản không để cho quân địch luân phiên công kích.

Nếu như tiến vào từ phương hướng khác, ở trên địa hình núi rừng cây cối khắp nơi này, trước tiên công kích của kỵ binh không còn ưu thế nữa, hơn nữa khẳng định sẽ bị địa hình chia cắt thành vài bộ phận, đến lúc đó bị bộ binh quân Khang Tư tập kích một lần, sợ rằng ngay cả một nửa binh lực cũng không còn mà quay về.

Tiểu tướng gật đầu, nhìn những tính toán mà đại soái khổ cực nghĩ ra này, ước chừng cho cả một Sư đoàn kỵ binh, tiểu tướng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Các tỉnh duyên hải phần lớn đều là nhiều đồi nhiều núi nhiều cây cổ thụ, ở những nơi này kỵ binh có thể phát huy một nửa thực lực đã đáng mừng rồi, địa phương có thể phát huy uy lực chính thức của kỵ binh, chỉ có các vùng trung tâm đế quốc và biên cương phía bắc đế quốc. Nếu như ở những địa phương đó, chỉ với một Sư đoàn kỵ binh, sợ rằng đại soái đã khống chế thêm mấy tỉnh rồi.

- Kỳ thật mục tiêu lần này cũng không phải công chiếm địa bàn quân Khang Tư.

Khải Nhĩ Đặc vừa nói hết câu này, tiểu tướng lập tức mắt choáng váng, triệu tập nhiều nhân mã như vậy, tổn hao khí lực lớn như vậy, lại hoàn toàn không phải đi đánh đối phương? Đây chẳng phải là đánh hổ không chết ngược lại bị hại sao? Tiểu tướng vội vàng khuyên can.

Khải Nhĩ Đặc cười nói:

- Chuyện này cũng không có biện pháp, kỵ binh có thể công thành sao? Không thể! Một binh chủng đơn độc rất khó cướp đoạt một thành trì, nhưng nếu mang theo các binh chủng khác, chúng ta sẽ bị địch nhân chặn đứng trên những con đường núi đó, tùy thời toàn quân sẽ bị diệt.

- Chúng ta xuất binh lần này là để làm gì?

Tiểu tướng vội vàng hỏi.

- Ha ha, quân Khang Tư không giống như chúng ta lại bố trí tuyệt đại bộ phận con dân cùng các ngành sản xuất quan trọng ở trong thành, con dân của Khang Tư cùng các loại xưởng đều tập trung xây dựng ngay sát xung quanh thành.

Mà kỵ binh chúng ta chỉ cần không bị quân địch ngăn chặn, tuyệt đối có thể tiêu diệt các thôn xóm ngoài thành trì trong địa bàn Khang Tư, như vậy cho dù không thể phá hủy căn cơ của Khang Tư, cũng có thể khiến cho hắn không có nổi nửa cái mạng!

Nói đến câu sau, quang mang trong mắt Khải Nhĩ Đặc có thể so với ánh sáng trăng rằm! Đối với điểm này, tiểu tướng không cần hỏi cũng biết đại soái đã quyết định đúng.

Đại khái trải qua chừng một canh giờ, Khải Nhĩ Đặc đứng dậy vung tay lên hô lớn:

- Được rồi! Nghỉ ngơi vậy đủ rồi, tiếp tục hành quân!

Đội ngũ lại chậm rãi tiến lên.

Sau khi Khải Nhĩ Đặc rời đi, địa phương gần chỗ hắn vừa nghỉ ngơi rung động một chút, một bóng đen toàn thân hắc ý thoáng hiện rồi biến mất, bởi vì tiền quân đã đi, hậu quân còn chưa đuổi tới, cho nên căn bản không có bất kỳ người nào phát hiện bóng đen này. Khu vực quân Khang Tư trú đóng, theo một tiếng kèn quân lệnh vang lên, truyền đến từng nơi trú đóng của quân Khang Tư, biên chế tập kết lập tức tăng lên một cấp.

Trung tâm nơi quân Khang Tư trú đóng, thời điểm tập kết tới biên chế Liên đội, tự động đình chỉ tập kết, sau đó bắt đầu nhằm hướng tỉnh Hải Tuyền hành quân. Y - www.

Mà Liên đội lưu lại thủ vệ lại tản ra theo biên chế đại đội tiến vào trú đóng trong các thành trì trọng yếu xung quanh, trật tự trị an cũng được giao cho đội cảnh vệ tạm thời mới thành lập từ thượng dân và sĩ tộc.

Ngoại trừ đội tuần tra được thành lập từ dân bản xứ thường xuyên bắt gặp trên phố ra, những dân chúng địa phương căn bản không cảm nhận được bầu không khí chiến tranh đang đến, cuộc sống vẫn diễn ra như trước. Mà quân Khang Tư đóng quân nơi biên giới, đặc biệt quân đội đóng quân nơi tiếp giáp tỉnh Hải Tuyền, đang nhanh chóng tập kết theo biên chế Liên đội, rồi lập tức hướng cùng một phương hành quân, tiếp đó vừa hành quân vừa tập kết, cuối cùng hình thành hai lữ đoàn.

Mà các thôn xóm rải rác ở nông thôn, dưới sự chỉ huy của thượng dân và sĩ tộc, thu thập đồ đạc, di chuyển về các thành trì gần đó, sau khi các thôn dân rời đi, những địa phương vốn luôn tranh cãi ầm ĩ lập tức không có hơi người, yên tĩnh không một tiếng động, tất cả vật dụng có thể chuyển đi đều được chuyển đi rồi.

195. Chương 195: Tập Kết Quân Đội. (1+2)

Tại địa phương nô lệ đang lao động, cũng được tổ chức lại, hơn nữa được phân phát binh khí. Những nô lê đó đến bảy tám phần là tù binh của quân Khang Tư, tố chất quân sự so với người bình thường tốt hơn nhiều, trang bị vũ khí rồi thành lập biên chế, rất nhanh một vài đại đội nô lệ được võ trang thành lập xong, sau đó dưới sự thống lĩnh của những Đại đội trưởng được cử đến, theo sát quân Khang Tư chạy tới cùng một hướng.

Về phần lo lắng nô lệ sẽ bạo động sao? Đây là chuyện không cần lo lắng.

Lấy mọi việc đối lập mà so sánh, thử ngẫm xem đãi ngộ của nô lệ hiện tại, so với tham gia quân ngũ trước kia, ngẫm xem quân Khang Tư phi thường minh bạch trong yêu cầu tăng cấp bậc, so với người ở địa phương khác cho dù có năng lực không những không được đề bạt còn bị người khác ngầm chiếm công huân, đãi ngộ đối với bình dân thậm trí không bằng đãi ngộ của nô lệ ở quân Khang Tư, nếu như vậy, kẻ ngốc cũng biết chọn lựa thế nào.

Cát Cát trước kia chính là một nô lệ đã lựa chọn như thế.

Hắn mới mười bảy tuổi liền bị bắt, cũng không thừa nhận mình là tù binh, bởi vì hắn ngay cả đao cũng chưa từng cầm, như thế có thể là tù binh sao?

Tuy nhiên mọi người đối với vấn đề này đều cười nhạt, hiện tại quân Khang Tư chỉ có nô lệ không có tù binh, một khi đã như vậy ngươi còn phân biệt rõ ràng mình phải hay không phải tù binh để làm gì? Chẳng lẽ còn muốn thoát khỏi thân phận nô lệ này hay sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày!

Suy nghĩ của Cát Cát đúng là như thế, đáng tiếc không được tán thành.

Vốn dựa theo sự lanh lợi của hắn, lúc thời điểm quân Khang Tư đánh tới lấy điều kiện ba thượng dân để thuần phục là việc dễ dàng. Đáng tiếng, chủ nhân của hắn lại điên cuồng kêu gào phải phá nhà kháng địch, một gia tộc tiểu cường hào từ trên xuống dưới, già trẻ gái trai bao gồm cả người gác cổng cũng chỉ ba bốn mươi người, không ngờ chủ động tiến đánh quân Khang Tư biên chế vượt qua một đại đội.

Kết quả có thể nghĩ, gia tộc tiểu cường hào này trong nháy mắt bị tiêu diệt, Cát Cát còn chưa kịp phản ứng chuyện gì phát sinh đã biến thành nô lê như vậy.

Khi nghe được mình trở thành nô lệ, Cát Cát đã nghĩ mình chưa thể tới mức thế này, lúc đó tự nhận thấy mình quá xui xẻo, cũng bắt đầu mưu tính làm thế nào thoát khỏi doanh nô lệ.

Nhưng cuộc sống kế tiếp, khiến Cát Cát chấn động.

Ngay hôm bước vào doanh nô lệ và bắt đầu đăng ký tính danh thân phận, sau đó lĩnh vật phẩm được phát, Cát Cát cùng rất nhiều người giống nhau, trợn mắt há mồm nhìn những đồ vật trong tay, một bộ dụng cụ đánh răng rửa mặt chải đầu, ba bộ quần áo tắm, hơn nữa mấy thứ này không ngờ hoàn toàn mới! Thời gian mình làm tôi tớ cho người ta cũng chỉ được một bộ quần áo mới, hiện tại làm nô lệ ngược lại có tới ba bộ?!

Đến giờ ăn bữa cơm đầu tiên ở doanh nô lệ, mọi người lại kinh ngạc, đồ ăn không ngờ là ngô khoai, rau cải xào, canh rau cải, mà số lượng lại không hạn chế!

Biết những điều này, những người như Cát Cát lập tức cho rằng bản thân đang ở thiên đường, không cần kỳ quái, ở thời đại này, thiên đường mơ ước chính là đơn giản như vậy. Bởi vì ngay cả gia tộc cường hào món ăn chính cũng đã sớm đổi thành ngô khoai rồi.

Thời đại quân phiệt hỗn chiến, một hồi đại chiến qua đi để lại cái gì? Người già, đói khát, bệnh tật khắp nơi. Lương thực vô cùng thiếu thốn!

Đạo lý rất đơn giản, quân phiệt tác chiến chỉ theo đuổi thắng lợi, cho nên đánh giặc đánh tới thời điểm kịch liệt, thậm chí sẽ bắt toàn bộ nam tráng trong phạm vi khống chế biên vào quân đội, một hồi đại chiến qua đi, hai bên tử trận nhiều ít bao nhiêu trai tráng chưa nói tới, nơi thất bại nhất chính là đồng ruộng tuyệt đối sẽ bị hoang phế hơn phân nửa.

Một vài kẻ thất bại mất trí, vì trả thù người thắng trận, thậm chí sẽ thiêu hủy toàn bộ lương thực dự trữ cùng đồng ruộng. Cứ như thế lương thực không thiếu mới lạ.

Bởi vậy thời gian quân phiệt cắt cứ ở đế quốc tuy cũng không dài, nhưng tráng đinh của đế quốc đã ít đi không dưới 10%, sản lượng lương thực cũng thấp đến nỗi ngay cả số nhân khẩu hiện có cũng không đáp ứng nổi, càng không cần phải nghĩ tới cái gì tăng gia sản xuất.

Cho nên ở thời đại này, mọi người đều cũng trải qua bữa đói bữa no, hiện tại thấy được thực phẩm có thể ăn no, vậy còn không lo mà ăn cho trương bụng ra!

Cát Cát cũng giống những người khác đều cho rằng cứ chống đỡ được cái dạ dày không rỗng đã, nếu có thể vẫn có cơm ăn no như vậy, cho dù làm nô lệ cũng không việc gì.

Phải biết rằng ngay cả sĩ quan cấp thấp cũng không có khả năng ăn cơm no bụng, chứ đừng nói tới những tiểu binh. Đến nỗi có thể đòi hỏi một chút chất béo hay không ư? Ta van ngươi! Thời đại này ngay cả gia chủ cũng chưa từng dư thừa lương thực, ai còn dám yêu cầu nhiều như vậy?

Một bữa cơm khiến cho Cát Cát lo lắng bất an trong lòng vốn có ý chống đối liền hạ xuống mức thấp nhất, mà bố trí nhóm tổ xong, sau khi quan viên doanh nô lệ tuyên đọc quy củ, Cát Cát càng ngạc nhiên vui mừng phát hiện, một nô lệ như hắn, dường như ngoại trừ không có tự do không có ngày nghỉ không có lương bổng ra, dường như cùng với khi làm quản gia lúc trước cũng không có gì khác biệt.

Còn như vấn đề quan viên nô lệ nói, chỉ cần biểu hiện tốt có thể thoát ly thân phận nô lệ, toàn bộ doanh nô lệ không có mấy người tin tưởng. Bởi vì cái loại thủ đoạn treo củ cải đằng trước, dụ dỗ người ta gấp rút lên đường này, ngay cả nông dân ở thôn quê cũng có thể sử dụng thành thạo, ngươi nói xem có người nào lại đi tin tưởng loại chuyện bánh ngọt từ trên trời rơi xuống chứ?

Tuy nhiên Cát Cát vui mừng không được bao lâu, bởi vì sau đó hắn hiểu được, tuy rằng đãi ngộ không tồi, nhưng nô lệ chính là nô lệ.

Đầu tiên so với kỷ luật quân đội còn muốn nghiêm khắc hơn, những kỷ luật này đều không thể vi phạm, bởi vì một khi vi phạm không bị đánh đến chết, thì cũng trực tiếp bị xử tử.

Tiếp theo là bị cưỡng bức lao động rất nặng nề lại nguy hiểm, cho đến giờ phút này Cát Cát mới bừng tỉnh ra, khó trách quân Khang Tư dám tuyên truyền bốn phía con dân của quân Khang Tư không phải lao động cưỡng bức, thì ra đều là bắt những nô lệ như mình làm thay cho.

Vốn Cát Cát không chịu nổi lao động cưỡng bức nhiều như vậy, ý định chạy trốn lại bắt đầu nảy sinh, phần lớn nô lệ bởi vì vướng bận người nhà không dám chạy trốn, nhưng Cát Cát xuất thân cô nhi không phải băn khoăn chuyện này.

Nhưng đãi ngộ được ăn no lại khiến hắn thấy khó xử, Cát Cát không hổ là người cơ trí, hắn trước hết không lo chuyện có thể chạy thoát hay không, mà là suy tư mình chạy thoát thì sẽ được cái gì.

Không cần nghĩ nhiều, khẳng định là bị quân phiệt khác bắt làm binh lính đỡ đạn, khi đó đừng nói tới có được ăn no hay không, thậm chí ngay trận chiến đầu tiên cũng có thể khiến mạng nhỏ của mình không còn nữa.

Một sự đối lập như thế, kẻ ngốc cũng biết nên lựa chọn thế nào. Cát Cát tất nhiên thông minh hơn kẻ ngốc, đương nhiên lựa chọn việc có lợi với mình.

Lại nói nhân loại là một loại sinh vật rất không tự trọng, càng được bảo vệ thì lại càng yếu ớt, càng được thương hại có thể càng trở nên tàn lụi vô dụng, mà càng phá hủy thì càng manh mẽ, không để ý tới cũng có thể thịnh vượng trưởng thành.

Dưới sự trợ giúp ăn no không phải lo bữa, Cát Cát rốt cục nhịn xuống bắt đầu một đoạn thời gian lao động gian khổ nữa, sau đó dần dần trở thành thói quen, đến khi khiến cho cơ thể toàn thân trở nên rắn chắc như đá tảng, Cát Cát cũng không còn cho rằng lao động hiện tại có gì là vất vả nữa.

Chỉ là hiện tại Cát Cát vẫn còn nghĩ về tự do, dù sao nô lệ đều có đãi ngộ như vậy, mà dân đen cao hơn nô lệ một bậc hắn là đãi ngộ cũng tốt hơn so với nô lệ. Nhưng bởi vì chưa từng gặp qua dân đen nên không biết đãi ngộ của họ là thế nào, cho nên cái loại hấp dẫn này cũng không quá quyết liệt.

Dần dần, Cát Cát đã nghĩ đến việc mình sẽ giữ thân phận nô lệ như vậy mà sống cả đời, hắn đã hoàn toàn quen với cuộc sống cứ vùi đầu vào lao động khổ cực rồi có cơm ăn có áo mặc có chỗ ngủ, hiện tại có đuổi hắn ra khỏi doanh nô lệ, hắn cũng không muốn, bởi vì hắn không biết phải thu xếp cuộc sống của mình như thế nào.

Hậu quả không động não trong một thời gian dài chính là khiến cho não trở nên trì trệ.

Đúng lúc Cát Cát hơi có xu hướng rơi vào trạng thái như cái xác không hồn, thì một tiếng sét đã đánh thức hắn.

Trong một lần toàn thể tập hợp, quan viên doanh nô lệ đọc danh sách một đám nô lệ, lúc đó còn tưởng rằng những nô lệ đó vi phạm kỷ luật sẽ bị xử phạt, nhưng không nghĩ tới quan viên nô lệ tuyên bố bọn họ là những người có biểu hiện tốt, từ nay thoát ly thân phận nô lệ trở thành dân đen, một vài người mệnh tốt không ngờ còn trở thành thứ dân!

Cát Cát trợn mắt há mồm nhìn những nô lệ đó hưng phấn nhận huy chương, sau đó nhanh chóng rửa mặt trải đầu một phen, thay bộ quần áo mới rồi đeo huy chương vào, cuối cùng là bộ dáng rụt rè đi tham dự yến tiệc mừng do quan viên tổ chức cho bọn họ.

Cát Cát không biết những người khác nghĩ như thế nào, hắn chỉ biết ánh mắt của mình đang đỏ bừng vì đố kỵ, lại nuối tiếc cùng hận không thể hái cái đầu của mình xuống đá cho mấy đá!

Thật quá ngu ngốc mà! Như thế nào mà vẫn còn ăn no làm việc mệt rồi lại ngủ, mình là súc vật hay sao?

Không ngờ không tin lời quan viên nói?! Những ngày trước nếu biểu hiện tốt hơn, vậy bây giờ ngồi trong yến tiệc kia sẽ có một vị trí là mình rồi!

Phỏng chừng mọi người đều suy nghĩ giống nhau, sau khi những dân tự do mới kia thoát ly doanh nô lệ, toàn bộ doanh nô lệ không thấy một bóng người nào nhàn hạ, tất cả mọi người đều liều mạng làm việc.

Cho dù biết việc đề bạt như thế mỗi năm chỉ có một lần, mọi người cũng không có giảm bớt nhiệt tình, bởi vì đề bạt này không có hạn chế số lượng, cũng đã nói rõ chỉ cần toàn bộ mọi người trong doanh biểu hiện tốt, toàn bộ doanh được hủy bỏ thân phận nô lệ cũng có thể!

Ngay trong lúc mọi người đang bận rộn, một tiếng nói không khác gì tiếng sấm vang lên bên tai Cát Cát. Quân Khang Tư tuyển chọn số lượng binh sĩ nhất định từ trong nô lệ!

Trong phạm vi thế lực của quân Khang Tư mọi người đều biết, quân Khang Tư tuyệt đối là đại danh vinh hoa phú quý! Ở trong quân Khang Tư cho dù chết trận cũng có thể nhận được tiền trợ cấp, càng không phải nhắc tới ban thưởng khi lập được công huân.

Trọng yếu hơn một chút chính là, chỉ có tham gia quân ngũ mới có thể có cơ hội thu hoạch ba đầu địch nhân, ba điểm công huân mới có thể đạt yêu cầu cơ bản thăng lên làm thượng dân a!

Thân phận thượng dân! Nghĩ tới đó, nước miếng Cát Cát liền chảy xuống, thân phận đó chính là đại biểu cho hai mươi mẫu nông điền vĩnh viễn nha!

Cát Cát hiểu rõ, tin tức này khi công bố xuống dưới, toàn bộ doanh nô lệ đều sẽ sôi trào, bởi vì máu trong thân thể mình cũng đã sớm nóng toàn thân rồi.

Ngay sau đó thời điểm quan viên doanh nô lệ tuyên bố doanh chỉ có danh sách một trăm người, đầu tiên không khí nhanh chóng đọng lại một chút, sau đó một đám mây đen tạo bởi hơi thở lo âu xuất hiện trên bầu trời doanh nô lệ, Cát Cát biết những người khác cũng giống như mình đang thực sự lo lắng.

Nếu không phải có quy củ mưu hại đồng bạn bị xử tử đè nặng, sợ rằng hành động đánh bất tỉnh sẽ lập tức được tiến hành.

Nhìn lại cơ thể rắn chắc của mình lần nữa, còn có khí lực cường đại nữa, Cát Cát ngược lại có chút không yên lòng, bởi vì hắn biết năng lực của mình ở trong doanh cũng không ở trong một trăm người đứng đầu, xem ra lần này không có hy vọng gì rồi.

Kết quả giống như Cát Cát suy nghĩ, mình rớt rồi! Tuy nhiên hắn cũng không kêu trời kêu đất như những người khác, ngược lại thầm vui sướng.

Một trăm tên lợi hại nhất doanh được chọn đi rồi, mình hiện tại thực lực tuyệt đối là số một số hai, lần sau cho dù chỉ chọn mười người thì mình cũng chắc chắn được chọn, chỉ phải đợi một đoạn thời gian mới có thể như mơ ước mà thôi, hắn không tin quân Khang Tư từ nay về sau lại không cần mở rộng quân đội nữa.

Cát Cát cứ như vậy vừa cố gắng làm việc, vừa liều mạng rèn luyện, vừa ngây ngốc chờ đợi, rốt cục đợi đến sau khi có tin quân Khang Tư chào mời được một quân phiệt, tiêu diệt một quân phiệt, thâu tóm ba quân phiệt, Cát Cát vui mừng nhảy dựng lên, địa bàn trở nên lớn như vậy, khẳng định cần càng nhiều binh lực trong tay, cơ hội của mình tới rồi. Đáng tiếc, lệnh tuyển binh không có truyền đến, ngược lại chuyển đến hơn vạn nô lệ cường tráng vào doanh.

Nhân số gia tăng, khiến quan viên quản lý doanh nô lệ không đủ, những nô lệ lão làng như Cát Cát tự nhiên được đảm nhiệm chức vụ tiểu đầu mục như Đội trưởng vậy.

Đối với bổ nhiệm này Cát Cát không có gì vui mừng, một là chức vụ này không phải chức quan chính thức, cho dù mình quản lý một ngàn người, thì vẫn chỉ là thân phận nô lệ, nhìn thấy bình dân phải thi lễ, không có gì quá cao hứng cả.

Hai là trong hơn vạn người mới tới này có ít nhất hơn trăm người có thể chống lại mình, chỉ riêng đội ngũ của mình cũng đã có ba người như thế, mình mới chỉ có bốn thủ hạ thôi, chuyện tình không có thiên lý như thế phát sinh bên người, làm sao có thể khiến mình cao hứng chứ!

Vào lúc Cát Cát lo được lo mất một đoạn thời gian dài, các cụ già phụ nữ và trẻ em trong doanh nô lệ đột nhiên thu thập hành lý lui về phía trong địa bàn quân Khang Tư, mà các nô lệ cường tráng bắt đầu được tổ chức thành nhóm, một đại đội được thành lập xong, lập tức một Đại đội trưởng mặc quân phục đế quốc kỳ lạ xuống tiếp quản.

Vì sao lại kỳ lạ? Rất đơn giản, quân hàm là binh nhất, nhưng cấp bậc thân phận lại là huy chương Cường võ sĩ hạ giai.

Các nô lệ vốn đang có chút khinh thường binh nhất này lập tức cung kính vạn phần, Cát Cát lại tức giận chỉ muốn đá vào đầu ba gã đầu đất trong đội ngũ của mình để cho bọn hắn thông mình lên một chút.

Cát Cát bởi vì có mục tiêu truy cầu khiến cho đại não một lần nữa linh hoạt lên, chính thế nên thuộc làu tin tình báo mà mình nhờ quan hệ có được, sĩ quan quân hàm thấp nhưng cấp bậc cao như vậy toàn bộ đều là thân tín của Đốc quân đại nhân, khinh thường bọn họ chẳng khác nào tự đi tìm chết.

Đại đội trưởng này không nói lời gì vô ích, chỉ nói một câu:

- Quân địch xâm lấn, các ngươi được bố trí vào đội dự bị.

Sau đó để cho mỗi người nhận một thanh trường thương.

Ngay từ lúc đầu mọi người còn có chút trì trệ, tuy nhiên Đại đội trưởng kia không biết nghĩ đến cái gì hô lớn:

- Nghe cho rõ! Tác chiến lần này, các ngươi lập được công huân sẽ được đãi ngộ như quân chính quy, lão tử có thể thăng tiến hay không là nhờ biểu hiện của các ngươi!

Cầm lấy trường thương Cát Cát nghe vậy liền kích động một trận, không ngờ tới đợi lâu như vậy thời cơ rút cuộc cũng đến, lập tức hô lớn:

- Vì đại nhân dốc sức!

Có hắn làm gương, những nô lệ khác mới thanh tỉnh lại cũng lập tức lớn tiếng tán dương! Bọn họ đều hiểu cuộc sống của mình sau này thành cái dạng gì, thì phải xem xem lần bán mạng này bán được thế nào.

Trên đường đi, Cát Cát một tay vỗ thanh đao nơi thắt lưng một tay cầm trường thương, không kìm nổi tự khen mình thông minh, lúc đó mình là người đầu tiên hùa theo lời nói của Đại đội trưởng, khiến cho Đại đội trưởng chú ý tới mình, thời điểm xuất phát, Đại đội trưởng không ngờ có qua có lại tặng cho mình một thanh khảm đao.

Trên chiến trường có thêm một binh khí ngắn, tuyệt đối là cơ sở quan trọng để bảo mệnh và lập công.

Một nô lệ thân hình có chút gầy yếu, kéo thanh trường thương thở hồn hển chạy tới:

- Đội trưởng, thuộc hạ từ thân vệ của Đại đội trưởng nghe được tin tức, địch nhân xâm lấn lần này là quân phiệt tỉnh Hải Tuyền, Đốc quân đại nhân đã triệu tập binh lực gần bốn lữ đoàn để chặn đánh.

- Tốt! Cẩu Oa ngươi thực không tồi, hỏi thăm tin tức quả thật có bản lĩnh!

Cát Cát rất vui mừng khen ngợi một trong bốn thủ hạ cấp dưới.

Nô lệ này tuổi so với mình sai biệt không nhiều, lúc gặp được cũng giống như mình bị gia chủ liên lụy, Cát Cát không thể tránh né mà coi hắn như mình trước kia, cho nên cũng không kiêm chế nghĩ rằng sẽ chiếu cố cho nô lệ này.

Cẩu Oa được khen ngợi có chút ngượng ngùng, nhưng nhớ tới chuyện gì lại nói:

- Đội trưởng! Lần này còn nghe được một tin, nghe nói Đốc quân đại nhân mở ra hệ thống đổi cái gì đó, có thể lấy mười điểm công huân đổi lấy cái bình gì đó, nhưng còn nói bình đổi được có thể chuyển nhượng.

Đội trưởng nói xem cái bình gì đó đáng giá vậy sao? Không ngờ có thể đổi mười điểm công huân! Bọn họ bị choáng rồi phải không? Mười điểm công huân có thể đổi lấy sáu bảy mươi mẫu nông điền đó!

Nói đến câu sau thần tình Cẩu Oa liền mê hoặc.

Không trách hắn như thế, phải biết là một binh lính thân phận bình dân tiến vào quân đội, vẫn cần phải đạt được ba điểm công huân mới có khả năng trở thành thượng dân, mà chỉ trở thành thượng dân mới có cơ hội trở thành võ sĩ hoặc văn sĩ, nói cách khác thượng dân là điểm xuất phát tiến vào sĩ tộc!

Hiện tại, cái bình chó má gì đó không ngờ lại phải ba thượng dân mới đổi được? Đầu óc thật sự bị hỏng rồi!

Cát Cát đầu tiên thần sắc ngưng trọng hỏi:

- Tin tức có đáng tin không?

Cẩu Oa vội gật đầu nói:

- Đáng tin! Chính miệng Đại đội trưởng nói, nhưng còn nói tin tức này sắp ban bố toàn bộ lãnh địa. Cái bình này rốt cuộc là bình gì? Không ngờ đến mức cần phải thông báo đến toàn bộ lãnh địa? Rất choáng váng đúng không?

Thượng tầng quân Khang Tư đối với việc xưng hô khu vực là phạm vi thế lực bên mình, vốn không chế cách xưng hô sao cho khiêm tốn, kẻ thù bên ngoài thì sử dụng địa bàn Khang Tư, xưng hô địa bàn Khang Tư như vậy, đối với những cấp dưới trực tiếp xưng hô là Khang Tư lĩnh.

Trong mắt người đời, không chế phiến thổ địa chính là lĩnh chủ phiến thổ địa đó, tuy rằng không hợp pháp, nhưng là hợp tình hợp lý.

Cát Cát lập tức ngạc nhiên vui mừng nói:

- Bọn họ cũng không ngốc! Ngươi cũng không biết cái bình đó là bình gì, vậy cũng có thể đã từng nghe qua Sư đoàn một tổn thương khi công thành là vì cái đó không.

Cẩu Oa lập tức vẻ mặt khiếp sợ nói:

- Trời ạ! Cái bình này chính là bình bảo mệnh trong truyền thuyết chỉ cần có một bình liền có thể bảo toàn tính mạng sao?

- Đúng vậy, không nghĩ tới Đốc quân đại nhân không ngờ giải trừ lệnh cấm, đồng ý dùng công huân để đổi bình bảo mệnh, phải biết rằng loại bình bảo mệnh này chỉ có sĩ tộc mới có khả năng được phân phối, hơn nữa không đến thời khắc nguy cấp đến tính mạng căn bản không dám sử dụng, càng không cần phải nói chuyển nhượng cho người khác! Hiện tại không ngờ chỉ cần mười điểm công huân có thể đổi..Ách...

Cát Cát nói đến đây đột nhiên mắt choáng váng, nghe ra cần mười điểm công huân dường như rất ít, cũng chính là mười đầu địch nhân, nhưng chỉ là ý muốn, giết người làm sao dễ dàng như vậy, chỉ sợ ngay cả một người cũng chưa giết được đã bị người ta chém rớt đầu rồi.

Cát Cát nhíu mày suy nghĩ về những điều đó, lúc nhìn đến ba thủ hạ bộ dáng thật thà, thân hình bưu hãn, có võ có lực, đang ngốc đại, linh quang chợt lóe, nhớ tới quân quy quân Khang Tư đại đa số là phỏng theo quân quy của quân đội đế quốc, cho nên trong quân quy quân Khang Tư quy định, công huân sĩ quan chỉ huy dựa theo công huân toàn thể binh sĩ dưới trướng rồi tính một phần mười.

Nói cách khác chỉ cần ba tên đại ngốc này xử lý một trăm quân địch, đội trưởng như hắn được hưởng mười công huân đó! Phải rồi! Đó là một biện pháp dễ làm, mình phải thu mua ba tên đại ngốc này nhiều hơn mới được.

Cát Cát giờ phút này nhưng thực ra lại quên chuyện ba thủ hạ dưới tay có năng lực tiêu diệt một trăm địch nhân hay không. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Trên đường đi Cát Cát đều hành động lôi kéo ba thủ hạ của mình, đến thời điểm Cát Cát đã có thể xác định thủ hạ của mình đối với mình chỉ có nghe lệnh mà làm, thì đội ngũ dừng lại.

Cát Cát nhìn thấy quân chính quy vẫn đi về phía trước như cũ không dừng bước, không khỏi phái Cẩu Oa tìm hiểu chung quanh một chút, phát hiện ra dừng lại tại khu vực này toàn bộ đều là binh lính nô lệ thuộc biên chế hậu cần.

Chứng kiến binh lính nô lệ nhìn không thấy điểm cuối, Cát Cát âm thầm tặc lưỡi.

Quân Khang Tư rốt cuộc biến bao nhiêu người thành nô lệ đây! Nhiều nô lệ tập trung một chỗ như vậy cũng không sợ có người kích động tạo phản sao? Hiện tại tất cả nô lệ đều có vũ khí đó!

Chỉ là Cát Cát lập tức xóa bỏ ý niệm nguy hiểm này trong đầu.

So sánh đại đội trưởng còn có nhân viên hậu cần với những người bọn hắn và nhân số nô lệ căn bản kém xa, nhìn trên mặt bọn hắn chẳng những không có chút lo lắng gì ngược lại sắc mặt vui mừng, Cát Cát biết, đối phương khẳng định có cơ sở để dựa vào, bằng không làm sao còn có thể thoải mái tự tại như thế, nên trong lòng run sợ đã sớm cả người phát run.

Trong lúc miên man suy nghĩ, dưới chỉ dẫn của Đại đội trưởng, theo nhân viên hậu cần lĩnh nhận một phần lương khô một túi nước, còn có một nhóm dụng cụ đào đất, mỗi ngũ còn thêm hai cái xe goòng một bánh dung lượng đại khái hơn một mét khối nữa.

Mang theo mấy thứ này đi vào một mảnh bình nguyên, phát hiện vô số nhóm binh lính nô lệ, chi chít binh lính nô lệ dựa theo biên chế đại đội, chia làm năm nhóm khổng lồ tập kết ở nơi này.

Đại đội trưởng kia rất vui mừng đứng trước mặt các binh lính nô lệ hô lớn:

- Nghe rõ đây! Đốc quân đại nhân tự mình hạ lệnh, ở nơi này đào một chiến hào rộng năm thước sâu bẩy thước dài hai mươi kilomet!

Đại đội chúng ta đảm nhiệm chính là đoạn giữa chiến hào dài khoảng bốn năm trăm mét, mỗi ngũ phụ trách ba thước. Vị trí ta đứng là điểm trung tâm của đại đội ta.

Đám người Cát Cát tất cả đều há miệng, năm người đào ba thước, nghe thì có vẻ như rất ít, nhưng chớ quên, đây chỉ là chiều dài, mà rộng là năm thước, còn cần phải sâu bảy thước!

Tuy rằng không biết đào bao nhiêu đất, nhưng có thể khẳng định đây là công việc rất lớn! Những người mình làm đến chết cũng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ!

Đang lúc những người này muốn xôn xao, Đại đội trưởng rất có khí thế vung tay lên hô:

- Đốc quân đại nhân vì để cho các ngươi cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt ưng thuận mức thưởng! Chỉ cần trong ba ngày hoàn thành nhiệm vụ, mỗi ngũ thưởng mười công huân!

Nghe nói như thế, tất cả những binh lính nô lệ như Cát Cát hai mắt đều đỏ bừng nước miếng chảy ròng ròng, điều này có nghĩa là mỗi người được hai công huân, lập tức thoát ly thân phân nô lê trở thành thứ dân! Mà dựa theo nguyên tắc một phần mười, Đội trưởng tự động được thêm một phần công huân! Cũng chính là hoàn thành nhiệm vụ lập tức trở thành hạ dân!

Nhìn thấy tình cảnh nhiệt khí kinh người, Đại đội trưởng như cố ý gội một gáo nước lạnh nói:

- Nhưng là, trong bốn ngày hoàn thành mỗi ngũ chỉ có năm công huân, năm ngày thì mỗi ngũ một công huân, sáu ngày thì không có công huân gì! Còn như qua sáu ngày vẫn chưa hoàn thành thì xử tử toàn ngũ!

Nói những lời sau cùng, vẻ mặt Đại đội trưởng âm trầm hẳn lên.

Mọi người nghe nói như thế, trong lòng run lên, mọi người hiểu được đây là quân lệnh, không thể cò kè mặc cả, nếu sáu ngày còn chưa hoàn thành, thực sự toàn ngũ bị chém đầu a!

Chứng kiến sắc mặt mọi người đều biến thành tuyết trắng, Đại đội trưởng đắc ý cười, dường như cố ý đùa giỡn nói:

- Đương nhiên, Đốc công đại nhân công chính liêm minh, cho rằng công việc thưởng phạt rất quan trọng, cho nên trong một ngày hoàn thành sẽ thưởng gấp đôi! Nhớ kỹ, là gấp đôi, tức là mỗi ngũ hai mươi công huân!

Tất cả nô lệ ánh mắt lại trở nên đỏ bừng! Đặc biệt là những đội trưởng lại từ hồng chuyển sang tái rồi!

Cát Cát tính toán hoàn thành trong một ngày một chút, ngoại trừ bản thân được thưởng bốn điểm ra, còn thêm sĩ quan hai điểm, sáu điểm công huân khiến cho mình lập tức trở thành thượng dân, ánh mắt cũng lập tức tái đi, thượng dân? Trời ạ! Mình không ngờ có thể nhảy một phát thành thượng dân! Chỉ cần trong một ngày hoàn thành nhiệm vụ là có thể? Bánh từ trên trời rớt xuống sao?

Vốn bình dân là không có giai cấp, nhưng ai kêu bình dân cần ba công huân mới có khả năng trở thành thượng dân chứ, cho nên tự nhiên mới có đề bạt lên cấp trên xưng hô những bình dân không có lập được công huân được gọi là bình dân hạ giai, lập một công huân gọi là bình dân trung giai, lập hai công huân gọi là bình dân thượng giai, về phần ba công huân sa? Van ngươi! Người ta chính là thượng dân rồi.

Đương nhiên, loại xưng hô này phía chính phủ không thừa nhận, phía chính phủ cho rằng bình dân chính là bình dân, cái gì bình dân thượng trung hạ giai là do dân chúng hình thành xưng hô tự phát, tuy nhiên lo lắng đến thói quen của dân chúng, phía chính phủ cũng chỉ không can thiệp mà thuận theo tự nhiên mà thôi.

Vốn Cát Cát hai mắt loang loáng đã sắp mê muội, nhưng Cẩu Oa gầy nhỏ kia nói thầm một câu:

- Trời ạ! Rộng năm thước sâu bảy thước dài ba thước, cũng chính là 105 mét khối đất! Hai xe goòng này ít nhất cần phải đi đi về về hơn trăm chuyến, trong một ngày làm sao có thể hoàn thành! Hơn nữa vạn nhất phía dưới ẩn dấu khối đá tảng lớn, chỉ bằng năm người chúng ta, cho dù hơn mười ngày cũng không thể hoàn thành được! Vậy thì chết chắc rồi!

Nghe được những lời này, đang hưng phấn Cát Cát cảm giác như bị một chậu nước lạnh đổ lên đầu vậy, toàn bộ thể xác và tinh thần đều trở nên lạnh như băng.

Đại đội trưởng lười chẳng muốn quản phía dưới nghĩ thế nào, trực tiếp chia đoạn phân cho các đội trưởng, sau đó nói một câu:

- Chư vị cố gắng!

Sau đó liền rời đi. Đại đội trưởng rời đi chính là lời phát lệnh, mặc kệ các nô lệ nguyện ý hay không nguyện ý, tất cả đều dưới sự chỉ huy của Đội trưởng bắt đầu ra sức mà làm.

Giống như lời Cẩu Oa nói, ở đây nhiều ngũ nô lệ như vậy, không có ngũ nào có thể trong một ngày hoàn thành công việc đào bới khuân vác 105 mét vuông bùn đất, bởi vì ai cũng không thể đào đất chuyển đất không ngừng nghỉ. Binh lính nô lệ biết là vô vọng, rốt cục dừng lại không muốn phí phạm sức mạnh, bắt đầu có ý thức tiết kiệm thể lực của mình.

Mà mới đào chưa được bao lâu những đội ngũ gặp phải đá tảng cũng không ít, tuy nhiên may mắn là quân Khang Tư cũng không phải không giảng đạo lý, nhanh chóng điều động lượng lớn tráng đinh chuẩn bị đào tảng đá đó đi, đương nhiên, những đội ngũ đó cũng không mong muốn xa hoa gì đến phần thưởng, không chém đầu bọn họ theo quân lệnh đã là may mắn rồi.

Vì đãi ngộ trong công việc nhà binh cũng tốt, những binh lính nô lệ như Cát Cát sau khi vất vả một ngày, được hưởng mấy món ăn mặn nhiều năm không thấy. Một chén khoai tây độn thịt bò thơm mát, khiến tất cả nô lệ hận không thể nuốt cả đầu lưỡi vào.

Dưới mười mấy vạn nô lệ ra sức lao động, chỉ một ngày công phu, trên bề mặt mảnh đất này liền hiện ra một chiến hào dài chừng hai mươi km, độ sâu chiều rộng cũng có chút căn bản. Mà tới ngày thứ ba, cũng chính là ngày cuối cùng trong kỳ hạn thưởng mười công huân, tất cả nô lệ đều bùng phát động lực mãnh liệt nhất, có thể nói uống chút rượu hay là ăn chút thịt cũng muốn xem lượng công việc hôm nay như thế nào!

Đúng lúc Cát Cát dẫn theo bốn người cố gắng làm sống làm chết, Đại đội trưởng vốn chỉ lúc ăn cơm mới nhìn thấy kia, đột nhiên xông ra, sau đó đoạt lấy dụng cụ của Cát Cát rồi làm lu bù lên.

Đội ngũ của Cát Cát cùng những đội ngũ xung quanh đều ngây ngẩn cả người, Đại đội trưởng của mình đổi tính sao? Bọn họ thực sự không cho rằng Đại đội trưởng nhất định phải làm việc giống mình mới đúng. Đại đội trưởng cùng ăn cơm với bọn họ cũng đã khiến cho những nô lệ như bọn họ rất cảm động rồi, làm sao còn dám yêu cầu Đại đội trưởng tham gia làm việc nữa, chỉ là hôm nay tại sao Đại đội trưởng lại tự động ra tay? Mặt trời mọc từ đằng tây rồi sao?

Đại đội trưởng cũng mặc kệ đám người Cát Cát, rất nhanh liền đẩy xe gòong đi, đương nhiên, cũng ngay tức khắc một thân đầy mồ hôi, chỉ thấy hắn mồ hôi cũng không lau lập tức đẩy xe đi, Cát Cát cũng không phải là người không biết nhìn, lập tức chạy lại hỗ trợ, tuy nhiên lại bị Đại đội trưởng không những không cảm kích còn đá cho một cước.

Cát Cát không biết tại sao lại thế này, đành phải dẫn theo Cẩu Oa phụ giúp một chiếc xe gòong khác chạy nhanh theo bên cạnh Đại đội trưởng. Vốn Đại đội trưởng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Cát Cát một cái, thấy Cát Cát cười làm lành một chút nhưng vẫn đi theo sau, cũng không để ý tới nữa, chuyên tâm đẩy xe gòong.

Đi theo Đại đội trưởng một đoạn thời gian không lâu, Cát Cát lập tức phát hiện không phải đi về hướng đổ bùn đất lúc đầu, hơn nữa quái dị chính là, hướng này không ngờ lục tục xuất hiện mười mấy Đại đội trưởng khác cũng đang phụ giúp xe gòong! Chỉ là bên người bọn họ không có thủ hạ đi theo, tất cả đều đơn độc một mình.

- Đội trưởng! Ở đây xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao tất cả những Đại đội trưởng đó lại tự thân xuất mã làm việc?

Cẩu Oa mê hoặc hỏi.

Cát Cát thấp giọng cười nói:

- Hắc, hôm nay hai huynh đệ chúng ta gặp may rồi, bọn họ là đang diễn trò cho đại nhân vật xem đó! Cố gắng một chút, nói không chừng cơ hội một bước lên tiên đang ở ngay trước mắt chúng ta!

Cẩu Oa cũng không phải ngu ngốc, một chút liền hiểu, lập tức khẩn trương cả người run rẩy, đúng lúc Cát Cát tức giận chuẩn bị đánh hắn, một Đại đội trưởng lên tiếng nói với Đại đội trưởng của Cát Cát:

- Ta nói điều này, ngươi tại sao lại dẫn theo cả thủ hạ của mình đến đây? Không sợ va chạm đại nhân sao?

Lời này khi rơi vào trong tai Cát Cát và Cẩu Oa, trong lòng cả hai lập tức một mảnh lạnh lẽo, đầu óc cũng tỉnh táo lại, mình chính là một nô lệ, không ngờ vọng tưởng trông thấy những Đại đội trưởng này diễn trò thu hút ánh mắt trước mặt đại nhân?

Đây không phải là tìm chết sao?

Ngay lúc Đại đội trưởng của Cát Cát vẻ mặt tức giận trừng mắt mở miệng định nói Cát Cát cái gì, bên cạnh một tiếng quát khẽ vang lên:

- Tất cả câm miệng! Nội vệ kỵ binh đến kìa!

Theo tiếng quát này, mọi người đều nghe thấy một trận tiếng vó ngựa ầm vang, mấy người Đại đội trưởng kia vốn chuẩn bị xem náo nhiệt, lập tức cúi đầu phụ giúp xe gòong rất nhanh đi tới, thoát được một kiếp Cát Cát liền dài cổ ra quan sát, cách đó không xa mấy trăm kỵ binh đang giục ngựa chạy về phía này.

Cát Cát cùng Cẩu Oa liếc mắt nhìn nhau, phát hiện vẻ mặt đối phương cũng đang mê hoặc, tin rằng hắn cũng biết nội vệ kỵ binh là chuyện gì xảy ra.

- Đội trưởng, chúng ta có đuổi theo không?

Cẩu Oa có chút khẩn trương hỏi.

- Đương nhiên đuổi! ở trước mặt đại nhân vật đám người Đại đội trưởng sao dám làm gì, phú quý hiểm trung cầu a! Ngươi ngẫm lại xem đây là nhân vật dạng gì, mới có thể được nội vệ kỵ binh bảo hộ chứ!

Cát Cát hai mắt sáng lên nói.

Cẩu Oa có thể cũng chịu không nổi cám dỗ như vậy, suy nghĩ một chút liền cắn răng gật đầu, phối hợp với Cát Cát đẩy xe gòong đuổi theo Đại đội trưởng.

Đại đội trưởng cau mày, có thể là lo lắng càng ngày càng đến gần kỵ binh, không có đuổi Cát Cát đi, chỉ thấp giọng cảnh cáo:

- Cho dù bất kể nhìn thấy cái gì hay nghe được cái gì cũng không được ngạc nhiên, càng không thể mở miệng nói lung tung! Bằng không trước khi ta chết, chắc chắn ta sẽ ăn sống hai người các ngươi trước!

Giọng điệu Đại đội trưởng rất bình thản, ánh mắt cũng không sắc bén, nhưng chỉ có lời nói nhẹ nhàng cùng cái liếc nhìn khẽ kia thôi, lại khiến cho hai người Cát Cát, Cẩu Oa cả người lông tóc dựng đứng cả lên, sợ tới mức hai người vội vàng gật đầu cam đoan.

Cũng không biết vì sao lại thế, dù sao bọn họ hiểu rõ, nếu mình làm trái với phân phó của Đại đội trưởng, chắc chắn Đại đội trưởng sẽ thực hiện câu nói kia.

196. Chương 196: Chiến Tranh Trực Diện. (1+2)

Kỵ binh tốc độ rất nhanh, tiếng ầm vang càng ngày càng gần.

Cát Cát cùng Cẩu Oa đầu cũng không dám ngẩng lên, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh,thấy Đại Đội Trưởng nói khủng bố như vậy, Cát Cát cùng Cẩu Oa đều không kìm nổi hoài nghi lựa chọn của mình có phải đã sai rồi hay không.

Mà Đại Đội Trưởng thì làm như hoàn toàn không nghe thấy tiếng vó ngựa, ngược lại hết sức tập trung đẩy xe goòng, thậm chí còn có thể thỉnh thoảng dừng lại vươn vai vỗ vỗ lưng mình, đồng thời dùng ống tay áo lau mồ hôi đi.

Đột nhiên tiếng ầm vang dần dần trở nên yên lặng, sự khác thường trái ngược này, khiến cho Cát Cát theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn thấy khiến cho hai mắt Cát Cát không thể rời đi.

Chỉ thấy ở giữa hơn trăm tên nội vệ kỵ binh hắc giáp cường hãn, một mỹ nhân thân hình nhu nhược, dung mạo thanh tú, toàn thân khôi giáp trắng như tuyết, cưỡi bạch mã, ánh mắt thu thủy lơ đãng liếc qua người Cát Cát.

Tựu trong thời gian ngắn nhất này, một loại cảm giác giống như chứng kiến phù dung sớm nở tối tàn, thỏa mãn cùng tiếc nuối lẫn lộn, cứ như vậy rất tự nhiên hiện ra trong lòng Cát Cát.

Kỵ binh dừng lại, mười mấy Đại Đội Trưởng kia đều làm ra vẻ không thể tiếp tục đi tiếp, tất cả ngẩng đầu vừa nhìn, sau đó vừa mới chứng kiến dung nhan, lập tức đứng nghiêm thi lễ, đồng thời hô lớn:

- Tham kiến tổng trưởng đại nhân!

Cát Cát cùng Cẩu Oa vừa thấy rõ ràng, lập tức quỳ rạp trên mặt đất, Cẩu Oa dán mặt trên mặt đất, mà Cát Cát thì cẩn thận liếc nhìn Tương Văn.

Tương Văn đánh giá bộ dáng mấy Đại Đội Trưởng một chút cùng xe goòng bên cạnh bọn họ, khì một tiếng cười nói:

- Các ngươi thật là! Làm giả mà cũng làm giả quá mức thế này sao? Tai cũng thực sự không điếc đến nỗi kỵ binh đi đến trước mặt mà còn không nghe thấy tiếng vó ngựa chứ?

Mười mấy Đại Đội Trưởng nghe nói như thế, tất cả đều cố gắng miễn cưỡng tươi cười, xấu hổ dị thường.

Ngay trong khi Cát Cát còn đang lơ đãng trước nụ cười của Tương Văn, một thanh âm rất có từ tính khiến hắn tỉnh táo lại:

- Cũng không hẳn tất cả đều như vậy, giống như người này chính là chân chính xuất lực, ngươi tên là gì?

Cát Cát rời ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh vị mỹ nhân kia một kỵ binh hắc giáp đưa tay chỉ vào Đại Đội Trưởng của mình hỏi.

Đang lúc Cát Cát cảm thấy kỳ quái chính là tên kỵ binh bình thường này không ngờ lại có khẩu khí lớn như thế, tất cả mọi người cũng kinh ngạc nhìn lại, mười mấy Đại Đội Trưởng kia sau khi kỵ binh này lên tiếng, tất cả đều "bùm" một tiếng quỳ xuống đất, sau đó cúi đầu sát mặt đất hô lớn:

- Thuộc hạ bái kiến đại nhân! Đại nhân khỏe không ạ?

Nghe thanh âm thì phi thường kính cẩn, nhưng quái dị cũng là, ở trong cảm giác kính cẩn không ngờ chen lẫn một loại hương vị vui sướng lẫn sợ hãi và cả khẩn trương nữa.

Cát Cát bị cảnh trước mắt khiến cho khiếp sợ mắt choáng váng cứ bảo trì tư thế khẽ nâng đầu như vậy, cũng vì vậy giúp hắn thấy được kỵ sĩ kia khẽ nhíu mày, sau đó dường như là thở dài rồi phất tay nói:

- Ta rất tốt, đứng lên đi.

Mười mấy Đại Đội Trưởng kia sau khi lĩnh mệnh, vẻ mặt cung kính cúi đầu đứng dậy, mà Đại Đội Trưởng của Cát Cát thì cố gắng áp chế hưng phấn bước ra khỏi hàng cúi đầu nói:

- Thuộc hạ Đại Đội Trưởng Đại đội nô lệ số 118, binh nhất Cường võ sĩ hạ giai Cung Tá Văn Phong, tham kiến đại nhân!

- Cung Tá Văn Phong? Người Cung Tá gia sao?

Kỵ sĩ này nói ra một cái gia tộc mà Cát Cát chưa từng nghe qua, nhưng thấy đây rõ ràng là một siêu cấp đại nhân vật không ngờ nói ra tên gia tộc này, hơn nữa bộ dáng Đại Đội Trưởng nhà mình đang rất tự hào, khiến Cát Cát hiểu được gia tộc này không phải gia tộc bình thường, chính mình chưa từng nghe qua, quả là quá thiếu kiến thức rồi!

Kỵ sĩ kia nói chuyện phiếm vài câu với Đại Đội Trưởng, hơn nữa mở miệng khen ngợi một chút, lúc này Cát Cát mới hiểu được vốn là bởi vì hai người mình cùng Cẩu Oa mới khiến cho đại nhân vật này hiểu nhầm Đại Đội Trưởng.

Đối với điểm này Cát Cát và Cẩu Oa nào dám hé răng giải thích, không sợ bị Đại Đội Trưởng ăn sống sao? Đến lúc này, Cát Cát cũng không dám nhìn lén mỹ nhân bạch giáp cưỡi bạch mã kia nữa.

Thời điểm kỵ sĩ kia trước khi rời đi cổ vũ vài câu, mà bởi vài câu này không ngờ khiến cho đám Đại Đội Trưởng tất cả đều có xu hướng cảm giác sâu sắc vinh quang, bắt đầu chức mừng lẫn nhau.

Mà càng chủ yếu là bọn hắn bắt đầu bắt chẹt Đại Đội Trưởng của Cát Cát, Đại Đội Trưởng kia chẳng những không tức giận ngược lại đắc ý dào dạt hào phóng đáp ứng.

Trở lại công trường Cát Cát có chút buồn chán, không phải mình muốn tìm kiếm cơ hội sao? Tại sao cuối cùng gặp được đại nhân vật ngay cả một cái biểu hiện cũng không có?

Chỉ là, nghĩ đến nếu mình mở miệng lung tung, địa vị cách xa như thế chỉ sợ sẽ khiến cho đại nhân vật kia bất mãn, tuyệt đối sẽ bị Đại Đội Trưởng bóp chết ngay lập tức. Ai! Mặc dù nói là phải có cơ hội, nhưng cơ hội kiểu này, địa vị người ta rất cao, chỉ sợ cũng không phải một chuyện tốt.

Đang mải miên man suy nghĩ Cát Cát đột nhiên phát hiện, binh lính nô lệ bốn phía đều dùng ánh mắt đố kỵ đỏ bừng nhìn mình, Cát Cát tuy rằng có chút tự tin vũ lực của mình, cũng có chút tự tin đối với vũ lực ba thủ hạ của mình, nhưng không có tự tin có thể chống lại nhiều người như vậy nha!

Cẩu Oa nhìn thấy bộ dáng thủ trưởng mình dường như không biết, không khỏi vội vàng nhắc nhở:

- Đội trưởng! Vừa rồi thân binh của Đại Đội Trưởng đến tuyên bố, nói là ngươi biểu hiện xuất sắc, có khả năng gánh vác trách nhiệm lớn, đề bạt ngươi làm Tiểu đội trưởng!

Cát Cát nháy mắt mấy cái, không phải chứ! Mình chỉ vừa mới cấp cho Đại Đội Trưởng một chút thể diện, không ngờ đã được đề bạt như vậy? Đùa giỡn thái quá sao?

Đại nhân vật kia chỉ mở miệng khích lệ vài câu, tại sao khiến cho Đại Đội Trưởng hưng phấn đến mức này?

Hay là thân phận đại nhân vật kia cao đến mức dọa chết người đây, hoặc đó chính là Trưởng quan cao nhất Đốc quân đại nhân?

Đối với những gia thần của Khang Tư, binh lính nô lệ căn bản không đáng để ý, so với đội dân phòng còn kém hơn, đảm nhiệm một cái Tiểu đội trưởng gì gì đó căn bản không quan trọng, cho nên Cát Cát mới bởi vì Đại Đội Trưởng cao hứng liền trở thành Tiểu đội trưởng chỉ huy hai mươi lăm người.

Bởi vì là Tiểu đội trưởng đầu tiên trong Đại đội, hơn nữa chuyện tình Cát Cát mặt dày mày dạn đẩy xe goòng đi theo Đại Đội Trưởng đều bị tất cả mọi người nhìn thấy, cho nên thanh danh Cát Cát giỏi tìm cơ hội lập tức truyền đi khắp toàn Đại đội.

Trong khi được mọi người hoặc là thật lòng hoặc là đố kỵ hoặc là giả dối chúc mừng, trong lòng Cát Cát không kìm nổi hiện lên thân ảnh mỹ nhân mông lung như hoa quỳnh kia.

Loại chuyện dưới tầng cơ sở nhất này, Khang Tư căn bản không có khả năng biết, sau khi hắn tuần tra tiến độ chiến hào một phen, rất vừa lòng gật đầu, nói với Tương Văn:

- Hiện tại xem ra có thể ngăn cản sư đoàn kỵ binh của Khải Nhĩ Đặc nhiều ít bao nhiêu ngày, chính là muốn xem có thể thu hút Sư đoàn kỵ binh đến nơi này hay không.

- Xin chủ công chớ lo! Các sĩ quan khẳng định sẽ hoàn thành nhiệm vụ chủ công giao phó.

Tương Văn đương nhiên hiểu rõ vì sao Khang Tư bất an như thế.

Khang Tư cho rằng mình không có năng lực chỉ huy gì, dù sao mình xuất than là một tiểu binh, tuy rằng được học tri thức lộn xộn, nhưng không có học tập hệ thống quân sự, nếu để Khang Tư dẫn người chém giết, vậy hắn tin tưởng mười phần, cần hắn phải quyết định chiến lược, thì hắn liền có chút không tự tin.

Sở dĩ Khang Tư có chút không tự tin đối với tác chiến đại bộ đội như vậy, là bởi vì các sĩ quan thủ hạ của hắn không ai có thể đưa ra ý kiến phản đối kế hoạch của hắn, không thể bổ sung những góc cạnh khác. Không phải thủ hạ không dám đề xuất, mà là bọn hắn tri thức hạn chế khó có thể đưa ra kế hoạch tốt hơn.

Không phải Khang Tư muốn hạ thấp năng lực thuộc hạ của mình, mà chỉ nghĩ rằng thủ hạ võ quan cao cấp của Khang Tư là người nào, đầu tiên là Áo Kha Nhĩ, xuất thân là Thiếu tá, giỏi nhất chính là thống lĩnh năm nghìn người, đây chính là Áo Kha Nhĩ tự thừa nhận.

Hai huynh đệ Lôi Đặc, Lôi Khải, xuất thân quan nô, trước khi trở thành quan nô chính là kẻ tay chân, hiện tại đã trải qua nhiều năm làm chỉ huy, cuối cùng có thể chỉ huy một vạn người, nhưng chỉ hiểu được chiến thuật đơn giản, để cho bọn họ đảm nhiệm chiến dịch lớn một chút, chỉ sợ đầu óc sẽ hôn mê không phân biệt nổi đông tây nam bắc!

Mà đám người lão Đao, xuất thân tiểu dân chăn nuôi trên thảo nguyên, giỏi lắm chỉ là dẫn theo mấy ngàn kỵ binh đánh lén một chút, so với cho bọn họ nuôi ngựa có khi còn sở trường hơn.

Vè phần mấy sĩ quan khác thu nạp trên bán đảo Phi Ba, vậy càng không cần phải nói, toàn bộ đều là nắm trăm người, một số ít là thống lĩnh ngàn người, căn bản không thể trọng dụng.

Về phần tướng quân đích thực Liễu Thanh Dương này, vừa lòng thì quả thực vừa lòng, đáng tiếc người này sở trường chỉ là chỉ huy chiến hạm tác chiến, là hải quân chứ không phải lục quân!

Nhưng hiện tại mình đang cần gấp sĩ quan lục quân cao cấp.

Lý Tuấn Nhiên sao? Không lo lắng thân phận hắn mới vừa đầu nhập, chỉ cần ngẫm lại biểu hiện của hắn khi chỉ huy tấn công thành trì, đủ biết hắn chỉ đạt tiêu chuẩn trung bình.

Mà trái ngược lại chính là, phía quan văn thì nhân tài đông đúc, kinh nghiệm nhất chính là Bỉ Khố Đức cựu Tỉnh trưởng này, công tác chính vụ thực hiện đúng là thuận buồm xuôi gió, mà An Tái Kháng lại đối với vận hành kinh tế có bản lĩnh nhất định, các phương diện khác cũng có không ít quan viên có năng lực.

Chỉ riêng Lôi gia trên bán đảo Phi Ba cũng đã tự bồi dưỡng được một lượng lớn quan viên tầng cơ sở rồi.

Mà ở bên đế quốc này, từ sau khi mình dựng lên cờ hiệu đốc quân, lại khiến cho lượng lớn văn nhân ẩn cư nơi thôn quê dũng mãnh tiến nhập, tuy rằng những người này nhiều lắm chỉ có thể đảm nhiệm chức vụ giáo viên, nhưng có rất nhiều nhân tài năng lực không tệ.

Có thể nói, chỉ cần không phải phát triển theo dạng hình học, căn bản không cần lo lắng vấn đề quan văn.

Chẳng lẽ không có sĩ quan cao cấp sẽ không tiến hành bố trí chiến lược, không tiến hành đại chiến? Đương nhiên không có khả năng, địch nhân sẽ không để cho ngươi có thời gian phát triển.

Cho nên Khang Tư không có biện pháp, đành phải tự mình quy định mục tiêu một chiến dịch, sau đó xử lý từng điều kiện để hoàn thành mục tiêu này, tiếp theo liền phân phó những điều kiện đó cho từng bộ ngành, để cho bọn họ tính toán hoàn thành điều kiện như vậy cần bao nhiêu thời gian, cần tiêu hao bao nhiêu nhân lực vật lực.

Chờ đến lúc thu thập đủ những tư liệu đó, lại cho các sĩ quan tiến hành thảo luận, cuối cùng liền phân phát nhiệm vụ cho bọn hắn đảm nhiệm.

Bởi vì mỗi người đều biết nhiệm vụ mình đảm nhiệm, cũng biết để hoàn thành thì phải làm gì, cho nên những sĩ quan tiêu chuẩn bình thường này cũng có thể hoàn thành tốt mục tiêu Khang Tư đề ra.

Lại nói dường như rất phức tạp, kỳ thực chẳng qua cũng chỉ là phức tạp hóa trình tự nhiệm vụ là do Lôi gia tuyên bố mà thôi.

Thấy Khang Tư trầm tư, Tương Văn đương nhiên hiểu được Khang Tư muốn cái gì, không khỏi mở lời nói:

- Chủ công! Thần nghĩ dựa theo chế độ hiện tại của chúng ta, cho dù không có danh tướng cũng có thể tiêu diệt quân địch, mà danh tướng chẳng phải cũng từ sĩ quan bình thường trên chiến trường mà luyện ra sao?

Nói không chừng trải qua mấy trận đại chiến này,trong quân chúng ta cũng có thể nổi lên mấy vị danh tướng đó.

Nghe nói như thế, Khang Tư không khỏi sửng sốt, sau đó bỗng nhiên cười nói:

- Ha ha! Ý ngươi nói có phải là, mấy ngày nay ta có chút tẩu hỏa nhập ma rồi? Đây đều là do quá mức tự ti đây mà!

Không sai! Danh tướng đều là tắm máu vô số trận đại chiến mới có thể bồi dưỡng thành, hiện tại chúng ta mới đánh mấy trận chứ? Không ngờ lại truy cầu danh tướng lúc này? Thực là si tâm vọng tưởng! Vẫn là làm đến nơi đến chốn mới là căn bản đây!

Nói đến câu sau Khang Tư không khỏi cảm thán hơn.

Tương Văn vội nói sang chuyện khác:

- Chủ công! Tin tức truyền tới, tiểu thư Ngả Lệ Ti và tiểu thư Y Ti Na đang đi thuyền sắp tới nơi chúng ta, hiện tại chúng ta sắp khai chiến, nguy hiểm như thế, có nên để các nàng trở lại hay không?

Khang Tư lắc đầu nói:

- Mọi người còn chưa lên bờ đã bắt các nàng trở lại? Thật sự là bất cận nhân tình rồi, nếu các sĩ quan đảm bảo không để Khải Nhĩ Đặc tiến vào nội địa, vậy để hai vị tiểu thư nghỉ ngơi vài ngày cũng không thành vấn đề.

Tương Văn vừa nghe lời này, trong lòng mừng thầm, bởi vì câu cuối cùng đã tỏ rõ rằng hai mỹ nữ kia sẽ nghỉ ngơi vài ngày là phải quay lại bán đảo Phi Ba.

Tuy nhiên cũng thật kỳ quái, tuy rằng bên phía đế quốc này nội chiến liên miên, nhưng có quân Khang Tư bảo hộ, hai mỹ nữ thực sự rất an toàn.

Mà bán đảo Phi Ba cũng là sào huyệt ác ma, tùy thời sẽ xuất hiện lượng lớn ác ma, so với việc ngồi ở miệng núi lửa tùy thời có thể bùng phát này, chủ công tại sao không lưu hai vị mỹ nữ lại nơi này, ngược lại để các nàng trở lại sào huyệt ác ma chứ? Chẳng lẽ bên đế quốc nguy hiểm hơn so với bán đảo Phi Ba sao?

Tuy rằng trong lòng có nghi hoặc này, nhưng Tương Văn sẽ không lên tiếng hỏi, ngược lại hỏi ra nghi vấn của hắn:

- Chủ công!Theo lý thuyết xung quanh đế quốc đều là địch nhân, giai đoạn trước khi đế quốc nội loạn, các quốc gia xung quanh còn nhân cơ hội xuất động đại quân tấn công biên giới, hiện tại là thời điểm nội loạn tăng cao, các quốc gia xung quanh tại sao lại vẫn như cũ chỉ lởn vởn ở vùng biên giới chứ?

Khang Tư cười cười nói:

- Không phải các quốc gia xung quanh không muốn một hơi tiêu diệt đế quốc, bọn họ đối với đế quốc đã sớm thèm nhỏ dãi, vất vả mới có được cơ hội, làm sao có thể nhã nhặn. Nhưng bọn họ cũng phải có cái năng lực kia mới được chứ.

- Không đủ năng lực sao? Nhiều quốc gia liên hợp như vậy lại cũng không đủ để tiêu diệt đế quốc, chuẩn bị tàn phá đế quốc cũng có thể chứ!

Tương Văn vẻ mặt mờ mịt chớp chớp mắt, tuy nói hắn là Tổng trưởng mật vệ, chưởng quản rất nhiều tình báo cơ mật, nhưng tính cách hắn lại chỉ biết chú ý tới những chuyện có liên quan đến Khang Tư, cái nhìn đại cục vẫn không có.

Tuy nhiên đối với điểm này Tương Văn thực sự không thèm để ý, việc này người cấp dưới chỉnh sửa thỏa đáng trình lên trên, mình chỉ cần chuyển lên đến tay chủ công là được, như thế chủ công sẽ tự quyết định vấn đề mục tiêu phương hướng cũng sẽ không cho phép mình nhiều chuyện.

Khang Tư cười cười, nhớ lại báo cáo đã xem, thuận miệng nói một chút nguyên nhân trong đó cho Tương Văn:

ngay từ đầu, các quốc gia xung quanh chứng kiến đế quốc lâm vào nội loạn quân phiệt cắt cứ, lập tức nước miếng chảy ròng ròng mạnh mẽ tấn công sang, thậm chí liên lạc với nhau chuẩn bị cấu kết chia cắt đế quốc, về phương diện này bọn họ thực sự có chút tự biết mình, biết ăn không nổi khối thịt béo lớn như vậy.

Tuy nhiên bọn họ hiển nhiên đã quên mất tính cách trước đó của những Trưởng quan quân đội của đế quốc, khi trước đánh thắng thì thăng quan vào kinh dưỡng lão, đánh thua thì bị cách chức về quê làm ruộng, nếu không có nghiêm lệnh, ai cũng chẳng dám làm sai.

Nhưng hiện tại là quân phiệt, thắng bại liên quan đến chính tính mạng cùng vinh hoa phú quý bản thân mình, hơn nữa quan trọng nhất là quân phiệt có thể điều động tất cả những gì có thể điều động, nhân lực vật lực phối hợp tác chiến, thời kì còn là quân đội đế quốc lại có rất nhiều kiềm chế và lo ngại. Ít nhất một người ngấm ngầm gây cản trở sau lưng cũng đủ khiến cho người khác khóc không ra nước mắt rồi.

Khi vượt qua sự chống cự của quân phiệt, quân địch xâm lấn giỏi lắm là một địa phương quân phiệt chiếm cứ, căn bản đừng nghĩ tới đánh chiếm sâu vào nơi phồn hoa nội địa đế quốc.

Hơn nữa những quân địch xâm lấn đó ngoại trừ đế quốc ra còn có địch nhân khác, không có khả năng xuất động toàn quân, cho dù xuất động toàn quân chỉ sợ cũng mất nhiều hơn được.

Vì sao nói như vậy? Nhìn xem hiện tại đế quốc có bao nhiêu quân phiệt, mỗi quân phiệt có bao nhiêu quân sẽ biết, Duy Nhĩ Đặc chỉ bằng gián điệp cùng cấp, trải rộng toàn bộ các thương đội đế quốc đã thống kê phương diện này.

Đến khi các quyền quý nhân sĩ Duy Nhĩ Đặc có được kết quả trong tay, bọn họ đành tặc lưỡi hoàn toàn bỏ qua ý định phái quân đội đánh cướp các bến cảng của đế quốc. -

Ba nghìn năm trăm vạn trang bị, một ngàn hai trăm vạn quân, ba trăm vạn tinh nhuệ.

Nhiều binh lực như vậy là thế nào? Tất cả đều là do quân phiệt liều mạng khuếch trương quân đội tạo thành.

Quân phiệt hỗn chiến tuy rằng ngoại trừ khiến mức độ giảm dân cư đế quốc tăng mạnh, hủy diệt kinh tế xã hội ra, vẫn còn có chút hữu ích. Ít nhất về phía quân đội thì xây dựng cơ bản cùng thúc giục phát triển sản nghiệp của những quân phiệt này được thiết lập mạnh hơn.

Tuy rằng hoàn toàn dựa vào phá hoại kết cấu các sản nghiệp khác mà tạo thành, nhưng trong vòng một thời gian ngắn, quân phiệt đế quốc chính là thiên hạ đệ nhất!

Đồng thời, tuy rằng quân phiệt không hề để ý đến vấn đề dân sinh mà liều mạng chạy đua vũ trang, nhưng bọn hắn cũng không phải ngốc, một đám ô hợp khẳng định đánh không lại quân đội tinh nhuệ, binh lính bình thường được huấn luyện một chút có thể ra chiến trường, nhưng dùng làm chủ lực bảo hộ mình giống như tinh binh thì sao có thể làm được?

Quân phiệt muốn cũng không muốn dùng, trực tiếp sử dụng thời kỳ đế quốc không thể khủng bố thật hơn nữa mà huấn luyện tân binh đẫm máu, như vậy lấy sinh mạng làm giá phải trả để sàng lọc ra tinh binh, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu những quân phiệt này.

Có thể nói trong tay mỗi quân phiệt đều có một chi quân đội tinh nhuệ, sức chiến đấu phần lớn là ngang nhau, chỉ là có binh lực nhiều ít khác nhau mà thôi.

Đối với điểm này chỉ có thể ở thời khắc mấu chốt quyết định thắng bại chiến trường, cùng với có thể bảo trụ tính mạng quân đội tinh nhuệ của chính mình, các quân phiệt đối với bộ đội tinh nhuệ đều kiệt lực bồi dưỡng giữ gìn. Bởi vậy mới có thể xuất hiện con số tinh binh khủng bố như vậy.

Những quyền quý Duy Nhĩ Đặc vốn xuất thân thương nhân trước tiên bắt đầu tính toán, bản thân mình tiêu diệt binh lực đế quốc như vậy cần trả giá bao nhiêu tổn thất, trả giá tổn thất thật lớn như thế có thể thu về bao nhiêu ích lợi.

Kết quả tính ra, đối với lãnh thổ không phải là yêu cầu thay đổi chiến lược quan trọng nhất của Duy Nhĩ Đặc, lập tức bắt đầu mạnh mẽ tiến hành chính sách hút máu.

Mà Duy Nhĩ Đặc là quốc gia gần với đế quốc nhất lại bỏ qua hành động võ trang, mấy quốc gia khác giống như mấy con sói hoang không có sói đầu đàn thống lĩnh, ngao ngao kêu một hồi phát hiện mất nhiều hơn được, sau đó cũng liền chấm dứt chiến tranh.

Nếu không đánh được, cái gọi là liên minh tự nhiên sẽ không thành công, dù sao trong những đế quốc này cũng đều có mâu thuẫn, có thể đồng tâm hiệp lực là chuyện không thể thực hiện, do vậy đành phải tiếp tục cạnh tranh lẫn nhau.

Bởi vì những tình huống này, cho nên chiến sự nơi biên giới đế quốc rất nhanh chấm dứt.

Những quốc gia xâm lấn trước đó vừa thay đổi thay độ cấu kết với quân phiệt nơi biên giới, vừa yên lặng chăm chú nhìn vào nội địa đế quốc cùng khu vực lãnh hải quân phiệt đang tiến hành hỗn chiến, bọn họ ước gì quân phiệt biên giới đánh vào hoặc quân phiệt bên trong đánh ra, để bọn họ có thể có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Do bởi chút quan hệ phức tạp này, các quân phiệt bên trong đế quốc mới có thể càn rỡ chinh chiến với nhau như thế, căn bản không sợ kẻ thù bên ngoài diệt quốc.

Nghe đến mấy điều này, Tương Văn chỉ ngây ngốc một hồi lâu mới thở dài nói:

- Đế quốc không ngờ bởi vì nguyên nhân này mới không bị thâu tóm sao?

Khang Tư cười cười nói:

- Họa phúc khó lường! Ừ, nếu chiến hào đã gần đạt yêu cầu, có thể hạ lệnh được rồi.

Nói đến đây Khang Tư nhìn về xa xa, hắn đã không thể có khả năng tự mình ra chiến trận, hiện tại trách nhiệm của hắn chính là ở hậu phương tuyên bố mệnh lệnh, mà không phải anh dũng chiến đấu.

Rốt cuộc không thể tự cảm nhận con đường sinh tử nữa sao? Khang Tư đối với nghi vấn của mình, chỉ cười cười tự giễu.

- Ra roi thúc ngựa! Xông qua cửa núi này đi ra thảo nguyên! Quân Khải Nhĩ Đặc chúng ta nhất định phải chiếm giữ phiến thảo nguyên đó trước quân địch.

Một sĩ quan ngồi trên lưng ngựa đứng bên đường, quay về phía kỵ binh bên cạnh mình lớn tiếng hô.

Đến khi mấy nghìn mã phu trở thành những kỵ binh, tất cả đều khí phách dang trào ra roi giục ngựa phi nước đại, cuối cùng đã có thể cưỡi ngựa, cuối cùng đã có thể giết người xả hết tức giận mấy ngày qua!

Kỵ binh được bố trí phía trước, từ trong cửa núi lao ra, chỉ thấy trước mắt trong sáng rộng mở, một mảnh cỏ vàng mênh mông bát ngát hiện ra trước mặt.

Tâm tình bị kìm nén trong rừng mấy ngày qua, lập tức được giải phóng, kỵ binh vừa mới thích ý hít sâu một hơi thầm nói một câu:

- Đây mới là nơi kỵ binh chúng ta...

"Sưu!" một tiếng, một mũi tên nhọn bắn rơi kỵ binh này xuống ngựa.

Nhóm kỵ binh đầu tiên của Khải Nhĩ Đặc lao ra, vừa mới nhìn thấy trời đất bao la, liền nghênh đón một trận mưa tên, lập tức ngã xuống mười mấy tên, đám kỵ binh phía sau còn chưa có phản ứng lại, tiếp tục xung phong cũng lại bị tiếp tục bắn chết.

Cứ như thế không lâu sau, đương trường ngã xuống gần trăm kỵ binh. Hơn nữa khủng bố nhất chính là không có phát hiện bóng dáng địch nhân!

Kỵ binh của Khải Nhĩ Đặc bị tập kích bất thình lình lại càng hoảng sợ, thật không ngờ vừa ra khỏi khe núi thì gặp tập kích, đều nghĩ rằng phải đến đoạn giữa thảo nguyên hoặc đoạn cuối thảo nguyên mới gặp quân địch chứ.

Loại tâm lý trái ngược này khiến cho vài kỵ binh còn sót lại trong nhóm đầu tiên bị tập kích, thiếu chút nữa theo bản năng chuẩn bị quay đầu chạy trốn. Nhưng sau đó kỵ binh phía sau theo sát mà lên lại bởi vì kỵ binh phía trước ngăn chặn không thể không dừng bước.

Vài sĩ quan có mặt vừa thấy tình huống này, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra, nếu đại đội nhân mã mình bị chặn ở cửa núi này, toàn quân bị diệt cũng không chừng, mà quân tiên phong khẳng định đã tổn thất nghiêm trọng!

Nghĩ vậy, các sĩ quan cắn răng một cái, hét lớn một tiếng:

- Tiến lên không được lùi lại! Theo ta lên!

Rồi nâng thương từ phía sau lao ra.

Có sĩ quan làm gương, đám kỵ binh lập tức tỉnh táo lại, bọn họ cũng không quản tính xem địch nhân rốt cuộc trốn ở địa phương nào, dù sao bên mình ước chừng một Sư đoàn kỵ binh, chỉ cần đi vào thảo nguyên, địch nhân nhiều hơn cũng không sợ! Cho nên không nói hai lời, lập tức nâng trường thương, giục ngựa phi theo sĩ quan lao về phía thảo nguyên.

Hành động của bọn họ chẳng những mở ra một con đường, còn kéo theo kỵ binh phía sau xông lên theo bọn họ.

Lại là một trận mưa tiên bắn tới.

Bởi vì có chuẩn bị, chỉ có mười mấy tên kỵ binh không may ngã ngựa xuống, mà cho đến giờ phút này, đám kỵ binh mới phát hiện thân ảnh địch nhân, đó là mấy trăm cung binh đang được một tầng cỏ khô bao quanh.

Khó trách vừa rồi không thể phát hiện bọn họ, bọn họ nằm nấp vào trong cỏ, không đến khoảng cách nhất định căn bản không thể phát hiện!

Đám kỵ binh lập tức lửa giận ngút trời, không nói tinh thần những kỵ binh này thấp hơn quân địch, mà đám quân địch binh lực không tới một đại đội không ngờ lại dám đánh lén một sư đoàn kỵ binh?! Đây chính là sự coi thường trắng trợn! Thật sự sỉ nhục người ta quá rồi!

- Giết!

Sĩ quan rống to một tiếng rồi xông về hướng mấy trăm địch nhân bọc cỏ khô kia, đám kỵ binh lại nghiến răng nghiến lợi giục ngựa lao theo, bộ dáng dường như chuẩn bị trực tiếp dùng ngựa đạp chết những địch nhân đó.

Trăm tên địch nhân kia, không biết có phải nhìn thấy gần ngàn kỵ binh xung kích khiến cho choáng váng hay là bị làm sao, bọn họ chẳng những không có lắp tên bắn cung, ngược lại trước tiên lấy chiếc vòng như vòng cổ nhét vào miệng, sau đó lập tức ném cung tên rút ra bội đao chuẩn bị nghênh chiến.

Nhìn thấy một màn này, sĩ quan hơi có kiến thức liền có chút nghi hoặc, lẽ nào đám người kia đều là giáo đồ? Bằng không trước khi chết tại sao còn làm ra động tác thống nhất như thế?

Đương nhiên, ý niệm này cũng chỉ nhoáng lên một cái trong đầu rồi mất, quản bọn chúng là giáo đồ gì, giết chết bọn chúng mới chính là việc mình nên làm lúc này!

Sĩ quan dễ dàng đam trường thương xuyên qua ngực một quân địch, đang lúc sĩ quan chuẩn bị ném trường thương, rút mã tấu ra, lại ngạc nhiên phát hiện, tên địch nhân bị trường thương đâm xuyên này, tuy rằng miệng đã phun máu, nhưng không có ngã xuống, ngược lại nhân cơ hội vung đao chém về phía mình.

Chỉ một chút sửng sốt như vậy, dùng đao ngăn cản đã không còn kịp nữa, sĩ quan theo bản năng giơ cánh tay lên ngăn cản, đương nhiên bị một đao chém đứt!

Sĩ quan kêu lên một tiếng đau đớn, cắn răng cố nến cơn đau dữ dội, giơ đao chém rơi đầu tên địch quân này.

Nhìn dòng máu tươi phun thẳng lên trời, sĩ quan hơi nhẹ nhàng thở ra, máu tươi đỏ thắm, chứng tỏ quân địch không phải là ác ma, hắn có thể bị một kích mà không chết, khẳng định là do quá mức cường hãn mà thôi.

Sĩ quan không có dừng lại, đầu tiên một tay giục ngựa chạy một hồi, sau đó vừa nhanh chóng đánh giá bốn phía, vừa chuẩn bị tiến hành băng bó vết thương cho mình, vì giải phóng tay phải mà thanh mã tấu được sĩ quan cắn trên miệng lập tức rơi xuống.

Sĩ quan trừng mắt không thể tin được quan sát phía trước chiến trường.

Mình nhìn thấy gì thế này?

Dưới trùng kích của hơn một ngàn kỵ binh, địch quân còn chưa đến một đại đội, ẩn nấp thân mình sát mặt đất, tuy rằng toàn quân bị diệt, nhưng không ngờ trước khi chết cũng kịp tiêu diệt hơn ngàn kỵ binh theo sau mình giảm xuống còn chín thành!

Hiện tại có thể đứng, chỉ có ít ỏi mấy người bao gồm cả hắn đang tàn phế đây, ngay cả một tiểu đội cũng không đến a!

Sĩ quan kích động tới mức phụ ra một ngụm máu, mà cánh tay bị chém đứt chảy máu quá nhiều khiến cho hắn mắt hoa rồi cứ như vậy mà ngã xuống.

Đám kỵ binh phía sau lục tục tấn công tới, ngay từ đầu còn trào dâng kêu gào, chuẩn bị khoe công với các huynh đệ, nhưng sau khi nhìn thấy màn trước mắt này, tất cả đều lặng yên.

Một ngàn kỵ binh ở trên mảnh đất bằng phẳng đánh với bốn năm trăm cung thủ không có vật gì phụ trách phòng hộ, một hồi chiến đấu kết thúc, cung thủ tất nhiên toàn quân bị diệt, nhưng kỵ binh cũng bị chết chỉ còn tới mười người tàn phế. Kiểu chiến tranh giống như ở các nước Ả Rập thế này hoàn toàn không có khả năng xuất hiện tỉ lệ chiến tổn như vậy, mà hiện tại lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Các sĩ quan tuy rằng khiếp sợ đồng thời cảm thấy nặng nề, nhưng trước nhất vẫn nhớ đến nhiệm vụ của mình, cũng không dừng lại lâu, lập tức dẫn thủ hạ bắt đầu xông về bốn phía.

Chỉ có sau khi an toàn quét sạch khu vực xung quanh, mới có thể yên tâm bố trí đại doanh được!

Theo số kỵ binh lao ra khỏi cửa núi nối liền không dứt, kỵ binh tiến vào thảo nguyên càng ngày càng nhiều, từ trên không nhìn xuống, cửa núi kia giống như một cái cửa tổ kiến vậy, vô số con kiến từ cửa này lao ra, nhanh chóng tản rộng sang bốn phía, chỉ trong chốc lát đàn kiến đó đã chiếm cứ một phạm vi tới mười kilomet.

Khải Nhĩ Đặc yên lặng đứng trong chiến trường được thân vệ bao quanh, khi nhận được tin tức Khải Nhĩ Đặc trước tiên liền phong tỏa chiến trường lại.

Tuy rằng tiền quân đều biết việc này, nhưng hiện tại bọn họ đều tản đi truy lùng bốn phía, còn chưa có trở lại doanh, chỉ cần hạ đạt mệnh lệnh cho Lữ đoàn quân tiền phong kia giữ kín miệng, rồi gom bọn họ lại bố trí vào một doanh, hạn chế liên lạc với các doanh khác, như vậy là có thể áp chế tin tức lan truyền rồi.

Khải Nhĩ Đặc không thể không cẩn thận như thế, hắn đã kiểm tra quần áo quân địch tử trận, theo quân hàm và phiên hiệu có thể biết được, đây là một đại đội thuộc Lữ đoàn năm Sư đoàn một Quân đoàn hai mươi.

Nhìn những tàn thi của quân Khang Tư, cùng gần ngàn thi thể kỵ binh của mình, có thể xác định quân Khang Tư tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ!

Bằng không chiến đấu tuyệt đối không thể thảm thiết đến trình độ này!

Chỉ là, những di vật của quân Khang Tư lại đưa ra một đáp án hoàn toàn trái ngược.

Bởi vì trong những tàn thi quân Khang Tư này, quân hàm cao nhất chỉ là Thượng úy, hơn nữa phiên hiệu cũng chỉ là đại đội chính quy bình thường, nếu chiếu theo như vậy mà nói, bọn họ chính là quân đội bình thường mà thôi, cũng không phải binh lính tinh nhuệ gì.

197. Chương 197: Âm Mưu Ngầm. (1+2)

Thấy Khải Nhĩ Đặc nhíu mày trầm tư, tiểu tướng tâm phúc tiến lại gần thấp giọng nói:

- Đại soái! Không nghĩ tới quân Khang Tư không ngờ lại phái ra binh lính tinh nhuệ như thế ngăn cản chúng ta, đáng tiếc bọn chúng cũng không nghĩ tới, binh lính tinh nhuệ như thế mà quân Khang Tư lại không cử quân đến tiếp viện tranh thủ chút thời gian khiến cho toàn quân bị diệt.

Khải Nhĩ Đặc mắt lóe sáng, gật gật đầu nói:

- An táng bọn chúng đi, dù sao cũng là quân nhân tinh nhuệ của đế quốc.

- Rõ!

Tiểu tướng biết đại soái tiếp thu đề nghị của mình, kỳ thật cũng đơn giản, mặc kệ những quân địch đó có phải là binh lính tinh nhuệ của quân Khang Tư hay không, cũng phải biết biến bọn chúng trở thành binh lính tinh nhuệ của quân Khang Tư.

Bằng không làm sao có thể giải thích với đám binh sĩ, đã biết một ngàn kỵ binh, ở trên bình nguyên tác chiến cùng với bốn năm trăm bộ binh bình thường không có gì che chắn, không ngờ lại đồng quy vu tận? Việc này nếu truyền ra ngoài, còn ỷ vào cái rắm nữa à, về nhà tắm rửa rồi ngủ là tuyệt nhất!

Doanh hậu cần áp tải rất nhiều lương thực, vũ khí, tránh đinh, người cuối cùng vừa bước vào thảo nguyên, bọn họ không được nghỉ ngơi, bị yêu cầu lập tức vào trong thung lúng đốn củi, chuyển đến thảo nguyên để xây dựng cơ sở tạm thời.

Đợi ở giữa doanh địa đựng trên gò đất cao, nhìn những kỵ binh thủ vệ đang được các sĩ quan thống lĩnh trợ giúp những tráng đinh hậu cần, phát cỏ khô bốn phía, tiểu tướng không khỏi cảm thán nói:

- Nếu quân Khang Tư mà biết trước hướng công kích của chúng ta, cũng không cần dùng dầu hỏa, trực tiếp châm phiến cỏ khô trải rộng khắp thảo nguyên này, là có thể thiêu chết hết chúng ta rồi!

Mà hiện tại chúng ta đã làm cách lửa rất tốt, căn bản không sợ quân Khang Tư phóng hỏa nữa, khó trách người ta nói nhanh một bước chậm một bước cũng có thể quyết định thắng bại thuộc về ai, hiện tại chúng ta nhanh hơn một bước, cán cân thắng lợi đã nghiêng về phía chúng ta.

Khải Nhĩ Đặc thấy tâm phúc của mình không ngừng cảm khái, không khỏi cười nói:

- Không nên sớm tự đắc như vậy, chớ quên lần này chúng ta chỉ là đả kích căn cơ của quân Khang Tư mà thôi, chứ không phải vì tiêu diệt quân Khang Tư đó!

- Rõ! Đại soái giáo huấn rất đúng!

Tiểu tướng sau khi nghiêm túc thỉnh tội, lập tức cợt nhả đang chuẩn bị nói cái gì, một gã kỵ binh rất nhanh lao tới tuyến cảnh giới, trở mình xuống ngựa sau khi được thân vệ Khải Nhĩ Đặc kiểm tra một phen, vội vã đi tới trước mặt Khải Nhĩ Đặc, quì một gối bẩm báo:

- Đại soái! Quân tiên phong đã tiếp chiến cùng quân địch!

- Phương hướng nào? Quân số của quân địch?

Khải Nhĩ Đặc hỏi, Tiểu tướng lập tức lanh lợi mở ra một tấm bản đồ đơn giản lên trên mặt đất.

- Nơi gặp quân địch về hướng Đông Nam hai mươi kilomet, quân số đại khái ba Liên đội, hướng Tây Nam mười lăm kilomet gặp quân số khác đại khái một Đại đội.

Kỵ binh vội đáp.

Trong khi kỵ binh nói, Tiểu tướng vội vàng biểu thị theo lời báo cáo lên trên bản đồ.

Khải Nhĩ Đặc liếc mắt nhìn bản đồ một cái, lập tức đứng lên hô:

- Lữ đoàn bốn lập tức rời doanh, công kích quân địch hướng Đông Nam! Lữ đoàn ba vòng qua quân địch hướng Đông Nam, chặn đường lui bọn chúng!

Mệnh lệnh lập tức được truyền xuống, mấy vạn kỵ binh đang nghỉ ngơi trong doanh địa lập tức trở mình lên ngựa, dưới thống lĩnh của các sĩ quan cuồn cuộn lao đi.

- Đại soái! Quân địch hướng Đông Nam rất trọng yếu sao? Chúng ta nếu cần tiến sâu vào trong nội địa của quân Khang Tư, vậy nên đi hướng Trung Nam mới đúng.

Tiểu tướng có chút nghi hoặc hỏi.

Khải Nhĩ Đặc lắc đầu nói:

- Hướng trung nam nhìn có vẻ bằng phẳng, nhưng chỉ có hành quân chậm rãi mới có thể qua được nơi đó, nếu một khi chúng ta vội vã đi qua, nơi đó sẽ biến thành vũng bùn. Nhưng nếu chậm rãi hành quân, quân Khang Tư chỉ cần bố trí ở hai bên một đám cung binh, vậy cũng đủ để tiêu diệt chúng ta.

- Khu vực đất bề mặt?

Tiểu tướng líu lưỡi.

Đầm lầy thì vừa nhìn là biết, bình thường sẽ không bị mắc lừa, nhưng lớp đất mặt bề ngoài rất cứng rắn, đi lại bình thường thì giống như đi trên đường, nhưng một khi vượt qua ngưỡng chịu lực, tầng đất bùn sẽ vỡ, sau đó lập tức biến thành đầm lầy không biết nông sâu.

Nếu mấy vạn kỵ binh cuồn cuộn phi qua, thời điểm đi tới chính giữa mặt đất lún xuống, vậy khẳng định toàn quân sẽ bị diệt a!

May mắn Đại soái hiểu rõ tình huống này, nếu không phải người biết rõ, ngau cả đi khảo sát thực tế cũng không thể phát hiện ra vấn đề.

- Vậy cũng chỉ có thể đi hướng Đông nam rồi? Nơi đó thoạt nhìn là một vùng đồi núi nha.

Tiểu tướng lại hỏi.

Khải Nhĩ Đặc chỉ một điểm trên bản đồ rồi nói:

- Qua khỏi quả núi này, chính là một khối bình nguyên nhỏ, từ đây tiến vào nội địa quân Khang Tư tuy rằng phải qua một đoạn đường dài, nhưng càng thuận tiện cho kỵ binh chúng ta phát huy ưu thế.

Cho nên, trước mắt chúng ta cần phải đoạt khu vực này trước quân Khang Tư, khống chế vùng núi này trong tay chúng ta, nếu quân Khang Tư thành lập hệ thống phòng thủ ở vùng núi này, chúng ta liền phải đánh.

Tiểu tướng nói:

- Thuộc hạ đã hiểu, hiện tại chúng ta phát hiện ba liên đội quân địch đang phòng thủ ở hướng này, phỏng chừng giống như đội tinh binh kia, là muốn kéo dài thời gian.

Khải Nhĩ Đặc gật đầu nói

- Đúng vậy! Cho nên chúng ta phải trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt bọn chúng, sau đó vượt qua vùng núi thành lập tiền doanh.

Nghe nói như thế, Tiểu tướng không khỏi cười:

- Không nghĩ tới vừa mới đến liền tiến vào giai đoạn thứ hai, lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng phải chiến đấu một phen mới có thể thành lập hậu phương vững chắc, ai ngờ hiện tại bây giờ đã có thể thành lập tiền doanh.

Khải Nhĩ Đặc lắc đầu nói:

- Không được sơ suất! Tuy rằng khả năng quân Khang Tư thành lập tốt phương tiên phòng ngự nhanh không lớn, nhưng khẳng định sẽ tiến hành bố trí canh phòng trên mảnh đất trọng yếu đó, xem xem hiện tại xuất hiện vài liên đội cũng biết vì sao lại như thế.

- Phải! Nếu không thám thính trước tình hình thực tế chứng tỏ quân Khang Tư không có coi trọng quản lý phạm vị thảo nguyên này, chúng ta cũng sẽ không đặt chân dễ dàng chân như thế, sợ rằng vừa ra khỏi thảo nguyên sẽ phải đại chiến một trận rồi.

Trong khi Khải Nhĩ Đặc truyền lệnh phái binh tiến công tiêu diệt cỗ quân địch hướng Đông Nam kia, một nơi trong phạm vị vài trăm thước ở hướng tây nam, được phủ kín vô số thi thể người và ngựa.

Một sĩ quan mặc quân phục đế quốc, lộ vẻ quân hàm Trung úy lảo đảo từ trong đám thi thể đứng lên, hắn gãi gãi đầu suy nghĩ, liếc mắt nhìn xung quanh một cái rồi hét lớn:

- Người nào còn sống nhúc nhích một chút cho lão tử!

Theo tiếng quát tháo của hắn, trong đống thi thể liên tiếp bò lên ba bốn binh lính đế quốc, đến khi không còn ai đứng lên, có thể thấy rõ chỉ có gần trăm binh đế quốc còn lại. Mà quân địch quần áo khác biệt với những binh đế quốc này, lại không có một ai đứng lên.

Nhìn thấy chỉ có chút người như vậy, trung úy lộ vẻ không hài lòng chửi thầm một câu:

- Mẹ nó! Ngay cả binh lực một trung đội cũng không nổi. Tìm kiếm một chút cho ta, xem còn có huynh đệ nào còn sống hay không!

Nói xong, trung úy liền xoay người trở mình ngoi lên khỏi những xác chết, khi hắn nhìn thấy một binh đế quốc trong đám thi thể bị một thanh mã đao cắm xuyên bụng, chỉ hữu khí vô lực há mồm nhìn mình, không khỏi kinh ngạc nói:

- Tiểu tử, thì ra ngươi bị đè nặng quá không thể cử động hả?

Nói xong, trung úy chuẩn bị rút thanh mã đao ra, khi nhổ ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt tiểu binh kia càng ngày càng tái nhợt, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã, trung úy không khỏi hoảng sợ, vội cẩn thận kiểm tra. Nhìn chiếc vòng cổ trên ngực tiểu binh vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì, trung úy không khỏi một phen túm lấy vòng cổ, nhét vào trong miệng tiểu binh.

Sau một lát, tiểu binh giống như là ăn được linh đan thần dược vậy, lập tức tỉnh táo lại, nhưng lại có thể phát ra âm thanh:

- Trưởng quan, ta đây làm sao vậy? A! Không cần...

Ách!

Tiểu binh chỉ ngây ngốc nhìn mã đao xuyên bụng mình được trung úy tùy tay rút ra ném xuống, nhưng hắn không ngờ không có cảm giác đau đớn. Đây là làm sao?

Trung úy vỗ đầu tiểu binh một chút, tức giận quát:

- Tên ngu ngốc này! Trước khi khai chiến không phải ta hạ lệnh sử dụng bình bảo mệnh sao? Vì cái gì không dùng?

Tiểu binh kia có chút ngượng ngùng nói:

- Thuộc hạ định giữ lại đến lúc nào thực sự cần thì mới sử dụng.

- Tên ngu ngốc nhà ngươi!Chúng ta là Sư đoàn một tinh nhuệ! Không phải Sư đoàn hai hỗn tạp kia! Sau mỗi trận chiến bình bảo mệnh chúng ta sử dụng đều sẽ được bổ sung!

Mắng đến đây, trung úy lắc đầu, đứng dậy hô với bộ hạ xung quanh:

- Tất cả kiểm tra một chút bình bảo mệnh của các huynh đệ tử trận đã sử dụng hay chưa! Chưa thì toàn bộ thu về!

Kết quả khiến trung úy rống giận không thôi, bởi vì thu về không ngờ gần trăm bình bảo mệnh! Nói cách khác, thủ hạ của mình đã hy sinh không cần thiết gần trăm người!

Sở dĩ như vậy, khẳng định là bởi vì tâm tính những người này cũng giống như tiểu binh kia, cho rằng bình bảo mệnh quý báu, mình không chắc chắn bị thương năng hoặc bị chết trận, vậy không thể dùng!

- Những tên tân binh nhà quê này!Vất vả lão tử tuyển bọn họ từ trong tân binh đi ra, cũng tiêu phí cũng tiêu phí lượng lớn tinh lực và thời gian huấn luyện bọn họ thành tinh binh, không nghĩ tới nguyên nhân giảm đi một nửa sức chiến đấu lại là loại này! Ta đã nói chiến tranh như này đáng nhẽ không nên chết trận nhiều thủ hạ như vậy, thì ra là có chuyện này nữa! Thật là..!

Sau khi trung úy này hùng hùng hổ hổ dẫn theo gần trăm người sống sót rời bãi thi thể đi, một đội hơn mười kỵ binh của Khải Nhĩ Đặc mới phát hiện tình huống nơi này, sau một phen kiểm kê, mấy kỵ binh lập tức thần tình lo âu quay đầu giục ngựa chạy như điên.

Khải Nhĩ Đặc đang quan sát chiến báo tiền tuyến, Tiểu tướng đột nhiên chạy vào hô:

- Đại soái! Quân tiên phong Liên đội ba đi về phía tây nam toàn quân bị diệt! Thi thể quân địch chỉ để lại gần hai trăm cỗ!

- Cái gì?

Khải Nhĩ Đặc giật mình đứng lên:

- Chẳng lẽ quân địch là đại đội bộ binh trọng giáp?

- Binh lính ngay cả giáp da cũng không có mặc.

Tiểu tướng trầm giọng nói.

- Điều này không có khả năng! Không phải nói chỉ có binh lực một đại đội sao? Tác chiến trên địa hình gì?

Khải Nhĩ Đặc sắc mặt ngưng trọng.

Vừa mới không lâu, một ngàn kỵ binh ở trên bình nguyên tấn công một đại đội cung binh, không ngờ cùng đối phương đồng quy vu tận, mà hiện tại một liên đội cũng toàn quân bị diệt, đối phương cũng giống vậy chỉ là một đại đội, lại chỉ lưu lại gần hai trăm cỗ thi thể, chẳng lẽ hướng Tây nam tồn tại đại quân của Khang Tư sao?

Tiểu tướng chua xót lắc đầu:

- Theo dấu vết để lại, quân địch nhiều nhất chỉ có quy mô ba trung đội, nhưng lại tác chiến trên mảnh bình nguyên không có công cụ phòng ngự nào.

Những lời này của Tiểu tướng lập tức khiến Khải Nhĩ Đặc biến sắc một chút, hắn không nhịn nổi nhíu mày nói lớn:

- Ba trung đội bộ binh bình thường, chỉ chết trận gần hai trăm người liền tiêu diệt toàn bộ một Liên đội ba nghìn kỵ binh sao? Sức chiến đấu của quân Khang Tư sao có thể cường hãn như thế.

Lần trước một ngàn kỵ binh chiến đấu với một đại đội bộ binh còn có thể đánh đến đồng quy vu tận, tai sao hiện tại nhân số kém nhiều hơn nữa, chiến tổn lại ngược lại chứ? Không ngờ tỉ lệ chiến tốn là 15:1! Lần trước đội cung binh kia là tinh nhuệ, vậy đội bộ binh lần này là cái gì?

Tiểu tướng chen miệng vào nói:

- Đại soái! Thuộc hạ cho rằng, ba trung đội này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, như vậy có thể giải thích vì cái gì xuất hiện biện chế trung đội, cũng có thể giải thích tại sao xuất hiện chiến tổn lớn như vậy, bởi vì hướng Đông nam quân ta tiếp chiến với quân Khang Tư, trước khi viện quân của ta đuổi tới, quân địch đã bị quân tiên phong đánh bại, đây là chiến báo mới nhất.

Nói xong, Tiểu tướng đưa văn thư lên.

Lật xem văn thư một chút, sắc mặt Khải Nhĩ Đặc nhìn tốt hơn rất nhiều, ném văn thư đi cười nói:

- Xem ra quân Khang Tư binh lính bình thường cũng chỉ như thế, tuy rằng phương diện huấn luyện còn khả dĩ, hành quân cấp tốc cũng không tồi, nhưng đảm lược ngăn cản kỵ binh tấn công cũng không đủ nha. Được rồi, hiện tại cần lo lắng chính là, binh lính tinh nhuệ của quân Khang Tư rốt cuộc tiến vào thảo nguyên nhiều ít bao nhiêu.

Tiểu tướng vội đề xuất ý kiến của mình:

- Đại soái! Thuộc hạ cho rằng binh lính tinh nhuệ không dễ dàng luyện ra như vậy, như đại quân chúng ta có hơn mười vạn, cũng chỉ luyện được một Liên đội binh lính tinh nhuệ mà thôi, cho dù quân Khang Tư huấn luyện tinh nhuệ giống như chúng ta, nhưng hiện tại ít nhất cũng đã tiêu diệt đối phương quân số hai đại đội, Khang Tư không có khả năng chịu bỏ số binh lính còn lại tiến vào nơi này.

Ngay lúc Khải Nhĩ Đặc suy tư, một kỵ binh chạy vào bẩm báo:

- Đại soái! Quân tiên phong vòng ra phía sau quân địch, nhân cơ hội vượt qua núi, đi tới chân núi đã xây dựng doanh địa!

Khải Nhĩ Đặc vỗ tay một cái hô lớn:

- Tốt! Nếu đã như vậy, truyền lệnh Lữ đoàn năm bảo vệ đường rút này, cùng cảnh giới phiến thảo nguyên này, các Lữ đoàn còn lại lập tức tiến lên tập kết tại doanh địa phía trước!

- Rõ!

Tiểu tướng cũng hưng phấn rời đi.

Nếu địa phương nguy hiểm nhất cũng đi qua rồi, chiến tranh kế tiếp chính là lao vào nội địa quân Khang Tư mà đốt giết cướp đoạt, chiến đấu như vậy không có gì nguy hiểm, khẳng định mình có thể được đại soái đồng ý cho tham gia rồi.

Mấy vạn kỵ binh ầm ầm chạy về phía một dãy núi nhấp nhô liên miên bao quanh gần như toàn bộ thảo nguyên, nói cao không cao ma nói thấp cũng không thấp, ở các thỉnh duyên hải đế quốc đều có khắp nơi, bình nguyên mênh mông bằng phẳng lại cực kỳ hiếm thấy.

Đứng giữa con đường núi Khải Nhĩ Đặc quay đầu nhìn lại phiến thảo nguyên trải dài hơn mười kilomet kia, trong lòng thở dài, đáng tiếc trên thảo nguyên này không có sông suối hay nguồn nước nào khác, bằng không chính là một nơi nuôi ngựa không tồi.

Khải Nhĩ Đặc nghĩ tới sự việc vô vị này, cũng không có phát sinh cảm giác gì ngoài ý muốn khi đi quan con đường vốn được coi như miệng cống hiểm yếu nguy hiểm này.

Trận đầu chiến đấu đến đồng quy vu tận, quân Khang Tư không một ai đầu hàng, toàn bộ thành viên tử trận, vì cái gì hiện tại không ngờ lập tức đã bị đánh tan? Nhưng lại dễ dàng nhường lại trạm kiểm soát tự nhiên như thế, có thể có cái âm mưu gì hay không đây?

Khải Nhĩ Đặc lo lắng vấn đề này, nhưng lúc nhìn thấy gần vạn binh lính quân Khang Tư bị bắt, liền tiêu tan.

Lần chiến đấu này chẳng những đánh tan quân địch, còn thoải mái bắt gần vạn tên quân Khang Tư làm tù binh, không khỏi cảm thấy hứng thú tra hỏi một chút.

Mà vừa nhìn vừa hỏi, Khải Nhĩ Đặc liền biết được nguyên nhân tổn thất thảm trọng trong hai trận chiến trước, chính là xác nhận rõ thân phận hai chi binh lính đó, một chi là tinh nhuệ, một chi là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, khó trách đánh cho thê thảm như vậy.

Vì cái gì đám người Khải Nhĩ Đặc giờ phút này dám xác định thân phận hai chi binh lính kia? Bởi vì hai người căn bản không có cách gì so sánh a! Kém xa quá mức!

Nhìn những người mặc quần áo bình dân này, chỉ có một cây trường thương làm vũ khí, ngoại trừ cờ đại đội hai mặt ra, cũng không có dấu hiệu nào khác chứng tỏ là quân Khang Tư, binh lính của Khang Tư toàn thân hữu khí vô lực, chỉ biết gần vạn binh quân Khang Tư đều là binh lính bình thường, thậm chí có thể bị sắp xếp vào danh sách bộ đội dân quân.

Sự thật, đương nhiên khiến đám người Khải Nhĩ Đặc sửng sốt, bởi vì số tù binh này ngay cả dân quân cũng không phải, không ngờ là nô lệ! Chính là những nô lệ mấy ngày trước vẫn đang làm việc ở vùng biên cương trên địa bàn quân Khang Tư, mới sắp xếp vào danh sách chiến đấu không lâu!

Về phần vì sao nô lệ có mùi quân nhân, đám người Khải Nhĩ Đặc đương nhiên biết rõ, dù sao Khang Tư có niềm ham mê biến quân địch thành nô lệ, đã sớm truyền khắp các tỉnh duyên hải rồi.

Cũng khó trách Khang Tư lại sử đụng đám nô lệ này, phải biết rằng những nô lệ này đều xuất thân là quân nhân, không phải bình dân, những tù binh này trở thành nô lệ, chỉ cần phân phát vũ khí thành lập biên chế, chính là một chi quân đội có sức chiến đấu cùng kinh nghiệm nhất định.

Chẳng qua, làm như vậy rất nguy hiểm, ai biết những nô lệ này có thể quay ngược một kích hay không?

Tuy nhiên, nếu quân Khang Tư chẳng những không tiếc phái quân đội tinh nhuệ ra ngăn cản, còn không cố kỵ đám nô lệ quay ngược một kích, đều lôi đám nô lệ ra làm vật hi sinh, điều này đã nói lên quân Khang Tư sau khi nắm được tin tức, đang rất cần thời gian chuẩn bị thủ tục nghênh chiến.

Nói cách khác, lúc này quân Khang Tư, vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng!

Về phần có kỳ quái vì sao quân đội tinh nhuệ lại có thể mai phục trước tiên tại cửa núi hay không?

Đương nhiên không có gì kỳ quái, nếu là quân đội tinh nhuệ, như vậy trong thời gian ngắn hành quân cấp tốc lặn lội đường xa chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi, quân Khang Tư có được tinh binh lại không mai phục ở cửa ra thung lũng, mới là điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Kiểm tra tù binh một chút, Khải Nhĩ Đặc bất đắc dĩ lắc đầu.

Đại đội trưởng của bọn họ, cũng chính là sĩ quan chân chính của quân Khang Tư, không ngờ đã sớm bỏ chạy, gần vạn tù binh không có một binh lính chân chính của quân Khang Tư, toàn bộ đều là nô lệ!

Sau khi hỏi một phen, chỉ biết thêm được tin tức số nô lệ này cùng tham dự đào vài đạo chiến hào.

Đối với điểm này, mấy người bên Khải Nhĩ Đặc căn bản không ai để ý, biết quân địch là một sư đoàn kỵ binh, còn không đào mấy chiến hào làm công cụ chống lại ngựa, vậy mới kỳ quái.

Khải Nhĩ Đặc không đạt được thêm tin tình báo hữu ích, liền vung tay lên, những tù binh này tựu giao cho Lữ đoàn năm đóng quân tại chỗ trông coi.

Nếu những tù binh này là chiến sĩ bất khuất trung thành, Khải Nhĩ Đặc sẽ hạ lệnh xử tử toàn bộ bọn họ, nếu bọn họ là quân chính quy, vậy Khải Nhĩ Đặc sẽ bắt trói rồi giam giữ nghiêm mật lại.

Thế nhưng, những người này đều là nô lệ, mà lại là những tù binh bị bắt sau khi giao chiến với quân Khang Tư rồi biến thành nô lệ. Những nô lệ này có thể vì sinh tồn mà không cần tự do, cũng có thể vì sinh tồn mà thề trung thành vô điều kiện với quân địch, quay đầu nhập vào một quân phiệt như mình, cũng là chuyện rất dễ dàng.

Khải Nhĩ Đặc có suy nghĩ này, cũng liền không thể tránh né ý niệm muốn mua chuộc những nô lệ này trong đầu, dù sao những nô lệ này đều xuất thân là quân nhân trẻ khỏe, nếu một vạn tù binh này đồng ý đầu nhập vào, lập tức có thể thành lập một Lữ đoàn bộ binh rồi.

Việc này rất nhanh bị Khải Nhĩ Đặc để sang một bên, giờ phút này hắn muốn dẫn theo đại bộ phận kỵ binh, vượt qua ngọn núi để hội hợp với kỵ binh tiên phong.

Sau khi hạ trại, đúng lúc Khải Nhĩ Đặc phái trinh sát tìm hiểu tình hình xung quanh, doanh tù binh của quân Khải Nhĩ Đặc, tất cả tù binh đều đang chửi mắng tên Đại đội trưởng đảo ngũ chết tiệt!

- Đội trưởng đại ca! Chúng ta làm thế nào bây giờ?

Cẩu Oa có chút không biết làm sao. Sau khi lại trở thành tù binh không nhà không chỗ dựa, hắn chỉ có thể đi theo sát bên người Trưởng quan chân thực chiếu cố hắn Cát Cát mà thôi, về phần thái độ ba tên đại ngốc kia, thái độ làm người khờ dốt kia, sau khi bị Cát Cát dùng thủ đoạn đùa giỡn thu nạp một phen, liền vẫn đi theo Cát Cát.

Cát Cát không có đáp lời, hắn đang hồi tưởng lại khi Đại đội trưởng kia dẫn đội ngũ đi về hướng này, trên mặt nở nụ cười quái dị, hơn nữa Đại đội trưởng còn không rỉ tai thì thầm nói với các Đại đội trưởng khác, mà có nói, thì có thể đột nhiên hắc hắc cười rộ lên.

Xem ra, Đại đội trưởng đã sớm biết quân địch sẽ đi theo phía này, hơn nữa cũng sớm quyết định lâm trận biến mất?

Nhưng, vì cáo gì phải làm như vậy? Nếu thực sự muốn tổ chức, tuy rằng cuối cùng cũng sẽ thất bại, nhưng thế nào cũng không như bây giờ mới chết chưa được bao nhiêu người liền bị bắt giữ.

Chưa chết bao nhiêu người? Cát Cát hai mắt sáng ngời, lập tức hỏi Cẩu Oa:

- Đại đội chúng ta có bao nhiêu người chết trận?

Cẩu Oa suy nghĩ rồi nói:

- Chết không nhiều, đại đa số người vừa nhìn thấy kỵ binh lao tới, tất cả đều quỳ rạp trên mặt đất đầu hàng, bị kỵ binh giết chết đều là mấy người sợ tới mức đầu óc mê muội bỏ chạy loạn xung quanh.

Thấy Cẩu Oa gật đầu khẳng định, Cát Cát trong lòng có quyết sách, rất thoải mái vỗ vỗ bả vai Cẩu Oa nói:

- Không cần lo lắng, nghe lời ta là được.

Cẩu Oa đầu tiên là gật gật đầu, sau đó bất đắc dĩ nói với Cát Cát:

- Đội trưởng đại ca! Hiện tại càng ngày càng nhiều người tiến sát lại đây, nếu không ngăn lại, chỉ sợ sẽ bị những kỵ binh kia cho rằng nhóm chúng ta chuẩn bị bạo động đó.

Nghe vậy, Cát Cát vừa nhìn xung quanh, lập tức hoảng sợ, khoảng trăm người đang tụ tập xung quanh mình làm gì thế này? Mình cũng không muốn bị Khải Nhĩ Đặc chém đầu lúc này đâu chứ!

Cát Cát lo lắng lập tức bắt tay vào khuyên giải những người này tản ra. Mất một phen võ mồm, người xúm lại rốt cục tản đi.

Lúc này Cát Cát mới hiểu được, đây là hắn tự rước họa. Bởi vì có đội ngũ tuyệt đối đoàn kết xung quanh, trong đó có ba tên tráng hán đáng sợ, khiến cho hắn một tiểu ngũ hấp dẫn những chỉ huy tiểu đội tiến sát lại bên cạnh, mà mấy chục binh lính đoàn kết, ở trong doanh tù binh này lại khiến cho người ta cảm thấy có một cảm giác an toàn.

Vì cái gì có cảm giác như vậy?

Rất đơn giản, hiện tại trong doanh tù binh, chỉ có tiểu đội của Cát Cát vẫn tập trung một chỗ như cũ, những đội ngũ khác từ lúc rời khỏi phạm vi uy hiếp của quân Khang Tư liền lập tức giải tán, mặc dù một vài đội trưởng cường hãn còn có thể bảo trì đội ngũ đầy đủ, nhưng bọn họ cũng đừng nghĩ những đội trưởng khác tin phục.

Cho nên sự đoàn kết của đội Cát Cát thực sự có thể thấy được, khiến cho một số nô lệ giải tán theo bản năng tiến lại gần bên này, nhưng theo thời gian trôi qua lại càng ngày càng nhiều.

Thấy Cát Cát không biết tại sao lại có được lực ngưng tụ, những đội trưởng cường hãn này cũng không phải tất cả đều là kẻ không có đầu óc, liền tiếp xúc thử dò xét Cát Cát. Cát Cát đang muốn lôi kéo nhiều lực lượng để hoàn thành ý tưởng của mình, đương nhiên sẽ nhiệt tình giao hảo với những đội trưởng cường hãn này, bằng tài ăn nói của Cát Cát, rất nhanh liền quen thân với những đội trưởng này.

Nếu không phải sợ quá mức gây chú ý, chỉ sợ Cát Cát sẽ lôi kéo mấy trăm đội trưởng cũng là chuyện thường.

Cho nên, sau khi Cát Cát cùng mười mấy tên đội trưởng tạo quan hệ, liền tiến hành lặng lẽ, bắt đầu lẳng lặng chờ đợi thời cơ đến.

Khải Nhĩ Đặc sau khi nắm được tin tình báo, phát hiện quân Khang Tư đào được một thông đạo dài chừng hai mươi kilomet, bố trí thành năm chiến hào phong tỏa, tuy rằng không biết độ rộng cùng chiều sâu của chiến hào, nhưng trong một thời gian ngắn có thể đào được một chiến hào lớn như vậy, nói rõ rằng quân Khang Tư ít nhất đã huy động mười mấy vạn nhân công.

Mặc kệ triệu tập là binh sĩ hay nô lệ hoặc là cưỡng chế dân chúng thuộc địa, dù sao có thể trong thời gian ngắn tập kết nhiều nhân lực như vậy, đào được chiến hào lớn như vậy, cũng đã chứng tỏ quân Khang Tư có năng lực phi thường cường hãn.

Đạo lý rất đơn giản, nếu không có nhân viên quản lý cơ sở vững chắc và xuất sắc, không tiêu tốn thời gian mấy tháng, căn bản là đừng nghĩ tới kết quả hiện tại.

Nghĩ đến năng lực hành chính trong tình Hải Tuyền, Khải Nhĩ Đặc không khỏi cảm thán trong lòng: ” Xứng với năng lực của Bỉ Khố Đực sao? Đáng tiếc, nếu lúc trước mình không quá vội vàng, cũng sẽ không khiến Bỉ Khố Đức trở mặt”

- Đại soái! Quân địch bố trí phía sau chiến hào binh lực một Sư đoàn bộ binh, nếu không giải quyết được vấn đề chiến hào, chỉ sợ chúng ta phải hy sinh thật lớn, mới có thể công phá phòng tuyến quân địch!

Tiểu tướng có chút vội vàng nói.

Khải Nhĩ Đặc tùy ý nói:

- Việc giải quyết chiến hào rất đơn giản, sai đội hậu cần tổ chức nhân thủ chặt cây to, sau đó dùng chiến mã trực tiếp kéo đi trải cầu.

Tiểu tướng nhíu mày, hắn đương nhiên biết đột phá chiến hào khẳng định phải trải cầu, chỉ là làm như vậy, cũng biết phải trả giá tổn thất nhất định mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này đây.

Linh quang chợt lóe, Tiểu tướng đề nghị nói:

- Đại soái! Chúng ta không phải có một vạn tù binh sao? Áp giải bọn họ lại đây để bọn họ trải cầu thế nào?

- Tốt! Ngươi truyền lệnh cho Lữ đoàn năm áp giải tù binh lại đây.

Chọn lựa giữa việc thành lập Lữ đoàn bộ binh mới với việc bảo tồn Lữ đoàn kỵ binh hiện có, Khải Nhĩ Đặc không chút nghĩ ngợi chọn lựa bảo tồn kỵ binh hiện có, đối phương chính là tù binh, vậy để cho bọn hắn thay mình tiến lên trải cầu, là phi thường bình thường.

Về phần đám tù binh có thể quay ngược lại đâm một kích hay không ư?

Đã biết là có bốn Lữ đoàn kỵ binh áp trận, như vậy cũng để một vạn tù binh, hơn nữa tay không tấc sắt quay ngược một kích thành công, vậy thì cắt cổ tự sát cho rồi. -

Nhưng nếu tù binh không trải cầu cũng không phản kích, mà trực tiếp chạy về bên phía quân Khang Tư thì làm sao?

Kỳ thật như vậy càng tốt, để đám tù binh đó tạo cho mình đường xông lên, kỵ binh của mình có thể đi theo tù binh vọt vào trận địa địch.

Tiểu tướng hiển nhiên cũng hiểu được vấn đề này, không có lời dị nghị gì, lập tức truyền lệnh này ra ngoài.

Nhìn thấy quân địch bắt đầu lên núi chặt cây cối, các binh lính cùng các sĩ quân cấp thấp bên phía quan Khang Tư đều rất buồn bực.

Nếu quân địch làm đâu chắc đấy, vậy chiến hào ngoại trừ dùng để kéo dài thời gian ra, căn bản không có nhiều tác dụng lắm, hơn nữa, một khi bị quân địch đột phá chiến hào, vậy thành việc lớn rồi, nhìn vùng đất bằng phẳng đằng sau có thể biết, chính là địa phương thích hợp nhất cho kỵ binh phát huy uy lực.

Chẳng lẽ, Đốc quân đại nhân chuẩn bị triệu tập tất cả binh mã, công phòng một trận lớn với quân địch sao?

Không có khả năng! xung quanh Khang Tư lĩnh đều là địch nhân mà! Hiện tại binh lực thủ vệ đều là miễn cưỡng, nếu toàn bộ điều đến nơi này, chỉ sợ còn chưa tiêu diệt địch nhân trước mắt, hang ổ cũng đã bị chiếm lĩnh!

Mà ngược lại với những binh sĩ và các sĩ quan cấp thấp, các sĩ quan cao cấp lại hứng thú tràn trề tổ chức đánh cược:

- Ta cá là hắn khẳng định sẽ dùng tù binh dọn sạch chướng ngại, hắn mới không để ý chút thời gian đó!

- Thèm vào! Đổi lại là người khác cũng sẽ làm như vậy, nói như ngươi còn cược cái rắm! Đổi cái khác!

- Ách! Được rồi, chúng ta cược khi nào thì hắn phát động công kích?

- Tốt! Ta cược là giữa trưa ngày ai!

- Ta cược là ngày mốt! Dù sao tin tức truyền đi cũng cần thời gian, mà còn phải ổn định quân tâm, chỉ có thể là ngày mốt mới có thể phát động công kích.

- Thèm vào! Cái này có cái gì phải cá với cược, ta cá là hắn sẽ xuất động toàn quân công kích ngay lần đầu tiên! Ai dám cược với ta?

- Một ăn hai!

- Mẹ nó! Ta lấy bổng lộc tháng tới cá Khải Nhĩ Đặc không phải kẻ ngốc! Lần đầu tiên công kích, nhiều nhất hắn chỉ xuất động binh lực một lữ đoàn!

- Tốt! Giết ngươi! Còn ai cược không?

Những sĩ quan cao cấp ở chỗ này không làm việc gì đàng hoàng, giữa ban ngày ban mặt lại đi cá cược, vốn dựa theo quân quy hắn là bị xử phạt, tuy nhiên sĩ quan chấp hành quân quy, chẳng những không có phản đối, ngược lại cũng tham dự vào.

Tuy rằng thoạt nhìn thực không có kỷ luật, nhưng đối với những binh lính và sĩ quan cấp thấp chưa rõ chân tướng, người lãnh đạo trực tiếp biểu hiện như thế, ngược lại khiến cho bọn họ cảm thấy yên tâm hơn.

Trong lúc song phương đang giằng co, trong một tòa nhà cao cấp thủ phủ tỉnh Hải Tuyền, một thiếu niên mười tám tuổi, tướng mạo tuấn tú, có chút trẻ con nhưng lại giả bộ thần thái một người trưởng thành, hỏi một sĩ quan quân hàm Thiếu tá đối diện:

- Tướng quân Khải Nhĩ Đặc đến địa phương nào rồi?

- Điện hạ! Đại soái đã tiến vào tỉnh Hải Tân, tuy rằng chưa có báo cáo chính xác, nhưng dựa theo thời gian mà nói, kỵ binh của đại soái hắn là đang ở trên dải đất bằng phẳng tỉnh Hải Tân.

Thiếu tá có chút cao ngạo nói.

- Ừ! Hy vọng tướng quân Khải Nhĩ Đặc có thể đắc thắng trở về, tỉnh Hải Tuyền không thể thiếu sự chỉ đạo của tướng quân Khải Nhĩ Đặc được.

Thất hoàng tử vẻ mặt cảm khái nói.

- Vâng! Kỳ thực đại soái đã định tạm thời giao phó quyền quản lý cho điện hạ rồi, thời điểm đại soái không có mặt, điện hạ có thể thử một chút quyền tổng tư lệnh tỉnh Hải Tuyền nha.

Thiếu tá mỉm cười cung kính nói.

Trong mắt thấy hoàng tử thần sắc khát vọng chợt lóe, nhưng miệng thì vẫn nói:

- Sao có thể như thế? Ta năng lực không đủ, nếu chỉ huy lung tun, chỉ sợ sẽ khiến tỉnh Hải Tuyền rối loạn đó, có chuyện gì, cứ chờ tướng quân Khải Nhĩ Đặc về xử lý đi.

Thiếu tá không khách khí, trực tiếp gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy, thuộc hạ không quấy rầy nữa, tuy nhiên xin điện hạ yên tâm, một khi có tin mới nhất truyền về, thuộc hạ sẽ bẩm báo cho điện hạ trước tiên, điện hạ không cần lo lắng dò hỏi.

Nghe nói như thế, thất hoàng tử nghiến răng đến nỗi tiếng vang lên tiếng kèn kẹt, hắn tuy rằng rất muôn chém tên Thiếu tá này, nhưng chỉ có thể giả bộ cảm kích mỉm cười nói:

- Vậy làm phiền ngươi rồi.

- Không dám, đó là trách nhiệm của thuộc hạ mà thôi.

Thiếu tá nói xong, không có quỳ lạy không có chào theo quân lễ, chỉ gật đầu một cái liền xoay người rời đi.

Sau khi Thiếu tá rời đi, thất hoàng tử cố nén đã lâu liền phát tác, đập mạnh bàn, bộ mặt dữ tợn hét to:

- Chết tiệt! Loạn thần tặc tử! Chờ sau khi bản điện hạ đang cơ, nhất định chém tận giết tuyệt toàn bộ các ngươi!

- Điện hạ bớt giận.

Một âm thanh như là bị bóp cổ mà nói đột nhiên vang lên, chủ nhân thanh âm này là một trung niên nam tử mặt không cảm xúc, làn da trắng bóng, thần thái có chút âm nhu.

Nhìn thấy trung niên nam tử này, thất hoàng tử ổn định hơi thở một chút, gật gật đầu nói:

- Ta cũng không phải muốn phát hỏa, chỉ là bọn hắn không thèm để ta vào mắt. Chẳng lẽ bởi vì ta là con rối là có thẻ khi dễ ta sao? Dù nói thế nào ta cũng là thất hoàng tử, là đại diện cho lá cờ của chúng! Cấp chút mặt mũi thì sẽ chết chắc!

Chứng kiến thất hoàng tử giờ phút này có chút trẻ con, trung niên nam tử nở nụ cười, sau đó thần thái bình tĩnh nhẹ giọng nói:

- Điện hạ! Nếu muốn trở thành vương giả, thì không nên đi để ý cái vấn đề mặt mũi đó, chỉ có thực lực mới là thật.

- Điều này ta đương nhiên hiểu được, chỉ là làm thế nào cũng không khống chế được mình.

Thất hoàng tử nói đến đây, không khỏi cười khổ khoát tay áo:

- Được rồi! Không nói chuyện này nữa, công việc làm thế nào rồi?

- Dưới sự bố trí bảo vệ của chi binh sĩ trung thành, thích khách đã ẩn giấu trong Liên đội thiết kỵ, chỉ cần Khải Nhĩ Đặc sử dụng chi tinh nhuệ này, hắn phải tới gần chi quân đội này, lúc đó thích khách có thể tìm được cơ hội giết hắn.

Người trung niên nói.

- Ừ! Đáng tiếc không thể bố trí thích khách vào trong hệ thống đội hộ vệ, bằng không ra tay dễ dàng rồi.

Thất hoàng tử có chút tiếc nuối nói.

Người trung niên đối với điểm này vẫn im lặng. Thân vệ liên quan đến an toàn sinh mạng của chủ tướng, mục tiêu khi lựa chọn cực kỳ nghiêm khắc, hơi có vấn đề một chút sẽ không được chọn, hơn nữa, có thể đảm nhiệm thân vệ, một trong những yêu cầu quan trọng nhất chính là trung thành, nếu không có gì bất ngờ, căn bản đừng nghĩ tới thu mua thân tín.

Thất hoàng tử đột nhiên nghĩ tới cái gì, vẻ mặt bất an nói:

- Đúng rồi! Gần nhất trong khoảng thời gian này, cảnh vệ bên cạnh Khải Nhĩ Đặc đã cảnh giác tới tình huống bất thường, ngay cả nhà vệ sinh của Khải Nhĩ Đặc, cũng phải cẩn thận kiểm tra một hồi, ngươi nói xem có phải Khải Nhĩ Đặc đã biết kế hoạch của chúng ta hay không?

Người trung niên giật mình, như bất đắc dĩ nói:

- Điện hạ! Nếu ngài là Khải Nhĩ Đặc, biết ai muốn ám sát ngài, ngài sẽ làm như thế nào?

- Đương nhiên là trước tiên đem người này...Ách! Ta hiểu rồi, Khải Nhĩ Đặc không có phát hiện kế hoạch của chúng ta.

Thất hoàng tử chợt hiểu ra liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng lập tức tràn ngập nghi hoặc hỏi:

- Vậy hắn là vì cái gì mới khẩn trưởng như thế?

Người trung niên nhún nhún vai nói:

- Điều này ta không rõ lắm, tuy nhiên không quan hệ tới chúng ta, vậy cũng không cần để ý quá nhiều mới tốt?

Thất hoàng tử cảm thấy quả thật nên như thế, cũng gật đầu nói:

- Tốt! Vậy ngươi cẩn thận chú ý bên kia, một khi có tin tức tốt lập tức nói cho ta biết.

- Vâng! Vậy tại hạ cáo lui.

Người trung niên cũng giống như Thiếu tá kia, đều gật gật đầu rồi rời đi, khiến cho thất hoàng tử nắm chặt tay nghiến răng dường như nguyền rủa điều gì.

198. Chương 198: Phiên Vân Phúc Vũ. (1+2)

Một Lữ đoàn kị binh, trong coi một vạn nô lệ tay không tấc sắt, nói thực ra, đây là công việc phi thường thoải mái. Rất đơn giản, nhốt bọn họ ở trong doanh, kị binh cảnh giới bên ngoài doanh, bất kể những nô lệ đó muốn tạo phản, hay là chạy trốn, đều là chuyện không có khả năng, về phần nô lệ nội chiến thì đó là chuyện những kị binh này không quan tâm.

Giám sát phiến thảo nguyên này? Phía sau là thung lũng mình đi tới, đội hậu cần đang vận chuyển vật tư tới tới lui lui không dứt, phía trước là vùng núi đã bị bốn Lữ đoàn kị binh khống chế, nếu bên đó xảy ra vấn đề, vậy cũng biết một Lữ đoàn cũng không thể làm gì.

Cho nên, mảnh đất thảo nguyên ở giữa này, sau khi tuần tra một lần, Lữ đoàn năm liền lui về doanh nghỉ ngơi, chỉ bố trí trên đường vận chuyển vài điểm cảnh giới mà thôi.

Bởi vì không có việc gì, khi ăn xong bữa cơm chiều, những sĩ quan cao cấp Lữ đoàn năm của Khải Nhĩ Đặc đều tập trung một chỗ nói chuyện phiếm, bọn họ không thể uống rượu, đành phải vừa uống nước trà vừa phun nước miếng.

- Ài! Thật là thống khổ nha! Ai có thể nghĩ được trên khối thảo nguyên này không ngờ không có nguồn nước? Cả ngày hôm nay phải kéo xe chở nước của đội hậu cần từ thung lũng đi tới nơi này để buôn nước! Khiến cho ta căm tức chính là, bởi vì có những nô lệ kia tồn tại, mà khiến cho lượng công việc hơn gấp đôi!

Một sĩ quan Thượng tá phát tiết bực tức, một sĩ quan khác vẻ mặt đồng tình, bởi vì bất cứ lúc nào cũng sẽ đến phiên bọn họ đi đưa nước, chỉ có Lữ đoàn trưởng hậu cần cùng thuộc hạ của hắn được vui vẻ.

Vốn đây là công việc của đội hậu cần, nhưng phần lớn hậu cần binh không phải đi tới hỗ trợ căn cứ thì trở về tỉnh Hải Tuyền kéo vật tư, đành phải ủy khuất những kỵ sĩ cao ngạo này xuất mã.

Không muốn làm sao? Được! Mọi người cùng chết khát một chỗ là tốt rồi.

- Để ta nói điều này, chúng ta cũng đừng coi những tù binh này là người, học theo phương thức của quân Khang Tư, trực tiếp sử dụng bọn họ làm nô lệ là được, như vậy chẳng những có thể giải phóng kị binh chúng ta, còn có thể khiến cho đám nô lệ đó không suốt ngày đánh nhau sinh sự nữa.

- Hắc, việc này đừng có nghĩ tới, ta nghe nói đại soái chuẩn bị mời chào những tù binh đó để thành lập một Lữ đoàn bộ binh đó, sau này bọn họ trở thành đồng nghiệp của chúng ta, căn bản không có khả năng sử dụng bọn họ làm nô lệ được!

- Hắc, thì ra là thế...

Thượng tá kia vừa càu nhàu đột nhiên hưng phấn đề nghị:

- Chúng ta có thể dùng lý do để gia tăng cảm tình hay không, để cho bọn họ hỗ trợ vận chuyển nước? Đây chính là việc thể hiện sự tín nhiệm của chúng ta đối với bọn họ đó.

Trưởng quan hậu cần cười cười:

- Ta còn lo những tù binh đó không được các ngươi sử dụng đấy chứ, ngươi cho là phụ trách cung ứng vật tư cho một Lữ đoàn, công việc không nặng nhọc sao?

Mà Lữ đoàn trưởng cũng gật đầu nói:

- Chỉ cần có thể đảm bảo quản trụ những tù binh đó, không để cho bọn họ chạy trốn và phản loạn, vậy cũng có thể để bọn họ hỗ trợ làm việc.

Mấy sĩ quan Thượng tá sắp đến phiên chấp hành nhiệm vụ đưa nước lập tức vỗ ngực cam đoan:

- Ha ha! Yên tâm! Cả một đám lang thang đó, một Liên đội của ta cũng có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ! Có chúng ta trông coi, bọn họ tuyệt đối không dám làm bậy!

Giải quyết được chuyện phiền toái nhất, các sĩ quan hứng thú nói chuyện hơn, sau một hồi đấy kéo, một sĩ quan Thượng tá thở dài nói:

- Thật sự nhàm chán quá! Các huynh đệ ở Lữ đoàn khác đều ra tiền tuyến kiến công lập nghiệp, Lữ đoàn năm chúng ta lại trở thành chiến sĩ trông coi sử dụng tù binh.

Lữ đoàn trưởng! Nếu không ngài nói với đại soái, để chúng ta điều động vài Liên đội lên trên hỗ trợ được không? Dù sao quản lý số tù binh này chỉ cần một Liên đội có thể đảm nhiệm, như vậy cũng có thể giảm bớt gánh nặng đưa nước cho đội hậu cần.

Lời này vừa ra, vài Liên đội trưởng lập tức hùa theo nói:

- Đúng vậy đúng vậy! Nơi trung gian này là mảnh đất thảo nguyên bao la, bên cạnh là dãy núi, vừa văn tạo thành một vòng, đám tù binh chỉ cậy vào hai cái chân, chạy chưa quá xa đã bị kị binh chúng ta bắn chết. Căn bản không cần cả một Lữ đoàn lưu thủ, việc này quả thực chính là lãng phí tuổi thanh xuân của các huynh đệ nha!

Càng về sau, tất cả các sĩ quan đều phụ họa theo, bọn họ đúng là nhàn quá toàn thân phát ngán, thừa dịp những sĩ quan đều đến tụ tập đông đủ, vội vàng giựt dây Lữ đoàn trưởng đi tranh thủ cơ hội kiến công lập nghiệp.

Lữ đoàn trưởng vốn lúc trước bị chỉ định đảm nhiệm nhiệm vụ lưu thủ mà đầy bụng bực tức, hiện tại bị đám bộ hạ giật dây như vậy, lập tức cũng đồng ý. Lữ đoàn trưởng vừa đồng ý, đám Liên đội trưởng phía dưới lập tức cãi vã nhau, không có biện pháp, trong năm Liên đội chỉ có thể đi bốn Liên đội, ai cũng không muốn là người phải lưu lại kia.

Ngay lúc các sĩ quan đang cãi vã, ngoại trừ kị binh không may phải cảnh giới tuần tra ra, các kị binh khác đều đã sớm ngủ yên.

Mấy ngày qua luôn luôn dắt ngựa trên đường hành quân, binh lính căn bản không được ngủ an giấc, nếu không phải được huấn luyện cơ bản, nếu không phải quân quy đè nặng, bọn họ ban ngày cũng có thể tiến vào lều để ngủ, hiện tại tới thời gian nghỉ ngơi, đương nhiên là ngủ sớm được bao nhiêu thì ngủ nhiều bấy nhiêu.

Bởi vậy, toàn bộ doanh địa tiếng ngáy không ngừng, liên miên không dứt, tựa như bài hát ru con vậy, truyền vào trong tai đội tuần tra. Mà đám không may phải tuần tra, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ mí mắt mà cười ngựa tuần tra qua lại, đôi mắt trông mong huynh đệ đổi ca nhanh nhanh đến, để cho mình cũng sớm được đi nghỉ ngơi.

Mỗi một đại doanh đều bố trí có một chuồng ngựa, bên trong sắp xếp toàn bộ chiến mã của đại đội, những chiến mã này sau khi ăn xong cỏ khô, cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Những chiến mã này so với kị binh còn muốn mệt hơn, đi hơn mấy con đường núi không nói, thật vất vả tới được mảnh đất thảo nguyên, lại bị người cưỡi chạy tới chạy lui, nếu không mệt thì không phải chiến mã nữa mà đã là thần mã rồi!

Ngay lúc đội tuần tra vừa kiểm tra xong chuồng ngựa rời đi, một bóng đen đột nhiên ở giữa chuồng ngựa hiện lên đi ra, cũng không biết hắn làm như thế nào, đối với một người lạ xuất hiện rõ ràng như vậy, mà chiến mã ngay cả tiếng phì phì trong mũi cũng chưa hề phát ra một tiếng, tựa như người này căn bản không tồn tại vậy, vẫn tiếp tục ngủ yên lành.

Bóng đen vừa đi ra, trực tiếp từ trong lồng ngực lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó đổ chất lỏng trong bình khuấy đều vào trong máng nước cho ngựa, sau đó liền giống như lúc xuất hiện đột nhiên biến mất.

Không chỉ có như thế, giờ khắc này, toàn bộ chuồng ngựa của các Đại đội lưu thủ, bao gồm cả chuồng ngựa thồ do đội hậu cần bố trí, đều đồng thời xuất hiện một nam tử toàn thân hắc y vải đen che mặt, giống nhau đều hòa một loại chất lỏng vào trong máng nước.

Về phần những hắc y nhân đó nếu đã có bản lĩnh ẩn núp vào trong doanh địa hạ độc chiến mã, vì cái gì không trực tiếp hạ độc đám kị binh luôn?

Bởi vì, ai cũng không dám cam đoan toàn thể đám kị binh sẽ trúng độc, chỉ cần một đám kị binh không có trúng độc lên được chiến mã, một tiếng gào thét, toàn bộ chiến mã trong doanh đều sẽ tập trung lại. Phải biết rằng, chiến mã trong cùng một quân chế đều dùng cùng một phương pháp huấn luyện, một tiếng thét là có thể tập hợp toàn bộ chiến mã trong quân chế, đây là chuyện rất bình thường.

Ngẫm lại, tình cảnh trên vạn con ngựa chạy như điên về cùng một hướng, đến lúc đó có thể thoát chết khỏi dưới vó ngựa hay không cũng là một vấn đề, còn dám nghĩ tới bắt toàn bộ chiến mã của Lữ đoàn chẳng phải là mơ mộng hão huyền sao?

Mà hạ độc chiến mã, đám kị binh mất đi ngựa cưỡi, sức chiến đấu sẽ giảm đi ít nhất bảy thành, lúc đó quân đội bình thường một chút cũng có thể cùng với những kị binh không ngựa đó đánh một trận, hai kết cục hoàn toàn tương phản này, người có chút lý trí cũng biết phải chọn lựa làm sao.

Lúc này, một đội vừa mới tỉnh dậy chuẩn bị đi đổi phiên tuần tra, càu nhàu đi vào chuồng ngựa, túm lấy chiến mã của mình, sau khi cho ăn chút cỏ khô và uống nước xong, liền lên ngựa đi thay phiên. Những chiến mã này uống phải nước bị những hắc y nhân cho thêm thuốc vào, nhưng không có lập tức xuất hiện tình trạng trúng độc, ngược lại trở nên nhanh nhẹn hơn.

Trong khi các sĩ quan rốt cục tuyển ra người ở lại xong, các sĩ quan ngáp dài, chậm dãi trở lại đơn vị của mình nghỉ ngơi.

Sau khi đội tuần tra thay phiên được vài lần, trời tờ mờ sáng, chiến mã nghỉ ngơi một đêm lập tức tỉnh lại, bắt đầu liều mạng ăn uống.

Mặc dù khi kị binh tới thấy có vài chiến mã trong chuồng vẫn còn ngủ say như trước, cũng không có để ý, bởi vì những chiến mã này đều là của đội tuần tra tối hôm qua, chủ của nó còn đang ngủ, ngựa đương nhiên càng cần nghỉ ngơi hơn, căn bản không quá kỳ quái.

Trong tiếng kèn quân lệnh vang lên, doanh trại đang yên tĩnh lập tức người ngựa ầm ĩ hẳn lên, rất nhanh, từng đợt tiếng kêu sợ hãi từ các đại doanh vang lên, đến khi tiếng kêu sợ hãi liên tục truyền vào trong tai mọi người, khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi hơn.

Các sĩ quan cấp bậc Lữ đoàn, bao gồm cả trưởng quan hậu cần trong đó, đều bị ám sát chết!

Các sĩ quan cao cấp của một Lữ đoàn toàn bộ bị chết, toàn bộ Lữ đoàn lập tức mất đi sự khống chế. Tuy nhiên dưới sự rống giận của các Đại đội trưởng, tình hình tạm thời được xoa dịu, chỉ là trải qua một lúc sau, một đám Đại đội trưởng lập tức mày chau mặt ủ.

Nếu hiện tại quân địch tấn công, một Lữ đoàn bọn hắn cũng chỉ có thể chia làm từng Đại đội mới có thể chỉ huy hữu hiệu, vừa tự động tác chiến, vừa chờ đợi quân địch tiêu diệt từng bộ phận.

Các Đại đội trưởng không phải ngu ngốc, vừa yêu cầu bộ hạ tập trung một chỗ không được tùy ý rời khỏi doanh trại, vừa bắt đầu tiến hành liên lạc với các Đại đội trưởng xung quanh. Hiện tại nhiệm vụ trước mắt là làm thế nào trấn an binh lính xuống, một khi doanh trại bùng nổ, chính mình không chết trong loạn binh, cũng sẽ bị đại soái xử tử.

Mà ngay thời điểm tình hình sắp được áp chế, một trận tiếng chém giết vang lên, đồng thời một tin tức kinh người truyền đến: Mỗi một Đại đội trưởng, không ngờ vì tranh quyền, dường như phát rồ đi xuống tay với đồng nghiệp!

Trải qua không bao lâu, tin tức truyền tới đã biến thành sự thật, năm sáu Đại đội trưởng đều vì tranh quyền đoạt lợi bắt đầu chém giết!

Tiếp theo, vốn trong doanh còn vô số binh sĩ, nhìn thấy rất nhiều binh sĩ bối rối tán loạn khắp đại doanh, giết người phóng hỏa khắp nơi, sự việc khủng bố như vậy, rốt cục đám binh sĩ không kìm hãm nổi lý trí, không kìm nổi cũng chạy loạn lên.

"Ầm" một tiếng, tất cả các Đại đội trưởng sắc mặt đều xanh xám trắng bệch.

Nổ doanh rồi!

Một vài Đại đội trưởng ngu dốt lập tức tay đấm chân đá binh sĩ áp chế xung quanh, tuy nhiên lại bị mũi tên không biết từ nơi nào sau lưng bay tới bắn chết, vậy là đại đội lập tức giống như đàn dê, mà những binh lính chạy tán loạn lại kéo theo những đại đội xung quanh vào trong cơn lốc xoáy.

- Đi tìm đại soái!

Một vài Đại đội trưởng thông minh, thì trực tiếp lao tới chuồng ngựa, nhưng khi bọn hắn lao lên ngựa lập tức phát giác có điều không đúng, bởi vì chiến mã căn bản là hữu khí vô lực, vẫn bộ dạng chưa tỉnh ngủ, cho dù lấy đao chích lấy máu ngựa, cũng không có hiệu quả gì.

Nhưng, chiến mã cho dù quá mệt, cũng không có khả năng xuất hiện tình huống này được chứ.

- Trúng mưu rồi!

Những Đại đội trưởng thông minh hơn một chút vừa mới toát ý niệm này trong đầu, yết hầu đau xót, cổ bị tên xuyên qua, ngã xuống đất mà chết.

Trong khi Lữ đoàn năm đang rối loạn, trong doanh tù binh cũng xuất hiện tình huống.

Buổi sáng vừa tới, đám tù binh ở mảnh đất trống tốp năm tốp ba chờ bữa sáng, trợn mắt há mồm nhìn thấy phía sau đám kị binh đang tuần tra bên ngoài hàng rào, một đám hắc y nhân giống như quỷ mị chợt xuất hiện, sau đó những hắc y nhân này thoải mái cắt chặt đứt cổ các thủ vệ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Trong nháy mắt, gần ngàn tên trông coi doanh tù binh liền cứ như vậy xong đời, mà khiến đám người Cát Cát há hốc mồm chính là, trong số mười mấy hắc y nhân khi cởi khăn che mặt xuống, không ngờ chính là các Đại đội trưởng lâm trận bỏ chạy kia! Đặc biệt chính là Đại đội trưởng của mình tên gọi Cung Tá Văn Phong, không ngờ rất có khí thế khoát tay chặn lại, những hắc y nhân chưa có cởi khăn che mặt liền tiêu thất.

Cung Tá Văn Phong mở cửa doanh ra, sau đó la lớn:

- Mọi người nghe rõ đây! Đốc quân đại nhân ân điển, chỉ cần các ngươi nguyện ý phục tùng mệnh lệnh, mức thưởng lần trước vẫn hữu hiệu, hơn nữa sau khi chiến đấu chấm dứt cấp bậc mỗi người sẽ tăng lên một bậc! Một khi bất hạnh tử trận, mức thưởng sẽ chuyển cho trực hệ của các ngươi!

Vốn, nguyên nhân những nô lệ này tức giận các Đại đội trưởng lâm trận bỏ chạy, cũng không phải bởi vì mình bị vứt bỏ, mà là mức thưởng lần trước bọn họ vất vả đào đất mới có được giờ không còn, bọn họ không bao giờ tin mình trở thành tù binh rồi, mức thưởng còn có thể tồn tại nữa.

Hiện tại, nhìn thấy Đại đội trưởng của mình chẳng những không phải lâm trận bỏ chạy, mà là bởi vì chấp hành nhiệm vụ nên tạm thời rời đi mà thôi, hiện tại còn đến giải cứu chúng mình, hơn nữa mức thưởng vẫn như trước, oán hận gì cũng đều tiêu tan.

Ma đến lúc nghe thấy cấp bậc tăng lên một bậc, tim mọi người đều đập thình thịch, đặc biệt những Đội trưởng kia, dựa theo mức thưởng cũ thì đại bộ phận đều đã là cấp bậc bình dân rồi, bây giờ tăng thêm một bậc nữa, vậy lập tức trở thành thượng dân rồi!

Giống như mức thưởng của Cát Cát thì chính là thượng dân, cảm thấy hưng phấn đến nỗi toàn thân phát run, cấp bậc tăng lên một bậc, vậy sau trận chiến này chẳng phải mình chính là võ sĩ sao?

Dưới sự quyến rũ cùng màn quỷ dị của những hắc y nhân khiến cho kinh sợ, không có một nô lệ nào đưa ra ý kiến khác, toàn bộ nhu thuận lại một lần nữa đầu nhập dưới trướng quân Khang Tư, một lần nữa chờ đợi Đại đội trưởng ra lệnh.

Đang cảm thấy rất vui sướng, Cát Cát lại không kìm nổi một trận mất mát.

Vốn hắn còn chuẩn bị trong lúc quân Khang Tư đánh trở lại, kích động tù binh bạo động, tạo cơ hội cho quân Khang Tư, như vậy rất có khả năng mình kiến lập được công huân rất lớn rồi, không nghĩ tới, tất cả tính toán của hắn hết thảy đều bị đám Đại đội trưởng mạnh mẽ một kích tiêu tan, có thủ đoạn quỷ mị của các Đại đội trưởng như vậy, những người như hắn căn bản chỉ dùng để làm dụng cụ phối cảnh mà thôi.

Những tù binh sau khi lập tổ lại, lập tức lợi dụng binh khí của những thủ vệ thành lập một đại đội nhân mã, có vũ khí thì xếp hàng đầu, không có vũ khí thì tìm một cây gậy rồi xếp hàng hai. Sau đó sĩ quan ra lệnh một tiếng, kêu gào hướng về phía đại doanh quân địch.

Vốn mọi người còn có chút do dự, dù sao chỉ bằng một ngàn người có vũ trang cùng chín ngàn người tay không đi tấn công doanh trại một Lữ đoàn kị binh, hành động này so với đi chết chẳng có gì khác nhau, chỉ

là Đại đội trưởng ra nghiêm lệnh, bọn họ chỉ có thể kiên tri xông lên.

Giết chết Đại đội trưởng? Nhìn thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của Đại đội trưởng, trong nhiều nô lệ như vậy nhưng không ai dám có ý niệm này trong đầu, còn chạy trốn lại buông bỏ công huân mình vất vả kiếm được.

Một khi đã như vậy, đành phó mặc cho vận khí đi!

Nô lệ đang lo được lo mất đã xông tới doanh trại quân địch, bất ngờ phát hiện doanh trại quân địch không ngờ loạn thành một đoàn.

Nổ doanh sao?

Các nô lệ vốn đang bất an không yên lập tức sĩ khí tăng mạnh, tất cả đều chen lấn lao về phía doanh trại quân địch.

Cơ hội lớn đây rồi! Sau này là người bề trên hay vẫn là hạ nhân, vậy phải xem chính mình nhặt được nhiều ít bao nhiêu con gà chết đây!

Mà trong đại doanh Lữ đoàn năm, sau khi các Đại đội trưởng lần lượt bị bắn chết sau lưng, các lều trại san sát bị châm lửa, đại doanh Lữ đoàn năm hoàn toàn lâm vào rối loạn.

Mặc dù có người sáng suốt có thể nhìn ra đây là âm mưu của địch, nhưng đại đa số binh lính đều là ngu muội, bọn họ chỉ biết thủ trưởng không hiểu vì sao chết sạch, chiến mã điên loạn ngủ say, những tình huống quái dị đó, khiến những binh sĩ chỉ suy nghĩ được làm sao thoát khỏi địa phương quái dị này.

Về nguyên nhân những người sáng suốt không thể ngăn cản những binh lính đó, là bởi vì hơn vạn tù binh từ doanh tù binh đang chạy đến, nhưng lại bắt đầu công kích doanh trại.

Bên trong rối loạn, bên ngoài có quân địch, binh lính Khải Nhĩ Đặc mất đi người tin cậy, từ bỏ chiến mã của mình, từ bỏ trang bị của mình, quên đi trách nhiệm của mình, nhưng bọn hắn vẫn nhớ rõ còn có Đại soái Khải Nhĩ Đặc tồn tại, cho nên lập tức vội vàng bỏ chạy về hướng nơi có Khải Nhĩ Đặc đang ở.

Dưới sự tấn công của gần vạn binh lính mù quáng, cho dù người nào cũng không có năng lực ngăn lại, có thể làm chỉ là như thủy triều trào ra khỏi doanh trại.

Trong cơn hông thủy công kích, doanh trại đội hậu cần là doanh đầu tiên gặp tai ương, trong nháy mắt đã bị binh lính phá hủy, những tráng đinh trong đội hậu cần càng thêm ngu muội lại càng không có chủ kiến, bị kéo đi lao động khổ sai, trước tiên bị cuốn vào dòng nước lũ, rồi khuếch trương lực lượng dòng nước này.

Những nô lệ như Cát Cát truy đuổi thực thích thú a! Sau khi phá tan doanh trại, tất cả nô lệ đều từ trong doanh trại nhặt được vũ khí, sau khi có binh khí các nô lệ dũng khí tăng cao, mà quân địch lại bỏ chạy hỗn loạn, càng khiến cho sĩ khí các nô lệ đạt tới trạng thái đỉnh.

Tuy nhiên sau khi doanh trại hậu cần bị loạn binh phá tan, những nô lệ này lập tức bị chính thủ trưởng của mình dội cho một chậu nước lạnh.

- Đình chỉ truy kích! Bắt đầu kiểm kê vật tư thu được, xây dựng cơ sở tạm thời!

Mệnh lệnh của các Đại đội trưởng khiến cho các nô lệ nghẹn một cỗ tức khí không cách nào phát tác.

Phản kháng? Ai dám chứ? Đành phải giải phóng cỗ sát khí nồng đạm này trong việc cướp đoạt vật tư doanh trại.

Sau khi cướp đoạt, các nô lệ kinh ngạc phát hiện, không ngờ thu được hơn vạn thớt chiến mã khỏe mạnh, hơn năm nghìn con la thồ, chỉ là toàn bộ những sinh vật này đều vẫn đang ngủ say, cho dù tiếng vang thật lớn hay bất cứ thương tổn gì đều không thể khiến chúng nó tỉnh lại.

Ngoại trừ những vật tư chiến lược trọng yếu ra, còn thu được lượng lớn khôi giáp cùng binh khí, mà ở trong doanh trại hậu cần cũng thu được lượng lớn lương thực.

Trong khi mọi người còn đang kỳ quái đám chiến mã ngủ say, Đại đội trưởng thần thần bí bí lấy ra vài cái túi nước, sau đó sai người đem đi cho đám chiến mã uống một hơi.

Cũng không biết trong túi nước chứa cái gì, thoáng một cái, toàn bộ chiến mã lập tức tỉnh lại, ngoại trừ có chút ngây ngốc ra, sau khi tỉnh lại vẫn giống như những chiến mã bình thường. Đương nhiên, tình trạng không tiếp nhận mệnh lệnh một chút thì không thể tránh được, sau khi quất vài cái, chiến mã liền ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh.

Trong số binh lính nô lệ người nào hiểu biết kỵ thuật thì lập tức trở mình lên ngựa, giục ngựa đứng dậy lên đường, mà người không hiểu kỵ thuật đành phải nắm cương dắt ngựa đi về hướng doanh tù binh, cho dù lôi kéo, cũng phải vận chuyển vật tư về doanh tù binh.

Sau đó, các nô lệ lại trở thành phu khuân vác, bắt đầu gia cố đại doanh, nếu không phải xe nước đã sớm đầy nước, phỏng chừng có hơn phân nửa số nô lệ sẽ chết khát.

Cũng trong đêm đó, quân doanh Khải Nhĩ Đặc đang lẳng lặng chờ tù binh được áp giải đến để xông vào chiến hào, như cũ xuất hiện vô số hắc y nhân xuất quỷ nhập thần, đồng dạng hòa chất lỏng cổ quái kia vào máng nước trong chuồng ngựa. Sau khi nhanh chóng hoàn thành, những hắc y nhân đó không dám kinh động gì đến quân Khải Nhĩ Đặc mà lập tức rời đi.

Buổi chiều ngày hôm sau, quân Khải Nhĩ Đặc đang bắt đầu chuẩn bị ăn bữa chiều bất ngờ bị kinh động, chỉ thấy Đại soái cùng các sĩ quan từ Liên đội trưởng trở lên, tất cả đều đi tới trước cửa doanh trại, sắc mặt ngưng trọng nhìn con đường núi kia.

Đám binh lính không biết tại sao, nhưng vẫn bị dọa đến mức không dám ăn cơm, đánh phải trốn ở một bên nhỏ giọng bàn tán.

Chỉ chốc lát sau, vài tên kị binh theo đường núi chạy tới, tiến vào doanh nói với đại soái vài câu rồi lui xuống. Ngay sau đó, toàn bộ tiến vào trạng thái truyền đạt mệnh lệnh, nhưng cũng không để mọi người cưỡi ngựa, chỉ cần cầm binh khí, đứng ở trước cửa doanh lập thành một trận hình chữ liệt là được.

Đám binh lính bụng trống rỗng, lập tức tâm tình trở nên trầm trọng hơn.

Đây chính là cửa doanh hướng về sào huyệt, không ngờ bày ra trận hình như thế? Chẳng lẽ sào huyệt đã mất, quân Khang Tư có thể từ sau lưng đánh tới đây?

Không có khả năng! Bọn họ làm sao có thể qua đây? Hay là, quân doanh Lữ đoàn năm ở lại thủ vệ đã phản loạn rồi?

Đám binh lính vừa miên man suy nghĩ, vừa xếp hàng trước cửa doanh, đúng lúc này, đội ngũ đột nhiên trở nên rối loạn, dưới sự khiển trách của các sĩ quan mới được áp chế xuống.

Nguyên nhân không phải bởi họ, mà từ con đường núi kia, liên tiếp trào ra một lượng lớn binh lính quân phục quân Khải Nhĩ Đặc!

Nhìn thấy những đồng nghiệp thần tình mệt mỏi, tay không tấc sắt, hữu khí vô lực di chuyển, đám binh lính trong lòng run lên.

Lữ đoàn năm bị tập kích? Nhưng, vì cái gì không ai cưỡi ngựa? Cho dù bị người ta thừa dịp đêm đến bí mật đánh lén doanh trại, cũng không có khả năng ngay cả một con ngựa cũng cưỡi không được chứ?

Nhìn thấy những binh lính Lữ đoàn năm giống như kẻ xa quê về nhà vậy, khóc nức nở nước mắt chảy xuống, khóe mát Khải Nhĩ Đặc run rẩy giật mình.

Sư đoàn kỵ binh của mình được thành lập từ từng kỵ binh từng con ngựa một, hiện tại thoáng cái mất hơn vạn thớt chiến mã, thật là đau xé lòng nha! Hơn nữa, những thủ hạ chạy thoát sau khi nổ doanh các sĩ quan từ Đại đội trưởng trở lên toàn bộ tử vong, căn bản không thể tổ chức lại được nữa.

Kỳ thật, cho dù toàn bộ sĩ quan không hề tổn thương cũng không thể xây dựng lại, bởi vì chạy tới tiền doanh, căn bản không có nhiều binh khí dự trữ như vậy!

Khải Nhĩ Đặc trán nổi gân xanh, nói với tiểu tướng:

- Truyền lệnh cho Lữ đoàn một, Lữ đoàn hai lập tức quay lại tấn công doanh trại, lệnh cho Lữ đoàn ba, Lữ đoàn bốn...

Nói đến đây, Khải Nhĩ Đặc đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lướt qua những bộ hạ khiến hắn cảm thấy mất mặt này, sau đó cắn răng nói:

- Đợi bọn họ ăn xong bữa cơm chiều, lập tức tổ chức lại, ngày mai cho bọn họ đi trải cầu! Lữ đoàn ba Lữ đoàn bốn giám sát phía sau!

Nghe nói như thế các sĩ quan trong lòng phát lạnh, đây chính là xử phạt Lữ đoàn năm làm mất thể diện sao? Lấp chiến hào, đó chính là phải phục vụ quên mình đây!

Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn một Lữ đoàn hai lĩnh mệnh lập tức triệu tập nhân mã tiến về phía chuồng ngựa, nhưng không lâu sau, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, Khải Nhĩ Đặc vốn đang vô cùng bực bội lập tức quát lớn:

- Chết tiệt! Lại xảy ra chuyện gì?

Tiểu tướng còn chưa kịp chạy đi hỏi, sĩ quan Lữ đoàn một Lữ đoàn hai đã kích động chạy tới:

- Đại soái! Toàn bộ chiến mã của hai lữ đoàn chúng ta đều đang ngủ say, bất kể dùng biện pháp gì cũng không thể khiến chúng nó tỉnh lại!

Nghe nói như thế sắc mặt mọi người đều biến đổi, trưởng quan Lữ đoàn ba Lữ đoàn bốn lập tức phái người đi điều tra, kết quả, tất cả súc vật toàn đại doanh đều lâm vào ngủ say, hơn nữa bất kể là dùng quyền đấm cước đá hay đao chém thương đâm cũng không thể khiến chúng tỉnh lại.

- Đây là có chuyện gì?

Khải Nhĩ Đặc nghiến răng nghiến lợi, đáng tiếc không ai trả lời vấn đề hắn hỏi, bởi vì mọi người đều không thể giải thích chuyện quái dị như vậy.

Tiểu tướng giờ phút này nắm được tin tình báo do dự một chút, tiến lên trước rồi nói:

- Lữ đoàn năm cũng gặp tình huống như vậy, cho nên ngay cả một con ngựa cũng không có ai mang ra được.

Khải Nhĩ Đặc biến sắc, hắn theo bản năng quay đầu nhìn về phía chiến hào, vừa nhìn, khiến hắn ngây ngẩn cả người.

Quân Khang Tư bên kia chiến hào, đột nhiên nâng ra mấy nghìn bè trúc đơn giản rộng hai đến ba mét, dài khoảng năm sáu mét, cứ như vậy trải ở trên chiến hào, sau đó chi chít quân Khang Tư thông qua những bè trúc đó, vượt qua chiến hào lao tới bên này.

Khải Nhĩ Đặc miệng phun máu, các sĩ quan sợ tới mức lập tức bắt đầu vỗ vỗ ngực.

Tránh không để hai thủ hạ nâng đỡ, Khải Nhĩ Đặc chỉ vào nơi chiến hào, dữ tợn quát:

- Khang Tư! Ngươi điên rồi!

Thì ra ngươi tạo ra nhiều trò gian trá như vậy, là chuẩn bị một mẻ lưới bắt hết sư đoàn kỵ binh của ta! Nhưng ngươi cũng đừng cho rằng dễ dàng được như vậy! Kỵ binh của lão tử cho dù biến thành bộ binh, cũng là quân đội cường hãn thiên hạ!

Nói đến đây, Khải Nhĩ Đặc nhìn thấy đám thủ hạ không ngờ còn đang ngây ngốc, không khỏi giận dữ hét lên:

- Chết tiệt! Địch nhân sắp đánh đến cửa, còn thất thần cái gì? Phản kích cho ta, đánh qua chiến hào!

Các sĩ quan bừng tỉnh lập tức hô to:

- Rõ!

Sống kiếp quân lữ nhiều năm, tạo cho bọn họ một loại tâm huyết, nếu lão thủ trưởng đã quyết đánh với địch nhân, vậy thì đánh thôi, cho dù mình hiện tại là kỵ binh không ngựa, nhưng vẫn là quân nhân, mà quân nhân thì có thể giết địch.

Dưới sự cổ vũ của các sĩ quan, dùng đủ mọi thủ đoạn hấp dẫn cùng uy hiếp, đám binh lính vốn có thói quen mù quáng lập tức nhiệt huyết sôi trào, một vài tên xúc động hơn còn cầm lấy binh khí liền lao ra khỏi doanh trại.

Đối với loại hành vi muốn chết này, các sĩ quan mặc kệ, bọn họ còn ước gì nhiều một chút những tên xúc động như vậy tranh thủ cho mình chút thời gian bố trí chỉnh quân.

Theo binh lính hai bên càng ngày càng gần, trận chiến quyết định vận mệnh Khải Nhĩ Đặc sắp sửa bùng phát...

199. Chương 199: Đoạt Tiền Cướp Lương. (1+2)

Quân Khang Tư xuất động chín thành Sư đoàn số một, quân Khải Nhĩ Đặc xuất động tám thành Sư đoàn kỵ binh, binh lực song phương tổng cộng lại lên đến gần mười lăm vạn người.

Mười lăm vạn người tập kết tác chiến trên một mặt đất nhỏ hẹp chỉ rộng có hai mươi cây số, dài cũng chỉ ba mươi cây số, quả thật là chật chội tới dọa người.

Đầu tiên quân Khang Tư xuất động Sư đoàn bộ binh số một là chính, bởi vì tám phần tiểu binh đều có thân phận võ sĩ, cho nên ở trong quân Khang Tư có danh hào Sư đoàn võ sĩ cực kỳ vang dội, một Sư đoàn như vậy, tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Quân Khang Tư xông qua chiến hào, lập tức tập kết bằng biên chế Đại đội, hàng đầu bày đao khiên phòng thủ, hàng thứ ba trường thương, phía sau là một loạt cung tiễn thủ, xếp thành phương trận năm hàng một trục, chậm rãi tiến lên.

Đi tới phía trước, lúc nối tiếp với bốn Đại đội đồng phiên hiệu trước sau, Đại đội biến thành Liên đội làm chính, trận hình năm đoàn tiến thẳng hướng, sau đó tiếp tục đi tới, thẳng đến khi đồng hành song song các Liên đội đồng phiên hiệu, liền trở thành trận hình năm hàng ngang cấp Lữ đoàn.

Theo quân đội Khang Tư tiến tới, bước tiến cũng bắt đầu chậm rãi trở nên thống nhất, một cổ khí thế nghiêm nghị, lập tức xuất hiện trên người quân Khang Tư.

Ngược lại bên quân Khải Nhĩ Đặc, kỵ binh Khải Nhĩ Đặc bình thường đều là cưỡi ngựa xung phong, hiện giờ đổi thành chiến đấu trên bộ, chân có khuynh hướng cong thành hình chữ O, tự nhiên rất là không thoải mái.

Vốn kỵ binh trang bị đã tương đối đơn giản, trường thương, mã đao, cung ngắn, mặc dù có mã giáp, nhưng ai sẽ ngu ngốc đến mức mặc mã giáp tiến hành bộ chiến?

Đội hình? Mấy binh sĩ Khải Nhĩ Đặc này mới từ kỵ chiến chuyển sang bộ chiến, hóa ra bọn họ còn tưởng có thể di chuyển tới lui rất nhanh như trước đây, tất cả đều xung phong về phía trước như ong vỡ tổ.

Thấy trận thế song phương đối lập, sắc mặt Khải Nhĩ Đặc tối sầm, đám sĩ quan cao cấp trong lòng không nhịn được oán giận Khải Nhĩ Đặc.

Trước đó Khải Nhĩ Đặc nói cái gì toàn bộ kỵ binh xuất động tiến lui tương đối tự nhiên, hiện giờ bị người ta làm hại tất cả ngựa đều ngủ cả rồi, khiến cho kỵ binh bên mình không còn ngựa cưỡi nữa, ngay cả dân binh cũng không bằng!

Thế nhưng mới oán giận xong, bọn họ lại bắt đầu tự oán mình, sớm biết thế lúc đầu liền đề nghị dẫn bộ binh tới là được rồi, không thì cũng không cần phải để kỵ binh đi chịu chết nữa!

Nghĩ đến ý nghĩ đi chịu chết này, các sĩ quan đều chuyển ánh mắt tới Lữ đoàn số năm đang liều mạng ăn uống.

Chỉ là bây giờ còn chưa có giao chiến, còn không thể làm ra quyết định nào, ai biết có thể xuất hiện vạn nhất hay không đây?

Song phương tới gần, binh sĩ cầm cung ngắn bên quân Khải Nhĩ Đặc kéo cung xạ kích, đáng tiếc chẳng những không hình thành mưa tên, ngược lại thời gian xạ kích so le không đồng đều, hiện ra lưa thưa lớt thớt, đồng thời hoàn toàn thiếu tầm bắn, căn bản là làm một cách vô dụng.

- Mấy tên các ngươi lúc cưỡi ngựa bắn chuẩn như thế, làm sao bây giờ toàn thành người mù hết vậy hả!

Vừa nhìn hiệu quả như vậy, đám sĩ quan Khải Nhĩ Đặc dẫn đội lập tức hiểu ra, lập tức vừa mắng chửi ầm ĩ, vừa tập trung các xạ thủ cung ngắn lại một chỗ, tiến hành chỉ huy thống nhất.

Những xạ thủ cung ngắn này bụng đầy ý kiến, khi mình cưỡi ngựa thì cách xa đã bắt đầu bắn, lúc buông dây cung thì vừa vặn tiến vào tầm bắn ngay, ai bảo bây giờ mình là bộ binh, bắn tên chẳng những không đi tới còn phải dừng bước, cho nên tầm bắn thiếu không thể trách ta được!

Bên quân Khang Tư, các sĩ quan ra lệnh một tiếng, toàn quân dừng bước, đầu mục cung tiễn thủ trước giữa sau trái phải, lập tức bắn ra một mũi tên, xác định phạm vi xong, lập tức hô khẩu lệnh. Cung tiễn thủ cứ dựa theo khẩu lệnh nâng cung kéo dây bắn ra, toàn bộ quá trình cung tiễn thủ cũng không thèm ngắm lấy một cái, trực tiếp nghe theo khẩu lệnh nâng cung góc độ lớn bao nhiêu, dùng bao nhiêu sức, cuối cùng nghe lệnh bắn ra là được.

Cung tiễn thủ quân Khang Tư, biểu diễn cực tốt cho quân Khải Nhĩ Đặc thấy, cái gì mới là mưa tên chân chính.

Mũi tên rậm rạp chi chít không ngừng nghỉ cắm thẳng một chỗ, mưa tên qua đi, khắp nơi trên đất là thi thể cắm đầy tên, tấm chắn không đủ lớn, căn bản không cách nào tồn tại qua được cơn mưa tên dày đặc dạng này.

Mưa tên qua đi, khiên đao binh nâng tấm chắn đi lên từng bước, trường thương binh như rừng cây theo sát phía sau, mà cung thủ cũng bắt đầu xạ kích tự do.

Quân Khải Nhĩ Đặc thừa nhận mấy lượt mưa tên cũng không tan vỡ, đả kích như vậy bọn họ đã sớm thành thói quen. Binh sĩ nâng kỵ thương xông lên hàng đầu, mã đao cùng cung ngắn theo sát phía sau. Trải qua các sĩ quan giáo huấn một trận, cung thủ cũng học khôn một chút, tiến vào tầm sát thương mới bắt đầu tiến hành bắn yểm hộ, kỵ thương cùng mã đao lại lập tức nhân cơ hội tiến công.

Cung ngắn bắn trả, binh lính nâng khiên chống đỡ, trường thương binh lập tức xông lên đâm thẳng mà quân Khang Tư quen thuộc nhất!

Kỵ thương cùng mã đao đang đi phía trước, còn chưa phản ứng lại được đã cảm thấy ngực tê rần, mất đi tri giác.

Trường thương binh kết thúc lượt đâm thẳng thứ nhất, sau khi rút lại trường thương, lượt đâm thẳng thứ hai đã triển khai, sau khi bọn họ thu trường thương về, lượt đâm thứ ba đã đuổi theo sát, lượt thứ ba kết thúc vừa lúc lượt thứ nhất bắt đầu một vòng mới.

Quân Khang Tư chỉ tiếp xúc với quân địch, liền triển khai công kích cuồn cuộn, ba hàng trường thương giống như một trục lăn co duỗi mũi châm của nó, chậm rãi lăn vào quân Khải Nhĩ Đặc. Địa phương trục lăn này đi qua tràn đầy từng bộ bộ tàn thây, thỉnh thoảng có vài tên cường hãn, nếu không phải trốn ở trong rừng thương bị đao khiên binh nâng đao chém chết, thì là bị cung thủ xạ kích tự do bắn chết.

Khải Nhĩ Đặc cùng bộ hạ của hắn, thần tình dại ra nhìn một màn trước mắt này.

Đối với quân Khang Tư mà nói, chiến tranh giống như là tham gia một trò chơi, có vẻ dễ dàng như vậy, tùy ý, gọn gàng, cứ thế không lâu sau, quân Khải Nhĩ Đặc cứ như sóng biển đánh lên nham thạch, chính mình va chạm nát bấy, đối phương lại không có một chút tổn thương.

Khi mỗi trường thương binh đâm ra lượt thứ năm, trục lăn trường thương binh dừng lại, đao khiên binh lần nữa xuất hiện ở hàng đầu, tiếp tục nâng khiên đi tới. Trường thương binh cùng cung tiễn thủ lại giống như vừa mới xuất trận, chậm rãi theo sau.

Thấy một màn như vậy, ai cũng biết quân Khang Tư chỉ là đang cho trường thương binh khôi phục thể lực, công kích thay phiên như vậy, đối với việc tiêu hao tinh thần thể lực cũng không phải quá mức lớn, sau

khi đi theo đao khiên binh đi tới một lúc, tinh thần khí trường thương binh hao tổn cũng đã khôi phục rất nhiều.

Sĩ quan thời khắc nào cũng quan tâm chú ý tới trạng thái thủ hạ ra lệnh một tiếng, lại một vòng mưa tên bắn ra.

Lúc này, dù là ngu ngốc cũng biết lại một vòng trục lăn trường thương công kích lại tới, có hiểu ra này, quân Khải Nhĩ Đặc ngay tại chỗ chia làm hai nửa, một nửa vì báo đáp ân ngộ nhiều năm của Đại soái Khải Nhĩ Đặc, phân nửa lại cho rằng đây là quân phiệt hỗn chiến, cái mạng quý giá của mình không đáng lãng phí ở chỗ này, lập tức quay người bỏ chạy.

Quân Khải Nhĩ Đặc liều chết công kích cũng không có vẻ khá hơn đám đồng bạn mình lúc trước bao nhiêu, trước thể tiến công không thể chống đỡ của trục lăn trường thương, phân nửa quân Khải Nhĩ Đặc này rất nhanh chóng bước lên con đường đồng bạn mình vừa nãy.

Một nửa quân Khải Nhĩ Đặc khác đào tẩu cũng không tốt đi đâu, bị phía đội đốc chiến vung đao chém lung tung, chỉ phải xoay người đón đỡ địch nhân.

Chỉ là, tử vong uy hiếp, là dễ dàng bị tử vong càng kinh khủng hơn thay thế nhất, quân Khải Nhĩ Đặc nửa đường quay trở lại sau khi bị trục lăn đâm chết một bộ phận, dục vọng cầu sống khiến họ một lần nữa xoay người đối mặt với đội đốc chiến.

Đối với những quân sĩ Khải Nhĩ Đặc này mà nói, trục lăn trường thương co duỗi liên tục kia, phải nói là kinh khủng hơn đội đốc chiến này nhiều lắm, lần này, đao đội đốc chiến vừa mới nâng lên, đã bị quân Khải Nhĩ Đặc dọa tới vỡ mật giành trước vung đao chém chết.

Khi binh sĩ quân đội chẳng những không sợ đội đốc chiến, trái lại còn dám đánh chết đội đốc chiến, quân đội này có thể nói là đã tan vỡ rồi.

Thấy một màn như vậy, Khải Nhĩ Đặc như già hơn mười tuổi, toàn khuôn mặt trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Tiểu tướng vội vàng bước lên an ủi:

-Đại soái, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt, hơn nữa tỉnh Hải Tuyền còn có hơn mười vạn quân đội, đủ để Đông Sơn tái khởi, kết quả trận chiến đấu này truyền ra khẳng định sẽ gây một trận xôn xao, trước mắt ngài cần phải trở về tỉnh Hải Tuyền chủ trì đại cuộc, dù sao tỉnh Hải Tuyền còn có một Thất hoàng tử ngay đó mà.

Không biết bị câu nào của tiểu tướng kích thích, vốn Khải Nhĩ Đặc đang nản lòng thoái chí không ngờ lập tức phấn chấn trở lại.

Thấy có hy vọng, tiểu tướng vội vàng bỏ thêm củi lửa:

- Đại soái, hiện giờ quân ta đã đại bại, hơn nữa đường lui bị cắt, rõ ràng khẳng định có đi không về, không bằng chúng ta thay trang phục binh lính, mang theo mấy hộ vệ cùng thiết vệ rời đi thế nào? Chỉ cần không nhiều người lắm, đợi lúc trời tối đen, chúng ta liền an toàn rồi.

Tới lúc này rồi, Khải Nhĩ Đặc đối với việc buông tha một Sư đoàn kỵ binh cùng một đại đội thiết kỵ tinh nhuệ, không có chút vương vấn, lập tức gật đầu nói:

- Việc này đều giao cho ngươi xử lý.

- Rõ.

Tiểu tướng vung tay, đội trưởng hộ vệ cùng đội trưởng thiết vệ mất đi chiến mã, sức chiến đấu giảm xuống đến mức chỉ còn có thể trở thành hộ vệ, lập tức nhích lại gần nhau.

Sau một trận xì xào, bộ đội tinh nhuệ nhất quân Khải Nhĩ Đặc bắt đầu hộ tống Khải Nhĩ Đặc đi vào trướng Đại soái, mấy sĩ quan đang động viên tinh thần đám binh lính Lữ đoàn số năm, vừa thấy bộ dáng này, lập tức ra lệnh Lữ đoàn số năm đi ra ngoài công kích quân địch, tiếp đó nối gót theo sau, chỉ là bị thiết vệ ngăn cản ngay trước cửa soái trướng.

Chờ bọn hắn mạnh mẽ ập vào trong soái trướng, Khải Nhĩ Đặc và tiểu tướng kia cùng với một nhóm hộ vệ đã sớm không thấy hình bóng đâu nữa.

- Mẹ nó! Đại soái cũng chạy, chúng ta còn đánh cái rắm! Đầu hàng cho xong!

Thấy trục lăn trường thương càng ngày càng gần, các sĩ quan thở dài một tiếng, thế lớn đã mất, nếu muốn bảo mệnh chỉ có thể đầu hàng thôi.

Tuy rằng khẳng định sẽ bị biếm làm nô lệ, nhưng các sĩ quan đã từ miệng các binh lính nô lệ quân Khang Tư lần trước bắt được, biết đãi ngộ nô lệ của quân Khang Tư, cho nên bọn họ cũng không sợ phải trải qua những ngày cực kỳ bi thảm. Chỉ là đáng tiếc lại phải bắt đầu leo lên một lần nữa. Tuy nhiên so sánh với cái mạng nhỏ này, ngược lại không có gì cả.

Binh bại như núi đổ, chính là nói tình cảnh lúc này.

Chỉ thấy một đoàn quân Khải Nhĩ Đặc quỳ xuống đầu hàng, một nhóm quân Khải Nhĩ Đặc lại liều mạng bỏ chạy tứ tán. Quân Khang Tư mặc kệ mấy tên bỏ trốn này, bởi khu vực này đã bị quân Khang Tư bao vây rồi, ngoại trừ trèo qua Sơn Việt lĩnh có thể may mắn chạy thoát mấy người ra, còn lại thì chờ bị bắt đi.

Sau khi quân Khang Tư tiếp thu tù binh đầu hàng, trước nhất là thu nạp lấy các chiến mã ngủ say kia, dưới tình hình quân Khải Nhĩ Đặc vò đầu bức tóc, những chiến mã ngủ say này đều tỉnh táo lại. Tiếp đó là bị quân Khang Tư cưỡng bức áp bách các chiến mã này nhận lấy chủ nhân mới.

Khoảng chừng một Lữ đoàn bộ binh Khang Tư chuyển chức sang kỵ binh, bọn họ cũng không khoe khoang, trực tiếp chia đơn vị tiểu đội bắt đầu truy sát các đào binh kia.

Quân Khải Nhĩ Đặc đầu hàng, chỉ ngây ngốc nhìn mấy trăm quan văn dẫn theo mấy ngàn lao dịch, bắt đầu vận chuyện vật tư trong đại doanh giống như kiến dọn ổ. Nhìn những tên mặc trang phục quan văn này vừa kiểm kê vật tư vừa toát ra ánh mắt tham lam, quân Khải Nhĩ Đặc thậm chí cho rằng quân Khang Tư bố trí cái bẫy này, mục đích chính là vì cướp đoạt chiến mã cùng vật tư của Sư đoàn kỵ binh Khải Nhĩ Đặc.

Màn đêm buông xuống, quân Khải Nhĩ Đặc vẫn ở trong đại doanh như trước, chỉ là thân phận lại biến thành tù binh, tuy nhiên thức ăn không giảm mà lại tăng, nhìn cả bồn cơm đầy khoai tây thịt bò, bọn tù binh bắt đầu chấp nhận thân phận nô lệ sắp tới.

Còn quân Khang Tư cũng không có nghỉ ngơi, ngược lại có xu hướng điên cuồng công tác, quân nhân không biết đang làm gì, dù sao cũng không có mấy người ngủ yên ở trong doanh. Còn quan văn lại đang chong đèn ghi chép danh sách tù binh, các lao dịch thì không cần phải nói nữa, nhìn bộ dáng bọn họ, giống như muốn một buổi tối liền dọn sạch nơi này.

Đêm tối, trên một đường núi đi vào địa giới tỉnh Hải Tuyền, hơn mười bóng người đang rất cẩn thận đi tới.

Đến khi đi tới một chỗ tương đối thoáng đãng, ánh trăng vừa vặn xuyên thấu qua cành cây chiếu xuống dưới, có thể thấy được người đứng đầu hơn mười người này chính là Tiểu đội trưởng nô lệ Cát Cát kia.

Cẩu Oa run run người hỏi:

- Trưởng quan, đêm hôm khuya khoắt, Đại đội trưởng đã tuyên bố quân ta thu được toàn thắng, qua ngày mai, ngài có thể lấy được thân phận Cường võ sĩ hạ giai rồi, vì sao ngài còn muốn tiếp nhận nhiệm vụ phong tỏa rừng núi chứ? Ở đây tối đen như mực, chỗ nào bắt được quân địch bỏ trốn chứ?

- Hắc, ta đương nhiên không quan tâm chút quân công đấy, dù sao nếu ta muốn thăng chức giai vị tiếp theo, chỉ dựa vào quân công thủ cấp là không có khả năng... Cho nên tiếp nhận nhiệm vụ này, lại chính là vì lo nghĩ cho các ngươi kìa.

- Người tiểu đội chúng ta đều thăng chức thành thân phận bình dân, lẽ nào các ngươi không muốn nâng cao thêm một bước? Nên biết, chỉ cần ba điểm công trạng, là có thể trở thành thượng dân đó.

Nói đến đây, Cát Cát phát hiện trong mắt mọi người lóe sáng hồng quang, không khỏi đắc ý một trận.

Thủ hạ nhận được quân công sẽ cảm kích hắn, hắn có thể từ chỗ thủ hạ nhận được khen thưởng sĩ quan, thật sự là phương pháp tốt một công đôi ba chuyện mà, cũng chỉ có hắn thông minh như thế, mới có thể lĩnh ngộ đến biện pháp này.

Chỉ là Cẩu Oa nói một câu, đánh tỉnh Cát Cát đang tự kỷ:

- Trưởng quan, nửa đêm đi ra chấp hành nhiệm vụ phong tỏa, có khả năng đợi được đào binh sao? Dù sao bây giờ là mùa đông, đêm rất lạnh, không ai đi đường ban đêm cả.

Cát Cát tức giận gõ đầu Cẩu Oa một cái, thấp giọng quát:

- Ngu ngốc! Bọn họ chính là đào binh! Bọn đào binh bị quân chúng ta dọa tới vỡ mật, vội vã chạy về nhà trốn dưới gầm giường! Càng là người nhát gan, sẽ càng lựa chọn thời cơ chạy trốn an toàn, đêm khuya gió lạnh phần phật, đưa tay không thấy năm ngón, chính là an toàn nhất! Nói cho ngươi, ta... Suỵt!

Cát Cát đột nhiên vểnh tai, lắng nghe thật kỹ, những người khác biết có tình huống, tất cả đều nín thở im tiếng.

Ở trong đêm khuya vắng vẻ, nương theo gió, tiếng động có thể truyền đi rất xa, sau khi mọi người đều an tĩnh lại, trong tiếng gió mơ hồ có truyền theo âm thanh tiếng nói. Tuy rằng nghe không quá rõ ràng, nhưng một câu mắng chửi "Khang Tư chết tiệt!", lại nghe hết sức rõ rệt.

Nghe nói như thế, cả đám người Cát Cát trong lòng đều mừng rỡ.

Trên núi đen không thấy bóng, căn bản không nhận ra được là người phương nào, vạn nhất giết nhầm thám tử bên mình, vậy ngược lại phải đền mạng! Hiện giờ một câu chửi mắng liền biểu lộ thân phận đối phương, thật là trời cũng giúp ta mà!

Cát Cát kéo mấy người Ngũ trưởng tới thì thầm một phen, tiếp đó lại nói thầm vài câu với Cẩu Oa, phất tay ra hiệu, hơn mười người chậm rãi mò mẫm đi tới.

Phía trước cách đó không xa, trên một khối đất bằng phẳng diện tích khá lớn, Cát Cát trốn ở trong rừng, nương theo ánh trăng, thấy đối phương là mười mấy tráng hán binh đao đầy đủ. Các tráng hán kia đều trầm mặc không nói, nhưng có một đôi lại đang lặng lẽ thì thầm to nhỏ.

Nhìn thế nào cũng giống như đang nghỉ ngơi, hẳn không phải là cái bẫy...

Ngay lúc Cát Cát chuẩn bị phát ám hiệu, một người đang thì thầm kia đột nhiên rút ra chủy thủ, đâm vào ngực tên còn lại, mà các tráng hán đang trầm mặc ở một bên không nói gì đột nhiên có một nửa nhảy lên giết về một nửa còn lại, bởi đánh trở tay không kịp, một nửa khác còn chưa kịp phòng bị liền chết thảm dưới loạn đao.

Cát Cát mò không rõ xảy ra chuyện gì, những đào binh kia sao lại đột nhiên nội chiến? Nhìn bộ dáng vừa rồi quan hệ rất mật thiết mà, lẽ nào giết người là mật thám quân ta? Hoặc là, cái bị giết kia mới là mật thám quân mình?

Cát Cát lại khổ não, chọn trúng thì giết địch có công, thăng cấp khen thưởng, bay lên thiên đường; chọn sai thì lại là giết hại quân mình, xử tử lập tức, là tuyển chọn lập tức xuống địa ngục...

Ngay lúc Cát Cát đang khổ nghĩ, người bị chủy thủ đâm trúng kia cố sức hỏi:

- Vì sao...

Nghe giọng nói này, đây là một người trung niên đã cao tuổi.

Tên giết người dùng giọng nói trẻ tuổi nói:

- Vì sao phản bội ngươi? Hắc, tuy rằng ngươi đối với ta rất hậu đãi, nhưng ai bảo ngươi không có đại nghĩa danh chính ngôn thuận đây chứ? Hơn nữa, đãi ngộ hậu hĩnh của ngươi, so ra còn kém Thất hoàng tử cho ta!

- Ngươi! Ngươi lại vì cái này mà...

Người trung niên trên ngực cắm một thanh chủy thủ rất tức giận, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng hít thở không thông, xem chừng không sống được bao lâu nữa.

- Nếu như chỉ vì vinh hoa phú quý, ta tuyệt đối sẽ không tự tay giết ngươi, dù sao ngươi cũng ưu ái đãi ngộ ta, ta tối đa chỉ đem ngươi giao cho Thất hoàng tử mà thôi. Thế nhưng, ai bảo ngươi để ta biết ngươi tồn

tại sẽ bôi đen Thất hoàng tử? Ngươi đã có thể nói lộ ra, vậy sẽ không ai có thể biết được, cho nên, chết không đối chứng mới là tốt nhất.

Người trẻ tuổi nói đến lời này, ngữ khí đã trở nên rất lạnh nhạt.

Người trung niên cười thảm một tiếng:

- Nguyên lai là như vậy? Ha ha... Không nghĩ tới ngươi đối với Thất hoàng tử thật là trung thành mà.

Người thanh niên nhún vai, nói:

Không còn cách nào, nếu chủ tử mới rơi đài, ta đây cũng không cần lăn lộn nữa.

Người trung niên căn bản không để ý tới lời người thanh niên nói, như đang tự nói với mình:

- Sự tình cũng không xấu xa như ngươi tưởng tượng đâu... Đó chỉ là một nam tử trung niên tự ti mặc cảm, bị một thiếu nữ mỹ lệ thiện lương hấp dẫn mà thôi... Không nghĩ tới ta lại bởi vì... chuyện này mà chết... chỉ là, vậy cũng không tệ...

Nói đến đây, người trung niên tắt thở bỏ mình.

Người thanh niên nhún vai, nhìn thi thể lắc đầu tự nói:

- Thật là không hiểu, ngươi ngây thơ như vậy làm gì chứ? Thích thì cứ cướp tới đi, thật là phục ngươi luôn.

Ngay khi người thanh niên xoay người chuẩn bị nói với mấy kẻ giết người kia, trong cánh rừng, hơn mười đạo thân ảnh nhanh chóng nhảy ra.

Cũng giống như vừa rồi, một phương có chuẩn bị lâu, một cái khác căn bản không suy nghĩ kịp, hơn nữa nhân số kém xa, không tốn chút sức, mấy tên giết người lúc nãy đã bị tiểu đội Cát Cát cực độ khao khát quân công nhanh tay chém lấy thủ cấp.

Giết chết địch nhân, mấy người Cát Cát châm mấy ngọn đuốc, vốn mọi người đang có chút lo lắng giết nhầm người, nương theo ánh lửa nhìn thi thể, trong lòng lập tức kiên định.

Mười mấy người này mặc trang phục tiểu binh Khải Nhĩ Đặc, hơn nữa bọn họ đối thoại, tuyệt đối là đào binh không sai được.

Chỉ là, nhìn chằm chằm thi thể trung niên kia, Cát Cát cảm thấy rất kỳ quái.

Làm sao quân Khải Nhĩ Đặc sẽ có tiểu binh tuổi tác lớn như vậy chứ? Nghĩ tới quân phiệt người ta đều có thói quen trưng binh từ mười hai tuổi nhập ngũ tới tám mươi cũng không được về, cũng liền thoải mái.

Lúc này, Cẩu Oa chạy tới, chần chờ một chút, mới ngại ngùng nói:

- Trưởng quan, cái này, đám người kia để ta tới hỏi ngài, có phải là mấy cái thủ cấp của quân Khải Nhĩ Đặc kia cũng... Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Cát Cát nhìn lại sáu bảy cổ thi thể ở đây chết vì nội chiến, nhìn lại ánh mắt cực nóng lại chần chờ của đám thủ hạ, đương nhiên biết bọn họ nghĩ như thế nào rồi, không khỏi nói ngay:

- Cái món lời này cũng không tính là cướp công lao... Không cần khách khí, chặt lấy đầu bọn chúng lại đây, đây là bảy cái quân công đó, cộng lại, riêng lần này chúng ta kiếm được mười bốn điểm công trạng rồi!

- Đội trưởng anh minh!

Đám binh nô lệ lập tức nhanh chóng cắt lấy đầu thi thể.

Cứ như vậy, sau khi trở về Cát Cát đem thu hoạch lần này báo lên trên, thế nhưng lúc xác nhận quân công, vốn quân công mới có mười bốn điểm, lại chẳng biết thế nào thay đổi thành 1400 điểm, so với hắn trình báo tăng vọt gấp trăm lần!

Cát Cát đã trở thành Cường võ sĩ thượng giai, căn bản không dám lĩnh mệnh, vội vã chạy đi hỏi nguyên nhân, hắn biết rõ, món hời càng lớn, phiền phức cũng càng to.

Sau khi được hồi âm, Cát Cát choáng váng, không nghĩ tới nhặt một còn gà chết, lại chính là nhặt một con gà vua!

Sau khi chuyện này truyền ra, từ nay về sau, Cát Cát liền thành đại danh từ "vận chó săn"... (nguyên văn là: tẩu cẩu thỉ vận, hơi ghê một chút)

Phủ Đốc quân, Khang Tư nhận được chiến báo, đối với kết quả không chút nào bất ngờ.

Khải Nhĩ Đặc đã sớm mưu tính hồi lâu, có thể nói dù là Khải Nhĩ Đặc không xâm nhập, Khang Tư cũng chuẩn bị tìm hắn gây chuyện.

Lần này chính hắn đánh lên tới cửa, đặc biệt còn mang theo Sư đoàn kỵ binh tới đây. Khang Tư cùng thủ hạ vạch mưu một phen liền định ra kế sách đóng cửa đánh chó, thuận tiện ăn một nồi thịt chó này.

Phái nô lệ đào chiến hào, phái nô lệ mạo hiểm bị bắt, những cái này đều đã được tính toán, có mật vệ khống chế toàn quá trình, căn bản không xảy ra sơ sót nào - chỉ riêng xem việc ngay cả kỵ binh nội vệ có sức chiến đấu mạnh nhất Khang Tư cũng không phái ra, liền biết thái độ của Khang Tư đối với lần chiến đấu này là thế nào rồi.

Cho nên, lúc Khang Tư biết tin tức Khải Nhĩ Đặc thất tung, căn bản không có để ý tới, dù sao hắn có quay trở về tỉnh Hải Tuyền cũng vô dụng.

- Chủ công, lần tác chiến này chúng ta thật là được mùa lớn mà, binh khí áo giáp lương thảo này không nói, chỉ riêng thu được gần chín vạn con chiến mã cùng hơn bảy vạn con ngựa thồ, lừa, la, cũng đủ cho chúng ta kiếm ngất trời rồi!

- Chỗ khác không dám nói, nhưng đây là các tỉnh đông nam, số lượng quân mã phe ta tuyệt đối là đệ nhất!

Bỉ Khố Đức mặt đầy hồng quang, hiện giờ tâm tình hắn không thể tốt hơn được, tên Khải Nhĩ Đặc vong ân phụ nghĩa kia bị đánh cho thảm như vậy, thật là hưng phấn mà.

Các sĩ quan tham gia hội nghị bên dưới lại đang hết sức hưng phấn khe khẽ thì thầm, cơ hồ muốn mở đại yến chia phần chiến mã:

- Hắc hắc, chúng ta liền có thể xây dựng đội kỵ binh rồi! Trước tiên phải nói rõ, Lữ đoàn chúng ta nhất định phải có một Liên đội kỵ binh nha!

Đồng dạng Tương Văn tâm tình đang tốt nhanh chóng vận chuyển đầu óc, lập tức đề ra ý kiến bản thân:

- Từ trong các chiến mã này chọn ra một vạn chiến mã ưu tú nhất làm ngựa giống, chúng ta có thể tự lập một mục trường quân dụng rồi.

- Chúng ta ở đây đều là vùng núi, căn bản không thích hợp cho mục trường.

Một quan văn đứng ra nói.

- Cũng không nhất định, tuy rằng không có mục trường lớn, thế nhưng hai tỉnh Hải Tân cùng Hải Tuyền vẫn có mấy chục dải đất thảo nguyên diện tích cũng được, mỗi chỗ nuôi một ngàn con chiến mã, vẫn còn có thể.

Bỉ Khố Đức mỉm cười nói, nếu muốn nói lý giải các tỉnh duyên hải, ở đây không ai hơn được hắn.

Khang Tư thuận miệng một câu, quyết định đưa ra thời gian bao phát trận chiến tiếp theo:

- Nhiệm vụ trước mắt, là nhân lúc bên ngoài còn không thu được tin tức chi tiết thừa thắng xông lên, để toàn bộ Sư đoàn số một cưỡi chiến mã, nhanh chóng phát động thế công tỉnh Hải Tuyền.

Bỉ Khố Đức vội vàng đề nghị nói:

- Chủ công, lúc phái ra Sư đoàn số một tiến công tỉnh Hải Tuyền, chúng ta hắn nên cũng dùng thuyền biển Hạm đội số ba vận chuyển vật tư, để đảm bảo tốc độ công kích cho Sư đoàn số một. Đồng thời, chúng ta cần sử dụng sáu vạn nô lệ tù binh, bắt đầu xây dựng một con đường nối thẳng hai tỉnh Hải Tân Hải Tuyền, đối với việc chúng ta khống chế tỉnh Hải Tuyền sau này sẽ có hiệu dụng rất lớn.

- Tốt, vậy cứ thế chấp hành đi.

Khang Tư gật đầu cho phép, mệnh lệnh lập tức được truyền xuống phía dưới.

Sư đoàn số một thanh trừ gần hết số đào binh, bắt đầu tụ lại chỉnh quân ở một đại doanh đặt trước cửa một sơn cốc, trước khi bọn họ vào đại doanh đã dẫn một nguồn nước suối trong sơn cốc vào doanh địa, miễn cho mỗi ngày phải chuyển nước phiền toái, đồng thời cũng chuẩn bị cơ sở cho đồng cỏ mục trường sau này.

Lúc Sư đoàn số hai còn đang trong huấn luyện bắt đầu tiếp thu nhiệm vụ đóng giữ, Sư đoàn số một lập tức đánh tới tỉnh Hải Tuyền.

Theo các đào binh may mắn trốn được một kiếp trở về, trên dưới tỉnh Hải Tuyền đã biết, Sư đoàn số một của Khải Nhĩ Đặc lúc đánh quân phiệt Khang Tư thì toàn quân bị diệt, ngay cả Đại soái Khải Nhĩ Đặc cũng bặt vô âm tín.

Thất hoàng tử đầu tiên biểu thị phẫn nộ với quân phiệt Khang Tư, tiếp đó mượn sức quân đội khống chế tỉnh thành.

Lúc này, thế nhân lập tức bị Thất hoàng tử làm cho nhảy dựng.

Cái tên vốn là một con rối này, bằng vào cái gì thu được sự ủng hộ của quân đồn trú tỉnh thành?

Ngay khi Thất hoàng tử bằng thân phận chủ nhân tỉnh Hải Tuyền tuyên bố mệnh lệnh triệu kiến quân trú các nơi, một tiếng sét giữa trời quang, đánh cho Thất hoàng tử choáng váng.

Quân Khang Tư xâm lấn quy mô tỉnh Hải Tuyền!

Trong vòng một ngày, mấy quận tỉnh Hải Tuyền tiếp giáp tỉnh Hải Tân, ngay cả tên cũng không bắn một cây, vừa thấy quân Khang Tư liền đầu hàng.

- Đây là thế nào vậy chứ? Lẽ nào thuần phục tên Đốc quân chó má kia còn tốt hơn là thuần phục hậu duệ hoàng tộc ta chứ? Vì sao bọn họ không phản kháng?

Thất hoàng tử tràn đầy phẫn nộ lại đầy ắp nghi hoặc, hắn thật là nghĩ không ra.

Muốn nói danh vị, Khang Tư khá lắm là một Đốc quân chính quy do trung ương bổ nhiệm, nhưng mình là một hoàng tử chính hiệu mà! Hoàng tử có tư cách trở thành hoàng đế! Một người là thần, một người là quân, ai cao ai thấp, vừa nhìn là biết!

Trong tay hai bên đều có hơn mười vạn binh lực, mà Khang Tư ngay cả khu phía đông tỉnh Hải Tân cũng không chiếm hoàn toàn, chính mình lại có được một tỉnh, đối lập cách xa như vậy, làm sao mấy tên quận phủ kia tuyển chọn đầu nhập Khang Tư?

Tên trung niên mặt trắng không râu âm nhu kia thở dài, nói:

- Điện hạ, Khang Tư có ba quân lệnh ác độc, cả thiên hạ đều biết... Điều thứ nhất, thành trì không tiếp nhận đầu hàng liều chết chống cự, sau khi phá thành sẽ đồ thành báo thù.

- Điều thứ hai, là quân binh phàm giao chiến với quân Khang Tư, một khi bị đánh bại, toàn bộ già trẻ lớn bé người nhà những quân binh này đều bị biếm làm nô lệ. Một điều cuối cùng, phàm là dân chúng lãnh địa quân Khang Tư chiếm lĩnh, nếu như trước chiến và sau chiến không ủng hộ trợ giúp quân Khang Tư, như vậy sau khi kết thúc trận chiến, những dân chúng này toàn bộ sẽ bị biếm làm tiện dân, chỉ cao hơn nô lệ một cấp mà thôi...

- Chính là bởi quân Khang Tư có năng lực, đồng thời cũng nói ra ba điều quân lệnh này là sẽ chấp hành, cho nên không cần trách sao các quận này lại không chiến mà hàng.

- Ấy, lực uy hiếp của Khang Tư đã đạt tới mức như vậy? Không phải nói hắn chỉ mới khống chế một khối địa bàn nhỏ sao? Hắn làm sao có được quyền thế lớn như vậy chứ?

Thất hoàng tử tràn đầy khiếp sợ kinh ngạc nói.

- Điện hạ là nghe ai nói vậy? Địa bàn quân Khang Tư tuy nhỏ, nhưng ở tỉnh Hải Tân, lại có ai dám trêu chọc hắn?

Người trung niên liếc nhìn Thất hoàng tử, rất bình thản nói.

Thất hoàng tử mở há miệng xấu hổ, hắn cũng không thể nói là nghe thị nữ nói chuyện phiếm mới có kết luận như vậy được?

- Điện hạ, xin ngài sớm có quyết định, tuy rằng quân Khang Tư sẽ không giết ngài, nhưng khẳng định sẽ đưa ngài lên Đế đô, dù sao thân phận hắn là Đốc quân hai tỉnh, là trải qua trình tự Đế đô bổ nhiệm hợp pháp.

Người trung niên nhẹ nhàng nói.

- Ta, ta phải làm quyết định gì?

Thất hoàng tử có chút khủng hoảng lại có chút mê mang.

Người trung niên nói rất tùy ý:

- Rất đơn giản, tuyên bố hoan nghênh Khang Tư đảm nhiệm chức Đốc quân Hải Tuyền là được, như vậy chẳng những để Khang Tư không cách nào tống ngài đi, còn có thể gây chia rẽ quan hệ giữa Thái tử Đế đô cùng Khang Tư.

- Kỳ thật, nếu như Khang Tư là một người không có dã tâm, nếu có hắn ủng hộ, ngược lại Điện hạ càng dễ đạt thành nguyện vọng hơn nữa.

Trong lòng Thất hoàng tử đập thình thịch, nhưng còn có chút lo lắng hỏi:

- Không thể đánh sao?

Người trung niên khóe miệng lộ một dáng cười:

- Ngài sẽ phải tìm một tỉnh thành có một Lữ đoàn ủng hộ, nhớ kỹ, là ủng hộ.

Sắc mặt Thất hoàng tử đối đối, cuối cùng thở dài nói:

- Vậy làm phiền ngươi đưa tin tức hoan nghênh Khang Tư nhậm chức Đốc quân truyền ra ngoài, hy vọng cái Khang Tư này là người không có dã tâm.

Tất nhiên, đây chỉ là nói an ủi mình mà thôi, căn bản không có người nào sẽ tin tưởng, một quân phiệt chinh chiến xung quanh lại là một người không có dã tâm.

- Vâng, xin Điện hạ chỉnh lý tâm tình một chút, ngẫm lại hắn nên đối mặt thế nào với Đốc quân đại nhân, sắp trở thành người thống trị thực tế hai tỉnh Hải Tân Hải Tuyền.

Người trung niên nói xong, gật đầu xin cáo lui. Thất hoàng tử bị câu người thống trị thực tế kia kích thích sắc mặt đại biến, cắn răng nói:

- Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ!

Trong lúc quân Khang Tư đánh vào tỉnh Hải Tuyền, phần lớn vật tư dựa vào thuyền biển cùng tiếp viện tại chỗ, con đường đi qua thảo nguyên tiến vào tỉnh Hải Tuyền liền trở nên tương đối tiêu điều, đương nhiên, đây là tạm thời, một khi đường xá sửa xong, ở đây sẽ biến thành con đường chính phồn hoa nhất.

Giữa đêm khuya, ở một nơi nào đó được quân Khang Tư dùng mai táng đơn sơ thi thể quân Khải Nhĩ Đặc, một đạo bóng đen thân bọc một kiện áo khoác đen đầu nhọn, bất ngờ xuất hiện đột ngột.

Người thần bí này căn bản không lộ ra dung mạo, nhìn mấy vạn huyệt mộ mênh mang trải rộng, không khỏi cười hắc hắc:

- Quân Khang Tư còn thật là nhân nghĩa mà, lại tặng cho thi thể đãi ngộ mỗi người một huyệt mộ. Không phải nói quân Khang Tư thích đem thi thể quân địch chất chồng một chỗ, xây dựng một cái kim tự tháp sao? Làm sao mà sửa tính rồi? Ừ, mặc kệ, dù sao như vậy càng thêm tiện cho ta đây.

Nghe giọng nói, đây là một người trung niên có tuổi, chỉ thấy hắn thần bí lấy từ trong ngực ra một vật thể hình tròn, sau đó cầm vật này đi loạn xung quanh mộ địa đầy đất, cuối cùng đứng lại trên một ngôi mộ.

Tỉ mỉ quan sát một phen, người thần bí kia như rất thỏa mãn gật đầu, thu hồi vật thể hình tròn, từ trong ngực lấy ra một cái bình cao cổ dài bằng hai ngón tay lớn, sau đó cẩn thận đem chất dịch trong cái chai như vẽ một cái đồ án gì đó, toàn bộ đổ lên ngôi mộ này.

Sau khi thu hồi cái chai, người thần bí hét lớn một tiếng:

- Đứng lên!

Thế nhưng trừng tới xót mắt, nhưng ngôi mộ lại không có phản ứng gì. Người thần bí hô vài tiếng, tức giận đào mộ lên, cũng không biết hai tay hắn làm bằng gì, lại chỉ bằng vào hai tay, là có thể đào xới bùn đất.

Vừa nhìn đến thi thể bên trong mộ không có đầu, người thần bí đầu tiên là vô lực ngã ngồi xuống đất, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng mắng:

- Chết tiệt! Đám hỗn đản cầm quyền này, tới bây giờ vẫn còn thích lấy đầu người ta tính quân công! Cái này làm cho bản đại sư lúc nào mới có thể tìm được một thi thể hoàn chỉnh hợp ý đây chứ hả? Nguyền rủa đám heo lừa chết tiệt các ngươi!

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận vó ngựa gấp gáp, người thần bí kia bất mãn thì thầm một câu:

- Mẹ nó, đã biến thành thứ trong bụng quân Khang Tư rồi, thời tiết này lại còn phái người tuần tra, ăn no rỗng mỡ sao!

Cũng không thấy hắn làm động tác thế nào, dù sao lời vừa rơi xuống, hắn cứ thế tự nhiên dung nhập vào bóng đêm, biến mất.

200. Chương 200: Quân Phiệt Thực Quyền. (1+2)

Lịch đại lục cuối năm 1741, một tin tức khiếp sợ từ biên cương đông nam truyền khắp toàn Đế quốc, được Đế đô sắc phong, trước mắt là quân phiệt xưng hào Đốc quân duy nhất trên toàn Đế quốc - Khang Tư Lôi Luân Đặc, không một chút báo trước tuyên bố sử dụng quyền lực Đốc quân đối với hành tỉnh Hải Tuyền.

Tin tức này vừa truyền ra, các quân phiệt một mảnh xôn xao.

Đại đa số mọi người cười nhạo Khang Tư không biết tự lượng sức mình, thời đại bây giờ lại còn có thể dựa vào thân phận tuyên bố sử dụng cái quyền lực gì chứ, một tên chỉ chiếm một khối địa bàn nho nhỏ, lại dám vọng tưởng chiếm lấy một hành tỉnh bị người ta khống chế hoàn toàn nhiều năm? Hoàn toàn là chuyện đi tìm chết mà.

Nhưng lại làm người ta kinh ngạc, chính là Sư đoàn phòng bị Đế quốc khống chế tỉnh Hải Tuyền đối với lời tuyên bố của Khang Tư không hề có phản ứng, mà con rối bị khống chế - Thất hoàng tử lại nhiệt tình biểu thị hoan nghênh.

Theo quận phủ các nơi tỉnh Hải Tuyền, quân đội còn có các nhân vật thế lực địa phương càng ngày càng biểu thị hoan nghênh đối với Khang Tư, thế nhân mới giật mình phát hiện, có lẽ tỉnh Hải Tuyền đã rơi vào trong tay Khang Tư rồi.

Có phát hiện này, để cho dân chúng ủng hộ Đế quốc chính thống, lập tức kích động vạn phần tán thưởng công tích của Khang Tư, còn những người khác, đặc biệt đám quân phiệt tỉnh Hải Tân, thì trong lòng lại run sợ đến mức không biết làm sao.

Trời ạ, nguyên lai quân Khang Tư chỉ có một khối địa phương nhỏ đã rất mạnh rồi, hiện giờ có cả một hành tỉnh, vậy chẳng phải là mạnh tới vô biên sao? Mấy quân phiệt bé nhỏ như mình làm sao đối mặt với một quái vật lớn như vậy chứ?

Trong lúc đám quân phiệt tỉnh Hải Tân thấp thỏm bất an, âm thầm tự đánh giá xung quanh dải đất đông nam, Khang Tư mang theo đội nội vệ của mình, xuất hiện nơi Thiếu tá Khang Tư lĩnh ở tỉnh Hải Tuyền.

Nhìn Thiếu tá Khang Tư lĩnh đã từng phồn hoa, từng bị hủy không còn, hiện giờ lại là một công trường lớn đang chờ xây dựng mới, Khang Tư, Tương Văn cùng với đám lão binh đều tràn đầy cảm xúc, khi xưa chật vật mà chạy, hiện giờ lại quang minh chính đại trở về, thế sự thật là kỳ diệu mà.

- Chủ thượng, dựa theo tiến độ, khoảng tháng hai sang năm, nơi này sẽ trở thành bến cảng xinh đẹp nhất tiện lợi nhất tỉnh Hải Tuyền, là nơi gần nhất nối liền Đế quốc với bán đảo Phi Ba.

Tương Văn nói.

Khang Tư nhìn ra khung cảnh đằng xa, lắc đầu cười nói:

- Kỳ thật không cần đặt nhiều tinh lực ở chỗ này, dù sao nơi này không cách nào xây dựng cảng khẩu, chỉ có thể xây dựng một bến cảng nhỏ mà thôi.

- Vâng, nhưng mà chúng thần cho rằng đây là khối lãnh địa đầu tiên của chủ thượng, chính là nơi lập nghiệp, còn phải nên bỏ công xây dựng mới được.

Tương Văn nói.

- Ấy, ừ, cũng phải.

Lúc này Khang Tư mới nhớ tới, cái Thiếu tá lĩnh này đúng thật là nơi mình lập nghiệp, tuy rằng không muốn lãng phí tinh lực xây dựng cái địa phương nhỏ này, nhưng nếu thủ hạ đều cho rằng là một chuyện rất có ý nghĩa, vậy mình cũng nên thuận theo ý nguyện thuộc hạ thì hơn.

Đang nói chuyện phiếm, một mật vệ đột nhiên xuất hiện bẩm báo:

- Chủ thượng, ba vị tiểu thư Ngả Lệ Ti, Y Ti Na, Tiểu Cầm đã bến cảng tỉnh Hải Tân.

- Chủ thượng, đưa các nàng tiếp tới phủ Đại soái, hay là lưu lại phủ Đốc quân?

Tuy rằng Tương Văn đối với mấy nữ tử không theo mệnh lệnh Khang Tư tự ý rời bán đảo Phi Ba thật không có hảo cảm gì, nhưng xuất phát từ trách nhiệm vẫn lên tiếng hỏi an bài các nàng.

Khang Tư thuận miệng nói:

- An trí ở phủ Đốc quân đi, tuy rằng quân lực chủ yếu tỉnh Hải Tuyền đều đã hợp nhất sửa đổi, nhưng các tộc lớn địa phương đều chỉ biểu thị thuần phục trên miệng mà thôi, hơn nữa thủ hạ Khải Nhĩ Đặc lưu lại tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiếp thu thân phận nô lệ. Cho nên nói chúng ta chỉ mới khống chế bề ngoài tỉnh Hải Tuyền mà thôi, phương diện an toàn khẳng định không thể nào so sánh với địa bàn tỉnh Hải Tân.

- Rõ.

Tương Văn lĩnh mệnh.

Nhóm Ngả Lệ Ti thẳng hướng tới hành tỉnh Hải Tân, trên đường đi tới phủ Đốc quân, tin tức sau khi các nàng rời thuyền mới nhận được, khiến các nàng nhịn không được líu lưỡi.

Thời gian Khang Tư dẫn người rời bán đảo Phi Ba mới có bao lâu chứ, chẳng những đứng vững chân ở Đế quốc, còn được Đế đô bổ nhiệm làm Đốc quân hai tỉnh, đồng thời dễ dàng thôn tính một hành tỉnh Đế quốc, cái này thật là quá lợi hại đi chứ?

Các nàng Ngả Lệ Ti mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là có một chút mà thôi, ở trong mắt các nàng, Khang Tư làm ra thành tích như vậy là rất bình thường, cho nên liền khôi phục lại rất nhanh. Đến lúc đi vào phủ Đốc quân, Ngả Lệ Ti một bộ thần sắc cao ngạo quét nhìn một chút thị nữ tới nghênh tiếp.

Đến khi nàng nhìn đến ở giữa có mấy người thị nữ dung mạo mỹ lệ, cử chỉ ưu nhã, đồng thời cho tới giờ mình cũng chưa từng gặp qua, trong mắt chợt lóe sáng, lúc mở miệng định nói gì, ống tay áo đã bị Y Ti Na lôi kéo.

Ngả Lệ Ti quay đầu nhìn lại, phát hiện Y Ti Na vẻ mặt lo lắng lắc đầu. Mà thiếp thân thị nữ Cung Huân Đại bên người càng liều mạng đánh mắt ra hiệu với mình.

Ngả Lệ Ti được dạy dỗ chuẩn bị thành người thừa kế quốc gia, đồng thời cũng thật sự nắm trong tay triều chính một thời gian, phản ứng nhanh nhạy, lập tức đem lời sắp nói nuốt trở vào, rất lễ phép hồi lễ với các thị nữ.

Tiểu Cầm bên cạnh chú ý tới điểm này, trong lòng cười trộm, cái công chúa điện hạ này thật đúng là liều lĩnh mà, nếu như không phải tiểu thư nhà mình nhắc nhở, sợ rằng sẽ đắc tội một đám người rồi.

Tiểu Cầm đương nhiên biết tiểu thư nhà mình cùng công chúa điện hạ này tới làm gì, chính là vì mấy người cung nữ mà Hoàng thái tử ban cho đại nhân Khang Tư.

Nhưng dù có như vậy, cũng không thể vừa bước tới liền răn dạy những thị nữ này được.

Thị nữ của đại nhân Khang Tư, ngoại trừ đại nhân Khang Tư ra người nào có tư cách răn dạy? Một là chủ mẫu, hai là Tổng trưởng nội đình, hai cái thân phận này, tiểu thư nhà mình cùng công chúa đều không có được.

Nếu không danh không phận như vậy, mới vừa tới liền ra vẻ chủ mẫu giáo huấn các thị nữ này, người ta sẽ nghĩ như thế nào?

Nghĩ vậy, Tiểu Cầm không nhịn được trách cứ tiểu thư nhà mình tỷ muội tình thâm, nếu như cứ mặc kệ công chúa xằng bậy, nói không chừng ấn tượng công chúa ở trong lòng đại nhân Khang Tư cùng các đại thần sẽ suy giảm mạnh, như vậy tiểu thư nhà mình liền có cơ hội rồi, thật là đáng tiếc mà.

Khó trách Tiểu Cầm có cách nghĩ như vậy, lúc còn An Tái Kháng bảo hộ, Tiểu Cầm đã bị các tiểu thị nữ khác của An Tái Kháng đối xử khác biệt, kéo theo không ít địch ý cùng hãm hại của các nữ tính có ý với An Tái Kháng.

Mà sau khi có Khang Tư bảo hộ, có được thân phận đối tượng ái mộ của tam đệ chủ công, địch ý cùng hãm hại của các nữ tính khác càng bay lên trên diện rộng.

Sinh tồn trong quyền lực tối cao, nhiều năm qua, người có thuần khiết đi nữa cũng sẽ trở nên tràn đầy tâm kế.

Hiện giờ Tiểu Cầm chỉ ngầm hy vọng Ngả Lệ Ti làm lỗi, mà không có làm hành động để Ngả Lệ Ti phạm sai, sở dĩ như vậy còn là bởi đi theo tiểu thư Y Ti Na địa vị siêu nhiên này, không phải chịu quá nhiều ô nhiễm, không thì Tiểu Cầm đã sớm không từ thủ đoạn trợ giúp tiểu thư nhà mình đạt thành tâm nguyện rồi.

Cách nghĩ của Cung Huân Đại lại hoàn toàn tương phản với Tiểu Cầm, thấy Ngả Lệ Ti không có đương trường quát lớn các thị nữ, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ở trong lòng nàng không nhịn được bắt đầu mắng to: “Cái Ngả Lệ Ti ngu ngốc này! Thật coi mình trở thành một nhân vật sao? Đừng quên ngươi là đang sống trong cảnh ăn nhờ ở đậu! Không chú ý ngôn hành cử chỉ, một ngày bị người ta chán ghét đuổi đi cũng không nên làm liên lụy tới ta!”

Thị nữ phủ Đốc quân, ngoại trừ một bộ phận là Tương Văn mang từ Lôi gia đến ra, cái khác đều chọn ra từ nữ quyến các quyền quý bị xét nhà biếm làm nô lệ, lúc Tương Văn đi chọn thị nữ, nữ quyến quyền quý đều coi đây là cơ hội thoát ly bể khổ.

Nếu như không phải thấy Tương Văn mỹ mạo hoa, chuyện đám nữ quyến lấy thân thể hối lộ khẳng định tấp nập không dứt. Về phần tiền tài? Đều xét nhà ai còn có tiền chứ.

Bởi vì việc làm này của Tương Văn, khiến cho trong phủ Đốc quân của Khang Tư, tụ tập tuyệt đại bộ phận mỹ nữ tỉnh Hải Tân Hải Tuyền. Tuy nhiên hành vi này của Tương Văn cũng không dẫn tới tác dụng phụ nào lên danh tiếng của Khang Tư, trái lại để quyền quý xung quanh cảm giác Khang Tư là đồng loại với mình.

Cái này rất bình thường, mục tiêu Tương Văn tìm đều là nữ quyến quyền quý bị biếm làm nô lệ, những người này ước gì đem nữ quyến nhà mình tống đi, nào có chuyện dài dòng chứ?

Còn dân chúng đương nhiên càng không có ý kiến gì, ngược lại cho rằng đương nhiên, cùng lắm chỉ là nhàm chán thì dùng ngữ khí hâm mộ thì thầm vài câu mà thôi.

Bởi vì Tương Văn cho rằng những thứ tốt nhất hẳn phải thuộc về chủ thượng mình, cho nên lúc Ngả Lệ Ti đi trong phủ Đốc quân, sắc mặt lại càng ngày càng khó xem.

Bởi vì nàng phát hiện mỹ nữ càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng tiếp cận nội cung, thị nữ này lại càng mỹ lệ, khí chất cũng càng tốt, tới sau thậm chí xuất hiện mỹ nữ tương xứng với nàng!

Ngả Lệ Ti cơ hồ muốn nghiến nát răng, nàng không nghĩ tới Khang Tư đi tới Đế quốc rồi lại biến thành như vậy! Nàng muốn nhảy tới đám thị nữ kia lớn tiếng quát mắng, thế nhưng vừa rồi Y Ti Na nhắc nhở nói cho nàng, chính mình không danh không phận, căn bản không có tư cách trách mắng những thị nữ này.

Vì sao lửa giận của mình không thể tiết ra? Rất đơn giản, bởi vì chính mình không phải là người nào của Khang Tư cả!

Vừa nghĩ vậy, đột nhiên trong đầu Ngả Lệ Ti nhảy ra một ý nghĩ, thế nhưng lập tức đặt ánh mắt trên người Y Ti Na, chờ khi Y Ti Na chú ý tới, khi chuyển mắt nhìn sang, Ngả Lệ Ti đã thu hồi tầm mắt.

Nhìn thần sắc trong mắt Ngả Lệ Ti, nàng đã có quyết định, Cung Huân Đại vẫn tỉ mỉ lưu ý, trong lòng giật mình, cái chủ tử này muốn làm gì? Làm sao ánh mắt lại cổ quái như vậy?

Vốn là phủ Đại soái tỉnh Hải Tuyền, lúc này cương vị gác cửa cùng đường phố bốn phía, đều thay bằng quân binh Khang Tư đằng đằng sát khí, các nhân vật có máu mặt ở tỉnh Hải Tuyền, đều theo Thất hoàng tử dẫn đầu yên lặng chờ ở cửa lớn.

Bọn họ đều thu được thông báo phát ra từ phủ Đốc quân, ngày hôm nay Đốc quân sẽ triệu kiến bọn họ, cho nên đã sớm chạy tới nơi này chờ đợi.

Mặc dù mọi người ở nơi này đều biết, Đốc quân đại nhân - người nắm giữ chân chính tỉnh Hải Tuyền đã sớm dạo vòng quanh tỉnh Hải Tuyền mấy ngày rồi, có thể nói đến bây giờ mới tới tiếp kiến mấy người mình, tuyệt đối là một chuyện không nể mặt mũi. Nhưng thời đại này, ai dám so đo Đốc quân đại nhân nắm chắc thực quyền không để cho mình mặt mũi? Cho nên mọi người đều coi như không có chuyện này.

Người ta là thượng cấp, muốn lúc nào triệu kiến thì lúc đó triệu tập, mình thân là thuộc hạ dám có ý định ý kiến gì? Nếu có ý kiến cũng là Thất hoàng tử, dù sao hắn là hoàng tộc, mà Đốc quân đại nhân là thần tử. Nhưng Đốc quân đại nhân là người của Thái tử, ai cũng biết cố ý thờ ơ Thất hoàng tử là ý của hoàng tộc nào? Hy vọng Thất hoàng tử đừng tự tìm chuyện mất mặt.

Mà bên mấy người này, chỉ cần người đương quyền hiện tại chấp nhận tiếp thu mình biểu trung, có thể bảo trụ vinh hoa phú quý của mình và gia tộc là được, những cái khác đừng để ý tới nhiều như vậy.

Thiếu niên Thất hoàng tử thông minh này, đương nhiên biết rõ cách nghĩ mấy quyền quý bên cạnh.

Hắn cũng biết Khang Tư đi vào tỉnh Hải Tuyền, không tới bái kiến mình trước, ngược lại đi dạo xung quanh trong tỉnh Hải Tuyền, là hết sức đại nghịch bất đạo.

Thế nhưng Lữ đoàn trưởng vốn ủng hộ mình đã sớm mang theo toàn bộ Lữ đoàn đầu nhập vào Khang Tư rồi, nhìn lại chính mình thân là hoàng tử trực hệ tiên đế lại phải tới đây nghênh tiếp đối phương, liền biết tình huống đã tới mức nào rồi. Biết rõ như thế mà mình lại còn ngu ngốc đến mức đi bảo trì cái gì cẩn trọng và kiêu ngạo của hoàng tử sao?

Một hồi móng ngựa va vào nền đá thanh thúy từ xa xa truyền đến, mà một tiếng "Kính lễ" cũng theo sát mà tới.

Khi thấy một đoàn kỵ binh xuất hiện ở đầu đường, vệ binh hai bên đường theo một tiếng mệnh lệnh, đồng loạt soàn soạt một cái quân lễ, mấy người tai to mặt lớn ở đây, lập tức sửa sang bề ngoài một chút, bày ra một thần thái cung kính, mà Thất hoàng tử đang tuổi thanh xuân lại bày ra thần thái hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn xa.

Kỵ binh hàng đầu đều là mặc trang phục binh lính, ai cùng biết đó là tiên phong mở đường, những kỵ binh này vượt qua phủ Đại soái mấy chục thước, sau đó quay đầu một lượt, chặn kín đường lại, lúc này kỵ binh phía sau mới vây quanh một Tướng quân Đế quốc trẻ tuổi chậm rãi thúc ngựa tới.

Toàn bộ quân Khang Tư chỉ có một Tướng quân, cho nên ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tướng quân này.

Cái nhìn đầu tiên, cảm giác trực tiếp hiện ra trong đầu mọi người, cái Tướng quân này dung mạo phổ thông, tuyệt đối không xưng là anh tuấn soái khí, nhưng góc cạnh rõ ràng ngũ quan đoan chính, hơn nữa có một cổ khí khái nam tử.

Nhìn lại lần nữa, mọi người đều phát hiện Tướng quân này thần thái thoải mái tự tại, giống như đi dạo ở sau vườn nhà mình, loại cảm nhận này để mọi người có cảm giác quái dị.

Người ta có bộ dáng này, biểu thị đối phương đã vững vàng nắm chắc tinh Hải Tuyền trong tay, khó trách bỏ mặc mấy người mình nhiều ngày như vậy.

Thấy Khang Tư đã dừng ngựa trước cửa, cũng không biết là ai dẫn đầu, không đợi Khang Tư xuống ngựa liền trực tiếp khom lưng hành lễ:

- Tham kiến Đốc quân đại nhân!

Thấy Thất vương tử cùng khom lưng hành lễ như những người khác, Khang Tư cười cười, còn Tương Văn lại tức giận ấn lấy bội đao, ánh mắt tràn đầy lửa giận quét nhìn mấy tên cúi người khom lưng kia.

Thật là đáng chết! Lẽ nào bọn người kia không biết lễ nghi sao? Lại để chủ thượng nhà mình ngồi trên lưng ngựa nhận lễ, tuy rằng biết lễ tiết này rất cung kính, nhưng tuyệt đối sẽ làm người ta cho rằng chủ thượng nhà mình cao ngạo bất cận nhân tình!

Đặc biệt Thất hoàng tử cũng hành lễ như vậy, cái này chẳng phải muốn thế nhân cho rằng, chủ thượng nhà mình đã không đặt hoàng tộc vào mắt nữa sao?

Dù coi như Hoàng thái tử ước gì Thất hoàng tử bị khi dễ, nhưng cũng sẽ không vừa lòng thủ hạ mình lại dám lớn gan làm loạn, chẳng biết phân tôn ti như thế!

Đây tuyệt đối là chia rẽ ly gián! Mình nhất định phải tìm ra tên hỗn đản này, nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết!

Ngay lúc đám người đang chờ Khang Tư hô "Miễn lễ", một đám lại chờ xem Khang Tư xấu mặt, Khang Tư xoay người xuống ngựa, tới chỗ Thất hoàng tử quỳ một gối, tay trái đặt lên ngực nói:

- Hạ quan tham kiến Điện hạ.

Loại lễ tiết này vốn là lễ tiết cao nhất trong quân, thông thường chỉ có khi quân hàm song phương kém nhau ba cấp trở lên, cùng với lúc đại điển đối mặt với thành viên hoàng tộc mới sử dụng, chỉ là thời đại này đừng nghĩ tới chuyện quân phiệt sử dụng lễ tiết này với người khác.

Hiện giờ Khang Tư vừa ra chiêu này, hầu như mọi người đều ngẩn ra, Thất hoàng tử cũng bị dọa choáng váng, Khang Tư này sao lại làm như thế? Lẽ nào hắn chuẩn bị tới thuần phục mình? Chính mình sẽ không mệnh tốt như vậy chứ?

Mà một ít người đầu óc tương đối phức tạp lại âm thầm gật đầu, Khang Tư chỉ là một cái lễ tiết liền rũ bỏ được ác danh không biết tôn ti.

Tuy rằng Thất hoàng tử không thể tin được sẽ xuất hiện sự tình như vậy, nhưng vẫn phản xạ có điều kiện chuyển mặt cười nói:

- A, mau mau đứng lên, bản Điện hạ làm sao có thể...

Còn chưa nói xong, liền phát hiện Khang Tư đã đứng dậy, sau đó Khang Tư coi như không thấy thân ảnh Thất hoàng tử, như không có chuyện gì nói với những người khác đang chắp tay khom lưng:

- Miễn lễ, đều đứng lên đi.

Càng quá phận là Khang Tư vừa nói xong liền phất áo choàng, đạp lên bậc thềm đi vào phủ Đại soái.

Lần này mọi người đều choáng váng, sắc mặt Thất hoàng tử cũng không nhịn được đổi đổi, cái này tính là gì? Chẳng những không đáp lời mình, còn coi như mình hoàn toàn không tồn tại! Nếu như vậy vì sao còn phải hành đại lễ như vậy? Đây không phải là trước cung kính sau ngạo mạn sao!

Vẫn là mấy người suy nghĩ sâu sắc biết rõ, chiêu này là Khang Tư biểu thị mình vẫn tôn kính hoàng tộc, đồng thời lại không để Thất hoàng tử vào mắt, là làm cho Hoàng thái tử xem thôi.

Không nghĩ tới một vấn đề lễ tiết nho nhỏ lại có nhiều tính toán như vậy, xem ra cái Đốc quân đại nhân này cũng không phải kiểu dễ đối phó, không binh không quyền như mình ở cái thời loạn thế này nên theo đuôi người ta thì tốt hơn.

Tương Văn hung hăng trừng mắt Thất hoàng tử, sau đó theo sát phía sau Khang Tư đi vào phủ Đại soái, sau đó mấy nội vệ đẳng cấp cao càng đằng đằng sát khí nhìn Thất hoàng tử đang nghẹn khuất mấy lần.

Thất hoàng tử cũng không phải mặt hàng phổ thông, rất nhanh liền biết rõ nguyên nhân trong đó, lập tức khiến cho trên mặt đầy thần sắc kinh hoàng, một bộ dáng khúm núm cẩn thận đi theo.

Thất hoàng tử lại rõ có người đang đùa giỡn Khang Tư, chỉ là loại đùa giỡn này, bất luận kẻ nào cũng sẽ nghĩ là chính hoàng tử hắn không cam lòng bày ra! Cái này thật là quá sức oan uổng! Chính mình sẽ ngu ngốc như thế sao? Ai biết cái Đốc quân đại nhân này có xấu hổ hóa giận hay không mà trực tiếp rút đao chém mình, đúng là oan không có chỗ để tố mà! Ta nguyền rủa mười tám đời tổ tông cái tên hãm hại kia!

Trong lúc đám quyền quý theo thứ tự vào phủ Đại soái, trong đám người đi cuối cùng có một nam tử lơ đãng nhìn về bóng lưng Khang Tư trong đám người, lộ ra thần thái nghiến răng nghiến lợi tức giận bất bình.

Chỉ là hắn không có ngờ tới, chính mình vừa mới vô thức lộ ra biểu tình phù hợp với tâm tình hiện tại, đột nhiên cảm thấy đầu óc tê rần, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Tên quyền quý đi trước vô ý quay đầu nhìn một chút, hơi nghi hoặc chớp mắt mấy cái, vừa rồi phía sau mình không phải còn một người sao, làm thế nào không thấy đâu nữa? Ngược lại mình trở thành một người cuối cùng? Lẽ nào là mình hoa mắt?

Tên quyền quý lắc đầu mê hoặc, lúc này rồi còn nghĩ tới có hay không nữa, cho nên nhanh chóng ném nghi hoặc của mình sang một bên.

Nội vệ Khang Tư đương nhiên thấy được hai người mật vệ đột nhiên xuất hiện đánh bất tỉnh tên quyền quý đi cuối cùng trong đoàn người, cũng nhanh chóng mang theo tên quyền quý này biến mất.

Bọn họ ngoại trừ âm thầm suy đoán cái quyền quý này phạm phải chuyện gì ra, thần sắc trên mặt tuyệt đối coi như không có chuyện gì mới phát sinh.

Sau khi đi vào đại đường phủ Đại soái, Khang Tư rất lễ phép mời Thất hoàng tử ngồi ở chủ vị, Thất hoàng tử không phải ngu ngốc, đương nhiên biết đây là vấn đề khách sáo, vừa rồi một cái lễ tiết đã khiến quân Khang Tư thù hận mình, hiện giờ lại ngồi một cái chủ vị, sợ rằng sắp có người tới ám sát mình mất.

Vừa nghĩ như vậy, Thất hoàng tử vội vàng lại chỗ ngồi ở vị trí thứ nhất kế chủ vị, chỉ cần mình ngồi xuống rồi, Khang Tư còn có thể kéo mình lên ngồi chủ vị sao? Thấy bộ dạng Thất hoàng tử như vậy, Khang Tư cũng chỉ có thể thôi, đám quyền quý này lại càng nhu thuận y theo địa vị cao thấp ngồi ở phía dưới.

Tuy rằng ngồi xuống rồi, có mấy người phát hiện hình như thiếu người, nhưng lúc này đều là tự quét tuyết trước cửa nhà mình là được, không có ai ngu xuẩn tới mức nói ra, ai biết tên mất tích kia là thứ gì chứ?

- Ừm, lần này vì nghĩa cử khôi phục hành tỉnh Hải Tuyền, phải dựa rất nhiều vào các vị tương trợ, cũng bởi vì có các vị ủng hộ, cho nên chiến sĩ Quân đoàn số hai mươi mới có thể dễ dàng khôi phục vinh quang hành tỉnh Hải Tuyền...

Đã chuẩn bị sớm, Khang Tư bắt đầu khuếch đại tác dụng mấy quyền quý này.

Tương Văn đứng ở phía sau Khang Tư, tỉ mỉ quan sát biểu tình mấy người bên dưới.

Tương Văn phát hiện những quyền quý này có người đắc ý, có lại kinh sợ, cũng có người chỉ hơi nhíu mày một chút.

Thấy vậy, Tương Văn không khỏi lập tức đặt lực chú ý lên mấy người quyền quý này.

Tương Văn phụ trách chỉ huy hệ thống mật vệ, rất rõ ràng mấy người này là ai, một người là Hội trưởng Liên minh thương hội tỉnh Hải Tuyền, một người là Lữ đoàn trưởng quân đồn trú địa phương, chính là cái Lữ đoàn trưởng bỏ rơi Thất hoàng tử đầu nhập vào chủ thượng nhà mình, còn có một cái chính là quan Quận trưởng quận phủ bên dưới.

Ba người này chính là mấy người suy nghĩ có vẻ linh hoạt, địa vị bọn họ ngồi còn không đáng để Tương Văn chú ý quá mức, cho nên chỉ là nhớ kỹ khuôn mặt ba người này, rồi cũng đặt sang một bên.

Theo lời Khang Tư kết thúc, những quyền quý này tranh nhau nói trước không dám nhận, nhưng một một câu Khang Tư nói tiếp để cho bọn họ đều dựng lỗ tai lên:

- Nếu mọi người ủng hộ Quân đoàn khôi phục tỉnh Hải Tuyền, như vậy chuyện kế tiếp cũng hy vọng các vị có thể tiếp tục hỗ trợ.

Nghe nói như thế, tuyệt đại đa số mọi người sắc mặt đều có chút khó coi, theo bọn họ nghĩ, hỗ trợ chính là cống hiến tiền tài, cái quan mới nhậm chức nào mà không quang minh chính đại vơ vét tài sản một phen chứ? Hiện giờ chỉ kỳ vọng là cái Đốc quân đại nhân này đừng có há mồm sư tử ngoạm thôi.

- Hiện tại tỉnh Hải Tuyền mới vừa khôi phục, cần lượng lớn nhân thủ, các vị đều là các nhân vật có mặt mũi, giáo dục trong nhà khẳng định cũng làm rất khá, cho nên bản Đốc quân yêu cầu các vị đem con cháu ưu tú trong nhà tiến cử một hai người lên đây, trợ giúp bản Đốc quân quản lý tỉnh Hải Tuyền, chẳng hay các vị có đồng ý hỗ trợ hay không?

Khang Tư giọng điệu nhẹ nhàng nói ra.

Vốn đám quyền quý đã chuẩn bị đau lòng vỗ ngực, nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên, chính mình còn đang lo không có cơ hội tiến vào hệ thống Đốc quân đại nhân đây, hiện giờ trên trời lại rớt xuống một cái cơ hội tốt như thế? Cái này chẳng những có thể miễn trừ quan hệ cùng Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc trước đây, còn có thể để gia tộc mình phất lên cao.

Ngay lập tức, mọi người đều vui mừng tỏ thái độ vui lòng lập tức đề cử mấy người hậu bối cống hiến sức lực vì Đốc quân đại nhân, tuy rằng ai cũng biết chuyện này ngang với bậc làm con tin, nhưng đây cũng là phương pháp để song phương đều yên tâm, không phải tốt sao?

Chỉ là, người không biết chế độ nội bộ quân Khang Tư trong lòng đang tự hỏi đem con cháu vô dụng nào trong gia tộc ném sang Khang Tư, người biết chi tiết tình hình nội bộ quân Khang Tư, ngược lại đang tự hỏi chọn hậu bối ưu tú nào đề cử cho Khang Tư.

Hai loại tư duy tuyệt nhiên bất đồng khiến cho đại đường xuất hiện một bầu không khí quái dị, Khang Tư kiến thức rộng rãi vừa thấy thần sắc mấy người liền biết sao lại thế này, cười khẽ một tiếng nói:

- Nếu mọi người đều không có ý kiến, như vậy trở về chuẩn bị một chút, trước buổi trưa ngày mai liền đưa danh sách hồi báo lên.

Mọi người đều là người cơ trí, vừa nghe lời này liền biết tiễn khách rồi, vội vàng không ngừng đứng dậy hành lễ xin cáo lui, Thất hoàng tử cũng muốn theo chân rời đi, lại bị Khang Tư lưu lại, động tác vừa ra, đám quyền quý như là hận không thể vắt chân bỏ chạy, thoáng cái liền biến mất.

Nhìn Thất hoàng tử dung mạo non nớt, thần sắc thấp thỏm bất an trước mắt, trong lòng Khang Tư thở dài, dùng ngữ khí rất tùy ý nói:

- Điện hạ, tạm thời ngài cứ ở lại phủ Nguyên soái đi.

"Mẹ nó, cái tên Khang Tư này còn không quyết định xử trí bản Điện hạ thế nào hay sao? Xem ra lại phải run rẩy kinh hoàng một đoạn thời gian rồi."

Tuy rằng trong lòng Thất hoàng tử nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn hiện thần sắc an tâm lại, rất cảm kích nói lời cảm tạ với Khang Tư, sau đó theo vệ binh đi dàn xếp xuống dưới.

Thấy đại đường không có người ngoài, Tương Văn hỏi:

- Chủ thượng, nhân thủ Thất hoàng tử ẩn giấu xử lý thế nào?

Khang Tư cân nhắc một chút nói:

- Ừm, tạm thời bắt đầu giám thị, nếu như không có nguy hại đến chúng ta thì không cần để ý quá mức.

- Vậy Thất hoàng tử thì sao? Không bằng áp giải hắn tới Đế đô giao cho Hoàng thái tử đi? Không thì vạn nhất ở trong tay chúng ta xảy ra chuyện, đúng là một phiền phức lớn mà.

Tương Văn đề nghị.

Khang Tư trầm tư một chút:

- Tạm thời giam lỏng ở chỗ này, dù sao chỉ là một thiếu niên thôi.

Tương Văn nghe đến đó chần chờ một chút.

Hắn biết chủ thượng nhà mình là thương xót Thất hoàng tử kia, ngu ngốc cũng biết đem hắn đưa cho hoàng tử ở Đế đô, tuyệt đối sẽ nhanh chóng bặt tin sinh tử chẳng biết, chỉ là ở nơi này tự tiện giam lỏng hoàng tử đối với danh tiếng chủ thượng mình sẽ có hại, nhưng lại còn rước lấy Hoàng thái tử nghi kỵ.

Chỉ là Tương Văn lập tức tự giễu, chính mình thật là đem Quân đoàn số hai mươi trở thành một hệ thuộc Hoàng thái tử rồi sao? Lại còn lo lắng sắc mặt Hoàng thái tử mà hành sự? Hừ, chỉ cần chủ thượng nhà mình hài lòng, giam lỏng hoàng tử thì thế nào? Có nghi kỵ thì có thể làm gì được chủ thượng nhà mình chứ?

Nghĩ tới đây, Tương Văn lập tức cung kính nói:

- Vâng, chỉ là thần có chỗ nghi hoặc, vì sao phải để các quyền quý tỉnh Hải Tuyền này đi vào hệ thống chúng ta? Chỉ bằng vào nhân tài chúng ta tự mình bồi dưỡng cũng đủ để bù vào nhân thủ cần thiết toàn tỉnh Hải Tuyền rồi mà.

Đối với chuyện này Tương Văn rất không giải thích được.

- Đây là một kiểu dáng, cũng là vì bổ sung máu mới, chào mời bọn họ đi vào hệ thống, một là vì muốn thu mua lòng người, hai là vì cải biến hình tượng Quân đoàn khinh thường thổ hào địa phương trước đây, ba là vì một lần nữa thay đổi kết cấu thành viên sĩ tộc của Quân đoàn.

Khang Tư nói rất bất đắc dĩ, cái loại hằng ngày mỗi lời mỗi câu đều phải lo nghĩ tới sách lược cả chỉnh thể thật là không dễ chịu mà, thế nhưng nếu mình đã là thủ lĩnh, vậy đây là trách nhiệm, có khổ cũng phải làm, ừm, thật là hoài niệm những ngày chỉ cần phục tùng mệnh lệnh mà thôi.

Nghĩ đến đó, Khang Tư không khỏi lắc đầu tự giễu.

Tuy rằng Tương Văn cảm giác được tâm tình chủ thượng nhà mình không được tốt, nhưng là không biết khuyên giải thế nào, thậm chí không muốn đi khuyên bảo, chủ thượng nhà mình sở dĩ tâm tình không tốt là bởi không thể tự thân đánh giết, chuyện như vậy có thể khuyên giải được sao?

Nhưng hắn cũng là người cơ trí, lập tức chuyển đề tài:

- Chủ thượng, dựa theo tin tức sứ giả truyền về, sang năm bọn họ sẽ vào năm mới ngày một tháng một đến Đế đô, vừa vặn gặp phải đại điển đăng cơ, chỉ là thời gian vừa khớp như vậy, bọn Hoàng thái tử có thể tìm chúng ta gây chuyện hay không?

Khang Tư thở dài, khoát khoát tay nói:

- Hiện tại tuyệt đối sẽ không, nhưng không biết được sau này có thể hay không, cũng phải xem bụng dạ Hoàng thái tử có rộng rãi hay không. Đi làm chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta trở về phủ Đốc quân.

Trong lòng Tương Văn vui vẻ, xem ra ngày chủ thượng khống chế chặc chẽ hai tỉnh trong tay ngày càng gần.

Phủ Đốc quân tỉnh Hải Tân, người hầu bận rộn ngoài cửa vẻ mặt vui mừng mang theo một tia ngạo nghễ.

Lão gia nhà mình đã khống chế một hành tỉnh, vốn cho rằng lão gia sẽ ở phủ Đại soái qua năm mới, không ngờ tới được thông báo sẽ tổ chức lễ mừng năm mới ở phủ Đốc quân, như vậy đương nhiên phải bố trí lễ mừng cho thỏa đáng, đây là chuyện liên quan tới mặt mũi Đốc quân đại nhân.

Về phần tia ngạo nghễ trong lòng đám người hầu, là bởi vì có khách nhân tìm tới cửa tặng lễ nối dài không dứt.

Những người khách này tất cả đều là thân tín đám quân phiệt quyền quý, ngay cả quân phiệt thổ hoàng đế đều phải tặng lễ năm mới cho lão gia nhà mình, hơn nữa mỗi người thần thái cung kính tột cùng, như vậy sao không để cho mấy người hầu kỳ vọng vào một người chủ tốt tự ngạo đây.

- Ngả Lệ Ti ngươi đang suy nghĩ cái gì?

Bên trong phủ đình Đốc quân, Y Ti Na phát hiện mấy ngày nay Ngả Lệ Ti đều rất trầm mặc, không khỏi lên tiếng hỏi.

Ngả Lệ Ti chần chờ một chút, có điểm u oán nói:

- Ngươi nói chúng ta ăn nhờ ở đậu đợi ở bên người Khang Tư như bây giờ, rốt cuộc tính là cái gì?

Y Ti Na hiển nhiên không nghĩ tới Ngả Lệ Ti lại lo lắng chuyện như vậy.

Bởi Y Ti Na ở trong hệ thống giáo dục Lôi gia kiêm một hư chức, cho nên cũng không có cảm giác ăn nhờ ở đậu, Ngả Lệ Ti lại chỉ ở trong nội đình học tập không đi ra làm việc, sẽ nghĩ như vậy không có gì kỳ quái, chỉ là hiện tại ngẫm lại, chính mình hình như cũng có bộ dạng được người ta nuôi vậy.

Lập tức Y Ti Na tâm tình đại loạn không nghĩ ra nên nói thế nào, không còn cách nào chỉ phải thuận miệng nói:

- Ấy, không phải ngươi đã ủy thác Khang Tư giúp ngươi phục quốc sao? Chúng ta đợi ở bên người Khang Tư tính là giám sát được chứ?

Nghe nói như thế, Ngả Lệ Ti bất đắc dĩ mỉm cười một chút, bảo người ta hỗ trợ phục quốc, nhưng chỗ tốt nào cũng không đưa, ngược lại ở bên nhà người ta ăn không ở không, Khang Tư coi như là không có lỗi với mình.

Vừa nghĩ vậy, vốn thần sắc có vẻ cô đơn, đột nhiên Ngả Lệ Ti đỏ mặt liếc nhìn Y Ti Na, khiến Y Ti Na thấy không rõ thế nào, ngay khi Y Ti Na chuẩn bị mở miệng hỏi, Ngả Lệ Ti đột nhiên nói ra một câu khiến cả người Y Ti Na như bị sét đánh:

- Không bằng chúng ta cầu hôn Khang Tư đi?

Nghe nói như thế, chẳng những là Y Ti Na, dù là Tiểu Cầm cùng Cung Huân Đại cũng choáng váng, cầu hôn? Nữ tử cầu hôn nam tử? Cái này, hình như có chút không biết xấu hổ, có lẽ nói thật ra quá bưu hãn đi chứ!

Y Ti Na nhanh chóng tỉnh táo lại cũng nói một câu khiến mọi người có chút đầu óc hôn mê:

- Ý của ngươi là để Khang Tư ở rể?

Tiểu Cầm còn chưa nói gì, còn Cung Huân Đại đã mắng to trong bụng: “Trời ạ! Hai cái bà cô này muốn chồng phát điên rồi! Khang Tư người ta chẳng những là gia chủ Lôi gia, còn là Đốc quân tỉnh Đế quốc Áo Đặc Mạn, dân chúng dưới trướng mấy trăm mấy ngàn vạn, binh lính chục vạn! Đường đường anh hùng hảo hán lại bảo hắn ở rể?”

“Nhưng lại còn là ở rể một vương thất đã mất nước, chỉ còn dư lại một cái công chúa một cái thần quan, cuối cùng còn muốn người ta ra tiền xuất lực đi hồi phục quốc thống quốc gia nào đó? Loại chuyện mất mặt như thế ai lại chịu làm? Thật là coi Khang Tư như là ngu ngốc sao?”

Ngả Lệ Ti không nghĩ tới Y Ti Na sẽ nói như vậy, vội vàng đỏ mặt lắc đầu:

- Không phải, không phải, ta nói là chúng ta không danh không phận ở trong nội cung Khang Tư thật sự là không phải chuyện tốt, cho nên ta muốn bức Khang Tư xác nhận thân phận chúng ta, ngươi cũng biết người như Khang Tư không buộc hắn không được.

Y Ti Na nhìn Ngả Lệ Ti đã lâu không có e thẹn, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng.

Đoạn thời gian mất nước lưu vong, Ngả Lệ Ti tự đề nghị ấm giường cũng không đỏ mặt qua, bởi vì nàng biết nàng không có thời gian đi hỏi mấy chuyện này, khi đó mục tiêu duy nhất của nàng chính là phục quốc, chẳng những thủ hạ bên dưới, mà ngay cả cô ta cũng đã chuẩn bị hy sinh. Mà theo Khang Tư tiếp lấy trọng

trách, cũng được Khang Tư bảo vệ vượt qua mấy ngày này, rốt cuộc lại khôi phục e thẹn nữ nhi một lần nữa.

Chẳng qua đột nhiên Y Ti Na nhớ tới gì đó, vẻ mặt khiếp sợ nói:

- Ngươi, ngươi nói chúng ta? Đây là ý gì? Cái này, cái này không liên quan đến ta mà!

Hiện giờ Y Ti Na rất hoảng loạn, bởi vì lúc này nàng mới nhớ tới, bắt đầu từ câu nói đầu tiên, Ngả Lệ Ti đều một mực sử dụng một từ "chúng ta" này!

201. Chương 201: Dự Tính Của Mỗi Người. (1+2+3)

Đột nhiên Ngả Lệ Ti hùng hổ nói với giọng điệu kiên quyết:

- Chúng ta... là chúng ta đều chuẩn bị gả cho Khang Tư!

Y Ti Na định mở miệng thanh minh lại bị Ngả Lệ Ti chỉ vào cái mũi nói:

- Không cần phủ nhận! Trong lòng ngươi nghĩ cái gì ta hiểu rõ nhất!

Nhìn thấy Y Ti Na bị mình dọa cho sững sờ, Ngả Lệ Ti đột nhiên mềm lòng thở dài có chút ai oán nói:

- Kỳ thật ngươi nghĩ lại xem, chúng ta ở trong nội đình của Khang Tư thời gian dài như vậy, còn có thể gả cho người khác sao? Không nói chúng ta có tìm được đối tượng khác hay không, cho dù tìm được rồi, bọn họ dám muốn chúng ta sao?

Ngả Lệ Ti nói đến đây, liếc mắt nhìn Y Ti Na một cái có hơi bất đắc dĩ cười nói:

- Có lẽ ngươi sẽ hỏi vì sao nhất định phải lôi kéo ngươi theo? Nguyên nhân thứ nhất vừa rồi ta nói rồi, trong lòng ngươi nghĩ muốn cái gì ta rất rõ ràng, ta biết ngươi dành cảm tình thế nào với Khang Tư.

Giờ phút này Y Ti Na chỉ cảm giác gương mặt của mình như bị hơ lửa, nàng vẫn nghĩ là mối tình càm trong lòng của mình được che dấu rất kỹ, không nghĩ tới Ngả Lệ Ti đã sớm nhìn thấu trong mắt, mà a đầu Tiểu Cầm kia lại thích chí gật gật đầu cười thầm, chỉ sợ là người đầu tiên biết tỏng tâm tư mình!

- Còn nguyên nhân thứ hai, dựa vào địa vị thân phận của Khang Tư hiện tại, ngươi cho là trong nội đình của hắn sẽ chỉ có một nữ chủ nhân sao? Chỉ cần nhìn xem trong Phủ đốc quân đầy mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần là đủ biết sao cần phải thế rồi. Cho dù Khang Tư không có ý đó, nhưng vì ích lợi của thế lực, vì lòng trung thành của thần tử, vì trách nhiệm ở vị trí trên ngôi cao của hắn, hắn sẽ phải gượng ép chính mình chấp nhận. Một khi đã như vậy, hà cớ gì phải để cho chúng ta vì thế mà mâu thuẫn náo động chứ?

Nói đến khúc sau, thanh âm Ngả Lệ Ti lại trở nên ai oán thêm lên.

Y Ti Na nghe vậy, khuôn mặt đỏ hồng của nàng nhạt xuống, ánh mắt nhìn Ngả Lệ Ti với vẻ phức tạp, kỳ thật nàng công chúa bạn thanh mai trúc mã của mình, cũng không phải là người cao ngạo cố chấp không hiểu chuyện.

Ngẫm lại cũng đúng, ở thời điểm Ngả Lệ Ti còn là Nữ vương tương lai, đương nhiên có thể yêu cầu người yêu chỉ yêu một người mình, nhưng hiện tại ăn nhờ ở đậu nhà người ta, ngoại trừ mình là bằng hữu, cũng chỉ có Khang Tư là có thể dựa vào.

Mà Khang Tư, nhưng lại không thể cho phép một nữ nhân có thể một mình độc chiếm hắn, bởi vì Khang Tư cần dùng hôn nhân để dẫn tới lợi ích thiết thực cho thế lực, dẫn tới lòng trung thành của các thần tử. Có thể nói chỉ cần yêu một nam nhân như vậy thì nhất định không thể độc chiếm tình yêu rồi.

Ở thời điểm Y Ti Na đang cảm thán, Cung Huân Đại lại thầm bội phục nàng công chúa này thật kiên cường, khi biết mình không có thể độc chiếm Khang Tư, lập tức kéo theo Y Ti Na cùng về phe mình, như vậy sau này cho dù có thêm mỹ nữ khác tiến vào, chỉ dựa vào các nàng là hai người đầu tiên, cùng một nước, lại là tỷ muội rất tiện lợi để có thể tạo thành một liên minh phi thường vững chắc ở hậu cung, chẳng khác nào chiếm ưu thế tuyệt đối trong nội đình. Đến lúc đó bản thân mình có thể dựa vào sự uy phong này muốn làm gì thì làm.

Tiểu Cầm không nghĩ nhiều như vậy, ngược lại có hơi lo lắng hỏi:

- Nếu Khang Tư đại nhân không bằng lòng thì làm sao?

Ngả Lệ Ti lập tức bùng phát lửa giận quát:

- Cái gì! Hắn dám không chấp thuận! Ta...

Nhưng nói đến đây nàng nghẹn lời, nghĩ lại tính cách của Khang Tư, tuy rằng khả năng không lớn mở miệng cự tuyệt thẳng thừng, nhưng nhất định sẽ thông qua tránh né để cự tuyệt một cách úp úp mở mở.

Nếu quả như vậy, chẳng lẽ mình còn phải làm như người mê muội theo đuổi Khang Tư buộc hắn cưới mình? Nghĩ vậy, sắc mặt Ngả Lệ Ti lập tức sa sầm xuống.

Sắc mặt Y Ti Na cũng không khác gì Ngả Lệ Ti, chợt đỏ chợt trắng, lúc này nàng mới nhớ tới chuyện này chỉ là tự mình đâm đầu vào lửa mà thôi, không biết Khang Tư sẽ có thái độ thế nào với mình. Nghĩ vậy, tuy rằng Y Ti Na cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng vẫn không dằn được tâm tình càng dâng lên ngùn ngụt.

Tiểu Cầm không nghĩ tới chỉ một câu nói của mình khiến hai tiểu thư biến đổi sắc mặt khó coi như vậy. Nàng vội nghĩ biện pháp xoay chuyển tình hình, đáng tiếc lại không nghĩ ra được biện pháp nào.

Mà Cung Huân Đại? Nàng ta mới thật không tìm được cơ hội rủi ro như vậy để mũi lòng đấy chứ.

Vẫn là Ngả Lệ Ti lên tiếng trở lại, chỉ thấy nàng nói cách tự chế giễu mình:

- Chúng ta phải thấp thỏm không yên như vậy, kỳ thật cũng chính vì chúng ta không phải là thành viên trong hệ thống của Khang Tư, cho nên mới cảm thấy không được tự nhiên ở trong nội đình. Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta mở lời với Khang Tư yêu cầu hắn phân công tác cho chúng ta không phải tốt hơn sao?

Trong mắt Y Ti Na chợt lóe sáng, chính mình hiện tại còn có cái hư chức của hệ thống giáo dục, để cho nó biến thành thực chức cũng không tệ, dù sao trên phương diện này bản thân mình coi như rất tự tin.

Tiểu Cầm không biết là vì nguyên nhân gì, đầu tiên là kích động đến vỗ tay hoan hô:

- Đây thực đúng là một biện pháp tốt! Như vậy chúng ta còn có cơ hội kiếm tiền cho mình. Tiểu thư đối với văn học hiểu biết sâu rộng, hắn là có thể đảm nhiệm tốt chức vụ hệ thống giáo dục, mà ta trừ đi theo tiểu thư học để biết chút chữ nghĩa, còn đi theo An Tái Kháng học tập một thời gian, cũng có thể làm kế toán tính toán sổ sách.

Tiểu Cầm thần tình hưng phấn nói đến đây, không khỏi lộ vẻ mặt tò mò hỏi Ngả Lệ Ti:

- Ngả Lệ Ti tiểu thư, không biết ngài chuẩn bị làm công tác gì vậy?

Ngả Lệ Ti cười lạnh trong lòng: “Hừ! Ngươi này xuất thân là ả thị nữ cũng dám làm khó ta!”

Tuy nhiên bởi vì Tiểu Cầm là người yêu của Tam đệ kết bái của Khang Tư, không nể mặt nhà sư cũng phải nể mặt phật. Nên nàng cũng không lên tiếng quở trách, ngược lại trên mặt bày ra một bộ dáng hờ hững, nói:

- Ta hiểu được như xử lý chính vụ địa phương ra sao, chọn lựa nhân tài như thế nào, càng hiểu được công tác quân hậu cần công nông thương, cuối cùng còn hiểu được luật pháp thẩm tra và phán quyết cùng chấp hành, ngươi nói ta làm công tác gì mới tốt?

Vốn Tiểu Cầm đang cười hì hì liền choáng váng mặt mày, chính mình thật sự là quá ngu ngốc rồi, người ta trước kia được giáo dục để trở thành Nữ vương tương lai, thì những thứ hiểu biết còn ít sao? Tuy nhiên Tiểu Cầm cũng không thèm để ý tiếp tục vui mừng cười nói:

- A! Vậy thật tốt quá! Như vậy Ngả Lệ Ti tiểu thư lựa chọn chẳng phải là rất nhiều ư?

- Hừ! Là rất nhiều! Tuy nhiên tiểu thư nhà ngươi hiểu biết cũng không ít, cũng không phải như ngươi nghĩ đơn giản chỉ có lộ ra kiến thức hiểu biết về văn học: Mà luật pháp, quân chế, quan chế, chính vụ, chỉ huy các phương diện đó, đâu có phương diện nào thua kém người khác?

Ngả Lệ Ti nói với giọng điệu có phần khác thường.

Tiểu Cầm biết Ngả Lệ Ti đang châm chọc mình ngay cả Y Ti Na có bản lãnh gì cũng không biết. Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách mình, tuy rằng biết tiểu thư nhà mình bác học đa tài, nhưng bình thường chú ý tới chỉ là biểu hiện một ít trên văn học, cho nên nàng ta mới nghĩ rằng tiểu thư rất sở trường trên phương diện này.

Tuy nhiên Tiểu Cầm cũng không có tự ti, dù sao An Tái Kháng thích buôn bán, chính mình chỉ cần chuyên tâm học tập tri thức về phương diện này là được rồi.

Tiểu Cầm vội chuyển đề tài quay sang hỏi Cung Huân Đại:

- Ngươi thì sao? Ngươi sẽ làm gì?

Lời này vừa thốt ra khiến cho Ngả Lệ Ti và Y Ti Na đều chuyển ánh mắt vào Cung Huân Đại.

Từ lúc nghe được Ngả Lệ Ti và Y Ti Na biết thứ gì, Cung Huân Đại cũng đã trợn tròn mắt, cho tới bây giờ nàng ta thật không ngờ rằng hai tiểu thư nhỏ nhắn yêu kiều này lại biết được nhiều bản lĩnh trị quốc như vậy, trước kia nàng ta vẫn luôn cho rằng các nàng chỉ là hai cô nương xinh đẹp hiểu biết chút văn học mà thôi.

Nếu hai người bọn họ lợi hại như thế vậy thì trước kia mình định châm ngòi xúi bẩy gây chuyện thị phi đều không qua được mắt các nàng ư? Vừa nghĩ vậy, thân mình nàng ta liền toát ra mồ hôi lạnh.

Nghe tới Tiểu Cầm hỏi, Cung Huân Đại mồ hôi lạnh còn chưa kịp khô, mồ hôi nóng lại xông ra.

Chính mình có thể làm gì? Trước kia là thiên kim võ gia giấu kín mình trong đình viện, trừ hiểu biết chút văn học còn lại cả ngày chỉ ảo tưởng phu quân tương lai của mình là nhân vật hình dạng ra sao, trên phương diện xã giao cũng chỉ cùng các thiên kim tiểu thư khác cùng một thân phận tụ tập cùng một chỗ nhìn ngắm cảnh đẹp tâm sự chuyện gió trăng. Đâu có học hỏi được cái quái gì chứ? Nếu nói thực ra, cũng nhờ bị tuyển vào làm thị nữ cho Lôi gia sau đó mới học được cách hầu hạ người như thế nào.

Ba đôi ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình khiến Cung Huân Đại có hơi khớp lắp bắp nói:

- Thị nữ... thị nữ thì sẽ hầu hạ cho người khác thoải mái.

Y Ti Na cười cười:

- Vậy cũng không tệ đâu! Mỗi người có sở trường riêng chỉ cần là công việc chính đáng, công việc gì cũng đáng được tôn kính.

Tiểu Cầm biết Y Ti Na lòng dạ thuần lương không muốn Cung Huân Đại tự ti mặc cảm, nên cũng gật gật đầu phụ họa theo, chỉ có Ngả Lệ Ti cảm thấy như thị nữ này đã làm mất mặt mình, Tiểu Cầm người ta còn hiểu biết số học đấy, ngươi như thế nào chỉ biết hầu hạ người ta thôi. Tuy nhiên nàng cũng không dành lòng trách móc nặng nề Cung Huân Đại, dù gì từ khi mình rời khỏi Khi Hồng Quốc nàng ta là kẻ thân tín đầu tiên của mình.

Lúc này một thị nữ xinh đẹp đi đến, rất đúng mực nói:

- Chư vị tiểu thư! Đốc quân đại nhân sắp về tới phủ đệ, nhân viên trong phủ đã chuẩn bị tốt việc nghênh đón. Không biết chư vị tiểu thư có muốn đi nghênh đón hay không?

Những người khác không có phản ứng gì, theo lý thường phải làm bèn gật đầu tỏ vẻ muốn đi nghênh đón Khang Tư, chỉ có Cung Huân Đại cúi đầu ở bên cạnh thầm mắng: “Chết tiệt! Thị nữ này cũng nói quá khôn khéo đây? Lại hỏi có muốn đi nghênh đón Khang Tư hay không? Cho dù trong lòng không muốn, nhưng ngươi nói như vậy còn có thể nói không sao?”

Khi cửa chính Phủ đốc quân mở ra, tất cả vệ binh cùng người hầu đều bắt đầu xếp hàng sửa sang lại bộ dáng. Đám khách nhân tới tặng lễ vật dường như ăn phải thuốc kích thích, bọn họ phần lớn gánh trách nhiệm quan trọng đến để dò xét theo chiều hướng, đáng tiếc Đốc quân đại nhân đã đi tỉnh Hải Tuyền.

Ở thời đại quân phiệt này người khác địa bàn cũng không thể tùy tiện chạy loạn, ngươi nói đưa lễ vật hàng năm thì có thể chuyển thẳng tới Phủ đốc quân, nhưng ngươi muốn chạy tới tỉnh Hải Tuyền giáp mặt trao cho Đốc quân đại nhân, thì khó mà làm được, ai biết ngươi có mang tâm tư gì khác muốn xâm nhập hành động ở địa bàn người ta chứ.

Cho nên đám khách nhân được sắp xếp chu đáo ở bốn phía Phủ đốc quân, phần lớn chỉ là báo tên lên trên, đưa đến chút lễ vật, các loại lễ vật quý trọng đều đặt ở đó chờ mang đến cho Đốc quân đại nhân.

Hiện tại xem tình hình chuẩn bị tại Phủ đốc quân, không phải khách quý đến từ đế đô thì chính là Đốc quân đại nhân trở về phủ, bằng không sẽ không mở cửa chính xếp thành hàng dài nghênh đón.

Nhìn thấy cơ hội này, tất cả đám khách nhân đều mang theo thủ hạ vây quanh ở bốn phía, chờ cơ hội đến phiên tự mình bái kiến.

Ầm ầm tiếng vó ngựa truyền đến, những khách nhân vội cho thủ hạ quay về mang lễ vật đến. Tại trên phần đất này có thể khoa trương giục ngựa chạy như điên như thế, ngoại trừ Đốc quân đại nhân vốn không có người nào khác.

Quả nhiên, mười mấy kỵ sĩ đầu tiên giục ngựa tới hô lớn:

- Đốc quân đại nhân về phủ!

Tiếp theo không bao lâu liền nhìn thấy mấy trăm kỵ binh vây quanh một Tướng quân khoác áo choàng chạy thẳng tới.

Đội binh phòng vệ phủ Đốc quân toàn bộ ngẩng đầu ưỡn ngực thi lễ hô lớn:

- Cung nghênh Đốc quân đại nhân!

Mà đám người hầu thì quỳ trên mặt đất đồng loạt hô to:

- Cung nghênh lão gia!

Khang Tư phóng mình xuống ngựa quan sát một vòng bầu không khí vui mừng nồng nhiệt của Phủ đốc quân, quay sang Tương Văn cười nói:

- Hy vọng tân niên lần này có thể vượt qua được yên ổn.

Tương Văn khẳng định nói:

- Nhất định có thể được toại nguyện như ý muốn của ngài!

Hắn đã sớm ra lệnh cho mật vệ nghiêm mật theo dõi quân phiệt ở chung quanh, đồng thời cho phép mật vệ một khi phát hiện quân phiệt nào dám cả gan gây hoang mang, khiến lễ mừng năm mới không yên ổn, thì lập tức khiến cho hắn không thấy được ánh mặt trời ngày hôm sau.

Vừa mới đi được vài bước giữa vòng hộ vệ, đám khách nhân ngoài cửa đã giơ cao danh thiếp tiến đến, tuy nhiên Tương Văn quát một câu:

- Những tên không hiểu chuyện này! Không biết chủ thượng lặn lội đường xa trở về đang muốn nghỉ ngơi sao? Hãy nhận danh thiếp, rồi cho bọn họ trở về nghỉ ngơi!

Lập tức đội vệ binh mặt đầy vẻ giận dữ thét to lên.

Đối với thái độ của Tương Văn không thèm quan tâm tới lễ phép luôn đặt chủ thượng hắn ở vị trí đệ nhất, Khang Tư bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Nhắc nhở hắn ư? Vô ích thôi! Hơn nữa hắn là Tổng trưởng Nội vệ, vấn đề mình nghỉ ngơi hay không nghỉ ngơi cũng do hắn quản. Nói cách khác hắn hoàn toàn tận trung ở cương vị công tác, mặc dù có vẻ như tranh đoạt mất chức trách phó tổng quản của Đốc quân, nhưng ai có thể dám lên tiếng khiển trách? Quên đi! Dù sao Tương Văn không đuổi thẳng những người tặng lễ đó đi là đã đủ lễ phép rồi.

Khang Tư vừa miên man suy nghĩ vừa đi vào nội đình đột nhiên hắn sửng người, không phải bởi vì xuất hiện trước mặt hắn mấy trăm mỹ nữ đang dùng giọng nói trong trẻo dễ nghe vấn an mình, mà vì Ngả Lệ Ti và Y Ti Na đang đứng ở đầu đội ngũ đón chào mình.

Tuy rằng sớm đã biết hai mỹ nhân này đến Phủ đốc quân, nhưng cũng đã rất lâu không nhìn thấy mặt. Đây là hai đại mỹ nữ quen biết lâu nhất của mình bấy lâu, nói Khang Tư không có dâng lên mối tình cảm đó là gạt người! Tuy nhiên lúc này Khang Tư cũng không biết phải biểu hiện như thế nào, đành phải lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa nói:

- Các cô đến đây rồi!

Tiểu Cầm vẫn luôn đứng phía sau hai vị tiểu thư chờ đón, nhìn thấy Khang Tư chẳng có biểu hiện gì, chỉ nghe có bốn chữ như thế, không khỏi có cảm giác như muốn ngất xỉu, mà đến khi nhìn lại Ngả Lệ Ti gật đầu chào và Y Ti Na phụ họa một câu: "Đã trở lại rồi", khiến Tiểu Cầm không kìm nổi trợn trắng tròng mắt.

Ngả Lệ Ti sở dĩ gật đầu đáp lại là vì nàng phát hiện Khang Tư đối đãi chính mình lại giống như hàng xóm mới tạm biệt cùng hắn ngày hôm qua nay lại quay về tới, quả thực khiến cho người ta thất vọng chán chường.

Tuy nhiên Y Ti Na nói câu: "Đã trở lại rồi?" Khiến Ngả Lệ Ti có cảm giác không đúng, như thế nào nghe ra có tư vị của nữ chủ nhân ân cần thăm hỏi nam chủ nhân trong nhà vậy chứ?

Nghĩ vậy, Ngả Lệ Ti có hơi hối hận sao mình không giành mở miệng lên tiếng trước? Nhìn xem thần sắc của đám thị nữ đang nhìn lén Y Ti Na, liền biết các nàng đang nghĩ lệch lạc điều gì, vốn những ánh mắt như vậy hẳn là phải tập trung ở trên người mình mới đúng.

Y Ti Na như thế nào đột nhiên trở nên giảo hoạt như vậy nhỉ? Chẳng lẽ nàng định bụng trộm Khang Tư? Không phải nói rằng chỉ nói chuyện công việc sao? Như thế nào đột nhiên đổi ý? Chẳng lẽ nàng ta muốn làm chủ mẫu sắp xếp ở vị thứ nhất? Không được ta mới là chủ thứ nhất... Ô hay! Dường như bản thân mình có phần không biết xấu hổ vậy.

Phát hiện Ngả Lệ Ti đột nhiên mặt đỏ lên một cách kỳ lạ, Y Ti Na chợt nhảy dựng trong lòng, người bạn thanh mai trúc mã của mình sẽ không phải muốn cầu hôn với Khang Tư ngay tại đây chứ?

Như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý vậy? Hơn nữa như vậy chẳng phải là rất mất mặt sao? Y Ti Na không kìm được kéo tay Ngả Lệ Ti, Ngả Lệ Ti theo bản năng rụt tay lại nhưng không có tránh ra, ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Y Ti Na một cái, phát hiện trong mắt Y Ti Na lộ thần thái thân thiết khẩn trương, trong lòng nàng không khỏi mềm nhũn, ánh mắt cũng dịu dàng xuống lại.

Sau khi đám người có uy tín danh dự trong Phủ đốc quân bái kiến Khang Tư, Khang Tư rốt cục có thể yên tĩnh, Khang Tư bưng chén trà nhấm nháp nói chuyện câu được câu không cùng hai đại mỹ nhân.

Ngả Lệ Ti cắn chặt hàm răng, hai mắt lóe lên hào quang quyết định hạ quyết tâm, rất là nghiêm túc nói:

- Khang Tư! Chúng ta có chuyện hy vọng ngài có thể đồng ý.

Bên cạnh trái tim trong ngực Y Ti Na nhảy thình thịch: "Rốt cục tới rồi đây, nàng là muốn yêu cầu công việc hay là muốn cầu cái kia? Nếu như cầu cái kia, bản thân mình nên làm cái gì bây giờ? Cam chịu hay là phản đối? Nếu đối phương cự tuyệt, vậy thì.... ." Y Ti Na cúi đầu, khẩn trương cầm chặt chén trà trong tay, tuy nhiên hai vành tai lại dần dần biến thành đỏ bừng.

Nhìn thấy của biểu hiện hai người, Khang Tư gật đầu:

- Mời nói.

Mà Tương Văn thì rất là đề phòng nhìn chằm chằm hai nàng mỹ nữ, hắn sợ hai mỹ nữ này lại đưa ra chuyện gì đó dẫn tới khó xử cho chủ thượng nhà mình.

- Chúng ta hy vọng ngươi có thể... có thể...

Ngả Lệ Ti nói lắp bắp, khuôn mặt đỏ ửng lên, sau khi không còn bị áp lực của việc phục quốc nàng đã khôi phục lại tâm tính của một cô gái, vì thế tuy rằng nàng hạ quyết tâm, cũng tự cho là chuyện rất dễ dàng, nhưng không nghĩ tới đụng chuyện kết quả lại khó mà thốt nên lời.

Ngả Lệ Ti nói lắp bắp hai câu khiến trái tim Y Ti Na đập thình thịch, nhìn bộ dáng Ngả Lệ Ti thì biết nàng ta chuẩn bị nói cái gì rồi. Trời ạ! Như thế nào không chịu thương lượng trước, đã thay đổi chủ ý thế này chứ?

Khang Tư vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, dùng ánh mắt ra ý bảo Ngả Lệ Ti ổn định lại tâm tình rồi nói sau.

Bị ánh mắt Khang Tư nhìn mình, không biết sao Ngả Lệ Ti lại nói một hơi thế này:

- Là như vầy, chúng ta ăn không mà không làm việc gì thực rất ngại ngùng, cho nên hy vọng có thể lĩnh một phần công tác của Phủ đốc quân, để chúng ta vừa có thể giúp ngài một chút vừa có thể tự nuôi sống chính mình.

Nói xong, Ngả Lệ Ti thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, sắc mặt cũng khôi phục bình tĩnh, tuy nhiên Y Ti Na ngược lại đang chuẩn bị tâm lý như vậy thiếu chút nữa té xỉu trên đất.

Khang Tư không biết nội tình trong đó, rất lấy làm lạ, thỉnh cầu này cũng rất bình thường nhưng sao trông Ngả Lệ Ti lại căng thẳng như thế chứ, rồi nhìn bộ dáng Y Ti Na, phỏng chừng cũng rất coi trọng vấn đề này. Chẳng lẽ các nàng sợ mình không đồng ý cho các nàng làm việc? Hay là do lòng tự trọng của các nàng làm cho các nàng gắng gượng chịu đựng không thoải mái mở miệng nói với mình?

Tương Văn cũng chớp chớp mắt suy nghĩ mơ hồ giống như Khang Tư: loại việc nhỏ thế này sao phải khẩn trương như thế làm chi? Căn bản cũng không cần nói với chủ thượng, chỉ cần nói với mình một tiếng thì thiếu khối gì việc làm chứ?

Khang Tư vốn theo thói quen định lắc đầu cảm thán, nhưng hắn cũng hiểu được nếu mình lắc đầu sẽ khiến hai người nghĩ rằng mình cự tuyệt các nàng, vì thế hắn không khỏi cố gật đầu thật mạnh, lên tiếng hỏi:

- Phủ Đốc quân có rất nhiều chức vụ, không biết các cô muốn làm công tác gì?

Y Ti Na cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, đầu tiên là có chút hờn dỗi trừng mắt nhìn Ngả Lệ Ti một cái, sau đó mới quay sang nói với Khang Tư:

- Không biết hệ thống giáo dục ở Phủ đốc quân có còn thiếu người hay không? Trên phương diện này ta còn có thể trợ giúp một ít.

- Ồ! Vị trí Tổng giáo viên hệ thống giáo dục còn trống, không biết cô...

Khang Tư mới nói đến đây, đã bị Y Ti Na cắt ngang:

- Khang Tư đại nhân! Ngài cũng quá coi trọng Y Ti Na rồi? Các người tài đức tỉnh Hải Tân sẵn sàng đến góp sức không có mười cũng có bảy tám, bọn họ đều là thân phận giáo viên đức cao vọng trọng, ngài lại để Y Ti Na làm Tổng giáo viên? Điều này sao Y Ti Na có thể làm được.

Tuy rằng Khang Tư biết rõ dựa theo tri thức của Y Ti Na mà nói, làm Tổng giáo viên của một hành tỉnh tuyệt đối là dư khả năng, nhưng nghĩ đến sự hiện diện của các người hiền đức kia, lại nghĩ đến cảnh những người đó phải thi lễ với Y Ti Na, chỉ sợ Y Ti Na sẽ ngượng ngùng suốt đêm lánh mặt mất đây?

Khang Tư lập tức gật đầu nói:

- Nếu như vậy, thì làm một giáo viên bình thường được rồi, đợi bọn họ đưa giấy bổ nhiệm lại đây rồi làm việc.

- Cảm ơn Khang Tư đại nhân! À! Không biết đại nhân sắp xếp cho Ngả Lệ Ti tiểu thư tình đồng tỷ muội của Y Ti Na thế nào đây?

Y Ti Na mỉm cười nói.

Lời này khiến Khang Tư rất sửng sốt, Y Ti Na trước nay vẫn luôn tao nhã độ lượng không ngờ lại thốt lên lời nói trêu ghẹo như vậy, mặt trời mọc phía Tây rồi sao?

Mà Ngả Lệ Ti thì biết Y Ti Na vừa rồi bị mình làm cho đổ mồ hôi hột toàn thân, nên muốn trả thù mình đây, nàng cũng không trách Y Ti Na trêu ghẹo người, nghĩ lại bộ dáng ấp a ấp úng của mình vừa rồi, người biết nội tình đều phải hiểu lầm, nếu không giải tỏa một chút làm sao có thể hả được nỗi bực tức trong lòng?

Nghĩ đến vừa rồi thiếu chút nữa mình đã nói toạt ra, Ngả Lệ Ti không kìm nổi khuôn mặt lại đỏ bừng lên, tiếp theo nàng cố kiềm chế trấn tĩnh nói:

- Nếu ngài cần chế định luật pháp hoặc là trên phương diện pháp quan còn chưa chọn được người, thì để ta làm một thứ nào đó đi.

Khang Tư cười cười:

- Tốt lắm! Chức vị pháp quan chuyên môn thẩm tra xử lí án tranh chấp dân gian liền giao cho cô.

Ngả Lệ Ti nghe chức vị như thế, so sánh một chút với chức vị giáo viên của Y Ti Na, địa vị của hai người cũng không sai biệt lắm, vì thế gật đầu nói:

- Được! Tuy nhiên chúng ta tứ cố vô thân không có chỗ ăn chỗ ở, cho nên chỉ có thể tạm thời ở lại trong nội đình, hơn nữa còn cần lương tháng, không cần nhiều, phù hợp với chức vị của chúng ta là được rồi.

Ngả Lệ Ti biết chức vị của mình có khi phải tuần tra các nơi, tuy rằng chức vị Y Ti Na cũng cần đi ra ngoài làm việc, nhưng thời gian nàng ta ở lại Phủ đốc quân so ra vẫn nhiều hơn, nếu mình không ở lại có thể Y Ti Na lạng qua lạng lại lâu ngày trước mặt Khang Tư, chỉ sợ bản thân mình thật sự chỉ có thể làm lão Nhị. Cho nên nàng dứt khoát không biết xấu hổ tiếp tục ở lại trong nội đình.

Khang Tư cười nói:

- Chuyện này tính cái gì! Chỉ cần các cô không ghét bỏ, nhà của ta cũng là nhà của các cô, muốn ở thời gian bao lâu cũng... Ái chà...

Nói đến đây, Khang Tư phát hiện trong lời nói của mình dễ gây hiểu lầm, "nhà của ta cũng là nhà của ngươi", đây là lời nói giữa huynh đệ mà là huynh đệ tình thâm, nhưng nếu nói với mỹ nữ, vậy thì có ý khác, vì thế Khang Tư vội chuyển hướng:

- Ừm! Ừ! Còn lương tháng đương nhiên sẽ giống như những người khác, không có đãi ngộ khác biệt.

Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na đương nhiên đều nghe được Khang Tư nói câu kia, sắc mặt hai nàng đều ửng đỏ, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu đáp ứng. Cứ như vậy chính mình cuối cùng không còn phải ăn nhờ ở đậu, không còn phải ăn không vô tích sự.

Tuy nhiên, không biết vì cái gì trong lòng dù sao cũng cảm thấy có chút tiếc nuối: nếu vừa rồi nói ra lời cầu hôn, Khang Tư sẽ chấp nhận hay là cự tuyệt đây? Vừa muốn biết lại không muốn biết, tâm tính của con người thật đúng là phức tạp nha.

Tại Đế đô, Thiên điện Nghị chính điện ở hoàng cung, Hoàng thái tử đang hướng về Nguyên soái hỏi:

- Nguyên soái các hạ! Không biết quân đội duyệt binh ngày đại điển đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?

- Điện hạ không cần lo lắng! Đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, hiện tại đang làm khâu chỉnh huấn cuối cùng ở doanh trại ngoài thành, ngày lễ đại điển nhất định sẽ làm chấn động dân chúng tại đế đô.

Nguyên soái mỉm cười gật đầu nói.

Mà Tể tướng ở bên cạnh, không đợi Hoàng thái tử hỏi, cũng đã mở miệng nói:

- Điện hạ! Tân văn võ bá quan đều đã chọn đầy đủ, hiện đang tập trung học tập lễ tiết ngày đại điển. Thần tin rằng đến ngày đại điển điện hạ đăng cơ, khẳng định bọn họ sẽ không đánh mất thể diện của điện hạ.

- Được được! Nhờ các vị đại nhân, đặc biệt Nguyên soái và Thừa tướng hỗ trợ, cho nên ta mới có thể không cần phải làm gì cũng ngồi mát ăn bát vàng thế này. Ta chỉ có thể biểu lộ lòng cảm kích sâu sắc.

Hoàng thái tử phi thường cảm kích cúi đầu thi lễ.

Tất cả các quan đều vội vàng xua tay vâng dạ không dám, chỉ có Nguyên soái và Tể tường vẫn ngồi yên ổn trên ghế mỉm cười nhận lễ.

Đối với hành vi phạm tội đại bất kính này, tất cả mọi người làm sao không phát hiện, nhưng Nguyên soái và Tể tướng công cao quyền lớn, chẳng những tuổi lớn mà hai người đều xuất thân hoàng thân quốc thích. Thật nói đến nếu không có hai trụ cột này duy trì, Hoàng thái tử có nằm mộng cũng không có sức mạnh đó, không mơ tới chuyện làm hoàng đế,. Cho nên hai người bọn họ tùy tiện nhận lễ của quân vương tương lai hẳn cũng là chuyện xứng đáng.

Tuy nhiên giờ phút này cũng không ai ngờ tới, Hoàng thái tử thấy một màn đó trong lòng đích thật đã nghĩ: "Hừ hừ! Hai lão chết tiệt các ngươi! Lại dám ỷ lại công lớn, ỷ lớn tuổi với ta! Hãy đợi đấy! Chờ sau khi ta nhận đại lễ quỳ lạy của các ngươi, chờ ta danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của đế quốc, chờ thời

điểm ta nắm trong tay quân chính, các ngươi sẽ biết mặt sau của câu ”đặng chim bẻ ná đặng cá quên nôm” là có ý tứ gì!”

———————-

Tại vùng biên cương phía Tây đế quốc, hành tỉnh Văn Tây trong phạm vi thế lực của Tứ hoàng tử, kéo giáp tới đại thảo nguyên, cũng chính là doanh trại tại chỗ thông đạo ngày đó Khang Tư từ thảo nguyên quay về lại đế quốc.

Giờ phút này trong doanh trại vùng biên cảnh, đều đã bị binh lính sâm nghiêm vây quanh dầy đặc như nêm cối, kỵ binh trinh sát lại tản ra ở bên ngoài đến trăm dặm.

Vùng biên cảnh này sở dĩ được phòng vệ nghiêm mật như vậy, không phải vì đang khai chiến với thảo nguyên, mà bởi vì chủ nhân bốn tỉnh vùng Tây bộ đang ở trong doanh trại.

Chủ doanh nhìn bề ngoài như một kiến trúc quân sự bình thường, nhưng bên trong lại được trang hoàng vô cùng tráng lệ thêm mười phần cao quý.

Một nam nhân trẻ tuổi dung mạo tuấn mỹ lại mang theo mười phần anh dũng, tuy rằng dựa theo tuổi có thể gọi là thiếu niên, nhưng có một loại khí độ lại khiến cho người ta cảm thấy được hắn là một nam nhân rất ưu tú, hơn nữa nam nhân tuổi trẻ này chính là Tứ hoàng tử: Ai Đặc - Lại Nhĩ Cáp Đặc của đế quốc Áo Đặc Mạn.

Ai Đặc - Lại Nhĩ Cáp Đặc ngồi ở chủ vị trong doanh trại, hờ hững vuốt ve thanh lợi đao trong tay, phía dưới phân biệt đứng hai nam nhân.

Một người mang chức vụ Trưởng hậu cần, cũng chính là Long Khả Nạp thực tế nắm giữ sư đoàn cảnh vệ tỉnh Văn Tây, người kia lại là Uy Tư người giả mạo thương đoàn Duy Nhĩ Đặc xuất nhập đại thảo nguyên đã từng gặp mặt Khang Tư trước kia.

Lĩnh vực sở trường của hai người này đều là nhân vật hô phong hoán vũ, thế nhưng ở trước mặt chủ nhân đáng tuổi con cháu của mình lại tỏ ra vô cùng cung kính thật không còn gì đáng tôn kính hơn thế nữa. Bọn họ thân là kẻ thân tín nên biết rất rõ chủ nhân nhà mình thuộc loại nhân vật thế nào.

Chỉ cần biết rằng chủ nhân này mới mười hai tuổi đã từ trong tay mẫu tộc cướp lấy toàn bộ quyền lợi, khiến cho mẫu tộc nguyên vốn định mượn địa vị của hắn để phát đạt lại biến thành con bò sữa cung cấp sữa cho hắn; lúc mới lên mười bốn tuổi hắn khiến cho mấy vạn thiết huyết chiến sĩ cam tâm tình nguyện bán mạng vì hắn. Ở lứa tuổi đó người khác còn ngây thơ chỉ biết theo đuổi cái gì tình tình yêu yêu, quần là áo lụa, thì hắn đã ngầm nắm trong tay một quân đoàn quân chính quy đế quốc, lại trải rộng mật thám ở khắp quốc gia.

Ở thời điểm hắn trưởng thành, các quan viên đế quốc cam nguyện cống hiến sức lực cho hắn đã trải rộng khắp cả nước. Nếu không phải lần đó tình hình rối loạn phức tạp, đêm đó đế quốc hoàn toàn mất đi khống chế, chủ nhân tương lai của đế quốc chỉ có thể là hắn.

- Biết vì sao ta chọn Tây bộ đế quốc làm căn cơ không?

Tứ hoàng tử bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Hai người phía dưới lập tức cố gắng vận dụng đầu óc suy nghĩ về vấn đề này. Không biết vì vấn đề không phải huyết thống hay vấn đề giáo dục, mà huyết mạch hoàng gia ở đế quốc Áo Đặc Mạn, ở thời điểm không có lên ngôi Vua, đối với bộ hạ thường tự xưng là ta, rất ít người tự xưng là bản điện hạ.

- Điện hạ! Thuộc hạ nghĩ rằng đây là vì bốn tỉnh Tây bộ tuy rằng bần cùng, nhưng khoáng sản phong phú, hơn nữa dân chúng dũng mãnh, là nơi khởi binh tốt nhất.

Uy Tư nói đầu tiên.

Tứ hoàng tử không nói gì, chỉ chuyển ánh mắt vào trên người Long Khả Nạp. Long Khả Nạp căng thẳng khắp người, lập tức nói:

- Thuộc hạ nghĩ rằng ngoài lý do theo như lời Uy Tư đại nhân, còn bởi vì kẻ thù bên ngoài của bốn tỉnh Tây bộ chỉ có Liên minh Mục Kỳ trên đại thảo nguyên. Chỉ cần thu phục Liên minh Mục Kỳ là có thể chuyên

tâm lo chuyện đối nội. Hơn nữa Tây bộ chúng ta địa thế cao hơn các địa phương khác trên lãnh thổ đế quốc, tạo thành một loại hình thái chiến lược đột kích. Chỉ cần chúng ta đánh một kích như sấm sét, liền có thể trong thời gian ngắn thu phục các địa phương Tây Nam Tây Bắc của đế quốc, sau đó hình thành trạng huống ba mặt giáp công đế đô.

Tứ hoàng tử gật gật đầu:

- Ừ! Nói không sai, tuy rằng bốn tỉnh nghèo khó, nhưng nguyên nhân nghèo chỉ là thiếu hụt tiền tài và không có dựa vào tài nguyên mà thôi. Nhưng chúng ta sớm đã có chuẩn bị căn bản sẽ không thiếu hụt tiền tài, sau khi trải qua chúng ta một phen khai phá, hiện tại thu nhập của bốn tỉnh cũng không kém bao nhiêu so với các hành tỉnh vùng duyên hải.

Hai người đương nhiên biết đây là bốn hành tỉnh so với một cái hành tỉnh nghèo nhất của vùng duyên hải mới xuất hiện kết quả này. Tuy nhiên trên phương diện thu vào thật cũng không cần quan tâm, chỉ cần chính thức khởi binh, đánh thắng được vài lần trận lớn, bọn đứng trên đầu tường ngọn cây dõi mắt xem chờ cơ hội, nhất định sẽ ào ào chạy tới nguyện trung thành, đến lúc đó cái gì cũng không thiếu hụt.

Uy Tư nhìn thấy tâm tình Tứ hoàng tử đang thoải mái, lão chần chờ một lát sau đó không kìm nổi hỏi:

- Điện hạ! Đại thảo nguyên sẽ thực hiện hiệp ước sao? Một khi quân đội chủ lực chúng ta rời khỏi vùng biên cương này, vùng biên giới bốn tỉnh liền trống không, bọn thảo nguyên tham lam này sẽ nhẫn nhịn không động thủ sao? Theo thuộc hạ biết, danh dự của người thảo nguyên chỉ nhằm vào thương đoàn. Cho dù là người một nhà của bọn chúng cùng định ra lời hứa, cũng sẽ vì vấn đề lợi ích mà lập tức bội ước.

Tứ hoàng tử hừ lạnh một tiếng nói:

- Băn khoăn của ngươi ta lại không rõ sao? Người thảo nguyên chính là bọn lừa đảo dã man, gió chiều nào ngã theo chiều đó! Ta là người cấu kết với kẻ thù bên ngoài xâm lấn chính gia đình mình sao? Còn nữa có khi nào ta thì nói phải tuân thủ hiệp ước với bọn chúng chứ? Vừa rồi không phải Long Khả Nạp đã nói rất rõ ràng sao? Thu phục Liên minh Mục Kỳ rồi mới có thể chuyên tâm lo việc đối nội, chưa thu phục đại thảo nguyên, chúng ta sao có thể yên tâm xuất chinh?

Nghe nói như thế, Uy Tư cùng Long Khả Nạp đều chấn động toàn thân, trong mắt tản mát ra hào quang cực nóng! Quả thực chính mình không có chọn sai chủ tử đây!

Vứt bỏ băn khoăn, mọi người có cảm giác như bầu không khí thân thiện hơn rất nhiều, vẫn là Uy Tư đưa ra nghi vấn:

- Điện hạ! Sắp tới lễ mừng năm mới, đúng ngày tân niên Hoàng thái tử sẽ không biết hỗ thẹn đăng cơ làm Vua, chúng ta nên xử lý vấn đề này như thế nào?

Đó là một đề tài nghiêm túc, Hoàng thái tử lên ngôi ở đế đô, chuẩn bị danh phận vì đại nghĩa trước bàng dân thiên hạ. Đưa ra danh phận đại nghĩa này nhất định cũng sẽ không dễ dàng hủy bỏ.

Tứ hoàng tử nghe hiểu được hàm nghĩa trong câu nói của Uy Tư, cho dù lo lắng xuất hiện dao động binh sĩ dưới trướng, nhưng sĩ quan ngược lại sẽ không dao động lớn. Tại trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, lựa chọn các chức quan thuộc hạ càng cao thì càng trung thành.

Một là các quan lớn đầu tư đối với người được đề cử quá lớn, bỏ vốn không lấy lại; hai là nếu là quan lớn, như vậy làm sao đầu nhập được vào phe địch quân, vị trí cao không đến đâu, so sánh điều hại và điều lợi thật sự cách quá xa; ba là nếu không phải tình thế phi thường trong sáng, người được tuyển chọn khác căn bản sẽ không tin tưởng quan lớn của đối phương đột nhiên đầu dựa vào mình, người ta còn sợ ngươi tới thực hiện khổ nhục kế đấy.

Tứ hoàng tử nhíu mày, một hồi lâu mới nói:

- Đăng cơ cùng một lúc!

Uy Tư cùng Long Khả Nạp rốt cuộc nhịn không nổi kích động lập tức lĩnh mệnh, chính mình vất vả bán mạng không phải chỉ chờ một ngày này sao? Đại công thần vượt cấp nha! Chỉ cần mình cùng hậu nhân của mình không phạm sai lầm, khẳng định sẽ là vinh hoa phú quý lưu truyền muôn đời.

Tứ hoàng tử lại không có cảm giác hưng phấn như các thần tử, hắn tuyệt đối không nghĩ lại sớm lên ngôi vị chí cao, nhưng nếu không làm như vậy, đại ca của hắn có được danh phận đại nghĩa thì có thể tuyên bố mình là kẻ phản nghịch!

Tuy rằng khẳng định sẽ có người ủng hộ mình, nhưng danh vọng sẽ mang tiếng xấu trong dân gian. Không có danh vọng hoàn mỹ, sẽ không có thể mời chào nhân tài ưu tú; không có người ưu tú sẽ không thể duy trì mạch sống cường thịnh để thống nhất quốc gia.

Nếu như vậy, cũng chỉ có biện pháp cùng đại ca đồng thời xưng đế! Ôi! Đến lúc đó toàn bộ đế quốc tin rằng ít nhất sẽ xuất hiện bốn năm đế vương đây?

Ở thời điểm bầu không khí trong doanh trướng trở nên có chút tẻ nhạt, chợt ngoài cửa trướng truyền đến tiếng vệ binh báo cáo:

- Điện hạ! Đại thảo nguyên cử sứ giả đến.

Nghe được thanh âm Tứ hoàng tử vẫn đang buồn rầu lập tức đứng dậy nói:

- Ừ! Các ngươi giấu cái bộ mặt vui vẻ đó một chút, để biểu diễn cho hoàn hảo vai diễn.

- Dạ!

Uy Tư cùng Long Khả Nạp lập tức thu giấu vẻ tươi cười, bày ra một bộ dáng người thân mới chết đi theo Tứ hoàng tử ra ngoài cửa doanh.

Tiếng chuông năm 1742 lần này khiến dân chúng đế đô không kìm nổi hoan hô ầm ĩ, bọn họ một là hoan hô năm mới đã đến, hai là hoan hô chính mình có thể có may mắn chứng kiến một nghi thức đại điển lên ngôi hoàng đế mới. Nghi thức này phải người lớn tuổi mấy chục năm mà đúng dịp mới có thể nhìn thấy.

Giờ phút này, dân chúng trở thành lực lượng nồng cốt chen chúc hai bên đường ở đế đô, một bên chờ đợi bắt đầu nghi thức, một bên nghe những người cao tuổi giảng giải như thế nào là uy phong như thế nào là xa xỉ của mỗi lần đại điển. Mỗi người đều cố ghi nhớ một hai loại chi tiết, chuẩn bị sau này sẽ khoa trương với người đời sau. Một tràng tiếng rộn ràng từ xa, tiếp theo một tiếng quát tháo nghe không rõ ràng lắm kêu lên vài câu, sau đó tiếng vó ngựa “ầm ầm” từ ngoài cửa lớn truyền tới trung tâm đế đô. Quần chúng tại cổng lớn lập tức hoan hô ầm lên, chỉ thấy suốt một liên đội chiến mã thuần màu trắng theo hàng ngũ đạp bước chậm rãi đi đến.

Tất cả yên ngựa của chiến mã trắng toát đều mạ phủ lên một lớp vàng, cái dàm ngựa cũng nạm vàng, kỵ binh trên lưng ngựa mặc khôi giáp một kiểu cùng màu trắng nạm vàng phối hợp với áo gió trắng như tuyết, trên mũ giáp của mỗi kỵ binh đều cắm một lông chim đỏ như lửa, mỗi binh sĩ đều chống một cây cờ, trên cờ không phải huy chương đế quốc mà chính là huy chương hoàng gia. Liên đội kỵ binh này vừa duyệt qua, phía sau chính là một lữ đoàn kỵ binh trọng giáp, tiếp theo là hai lữ đoàn kỵ binh khinh giáp, hai lữ đoàn kỵ binh cung, cuối cùng xuất hiện chính là đông nghịt với đơn vị là lữ đoàn theo thứ tự trọng giáp, khinh giáp, đội đao binh, công binh các loại binh chủng bộ binh. Có thể nói vì đại điển lần này, ước chừng đã xuất động hơn một quân đoàn. Các đội binh nghi thức ở đế đô trang bị ăn mặc xinh đẹp đang duyệt binh khoa trương võ công trên tuyến đường chính.

202. Chương 202: Đồng Thời Đăng Cơ. (1+2)

Trên lầu thành cổng chính hoàng thành, giờ phút này Hoàng thái tử còn mặc phục trang theo kiểu hoàng tử, vẻ mặt kích động đỏ bừng, nhìn những đội binh lễ nghi duyệt binh xong, toàn bộ tập kết ở quảng trường hoàng thành, chính mình sắp bước lên ngôi vị chí tôn trở thành chủ nhân của đế quốc; nghĩ đến toàn bộ vạn vật của đế quốc sắp theo ý chí của mình mà tồn tại, trong lòng hắn run rẩy một trận, hận không thể lập tức hoàn thành nghi thức lên ngôi. Khi đội ngũ binh sĩ duyệt binh nối liền không dứt dũng mãnh tiến vào quảng trường trong hoàng thành, Tổng quản thái giám bước lại gần nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân! Tới giờ phải đi thay lễ phục rồi.

Trong lòng Hoàng thái tử đúng là đã sớm nóng như lửa đốt tuy rằng hận không thể chạy vội mà đi, nhưng mặt hắn vẫn làm như bất đắc dĩ không rời đi. Một quân đoàn binh sĩ đứng nghiêm chỉnh lặng yên không một tiếng động ở quảng trường hoàng thành, dân chúng được cho phép đặc biệt cũng chen chúc nhau tiến vào đứng ở chung quanh quân đoàn.

Cổng chính hoàng thành mở rộng, khắp ngõ ngách trên quảng trường bất cứ chỗ nào cũng có thể nhìn thấy chiếc ngai vàng to lớn cao cao tại thượng lóng lánh ánh vàng bên trong cổng lớn chính điện. Hai bên từ ngai vàng kéo dài đến cửa lớn hoàng thành, đứng sắp hàng dầy đặc cấm vệ quân võ trang hạng nặng và mấy ngàn quan viên, quan văn bên trái, quan võ bên phải. Một tràng tiếng loa vang lên đều đều trầm thấp, mấy ngàn cung nga cùng thái giám, đang bưng đủ loại vật phẩm kiểu dáng quái lạ của nghi thức hoàng gia, theo đường lớn chậm rãi đi đến, đồng thời vừa đi tới liền sáp nhập vào giữa các cấm vệ quân.

Sau khi các cung nữ và thái giám đứng ổn định, một đám đại hán lưng hùm vai gấu cực kỳ dũng mãnh, mặc võ phục hoa lệ, đeo lợi đao nơi thắt lưng nhanh nhẹn dị thường, cảnh giới vạn phần mở đường đi trước, phía sau cũng là một đám đại hán vạm vỡ hộ vệ, còn ở giữa chỉ có một người đơn độc đi tới chính là Duy Nhân - Lại Nhĩ Cáp Đặc đã thay phục trang hoàng đế mới tinh, nhưng không có đội mũ quan.

Nhìn càng ngày càng gần tới ngai vàng hoàng đế, nhìn đại thần cùng binh sĩ bốn phía cung kính cúi đầu đứng trang nghiêm, Duy Nhân - Lại Nhĩ Cáp Đặc không kìm nổi trong lòng cảm thán. Nếu không phải đế đô đêm hôm đó xảy ra chuyện, Hoàng thái tử mình không chỗ nương tựa chỉ sợ ngay cả ngôi vị thân vương cũng không thể đạt được, sao có thể được uy phong thế này? Hiện tại chính mình còn chưa lên ngôi vua đã cảm nhận được thế nhân sợ hãi với chính mình, chờ đến lúc lên làm hoàng đế vậy sẽ là loại cảm giác gì đây!

Tổng quản thái giám dẫn đường tới nơi, Duy Nhân đứng ở dưới ngai vàng quay mặt về chúng thần, từ vị trí này nhìn xuống, đập vào mắt hắn khắp nơi đều là bóng người đông nghìn nghịt. Bị nhiều người nhìn như vậy, Duy Nhân cũng bình thản không tỏ vẻ gì không được tự nhiên, ngược lại trong lòng có cảm giác đầy một loại tâm tình ngạo nghễ. Lần đầu tiên trong đời hắn có tư cách dùng thần thái cao ngạo đánh giá các quan viên đứng trong đại điện. Đặc biệt khi nhìn đến Nguyên soái cùng Thừa tướng, Duy Nhân không khỏi tự đắc một hồi: “Hai lão già các ngươi chờ một chút phải quỳ lạy trước mặt ta rồi!”

Tổng quản thái giám xuất ra một tờ thánh chỉ, đứng ở cửa đại điện rộng mở lớn tiếng đọc lên, nội dung ý chỉ cũng không có gì khác là vâng mệnh trời, kế thừa nguyện vọng của tổ tiên, hoàng tử Duy Nhân - Lại Nhĩ Cáp Đặc hợp pháp kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành chủ nhân mới của đế quốc linh tinh các thứ. Bọn thái giám đứng khắp đại điện chẳng khác nào ống loa phát thanh truyền lời của Tổng quản thái giám khắp hoàng thành, rồi ống loa phát thanh bố trí ngoài hoàng thành, liền truyền những lời này khắp toàn bộ đế đô.

- Thỉnh điện hạ vào chỗ làm lễ đội vương miện.

Tổng quản thái giám Tuyên đọc xong chiếu thư xoay người hướng Duy Nhân quỳ xuống, bên cạnh hai gã thái giám đã sớm bưng khay đựng vương miện ấn tỷ cùng một thanh bội kiếm xa hoa cao quý lập tức tiến lên từng bước. Duy Nhân tuy rằng gấp không thể chờ muốn ngồi ngay lên ngai vàng hoàng đế, nhưng vẫn bày ra một bộ thần sắc lạnh nhạt chậm rãi đi đến trước ngai vàng xoay người đứng lại, Thừa tướng cùng Nguyên soái nhìn nhau cười, sửa sang sơ qua quần áo xong bước ra khỏi hàng đi tới trước mặt Duy Nhân. Duy Nhân thấy một màn như vậy, tuy rằng rất muốn tự mình đội vương miện và đeo bội kiếm cho mình, nhưng nếu làm thế chẳng khác nào bẻ mặt người đời, đánh một cái tát vào mặt Thừa tướng cùng Nguyên soái đồng thời còn nhổ nước bọt vào mặt bọn họ, con người cho dù tâm tính bình tĩnh ôn hòa cách mấy đi nữa cũng sẽ không chịu đựng được mối sĩ nhục này, hơn nữa quan trọng nhất là một khi xảy ra chuyện không phù hợp với quy củ như vậy, chỉ sợ cho dù hắn là một hoàng đế hợp pháp cũng sẽ phải chịu nghi vấn.

Thừa tướng từ trong tay thái giám tiếp nhận vương miện đội lên đầu Duy Nhân, tiếp đó Nguyên soái tiếp nhận thanh bội kiếm từ trong tay thái giám đeo lên người Duy Nhân, sau đó Duy Nhân xoay người từ trong tay Tổng quản thái giám cầm lên một quả ấn tỷ cỡ nắm tay, cuối cùng Duy Nhân một tay đặt tại trên chuôi kiếm, một tay cầm ấn tỷ, dùng một ánh mắt ngạo nhiên quét nhìn chúng đại thần.

Tổng quản thái giám cao giọng hô lớn:

- Tân hoàng lên ngôi! Thần dân quỳ lạy!

Ở dưới dẫn dắt của Thừa tướng cùng Nguyên soái, văn võ đại thần, mấy chục vạn quân binh ở bên ngoài cùng dân chúng đông đúc không thể đếm hết, tất cả đều quỳ hai gối xuống đất dập đầu hô:

- Bái kiến ngô hoàng! Ngô hoàng vạn phúc vạn thọ!

Duy Nhân rốt cuộc không kìm nổi, một cảm giác cao cao tại thượng ở chốn nhân gian ập vào mình, phủ từ đầu đến chân, lại theo chân chạy lên, qua lại vài lần.

Chính mình rốt cục đã trở thành hoàng đế, chính mình rốt cục trở thành chủ nhân của đế quốc!

Duy Nhân cố gượng trấn định lại, giao ấn tỷ cùng bội kiếm cho thái giám, ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, dùng một loại giọng điệu đặc biệt của kẻ bề trên, mang theo một loại ngạo nghễ cùng lạnh nhạt nói:

- Chư vị ái khanh bình thân!

Nhìn xuống các đại thần cung kính đứng thẳng tắp ở hai bên, Duy Nhân rất là tự đắc, dùng một loại giọng điệu có hơi bay bổng bắt đầu nói ra bài tuyên ngôn ngày đăng cơ mà hắn đã chuẩn bị lâu ngày. Sau khi Duy Nhân phát biểu xong, chúng đại thần liền từng người một tuyên thệ lòng trung thành, không hề để ý tới đang phát sinh chuyện rách nát trong đại điện hoàng cung. Ngoài đám thái giám cung nữ, binh sĩ tham dự đại điển, cùng dân chúng vây xem bên ngoài đều được lĩnh một phần quà tặng phân chia dựa theo địa vị. Sau đó liền cao hứng phấn chấn quan sát tiết mục biểu diễn buổi lễ mừng. Đối với người thường mà nói, hôm nay đây là một ngày hội đáng vui mừng.

Nhưng đối với một số người khác, đặc biệt là các quan lớn hiển quý dựa vào triều đình mới để kiếm ăn mà nói lại là một cái ngày hao phí cực độ trí và thể lực. Vì sao lại nói như vậy? Ngoại trừ số người giành trước vắt hết óc hướng tân hoàng đế ca tụng công đức và biểu lộ lòng trung, chính là bắt đầu bận rộn tiếp đãi khách nhân các nơi trong cả nước phái tới tặng lễ vật. Đại thần mà rơi vào cảnh làm bồi bàn có mất thể diện hay không? Tuyệt đối sẽ không, hiện tại phạm vi thế lực của đế đô có một chút như vậy, nên chỉ mong sao có thể dựa vào cơ hội tân hoàng đế lên ngôi này, truyền bá uy thế của đế đô khắp thiên hạ, mà hễ càng nhiều thế lực ở bên ngoài mang lễ vật tới càng chứng tỏ uy thế của đế đô càng lớn mạnh, cái chuyện liên quan tới thế lực danh vọng của chính mình sau này như thế, đám quyền quý nhân sĩ thân nằm trong thế lực đương nhiên phải tận tâm hết sức rồi.

- Bệ hạ! Quận trưởng vùng Đông bắc tặng lễ vật ba ngàn kim tệ, tỏ ý chúc mừng bệ hạ lên ngôi. Một thương đoàn Liên minh Duy Nhĩ Đặc tặng lễ một vạn kim tệ, chúc mừng bệ hạ đăng cơ, một thương đoàn... Nguồn:

Đại thần một người tiếp một người báo cáo lên Duy Nhân danh sách người tặng và phần lễ vật, tuy rằng số lần, số lượng tặng lễ chúc mừng càng lúc càng tăng vượt hơn một ngàn, tăng tiền biếu tặng lên cũng sắp có mấy trăm đến vạn kim tệ, đáng tiếc Duy Nhân lại cảm thấy không có gì đáng giá không có cao hứng chút nào. Bởi vì trong số người chúc mừng này, chỉ có không đến một trăm tên quyền quý ở đế quốc, hơn nữa đều là đám quyền quý nho nhỏ không đáng kể, vả lại trong đó nhiều nhất hơn phân nửa là vì có quan hệ với Thừa tướng và Nguyên soái đầu nhập vào, chân chính bị mình lôi kéo tới nguyện trung thành chỉ có mấy chục người. Còn lại gần cả ngàn tên đều là thương nhân muốn dựa vào quan hệ để buôn bán, hơn nữa đại bộ phận đều là thương nhân ngoại quốc! Mặc dù có vài quan viên minh biết rõ chính là các quốc gia khác phái tới, nhưng bọn họ chỉ một mực đoan chắc rằng mình là thương nhân, lần này đến chúc mừng là vì chuyện làm ăn buôn bán. Điều này nói rõ các quốc gia chung quanh không có coi trọng mình!

Cái này cũng chưa tính là phiền não, dù sao chỉ cần mình hùng mạnh lên, các thế lực ngoại quốc đó không thừa nhận cũng phải thừa nhận địa vị của mình. Nhưng khiến Duy Nhân căm hận nhất đó là trong số nhiều người đến chúc mừng như vậy, mặc dù có mười mấy quân phiệt nắm giữ thực quyền, nhưng đám quân phiệt này giỏi lắm chỉ chiếm lấy một hai cái quận huyện, binh lực cao lắm chỉ tới mấy ngàn đến hơn vạn quân, còn đại quân phiệt thực sự lại chẳng có một người nào tới! Điều này chứng tỏ điều gì? Nói rõ chính hắn là một hoàng đế đế quốc chẳng những không được thế lực ngoại quốc xem trọng, mà các thế lực lớn trong nước cũng không coi trọng! Không ngờ ngay cả biểu lộ một tình bằng hữu cũng không có, quân phiệt cấp quận trở lên cũng không có! Càng đừng nói quân phiệt lớn nào nguyện ý đầu nhập vào mình! Hắn không ngờ bản thân mình không được lòng dân như vậy? Việc này mà truyền ra ngoài, một tân hoàng đế như hắn còn gì thể diện nữa chứ!

Sắc mặt Duy Nhân phi thường khó coi, hắn không kìm được lén trừng mắt nhìn Nguyên soái, tên quân phiệt Khang Tư mang quân hàm Đốc quân hai tỉnh đó vì sao lại không đến chúc mừng? Theo lý lần trước hắn nếu đã dâng biểu lên thần phục, vậy thì lần này cũng phải đến chúc mừng chứ! Chẳng lẽ lão Nguyên soái đã giở trò quỷ không cho hắn đến để làm cho mình mất mặt? Trong lúc Hoàng đế Duy Nhân đang miên man suy nghĩ, một đại thần đột nhiên hô lớn với giọng phấn khởi:

- Thiếu tướng quân đế quốc, Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai mươi, Đốc quân hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân, Khang Tư - Lôi Luân Đặc các hạ sai sứ đến chúc mừng bệ hạ lên ngôi đế!

Duy Nhân lập tức nhảy dựng lên, nhưng ngay sau đó nhớ tới thân phận hiện tại của mình, hắn cuống quít ngồi xuống, sắc mặt đầy vẻ vui mừng phất tay hô:

- Mau! Tuyên triệu sứ giả vào yết kiến!

Không trách Duy Nhân vui mừng như thế, ai kêu Khang Tư hiện tại rõ ràng là quân phiệt duy nhất đầu dựa vào chính mình, cũng là quân phiệt duy nhất có quân đội tới mấy vạn, đồng thời cũng là quân phiệt duy nhất nhận bổ nhiệm chức Đốc quân của đế đô, một quân phiệt như vậy đến chúc mừng, sao bản thân hắn có thể không nể tình chứ? Nể mặt đối phương cũng chính là nể mặt mình đây.

Nghe được câu nói của tân hoàng đế, các đại thần vội phân rõ hai hàng văn võ đứng nghiêm chỉnh, một số đại thần cấp thấp thậm chí len lén sửa sang lại trang phục bên ngoài. Bọn họ thân là đại thần đương nhiên biết tên quân phiệt Khang Tư này là ngoại thần duy nhất dưới trướng tân hoàng đế, đám đại thần bọn mình tại đế đô cũng không thể để ngoại thần xem thường. Theo thanh âm khó nghe của gã thái giám vang lên, từ bên ngoài truyền vào một tràng tiếng bước chân, mấy tráng hán mặc quân phục sĩ quan cấp Uý đế quốc khiêng mấy cái rương lớn, đi theo một gã Thiếu tá đế quốc, y tự tiến vào tòa đại điện đã từng là nơi ban bố mệnh lệnh của quyền lực cao nhất đế quốc.

Gã Thiếu tá đế quốc quét nhìn một vòng đại điện, sau đó vẻ mặt cung kính hướng Hoàng đế Duy Nhân cúi chào nói:

- Thiếu tá Áo Khắc Đức Quân đoàn thứ hai mươi tham kiến bệ hạ! Đồng thời đại biểu cho Quân đoàn thứ hai mươi chúc mừng bệ hạ! Ngô hoàng vạn tuế!

Nói xong hắn quì một gối chào theo lễ nghi cung đình. Mấy gã Thiếu úy đi theo phía sau cũng vội đặt rương xuống chào cùng lễ tiết. Hoàng đế Duy Nhân vừa nghe lời nói vừa nhìn thấy lễ tiết này, hắn hết sức vui mừng xua tay nói:

- Ha ha! Có lòng là được! Không cần đa lễ, đều đứng lên đi.

Hà hà! Thủ hạ của Khang Tư cung kính với mình như thế, chẳng phải là nói Khang Tư cũng hết dạ trung thành với chính mình? Ha ha! Cho dù Khang Tư không có tâm tư này, chính mình cũng phải làm cho người khác nghĩ như vậy mới được! Hoàng đế Duy Nhân có ý nghĩ này, sau khi thu nhận mấy rương quà tặng của quân Khang Tư, giọng điệu lại càng thân thiện, đương nhiên cũng chỉ đơn giản như thế mà thôi, dù sao đối phương chỉ là thủ hạ Khang Tư mà không phải bản thân Khang Tư. Sau một hồi nói chuyện, đám người Áo Khắc Đức được thái giám dẫn vào cung, bố chí chỗ nghỉ. Ngay tại thời điểm Hoàng đế Duy Nhân mới vừa hơi bình tĩnh một chút, mật báo đưa tin tới, vừa đọc xong tin này, khiến hắn lập tức lòng nở hoa nhảy dựng lên hô:

- Khang Tư lập quân công chiếm toàn tỉnh Hải Tuyền! Thất hoàng tử bị giam lỏng! Ha ha! Thật tốt quá!

Đại thần đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lập tức vui mừng cả lên. Điều này chẳng phải là nói, vốn là một quân phiệt địa phương chiếm cứ mấy cái quận, hóa ra biến thành quân phiệt chiếm cứ cả một cái hành tỉnh? Đây chính là quân phiệt nắm nhiều quyền thống trị, ngoài hoàng thân quốc thích ra, đây là quân phiệt duy nhất xuất thân là quân nhân chiếm cứ cả một hành tỉnh! Địa vị cùng với danh vọng Khang Tư đem tới nếu so sánh với trước kia, cả về chất lẫn về lượng đều có chênh lệch rất lớn vậy.

- Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ!

Quần thần lập tức thức thời hướng tới Duy Nhân chúc mừng, tuy rằng thế lực quân phiệt mở rộng cùng hoàng đế nhà mình không có liên quan gì, nhưng người này đây đã nhận sắc phong của đế đô, cũng là quân phiệt lớn đầu tiên tiến đến chúc mừng đại điển lên ngôi của nhà vua? Tuy rằng rõ ràng hoàng đế nhà mình

cùng quân phiệt này nhiều lắm chỉ là quan hệ hòa thuận, ngay cả quan hệ kẻ bề tôi cũng chưa chứng thực, nhưng với người ngoài xem ra quân phiệt Khang Tư dù gì cũng là một phe phái với hoàng đế, ở thời điểm cần phải tận lực đề cao danh vọng này, có một điểm này vậy là đủ rồi.

- Các ngươi nói xem, binh lực của Khang Tư hiện tại có bao nhiêu quân, có thể điều động bọn họ tham gia tác chiến không?

Hoàng đế Duy Nhân đột nhiên hỏi như vậy, khiến cho các đại thần đều sửng sốt: hiện tại chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, không ngờ đã nghĩ tới chuyện sai phái đối phương đổ máu giúp mình đánh giặc? Hoàng đế nhà mình thật quá si tâm vọng tưởng. Tuy rằng mọi người đều nghĩ trong lòng như vậy, nhưng không ai dám hé răng, tất cả đều giả vờ câm điếc. Còn Nguyên soái cùng Thừa tướng hai trùm sỏ đại thần lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Duy Nhân thấy một màn này, trong mắt chợt lóe sáng, hướng nơi nào đó nháy mắt, một đại thần lập tức bước ra khuyên can nói:

- Bệ hạ! Thần nghĩ rằng trước mặt chúng ta hẳn là nên suy xét làm thế nào tưởng thưởng cho xứng đáng với hành vi trung trinh của Khang Tư đại nhân.

- Ồ! Quả đúng như thế! Như vậy nên thưởng cái gì cho xứng đáng đây?

Duy Nhân gật đầu nói. Các đại thần đều ngầm bĩu môi, vào thời điểm này cung đình còn có gì có thể thưởng cho ngoại thần chứ? Cấp tiền tài vật tư ư? Nếu không nhờ thương nhân nước ngoài vận chuyển, khẳng định vừa ra khỏi phạm vi thế lực của đế đô đã bị cướp sạch rồi, cho nên lợi ích thực tế hoàn toàn cấp không được, có thể xuất ra chỉ là chút quan chức cùng tước vị vô ích. Tuy rằng tất cả mọi người biết rõ sao lại thế, nhưng không một ai hé răng. Một là không có khả năng thưởng tiền, hai là thưởng cho quan chức tước vị tuy rằng vô dụng cũng không có ích gì, nhưng những quan đại thần bọn họ cũng không thoải mái, bởi vì bọn họ phần lớn đều không có tước vị, nếu như tên kia có tước vị, hóa ra mỗi khi gặp mặt tên kia phải trước tiên bái kiến hắn sao! Chuyện mất mặt nhiều như vậy cho nên toàn bộ cũng không ai muốn làm kẻ đầu tiên đề xuất ra. Nhìn được các đại thần có ý tưởng như thế, bởi vì gân xanh trên trán bọn họ thoáng nổi lên rồi biến mất ngay.

Không có biện pháp, tuy rằng một hai người trong đám đại thần này đều vô dụng vì năng lực quá tệ, hơn nữa trong đại thần nhiều như vậy chỉ có một hai người là khăng khăng giữ phận mình. Không phải tân hoàng đế không muốn biến tất cả đại thần thành người một nhà, đáng tiếc cơ sở của mình yếu kém, kẻ hơi có chút năng lực đã được mình phái đến ở phạm vi thế lực địa phương phía dưới để chiếm trước vị trí hạ tầng cơ sở, cho nên vị trí đại thần trong triều đình còn trống, cũng chỉ có thể tùy tiện kéo vài người đến cho đủ số. Nếu muốn đại thần cung đình thật sự phát huy tác dụng vẫn phải chờ sau khi mình củng cố được quyền uy, hơn nữa thời điểm này nhân tài không thiếu. Nghĩ đến đây tân hoàng đế lộ vẻ mặt vui tươi hớn hở...

- Trẫm nghĩ rằng Khang Tư đại nhân chẳng những công lao xuất sắc, đối với đế quốc càng hết dạ trung thành, hơn nữa lần này trẫm lên ngôi vua là chuyện vui mừng lớn: như vậy hãy đề bạt Khang Tư - Lôi Luân Đặc đại nhân làm Trung tướng quân đế quốc, tiếp tục đảm nhiệm chức vị Quân đoàn trưởng quân đoàn thứ hai mươi, sắc phong Khang Tư - Lôi Luân Đặc đại nhân là Nam tước đế quốc, chấp thuận cho Nam tước đại nhân ở vùng đất trực thuộc chọn một quận làm lãnh địa quý tộc.

Tước vị quý tộc cứ dễ dàng như vậy sắc phong? Đó là lý do đám đại thần dù là Nguyên soái cùng Thừa tướng nghe được ban thưởng này đều mở to hai mắt nhìn. Trước kia Tướng quân đế quốc vào sinh ra tử tạo lập công lao to lớn nhưng cũng không có khả năng được phong tước vị, hiện tại không ngờ chỉ phái người đến chúc mừng tân hoàng lên ngôi liền được phong tước vị! Hơn nữa vẻn vẹn một Nam tước không ngờ có được lãnh địa là một quận? Trong lòng mọi người đều không kìm nổi xuất hiện cảm giác như đế quốc mình mặt trời đã mọc hướng tây. Bởi vì không đợi đám đại thần kịp phản ứng tâu can, tân hoàng đế liền đón nhận tờ chiếu thư đã viết rõ ràng từ gã thái giám đưa qua, cầm lấy ấn tỷ đóng dấu lên một cái, thế là phần phong thưởng cho Khang Tư cứ như vậy đã được xác định.

Nguyên vốn đám đại thần còn định lên tiếng khuyên can, nhìn đến động tác của hoàng đế nhà mình nhanh nhẹn như thế, liền biết sự tình không thể thay đổi nữa rồi, chỉ đành lắc lắc đầu trong lòng thầm than thở ngậm miệng không hé răng.

Đúng vậy, nói cái gì nữa chứ? Hiện giờ đối phương chẳng khác nào hoàng đế địa phương cao nhất chiếm cứ một cái hành tỉnh, toàn tỉnh đều là lãnh địa của hắn, người ta căn bản là không cần quan tâm tới cái tước vị Nam tước trò hề này, cùng cái gì lãnh địa một quận kia đâu chứ.

- Được rồi! Truyền đưa chiếu thư này đến tay sứ giả đi! Nhân tiện dò hỏi từ miệng bọn họ xem Khang Tư có ý đồ gì!

Hoàng đế Duy Nhân khí thế mười phần phất tay nói.

- Tuân chỉ!

Thái giám cung kính lui ra, các đại thần đưa mắt nhìn nhau sau đó cũng cúi đầu theo nhau lui xuống lo việc của mình.

Đám người Áo Khắc Đức được thái giám gọi mấy tên cấm vệ quân đưa đến một dãy kiến trúc bên hoàng thành, nhìn xem tường viện này đã hư hỏng đầy bụi bặm, trong sân cỏ dại mọc cao tới nửa thân mình, nước vôi rệu rã, cửa nẻo mục nát, các người hầu đang vội vàng quét dọn, chứng tỏ nơi này đã bỏ hoang phế nhiều năm, sắc mặt đám người Áo Khắc Đức lập tức lạnh xuống. Gã thái giám dẫn đường vốn là người cơ trí, vội nhắc nhở người hầu rồi cười làm lành nói:

- Thật ngại! Xem ra chư vị đại nhân còn phải chờ đợi một ít lâu, Ngoại phiên quán này đã nhiều năm không dùng tới.

- Ngoại phiên quán?

Áo Khắc Đức bên này là người đầu tiên kinh hô một tiếng, tiếp theo lập tức đổi thần sắc tươi cười quan sát một vòng tòa kiến trúc.

Thì ra nơi này chính là Ngoại phiên quán đây, khó trách cũ nát như thế, phải biết rằng đế quốc đã rất nhiều năm không có xuất hiện sứ thần ngoại phiên tới. Nơi này không tệ, tuy rằng cũ nát một chút, nhưng phù hợp với thân phận của bọn mình đây! Ở nơi cũ nát này cũng thật thoải mái, đây chứng tỏ đế quốc đã xem như Đốc quân đại nhân của mình là ngoại phiên. Tuy nhiên trong những người này chỉ có Áo Khắc Đức sau khi nhìn thấy thần sắc của đám thủ hạ, hắn giật mình nhảy dựng lên, cố sức đến mấy sắc mặt hắn cũng đã hiện ra vẻ vui mừng, căn bản không đổi lại sắc mặt được. Nhìn thấy bộ dáng của đám người Áo Khắc Đức, gã thái giám có điểm mịt mờ cười khổ, hắn đương nhiên biết Ngoại phiên quán chỉ có thể tiếp đãi đặc phái viên chính quyền độc lập thần phục đế quốc sử dụng, theo lý bọn họ không có tư cách vào ở nơi này, vốn nên đến trạm dịch hoặc lữ quán, nhưng ai ngờ Tổng quản đại nhân tự mình chỉ định nơi này chứ? Tổng quản đại nhân vì sao lại làm như vậy? Phải biết rằng điều này chính là ám chỉ đã xem chủ thượng bọn họ như thế lực quân chủ độc lập đây. Chẳng lẽ là ý chỉ của bệ hạ? Sắc mặt gã thái giám tối sầm lại, một loại cảm giác bi phẫn nổi lên trong lòng, đường đường là một hoàng đế đế quốc lại phải hậu đãi thần tử như thế, thật sự khiến lòng người chua xót mà! Ngẫm lại trước kia loại người sinh ra trong cung vua, đối với đám sĩ quan đó đâu cần dùng khuôn mặt tươi cười để đối đãi chứ!

Nhiều người lực lượng lớn, mấy phòng ngụ lại của mấy người Áo Khắc Đức rất nhanh được sửa sang xong, đám người Áo Khắc Đức khách sáo cùng thái giám một hồi sau liền vào ở thoải mái. Sau khi tiến vào trong khu phòng, Áo Khắc Đức phất tay một cái ra dấu, mấy tên Thiếu úy nhanh chóng chiếm cứ mấy vị trí cao cảnh giới, chỉ để lại hai gã trung úy cùng Áo Khắc Đức ba người bắt đầu bàn bạc.

Áo Khắc Đức nhìn thoáng qua hai gã Trung úy trong mắt vẫn như cũ mang theo sắc mặt vui mừng, biểu lộ vẻ mặt thoải mái, rất tùy ý nói:

- Như thế nào? Cảm thấy rất cao hứng à!

Lời này khiến hai gã Trung úy đều thoáng sửng sốt, thu lại sắc mặt vui mừng, lộ bộ dáng rất nghi hoặc hỏi:

- Có gì sao Trưởng quan?

- Ta nghĩ các ngươi có phải cảm thấy hoàng đế đế quốc cho chúng ta vào ngụ chỗ Ngoại phiên quán này, cũng như cam chịu chủ công là ngoại phiên của đế quốc, bởi vậy mà cao hứng hay không?

Áo Khắc Đức giọng điệu hờ hững nói.

- Đúng vậy! Ái chà...

Một gã trung úy mới vừa theo bản năng gật đầu lại bị tên Trung úy khác kéo một cái, hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc lập tức hiểu được, bởi vì Áo Khắc Đức xưng hô Khang Tư là chủ công! Hai gã Trung úy xuất thân ở bán đảo Phi Ba lúc này mới tỉnh ngộ lại, chủ công của mình căn bản không phải là thần tử của hoàng đế đế quốc! Đúng ra hắn phải vào ở trong nhà khách quý mới đúng! Ở lại bên Ngoại phiên quán quả thực là chuyện mất thể diện, không ngờ mình còn lộ vẻ mặt đắc ý?

Hai gã Trung úy lập tức quỳ trên mặt đất thỉnh tội:

- Đại nhân, thuộc hạ biết tội, xin đại nhân xử phạt!

- Nói cho các ngươi nghe không phải là muốn trách phạt các ngươi, chỉ muốn các ngươi nhớ kỹ thân phận của chủ công. Đương nhiên, điểm ấy ghi tạc trong lòng là được, dù sao chúng ta lần này là tạo quan hệ hòa thuận cùng đế đô, thậm chí tiến thêm một bước cũng rất tốt. Cho nên hiện tại ám chỉ thân phận chủ công là ngoại phiên, dù chúng ta không tình nguyện cũng phải làm ra vẻ vui mừng chấp nhận, đồng thời từ đế đô cơ sở trước đây của chủ công này kiếm chút ưu đãi mang về.

Áo Khắc Đức nói lời này khiến hai gã Trung úy lại thoáng sửng sốt, tuy nhiên bọn họ lập tức tỉnh ngộ gật gật đầu, tuy rằng Áo Khắc Đức có tỏ vẻ "sống lâu lên lão làng", cũng có chút khoe khoang chiếm tiện nghi, nhưng nếu đã đưa ra chiêu bài chủ công vậy nói như thế nào phải nghe như thế đó, tuyệt đối không thể chống lại.

Đúng lúc này, một gã thái giám cùng đi theo một Thiếu úy vào đến, tại đương trường tuyên đọc chiếu chỉ phong thưởng cùng lời chiêu dụ vô bổ, sau đó thay mặt hoàng đế mời bọn họ vào hoàng cung tham gia yến hội. Đám người Áo Khắc Đức đương nhiên biết đây là chuyện gì xảy ra, sau một hồi chỉnh sửa phục trang liền theo thái giám rời đi.

Tiến vào hoàng cung, sau một phen lễ tiết, các sĩ quan khác được đám đại thần chiêu đãi phóng túng hắn lên, mà Áo Khắc Đức lại được Hoàng đế Duy Nhân dẫn vào Thiên điện.

- Ái khanh! Không biết Quân đoàn thứ hai mươi của Nam tước đại nhân hiện tại có bao nhiêu binh lực vậy?

Hoàng đế Duy Nhân không có nhiều lời lập tức lên tiếng hỏi thẳng.

- Bệ hạ! Quân đoàn thứ hai mươi hiện có hai biên chế sư đoàn hoàn chỉnh.

Áo Khắc Đức xoay chuyển ánh mắt một lúc nói.

- Chỉ có hai sư đoàn, cũng quá ít một chút, Nam tước đại nhân khi nào thì biên chế chỉnh đốn xong toàn bộ quân đoàn?

Duy Nhân nhíu mày hỏi.

Áo Khắc Đức cười khổ nói:

- Bệ hạ! Dựa theo nhân lực vật lực của hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân: duy trì hai sư đoàn thực cũng đã cố hết sức rồi. Binh lực giỏi lắm cũng chỉ có thể biên chế tiếp một sư đoàn, nhưng căn cứ dân số nghèo đói của hai hành tỉnh được như vậy cũng quá nhiều rồi.

Áo Khắc Đức nói lời này là sự thật, thực tế thực bất đắc dĩ, ai kêu Hải Tuyền, Hải Tân là hai tỉnh thuộc về vùng biên cương, dân cư vật chất đều hết sức nghèo túng, nếu không nhờ có hải thương có thể theo đường biển kiếm được một khoản, hai tỉnh này thật sự là khốn đốn tới cực điểm. Nhìn đến sắc mặt Hoàng đế Duy Nhân lộ vẻ khó coi, Áo Khắc Đức cười thầm một hồi rồi lên tiếng nói:

- Bệ hạ! Tuy rằng hiện tại chỉ có hai sư đoàn, nhưng hai sư đoàn này lại toàn bộ đều là lão binh từng trải chiến trận, đủ để ở trên chiến trường tiêu diệt một biên chế quân đoàn hoàn chỉnh. Hơn nữa nếu bệ hạ có thể cho chút thời gian, tin tưởng dù gian khổ như thế nào đi nữa, Đốc quân đại nhân nhà ta cũng sẽ cắn răng để lão binh từ hai sư đoàn biến thành một quân đoàn. Hơn nữa Đốc quân đại nhân cùng toàn quân trên dưới của quân đoàn hai mươi đều cực kỳ nguyện ý phục vụ cho bệ hạ.

Áo Khắc Đức sở dĩ dám nói như vậy, đó là bởi vì trước khi đi hắn được trao toàn quyền quyết định. Tuy rằng bản thân Khang Tư không có ý tứ gì khác, chỉ muốn dựa chút tiếng tăm của đế đô, khống chế tốt hai

hành tỉnh là được. Dù sao hắn chính là vì bộ hạ trước khi ác ma phát sinh ào ạt tìm kiếm một vùng đất yên ổn, hiện tại tìm được rồi Khang Tư cũng đã không còn động lực nào khác.

Nhưng không giống như Khang Tư được chăng hay chớ, các thủ hạ của Khang Tư hoàn toàn là muốn dựa vào uy tín của đế đô để mở rộng địa bàn, cho nên hắn chỉ mong sao đế đô cấp cho mình có được quyền lực phát động chiến tranh đối ngoại, bởi vì nếu như vậy sẽ không còn là nội chiến giữa quân phiệt, mà là cuộc chiến khôi phục, điều khó khăn của chiến tranh cũng không phải là từng bước một. Mà muốn đế đô khẳng khái cấp cho quyền lực như vậy, vậy thì phải để đế đô đều hiểu được bên mình có thể mang đến cho đế đô cái gì, đồng thời cũng để đế đô hiểu rằng chính mình có năng lực mới được. Hành động đó cũng không xem là phản bội Khang Tư, dù sao đây là mở rộng địa bàn của Khang Tư, đối với Khang Tư chỉ có lợi mà không có hại. Tuy rằng mọi người đều biết chuyện tự mình thay Khang Tư quyết định như vậy xem như là phản nghịch, nhưng chính mình cũng là quân của Khang Tư, vì muốn tốt cho chủ công nhà mình, trên danh nghĩa này, ai nấy cũng không sợ gánh nặng tâm lý. Bởi vì loại danh nghĩa này, có thể nói ở trong hệ thống Khang Tư vượt hơn chín phần mười người đều có ước nguyện như vậy. Không ai không nguyện ý, nếu có thể đề cao quyền thế địa vị cùng phạm vi thế lực của chủ thượng nhà mình, có năng lực bày ra tài năng của mình cũng từ trong đó nhận được lời khen thưởng của chủ thượng, không làm như vậy mới là kẻ ngốc, mà Áo Khắc Đức chính là một người trong số đó.

Duy Nhân vừa nghe quân đội Khang Tư tất cả đều là lão binh, trong lòng không khỏi đánh lô tô, đây chính là đội quân tinh nhuệ siêu cấp đây, chờ đến khi nghe được có thể xây dựng một quân đoàn lão binh, Duy Nhân quả thực động tâm rồi. Đối với điều ám chỉ trong lời nói của Áo Khắc Đức, Duy Nhân đương nhiên hiểu được, cái gì chờ thời gian có thể thành lập một quân đoàn lão binh, không phải là muốn cầu mở rộng lãnh địa sao? Người nầy thật đúng là cả gan dám nói! Hai hành tỉnh liền có hai sư đoàn, năm sư đoàn thành một quân đoàn chẳng phải là năm hành tỉnh sao? Ta cũng chỉ mới chiếm một khu lãnh thổ nhỏ thế này, sao có thể cho các ngươi nhiều địa bàn như vậy được! Đương nhiên Duy Nhân cũng không có cự tuyệt ngay, chỉ nói sẽ thương lượng cùng đại thần, sau đó liền chuyển đề tài, Áo Khắc Đức nào dám truy vấn đành phải cùng nhau nói chuyện phiếm.

Trong lúc nói chuyện Áo Khắc Đức dè dặt hỏi một chút chuyện xử lý Thất hoàng tử, Thất hoàng tử này thật đúng là củ khoai lang dễ phỏng tay. Khang Tư lấy thân phận thần tử giam lỏng hắn, nếu xảy ra chuyện gì sẽ bị người chỉ trách, tên tuổi lập tức sẽ mang tiếng xấu muôn đời, cho nên Khang Tư vẫn chưa có quyết định, thủ hạ của hắn liền hạ quyết tâm tống khứ Thất hoàng tử đi. Hoàng đế Duy Nhân này cũng không phải kẻ ngu ngốc, sao lại không biết Thất hoàng tử không làm phỏng tay chứ? Chỉ cần hắn trở lại đế đô, bất kể mình xử lý như thế nào đều sẽ khiến người ta nói xằng nói bậy, xảy ra chuyện gì thì lại càng tai hại! Dù sao cũng là thân huynh đệ của mình không thể xuống tay, càng đừng nói thần tử, cho nên tuyệt đối không thể, tốt nhất là trong thời gian giam lỏng gặp chuyện không may thì quá tốt, Khang Tư có thể chịu tiếng xấu thay cho người khác đây! Đến lúc đó chính mình còn có thể khiển trách vài câu nữa. Cho nên Duy Nhân cứ vờ đi nói chuyện này chuyện kia, hơn nữa còn chuyển qua nói mấy câu về chuyện phong tình ở các nơi, sau đó xem như kết thúc yến hội lần này.

Thời gian cứ như vậy lập tức trôi qua mười mấy ngày, ngay lúc Duy Nhân gần như sắp quên bẵng sự tồn tại của sứ giả Khang Tư, lại một cái tin tức gây khiếp đảm thiên hạ truyền tới đế đô.

Tứ Hoàng Tử cùng một tháng một ngày ở khu vực Tây bộ tuyên bố lên ngôi vua, đồng thời tuyên bố lấy bốn tỉnh Văn Tây, An Tây, Trữ Tây, Trấn Tây làm cơ sở vững chắc để giành lại đế quốc.

203. Chương 203: Cuộc Chiến Của Các Vị Vua. (1+2)

Hoàng đế Duy Nhân cực kỳ nổi giận trong đại điện hoàng cung.

- Xin bệ hạ bớt giận, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Các đại thần đều khuyên can, tuy rằng bọn họ cũng thật tức giận bởi vì chuyện này nói lên bọn họ không phải đại thần hợp pháp chính thống duy nhất của đế quốc, đối với tương lai cùng địa vị đều mang đến tổn thất. Nhưng bọn họ cũng không phải ngu ngốc, khu vực Tây bộ cách đế đô ngàn dặm, cho nên nỗi giận này chỉ có thể nhịn.

Nhưng vào lúc này, Hoàng đế Duy Nhân vốn đã được các đại thần khuyên bảo gần hết giận thì lại đột nhiên nhận được tin tức như đổ dầu vào lửa.

Chỉ thấy đại thần phụ trách tình báo đột nhiên bước ra khỏi hàng bẩm báo:

- Bệ hạ, Hoàng tử thứ hai chọn ngày mùng một tháng một tự phong làm vua, lấy ba tỉnh Trữ Đông, Trấn Đông, An Đông làm cơ sở. Hoàng tử thứ ba cũng lên ngôi cùng ngày, lấy hai tỉnh Trữ Nam, Trấn Nam làm cơ sở. Công chúa thứ nhất tự phong nữ hoàng ở hành tỉnh Tương Đàm. Hoàng tử thứ chín ở hành tỉnh Thiểm Đông. Hoàng tử mười ba lên ngôi ở hành tỉnh Trung Xuyên, hoàng tử mười bảy ở hành tỉnh Thiểm Nam. Tất cả đều lên ngôi vào ngày mùng một tháng một.

Duy Nhân gân xanh nổi lên, bọn anh chị em đáng chết này, không ngờ tất cả đều đồng thời lên ngôi cùng ngày mùng một tháng một với mình. Đây không phải chèn ép hợp pháp hóa chính thống hóa của mình thì còn vì cái gì?

Cứ như thế đế quốc thêm bảy tám hoàng đế, vốn ba mươi hai hành tỉnh trên danh nghĩa của mình lập tức còn không được quá nửa!

Đáng chết nhất chính là hoàng tử mười bảy mới sinh được mấy tháng, không ngờ cũng tự lập làm vua! Thế lực đứng đằng sau cũng thật quá phận!

Duy Nhân đầy một bụng tức trừng mắt quét qua các đại thần một vòng rồi hỏi:

- Các ngươi nói nên xử trí bọn phản loạn này thế nào?

Tất cả các đại thần đều nhíu mày trầm tư, những vị vua tự lập này địa bàn không gần đế đô, căn bản không thể trực tiếp xuất binh tấn công bọn họ.

Phái sứ giả đi khiển trách? Đánh chó bằng bánh bao nhân thịt, có đi không có về.

Lệnh cho thiên hạ phản đối? Những tên này khống chế địa bàn căn bản không có khả năng gặp chuyện, nếu không thì địa bàn của họ kiểm soát có lớn đến mấy cũng vô dụng.

Nghĩ tới nghĩ lui, trừ bỏ phái binh đi đánh, căn bản không có biện pháp khác.

Nhìn đến các đại thần không có phản ứng, Hoàng đế Duy Nhân lại đưa mắt ra hiệu.

Kẻ thân tín của Duy Nhân có vẻ bất đắc dĩ đi ra một bước, trong lúc khom mình thi lễ đột nhiên nghĩ đến một chuyện mà Duy Nhân từng nói, không khỏi tự hỏi thật nhanh trong đầu một lúc nói:

- Bệ hạ, thần nghĩ, chúng ta có thể mượn lực lượng ngoại thần để tiêu diệt những vị vua phản loạn này. Vừa có thể chèn ép khí thế bọn họ lại có thể giảm đi thực lực của ngoại thần, thật sự là một công đôi việc.

Ánh mắt Hoàng đế Duy Nhân lóe sáng, vẻ mặt vui mừng cũng hiện lên trên mặt các đại thần, bọn họ đương nhiên biết ngoại thần này là chỉ vào ai. Hoàng đế Duy Nhân có rất nhiều ngoại thần, nhưng có năng lực làm chuyện này cũng chỉ có Nam tước đại nhân Khang Tư – Lôi Luân Đặc.

Tuy nhiên đa số các đại thần lại có sự hoài nghi trong lòng, người ta là quân phiệt dựa vào cái gì phải phục tùng mệnh lệnh đi tấn công những vị vua tự lập này?

Ngay khi các đại thần muốn nêu ý kiến, Duy Nhân đã thở mạnh phất tay nói:

- Sứ giả của Nam tước còn không có rời khỏi kinh đô đúng không? Tốt! Đưa thánh chỉ cho sứ giả mang về cho Nam tước đại nhân.

Mắt liếc sang thái giám ở bên cạnh, thái giám đã trải thánh chỉ cầm bút chờ lệnh.

- Phong cho Nam tước đại nhân Khang Tư – Lôi Luân Đặc làm Đông Nam Đại Đô đốc, kiêm đảm nhiệm đô đốc năm tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân, Hải Bình, Hải Vũ, Hải Quảng! Lệnh cho hắn lập tức chỉnh đốn quân đội, thay trẫm dạy cho Nhị đệ, Tam đệ của trẫm một bài học. Thánh chỉ này công bố trước toàn thiên hạ!

Duy Nhân vừa nói xong, thánh chỉ cũng viết xong, cũng giống như trước không đợi đại thần phản ứng lại liền lệnh thái giám cấp cả ấn cho Áo Khắc Đức mang về.

- Bệ hạ!

Nhìn thái giám đang cầm thánh chỉ chuẩn bị rời đi, các đại thần có mặt đều quỳ xuống chặn cửa vẻ mặt bi phẫn hô. Mà Nguyên soái cùng Thừa tướng liếc mắt nhìn nhau một cái, Thừa tướng vuốt râu cúi đầu, Nguyên soái nắm chặt tay, thở rài không lên tiếng.

Hoàng đế Duy Nhân nhìn Nguyên soái cùng Thừa tướng không lên tiếng, trong lòng quyết định. Vốn muốn giải thích nhưng tâm tình không tốt lại thêm lười mở miệng, trực tiếp vung tay lên, xoay người rời đi, chỉ lưu lại một câu:

- Trẫm đã có chủ trương, bãi triều!

Nhìn hoàng đế kiên cường như vậy, các đại thần đành phải chấp nhận. Dù sao thiên hạ là của hoàng đế, có liên quan gì đến bọn mình, nếu hắn bằng lòng thua thì mặc kệ hắn.

Sau khi các đại thần lui đi, Nguyên soái cùng Thừa tướng lắc lư chậm rãi rời đi. Trên đường, Nguyên soái hỏi:

- Vì sao không ngăn thánh chỉ này của bệ hạ lại? Chuyện này khác gì vứt bỏ vùng biển của đế quốc!

Thừa tướng cười nói:

- Khang Tư không phải là người hợp ý ông sao? Rơi vào tay hắn cũng không sao cả.

Nguyên soái cười khổ lắc đầu:

- Người hợp ý thì sao? Tại thời đại lòng người hay thay đổi này ai dám cam đoan cái gì? Hơn nữa sau khi cho Khang Tư năm tỉnh ven biển, cho dù Khang Tư trung thành hay không, vùng biển của đế quốc cũng lọt vào tay người ngoài. Buôn bán trên biển từ nay chấm dứt, đây là thiệt hại biết bao nhiêu!

Thừa tướng cười nói:

- Ha ha! Bệ hạ của chúng ta cũng không phải không biết điều ấy. Ba tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân, Hải Bình cũng không tính là gì, nhưng ông đừng quên hai tỉnh Hải Vũ, Hải Quảng là địa bàn hạm đội đế quốc. Tại thời loạn này, thuế địa phương và thương mại đường biển đã sớm rơi vào trong tay quyền quý địa phương. Hạm đội đế quốc không biết kiếm được bao nhiêu ích lợi từ trên biển, ông nói bọn họ sẽ cam lòng đưa địa bàn của mình cho người khác sao?

Nguyên soái lắc đầu:

- Ta cũng không coi trọng hạm đội đế quốc, cho dù bọn họ chiến đấu trên biển lợi hại thế nào, chiến đấu trên bộ cũng không thể so với quân bộ. Nếu Khang Tư có thể thoải mái chiếm tỉnh Hải Tuyền giam lỏng hoàng tử thứ bảy, như vậy đủ để chứng minh năng lực quân bộ của hắn. Cho nên nếu hoàn toàn chiếm cứ nơi dừng chân của hạm đội đế quốc, bọn họ cùng lắm quấy rầy vùng ven biển một đoạn thời gian, cuối cùng nếu không đầu hàng thì cũng thành hải tặc.

- Sau khi Khang Tư có năm tỉnh này, thực lực của hắn tuyệt đối trở thành quân phiệt lớn nhất đế quốc. Đến lúc đó hắn hết dạ trung thành thì tốt, nếu có dã tâm gì vậy thì là một hồi họa lớn.

Thừa tướng tươi cười như trước:

- Ha ha! Chuyện này chưa chắc. Các quyền quý vì bảo vệ lợi ích của mình thì chuyện gì đều có thể làm được. Dù sao hạm đội đế quốc cũng không chỉ bằng thủy thủ của bọn họ là có thể khống chế hai hành tỉnh. Hơn nữa bệ hạ bố cáo toàn thiên hạ thánh chỉ kia, ông nói Hoàng tử thứ hai cùng hoàng tử thứ ba biết Khang Tư muốn thay bệ hạ giáo dục bọn họ, vậy bọn họ sẽ lặng yên chờ Khang Tư tìm tới cửa sao?

Nhìn Nguyên soái có điều suy nghĩ, Thừa tướng vỗ vỗ bả vai Nguyên soái:

- Chỉ cần bệ hạ không nói rõ tăng phạm vi khống chế của Khang Tư, cho dù Khang Tư có năm tỉnh ven biển thì sao? Chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời, vậy chức Đông Nam Đại Đô đốc có thể làm yên ổn một đoạn thời gian. Nếu dã tâm quá lớn muốn chiếm các tỉnh khác, vậy có lý do chính đáng để giải trừ chức vụ của Khang Tư. Ông cho rằng khi bệ hạ thống nhất đất liền, dân cư cùng tài vật lớn như vậy không thể đánh bại Khang Tư chỉ có năm tỉnh sao?

Nguyên soái gật đầu không lên tiếng, nhưng trong lòng lại thở dài:

- Ài! Nói thì vậy, nhưng tất cả đều phải thống nhất đất liền mới có thể thực hiện được.

Tin tức các hoàng đế liên tục lên ngôi khiến cho dân chúng đế quốc đều chết lặng, người có hy vọng với đế đô chính thống cũng tan mất niềm tin.

Toàn đế quốc lại có bảy, tám hoàng đế, hơn nữa toàn bộ đều là huyết thống của tiên hoàng. Người hơi thông minh đều biết cuộc chiến giữa các vị vua so với quân phiệt còn tàn khốc hơn sắp nổ ra. Nếu hoàng đế Duy Nhân cuối cùng có thể thống nhất vậy thì thế hệ người dân này chỉ sợ cũng không chờ được.

Tuy nhiên một tin tức từ đế đô phát ra khiến cho dân chúng đang chết lặng giật mình, bắt đầu dùng ánh mắt tò mò nghi hoặc nhìn về vùng duyên hải đế quốc.

Tất cả quân phiệt lớn nhỏ tỉnh Hải Tân đều choáng váng, biết quân Khang Tư mạnh nhưng không ngờ mạnh như vậy. Thoải mái tiêu diệt tỉnh Hải Tuyền, mà lại còn thêm một sư đoàn chiến mã. Tại khu vực vùng biển này, còn ai dám trêu chọc quân Khang Tư.

Biết danh tiếng quân Khang Tư lớn, nhưng lại không nghĩ tới lớn đến trình độ này. Chẳng những trở thành Đông Nam Đại Đô đốc mà lại còn là Đốc quân năm tỉnh! Toàn bộ vùng biển đều danh chính ngôn thuận rơi vào tay quân Khang Tư.

Hiện tại bản thân mình đang ở trong khu vực thuộc Đại Đô đốc, vậy nên làm gì bây giờ? Một ít quân phiệt học Sư đoàn trưởng Hải Tân ngày trước, dọn sạch tài chính tồn kho chạy đến nước ngoài làm phú ông.

Mà người có chút quan hệ với quân Khang Tư lập tức phái sứ giả hoặc tự thân đến tỏ vẻ nguyện ý theo Khang Tư. Đương nhiên cũng tránh không được một ít người điên cuồng không thức thời vụ tuyển quân liều mạng với Khang Tư, làm cho tỉnh Hải Tân trong những ngày đầu năm mới này mưa gió nổi lên.

Mà trong địa bàn quân Khang Tư, sau khi biết được Khang Tư được phong làm Đông Nam Đại Đô đốc Đốc quân năm tỉnh. Tất cả thành viên quân Khang Tư đang vội vàng chúc tết Khang Tư đều ngây ngẩn cả người, ngay sau đó lập tức vùng lên hoan hô, hơn nữa mặt mày hồng hào bắt đầu bận rộn trang trí phủ Đốc quân. À không, hiện tại nên gọi là phủ Đại Đô đốc.

Thành viên quân Khang Tư chả cần cái gì Đông Nam Đại Đô đốc, hay Đốc quân năm tỉnh, Trung tướng hay là Nam tước. Bọn họ chỉ quan tâm có danh phận này là có thể quang minh chính đại triển khai kế hoạch tấn công năm tỉnh này mà không sợ có người lên án loạn thần tặc tử, dân chúng sẽ không sinh ra lòng chống đối với cuộc chiến này.

Khang Tư không vui mừng như những người này mà lại có chút suy nghĩ.

Bản thân mình phái người đi bái kiến hoàng đế mới lên ngôi, không ngờ liền phong cho mình một danh phận lớn như vậy? Chẳng lẽ đế đô không sợ mình lớn mạnh không kiểm soát được hay sao?

Mà phiền não nhất chính là mình căn bản không có kế hoạch thôn tính năm tỉnh ven biển đế quốc! Mình chỉ chuẩn bị kinh doanh hai tỉnh Hải Tuyền cùng Hải Tân cho tốt, làm cho người của bán đảo Phi Ba có nơi ổn định cuộc sống mà thôi. Như thế nào lại làm ra chuyện lớn như vậy? Thật sự là nhức đầu.

Cho dù Khang Tư không tình nguyện, nhưng nhìn đến vẻ mặt kích động của thuộc hạ chỉ có thể thở dài lắc đầu. Danh phận đến, bọn họ tự nhiên phải vì thủ lĩnh của mình đạt được lợi ích thiết thực từ danh phận. Bởi vì mình được lợi ích càng lớn, bọn họ cũng được càng nhiều, đây chính là quy củ xâm nhập lòng người được đặt ra thời kỳ bán đảo Phi Ba.

Kỳ thật cho dù không có quy củ này, dựa theo lệ thường, dựa theo lòng người, bọn họ cũng giống như theo đuổi ích lợi của mình. Bởi vì vì mình cũng là vì bọn họ, hay việc là hỗ trợ lẫn nhau.

Nếu tiếp tục như vậy, chính mình sớm muộn gì cũng bị đám thủ hạ nâng lên tới một vị trí khủng bố, nếu mình chửi mắng bọn họ thì không nên. Loại chuyện từ chối yêu cầu của thủ hạ chẳng những bị người khác nghĩ đến mình là ngu ngốc, càng làm cho cả thế lực sụp đổ, nội bộ lục đục. Như vậy xem ra mình cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Nhìn Khang Tư thở dài, Tương Văn chẳng những không lo lắng, ngược lại ngầm đắc ý. Hành động này của Áo Khắc Đức không được Tổng trưởng Mật vệ Tương Văn này hỗ trợ căn bản không thể chấp hành. Mà

Tương Văn chỉ cần có ích với chủ thượng vậy nàng đều không từ thủ đoạn đi làm, chuyện nhắm một mắt mở một mắt làm không ít, cho nên không cần kỳ quái vì sao nàng tự tiện tiến hành kế hoạch này.

Trong phòng lớn phủ Đại Đô đốc mới được treo biển mới tinh, văn võ quan viên quân Khang Tư có mặt đầy đủ, bắt đầu bàn luận việc quân chính.

Trước khi hội nghị quân chính bắt đầu, dưới sự lãnh đạo của Bỉ Khố Đức mọi người hành lễ chúc mừng Khang Tư:

- Chúc mừng đại nhân được phong làm Đông Nam Đại Đô đốc kiêm Đốc quân năm tỉnh.

Trung tướng cùng Nam tước căn bản không có ý nghĩa gì với những người cũ trong quân Khang Tư. Quan viên xuất thân đế quốc không cho rằng trong quân phiệt quân hàm cùng với tước vị có tác dụng gì, mà xuất thân từ bán đảo Phi Ba lại hoàn toàn cho rằng chủ công nhà mình là quân chủ, làm gì để ý đến vị trí của thần tử?

Khang Tư bất đắc dĩ khoát tay để mọi người đứng lên, nói:

- Thánh chỉ còn không có đến, trước tiên không cần phải nói những lời vô nghĩa. Ta biết ý tứ của các ngươi, tuy nhiên nhiệm vụ trước mắt của chúng ta là khống chế tốt hai tỉnh Hải Tuyền và Hải Tân, sau đó mới mưu đồ ba tỉnh kia.

Bỉ Khố Đức cười nói:

- Đại nhân. Tỉnh Hải Tuyền không cần phải nói, từ khi cường hào đề cử con cháu, đã quả thật là nắm trong tay đại nhân. Mà tỉnh Hải Tân hiện tại quân phiệt các nơi nếu không cuốn gói về vườn thì là chuẩn bị đầu nhập vào đại nhân. Chỉ có vài tên chuẩn bị đối kháng đến cùng với chúng ta.

- Có thể nói không cần chúng ta điều binh, thúc dục những quân phiệt nguyện ý đầu nhập vào chúng ta xuất binh, không bao lâu đại nhân liền có thể nắm toàn bộ tỉnh Hải Tân trong tay.

- Ồ! Nếu như vậy sau khi ổn định hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân liền ra tay với tỉnh Hải Bình được không?

Lời này thủ tịch võ quan luân phiên trực vừa được nói ra, lập tức được mọi người đồng thanh đồng ý.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Các ngươi không cần quá đắc ý vênh váo. Tỉnh Hải Bình nối liền với hai tỉnh Hải Vũ, Hải Quảng. Mà hai tỉnh Hải Vũ, Hải Quảng là hang ổ của hạm đội đế quốc, bọn họ sẽ không đứng nhìn chúng ta ra tay với tỉnh Hải Bình. Hơn nữa ngược lại bọn họ sẽ ra tay trước cũng nên.

- Phải biết hạm đội thứ ba của chúng ta bị bọn họ coi là phản bội, hơn nữa hiện tại vùng biển năm tỉnh đều chịu sự quản lý của ta, bọn họ đã sớm thành kẻ thù không đội trời chung của chúng ta rồi!

- Không sợ! Quân Khang Tư chúng ta căn bản không sợ những con chim nước này! Đánh nhau trên biển chúng ta không dám nói, nhưng đánh trên bộ tuyệt đối sẽ làm cho hạm đội đánh bộ này đến mà không có về.

Các võ quan đều kêu gào ầm ĩ.

Nhìn thủ hạ của mình kiêu ngạo hơn người, Khang Tư không khỏi phẫn nộ quát:

- Hồ đồ! Còn chưa đánh không ngờ các ngươi cũng dám bảo đảm nhất định thắng lợi! Dựa vào cái gì? Binh lực hai sư đoàn hay là uy lực bình hộ mệnh? Các ngươi thực sự cho là chúng ta có thể vô địch thiên hạ dựa vào những thứ này sao?

Lần đầu nhìn Khang Tư dùng giọng điệu như vậy nói, những người xuất thân bán đảo Phi Ba lập tức quỳ rạp trên mặt đất. Mà xuất thân đế quốc liền lập tức đứng lên cúi đầu nhận tội, chờ khi nhìn đến đồng nghiệp của mình quỳ xuống, lập tức ý thức được đại nhân của mình đã sớm là quân chủ một vương quốc độc lập, cũng vội vàng quỳ xuống xin tạ tội.

- Ta cũng không phải là trách cứ các ngươi, chỉ là nhắc nhở các ngươi không cần kiêu căng ngạo mạn. Nếu thiên hạ này đều tồn tại vật như là Ác ma, như vậy chuyện cổ quái ngạc nhiên đến đâu cũng đều sẽ xảy ra.

Mà việc chúng ta hành quân đánh giặc thống trị địa phương chỉ có thể gan lớn, cẩn thận. Không thể để mắt mọc trên trán!

Khang Tư nói đến đây, thở dài khoát tay:

- Được rồi! Đều làm như vậy cho ai xem, đều đứng lên đi.

Đám người Bỉ Khố Đức cung kính đứng dậy, đa số mọi người lau mồ hôi lạnh, Bỉ Khố Đức cũng âm thầm nói: "Không nghĩ tới lúc chủ công tức giận làm cho người ta run sợ trong lòng như thế. Khó trách thường nói người không hay tức giận một khi tức giận thì cực kỳ khủng bố. Lời này quả thật là chí lý."

Nhìn quan văn trở nên cực kỳ mất tự nhiên, Khang Tư âm thầm bất đắc dĩ lắc đầu trên mặt làm như không phát hiện nói:

- Đừng tưởng rằng quân địch của chúng ta chỉ là Hải Vũ, Hải Quảng cùng với hạm đội đế quốc. Trong chiếu chỉ nhắc tới Hoàng tử thứ hai, Hoàng tử thứ ba. Bọn họ khẳng định sẽ coi chúng ta như kẻ thù. Cho nên chúng ta căn bản không được khinh thường.

- Làm cho đội thứ ba tăng mạnh tuần tra cảnh giới, tránh việc quân địch từ mặt biển tập kích vào. Mệnh lệnh cho những quân phiệt nguyện ý đầu hàng nộp lên danh sách, bắt đầu gọi nhập ngũ binh lực một sư đoàn phòng ngự. Sư đoàn kỵ binh ở lại tỉnh Hải Tuyền nghỉ ngơi và hồi phục, tập kết hai sư đoàn khác tiến hành chỉnh đốn và huấn luyện...

Khang Tư liên tiếp phát ra mệnh lệnh, quan viên văn võ trong lòng mừng rỡ, bởi vì điều này nói rõ sẽ mở rộng ra ngoài, tuy nhiên bởi vì bị mắng một chút cho nên tất cả đều bộ mặt nhăn nhó nhận lệnh.

Vào lúc người của năm tỉnh vùng ven biển rung chuyển vì chiếu chỉ. Trên bán đảo Phi Ba, Nhị đệ kết bái của chủ thượng – Áo Kha Nhĩ đang mang một đám gia thần tuần tra lãnh địa rộng lớn của mình. Quy cách lần đi tuần này rất cao, hai trợ thủ đắc lực của Áo Kha Nhĩ là An Đạt và Liệt Văn đều đi theo bên người.

Vì biết vị chủ công Khang Tư có ý bỏ bán đảo Phi Ba cho nên đất đai gia thần thuộc Lôi gia gần như mất tác dụng thạch cao. Mà vào lúc gia thần Lôi gia ngầm bán đi đất đai, ngược lại Áo Kha Nhĩ lại ngầm mua lại, tới hôm nay đất đai của hắn tuy rằng kém hai ba người trong tộc nhưng cũng được xếp vào năm người đứng đầu.

Chỉnh là loại lén giao dịch đất đai không thể công khai, dù sao bán đảo Phi Ba chỉ thừa nhận lĩnh chủ trao tặng thạch cao mà không thừa nhận lén chuyển nhượng buôn bán. Cho nên đất đai của Áo Kha Nhĩ tuy nhiều nhưng lại cũng không thể tăng địa vị của hắn, nhưng mà ở trên đất đai này tạo vài thôn trang, làm vài chuyện bí mật lại là chuyện dễ dàng.

Áo Kha Nhĩ một mũi tên bắn chết một con gà rừng nhảy ra từ trong bụi cỏ, thủ hạ lập tức nịnh nọt ào ào chạy đến, còn có mấy người thông minh giành trước chạy đi nhặt gà rừng về. Áo Kha Nhĩ lại cười đáp lại hơn nữa cùng thủ hạ làm sao giải quyết món ăn dân dã này, hoàn toàn là một vẻ đi ra ngoài săn bắn.

Mà khiến cho người ta kỳ quái chính là hiện tại là ngày khắc nghiệt của mùa đông, thực sự không phải là thời cơ tốt để săn bắn, tuy nhiên bọn Áo Kha Nhĩ căn bản mặc kệ tuyết đọng trên người, ngược lại thích thú tràn trề chạy loạn trong rừng. Chỉ có thể nói rằng người ta vui, thì lại làm sao?

Đoàn người Áo Kha Nhĩ vừa đi vừa dừng, chỉ chốc lát liền đi vào một tòa thôn trang màu trắng nằm sâu trong núi rừng. An Đạt thân tín nhất của Áo Kha Nhĩ lập tức reo lên:

- Chủ công. Chúng ta vào thôn trang phía trước nghỉ ngơi một chút rồi lại đi tiếp nhé? Thuộc hạ muốn uống canh nóng!

Đối với tính cách thẳng thắn này của An Đạt, tất cả mọi người đều rõ ràng. Cho nên mọi người cũng không thèm để ý câu nói phía sau có vẻ vô lễ của hắn.

Áo Kha Nhĩ nhìn thôn trang phía xa một chút, gật đầu nói:

- Ừ! Tốt. Vậy đi tới đó nghỉ.

Nói đến đây, Áo Kha Nhĩ làm như vô ý hỏi:

- Thôn trang kia có bố trí người trong tộc của ta hay không?

Chuyện Áo Kha Nhĩ cùng Khang Tư khi đi bán đảo Phi Ba dẫn theo một đám người trong tộc là chuyện ai cũng biết. Áo Kha Nhĩ tuy rằng tuyển gia thần cùng binh lính phần lớn đều là người trong tộc nhưng sợ người nghi ngờ cũng không bố trí người trong tộc cùng một chỗ. Hơn nữa theo thổ địa trong tay hắn càng nhiều, người trong tộc càng là ở rải rác khắp nơi.

Điểm này lại khiến cho gia thần gốc ở đây của Lôi gia có chút quái dị. Bởi vì tập tục của bán đảo Phi Ba là tất cả người trong họ ở cùng một chỗ, tuy nhiên nghĩ đến thân phận của người ta, lại không thấy ngạc nhiên nữa.

Liệt Văn vội trả lời:

- Dạ có. Thôn trang này có mười lăm nhà người trong tộc chúng ta, thôn trưởng cũng là người trong tộc ta.

Áo Kha Nhĩ trợn trừng mắt:

- Đây là chuyện gì? Thôn trưởng sao lại là người trong tộc? Chẳng lẽ không nghiêm khắc dựa theo công trạng để chọn thôn trưởng sao?

Liệt Văn làm ra vẻ mặt oan ức:

- Chủ công. Thôn trưởng này vào lúc tiêu diệt ác ma cho đại điện mà bị thương. Sau khi xuất ngũ dựa theo công trạng tự động trở thành thôn trưởng, chúng ta nào dám vi phạm luật của đại điện.

- Ừ! Vậy thì được. Ta thân là Nhị đệ của chủ công, tại bất kỳ mặt nào cũng đều phải làm gương. Các ngươi cũng đừng làm cho ta hổ thẹn, làm mất mặt của đại điện.

Sau khi Áo Kha Nhĩ răn dạy kẻ dưới tay, rồi mới chuyển hướng đi đến thôn trang kia, gia thần thông minh đã sớm đi trước thông báo cho thôn trang đó.

Sau khi đám người Áo Kha Nhĩ tiến vào thôn trang, nơi bọn họ vừa đứng đột nhiên xuất hiện hai mật vệ. Một người mật vệ lùn nói với mật vệ cao:

- Trưởng quan, Nhị gia này thật là hết dạ trung thành với chủ thượng nhỉ.

Mật vệ cao "hừ" lạnh một tiếng:

- Hừ! Ai biết có phải là diễn trò cho chúng ta xem hay không!

- Để cho chúng ta xem? Chẳng lẽ Nhị gia biết chúng ta giám thị hắn?

Mật vệ lùn giật mình hỏi.

- Đương nhiên là biết. Bằng không làm sao giải thích hắn tại sao thường thường phải khắp nơi rải thuốc độc, mà lại ngẫu nhiên lại làm ra môi trường mà ngay cả mật vệ chúng ta đều không thể theo dõi. Ai biết vào lúc đó Nhị gia đang làm việc gì?

Mật vệ cao giọng điệu khó chịu nói.

- Không phải chứ? Hắn là Nhị gia mà!

Mật vệ lùn có vẻ không tin.

- Hừ! Hắn là Nhị gia, nhưng ở hệ thống Lôi gia thì cũng chỉ là một trong vài Đại tướng, trong tay cũng chỉ có một chút binh quyền. Trong danh sách xếp quyền lợi của Lôi gia thì vị trí thứ hai cũng không được. Ngươi nói hắn có thể nghĩ biện pháp tăng địa vị của mình lên hay không?

Mật vệ cao khinh thường nói.

- Hả? Vậy tại sao không báo cáo hành động của hắn?

Mật vệ lùn lập tức bỏ bớt cái từ "Nhị gia".

- Báo cáo? Báo cái gì? Người ta chỉ là có chút thần thần bí bí thế thôi, chứng cứ gì bất lợi với hắn đều không có. Ngược lại chứng cớ làm việc rất trung thành với chủ thượng lại có rất nhiều, ngươi nói làm sao bây giờ?

Mật vệ cao rất không vừa lòng.

- Còn có thể làm sao, đương nhiên là tiếp tục theo dõi. Ta nghĩ nhiệm vụ theo dõi như vậy thế nào lại cần cao đẳng mật vệ như chúng ta, xem ra việc này không dễ làm.

Mật vệ lùn bất đắc dĩ lắc đầu than thở.

Thật sự là chuyện rất bất đắc dĩ, chuyện không có chứng cứ này căn bản không cách nào làm người khác tin tưởng. Hơn nữa ai cũng không rõ ràng chủ thượng có cảm giác gì đối với huynh đệ của hắn. Nói không tốt có thể sẽ nghĩ đến có người châm ngòi ly gián, cho nên không có chứng cớ chính xác, căn bản không dám báo sự việc lên trên.

- Không cần phải nói nhiều như thế, đuổi kịp đi.

Mật vệ cao hạ giọng nói, hai mật vệ lập tức biến mất.

Đi vào cửa thôn trang, hơn mười người đàn ông khỏe mạnh ăn mặc như người làm ruộng vẻ mặt hoảng sợ bái chào Áo Kha Nhĩ.

Sau khi Áo Kha Nhĩ được mời vào một ngôi nhà gỗ xinh đẹp nằm giữa thôn trang, hơn mười người này mới đeo bao tay bằng da hươu, sau đó thò tay vào trong áo lấy ra một gói to, bắt đầu vòng quanh nhà gỗ rải thứ gì dạng bột phấn. Sau khi rải sạch thứ trong gói, lập tức chạy về nhà không thấy ra nữa.

Sau khi người này rời đi không bao lâu, xung quanh nhà gỗ kia đột nhiên mọc lên một luồng khói đen. Luồng khói đen này chẳng những dễ dàng hoàn toàn bao bọc nhà gỗ, nhưng lại kỳ dị tụ mà không tiêu tan. Khiến cho ai nhìn thấy một màn quái dị này đều toàn thân sợ hãi, lánh đi thật xa.

Bên trong nhà gỗ, năm người thần bí mặc áo choàng đen ngồi ở bên trái, mà đám người Áo Kha Nhĩ ngồi ở bên phải. Hai bên đều không giới thiệu gì, Áo Kha Nhĩ trực tiếp mở miệng nói:

- Không biết các vị suy nghĩ về đề nghị của ta như thế nào?

- Áo Kha Nhĩ đại nhân, trước tiên không nói chúng ta chấp nhận đề nghị của ngươi hay không, ta muốn hỏi ngươi trước một điều. Với địa vị của ngươi ở Lôi gia, dường như cũng không thể đảm bảo yêu cầu chúng ta đưa ra trước kia, không biết với chuyện này ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Một thanh âm người trung niên từ đối diện truyền đến, bởi vì mọi người cách nhau một đoạn hơn nữa bọn họ toàn bộ áo màu đen che thân căn bản không thể phát hiện là người nào nói.

- Các vị giáo chủ đại nhân, nếu bên các ngài có thể thỏa mãn yêu cầu của ta, vậy chút chuyện nhỏ ấy căn bản không là gì.

Áo Kha Nhĩ nói đến đây, cảm thấy phải nói rõ một chút, không khỏi đắn đo một chút, sau đó nói:

- Tin tưởng các vị giáo chủ đại nhân hẳn là biết chủ công của ta, cũng là đại ca kết nghĩa của ta đã đi đế quốc Áo Đặc Mạn để phát triển. Chủ công của ta sở dĩ bắt đầu lại ở đế quốc mà không phải thống nhất bán đảo Phi Ba này. Nguyên nhân thì trừ bỏ dã tâm ra, càng quan trọng hơn là không biết ngày nào các vị biến tất cả mọi người bán đảo Phi Ba thành ác ma.

- Mà tất cả mọi người biết sự tồn tại của các vị đều băn khoăn. Đây cũng là nguyên nhân Lôi gia không mở rộng ở xung quanh mà lại đi ra ngoài một cách không e dè.

- Cho nên chỉ cần các vị đáp ứng hạn chế số lượng ác ma trên bán đảo Phi Ba, như vậy chẳng bằng để cho Lôi gia bị chủ công của ta bỏ đi rơi vào trong tay ta. Lùi một bước mà nói, cho dù Lôi gia không rơi vào tay ta, ta cũng có thể mượn lực lượng Lôi gia mở rộng địa bàn, cứ như vậy làm sao phải lo lắng ta không thể thực hiện yêu cầu của các vị đây.

- Ha ha! Nói rất dễ nghe. Chúng ta cam đoan không hề tăng số lượng ác ma, hơn nữa vào lúc quan trọng giúp ngươi tấn công quân địch, mà ngươi cam đoan cung cấp người trồng thuốc hái thuốc cho chúng ta,

cũng giúp chúng ta tìm thung lũng thuốc. Điều kiện hai bên cùng có lợi này chúng ta cũng rất vui vẻ, dù sao chúng ta theo đuổi không phải là quyền lực của đời thường.

Thanh âm một người già đột nhiên vang lên.

Áo Kha Nhĩ trong lòng vui vẻ, đây chính là người đứng đầu lên tiếng. Vất vả của mình trong thời gian này cuối cùng không phải vô ích!

Ngay lúc vẻ mặt hắn vui mừng muốn nói, một người áo đen ở giữa ra hiệu chờ một chút, thanh âm người già tiếp tục vang lên:

- Khi thực lực của ngươi tới một mức phi thường mạnh mẽ, lúc đủ để ngươi không cần sợ hãi chúng ta, ngươi có thể sẽ bởi vì sợ năng lực của chúng ta mà đột nhiên ra tay với chúng ta hay không?

Đối với lo lắng này của đối phương, Áo Kha Nhĩ sớm có chuẩn bị, nở nụ cười nói:

- Vấn đề này giải quyết rất đơn giản, để cho ta gia nhập các vị không phải là được sao. Xin chủ giáo đại nhân làm lễ rửa tội cho ta.

Áo Kha Nhĩ biết rõ tổ chức bí mật này là khoác áo tôn giáo làm việc, cho nên dùng lễ tiết nhập giáo của tín đồ mật giáo bái lạy.

Đám người mặc đồ đen lặng im một chút, người ở giữa đứng dậy gật đầu nói:

- Rất tốt! Vậy để Đại giáo chủ ta làm giáo phụ tẩy lễ của ngươi.

Lời này nói ra, khăn trùm đầu được gỡ xuống, người mặc đồ đen ở giữa đúng là lão nhân Đại giáo chủ ở bến cảng thành Thanh Nguyệt.

Đại giáo chủ chỉ làm một nghi thức nhập giáo đơn giản cho Áo Kha Nhĩ. Không ai có ý kiến với việc này, đều biết nhập giáo chỉ là một cái ngụy trang mà thôi.

Sau khi nghi thức nhập giáo kết thúc, Áo Kha Nhĩ lòng tràn đầy vui sướng. Hắn rất là thèm thuồng năng lực của tổ chức bí mật này. Nghĩ lại chỉ cần cho dân chúng bình thường uống nước thuốc liền có thể biến thành ác ma sức chiến đấu mạnh mẽ. Cứ như vậy căn bản không cần lo lắng nguồn tuyển lính, lương bổng. Vung tay một cái có thể đánh được một khối lãnh thổ thật lớn, thật sự là thích ý.

Hơn nữa nếu mình làm chút âm mưu quỷ kế, có khi còn có thể thu nạp tổ chức này vì mình sử dụng. Chính mình đầu nhập vào tổ chức bí mật này cũng giống đầu nhập vào Khang Tư, chờ đợi thời cơ đảo khách thành chủ.

Trong lòng Đại giáo chủ cũng là mừng rỡ vô cùng, thật sự không nghĩ tới đối phương không ngờ muốn gia nhập tổ chức của mình.

Hắc hắc, loại tiểu ma cà bông này, chỉ cần vào thì làm gì có cơ hội xoay mình. Hơi dùng một chút thủ đoạn có thể hấp thu thực lực của hắn, đến lúc đó chẳng phải có thể quang minh chính đại mượn tên tuổi xuất hiện tranh đoạt quyền lợi thế tục? Như vậy mật giáo khác muốn kháng nghị cũng không được, thật sự là quá tuyệt vời.

Bởi vì hai bên trong lòng đều có chủ ý, cho nên không khí nói chuyện với nhau thật thân thiện. Đương nhiên hiện tại chỉ là hiệp nghị miệng mà thôi, nếu thật sự muốn hai bên dung hợp vào làm một vẫn còn cần chuẩn bị rất nhiều. Dù sao ai cũng không muốn bởi vì chuẩn bị không tốt mà bị đối phương chiếm lợi thế.

Sau một phen nói chuyện, Đại giáo chủ đột nhiên làm như nhớ tới cái gì, hỏi:

- Áo Kha Nhĩ, gia chủ của ngươi bắt một thủ hạ đắc lực của ta, hiện tại còn nhốt trong Thiên Thủ Các thành Thanh Nguyệt, ta cần ngươi giúp ta giải cứu hắn.

- Giáo phụ, không biết người kia là ai? Ta cũng không biết Thiên Thủ Các giam giữ người nào.

Áo Kha Nhĩ rất là nghi hoặc, hắn biết rõ tính cách Khang Tư. Nếu quả thật bắt được nhân vật trọng yếu của mật giáo khẳng định sẽ ồ ạt lên đường quét sạch những người chế tạo ác ma này. Nếu như vậy Khang Tư muốn đi đế quốc cũng phải là sau khi thống nhất bán đảo Phi Ba, mà không phải sớm chạy tới đế quốc như thế này.

- Không cần biết hắn là ai.

Đại giáo chủ lắc đầu, hắn cũng không biết người của mình bị mật vệ nhốt tên gọi là gì, làm sao nói ra được. Đương nhiên hắn cũng biết lời này không hợp lý, cho nên sửa lại:

- Ồ! Vậy thế này, ngươi chỉ cần mang ta vào Thiên Thủ Các thành Thanh Nguyệt là được rồi. Chuyện giải cứu không cần ngươi lo, thế nào?

Một nơi phía bắc tỉnh Hải Tân, một đội quân đông đúc rậm rạp đang vây quanh một tòa thành nằm trên sườn núi. Trên thành lầu một Tướng quân giậm chân chửi xuống dưới:

- Bọn khốn kiếp các ngươi! Không phải đã nói nước giếng không phạm nước sông hay sao? Vì sao lật lọng đến đánh lén?

Một sĩ quan dưới thành cười đùa nhún vai cười nói:

- Thật xin lỗi người anh em, ước định khi trước đã không còn hiệu quả. Bởi vì ta đã không còn là quân phiệt mà là một thành viên dưới trướng Đại Đô đốc, cho nên lệnh trên truyền xuống nhân vật nhỏ bé ta đây chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh. Ngươi không cần oán trách, chỉ tự trách mình không thức thời vụ như thế.

- Cái gì? Ngươi lại đầu phục vào Khang Tư, đầu của ngươi không có bệnh chứ, vua một cõi không làm lại đi làm chó săn cho người!

Tướng quân trên thành trừng mắt to khó tin nói.

- Hắc hắc! Chó săn sống tiêu sái tự nhiên tốt hơn làm vua một cõi mà bị chết? Người anh em, đừng trách ta nha.

Sĩ quan dưới thành giơ tay lên, mấy vạn lính xung quanh bắt đầu từng bước di động.

Tướng quân trên thành cuống quít vẫy tay hô to:

- Chờ chút! Ta cũng nguyện ý đầu nhập Đại Đô đốc!

- Hắc hắc! Người anh em, ta đây diệt ngươi chẳng những có thể tăng cường quân bị, còn có thể cướp được một đống của cải. Lưu lại ngươi sẽ thêm đối thủ cạnh tranh, ngươi nói ta đây sẽ lựa chọn thế nào?

Nói xong, sĩ quan dưới thành lập tức vung tay, làm tiếng mắng chửi của Tướng quân kia chìm trong một mảnh chém giết.

Đồng dạng một màn như vậy diễn ra khắp nơi trên toàn bộ tỉnh Hải Tân. Các quân phiệt đã đầu nhập vào Khang Tư đều dùng lực lượng lớn nhất đi tấn công những quân phiệt muốn làm vua một cõi.

Không trách bọn họ phí sức lực như vậy, bởi vì sau cuộc chiến sẽ dựa vào công huân của bọn họ để quyết định địa vị. Đến lúc đó là Thượng Tá hay Thiếu tá là dựa vào đánh ít hay nhiều.

Nếu liên quan đến vinh hoa phú quý của bản thân, vậy là anh em ruột cũng không thể nhường, càng đừng nói đồng minh lúc trước. Những quân phiệt tỉnh Hải Tân này đột ngột chấn động, ý dân lại đầu nhập vào Khang Tư, kết quả không cần nói cũng biết. Trải qua không được một tháng hỗn chiến, toàn bộ quân phiệt tỉnh Hải Tân đều trở thành bộ hạ của Đông Nam Đại Đô đốc. Khi những ông vua một cõi này đeo quân hàm đế quốc, treo cờ Quân đoàn thứ hai mươi, tỉnh Hải Tân chính thức trở thành một hành tỉnh dưới sự quản lý của Đại Đô đốc. Mà lúc này chiếu chỉ bố cáo toàn dân kia mới đưa tới tay Khang Tư.

Khang Tư chính thức được phong khiến cho năm tỉnh Đông Nam đều chấn động. Nhìn hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân nhanh như vậy rơi vào trong tay Khang Tư ai cũng biết Khang Tư mạnh mẽ. Nhìn lịch sử Khang Tư với danh nghĩa Đốc quân thoải mái thâu tóm hai tỉnh, ai cũng biết Đốc quân năm tỉnh Đông Nam Đại Đô đốc nhanh chóng thành sự thực. Đốc quân năm tỉnh đã có hai tỉnh thật sự vào tay, còn lại ba tỉnh tin chắc sẽ rất nhanh rơi vào tay quân Khang Tư. Không chỉ là các tỉnh Đông Nam cực kỳ chống cự lại Khang Tư, mà ngay cả các tỉnh xung quanh, hoặc là nói các quyền quý cảnh giác Khang Tư vạn phần. Không thể không cảnh giác, bởi vì quân Khang Tư cho dù là chấp nhận đối phương góp sức hay đầu hàng, vậy cũng là một ngụm nuốt đối phương rồi tiêu hóa. Tuyệt đối không cho phép đối phương có ý thức độc lập tự chủ. Y - www.

Ngẫm lại lúc trước các quyền quý mặc kệ là ai đứng đầu, nghênh ngang cực kỳ. Ngày ngày thoải mái, đánh dân thường, cướp con gái, vơ vét tài sản người buôn bán. Mà ở trong lãnh địa Khang Tư thì sao, thân phận của ngươi không đủ ngay cả đi trên đường cũng không được!

Nếu phạm tội lại bị trực tiếp trói bắt đi, nếu những người này đầu nhập chỉ có thể từ tầng dưới chót bò lên, những vất vả từ trước đến nay hơn trăm năm coi như công cốc. Chuyện như thế ai chịu đồng ý.

Cho nên những quyền quý đang có quyền lợi nếu không đến bước đường cùng là tuyệt đối không chịu đầu nhập vào Khang Tư.

Nếu tâm tính các quyền quý tỉnh khác đều như vậy, thì những tỉnh được thống nhất lâu năm như Hải Quảng, Hải Vũ thì càng không cần phải nói.

Dùng hạm đội đế quốc để buôn bán với nước ngoài, dùng kỹ thuật chế tạo để độc quyền buôn bán thuyền biển, hai tỉnh này thật sự giàu nứt đố đổ vách. Bởi vì đế quốc nội loạn, hai tỉnh này thu vào không ít dân chạy loạn khiến cho quyền quý nhỏ nhất cũng đều thành lập một đại đội võ trang.

Có thể nói chỉ riêng tính toán binh lính của quyền quý thì số lượng cũng đạt tới mức làm cho người ta sợ hãi than. Lại thêm đội quân lính thủy đánh bộ đế quốc vượt qua lệ thường, đó lại càng là một cỗ thực lực khủng bố.

Tỉnh Hải Vũ là tỉnh duy nhất của đế quốc có thể tạo ra thuyền chiến, vũ lực cùng kinh tế hùng mạnh khiến cho tỉnh này càng không giống như một tỉnh ở vùng biên cương đế quốc. Trừ bỏ thành trì đế quốc ra, khắp nơi đều là trang viên rộng mọc san sát, trong trang viên là số lượng lớn tá điền bận rộn làm việc. Những trang viên và tá điền này trừ bỏ một số ít là quyền quý địa phương sở hữu, phần lớn thuộc về sĩ quan hạm đội thứ nhất, thứ hai, thứ tư, thứ năm của đế quốc. Không nên kỳ quái hạm đội thứ năm đóng quân tỉnh Hải Quảng như thế nào lại có trang viên ở tỉnh Hải Vũ, chỉ cần một hạm đội chiếm cứ chế tạo thuyền buôn ở tỉnh Hải Quảng thì tuyệt đối khiến cho người đời đỏ mắt. Cho nên hạm đội thứ năm thức thời trực tiếp kéo các hạm đội khác lại đây. Cũng vì thế sĩ quan hạm đội thứ nhất, thứ hai, thứ tư đóng quân tại tỉnh Hải Quảng cũng có được trang viên, nói cách khác bởi vì liên quan đến lợi ích, hải quân đế quốc trừ hạm đội thứ ba không có gì, còn lại bốn hạm đội gần như là một thể. Có thể nói tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ tuyệt đối nằm trong sự khống chế của hải quân đế quốc. Thủ phủ tỉnh Hải Vũ là một thành phố lớn nằm trên bờ biển được vây quanh bởi một xưởng chế tạo thuyền biển lớn nhất, và một bến cảng đẹp nhất toàn tỉnh.

Quyển 7: Đô đốc ngũ tỉnh.

204. Chương 204: (1+2+3)

Bên trong nhà gỗ, năm người thần bí mặc áo choàng đen ngồi ở bên trái, mà đám người Áo Kha Nhĩ ngồi ở bên phải. Hai bên đều không giới thiệu gì, Áo Kha Nhĩ trực tiếp mở miệng nói:

- Không biết các vị suy nghĩ về đề nghị của ta như thế nào?

- Áo Kha Nhĩ đại nhân, trước tiên không nói chúng ta chấp nhận đề nghị của ngươi hay không, ta muốn hỏi ngươi trước một điều. Với địa vị của ngươi ở Lôi gia, dường như cũng không thể đảm bảo yêu cầu chúng ta đưa ra trước kia, không biết với chuyện này ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Một thanh âm người trung niên từ đối diện truyền đến, bởi vì mọi người cách nhau một đoạn hơn nữa bọn họ toàn bộ áo màu đen che thân căn bản không thể phát hiện là người nào nói.

- Các vị giáo chủ đại nhân, nếu bên các ngài có thể thỏa mãn yêu cầu của ta, vậy chút chuyện nhỏ ấy căn bản không là gì.

Áo Kha Nhĩ nói đến đây, cảm thấy phải nói rõ một chút, không khỏi đắn đo một chút, sau đó nói:

- Tin tưởng các vị giáo chủ đại nhân hẳn là biết chủ công của ta, cũng là đại ca kết nghĩa của ta đã đi đế quốc Áo Đặc Mạn để phát triển. Chủ công của ta sở dĩ bắt đầu lại ở đế quốc mà không phải thống nhất bán đảo Phi Ba này. Nguyên nhân thì trừ bỏ dã tâm ra, càng quan trọng hơn là không biết ngày nào các vị biến tất cả mọi người bán đảo Phi Ba thành ác ma.

- Mà tất cả mọi người biết sự tồn tại của các vị đều băn khoăn. Đây cũng là nguyên nhân Lôi gia không mở rộng ở xung quanh mà lại đi ra ngoài một cách không e dè.

- Cho nên chỉ cần các vị đáp ứng hạn chế số lượng ác ma trên bán đảo Phi Ba, như vậy chẳng bằng để cho Lôi gia bị chủ công của ta bỏ đi rơi vào trong tay ta. Lùi một bước mà nói, cho dù Lôi gia không rơi vào tay ta, ta cũng có thể mượn lực lượng Lôi gia mở rộng địa bàn, cứ như vậy làm sao phải lo lắng ta không thể thực hiện yêu cầu của các vị đây.

- Ha ha! Nói rất dễ nghe. Chúng ta cam đoan không hề tăng số lượng ác ma, hơn nữa vào lúc quan trọng giúp ngươi tấn công quân địch, mà ngươi cam đoan cung cấp người trồng thuốc hái thuốc cho chúng ta, cũng giúp chúng ta tìm thung lũng thuốc. Điều kiện hai bên cùng có lợi này chúng ta cũng rất vui vẻ, dù sao chúng ta theo đuổi không phải là quyền lực của đời thường.

Thanh âm một người già đột nhiên vang lên.

Áo Kha Nhĩ trong lòng vui vẻ, đây chính là người đứng đầu lên tiếng. Vất vả của mình trong thời gian này cuối cùng không phải vô ích!

Ngay lúc vẻ mặt hắn vui mừng muốn nói, một người áo đen ở giữa ra hiệu chờ một chút, thanh âm người già tiếp tục vang lên:

- Khi thực lực của ngươi tới một mức phi thường mạnh mẽ, lúc đủ để ngươi không cần sợ hãi chúng ta, ngươi có thể sẽ bởi vì sợ năng lực của chúng ta mà đột nhiên ra tay với chúng ta hay không?

Đối với lo lắng này của đối phương, Áo Kha Nhĩ sớm có chuẩn bị, nở nụ cười nói:

- Vấn đề này giải quyết rất đơn giản, để cho ta gia nhập các vị không phải là được sao. Xin chủ giáo đại nhân làm lễ rửa tội cho ta.

Áo Kha Nhĩ biết rõ tổ chức bí mật này là khoác áo tôn giáo làm việc, cho nên dùng lễ tiết nhập giáo của tín đồ mật giáo bái lạy.

Đám người mặc đồ đen lặng im một chút, người ở giữa đứng dậy gật đầu nói:

- Rất tốt! Vậy để Đại giáo chủ ta làm giáo phụ tẩy lễ của ngươi.

Lời này nói ra, khăn trùm đầu được gỡ xuống, người mặc đồ đen ở giữa đúng là lão nhân Đại giáo chủ ở bến cảng thành Thanh Nguyệt.

Đại giáo chủ chỉ làm một nghi thức nhập giáo đơn giản cho Áo Kha Nhĩ. Không ai có ý kiến với việc này, đều biết nhập giáo chỉ là một cái ngụy trang mà thôi.

Sau khi nghi thức nhập giáo kết thúc, Áo Kha Nhĩ lòng tràn đầy vui sướng. Hắn rất là thèm thuồng năng lực của tổ chức bí mật này. Nghĩ lại chỉ cần cho dân chúng bình thường uống nước thuốc liền có thể biến thành ác ma sức chiến đấu mạnh mẽ. Cứ như vậy căn bản không cần lo lắng nguồn tuyển lính, lương bổng. Vung tay một cái có thể đánh được một khối lãnh thổ thật lớn, thật sự là thích ý.

Hơn nữa nếu mình làm chút âm mưu quỷ kế, có khi còn có thể thu nạp tổ chức này vì mình sử dụng. Chính mình đầu nhập vào tổ chức bí mật này cũng giống đầu nhập vào Khang Tư, chờ đợi thời cơ đảo khách thành chủ.

Trong lòng Đại giáo chủ cũng là mừng rỡ vô cùng, thật sự không nghĩ tới đối phương không ngờ muốn gia nhập tổ chức của mình.

Hắc hắc, loại tiểu ma cà bông này, chỉ cần vào thì làm gì có cơ hội xoay mình. Hơi dùng một chút thủ đoạn có thể hấp thu thực lực của hắn, đến lúc đó chẳng phải có thể quang minh chính đại mượn tên tuổi xuất hiện tranh đoạt quyền lợi thế tục? Như vậy mật giáo khác muốn kháng nghị cũng không được, thật sự là quá tuyệt vời.

Bởi vì hai bên trong lòng đều có chủ ý, cho nên không khí nói chuyện với nhau thật thân thiện. Đương nhiên hiện tại chỉ là hiệp nghị miệng mà thôi, nếu thật sự muốn hai bên dung hợp vào làm một vẫn còn cần chuẩn bị rất nhiều. Dù sao ai cũng không muốn bởi vì chuẩn bị không tốt mà bị đối phương chiếm lợi thế.

Sau một phen nói chuyện, Đại giáo chủ đột nhiên làm như nhớ tới cái gì, hỏi:

- Áo Kha Nhĩ, gia chủ của ngươi bắt một thủ hạ đắc lực của ta, hiện tại còn nhốt trong Thiên Thủ Các thành Thanh Nguyệt, ta cần ngươi giúp ta giải cứu hắn.

- Giáo phụ, không biết người kia là ai? Ta cũng không biết Thiên Thủ Các giam giữ người nào.

Áo Kha Nhĩ rất là nghi hoặc, hắn biết rõ tính cách Khang Tư. Nếu quả thật bắt được nhân vật trọng yếu của mật giáo khẳng định sẽ ồ ạt lên đường quét sạch những người chế tạo ác ma này. Nếu như vậy Khang Tư muốn đi đế quốc cũng phải là sau khi thống nhất bán đảo Phi Ba, mà không phải sớm chạy tới đế quốc như thế này.

- Không cần biết hắn là ai.

Đại giáo chủ lắc đầu, hắn cũng không biết người của mình bị mật vệ nhốt tên gọi là gì, làm sao nói ra được. Đương nhiên hắn cũng biết lời này không hợp lý, cho nên sửa lại:

- Ồ! Vậy thế này, ngươi chỉ cần mang ta vào Thiên Thủ Các thành Thanh Nguyệt là được rồi. Chuyện giải cứu không cần ngươi lo, thế nào?

Một nơi phía bắc tỉnh Hải Tân, một đội quân đông đúc rậm rạp đang vây quanh một tòa thành nằm trên sườn núi. Trên thành lầu một Tướng quân giậm chân chửi xuống dưới:

- Bọn khốn kiếp các ngươi! Không phải đã nói nước giếng không phạm nước sông hay sao? Vì sao lật lọng đến đánh lén?

Một sĩ quan dưới thành cười đùa nhún vai cười nói:

- Thật xin lỗi người anh em, ước định khi trước đã không còn hiệu quả. Bởi vì ta đã không còn là quân phiệt mà là một thành viên dưới trướng Đại Đô đốc, cho nên lệnh trên truyền xuống nhân vật nhỏ bé ta đây chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh. Ngươi không cần oán trách, chỉ tự trách mình không thức thời vụ như thế.

- Cái gì? Ngươi lại đầu phục vào Khang Tư, đầu của ngươi không có bệnh chứ, vua một cõi không làm lại đi làm chó săn cho người!

Tướng quân trên thành trừng mắt to khó tin nói.

- Hắc hắc! Chó săn sống tiêu sái tự nhiên tốt hơn làm vua một cõi mà bị chết? Người anh em, đừng trách ta nha.

Sĩ quan dưới thành giơ tay lên, mấy vạn lính xung quanh bắt đầu từng bước di động.

Tướng quân trên thành cuống quít vẫy tay hô to:

- Chờ chút! Ta cũng nguyện ý đầu nhập Đại Đô đốc!

- Hắc hắc! Người anh em, ta đây diệt ngươi chẳng những có thể tăng cường quân bị, còn có thể cướp được một đống của cải. Lưu lại ngươi sẽ thêm đối thủ cạnh tranh, ngươi nói ta đây sẽ lựa chọn thế nào?

Nói xong, sĩ quan dưới thành lập tức vung tay, làm tiếng mắng chửi của Tướng quân kia chìm trong một mảnh chém giết.

Đồng dạng một màn như vậy diễn ra khắp nơi trên toàn bộ tỉnh Hải Tân. Các quân phiệt đã đầu nhập vào Khang Tư đều dùng lực lượng lớn nhất đi tấn công những quân phiệt muốn làm vua một cõi.

Không trách bọn họ phí sức lực như vậy, bởi vì sau cuộc chiến sẽ dựa vào công huân của bọn họ để quyết định địa vị. Đến lúc đó là Thượng Tá hay Thiếu tá là dựa vào đánh ít hay nhiều.

Nếu liên quan đến vinh hoa phú quý của bản thân, vậy là anh em ruột cũng không thể nhường, càng đừng nói đồng minh lúc trước. Những quân phiệt tỉnh Hải Tân này đột ngột chấn động, ý dân lại đầu nhập vào Khang Tư, kết quả không cần nói cũng biết. Trải qua không được một tháng hỗn chiến, toàn bộ quân phiệt tỉnh Hải Tân đều trở thành bộ hạ của Đông Nam Đại Đô đốc. Khi những ông vua một cõi này đeo quân hàm đế quốc, treo cờ Quân đoàn thứ hai mươi, tỉnh Hải Tân chính thức trở thành một hành tỉnh dưới sự quản lý của Đại Đô đốc. Mà lúc này chiếu chỉ bố cáo toàn dân kia mới đưa tới tay Khang Tư.

Khang Tư chính thức được phong khiến cho năm tỉnh Đông Nam đều chấn động. Nhìn hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân nhanh như vậy rơi vào trong tay Khang Tư ai cũng biết Khang Tư mạnh mẽ. Nhìn lịch sử Khang Tư với danh nghĩa Đốc quân thoải mái thâu tóm hai tỉnh, ai cũng biết Đốc quân năm tỉnh Đông Nam Đại Đô đốc nhanh chóng thành sự thực. Đốc quân năm tỉnh đã có hai tỉnh thật sự vào tay, còn lại ba tỉnh tin chắc sẽ rất nhanh rơi vào tay quân Khang Tư. Không chỉ là các tỉnh Đông Nam cực kỳ chống cự lại Khang Tư, mà ngay cả các tỉnh xung quanh, hoặc là nói các quyền quý cảnh giác Khang Tư vạn phần. Không thể không cảnh giác, bởi vì quân Khang Tư cho dù là chấp nhận đối phương góp sức hay đầu hàng, vậy cũng là một ngụm nuốt đối phương rồi tiêu hóa. Tuyệt đối không cho phép đối phương có ý thức độc lập tự chủ.

Ngẫm lại lúc trước các quyền quý mặc kệ là ai đứng đầu, nghênh ngang cực kỳ. Ngày ngày thoải mái, đánh dân thường, cướp con gái, vơ vét tài sản người buôn bán. Mà ở trong lãnh địa Khang Tư thì sao, thân phận của ngươi không đủ ngay cả đi trên đường cũng không được!

Nếu phạm tội lại bị trực tiếp trói bắt đi, nếu những người này đầu nhập chỉ có thể từ tầng dưới chót bò lên, những vất vả từ trước đến nay hơn trăm năm coi như công cốc. Chuyện như thế ai chịu đồng ý.

Cho nên những quyền quý đang có quyền lợi nếu không đến bước đường cùng là tuyệt đối không chịu đầu nhập vào Khang Tư.

Nếu tâm tính các quyền quý tỉnh khác đều như vậy, thì những tỉnh được thống nhất lâu năm như Hải Quảng, Hải Vũ thì càng không cần phải nói.

Dùng hạm đội đế quốc để buôn bán với nước ngoài, dùng kỹ thuật chế tạo để độc quyền buôn bán thuyền biển, hai tỉnh này thật sự giàu nứt đố đổ vách. Bởi vì đế quốc nội loạn, hai tỉnh này thu vào không ít dân chạy loạn khiến cho quyền quý nhỏ nhất cũng đều thành lập một đại đội võ trang.

Có thể nói chỉ riêng tính toán binh lính của quyền quý thì số lượng cũng đạt tới mức làm cho người ta sợ hãi than. Lại thêm đội quân lính thủy đánh bộ đế quốc vượt qua lệ thường, đó lại càng là một cỗ thực lực khủng bố.

Tỉnh Hải Vũ là tỉnh duy nhất của đế quốc có thể tạo ra thuyền chiến, vũ lực cùng kinh tế hùng mạnh khiến cho tỉnh này càng không giống như một tỉnh ở vùng biên cương đế quốc. Trừ bỏ thành trì đế quốc ra, khắp nơi đều là trang viên rộng mọc san sát, trong trang viên là số lượng lớn tá điền bận rộn làm việc. Những trang viên và tá điền này trừ bỏ một số ít là quyền quý địa phương sở hữu, phần lớn thuộc về sĩ quan hạm đội thứ nhất, thứ hai, thứ tư, thứ năm của đế quốc. Không nên kỳ quái hạm đội thứ năm đóng quân tỉnh Hải Quảng như thế nào lại có trang viên ở tỉnh Hải Vũ, chỉ cần một hạm đội chiếm cứ chế tạo thuyền buôn ở tỉnh Hải Quảng thì tuyệt đối khiến cho người đời đỏ mắt. Cho nên hạm đội thứ năm thức thời trực tiếp kéo các hạm đội khác lại đây. Cũng vì thế sĩ quan hạm đội thứ nhất, thứ hai, thứ tư đóng quân tại tỉnh Hải Quảng cũng có được trang viên, nói cách khác bởi vì liên quan đến lợi ích, hải quân đế quốc trừ hạm đội thứ ba không có gì, còn lại bốn hạm đội gần như là một thể. Có thể nói tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ tuyệt đối nằm trong sự khống chế của hải quân đế quốc. Thủ phủ tỉnh Hải Vũ là một thành phố lớn nằm trên bờ biển được vây quanh bởi một xưởng chế tạo thuyền biển lớn nhất, và một bến cảng đẹp nhất toàn tỉnh.

Tỉnh Hải Vũ cũng là tỉnh giàu có nhất khu Đông Nam, trừ tỉnh Hải Quảng ra. Giàu có tới mức nào? Không dám so sánh với tỉnh Hải Quảng và đế đô, còn lại có thể so với bất kỳ tỉnh nào.

Tài nguyên thật lớn cùng với vũ lực mạnh mẽ cam đoan của cải không bị cướp đoạt mang đến cho tỉnh Hải Quảng rất nhiều dân cư. Nhìn xem dòng người dày đặc, cửa hàng mọc như nấm, bồi bàn bận đến mức ước gì có ba đầu sáu tay thì biết dân cư của tỉnh thành nhiều tới mức nào.

Trên tầng cao nhất một tòa khách sạn cao tầng, có thể nhìn ra cảng biển phía xa xa, lại có thể quan sát hơn nửa tòa thành ở trên đường phố trung tâm khu buôn bán của bến cảng tỉnh phủ. Một người đàn ông trung niên bộ dáng uy nhiêm đứng trước cửa sổ, yên lặng nhìn những cánh buồm dày đặc ở bến cảng phía xa xa.

Nhìn người đàn ông này, tuy là mặc quần áo dân thường, nhưng tư thế và dáng vẻ đều khiến cho người ta cảm thấy được hắn là một quân nhân.

- Tá Phu, phong cảnh tráng lệ dồi dào như thế có phải là làm cho ngươi thoải mái vui vẻ hay không?

Một thanh âm người đàn ông trung niên từ sau truyền đến.

Người được gọi là Tá Phu quay đầu lại cười cười:

- Quả thực là như thế.

Người vừa nói chuyện kia cũng là một người đàn ông trung niên có vẻ nhiều năm quyền cao chức trọng, tuy nhiên so với Tá Phu thì không uy phong như vậy.

Người đó bước tới cửa sổ, nhìn phong cảnh phía xa xa, bùi ngùi nói:

- Nghĩ lại lúc chúng ta mới đóng quân ở đây, lại xem tình hình hiện tại, ai có thể nghĩ biến hóa lớn đến như vậy.

Tá Phu gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, hơn mười năm, lúc ấy chúng ta vẫn là binh lính nhỏ trên hạm đội thứ hai. Không nghĩ tới hơn mười năm trôi qua, Ái Đức Đặc ngươi lại trở thành Trung tướng Trưởng quan của hạm đội thứ hai đế quốc.

Ái Đức Đặc cười mắng:

- Không ngờ? Mẹ nó! Ngươi lại dám dùng từ này, ngươi đang chế nhạo ta hay là tự thổi phồng chính mình? Ta làm Trung tướng Trưởng quan hạm đội thứ hai đều uy phong như vậy, ngươi làm Trung tướng Trưởng quan Phó tổng trưởng hạm đội thứ nhất chẳng phải là uy phong ngất trời?

- Ha ha! Ta xin nhận lỗi với ngươi. Ta chỉ là cảm thán chúng ta hai đứa nhỏ làng chài, không ngờ có thể đạt tới địa vị hiện tại mà thôi.

Tá Phu vội nâng chén nhận lỗi nói.

Ái Đức Đặc vỗ bả vai Tá Phu cười nói:

- Nhận lỗi cái rắm, quan hệ chúng ta thế nào? Chơi với nhau từ hồi mặc quần thủng đít, ta chịu tiếng xấu cho ngươi bao nhiêu lần? Như vậy khách khí làm chó gì?

Nghe vậy, Tá Phu cũng nở nụ cười, một loại tình hữu nghị ấm áp tràn ngập trong lòng.

Hai người Trưởng quan hạm đội đang chìm vào chuyện thơ ấu xưa bị một thanh âm đầy mùi dầu mỡ vang lên quấy rầy:

- Hai vị đại nhân, đang nhìn cái gì vậy?

Hai người quay đầu nhìn, thì thấy một người đàn ông trung niên thân hình gầy yếu học một bộ tiên sinh có văn hóa, một người mập mạp trông ra vẻ người có tiền, lời này chính là từ người này híp mắt cười nói.

- Ha ha. Đang nhìn xem phong cảnh như hoa như gấm này chúng ta còn có thể thưởng thức được bao lâu thời gian.

Ái Đức Đặc cười nói.

Tiên sinh dạy học cùng người có tiền biến sắc mặt.

Người có tiền vẻ mặt kích động đứng lên, mà tiên sinh dạy học lại trở nên hung ác dữ tợn, dùng giọng điệu tràn ngập uy hiếp, âm trầm nói:

- Lời này của Ái Đức Đặc đại nhân có ý tứ gì? Chẳng lẽ hạm đội thứ hai của ngươi phải đầu nhập vào thằng nhà quê Khang Tư này? Ta nói cho ngươi. Hạm đội thứ tư của Phí Lạp ta cùng hạm đội thứ năm của Trung tướng Sâm Đặc tuyệt đối sẽ không đầu nhập vào Khang Tư!

Ái Đức Đặc bị kích động chuẩn bị nổi giận, nhưng lại không bộc phát ra bởi vì Tá Phu ngăn cản hắn. Chỉ thấy Tá Phu mỉm cười nói với hai người kia:

- Được rồi. Trung tướng Phí Lạp không cần kích động như vậy, Trung tướng Ái Đức Đặc cũng không phải ý như vậy. Chỉ là nhìn những chủ trang viên ở bên dưới có ý muốn làm cỏ đầu tường, nhất thời bực tức mới nói như vậy.

Trung tướng Phí Lạp bộ dạng tiên sinh dạy học, nghe nói thế sửng sốt, tiếp theo bày ra một vẻ tươi cười chắp tay nói:

- Thật có lỗi, ta thật sự bị tình hình hiện nay làm cho bực bội không chịu nổi, nghe không ra cho nên mới ngạc nhiên như thế. Làm cho người anh em Ái Đức Đặc chê cười rồi.

Trung tướng Sâm Đặc bộ dáng người có tiền, cũng vội lộ ra vẻ tươi cười:

- Đúng vậy, đúng vậy. Quân Khang Tư như hổ rình mồi, chúng ta ai cũng đều không thoải mái, khẩn trương một chút là chuyện bình thường.

Nhìn Ái Đức Đặc định nói gì, Tá Phu nháy mắt ngăn hắn lại, sau đó gật đầu nói:

- Đúng. Tuy rằng chúng ta biết Khang Tư chỉ là một thằng nhà quê có tiền, trừ bỏ binh lực một sư đoàn của hắn ra, căn bản không có gì đáng giá người đời chú ý.

- Nhưng chỉ bằng vào công lao ôm chân đế đô, khiến đế đô vượt mức ban thưởng, cũng mượn việc khen thưởng tạo thành khí thế mới khiến cho hắn nhanh chóng chiếm lĩnh hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân.

Ái Đức Đặc hung hăng nói:

- Đúng thế, hắn kỳ thật là một nhà giàu mới nổi, bỏ qua lớp vỏ ngoài thì chỉ là một tên ma cà bông mặc người lăng nhục. Mẹ nó! Những tên ở đế đô đều là bụng đói ăn quàng, có cái quân phiệt đầu nhập vào liền ban thưởng thành Nam tước đế quốc Trung tướng Đông Nam Đại Đô đốc Đốc quân năm tỉnh.

- Chúng ta liều mạng hơn mười năm mới leo tới vị trí Trung tướng, tước vị của đế quốc cũng chưa sờ thấy, dựa vào cái gì khiến cho tên tiểu tử đó leo lên đầu chúng ta! Lại là Đốc quân năm tỉnh! Phi! Đánh chết ta cũng sẽ không đầu nhập vào tên ma cà bông đó!

Vừa nghe lời này của Ái Đức Đặc, Phí Lạp và Sâm Đặc đều lộ ra vẻ vui mừng, hơn nữa còn gật đầu biểu thị sự đồng tình không thôi. Bọn họ không sợ quân Khang Tư mạnh mẽ hay không, bọn họ sợ chính là nội bộ lục đục, cho nên mới phản ánh mạnh đối với lời châm biếm của Ái Đức Đặc như thế.

Phải biết rằng, trừ bỏ hạm đội thứ ba rách nát ra, thực lực của bốn hạm đội còn lại hoàn toàn xếp theo thứ tự. Hạm đội thứ nhất mạnh mẽ nhất, chỉ cần hạm đội thứ nhất đủ để đối phó ngang sức với hạm đội thứ tư thứ năm hợp lại. Nếu hạm đội thứ nhất thứ hai liên hợp, vậy hạm đội thứ tư thứ năm chỉ có thua.

Mà hiện tại Trưởng quan hạm đội thứ hai tỏ thái độ, dựa theo tình cảm của hắn với Trưởng quan hạm đội thứ nhất, có thể khẳng định đây cũng là ý kiến của hạm đội thứ nhất. Nếu bốn hạm đội cùng một ý chí, vậy trăm vạn đại quân đến cũng không có gì phải sợ.

- Chỉ là đáng tiếc vũ lực của chúng ta có tám phần ở trên biển, mà quân Khang Tư sở trường lại là trên đất liền. Hơn nữa hiện tại hắn thừa thế đi lên, nếu chúng ta muốn ngăn trở sự tấn công đất liền là có chút khó khăn.

Ái Đức Đặc hắt cho mọi người một gáo nước lạnh.

- Chuyện này đơn giản, nói thế nào bốn hạm đội đánh bộ chúng ta hợp lại cũng được hai sư đoàn, thêm vào đó binh lính tư nhân của các sĩ quan bốn hạm đội, muốn tổ chức một quân đoàn cũng là chuyện thật nhẹ nhàng.

Sâm Đặc lơ đễnh cười nói.

- Đám ô hợp này cho dù có một trăm vạn thì thế nào? Vả lại không biết đám cường hào này nghĩ thế nào đây.

Ái Đức Đặc vẻ mặt khinh thường nhìn về những quyền quý đang rụt rè nói chuyện với nhau trong phòng.

Phí Lạp vẻ mặt dữ tợn:

- Chuyện này càng đơn giản, chúng ta không muốn gây ra nhiều chuyện phiền toái mới để đám cường hào này sống thoải mái. Nếu bọn họ cậy thân phận muốn làm cỏ đầu tường, chúng ta đây cũng chẳng cần phải băn khoăn cái gì nữa.

- Dù sao tại thời đại này, thân phận bọn họ mỏng manh như tờ giấy, chọc một cái là thủng. Chỗ dựa vững chắc của bọn họ chưa chắc làm gì được chúng ta.

Sâm Đặc vỗ mạnh tay:

- Sớm nên như vậy! Chỉ cần chúng ta tập hợp tất cả lực lượng vũ trang lên, vậy còn sợ quân Khang Tư tấn công lại đây sao?

- Các ngươi nghĩ đều là vấn đề phòng thủ đến cùng, vì sao không nghĩ lại chúng ta có thể chủ động tấn công?

Tá Phu cảm thán nói.

- Chủ động tấn công?

Ba hạm đội trưởng đều sửng sốt.

Sâm Đặc đầu tiên chần chờ nói:

- Tuy rằng chúng ta có thể từ trên biên đi thẳng tới hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân, nhưng hạm đội thứ ba lại đứng bên quân Khang Tư! Bọn phản bội hạm đội thứ ba này không biết được bổ sung ở nơi nào, hiện tại hoàn toàn là lính mạnh thuyền lớn!

- Sâm Đặc, ngươi không cần phải tính toán chi li như thế, quá sợ hạm đội của mình xảy ra thiệt hại! Nếu không phải là bởi vì ngươi, hạm đội thứ ba còn chưa phát triển, chúng ta có thể diệt nó, làm sao còn để nó lớn mạnh thế này.

Phí Lạp bất mãn nói.

- Ta, ta cho là đồ sứ chúng ta làm sao lại đấu cùng ngói vỡ được, ích lợi cùng thiệt hại căn bản không thể so sánh!

Sâm Đặc miệng thanh minh, trong lòng lại chửi bậy: "Mẹ nó, nếu không phải ta thương hại con chó nhà tang ngươi, mời ngươi qua tỉnh Hải Quảng đóng quân thì ngươi đã sớm bị hạm đội thứ nhất, thứ hai thâu tóm. Làm sao còn đến lượt ngươi ở đây trách cứ ta!"

- Thế này vậy. Nếu các ngươi đồng ý tiên hạ thủ vi cường, như vậy bốn hạm đội chúng ta đều tự điều động một nửa chiến hạm, mang tất cả quân đánh bộ đều đi, trực tiếp từ biển tấn công tỉnh Hải Tân. Cho dù không thể tiêu diệt Khang Tư, cũng phá hỏng phủ Đại Đô đốc của hắn, khiến cho người trong thiên hạ phải xem lại thực lực hải quân chúng ta!

Tá Phu đề nghị.

Ái Đức Đặc lập tức đồng ý:

- Tuyệt diệu! Khiến cho người trong thiên hạ xem lại hải quân chúng ta không phải là mặc người ức hiếp. Nhất định phải giương cao khí thế hải quân!

- Đúng vậy. Cứ làm như thế, còn lại một nửa hạm đội, thêm vào binh lính tư nhân của hai tỉnh mà còn không ngăn được quân Khang Tư tấn công vậy thì cũng chẳng cần đánh nữa. Chúng ta đi làm cướp biển.

Phí Lạp cũng đồng ý.

Con ngươi Sâm Đặc chuyển động, điều động một nửa hạm đội xuất chiến khiến hắn thật đau lòng. Bởi vì đánh thắng còn được danh tiếng, đánh bại thì như bị cắt thịt! Như thế nào cũng không có lợi, nhưng hiện tại ba người đồng ý, mình không đồng ý chẳng phải là muốn chết? Ài. Chấp nhận thôi. Dù sao cũng còn giữ lại một nửa hạm đội, ít nhất cũng còn cơ sở. Chỉ sợ nếu đúng như Phí Lạp nói, lưu lại cũng không cản được, căn cứ bị diệt, chiến hạm cho dù có thể giữ được cũng chỉ có nước đi làm cướp biển.

Tuy nhiên nên nghĩ tới mặt tốt, cho dù quân Khang Tư tấn công mạnh thế nào, chỉ cần bị phát hiện sào huyệt bọn họ chắc chắn sẽ rút về. Như vậy xem ra, cùng lắm cũng chỉ bị ít thiệt hại, như vậy đáng để liều mạng một lần.

Ngay vào lúc Sâm Đặc chuẩn bị đồng ý, Ái Đức Đặc không quan nhìn bộ dáng lo trước nghĩ sau của hắn, không kìm nổi mở miệng nói:

- Nghĩ nhiều vậy làm gì! Cùng lắm sau khi chiến tranh tỉnh Hải Vũ ta bán rẻ cho các ngươi một trăm chiến hạm để bổ sung là được.

Hai mắt Sâm Đặc lập tức sáng lên, trầm trồ khen ngợi, trong mắt Phí Lạp cũng tỏa ra hào quang sáng chói.

Không có biện pháp, ai bảo xưởng đóng tàu chiến tỉnh Hải Vũ đều nắm trong tay hạm đội thứ nhất, thứ hai. Đây cũng là nguyên nhân hạm đội thứ tư chỉ có thể chạy đến tỉnh Hải Quảng đóng quân, cho nên hạm đội thứ tư thứ năm muốn bổ sung tàu chiến đều là chuyện cực kỳ khó khăn. Nếu không có thuyền buôn võ trang chống đỡ, vậy hạm đội thứ tư, thứ năm chỉ sợ cũng biến thành rách nát giống như hạm đội thứ ba.

Ái Đức Đặc cùng Tá Phu liếc mắt nhìn nhau, hai người đều phát hiện ý cười trong mắt người kia.

Không thể không cười, cứ vậy kéo một nửa hạm đội của đối phương xuống nước, hơn nữa chỗ tốt là bán mà không phải đưa cho đối phương một trăm tàu chiến. Chẳng những được một món tiền, còn có thể khiến cho thuyền cũ của hai người bọn họ được thay thế, thật sự là một công ba bốn việc. Thuyền cũ mông má lại đem bán, ai nói không phải chiến hạm?

- Được, quyết định như vậy. Hiện tại để chúng ta đi áp bức bọn cường hào này, chúng ta vì bọn họ liều mạng, bọn họ dù sao cũng phải an ủi chúng ta một chút a.

Tá Phu cười nói.

Nghe nói thế, bốn người mỗi người một ý đồ lập tức tụ lại thành một đoàn, tập trung ánh mắt tham lam nhìn chăm chú vào những cường hào giàu chảy mỡ này.

Đám cường hào căn bản không biết mình bị áp bức, nhìn thủ lĩnh hai tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ dõi ánh mắt lại đây không khỏi bày ra một vẻ tươi cười hèn mọn nịnh bợ, khom người ân cần thăm hỏi.

Kết quả lần tiệc rượu này đương nhiên là bốn hạm đội đầy mặt vui tươi, mà các cường hào xanh mặt, đăm chiêu ủ dột.

Tuy rằng như vậy, nhưng hai tỉnh Hải Vũ, Hải Quảng cũng sau lần tiệc rượu bắt đầu tổng động viên, tất cả binh lính tư nhân đều tập kết, tất cả tàu chiến đều bắt đầu chờ lệnh xuất phát.

Vào thời điểm binh lính tư nhân bắt đầu tổ chức tổ đội, bốn hạm đội chở đầy hai sư đoàn quân đánh bộ dưới sự ra lệnh của bốn hạm trưởng, một nửa vũ lực trên biển của bốn hạm đội lập tức rời khỏi bến cảng.

Phủ Đại Đô đốc tỉnh Hải Tân.

- Chủ thượng. Đây là tình báo ba tỉnh Hải Bình, Hải Quảng, Hải Vũ.

Tương Văn đưa một đống tình báo cho Khang Tư.

Khang Tư không có nhận lấy, đao bổ một cái, xoay người đá, đồng thời nói:

- Ngươi đọc đi.

Tương Văn biết chủ thượng của mình đối với chuyện này không thèm để ý, lấy công văn ra đọc:

- Dạ. Tỉnh Hải Bình là một tỉnh đất bằng phẳng, ruộng đồng nhiều nhất trong năm tỉnh Đông Nam. Chỉ là hiện tại vào thời kỳ tỉnh thiếu lương thực, tình huống xấu nhất là đủ cho tỉnh Hải Bình chống đỡ qua. Chính là trừ không lo lương thực ra, toàn bộ tỉnh không có đặc sản gì khác.

- Không có quân phiệt bên ngoài, toàn bộ mười hai quân phiệt của tỉnh đều là xuất thân cường hào địa phương. Bởi vì đều xuất thân cường hào, nguồn cung cấp lính dồi dào, từng quân phiệt đều có thể chiêu mộ được binh lực hơn một sư đoàn.

- Tuy vậy cũng bởi vì xuất thân cường hào, sĩ quan cực kỳ thiếu thốn, không có sĩ quan cơ sở, chỉ có một Tướng quân, vài Phó tướng, mười mấy Thiên tướng cầm quân.

- Cũng bởi vì thế xuất thân cường hào, về mặt trang bị cực kỳ thiếu thốn, một quân phiệt nhiều nhất trang bị binh khí cho một liên đội đế quốc, những binh lính khác chỉ có thể dùng binh khí chất lượng kém tự tạo. Cho nên mật vệ xác nhận, tỉnh Hải Bình tuy binh lực dồi dào nhưng là vũ lực yếu nhất trong năm tỉnh Đông Nam.

Khang Tư đánh ra một cái khuỷu tay, nói:

- Cho nên mục tiêu đầu tiên của chúng ta chính là tỉnh Hải Bình, tuy rằng chúng ta mất nhiều sức quản lý nông nghiệp nhưng thời gian ngắn còn không có thành quả đi ra, vẫn thiếu lương thực như những nơi khác. Lương thực đều từ bán đảo Phi Ba chống đỡ. Để tránh xuất hiện ngoài ý muốn, cho dù tỉnh Hải Tuyền bị người thâu tóm, chúng ta nhất định phải nắm được Hải Bình!

Tương Văn cười nói:

- Chủ thượng. Tỉnh Hải Bình này chúng ta dễ dàng bắt được, nếu ngay cả đám ô hợp này đều không thể đánh bại, vậy quan chỉ huy quân đội chúng ta đều đập đầu vào đậu hũ tự tử cho xong!

Khang Tư nghe vậy không khỏi cười:

- Được rồi. Kêu bọn họ không cần quá khinh thường là được. Nói tiếp đi.

Tương Văn lập tức nói:

- Da. Tỉnh Hải Vũ chuyên phụ trách chế tạo tàu chiến, hạm đội thứ nhất, thứ hai đóng ở tỉnh Hải Vũ là thực lực mạnh nhất trong hải quân. Số lượng tàu chiến hai hạm đội là như nhau, đều có ba trăm hai mươi tàu chiến, Tỉnh Hải Vũ tổng cộng có sáu trăm bốn mươi tàu chiến, lính thủy hơn hai mươi vạn!

- Ngoài hạm đội thứ nhất, thứ hai ra còn có ba lữ đoàn đánh bộ, thêm binh lính tư nhân của trang viên các sĩ quan cùng cường hào địa phương, binh lính tư nhân của tỉnh Hải Vũ lên đến ba mươi vạn. Tuy nhiên được coi là mạnh mẽ thì chỉ có gần sáu lữ đoàn lính đánh bộ.

- Ồ? Không phải nói hạm đội thứ tư cũng đóng tại tỉnh Hải Vũ sao? Như thế nào không thấy nói đến?

Khang Tư nghi hoặc hỏi.

- Chủ thượng. Hạm đội thứ tư của Phí Lạp muốn gia tăng số lượng tàu chiến của mình nhưng thuyền mới của tỉnh Hải Vũ đều trong tay hạm đội thứ nhất, thứ hai. Tá Phu hạm đội thứ nhất là bạn từ nhỏ đến lớn của Ái Đức Đặc hạm đội thứ hai, quan hệ rất tốt đương nhiên không muốn nhiều người chia phần cho nên thường xuyên qua lại. Phí Lạp một con thuyền mới đều không chiếm được, chậm chí hạm đội thứ tư còn suýt bị bọn họ nuốt sạch.

- Mà tỉnh Hải Quảng chỉ có một hạm đội thứ năm của Sâm Đặc đóng quân, binh lực thưa thớt, đề phòng hạm đội thứ tư bị hạm đội thứ nhất, thứ hai thôn tính sẽ thôn tính cả hắn, cho nên liền gọi hạm đội thứ tư đến đóng ở tỉnh Hải Quảng. Có thể nói hải quân đế quốc nội bộ cũng không thật đoàn kết.

- Nguyên lai là thế. Tiếp tục.

Khang Tư gật đầu.

- Tỉnh Hải Quảng chuyên phụ trách chế tạo thuyền buôn, cho nên hạm đội thứ tư cùng hạm đội thứ năm đều là võ trang thuyền buôn, so với tàu chiến chân chính thì không phải đối thủ. Tuy nhiên số lượng lại hơn tỉnh Hải Vũ rất nhiều. Hạm đội thứ tư có hơn năm trăm bốn mươi thuyền buôn võ trang, hạm đội thứ năm lại càng nhiều, gần ngàn thuyền buôn võ trang. Lính thủy hơn bốn mươi vạn, mà bởi vì tỉnh Hải Quảng lắm tiền, có hơn tám lữ đoàn đánh bộ đều trang bị tốt nhất. Tuy rằng binh lính tư nhân của cường hào chỉ có hơn hai mươi vạn nhưng cũng vì nhiều tiền mà sức chiến đấu của binh lính tư nhân tỉnh Hải Quảng mạnh mẽ hơn tỉnh Hải Vũ rất nhiều.

Tương Văn nói.

Khang Tư dừng động tác vung đao, nhíu mày hỏi:

- Dựa theo tính toán binh lực của ngươi, tỉnh Hải Vũ có sáu trăm bốn mươi tàu chiến tiêu chuẩn, hai mươi vạn lính thủy, sáu bảy vạn lính đánh bộ, ba mươi vạn lính tư nhân. Tỉnh Hải Quảng một ngàn năm trăm thuyền buôn võ trang, bốn mươi vạn lính thủy, gần mười vạn lính đánh bộ, hai mươi vạn lính tư nhân. Hai tỉnh này binh lực thường trú toàn bộ cộng lại gần một trăm ba mươi vạn. Mà dân cư hai tỉnh này mới bao nhiêu? Chẳng lẽ tất cả thanh niên trai tráng đều là binh lính?

- Đúng vậy thưa chủ thượng. Bởi vì Hải Quảng, Hải Vũ lắm tiền nhiều của, toàn bộ thanh niên trai tráng nếu không vào lính thủy thì trở thành lính tư nhân, trong đó ưu tú thì vào lính đánh bộ.

Tương Văn gật đầu nói.

Khang Tư thu đao lại, nói:

- Nói vậy toàn bộ phụ nữ, người già và trẻ em toàn tỉnh đều là người nhà của quân địch. Nếu chúng ta tấn công hai tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ, vậy cũng là quân địch của toàn dân?

Nhìn Khang Tư thu đao lại, tỳ nữ bên cạnh đưa khăn mặt, nước trà cùng bánh ngọt lên.

Tương Văn một bên gật đầu xưng "dạ", một bên kẹp tài liệu, nhận khăn mặt từ trong tay tỳ nữ đưa cho Khang Tư. Tự tay chăm sóc cho Khang Tư là quy củ do chính Tương Văn tự đặt ra cho mình.

Tuy nhiên cũng bởi vì Tương Văn bận rộn mà bị những tỳ nữ khác cướp công chăm sóc Khang Tư, mà tỳ nữ chiếm được công việc đó lại giống như được xổ số độc đắc vậy.

Khang Tư lau mồ hôi uống một ngụm trà mới nói:

- Phù! Như vậy xem ra tấn công hai tỉnh toàn dân là lính, tiền nhiều người nhiều này cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

- Chủ thượng không cần phải ưu phiền. Chỉ cần mật vệ ra tay tiêu diệt Trưởng quan bốn hạm đội lớn, làm cho bọn họ rối loạn, chúng ta tự nhiên có thể dễ dàng đánh hạ hai tỉnh.

Tương Văn lơ đễnh nói.

- Đánh hạ thì dễ, nhưng đến lúc đó thì sao. Dựa theo quy củ, dân chúng cả hai tỉnh đều thành nô lệ, hơn trăm vạn nô lệ so với tất cả dân chúng dưới trướng chúng ta còn nhiều hơn. Nếu bọn họ nổi loạn, chúng ta giải quyết thế nào? Giết sạch toàn bộ bọn họ?

Khang Tư lắc đầu nói.

- Ách.

Tương Văn nhíu mày, lời này thật đúng. Có thể nói dựa theo quy củ thì tất cả mọi người ở hai tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ đều chờ bị hạ thành nô lệ.

Bởi vì bọn họ đều là người nhà của quân địch, nếu không có rất nhiều người giám thị trông coi, vậy trăm vạn nô lệ này thật đúng là một phiền toái.

- Trước phái sư đoàn bộ binh thứ nhất đi tấn công tỉnh Hải Bình, sư đoàn bộ binh thứ hai phòng bị. Sư đoàn kỵ binh thứ nhất ở biên cảnh đợi lệnh, xem có thể dụ một đám quân địch của hai tỉnh đi ra đánh thắng vài trận phá sĩ khí quân địch. Không chừng lúc phát động tổng tiến công có thể khiến cho một ít dân chúng đầu nhập vào chúng ta.

- Dạ. Thần sẽ đồng thời phái mật vệ đi châm ngòi ly gián, xem có thể trước khi chiến tranh tiếp nhận một số thế lực địa phương đầu nhập vào chúng ta không.

Tương Văn đương nhiên biết ý tứ Khang Tư, chính là khiến cho hai tỉnh mất đi hy vọng đạt được thắng lợi, làm cho bọn họ uể oải hiểu được cuối cùng chỉ có thể rơi vào trong tay quân Khang Tư. Làm cho bọn họ trước tiên lựa chọn trở thành nô lệ hay trở thành dân cấp cao, chỉ cần có một số lượng dân chúng nhất định vậy có thể làm cho những người này trở thành giám thị của nô lệ.

Đúng lúc này, một mật vệ đột nhiên xuất hiện trước mặt Khang Tư, nói:

- Chủ thượng. Bốn hạm đội hai tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ đột nhiên triệu tập một nửa thuyền biển chuẩn bị ra trận, mục tiêu là hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân. Hạm đội thứ ba đã chuẩn bị làm tốt việc cản đường.

- Úc! Bọn họ định đánh phủ đầu? Trong khoảng thời gian này Liễu Thanh Dương không có mang phiền toái gì cho hải quân đế quốc sao?

Khang Tư bộ dạng thoải mái hỏi.

- Tổng trưởng Hải quân trong thời gian này đều bận huấn luyện bộ đội, chẳng những không có mang phiền toái cho hải quân đế quốc, thậm chí ngay cả đường đi buôn của hải quân đế quốc đều không có chặn lại, càng không ói là đi thu thuế.

Tương Văn cho mật vệ giám sát Liễu Thanh Dương thật sát sao. Ai kêu thái độ của hắn đối với nô lệ, đối với Khang Tư, khiến hắn đắc tội với Tương Văn. Đương nhiên Tương Văn cũng không có thêm mắm đặm muối, hoàn toàn báo cáo tình hình thực tế.

Khang Tư cũng không có so đo, ngược lại cảm thán nói:

- Chúng ta không hiểu hải quân, nếu tổng trưởng Hải quân luôn luôn thao luyện vậy cũng nói lên hải quân chúng ta còn chưa thể chống lại hải quân đế quốc. Tuy nhiên lần này không muốn đối đầu cũng khó, dù sao người ta cũng đã tìm tới cửa.

- À! Hiện tại thực lực hạm đội thứ ba thế nào?

- Hạm đội thứ ba có mười lăm thuyền chiến võ trang cấp Khôi Kiều, tàu chiến lớn một trăm bốn mươi lăm cái, tàu chiến loại vừa ba trăm hai mươi, tàu chiến loại nhỏ một ngàn. Một lữ đoàn lính đánh bộ, tổng cộng hơn mười vạn lính thủy.

- Nhiều như vậy?

Khang Tư sửng sốt một chút, đã lau không có chú ý tới hải quân của mình, không nghĩ tới đã đạt tới số lượng này. Đặc biệt thuyền buôn võ trang cấp Khôi Kiều có tới mười lăm chiếc. Loại thương thuyền này được võ trang uy lực thế nào Khang Tư biết rất rõ ràng.

- Dạ. Thực lực hải quân chúng ta đã lớn như vậy, Tổng trưởng hải quân vẫn còn không hài lòng, luôn luôn luyện binh.

Tương Văn rất bất mãn nói.

Khang Tư khoát tay, không để ý nói:

- Tuy rằng ta không hiểu chiến đấu trên biển, nhưng mà cũng biết hải quân không chỉ cần có thuyền. Phỏng chừng Thuyền trưởng mười lăm chiếc thuyền buôn võ trang này rất khó tìm người thích hợp. Lính thủy cũng không đơn giản là binh lính biết bơi.

Thấy Khang Tư tín nhiệm Liễu Thanh Dương như vậy, Tương Văn đành phải gật đầu đồng ý. Tuy nhiên trong lòng lại ngầm tự quyết định, nếu Liễu Thanh Dương dám phụ lòng tin tưởng của chủ thượng, vậy mình nhất định làm hắn muốn sống không được, chết không xong!

Khang Tư trầm tư một chút, bắt đầu hạ lệnh:

- Hải quân đế quốc đã xuất binh, như vậy triệu tập sư đoàn bộ binh thứ hai đóng ở bờ biển. Lệnh sư đoàn bộ binh thứ nhất cùng sư đoàn kỵ binh thứ nhất đánh hạ tỉnh Hải Bình làm tăng tinh thần cho binh lính. Mệnh lệnh bộ đội dự bị các nơi tiến vào trạng thái cảnh giới. Mệnh lệnh cho mật vệ gia tăng thu thập tình báo.

- Dạ!

Tương Văn lập tức truyền mệnh lệnh xuống dưới.

205. Chương 205: Hải Chiến. (1+2)

Nơi giao giới với tỉnh Hải Bình, khoảng trăm kỵ binh cầm cờ lộ vẻ là lính liên lạc của Quân đoàn hai mươi, đang phi nhanh trên đường, hơn nữa vừa đi vừa hô:

- Sư đoàn trưởng có lệnh, toàn thể Sư đoàn hai dừng lại tránh đường!

Vừa thấy là lính liên lạc nhà mình, người và ngựa Sư đoàn hai lập tức dừng lại, đồng thời nhanh chóng đứng dẹp sang hai bên, nhường đường cho những xe ngựa hậu cần nối liền không dứt phía sau đi qua.

Lữ đoàn trưởng như Lý Tuấn Nhiên sau khi tiếp nhận mệnh lệnh liền ngồi ở hàng ngũ đầu tiên, nhìn về phía đuôi của Sư đoàn một trước mặt, quay sang hỏi thân binh bên cạnh:

- Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao đột nhiên lại truyền lệnh dừng lại? Sư đoàn kỵ binh theo thứ tự vốn là thứ hai, giờ đã sớm vượt qua Sư đoàn một lên hàng đầu tiên rồi, nếu tiếp tục như vậy, sợ là lúc chúng ta đến được tỉnh Hải Bình liền đảm nhiệm nhiệm vụ duy trì trị an mà thôi!

Thân binh sao có thể biết được chuyện gì xảy ra, lại không dám đoán bừa lung tung, bởi vì bọn họ đều hiểu tâm tình nóng lóng lập công của chủ tướng nhà mình, cho nên không dám nói nhiều chỉ có thể lắc đầu.

Lý Tuấn Nhiên cũng chỉ càu nhàu như thế mà thôi, nói xong liền giục ngựa quay đầu, dẫn theo vài tên thân vệ đi tới chỗ Sư đoàn trưởng dò hỏi.

Vừa thấy sĩ quan trên vai mang quân hàm Thượng tá đang thương thảo cùng mấy tham mưu chuyện gì đó, Lý Tuấn Nhiên đứng nghiêm cúi chào:

- Sư đoàn trưởng đại nhân!

- Ừ! Ngươi đến rồi, có một chuyện nhưng đợi các Lữ đoàn trưởng khác tới nói sau.

Sư đoàn trưởng quay đầu cười khoát tay, vừa thấy tướng mạo người này, vốn chính là Đại đội trưởng Sư đoàn cảnh bị tỉnh Hải Tuyền, từng phụng mệnh đi đánh lén Khang Tư, lại bị bắt giữ, sau đó đầu nhập vào Khang Tư ở lại Lôi gia hơn nữa rất thoải mái: Do An.

Sở dĩ Do An trở thành Sư đoàn trưởng Sư đoàn hai, nguyên nhân rất đơn giản.

Đám người Lôi Đặc, Lôi Khải, Cung Tá Đôn cai quản đại nghiệp Lôi gia, dù sao hiện tại còn phải trông coi các sĩ quan cơ sở trong quân Khang Tư, trường học cùng kho hàng hậu cần, những người này căn bản không thể rời đi.

Mà Áo Kha Nhĩ thì lấy lý do thủ hộ Lôi gia gì gì đó không muốn sang bên này, dưới tình huống không còn ai để chọn, chỉ có thể lựa chọn một sĩ quan trung tầng đảm nhiệm sao chép sổ sách, mấy năm vừa qua đều biểu hiện hết dạ trung thành, lại có chút năng lực như Do An đảm đương trách nhiệm lớn này.

Không có biện pháp, trong quân Khang Tư sĩ quan cơ sở có một đám lớn, nhưng sĩ quan cao cấp chỉ có mấy người như thế, một khi quân đội được khuếch trương, sĩ quan cao tầng sẽ cực độ thiếu khuyết, vì đảm bảo vận hành quân đội, chỉ có thể để cho những nhân vật nửa vời như vậy ra mặt.

Nhìn năm tên Lữ đoàn trưởng cung kính đứng trước mặt mình, trong lòng Do An đột nhiên dâng lên một cỗ cảm xúc mãnh liệt.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ trở thành một Sư đoàn trưởng! Lúc trên bán đảo Phi Ba được Khang Tư triệu đến, mình còn tưởng rằng đang nằm mơ!

Ai có thể nghĩ được mấy năm trước mình vẫn là một tù nhân cấp bậc Đại đội trưởng, bây giờ không ngờ là Sư đoàn trưởng Sư đoàn hai dưới trướng Đông Nam Đại đô đốc! Nhân sinh thật sự kỳ diệu nha!

Tuy nhiên Do An còn chưa cảm khái xong, liền phát hiện ánh mắt mang dã tâm bừng bừng trong mắt năm Lữ đoàn trưởng, ánh mắt đó khiến cho Do An giống như bị gội một chậu nước lạnh lên đầu vậy!

Hắn lập tức nhớ tới lúc được đảm nhiệm vị trí Sư đoàn trưởng Sư đoàn hai, Khang Tư kia không ngờ trước mặt tất cả các sĩ quan từ Liên đội trưởng trở lên của Sư đoàn hai nói rằng, chức vị Sư đoàn trưởng này chỉ là tạm thời, khi nào trong các ngươi có ai lập được công lao thật lớn, vị trí này sẽ sang lại!

Ta thèm vào! Cho dù ta không phải người đủ năng lực, Khang Tư ngươi cũng không cần quang minh chính đại đánh vào mặt ta như vậy chứ! Cứ như vậy ta còn làm sao chỉ huy cái đám thủ hạ bướng bỉnh cả ngày chỉ muốn chiếm đoạt vị trí của ta nữa!

Tuy nhiên còn tốt là Khang Tư sau đó bỏ thêm một câu "người không phục tùng mệnh lệnh gây nên sai lầm, vậy tuyệt đối tiến hành nghiêm khắc xử phạt như người kháng lệnh", có một câu này, đám thủ hạ mới bảo trì bề ngoài cung kính.

Thực nói nhảm, Khang Tư có thể sửa đổi mệnh lệnh, tuy nhiên người nào trong các ngươi muốn chiếm đoạt vị trí của ta, không dồn tên đó vào chỗ chết lão tử sẽ không phải là Do An!

Do An chửi rủa trong lòng, trên mặt lại nghiêm túc hô:

- Quân lệnh của Đại đô đốc!

Năm Lữ đoàn trưởng cùng các sĩ quan có mặt lập tức đứng nghiêm, ngẩng đầu ưỡn ngực mắt nhìn thẳng phía trước.

- Sư đoàn hai hủy bỏ mệnh lệnh trước đó! Hiện lệnh cho Sư đoàn hai lập tức quay lại đóng giữ tại phòng tuyến bờ biển Hải Tuyền và Hải Tân!

Do An cầm mệnh lệnh thư tuyên đọc xong, đưa lại cho năm Lữ đoàn trưởng kiểm nghiệm.

- Sư đoàn trưởng! Đại đô đốc tại sao lại hạ lệnh như vậy? Chúng ta sắp đánh vào tỉnh Hải Bình mà!

Đám Lữ đoàn trưởng thực không cam tâm, cơ hội kiến công lập nghiệp đang ở ngay trước mắt, lại đột nhiên hạ lệnh quay lại đóng quân ở hậu phương, điều này khiến cho đám người bọn họ đang khát vọng tăng lên một bậc làm sao có thể tiếp nhận!

Lý Tuấn Nhiên không có hé răng, hắn biết nếu Khang Tư hạ lệnh như vậy, khẳng định có lý của hắn, mình muốn trong đám thủ hạ của Khang Tư mà leo lên, vậy phải hết mực phục tùng bất cứ mệnh lệnh nào từ Trưởng quan cao nhất Khang Tư này.

- Chấp hành mệnh lệnh!

Do An trừng mắt, khí chất thủ trưởng hắn cố ý rèn luyện giờ biểu hiện ra, tuy rằng không nồng hậu, nhưng cũng rất dọa người rồi.

- Tuân lệnh!

Lý Tuấn Nhiên là người đầu tiên chào nói.

Bốn Lữ đoàn trưởng khác sửng sốt một chút, nhưng lập tức tỉnh ngộ chào lĩnh mệnh theo, mẹ nó! Quên mất Sư đoàn trưởng vốn không muốn đám người chúng mình kiến công lập nghiệp, hiện tại mệnh lệnh của Đại đô đốc lại hợp ý hắn, nếu còn dám cố ý chống đối, chỉ sợ sẽ bị hắn thừa cơ tước chức vụ mất.

Mệnh lệnh truyền ra, Sư đoàn hai lập tức quay về phía sau, hậu trận biến thành tiền trận, sau đó liền ầm ầm đi về.

Đám binh sĩ không có ý kiến gì, hiện tại đường nối hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân gần như được các nô lệ mở rộng và làm bằng phẳng, đi đứng rất là thoải mái, hơn nữa hành quân trên đất của mình, phương diện hậu cần không có vấn đề gì, vấn đề duy nhất chính là sĩ khí binh lính rất thấp, bởi vì không thể tham gia chiến tranh để tranh đoạt công huân.

Sư đoàn hai không tốn công phu gì, liền tiến vào đóng giữ, tên gia hỏa Do An này tuy rằng hận không thể gây cho một tên thủ hạ Lữ đoàn trưởng nào sụp đổ, nhưng cũng không dám làm quá mức lộ liễu, tuy nhiên hắn lại chơi một kiểu rất đa dạng, bố trí năm Lữ đoàn trưởng trên dọc bờ biển giữa hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân, căn bản không phải những địa phương trọng yếu gì.

Năm Lữ đoàn trưởng không thể kháng lệnh, bởi vì một câu nói của Do An "ngươi có biết quân địch sẽ đổ bộ ở nơi nào không?" liền khiến cho bọn họ ngậm miệng lại.

Tuy nhiên năm Lữ đoàn trưởng cũng không phải người không có ý tưởng của mình, sau khi thăm dò địa hình, tự động chia binh lực ra.

Chuyển động! Gia tăng một chút binh lực tại những nơi dễ dàng đổ bộ hơn.

Trong khi quân Khang Tư đang liên tục điều động, hạm đội liên hợp Hải Vũ, Hải Quảng đã xuất phát, ca nô trinh sát phái đi dò xét tiền phương nhanh chóng trở về, hạm đội liên hợp nắm được tin tức hạm đội ba ngăn đón phía trước.

Trên một chiến hạm thuộc hạm đội một, bốn Đại đội trưởng đều tập trung ở nơi này, theo lý thì khi xuất động một nửa hạm đội, căn bản không cần bốn Đại đội trưởng đồng thời tham gia, phái một Đại đội trưởng dẫn theo vài thân tín là được.

Nhưng, Tá Phu còn có thể dựa vào Ái Đức Đặc, Phất Lạp, Sâm Đặc có thể dựa vào ai? Có thể tín nhiệm ai? Không sợ đối phương nhân cơ hội phá tan nửa hạm đội của mình sao?

Mà Đại đội trưởng hạm đội bốn, hạm đội năm xuất động, vậy chỉ có một mình Ái Đức Đặc liền có thể bị hãm hại, cho nên không có biện pháp, bọn họ cả bốn người đều đến đông đủ.

- Hạm đội ba ngăn chặn chúng ta? Đúng là trò đùa nha! Cái đám vua rách nát đó khi nào lại có dũng khí đến đối mặt chúng ta vậy?

Ái Đức Đặc vẻ mặt khinh thường nói.

Tá Phu khoát tay nói:

- Không nên khinh thường! hạm đội ba quân số bao nhiêu?

Câu này là hỏi thủy binh trinh sát.

Thủy binh trinh sát lập tức trả lời:

- Bởi vì đối phương đề phòng nghiêm ngặt, cho nên thuộc hạ chỉ đánh giá ước chừng một chút, phỏng chừng có hơn ba trăm chiến thuyền lớn, thuyền trung thuyền nhỏ có vẻ có hơn bốn trăm chiến thuyền.

Nghe nói như thế, Phất Lạp lập tức nói:

- Ừ! Hơn ba trăm chiến thuyền lớn? Khó trách hạm đội ba lại có dũng khí đến ngăn chặn chúng ta.

Mà Sâm Đặc vẫn đang khẩn trương thì lại lau lau mồ hôi tức giận nói:

- Mới có chút thuyền như vậy, chúng ta không cần tha chúng.

Ba người Tá Phu khinh bỉ liếc mắt nhìn tên keo kiệt sợ chết này một cái, đã biết quân số hạm đội liên hợp, chiến thuyền có ba trăm chiến thuyền, thương thuyền được võ trang hơn bẩy trăm chiếc, còn có hai Sư đoàn lục quân cùng vật tư được hơn một ngàn chiến thuyền vận chuyển. Số lượng khổng lồ như vậy cho dù là đánh với hạm đội của Liên Minh Duy Nhĩ Đặc cũng có thể đánh một trận, nói gì đến đám phản đồ hạm đội ba này có bao nhiêu chiến thuyền.

Tá Phu vỗ tay nói:

- Tốt lắm! Hiện tại cho người truyền lệnh cho đội tiên phong khai chiến được chứ? Sớm tiêu diệt hạm đội ba ngày nào, cũng thuận tiện cho lục quân chúng ta đổ bộ ngày đó.

Thấy mọi người đều gật đầu, lập tức sai lính liên lạc đi truyền lệnh.

Vì đảm bảo thống nhất chỉ huy, cũng vì tránh cho không ai tị hiềm, hoặc không ai cố ý hãm hại ai, bốn người bọn họ đều ở cùng một chỗ, trải qua thương thảo thống nhất mới phát ra mệnh lệnh.

Cờ chuẩn bị khai chiến được kéo lên, đám thủy binh trên gần ngàn chiến thuyền của hạm đội liên hợp, dưới sự quát mắng của các thuyền trưởng bắt đầu bận rộn hẳn lên, toàn bộ cánh buồm triển khai, vũ khí tầm xa như nỏ tiễn các loại đều chuẩn bị thỏa đáng, bắt đầu mượn gió lao lên.

Sau đó hơn một ngàn chiến thuyền vận chuyển bắt đầu được tập trung lại một chỗ, hơn nữa giảm tốc độ lại, hải chiến sắp bắt đầu, đám thuyền vận chuyển vốn tốc độ cực chậm lại không có năng lực chống cự này, vẫn nên tránh ra xa mới là tốt.

Trên mặt biển, ca nô trinh sát của hạm đội ba cũng trở về, thủy binh trinh sát báo cáo với Liễu Thanh Dương:

- Tổng trưởng đại nhân! Trải qua phân biệt cờ xí, đã phát hiện cờ xí của hạm đội trưởng hạm đội một, hạm đội hai, hạm đội bốn, hạm đội năm, trải qua tính toán chiến thuyền lớn có hơn ba trăm chiếc, thương thuyền được võ trang có hơn sáu trăm chiếc.

Liễu Thanh Dương khoát tay cho thủy binh trinh sát lui ra, quay sang nói với Khải Hải đang mặc một thân quân phục đế quốc mang hàm Thượng tá:

- Chiến hạm lớn phù hợp với tin tức Đại đô đốc cấp, loại hai thì thiếu ít nhất hơn trăm chiến thuyền, hơn nữa thuyền vận chuyển cũng không tính ra được, xem ra cần phải tăng cường huấn luyện ca nô trinh sát mới được.

Khải Hải sang sảng cười nói:

- Không cần hà khắc như vậy, ta thấy bọn hắn làm rất khá, dù sao một đoàn chiến thuyền chi chít một chỗ như vậy, có thể tính ra số lượng như thế, gần sát so với con số thực tế, xem như đã rất giỏi rồi.

- Ai! Vẫn là chuẩn bị chưa đủ! Không ngờ phải do Đại đô đốc truyền lệnh xuống, chúng ta mới biết được quân địch đã xuất động, xem ra cần phải bố trí mật thám tại các bến cảng mới được.

Liễu Thanh Dương thở dài nói.

- Hắc hắc! Chuyện này của ngươi phải được tổng trưởng đại nhân cho phép cùng cấp biên chế mới có thể thực thi rồi.

Khải Hải có chút vui sướng khi người khác gặp họa nói.

Nghe nói như thế, Liễu Thanh Dương nhướng mày, hắn không nghĩ tới vốn là Tổng trưởng hải quân Lôi gia, không ngờ lại bị Tổng trưởng thủy quân Lôi gia thay thế, nếu là Áo Khắc Đức, tin rằng mình sẽ không phải nghe lời nói châm chọc kiểu này, hoặc là không cần mình mở miệng, Áo Khắc Đức sẽ tự mình giải quyết mọi chuyện thỏa đáng.

Nghĩ như vậy, Liễu Thanh Dương không kìm nổi hỏi:

- Phó tổng trưởng đại nhân! Không biết Áo Khắc Đức đại nhân tại sao lại bị điều đi làm nhiệm vụ khác?

Khải Hải nghe vậy, không khỏi cười hì hì nói:

- Hắc hắc! Có phải cảm thấy ta không đủ tư cách hay không vậy?

Nhìn thấy Liễu Thanh Dương sắc mặt có chút xấu hổ, Khải Hải không khỏi hào phóng khoát tay:

- Yên tâm đi! Ta không phải người nhỏ nhen như vậy, ta cũng biết bổn sự của mình đến trình độ nào, ta đảm nhiệm chức Phó cho ngươi, tác dụng lớn nhất chính là ổn định nhân tâm cùng chiếu cố một chút đám sĩ quan đến học tập, còn về phương diện chiến sự thì ta cứ theo ngươi mà làm, tuyệt đối sẽ không cản trở!

Liễu Thanh Dương hiển nhiên không ngờ Khải Hải sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời căn bản không biết nói cái gì cho phải, đành phải tiếp tục nghe Khải Hải đang thao thao bất tuyệt kia.

- Áo Khắc Đức đại nhân đi làm nhiệm vụ cũng không có gì kỳ quái, rất bình thường, không cần khó hiểu, Áo Khắc Đức đại nhân từng đảm nhiệm qua thư ký cho chủ nhân, từng tham gia xử lý chính vụ, cũng từng đi tới địa phương làm quan viên cơ sở. Quân đội thì càng không cần phải nói, Áo Khắc Đức đại nhân ở trong lục quân, hải quân, hay hệ thống nội vệ đều đã từng làm một thời gian, ta nghe nói lần này để hắn đi đế đô yết kiến tiểu hoàng đế, nói như vậy ngoại giao cũng từng làm qua. Cho nên mới nói, đừng tưởng rằng hắn đảm nhiệm chức vụ Tổng trưởng hải quân mà quân hàm chỉ có Thiếu tá là ủy khuất hắn, ta quân hàm Thượng tá nhưng khi gặp hắn vẫn phải chào trước một tiếng đại nhân đó.

Liễu Thanh Dương vốn bởi vì câu nói Tiểu Hoàng đế kia mà đang tức giận, nhưng nghe đến câu nói kế tiếp, lập tức ném sự tức giận sang một bên, rất giật mình nói:

- Theo như ngươi nói, Áo Khắc Đức chẳng phải là tương xứng với cấp bậc của người sau này đảm nhiệm trưởng quan phụ tá dưới trướng Đại đô đốc sao? Đào tạo toàn diện như vậy, chẳng phải là người thừa kế chức vị Thừa tướng sao!

- Hắc hắc! Đúng vậy rồi, tuy nhiên người được đề cử vẫn rất nhiều, Áo Khắc Đức đại nhân chỉ là một trong số đó thôi. Hắc hắc! Đây chính là chuyện mà chỉ những lão bộ hạ như chúng ta mới biết, ngươi cũng không nên mồm năm miệng mười mà nói lung tung đâu đấy.

Khải Hải cười hì hì nhắc nhở.

Liễu Thanh Dương cảm khái vạn phần nhẹ gật đầu, như vậy xem ra, đừng thấy quân Khang Tư trước mắt đang cực độ thiếu khuyết nhân thủ cao cấp, không dám làm ra vẻ kiêu ngạo, nhưng chờ hắn đào tạo người xong, vậy lập tức xuất hiện cảnh tượng hoán đổi một phen.

Xem ra, Khang Tư quả thật là một người mưu tính sâu xa nha, một người như vậy, rốt cuộc mục tiêu của hắn là cái gì đây?

Lắc đầu, Liễu Thanh Dương ném những chuyện hoang mang đó sang một bên, kêu gọi lính liên lạc bắt đầu tuyên bố mệnh lệnh:

- Truyền lệnh toàn quân, giữ nguyên trận hình, phương hướng Đông Nam, hạ buồm chính, giảm tốc độ tiến lên! Lệnh cho hạm tổ quân tiên phong, thả xuống năm thuyền ca nô điều tra tìm kiếm vị trí tiếp chiến hạm đội địch!

Lệnh được truyền xuống, các chiến hạm hạm đội ba rầm rầm hạ buồm chính xuống, tốc độ nháy mắt chậm lại.

Mười chiến hạm tiên phong, đồng thời thả thuyền nhỏ không khả năng chiến đấu xuống, trên mỗi chiếc thuyền này có một thủy binh ở mũi thuyền đưa mắt nhìn xung quanh, hai bên sườn mỗi bên đều có năm tên thủy thủ rất nhanh dùng mái chéo rẽ nước di chuyển thuyền, dưới mười mái chèo hoạt động, thuyền nhỏ lập tức tiến lên vượt qua thuyền lớn, nhanh chóng hướng về phương xa.

Theo thời gian trôi qua, ca nô do hai bên phái ra gặp nhau, bên phía hạm đội liên hợp khi phát hiện mục tiêu liền làm theo thói quen quay đầu trở về.

Mà bên phía hạm đội ba, trước kia tuy rằng cũng có thói quen này, nhưng ai bảo để cho sáu bảy phần thủy binh Lôi gia thâm nhập vào bọn họ, đuổi tận giết tuyệt chính là tuyên ngôn của bọn hắn, ai kêu tính mạng của địch nhân có thể đổi lấy vinh hoa phú quý chứ! Vì thế một phương chuẩn bị lui lại, một phương khác lại kêu gào lao lên.

Ca nô của hạm đội liên hợp cũng là thuyền nhỏ không năng lực chiến đấu, tuy nhiên thực sự nhỏ đến mức đáng thương, chỉ có thể trở một người, mà ca nô hình dài của hạm đội ba bên này thì trở được mười một người, phương diện binh lực so ra kém người ta, kết quả thế nào không cần nói cũng biết.

Nếu như ca nô hạm đội liên hợp gặp ca nô hạm đội ba, tuyệt đối không có một con thuyền nào còn sống, ca nô hạm đội ba điều ra phi thường hung tàn ác độc, đuổi đến tận lúc mơ hồ nhìn thấy thân ảnh đội hình hạm đội liên hợp, bọn họ mới đình chỉ đuổi giết ca nô hạm đội liên hợp, hơn nữa nhanh chóng quay đầu, rất nhanh rút về.

Biết được ca nô điều tra tổn thất thảm trọng, đám người Tá Phu cũng không thèm để ý, dù sao bên mình nhiều thuyền, chút tổn thất ấy chắc khác gì chín con trâu bị rớt mất một sợi lông.

Chỉ cần biết được còn bao lâu thời gian nữa sẽ tiếp chiến đối phương, như vậy chứng tỏ ca nô điều tra đã hoàn thành nhiệm vụ, về phần những ca nô điều tra đó vì hoàn thành nhiệm vụ mà tổn thất nhiều ít bao nhiêu, không phải chuyện bọn hắn cần quan tâm.

Nghe nói phát hiện bóng dáng chiến hạm địch, bốn người Tá Phu cố ý đi đến mép thuyền quan sát, híp mắt nhìn một chút, ai cũng không hé răng, hiện tại chính là giai đoạn sắp khai chiến, mưu kế chỉ huy gì cũng không còn tác dụng.

- Chúng ta trước hết điều ra mười hai chiến thuyền theo phương pháp cũ thăm dò một chút, thế nào?

Tá Phu hỏi.

Hắn rất bất đắc dĩ, vốn mười chiến thuyền ra thử là được, nhưng sở dĩ là mười hai chiến thuyền mà không phải mười một chiếc, là bởi vì trong hạm đội liên hợp phải chú ý công bằng.

Ái Đức Đặc bĩu môi, hắn cho rằng không cần phải để ý như vậy, nhưng nếu là đề nghị của Tá Phu. vậy hắn sẽ không hé răng.

Phất Lạp biết đây là lẽ thường, tự nhiên gật đầu đồng ý, chỉ có Sâm Đặc nghi nghi ngờ ngờ, hắn thực sự không muốn cứ như vậy mà mất đi ba chiếc chiến thuyền, nhưng không có cách nào, ai bảo ba so với một đây!

Mười hai chiến thuyền phi thường lớn đồng thời rời khỏi đội hình chiến hạm tiến lên, cố gắng đón gió lao về phía trước.

Đứng ở mép thuyền nhìn mười hai chiến thuyền rời đi, Tá Phu ngẩng đầu nhìn một chút nơi chân trời sâu thẳm, nhìn thấy cảnh sắc mông lung âm u kia, không khỏi nhăn mặt nhíu mày nói:

- Nhìn sắc trời hôm nay, ngày mai thời tiết sẽ không tốt lắm, hy vọng sẽ không xuất hiện cuồng phong bạo vũ gì.

Đám ba người Ái Đức Đặc từ mặt biến nhìn lên, kiến thức nhìn sắc trời đương nhiên là có, nghe vậy cũng nhìn xung quanh vài lần, Ái Đức Đặc trước tiên nở nụ cười nói:

- Ngày mai nhiều nhất chỉ là sóng cao ba thước mà thôi, bên phía chúng ta toàn bộ đều là thuyền trọng tải lớn, chỉ cần giữ vững đội hình, chuyện gì cũng không có.

- Hy vọng là như thế.

Tá Phu gật đầu nói, hắn không muốn làm mồm quạ đen, bởi vì dấu hiệu của rất nhiều lần sóng lớn hiếm thấy, lúc đầu đều là gió êm sóng lặng.

Tuy nhiên một câu của Sâm Đặc:

- Quỷ thiên đây! Lúc này năm mới vừa qua chưa được bao lâu, hy vọng không có mưa tuyết cùng cuồng phong là tốt rồi.

Lời này khiến mọi người trong lòng không khỏi trầm xuống, tuy nhiên không một ai bao gồm cả Sâm Đặc bên trong đề nghị quay về cảng, hiện tại đã cưỡi trên lưng hổ, muốn xuống sao? Cũng không phải chỉ là vấn đề thể diện nữa.

Quan trọng hơn là, bọn họ đều cho rằng sóng gió sẽ không lớn, trong khi số lượng thuyền lớn rất nhiều, hắn là không có vấn đề gì.

Liễu Thanh Dương ở bên này cũng chú ý tới cảnh sắc phía chân trời, nhưng lại nói thầm một câu:

- Ngày mai sẽ có gió lốc sao? Xem ra tốc chiến tốc thắng mới được.

Mà Khải Hải thì lại biến sắc, đến lúc nghe được Liễu Thanh Dương nói thầm, không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói:

- Mẹ nó! Tốc chiến tốc thắng? Chạy trốn mới đúng! Nhìn tình hình này hắn là quỷ thiên đó, ngày mai tuyệt đối là rất khó khăn, không thể sống thoải mái nha!

Nói đến câu sau đã cảm khái vạn phần.

Liễu Thanh Dương ngẩn người:

- Nhìn tình hình là quỷ thiên? Giỏi lắm ngày mai chỉ là sóng to gió lớn vài thước mà thôi, chỉ cần chúng ta không phải đang trong lúc giao chiến sẽ không tạo thành tổn thất gì.

Khải Hải xùy cười nói:

- Sóng gió vài thước? Hắc hắc! Tổng trưởng đại nhân! Nhìn thấy tầng tầng mây màu vàng phía chân trời kia không? Còn tia sáng giống như rắn hiện lên bên cạnh tầng mây đó nữa, ngày mai sóng gió không chỉ hơn mười mấy lần ngươi nói, ngươi chặt đầu của ta xuống!

Nói xong lấy tay làm động tác chém cổ mình một cái.

Liễu Thanh Dương vẻ mặt khiếp sợ nhìn Khải Hải, phát hiện người này không giống như nói đùa, hắn lập tức kêu lớn:

- Lính liên lạc!

- Từ từ! Tổng trưởng đại nhân! Ngài muốn làm gì?

Khải Hải ngăn lại hỏi.

- Ngươi không phải nói ngày mai có mưa to sóng giữ sao? Đương nhiên là quay về cảng rồi!

Liễu Thanh Dương nhíu mày nói.

- Ta nói ngươi không cần sốt ruột như vậy, buổi chiều ngày mai mưa to mới tới, chúng ta còn có thể đánh hơn một ngày một đêm, nơi này cách bến cảng cũng không xa, lưu đủ thời gian trở về điểm xuất phát là được, sẽ không hỏng việc.

Khải Hải lơ đễnh nói.

Liễu Thanh Dương sững sờ nhìn Khải Hải, người này lá gan cũng quá lớn đi? Người ta nghe được có bão táp sắp tới, đều sớm về nhà chút nào thì sớm về chút ấy, hắn lại khuyên ngược lại, không ngờ còn muốn thừa dịp trước khi bão táp đến đánh với quân địch một trận.

Liễu Thanh Dương căn bản không muốn mạo hiểm, nhưng được Khải Hải dùng đầu đảm bảo, tràng bão táp kia đến muộn chứ không đến sớm, hơn nữa Liễu Thanh Dương cũng không muốn tân hạm đội ba ngay trận đầu liền kết thúc kiểu đầu voi đuôi chuột như vậy, cũng liền cắn răng đáp ứng.

Đương nhiên quyết định chuyện như vậy trước tiên cần hồi báo phủ Đại đô đốc, thật không phải muốn xem phủ Đại đô đốc đưa ra ý tưởng gì, bởi vì vấn đề lộ trình, chờ phủ Đại đô đốc truyền lệnh ngược lại đây, những người mình không phải chìm vào trong biển rộng thì cũng đã yên ổn nghỉ ngơi ở bến cảng rồi, lần này đưa tin chỉ là để các khu vực duyên hải chuẩn bị tốt công tác đón bão mà thôi.

- Tổng trưởng đại nhân! Đội hình chiến hạm địch phái ra mười hai chiến hạm cỡ trung tiến đến khiêu khích! Xin hỏi xử lý như thế nào?

Một lính liên lạc rất kích động hỏi.

- Hắc! Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là đánh chìm bọn chúng ngay tại đương trường rồi.

Khải Hải rất có khí thế vung tay lên giành quyền nói trước, mà Liễu Thanh Dương vội xua tay nói:

- Không, không! Đây là dò xét, chúng ta không thể thoáng cái đánh bọn họ đến mức sợ hãi, truyền lệnh! Triệu tập hai mươi bốn chiến hạm giáp chiến với chiến hạm địch!

Cờ lệnh lập tức bay lượn truyền lệnh, hai mươi bốn chiến thuyền dáng vẻ tiêu chuẩn hải thuyền nhanh chóng rời khỏi đội hình, tiến về hướng mười hai chiến thuyền của đối phương nghênh chiến.

Kế tiếp chính là tác chiến tiêu chuẩn trên biển, đầu tiên là từng đạo hỏa tiễn bắn về thuyền buồm của đối phương, buồm thuyền bị thiêu đốt khiến cho tốc độ chiến hạm giảm xuống mức thấp nhất, đến khi mạn thuyền các chiến hạm tiếp giáp nhau, đám thủy thủ thông qua ván gỗ hoặc dây thừng bổ nhào lên thuyền đối phương bắt đầu chém giết.

Loại chiến thuật hoàn toàn dựa vào nhiều người này thực đẫm máu, cũng rất nhanh phân thắng bại, nhìn hạm đội ba áp giải mười hai chiến thuyền địch hoan hô trở về, cũng biết kết quả.

Bên phía hạm đội ba Khải Hải khinh thường bĩu môi nói ” Thật là!”, Liễu Thanh Dương thì lại cười lạnh suy tư chuyện gì.

Mà bên phía hạm đội liên hợp, Sâm Đặc đau lòng kêu to lỗ vốn! Ba người khác thì mỉm cười, không nghĩ tới hạm đội ba còn giữ kỹ năng hải chiến cấp thấp như vậy.

Tá Phu liếc mắt nhìn mọi người xung quanh một cái rồi nói:

- Nếu đối phương vẫn còn duy trì phương thức tác chiến đó, như vậy lúc chúng ta khởi xướng công kích để thuyền vận chuyển lách qua chiến trường chiếm đoạt nơi đổ bộ, thế nào?

- Đồng ý! Tuy nhiên phải phái ra một đội chiến hạm hộ tống mới được, ai cũng không dám đảm bảo tất cả chiến hạm của hạm đội ba đều điều động đến đây.

Sâm Đặc lập tức hét lên.

Sâm Đặc này vốn là người keo kiệt lại cẩn thận, tất cả mọi người đều tán đồng, vì thế mỗi người đều tự điều động hai mươi chiếc chiến hạm, tạo thành một hạm đội gồm tám mươi chiếc chiến hạm tiến thành hộ tống.

Tám mươi chiến hạm này không có lộ liễu rời đội hình hạm đội đi, mà là đứng yên tại chỗ, chờ hạm đội rời đi, mới quay đầu về phía sau nơi các chiến thuyền vận chuyển đang tới gần.

Sở dĩ làm bí mật như thế là sợ quân địch thấy được cũng phái người quay lại tăng phòng, thuyền vận chuyển lục quân đều không chịu nổi một kích, mà chìm một chiếc chính là mấy trăm binh sĩ tinh nhuệ liền biến mất, không thể không cẩn thận được.

- Tốt! Như vậy bây giờ để cho chúng ta dạy cho đám phản đồ hạm đội ba, cái gì mới gọi là hải quân đi!

Tá Phu cùng mọi người nhìn nhau cười, vung tay lên, cờ lệnh vung vẩy, gần trăm chiến hạm lập tức xếp thành trận hình chữ "nhất"(-) xuất hiện ở tuyến đầu, không trước không sau bảo trì trận hình tiến về phía trước.

Mà ở phía sau mấy trăm chiến hạm, còn lại là những chiến hạm khác đông một chiếc tây một chiếc, có chút hỗn loạn lại có chút quy luật tiến lên theo.

Thấy một màn như vậy, Liễu Thanh Dương sửng sốt, mà Khải Hải thì cười rộ lên nói:

- Trời ạ! Bọn chúng đang làm gì vậy? Không ngờ bày ra trận hình chịu đòn chỉnh tề như vậy? Ha ha! Đây chẳng phải là dâng tặng một thành lũy trên biển cho chúng ta ăn sao? Tổng trưởng đại nhân! Để chiến hạm cấp Khôi Kiều của chúng ta xuất động đi thôi, tuyệt đối một lần bắn thì trăm chiến hạm kia có thể bị diệt chín phần!

Liễu Thanh Dương vẫn theo bản năng trước tiên sửa lời nói:

- Là thương thuyền cấp Khôi Kiều được võ trang, mà không phải chiến hạm!

Không có biện pháp, sau khi hạm đội ba có được vài chiếc thương thuyền võ trang cấp Khôi Kiều, đại đa số mọi người liền gọi là chiến hạm cấp Khôi Kiều, nhưng Liễu Thanh Dương biết chiến hạm cấp Khôi Kiều là như thế nào, nghiêm khắc sửa chữa nhận thức của thủ hạ, hắn cũng không muốn khi đối mặt với chiến hạm chân chính cấp Khôi Kiều, thủ hạ của mình có thể sẽ sinh ra ý niệm khinh thường trong đầu.

Sau khi sửa chữa theo thói quen xong, Liễu Thanh Dương mới nhíu mày nói:

- Đối phương bày ra trận hình chữ "nhất" này, khẳng định trên thuyền bọn chúng cũng có khí giới công kích xa, hơn nữa khẳng định là so với nỏ thuyền ngày trước càng lợi hại hơn, bằng không sẽ không bày ra trận hình nhận lấy cái chết này.

Khải Hải cười nói:

- Hắc! Nếu như vậy, thì càng khiến chúng ta phải dùng, Ừ! Thương thuyền võ trang cấp Khôi Kiều xuất động, bằng không những chiến hạm bình thường kia của chúng ta rất có thể sẽ bị trúng chiêu.

Liễu Thanh Dương thoáng suy tư một chút, sau đó xua tay gật đầu nói:

- Ừ! Hắn là như vậy, truyền lệnh!

Tàu chỉ huy lay động dữ dội, đội hình chiến hạm bên phía hạm đội ba đều giảm tốc độ lại, hơn nữa bắt đầu tránh ra tạo thành một lối đi rộng hơn mười đạo (đơn vị đo lường-Mình không biết = bao nhiêu), trên những chiếc thuyền này vang lên tiếng hoan hô, tuy nhiên ngay sau đó lập tức yên lặng, một loại cảm giác tràn ngập đe dọa ở trên không.

Chỉ thấy bảy tám mươi chiến thuyền to lớn như quái vật khiến cho người ta sợ hãi, giống như âm hồn lặng yên không một tiếng động từ trong lối đi đó tiến ra, cái cảm giác chỉ có thể nhìn lên khiến cho toàn bộ thủy binh bên này đều trợn mắt ngây ngốc nhìn.

Tuy rằng hộ tống những chiến hạm này thao luyện bao ngày, nhưng không nghĩ tới chân chính trên chiến trường, chiến hạm lớn như vậy không ngờ có thể mang đến áp lực cực lớn như thế, tuy nhiên mang tới càng nhiều cũng là một loại cảm giác chắc thắng không thua.

Nghĩ như vậy, đám thủy binh vốn đang chấn động lại hoan hô, mà trên những chiến hạm to lớn đó đám thủy binh lại là một vẻ mặt trông mong.

Bên phía Tá Phu cũng nhìn thấy thân ảnh những hải thuyền cực lớn này, Sâm Đặc biến sắc nói:

- Trời ạ! Chiến hạm cấp Khôi Kiều! Làm sao có nhiều như vậy? Bọn họ làm thế nào mà mua được? Không phải những thuyền này không bán ra ngoài sao? Lần này tiêu rồi, chúng ta làm sao đánh đây? Chạy nhanh thôi!

Chứng kiên bộ dạng khủng hoảng của Sâm Đặc, đám người Tá Phu nhíu mày.

Ái Đức Đặc lắc đầu thở dài nói:

- Bỏ chạy? Ngươi chưa thấy qua chiến hạm cấp Khôi Kiều sao? Nhìn hình dạng những con thuyền đó mà xem, rõ ràng chính là thương thuyền chuyển đổi mà thành đó! Cho nên chỉ là bảy tám mươi thương thuyền được võ trang mà thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ?

- Thương thuyền võ trang?

Sâm Đặc căng đôi mắt béo phì lên, mê hoặc đánh giá những chiến hạm to lớn đang bắt đầu sắp xếp trận hình xa xa kia, nói thầm một câu:

- Chỉ là thương thuyền võ trang? vậy cũng có thể rất lợi hại nha!

Tuy nhiên nói là nói như vậy, nỗi lo lắng sợ hãi trên mặt Sâm Đặc đã sớm tiêu thất, mà thay vào đó là một loại sắc mặt sợ lỗ vốn của thương nhân.

- Nghĩ rằng thương thuyền cấp Khôi Kiều rồi võ trang thì chính là chiến hạm cấp Khôi Kiều sao? Hừ! Phái ca nô phóng hỏa ra đi, thừa dịp thời điểm đối kháng với một trăm chiến hạm kia của chúng ta, thiêu đốt hết những con thuyền đó!

Phất Lạp bộ mặt dữ tợn nói.

- Tốt! Vậy làm như thế đi! Những tên phản nghịch đó nhìn thấy bức tường thuyền lớn bị đốt, đối với sĩ khí của bọn chúng tuyệt đối là một đả kích rất lớn! Mỗi đơn vị phái ra năm trăm ca nô phóng hỏa, thế nào?

Tá Phu hỏi mọi người.

Lần này Sâm Đặc gật đầu có chút thật lưu loát, hắn hận không thể lập tức đốt hết những thuyền lớn dọa mình kia thành tro tàn ấy chứ.

Mệnh lệnh truyền ra, hai ngàn chiến thuyền loại nhỏ cột buồm ở mui trở hai thủy bình cùng đẩy vật dẫn lửa khác nhau được thả xuống mặt biển.

Sau đó những ca nô này liền giống như đàn kiến, theo khe hở giữa các thuyền lớn xuyên qua, chen chúc ngay phía sau một trăm chiến hạm kia, lẳng lặng cùng chờ đợi thời cơ phóng hỏa.

206. Chương 206: Lục Chiến. (1+2)

Chiến thuyền hai bên chậm rãi tiến lại gần nhau, trên trăm chiến thuyền bên phía Hạm đội liên hợp, dưới mệnh lệnh của thuyền trưởng, hơn mười máy bắn đá được chuẩn bị phóng đạn, từ dây thừng giữ cho đến viên cầu đều được bôi dầu hỏa, chỉ chờ mệnh lệnh một tiếng là châm lửa phóng về hướng thuyền đối phương.

Mà các đội trưởng các chiến thuyền, cũng chỉ huy thủy binh võ trang ẩn núp ở hai bên mép thuyền và trên cột buồm, bởi vì lần này chiến hạm của đối thủ rất lớn, cho nên tác chiến cũng chỉ có thể dựa vào dây thừng trên mép thuyền mà thôi.

Tuy rằng tính nguy hiểm cao hơn rất nhiều, nhưng đám thủy binh tất cả đều nhiệt huyết sôi trào, thuyền lớn như vậy nếu đoạt được, khẳng định có thể đổi lấy không ít tiền thưởng đây.

Hai bên khoảng cách càng ngày càng gần, cầu lửa trên tay phóng đã chuẩn bị được châm lửa, những thủy thủ võ trang trên boong tàu này, tất cả đều đang hưng phấn trợn mắt càng lúc càng lớn nhìn chiến hạm kia.

Mà ngay tại thời điểm bọn họ hưng phấn dị thường chuẩn bị vồ con mồi, bảy tám mươi chiến hạm thật lớn của Hạm đội ba phía đối diện đột nhiên đình chỉ tiến tới, tiếp đó chỉ nghe được gió biển mang theo thanh âm ” sưu sưu” truyền vào trong tai.

Người phản ứng không quá nhanh còn đang sững sờ, mà người thần kinh nhanh nhẹn thì mở miệng điên cuồng kêu lớn, gần như trong nháy mắt, vô số mũi tên lớn cỡ bằng cánh tay dài hai thước, không gì ngăn cản khiến cho hơn mười chiến hạm bị đâm thành như con nhím.

Cánh buồm những chiến thuyền đó liền giống như tờ giấy bị ngàn vạn mũi tên không lồ đâm thủng, không nói những thủy binh bám dây thừng chuẩn bị đánh giáp lá cà bị bắn rơi như sủi cảo kia, ngay cả những dây thừng to dầy buộc chặt những cánh buồm dưới đợt công kích này cũng bị bắn đứt không ít.

Gió biển thổi qua, những cánh buồm mất đi dây buộc lập tức rầm rầm đổ xuống, một vài tên vừa rồi còn may mắn ở trên cánh buồm không bị bắn rơi, trực tiếp bị đánh cho bất tỉnh rơi xuống biển.

Mà boong tàu vốn bóng loáng đã sớm biến thành rừng cây dày đặc, đám thủy binh mệnh tốt tử trận ngay tại đương trường, chỉ là bộ dáng chết có chút khiến cho người khác sợ hãi, không phải cổ đầu bị vỡ nát, thì là bụng ngực bị tên xuyên thủng.

Mà những kẻ mệnh không tốt, chỗ bị trúng chiêu của đối phương cũng không phải nơi yếu hại, sẽ không tử vong ngay tại đương trường, nhưng là tên lại quá dài, dù sau khi xuyên qua cơ thể vẫn còn ngập sâu vào ván gỗ, khiến cho những kẻ xấu số đó bị cố định trên boong tàu không thể nhúc nhích, chỉ có thể tru lên những tiếng thê lương, thật sự là muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Đám người Tá Phu từ xa nhìn lại, tất cả sắc mặt đều xanh mét.

Sâm Đặc không cần phải nói, đau lòng bởi tổn thất quá nhiều mà phẫn nộ với địch nhân, mà Ái Đức Đặc thì phẫn nộ gầm rú:

- Chết tiệt! Đám phản đồ này rõ ràng là gian trá! Vừa rồi thì đánh giáp lá cà, bây giờ lại công kích từ xa, đây quả thực chính là đánh lừa chúng ta!

Phất Lạp mặt âm trầm nói:

- Đám hỗn đản này! Không ngờ có thể phát ra mưa tên mạnh như vậy! Xem ra đám phản đồ này cũng bắt đầu thay đổi chiến thuật rồi!

Tá Phu hừ lạnh một tiếng nói:

- Không cần để ý! Chút tổn thất đó chúng ta có thể chịu được, hơn nữa chúng ta cũng không phải không có biện pháp với bọn chúng, tin tưởng quan chỉ huy tiền tuyến đi.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người hung hăng gật đầu.

Tuy rằng đả kích của Hạm đội ba rất rộng, gần như tiêu diệt tám phần thủy binh Hạm đội liên hợp, nhưng còn lại ba phần thủy binh Hạm đội liên hợp may mắn lại rất nhanh nhẹn dũng mãnh, lá gan cũng lớn, cắn răng, trừng mắt phóng ra những hỏa cầu bay lên.

Nhìn thấy những hỏa cầu lớn đang chầm chậm bay lên, bên phía Hạm đội ba không ai kích động, ngược lại đều lộ ra thần thái khinh thường, mà sàng nỏ đã sớm chuẩn bị tốt, điều chỉnh độ chính xác một chút, sĩ quan ra lệnh một tiếng, "sưu sưu" lại là một đám mây đen bay về phía những hỏa cầu trên không trung, nháy mắt bắn cho những hỏa cầu đó tan tành.

Đương nhiên, có thể tiêu diệt hỏa cầu dễ dàng như vậy, chính là bởi hơn mười chiến thuyền kia sau khi lọt vào đả kích phạm vi bắn bị suy yếu, hơn mười chiến thuyền khác không gặp phải đả kích, thì bắt đầu bày ra cảnh tượng hỏa cầu đầy trời, hàng trăm hỏa cầu, liền như vậy theo phương hướng vị trí hai bên trái phải Hạm đội ba bắn tới.

Tuy rằng Hạm đội ba lập tức làm ra phản ứng bắn những hỏa cầu đó ngay trên không, nhưng góc độ quá lệch cùng số lượng rất nhiều, thành quả không được bao nhiêu, khiến cho hỏa cầu hung hăng bắn trúng hơn mười chiến thuyền từ thương thuyền cấp Khôi Kiều được võ trang ở giữa.

Những thủy binh trên những chiến hạm này đầu tiên là hồn phi phách tán kêu thảm một tiếng, sau đó dưới sự chỉ huy của đám sĩ quan bắt đầu dập lửa, phải biết rằng loại dầu hỏa này không thể dùng nước dập được, chỉ có thể đập hoặc dùng cát dập tắt.

Đương nhiên không phải tất cả thủy binh đều có thể tham gia cứu lửa, một đám thủy binh tiếp tục phát động công kích, mà một vài tên không may toàn thân bốc cháy vừa kêu thảm vừa nhảy xuống biển.

Hỏa cầu dây thừng có dầu hỏa chỉ có thể bắn trúng boong tàu, vậy khẳng định là sẽ trượt trên boong tàu một đoạn thời gian, không trượt một lần thì đều lưu lại nơi rơi xuống một phiến dầu hỏa bốc lửa, những hỏa cầu này bị ngăn cản chỉ có thể mạnh mẽ thiêu đốt ở góc boong tàu, có quả nhiệt tình quá thì rơi xuống biển rộng, sau khi cháy một lúc chỉ có thể bất đắc dĩ tắt đi.

Khủng bố nhất chính là những hỏa cầu bắn về phía cánh buồm, chẳng những khiến cánh buồm bị đốt thành từng khối từng khối rơi xuống, khiến cho thủy binh trên boong tàu mệt mỏi tránh né, còn có rất nhiều sợi dây thừng giảo hoạt nhân lúc đó, rơi xuống đốt cháy lan can thuyền.

Đối với tai họa như vậy, đám thủy binh chỉ có thể bi ai bất đắc dĩ nhìn, mà không thể làm ra phản ứng gì.

Lúc này đây công kích mang đến cho Hạm đội ba vốn không chuẩn bị tâm lý tổn thất rất lớn, phàm là thương thuyền võ trang cấp Khôi Kiều lọt vào trong phạm vi công kích, buồm toàn bộ bị thiêu hủy, tạm thời mất đi động lực.

Trong đó có bảy tám chiến thuyền bị thiêu hủy lan can, hoàn toàn mất đi động lực, cũng có bốn chiến thuyền không may bị xuyên thủng, bị hỏa cầu bắn trúng kho đạn dự trữ, lập tức như đổ thêm dầu vào lửa khiến chiến thuyền đều biến thành tro bụi.

Tuy nhiên đám thuyền trưởng của bốn chiến thuyền này đều biết không thể nào thoát được, vì thế sử dụng tất cả vũ khí trên thuyền có thể đều bắn ra, khiến cho trên mặt biển nháy mắt hiện ra một con nhím lửa thật lớn, tất cả tên lửa cầu lửa đều phóng về phía Hạm đội liên hợp phía trước.

Bởi vì bốn chiến hạm này bắn một kích cho dù sắp chết, cũng khiến cho Hạm đội liên hợp kiến thức viễn trình công kích cường hãn của Hạm đội ba.

Vốn nỏ chỉ bắn mũi tên lửa, sau khi bán trúng ván gỗ, không ngờ toàn bộ vỡ bắn ra những ngọn lửa, mà một đám mảnh nhỏ chấm dứt sứ mạng thùng dầu, lại rót lên chiến thuyền một tầng dầu hỏa, ngọn lựa tiến đến trên tầng dầu này, lập tức biến chiến thuyền mục tiêu thành một con thuyền lửa cháy ngất trời.

Tuy nhiên mặc dù lực công kích cường hãn, nhưng số lượng cũng quá thưa thớt, chỉ là bốn thương thuyền võ trang cấp Khôi Kiều này thiêu hủy bảy tám chiến thuyền Hạm đội địch mà thôi.

Thời gian tiếp chiến ngắn ngủi nhưng khiến cho sắc mặt quan chỉ huy hai bên khó coi đến cực điểm, bên phía Hạm đội liên hợp ít nhất bẩy tám mươi chiến thuyền trở thành bia ngắm trên mặt biển, lại chìm bảy tám chiến thuyền. Mà Hạm đội ba bên này cũng có mấy chục chiến thuyền mất đi động lực, chìm mất bốn chiến hạm.

Đối với Hạm đội liên hợp mà nói, tổn thất thật ra không lớn, khiến cho bọn họ không hài lòng chính là không ngờ Hạm đội ba công kích từ xa lại sắc bén như thế, tổn thất cần hao phí nhiều hơn so với dự tính mới có thể đạt được thắng lợi, trong lòng không được thoải mái.

Mà đối với Hạm đội ba mà nói, cũng là một đả kích thật lớn, thương thuyền võ trang cấp Khôi Kiều căn bản không có cường đại như trong tưởng tượng, tuy rằng công kích mãnh liệt. Nhưng lực phòng ngự thật sự quá kém, dễ dàng bị người ta đánh cho tàn phế. Hơn nữa một khi vị trí trọng yếu lọt vào công kích, vậy chỉ có thể chìm mất.

So với tổn thất của Hạm đội liên hợp mà nói, Hạm đội ba bên này thực rất đau lòng, bốn chiến thuyền thật lớn từ thương thuyền võ trang bị chìm mất, phải biết rằng thương thuyền cấp Khôi Kiều như vậy là phi thường khó mới có thể mua được, hơn nữa võ trang cũng hao phí rất nhiều nhân lực vật lực tài lực, thoáng cái mất đi bốn chiếc, đây chính là siêu cấp tổn thất rồi.

Trông dáng vẻ đau lòng của Khải Hải, Liễu Thanh Dương thì coi như không việc gì nói:

- Không cần quá mức để ý, như vậy mới là chiến đấy chân chính mà không phải diễn trò, hơn nữa thân là chiến hạm thì phải có giác ngộ sẽ bị chìm, không có giác ngộ này thì không thể trở thành hải quân chân chính.

Khải Hải cảm khái gật đầu nói:

- Ai! Đạo lý là đạo lý. Nhưng là nhìn thấy bốn chiến hạm cứ như vậy biến mất, có thể không đau lòng sao?

Liễu Thanh Dương cũng cảm khái theo nói:

- Đúng vậy! Quả thật đau lòng, tuy nhiên để chúng ta không hề ỷ lại vào uy lực của chiến hạm lớn như vậy, dù sao đối phương cũng không phải con cá cho chúng ta bắn, mà là sẽ phản kháng, thậm chí còn có thể ăn sạch sẽ luôn chúng ta nữa!

Nói đến đây, Liễu Thanh Dương đột nhiên nói:

- Hiện tại để cho toàn quân chúng ta tiến lên đi, thưởng thức một chút huấn luyện tác chiến toàn diện đạt tới trình độ gì rồi.

Khải Hải sửng sốt, có chút do dự hỏi:

- Không phải ta hoài nghi năng lực của quân ta, hiện tại nếu toàn quân áp sát, vậy không khiến cho hỗn loạn sao? Phải biết rằng một khi tiến vào hỗn chiến, muốn rút lui khỏi sẽ không dễ dàng như vậy.

Liễu Thanh Dương cười nói:

- Không quan hệ, Đại đô đốc từng truyền quân lệnh, để ta mặc sức tác chiến, cho dù toàn bộ chiến hạm bị hủy, chỉ cần huấn luyện ra sĩ quan hải quân cùng thủy binh có kinh nghiệm, thì chính là thắng lợi, dù sao chúng ta hiện tại chỉ là thiếu kinh nghiệm thực chiến thôi mà.

Về phần cuồng phong bão táp sắp đến, ngươi không phải nói phải buổi chiều ngày mai mới xuất hiện sao?

Đổi là người khác, có thể sẽ đối với việc không cần so đo nhân mạng cùng tài vật để huấn luyện ra lực lượng tinh nhuệ không cho là đúng. Nhưng đối với Khải Hải xuất thân từ bán đảo Phi Ba thì lựa chọn như vậy, chính là làm mãi thành quen.

Cho nên hắn rất tự nhiên gật đầu:

- Tốt lắm! Nếu như vậy sẽ không cần tiếc sức, đánh xong là xong việc, tuy nhiên nhất định phải nhớ kỹ, trước buổi chiều ngày mai nhất định phải quay về bến cảng, bằng không cũng không phải là nói vui nữa.

- Hiểu rồi, vậy truyền lệnh giúp đi.

Liễu Thanh Dương nói với lính liên lạc:

- Truyền lệnh toàn quân! Toàn quân xông lên, các hạm trưởng ở các thuyền chỉ huy một khi không có mệnh lệnh khác phát ra, có thể tự quyết định phương thức công kích và mục tiêu.

- Tuân lệnh!

Lính liên lạc hưng phấn dị thường lui xuống.

Nhìn toàn thể chiến thuyền Hạm đội ba bắt đầu di động về phía trước, Tá Phu bên này lạnh lùng cười:

- Tên đó tự cho là mình cường đại, chuẩn bị sử dụng tiến công toàn diện để cổ vũ sĩ khí tiến tới đoạt được thắng lợi sao? Nói nhảm! Hải chiến cũng không phải dựa vào sĩ khí, mà là chiến hạm nhiều hay ít cùng với trang bị hoàn mỹ hay không đó!

Hắn nhìn ba người, Ái Đức Đặc biết ý tứ của Tá Phu, không khỏi nói:

- Một khi đã như vậy, để cho Hạm đội ba rách nát kia kiến thức một chút cái gì mới gọi là tiến công toàn diện đi.

Sâm Đặc cùng Phất Lạp lập tức gật đầu tán thành.

Thấy mọi người đồng ý, Tá Phu vung tay lên hô:

- Toàn hạm đội nghe lệnh! Tất cả tấn công!

Cờ lệnh chiến đấu trên tàu chỉ huy dâng lên, tất cả chiến hạm giống như bị vụt một roi, nhanh chóng lao về phía quân địch, các chiến hạm phía trước vốn đang định lui về phía sau, phát hiện bắt đầu tiến công toàn diện, không còn đương thối lui chúng liền nảy sinh ý ác, mặc kệ ngọn lửa trên thuyền, vừa chuẩn bị hỏa cầu

cùng tên nỏ, vừa mạnh mẽ tiến về phía trước, rõ ràng chính là khí thế cho dù mình phải chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng đây.

Bên phía Hạm đội ba cũng đồng dạng xuất ra cờ lệnh chiến đấu toàn diện, hơn nữa đám thủy binh cũng chia lửa ra. Cái khác không dám nói, ít nhất đám thái thú tâm không sợ chết căn bản không thua người nào, hơn nữa đã biết rõ đạo lý thuyền lớn tiến lên nhiều, tiện nghi còn chưa biết thuộc về ai, tại sao phải sợ chết? Cho nên cũng giống nhau lao về phía trước.

Bên phía Hạm đội liên hợp những ca nô phóng hỏa giống như đàn kiến, nhìn thấy chiến hạm địch đối diện mục tiêu đều chú ý trên các chiến hạm lớn.

Hạm đội ba đương nhiên chú ý tới những con kiến nhỏ đó, vừa thấy ca nô phóng hỏa lao tới, ai cũng thấy rõ là mấy ngàn chiếc.

Đám thuyền nhỏ này làm được cái gì.

Thủy binh Hạm đội ba không để ý bĩu môi, giơ lên trường cung mang tên lửa rồi bắn, con kiến nhỏ như vậy, chỉ mới cách chiến hạm lớn của bọn họ một khoảng cách liền bị phá hủy, một chút uy hiếp cũng không có.

Tuy nhiên thủy binh Hạm đội ba càng bắn lại càng hoảng hốt, bởi vì đám kiến này thực sự quá nhiều, nhưng lại có một lượng lớn chiến hạm gây chú ý, cho nên căn bản chiếu cố không nổi. Để cho ca nô phóng hỏa tiền vào khoảng cách, thủy binh trên thuyền lập tức châm lửa vật dẫn,sau đó nhảy xuống biển, mặc kệ thuyền này có đánh vào chiến hạm địch hay không, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành, ở mùa này, nước biển mặc dù đông lạnh, nhưng cũng tốt hơn bị giết chết ngay tại đương trường, dù sao quanh mình đều có thuyền lớn nhà mình, bơi một chút có thể trở về, nếu không cẩn thận bị đông lạnh rồi chết đuối, vậy chỉ có thể tự chấp nhân mà thôi.

Vô số đám kiến lửa trôi về phía này, tuy rằng chúng liên tục bị bắn nát ngay tại đương trường, nhưng không thể ngăn cản số lượng kiến lửa quá nhiều càng ngày càng gần, khiến cho một đám chiến hạm bị đàn kiến lửa biến thành một đống lửa lớn chói mắt.

Thấy quân địch đã sử dụng ca nô phóng hỏa để công kích, bên phía Hạm đội ba cũng không yếu thế, vô số chiến thuyền ca nô quy cách không khác lắm so với Hạm đội liên hợp, nhưng đầu có một cái sừng nhọn sắc bén có mùi vị chất phóng hỏa được thả xuống nước.

Đám thủy binh điều khiển ca nô như con kiến lửa rất nhanh hướng về phía đối diện, thủy binh Hạm đội ba không biết là do quy củ hay là có chuyện gì, còn chưa có tiến vào tầm bắn của chiến hạm địch, liền nhảy xuống biển, dưới sự thôi động phía sau ca nô tiếp tục tiến tới, cứ như vậy cho dù ca nô bị chiến hạm địch bắn trúng cũng sẽ không mất đi tốc độ chỉ là chậm một chút mà thôi.

Hạm đội liên hợp nhìn thấy vô số con kiến lửa lao đến mình, cuống quít vặn vẹo thân mình, nhưng không nghĩ tới đám kiến lửa đáng giận này không ngờ còn khéo mồm khéo miệng, hung hăng cắn vào không buông thả, ngọn lửa đi theo hạm đội di chuyển, ngược lại càng lan truyền. Ngay sau khi Hạm đội ba bị phóng hỏa, Hạm đội liên hợp cũng giống như Hạm đội ba, không ngừng nổi lên những đống lửa thật lớn.

Quan chỉ huy hai bên vừa nhìn thấy tiếp tục thả những thuyền lửa xuống cũng không phải trò hay, không khỏi đồng thời truyền lệnh chiến hạm loại hai xông vào trong đội hình đối phương tiến hành chiến đấu giáp lá cà quyết phân thắng bại, Hạm đội ba bảy tám phần đều là xuất thân thủy quân Lôi gia, đối với quyết định này là hoan nghênh nhất, đợi cho tới lúc tiến gần chiến thuyền đối phương, chẳng còn quan tâm chuyện gì, giơ lên khảm đao liền rầm rầm lao sang chiến hạm địch.

Binh lính Hạm đội liên hợp đã sớm chuẩn bị đánh nhau kịch liệt, cũng không kinh sợ, ngược lại dưới sự chỉ huy của đội trưởng, rút đao bắt đầu chém giết, trong lúc nhất thời, tay chân bị cụt lập tức bay loạn lên, máu thịt văng bắn khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết cùng hàng trăm tiếng kêu chém giết vang vọng tận chân trời!

Trong khi Hạm đội liên hợp cùng Hạm đội ba đang chiến đấu kịch liệt, tám mươi chiến hạm hộ tống hơn một ngàn chiến thuyền vận chuyển không có vũ lực chậm rãi tiến về hướng bờ biển tỉnh Hải Tân.

Tuy rằng chậm, nhưng dưới tình huống xuôi gió xuôi dòng, vẫn có thể nhìn thấy một cái ảnh tuyến, tám mươi chiến hạm khẩn trương đề phòng phát hiện trên đường tiến tới không có địch nhân ngăn chặn, không

khỏi có chút yên lòng, nhìn thấy càng ngày càng gần bến cảng, thậm chí còn thấy có thương thuyền và thuyền đánh cá chạy loạn về phía bến cảng, điều này chứng tỏ chiến hạm của đối phương toàn bộ đã điều đi.

Từ phía sau tập kích một chút, khẳng định sẽ khiến cho đối phương gà bay chó sủa, tuy nhiên công chiếm thành trì của đối phương trọng yếu hơn, nghĩ như vậy, Hạm đội liên hợp không khỏi đắc ý tiến lên, chỉ mong nhanh chóng đổ bộ lên bến cảng, cướp đoạt trang bị lập công đầu.

Tuy nhiên chỉ lưu lại hai mươi chiếc chiến hạm, sáu mươi chiến hạm Hạm đội liên hợp xông lên chuẩn bị công kích bến cảng, lại bị đả kích vô cùng lớn, vô số hòn đá lớn nhỏ và hỏa cầu đường kính một thước mang theo dây thừng, cùng với trường thương dày đặc, giống như mưa ngập trời mà đến, mặc dù có chuẩn bị sẽ gặp đả kích do quân đóng giữ bờ biển gây ra, nhưng ai cũng không thể tưởng được trình độ lại cường hãn như thế, ở trong cơn mưa đả kích này, sáu mươi chiếc chiến hạm thấy được tình hình bố trí trên cảng.

Chẳng những trên bến cảng bố trí đầy máy bắn đá cùng sàng nỏ (Máy bắn tên lớn kiểu nỏ), trong những kiến trúc nơi bến cảng còn xếp đặt thiết bị viễn trình công kích, hơn nữa vô số người chen chúc khuân vác đá tảng cùng tên nỏ, tuy rằng chiến thuyền công kích cũng khiến cho bọn hắn thương tổn, nhưng so về số lượng, cũng giống như không có tổn thất gì.

Càng quan trọng hơn là từ bến cảng thấy được có khói bay lên, phỏng chừng là viện quân đang tới rồi, Nhìn như vậy, cho dù biết có thể phá hủy hết thiết bị đó, bắt giữ khá nhiều quân dân bến cảng, vậy cũng không thể nào đổ bộ thành công, không cần thương thảo, Đội trưởng phân hạm còn chưa có giơ cờ lệnh rút lui lên, chiến hạm tiến lên công kích cũng đã nhanh chóng rút lui. Sau khi rời khỏi phạm vi công kích, chìm mất năm chiến thuyền, khoảng mười chiến thuyền bị thiêu cháy loang lổ nhiều chỗ, được những chiếc thuyền khác kéo chạy ra được, sáu mươi chiến hạm không cái nào còn nguyên vẹn không tổn hao gì.

Trên tám mươi chiến hạm của Hạm đội liên hợp giống nhau đều có bốn Đội trưởng phân hạm, bốn Đội trưởng này vừa trốn tránh trách nhiệm vừa bắt đầu thương thảo địa điểm đổ bộ.

Kết quả là ai cũng không thể thuyết phục ai, cuối cùng bốn Đội trưởng chia phân hạm ra, đều tự mình dẫn dắt thủ hạ mình cùng thuyền vận chuyển vật tư tiến vào điểm đổ bộ mình muốn, không lấy bến cảng hiện có làm mục tiêu, cả bốn đội trưởng Phân hạm đều thống nhất tán thành.

Lý Tuấn Nhiên đang chán nản nằm chết trong lều, đột nhiên bị thân vệ tiến vào làm bừng tỉnh, Lý Tuấn Nhiên nhảy dựng lên quát:

- Hoang mang rối loạn cái gì?

- Trưởng quan! Bến cảng đã khai chiến với Hạm đội liên hợp tỉnh Hải Quảng, Hải Vũ.

Thân vệ vội vàng nói.

- Cái gì? Không ngờ tiến vào khu vực phòng thủ của Lữ đoàn hai! Chết tiệt! Đám Hạm đội liên hợp ngu ngốc này! Bến cảng có thể là nơi dễ đánh sao? Bến cảng là lỗ hổng duy nhất của tỉnh Hải Tân chúng ta! Cũng là nơi lực phòng ngự cường hãn nhất! Bọn chúng tiến vào đó là muốn chết sao!

Lý Tuấn Nhiên tức giận chửi ầm lên, hắn không phải lo lắng cho Hạm đội liên hợp, mà là lo lắng công lớn đều bị đám Lữ đoàn hai chiếm mất, thân vệ biết rõ tâm tư Lý Tuấn Nhiên nên vội nói:

- Trưởng quan đừng nóng vội, Hạm đội liên hợp sau khi chìm mấy chiến thuyền phát hiện đó là miếng xương cứng, nên đã chuyển hướng, theo tin tình báo mới nhất bọn họ chia làm bốn đội, dựa theo vị trí Lữ đoàn chúng ta đóng giữ, ngoại trừ Lữ đoàn hai, chúng ta cũng gặp được một đội trong đó.

Lý Tuấn Nhiên mạnh mẽ vỗ tay một cái:

- Thật là khéo! Đám ngu ngốc này không ngờ phân tán binh lực, vốn phải đối mặt hơn một ngàn chiến thuyền vận chuyển, hiện tại chỉ còn có hai phần đến sáu phần, nhân số quân địch ước chừng ít đi ba phần tư nha, đây không phải là giúp chúng ta chiếm tiện nghi sao? Mau! Truyền lệnh xuống chuẩn bị chiến đấu cho tốt, phái ra trinh sát giám thị bờ biển, trước tiên cần làm rõ địa điểm đổ bộ của quân địch cho ta!

Nhìn thấy Lý Tuấn Nhiên hưng phấn đi ra ngoài, thân vệ vội vàng theo sau vội vàng nói:

- Trưởng quan! Cẩn thận một việc, phía sau bọn họ còn có chiến hạm đi theo đó.

Thân vệ Lý Tuấn Nhiên đều là thủ hạ đi theo nhiều năm, cho nên nói chuyện không có băn khoăn nhiều.

- Hắc! Điều này ta biết, ta sẽ không chặn đánh thuyền vận chuyển ở gần bờ biển tạo cơ hội cho chiến hạm của chúng công kích, chúng ta là lục quân, ngu ngốc mới đi giao chiến với đám lục quân chó má kia ở bờ biển.

Lý Tuấn Nhiên nói đến đây, sờ soạng chiếc bình đeo trước ngực, một cỗ tâm tính bình yên tự nhiên bừng lên: ”Hắc hắc! Lão tử không lo sinh mạng, nếu thực sự khó đánh, lão tử tự mình dẫn binh khởi xướng công kích, sĩ khí khẳng định sẽ tăng tới đỉnh điểm, như vậy còn sợ sao?

Những Lữ đoàn thuộc Sư đoàn hai đóng giữ tại tỉnh Hải Tân đều rất nhanh nắm được tin tức, ngoại trừ Lữ đoàn hai ra, các Lữ đoàn trưởng khác đều đang xoa tay điều binh, hơn nữa yêu cầu nơi hậu phương đảm nhiệm quyền chỉ huy hậu phương, tuy nhiên yêu cầu này rất nhanh được tán thành, tất cả binh lính quân phiệt đều mới chỉnh biên đầu nhập vào, một thân quân phục đế quốc chạy đến đóng giữ ở bờ biển. Vốn những quan viên mới có chút không tình nguyện tuân theo điều động của đám quân đội mới đầu nhập này, dù sao tỉnh Hải Tân vừa mới khôi phục chưa được bao lâu, ai biết đám quân phiệt mới đầu nhập đó thấy tình huống không ổn sẽ có tính toán gì hay không. Y - www.

Nhưng những quan viên biết rõ quân Khang Tư, lại căn bản không lo lắng, ai có thể cam đoan bên cạnh đám quân phiệt mới đầu nhập đó không có mật vệ ẩn núp? Bọn họ một khi có hành động gì, khẳng định trước tiên sẽ bị bắt lại hoặc bị giết, căn bản không tạo được sóng gió gì. Mà đám binh sĩ thì càng không cần phải nói, trong địa giới Đại đô đốc khống chế, tham gia quân ngũ là chức nghiệp cực độ quang vinh hơn nữa lại đầy vinh hoa phú quý, kẻ ngu ngốc mới có thể chén vàng không muốn lại đi ăn bát mẻ. Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn hai biết mình không có đất diễn, sau khi vung chân chửi bới một phen, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hắn cũng không dám quyết định đi làm cái việc vì tiêu diệt nhiều địch nhân mà để cho quân địch chiếm lĩnh bến cảng, bến cảng duy nhất rơi vào tay giặc, hắn là quan chỉ huy đóng tại bến cảng sẽ phải chịu hình phạt lớn nhất. Hiện tại hắn chỉ có thể lấy công huân đánh chìm năm chiến hạm, đánh lui sáu mươi chiến hạm mà thôi. Ảm đạm nhìn chức vị Sư đoàn trưởng vô duyên với mình mà thở dài.

Lữ đoàn một của Lý Tuấn Nhiên cách bến cảng không xa, cho nên hắn biết lữ đoàn mình sẽ gặp được quân địch trước nhất trong bốn lữ đoàn, nghĩ như vậy hắn cũng không khỏi cảm tạ mấy trò xấu của Sư đoàn trưởng tạm thời kia, vốn theo lý thì Lữ đoàn một của hắn sẽ đóng ở bến cảng, tuy nhiên lúc bình thường mình có chút bướng bỉnh, mà Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn hai kia lại đi vỗ mông ngựa Sư đoàn trưởng, nên mới được đóng giữ ở vị trí đó.

Tuy nhiên hiện tại xem ra, vị trí kia chính là một điểm vô bổ, thực lực quá mạnh mẽ khiến địch nhân không có hứng thú nữa chứ. Mình thực không tin, chiến công tiêu diệt hơn hai trăm chiến thuyền vận chuyển của địch lại so ra kém hơn đánh chìm năm chiến thuyền, hiện tại mình cùng ba Lữ đoàn trưởng kia thi xem ai giết nhiều người hơn, ai bắt được nhiều tù binh hơn đây.

Lý Tuấn Nhiên lấy giọng xong. Đứng trước gần một vạn sáu nghìn thủ hạ thuộc Lữ đoàn hai quát lớn:

- Các huynh đệ! Hơn hai trăm chiến thuyền vận chuyển ba bốn lữ đoàn quân địch, sắp đổ bộ xuống khu vực phòng thủ của chúng ta, các ngươi cảm thấy sợ hãi không?

Quát xong còn không đợi thủ hạ đáp lời đã tiếp tục hô lớn:

- Ta không biết sợ hãi, ba bốn lữ đoàn quân địch này chỉ là một đám chuột nhắt!

Ở trên biển còn có chút bản lĩnh, ở trên đất liền, ai có thể chống lại quân Khang Tư chúng ta?

Với Lữ đoàn trưởng của các ngươi, trong mắt của ta, bọn chúng chỉ là một đống công huân, để đổi lấy vinh hoa phú quý, thăng quan phát tài, là công huân nâng cao cấp bậc thân phận đó!

Cho nên, vì công huân, giết chết bọn chúng, chặt lấy đầu của bọn chúng! Giết đến khi công huân chúng ta đều đủ thì bắt chúng làm tù binh! Biến bọn chúng thành nô lệ của quân Khang Tư chúng ta!

Do đó!Vì công huân! Vì cấp bậc thân phận! Giết!

Binh lính Lữ đoàn một tất cả đều nhiệt huyết sôi trào, bọn họ phần lớn đều là lão bộ hạ của Lý Tuấn Nhiên, đều là chính mắt nhìn quân Khang Tư làm thế nào mà lớn mạnh lên, lại được thấy đãi ngộ hậu hĩnh do chế độ cấp bậc thân phân mang lại, vốn đã vạn phần khát vọng đạt được công huân, chỉ là bình thường chờ đợi cơ hội tác chiến chưa đến mà thôi.

Hiện tại cuối cùng xuất hiện cơ hội tốt như thế này, nhưng lại phải cố gắng hơn một chút, thậm chí có thể trực tiếp đạt được mười công huân, cơ hội tốt như vậy chạy đi đâu tìm chứ? Không sôi trào mới là lạ. Mà đối với các sĩ quan, hơn nữa còn nhìn thấy cái vòng cổ quen mắt mà Lý Tuấn Nhiên cố ý để lộ ra bên ngoài quân phục kia, chiếc bình màu bạc đó đã khiến bọn họ đỏ mắt tìm kiếm lâu rồi.

Trong lúc Lý Tuấn Nhiên khoe ra các sĩ quan mới biết được, chiếc bình treo trên vòng cổ kia chính là một vật bảo vệ tính mạng trong truyền thuyết, mà thứ này chỉ có thể ngộ không thể cầu, chỉ cần lấy công huân là có thể đổi được.

Giống như những sĩ quan nửa vời này muốn đạt được địa vị trọng yếu, công huân lập được trải qua một hai trận chiến là không thể nào. Cho nên lấy công huân đổi lấy bảo vật mới là hay nhất, nhưng căn bản lại không cần mình xuất lực, bởi vì mình có thể từ chiến công của thủ hạ mình mà đạt được công tích chỉ huy nha.

Đặc biệt sau khi đổi một bình bảo mệnh cho mình, sẽ đổi bình bảo mệnh cho người nhà của mình. Còn lại có thể có bao nhiêu liền bán đi lấy tiền, nghe nói mấy tên linh thông tin tức bên ngoài thì giá cả lên tới một vạn kim tệ một bình, đến lúc đó chẳng phải là tánh mạng không lo tiền tài không thiếu sao? Tiêu dao cả ngày a!

Nghĩ như vậy đám sĩ quan đều cổ vũ đám thủ hạ của chính mình, được các sĩ quan này cổ vũ, đám binh lính chỉ hận không thể lập tức thấy quân địch ngay tại chỗ để kiến công lập nghiệp.

Ngay lúc này, như là thiên thần biết ý nguyện của binh sĩ vậy, trinh sát bố trí ven bờ biển trở về báo cáo:

- Quân địch xuất hiện, dự tính sau ba giờ nữa nhóm địch nhân đầu tiên sẽ đổ bộ.

- Ha ha! Tốt! Toàn quân chuẩn bị!

Lý Tuấn Nhiên hưng phấn mà vung tay lên, các Liên đội trưởng lập tức dẫn thuộc hạ tiến vào trận địa.

Lý Tuấn Nhiên và thủ hạ của hắn căn bản là không muốn chờ viện quân đến.

Đám gia hỏa kia thân phận tuy rằng cũng giống như mình, đều là đầu nhập vào quân Khang Tư. Nhưng mình đầu nhập là vào thời đại Đốc quân, còn bọn hắn lại đầu nhập vào thời đại Đại đô đốc, hai thời đại thời gian cách nhau tuy rằng không xa, nhưng điều này đại biểu lai lịch khác nhau, cũng đại biểu sức chiến đấu khác xa nhau.

Cho nên nha, để đám viện quân này cứ ở phía sau canh giữ phụ trách hậu cần cùng chờ tiếp nhận tù binh đi, miễn cho phải phân chia công huân cho bọn họ.

Đổ bộ tại khu vực phòng thủ của Lý Tuấn Nhiên chính là thủ hạ thân tín của Sâm Đặc, không được Sâm Đặc tin tưởng, thì không thể được đảm nhiệm chức vị Đội trưởng phân hạm trọng yếu này, mà nếu không phải tính cách giống Sâm Đặc, Đội trưởng phân hạm này cũng sẽ không trở thành thân tín của Sâm Đặc. Cho nên, thời điểm mọi người rời bến cảng chia nhau xuất phát, Đội trưởng phân hạm của Hạm đội năm đau lòng không muốn hao phí vật tư đi xa, cho nên liền chọn địa điểm gần bến cảng nhất tiến hành đổ bộ.

Hắn còn nghĩ rằng sau khi đổ bộ sẽ tập kích mặt sau bến cảng, chiếm bến cảng rồi cướp sạch sẽ một phen mới là tuyệt nhất, về phần tập kích phủ Đại đô đốc sao?

Hắc, chuyện tình nguy hiểm như vậy nhưng lại mất nhiều hơn được, liền giao cho hạm đội khác đi làm là tốt rồi.

Nhìn thấy điểm đổ bộ này phi thường tốt đẹp, ngắm nhìn khu vực trống vắng, Đội trưởng phân hạm này cười đắc ý, thật là trời cũng giúp ta, có lẽ quân địch cũng không thể tưởng được mình sẽ đổ bộ ở khoảng cách gần như vậy đâu?

Đội trưởng phân hạm vô cùng đắc ý vung tay lên, hai mươi chiến thuyền sếp thành trận hình chứ "nhất", đúng vậy, hai mươi chiếc. Bởi vì tính cách thủ hạ không khác lắm so với Sâm Đặc, cho nên vừa rồi trong trận chiến ở bến cảng, tuy có tổn thất, nhưng không có chìm thuyền, còn giữ nguyên số lượng hai mươi chiếc.

Đầu tiên, hai mươi chiến hạm nhanh chóng bắn về phía điểm đổ bộ một trận mưa tên, nhìn thấy không có động tĩnh gì, mỗi thuyền vận chuyển liền thả ra hơn hai chiếc thuyền nhỏ, sau đó những thuyền bé này liền vận chuyển năm binh lính võ trang từ chiến thuyền lớn vào bờ.

Lý Tuấn Nhiên trốn ở nơi hẻo lánh xa bờ biển, lúc nhìn thấy hai mươi chiến hạm bắn thử xong, không kìm nổi chửi mắng một tiếng đối phương giảo hoạt, may mắn là thủ hạ của mình đã trốn rất xa không có mai phục ở trên bờ biển, bằng không lập tức để cho đối phương dò xét ra rồi.

Chờ đến khi nhìn thấy mấy ngàn chiếc thuyền nhỏ qua lại vận chuyển binh lính, Lý Tuấn Nhiên không kìm nổi hít một hơi khí lạnh, năng lực vận chuyển của Hạm đội liên hợp cũng quá cường hãn rồi?

Một lần đạt được binh lực hai liên đội năm sáu ngàn người lên bờ! Hai lần là một lữ đoàn, không đến mười lần là có thể vận chuyển toàn bộ binh lính trên hơn hai trăm chiến thuyền lên bờ nha!

Nếu trên mặt biển là hơn một ngàn chiến thuyền vận chuyển, có lẽ Lý Tuấn Nhiên sẽ rút lui theo trật tự, cho dù không lùi lại cũng phải cho người quay về tỉnh cầu viện quân trước.

Bởi vì tin tình báo nói rõ đối phương xuất động hai sư đoàn lục quân, một lữ đoàn của mình không có đãi ngộ như sư đoàn một toàn bộ thành viên đều được trang bị bình bảo mệnh, căn bản không thể chống lại hai sư đoàn.

Tuy nhiên binh lực của đối phương trên bờ hiện tại giỏi lắm đến ba vạn người mà thôi, một lữ đoàn của mình còn không thể thu phục bọn chúng, vậy thì đi mua khối đậu hủ mà đập đầu cho chết quách đi!

Tuy rằng thời điểm bọn chúng tập trung được một nửa là lúc công kích tốt nhất, nhưng đừng quên trên mặt biển còn có hai mươi chiến thuyền mà mình đánh không tới, đối phương lại có thể công kích gây tổn hại mình, cho nên vẫn phải chờ bọn chúng tập kết xong, sau đó xâm nhập vào đất liền một khoảng cách mới khởi xướng công kích được.

Thời điểm Lý Tuấn Nhiên trầm tư, binh lính tập trung trên bờ biển càng nhiều, thanh âm cũng bắt đầu ồn ào hơn, đến lúc Lý Tuấn Nhiên nhìn thấy thuyền bè bắt đầu vận chuyển vật tư, biết không sai biệt lắm, nơi này sẽ để lại trinh sát tiếp tục giám thị, hắn thì nhanh chóng lui lại chỉ huy binh lính.

Lục quân của Sâm Đặc lúc đổ bộ còn có chút cẩn thận, sau khi nhóm binh lính đầu tiên tập trung xong, thấy rằng mình đã có binh lực hai Lữ đoàn, phía sau chẳng những có hai mươi chiến hạm hộ vệ, hơn nữa binh lực vẫn còn nhanh chóng tăng lên theo thời gian, đám lục quân bắt đầu thả lỏng thể xác và tinh thần.

Những binh lính này ủy khuất ở trên thuyền một đoạn thời gian khá dài, tuy rằng mình nam nhi trên biển, nhưng ai kêu đất liền ổn định hơn chứ, hơn nữa hiện tại không có gì nguy hiểm, không nghỉ ngơi một chút sao được?

Cho nên tất cả đều đang hoạt động thân thể đồng thời bắt đầu đánh rắm nói chuyện phiếm, thậm chí bắt đầu ảo tưởng lần này có thể cướp được bao nhiêu tài phú mang về, cho đến tận lúc sĩ quan cố ý đến phía sau, một số tên trong đó vẫn còn đang ngủ.

Để binh lính bắt đầu khôi phục khí thế quân nhân, tiếp theo dưới sự lãnh đạo của sĩ quan bắt đầu xây dựng căn cứ đổ bộ tạm thời, vừa bắt đầu phái ra trinh sát dò xét xung quanh.

Đến khi thuyền bé bắt đầu vận chuyển vật tư, đám lục quân đã lấy đơn vị Liên đội tập kết xong, ra lệnh một tiếng, lưu lại một liên đội đóng giữ căn cứ đổ bộ, các Liên đội khác theo trận hình cánh quạt hành quân rộng ra phía ngoài.

Phía trước những Liên đội này đều có đám trinh sát dò đường, bọn chúng đều là xuất thân lão tặc, tuy rằng tự nhận là chiếm chút ưu thế, cũng không có khả năng phạm sai lầm như vậy.

Lý Tuấn Nhiên nghe được trinh sát báo cáo tung tích quân địch, cười lạnh truyền lệnh cho thủ hạ:

- Truyền lệnh cho các Liên đội trưởng, thu nạp tốt binh lính cho ta, không có lệnh, tuyệt đối không cho phép binh lực dưới đại đội khởi xướng công kích, lệnh cho bọn hắn, sau khi cùng quân địch tiếp xúc, toàn bộ lấy binh lực Liên đội công kích đội địch quân phía trước, cần phải bảo trì biên chế đầy đủ không được truy kích. Người nào cãi lệnh cách chức!

Đối với mệnh lệnh này của Lý Tuấn Nhiên, thân vệ rất tò mò hỏi:

- Trưởng quan! Mệnh lệnh này có thể hạn chế các sĩ quan cấp dưới phát huy hay không?

- Chỉ là muốn hạn chế bọn họ tự chủ trương, đối diện với binh lực ít nhất mười hai Liên đội, không khống chế được bên phía chúng ta, rất có thể một Đại đội phải đi tấn công một Liên đội!

Lý Tuấn Nhiên nói.

- Ách! Đây không phải chứng tỏ sĩ quan binh sĩ của chúng ta anh dũng thiện chiến sao?

Thân vệ có chút khó hiểu hỏi.

Lý Tuấn Nhiên hừ lạnh nói:

- Hừ! Anh dũng thiện chiến? Sư đoàn hai chưa chân chính gặp qua huyết chiến! Thực sự đã cho rằng những người chúng ta có năng lực một Đại đội đuổi chạy một Liên đội sao?

Thân vệ nghe thế, có chút không cho là đúng nói:

- Trưởng quan! Binh lực Sư đoàn một bị điều động hơn phân nửa tới Sư đoàn một kỵ binh. Hiện tại binh lính Sư đoàn một còn không phải là một nửa điều động từ Sư đoàn hai chúng ta sao? Sức chiến đấu hiện tại của chúng ta cũng kém không bao nhiêu.

Lý Tuấn Nhiên sửng sốt một chút, sau đó khoát tay nói:

- Hắc hắc! Vậy ít nhất còn có một nửa binh lính có được bình bảo mệnh, Sư đoàn hai chúng ta có được mấy người có bình bảo mệnh?

Quên đi không nói những chuyện này nữa, kêu bọn họ nghiêm khắc theo chỉ thị mà hành động, tuyệt đối không thể lấy ít chiến nhiều, bằng không xuất hiện tổn thất không cần thiết, ta nhất định tìm bọn hắn tính sổ!

- Rõ!

207. Chương 207: Tai Họa Trời Phạt. (1+2)

Đội lục chiến Sâm Đặc lúc vừa mới lên đất liền còn có vẻ cẩn thận dè dặt, sau khi nhóm binh sĩ đầu tiên lên bờ tụ tập lại một chỗ, phát hiện bên mình đã có binh lực hai Lữ đoàn, phía sau không những có hai mươi chiếc chiến hạm hộ vệ, hơn nữa binh lực còn đang nhanh chóng tăng cường theo thời gian trôi qua, đội lục chiến bắt đầu thả lỏng tinh thần.

Các binh sĩ này ở trên thuyền ủy khuất một thời gian dài, tuy rằng mình là nam nhi của biển, nhưng ai bảo đất liền bình ổn hơn đây, hơn nữa hiện giờ không có nguy hiểm, không nghỉ ngơi một chút sao được?

Cho nên tất cả đều hoạt động thân thể đồng thời cũng bắt đầu rồi nói chuyện phiếm tán dóc, thậm chí bắt đầu huyễn tưởng lần này có thể cướp bóc được bao nhiêu của cải trở về.

Thẳng đến lúc các sĩ quan cố ý tới nhắc nhở, những binh sĩ này mới theo đơn vị ngũ bắt đầu khôi phục khí thế quân nhân, theo các sĩ quan dẫn đội vừa chặt cây đào hố xây dựng căn cứ đổ bộ lên đất liền lâm thời, vừa bắt đầu phái thám báo ra ngoài điều tra.

Đến khi các thuyền con bắt đầu vận chuyển vật tư, đội lục chiến đã tập kết đơn vị Liên đội hoàn tất, ra lệnh một tiếng, lưu lại một Liên đội đóng ở căn cứ đổ bộ, các Liên đội khác theo hình rẻ quạt hành quân khuếch tán ra phía ngoài.

Đằng trước những Liên đội này đều có mấy nhóm thám báo dò đường, bọn họ xuất thân đều là giặc cướp lão thành, tuy rằng tự nhận là chiếm trước ưu thế, cũng không có khả năng phạm phải sai lầm căn bản như vậy được.

Lý Tuấn Nhiên nghe xong thám báo bẩm cáo tung tích quân địch, cười lạnh hạ mệnh lệnh cho các thủ hạ:

- Truyền lệnh các Liên đội trưởng, nắm chắc bộ đội cho ta, không có mệnh lệnh, tuyệt đối không cho phép binh lực dưới Đại đội phát động công kích, ra lệnh cho bọn hắn, sau khi tiếp xúc với quân địch, lấy binh lực toàn Liên đội công kích quân địch phía trước, cần phải bảo trì biên chế hoàn chỉnh không được truy kích. Kẻ kháng lệnh cắt chức!

Đối với mệnh lệnh của Lý Tuấn Nhiên như thế, thân vệ rất hiếu kỳ:

-Trưởng quan, mệnh lệnh như vậy có phải quá hạn chế các sĩ quan bên dưới tự phát huy hay không?

- Chính là phải hạn chế bọn họ tự ý chủ trương, binh lực đối diện ít nhất cũng phải mười hai Liên đội, không khống chế bên phía chúng ta, có khả năng một cái Đại đội sẽ chạy đi trùng kích một cái Liên đội mất!

Lý Tuấn Nhiên nói.

- Ấy, đây không phải nói rõ sĩ quan binh lính chúng ta anh dũng thiện chiến sao?

Thân vệ có chút không giải thích được.

Lý Tuấn Nhiên hừ lạnh nói:

Hừ, anh dũng thiện chiến? Ngươi thật coi chúng ta hung mãnh như mấy người Lữ đoàn số một Sư đoàn số một sao? Đừng quên chúng ta là Sư đoàn số hai! Sư đoàn số hai chưa từng trải qua huyết chiến chân chính! Thật cho rằng chúng ta có năng lực bằng một cái Đại đội đuổi chạy một Liên đội sao?

Thân vệ nghe thế, có vẻ không có là đúng nói:

- Trưởng quan, binh lính Sư đoàn số một có hơn một nửa bị điều đi làm Sư đoàn kỵ binh số một rồi, hiện giờ binh lính Sư đoàn số một không phải có hơn một nửa là từ Sư đoàn số hai chúng ta điều qua sao? Hiện giờ sức chiến đấu của chúng ta cũng không kém mấy mà.

Lý Tuấn Nhiên sửng sốt một chút, tiếp đó khoát tay:

- Hắc, ít nhất hơn một nửa binh lính kia còn có bình bảo mệnh, Sư đoàn số hai chúng ta có được bình bảo mệnh mới mấy người chứ?

- Quên đi, không nói những chuyện này, bảo bọn họ nghiêm khắc hành động theo chỉ thị, tuyệt đối không thể lấy ít đánh nhiều, bằng không xuất hiện tổn thất không đáng có, ta sẽ tìm bọn họ tính sổ!

- Rõ.

Thân vệ vội vàng lĩnh mệnh, đối với thân vệ mà nói, mặc kệ những chuyện bên dưới, chỉ cần chủ tướng nhà mình leo lên cao, bản thân mình cũng sẽ được kéo lên theo, thân vệ chỉ cần đảm bảo chủ tướng an toàn và quân công là được.

Một cái thám báo của đội lục chiến Hạm đội liên hợp, vừa mới lên một sườn núi nhìn ra xa một chút, còn chưa nhìn rõ hoàn cảnh bốn phía là gì, đã bị mấy mũi tên nhọn chọc thủng, một gã thám báo cách tên kia mấy thước, vừa mới hô lên: “Có mai phục!” cũng liền theo chân đồng bạn.

Chỉ là có tiếng la này, cũng để Liên đội chậm rãi di động phía dưới, nhanh chóng làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng các đội lục chiến vừa mới bày tư thế, mưa tên vô số kể từ trong rừng núi đã bắn ra.

Đội lục chiến nhanh chóng nâng khiên tròn nhỏ che lại phần đầu, đáng tiếc, bọn họ là đội lục chiến, trên người ăn mặc hết sức đơn giản, ngay cả giáp da cũng không có, dù là che lại phần đầu yếu hại, nhưng không đỡ được thân thể tứ chi, cho nên lượt mưa tên thứ nhất vừa qua, tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức không ngừng vang lên.

Mưa tên cuồng bạo trút đủ ba lượt, gây cho đội lục chiến ước chừng một đại đội hồn phi phách tán, còn sót lại cũng mang ít nhiều vết thương.

Sở dĩ dưới mưa tên có thể trụ lại nhiều người như vậy, cũng là bởi bọn hắn đều là hạng ngoan độc, thấy đồng đội vừa gục xuống liền kéo lấy làm khiên che chắn.

Mưa tên vừa dứt, một đám binh sĩ võ trang mặc quân phục Đế quốc, bên ngoài khoác giáp mây, từ trong vùng núi kia nhanh chóng vọt xuống.

Nhìn lướt qua, lập tức đoán con số đại khái khoảng sáu ngàn người, con số này khiến trong lòng đội lục chiến cả kinh đồng thời cũng thoáng an tâm.

Kinh hãi là bởi vì đối phương lại phục kích ở chỗ này, nói rõ đã sớm biết mấy người bên mình lên đất liền rồi, còn an tâm lại là bởi số lượng đối phương lại gấp đôi bên mình, cái này không phải là thần trí không rõ cảm nhận sai, mà là đội lục chiến cho rằng đối phương nếu đã phái ra lực lượng gấp đôi mới dám phục kích, nói rõ sức chiến đấu đối phương không đáng nhìn.

Bởi có nhận thức như vậy, vốn đội lục chiến đang có chút hỗn loạn bắt đầu dữ tợn nhìn quân địch ngày càng gần, mình đang muốn tẩy sạch sỉ nhục mới vừa bị dọa nhảy dựng đây.

Chỉ là theo cự ly tiếp cận gần, đội lục chiến phát hiện ánh mắt quân địch trước mắt lại đang toát ra quang mang chỉ lúc thấy kim tệ mới gặp phải, đây là sao vậy? Lẽ nào đám người này đem mình trở thành kim tệ sao? Ừm, hắn là thủ trưởng bọn hắn hứa hẹn tưởng thưởng, nhưng mà, hắc hắc, phải có cái mạng này mới được.

Quân Khang Tư mạnh mẽ nhào vào khu vực đội lục chiến, máu thịt bay tứ tung tiếng chém giết vang vọng chân trời, những người bên ngoài đội lục chiến chỉ kịp nảy ra ý nghĩ sao có thể như vậy liền mất đi tri giác, còn bên trong đội lục chiến bởi vì còn có thể chống quân Khang Tư mấy chiêu, còn có thể thêm được một câu: "Ta dựa vào! Mỗi binh sĩ đều mạnh như vậy lại còn muốn lấy nhiều đánh ít, đê tiện mà!" mới mất đi suy nghĩ.

Lần chiến đấu này không tới một giờ liền kết thúc, toàn đội lục chiến không còn sót lại một ai, mà quân Khang Tư sau khi cứu hộ nhân viên thương vong bên mình, cả đám như sơn tặc đói lâu ngày, quay sang thi thể đội lục chiến, kẻ chặt đầu kẻ lục soát thi thể, quả thật là hết sức náo nhiệt.

Còn mấy sĩ quan quân hàm Thiếu tá, lại ở một bên thích ý nói chuyện tán phét:

- Thế nào, đã nói hai Liên đội chúng ta liên hợp lại tranh quân công là lựa chọn tốt nhất, ngươi xem, lần này không chết mấy người liền tiêu diệt một Liên đội đối phương, hơn nữa mới mất chút thời gian như thế, thật là quá dễ dàng mà!

- Hắc, không tệ, nhưng mà đừng quên, tất cả chiến tích đều phải là hai Liên đội chúng ta chia đều, miễn cho huynh đệ bên dưới không phục.

- Cái này là đương nhiên rồi, chờ chút nữa lại tập kích một Liên đội, thân phận đẳng cấp mấy người chúng ta hắn có thể tăng lên một cấp nữa rồi chứ?

- Đúng vậy, vừa nghĩ đến quân công có thể thu được, ta liền không nhịn được nữa, ta cũng muốn nếm thử đãi ngộ sau khi trở thành võ sĩ có bao nhiêu mỹ mãn đây.

- Hắc, ta không thèm để ý tới chuyện đẳng cấp, ta nghĩ là sau cuộc chiến này có thể đổi lại được bao nhiêu bình bảo mệnh đây, trong tay thêm một cái cũng không ngại nhiều, ta chuẩn bị mang đi tán gái, thứ đó đúng là tán một cái trúng một cái, chính là lợi khí đánh khắp thiên hạ không địch thủ mà.

Mặc dù ở tràng diện máu tanh này đàm luận những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, làm cho người ta cảm giác rất quái dị, thế nhưng các sĩ quan binh lính ở đây lại không cho rằng như thế.

Mọi người đều đang hâm mộ mấy người sĩ quan cấp Liên đội, thật là quá soái khí mà, đây chính là đặc quyền chỉ có sĩ quan cao cấp mới có được, không biết lúc nào mình có thể đứng ở bãi đất thi hoành khắp nơi máu chảy đầy đất này đàm luận chuyện phong hoa tuyết nguyệt đây chứ?

Ngoài phủ Đại Đô Đốc, quân Khang Tư đặc biệt có kỵ binh nội vệ đã tề tụ đông đủ, tuy rằng biên chế kỵ binh nội vệ vẫn là một Liên đội như trước, nhân số cũng không theo địa vị Khang Tư thăng cấp mà tăng lên, nhưng dù cho ai cũng sẽ không dám coi thường Liên đội kỵ binh này.

Chỉ cần một người cưỡi ba ngựa liền biểu lộ rõ phạm vi công kích cùng tốc độ hành quân các nội vệ này đạt tới trình độ nào, mà đao thương cung kỵ bộ thủy lục, sáu loại kỹ năng đều đầy đủ, khiến cho nội vệ ở bất cứ trường hợp nào đều là đơn đấu vô địch.

Mà tinh nhuệ nhất là toàn thân kỵ giáp cùng binh khí cung tiễn, còn có bình thường đều là sử dụng bình bảo mệnh rồi mới tiến hành huấn luyện siêu cường độ, càng khiến cho sức chiến đấu nội vệ mạnh mẽ đến độ khiến kẻ khác giận sôi.

Thậm chí có người nói, một Liên đội nội vệ này, chỉ cần địa hình thích hợp, vật tư không thiếu, hoàn toàn có thể chiến thắng binh lực một Sư đoàn.

Lúc này Liên đội nội vệ vừa đứng trước phủ Đại Đô đốc, vốn tỉnh Hải Tân còn đang vì hai tỉnh Hải Vũ, Hải Quảng liên hợp xâm chiếm cảng khẩu, khiến cho sóng ngầm cuộn trào liền an tĩnh lại.

Tuy rằng phủ Đại Đô Đốc rất gần cảng, nhưng kẻ ngốc cũng biết dù là Hải Quảng, Hải Vũ đổ bộ một Sư đoàn, cũng không có khả năng dễ dàng giải quyết kỵ binh nội vệ phủ Đại Đô Đốc.

Mà chỉ cần cái chủ soái Khang Tư này bình yên vô sự, quân Khang Tư sẽ không tan vỡ, mà quân Khang Tư sẽ không tan vỡ tuyệt đối có thể nhanh chóng quay về, thế nhân thấy qua sức chiến đấu của quân Khang Tư, tuyệt đối sẽ không tin tưởng liên quân Hải Quảng, Hải Vũ có thể lấy được chỗ tốt nào từ trong quân Khang Tư quay lại.

Phủ Đại Đô Đốc, tuy rằng Khang Tư thân mặc giáp đeo bội đao đầy đủ, nhưng thần sắc vẫn nhẹ nhàng như trước lật xem một quyển sách, đồng thời còn có lòng rảnh rỗi nghe Tương Văn hồi báo nha môn các nơi tiến hành chuẩn bị công tác vụ cày xuân.

- Chủ thượng, ruộng đất hai tỉnh Hải Tuyền, Hải Tân đã thống kê xong rồi.

Tương Văn nhìn công văn hồi báo nói.

Vốn công tác này hắn là chuyện của quan văn, nhưng ai bảo Tương Văn nắm trong tay hệ thống mật vệ đây chứ, tình báo của hắn so với quan văn thì chi tiết hơn nhiều.

- Tỉnh Hải Tuyền hiện có 235 vạn mẫu ruộng tốt, tỉnh Hải Tân hiện có 21 vạn mẫu, bình quân mỗi mẫu thu lương thực khoảng ba thạch.

Tương Văn nói đến đây, Khang Tư đã có chút giật mình:

- Cái gì! Chẳng những tỉnh Hải Tuyền so với trước kia thiếu đi một phần ba, hơn nửa tỉnh Hải Tân ngay cả một phần mười theo sổ sách ghi chép cũng không có?

Khó trách dáng vẻ Khang Tư như thế, ở thời đại này, lương thực chính là tất cả, tính toán chiếu theo số đất ruộng tỉnh Hải Tân, ngay cả một thạch cao Lôi gia cũng không bằng, nên biết đây chính là một hành tỉnh đấy!

Tương Văn lắc đầu chua xót:

- Chủ thượng, sổ sách ghi chép là tư liệu thời kỳ thịnh thế, mà đây là tư liệu ruộng tốt có thể trực tiếp trồng trọt hiện giờ, các đồng ruộng khác đều bởi vì nguyên nhân chiến loạn mà hoang phế cả rồi.

- Sở dĩ tỉnh Hải Tuyền có thể bảo trì số lượng ruộng tốt này, vẫn còn là do nơi đó có Sư đoàn trưởng Khải Nhĩ Đặc khống chế vững vàng tỉnh Hải Tuyền không cho xuất hiện chiến loạn.

Nghe nói như thế, Khang Tư thở dài.

Ngẫm lại tràng cảnh không lâu trước, hơn chục cái quân phiệt chen lấn trong hành tỉnh Hải Tân chinh chiến không ngừng, vậy không cần kỳ quái hành tỉnh Hải Tân từng có số lượng đồng ruộng quá trăm vạn lại trở thành chỉ còn 21 vạn mẫu như bây giờ nữa.

Như vậy xem ra, chiếm lĩnh tỉnh Hải Bình là rất trọng yếu, bởi vì quân phiệt tỉnh Hải Bình đều là quân phiệt thổ hào, hơn nữa bọn họ ngoại trừ lương thực ra không có đặc sản gì khác, như vậy số đồng ruộng tỉnh Hải Bình, hẳn là còn cao hơn tỉnh Hải Tuyền rất nhiều chứ?

- Chuẩn bị đầy đủ nhân thủ vật tư khai phá đất hoang sau khi gieo trồng rồi chứ?

Khang Tư hỏi.

- Vâng, các quan văn Bỉ Khố Đức đại nhân, đã sớm chuẩn bị đầy đủ hạt giống công cụ và nhân thủ, hơn nữa khai khẩn đều là đồng ruộng bị hoang phế, không có gì khó khăn, hiện giờ chỉ chờ thời tiết gieo hạt thôi.

Tương Văn rất tự nhiên thêm công cho Bỉ Khố Đức, dù sao cũng phải nói ra một cái tên quan văn, đương nhiên phải nói người có quan hệ tốt với mình rồi.

- Nếu hiện giờ số lượng ruộng tốt của chúng ta thấp như vậy, lương thực dự trữ của chúng ta còn đủ chứ?

Khang Tư hỏi, thân là thượng vị giả sợ nhất là dự trữ vật tư không đủ dùng.

- Chúng ta muốn đứng vững chân ở Đế quốc, cũng đã dọn kho lương Lôi gia chuyển tới hơn phân nửa, đồng thời còn thông qua thương nhân thu mua một nhóm, lương thực hiện có cũng đủ cho mấy trăm vạn quân dân chúng ta ăn hơn một năm rồi.

Tương Văn cười nói, dù ai biết được lương thực nhà mình đầy kho cũng sẽ lộ ra biểu tình như thế.

Khang Tư gật đầu nói:

- Ừ, tuy rằng lương thực đủ rồi, nhưng cũng không được thả lỏng, dù sao lương thực càng nhiều càng tốt, như thế này đi, để Lôi gia đứng ra mua của đám chư hầu bán đảo Phi Ba một đám lương thực, dù sao những chư hầu này lương thực chất đầy kho lúa, chỉ cần giá cả hợp lý khẳng định bọn họ sẽ vui lòng bán ra.

- Vâng, hạ thần sẽ đưa mệnh lệnh này truyền đi.

Tương Văn đối với Khang Tư quyết định rất đồng ý.

- Ừm, Hạm đội liên hợp Hải Quảng, Hải Vũ hiện giờ thế nào rồi?

Khang Tư hỏi.

- Hẳn là đang đánh khó phân cách với Hạm đội số ba, chỉ là bên Lý Tuấn Nhiên truyền đến báo cáo, nói bọn họ đã tiếp xúc với đội lục chiến theo bãi nước cạn lên đất liền, xem chừng báo cáo mới nhất đang trên đường tới.

Tương Văn đáp.

- Ha ha, nói vậy xem ra, chẳng phải ta không có cơ hội xuất chiến sao? Chúng ta có thể biết trước tiên cơ liệu địch, mật vệ có công rất lớn mà.

Khang Tư cười nói.

- Đây cũng là công của chủ thượng, nếu như không phải chủ thượng dốc sức bồi dưỡng mật vệ, chúng ta dù muốn thành lập một hệ thống tình báo nghiêm mật như vậy cũng không thể đủ được.

Tương Văn vội vàng đem công lao tặng cho Khang Tư.

Đối với Tương Văn này đã có thói quen đặt tất cả những gì tốt nhất lên người chủ thượng, Khang Tư vì thế cũng chỉ có thể cười khổ.

Ở trong lúc Khang Tư buồn chán đọc sách giết thời gian, khu duyên hải tỉnh Hải Tân, trên lục địa đánh nóng bỏng, nhưng tuyệt đối không nóng bằng hải chiến được.

Ngoài khơi trôi nổi hơn mười mấy đống lửa lớn, càng trôi nổi hơn trăm chiến thuyền mất đi động lực, mà trên hai chiến thuyền đang dựa vào nhau, tiếng la hét chém giết vốn không ngừng lại, đồng thời các chiến thuyền còn có thể di động tự do, lại ở một bên né trái tránh phải đi tới đi lui công kích tầm xa, trong lúc công kích chiến hạm địch còn phải cẩn thận không bắn trúng quân mình, thật là quá sức tiêu hao tinh khí.

- Mới bao lâu không giao thiệp chứ, không ngờ tới Hạm đội số ba lại trở nên ngoan cường như vậy!

Tá Phu hết sức cảm thán nhìn tình hình chiến đấu ngoài khơi.

Tuy rằng Hạm đội liên hợp chiếm ưu thế số lượng, thế nhưng đánh lên cũng không gọn gàng mạch lạc giống như lục chiến, hải chiến này ngoại trừ đánh chìm đối phương ra, dù là hạ cầu ván thành công, hoàn toàn chiếm lấy boong tàu, nhưng chỉ cần đối phương không đầu hàng, vậy phải thanh trừ sạch sẽ khoang tàu, bởi vì nếu không giải quyết tất cả quân địch, một khi tùy ý để những phần tử ngoan cố này tử thủ ở trong khoang tàu, có thể sẽ xuất hiện chuyện đồng quy vu tận.

- Không cần lo lắng, ta đoán mấy tên ngoan cố kia đều là hải tặc mới chiêu mộ, không phải như thủy binh Hạm đội số ba biết rõ chi tiết chúng ta, nào có cái dũng khí đối nghịch với chúng ta kia chứ? Chờ tiêu diệt hết lũ pháo hôi này, phía sau dễ đánh rồi.

Ái Đức Đặc không để ý nói.

- Phải đó phải đó, chỉ cần bọn họ phát hiện phủ Đại Đô đốc rơi vào tay giặc, nhất định không bỏ trốn thì cũng đầu hàng, chúng ta liền thắng lợi rồi.

Sâm Đặc ở một bên vừa đau lòng vừa mừng rỡ nói.

Sở dĩ mừng rỡ, là bởi vì đội tàu đi đường vòng lên đất liền kia đã có hồi âm biểu thị thành lập điểm đổ bộ, nói cách khác trận chiến tranh hao tiền tốn của này sắp kết thúc, cũng gần lấy được thu hoạch rồi.

Phất Lạp lại đề nghị:

- Hay là để đội thân vệ chúng ta xuất động, sớm đánh tan lòng tin bọn họ một chút đi, ta cứ luôn cảm giác tâm thần có chút bất an.

Nói xong còn nhìn thoáng qua chỗ giao tiếp giữa trời và biển cả.

Mọi người sửng sốt, quay đầu nhìn sắc trời xa xa, cái loại tầng mây có chút chuyển màu vàng này, xác thật khiến cho bọn họ cảm thấy quái lạ, tự đánh giá một chút, gật đầu đồng ý đề nghị này; vì vậy, kỳ hạm Hạm đội liên hợp cùng một trăm chiếc chiến hạm lớn nhất, mạnh nhất, mới nhất tứ đại hạm đội, bắt đầu tiến vào chiến trường.

- Tứ đại hạm đội xác thật không thể coi nhẹ mà! Chúng ta hủy đi nhiều chiến hạm của bọn họ như vậy, lại còn có thể tầng tầng bức bách chúng ta.

Liễu Thanh Dương nhìn tình hình chiến đấu phía trước cảm thán nói.

- Mẹ nó! Cái gì không thể coi nhẹ chứ! Cũng không nhìn lại mấy đống lửa cháy kia, có mấy cái là chiến thuyền của chúng ta? Mấy chiếc là của Hạm đội liên hợp? Tứ đại hạm đội này chính là dựa vào nhiều thuyền khi dễ chúng ta mà thôi! Nếu thật mà số lượng như nhau, chúng ta đã sớm thắng lợi rồi!

Khải Hải tức giận chửi ầm lên.

Hắn cũng biết chính mình là nói nhảm, dù sao chiến trường tác chiến nào có yêu cầu binh lực đối phương ngang bằng với binh lực của mình chứ? Đều là có bao nhiêu ưu thế xuất động bấy nhiêu sao, ưu thế của ngươi không lớn bằng người ta, vậy chỉ có thể tự nhận mình không may đồng thời nghĩ hết cách kéo gần ưu thế đối lập song phương.

- Không cần lo lắng quá mức, thuyền buôn võ trang cấp Khôi Kiều còn có năm mươi hai chiếc, phối hợp với các chiến hạm khác, tiếp tục đánh, tuy rằng tổn thất sẽ rất thảm trọng, thậm chí hải quân chúng ta có thể phải trọng tổ, nhưng khẳng định thắng lợi là của chúng ta.

Liễu Thanh Dương đương nhiên rõ ràng điểm này, cho nên thoải mái nói.

- Cái này ta biết, nhưng mà chính là đau lòng những chiến hạm này mà thôi, đúng rồi, các thủy binh rơi xuống nước hắn đều cứu về rồi chứ?

Khải Hải hỏi.

- Không thể đảm bảo tất cả các binh sĩ rơi xuống nước đều cứu về rồi, nhưng mà thuyền cứu hộ chúng ta phái đi chỉ cần gặp được đều sẽ cứu về. Ừm, để mấy chiếc chiến hạm phía sau, chứa đầy người rồi hãy trở về, ở đây không cần bọn họ chen lấn nữa.

Liễu Thanh Dương nói với thân vệ hầu bên cạnh.

Khải Hải vội vàng gật đầu hùa theo:

- Đúng đúng, trên thuyền bọn họ chở là mầm móng tương lai của hải quân, bảo bọn họ đừng ở đó xem náo nhiệt, lập tức trở lại.

- Rõ.

Thân vệ nhanh chóng chạy đi tìm người cầm cờ truyền lệnh.

Giống như Phó tổng trưởng nói, các thủy binh tham gia qua trận chiến đấu này đúng là mầm móng, dù là mấy người mình toàn quân bị diệt, chỉ cần bọn họ còn sống, hải quân vẫn có thể trùng kiến lại.

Hơn mười chiến hạm phía sau nhận được lệnh, cũng không để ý mấy hành khách trên thuyền kháng nghị lập tức quay đầu rời đi, những hành khách này không đơn giản chỉ là thuỷ binh phổ thông, còn có rất nhiều thuyền trưởng đội phó sĩ quan các cấp của các chiến hạm chìm nghỉm.

Những sĩ quan cao cấp này sở dĩ sống sót, là bởi vì Khải Hải thấy hai chiếc chiến hạm đi đầu biến thành nhím lửa rồi thành tro tàn, không ngờ toàn quân bị diệt không một ai bỏ chạy, không khỏi kéo cổ áo Liễu Thanh Dương mắng ầm lên, khiến cho Liễu Thanh Dương theo thói quen quân quy của hải quân Đế quốc cùng thuyền tồn tại toát hết mồ hôi lạnh liền lập tức hạ lệnh: một khi chiến thuyền sắp chìm, các thành viên còn lại phải rời thuyền, kẻ vi phạm xóa bỏ vinh dự.

Sở dĩ Liễu Thanh Dương tuyên bố mệnh lệnh này, cũng không phải bởi Khải Hải uy hiếp, mà là bởi vì Khải Hải nói một câu: “Các ngươi đều là thuỷ binh của Đại đô đốc! Cho nên không có mệnh lệnh của Đại Đô đốc, các ngươi không có quyền lợi đem tánh mạng theo một còn thuyền nát kia!”

Lời này để Liễu Thanh Dương hiểu rõ, chính mình hiện giờ không phải hải quân Đế quốc, mà là hải quân Khang Tư! Không khỏi cảm thán đồng thời cũng nhanh chóng hạ lệnh, dù sao Liễu Thanh Dương cũng không muốn thủ hạ của mình hy sinh không công như vậy.

- Gì, kỳ hạm cùng một trăm chiếc vốn gốc của Hạm đội liên hợp đều lên cả rồi.

Khải Hải ánh mắt sắc bén, rất nhanh liền tháy quân địch tăng binh.

- Ha ha, nếu bọn họ đều xuất vốn gốc rồi, chúng ta cũng không thể lạc hậu được.

Liễu Thanh Dương vỗ vỗ mạn thuyền cười nói, liền chuẩn bị gọi thân vệ đi truyền lệnh.

Đúng lúc này, đột nhiên từ ngoài biển thổi tới một cổ gió lạnh, tuy rằng thời tiết này có gió lạnh không ngừng cũng không kỳ quái, nhưng cổ gió lạnh này làm cho người ta lạnh tới tận xương, làm thế nào lại cảm giác có vẻ tà khí.

Liễu Thanh Dương bị cơn gió lạnh này thổi trúng cả người run lên, nhưng mà cũng không lưu ý, lúc đang muốn hạ lệnh cho thân vệ đứng trước mặt chờ đợi, phát hiện Khải Hải chỉ ngây ngốc nhìn xa xa, mà thân vệ mình cũng một bộ dáng ngốc nghếch, không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa nhìn rồi, Liễu Thanh Dương cũng choáng váng.

Chỉ thấy nơi chân trời, một nửa khu vực còn sáng kia, mây vàng chiếm hết cả vùng chân trời, bắt đầu cuồn cuộn di chuyển thổi sang bên này, hơn nửa theo chuyển động, mây vàng bắt đầu chậm rãi biến màu.

Nhìn một màn như vậy, trong lòng Liễu Thanh Dương không khỏi nói thầm:

- Gì thế, như vậy xem ra, Khải Hải đối với chuyện xem khí tượng vẫn rất có nghề mà, chiếu theo tốc độ tầng mây chuyển động, không phải ngày mai thì là cuối ngày có thể tới đây, tốt, liền thừa dịp thời gian này đem...

Liễu Thanh Dương mới nghĩ vậy liền thấy cổ chặt lại, bắt đầu khó thở, tập trung nhìn lại, trong lòng giận dữ, Khải Hải này lại kéo cổ áo mình nữa!

Thế nhưng tên Khải Hải này đột nhiên kéo lấy cổ áo Liễu Thanh Dương quay cả người hắn lại, liền khiến Liễu Thanh Dương càng hoảng sợ, chỉ thấy Khải Hải nắm lấy thân thể Liễu Thanh Dương điên cuồng lay động, đồng thời vẻ mặt sợ hãi hô:

- Nhanh! Nhanh! Toàn quân lập tức lui lại! Nhanh lên!

Liễu Thanh Dương chưa từng thấy qua bộ dáng Khải Hải điên cuồng như vậy, tuy rằng không hiểu đang êm đẹp vì sao toàn quân đột nhiên lui lại, nhưng hắn cũng không phải ngu ngốc.

Cái này khẳng định có quan hệ cùng với tầng mây biến động, vốn hắn đang muốn hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt Khải Hải phức tạp sợ hãi không muốn nghĩ tới, lập tức quay sang thân vệ hô:

- Nhanh! Lập tức ra lệnh toàn quân lui lại!

Vốn thân vệ còn không biết là phải tiến lên ngăn cản hay là coi như không phát hiện Phó tổng trưởng đang bạo loạn, nghe vậy sửng sốt, nhưng thấy thần sắc hai vị tổng trưởng, vội vàng hành lễ hô rõ, nhưng lại bị Khải Hải buông Liễu Thanh Dương ra chửi ầm lên:

- Còn kính lễ cái rắm gì! Nhanh bảo bọn họ trong thời gian ngắn nhất lui về cảng Hải Tân!

Làm cho thân vệ kia sợ tới có chút ngây ngốc nhìn về phía Liễu Thanh Dương đang vuốt cổ ho khan liên tục.

- Mẹ nó! Nhanh lên một chút! Đây là điềm báo trời phạt!

Khải Hải đã dậm chân, nếu như không phải mệnh lệnh của hắn cờ hiệu sẽ không phục tùng, hắn nào có lười lãng phí thời gian như vậy chứ.

Nghe cái tên có chút quen tai như thế, Liễu Thanh Dương liền bảo thân vệ ở bên cạnh đi chấp hành mệnh lệnh của Khải Hải.

Dù sao Khải Hải sẽ không dám đem chuyện trọng yếu đi đùa giỡn, nếu muốn trong thời gian ngắn nhất trở lại cảng, cần gì phải làm ra lý do như vậy.

Thấy thân vệ đi truyền lệnh, Khải Hải như là đột nhiên mất đi sức lực ngã ngồi xuống đất, Liễu Thanh Dương ho khan một chút mới hỏi:

- Ngươi làm sao vậy? Trời phạt là cái gì?

Khải Hải lật mắt trợn trắng hữu khí vô lực nói:

- Không phải ngươi chưa từng nghe qua cái tên tai nạn trời phạt này chứ? Toàn thế giới từ trước tới nay chỉ xuất hiện qua hai lần!

Liễu Thanh Dương nghe vậy, cả người cứng ngắc.

Hắn dùng động tác chậm chạp chỉ chỉ vào mây vàng đằng xa hỏi:

- Ngươi sẽ không nói cái tầng mây này chính là dấu hiệu trời phạt chứ? Cái này không nói chơi được, sẽ chết người đó!

- Hừ, ai sẽ lại nói chơi như vậy, là tổ tiên nhà ta từng theo một con thuyền biển đi chu du thế giới, góp nhặt vô số tư liệu các vùng, đáng tiếc đời sau bất hiếu, không có kế thừa năng lực can đảm của tổ tiên.

Khải Hải nói đến đây, nhếch môi bày ra một dáng cười cực kỳ khổ sở cùng khó coi rồi mới tiếp tục:

- Tổ tiên nhà ta từ trong lời kể thế nhân thu thập từng chút một, lại chỉnh lý ra tình huống hai lần xuất hiện trời phạt, hiện giờ xuất hiện tình huống như vậy, theo tổ tiên ta miêu tả giống nhau như đúc.

Liễu Thanh Dương cũng lộ ra một dáng cười như có như không, sau đó giống như là bị người ta quất một roi, mặc kệ phong độ nhảy dựng lên, lảo đảo chạy tới chỗ người cầm cờ lệnh, vừa chạy vừa mặt mũi dữ tợn quát:

- ***! Lôi thôi lề mề cái gì! Nhanh truyền lệnh toàn quân lập tức quay về cảng! Kẻ nào dám kháng lệnh bất luận giết chết!

Thấy bộ dáng Liễu Thanh Dương điên cuồng như vậy, Khải Hải ngồi dưới đất thở dài nói thầm:

- May là chiến hạm chở theo mầm móng hải quân đã trở về trước, hắn có thể trước khi trời phạt phủ xuống trở về được đất liền chứ? Ừ, nhất định có thể.

Nhận được mệnh lệnh, tất cả đội thuyền Hạm đội số ba cũng không khỏi sửng sốt, Tổng trưởng phát cái thần kinh gì, đang đánh thắng tới nghiện lại đi ra lệnh toàn quân lui lại quay về cảng?

Lẽ nào chiến sự thất bại sao? Không phải mà, tuy rằng tạm thời rơi xuống hạ phong, nhưng chiến hạm chủ lực bên mình còn đang du kích bên cạnh mà, tiếp tục hao tốn một phen sức lực khẳng định có thể đánh bại Hạm đội liên hợp.

Ngay lúc đám hạm trưởng chuẩn bị kháng nghị, mệnh lệnh nghiêm khắc thêm vào kẻ kháng lệnh bất luận giết ngay truyền tới, vừa nhìn thấy lệnh này cũng ban ra, biết khẳng định đã phát sinh sự tình trọng đại.

Đám hạm trưởng cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức theo mệnh lệnh lui lại quay về, mà đám thuyền con cũng bận rộn trở lại thuyền lớn, các thuyền con ngoài khơi lập tức thiếu đi phân nửa.

Bên Hạm đội liên hợp, bọn người Tá Phu cũng bị cỗ gió lạnh cùng tầng mây vàng biến động thu hút ánh mắt, nhưng các thân vệ hô to gọi nhỏ để bọn họ lại chuyển ánh mắt trở lại chiến trường một lần nữa.

Đến khi thấy Hạm đội số ba đều triệt thoái về sau, đồng thời phương hướng di động là cảng Hải Tân, mọi người đều cười ha hả, Sâm Đặc đau lòng muốn khóc càng hết sức kích động hô:

- Thành rồi! Rốt cuộc thành rồi! Khẳng định bọn họ đã nhận được tin phủ Đại Đô đốc bị công hãm liền lui lại!

- Ha ha, vậy còn chờ cái gì nữa? Đây chính là cơ hội tốt đánh chó xuống nước mà! Lên cho ta!

Ái Đức Đặc cũng nhảy lên hò hét.

Kỳ hạm truyền ra mệnh lệnh truy kích, Hạm đội liên hợp lập tức sĩ khí tăng vọt tận trời cắn chặt rằng không bỏ, mà Hạm đội số ba có khả năng thật sự mất đi lòng tin hay sao, kỳ hạm bọn họ lại đánh ra tín hiệu không cần để ý địch quân truy kích, bằng tốc độ cao nhất quay về cảng.

Hành động này vừa ra, tốc độ Hạm đội liên hợp liền nhanh hơn nhiều.

Ngay khi một bên truy một bên chạy, có thể nhìn rõ đường bờ biển, đột nhiên một cổ cuồng phong mang theo một cơn sóng biển cao mấy thước từ phía chân trời ầm ầm nhào tới.

Bất luận là Hạm đội liên hợp hay là Hạm đội số ba, mấy trăm chiến thuyền khổng lồ lại bị cơn sóng lướt qua mạnh mẽ thổi ngang mấy chục thước, mà một ít chiến hạm tương đối nhỏ, nếu không phải trực tiếp chìm xuống nước, thì là bị sóng biển đánh lật.

Bởi Hạm đội liên hợp là người truy kích, cho nên phần lớn thủy binh đều ở trên boong tàu quát to diễu võ giương oai, lúc gió to cùng sóng biển kéo tới không ai có sự chuẩn bị, cho nên vui quá hóa buồn, toàn bộ bị đánh bay xuống nước, boong tàu thoáng cái không còn ai.

Mà Hạm đội số ba bởi chấp hành chuyển động không chống cự, trên boong tàu không có người nào, cho nên chỉ có người trên đài quan sát cùng gác buồm bị treo ở không trung kêu to gọi loạn, người ở đài quan sát cùng gác buồm vì an toàn đều sẽ dùng đây đai trói mình lại, không ngờ tới là cứu một cái mạng

Chiến hạm đi đằng trước Hạm đội liên hợp phải dừng lại giải cứu thuyền viên rơi xuống nước, quân tiên phong dừng lại, lập tức chặn phía trước, chỉ là mọi người cũng không có ý đi đường vòng, dù sao hiện giờ nắm chắc thắng lợi, căn bản không cần quan tâm chút thời gian ấy, cho nên tứ đại hạm đội trưởng, thật không có tính toán hành vi thủ hạ tự ý vi phạm lệnh. Y - www.

Lúc bốn người ở một bên đợi uống rượu nói chuyện phiếm, Sâm Đặc thỉnh thoảng nhìn về phía chân trời, ngây ngốc trợn to mắt, cái ly cũng rơi tự do xuống mặt đất.

Mọi người vừa quay đầu nhìn, cũng choáng váng giống như Sâm Đặc.

Chỉ thấy tầng mây phía chân trời vốn có màu vàng, lại đột nhiên chậm rãi nhiễm một tầng màu đen, cứ thế một lát sau, đám mây màu vàng nhạt đã chuyển thành một mảnh đen kịt, mà ở trong mây đen dày đặt điện xà vặn vẹo, ở lúc này trở nên đặc biệt chói mắt.

- Điềm báo trời... trời phạt!

Sâm Đặc xanh mặt, miệng sùi bọt mép, tru lên thê thảm.

- Cái gì? Trời phạt?

Ba người Tá Phu sắc mặt ngưng trọng kinh hô.

Sau khi hô lời này, bọn họ muốn mở miệng nói cái gì, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, nhìn lẫn nhau, phát hiện trong mắt đối phương đều có thần sắc chần chờ.

Đúng vậy, nếu như nói là trời phạt, vậy hiện tại phải chạy trối chết, mà nếu như là không phải, vậy chẳng phải không công lãng phí một cơ hội tốt tiêu diệt quân Khang Tư sao?

Ngay lúc bọn họ chần chờ, đám mây đen vùng chân trời lại dùng tốc độ cực nhanh tràn tới, cảm giác cuồn cuộn mãnh liệt như toàn thế giới đều chìm ngập trong mây đen.

Nhìn một màn quỷ dị như thế, đám thuỷ binh Hạm đội liên hợp còn có Hạm đội số ba đều la hoảng lên.

Bất quá còn hơn là hạm đội liên hợp không có mệnh lệnh thì không biết làm sao, kỳ hạm Hạm đội số ba phát ra: "Không cần để ý, lập tức cập bờ lên đất liền!" Để cho người Hạm đội số ba có được chủ tâm, bởi vì nếu nỗ lực một chút, không cần nói cập bờ, thậm chí cảng Hải Tân cũng có thể tới, cho nên Hạm đội số ba tâm thần kiên định lập tức dốc hết sức lái thuyền.

- Nhanh! Lập tức tới điểm cập bờ gần nhất cho ta!

Tá Phu sắc mặt trắng bạch dọa người, dùng hết sức lực hét lớn với đám thân vệ.

Đám thân vệ cũng nghe được Sâm Đặc kêu thét, cũng biết rõ cái gì gọi là trời phạt, đang ở đó thất hồn lạc phách, nghe vậy lập tức nhảy ra ngoài, hiện giờ chỉ có đế đội thuyền cập bờ, cái mạng nhỏ của mình mới có thể bảo trụ được.

Có được mệnh lệnh, Hạm đội liên hợp rốt cuộc khởi hành lần nữa.

Lần này bọn họ đã mất đi hứng thú truy kích địch nhân, thậm chí ngay cả huynh đệ rơi xuống nước cũng lười cứu, liều chết phóng tới bờ biển đã mơ hồ nhìn thấy được.

Mây đen che phủ trời đất, nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời đội tàu, chỉ trong nháy mắt, gió lớn đủ để đẩy ngã chiến hạm, sóng biển có thể ném bay chiến hạm, sấm sét có thể đánh xuyên thủng một lỗ lớn trên thân chiến hạm, mưa đá lớn bằng trứng gà có lực công kích như nỏ sàng, còn có những hạt mưa to đánh vào người đau đớn, loại hiện tượng tự nhiên kinh khủng này theo mây đen hiện ra trước mắt các thủy binh.

Đối mặt với tình hình kinh khủng như vậy, mọi người đều chỉ có thể dùng tiếng khóc thét thê thảm bất lực tiếp đón, một cái lần thứ ba phủ xuống thế giới này - Trời Phạt.

208. Chương 208: Tự Nhảy Vào Lòng. (1+2)

Khang Tư đang uống trà trong đình viện, chỉ là một tin tức cắt đứt thời gian nhàn nhã của hắn.

Sắc mặt Tương Văn khó coi bẩm báo:

- Chủ thượng, hai ngày trước Thiên Thủ các thành Thanh Nguyệt gặp phải ác ma tập kích, vệ binh lưu thủ chết trận hơn phân nửa. Cái mật vệ ác ma kia nhân cơ hội đào thoát rồi.

Khang Tư cau mày:

- Trốn thoát rồi? Lẽ nào nhân viên lưu thủ không dựa theo lệnh đem mật vệ ác ma kia chia ra trông giữ sao?

- Chủ thượng, lần tập kích này là lúc mật vệ lưu thủ mang mật vệ ác ma tiến hành huấn luyện thì phát sinh, một chút vô ý, lúc này mới để cho mật vệ ác ma đào tẩu.

Tương Văn cắn răng nói.

- Ài, nói vậy bọn tà ác trên bán đảo Phi Ba lại bắt đầu rục rịch rồi, xem ra phải tăng tốc độ di chuyển dân chúng Lôi gia tới nơi này sinh sống.

Khang Tư cảm thán nói.

Đối với đám người chế tạo ác ma này, hiện giờ Khang Tư không có bất cứ biện pháp gì, bởi vì căn bản không biết căn nguyên chi tiết đối phương, hơn nữa phương pháp tác chiến của đối phương quá kinh khủng, tùy thời có thể biến dân chúng thành ác ma, đánh thắng cũng không đủ bù đắp cái mất, càng đừng nói có khả năng sẽ thất bại nữa.

Nếu không thể trêu vào, vậy cứ tránh đi.

- Vâng, nhưng mà chủ thượng, do vì mật vệ làm ác ma chạy trốn, không rõ liệu mật vệ ác ma này có thể trở lại tiếp tục ám sát ngài hay không, cho nên cần tăng mạnh lực lượng phòng vệ bên người ngài, thần chuẩn bị gọi tất cả các mật vệ hạng nhất trở lại.

Tuy rằng Tương Văn là Tổng trưởng mật vệ, nhưng bởi mật vệ hạng nhất đều sẽ phụ trách công tác một phương, cho nên loại hành vi điều động này phải cần Khang Tư cho phép mới được.

Khang Tư lắc đầu:

- Công tác của mật vệ hạng nhất cũng rất trọng yếu, không cần điều động bọn họ, chỉ cần tùy tiện tăng một ít lực lượng là được rồi.

- Rõ, như vậy cứ giao cho hạ thần.

Tuy rằng Tương Văn biết năng lực Khang Tư, nhưng dù cho ai cũng sẽ có thời khắc sơ ý, cho nên hắn vẫn chuẩn bị điều mấy mật vệ hạng nhất công tác cũng không trọng yếu lắm tiến hành việc hộ vệ. Nguồn truyện: Y

- Ừm, chiến báo mới nhất bên hải chiến có tới chưa?

Khang Tư hỏi.

- Còn không có, nhưng mà tin rằng, ấy...

Tương Văn nói đến đây, bỗng nhiên ngây ngốc nhìn bầu trời.

Khang Tư ngẩng đầu nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm xuống.

Toàn bộ bầu trời ánh mắt Khang Tư có thể thấy được đều bị mây đen nồng đậm bao phủ. Đang lúc trời sáng sủa nháy mắt đã biến thành đêm tối, cảnh sắc xung quanh hoàn toàn lâm vào hắc ám. Nên biết hiện giờ mới qua buổi trưa không bao lâu mà thôi!

Thấy cảnh sắc này, Khang Tư không khỏi nhíu mày, xem sắc trời, ít nhất cũng là tình cảnh lập tức xảy ra mưa to, trên đất liền đã kinh khủng như thế, vậy ở trên biển càng thế nào nữa, Hạm đội số ba gặp nguy rồi.

Cùng lúc đó, ở ngoài khơi, mấy trăm chiếc chiến thuyền rải rác trong những cơn sóng biển sôi trào dữ dội.

Những con thuyền này đang cùng trời cao tranh đoạt số mệnh của mình, đáng tiếc so sánh với lực lượng của thiên nhiên, nỗ lực của chúng nó có vẻ không có nhiều tác dụng lắm.

Sóng biển dâng lên rất là thoải mái nhấc chúng nó lên cao cao, sau đó lại hung hăng vất xuống, cuồng phong bão táp bí mật mang theo mưa đá to bằng nắm tay, giống như mưa dập bụi chuối, đánh cánh buồm chiến thuyền cả ngàn lỗ hổng, khiến cho các con thuyền mất đi khả năng di động ngày càng nhiều.

Các con thuyền mất khả năng di động dưới con mưa xối xả gào thét vài tiếng, chỉ có thể bất đắc dĩ theo một cơn sóng lớn như một chiếc khăn khổng lồ phủ lên biến mất.

Các con thuyền còn có thể di động, căn bản không thể để ý tới các huynh đệ đã định trước tử vong kia, chỉ có thể cắn răng cố sức kéo cánh buồm, để con thuyền di động chạy về phía lục địa.

Ở thời tiết này, dù là ngu ngốc cũng có biết rõ, chỉ có thể vào bờ thì cái mạng nhỏ của mình mới có thể bảo trụ lại, không thì sẽ chìm xuống đáy biển làm bạn với các huynh đệ không may kia.

Ở thời khắc đối mặt với uy lực thiên nhiên tàn phá bừa bãi, cái trạng thái đối địch gì cũng đều ném sang một bên, không ai có hứng thú để ý tới thuyền địch đang chạy sát bên cạnh mình, trong đầu mọi người chỉ có mỗi một ý nghĩ - dùng tốc độ nhanh nhất cập bờ!

Thuyền Hạm đội số ba biết rõ cách đó không xa là cảng của mình, cho nên tràn đầy tin tưởng lèo lái con thuyền.

Mà Hạm đội liên hợp đối với vùng biển này hoàn toàn mờ mịt, không ngừng nơm nớp lo sợ, càng theo sát thuyền Hạm đội số ba đi tới trước.

Đối phương chính là địa đầu xà, theo bọn họ cũng tốt hơn là đi dạo trên biển.

Về phần chạy theo về tổ đối phương có phải là dê nhập miệng cọp hay không? Hiện giờ căn bản không rảnh rỗi đi lo nghĩ cái này.

Bởi vậy, chỉ thấy mấy trăm chiếc thuyền ở trong sóng biển cuồn cuộn đi tới trước, tuy rằng thường thường có một chiếc thuyền chìm nghỉm biến mất, thế nhưng các con thuyền may mắn còn lại vẫn cứng cỏi đi về một hướng phía trước như cũ.

Người quan sát dùng dây trói chết mình trên đài cao, đầu đội mũ sắt, mặc giáp dày, coi như là chịu đủ mưa to gió lớn bí mật mang theo mưa đá công kích dày đặc, cũng phải cố nén đau đớn cùng lạnh giá, gắng gượng tinh thần híp mắt nhìn bốn phía xa xa.

Bởi vì hắn biết, chính tầm nhìn của mình sẽ quyết định hy vọng của huynh đệ trên cả con thuyền, cho nên dù có khó khăn lớn hơn cũng phải kiên trì cố trụ vững.

Ngay khi người quan sát nhìn quét ngoài khơi, chính lúc đang cho rằng ngoại trừ một mảnh âm u mưa đá nước mưa ra, cái gì cũng không thấy, đột nhiên phát hiện xa xa trong thế giới âm u, xuất hiện một điểm sáng màu vàng chớp tắt.

Người quan sát không thể tin được dụi dụi mắt, quan sát tỉ mỉ, phát hiện điểm sáng màu vàng không phải ảo giác, mà thật sự tồn tại, không khỏi liều mạng phất cờ hiệu, đồng thời quay đầu xuống dưới quát:

- Thấy hải đăng rồi!

Binh sĩ ở trên boong tàu mạo hiểm sinh mạng, vẫn dựng thẳng tai nhìn chằm chằm trên đài cao, lập tức mừng rỡ nhằm hướng khoang thuyền kêu gào:

- Thấy được cảng khẩu rồi!

Thủy thủ trong khoang tựa vào cửa nghe được, lại vội vã đưa lời này truyền vào trong khoang thuyền.

Vốn khoang thuyền không còn một chút sức sống lập tức bắt đầu sôi trào.

Tuy rằng thời gian gặp phải bão lốc không bao lâu, nhưng cái loại cảm giác căn bản không thấy được hy vọng này, dường như đã vượt qua mấy năm cơ cực, hiện giờ nghe được sắp trở lại cảng, trong lòng như có cảm giác giữa bóng tối chìm ngập xuất hiện ánh sáng, mọi người lập tức rung tinh thần, cùng nhau kêu lớn hoan hô.

Theo khoảng cách ngày càng gần, thủy thủ trên đài quan sát đã có thể thấy được thân tháp hải đăng, bóng dáng các con thuyền được kéo căng dây, đang trôi nổi phập phềnh trong cảng, cũng có thể trông thấy được mơ hồ.

Hắn không khỏi vui mừng nhảy dựng lên, lúc này hắn nào còn sợ rớt xuống biển, khoảng cách gần như thế, sóng gió có lớn thế nào hắn cũng tự tin sẽ bơi trở lại được.

Các đoàn người ở bến cảng đội mưa to gió lớn bận rộn làm việc cũng thấy được các con thuyền này, lập tức phái ra một nhóm nhân thủ, chuẩn bị nghênh tiếp các con thuyền nhập cảng.

Tiến vào phạm vi cảng, thoáng cái sóng gió nhỏ xuống, đám thủy thủ bị sóng gió lắc lư choáng đầu hoa mắt lảo đảo ra khỏi khoang tàu, nhưng mà đến khi nhìn thấy đất liền, lập tức tinh thần sáng láng loay hoay kéo buồm chèo thuyền, ra sức để các chiếc thuyền còn sót lại có thể trong thời gian ngắn nhất bỏ neo thật tốt.

Đến khi dây neo thuyền được bến cảng tiếp lấy, bọn họ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, chính mình cuối cùng cũng sống sót rồi.

Theo các con thuyền cập cảng tăng lên, nhân số bận rộn cũng càng nhiều, vốn các thủy thủ Hạm đội số ba muốn nghỉ ngơi một chút, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng dậy đi làm việc tiếp.

Dù sao cũng là người một nhà, cực khổ một chút cũng không sao cả.

Theo các con thuyền tăng lên, nhân số thủy binh cũng càng ngày càng nhiều, tới sau, toàn bến cảng đầy thủy binh Hạm đội số ba bận bịu làm việc.

Đến khi một con thuyền treo cờ hiệu Hạm đội số một chạy vào cảng khẩu, thủy thủ Hạm đội số ba ngây ra một lúc, tiếp đó lập tức rút binh khí, dữ tợn xông lên vây quanh -

Cái này đúng là thời cơ tốt đánh rắn dập đầu mà.

Chỉ là, sau khi thấy trên thuyền treo lên lá cờ trắng đầu hàng, thủy thủ Hạm đội số ba liền phiền muộn.

Hải quân bất đồng với lục quân, chiến tranh thắng lợi, người thắng sẽ giải cứu kẻ thua rơi xuống nước, hơn nữa địch nhân đầu hàng rồi, tuyệt đối sẽ tiếp nhận đầu hàng, sẽ không tiến hành tàn sát, mà người đầu hàng cũng sẽ không tiến hành tạo phản.

Đây là quy củ đặc biệt của hải quân, tuy rằng không có văn bản rõ ràng quy định, nhưng mọi người đều biết rõ.

Cho nên đám thuỷ binh Hạm đội số ba vốn có ý muốn thông qua chém giết thả lỏng thần khinh một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi binh khí, ngược lại thu nạp tù binh.

Hạm trưởng thuỷ binh trên thuyền Hạm đội số một này, căn bản không thèm để ý mình bị các thuỷ binh Hạm đội số ba trói chặt lại, toàn bộ thần sắc là một loại trốn thoát kiếp nạn.

Bọn họ bị mưa to sóng bão dọa kinh hoàng, đã sớm không có kiêu ngạo hải quân Đế quốc nữa, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, để cho bọn họ khắc sâu cảm nhận được - thắng bại so ra căn bản kém hơn sinh mạng của mình.

Ngoài khơi cách cảng không xa, trên kỳ hạm Hạm đội liên hợp, bốn vị Hạm đội trưởng Tá Phu, Ái Đức Đặc, Phí Lạp, Sâm Đặc, sắc mặt âm trầm nhìn chiếc thuyền treo lá cờ đầu hàng kia, bọn họ biết, chính mình hiện đang ở thế khó xử, cưỡi cọp khó xuống rồi.

Không vào cảng, tuyệt đối sẽ bị mưa sa bão táp này nhấn chìm vào biển rộng, còn nếu nhập cảng, tuyệt đối sẽ trở thành tù binh Hạm đội số ba.

- Quyết định đi, là đầu hàng hay là bị gió bão đánh chìm?

Ái Đức Đặc mặt mũi dữ tợn nói:

- Chúng ta còn có thể lên bờ ở nơi khác!

Phí Lạp khinh thường nói:

- Đừng có nằm mơ, đất đai ven bờ đều là địa bàn của người ta, chúng ta một khi rời thuyền lên đất bằng quả thật là đưa tới tận miệng, hơn nữa, dưới loại hình này bị bắt tù binh, căn bản không có đãi ngộ nào tốt được.

Sâm Đặc vẻ mặt khóc tang nói:

- Dù là chúng ta không muốn đầu hàng, thủ hạ chúng ta thì sao đây? Dưới cái loại tai họa này, bọn họ nào sẽ còn lưu ý mệnh lệnh Hạm đội trưởng chúng ta hay không đây chứ, có thể xác định, lần tai họa này đủ để cho tứ đại hạm đội chúng ta hoàn toàn trở thành lịch sử rồi.

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đều trầm xuống, có thể phỏng đoán, hiện giờ những chiến hạm có thể chạy tới nơi này có bảy tám trăm chiếc, những chiến hạm này nếu như không đầu hàng, muốn lên đất liền là tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì nguyên nhân tai họa, khiến cho các chiến hạm này chỉ có thể từng chiếc từng chiếc dựa vào nhau, hoàn toàn là một tư thế bày biện sẵn, muốn dựa vào binh lực một chiếc thuyền chống lại trọng binh đồn trú và hạm đội trong cảng, hoàn toàn là nằm mơ nói mộng, cho nên cuối cùng những chiến hạm này cũng sẽ trở thành tù binh của Hạm đội số ba.

Nếu như chỉ là các chiến hạm bị bắt giữ thì cũng không tính là gì, dù sao tại hang ổ tứ đại hạm đội con lưu hơn phân nửa binh lực, đáng tiếc, bản thân trưởng quan tứ đại hạm đội cũng ở chỗ này, đồng thời đối mặt với tuyển chọn không hàng chỉ có chết, không còn mình nữa, dù cho tứ đại hạm đội còn lại phân nửa binh lực vẫn có thể tồn tại như cũ, nhưng cái này còn là hạm đội của mình sao?

Nghĩ đến đó, bốn người thở dài, đồng thời nói:

- Đầu hàng đi.

Lời vừa nói ra, bọn họ đã biết hạm đội Đế quốc xong đời rồi.

Đến khi chiếc kỳ hạm Liên hợp treo lên cờ đầu hàng, đã có mấy chiếc chiến hạm giành trước treo lên cờ trắng.

Mà vốn mấy chiếc chiến hạm không muốn cứ thế chìm đắm, lại không dám dễ dàng đầu hàng, thấy kỳ hạm cũng đầu hàng rồi, lập tức yên tâm thoải mái treo cờ hàng lên, tranh nhau lên trước đi vào cảng.

Bốn gã Hạm đội trưởng Tá Phu này cũng đầu hàng rồi, tin tức này khiến mọi người vui mừng quá sức, bởi vì cái này biểu thị, chỉ cần thiên tai qua đi, toàn bộ hải vực Đế quốc đã là hậu viện của bên phía mình rồi!

Toàn Đế quốc đã không còn hải quân có thể chống cự với mình nữa!

Tin tức đăng báo từng tầng, tuy nhiên khi đối mặt với trưởng quan Hạm đội số ba Liễu Thanh Dương - Tổng trưởng hải quân Khang Tư, bốn người Tá Phu chân đạp trên đất bằng, lại đều lộ thần sắc khinh thường, đồng thời cự tuyệt đầu hàng Liễu Thanh Dương.

Sở dĩ như vậy là bởi, hiện giờ đã an toàn rồi, cho nên lòng tự trọng sẽ lại chiếm cứ thượng phong.

Bọn họ cho rằng mình tuy rằng đã đầu hàng rồi, nhưng chỉ là bởi vì tránh né thiên tai mới đầu hàng, cũng không phải bởi vì chiến bại mà đầu hàng, cho nên bọn họ tuyệt đối không giống như hải quân đầu hàng quân địch.

Đối với hành vi cổ hủ không biết thức thời của mấy người Tá Phu, Liễu Thanh Dương cảm thấy không có gì kỳ quái, đổi lại là mình dưới tình huống như vậy, cũng sẽ chỉ nguyện ý đầu hàng thủ lĩnh đối phương mà thôi, mà không phải như đầu hàng đối thủ như mình, vì đối thủ cũng không có đánh bại chính mình, căn bản không đáng được mình tôn kính.

Biết rõ cách nghĩ bốn người Tá Phu, Liễu Thanh Dương áp chế thủ hạ bên dưới bất mãn, lập tức đem tin này trình báo Đại Đô đốc Khang Tư.

Tuy rằng trời phạt đã bắt đầu hình thành, nhưng hiện giờ cũng chỉ tàn phá lung tung ngoài khơi, trên đất liền cũng chỉ có chút mưa mà thôi, để Đại Đô đốc đến đây tiếp nhận đầu hàng cũng không có vấn đề gì.

Lúc này tuy rằng chưa tới giờ trời tối, nhưng phủ Đại Đô đốc đã đèn đuốc sáng trưng, các phụ tá cầm trong tay tư liệu ra ra vào vào, mà hơn mười đội kỵ binh khoác áo mưa đội mưa gió xông vào bóng tối.

Qua một đoạn thời gian, một đội kỵ binh hộ tống một chiếc xe ngựa gấp gáp trở về.

Xe ngựa vừa dừng lại, một lão đầu râu tóc bạc trắng từ bên trong xe ngựa bước ra, người hầu cầm đèn trước cửa lập tức bung dù tiến lên che mưa dìu đón.

Không đợi lão nhân này đi vào cửa phủ Đại Đô đốc, một đội kỵ binh khác cũng hộ tống một chiếc xe ngựa trở về, đồng dạng cũng là một lão nhân xuống xe ngựa.

Hai lão đầu này gặp mặt chỉ là gật đầu một chút, liền sắc mặt ngưng trọng đi theo người hầu dẫn đường tiến vào phủ Đại Đô đốc.

Theo thời gian trôi qua, kỵ binh ra ngoài cũng trở về toàn bộ, mỗi một đội đều hộ tống một chiếc xe ngựa, trên mỗi xe đều là một hoặc hai lão đầu.

Những người quen mặt biết các lão đầu này, đều sẽ rõ ràng, những lão đầu này đều là các đại hiền giả tri thức uyên bác nhất, danh vọng cao nhất nằm trong phạm vi thế lực Khang Tư.

- Bái kiến Đại Đô đốc.

Mấy lão đầu rất tùy ý hành lễ với Khang Tư.

Tuy nhiên đừng nhìn bọn họ không câu nệ tiểu tiết, kỳ thật những lão giả này đối với Khang Tư hết sức thỏa mãn.

Bởi vì Khang Tư đối với hiền giả hết sức tôn kính lễ độ, thậm chí còn chuyên môn ra lệnh, mang hình thức đãi ngộ đối với hiền giả cố định trong luật pháp bản thổ, dù là thời đại Đế quốc thống nhất cũng không có đãi ngộ ưu việt như vậy, cho nên hiền giả trong phạm vi thế lực Khang Tư, đối với việc Khang Tư thống trị đều rất vừa lòng.

Cũng không khách sáo nhiều, Khang Tư để cho bọn họ ngồi xuống xong trực tiếp mở miệng hỏi:

- Lần này mời các vị hiền giả tới, là muốn nhờ tri thức uyên bác của các vị, lý giải một chút tình huống trời phạt.

Sau khi sắc trời biến đổi, Khang Tư còn chỉ coi như là tai hoạ mưa bão phổ thông, chỉ là phái người ra dò xét các nơi, cũng ra lệnh tổ chức nhân thủ các nơi vượt qua tai nạn.

Nhưng mệnh lệnh mới hạ không bao lâu, liền có mấy vị hiền giả chạy tới cảnh cáo, đây là điềm báo hình thành tai họa khủng khiếp "Trời Phạt".

Khang Tư đối với trời phạt hoàn toàn không biết gì cả, nghe hiền giả nói kinh khủng như thế, không khỏi triệu tập các đại hiền giả này tới tìm tòi đến cùng là gì.

Mấy người lão giả nhìn nhau một chút, liền cử ra một hiền giả cao tuổi nhất nói:

- Đại Đô đốc, tai họa khủng khiếp trời phạt như vậy xuất hiện sớm nhất ở mùa đông hơn 1500 trước, lần thứ hai là xuất hiện ở mùa hè hơn 800 năm trước, nếu như lần xuất hiện vào mùa xuân này đúng là trời phạt, vậy có thể xác định ngày xuất hiện trời phạt là không cách nào tính toán được.

Lão đầu cũng biết mấy câu phía trước chẳng khác nào nói thừa, vội vàng nói tiếp:

- Bắt nguồn trời phạt là ở tận cùng thế giới, đầu tiên là mây đen che trời phủ đất, từ bên kia bờ biển cuồn cuộn mà đến bao phủ toàn bộ thế giới, tiếp theo đó là mưa to gió lớn mưa đá rải khắp mọi nơi, đồng thời khắp thiên hạ bất cứ nơi nào cũng sẽ tùy thời xuất hiện vòi rồng.

- Tùy thời xuất hiện vòi rồng?

Khang Tư có điểm sững sờ, tuy rằng không biết hình thành thế nào, nhưng cũng không có khả năng một cơn mưa liền xuất hiện nhiều lần như vậy chứ?

- Đúng vậy, căn bản không hề có dấu hiệu, không có quy luật tùy thời tùy chỗ sẽ xuất hiện, dù là khe núi cũng có vòi rồng, đương nhiên, đây là tình huống xuất hiện ở hai lần trời phạt trước đây, không dám cam đoan lần này cũng sẽ như vậy.

Lão giả gật đầu nói.

- Ừm, nghe ý của ngài, lúc trời phạt này xuất hiện, khắp thiên hạ sẽ phải chịu đựng tai họa giống nhau?

Khang Tư không khỏi hỏi tiếp.

- Đúng vậy, thời gian đầu sẽ chịu tai họa như nhau, đều là mưa to gió lớn cùng vòi rồng, chỉ là khu vực quá lạnh, mưa lớn sẽ biến thành bão tuyết.

- Trời phạt này sẽ duy trì liên tục bao lâu? Sẽ mang tới hậu quả gì?

Mấy người hiền giả nghe vậy sắc mặt đều biến đổi, lão hiền giả kia thở dài nói:

- Mưa to gió lớn cùng vòi rồng sẽ duy trì liên tục duy trì liên tục trong thời gian bảy ngày.

Khang Tư không khỏi thở phào, bảy ngày tai họa hắn có thể thừa nhận được.

Nhưng câu hiền giả nói tiếp lại khiến mọi người nghe được đều biến sắc.

- Sau đó là liên tục ba tháng mưa dầm liên tiếp, lũ quét cùng lũ lụt các nơi nối tiếp không ngừng, cái này cũng không tính là gì cả, chỉ cần ngẫm lại ba tháng đều là ngày mưa, thế nhân căn bản không cách nào dùng củi sưởi ấm, khi đó bệnh tật sinh sôi, hơn nữa...

Lão đầu mới nói đến đây, Tương Văn hầu hạ bên cạnh đã kinh hô:

- Khí trời liên tục ba tháng mưa dầm, vậy chẳng phải nói nông nghiệp năm nay tuyệt sản sao!

Hiền giả gật đầu than thở:

- Đúng vậy, khí trời như vậy duy trì liên tục ba tháng sẽ khiến lương thực năm nay tuyệt sản, hơn nữa cũng không phải một nơi như vậy, mà là khắp thiên hạ đều như vậy.

- Đồng thời bởi vì thiếu lương thực cùng với bệnh tật hoành hành, bạo loạn sẽ bạo phát khắp các nơi không thể áp chế, theo ghi chép, hai lần trước bởi vì trời phạt bạo phát, sự sống khắp thiên hạ đều sẽ giảm đi một phần ba, cũng bởi vì như thế, tai họa khủng khiếp lan khắp cả thế gian mới có thể được xưng là "Trời Phạt".

Khang Tư chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh tràn khắp sống lưng, sự sống khắp thiên hạ chết hết một phần ba? Nói cách khác ba người chết một người!

Dù là một hồi tử chiến mấy trăm vạn người hoặc là chiến tranh diệt quốc, người chết cũng không nhiều như vậy được!

Chỉ là Khang Tư cũng không hoài nghi hiền giả nói quá đáng.

Đạo lý rất đơn giản, khí trời ba tháng mưa dầm, đặc biệt đang vụ cày mùa xuân, có thể nói năm nay sẽ không cần nghĩ chuyện trồng trọt nữa.

Tiếp đó là những ngày mưa dầm liên tục, cho dù là có lương thực tồn trữ, nhưng thời gian dài như thế, cũng không đủ củi đốt có thể sử dụng nấu nướng sưởi ấm được.

Hơn nữa mưa dầm kéo dài, tật bệnh bùng phát tăng vọt, độ khó trị liệu đồng dạng cũng tăng lên.

Dưới đả kích khốn khổ này, có người sẽ nhận mệnh chờ chết, nhưng tuyệt đại đa số mọi người sẽ không vứt bỏ giãy dụa, vì vậy tuyệt đối sẽ phát sinh bạo động.

Dưới cái loại tình huống bất kể thế nào cũng là chết này, bạo động như vậy sẽ rất khó áp chế.

Đặc biệt khi khắp thiên hạ đều là tai họa như vậy, mà không chỉ có một hai chỗ như thế, tới lúc đó, chết một phần ba sự sống có thể còn thiếu nữa.

Nghĩ đến đó, Khang Tư đột nhiên đứng dậy ra lệnh:

- Hạ lệnh Sư đoàn số một vượt mưa phát động công kích, phải trong thời gian ngắn nhất công phá tỉnh Hải Bình, thu lại toàn bộ lương thực các quân phiệt trong tỉnh cùng kẻ ủng hộ bọn họ.

Hiền giả đương nhiên rõ ràng vì sao Khang Tư lại hạ xuống mệnh lệnh này, tỉnh Hải Bình là tỉnh lớn về lương thực, kho hàng quân phiệt cùng gia tộc quyền thế địa phương cất giữ nhiều nhất chính là lương thực, đoạt được số lương thực kia, dân chúng địa giới Khang Tư cũng đủ để vượt qua lần tai họa này.

Tuy rằng chuyện này sẽ tạo ra nhiều thảm án, nhưng mà cũng không phải không cướp lương thực dân chúng sao? Không may mắn chính là đám gia tộc quyền thế mà thôi, bởi vậy các hiền giả đều biểu thị tán thành.

Khó trách các hiền giả hiện thực như vậy, tuy rằng bọn họ nhìn trời cứu người, nhưng bọn hắn cũng là đại hiền giả địa giới Khang Tư, muốn cứu người cũng phải cứu dân chúng bản địa trước, sau mới là người các nơi khác.

- Các vị hiền giả, ta đi triệu tập các quan viên chủ quản các bộ tới, để chúng ta thảo luận xem làm sao vượt qua tai nạn này.

Sau khi giải thích với các hiền giả, Khang Tư liền phái người triệu tập quan viên chủ quản đến đây thương thảo, các hiền giả lại rất thỏa mãn gật đầu không thôi, Khang Tư thật là quá cho bọn họ mặt mũi, trong lòng đối với Khang Tư càng thêm thỏa mãn.

Nhận được tin tức ngoài cảng truyền đến, tuy rằng Tương Văn vui vẻ, có thể dễ dàng giải quyết hai tỉnh Hải Quảng Hải Vũ như vậy, nhưng đối với chuyện bốn người Hạm đội trưởng không biết thức thời, cách nhìn của Tương Văn tất nhiên không thể tốt được.

Không thấy chủ thượng nhà ta đang bận rộn vì khí trời liên tục ba tháng duy trì mưa dầm sao? Lại dám ở thời khắc quan trọng này còn dám yêu cầu chủ thượng nhà mình đi tiếp nhận đầu hàng! Thật là không biết địa vị mà!

Dựa theo cách nghĩ của Tương Văn, mình hắn nên đem bọn họ trực tiếp nhốt lại giáo huấn một phen cho tốt mới phải, chỉ là lo nghĩ đến tiếp thu hạm đội Đế quốc còn cần bốn người này đứng ra, cũng truyền lệnh chiêu đãi bọn hắn ăn ngon ngủ tốt, chờ chủ thượng nhà mình có rảnh thì tới chiêu hàng bọn họ.

Bốn người Tá Phu ở cảng khẩu đang chỉnh trang phục của mình, ấn theo bọn họ nghĩ, yêu cầu mình đưa ra hắn sẽ rất dễ được thỏa mãn.

Tên Khang Tư này nếu như nghe được bốn người mình chấp nhận đầu hàng hắn, vậy còn không vội vã chạy như điên tới sao?

Nhưng vạn lần không ngờ tới, lại nhận được tin Đại Đô đốc đang xử lý vấn đề cứu tế phòng thiên tai, không rảnh đi qua, để bọn họ nghe theo Hạm đội số ba an bài.

Có chuyện này, bốn người Tá Phu đầu tiên đỏ bừng mặt, tiếp đó thở dài biểu thị đồng ý dàn xếp xuống.

Không có cách nào, ai bảo người là dao thớt ta là thịt cá, hơn nữa, tai họa khủng khiếp đã tới, không nghĩ cách cứu tế phòng thiên tai, còn chạy đi tiếp nhận đầu hàng trước tiên sao?

Nếu như mình còn có thể khống chế bộ đội, đương nhiên còn phải an trí mình trước, nhưng hiện tại là một cái tư lệnh tay không, một cái tiểu binh là có thể giải quyết được mình, nào cần phải lưu ý chứ?

Ài, chỉ hy vọng Khang Tư nhìn vào phần mình còn là Tướng quân Đế quốc, có thể cho thêm vài phần mặt mũi.

Sắc trời u ám hầu như không nhìn ra ban ngày hay đêm đen, nhưng mà tuy rằng ánh mặt trời bị mây đen che phủ, vẫn còn có thể để người ta cảm giác được một cổ ánh sáng mờ nhạt.

Đám quan viên bận rộn cả một đêm, đội mưa đội gió, theo tầm nhìn u ám này phóng về các phía, đi chấp hành công tác cứu tế phòng tai thương thảo cả một đêm, mà Khang Tư cuối cùng cũng có thể được hưởng thụ bữa sáng.

Lúc dùng bữa sáng Khang Tư biết được trưởng quan tứ đại hạm đội đầu hàng, lập tức có hứng thú, liền bảo người chuẩn bị xe, để mình đi tiếp thu đầu hàng.

Tương Văn trợ giúp chuẩn bị rất bất mãn nói:

- Chủ thượng, bọn họ đều là tù binh bị chúng ta bắt giữ, muốn gặp bọn họ lúc nào không được? Ngài đã một đêm không ngủ rồi.

- Một đêm không ngủ cũng không sao cả, bọn họ lại rất quan trọng, có bọn họ, chúng ta có thể rất nhẹ nhàng bắt lấy hai tỉnh Hải Quảng Hải Vũ, có hai tỉnh giàu có làm căn cơ, vượt qua lần thiên tai này càng thêm dễ dàng.

Vẻ mặt Khang Tư nhẹ nhõm cười nói.

Tương Văn suy nghĩ một chút, nghĩ cũng phải, hai tỉnh Hải Quảng Hải Vũ lại rất là có tiền, vật tư cũng rất phong phú, có hai hành tỉnh vàng bạc, hơn nữa lại thêm tỉnh Hải Bình thừa thải lương thực, trợ giúp cho địa giới hai tỉnh Khang Tư hiện tại, thật đúng là một chuyện dễ dàng mà.

Mà có được địa bàn năm hành tỉnh, có thể an ổn vượt qua tai nạn, sau khi tai nạn qua đi, toàn Đế quốc chẳng phải là không ai có thể chống lại quân Khang Tư nữa sao?

Đến lúc đó chủ thượng nhà mình chẳng phải là có thể quét ngang thiên hạ? Hì hì, thật sự là quá mỹ diệu mà.

Khang Tư không biết Tương Văn đang cười trộm cái gì, tiện tay lấy một thanh bội đao liền đi ra cửa.

Ngoài cửa kỵ binh đã sớm chờ lâu, lập tức vây quanh Khang Tư lên xe ngựa, đoàn người ầm ầm thẳng hướng bến cảng.

Trên bến cảng, chiến thuyền chen chúc hầu như chiếm hết tất cả các nơi cập cảng, mà các thuyền buôn cũng nhiều không kém chỉ có thể ủy khuất chen lấn một chỗ.

Vô số thủy thủ đội mưa gió buộc chặt các con thuyền này, thuỷ binh hải quân đang phụ trách chiến hạm cũng hỗ trợ các thuyền buôn làm việc. Tuy rằng đám thuỷ binh hầu như một đêm không ngủ rất uể oải, nhưng tinh thần bọn hắn lại rất phấn khởi, bởi vì, những chiến hạm này toàn bộ đều là của bọn họ rồi...

Nên biết rằng trước đây có mấy trăm chiến hạm đã là giỏi lắm, hiện giờ cứ như cá chết trôi sông mò ra mấy trăm chiến hạm quân địch, để cho hạm đội mình khi không mở rộng hơn gấp đôi, nhưng lại còn vốn không cần mạo cái gì nguy hiểm cả, không phấn khởi mới là lạ.

Ngay lúc các thuỷ binh này theo các sĩ quan gầm rú hạ lệnh bận rộn, không ai chú ý tới, một cái hắc y nhân đeo khăn đen che mặt, lặng yên không một tiếng động từ trong nước nhảy ra, căn bản không quan tâm tới sóng biển cuồn cuộn cùng mưa dập xối xả, cứ bước đi như bình thường, từ trong nước từng bước một đi lên bờ.

Cái hắc y nhân này chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ bừng, một tay đặt lên bội đao bên hông, vừa quay đầu đánh giá bờ biển hẻo lánh này, âm thanh ầm ĩ của đám thủy thủ cách đó không xa mặc dù có thể truyền tới đây, nhưng khí trời u ám khiến không ai phát hiện chỗ này có một người xa lạ.

Thân thể hắc y nhân vừa cong lại, đang chuẩn bị bỏ trốn, bên phía đám thủy thủ kia lại đột nhiên hò hét:

- Đại Đô đốc tới nhìn chúng ta kìa!

Lập tức tiếng hoan hô vang lên, nghe thanh âm như thế, thân thể hắc y nhân ngừng lại, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó cả người cứ thể đột nhiên biến mất.

Bọn người Tá Phu vừa nằm xuống lại bị vệ binh đánh thức, Ái Đức Đặc rất bất mãn thấp giọng chửi bới, ba người khác biết thức thời cũng không nhiều chuyện, nhanh chóng chỉnh lý lại phục sức, đương nhiên sắc mặt cũng không tốt hơn được, dù sao bọn họ cũng cả đêm không ngủ, vừa mới nằm xuống lại bị gọi tỉnh, đổi lại là ai cũng không dễ coi được.

Phó Tổng trưởng hải quân Khang Tư, Khải Hải còn coi như không thấy được sắc mặt mấy tên hàng tướng này, chỉ có Liễu Thanh Dương Tổng trưởng hải quân xuất thân từ Đế quốc mới có thể áy náy giải thích:

- Hết sức xin lỗi quấy rầy các vị Tướng quân nghỉ ngơi, chỉ là Đại Đô đốc vừa xử lý xong chính vụ, cũng không nghỉ ngơi liền chạy tới, cho nên xin các vị tướng quân thứ lỗi.

Vốn đám người Tá Phu đầy một bụng tức giận, nghe nói như thế, lập tức tiêu mất.

Nghe lời này cũng biết, Khang Tư người ta cũng là cả đêm không ngủ, làm xong việc lập tức liền chạy tới tiếp thu đầu hàng, đã là quá cho ngươi mặt mũi rồi.

Cho nên bọn người Tá Phu cũng liền khách sáo vài câu, xoay người lại bắt đầu kiểm tra bộ dáng sĩ quan thủ hạ của mình.

Đoàn sĩ quan theo từng chiếc chiến hạm đầu hàng, dưới quyền từng người bốn vị Hạm đội trưởng bọn Tá Phu, cũng chậm rãi tụ hợp bên người bọn họ, đương nhiên nhân số cũng không còn đầy đủ, sĩ quan mất đi, nếu không phải vong trận trong hải chiến, thì là ngộ hại trong tai nạn trên biển.

Tuy rằng tinh thần không tốt cỡ nào, nhưng các sĩ quan cũng phải cố đánh tinh thần cho mình tỉnh lại, bọn họ cũng biết Đại Đô đốc Khang Tư này tới là muốn tiếp nhận đầu hàng, đương nhiên phải cho đối phương lưu lại một ấn tượng tốt. Bởi vì đối tượng sau này để mình hiệu lực, chính là cái Đại Đô đốc này.

Tới giờ này, dù là ngu ngốc cũng biết, có thể nói lần trời phạt này, là đẩy hạm đội Đế quốc tặng vào vòng tay Khang Tư, trời phạt qua đi, còn muốn ăn cơm hải quân, cũng chỉ có thể dựa vào Khang Tư thôi.

Bên Khang Tư cũng không quá phận để đoàn người này đội mưa tới nghênh tiếp mình đến, mà là chuyên môn dựng một tấm mái che lớn, chặn nước mưa lại, nhưng bởi gió lùa bốn phía, để cho đám người đứng dưới mái che bị gió biển thổi lạnh run run.

May là chờ đợi không tới bao lâu, chỉ sau chốc lát, một trận tiếng vó ngựa ầm ầm truyền tới.

Không biết là có phải đến buổi trưa hay không, tuy rằng trời còn có chút u ám, nhưng đã có thể nhìn rõ cảnh sắc xung quanh, cho nên mọi người rất nhanh nhìn thấy xa xa có mấy trăm kỵ binh toàn thân võ trang phủ áo mưa, hộ tống một chiếc xe ngựa chạy tới.

Đại Đô đốc Khang Tư sắp tới, mọi người bao gồm cả Liễu Thanh Dương ở bên trong đều nhanh chóng chỉnh lý lại bộ dáng mình, sau đó thẳng lưng nghiêm nghị đứng đợi.

Kỵ binh nhanh chóng chiếm lấy vị trí cảnh giới xung quanh, xe ngựa dừng lại, đầu tiên một mỹ nhân dáng vẻ mềm mại, dung mạo tú lệ bước xuống xe nâng dù lên, sau đó một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục võ sĩ, thắt lưng đeo khảm đao, chân đạp giày da bước xuống theo.

Trong lúc bọn người Tá Phu đang kinh ngạc cái nam tử trẻ tuổi này, cũng đánh giá đối phương lại mặc trang phục bình thường tới, là không coi trọng mình cố ý ngạo mạn, hay là coi trọng mình gấp gáp không kịp đổi quân phục?

Không có cách nào, sĩ quan đầu hàng thường hay nghĩ nhiều như vậy.

Trong lúc bọn họ miên man suy nghĩ miên man suy nghĩ, bọn người Liễu Thanh Dương đã nghiêm chỉnh hành lễ:

- Đại Đô đốc!

Đợi cho bọn người Liễu Thanh Dương hành lễ xong rồi, mới để bọn người Tá Phu cũng hành lễ theo.

Cái lễ tiết này bọn Tá Phu lại rất cam tâm tình nguyện, không có chỗ nào không cam lòng.

Dù sao hiện tại Khang Tư cũng là Trung tướng, chức quan mọi người như nhau, kính lễ hay không cũng được, nhưng mà người ta có chức vụ Đại Đô đốc, cái này so sánh với chức Tổng trưởng hải quân cao hơn rất nhiều.

Bởi vì Đại Đô đốc là quân phiệt hợp pháp, Tổng trưởng hải quân không thể so được, dù là ở thời bình thường cũng phải cúi chào, càng đừng nói các sĩ quan đầu hàng nữa.

Quyển 8: Chiến Thần Đã Chết.

209. Chương 209: Sinh Tử Chưa Biết. (1+2+3)

Khang Tư quét mắt một vòng nhìn mọi người, chào trả lễ, sau đó mỉm cười đi tới hướng hàng ngũ các quan.

Liễu Thanh Dương tiến lên một bước định giới thiệu cho Khang Tư, mà đám người Tá Phu thì hơi khom mình cúi đầu, chuẩn bị gặp mặt kẻ thắng lợi, nhưng vào lúc này dị biến nổi lên.

Một Hắc y nhân che mặt đột nhiên hiện ra tại trước mặt Khang Tư, đồng thời rất nhanh rút ra binh khí đâm về phía Khang Tư.

Bởi vì quá mức đột ngột, Khang Tư thậm chí hoàn toàn không có đoán trước thích khách bất ngờ xuất hiện, hắn rất sửng sốt. Nhìn thấy lưỡi dao sắc bén lóe hàn quang sắp đâm trúng bụng mình, Khang Tư theo bản năng vặn mình lách qua một bên, tuy nhiên bởi vì quá mức nhanh chóng, không thể hoàn toàn tránh thoát, lưỡi dao sắc bén đâm xuyên vào hông Khang Tư.

Chuyện xảy ra gần như chỉ trong nháy mắt.

Mọi người chỉ nhìn thấy từ trống không đột nhiên xuất hiện một người áo đen, rồi một đao liền đâm xuyên qua mình Khang Tư, tiếng kinh hô vừa mới lên tới yết hầu liền ngừng lại, tất cả mọi người chỉ ngây ngốc đứng nhìn từ sau lưng Khang Tư đột nhiên ló ra lưỡi dao sắc bén đẫm máu.

- Chủ thượng!

Tương Văn ném cái ô xuống, rút binh khí công kích tên thích khách. Cùng lúc đó, mười mấy Hắc y nhân che mặt cũng như nhau đồng thời đột nhiên từ khoảng không hiện ra tấn công tên thích khách.

Tên thích khách hoàn toàn không thèm để ý tới những người này, cổ tay hắn xoay chuyển, xem ý đồ của hắn hắn là xoay ngang chuôi đao để cắt thân mình Khang Tư thành hai nửa.

Tuy nhiên Khang Tư cũng không phải dễ đối phó, trong khoảnh khắc lưỡi đao đâm vào hông, ngay lập tức hắn vừa rút đao ra vừa tung chân đá tên thích khách một cước. Một cước này chẳng những đá tên thích khách bay tung ra xa, cũng kéo theo lưỡi dao sắc bén kia ra khỏi thân thể của mình.

Ngay lúc đó Khang Tư cũng đã rút đao khỏi vỏ đuổi theo chém vào tên thích khách bị một đá còn đang bay lơ lửng.

Ánh mắt mọi người cũng chưa chuyển lại đây, sự tình liền đã xảy ra biến hóa. Vốn trong lòng mọi người nhìn thấy Khang Tư bị đâm mà hoảng sợ, nhưng khi thấy Khang Tư đuổi theo thích khách chém giết, mọi người đều hô to một tiếng tiến lên tham gia, kẻ có binh khí rút binh khí, người không có binh khí thì chộp lấy cây gỗ chân ghế các loại, bao vây tấn công tên thích khách.

Nếu Khang Tư bị đâm ngã xuống đất, phản ứng của đám bộ hạ Khang Tư thì không rõ ràng lắm, nhưng đám sĩ quan hạm đội đế quốc đó khẳng định sẽ đứng ở một bên khoanh tay nhìn.

Nhưng hiện tại Khang Tư vẫn mạnh như rồng như hổ, vậy trước mắt chính là thời cơ tốt nhất để mua nhân tình để khoe thành tích, sao lại không ào lên khoe tài bán chút nhân tình một phen chứ? Cho nên cả đám sĩ quan đầu hàng, bao gồm cả bốn gã hạm đội trưởng Tá Phu trong đó, đều xăn tay áo nhảy vào cuộc.

Bọn họ tuy rằng địa vị cao không cần khoe thành tích như vậy, nhưng ai dám cam đoan Khang Tư sẽ không hoài nghi tên thích khách này có liên quan với bọn họ? Giờ phút này đúng là cơ hội để đánh tan hiềm nghi, không thấy bộ dáng của Sâm Đặc mập mạp làm ra vẻ không muốn sống xông lên rồi sao?

Mưa vẫn rơi nặng hạt, quần áo đã sớm ướt đẫm, gió lạnh thổi qua khiến toàn thân bọn họ đều rét lạnh run rẩy không thôi, tuy nhiên cũng không có người nào để ý tới.

Tất cả mọi người đều nhào tới thành một đoàn lớn tiếng gào thét, mỗi người làm như đều hận không thể lập tức xông lên vây quanh chém chết tên thích khách.

Thế nhưng dưới đao quang kiếm ảnh mãnh liệt của tên thích khách khiến bọn họ theo bản năng lui về phía sau. Trận chiến sinh tử tại tràng quả thực quá mức kích liệt.

Mọi người vây quanh ở bốn phía rất khiếp sợ nhìn Khang Tư cùng tên thích khách đánh nhau chết sống, bọn họ hiển nhiên không thể tưởng được bản thân Khang Tư lại có vũ lực dũng mãnh đến thế.

Càng khiến bọn họ giật mình kinh sợ chính là tên thích khách kia.

Theo lý theo thói quen của thích khách đánh một kích không trúng lập tức bỏ chạy xa ngàn dậm mới đúng, nhưng tên thích khách này chẳng những cùng Khang Tư đánh đến trời long đất lở, bị Khang Tư tấn công tối tăm mày mặt không ngờ còn có thể thừa dịp phản kích lại mấy chiêu, quả thực khiến người ta nghĩ rằng tên thích khách này là xuất thân con nhà thượng võ đỉnh cao đây, bằng không đâu có thích khách nào bị người ta ào tới bao vây còn có thể chuyên tâm đánh nhau chết sống như vậy?

Khang Tư tránh thoát một chiêu chém tới của tên thích khách, thuận thế vớt một đao chặt đứt cánh tay của hắn, mà đám mật vệ vô cùng phẫn nộ đang cảnh giới ở bên cạnh lập tức cùng ùa tới vung đao chém tên thích khách thành mãnh vụn, thấy một màn như vậy, các sĩ quan xung quanh lập tức hoan hô ầm lên.

Tương Văn mặc kệ không thèm nhìn tên thích khách, vội phóng tới xem xét vết thương trên hông Khang Tư, Khang Tư ném đao xuống, thở nhẹ thoải mái cười nói:

- Không có việc gì, lưỡi dao không có độc.

Mà Tương Văn thì mặc kệ có độc không có độc, lập tức lấy ra một cái lọ, quệt ra một chút cao sền sệt đen tuyền bôi lên miệng vết thương của Khang Tư, sau đó xé ống tay áo băng bó lại thật gọn gàn.

Trận chiến đấu từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt cũng chỉ mấy phút thời gian, lúc này đám kỵ binh đã kịp phản ứng vội vàng vây quanh cách ly đám sĩ quan đầu hàng, bộ dáng mỗi tên như hổ rình mồi.

Nhóm sĩ quan đầu hàng vì không muốn bị hiểu lầm, cuống quít vứt bỏ các thứ vũ khí trong tay, tụ tập cùng một chỗ.

Tá Phu nhíu mày nói khẽ với Ái Đức Đặc bên cạnh:

- Nhìn thấy không, bị thích khách đâm trúng mà còn ác chiến một hồi, chẳng những hắn không có lộ vẻ phẫn nộ hay mệt nhọc, ngược lại trông vẻ mặt của hắn dường như được hưởng thụ!

Ái Đức Đặc nghe nói không khỏi quan sát kỹ lại, vừa nhìn thấy khiến hắn toát mồ hôi lạnh đầy mình: Khang Tư kia dường như trải qua một hồi hoạt động trông thực thoải mái, thần thái đầy vẻ thỏa mãn, không ngờ hắn lấy chiến đấu như vậy để hưởng thụ? Thật sự là khiến người ta khiếp sợ.

Khang Tư nhìn thấy Tương Văn băng bó xong, liền hướng về phía đám sĩ quan đầu hàng gật gật đầu cười, khi hắn đang chuẩn bị cất tiếng nói cái gì, toàn cảnh đột nhiên yên tĩnh một cách lạ thường.

Nhìn ánh mắt của mọi người, Khang Tư cùng Tương Văn đều biết sự tình lại biến chuyển, hai người lập tức nhảy tới phía trước xoay người rút đao nhìn lại, vừa trông thấy cảnh tượng phía trước lập tức hai người đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy tên thích khách bị phân thây kia, chân tay của hắn không ngờ rất nhanh kết hợp lại, chỉ trong nháy mắt một tên thích khách hoàn hảo không khác gì lúc trước lại hiện ra tại trước mặt mọi người!

Nhìn đến tròng mắt đỏ bừng của tên thích khách, Tương Văn kinh sợ kêu lên:

- Ác ma mật vệ!

Tương Văn hết sức khiếp sợ, hắn không nghĩ tới mấy ngày hôm trước tin tức mới truyền đến, ác ma mật vệ đối tượng để Khang Tư luyện tập bị cứu đi rồi, hôm nay ác ma mật vệ này liền chạy tới ám sát. Kẻ ác độc phía sau ác ma này căm hận chủ thượng nhà mình tới mức như vậy sao?

Những người khác còn không biết sao lại thế này, nhưng đám mật vệ thì biết rõ sự tồn tại của ác ma mật vệ, bọn họ thực ra đều đã từng cùng luyện tập mật thuật qua ác ma này. Chỉ có điều hiện giờ ác ma mật vệ này bị thương cũng lại chảy ra máu đỏ tươi giống y như nhân loại, bằng không cũng không cầm cự mãi đến giờ phút này bọn họ mới biết được đây là ác ma mật vệ.

Tuy nhiên lần trước ác ma mật vệ kia không đổ máu, lần này lại đổ máu, hắn không phải là cùng một tên, nhưng nếu vậy có hai ác ma mật vệ tồn tại sao? Điều này không có khả năng?

Ở thời điểm mật vệ cẩn thận vây quanh tên ác ma mật vệ, trong mắt ác ma mật vệ này chợt lóe lên tia sáng đỏ, tiếp theo đột nhiên vang lên một thanh âm giống như hai tảng đá cọ xát vào nhau phát ra tiếng:

- Không thể hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, thi hành nhiệm vụ thứ hai.

Trong lúc mọi người còn đang giật mình bất ngờ vì ác ma lại có thể phát ra tiếng nói, tên ác ma mật vệ đột nhiên ẩn thân, đám mật vệ bên cạnh định ẩn thân theo đã không kịp, chỉ có thể điên cuồng vũ động binh khí chuẩn bị chặn lại, đáng tiếc cũng không có tác dụng gì.

Bởi vì khi ác ma mật vệ xuất hiện lại lần nữa, hắn đã ở giữa đám sĩ quan đầu hàng. Đám hàng quan còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ác ma mật vệ đã vung lên lưỡi đao bén ngót chém giết người chung quanh hắn.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, phần chân tay bị chém dứt văng bắn khắp nơi, máu tươi lập tức nhiễm đỏ một khoảnh đất.

- Tản ra! Bao vây!

Khang Tư vừa gầm lên, vừa cử đao đánh về phía ác ma mật vệ.

- Chủ thượng!

Tương Văn hô to một tiếng, cuống quít đuổi sát theo sau.

Đám kỵ binh vây quanh hàng quan lập tức tản rộng ra để hàng quan dễ dàng né tránh. Tuy nhiên vòng vây bao quanh, chẳng những không tan rã ngược lại càng thêm nghiêm mật, đồng thời tiếng kèn triệu tập viện quân cũng được thổi lên.

Trong vòng vây các sĩ quan quân đội Khang Tư đã sớm kết hợp với mật vệ cùng truy đuổi tên ác ma mật vệ.

Chỉ thấy tên ác ma mật vệ căn bản không dừng lại ở một chỗ, vừa chém giết vừa chạy tứ tung. Hơn nữa mỗi khi đối phương có thể ngăn chặn hắn một kích, ngay sau đó hắn lập tức đổi mục tiêu mới, hoàn toàn không làm sao đuổi theo kịp.

Người có con mắt sáng suốt vừa thấy chiêu số của ác ma mật vệ, thêm một câu hắn vừa rồi tự nói cái gì thi hành nhiệm vụ thứ hai, lập tức liền đoán được nhiệm vụ thứ hai này là gì: "Chính là dùng chiêu đồ sát kẻ yếu để gây chấn động trong địa giới của Khang Tư!"

Con bà nó! Tên thích khách này thật đúng là tàn ác quá mạng!

Không nói người dân thường, cho dù là binh sĩ bình thường cũng không cách nào ngăn được một kích của tên thích khách này, hơn nữa tên thích khách lại có được năng lực xuất quỷ nhập thần. Chỉ cần hắn không dừng lại, không bị vây kín, vậy thì khắp lĩnh địa Khang Tư trừ một số rất ít vài nhân vật hùng mạnh, bất cứ người nào cũng đều như con gà con để mặc cho hắn muốn chém muốn giết tùy ý!

Chết tiệt! Vì để ổn định lãnh địa, vì an toàn của chính mình, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát khỏi vòng vây!

Tên ác ma mật vệ thỉnh thoảng ẩn thân một lần, tuy nhiên đám mật vệ sớm có chuẩn bị ngay lập tức có hai ba người ẩn thân theo, sau đó thời điểm ác ma mật vệ kia hiện thân trở lại, mọi người mới phát hiện hắn bị hai ba gã mật vệ chặn lại bao vây chung quanh.

Tuy nhiên khi các mật vệ khác ào tới, tên ác ma mật vệ đã kịp ẩn đến chỗ khác, dù sao hắn cũng đã quyết định chủ ý, tuyệt đối không dừng lại ở một chỗ hơn năm giây, khiến cho các mật vệ chỉ có thể bất đắc dĩ nhanh chóng ẩn thân theo sau. Nguồn truyện: Y

Bất luận là sĩ quan Khang Tư hay nhóm sĩ quan đầu hàng đều bàng hoàng khiếp sợ tên thích khách không phải là người này, đâu có người nào từng thấy qua tình trạng chiến đấu thoắt ẩn thoắt hiện như vậy?

Tuy rằng bọn họ kinh hãi teo cả gan ruột, bởi vì thỉnh thoảng liền có một đồng nghiệp bị tên thích khách chém ngã trước mắt, nhưng bọn họ cũng biết rõ chỉ cần ngăn chặn được một kích thì có thể giữ được tính mạng, cho nên tất cả đều tập trung cảnh giác cao độ tay cầm đao kiếm côn bổng dồn hết sức chú ý quanh mình.

Khác với các sĩ quan đều căng thẳng nhìn quanh quất, nhóm mật vệ đều rất bình tĩnh, cố liều chết không để tên khốn đó chạy ra khỏi vòng vây, chờ đến khi viện quân tới tên ác ma mật vệ này nhất định phải thúc thủ chịu trói.

Sớm đã có kỵ binh nhận lệnh đi lấy lưới đánh cá tới.

Đây là vùng bến cảng, lưới đánh cá khắp nơi đều có, tin tưởng duy trì không bao lâu là có thể hoàn toàn phá được mật thuật của tên ác ma.

Khang Tư cũng chặn đánh ác ma mật vệ này vài lần, nhưng không giống như lúc nãy, lần này ác ma mật vệ cũng không thèm để ý tới Khang Tư, chỉ cần Khang Tư vừa tiếp được một kích của hắn, lập tức hắn lại chuyển mục tiêu khác, cảnh này khiến Khang Tư chỉ có thể truy đuổi theo sát nút sau tên ác ma mật vệ.

Tuy nhiên điều này cũng khiến Tương Văn đang lo lắng không thôi liền thở phào nhẹ nhõm, nếu tên ác ma mật vệ bất tử này không quấn lấy chủ thượng nhà mình, vậy có thể bảo đảm an toàn cho chủ thượng rồi.

Có ý nghĩ như vậy, Tương Văn vô ý thức giảm nhẹ sự chú ý với Khang Tư, mà dồn hết sức chú ý vào việc chặn đường tên ác ma mật vệ.

Do vì tên ác ma mật vệ công kích loạn tứ tung xông bên trái đánh bên phải, vì thế vòng vây hoàn toàn không thể nào cố định được, mà tùy theo ác ma di chuyển đến đâu thì di động theo đó.

Không biết là ác ma cố ý hay là vô tình, cả vòng vây dần dần di chuyển về hướng bờ biển, có người chú ý tới điểm ấy đều nhao nhao kêu to lên.

Đám mật vệ tại tràng càng cố sức chặn đường tên ác ma mật vệ, các kỵ binh cũng phản ứng theo bản năng đè ép hắn quay về trong đất liền.

Tuy nhiên tình huống rất nhanh đã được khống chế, bởi vì có một đám thuỷ binh đông vô số kể nghe cảnh báo chạy tới nơi, lập tức vây quanh tăng thêm vòng người dầy đặc tới mức khiến người ta nhìn thấy mà ớn lạnh cả da đầu.

Kỵ binh cầm lưới đánh cá cũng chen nhau tiến vào, đồng thời "xoát xoát" đột nhiên xuất hiện tại bên trong vòng vây mấy trăm gã mật vệ, càng khiến mọi người cảm thấy an tâm lại.

Tên ác ma dường như cũng phát giác tình huống không đúng, càng thêm thường xuyên tiến hành ẩn thân xung kích, đáng tiếc đều phí công vô ích, mấy trăm tên mật vệ đủ để thoải mái chặn đường của hắn.

Ở thời điểm hơn mười tấm lưới đánh cá được bung ra, đúng lúc chuẩn bị phủ chụp lấy tên ác ma mật vệ, đột nhiên từ ngoài mặt biển xa xa xuất hiện một vòng xoáy, có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang cuốn vào bờ.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, tiếp theo, hình thành một cơn lốc xoáy cao mấy chục thước, phần đáy chỉ thấy rộng chừng mấy thước. Cứ như vậy cái gọi là long quyển phong cỡ nhỏ đột ngột xuất hiện.

Tuy rằng long quyển phong này so sánh với long quyển phong ghi lại trong sử sách, chỉ có thể xem như mô hình nho nhỏ, nhưng uy lực thật đúng là dọa người: cũng không vì hình thể của nó quá nhỏ mà không phải là long quyển phong, các vật thể trong phạm vi uy lực của nó cuốn qua, toàn bộ đều bị nó cuốn theo, dần dần hình thành một lực công kích khủng khiếp.

Cảm nhận được sức gió mãnh liệt kia, còn thêm vào tiếng hô to tiếng kêu gào sợ hãi, tất cả những người đang bao vây tên ác ma mật vệ không kìm được quay đầu nhìn lại.

Vừa thấy cảnh uy lực của thiên nhiên đó mọi người đều choáng váng, mặt biển phía sau mình không ngờ tự nhiên bỗng dưng xuất hiện long quyển phong? Hơn nữa còn đang chậm rãi cuốn về phía mình?

Nhìn thấy những chiếc thuyền, phòng ốc, đám người nằm trên đường cuốn tới của long quyển phong, không có một chút năng lực phản kháng nào tất cả đều bị cuốn lên bầu trời, mọi người thoáng sửng sốt một chút, sau đó "vù" một tiếng không ngờ lại tán loạn!

Bất kể quân kỷ, bất kể mệnh lệnh gì đều không thể bức bách binh sĩ ở thời điểm đối mặt với thiên tai khủng khiếp như vậy. Ai có thể giữ được trấn định trước uy lực của thiên nhiên, từ sĩ quan đến binh sĩ mọi người lập tức tản chạy khắp bốn phía.

Vào lúc này trong đầu bọn họ hoàn toàn không có ý tưởng gì khác ngoài một ý niệm: đó là có thể bỏ chạy càng xa càng tốt, kẻ ngu ngốc cũng biết bị long quyển phong cuốn vào trong nó thì sẽ bị hậu quả như thế nào!

Nguyên vốn vòng vây dày đặc lập tức tan vỡ, còn lại là một cảnh hỗn loạn. Tên ác ma mật vệ kia phỏng chừng vẫn còn giữ lại chút thần trí, dường như hắn cũng phát hiện sắp rơi vào nguy hiểm, nên không tiếp tục chém giết người chung quanh nữa.

Đồng thời đám mật vệ cũng bị thiên tai dọa cho hoảng sợ, bản năng của nhân loại áp chế trùm lên chức năng của mật vệ, vì thế người nào không phải ngẩn người thì tự mình bỏ chạy tứ tán, không còn tiếp tục đuổi giết ác ma mật vệ nữa. Vì thế tên ác ma mật vệ rất ung dung thu đao lại.

Tên ác ma liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, bộ dáng dường như chuẩn bị dùng mật thuật ẩn thân rời đi.

Tương Văn tuy rằng rất bất mãn đám mật vệ của mình, lại thấy dáng vẻ có điểm khiêu khích của tên ác ma mật vệ hắn càng thêm phẫn nộ, nhưng vào lúc này hắn cũng chẳng còn tâm tư để ý những chuyện đó.

Nhiệm vụ trước mặt chính là hộ tống Khang Tư bình yên rời đi, tuy rằng ác ma mật vệ thoát khỏi sau này sẽ mang đến nhiều tai họa, nhưng đâu có thể lưu lại nơi này để chịu chết.

Tuy nhiên đúng lúc Tương Văn định kéo Khang Tư bỏ chạy, lại đột nhiên phát hiện tay mình nắm vào khoảng không.

Định thần nhìn lại, Tương Văn vừa nhìn thấy gan ruột như muốn đứt ra từng khúc, không ngờ Khang Tư lại bứt ra đánh về phía cái bóng hình đang mờ dần kia, bóng hình tên ác ma dùng mật thuật sắp tiến vào trạng thái ẩn thân.

Khang Tư không nghĩ tới chuyện gì khác, hiện tại trong đầu hắn chỉ có ý nghĩ không thể để tên ác ma mật vệ này chạy thoát, bằng không hắn thật có thể giết sạch toàn bộ sĩ quan cùng quan văn của Khang Tư lĩnh.

Không có quan viên làm sao có thể cai quản lãnh địa lớn như vậy? Chỉ sợ tổn thất sau này tạo thành bởi tai họa đó sẽ lớn hơn gấp mấy lần!

Cho nên Khang Tư nhìn thấy tên ác ma mật vệ sắp biến đi, hắn theo phản xạ phóng tới tiếp tục công kích.

Còn như vì cái gì Khang Tư không ra mệnh lệnh mà tự mình động thủ?

Một là hiện trường đang hỗn loạn, mệnh lệnh của hắn sẽ không có mấy người có thể nghe được, hoặc là phải nói không có mấy người sẽ phục tòng mệnh lệnh vào lúc nguy cấp này; hai là vừa rồi Khang Tư động thủ tấn công tên ác ma mật vệ đã khôi phục lại thói quen trước kia: kích thích mãnh liệt tâm tình của hắn, mọi sự hắn muốn chính mình động thủ, hoàn toàn không nghĩ tới ra lệnh cho thủ hạ ra tay.

Tuy nhiên hành động của Khang Tư làm cho hai gã mật vệ cách tên ác ma mật vệ gần nhất, không hề nghĩ ngợi liền phản xạ theo bản năng ngừng động tác rút lui, phóng mình tới tiếp sức Khang Tư.

Không biết vì tên ác ma không có chủ ý hay là phản ứng chậm, không ngờ cứ như vậy bị Khang Tư ôm chặt lấy. Đúng lúc hắn định phản kháng hai gã mật vệ đã nhào tới, ba người cùng ôm chặt khiến tên ác ma nhất thời không thể nhúc nhích.

Mà giờ phút này Tương Văn đã bổ nhào tới được một nửa lộ trình, vươn tay định kéo Khang Tư ra, đáng tiếc một cơn gió to từ phía sau thổi tới, mạnh mẽ tới mức sức người không thể chống cự, hắn chỉ có thể phát ra một tiếng hét thảm, ngay lập tức bị thổi bay qua một bên.

May mà Tương Văn chỉ bị sức gió ven cạnh thổi bay ra, còn không có bị cuốn vào long quyển phong, bằng không hắn đã sớm biến mất.

Khang Tư cùng hai gã mật vệ lúc này mới phát hiện tình huống không đúng, định buông tay, mà giờ phút này hai mắt tên ác ma cũng rực đỏ chuẩn bị giãy dụa.

Nếu thuận lợi có thể tên ác ma đã tránh thoát vòng ôm của mấy người Khang Tư.

Nhưng đúng lúc này, một tấm lưới đánh cá bị gió thổi bay tới, thật đáng chết lại bao trùm bốn người lại, đồng thời long quyển phong xoay tròn mạnh mẽ cuốn tới ba người và một tên ác ma. Ở thời điểm bọn họ kinh hoàng cố sức giãy dụa, long quyển phong không khách khí cuốn bọn họ vào trong vòng xoáy bốc lên không trung.

- Chủ thượng!

Thấy một màn này khóe mắt Tương Văn như muốn nứt ra, hắn thét to một tiếng, liền vùng vẫy muốn nhào vào dòng xoáy long quyển phong. Đáng tiếc, dường như long quyển phong này không thích Tương Văn cho lắm, phần đáy long quyển phong trên mặt đất không ngờ rất nhanh rời khỏi mặt đất, hơn nữa tốc độ cực nhanh kéo lên trên.

Khi Tương Văn cố đi tới nơi, long quyển phong đã cuốn lên trời cao tới mười mấy thước, sau đó cứ như vậy đột nhiên đổi hướng bay về phương bắc.

Vốn Tương Văn còn như một người điên cố sức chạy đuổi theo long quyển phong, nhưng hiện tại đang mùa mưa gió bão táp thời tiết âm u, long quyển phong chẳng mấy lúc thoải mái hòa vào bầu trời u ám, người trên mặt đất hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng long quyển phong đâu nữa.

Kết quả, khiến Tương Văn chỉ có thể lòng nguội lạnh như tro tàn quỳ sụp xuống đất, cực kỳ bi thương ngửa mặt nhìn bầu trời u ám.

Đám quan binh bỏ chạy ở chung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn long quyển phong này bất thình lình xuất hiện lại đột nhiên biến mất, phần lớn mọi người bởi vì chỉ lo bỏ chạy trối chết nên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong số đó cũng có người nhìn thấy cảnh Khang Tư bị long quyển phong cuốn đi.

Trong lúc bọn họ vô ý thức thì thào nói, mọi người tại đây rất nhanh biết được tin tức này. Khi tin Khang Tư bị long quyển phong cuốn đi lan truyền ra, gần như tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía: Cây trụ cột tinh thần của chính mình không ngờ cứ như vậy biến mất? Mục tiêu phục vụ của chính mình cứ như vậy không còn?

Mà duy nhất không có thất hồn lạc phách chính là đám sĩ quan đầu hàng, đặc biệt là bọn Tá Phu bốn người.

Bọn họ thật không nghĩ tới sự tình lại giống bi hài kịch như thế, đối tượng bản thân mình phải nguyện trung thành lại bỗng dưng biến mất? Đây là trời cao phù hộ hay là đám quan quyền mình sắp chầu trời?

Nhưng chính mình hiện tại vẫn ở trong tay quân Khang Tư, vẫn như cũ không có cơ hội xoay chuyển tình thế, nghĩ đến đây đám người Tá Phu vốn có ý nổi dậy chỉ có thể lại thở dài u sầu.

Bọn binh sĩ và một số sĩ quan đang mờ mịt không biết làm gì, bởi vì bọn họ mất đi người chủ tin cậy, bởi vì bao nỗ lực của bọn họ rốt cuộc cũng không được thừa nhận nữa.

Còn phần lớn sĩ quan thì ưu tư lo lắng: mất đi Đại Đô đốc, Khang Tư lại không có người thừa kế, tương lai thế lực này rồi sẽ đi về đâu? Đám sĩ quan mình tụ tập ở dưới cờ của Khang Tư nên lựa chọn hướng nào cho mình đây?

Còn một số ít sĩ quan lại bắt đầu suy nghĩ mình có nên lập tức triệu tập đội ngũ làm quân phiệt cát cứ một phương hay không?

Tuy rằng ý tưởng của mọi người khác nhau, nhưng đều cùng có chung một ý niệm trong đầu đó chính là—-

"Khang Tư lĩnh sắp tan rã chia năm xẻ bảy rồi đây!"

Ngay lúc đa số mọi người đều quên đi tai họa vừa rồi, quên đi thủ lĩnh thế lực của mình biến mất, tất cả đều đang miên man suy nghĩ. Vào thời điểm toàn bộ bầu không khí tại hiện trường có điểm quái dị, thì Tương Văn bị bầu không khí này làm thức tỉnh. Hai mắt đỏ bừng hắn quét nhìn một vòng mọi người xung quanh, sau đó đứng bật dậy chặn lại một con chiến mã đang chạy loạn, tung mình lên lưng ngựa.

Mọi người đã sớm dồn sự chú ý tới Tương Văn, lập tức đều tập trung ánh mắt vào người hắn.

- Hệ thống mật vệ nghe lệnh!

Chỉ thấy Tương Văn rút binh khí quát lớn:

- Ta lấy thân phận Tổng trường Mật vệ ra lệnh! Giám thị nhất cử nhất động của toàn quân trên dưới, sĩ quan cấp Liên đội trưởng trở lên cùng với các quan văn cấp quận huyện! Nếu phát hiện kẻ có lòng dạ phản loạn, dám cả gan phản bội Khang Tư đại nhân: giết chết tại chỗ không cần xét xử!

Mấy trăm tên mật vệ tại đây vì tránh né long quyển phong mà có hơi chật vật, khi nghe câu mở đầu của Tương Văn, liền đứng nghiêm lại. Chờ nghe xong toàn bộ mệnh lệnh, không có người nào chần chừ, lập tức cùng hô lên:

- Tuân lệnh!

Sau đó cả tập thể đột nhiên biến mất tại chỗ.

Nghe như thế thấy như thế trong lòng các sĩ quan dâng lên từng cơn ớn lạnh.

Không ngờ Tương Văn lại trắng trợn cho theo dõi đối tượng tới cấp bậc Liên đội trưởng trở lên, mọi người không kìm nổi càng thêm khiếp sợ, cũng thầm cảnh cáo chính mình phải cẩn thận trong lời nói và hành động mới tốt.

Từ trước tới nay mọi người đều biết Khang Tư có hệ thống mật vệ cùng cấp với đặc vụ, cũng biết bên người sĩ quan cao cấp khẳng định có người của hệ thống mật vệ theo dõi.

Trước kia bọn họ tuy rằng nghe nhiều lời đồn đãi, nhưng không để ý nhiều tới sự tồn tại của mật vệ, bọn họ cho rằng đây chỉ là chuyện phóng đại, nhưng hiện tại tất cả đều tận mắt chứng kiến năng lực xuất quỷ nhập thần của mật vệ kia.

Mật vệ như vậy nếu muốn tiêu diệt mình, quả thật là chuyện quá dễ dàng, chỉ cần cầm một thanh kiếm sắc bén ẩn núp phía sau mình là xong, có thể không cẩn thận làm việc được sao?

Tương Văn không hề quan tâm trong lòng đám sĩ quan đó nghĩ như thế nào, lại vung binh khí lên quát:

- Hệ thống Nội vệ nghe lệnh! Ta lấy thân phận Tổng trưởng nội vệ ra lệnh! Truyền lệnh tất cả sĩ quan cấp tá trở lên, quan văn cấp quận huyện trở lên, lập tức triệu tập tới phủ Đại Đô đốc hội nghị! Đồng thời nhắn truyền mệnh lệnh của ta với hệ thống mật vệ xuống!

Các kỵ binh tại hiện trường lập tức lĩnh mệnh, giục chiến mã ầm ầm chạy đi khắp hướng.

- Thiếu tướng Liễu Thanh Dương! Mời ngài áp giải hàng tướng giam lại, sau đó dẫn sĩ quan hải quân cấp tá trở lên đi tới phủ Đại Đô đốc tham dự hội nghị.

Tương Văn hướng Liễu Thanh Dương nói.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Tương Văn, cảm nhận được trong đó luồng sát ý điên cuồng đến cơ hồ không áp chế được, Liễu Thanh Dương lập tức gật đầu vâng dạ. Hắn biết rõ chỉ cần mình nói ra chữ không, hoặc là hơi kháng nghị một chút Tương Văn không có quyền lực triệu tập hội nghị, thì mỹ nhân đang vì Khang Tư biến mất mà sắp điên cuồng này, sẽ là người trước tiên chém rơi đầu của mình.

Tuy nhiên thật kỳ lạ là Liễu Thanh Dương không có cảm giác tức giận chút nào.

Hắn thực biết rõ Tương Văn vì muốn duy trì đoàn thể quân Khang Tư này, thì chỉ có thể tiến hành khống chế cùng áp chế như vậy thôi, bằng không tin tức Khang Tư biến mất một khi truyền rộng ra ngoài, quân Khang Tư không có người thừa kế sẽ lập tức sụp đổ mất.

Về phần ai sẽ thay thế địa vị của Khang Tư, cũng không phải người mới đầu nhập không tới mấy năm như hắn, lại chỉ là một tướng quân Tổng trưởng Hải quân có thể nhúng tay vào được. Phỏng chừng hội nghị lần này sẽ rất ầm ĩ đây!

Tuy rằng long quyển phong xuất hiện khiến người ta khiếp sợ, tuy rằng thời tiết mưa to gió lớn làm cho người ta khó ra khỏi cửa nhà, nhưng không biết sao lại thế này: tin tức Khang Tư bị long quyển phong cuốn đi vẫn cực kỳ nhanh chóng truyền khắp toàn bộ địa giới Khang Tư, hơn nữa cực kỳ kinh người là còn truyền tới chỗ sư đoàn thứ nhất đang chinh chiến ở tỉnh Hải Bình.

Tất cả sĩ quan cấp tá trở lên cùng với quan văn cấp quận huyện nhận được mệnh lệnh, không nói hai lời, lập tức chạy tới phủ Đại Đô đốc.

Tuy rằng trong lòng bọn họ đều có ý kiến, nhưng mệnh lệnh của Tương Văn cho mật vệ theo dõi cũng đồng thời báo cho bọn họ được biết.

Giờ phút này trong quân Khang Tư, sĩ quan cấp Tá cùng quan văn cấp quận huyện trở lên đều là đối tượng bị giám sát chặt chẽ. Nếu dám cả gan kháng cự mệnh lệnh, đầu người sẽ lập tức rơi xuống đất! Bọn họ đều biết rõ điều đó, cho nên ai cũng không dám lấy tánh mạng của mình để thử xem chống lại mệnh lệnh một lần sẽ như thế nào!?

Vào lúc này phủ Đại Đô đốc tuy rằng sáng choang, nhưng bầu không khí lại có phần u ám quái dị, trang nghiêm đến quá mức.

Bất luận là hộ vệ hay người hầu, tất cả đều căng thẳng nghiêm túc, mặt không biểu cảm trơ mắt nhìn một đám quan viên văn võ giục ngựa chạy gấp trở về, ngoại trừ dắt chiến mã kéo xe ngựa qua một bên sắp xếp xong, không có người nào chào đón các quan viên văn võ đó.

Mà các quan viên văn võ này đó tất cả cũng đều mặt ủ mày ê, không cần thông báo đã tự mình đi vào phủ Đại Đô đốc.

Cửa Phòng nghị chính tại Phủ Đại Đô đốc rộng mở, giờ phút này đã ngồi đầy người, tất cả đều trầm mặc không nói chuyện, không có người nào dám can đảm thầm thì với nhau, tất cả đều yên lặng nhìn chằm chằm chén trà trong tay mình lặng lẽ uống.

Người vào sau nhìn lướt qua một vòng, tiếp đó tự giác dựa theo quân hàm cùng chức vị, tìm được vị trí tương xứng phân biệt văn võ ngồi xuống. Rồi người hầu của Đại Đô đốc rất lạnh nhạt mang nước trà tới, không hề chào mời lời nào liền lui xuống.

Người mới tới đều theo bản năng nhìn thoáng qua Tương Văn đứng bên chiếc ghế chủ tọa trống rỗng, sau đó lại nhìn lướt qua hai mỹ nữ bên kia.

Hai nàng mỹ nữ lúc này trở nên giống như mất đi hồn phách, nếu không thấy cặp mắt các nàng đỏ bừng chứa đầy bi thương, chỉ sợ sẽ nghĩ rằng các nàng đã biến thành hai con rối xinh đẹp.

Thấy một màn như vậy người không biết nội tình thật rất cảm thán cho mối tình của hai mỹ nữ này đối với chủ thượng, thậm chí có chút tà niệm còn suy đoán điều gì đó; mà người hiểu rõ tình tiết hoặc là cảm thán vạn phần, hoặc là lòng mang tà ý.

Tuy nhiên mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt trang nghiêm, nếu không phải còn chưa công khai tuyên bố... chỉ sợ có một số người đã gào thét khóc lóc cực kỳ bi thống rồi.

Được bảo vệ báo cáo người đã đến đông đủ, Tương Văn liền phất tay ra hiệu, cửa chính Phòng nghị chính lập tức được đóng lại.

Tuy rằng trong phòng sáng choang, nhưng mọi người vẫn bị tiếng đóng cửa khiến trong lòng hoảng sợ. Không ít người lo sợ Tương Văn sẽ tiêu diệt những người mình ở trong này.

Tương Văn tiến lên một bước quét mắt nhìn mọi người một cái, nét mặt lạnh lùng nói:

- Trước khi Hội nghị bắt đầu ta tỏ rõ một chút ý kiến của hệ thống mật vệ cùng nội vệ: chiếu theo bản lãnh của chủ thượng, cùng với hai mật vệ năng lực hạng nhất, khẳng định chủ thượng còn sống ở thế gian, chỉ là tạm thời không thể trở về mà thôi. Cho nên đề nghị tuyển ra người thừa kế thì đừng nói ra, chúng ta chỉ có một thủ lĩnh, thì phải là Khang Tư - Lôi Luân Đặc đại nhân, đây là điều khẳng định! Hy vọng các ngài ghi nhớ kỹ.

Nghe nói như thế cả phòng yên tĩnh không một tiếng động, bị long quyển phong cuốn đi lại còn có thể sống sót ư? Điều này nói cho đứa trẻ ba tuổi nghe, nó cũng không tin nha!

Tương Văn yêu cầu không được tuyển ra người thừa kế, còn không phải muốn dựa vào thân phận hiện tại, khống chế toàn bộ thế lực sao?!

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng ai dám lên tiếng kháng nghị chứ.

Chỉ một câu có phải ngươi ước gì Khang Tư đã tử vong hay không, hoặc là một câu ngươi muốn làm thủ lĩnh à? Thì đủ để cho cái đầu mình rơi xuống đất rồi! Vì thế trước mắt giữ im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Bỉ Khố Đức đang vì Khang Tư gặp phải tai nạn mà hao tổn tinh thần và khiếp sợ, đồng thời cũng bất mãn Tương Văn không báo cho mình một tiếng cứ như vậy tự quyết định.

Tuy nhiên chính mình như thế nào cũng phải giúp hắn, không nói quan hệ tốt giữa mình cùng Tương Văn, mà quan trọng là nếu mình cùng hắn liên hợp lại, mới có thể tuyệt đối bảo đảm duy trì được sự ổn định cho cả thế lực. Hơn nữa người không có dã tâm như mình, theo đuổi chính là một cái thế lực ổn định, bản thân mình còn mong chờ mai sau có thể dưỡng lão ở trong thế lực này đây.

Bỉ Khố Đức có quyết định là người đầu tiên mở miệng nói:

- Tương Văn đại nhân nói không sai! Vị trí thủ lĩnh này chỉ có Khang Tư đại nhân đảm nhiệm, mới có thể bảo trì an ổn cho thế lực của chúng ta phát triển. Cho nên mọi người không nên suy nghĩ lung tung.

Bỉ Khố Đức không hổ là thủ lĩnh quan văn, hắn vừa nói ra, nhóm quan văn đều gật đầu không thôi. Đại bộ phận quan văn bởi vì thường xuyên tiếp xúc với dân chúng, cho nên đều có nhận thức sáng suốt.

Bọn họ đúng là rất hiểu rõ uy lực của chế độ cấp bậc do Khang Tư đã định ra. Có thể nói, dân chúng chỉ biết tán thành Khang Tư là người thống trị, đối qua người khác, họ lo sợ chế độ cấp bậc sẽ thay đổi, khiến cho mình mất đi động lực leo lên từng bậc. Đến lúc đó e là dân chúng sẽ nổi lên biến động.

Đặc biệt hiện tại là thời kì thiên tai càng đòi hỏi phải ổn định. Một khi đổi mới thủ lĩnh, hoặc vì tranh giành chức vị thủ lĩnh dẫn tới hỗn loạn thì toàn bộ thế lực sẽ tan vỡ mất.

Đến lúc đó địch nhân ở xung quanh như hổ rình mồi, khẳng định sẽ reo hò thắng lợi bước vào Khang Tư lĩnh.

Nhóm quan văn giải thích giúp nhóm võ quan hiểu được điểm này. Cho nên rốt lại nhóm võ quan cũng gật đầu lựa ý nói hùa theo.

Bọn họ tuy rằng lo sợ bị mật vệ giết chết, nhưng quyền lực quả thực mê người, nếu thực có cơ hội khẳng định sẽ có người không sợ chết nhảy ra thử một phen.

Đáng tiếc, Sư đoàn trưởng quân Khang Tư đều không có qua trường lớp, uy tín cùng năng lực đều không đủ để ra lệnh cho cả sư đoàn. Còn các Lữ đoàn trưởng bên dưới lại có tới mười mấy người, địa vị mỗi người đều như nhau, ai cũng không phục ai.

Nếu là mấy năm trước, mọi người còn có thể chia cắt một khối địa bàn tan vỡ là xong việc, nhưng hiện tại tài chính hậu cần đều không do quân đội khống chế, hơn nữa quan trọng nhất là binh sĩ thủ hạ dưới trướng chỉ là quân chức, mặt khác còn có cấp bậc thân phận vì thế bọn họ không có khả năng đi theo Trưởng quan nào đó.

Thậm chí chỉ cần ngươi vừa tạo phản, bọn họ sẽ hai mắt sáng lên lấy đầu của ngươi xuống để đổi lấy công huân.

Bởi vậy trừ Khang Tư ra, bọn họ sẽ không tin tưởng bất cứ người nào khác có thể bảo đảm lợi ích của bọn họ, cho nên khẳng định bọn họ sẽ không phản bội.

Nếu Khang Tư đã chết, đã không còn hy vọng, những người này có lẽ sẽ cam chịu số phận. Nhưng hiện tại đã xác định rõ giữ nguyên trạng, duy trì vận hành theo trật tự cũ: điều này bảo đảm quyền lợi của đại đa số người, nếu có kẻ nào ngu ngốc muốn phá hư trật tự này, đó là đụng chạm tới quyền lợi của nhiều người như vậy nên khẳng định sẽ không cho phép.

Nghĩ tới đây, trong lòng số sĩ quan có quỷ liền không khỏi âm thầm cảm thán Khang Tư quả thực "chưa mưa đã chuẩn bị, chưa khát đã đào giếng". Không ngờ sớm đã đưa ra chế độ thân phận cấp bậc, làm cho toàn quân dân cao thấp đều gom vào trong đó, khiến cho hiện tại dù có muốn tạo phản cũng không có khả năng.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đồng ý theo lời nói của mình, Tương Văn nhẹ thở phào.

Hắn tuyệt đối không tin chủ thượng nhà mình cứ như vậy chết đi. Nghĩ lại chuyện ngày đó chủ thượng từ trên vách núi cao như vậy rớt xuống cũng không sao, thì long quyển phong nho nhỏ này có thể làm được gì chủ thượng chứ?

Cho nên hiện tại chuyện cần phải làm là ổn định cơ cấu của thế lực, một mặt chờ chủ thượng trở về, một mặt mở rộng biên chế phát triển thế lực. Nói trắng ra chính là phải làm cho nhà của chủ thượng này phát triển lên!

Không để đám đạo tặc vào nhà, cũng không được phép xuất hiện phản đồ trong nhà này.

Tương Văn sớm đã hạ quyết tâm.

Nếu đám quan viên văn võ có lòng khác, hắn sẽ không ngại xử tử toàn bộ bọn họ.

Tuy rằng có thể sẽ mất đi nhân tài và nhất định sẽ tạo thành hỗn loạn, tuy nhiên chỉ cần hạ tầng cơ sở ổn định, duy trì được tình trạng của thế lực hiện tại cũng đủ rồi.

Nhân tài có thể chậm rãi phát triển, nhưng lòng trung thành chính là điều quan trọng nhất.

- Tốt lắm! Nếu mọi người đều đồng ý với đề nghị của ta, như vậy kế tiếp là thảo luận phải làm thế nào để duy trì ổn định thế lực ở thời điểm chủ thượng không hiện diện tại đây, đồng thời làm thế nào để không trở ngại việc khuếch trương thế lực.

Tương Văn thoải mái đưa ra vấn đề tiếp theo cần bàn bạc. Bi Khố Đức lập tức đưa mắt ra hiệu cho đám quan văn.

Một viên quan văn lập tức bước ra nói:

- Hạ quan nghĩ rằng: chúng ta có thể học theo đế đô, thành lập một bộ ngành tương tự như Nội các. Thời điểm Đại Đô đốc không có ở đây, Nội các có toàn quyền phụ trách sự vụ quân chính của phủ Đại Đô đốc.

210. Chương 210: Tương Văn Đương Gia (1+2).

Đối với đề nghị này nhóm quan văn đều trầm trồ khen ngợi, về phần nhóm võ quan vốn mới mở đầu còn gật gật đầu, khi nghe tiếp phần sau, bất kể là Thiếu tướng hay Thiếu tá, tất cả đều nhảy dựng lên kháng nghị:

- Nội các dựa vào cái gì phụ trách sự vụ quân chính? Nội các từ khi nào thì có thể quản lý chuyện quân đội?

- Cái gì Nội các không Nội các! Chúng ta đều là thần tử phụ tá phủ Đại Đô đốc, cho nên chỉ cần duy trì biên chế của phủ Đại Đô đốc là được rồi.

Một sĩ quan đột nhiên nói ra lời này, nhóm võ quan sửng sốt một chút, đột nhiên nhớ tới phủ Đại Đô đốc này chính là quân đội quản lý chính vụ, không khỏi lập tức khen ngợi ầm lên, nhưng điều này lại đến phiên nhóm quan văn không muốn.

Trong lúc nhất thời toàn bộ Phòng nghị chính liền ồn ào như một cái chợ nhốn nháo không chịu nổi.

Nghe tiếng ồn ào này, trên trán Tương Văn gân xanh nổi vồng lên, hắn vỗ mạnh tay ghế, "ầm" một tiếng cả tay vịn nát tan thành bột phấn!

Mọi người theo tiếng nổ ầm nhìn lên, vừa thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của Tương Văn, còn có bột phấn bay mù mịt: nhóm quan văn đều rụt cổ lại, bọn họ không tiếp xúc nhiều cùng Tương Văn, tuy rằng biết Tương Văn quyền lực rất lớn, nhưng cũng không để ý nhiều lắm, hiện tại bọn họ theo lời triệu tập lại đây chính là nể mặt Tương Văn mà thôi.

Mà võ quan thì lại khác, võ quan ở đây bảy tám phần là xuất thân gia thần từ trước, bọn họ đều biết rõ Tương Văn lợi hại, trong đó không ít người bị Tương Văn đánh cho phải ngoan ngoãn nghe lời, hiện tại nhìn thấy Tương Văn nổi cơn thịnh nộ, tất cả đều run sợ trong lòng ngậm miệng im thin thít.

Vốn Lý Tuấn Nhiên có hơi kiêu ngạo: Khang Tư không còn, chính mình vốn xuất thân là Lữ đoàn trưởng quân phiệt hắn theo lý nên bỏ đi mở rộng quyền lợi. Lý Tuấn Nhiên vốn nghĩ như vậy, nhưng khi nhận được tin tức, hắn cũng ảo não vì mình lại ở ngay phụ cận phủ Đại Đô đốc, nhận được mệnh lệnh lại đây, muốn kháng cự cũng không tìm được cơ hội, bởi vì kỵ binh nội vệ dòm ngó như hổ rình mồi, khẳng định vào thời điểm mình kháng lệnh, liền rút đao chém chết tại chỗ. Còn bọn thủ hạ của mình không biết rõ tình hình nhất định sẽ không trợ giúp mình. Không có biện pháp nào khác hắn đành phải chạy tới dự hội nghị.

Lý Tuấn Nhiên rất muốn châm chọc khiêu khích một chút xem thử uy phong của Tương Văn, nhưng hắn không phải kẻ ngu ngốc. Nhìn bộ dáng sợ hãi của các lão nhân bên cạnh, hắn liền biết cái gì Tổng trưởng đại nhân giống như thị nữ bên người Khang Tư này tuyệt đối không phải loại người đơn giản như vậy.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, nếu thực đúng là loại người bình thường, có ai lại bán mặt mũi cho hắn chứ?

Cho nên Lý Tuấn Nhiên lập tức thay đổi thái độ, làm ra vẻ mặt công chính nói:

- Nếu ý kiến mọi người đều không giống nhau, không bằng nghe ý kiến của Tương Văn đại nhân xem sao. Tương Văn đại nhân nhiều năm đi theo bên người Đại Đô đốc, khẳng định đã học hỏi sâu sắc từ Đại Đô đốc. Tương Văn đại nhân giải thích khẳng định sẽ giúp chúng ta mở mang tầm nhìn.

Lý Tuấn Nhiên vừa nói ra lời này, các sĩ quan đang không tìm được hướng đi lập tức phụ họa theo, đồng thời còn tâng bốc nịnh bợ Tương Văn. Tuy nhiên cứ như vậy, liền có vẻ Lý Tuấn Nhiên ở trong quân tràn đầy hy vọng của mọi người, hơn nữa còn là Lữ đoàn trưởng một sĩ quan cấp bậc cao nhất, thật sự là có tiền đồ thực sao.

Chú ý tới điểm ấy nhóm quan văn đều thầm đánh chủ ý ở trong lòng.

Các sĩ quan tỏ thái độ, ở dưới dẫn dắt của Bỉ Khố Đức nhóm quan văn cũng tỏ thái độ theo, dù sao mọi người tranh chấp không ít lần, nghe một chút ý kiến của đại nhân quản lý tình báo cùng nội vệ thử xem sao cũng tốt.

Tương Văn không để ý đến Lý Tuấn Nhiên lấy lòng, mà là thẳng thắn nói:

- Nếu các ngài đều cho là như vậy, thì ta sẽ nói một số ý kiến ta tâm đắc.

Chờ mọi người đều vãnh tai nghe, Tương Văn mới tiếp tục nói:

- Chủ thượng từng nói qua, dân chính về dân chính, quân chính về quân chính, tài chính về tài chính, thế ba chân vạc mới có thể ổn thỏa cơ sở cùng thượng tầng, hơn nữa phối hợp tổ chức tình báo làm trung gian, toàn bộ thế lực tự nhiên có thể vận hành suôn sẻ. Cho nên ta có ý kiến là: dân chính làm một bộ, quân chính làm một bộ, tài chính làm một bộ, tình báo lại là một bộ, toàn bộ thế lực chia làm bốn bộ. Mỗi bộ có một thủ lãnh và các phó thủ lãnh. Mà bốn thủ lãnh cộng thêm mỗi tỉnh một người hiền đức cùng kết hợp tạo thành Nội các. Tuy nhiên để tránh ngoại nhân xoi mói, Nội các gọi là Thủ Các. Báo cáo chính vụ của thủ lãnh các bộ bình thường chỉ do đại hiền giả kiểm tra bản ghi chép, cũng không đưa ra Thủ Các bình luận. Thủ lãnh các bộ chỉ cần phụ trách chính vụ của bộ mình là được. Chỉ khi nào có chuyện lớn, ví dụ như xuất binh tác chiến vậy thì khi đó cần nhiều bộ phối hợp, mới cần thiết phải vào Thủ Các tiến hành thương nghị đồng thời quyết định sách lược.

Nghe xong Tương Văn nói, tất cả đều ngẩn người, cảm giác còn có điểm đạo lý, tuy rằng vẫn như cũ chỉ có thể sử dụng quyền lực vị trí của mình hiện tại, cũng không thể mở rộng quyền lực đến địa phương khác được, nhưng cũng không còn lo lắng các bộ ngành khác nhúng tay vào, có thể nói là tất cả đều vui mừng.

Ở thời điểm tất cả mọi người gật gù đồng ý, còn có một số người đưa ra vấn đề:

- Nhưng nếu ý kiến của thủ lãnh bốn bộ không thống nhất vậy như thế nào quyết định? Đến lúc đó bỏ phiếu là được, nhưng một nửa đối một nửa thì làm sao bây giờ?

- Đừng quên mỗi tỉnh có một đại hiền giả, bọn họ cũng là thành viên Thủ Các, cũng có được quyền bỏ phiếu, rất khó có một nửa đối một nửa.

Tương Văn lơ đễnh nói, tuy nhiên hắn nói xong còn chêm thêm một câu:

- Việc bỏ phiếu này chỉ ở thời điểm chủ thượng không thể thực hiện quyền lực mới được thực hành, một khi chủ thượng có thể thực thi quyền lực, lúc đó lấy ý của chủ thượng làm ý chỉ! Đây là quy củ không thể vi phạm!

Người tại đây cũng không phải kẻ ngu ngốc, toàn bộ đều là loại người vô cùng lanh lợi khôn khéo, cho nên bọn họ rất nhạy cảm, từ trong lời nói của Tương Văn đã thấy được cơ hội.

Nếu dựa theo đầu phiếu để quyết định quyền lực, người nào lôi kéo nhiều đại hiền giả, người đó liền có thể nhận được quyền lực thật lớn, chẳng khác nào quyền lực của quân chủ, nếu bất cứ một đề nghị nào đều được thông qua, vậy có khác gì quân chủ đâu?

Tất cả mọi người hiểu rằng, hiện tại nếu muốn gây nội loạn, không lo lắng có người có khả năng muốn nổi lên hay không, chỉ cần muốn nổi lên thì thế nào? Không có kẻ ngu ngốc nào ảo tưởng chính mình có thể ngồi trên vị trí của Khang Tư. Có thể xác định, Khang Tư lĩnh một khi xảy ra nội loạn, nhiều lắm chỉ là biến thành hơn mười quân phiệt mới mà thôi, dưới tình trạng chia rẻ ấy, địch nhân ở chung quanh như hổ rình mồi, hoàn toàn bằng như muốn chết!

Nếu không muốn chết, nhưng lại có cơ hội thông qua khống chế Thủ Các thông qua kẻ mê quyền lực, ích lợi của mình cũng sẽ không bị bóc lột, như vậy còn có gì tốt hơn mà còn phải tính toán chứ?

Tại đây mọi người đều gật đầu đồng ý với đề nghị của Tương Văn. Tuy rằng đối với phần sau câu nói của Tương Văn, mọi người đều không quan tâm.

Nếu Khang Tư còn sống, đương nhiên tất cả quyền lực đều ở trong tay Khang Tư: nói làm cái gì thì làm cái đó, nói đề bạt ai thì đề bạt người đó, muốn ai chết thì người đó chết, ai cũng không dám có ý kiến, dù sao người ta chính là quân chủ của mình!

Đáng tiếc cũng may mà Khang Tư không có người thừa kế, bằng không tồn tại một người thừa kế chính thống, kẻ nào dám cả gan dám sinh lòng tà, không cần Thiếu chủ phát lệnh, đám đồng nghiệp cấp trên cũng sẽ cắt đầu người kia xuống, đưa đến trước mặt Thiếu chủ rồi.

Nhưng hiện tại không phải không có Thiếu chủ mà thôi, hơn nữa Khang Tư không phải cũng mất đi sao?

Thật đúng là không tin có người bị long quyển phong cuốn đi rồi cũng còn có thể quay về, dù sao không có khả năng xuất hiện, nhưng khi điều này chưa được xác định chắc chắn, coi như cấp cho "tiên chủ" một cái mặt mũi đi.

Dù sao nếu người ta thật sự trở lại, kêu lên một tiếng, vậy khẳng định là vạn dân sẽ tập hợp đáp lại, những người mình chỉ có thể ngoan ngoãn dập đầu dưới trướng, bằng không binh sĩ dưới trướng mình đương nhiên sẽ cắt đầu mình đi đổi lấy công huân. Thì cứ như vậy cũng coi như là chừa một con đường mai sau đi, ít nhất không tính là phản bội.

Trải qua một hồi tranh cãi, Bỉ Khố Đức không có ai dị nghị trở thành thủ lãnh bộ Dân chính, dựa theo các loại chính vụ khác nhau, tỷ như nông chính, quản lí giao thông, kiến thiết, giáo dục vân vân, quyền lực phân chia ra, không ngờ lại có tới mười mấy phó thủ lãnh, phía dưới những phó thủ lãnh là một đám đầu mục.

Bỉ Khố Đức khôn ngoan biết rằng: xem ra mình giống như đã không có quyền lực, nhưng kỳ thật vẫn quyền to như trước, hơn nữa càng thêm vững chắc, bởi vì quyền đề nghị bổ nhiệm miễn nhiệm phó thủ lãnh đều nắm trong tay lão.

Tuy rằng không phải trực tiếp bổ nhiệm miễn nhiệm, mà phải thông qua Thủ Các đồng ý, nhưng ngoại trừ mình là một thủ lãnh dân chính, căn bản không có người nào khác có được quyền đề nghị phó thủ lãnh dân chính, vậy còn không phải cũng giống như nắm trong tay mình sao.

Cứ như vậy chẳng những công tác có người làm, chính mình thoải mái rất nhiều, hơn nữa quyền uy lại lớn hơn, quan văn nếu muốn thăng cấp, phải xem sắc mặt của mình.

Về phần thủ lãnh bộ Quân chính bởi vì ai cũng không phục ai, thật bất ngờ lại để Do An Sư đoàn trưởng sư đoàn thứ hai kẻ lý lịch lâu năm nhất đảm nhiệm, không có biện pháp, kẻ có thâm niên ngang với hắn không phải đều ở bán đảo Phi Ba thì đã đổi nghề, hoặc cấp bậc thấp hơn nên phải chọn hắn.

Đương nhiên, đừng nhìn hắn là thủ lãnh bộ Quân chính, quyền lực so sánh với Bỉ Khố Đức căn bản là cách xa một trời một vực. Bởi vì hắn ngoại trừ danh nghĩa là thủ lãnh bộ Quân chính, nhưng quyền lực gì cũng không có, tất cả đều bị các phó thủ lãnh của mình phân chia hết.

Bộ Quân chính không có mạnh như Bộ Dân chính, tuy nhiên cũng chia làm hải quân, lục quân, hậu bị phục dịch, trang bị nghiên cứu, tham mưu, hiến binh, huy hiệu quân lễ v. v... mấy ngành.

Liễu Thanh Dương không hề có đối thủ cạnh tranh đảm nhiệm phụ trách phó thủ lãnh sự vụ hải quân, duy chỉ có phó thủ lãnh phụ trách sự vụ lục quân là cạnh tranh kịch liệt nhất, ngoài ra mấy phó thủ lãnh khác đều không có cạnh tranh nhiều lắm.

Chuyện này cũng không có biện pháp, mấy cấp bậc Sư đoàn trưởng đều đi đảm nhiệm phó thủ lãnh các bộ ngành khác, Lữ đoàn trưởng còn lại chỉ có cạnh tranh chức này.

Cuối cùng, Tương Văn nói một câu dựa theo quân công để tính toán, Lý Tuấn Nhiên Lữ đoàn trưởng này tiêu diệt được mấy liên đội quân địch nên thích đáng vinh hạnh được tuyển chọn phó thủ lãnh phụ trách sự vụ lục quân.

Bộ Tình báo không có người nào tranh giành với Tương Văn, tuy nhiên thật kỳ quái Tương Văn lại không tự mình đảm nhiệm, mà giao chức vụ này cho một tên mật vệ thủ hạ chuyển sang phụ trách.

Tuy rằng mọi người đối với chuyện tên mật vệ này thoáng cái được lên hương đều không rõ ràng chi tiết lắm, nhưng cũng không ai đàm tiếu, bọn họ là người ngoài ngành căn bản không có tư cách tham dự sự vụ tình báo.

Cuối cùng chính là chức vụ trưởng bộ Tài chính, chẳng những nhóm quan văn như hổ rình mồi, chính là đám võ quan cũng là hằm hè nhào vô. Không có biện pháp, ai kêu bộ Tài chính là thần tài làm chi.

Bởi vì mọi quyền lực có liên quan tới tiền bạc thu chi Tương Văn đều giao cho bộ Tài chính. Nói cách khác, dù là bổng lộc quan viên văn võ, hay là thu nhập từ thuế các nơi cùng quân phí, hay là phí dụng duy tu thành trì trang bị thuyền bè, hay phí dụng nghiên cứu binh khí chiến hạm dược vật, hoặc tiền chi thu mua quan viên địch quân, điều phái mật vệ v. v... hết thảy mọi khoản chi thu, đều do bộ Tài chính phụ trách.

Nói trắng ra, ngươi chỉ muốn xây dựng nhà vệ sinh, chỉ cần chi trả tiền, vậy thì cứ nhằm vào bộ Tài chính đòi tiền là được. Một bộ ngành trọng yếu như thế ai mà không muốn nắm trong tay mình, cho dù chiếm không được dính dáng một chút cũng tốt.

Ở thời điểm mọi người gần như tranh nhau đến sắp thượng cẳng tay hạ cẳng chân, Tương Văn đề nghị ra mấy nhân viên khiến mọi người đều nghẹn họng: Ngả Lệ Ti làm thủ lãnh bộ Tài chính, Y Ti Na làm phó thủ lãnh khâu chi, Tiểu Cầm làm phó thủ lãnh khâu thu, Cung Huân Đại làm phó thủ lãnh thẩm tra.

Ngả Lệ Ti và Y Ti Na ngơ ngác tiếp nhận chức vụ. Phần Tiểu Cầm nhận được thông tri tạm thời gia nhập mặc dù có hơi kinh ngạc, nhưng cũng thản nhiên tiếp nhận chức vụ. Chỉ có Cung Huân Đại mặt ngoài ngạc nhiên vui mừng, nhưng trong lòng khiếp sợ vạn phần.

Nàng thật sự không sao hiểu được, Tương Văn vì sao lại để một thị nữ như mình, trở thành quan viên trọng yếu như thế. Không có chút năng lực gì, lại không có khả năng sao được làm quan chứ. Tuy nhiên nhìn thấy không ai kháng nghị, biết không thể từ chối, nàng cũng liều tiếp nhận.

Kỳ thật trong lòng Cung Huân Đại hết sức vui mừng, mặc kệ nói như thế nào, đây cũng là chức vụ trọng yếu trong một tổ chức lớn mạnh nha.

Đến lúc này, kế hoạch quấy rối trong nội đình của Khang Tư sớm đã bị Cung Huân Đại vứt vào thùng rác. Một là người cũng không còn, còn muốn làm cái quái gì nữa, hai là chính mình trở thành đại quan, đâu còn thời gian để gây rối loạn?

Các quan viên văn võ biết rõ về đám người Ngả Lệ Ti, đành cam chịu theo đề nghị của Tương Văn, mà người không biết tình tiết, nhìn thấy tình huống không thích hợp muốn kháng nghị lại không dám mở miệng, Lý Tuấn Nhiên chính là nhân vật như vậy. Bởi vì tất cả mọi người không dám hé răng, việc bổ nhiệm tự nhiên cứ như vậy có hiệu lực.

Ngay tại thời điểm mọi người nghĩ sắp giải tán, Tương Văn đột nhiên đưa ra thêm một vị trí bí thư của Thủ Các, nghe ra vị trí này không có quyền lực gì, chỉ là một bộ ngành nhỏ phụ trách quản lý giám sát mức độ thi hành chế độ cấp bậc thân phận trong lĩnh địa Khang Tư, cho nên người phụ trách là Áo Khắc Đức tuy rằng đa số mọi người cũng không quen biết lắm, nhưng tất cả cũng không quan tâm gì nhiều.

Tuy nhiên cũng không phải toàn bộ đều như thế, ít nhất Bỉ Khố Đức cùng Liễu Thanh Dương hai người sau khi nghe đến tên Áo Khắc Đức ánh mắt chợt lóe sáng.

Bọn họ đều biết Áo Khắc Đức là thuộc hạng người gì, cũng biết phụ trách chỗ bí thư này sẽ mang đến quyền lực thế nào: đó đúng là một ngành gần như có thể quản lý tất cả mọi người trong lĩnh địa Khang Tư!

Cuối cùng, Tương Văn không có đảm nhiệm bất cứ chức vụ gì, tuy nhiên người sáng suốt đều biết rõ, Tương Văn kiêm nhiệm hai chức vụ Tổng trưởng Mật vệ, Tổng trưởng Nội vệ cũng không có bị chia cắt, cũng không có nằm trong Thủ Các, ngược lại độc lập ở ngoài hệ thống quân chính. Có thể nói ngoại trừ không biết có tiền hay không, chẳng những Tương Văn có được mạng lưới tình báo độc lập, còn có được một lượng lớn thích khách cùng đội quân sự độc lập.

Tuy nhiên người sáng suốt cũng không có người nào lên tiếng kháng nghị với kẻ quyền lực dọa người này.

Một là quyền lực này khi còn Khang Tư đã thuộc về Tương Văn, hai là mạng lưới quan hệ của Tương Văn trải rộng khắp hai hệ thống văn võ, thực ra nói quyền lực lớn nhất vẫn là Tương Văn.

Có một người như vậy ở bên cạnh chú ý, tin rằng những người mình cho dù có tranh đấu cũng sẽ không mở rộng được chỗ nào. Có thể củng cố thế lực hữu hiệu, nếu như vậy ai hơi đâu lại làm chuyện thừa chứ.

Tất cả chức vụ bổ nhiệm xong, Tương Văn mời thủ lãnh bốn bộ tiến hành thảo luận chính vụ lần đầu tiên ngay tại chỗ.

Thứ nhất là chấp hành mệnh lệnh mới nhất của Khang Tư, trong khoảng thời gian ngắn nhất, không quản ảnh hưởng của thiên tai phải mau chóng nuốt gọn ba tỉnh Hải Bình, Hải Quảng, Hải Vũ.

Thứ hai là thu thập hết thảy vật tư có thể tìm thấy, trong đó quan trọng nhất là... lương thực, củi lửa, dược vật, chuẩn bị ứng phó với ba tháng thời tiết u ám mưa dầm.

Thứ ba là kiểm tra toàn bộ lãnh địa, cứu tế phòng thiên tai.

Ba cái đề nghị này rất nhanh liền được tán thành và thực hiện, sau đó kết thúc hội nghị. Quan viên văn võ đều hưng phấn rạt rào bắt đầu cương vị công tác của mình, hoàn toàn không có vì mất đi người thủ lãnh mà để cho quân chính ngưng trệ chậm trễ phát triển chút nào.

Vì thế, khi tin Khang Tư mất tích truyền khắp thiên hạ, thế nhân mới phát hiện sau ngày Khang Tư mất tích, các bộ ngành quyền lực thế lực đã tiến hành cải cách, thay đổi để thích ứng với thủ lãnh Khang Tư vắng mặt. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Mà thế lực Khang Tư này từ các cơ cấu quyền lực mới tinh cấu thành, đã vận hành trôi chảy qua một đoạn thời gian rồi, hơn nữa chế độ vận hành so với thời kì quân chủ xem ra còn tốt hơn.

Các thế lực muốn kiếm tiện nghi nhìn đến tình trạng này, đành phải đau khổ tăng cường phòng vệ thêm lên, để tránh cho không kịp phản ứng bị người kiếm tiện nghi ngược lại.

Bán đảo Phi Ba tại bến cảng thành Thanh Nguyệt, nguyên vốn là địa phương náo nhiệt nhất, giờ phút này đã lặng yên không tiếng động, thỉnh thoảng hiện ra một đội năm binh sĩ khoác áo tơi giơ cao đèn lồng tuần tra trên đường, có thể nói là ngoài đường không một bóng người.

Tuy nhiên cũng khó trách, dưới thời tiết âm u, sóng biển dâng cao hàng mấy trượng, còn có mưa rền gió dữ liên tục không ngừng, dù là kẻ ngu ngốc cũng không thèm chạy ra đường lúc này, cũng chỉ có các binh sĩ làm tròn phận sự, không có cách nào phải ra ngoài tuần tra dự phòng tình hình tai nạn mà thôi.

Bên ngoài tuy rằng mưa gió đã mấy ngày liền, nhưng trong các tòa kiến trúc vững chắc vẫn ấm áp khô ráo.

Ngay tại lúc mưa gió không thể làm gì Nhị đệ Áo Kha Nhĩ hiện là đương chủ Lôi gia cùng lão Đại giáo chủ thần bí, lại đang ở trong một gian phòng nhìn cảnh trời qua song cửa sổ tận tình đối ẩm.

Hai nhân vật tuổi tác cách biệt thật lớn này không biết đang nói chuyện gì đó buồn cười, đồng thời nổi lên cười ha hả.

Sau một hồi cười khoái chí, Áo Kha Nhĩ châm rượu cho Đại giáo chủ. Đại giáo chủ bưng chén rượu lên mỉm cười đang muốn nói điều gì, đột nhiên biến sắc mặt, thân hình lay động mạnh một hồi, "bộp" một tiếng chén rượu rơi xuống đất.

Áo Kha Nhĩ vội vàng bước tới dìu đỡ, lo lắng hỏi:

- Giáo phụ! Ngài làm sao vậy?

Đại giáo chủ thở hổn hển một lúc thở dài:

- Ôi! Ta cùng mật vệ kia mất đi liên hệ, hắn đã không còn bị ta khống chế nữa rồi.

Theo lời nói trên mặt lão xuất hiện vẻ mặt cực kỳ đau xót.

Áo Kha Nhĩ khẽ nhướng mày, dùng vẻ mặt lơ đểnh nói:

- Thì ra như thế, tuy nhiên ngài không cần lo lắng, tuy rằng đại ca nhà ta khống chế mật vệ nghiêm khắc, nhưng gia tộc Cung Tá vẫn được đặc ý cho phép có được một số mật vệ, chúng ta dùng chút thủ đoạn bắt mấy người, đủ để bổ khuyết tổn thất của ngài rồi.

Đại giáo chủ khoát tay:

- Nếu dễ dàng như ngươi nói thì tốt rồi. Ta cho mật vệ kia dùng Ác ma phấn nhất đẳng, hơn nữa được ta ngâm trong máu tươi, chẳng những thân thể mềm mại như người thường, mà còn có thể nói chuyện, có thể suy nghĩ. Có thể nói trừ tấm thân bất tử, thì không khác gì người bình thường. Một mật vệ hoàn hảo như

vậy có thể so với một trăm tên mật vệ trước kia, hoặc là nói bọn họ chỉ là con kiến hoàn toàn không cách nào so được.

- A! Không ngờ quý báu như thế? Vậy giáo phụ ngài sao lại phái hắn đi ra ngoài làm gì? Giữ ở bên người tốt hơn chứ.

Áo Kha Nhĩ lộ vẻ mặt ảo não hỏi.

Đại giáo chủ trừng mắt nhìn Áo Kha Nhĩ một cái:

- Còn có thể vì cái gì? Ta cho mật vệ đi thi hành hai nhiệm vụ: thứ nhất là ám sát Khang Tư, thứ hai là nếu không thể ám sát Khang Tư thì giết hại con dân ở Khang Tư lĩnh. Đáng tiếc! Không ngờ trời phạt lại bùng nổ ngay lúc đó, thiên tai thịnh nộ khiến ta hoàn toàn mất đi mật vệ này rồi.

Trong mắt Áo Kha Nhĩ chợt lóe sáng, hắn không hỏi vì cái gì muốn ám sát Khang Tư, mà trực tiếp hỏi:

- Vì sao thay đổi thời tiết lại quấy nhiễu sự khống chế của giáo phụ ngài với ác ma vậy?

Đại giáo chủ nhặt chén rượu lên, tự rót đầy chén rượu uống cạn sau đó mới lên tiếng nói:

- Đừng tưởng là nhóm mật giáo chúng ta thật sự dựa vào loại dược vật này nọ thành lập cơ sở, tuy rằng dược vật quả thật trọng yếu, nhưng lực lượng trong cõi u minh cũng quả thật tồn tại. Chỉ cần nghĩ tới dược vật mới có thể làm cho người ta không sợ sống chết, không sợ đau đớn, nhưng nó có thể làm cho thân thể tách rời một lần nữa dung hợp lại không? Không có lực lượng thần bí thì tuyệt đối không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.

- Ồ! Lực lượng thần bí đó như thế nào."

Trong mắt Áo Kha Nhĩ lập tức toát ra tia sáng cực nóng, hắn thật không tin chỉ đơn giản dựa vào dược vật liền có thể chế tạo ra ác ma như sinh vật xuất hiện trong truyền thuyết. Hiện tại nghe được Đại giáo chủ nói như vậy, Áo Kha Nhĩ có thể xác định suy đoán của mình.

Nếu chính mình có thể nắm giữ lực lượng thần bí này, vậy chẳng phải là muốn gió được gió muốn mưa được mưa sao?

Đại giáo chủ cười lạnh nói:

- Hừ! Hiện tại ngươi đừng nghĩ thu được lực lượng như vậy, biết Giáo hoàng vì sao là Giáo hoàng không? Là bởi vì Giáo hoàng bệ hạ nắm trong tay loại lực lượng này, bằng không ngươi nghĩ xem sao kẻ bề trên lại hoàn toàn không thèm quan tâm bọn thủ hạ dưới tay tranh quyền đoạt lợi, không thèm để ý tới bọn họ liều mạng khuếch trương lực lượng của bản thân? Đó bởi vì những kẻ dưới tay tất cả hoàn toàn nắm trong tay khống chế của bề trên, thoát ly ân sủng kẻ bề trên ban cho, vậy thì cái gì cũng không còn.

Áo Kha Nhĩ ánh mắt tối sầm lại, không ngờ lực lượng thần bí này lại trọng yếu như thế? Hơn nữa nghe ý tứ này dường như chỉ có Giáo hoàng mới có thể học tập được đây.

Đại giáo chủ liếc mắt nhìn Áo Kha Nhĩ một cái, cười nói:

- Áo Kha Nhĩ! Biết chuyện ta nói với ngươi là gì không? Biết vì cái gì tuy rằng ta đau cắt da cắt thịt... nhưng vẫn phái mật vệ đi ám sát Khang Tư không? Phải biết rằng ta sử dụng là Ác ma phấn cao cấp nhất! Thế nhưng cứ như vậy mất đi, quả thực quá đau xót!

Nói đến này, trên mặt lão hiện ra vẻ thương tiếc xót xa.

Áo Kha Nhĩ là người tinh ranh, đương nhiên biết lão già này vì sao luôn lập đi lập lại chuyện này, còn không phải là muốn từ nơi mình kiếm được thứ gì đó để đền bù tổn thất thôi sao.

Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ lập tức dồn sự chú ý vào phần đầu câu nói của lão Đại giáo chủ.

Đúng vậy, vì cái gì lại nói cho mình biết chuyện Giáo hoàng có được lực lượng thần bí chứ?

Dựa theo thân phận, bản thân mình tuy rằng được Đại giáo chủ nhận làm giáo tử, nhưng dựa theo bản ghi tên để suy xét, chỉ có thể xem như là tín đồ mà thôi, căn bản không có tư cách biết chuyện cơ mật như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt mê hoặc của Áo Kha Nhĩ, Đại giáo chủ cười cười:

- Sở dĩ ta nói cho ngươi biết điều ấy, sở dĩ nguyện ý chịu đựng tổn thất thật lớn, cũng phải phái mật vệ đi ám sát Khang Tư, bởi vì đây là ta định đề cử ngươi trở thành người thừa kế Giáo hoàng.

- Người thừa kế Giáo hoàng?

Lần này đến phiên Áo Kha Nhĩ đánh rơi chén rượu trên sàn gỗ, hơn nữa tròng mắt hắn gần như lồi ra khỏi hốc mắt, nghĩ đến vỡ đầu hắn cũng không bao giờ nghĩ đến là vì nguyên nhân này!

Đại giáo chủ cười nói:

- Không cần giật mình kinh ngạc như vậy, hiện tại tuổi của Giáo hoàng đương nhiệm còn lớn hơn so với ta, cho nên dựa theo quy định bắt đầu từ trong giáo tông chọn ra người thừa kế, mà điều kiện thứ nhất của những người thừa kế chính là cần phải có người đề cử. Ngươi không cần kỳ quái vì sao người thừa kế không lựa chọn trong số các Đại giáo chủ chúng ta, nếu các Đại giáo chủ chúng ta tuổi trẻ chừng ba mươi tuổi, vậy thì tuyệt đối không tới phiên các người tuổi trẻ ngươi.

- Nhưng vì nguyên nhân gì tuyển ta mà không phải các giáo chúng khác chứ? Đừng nói với ta rằng trong đạo giáo ngài nhiều năm như vậy nhưng lại không có thủ hạ dưới tay tâm phúc.

Áo Kha Nhĩ cũng không dám tùy tiện đáp ứng chuyện này, ai biết đây là mỹ thực hay là độc dược chứ! Trước khi ăn nhất định cần phải làm rõ chuyện mới được.

- Ha ha! Bởi vì con người ngươi chẳng những dã tâm mười phần, hơn nữa có được thế lực vững chắc, trong đó quan trọng là... thế lực. Đừng thấy mật giáo chúng ta rất lớn rộng, nhưng mà thế lực lại rất nhỏ. Có lẽ ngươi sẽ hỏi có nhiều chư hầu như vậy để chúng ta lựa chọn, vì sao cố tình tuyển chọn ngươi? Một là vì ngươi là thành viên trong nội bộ chúng ta, mà ngươi rất giả dối phi đạo đức, giả dối đến mức chính ngươi cũng cho là thật sự. Biết vì sao ta nói như vậy không? Ngươi biết rõ ta phái người ám sát Khang Tư đối với ngươi rất có lợi, ngươi lại làm không có chuyện gì xảy ra, tuy nhiên cũng may mắn là như thế, nếu ngươi tỏ vẻ khiếp sợ, ta ngược lại nhìn ngươi không khá nổi đâu.

Đại giáo chủ vẫn ung dung nói thẳng ra.

- Dạ! Vậy đa tạ giáo phụ tài bồi.

Áo Kha Nhĩ cũng là người thức thời, lập tức cười hì hì nói.

- Ừ! Chỉ cần ngươi nhớ kỹ ta là giáo phụ của ngươi là được rồi. Lần này cắt đứt liên hệ với mật vệ đó, cũng không biết hai nhiệm vụ giao cho hắn có hoàn thành hay không. Tuy nhiên bất kể thế nào, Áo Kha Nhĩ ngươi cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, ngay thời điểm chấm dứt trời phạt, ngươi phải phát triển lực lượng ở đại lục, bán đảo Phi Ba này không lưu lại được nữa rồi.

Đại giáo chủ vẫn không ngẩng đầu lên nói.

- Dạ!

Áo Kha Nhĩ nheo mắt thầm nghĩ: ”Xem ra lão già này còn giấu một số chuyện không cho mình biết đến đây! Không ngờ nói bán đảo Phi Ba không lưu lại được? Chẳng lẽ các mật giáo bọn họ chuẩn bị tranh đoạt ruộng thuốc trên bán đảo Phi Ba? Thực rất có khả năng, xem ra đúng là nên sớm chuẩn bị mới được.

Đại lục Hi Nhĩ Đạt, tại địa giới Khi Hồng Quốc trước đây, toàn bộ Khi Hồng Quốc đã bị Hắc Nham Quốc cùng Tử Tâm Quốc chiếm cứ hai phần ba, còn lại một phần ba thì bị Nhị hoàng tử Hắc Nham Quốc là Ân Nặc - Khám Tư Nạp - Uy Đặc chiếm cứ, lấy Hoàng Kim Sư Tử làm cờ độc lập.

Nguyên các chư hầu của Khi Hồng Quốc trước đây, nếu không bị Hắc Nham Quốc cùng Tử Tâm Quốc tiêu diệt, thì đều đầu phục Hoàng Kim Sư Tử.

Vốn các chư hầu đó cho dù là cùng đường ngoài hai cường quốc cũng sẽ không lựa chọn Hoàng Kim Sư Tử, đáng tiếc Hắc Nham Quốc và Tử Tâm Quốc bởi vì đều tự nhận mình là kẻ thắng thế, hoàn toàn không thèm quan tâm tới các chư hầu đầu nhập vào, ngược lại còn chuẩn bị đuổi tận giết tuyệt bọn họ, để thuận tiện lấy đất đai tưởng thưởng cho công thần mới.

Nếu đã không còn lựa chọn nào khác, các chư hầu đành phải đầu nhập vào Hoàng Kim Sư Tử vốn bọn họ cũng không xem trọng lắm.

Hoàng Kim Sư Tử này không biết do cực độ đói khát hay là quá chính trực, dù sao cũng không cự tuyệt kẻ nào đến với mình. Gần như tất cả chư hầu còn sót lại đều được bọn họ tiếp nhận.

Có những kẻ hiểu biết không khỏi lo lắng thay cho Hoàng Kim Sư Tử, bởi vì tiếp nhận vào nhiều thế lực chư hầu phức tạp như thế, cho dù không xảy ra trường hợp bị đảo khách thành chủ, thì cũng chia rẻ thành năm bè bảy phái.

Nhưng ngay tại thời điểm mọi người lo lắng, Hoàng Kim Sư Tử không biết đã dùng thủ đoạn gì, không ngờ lại khiến các chư hầu này tự nguyện buông bỏ quân quyền của mình, đồng thời đều tỏ ý sẵn lòng giao lãnh địa cho Hoàng Kim Sư Tử, chính mình chấp nhận đứng ở dưới sư tử thành kẻ hưởng phúc.

Việc này tuy rằng khiến cho thế nhân phỏng đoán lung tung, nhất là đám bộ hạ của các chư hầu đó kinh sợ không thôi, nhưng gia chủ đã nói như thế cũng đã làm như thế, thì kẻ dưới còn có thể làm gì khác được chứ?

Bởi vậy, kẻ có dã tâm vốn hy vọng Hoàng Kim Sư Tử xảy ra nội loạn đều rất thất vọng. Hoàng Kim Sư Tử tiếp nhận chư hầu xong không ngờ chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn liền ổn định cục diện, đồng thời thu dùng lực lượng của chư hầu mở rộng chính mình.

Vốn những kẻ lang thang cứ như vậy ở giữa giáp công của hai cường quốc, lại không muốn đầu nhập vào bên nào, trừ một số bị nghiền nát như quả trứng gà ngoài ra gần như không có lựa chọn nào khác.

Nhưng Hoàng Kim Sư Tử lại trái với lẽ thường, chẳng những vẫn duy trì độc lập công bằng, còn có thể từ hai cường quốc kiếm được chút ưu đãi để tăng cường lực lượng chính mình.

Hoàng Kim Sư Tử sở dĩ có thể làm được như vậy, do hắn có được nhân số con dân tới gần cả vạn người, lãnh thổ tới mấy trăm vạn cây số vuông, gần mười vạn thiết kỵ, gần ba mươi vạn bộ binh tinh nhuệ!

Quân đội cường hãn giúp hắn vững chắc như đá tảng, bất cứ bên nào muốn nuốt gọn hắn đều phải chuẩn bị sứt đầu mẻ trán.

Ngoài ra, còn vì thân phận của Hoàng Kim Sư Tử.

Tuy rằng thân phận Thân vương của hắn trước đây sau khi độc lập đã bị Hắc Nham Quốc tước bỏ, nhưng hắn vẫn như cũ là thành viên hoàng tộc của Hắc Nham đế quốc, trong giới quan lại quý tộc ở dân gian, hắn vẫn có danh vọng hiển hách như trước đây.

Hoàng đế Hắc Nham Quốc tuy rằng tuyên bố hắn là phản nghịch, nhưng cũng không thể tùy ý làm bậy triệu tập đại binh tấn công Hoàng Kim Sư Tử, một là sẽ để Tử Tâm Quốc có thể lợi dụng cơ hội, hai là sẽ khiến dân chúng nghĩ rằng Hoàng đế lòng dạ hẹp hòi không có lượng bao dung. Bởi vì dân chúng phần lớn cho rằng, chỉ cần tiêu diệt xong Tử Tâm Quốc, Hoàng Kim Sư Tử là người hiểu rõ nhân tình tự nhiên sẽ một lần nữa trở về với quốc gia.

Nếu như vậy, Hoàng đế Hắc Nham Quốc cũng không sao cả.

Dù sao sau khi tiêu diệt Tử Tâm Quốc, nếu đệ đệ phản nghịch của hắn không hiểu chuyện, lúc đó hắn có giết chết đệ đệ mình, dân chúng cũng sẽ đồng tình hoan hô mà không phải nhiều ý kiến chống lại như bây giờ.

Về phần Tử Tâm Quốc bên kia cũng là vì thân phận của Hoàng Kim Sư Tử.

Bọn họ biết rất rõ mối quan hệ hiện nay của Hoàng Kim Sư Tử cùng đại ca hắn, cũng hiểu rõ mâu thuẫn của bọn họ, chỉ hận không thể thấy Hoàng Kim Sư Tử hùng mạnh lên, chạy về Hắc Nham Quốc tranh quyền đoạt lợi dẫn tới chấn động rung chuyển đất nước, vì thế Tử Tâm Quốc đâu muốn tiêu diệt Hoàng Kim Sư Tử, để giúp không cho Hắc Nham Quốc giảm đi mối họa tâm phúc lớn đó chứ!

Cũng bởi vì hai cái ý tưởng của tầng lớp trên như vậy, hơn nữa Hoàng Kim Sư Tử cũng không phải dễ đối phó, đồng thời hai cường quốc đều có quan viên quý tộc bị hắn mua chuộc ở một bên khuyên cản, vì lý do đó nên Hoàng Kim Sư Tử mới có thể yên ổn nhiều năm như vậy.

Tuy nhiên, hôm nay sự yên bình của Hoàng Kim Sư Tử đã bị đánh phá. Cục diện đánh vỡ thế yên bình này không phải ai khác, chính là chủ nhân của vùng lãnh thổ này, chính là bản thân Hoàng Kim Sư Tử.

Trên quảng trường rộng lớn tại thành Sư Tử kia, lúc này đã tập trung đông nghìn nghịt quân đội võ trang hạng nặng, bên cạnh cũng chen chúc đầy dân chúng, nhưng hơn mười vạn người tập trung cùng một chỗ, lại không có mảy may một chút tiếng động nào.

Không có người nào quan tâm tới thời tiết âm u, không có ai để ý tới tiếng hạt mưa rơi tí tách trên người, càng không có kẻ nào để ý tới vào thời điểm thiên tai buông xuống, còn làm ra loại chuyện thật ngược đời này. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào gã võ sĩ trên đài duyệt binh.

Người võ sĩ này mặc khôi giáp màu vàng kim, có tóc màu vàng kim, tướng mạo cương nghị tuấn mỹ, dưới ánh đuốc chiếu rọi xuống, cả người hắn giống như một thiên thần hiện ra giữa vầng mặt trời, có một loại thần bí khó thể diễn tả thành lời.

Không cần nhiều lời, có thể đứng ở chỗ này cũng chỉ có Hoàng Kim Sư Tử: Ân Nặc - Khám Tư Nạp - Uy Đặc.

Ân Nặc - Khám Tư Nạp - Uy Đặc nhìn quét một vòng đám người dày đặc dưới đài, "xoát" một tiếng hắn rút thanh kiếm vàng ánh bên hông chỉ lên bầu trời, sau đó hô lớn:

- Hỡi các con dân của ta! Hỡi các binh sĩ của ta! Thời khắc chúng ta chờ đợi nhiều năm đã đến! Hãy kích thích luồng máu nóng và lòng cuồng nhiệt chúng ta tích tụ nhiều năm! Hãy mang đến hy vọng cho đại lục Hi Nhĩ Đạt! Hãy mang đến hòa bình vĩnh cửu cho vùng đất mẹ dưỡng dục chúng ta đi! Toàn quân xuất động!

"Vạn tuế!"

Tiếng hoan hô đinh tai nhức óc vang vọng khắp chân trời, sau đó đội quân đông nghịt liền theo hai lá cờ Hoàng Kim Sư Tử rời khỏi thành thị, phân biệt một hướng đi về Hắc Nham Quốc và một đi về phía Tử Tâm Quốc.

Có thể đoán trước được: bất cứ ai cũng không hề nghĩ đến lại có người phát động chiến tranh vào thời điểm trời phạt buông xuống. Khởi đầu khẳng định sẽ là thế như chẻ tre có thể đánh cho đối phương hôn mê mất phương hướng. Tuy nhiên, sau đó khi đối phương có chuẩn bị, sẽ không biết còn có thể bảo trì thế công như vậy hay không. Thậm chí thật có thể bởi vì bị kích thích quá mức cuồng tính đối phương sẽ phản kích lại thì thế nào đây?!?!

211. Chương 211: Người Khách Kỳ Lạ Phương Bắc. (1+2).

Thời tiết các nước phía Bắc hoàn toàn là gió mạnh tuyết dày suốt ngày khác hẳn với vùng ven biển lục địa và vùng nội địa mưa to liên miên. Công quốc Băng Diệu cũng là một nước ở phía Bắc đương nhiên không thể ngoại lệ.

Công quốc Băng Diệu, đại công đầu tiên vốn là Tướng quân một quận vùng ven của nước Cổ Tuyết. Vào lúc nước Cổ Tuyết nội loạn, ông ta thừa cơ nổi dậy chiếm cứ một địa bàn lớn, tự phong làm đại công.

Lúc ấy diện tích công quốc Băng Diệu lớn nhất một trong ba công quốc lớn.

Việc này cũng bình thường, bởi vì hai đại công đứng đầu hai công quốc kia đều là xuất thân quý tộc quan lại, căn bản không phải đối thủ của Tướng quân.

Chẳng qua đại công kế tiếp của công quốc Băng Diệu không bằng thế hệ cha anh mình. Trong cuộc tranh đấu với hai công quốc kia địa bàn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trở thành một công quốc yếu nhất.

Vị trí của công quốc Băng Diệu không phải là rất tốt. Ở phía trên bên trái là công quốc Tả Nhĩ Đặc, phía trên bên phải là công quốc Tuyết Phi, phía trước là rừng rậm Mạn Đặc Tư bao la, mặt sau là một ngọn núi tuyết lớn. Có thể nói là hoàn toàn cô lập.

Tuy nhiên cũng bởi vì thế mà công quốc Băng Diệu thích nội đấu mà không phát triển ra ngoài.

Công quốc Băng Diệu trên danh nghĩa lãnh thổ quốc gia chia làm mười ba lãnh địa dưới sự quản lý trực tiếp của đại công, lãnh địa của mười ba Bá tước. Nhưng kể cả lãnh địa trực thuộc đại công cũng bị các quan lớn nhỏ dưới trướng chiếm cứ, thì càng không thể nói về tình trạng các Bá tước khác. Hơn nữa tình hình như vậy ở toàn bộ các nước phía Bắc là thường thấy, ngay cả ba công quốc lớn đều như thế.

Vì sao xuất hiện tình trạng như vậy?

Phương diện thứ nhất là bởi vì ba công quốc lớn phía Bắc đều từ nối dậy đánh chiếm lãnh địa nước Cổ Tuyết, căn bản là danh bất chính ngôn bất thuận. Vì duy trì sự thống trị của mình, cho nên phải trả công cho những người đi theo, gần như toàn bộ địa bàn đều ban thưởng ra, khiến cho các quan được phong thưởng của ba công quốc lớn mọc lên như rừng.

Nếu chỉ riêng các vị quan được phong thưởng thì cũng thôi, nhưng mà những công quốc này lại thực hành chế độ phong quan từ xưa, lãnh địa một khi ban cho người ta nếu không phải tội phản nghịch thì quân chủ không có quyền thu hồi đất ban thưởng. Đồng thời bất kỳ quân chủ nào cũng không được can thiệp vào việc nội bộ trong đất được ban thưởng của quan lại.

Chuyện này có thể sánh với chế độ phân phong "Đất được người được vua ban thưởng không phải là đất của vua, nước phụ thuộc vào nước phụ thuộc của ta không phải là phụ thuộc vào ta" càng kỳ quái hơn.

Quan hệ trên dưới chỉ là một danh nghĩa mà thôi, cấp trên đối với cấp dưới cũng không có lực khống chế hiệu quả.

Vì sao nói như vậy? Bởi vì cái gọi là mưu nghịch, khi lực lượng không đủ cũng sẽ không lộ liễu chuẩn bị hành động. Nhưng nếu đã dấy binh mưu nghịch vậy là lực lượng đã lớn đến mức có thể tiêu diệt đại công, cho nên không tồn tại tội danh này.

Cho nên như vậy liền tạo thành một khi quý tộc được phong, vậy cũng chẳng khác nào thêm một nước độc lập.

Cho nên công quốc căn bản không thể tập kết toàn lực lượng công quốc, mà không có lực lượng mạnh mẽ, căn bản không thể làm ra thay đổi.

Cũng bởi thế, ba công quốc lớn mới bảo trì được thời gian dài như vậy trong trạng thái hỗn loạn đó.

Công quốc Băng Diệu gần rừng rậm Mạn Đặc Tư có một khối lãnh địa phạm vi hơn một vạn dặm vuông tên là Lâm Tuyết Nam tước lĩnh. Đó là một trong những lãnh địa dưới sự quản lý của Bỉ Khắc Bá tước, một trong mười ba Bá Tước lĩnh.

Trong lãnh địa Bỉ Khắc Bá tước có năm Tử tước lĩnh, mười Nam tước lĩnh.

Những Tử tước, Nam tước này đều là Bỉ Khắc Bá tước phong cho, mà lãnh địa Lâm Tuyết Nam tước là một khối đất ban thưởng hoang vu nhất, nghèo khó nhất.

Lãnh địa Lâm Tuyết Nam tước tuy rằng nằm kề rừng rậm Mạn Tư Đặc nhưng nơi này là địa giới các nước phương Bắc, rừng rậm phần lớn bị bao phủ bởi tuyết. Bởi vậy lãnh địa Nam tước này trừ bỏ nông nghiệp miễn cưỡng có thể no bụng, cũng chỉ có một ít nghề nhỏ như đốn củi, chăn nuôi, cùng với một số khai thác mỏ nhỏ đến đáng thương chống đỡ mà thôi.

Mà dân cư sống trên đất tuyết thiếu thốn như vậy thì có thể tượng tượng được ít đến mức nào.

Lúc này trên bầu trời một nơi đốn củi hoàn toàn bị tuyết che phủ, yên tĩnh chỉ nghe tiếng gió, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng rít dồn dập. Nguồn:

Giương mắt nhìn có thể thấy một cơn gió lốc cao đến mười mấy thước đang bay nhanh tới. Tuy nhiên nhìn cơn gió lốc này uy lực cực kỳ nhỏ, ngay cả một gốc cây cũng không thể nhổ lên. Thoạt nhìn cơn gió lốc này tác dụng giống như là dọn dẹp tuyết đọng trên lá cây vậy.

Mà càng quái dị hơn là tốc độ của nó càng ngày càng chậm, uy lực cũng càng nhỏ, hơn nữa đột nhiên lại biến mất.

Tuy nhiên ở nơi nó biến mất, lại văng ra xa một vật.

Đó là một vật thể to khoảng bốn, năm người ôm được bao quanh bởi lưới đánh cá, vật kỳ lạ này sau khi được văng ra lập tức như thiên thạch rơi xuống mặt đất.

"Ầm! Ầm!"

Tiếng cây gẫy cùng với tiếng tuyết đọng rơi xuống theo quỹ đạo mảnh thiên thạch quái dị này không ngừng vang lên. Cuối cùng "Phịch" một tiếng, một mô tuyết cao mấy thước bị đụng vào, đầu tiên là tuyết đọng bay lên tung tóe, sau đó biến thành bông tuyết chạm rãi rơi xuống.

Bông tuyết chậm rãi che phủ vật nằm trong lưới đánh cá kia, càng rơi càng dày. Khi tuyết sắp hoàn toàn bao phủ vật thể này, một tiếng rên rỉ rất nhỏ vang lên, vật thể này cũng chuyển động nhẹ.

Có thể bởi vì lưới đánh cá bên ngoài, vật bên trong tuy rằng đang ngọ nguậy, đáng tiếc không thể nào đi ra.

Vật thể bên trong như là buông tha động tác như vậy, tuy nhiên một tiếng đao kiếm tuốt khỏi vỏ vang lên, tiếng dây thừng bị cắt đứt vang lên ngay sau đó.

Một thân hình ngọ nguậy bò lên.

Chỉ thấy tay hắn cầm một lưỡi dao sắc, một tay lau mặt sau đó lắc lắc đầu rồi ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi cương nghị. Đúng là Khang Tư bị gió lốc cuốn đi.

Ánh mắt Khang Tư có chút mê mang đánh giá bốn phía xung quanh, nhìn thấy cảnh trắng xóa không khỏi sửng sốt, lỗ mũi thở mạnh ra hai làn khói nóng.

Vẻ ngoài Khang Tư lúc này cực kỳ thê thảm. Vốn là quần áo võ sĩ chỉnh tề giờ này chỉ có thể dùng từ lưới đánh cá để hình dung. Vài sợi lông bên trong mấy chỗ thủng run lên nhè nhẹ, quần áo không bị xé rách thành từng mảnh phỏng chừng bởi vì có lưới đánh cá bảo vệ, tuy nhiên cũng khiến quần áo trở thành lưới đánh cá.

Tuy vậy giầy, đai lưng cùng với đao của Khang Tư lại không tổn hao gì, khuôn mặt cùng mu bàn tay mặc dù bị xây xát nhưng vết thương như vậy đối với Khang Tư có thể coi như không.

Duy nhất lộ ra vết máu là miệng vết thương bên hông Khang Tư bị ác ma xuyên thủng. Mảnh vải Tương Văn băng bó đã sớm bị rơi mất, thuốc bôi cũng chỉ còn lại chút ít dính trên miệng vết thương.

Ngay khi Khang Tư sững sờ quên cả rét lạnh, vật dưới chân hắn lại rung lên, lộ ra hai người đàn ông tuổi trẻ dáng vẻ bình thường.

Quần áo hai người này cũng biến thành lưới đánh cá giống Khang Tư, tuy nhiên bọn họ tốt hơn so với Khang Tư là không có vết thương lớn nào.

Hai người này vừa mới tỉnh táo lại, lập tức rút binh khí ra chỉ vào Khang Tư, tuy nhiên trong nháy mắt bọn họ liền quỳ trên mặt đất hô:

- Chủ thượng! Ngài không có việc gì chứ?

Mật vệ được rèn luyện rất triệt để, căn bản không có để ý bị gió lốc cuốn đến đâu, vì sao mình từ trong tai nạn khủng bố như vậy có thể sống sót. Việc đầu tiên của bọn họ là an toàn của Khang Tư.

- Không có việc gì. Mau đứng lên hoạt động một chút, hiện tại không biết chúng ta đang ở nơi nào đây?

Khang Tư tay cầm chuôi đao, vừa chú ý tình huống xung quanh vừa nói.

- Dạ!

Hai người đàn ông lập tức đứng dậy hoạt động tay chân, tuy nhiên bọn họ lập tức phát hiện ở bên dưới còn có người, lập tức vẻ mặt giống nhau vung đao chém mạnh xuống.

Sau một hồi máu thịt tung bay, hai người thở ra một hơi, nói với Khang Tư:

- Chủ thượng. Chúng ta mau rời khỏi nơi này, ác ma này có năng lực tái sinh, chúng thần không thể hoàn toàn giết chết hắn.

Mật vệ cũng không có biện pháp, sức chiến đấu của ác ma này tuy không quá mạnh mẽ nhưng lực phục hồi cực mạnh. Cho dù biến hắn thành thịt vụn đều có thể khôi phục như cũ. Tuy rằng còn có một số biện pháp có thể giam cầm hắn, nhưng hiện tại đang ở nơi xa lạ làm gì cũng không tiện, vậy cho nên tránh đi thật xa là hơn.

Chờ sau khi ổn định, nếu ác ma này còn dám tìm tới, vậy thì có nhiều cách thu thập hắn.

Khang Tư gật gật đầu cười cười, đang muốn nói điều gì chợt nhắm mắt lại té xỉu, tuy nhiên không có ngã xuống đất đã được mật vệ ôm lấy.

- Thế nào?

Một mật về cầm đao cảnh giới xung quanh khẩn trương hỏi.

Người mật vệ kia sau khi kiểm tra thân thể Khang Tư, nhẹ thở ra nói:

- Không có gì đáng ngại, chỉ là mất nhiều máu quá, sau khi nghỉ ngơi thì không có vấn đề gì. May mắn có ác ma kia làm đệm lót cho chúng ta bằng không chỉ cần lực va đập từ trên trời rơi xuống đủ khiến cho chúng ta vỡ đầu chảy máu, gãy xương đứt gân, chảy máu trong mà chết!

Nói thì thế nhưng trên mặt hai mật vệ cũng không thoải mái. Bởi vì bọn họ sớm chú ý nơi này đập vào mắt đều là một mảnh tuyết trắng xóa, ở nơi như vậy đi đâu tìm được nơi ổn định cho chủ thượng nghỉ ngơi?

Đột nhiên mật vệ đang cảnh giới ánh mắt tụ lại, sau đó nhanh như chớp đánh về một nơi tuyết đọng.

Vừa phủi ra lớp tuyết đọng, lộ ra một giá gỗ dùng đỡ cây cối để lột vỏ, mật vệ đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, tươi cười quay đầu hô:

- Giáp Nhất, gần đây có nơi đốn củi, chung quanh chắc chắn có thôn xóm!

- Thật quá tốt. Giáp Nhất ngươi đi điều tra phương hướng một chút!

Trên mặt mật vệ tên Giáp Nhất cũng xuất hiện vẻ tươi cười.

Giáp Nhị cũng không lên tiếng, đánh giá sơ sơ bốn phía, sau đó giống như khỉ núi nhanh chóng nhảy lên đỉnh một ngọn cây gần đó, híp mắt đón gió tuyết mạnh cẩn thận nhìn.

Động tác này duy trì một đoạn thời gian, sau khi Giáp Nhất cẩn thận băng bó vết thương của Khang Tư lại một lần, trên người Giáp Nhị đã đọng một lớp tuyết.

Đúng lúc này, thân hình Giáp Nhị chấn động, sau đó nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, nói:

- Hướng chính Đông, khoảng ba dặm.

Sau đó giúp Giáp Nhất nâng Khang Tư dậy, rồi cứ thế mang Khang Tư nhanh chóng rời đi.

Vào lúc thân hình bọn họ còn chưa biến mất trong gió tuyết, nơi tuyết đọng vừa rồi Giáp Nhất, Giáp Nhị chém giết đột nhiên rung động một hồi, sau đó một người đàn ông trung niên da trắng như tuyết, dung mạo bình thường hai mắt đỏ hồng bò lên.

Quần áo trên người đàn ông này càng thêm rách nát hơn nữa dính đầy máu, giống như một chiến sĩ từ trong cuộc chiến đẫm máu đi ra vậy. Chỉ là vẻ mặt hắn có chút đờ đẫn.

Hắn cứ thế đứng một hồi lâu mới nhấc chân đi về hướng bọn Giáp Nhất vừa đi, chưa đi được mấy bước dấu chân của người này liền biến mất. Người cũng hư ảo biến mất trong làn gió tuyết.

Trong những ngày tuyết lớn này, đất trời sớm bị tuyết che phủ, bất kể là ở nơi đốn củi hay thợ mỏ hoặc là ngành nghề khác đều trốn trong nhà.

Trấn Lâm Đầu là một nơi gần nhất với rừng rậm trên lãnh địa Lâm Tuyết Nam tước. Nói là trấn, kỳ thật cũng là một nơi để cho người đốn củi gần đó nghỉ lại, khoảng ba bốn mươi nhà dân và một nhà kiêm cửa hàng tạp hóa, quán rượu ra thì không còn gì khác nữa.

Mà lúc này trong quán rượu duy nhất trong thôn trấn đã đầy người, tất cả mọi người uống rượu bọt cực kỳ rẻ tiền. Trừ việc nói chuyện linh tinh, căn bản không ai gọi đồ nhắm.

Tuy chỉ là như vậy nhưng ông chủ quán rượu cũng tỏ vẻ thật hài lòng.

Nếu không phải thời tiết quái quỷ này khiến cho tất cả mọi người không có việc gì làm, rượu bọt pha nước của ông ta mới nhanh chóng được bán hết.

Về phần thức ăn, thời đại này trừ bỏ ngày lễ tết, cùng với những người buôn bán, thuế quan thì ai mà chịu bỏ tiền mua thức ăn để nhắm rượu? Có tiền cũng không phung phí như thế!

Tuy rằng những người đốn củi mặc áo khoác da đã cũ ngồi tùy ý, nhưng xem vị trí của bọn họ vẫn dễ dàng có thể nhìn ra người đứng đầu trong bọn họ là ai.

Đó là ba người đàn ông cao lớn thân thể phi thường cường tráng, bộ dạng hào hùng. Ba người này một bên uống rượu bên nói chuyện phiếm. Lúc bọn họ nói chuyện, người xung quanh đều vểnh tai nghe, nếu như vậy không phải là đầu mục vậy cũng không có người nào khác ở đây là đầu mục.

Trong ba người, một người trên mặt chòm râu mới dài nửa tấc, sau khi uống một ngụm rượu hỏi:

- Ước Hàn đại ca, làm sao khí trời hôm nay kỳ lạ như vậy. Ngày này năm trước thời tiết đã trong, không nói gió tuyết ngay cả bông tuyết đều không còn một mảnh. Như thế nào bây giờ vẫn gió to tuyết lớn?

Người có chòm râu chừng tam tấc gật đầu nói theo:

- Đúng vậy. Ước Hàn đại ca, trời thế này làm sao chúng ta ra ngoài. Hơn nữa cho dù chúng ta mạo hiểm đi chặt cây dưới trời bão tuyết thì người mua củi cũng không ra ngoài. Không có người đi buôn chúng ta không có lương thực, vậy thật là khó sống.

Người ở giữa có chòm râu rậm nhất, cũng chính là người được gọi Ước Hàn đại ca, cảm thán:

- Ai biết thời tiết là thế nào. Tuy nhiên dựa theo hàng năm thời tiết như vậy ít nhất sẽ liên tục hơn một tuần. Một tuần không thể làm việc, rất nhiều người trong chúng ta có thể sẽ không chống chịu được tới lúc trời đẹp. Như vậy đi, dựa theo quy củ cùng mọi người thống kê lương thực dự trữ, làm tốt đăng ký xem có bao nhiêu nhà cần vay lương thực để sống tạm.

- Dạ!

Hai đại hán ở bên cạnh gật đầu sau đó quát to về phía phòng khách. Những tráng hán trong quán rượu lần lượt hô to số lương thực còn lại của nhà mình, mà ông chủ quán rượu cũng thuần thục lấy ra giấy bút bắt đầu ghi chép.

Quy củ này từ ngày thôn trấn thành lập đã có, cũng là để cho tất cả mọi người có thể vượt qua trời đông giá rét. Đây cũng là nguyên nhân thôn trấn này không những có thể giữ vững số dân mà còn từng bước tăng trưởng dân cư.

Ngay vào lúc mọi người ồn ào không ngớt, cửa quán rượu đột nhiên bị mở mạnh ra, từng luồng gió lạnh lập tức thổi vào trong quán rượu.

Tất cả mọi người ở đây liền biến sắc, đàn ông trưởng thành của thôn trấn đều ở trong quán rượu, trong nhà chỉ có đàn bà trẻ em nếu không có chuyện trọng yếu sẽ không mạo hiểm gió tuyết chạy đến. Khẳng định là có chuyện lớn xảy ra vì thế tất cả mọi người đứng lên nhìn ra cửa.

Xuất hiện ở cửa là ba người đàn ông, một người đầu ngả xuống được hai người dìu đi. Quần áo trên người ba người so với công nhân ở đây còn rách nát hơn, tuy nhiên cũng không ai dám coi khinh bọn họ.

Bởi vì ba người này kể cả người đang hôn mê kia ở bên hông đều có một thanh khảm đao. Khảm đao chuyên môn dùng để chiến đấu là trang bị mà chỉ có võ sĩ quý tộc mới có.

Người đàn ông bên trái căn bản không để ý đến ánh mắt nhiều người như vậy, lên tiếng hỏi trước:

- Có nước ấm, thức ăn và phòng trống hay không? Chúng tôi có người bị thương.

Người đàn ông bên phải thì híp mắt đánh giá bốn phía, hiển nhiên là xem ở đây có cái gì chướng mắt hay không.

Giáp Nhất lời nói dùng ngôn ngữ của Liên minh Duy Nhĩ Đặc. Tuy rằng ngôn ngữ đế quốc Áo Đặc Mạn cũng trải rất rộng tuy nhiên phần lớn các nước lân cận khẳng định sẽ không so được với ngôn ngữ Duy Nhĩ Đặc. Dù sao người ta là đất nước thương nghiệp, người đi buôn nói ngôn ngữ Duy Nhĩ Đặc đầy khắp thiên hạ, ai cũng đều nghe hiểu được vài câu. Cho nên đi đến nơi xa lạ, ngôn ngữ Duy Nhĩ Đặc là thích hợp nhất để nói chuyện.

Nghe thấy là ngôn ngữ chỉ có người đi buôn hoặc thuế quan mới sử dụng, mọi người làm nghề đốn củi ở đây nháy mắt mấy cái, không tự chủ quay đầu nhìn Ước Hàn đại ca có chòm râu rậm nhất.

Ước Hàn đại ca này lông mày nhướn lên, hắn vẫn chú ý tới hai người đỡ người đàn ông kia từ đầu đến giờ vẫn nắm chuôi đao. Hơn nữa ba thanh khảm đao hoàn mỹ kia cũng không phải binh khí võ sĩ bình thường có thể có được.

Nhìn tất cả mọi người đều cùng đợi tráng hán đứng đầu kia phản ứng, Giáp Nhất trực tiếp nói lại với hắn một lần, mà ánh mắt Giáp Nhị lộ ra vẻ sắc bén quét nhìn mọi người một cái.

Nếu những tên này còn không lên tiếng vậy không thể không giết toàn bộ bọn họ.

Đối với Giáp Nhị mật vệ đặc biệt này, hơn mười tráng hán này chỉ hơn mười con gà mà thôi, chả mất tí sức nào có thể thoải mái bóp chết.

Vài người lớn tuổi đều bị ánh mắt kia làm sợ hãi.

Ước Hàn đại ca rùng mình vội vàng gật đầu với ông chủ quán rượu.

Tuy nói hắn làm người đứng đầu nhiều người như vậy, cũng là người hiểu biết nhưng nói thế nào thì cũng là người làm nghề đốn củi mà thôi. Làm sao dám huênh hoang trước mặt những người rõ ràng là võ sĩ cao cấp này?

Ông chủ quán rượu là người khôn khéo, tuy rằng cũng phải nhìn sắc mặt bọn cường hào ác bá địa phương mà sống, tuy nhiên ánh mắt già đời cũng nhìn ra được ba người xa lạ này không phải người thường.

Cho nên khi Ước Hàn đại ca gật đầu, ông chủ quán rượu lập tức vẻ cung kính nịnh bợ tươi cười nói:

- Có, có, có. Xin mời ba vị võ sĩ đại nhân theo tôi.

Nói xong liền vội vàng đi trước dẫn đường vào phòng bên trong quán rượu. Tuy rằng quán rượu này của ông ta không phải khách sạn, nhưng cũng có nơi để tiếp đãi người đi buôn và thuế quan địa phương.

Sau khi tiến vào một gian phòng, Giáp Nhất Giáp Nhị đánh giá qua căn phòng. Tuy rằng không thể so sánh với nơi của người hầu phủ Đại Đô đốc, nhưng ít nhất chăn đệm đầy đủ, quan trọng nhất chính là thật sạch sẽ.

Cho nên hai người cũng không nói nhiều, lập tức đặt Khang Tư lên giường, sau đó Giáp Nhất lấy một kim tệ ở bên hông ra đưa cho ông chủ quán:

- Nước nóng, đồ ăn nóng, thêm ba bộ quần áo thích hợp cho chúng ta mặc.

Ông chủ quán hai tay đón lấy kim tệ, mắt đều như lồi ra, đầu tiên là vội cắn thử xem thật giả, cất vào trong lòng rồi vẻ mặt tươi cười, xoa xoa tay nói:

- Nước nóng đồ ăn nóng, quần áo đều không có vấn đề. Tuy nhiên ngài cũng biết nơi chúng tôi hẻo lánh thế này, quần áo cũng không ra sao cả, chỉ là đồ sơ sài rẻ tiền mà thôi, ngài xem...

- Được rồi. Chỉ cần sạch sẽ ấm áp là được, ngươi nhanh lên một chút.

Giáp Nhất khoát tay bảo ông chủ quán đi ra.

- Trên người ngươi còn bao nhiêu tiền? Nếu không phải thói quen khi làm nhiệm vụ mang theo mấy kim tệ, chỉ sợ chúng ta phải làm cướp.

Giáp Nhất từ đai lưng lấy ra bảy, tám kim tệ đặt trên bàn, hỏi Giáp Nhị.

Giáp Nhị cũng đồng dạng lấy ra bảy, tám kim tệ.

Nhìn trên bàn không được đến hai mươi kim tệ, Giáp Nhị không khỏi lắc đầu cười khổ nói:

- Không nghĩ tới chúng ta cũng có lúc buồn vì tiền. Không biết mười bảy kim tệ này có thể duy trì được bao nhiêu ngày. Đáng tiếc nơi này chỉ là một thôn xóm, nếu ở thành phố lớn, chúng ta chả cần phải lo chuyện tiền bạc.

Lời này thật bình thường, thành phố lớn người giàu rất nhiều, bằng vào bản lĩnh mật vệ, kiếm tiền lẻ dễ dàng giống như lấy đồ trong túi vậy.

- Ha ha. Ta xem chúng ta hiện tại ở một vùng nông thôn cực kỳ nghèo khó. Ngươi không chú ý khách bên ngoài đều chỉ uống rượu, mà lại uống loại rượu bọt rẻ tiền dùng để nuôi heo hay sao? Còn có bộ dáng lão chủ quán ngạc nhiên vui mừng nhìn thấy kim tệ, cho thấy mười bảy kim tệ này của chúng ta cũng là dư dả.

Giáp Nhất cười nói.

Nghe nói thế, Giáp Nhị không khỏi tự giễu cười nói:

- Sướng quen rồi khổ không chịu được. Trước kia ngay cả ngân tệ đều hiếm thấy, hiện tại ngay cả kim tệ đều không cần.

Không trách Giáp Nhị nói như thế, vào lúc ở Khang Tư lĩnh, ăn mặc, nơi ở, đồ dùng đều là tốt nhất. Lương bổng cũng cao đến dọa người, sớm không có khái niệm tiền tài.

Ông chủ quán đi ra phòng khách, Ước Hàn đại ca mang theo mọi người vây quanh hắn, tranh nhau hỏi ầm ĩ cả lên:

- Chủ quán, ba người này vì sao đến đây? Ta xem bọn họ không chỉ là võ sĩ, có khi còn là quý tộc ấy chứ. Ngươi nói bọn họ ở đâu tới?

- Nhìn đao bọn họ đeo không? Kiểu dáng thật xinh đẹp, chỉ riêng vẻ đẹp của vỏ đao ta thấy cả thuế quan đại nhân cũng không có.

- Ngươi nhìn quần áo trên người bọn họ không? Ta dám nói đó tuyệt đối là áo ấm bằng gấm lót bông! Không nói là xa hoa so với áo da chúng ta, ngay cả áo khoác của lĩnh chủ đại nhân chúng ta cũng kém hơn. Tuy nhiên đáng tiếc đã rách nát, thật không biết bọn họ bị tai nạn gì mà khiến quần áo gần như rách hoàn toàn như vậy.

Ông chủ quán căn bản không trả lời câu hỏi, ngược lại cười hề hề nói:

- Hắc hắc! Các ngươi có biết người ta mua đồ dùng cái gì để trả?

Các công nhân nháy nháy mắt:

- Trả bằng cái gì, không phải là tiền sao? Ta nói ông chủ quán ngươi một phần cơm canh bán bao nhiêu tiền đồng? Có phải là cắt cổ bọn họ hay không?

- Cắt cổ, ta cắt cổ lúc nào? Người ta là nhân vật lớn, sau khi nói một câu nước ấm, đồ ăn nóng thêm mấy bộ quần áo, liền thưởng một đồng tiền này.

Ông chủ quán cực kỳ khoe khoang dùng hai ngón tay kẹp kim tệ bày ra trước mặt mọi người.

- Oa! Kim tệ!

Tất cả mọi người bao gồm cả Ước Hàn đại ca đều hít mạnh một hơi nuốt nước miếng, hai mắt đều tản mát ra ánh sáng vàng chóe.

Không trách bọn họ biểu hiện như vậy, những người ở dưới tầng chót này ai gặp qua kim tệ? Ngay cả ngân tệ đều không có, có thể kiếm được để vào tay nghịch chỉ là tiền đồng mà thôi.

Nhưng cho dù chưa thấy qua cũng đều nghe nói qua kim tệ, cho nên ánh mắt gần như dính vào kim tệ cũng là thật bình thường.

- Này này. Xúm đông lại làm gì, ta còn phải bận đi hầu hạ ba vị đại gia đây.

Ông chủ quán cũng chỉ lấy ra khoe một chút mà thôi, rất nhanh cất kim tệ đẩy đám người vây quanh ra, đi chuẩn bị nước nóng, thức ăn.

Nhìn ông chủ quán vui vẻ một tay xách thùng nước nóng, một tay cầm giỏ đồ ăn nóng, sau lưng một túi quần áo đi vào phòng trong. Người tên Ước Hàn đại ca nháy mắt với tráng hán râu ngắn. Tráng hán này lập tức hiểu ý đi theo sau ông chủ quán.

Tráng hán râu dài trung bình ghé đầu lại thấp giọng hỏi:

- Đại ca. Làm sao vậy?

- Ngươi không thấy bộ dạng ba người kia như là vừa chém giết một hồi sao? Ta sợ bọn họ sẽ mang phiền toái đến cho thôn trấn chúng ta, cho nên nhất định phải dò la rõ bọn họ.

Ước Hàn cũng thấp giọng trả lời.

- Ách. Đại ca, chúng ta phải ra tay trước hay sao? Chúng ta nhiều tráng hán như vậy căn bản không cần sợ ba người bọn họ!

Nói đến câu sau trong mắt hắn toát ra vẻ tham lam.

Ước Hàn chần chờ.

Tuy nhiên người quê mùa như hắn, trong đầu đã thâm căn cố đế ý nghĩ nhiều người lực lượng lớn. Tuy rằng vừa bị ánh mắt lạnh lẽo của đối phương làm hoảng sợ nhưng sau đó cũng không đem bọn họ để trong lòng. Dù sao người ít, có lợi hại đến mấy thì làm được gì?

Nhưng hắn cũng băn khoăn ba thanh khảm đao của đối phương. Đồ vật này có thể sẽ lấy không ít mạng người, đến lúc đó cho dù thành công, anh em mình khẳng định sẽ chết vài người.

Mà ngay khi hắn chuẩn bị từ chối, chỉ thấy tráng hán râu ngắn hưng phấn vội vàng chạy về, ngạc nhiên vui mừng nói khẽ:

- Đại ca, bọn họ thật sự là lắm tiền, hơn mười kim tệ tùy ý ném trên bàn. Xem vẻ mặt bọn họ giống như là mười tiền đồng vậy!

Nghe nói như thế, mấy người ở đây trong mắt lóe hào quang, hơn mười kim tệ đều không thèm để ý như thế, chẳng phải nói rõ hầu bao đối phương thật sự rất dày ư?

Vài tráng hán đều dùng ánh mắt cực nóng nhìn Ước Hàn, Ước Hàn tuy rằng trong lòng cũng sôi sục nhưng vẫn dò hỏi:

- Biết bọn họ là người ở đâu không?

Ánh mắt mọi người lập tức dõi về phía tráng hán đi thăm dò tình huống.

Tráng hán râu ngắn đó vội nói:

- Lời bọn họ nói với nhau đều nghe không hiểu, có thể xác định là người ngoài mà không phải người nước phương Bắc chúng ta. Hơn nữa có thể là mật thám, tuyệt đối không phải võ sĩ quý tộc của chúng ta ở quanh đây!

- Đại ca!

Vài người đàn ông nôn nóng hô.

212. Chương 212: Trời Sinh Gian Khổ. (1+2+3)

Người đất Tuyết bởi vì hoàn cảnh sống cho nên mỗi người đều có thân thể cường tráng, thêm vào đó cuộc sống gian khổ, lại càng giống dân bạt mạng nơi rừng thiêng nước độc.

Chính bởi vì trong lòng bọn họ đều không muốn thừa nhận sự hợp pháp của công quốc, mà người cầm quyền lại muốn dùng cường quyền áp bức, cho nên việc chống nộp thuế thường hay xảy ra.

Có thể nói từ ông già tám mươi cho tới trẻ ba tuổi đều xem như gặp qua cảnh máu me, thậm chí có người đích thân dính vào máu. Cho nên chuyện cướp sạch người xa lạ đối với bọn họ mà nói căn bản không là chuyện to tát gì. Duy nhất sợ là trêu chọc tới quý tộc võ sĩ mang đến phiền toái cho gia đình. Nếu đã không có quan hệ với quý tộc, võ sĩ vậy thì cần gì phải lo lắng?

Ước Hàn cũng nghĩ như thế, vì vậy bèn hung hăng gật đầu nói:

- Việc này phải làm! Nhưng phải làm cho ông chủ quán phối hợp chúng ta. Dù sao ba người kia mặc dù có một người hôn mê nhưng hai người khác đều rất lợi hại!

Tất cả mọi người gật gật đầu, có ông chủ quán bỏ thuốc vậy dễ giải quyết hơn rất nhiều. Hơn nữa loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên, không sợ ông chủ quán không đồng ý.

Đàn ông trong quán rượu nhìn thấy Ước Hàn tụ tập một nhóm người ở trong góc thì thầm cái gì, tất cả mọi người đều biết cho nên đều muốn tham gia.

Tuy rằng sau khi xong việc toàn bộ người trong thôn trấn đều nhận được một, hai tiền đồng nhưng người tham gia lại được chia càng nhiều. Tuy nhiên việc này cũng không phải muốn tham gia là được, lão Đại không nói gì vậy tỏ vẻ không cần nhiều người như vậy. Những người khác sau khi đợi một lúc, thấy Ước Hàn đại ca kêu giải tán, cũng không kêu những người khác, đành phải quay về nhà.

Bầu trời vốn xám xịt chậm rãi tối dần cuối cùng biến thành một mảnh tối đen. Ánh lửa bếp lò chập chờn trong bóng đêm cũng chậm rãi tắt đi, cuối cùng toàn bộ trấn Lâm Đầu chìm vào yên tĩnh. Trừ bỏ tiếng gió, tiếng tuyết rơi thì không còn tiếng động gì khác.

Một đêm trôi qua, tuy rằng gió tuyết như trước nhưng trời vẫn sáng lên. Mặc kệ có nguyện ý hay không, người dân trấn Lâm Đầu vẫn phải dậy, bà chủ nhà mang con cái kiểm tra vấn đề an toàn phòng ốc, mà chủ nhà phải đội tuyết ra ngoài tìm xem có củi hay cái gì khác có ích.

Tuy nhiên nếu là bình thường thì mọi nhà cũng sẽ không sớm ngủ dậy như vậy, sở dĩ không hẹn mà cùng tỉnh dậy chính là vì chờ đợi việc chia của sắp tới. Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều biết, đêm qua nhóm người Ước Hàn đại ca đều qua đêm ở quán rượu.

Trong đầu óc thiếu hiểu biết của bọn họ, gần mười tên tráng hán đi giải quyết ba người gầy yếu căn bản không xảy ra vấn đề gì. Hiện tại đều đang suy nghĩ xem mình có thể được chia bao nhiêu tiền đồng.

Các chủ gia đình đều đội gió tuyết ra ngoài, toàn thân được che trong áo da chó, dẫm lên tuyết đọng cao đến đầu gối, khó nhọc đi tới quán rượu.

Bởi vì trấn Lâm Đầu cũng không lớn, tuy rằng đường khó đi nhưng cũng chỉ là chuyện trong chốc lát. Vốn còn tưởng cúi đầu trực tiếp đi vào trong quán rượu nhưng mọi người rất nhanh liền ngây cả người ra, ở trước cửa quán rượu khi nào treo một loạt túi lớn?

Tất cả mọi người tập trung nhìn liền sững sờ tại chỗ, đây có phải là túi gì đâu. Đó là hàng loạt xác chết đông cứng lạnh ngắt!

Vào lúc những người này ngẩn ngơ, cánh cửa quán rượu "Ầm" một tiếng mở ra, Giáp Nhất Giáp Nhị đi ra, tay cầm chuôi đao lạnh lùng quét mắt nhìn qua mọi người.

Ánh mắt này lập tức khiến mọi người cảm thấy được một luồng hơi lạnh từ trong ra ngoài dâng lên, ngay cả quần áo trên người không thể ngăn được.

Giáp Nhất chỉ vào những xác chết này, dùng lời nói thật lạnh nhạt nói:

- Những người này xâm phạm đại nhân chúng ta, cho nên xử tử toàn bộ. Theo lý thì phải truy cứu trách nhiệm toàn bộ trấn các ngươi, nhưng chúng ta cũng không hy vọng gây ra phiền toán cho nên các ngươi liền tự tản đi, không nên muốn làm phiền chúng ta.

Nói xong xoay người đi vào trong quán rượu, "ầm" một tiếng đóng cửa quán lại.

Vẻ mặt mọi người u ám nhìn mười xác chết kia. Đây chính là người quan của mình, thậm chí còn là người cầm đầu. Nhưng nếu biết đối phương không phải mình có thể trêu chọc, như vậy ngay cả việc nhặt xác cũng không ai dám làm. Không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều quay về nhà.

Không phải nói những người này máu lạnh, cũng không phải nói người nhà những xác chết này quên thù hận. Bọn họ biết rõ nếu ba người đối phương có thể dễ dàng giết chết mười người mạnh nhất, thông minh nhất trong trấn như vậy cũng có thể dễ dàng diệt sạch toàn bộ thôn trấn. Dù sao người ta cũng đã khoan dung không xử phạt tội liên đới, nếu không thức thời còn muốn trả thù, vậy thì sẽ mang đến tai nạn cho cả thôn trấn.

Lại nói thời đại này sống chết thật bình thường, nhịn một hồi cũng qua đi.

Tuyết vẫn rơi, trong quán rượu ấm áp dễ chịu, Giáp Nhất yên lặng đứng canh ở cạnh Khang Tư, Giáp Nhị thì nấp đi. Vốn hai người đều muốn ẩn nấp, dù sao cũng là thói quen. Nhưng dù sao cũng phải có một người bưng trà rót nước, vì thế hai người bắt đầu chế độ thay phiên.

Lúc này Khang Tư đã sớm tỉnh lại, miệng vết thương trên người cũng khép lại, thân thể hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chuyện xảy ra khi hôn mê Khang Tư đã biết, Khang Tư không có ý kiến gì đối với chuyện Giáp Nhất Giáp Nhị tiêu diệt ông chủ quán rượu cùng với những tên ác ôn kia, cùng với việc chiếm cứ quán rượu này. Ngược lại hắn cho rằng đó là chuyện nên làm, Khang Tư vẫn thờ phụng chủ nghĩa người không phạm ta ta không phạm người.

Nhìn bếp lò, Khang Tư đột nhiên cảm thấy được thật thoải mái.

Tuy rằng bên ngoài tuyết lớn vẫn rơi, nhưng củi dự trữ trong quán rượu cũng đủ cho ba người bọn họ dùng một năm có thừa, hoàn toàn không cần lo lắng làm thế nào vượt qua thời tiết như vậy.

Khang Tư lại càng không cần suy nghĩ chuyện lãnh địa, bởi vì có nghĩ cũng không tác dụng. Hắn từ trong miệng những người kia biết được nơi này là công quốc Băng Diệu phương bắc, cách lãnh địa của mình hàng vạn dặm. Hơn nữa ai có thể nghĩ tới người bị gió lốc cuốn đi vẫn có thể sống sót.

Phỏng chừng lãnh địa của mình đã phát tang cho mình, có lẽ xuất hiện thủ lĩnh mới, hoặc đã chia năm xẻ bảy, cũng chẳng quan hệ gì với mình. Cùng lắm thì bọn họ ngẫu nhiên nhớ lại vài người thân quen mà thôi.

Trách nhiệm thật lớn đột nhiên biến mất, toàn thân đều cảm thấy thoải mái khiên cho đầu óc Khang Tư cũng không phải tự hỏi cái gì. Hắn cứ thế cảm thụ độ ấm ngọn lửa, lắng nghe tiếng gió điên cuồng thổi qua, tiếng tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Khang Tư không biết tại sao lại vậy, đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tồi.

Chuyện gì đều không cần phải xen vào, cũng không phải làm cái gì, không lo ăn mặc, không sợ nóng lạnh. Hoàn toàn dùng tâm lý thỏa mãn cảm nhận thế giới này, đây chính là việc mà hắn chưa từng hưởng thụ qua.

Tuy rằng liên tiếp vài ngày như thế, nhưng Khang Tư lại cảm thấy được mình chẳng những không có suy sút ngược lại càng thấy thoải mái. Tinh thần trạng thái hắn trở về thời kỳ tham gia quân ngũ, cảm giác so với năm đó nhẹ nhàng đi nhiều.

Hôm nay lắng nghe tiếng động ngoài cửa, Khang Tư đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Gió tuyết ngừng sao?

Giáp Nhất đi nhanh mở cửa thò đầu nhìn, quay lại nói:

- Chủ thượng. Gió mạnh đã ngừng, tuy nhiên vẫn còn tuyết rơi.

- Ha ha. Chuyện nhỏ, ngày không có gió to cũng vẫn có tuyết rơi là chuyện thường. Hai người các ngươi theo ta ra ngoài một chút, nhiều ngày như vậy ở trong phòng, cảm giác có chút mệt mỏi.

Khang Tư đứng dậy nói.

- Vâng. Chủ thượng!

Giáp Nhất hơi luống cuống tay chân giúp Khang Tư mặc thêm quần áo, đeo đai lưng, binh khí. Tuy rằng đàn ông làm công việc này khiến cho Khang Tư có vẻ không quen, nhưng nhìn bộ dáng cố gắng của Giáp

Nhất, Khang Tư cũng không lên tiếng mặc cho hắn chuẩn bị cho mình. Trong lòng hắn cười nhạo mình hủ bại rất nhiều, được người hầu hạ không ngờ còn giữ được trạng thái bình thường.

Giáp Nhị vừa hiện ra nhìn thấy bộ dạng đầu đầy mồ hôi của Giáp Nhất, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Nhưng rất nhanh hắn cũng toát mồ hôi, bởi vì chế độ thay phiên công tác tin tưởng chính mình cũng sẽ gặp chuyện như vậy. Bởi thế trong lúc toát mồ hôi cũng quan sát cẩn thận để học tập, miễn khi đến chính mình làm việc tay chân luống cuống làm mất thời gian của chủ thượng.

Bởi vì Khang Tư là chủ thượng của bọn họ, cho nên bọn họ cũng không cảm thấy việc mật vệ tinh nhuệ đi làm việc của tỳ nữ có gì không ổn.

Đi ra cửa quán, bầu trời vẫn ảm đạm như cũ, nhưng lại sáng hơn bầu trời ở tỉnh Hải Tân đế quốc Áo Đặc Mạn rất nhiều. Sở dĩ như vậy có thể là độ cao so với mặt nước biển, tầng mây bạc khiến cho mặt tuyết tăng thêm mức độ phản xạ của ánh sáng.

Tuy nhiên không ai đi quản những chuyện này, dân chúng toàn trấn đều đi ra quét dọn tuyết đọng.

Dân chúng đang cầm xẻng gỗ nhìn ba người Khang Tư đứng ở cửa, bọn họ yên lặng nhìn ba người Khang Tư.

Khóe miệng Giáp Nhất Giáp Nhị lộ ra nụ cười khinh thường. Sau đó hai người rút binh khí, "xoát xoát" vung lên mấy đao, tuyết đọng trước cửa quán rượu giống như bị người đánh mạnh, vỡ ra trong tiếng "ầm ầm", tuyết lập tức bay lên, che phủ ba người Khang Tư.

Sau khi màn tuyết biến mất, dân chúng đều hoảng sợ nhìn thấy tuyết đọng ở cửa quán rượu không ngờ đều chồng chất ở hai bên. Công việc quét dọn tuyết đọng cần mất một hồi lâu mới làm được, không ngờ được hai võ sĩ kia dùng mấy đao là giải quyết!

Dân chúng toàn thân run lên, cúi đầu dọn dẹp tuyết đọng trước cửa, cũng không dám nhìn chằm chằm vào ba người Khang Tư nữa.

Khang Tư nhìn một chút mười xác chết đóng băng treo dưới mái hiên, thầm hít vào một hơi, nói:

- Đưa bọn họ đi chôn đi.

Nói xong rút đao chặt bỏ bốn sợi dây thừng gần nhất, một tay ôm hai xác chết đóng băng đi ra hướng ngoài thị trấn. Giáp Nhất Giáp Nhị không hỏi gì, đều tự khiêng ba xác chết đuổi theo.

Nhìn trộm thấy cử động của ba người Khang Tư, vẻ lạnh nhạt trong mắt đám dân chúng có chút thay đổi. Ánh mắt mỗi người trở nên có chút bi ai, lại có chút nhẹ nhõm.

Vào lúc dọn dẹp xong tuyết đọng trước cửa, mọi nhà khói bếp bốc lên thì một hồi tiếng cho sủa xa xa truyền lại.

Dân chúng còn ở bên ngoài nhà mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng, nhón chân nhìn ra xa. Mấy người gấp gáp thậm chí còn lên nóc nhà để nhìn, tuy nhiên người lên nóc nhà lập tức ngã xuống dưới.

- Là người Tuyết Lang bang!

Người nọ hét thảm một tiếng, lăn một vòng đứng lên chạy về nhà.

Những người dân khác trên mặt trắng bệch, sau một hồi tiếng lách cách gấp gáp, từng người vào nhà, từng nhà đóng cửa chính cửa sổ. Trấn Lâm Đầu chìm vào trong yên tĩnh.

Theo tiếng chó sủa ngày càng gần, một loạt tiếng vật thể trượt trên mặt đất truyền tới.

Chỉ chốc lát, hơn mười con chó lớn bị dây thừng buộc thành một chuỗi lôi kéo năm cái xe trượt tuyết xuất hiện ngoài thôn trấn.

Trên mỗi một xe trượt tuyết đều có ba người đàn ông ăn mặc giống như gấu chó. Một người phía trước lái xe trượt tuyết, một người cầm thương ngồi ở bên cạnh, một người đứng ở phía sau xe giương cung cảnh giới. Ở giữa có một vật cao đến thắt lưng được vải bạt trùm kín.

Đầu thương mỗi một người cầm thương trên xe trượt đều treo một lá cờ hình đầu sói trắng đón gió tung bay.

Đây là băng cướp hoành hành trong phạm vi trăm dặm quanh đây, giống như thuế quan hàng tháng cướp bóc một lần thôn trấn xung quanh. Bởi vì bang này sử dụng hình đầu Tuyết Lang làm cờ, cho nên được gọi là Tuyết Lang bang.

Năm cỗ xe trượt tuyết này đi vào trấn Lâm Đầu, một chiếc cuối cùng dừng ở ngoài trấn, chiếc đi đầu đi xuyên qua thôn trấn dừng ở đầu bên kia. Chỉ có ba xe dừng trước cửa quán rượu trung tâm của thôn trấn.

Ba xe trượt tuyết này dừng lại, đám người trên xe nhảy xuống, hoạt động thân hình một chút. Một người trong đó cởi miếng da che mặt, lấy từ trên xe xuống một cái thanh la đồng gõ lên.

Tiếng thanh la bằng đồng chói tai vang lên trong trấn nhỏ Lâm Đầu.

Tám người đàn ông bộ dáng như gấu chó căn bản không để ý, ngược lại đứng tụm một chỗ nói chuyện cười đùa. Tuy nhiên sau khi tiếng thanh la đồng ngừng, chín người bọn họ nhận ra điểm quái dị. Bởi vì toàn bộ thôn trấn chẳng những không ai đi ra, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không phát ra. -

Người gõ thanh la đồng xanh mặt, hung hăng ném thanh la đồng một cái. Hắn một bên rút lưỡi dao sắc từ sau thắt lưng, một bên hùng hùng hổ hổ đi tới quán rượu:

- Mẹ nó! Ăn gan hùm à, không ai coi chúng ta ra gì!

- Các ngươi muốn chết phải không? Hay là cảm thấy Tuyết Lang bang chúng ta thu tiền của các ngươi theo thường lệ rất dễ nói chuyện phải không? Các ngươi...

Tên gõ thanh la đồng của Tuyết Lang bang một bên chửi bậy một bên đá văng cửa quán rượu lập tức câm miệng.

Toàn bộ quán rượu không có một bóng người.

Một thành viên Tuyết Lang bang có vẻ cao to mạnh khỏe đẩy tên gõ thanh la đồng, nhìn sơ sơ một cái, nhướn mày vung tay nói:

- Lục soát cho ta!

Mấy tên Tuyết Lang bang phía sau bao gồm cả tên gõ thanh la lập tức lục soát khắp nơi. Một hồi lâu sau một tên Tuyết Lang bang tay cầm một ít hoa quả khô cùng vò rượu mới chạy đến bẩm báo:

- Đội trưởng. Không có ai. Bọn họ khẳng định là không muốn nộp thuế cho Tuyết Lang bang chúng ta cho nên trốn đi rồi.

- Bọn ngu ngốc lại đần độn các ngươi! Trốn đi? Đồ vật các ngươi cướp được đủ để bọn họ nộp thuế ba tháng! Nếu bọn họ muốn trốn đi còn để lại nhiều rượu và đồ nhắm như thế sao?

Tên đội trưởng lửa giận tận trời chỉ tay vào thủ hạ quát:

- Đuổi hết dân chúng ra ngoài! Để xem ông chủ quán này cùng đầu mục thôn trang này muốn làm gì! Chẳng những không nghênh đón chúng ta lại còn dám trốn đi! Hỏi rõ cho ta là bọn họ đầu nhập vào người khác hay là sao?

Những người ở Tuyết Lang bang đứng nghiêm hô "dạ" một tiếng, sau đó mang theo binh khí nhanh chóng xông ra ngoài. Căn bản không có loại hành động kêu ầm ĩ hỗn loạn của bọn cướp.

Mà động tác tiếp theo của bọn họ càng làm cho người ta kinh ngạc. Ba người bắn cung nhanh chóng nhảy lên nóc nhà ba phía cầm cung cảnh giới. Dựa theo vị trí của bọn họ, mảnh đất trống trước cửa quán rượu hoàn toàn không có góc chết.

Mà năm tên cướp khác tụ lại một chỗ, xua đuổi toàn bộ người trong từng nhà ra mảnh đất trống trước cửa quán rượu.

Từng nhà có già có trẻ, không có bất kỳ nhà nào có thể chống lại năm tên cướp võ trang đầy đủ. Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, già trẻ lớn bé đứng cùng một chỗ, chậm rãi đi ra phía quán rượu.

Chẳng được bao lâu, toàn bộ trấn gần bốn mươi nhà, gần hai trăm người đã bị năm tên cướp võ trang đầy đủ xua tới trước cửa quán rượu, khiến mảnh đất không lớn này chật ních.

Tên đội trưởng Tuyết Lang bang đứng ở trước cửa quán rượu, căn bản không thèm để ý nhân số cực kỳ chênh lệch hai bên, xoa thắt lưng vẻ mặt dữ tợn quát:

- Nghe rõ! Bọn dân đen chết tiệt các ngươi! Bởi vì hành vi trốn nộp thuế của người đứng đầu các ngươi khiến cho Tuyết Lang bang chúng ta phi thường phẫn nộ! Cho nên ta quyết định các ngươi phải nộp gấp ba lần để răn đe!

Đám dân vốn có chút chết lặng lập tức bối rối, một ít tráng hán nóng máu giậm chân gầm rú:

- Nộp gấp ba lần? Khốn nạn. Như vậy chúng ta chẳng phải là chết đói! Không được, tuyệt đối không được.

Mà một số người tuổi có vẻ lớn, đặc biệt là một số ông già nhìn thấy mấy người bắn cung trên nóc nhà đã kéo cung lắp tên, cuống quít hô:

- Người đứng đầu chúng ta không phải là trốn nộp thuế. Bọn họ đã bị người lạ giết chết, quán rượu cũng bị bọn họ chiếm đoạt, các ngươi muốn làm khó dễ thì đi tìm bọn họ. Không phải là các ngươi thu phí bảo hộ cho chúng ta sao? Như vậy, bảo hộ chúng ta không bị người lạ bắt nạt là nhiệm vụ của các ngươi!

Vừa nghe lời này, tất cả dân chúng đều bỗng tỉnh ngộ quát to lên.

Đúng lúc này, bọn họ mới nhớ tới chính mình vì sao tự nhiên phải nộp thuế cho Tuyết Lang bang.

Mọi người còn không phải là vì có thể bình ai sao? Hiện tại người lạ đánh tới, Tuyết Lang bang các ngươi chẳng những không giúp đỡ, ngược lại nâng cao phí bảo hộ? Thiên hạ nào có đạo lý như thế?

Chho nên bọn họ đều tức giận tận trời.

Gần hai trăm người nổi giận đùng đùng vặn hỏi khiến cho chín người Tuyết Lang bang trong lòng không khỏi căng thẳng.

Những tên dân đen này thật sự không muốn sống sao, chỉ cần một tiểu đội của mình dễ dàng giết chết bọn họ?

Đúng rồi? Bọn họ nói cái gì?

Người lạ giết người đứng đầu của bọn họ, rồi lại còn chiếm quán rượu này? Khó trách đồ vật trong quán rượu vẫn đầy đủ hết như vậy!

Tên đội trưởng trong lòng căng thẳng.

Nguyên lai người đứng đầu trấn Lâm Đầu cùng với ông chủ quán rượu đều thân với Tuyết Lang bang. Sự có mặt của bọn họ khiến cho người của trấn Lâm Đầu vừa chịu lĩnh chủ bóc lột đồng thời còn phải gánh chịu việc nộp phí bảo hộ cho Tuyết Lang bang mà không tạo phản. Hiện tại cái gọi là người lạ kia không cướp đồ vật, những người khác không giết mà lại giết người đứng đầu cùng với chủ quán. Đây là ý gì?

Chẳng lẽ bọn cướp từ bên ngoài đến chuẩn bị cướp địa bàn?

Vừa nghĩ vậy, tên đội trưởng này lập tức rống to:

- Im lặng! Các ngươi nói cái gì? Người lạ giết người đứng đầu của các ngươi? Vì sao không lập tức báo cáo cho chúng ta? Chẳng lẽ các ngươi cho rằng Tuyết Lang bang chúng ta giống bọn quý tộc, chỉ biết lấy tiền mà không làm gì sao?

- Mọi người yên tâm! Tuyết Lang bang chúng ta thu phí bảo hộ của các ngươi, như vậy chắc chắn cam đoan sự an toàn của các ngươi. Nhất định sẽ giúp các ngươi đánh đuổi người lạ. Hiện tại nói cho ta biết người lạ đi đâu rồi?

Dân chúng trầm mặc một lúc, sau đó đồng loạt giơ ngón tay chỉ ra ngoài thôn trấn.

Trong đầu đội trưởng mới toát ra ý niệm người lạ đi rồi, tiếng cảnh báo chói tai vang lên từ bên ngoài trấn truyền vào, đội trưởng lập tức rút đao rống to:

- Quân địch đánh lén!

Lời nói vừa dứt, trước mặt đội trưởng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông gầy yếu hoàn toàn giấu trong áo da.

Đám chó tuyết vốn im lặng lập tức hướng về người đàn ông che mặt sủa ngậu lên. Không chờ đội trưởng kịp phản ứng lại, cổ hắn đã bị người bịt mặt nắm lấy, tiếp theo "rắc" một tiếng bị vặn gãy. Trên mặt đội trưởng cho tới chết còn lộ ra vẻ mê mang kinh ngạc.

Người bịt mặt mặc áo da nhặt lên thanh đao của đội trưởng, thân hình chợt lóe, ba mũi tên nhọn cắm trên mặt đất đuôi lắc lư, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng chó sủa không ngừng vang lên.

Dân chúng khủng hoảng nhìn xung quanh, phát hiện tám tên Tuyết Lang bang còn lại, bao gồm cả ba tên bắn cung ở cách nhau khác xa ở ba nơi khác nhau đều bị đầu bay trên không, cổ phun máu tươi ngã xuống đất mà chết.

Tất cả dân chúng đều bị chuyện kỳ lạ này làm sợ tới mức toàn thân run rẩy nép sát vào nhau, những phụ nữ trẻ em càng hoảng sợ la hét.

Tuy nhiên người bịt mặt áo da bỗng dưng lại xuất hiện trước cửa quán rượu làm cho bọn họ theo bản năng an tĩnh lại, nhìn về phía người bịt mặt này.

Khi nhìn đến binh khí vấy máu, tất cả mọi người đều biết những người Tuyết Lang bang này đều bị người bị mặt biết ẩn thân này giết chết. Mà khi nhìn ánh mắt màu đỏ của người bịt mặt, tất cả mọi người đều rùng mình, run rẩy cả người.

Chỉ có những con chó tuyết này không sợ hãi gì sủa lên. Tuy nhiên đám chó này chỉ dám ở tại chỗ sủa lên mà không dám vồ tới, hiển nhiên chúng nó cũng biết người trước mặt này nguy hiểm tới mức nào.

Người bịt mặt này trừng con mắt đỏ bừng, chậm rãi nhìn mọi người ở đây một cái, dùng một loại thanh âm lạo xạo khó nghe, gằn từng tiếng nói:

- Kẻ địch của chủ nhân là kẻ địch của ta!

Nói xong một tiếng liền biến mất.

Mọi người đã bị khiếp sợ nghe nói thế không kìm được đoán lung tung. Đúng lúc này, một hồi tiếng tuyết bị bắn lên từ bên ngoài trấn truyền tới, mọi người quay đầu nhìn. Một chiếc xe trượt tuyết chó kéo đang chạy đến bên này.

Đám dân chúng trong lòng cả kinh sợ hãi Tuyết Lang bang giận cá chém thớt trút giận lên người mình. Bọn họ vốn định về nhà nhưng khi nhìn đối phương chỉ có ba người, uất ức và sợ hãi đã chuyển thành sát khí. Vài tráng đinh đều nhặt binh khí bên cạnh xác chết mấy người Tuyết Lang bang, chuẩn bị liều mạng với ba người này.

Tuy nhiên khi xe tuyết đến nơi, mọi người đều choáng váng.

Điều khiển xe trượt tuyết này không ngờ là ba người lạ kia.

Khi nhìn trên mặt xe trượt tuyết xác một con gấu chó, còn có trường thương treo cờ đầu Tuyết Lang, một thanh khảm đao, một cây cung cùng với một ít quần áo đặt ở bên cạnh, trong lòng mọi người đều dâng một trận lạnh lẽo.

Bọn họ tuy rằng thiếu hiểu biết, nhưng cũng có thể tưởng tượng được ba người này đi ra ngoài săn gấu chó khi trở về gặp người Tuyết Lang bang canh gác ở bên ngoài. Hai bên nổi lên xung đột, kết quả như thế nào không cần nói cũng biết.

Đây là nguyên nhân tiếng cảnh báo ở bên đó vang lên... Nói như vậy, người bịt mặt giống như quỷ thần kia chẳng phải là cùng một bọn với ba người lạ này?

Vừa nghĩ thế, tráng hán cầm binh khí lập tức ném xuống đất nhanh chóng trốn vào trong đám người. Tất cả mọi người khẩn trương nhìn ba người Khang Tư xuống xe trượt tuyết, chỉ có hơn mười con chó tuyết của ba xe trượt trước cửa quán rượu sủa linh tinh.

Khang Tư rất nghi hoặc quan sát xác chết trên mặt đất một chút, lại nhìn gần hai trăm người dân này, xem bộ dạng sợ hãi e dè của bọn họ liền biết không phải là bọn họ làm.

Giáp Nhất Giáp Nhị nhanh chóng kiểm tra miệng vết thương của xác chết, sau đó sắc mặt ngưng trọng chạy đến bẩm báo:

- Chủ thượng. Đao pháp phi thường gọn gàng, tương tự thủ pháp mật vệ chúng ta.

- Ồ? Là mật vệ theo tới hay là một lực lượng khác ở bản địa?

Khang Tư nhíu mày nói.

Theo sau hắn cùng Giáp Nhất Giáp Nhị liếc nhìn nhau một cái, Giáp Nhị không kìm được mở miệng hỏi:

- Chủ thượng. Người xem có phải là ác ma kia gây ra hay không?

- Hỏi bọn họ một chút, xem bộ dáng lo lắng hãi hùng của bọn họ khẳng định là tận mắt thấy chuyện xảy ra.

Khang Tư chỉ vào dân chúng nói, tiếp theo chuyển sự chú ý lên đám chó tuyết đang sủa không thôi này.

Đối với Khang Tư mà nói, chỉ cần có chuẩn bị thì ác ma mật vệ kia căn bản không thể mang cho mình bất kỳ thương tổn nào. Trước kia còn sợ hắn giết thủ hạ của mình, hiện tại chỉ có ba người mình, nhưng mỗi người đều lợi hại vậy thì sợ cái gì?

Đám chó tuyết vốn sủa không ngớt, nhìn Khang Tư lại đây tất cả đều "ô ô" kêu lui ra phía sau, vẻ hoảng sợ khép cái đuôi nhìn chằm chằm Khang Tư.

Nhưng khi nhìn khuôn mặt tươi cười của Khang Tư, tất cả chó tuyết đều bộ dáng như là chần chờ, sau đó cái đuôi đang khép chậm rãi dựng lên, rồi theo Khang Tư đi tới gần mà bắt đầu vung vẩy.

Khi bàn tay Khang Tư bắt đầu vuốt ve đầu cổ chó tuyết, hơn mười con chó tuyết này lập tức lè lưỡi ra sức vẫy đuôi, hơn nữa vây quanh Khang Tư vui sướng "uông uông" kêu làm nũng.

Thấy cảnh như vậy tất cả người dân đều ngây ngốc. Bọn họ xuất thân Tuyết quốc, nhưng là phi thường rõ ràng động tác này của chó tuyết là cái gì.

Trung thành, thông minh, dũng cảm, chịu khổ nhọc là đại danh từ của chúng nó. Quý tộc thậm chí còn đặc biệt làm ra tước vị "kỵ sĩ chó tuyết" để sắc phong cho kỵ sĩ trung thành.

Nói cách khác, trừ bỏ chủ nhân của chó tuyết cùng với người bọn họ cho phép ra, không có người nào có thể khống chế chó tuyết từng được huấn luyện này. Càng không nói khiến cho những con chó tuyết này thuần phục cho người khác.

Mà Giáp Nhất Giáp Nhị lại không có cảm giác gì với điều này. Thứ nhất là bọn họ không biết đặc tính chó tuyết, thứ hai là chủ thượng của bọn họ có thể được Đại Hắc Lang to như con ngựa thuần phục. Đối phó với giống chó này vậy không phải là chuyện dễ như trở bàn tay?

Nếu sau khi chủ thượng phát ra thiện ý mà những con chó này còn muốn tấn công, vậy mới là chuyện lạ.

Không biết là bởi vì hành vi thu phục chó tuyết của Khang Tư, hay là bị hành vi dễ dàng giết chết nhiều người làm cho sợ hãi, dù sao mọi người dân đều cực kỳ phối hợp trả lời mọi câu hỏi của Giáp Nhất, Giáp Nhị.

Cho nên Khang Tư liền biết được ác ma mật vệ đuổi theo, tuy rằng kỳ quái ác ma mật vệ này chẳng những không ám sát chính mình, ngược lại còn lấy lý do "Kẻ địch của chủ nhân là kẻ địch của ta" giết chết đám tay sai Tuyết Lang bang này.

Nhưng Khang Tư cũng không thèm để ý, dù sao bằng vào năng lực ba người mình, chỉ cần có chuẩn bị căn bản không cần để ý tên mật vệ ác ma kia có thể gây ra thương tổn gì.

Mặc dù có chút phiền não ác ma mật vệ này theo bên người, mà thuật ẩn thân của ác ma so với mật vệ đặc cấp còn cao siêu hơn. Đối phương nếu muốn trốn, căn bản không thể tìm được, bằng không lần trước Khang Tư cũng sẽ không bị ác ma kia đâm một đao.

Nếu không có biện pháp khác, Khang Tư cùng Giáp Nhất Giáp Nhị đành phải âm thầm chuẩn bị nghênh đón ác ma này đến. Ai cũng không cho là ác ma này buông tha cho nhiệm vụ ám sát. Từ khi người này chạy từ thành Thanh Nguyệt đến, liền mạo hiểm uy lực trời phát đến ám sát, liền biết là loại vĩnh viễn không buông tha.

Giáp Nhất Giáp Nhị tuần tra thôn trấn một phen, phát hiện ba thành viên Tuyết Lang bang ở đầu kia trấn cũng bị giết. Nói cách khác một đội mười lăm tên tay sai của Tuyết Lang bang đi ra thu phí bảo hộ đều bị diệt.

Đối với xác chết những tên tay sai Tuyết Lang bang này, Khang Tư không khách khí như vậy. Toàn thân quần áo bị cởi sạch, xác chết ném vào một vùng đất tuyết ngoài trấn, tự nhiên sẽ có động vật bụng đói mốc meo giải quyết bọn họ.

Lần trước sở dĩ không có lột sạch đó là lo lắng cảm tình của dân chúng bản địa. Dù sao không thể khiến cho người ta nổi giận rồi giết toàn bộ mọi người trong trấn?

Nếu bọn họ tràn ngập cừu hận bởi vì cướp bóc không thành mà bị giết, vậy thì giết sạch bọn họ cũng chả có gì. Nhưng nếu bởi vì hành vi xúc phạm xác chết thì thật sự là hèn hạ.

Bởi vì Khang Tư mạnh mẽ, cho nên đồ vật của đám người Tuyết Lang bang đều thuộc về hắn. Dân chúng tuy rằng thèm muốn nhưng không dám kháng nghị. Cho dù đối phương chỉ có ba người bọn họ cũng không dám lên tiếng. Ở ngoài sáng chỉ có ba người, nhưng ai biết ngầm ẩn núp bao nhiêu người.

Dưới sự nỗ lực của Giáp Nhất Giáp Nhị, chiến lợi phẩm đã kiểm kê ra.

Năm mươi lăm con chó tuyết, năm xe trượt tuyết. Năm thanh trường thương, năm cây cung, tên gỗ đuôi ngỗng đầu bịt sắt mười ống hai trăm mũi tên. Khảm đao năm thanh, da lông ba mươi miếng, thịt hun khói hơn bảy trăm khối. Mười lăm bao tải lương thực, ba thất vải thô, hai mươi bó củi, hai trăm mười ba tiền đồng, bảy tiền bạc.

Nhìn đống chiến lợi phẩm, Giáp Nhất Giáp Nhị không khỏi lắc đầu không dứt. Cho tới bây giờ không nghĩ tới Tuyết Lang bang này thu phí bảo hộ lại là những thứ phế phẩm này.

Mà nhìn bộ dáng chảy nước miếng của dân địa phương, phỏng chừng những thứ phế phẩm này đều phi thường quý báu. Như vậy xem ra Tuyết quốc thật sự là nghèo đến đáng thương. Phải biết rằng hàng hóa như vậy ở trong đế quốc Áo Đặc Mạn, chỉ sợ là ngay cả bọn cướp cũng không thèm.

Khang Tư chú ý lại không phải những thứ này, hắn phát hiện dây buộc chó từ nguyên liệu, kiểu dáng đều là giống nhau. Hơn nữa chất liệu gỗ năm cỗ xe trượt tuyết cũng giống nhau như đúc, điều này làm cho Khang Tư cảm thấy được có phần kỳ lạ.

Bởi vì để có thể chế tạo đồ vật giống nhau thì phải có một quy mô nhất định, xưởng quy hoạch thống nhất. Có phải là Tuyết Lang bang cướp được một nhóm vật tư như vậy, hay là Tuyết Lang bang có một đống sản nghiệp như vậy?

Nếu Tuyết Lang bang có thể cướp được vật tư như vậy, nói rõ thực lực Tuyết Lang bang mạnh tới mức có thể công thành. Bởi vì những sản nghiệp chú trọng phương diện chi tiết này chỉ trong thành mới có. Nếu nói Tuyết Lang bang có sản nghiệp như thế, vậy càng khủng khiếp.

Chỉ là một băng cướp không ngờ lại có cái xưởng như vậy thoạt nhìn có vẻ không quan trọng như vậy!

Bất luận Tuyết Lang bang có phải là được người nào dựng lên hay không, đều có thể khẳng định Tuyết Lang bang mưu đồ cao xa. Nếu thế thì thực lực khẳng định cũng sẽ không quá yếu.

Khang Tư day day mi tâm, cười khổ lắc đầu. Mình giống như rất dễ gây ra phiền toái, hơn nữa nhất định là gây ra phiền toái lớn.

Tuyết Lang bang tới báo thù là khẳng định, không có một tổ chức nào sẽ bỏ quy kẻ địch xúc phạm quyền uy của mình. Sau khi được tin tức, bọn họ khẳng định đầu tiên sẽ cùng lực lượng mạnh nhất tiêu diệt để làm gương.

Tuy rằng ba người mình không sợ, nhưng trốn đông trốn tây cũng làm cho người ta buồn rầu. Nếu như không cẩn thận trúng bẫy, thật sự có thể bị hãm hại, dù sao nhiều người lực lượng lớn vẫn là có đạo lý.

Khang Tư bất đắc dĩ thở dài, mình thật sự là muốn an ổn một đoạn thời gian cũng không thể được, thật sự là mạng khổ.

Đối với vận mệnh của mình, Khang Tư đã có nhận thức rất sâu sắc.

Từ lúc tòng quân mình liền bận rộn không ngừng, không phải bị ép buộc thì cũng là tự nguyện. Tuy nhiên những ngày như thế cũng chẳng có gì, dù sao đều là thói quen của mình.

Khang Tư cùng với Giáp Nhất Giáp Nhị đưa năm xe trượt tuyết ra trước cửa quán rượu, thả đám chó tuyết cho chúng nó tự do hoạt động. Sau đó cực kỳ dễ dàng dỡ hàng hóa trên xe đưa vào trong quán rượu.

Nhóm vật tư này thêm vào lượng dự trữ trong quán rượu cũng đủ cho ba người và năm mươi lăm con chó kia sống thoải mái. Cho dù thêm trăm người thì dùng tiết kiệm cũng có thể được ba bốn tháng.

Giáp Nhất Giáp Nhị để vật tư ở trong quán rượu, mà Khang Tư thoải mái ngồi ở cửa. Một mặt cảm thụ cảm giác tuyết rơi, một mặt cầm một khối thịt hun khói lớn thi thoảng cắn một miếng ném cho đám chó tuyết này.

Năm mươi lăm con chó tuyết kia tranh nhau biểu hiện mình ở trước mặt Khang Tư. Động tác nhảy quay vòng để đớp miếng thịt cũng đều coi là bình thường.

Khang Tư mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, trước tiên liền chú ý tới ba người dân trốn trong góc. Bởi vì không cảm nhận được sát ý cùng cừu hận trên người bọn họ, cho nên Khang Tư cũng không để ý, tiếp tục chơi đùa với mấy con chó.

Không biết có phải là người trốn trong góc rốt cục không kìm nổi hay không, không hề trốn nữa mà thoải mái đi tới chỗ Khang Tư. Đây là ba người đàn ông quần áo cũ nát.

Hai người hai bên dáng đi cực kỳ mất tự nhiên, vừa nhìn là biết người chưa qua trường hợp lớn. Tuy nhiên người ở giữa dáng đi có vẻ ổn đinh, cảm giác như là từng đi lính, nhưng cấp bậc chắc cũng không cao, cùng lắm cũng chỉ là Thập phu trưởng.

Tuy rằng Khang Tư không để ý ba người này, nhưng đám chó tuyết rất lưu ý.

Nháy mắt năm mươi lăm con chó tuyết vây quanh bọn họ sủa loạn, bọn họ sợ tới mức cuống quít hô:

- Đại nhân, chúng tôi không có ác ý.

Khang Tư cười xua tay, đám chó tuyết rất nhanh lùi về bên cạnh Khang Tư, sau đó giống như xếp hàng, ngồi thành hàng chồm hỗm dưới đất. Chiêu này khiến cho ba người đàn ông quần áo cũ nát trừng mắt thiếu chút nữa rớt con mắt ra ngoài.

- Các ngươi có việc gì?

Khang Tư vừa hỏi, vừa tiếp tục xé từng miếng thịt cho chó tuyết.

Ba người đàn ông vốn nhìn miếng thịt nuốt nước miếng, gần như quên trả lời câu hỏi của Khang Tư. Tất cả đều ngây ngốc nhìn đám chó tuyết theo thứ tự há mồm, mà miếng thịt cũng theo thứ tự rơi vào miệng chúng nó.

Nhận thấy Khang Tư nhìn mình, người đứng giữa có chút bộ dạng quân nhân lập tức ho một tiếng đánh thức đồng bọn, sau đó tiến lên vài bước, khom người thi lễ:

- Xin chào đại nhân.

Hai người bên cạnh vội thi lễ theo.

Khang Tư không lặp lại câu hỏi, chỉ gật đầu mỉm cười nhìn.

Ba người đứng trước mặt Khang Tư, chần chờ hồi lâu.

Hai người bên cạnh cúi đầu, chỉ có người đứng giữa vẫn ngẩng đầu. Tuy nhiên hắn cũng chỉ tạm dừng một lúc sau đó tiếp tục lên tiếng:

- Đại nhân. Không biết lương thực của các ngài có dư thừa hay không.

Khang Tư gật gật đầu:

- Có.

Ba người lập tức thoáng nhìn nhau, người đứng giữa có vẻ thật ngượng ngùng nói:

- Không biết có thể cho chúng ta vay một ít lương thực hay không? Xin đại nhân yên tâm, khi tuyết ngừng chúng tôi sẽ đi săn mồi trả lại cho ngài.

Khang Tư cười nói:

- Không thành vấn đề. Tuy nhiên các ngươi có cái gì có thể dùng để gán nợ?

Ba người vốn nghe câu nói phía trước vẻ mặt hiện lên vui mừng, nhưng sau khi nghe câu phía sau, không khỏi choáng váng:

- Gán nợ?

- Đúng vậy. Gán nợ, chúng ta không quen biết, hơn nữa ta cũng không ở lại đây lâu. Không có sự đảm bảo ta làm sao yên tâm cho các ngươi vay lương thực? Các ngươi nói đúng không?

Khang Tư tự nhiên nói.

Trước kia Khang Tư không cần những người này mở miệng yêu cầu cũng sẽ phân lương thực cướp được cho tất cả người dân. Nhưng sau khi trở thành thủ lĩnh, đặc biệt sau khi có thành Thanh Nguyệt, hắn bắt đầu hiểu được không thể tự dưng mà cho dân chúng đồ vật. Không phải là chuyện dân chúng có cảm ơn hay không, mà sẽ làm cho dân chúng có cớ lười biếng cùng ỷ lại.

Hơn nữa trong quá trình thống trị lãnh địa, Khang Tư hiểu được dù bất cứ chuyện gì cũng phải hai bên cùng có lợi mới có thể lâu dài được. Một bên chỉ biết chi ra, mà một bên chỉ biết nhận, kết quả không phải không thể chống đỡ, chỉ là lòng tham không đủ rắn nuốt voi. Ngược lại chính là quan hệ đôi bên sẽ bởi vậy mà tan vỡ.

Ba người sau khi nghe nói thế, không tự chủ được gật gật đầu lập tức muốn lui ra.

Nếu không phải bởi vì trong nhà cái gì cũng không có, hơn nữa dân chúng trong trấn mất đi người đứng đầu. Thiếu đi người cam đoan, ai cũng không chịu cho vay, bọn họ cũng không mạo hiểm đắc tội những người lạ nguy hiểm này mà mở miệng vay lương thực.

Đi được hai bước, nghĩ tới người ở nhà kêu khóc vì đói, người đàn ông đi giữa trong đầu cực kỳ đắn đo một phen. Hắn đột nhiên cắn răng dừng bước, quay đầu lại đi nhanh mấy bước, “bụp” quỳ trên mặt đất, dập đầu hô:

- Đại nhân. Chỉ cần ngài đồng ý cho vay lương thực, ta nguyện ý trở thành đầy tớ cho ngài!

213. Chương 213: Huy Chương Gia Tộc. (1+2)

Khang Tư sửng sốt nói:

- Nô bộc?

Khang Tư còn chưa kịp phản ứng lại, hai hán tử khác cũng cắn răng quỳ xuống, tỏ vẻ nguyện ý trở thành nô bộc của Khang Tư. Khang Tư nháy mắt mấy cái, đám người này không ngờ dùng chính bản thân mình để gán nợ? Cũng có đầu óc đấy chứ?

Nô bộc của mình khẳng định chính mình phải nuôi sống, hơn nữa bọn họ đã nói là muốn mượn lương thực, lại còn có thể giúp người nhà bọn họ vượt qua nguy cơ, thật sự là nhất cử lưỡng tiện, thật sự quá thông minh rồi. Nhưng vì cái gì mà biểu tình của ba người này, lại cứ như là nếu không phải vì lương thực thì

nhất định không làm nô bộc, ngược lại giống như là mình chiếm được tiên nghi vậy? Không hiểu thì hỏi, đây chính là thói quen của Khang Tư.

Cho nên Khang Tư mở miệng hỏi:

- Các ngươi làm nô bộc của ta, ngược lại vì cái gì có bộ dáng như là ta nhặt được tiên nghi vậy? Theo lý mà nói, sau khi các ngươi trở thành nô bộc của ta, là ta nuôi sống các ngươi, đồng thời cũng nuôi sống gia đình các ngươi, hẳn là các ngươi chiếm được tiện nghi mới đúng.

Mới vừa nghe được câu nói trước của Khang Tư, ba người đang quỳ lập tức nhảy dựng lên, biểu tình trên mặt là thần sắc phẫn nộ chỉ vào Khang Tư chuẩn bị mở miệng mắng, tuy nhiên nghe được câu sau đó của Khang Tư, ba người lại có chút nghi hoặc nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là hán tử ở giữa vỗ vỗ đầu bừng tỉnh như đã hiểu ra, thần tình ngượng ngùng nói:

- Thật xin lỗi đại nhân, chúng ta đã quên ngài không phải người Tuyết quốc.

Lời này vừa ra, hai hán tử khác đang nghiến răng nghiến lợi, giận giữ trong mắt cũng trở thành thần sắc thoải mái cúi đầu.

- Chuyện này với việc ta có phải người Tuyết quốc hay không có quan hệ gì?

Khang Tư rất nghi hoặc hỏi.

- Nếu đại nhân ngài là người Tuyết quốc, vậy những lời vừa rồi ngài nói chính là vũ nhục chúng ta, chúng ta cho dù máu tươi ba bước cũng phải liều mạng với ngài, nhưng ngài không phải người Tuyết quốc, hỏi như vậy là rất bình thường.

Hán tử ở giữa nói.

- Ừ! Nghe lời ngươi nói, ngươi từng đọc sách phải không?

Khang Tư tò mò hỏi thăm.

Vừa nghe liền hiểu, chân chính làm nghề mộc, căn bản không có khả năng hiểu được cái gì "máu tươi ba bước", những từ ngữ như thế vốn chỉ những người trải qua giáo dục mới biết.

Hán tử ở giữa còn chưa trả lời, hán tử bên cạnh lộ vẻ vinh quang nói:

- Bỉ Lâm Đặc Tư đại ca từng được phong làm Tuyết khuyển kỵ sĩ, đương nhiên đã từng đọc sách!

Nghe nói như thế, hán tử ở giữa tên là Bỉ Lâm Đặc Tư, sắc mặt lộ vẻ ảm đạm. Mà hán tử còn lại huých hán tử vừa nói một cái, trừng mắt nhìn hắn trách cứ, khiến hán tử kia lập tức ngậm miệng không dám nói nữa.

Nghe tước vị cổ quái như thế, Khang Tư không kìm được ngắm nhìn đám tuyết khuyển (chó phương Bắc lông trắng như tuyết, thường dùng để kéo xe trượt-Trên TV cũng hay có hì hì) đang bất động ngồi ngay ngắn thành hàng trước người một chút.

Người Tuyết quốc cũng thật kỳ quái, không ngờ đi lấy chó để làm danh hiệu tước vị, là bởi vì hình tượng chó rất trung thành sao? Như vậy xem ra văn hóa Tuyết quốc có chút lạc hậu đây!

Đương nhiên, Khang Tư không có hỏi một kỵ sĩ tại sao lại trở thành thợ mộc, không cần hỏi cũng biết, không phải đối tượng mình nguyện trung thành bị giết hoặc là bị người khác hãm hại, thì cũng là một loại nản lòng thoái chí mà thôi.

Cho nên Khang Tư chỉ tò mò hỏi một câu:

- Nói như vậy ngươi là quý tộc?

- Không! Chỉ có Nam, Tử, Bá ba loại tước vị này mới là quý tộc, tước vị Đại công là quân chủ, hầu tước là người thừa kế Đại công, cũng không tính thuộc hàng ngũ quý tộc. Mà dưới Nam tước có hai loại là kỵ sĩ, Huân tước. Bởi vì không thể truyền lại cho đời sau, cũng không thuộc quý tộc, mà hai tước vị không thể truyền lại đời sau này, chỉ chuẩn bị để dành riêng cho võ sĩ và văn sĩ bình dân kiệt xuất.

Tuy rằng kỵ sĩ cùng huân tước mới có thể trở thành quý tộc, nhưng có đến 99% cho tới chết cũng chỉ dừng lại ở tước vị này, gần như không có khả năng vươn lên.

Bỉ Lâm Đặc Tư vội lắc đầu giải thích.

- Thì ra là thế, như vậy một lần nữa trở lại vấn đề vừa rồi, người Tuyết quốc sẽ không thể cự tuyệt các ngươi nương nhờ sao?

Khang Tư gật đầu hỏi.

- Đại nhân! Đàn ông Tuyết quốc chúng ta có được lòng tự trọng mãnh liệt, nếu không phải cam tâm tình nguyện, căn bản sẽ không thần phục bất cứ người nào. Một khi chúng ta tự nguyện trở thành nô bộc của người nào đó, trừ phi chủ nhân vứt bỏ chúng ta, hoặc là hoàn thành điều kiện, bằng không chúng ta cho dù chết cũng sẽ không vì bất cứ nguyên nhân gì mà phản bội.

Bỉ Lâm Đặc Tư biểu tình trang nghiêm nói.

- Ách! Thật như vậy sao? Thật xin lỗi, không phải ta hoài nghi, mà ta nghe nói ở ba đại công quốc của Tuyết quốc kẻ dưới phản bội người trên đã trở thành tập tục rồi.

Khang Tư nói.

Bởi vì rất kinh ngạc với tập tính của đàn ông Tuyết quốc, cho nên cũng quên cả hỏi hoàn thành điều kiện gì là có thể phản bội chủ nhân.

Vốn đang rất tức giận, Bỉ Lâm Đặc Tư nghe nói thế, không khỏi một trận nhụt chí.

Hắn bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân! Quý tộc không phải đàn ông Tuyết quốc, cho nên bọn họ mới có thói quen kẻ dưới phản bội người trên, nhưng đàn ông Tuyết quốc không phải quý tộc, thì đều là nam nhân chân chính.

- Ừ! Nói như vậy, nếu ta là quý tộc, cũng sắc phong ngươi thành quý tộc, như vậy một ngày nào đó ngươi sẽ phản bội ta đúng không?

Khang Tư cười hỏi.

Bỉ Lâm Đặc Tư do dự một chút, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy đại nhân, chẳng những sau khi ta được sắc phong thành quý tộc sẽ phản bội, ngay cả khi công tích của ta đạt tới mức có thể sắc phong, nhưng ngài lại không sắc phong, vậy ta cũng sẽ phản bội ngài.

- Vì cái gì phải phản bội chứ? Chẳng lẽ với các ngươi ở bên này lòng trung thành đều quan hệ với ích lợi sao? Một khi không thể đảm bảo ích lợi thì sẽ tan vỡ sao?

Khang Tư vô cùng tò mò hỏi.

Hắn thực không nghĩ tới những tên chuẩn bị nương nhờ mình này, không ngờ ngay lúc đầu tiên đã nói rõ, sau khi công thành danh toại sẽ phản bội mình, đây chính là hoàn thành điều kiện vừa rồi hắn nói sao?

Tuy rằng khắp thiên hạ lòng trung thành đều liên quan đến ích lợi, một khi không thể đảm bảo ích lợi liền sẽ xuất hiện phản bội, chuyện này trong khắp thiên hạ đều giống nhau, nhưng như thế nào cũng sẽ không giống bên phía Tuyết quốc này biến thành trắng trợn như thế nha!

Bỉ Lâm Đặc Tư sửng sốt một chút, biết vừa rồi mình nói hơi quá, vội vàng giải thích:

- Ách! Đại nhân! Không phải nói là nhất định sẽ phản bội, mà là có cơ hội nhất định sẽ phản bội. Kỳ thật, ngay từ đầu các quý tộc đều nghiêm khắc dựa theo quy củ cao thấp để làm việc, nhưng ai có thể làm phong thần thành lập công huân, lúc tới trước phong quân lại không được khen ngợi, vậy không bị phong quân giết chết thì chính là tạo phản tự lập.

Còn có chính là phong quân càng ngày càng suy yếu, phong thần càng ngày càng lớn mạnh, như vậy cho dù phong thần không muốn phản bội, phong thần vì ích lợi của chính mình, cũng bắt buộc phải phản bội phong quân.

Nhưng nếu phong quân vẫn rất lớn mạnh, phong thần bình thường cũng không phản bội, cũng sẽ không bằng mặt không bằng lòng, cho nên nếu không muốn phong thần phản loạn, như vậy phong quân vẫn phải là cường đại nhất, đáng tiếc hiện tại trong ba công quốc thuộc địa giới Tuyết quốc, lại không có nhân vật như vậy tồn tại.

Khang Tư không khỏi gật gật đầu. Quả thật như thế, bất kể là cái tổ chức gì, chỉ cần thủ lĩnh cường đại nhất, thủ hạ cấp dưới tuyệt đối không ai dám vọng tưởng phản bội chiếm ngôi, nhưng thủ lĩnh suy yếu rồi, thủ hạ phản loạn tuyệt đối sẽ nối liền không dứt mà ra, cho đến khi xuất hiện một thủ lĩnh mới cường đại nhất mới thôi.

Như vậy xem ra, Tuyết quốc hỗn loạn như thế cũng không phải chuyện gì kỳ quái, sỡ dĩ lại như vậy, hoàn toàn là bởi nguyên nhân người cường đại nhất còn chưa có xuất hiện.

Bỉ Lâm Đặc Tư thấy Khang Tư gật đầu, hứng thú nói chuyện nổi lên liền nói tiếp:

- Kỳ thật nguyên nhân khiến cho phong quân sỡ dĩ không đủ cường đại có rất nhiều, nhưng chủ yếu nhất chính là chế độ quý tộc của ba đại công quốc.

Tin rằng ngài cũng biết, tước vị của chúng ta bên này toàn bộ là tước thật, đều là cắt đất phong tước, mỗi một tước vị đều có một mảnh đất tương xứng. Nếu chỉ có như vậy thì cũng không tính, dù sao các quốc gia khác hẳn là cũng có chế độ như vậy, nhưng chúng ta bên này còn có cái chế độ đích thực không giống người thường.

Đó chính là ở trên lãnh địa hợp pháp, lĩnh chủ chính là quân chủ cao nhất, quyền đảm nhiệm quân chính bất cứ người nào cũng không được can thiệp! Nói cách khác, thuế suất cùng số lượng quân đội nhiều ít bao nhiêu, cùng với pháp luật trên lãnh địa, căn bản không thuộc phong quân can thiệp, chỉ cần phong thần nguyện ý, cho dù triệu tập tất cả mọi người trên lãnh địa vào quân đội cũng có thể. Hơn nữa quan trọng nhất chính là, ngoại trừ tội mưu nghịch ra, phong quân không được thu hồi lãnh địa sắc phong.

Khang Tư nhíu mày nói:

- Mặc dù bên này của các ngươi phong thần có được quyền lực gần như độc lập, nhưng hắn vẫn là phong thần thuộc phong quân, hàng năm vẫn phải cống nộp, cùng với phục tùng mệnh lệnh mộ binh xuất chinh đối ngoại của phong quân chứ? Hai loại này, nếu không tuân thủ, vậy có thể tính là mưu nghịch rồi! Ngươi cũng không phải muốn nói với ta ngay cả quy củ như vậy cũng không tồn tại đấy chứ.

Bỉ Lâm Đặc Tư thở dài nói:

- Đại nhân! Hai quỷ ngài nói quả thật có tồn tại, nhưng trên có chính sách thì dưới có đối sách! Ví dụ như phương diện cống nạp hàng năm, phong quân yêu cầu một phần mười thu hoạch một năm, phong thần bóp méo sản lượng rồi đưa lên một xe lương thực liền quên việc này đi; phong quân yêu cầu xuất binh chinh chiến, phong thần bóp méo danh sách quân đội rồi phái ra một tiểu đội tham gia chiến tranh là được, phong thần quả thật tuân thủ quy củ, phong quân nhiều nhất chỉ là khiển trách, cũng không thể dựa vào cớ này mà cướp đoạt tước vị cùng lãnh địa của phong thần.

Hơn nữa nguyên nhân phong thần có thể lớn mạnh còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là tranh đấu giữa lĩnh chủ với lĩnh chủ có thể lén giải quyết, không cần phong quân đồng ý với tán thành! Phong thần thực lực cường đại có thể thâu tóm các phong thần khác, mặc kệ đối phương có phải cùng dưới một phong quân hay không, cuối cùng đợi đến khi thực lực phong thần có thể so với phong quân, vậy có thể quan minh chính đại mưu nghịch, bởi vì đến lúc đó, phong quân đã không làm gì được nữa.

Khang Tư mở lớn hai mắt nhìn vẻ mặt khó tin nói:

- Cái gì? Không ngờ như vậy cũng có thể? Chẳng lẽ không có một phong quân nào ý thức được điểm ấy sao? Chẳng lẽ bọn họ một khi phát hiện phong thần không phục tùng, không tuân thủ mệnh lệnh, sẽ không lập tức xuất binh chinh phạt giải quyết tai họa ngầm sao?

Bỉ Lâm Đặc Tư cảm thán nói:

- Đại nhân! Đương nhiên có phong quân muốn như vậy, cũng đã từng làm như vậy, nhưng hành vi như vậy của bọn hắn sẽ xúc phạm đến lợi ích của toàn bộ hệ thống phong thần, tuyệt đối sẽ bị đám phong thần vứt

bỏ trước, mà mất đi phong thần ủng hộ, phong quân nào còn có thực lực xử phạt phong thần không nghe lời nữa đây.

- Vậy lúc lập nghiệp không sắc phong phong thần là được rồi?

Khang Tư mới nói đến đây liền lắc đầu phủ định:

- Không được! Nếu cứ như vậy, còn ai muốn đầu nhập vào quân chủ không có tiền đồ như vậy chứ? Đã không có thủ hạ hỗ trợ, quân chủ cũng không lập được cái vương triều gì. Hơn nữa cho dù phong quân này may mắn thành lập được lãnh địa, thủ hạ phát hiện công huân không chiếm được phần thưởng tương xứng, tuyệt đối sẽ lập tức giải tán, lãnh địa này cũng sẽ lập tức tan rã.

Bỉ Lâm Đặc Tư gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đại nhân! Cũng chính bởi dạng ác tính tuần hoàn này, cho nên ba đại công quốc vẫn bảo trì cục diện hỗn loạn như vậy.

Khang Tư suy nghĩ một chút không kìm nổi nở nụ cười, bởi vì hắn phát hiện, chế độ ở ba đại công quốc này, kỳ thật giống như chế độ thạch cao trên bán đảo Phi Ba!

Đầu tiên đều là lãnh địa thật tước thật, sau đó đồng dạng là phong quân không thể can thiệp nội chính, cũng không thể vô cớ cướp đoạt lãnh địa, cuối cùng là giống nhau thủ hạ phía dưới phạm thượng phản loạn ầm ầm.

Mà muốn giải quyết phong thần phản loạn, đầu tiên thực lực phong quân phải lớn mạnh hơn thực lực tất cả phong thần cộng lại, như vậy ai dám phản loạn thì trực tiếp diệt trừ, nếu toàn bộ hệ thống phong thần kháng nghị, vậy diệt trừ tất cả phong thần, một lần nữa thành lập hệ thống phong thần mới.

Tuy nhiên chuyện này đòi hỏi một lượng lớn tiểu quý tộc, giống như giai tầng quý tộc cấp thấp như kỵ sĩ huân tước vậy, chặt chẽ đi theo bên cạnh phong quân.

Hoặc là thực hiện chế độ cấp bậc thân phận giống như mình đã làm ở trong lãnh địa Đại đô đốc bên đế quốc, phân chia tất cả mọi người trong lãnh địa theo cấp bậc rườm rà.

Nhiều cấp bậc như vậy cũng đủ cho người thường leo lên cả đời, mà khi đạt tới vị trí có thể tạo phản, cũng đã thành lão già râu tóc bạc trắng rồi, có hay không cái tinh lực cùng dã tâm để làm điều đó nữa cũng không rõ lắm.

Đồng thời, chế độ cấp bậc thân phận cùng chế độ quý tộc hiện tại còn có một điểm khác nhau rất lớn, đó chính là cho dù là một nô lệ, chỉ cần có đủ thể lực, đủ công huân, cũng có thể đạt tới địa vị cao.

Mà chế độ quý tộc thì nếu không phải con dòng cháu giống, căn bản là rất khó trở thành quý tộc, giỏi lắm chỉ là đạt tới vị trí kỵ sĩ hay huân tước mà thôi.

Chỉ cần xác định quy củ đúng đắn, hơn nữa có được lực lượng đảm bảo có thể thực hiện những quy củ nghiêm khắc này, như vậy phong thần muốn bằng mặt không bằng lòng cũng phải cẩn thận.

Bởi vì bên cạnh những phong thần này, rất nhiều người muốn mật báo với phong quân, để những tiểu nhân vật như mình có thể đi lên, nếu thị nữ bên cạnh phong thần, thân tin bên người, binh lính thủ hạ, thậm chí bao gồm cả đầu bếp nấu ăn, đều là cơ sở ngầm của phong quân, cứ như vậy còn có phong thần nào dám can đảm phản loạn? Còn có phong thần nào có thể phản loạn thành công?

Tuy nhiên muốn đạt đến mức này, đầu tiên phong quân phải có thực lực cường đại hơn, sau đó là hệ thông gián điệp nghiêm mật, cuối cùng là danh dự tốt đẹp nói là làm, cùng với thưởng phạt công bình nghiêm minh.

Ba điều kiện này mà thiếu một cái cũng sẽ thất bại trong gang tấc, nếu thiếu khuyết một điều kiện nào đó lại cố chấp thi hành, chỉ mang đến cho chính mình tai họa diệt môn. Đây chính là đối địch với toàn bộ thế lực quý tộc của Tuyết quốc a!

Khang Tư không khỏi lắc đầu, mình tại sao lại đi suy nghĩ đến vấn đề quyền mưu thế này, cứ coi như nước chảy bèo trôi không phải tốt hơn sao? Nghĩ như vậy, Khang Tư không khỏi nhìn ba hán tử bởi vì mình trầm tư mà đang chẳng biết làm sao kia, cười nói:

- Nói xem nô bộc ở Tuyết quốc là chuyện như thế nào? Hay là ví dụ như các người đầu nhập vào ta, ta cần trả giá thế nào, thu được cái gì, các ngươi thì trả giá gì thu được cái gì.

Bỉ Lâm Đặc Tư trong mắt chợt lóe sáng, nghiêm túc nói:

- Nếu ngài nguyện ý nhận chúng ta trở thành nô bộc, chúng ta sẽ đều hiến cho ngài sinh mạng cùng lòng trung thành cùng tất cả năng lực mà chúng ta có, chúng ta phục tùng bất cứ mệnh lệnh nào mà ngài sai bảo, cũng sẽ tận tâm hết sức đi hoàn thành mệnh lệnh của ngài. Mà ngài chỉ cần phụ trách ấm no cho chúng ta là được rồi.

Nói đến đây, hắn đột nhiên như nhớ tới chuyện gì liền nói:

- À! Bởi vì những nô bộc như chúng ta là do mượn lương thực, cho nên sau khi ngài cho chúng ta mượn lương thực, chúng ta mới có thể trở thành nô bộc của ngài.

- Ách! Ý của ngươi là, ta chỉ cần cho các ngươi mượn lương, các ngươi liền trở thành nô bộc của ta, về sau ta chỉ cần phụ trách vấn đề ấm no của các ngươi là được, chứng những không cần phải xen vào gia đình các ngươi, cũng không cần trả tiền lương bổng cho các ngươi sao? Hơn nữa gia đình các ngươi còn có thể trả lại lượng thực? Chỉ là sau khi gia đình các ngươi hoàn trả lại lương thực, các ngươi vẫn là nô bộc của ta hay là khôi phục tự do?

Khang Tư có chút ngơ ngẩn, cảm giác nô bộc này thật đúng là nô bộc, là loại nô lệ thuộc sở hữu tư nhân của mình, mà không phải đầu nhập vào như trong tưởng tượng, còn tưởng rằng lại giống như một gia đình già nhỏ đều do mình phụ trách nữa chứ.

Bỉ Lâm Đặc Tư có chút nghi hoặc nói:

- Sau khi hoàn trả lương thực, nếu chúng ta chưa chết đi, vậy đương nhiên sẽ khôi phục tự do bản thân, dù sao chúng ta chỉ là vay mượn của ngài mà thôi.

Hai hán tử kia cũng nhìn Khang Tư một cách cổ quái, rất là kỳ lạ vị đại nhân này tại sao ngay cả loại việc này cũng không biết.

Khang Tư cảm giác có chút đau đầu, người Tuyết quốc suy nghĩ đều choáng váng thế này sao? Nếu không chết thì khôi phục tự do? Lời này nói thế nào nhỉ, nếu như mình tâm địa đủ đen tối, trước khi thu lại lương thực liền phái các ngươi đi chấp hành một nhiệm vụ phải chết, vậy chẳng những không mất lương thực, ngược lại vô duyên vô cớ có vài tên tử sĩ hay sao?

Nhìn thấy bộ dáng Khang Tư, Bỉ Lâm Đặc Tư nghĩ đến cái gì, hắn thăm dò nói:

- Đại nhân! Ngài có phải lầm lẫn giữa nô bộc và thần chúc hay không?

Khang Tư có chút nghi hoặc hỏi:

- Hai cái này có gì khác nhau.

Bỉ Lâm Đặc Tư cười nói:

- Khác nhau rất lớn, nô bộc nhiều nhất chỉ là tác chiến dưới thân phận tiểu binh, chỉ có một mình nô bộc nguyện ý đi làm việc theo mệnh lệnh chủ nhân, không đề cập đến gia đình của nô bộc, một khi thỏa ước hoàn thành hoặc là chủ nhân tử trận, như vậy nhiệm vụ nô bộc liền kết thúc.

Mà thần chúc thì lại là toàn bộ gia tộc đầu nhập vào, chẳng những trợ giúp quân chủ xử lý quân vụ chính vụ, nhưng biện pháp tự chủ tự nghĩ càng hiệu quả, còn nữa, cho dù quân chủ chết đi cũng sẽ tự động giúp đỡ thiếu chủ hưng gia, trừ phi huyết mạch quân chủ tuyệt hậu mới có thể giải trừ thân phận thần chúc.

Khang Tư sửng sốt nói:

- Ách! Ý của ngươi là nô bộc giống như lính đánh thuê, làm việc theo như thỏa ước, thỏa ước hoàn thành hoặc là chủ nhân tử vong liền chấm dứt. Mà thần chúc chính là quân chính quy, chẳng những triệt để mà còn hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh, toàn bộ gia tộc cũng sẽ tham dự vào, hơn nữa cho dù đối tượng nguyện trung thành tử vong cũng sẽ vẫn nâng đỡ người thừa kế?

Nhìn thấy Bỉ Lâm Đặc Tư gật đầu, Khang Tư mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách vì một túi lương thực mà tự nguyện trở thành nô bộc, thì ra bên Tuyết quốc nô bộc chỉ là lính đánh thuê kiêm chức người hầu và phu khuân vác, thời điểm vừa đến tự nhiên là chạy lấy người!

Nhìn thấy sắc mặt Khang Tư có chút quái dị, Bỉ Lâm Đặc Tư có chút ngượng ngùng giải thích:

- Đại nhân! Không phải chúng ta nhiều lời nói láo, mà là bởi vì ngài không phải quý tộc, không có lãnh địa, người nhà chúng ta không có khả năng đi theo ngài bôn ba khắp nơi được.

Khang Tư hiển nhiên không có dự đoán được Bỉ Lâm Đặc Tư sẽ nói như vậy, hắn có chút giật mình nói:

- Ách! Ngươi tại sao lại nói như vậy? Ta nghe nói dân chúng Tuyết quốc đều hoài niệm cái quốc gia thống trị toàn bộ phương Bắc ngày trước, mà không chấp nhận quyền thống trị ba đại công quốc hiện tại, tại sao các ngươi...

Câu kế tiếp không nói ra, nhưng ý tứ ai cũng hiểu, chính là vì cái gì dễ dàng nguyện ý đầu nhập vào quý tộc như thế? Lời nói vừa rồi của Bỉ Lâm Đặc Tư cho thấy chỉ cần Khang Tư là quý tộc, hắn sẽ sửa nô bộc thành thần chúc và dẫn theo người nhà đầu phục.

Bỉ Lâm Đặc Tư nghe vậy nhìn hai đồng bạn cùng cười, sau đó mới nói với Khang Tư:

- Đại nhân! Ba đại công quốc đã thành lập hàng trăm năm, ngài cho rằng những người dân như chúng ta chưa từng hưởng qua ân phúc của quốc gia cổ, lại sẽ có tình cảm sâu đậm với quốc gia cổ hay sao?

Sở dĩ lưu truyền câu nói như vậy, là bởi vì liên quan đến đám quý tộc đại công của ba đại công quốc thường xuyên lên xuống. Mỗi lần thay đổi đều đưa ra nhiều khoản thuế mới cưỡng bức người lao động, hơn nữa đám cường đạo sinh sống không nối liền vứt bỏ tôn nghiêm, bí quá làm liều, kẻ bại trận thành lập cường đạo đoàn làm hại thiên hạ, cùng với vì sự an toàn mà cung cấp nuôi dưỡng các đoàn lính đánh thuê, gánh nặng trầm trọng như thế, không thể không khiến chúng ta ảo tưởng về cái quốc gia thống nhất bắc quốc xưa kia tồn tại, ảo tưởng về cuộc sống ở một quốc gia như vậy chính là một chuyện tốt đẹp cỡ nào.

Khi ảo tưởng này từ từ truyền bá mở rộng, tự nhiên liền trở thành hoài niệm quốc gia cổ, mà không muốn thừa nhận quyền thống trị của ba đại công quốc. Ngài nghĩ xem, nếu lời đồn đại là thật, vậy hiện tại Tả Nhĩ Đặc đại công nắm trong tay ngọc tỷ của quốc gia cổ chẳng phải trở thành niềm hy vọng của mọi người rồi sao? Nhưng kết quả thì sao đây, còn không phải nên phản loạn thì phản loạn, nên bạo động thì bạo động, hoàn toàn giống như trước kia. -

Thấy Khang Tư có chút suy nghĩ gật đầu, Bỉ Lâm Đặc Tư không khỏi cảm thán nói tiếp:

- Ngài không phải người Tuyết quốc, cho nên ngài không biết niềm khát vọng của chúng ta đối với quý tộc, ngài cũng thấy cuộc sống khốn khổ của chúng ta, vì một túi lương thực mà cam nguyện quên cả tính mạng của mình. Mà chúng ta chỉ cần đầu phục quý tộc, cho dù là tiểu binh, vậy cũng có thể có được đồ ăn sung túc, trở thành kỵ sĩ hay huân tước thì càng không cần phải nói.

Nếu ta không phải bởi vì phạm sai lầm, dẫn tới bị phong quân cướp đoạt lãnh địa cùng tước vị rồi đuổi đi, thì ngài nhìn thấy ta so với hiện tại hoàn toàn là hai dạng khác biệt.

Nói đến đây, Bỉ Lâm Đặc Tư vẻ mặt hoài niệm, khẳng định là đang nhớ lại phong cảnh ngày xưa.

Một hán tử bên cạnh vội an ủi nói:

- Đại ca không cần lo lắng! Với bản lĩnh của ngươi tuyệt đối sẽ được quý tộc nhìn trúng, đến lúc đó vinh quang tái hiện, thậm chí cao hơn một bước cũng không phải là giấc mộng!

Hán tử còn lại cũng nói:

- Đúng vậy! Nếu lúc đó đại ca trở thành nam tước, vậy cái tên quý tộc chó má kia sẽ không dám bởi vì chuyện nhỏ như vậy mà cướp đoạt lãnh địa cùng tước hiệu của đại ca đâu! Lần sau có cơ hội, đại ca nhất định phải cố gắng kiến lập công huân, trở thành quý tộc chân chính!

- Yên tâm! Đại ca của các ngươi sẽ không buông bỏ như vậy, tuy nhiên trách nhiệm trước mắt, là duy trì ấm no cho gia đình chúng ta, bằng không cho dù ta gặp được cơ hội, nếu không có gia đình ủng hộ, ta cũng rất khó thành công.

Bỉ Lâm Đặc Tư vẻ mặt kích động nói.

Khang Tư thấy ba người bọn họ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của mình, không khỏi vội ho một tiếng, để cho ba người này hiểu được bản thân hiện tại còn chưa có gạo cho vào nồi.

Bỉ Lâm Đặc Tư phát hiện lý tưởng bị người ngoài nghe được, có chút ngượng ngùng cúi đầu nói:

- Đại nhân! Ngài quyết định thế nào? Nguyện ý cho ba gia đình chúng ta một túi lương thực đổi lấy nguyện vọng chúng ta trở thành nô bộc chứ?

- Không thành vấn đề, tự đi vào lấy đi, hôm nay không tính, ngày mai mới chính thức tới làm việc cho ta được chứ?

Khang Tư nói, hắn mặc dù không ngại cho nhiều một chút, nhưng nếu đối phương yêu cầu như thế, vậy làm như thế, miễn cho người ta lại nghĩ rằng làm nhục tự tôn của bọn họ, dù sao suy nghĩ của đàn ông Tuyết quốc so với những người nơi khác là bất đồng.

- Vâng..vâng! Thật là rất cảm tạ đại nhân khoan dung độ lượng, chúng ta xin hướng ngài tuyên thệ!

Ba người Bỉ Lâm Đặc Tư vui mừng quỳ trên mặt đất, có chút giống kỵ sĩ tuyên thệ, lại có chút giống như lính đánh thuê báo cho chủ thuê chú ý những việc thỏa thuận, tuyên thệ với Khang Tư.

Tiếp theo ba người đề nghị Khang Tư dùng chữ Duy Nhĩ Đặc viết ba cái giao kèo, ngoại trừ Bỉ Lâm Đặc Tư ký tên ra, hai người khác đều điểm chỉ.

- Chủ nhân! Chúng ta đi lấy lương thực.

Sau khi xác định quan hệ, ba người Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức sửa xưng hô, sau đó khi được Khang Tư gật đầu liền đi vào tửu quán.

Ba người đều tự vác một bao lương thực một trăm cân, có chút nặng nề bước ra ngoài.

Nguyên nhân không phải bởi họ, bởi vì Giáp Nhất Giáp Nhị đem tất cả vật tư chất đống trong đại sảnh tửu quán, một đống vật tư như núi đủ để rung động những người chưa từng thấy qua nhiều lương thực như vậy, đặc biệt Giáp Nhất Giáp Nhị khuân vác đống vật tư này như nâng mấy bao bông, lại càng khiến cho bọn họ khiếp sợ sự cường hãn của hai người.

Sau khi ba người đi ra nhìn thấy Khang Tư, lập tức vui mừng hơn, bởi vì chủ nhân nhiều vật tư như vậy, mình sẽ không còn bữa đói bữa no nữa, mà trong nhà vắng đi một người dạ dày lớn như hắn, cũng có thể tiếp tục duy trì một cách thoải mái hơn. Cho nên bọn họ rất là cảm kích thi lễ với Khang Tư, sau đó vác bao lương thực nhanh chóng rời đi.

Khang Tư phát hiện vừa rồi khi mình nói chuyện cùng Bỉ Lâm Đặc Tư, còn có nhiều cư dân nhìn lén, mà khi Bỉ Lâm Đặc Tư vác lương thực đi, lập tức còn có mười mấy người đi về hướng nhà bọn họ, xem bộ dáng nhu thuận của bọn họ, không giống như là đi cướp lương thực, ngược lại như là đến để dò la tin tức.

Đối với việc này, Khang Tư cũng không để ý, ngược lại cười cười, có lẽ có thể dựa vào miệng Bỉ Lâm Đặc Tư, chuẩn bị thêm vài nô bộc lính đánh thuê nữa vậy.

Khang Tư hiện tại khuếch trương nhân thủ, không phải để chinh chiến thiên hạ, hắn lo lắng chính là, nếu đã đi tới Tuyết quốc phương Bắc, vậy nhân cơ hội tìm hiểu một chút ân oán tình cừu của dòng họ nghĩa phụ, cũng hỏi thăm một chút gia tộc Lôi luân đặc với huy chương Bạch Mạn Mân Côi là như thế nào, dù sao đây chính là gia tộc mình, ngay cả chính mình cũng không biết chuyện gì xảy ra, vậy rất đáng thương rồi.

Khang Tư vừa vuốt ve chiếc nhẫn huy chương Bạch mạn mân côi trên tay, vừa nghĩ tới thời điểm mình nhận được huy chương cùng dòng họ từ nghĩa phụ, còn tưởng rằng ba đại công quốc đều là địch nhân của dòng họ hắn, nhưng khi biết ba đại công quốc cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu gia tộc, liền hiểu được mình vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới báo thù, bởi vì địch nhân cũng không biết là thế hệ đại công nào!

Tuy nhiên có thể xác định, chỉ cần không phải đương kim đại công thì tuyệt đối không có khả năng báo thù, bởi vì đời đại công trước toàn gia đã bị diệt sạch.

Đương kim đại công lại không có khả năng, bởi vì nghe giọng điệu nghĩa phụ, chuyện này đã xảy ra không biết bao nhiêu năm rồi.

Vốn sau khi có được mật vệ, Khang Tư liền phái ra mật vệ đi phương bắc nơi Tuyết quốc điều tra trước, đáng tiếc nơi này thật sự quá mức hỗn loạn, gần như số liệu về quốc gia cổ đều đã thất lạc, hơn nữa lúc đó lãnh địa đang cấp tốc khuếch trương, cấp bách cần một lượng lớn mật vệ, cho nên liền triệu hồi mật vệ không có công lao gì trở về.

Việc đó cùng với việc tìm kiếm kẻ thù giết nghĩa phụ giết đệ đệ, giả mạo Song Đao Đường Lang giống nhau, căn bản không có dấu hiệu gì rõ ràng, lại càng không cần nghĩ tới kết quả.

Về sau chuẩn bị đích thân đi một chuyến, đáng tiếc công việc bận rộn căn bản là không có cơ hội, lúc đó Khang Tư thậm trí hoài nghi, có phải đợi đến lúc xuất ngũ mới có thể xuất hành hay không, nhưng không nghĩ tới không ngờ bị long quyển phong một xoáy đưa đến nơi đây.

Mà đồng thời với lúc đến đây, cũng giúp mình bỏ đi tất cả trách nhiệm cần gánh vác.

Lúc này cho dù Khang Tư không muốn bỏ đi những trách nhiệm đó cũng quá khó khăn rồi, những người biết chuyện tuyệt đối sẽ cho rằng Khang Tư đã chết, một người đã chết còn phải chịu trọng trách gì nữa? Khang Tư phi thường hiểu rõ điểm ấy, cho nên mới yên tâm đợi ở nơi này như vậy, tìm kiếm nguồn gốc của mình.

Nghĩ như vậy, Khang Tư lại không khỏi cảm thán khi bồi dưỡng mật vệ, công tác tẩy não rất là đúng lúc, lấy tài trí thông minh của Giáp Nhất Giáp Nhị không có khả năng không hiểu, Khang Tư không khác gì người chết, căn bản là không có tư cách ra lệnh cho bọn hắn nữa, nhưng dấu vết mệnh lệnh ở trong linh hồn bọn họ, lại khiến cho bọn họ vẫn hết mực trung thành như cũ, không hề phản đối.

Khang Tư hiểu được điểm đó, không khỏi cảm thấy bản thân mình so với trước kia, thật sự đã trở nên lợi hại, trở nên quá mức quyền mưu.

Hay là nói, chính mình căn bản là một người vô tâm vô phế rồi sao? (Một người sống ít tình cảm)

Biết mình khiến cho người khác nghĩ rằng bản thân đã chết, trong lòng không ngờ một trận thoải mái, căn bản chưa từng có vì huynh đệ, thân tín, thần chúc, hồng nhan tri kỷ mà lo lắng, có lẽ nguyên nhân bởi vì bọn họ vẫn có thể phát triển thịnh vượng đi, tuy nhiên tâm tính như vậy cùng với bản thân không có cảm tình gì cũng có liên quan.

Hiểu được bản thân như vậy, Khang Tư không khỏi cười khổ một hồi.

Lại nói tiếp, hai người anh em kết nghĩa kia của mình, tuy rằng mình rất cố gắng xem bọn họ như thân huynh đệ, nhưng vẫn cảm giác có chút ngăn cách, về tình cảm vẫn không bằng Tương Văn vẫn luôn theo bên người kia, có lẽ là bởi tiếp xúc quá ít, tuy nhiên điều này cũng là lẽ thường phải không?

Giống như trước kia mình và Hắc Lang quân hệ rất tốt, nhưng bởi vì công việc bận rộn, dần dần xa cách với Hắc Lang, nếu Hắc Lang có thể nói được, khẳng định sẽ cho rằng mình quá mức vô tình.

Khang Tư miên man suy nghĩ, căn bản không biết sau khi tin tức hắn bị long quyển phong cuốn đi truyền ra ngoài, Hắc Lang vốn luôn luôn dạo quanh Khang Tư lĩnh, đã không còn xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Những người biết sự tồn tại của Hắc Lang, đều cho rằng bởi vì Khang Tư mất tích mà Hắc Lang không còn bị xiềng xích nên khôi phục tự do, một lần nữa trở về sống như Lang vương, cho nên cũng không ai để ý nữa.

Từ Bỉ Lâm Đặc Tư biết được bên phía Khang Tư nguyện ý cho mượn lương thực, cư dân trong trấn lại bắt đầu sôi trào lên, tuy nhiên đại đa số đều dùng da lông đổi lấy lương thực và thịt của Khang Tư, chỉ có bốn năm hán tử hai bàn tay trắng, mới học theo phương pháp của Bỉ Lâm Đặc Tư, dùng chính bản thân mình gán nợ đổi lấy một túi lương thực.

Cứ như vậy, lương thực cùng thịt hun khói trong tửu quán vơi đi một đám, có thêm một đám da lông, cùng tám hán tử giống nhau đều được Khang Tư thuê.

Màn đêm lại bắt đầu buông xuống, năm mươi lăm con tuyết khuyển nhu thuận trốn vào trong sàn nhà tửu quán nghỉ ngơi.

Thật đúng là khiến cho người khác kỳ quái, Khang Tư cũng không có huấn luyện chúng nó, chúng nó không ngờ lại cực kỳ nghe lời, hơn nữa phi thường thông minh, Khang Tư nháy mắt một cái, dùng tay ra hiệu một cái, có thể khiến chúng nó hiểu ý ngay được, cho nên tuy rằng chúng nó ở trong tửu quán, nơi này vẫn sạch sẽ như trước.

Bởi vì Khang Tư đều cho những hán tử kia một ngày nghỉ, cho nên buổi tối hôm nay cũng không có người nào khác tới ở cùng.

Con gấu chó săn lúc sáng đã sớm được Giáp Nhất Giáp Nhị xử lý thỏa đáng, thịt gấu được cắt thành từng khối rồi hun khói, da gấu cũng hoàn thành sơ chế, mật gấu cùng nội tạng linh tinh đều đã được đóng băng lại, mà món ăn ngon nhất là bốn tay gấu thì được bày ra trước mặt Khang Tư.

Theo những hán tử kia cam đoan nói, dựa theo lẽ thường, sau khi bão tuyết ngừng hai đến ba ngày sẽ có thương nhân xuất hiên, nhưng thương nhân đó thích nhất chính là món ăn thôn quê như vậy, khẳng định rất có giá.

Tuy rằng bốn tay gấu béo tốt này có thể bán được giá tốt, nhưng đối với Khang Tư mà nói, so với việc bán lấy tiền, không bằng chính mình thưởng thức một lần còn hơn.

Dựa vào địa vị trước kia của Khang Tư, tuy rằng muốn cái gì có cái đó, đáng tiếc Khang Tư lại không có đặc biệt muốn ăn cái gì, bởi vậy căn bản không có người chú ý tới phải hiếu kính hắn mấy thứ này. Cho nên món ăn giống như tay gấu, Khang Tư tuyệt đối chưa từng được ăn, nhiều tiền không bằng thỏa mãn dục vọng quan trọng của chính mình a!

Tuy rằng chưa từng chuẩn bị thức ăn cao cấp như vậy, nhưng muốn làm tay gấu có thể đưa vào miệng được, Khang Tư vẫn đủ tin tưởng.

Giáp Nhất Giáp Nhị hứng trí bừng bừng nhìn Khang Tư hý hoáy với tay gấu, không phải bọn hắn không muốn động thủ, mà là bọn hắn căn bản không có năng lực xử lý loại thực vật này.

Có thể nói mật vệ cái gì cũng hiểu, mà khi đầu bếp khẳng định là không đủ tư cách, trừ khi mật vệ đảm nhiệm nhiệm vụ đặc biệt mà phải học qua nghệ thuật nấu nướng, bằng không kỹ năng nấu ăn của đại bộ phận mật vệ, cũng chỉ có thể đạt tới trình độ ăn cho đầy bụng không bị ngộ độc chết mà thôi.

Mất một phen công phu, một mùi thơm ngọt ngào xông vào mũi.

Khang Tư nhìn bốn tay gấu hiện ra bóng nhoáng, trong sắc hồng mang chút cháy vàng, không khỏi cười nói:

- May mắn trong tửu quán có mật ong, bằng không chỉ có đốt nướng sẽ không được tốt như thế này, đến đây! Mỗi người một cái, nếm thử xem hương vị thế nào.

Nói xong dẫn đầu cầm lên một tay gấu bắt đầu gặm xé.

Phục tùng mệnh lệnh đã trở thành phản xạ có điều kiện, Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức đều cầm một tay gấu lên gặm theo, tuy nhiên Khang Tư cùng bọn họ đều vừa mới cắn được một miếng liền trừng mắt thật to.

Một nam tử gầy yếu mặc áo da che mặt, không hề báo trước đột nhiên xuất hiện ngồi ngay ngắn bên cạnh.

214. Chương 214: Mật Vệ Giáp Linh. (1+2)

Nam tử thần bí này đầu tiên là bỏ miếng da che mặt ra, lộ ra gương mặt trung niên không có gì đặc trưng, sau đó không khách khí cầm lấy tay gấu còn lại kia, lộ ra hàm răng trắng như tuyết nhanh chóng bắt đầu gặm cắn.

- Ác ma mật vệ!

Vừa thấy gương mặt này, Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức hét lớn một tiếng, ném tay gấu xuống rút ra binh khí của mình.

Khang Tư không có vứt tay gấu đi, mà vẫn cắn tay gấu trên miệng như vậy, trực tiếp rút đao đề phòng. Khang Tư cũng không có chuyện để ý gì đến hình tượng hay không hình tượng, an toàn mới là trên hết.

Ác ma mật vệ cũng ngừng ăn lại, trừng mắt giận dữ, như là rất mê hoặc nhìn Khang Tư.

Bộ dạng này không khỏi khiến cho ba người Khang Tư đều một trận lạnh lẽo, bộ dáng của Ác ma mật vệ này bọn họ không thể nào quen, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua hắn lộ ra bộ dáng có cảm tình như vậy!

Khang Tư xuất thân từ trong chiến đấu đẫm máu mà ra nên đối với sát khí vô cùng mẫn cảm, giờ phút này lại không hề cảm nhận được sát khí trên người Ác ma mật vệ.

Vừa cắn tay gấu Khang Tư vừa cùng Ác ma mật vệ nhìn nhau một hồi, không khỏi híp mắt bĩu môi, thu hồi binh khí, ngồi xuống tiếp tục gặm tay gấu.

Giáp Nhất Giáp Nhị hoảng sợ, lập tức đứng trước mặt Khang Tư, tuy nhiên còn chưa có mở miệng khuyên giải, đã bị Khang Tư khoát tay chặn lại:

- Không cần khẩn trương! Người này không có ác ý.

Giáp Nhất Giáp Nhị nhìn chằm chằm Ác ma mật vệ do dự một chút, nhìn thấy mật vệ này tiếp tục gặm tay gấu, không hề có bộ dáng phát động công kích, không khỏi cũng ngồi xuống, nhặt lên tay gấu gặm tiếp, tuy nhiên một tay vẫn nắm chuôi đao như cũ, ánh mắt cũng thủy chung nhìn chằm chằm Ác ma mật vệ.

Ăn mấy miếng, Giáp Nhất Giáp Nhị không khỏi hiện ra thần tình vẻ mặt mê hoặc, Giáp Nhất chần chờ một lúc sau đó hỏi Khang Tư:

- Chủ công! Ác ma mật vệ này không ngờ có thể ăn được?

Không trách Giáp Nhất Giáp Nhị nghi hoặc như thế, bởi vì lúc trước bọn họ không ít lần chém Ác ma mật vệ này tứ phân ngũ liệt, đến lúc muốn luyện tập mới để Ác ma mật vệ này tổ hợp lại lần nữa. Nói cách khác Ác ma mật vệ trong thời gian dài như vậy, ngay cả nước còn không có uống lấy một ngụm, chứ đừng nói gì đến ăn cái gì.

Nhưng cho dù như thế, Ác ma mật vệ này vẫn là rồng tinh hổ mãnh!

Những mật vệ này khi còn ở bán đảo Phi Ba, từng chuyên môn nghiên cứu bắt những ác ma khác, kết luận rằng những ác ma đó căn bản không cần ăn, sau khi thân thể ác ma tiêu hao hết năng lượng, ác ma liền trở thành một thi thể hư thối, nhưng hiện tại ác ma này lại hoàn toàn phủ định kết luận này, bởi vì ác ma này không ngờ đang ăn!

Khang Tư hiển nhiên cũng mới nghĩ đến vấn đề này, không khỏi quay sang hỏi Ác ma mật vệ kia:

- Ngươi làm sao có thể ăn đồ vật được vậy?

Vừa hỏi xong liền không kìm nổi vỗ trán mình một cái, chính mình sao lại quên mất ác ma này không biết nói chứ, tuy nhiên chuyên tiếp theo lại khiến cho Khang Tư há miệng không ngậm được.

Nghe được câu hỏi, Ác ma mật vệ nháy mắt mấy cái, lộ ra thần sắc mê hoặc, dùng lời nói không hề có cảm tình trả lời từng tiếng một:

- Chủ nhân không phải từng nói chúng ta cũng là người sao?

- Ta có nói như vậy, ách! Chủ nhân?

Khang Tư mới từ trong khiếp sợ ác ma có thể nói mà tỉnh táo lại, liền theo bản năng đáp lại một câu, rồi giống như Giáp Nhất Giáp Nhị, tất cả đều mắt to mắt nhỏ sững sờ một chỗ.

Một hồi lâu sau, Khang Tư mới chỉ vào mũi mình, hỏi thử:

- Ngươi nói chủ nhân không phải là chỉ ta đấy chứ?

Ác ma mật vệ không có hé răng, chỉ yên lặng nhìn Khang Tư, như là không rõ ý tứ những lời này vậy.

Nhíu nhíu mày, Khang Tư không kìm nổi nói:

- Ngươi xưng ta là chủ nhân.

Thấy Ác ma mật vệ gật đầu, Khang Tư lại hỏi:

- Ta nói cái gì ngươi liền làm theo?

Ác ma mật vệ lại gật đầu.

Khang Tư không kìm nổi liền ra lệnh cho Ác ma mật vệ đứng lên, ngồi xuống, biến mất, xuất hiện, kết quả cho thấy, ác ma này quả thật phi thường phục tùng mệnh lệnh Khang Tư.

Khang Tư cùng Giáp Nhất Giáp Nhị đều không có hoài nghi Ác ma mật vệ này có phải giả bộ nhận chủ hay không, đợi đến khi tìm được cơ hội liền giết chết Khang Tư. Vốn ác ma có thể nói lại có thể ăn đã rất ngạc nhiên rồi, nếu còn có thể sử dụng mưu kế nữa, vật thật không có thiên lý!

Nhân loại cũng đừng nghĩ đến phản kháng, lẳng lặng mà chờ đợi ác ma dùng mưu kế trở thành người thống trị thế giới là được rồi.

Đương nhiên, mấy người Khang Tư cũng là bởi vì năng lực của mình mà không thèm để ý Ác ma mật vệ có thể sử dụng mưu kế hay không, dù sao thân là mật vệ, tâm cảnh giác lại không thể buông lỏng bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy Ác ma mật vệ kia vẫn gặm tay gấu như cũ, lại thấy ác ma nghe lời như thế, khiến cho hai người Giáp Nhất Giáp Nhị đang cầm tay gấu khiếp sợ đến sững sờ, Khang Tư rất bất đặc dĩ nói:

- Ác ma mật vệ này trước kia muốn giết ta không ngờ lại nhận ta làm chủ nhân? Các ngươi nói xem chuyện này có khả năng phát sinh hay không? Theo lý bọn chúng chỉ nghe lệnh của người chế tạo thôi mà, như thế nào có thể đột nhiên thay đổi?

Giáp Nhất Giáp Nhị cũng rất nghi hoặc, thân là mật vệ hạng nhất, đối với ác ma xuất hiện cùng năng lực của chúng bọn họ có lý giải rất sâu sắc, dựa theo thí nghiệm những mật y làm với ác ma mà nói, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện chuyện tình ác ma phản bội, tuy nhiên nghĩ tới mật y cũng vỗ ngực cam đoan ác ma không cần ăn cái gì, nhưng hiện tại không phải cũng bị phá rồi sao? Có lẽ hắn là cũng có thể xuất hiện.

Nghĩ vậy, Giáp Nhất không có nắm chắc đoán:

- Có lẽ bởi vì nguyên nhân long quyển phong, cho nên mới khiến Ác ma mật vệ này nhận chủ công làm chủ nhân đó?

Khang Tư gật gật đầu, có lẽ bởi vì nguyên nhân này rồi, bằng không thật rất khó giải thích vì sao lại xuất hiện chuyện cổ quái như vậy. Tuy rằng không rõ lắm vì cái gì lại lựa chọn mình, mà không phải Giáp Nhất hay Giáp Nhị, cũng không có cách nào từ trong miệng Ác ma mật vệ này biết được hắn vì cái gì có thể nói, vì cái gì có thể ăn.

Chính bản thân Ác ma mật vệ cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên những chuyện đó không có vấn đề gì, dù sao mình cũng không có ảo tưởng biết được bí mật sau lưng của ác ma, hơn nữa đây cũng coi như là chuyện tốt, ít nhất mình có thêm một mật vệ không sợ chết, cho nên liền mặc kệ nhiều như vậy.

Khang Tư nhìn Ác ma mật vệ sau khi ăn xong tay gấu đang yên lặng đứng bên cạnh mình, không khỏi nói:

- Ngươi đã không có tên, như vậy danh hiệu mật vệ của ngươi kêu là Giáp Linh đi, lúc không có mệnh lệnh gì thì ẩn thân đợi ở bên cạnh ta.

Lời này vừa nói xong, Ác ma mật vệ cũng chính là Giáp Linh, lập tức tiêu thất.

Giáp Nhất Giáp Nhị đối với việc Ác ma mật vệ có được danh hiệu mật vệ cao nhất không có sinh ra bất mãn gì, tuy rằng năng lực chiến đấu của Giáp Linh này so với mình kém không chỉ nửa cấp hay một cấp, nhưng không nói năng lực ẩn thân mạnh hơn so với mình, chỉ riêng bất tử chi thân đã có thể có được danh hiệu này rồi.

Đảm nhiệm tất cả nhiệm vụ phải chết đối với hắn mà nói cũng không tính là chuyện gì, nếu thật sự tính toán công huân thì sớm hay muộn hắn cũng sẽ đứng trên đầu mình, một khi đã như vậy tội gì mình phải chịu ngược đãi chứ?

Một đêm liền bình thẩn trôi qua như vậy.

Khang Tư vẫn ngủ theo lệ thường, mà Giáp Nhất Giáp Nhị thì thay phiên gác đêm, bọn họ không có đề phòng bên ngoài, ngược lại cảnh giác trừng mắt quan sát, chú ý bốn phía xung quanh Khang Tư, dù sao bọn họ còn không có mất đi cảnh giác đối với Ác ma mật vệ thay đổi Giáp Linh kia.

Bầu trời lại một lần nữa lờ mờ sáng lên, bông tuyết vẫn bay xuống như trước, Khang Tư cùng Giáp Nhất Giáp Nhị dẫn theo năm mươi lăm con tuyết khuyển đi ra ngoài, để cho chúng nó kéo xe trượt tuyết, vừa mới chuẩn bị ổn thỏa, Bỉ Lâm Đặc Tư cùng tám nô bộc lấy bản thân làm thỏa ước, một thân tuyết đọng hiện ra trước cửa tửu quán.

Bọn họ thực ra đã sớm đến đây, cho đến tận khi nhìn thấy đám người Khang Tư ra ngoài mới dám đi tới.

Sở dĩ rời nhà sớm như vậy, là muốn để cho gia đình một phần bữa sáng, dù sao một bữa cơm cho một nam nhân lớn như mình, cũng đủ cho già trẻ ba người ăn một bữa. Hơn nữa chủ nhân giàu có như vậy, bữa sáng khẳng định phong phú hơn so với ở nhà, có chỗ tốt vừa tiện vừa nhiều như thế sao có thể không làm đây.

Bọn họ đi tới trước mặt Khang Tư quỳ xuống hỏi thăm, Khang Tư khoát tay nói:

- Tất cả đứng lên đi, từ hôm nay trở đi các ngươi trở thành nô bộc của ta, Bỉ Lâm Đặc Tư, tạm thời ngươi đảm nhiệm đầu mục của những người này, nơi này giao cho ngươi, chờ chúng ta trở về thì ăn sáng.

Nói xong câu tiếp đong, đã sớm nóng lòng muốn thử năm mươi lăm con tuyết khuyển liền lập tức xông ra ngoài.

Bởi vì số lượng tuyết khuyển tăng lên mấy lần, cho nên tốc độ trượt tuyết so với trước nhanh hơn rất nhiều, vù một cái, ba người Khang Tư đã ra khỏi thôn trấn.

Tám người ở trước cửa tửu quán, chỉ cần không phải ngu ngốc đều biết đây coi như là khảo nghiệm, bằng không sao có thể yên tâm lưu lại nhiều vật tư như thế, căn bản là không sợ những người mới đầu nhập vào trộm đi sao?

Bỉ Lâm Đặc Tư biến sắc, hắn cho rằng đây là chủ nhân đang làm nhục sự tôn nghiêm của đàn ông Tuyết quốc, bản thân mình như là kẻ ăn cắp rẻ mạt không bằng? Không ngờ phải thử như vậy!

Tuy nhiên nhìn thấy ngoại trừ hai huynh đệ của mình ra, năm người khác tròng mắt đều không nhịn được xoay chuyển liên hồi, không khỏi trong lòng thở dài, mình dám đảm bảo ba người mình là nam tử Tuyết quốc, căn bản sẽ không làm chuyện gì thấp hèn, là bởi vì chính ba người mình đều biết, thanh danh một kẻ trộm đối với hy vọng trở thành quý tộc mà nói, chính là một chướng ngại lớn cỡ nào, cho nên có thể khống chế niềm tham của chính mình.

Nhưng năm người khác từng đi theo Ước Hàn cướp bóc người khác, nếu không phải lúc này Ước Hàn không cần nhiều nhân thủ, năm người bọn hắn đã sớm trở thành một phần trong đống thi thể kia rồi, có lẽ tin rằng bọn hắn cũng biết đây là chủ nhân thử, hắn là sẽ không xẳng bậy, bằng không mình cũng không thể không ra tay diệt bọn hắn.

Vì thế Bỉ Lâm Đặc Tư vội ho một tiếng nói:

- Được rồi! Không phải thất thần như vậy! Miễn cho chủ nhân trở lại chúng ta còn chưa chuẩn bị xong bữa sáng đó.

Bỉ Lâm Đặc Tư trước kia tuy rằng cũng không tham gia hành động của Ước Hàn, nhưng chia chiến lợi phẩm cũng từng tiếp nhận, cũng không phải một người cứng nhắc, mà Ước Hàn cũng biết thân phận Bỉ Lâm Đặc Tư, chưa từng tìm hắn gây phiền toái.

Hơn nữa Bỉ Lâm Đặc Tư ở trong trấn còn có hai người bạn, cho nên ở trong trấn coi như cũng là nhân vật nổi danh, huống chi hiện tại chủ nhân đã mệnh lệnh cho Bỉ Lâm Đặc Tư làm đầu mục tạm thời, mọi người cũng liền tiếp nhận Bỉ Lâm Đặc Tư sai khiến.

Bỉ Lâm Đặc Tư dẫn theo cả đám thủ hạ tiến vào tửu quán, năm người khác lập tức mở to hai mắt nhìn.

Hấp dẫn ánh mắt bọn hắn, không phải lương thực cùng thịt hun khói đầy phòng, thứ này hôm qua lúc bọn hắn mượn lương thực đã thấy qua, không còn quá kinh ngạc, khiến cho hai mặt bọn hắn sáng lên, là mấy trăm tiền đồng bày trên hai cái bàn, đây thật sự là khiến cho người khác nhìn phát thèm nha!

Nhìn thấy đống tiền kia, Bỉ Lâm Đặc Tư không khỏi nhíu mày.

Chủ nhận thử cũng quá mức lộ liễu rồi? Giống như mê hoặc người khác phải phạm tội vậy.

Không khỏi vội vàng tìm cái túi to cất đống tiền này vào, rồi cất vào nơi dễ thấy nhất.

Bỉ Lâm Đặc Tư không thể tưởng được chính là, đám người Khang Tư căn bản không có ý tứ thử gì, sở dĩ vứt mấy đồng tiền này ở trong phòng là bởi vì số tiền này bọn họ không thèm để vào mắt.

- Kiều Trì! Ngươi dẫn ba người bắt đầu quét dọn xung quanh, Đại Tư! Ngươi dẫn hai người phụ trách làm cơm canh cho tám người chúng ta.

Bỉ Lâm Đặc Tư trực tiếp đặt hai huynh đệ của mình vào vị trí tiểu đầu mục.

Đối với năm người khác cũng tiếp nhận nghe theo lệnh, đều là người cùng quê, đương nhiên biết hai người này chính là hai người hầu cho Bỉ Lâm Đặc Tư thời kỳ vẫn còn là kỵ sĩ, đám dân đen không thể so sánh được.

Dưới Kiều Trì dẫn dắt, ba tráng hán bắt đầu làm việc bận rộn lên, tuy nhiên ánh mắt bọn họ phần lớn tập trung ở trên người Bỉ Lâm Đặc Tư.

Chỉ thấy Bỉ Lâm Đặc Tư tùy tay chỉ một túi lương thực, hai tráng hán thủ hạ của Đại Tư lập tức nâng túi lương lên, sau đó Bỉ Lâm Đặc Tư cầm một khối thịt hun khói nặng tầm ba bốn cân đưa cho Đại Tư nói:

- Cắt khối thịt này để đến bữa chúng ta cùng ăn.

Đại Tư do dự một chút, sử dụng lương thực của chủ nhân thật cũng không đáng nói, có thể lấy thịt hun khói ra dùng có phải hơi quá hay không? Đại ca hắn là không quên mình chỉ là đầu mục nô bộc, mà không phải thần chúc đấy chứ.

- Nếu chủ nhân giao nơi này cho ta, chút quyền lực như vậy ta vẫn phải có.

Bỉ Lâm Đặc Tư khoát tay nói.

Hắn không cho rằng chủ nhân sẽ để ý chút thịt hun khói này, dù sao người ta cũng trực tiếp lấy thịt hun khói nuôi chó, nếu thật sự lại để ý điều này, giỏi lắm là bị khiển trách một phen, từ chuyện này cũng có thể hiểu tính cách chủ nhân mình một chút, cho nên căn bản là mới hành động như vừa rồi.

Tuy nhiên Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức nghĩ đến còn thức ăn cho mấy chục con tuyết khuyển nữa, vội nói với hai hán tử đang nâng túi lương thực kia:

- Từ từ! Lấy thêm một túi lương thực nữa, đừng quên chủ nhân còn có hơn năm mươi con tuyết khuyển cần nuôi nữa đấy.

Nói xong lại nhặt lên vài khối thịt hun khói nặng tầm mười cân đưa cho Đại Tư.

Lần này Đại Tư không nói gì nữa, hắn biết số thịt hun khói này là dành cho tuyết khuyển.

Nhìn Đại Tư ôm một đống thịt hun khói đi vào bếp, tất cả mọi người cũng đã thành thói quen, đãi ngộ của nô bộc không bằng tuyết khuyển, ở trong nhà người phú quý là chuyện rất bình thường.

Tuy nhiên vừa nghĩ đến khối thịt hun khói năng bốn năm cân kia, mà cũng chỉ có tám người, mỗi người đều có thể ăn ít nhất hai khối thịt rồi, tất cả mọi người bụng đều kêu lên ọc ọc, nước miếng thì chảy ròng ròng.

Tuy rằng bọn họ đều có thể săn thú làm thịt hun khói, cũng không phải chưa từng ăn thịt hun khói, nhưng thịt hun khói còn lại trong nhà đều đem đi đổi lương thực rồi.

Đặc biệt trong thời kỳ bạo phong tuyết, căn bản không còn có thể săn được con mồi gì, đã một thời gian dài bọn họ chưa nếm qua thịt, trong bụng sớm đã không có tí chất béo nào.

- Làm việc nhanh nhẹn lên một chút cho ta! Ai dám lười biếng chốc nữa không cho ăn thịt!

Kiều Trì quát to, từng làm người hầu kỵ sĩ đối với hắn việc sai bảo gọi người cũng có chút tâm đắc, nhìn thấy động tác mọi người đình chỉ, vội vàng sử dụng quyền tiểu đầu mục.

Bỉ Lâm Đặc Tư lại chăm chú lựa chọn một túi tinh lương cùng mấy khối thịt hun khói tinh chế, sau đó mới đi vào phòng bếp phía sau.

Tất cả mọi người đều biết, đây là đặc biệt làm cho chủ nhân cùng hai hộ vệ ăn, cấp bậc khác biệt ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu, nếu để chủ nhân ăn giống như đám nô bộc, bị người ta biết, làm nô bộc căn bản không còn mặt mũi gặp người!

Mùi cơm xen lẫn mùi thịt nồng hậu, từ phòng bếp phía sau truyền tới đằng trước, mọi người vốn đã quét dọn sạch sẽ, đang tập trung một chỗ nghe Kiều Trì khoe khoang cuộc sống quý tộc là như thế nào, nô bộc của quý tộc là cáo mượn oai hùm là như thế nào, đều không kìm nổi đứng dậy, lau lau tay vào bộ quần áo rách nát, theo bản năng chậm rãi di chuyển về hướng nhà bếp.

Ngay lúc bọn họ sắp không kìm nổi muốn tiến vào phòng bếp, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng chó sủa hỗn loạn.

Kiều Trì lập tức chỉ tay vào một người hô:

- Ra xem có phải chủ nhân đã trở lại hay không.

Chỉ sau khi chủ nhân trở về mới được ăn cơm, cho nên tất cả mọi người đều khẩn trương chạy ra ngoài tửu quán.

Đi ra tới cửa tửu quán, liền nhìn thấy hơn mười con tuyết khuyển kéo một xe trượt tuyết rất nhanh lao đến, đúng là ba người Khang Tư, Kiều Trì vội vàng chỉ một tráng hán nói:

- Ngươi đi thông báo cho đầu mục, những người khác mau sửa sang lại y phục, dáng vẻ một chút chuẩn bị nghênh đón chủ nhân.

Tráng hán kia lập tức nghe lệnh đi làm, hơn nữa vừa đi vừa sửa sang lại quần áo của mình, hai tráng hán khác cũng như thế, hơn nữa lộ ra thần thái một vẻ cung kính.

Những tráng hán này tuy chưa từng làm nô bộc, nhưng ăn cơm thịt người ta phải lấy thái độ người ta mà làm việc đạo lý này vẫn hiểu được, hơn nữa trải qua lao động lúc sáng trong lúc nói chuyện được Kiều Trì chỉ bảo, bọn họ đã có chút bộ dáng của nô bộc.

Xe trượt tuyết dừng lại, Kiều Trì vừa xoay người thi lễ hỏi thăm liền ngây ngẩn cả người, hai tráng hán khác cũng sững sờ một chỗ không hề động đậy, ánh mắt đều tập trung lên cỗ thi thể tráng kiện của con gấu chó trên xe trượt tuyết kia.

Đám nô bộc không khỏi âm thầm tặc lưỡi:" Trời ạ! Chủ nhân thật sự quá lợi hại, liên tục hai ngày đều có thể bắt giết một con gấu chó lớn đang ngủ đông, mùa đông gió tuyết không ngừng này đối với chủ nhân mà nói căn bản không đáng là gì nha!".

- Đừng thất thần nữa! Mau nghênh đón chủ nhân vào!

Bỉ Lâm Đặc Tư vừa chạy ra vội chỉ huy đám nô bộc, vuốt vuốt tuyết đọng trên người Khang Tư xuống, cởi dây buộc vào đám tuyết khuyển ra, nâng thi thể gấu chó kia xuống.

Khang Tư vừa uống nước ấm vừa nhìn tửu quán đã được đám Bỉ Lâm Đặc Tư dọn sạch bóng, chuyện vặt này cũng không khiến mình phải quan tâm, không khỏi mỉm cười, không hổ là nô bộc xuất thân kỵ sĩ.

Kỵ sĩ không phải kỵ binh, mà là một loại tước vị dành cho giới bình dân nhưng thấp hơn quý tộc, mà đại bộ phận kỵ sĩ trên đại lục này, đều phải trải qua giai đoạn làm người hầu kỵ sĩ, mới có tư cách trở thành kỵ sĩ.

Người hầu kỵ sĩ cũng không phải người thường có thể làm, cũng không phải dễ làm như vậy.

Người hầu kỵ sĩ đầu tiên phải là một kỵ binh, tiếp đó phải hiểu được một chút giữ gìn khôi giáp, công việc chăm sóc ngựa, cuối cùng còn phải phụ trách hầu hạ cuộc sống háng ngày và những việc vặt lúc tác chiến

cho kỵ sĩ nữa, nói cách khác người hầu kỵ sĩ chẳng những là chiến sĩ tinh nhuệ, còn là một nửa thợ thủ công, người hầu đủ tư cách, còn phải là một quản gia có bản lĩnh nữa.

Mà người hầu kỵ sĩ chỉ hầu hạ kỵ sĩ trong ba năm, được đánh giá đủ tư cách, mới đạt được tư cách trở thành kỵ sĩ.

Tư cách này là chỉ tư cách thăng chức bình thường, về phần được cấp trên khen ngợi trực tiếp đề bạt, sẽ không hẳn cần cái tư cách gì.

Tuy nhiên tình huống như vậy rất ít xuất hiện, dù sao quyền quý cũng cần giữ gìn danh dự giai tầng kỵ sĩ, bình thường chỉ có những binh sĩ có công mới được đề bạt trở thành kỵ sĩ và người hầu kỵ sĩ, do đó nhất định phải là người có năng lực từng trải mới có thể trở thành kỵ sĩ.

Hết thảy những điều này cho thấy, người hầu kỵ sĩ cũng không phải người thường, cũng có được vũ lực nhất định, có hiểu biết nhất định, có thể nói là con đương mà binh dân luôn hướng tới,

Dưới mệnh lệnh của Khang Tư, mọi người vui mừng ăn sáng với một chút thịt, được một bữa sáng no nê, sau đó lại bắt đầu công việc lu bù.

Đám tuyết khuyển ở ngoài sau khi ăn no liền nô đùa ầm ĩ, mà mọi người bên trong, thì mồ hôi đầm đìa giải quyết con gấu chó kia.

Không biết Khang Tư nghĩ tới chuyện gì giơ tay vẫy gọi Bỉ Lâm Đặc Tư tới hỏi:

- Ngươi có biết ở toàn bộ Tuyết quốc ai thông thạo tin nhất không?

Bỉ Lâm Đặc Tư liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, sau đó cung kính trả lời:

- Chuyện này, bởi vì hệ thống khác nhau cùng địa giới hạn chế, cho nên căn bản không có ai có thể linh thông tin tức nhất, ví dụ như tin tức trong giới quý tộc cũng chỉ có quý tộc mới biết được, tin tức trong kinh doanh cũng chỉ có thương nhân mới biết.

Tuy nhiên phạm vi tin tức mà quý tộc hoặc thương nhiên biết cũng có hạn, bình thường đều hạn chế trong phạm vi xung quanh lĩnh vực của bọn họ, mà nếu nói đến tin tức phương diện chiến sự, thì hiểu rõ nhất chính là tổ chức lính đánh thuê.

Bởi vì bọn họ được quý tộc thuê tác chiến, lại làm thuê cho cả thương đội, đồng thời còn có thể tùy lúc chiêu mộ thanh niên hỗ trợ, nói tin tức linh thông cũng không sai, nhưng vẫn có hạn chế, dù sao, rất nhiều tin bí mật các đoàn lính đánh thuê căn bản không trao đổi với nhau. Không biết chủ nhân muốn nghe tin tức về chuyện gì?

Lính đánh thuê?

Cái đám làm việc vì tiền này quả thực linh thông tin tức, chỉ là bọn hắn lại không thể tiếp xúc được tin tức của tầng lớp trên, nhưng đám quý tộc cùng thương nhân lại chỉ hạn chế tin tức trong phạm vi xung quanh thế lực bọn họ, nếu so sánh, phạm vi tin tức cả ba phương diện này đều có hạn.

Khang Tư không khỏi cau mày giơ ngón tay lên, để Bỉ Lâm Đặc Tư nhìn thấy đồ án trên nhẫn, sau đó hỏi:

- Biết văn chương cùng gia tộc Lôi Luân Đặc không?

Văn chương! Bỉ Lâm Đặc Tư âm thầm kinh hãi, thì ra chủ nhân của hắn thật sự là một quý tộc.

Định thần lại rồi cẩn thận đánh giá đồ án văn chương kia, suy tư một chút rồi lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi chủ nhân, ta chưa từng thấy qua văn chương này, cũng chưa từng nghe qua tên dòng họ kia.

Mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng Khang Tư vẫn không khỏi thở dài, xem ra chỉ có tìm hiểu tin tức trong dân gian thôi.

Vì sao không tìm hiểu tin tức từ giới quý tộc? Gia tộc Lôi Luân Đặc là gia tộc hàng trăm năm trước, mà giai tầng quý tộc hiện tại đã không biết thay đổi bao nhiêu thời đại, quý tộc cùng thời đại với Lôi Luân Đặc, nếu không bị diệt tuyệt, vậy cũng không biết trầm luân xuống dân gian bao nhiêu năm rồi, cho nên nếu muốn biết được tin tức gia tộc Lôi Luân Đặc chỉ có thể tìm hiểu từ dân gian thôi.

- Nếu ta muốn cho người hiểu biết về văn chương này thấy, ta cần làm như thế nào?

Khang Tư lại hỏi.

Bỉ Lâm Đặc Tư khóe miệng run rẩy giật mình, tuy nhiên vội vàng thu liễm lại, vẻ mặt cung kính nói:

- Chủ nhân! Ngài có thể thành lập một đoàn lính đánh thuê, sau đó lấy đồ án văn chương này làm thành đoàn huy, chỉ cần uy danh đoàn lính đánh thuê này lan xa, đồ án văn chương này xâm nhập lòng người, sớm hay muộn sẽ có người hiểu biết tìm tới cửa.

Khang Tư vỗ tay một cái cao hứng nói:

- Ha ha! Phương pháp này quả thật dễ làm, so với việc mình không rõ ràng tìm lung tung, còn không bằng để người biết đến mình tìm tới cửa chứ! Đúng rồi, vậy đoàn lính đánh thuê thành lập thế nào?

Ở nơi quý tộc độc lập khắp cả phương bắc Tuyết quốc này, Khang Tư cũng không cho rằng giống như ở bán đảo Phi Ba, chỉ cần có thực lực cường đại là có thể được người khác biết tới, cũng không cho rằng tùy tiện lôi kéo một đám người liền trở thành đoàn lính đánh thuê, nếu không có quyền lớn tiền nhiều cho phép, vậy chỉ là một đạo tặc đoàn mà thôi.

Bỉ Lâm Đặc Tư có chút xấu hổ nói:

- Thật xin lỗi chủ nhân, việc này ta không rõ lắm, tuy nhiên không đến vài ngày nữa sẽ có thương đội đến nơi này, đến lúc đó có thể hỏi đoàn lính đánh thuê hộ tống bọn họ là biết.

Bỉ Lâm Đặc Tư cảm thấy mình có chút ủy khuất, phải biết rằng chính mình là kỵ sĩ, theo đuổi chính là trở thành quý tộc, ở nơi nào có thể biết được những tính toán thuận lợi để xây dựng tổ chức chứ?

Khang Tư gật gật đầu, hắn hứng thú rất cao, bởi vì hắn biết phương hướng tìm kiếm cho mình rồi: đó chính là thành lập đoàn lính đánh thuê, sau đó khiến cho uy danh của đoàn lính đánh thuê này vang vọng thiên hạ, như vậy người biết mình tự nhiên sẽ tìm đến mình.

Tuy nhiên nếu người biết mình hoàn toàn bị diệt sạch, vậy thì mình cũng không có gì quá tiếc nuối, về sau coi gia tộc Lôi Luân Đặc của nghĩa phụ là nguồn gốc được rồi.

Ngay khi Khang Tư đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa lại truyền đến tiếng cho sủa, Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức đứng lên đề phòng, Bỉ Lâm Đặc Tư thì lập tức đi ra ngoài.

Chỉ có người lạ đến, đám tuyết khuyển đang nô đùa ầm ĩ ngoài cửa mới có thể sủa cảnh cáo như thế.

Vừa mở cửa nhìn, Bỉ Lâm Đặc Tư vọi trở lại cười nói:

- Chủ nhân! Là thương đội thường đến đây trước kia đã tới!

- Ừ! Gió bão mới ngừng một ngày bọn họ đã đến rồi? Nơi này có đặc sản gì có thể khiến cho bọn họ chịu khó như vậy?

Khang Tư vừa đứng dậy đi ra ngoài vừa hỏi.

- Ở nơi chúng ta ngoại trừ cây cối ra, chính là chút đặc sản da lông, thịt hun khói, thương đội bình thường thu mua chính là cây cối cùng da lông buôn bán chính là chút công cụ chặt cây và săn bắn, cùng với quần áo cùng lương thực tạp hóa.

Bỉ Lâm Đặc Tư đáp.

Đứng ở cửa nhìn ra xa một chút, Khang Tư rất ngạc nhiên phát hiện, thương đội này không ngờ là từ mười thớt ngựa lớn chân rậm rập lông, kéo năm xe ngựa tạo thành, tuy nhiên bởi vì đi trong tuyết, dưới những xe ngựa này không phải là bánh xe, mà là ván trượt tuyết rộng thùng thình.

Chỉ khiến Khang Tư kỳ quái hơn chính là, trên năm xe ngựa này đều có một đồ án hoa bách hợp.

- Hoa bách hợp kia tượng trưng cho cái gì? Nghe nói loại hoa này tượng trưng cho sự thuần khiết, tao nhã, tài phú, vinh dự cùng thần thánh, đồ án đặc thù như vậy có thể để cho một thương đội làm dấu hiệu sao?

Khang Tư nghi hoặc hỏi.

Bỉ Lâm Đặc Tư rất là kinh ngạc tri thức uyên bác của Khang Tư, nhưng hắn vẫn cung kính nói:

- Chủ nhân! Thương đội này tuy rằng chỉ là một thương đội nhỏ, nhưng bọn hắn thuộc một trong những thương đoàn lớn có thế lực trải rộng toàn Tuyết quốc, chính là dưới trướng thương đoàn Hoa Bách Hợp, cho nên đương nhiên được sử dụng đồ án như vậy.

Khang Tư không nói thêm gì, riêng việc trải rộng toàn bộ Tuyết quốc cũng đủ đại biểu cho sự cường đại của thương đoàn này rồi, không có vũ lực cường hãn, không có phần lớn quý tộc ủng hộ, căn bản đừng nghĩ tới lập một thương đoàn lớn như vậy.

Tuy nhiên cũng khó trách thương đoàn như vậy có thể lớn mạnh như thế, nhìn xem người ta ngay cả nơi hẻo lánh cùng cái trấn nhỏ bé thế này mà cũng không bỏ qua là có thể biết rồi.

- Chủ nhân! Bọn họ mỗi lần đi vào thôn trấn, đều ở tại tửu quán này.

Bỉ Lâm Đặc Tư cẩn thận nhắc nhở, hắn thực không hy vọng bởi vì vấn đề này mà đắc tội với thương đoàn Hoa Hách Hợp, chuyện này chính là liện lụy mình!

Nhìn những chiếc xe ngựa đó càng ngày càng gần, Khang Tư nói:

- Được! Chuyển hết vật tư ở tiền sảnh vào kho phía sau đi, quét dọn vệ sinh phòng khách.

Nhận được mệnh lệnh, Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức thở ra một hơi, dẫn theo đám nô bộc bắt đầu công việc khuân vác cùng vệ sinh.

Xe ngựa dừng lại trước cửa tửu quan, trên vị trí điều khiển xe ngựa đầu tiên, hai hán tử ăn mặc như những con gấu lập tức nhảy xuống, tay ấn chuôi đao liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, đám tuyết khuyển đã an tĩnh lại, lại nhìn Khang Tư đứng ở cửa một chút, cùng Giáp Nhất Giáp Nhị đứng bên cạnh Khang Tư.

Khí độ của ba người Khang Tư, bất cứ ai thấy cũng không cho rằng bọn họ là người địa phương, cho nên hai tráng hán vừa hướng xe ngựa làm một cái thủ thế, vừa đặt tay chuôi đao đề phòng.

Chờ sau khi mấy người đánh xe khác chạy tới, hán tử này vẻ mặt lập tức kiêu ngạo hỏi:

- Các ngươi là ai? Lão bản tửu quán này đâu?

- Ta chính là lão bản của tửu quán, các ngươi muốn ở trọ sao? Mời vào!

Khang Tư mỉm cười lễ phép đưa tay nói.

Vừa nghe lời này của Khang Tư, mười mấy hán tử này chẳng những không có nghe theo lời tiến vào tửu quán, ngược lại toàn bộ rút binh khí ra hướng về Khang Tư, trong đó một hán tử đầu mục tiến ra, cầm theo khảm đao nghiêm tục nói với Khang Tư:

- Nơi này chúng ta một năm ít nhất tới bốn lần, ngươi căn bản không phải lão bản tửu quán này, ngươi rốt cuộc là ai?

Nhìn thấy đám người này ngoại trừ khảm đao chính là cung tên, nhưng lại phối hợp vị trí nhất định, trên người còn có một huy chương đồ án giống nhau, có thể kết luận bọn họ chính là đoàn lính đánh thuê thương đội này thuê.

Khang Tư còn muốn hỏi bọn họ làm thế nào đê thành lập đoàn lính đánh thuê, không muốn vô duyên vô cớ trêu trọc địch nhân, không khỏi cười giải thích:

- Lão bản tửu quán này ham tài muốn giết hại tính mạng ta, tuy nhiên lại thuộc hạ của ta giết, bởi vậy ta chính là lão bản tửu quán này.

Tên đầu mục lính đánh thuê kia nhăn mặt nhíu mày, nhìn Khang Tư, lại nhìn hơn mười con tuyết khuyển đang im lặng kia, trầm giọng hỏi:

- Những con tuyết khuyển này đều là của ngươi?

- Đương nhiên!

Khang Tư biết đầu mục lính đánh thuê suy nghĩ cái gì, tùy ý vẫy vẫy tay với đám tuyết khuyển:

- Tất cả lại đây.

Năm mươi lăm con tuyết khuyển lập tức chạy lại vây quanh Khang Tư vẫy vẫy cái đuôi.

- Đi chơi đi.

Sau đó Khang Tư khoát tay chặn lại, đám tuyết khuyển này liền chạy đi chơi đùa náo loạn.

Đám lính đánh thuê thấy một màn như vậy, không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra, bất cứ ai đều biết, nhiều tuyết khuyển như vậy có thể sánh bằng tất cả đồ đáng giá ở thôn trấn này, mà đối phương chỉ có mấy người, lão bản tửu điếm kia thấy hơi tiền nổi lòng tham là rất bình thường, nếu đã có thể chứng minh được chuyện này, vậy lời nói vừa rồi của nam tử trẻ tuổi bộ dáng bình thường trước mặt này hẳn là lời nói thật.

Về phần chuyện tình tiêu diệt một lão bản chiếm cứ tửu quán thì không ai để ý, ở thời đại này, loại chuyện hủy gia diệt tộc còn có tầng tầng lớp lớp, chứ đừng nói đến loại chuyện nhỏ nhặt như giết người cướp của như vậy.

Tên đầu mục lính đánh thuê kia lùi lại đến trước một xe ngựa nói vài câu, gật gật đầu sau đó tiến lên nói với Khang Tư:

- Vị đại nhân này, nếu ngài là lão bản của tửu quán này, vậy xin cho chúng ta đi vào kiểm tra an toàn tửu quán một chút, hy vọng ngài hiểu cho.

Nói xong gắt gao nhìn chằm chằm Khang Tư.

Tuy rằng đã xác định Khang Tư không nói sai, nhưng đối với Khang Tư không quen thuộc, khiến cho bọn họ chỉ có thể làm ra chuyện tình khiến người ta mất mặt này, dù sao hiện tại vẫn là những ngày tuyết rơi, buổi tối nếu không được ở trong phòng, cho dù xe ngựa có thể chống lạnh, nhưng tuyệt đối sẽ bị đông lạnh chết khiếp, ai cũng không muốn trải qua vài ngày như vậy.

Nghe nói như thế, Giáp Nhất Giáp Nhị đều rút binh khí ra một nửa, ánh mắt lạnh như băng yên lặng quét nhìn đám tráng hán đó.

Những tráng hán này tuy rằng so với lão bản trước cùng đám người Ước Hàn cường hãn hơn nhiều, nhưng đối với mật vệ hạng nhất mà nói, cũng chỉ khác nhau như đám công nhân với đám lính quèn mà thôi.

215. Chương 215: Chế Độ Chặt Chẽ. (1+2)

Cảm giác được động tác Giáp Nhất Giáp Nhị, đám lính đánh thuê lập tức nghiêm mặt nắm chặt binh khí.

Tên đầu mục lính đánh thuê kia cũng biến sắc, hai tên này nhìn bề ngoài rất phổ thông lại có thể cường hãn như vậy, nhìn bộ dáng bọn hắn, trên người một chút sát khí cũng không bộc phát ra, đã có một cỗ hơi thở khiến người khác lạnh run.

Không ngờ đối phương lại có thể ẩn dấu sát khí!

Đây là bản lãnh chỉ có thích khách mới làm được! Lẽ nào hai người này xuất thân từ thích khách? Như vậy nam tử ở giữa kia có thân phận gì? Dạng như mình không cố kỵ mặt mũi hắn, có thể sẽ dẫn tới phiền toái cho cố chủ hay không?

Nhưng mà nghĩ tới cố chủ là thương đoàn Hoa Bách hợp cường đại không gì sánh được, trong lòng đầu mục lính đánh thuê lại nhẹ nhõm, mình gánh vác nhiệm vụ hộ vệ nhiều năm như vậy, chừng từng thấy có ai dám trêu chọc thương đoàn Hoa bách hợp lần nào.

Trong lúc đầu mục lính đánh thuê chuẩn bị làm cứng, Khang Tư mỉm cười, như không thèm để ý nói: “Có thể, mời.” Mà Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức thu hồi binh khí đứng sang một bên.

Đối với bọn mà nói nếu như chủ thượng không có mệnh lệnh, vậy bọn họ tự nhiên sẽ giữ gìn tôn nghiêm của chủ thượng, thế nhưng có mệnh lệnh, phải lấy mệnh lệnh làm tiêu chuẩn tối cao.

Còn Khang Tư lại vốn không thèm để ý chuyện mình bị người ta đánh vào mặt mũi mình, theo hắn xem ra chuyện này căn bản không cần tính toán. Chỉ là Khang Tư cũng biết rõ, nếu như mình không có hạ lệnh rõ ràng, thuộc hạ hắn tuyệt đối sẽ rất thích ý diệt sạch nhà kẻ dám không nể mặt mũi chủ thượng mình.

Vừa rồi còn muốn đánh giết, đột nhiên lại dễ nói như vậy?

Biến hóa cực đoan như thế khiến đầu mục lính đánh thuê kinh nghi bất định, nhưng cái cảm giác lạnh lẽo vừa rồi khiến hắn vẫn khoát tay ra hiệu:

- Đi vào kiểm tra tỉ mỉ một chút, nhớ kỹ, đừng có làm loạn!

Hắn vẫn quyết định cho chủ tiệm mới này chút mặt mũi, nếu như không có mệnh lệnh này, hắn biết mấy thủ hạ mình tiến vào nhất định sẽ cố ý quấy rối phát tiết một phen, đến lúc đó ngược lại làm khó chính mình.

Các lính đánh thuê đương nhiên hiểu được lời lão đại nhà mình nói có ý gì, cau mày cẩn thận kiểm tra quán rượu tỉ mỉ một lần, phát hiện ngoại trừ lượng lớn thức ăn ra còn có một đống vũ khí, còn lại liền không có chỗ nào quái dị.

Tuy rằng vũ khí này nhìn rất tốt, nhưng có nhóm tám người Bỉ Lâm Đặc Tư lạnh mắt giám thị, những vũ khí Khang Tư cướp từ Tuyết Lang bang liền bị các lính đánh thuê dễ dàng buông tha.

Bọn Bỉ Lâm Đặc Tư cũng cảm giác rất ủy khuất, nhưng ai bảo thế lực thương đoàn Hoa bách hợp mạnh mẽ, ai bảo chủ nhân cũng đã đồng ý rồi chứ, cũng chỉ phải chịu đựng, nhưng mắt lạnh mà nhìn cũng không tránh được.

Sau khi được tin tức toàn bộ an toàn, đầu mục lính đánh thuê mới tới bên xe ngựa xin chỉ thị, theo tiếng mở cửa xe ngựa, một người trung niên bộ dáng như một căn phòng, thần sắc lại hết sức cao ngạo, đủng đỉnh xuống xe ngựa.

Một tên chân chó lập tức thay hắn bung dù che tuyết, tên trung niên dưới tán dù hất cằm, quét mắt liếc đám người một lượt, nắm chặt chiếc khăn da cáo trên cổ, vẻ mặt ngạo mạn ở trong vòng vây mấy người hầu đi vào quán rượu.

Tiến vào quán rượu, tên hầu chân chó kìa lập tức rút khăn ra lau chùi cái ghế ở giữa, sau đó ân cần nâng đỡ người trung niên kia ngồi xuống, lúc này Khang Tư cũng từ lời Bỉ Lâm Đặc Tư biết được, cái người trung niên béo tròn kia, tên là Phất Lãng, là một kế toán nhỏ thuộc phân xã của thương đoàn Hoa bách hợp ở bá tước lĩnh Bỉ Khắc này. Nguồn:

Bởi vì nắm trong tay quyền lực thu mua cùng tiêu thụ mấy thôn trấn phụ cận, cho nên người này thường ngày ở trước mặt người khác hết sức kiêu ngạo, lại còn muốn người khác gọi hắn là lão gia, đồng thời lúc thu mua thì ép giá, tiêu thụ thì kéo giá, khiến cho người địa phương khổ không nói nổi.

Nhưng ai bảo thế lực thương đoàn Hoa Bách hợp đủ mạnh đây chứ, căn bản không có người dám tranh với bọn họ, người địa phương vốn không bán được cho người khác, chỉ có thể tiếp thu bốn lần bóc lột cố định hàng năm thôi.

- Chủ quán, ta đại biểu thương đoàn Hoa Bách hợp mượn tạm mặt tiền các ngươi làm cửa hàng một khoảng thời gian, yên tâm, phương diện giá cả ta sẽ không bạc đãi ngươi.

Tên Phất Lãng béo này làm ra vẻ cao cao nó với Khang Tư, sau đó quay đầu, tên người hầu chân chó kia, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực ném một túi tiền sang Khang Tư, cũng vênh váo làm tàng nói:

- Toàn bộ là phí dừng chân cùng ăn uống của chúng ta trong khoảng thời gian này, tiền đó còn dư, cho nên nhất định phải chiêu đãi rượu thịt cho tốt, nếu như đắc tội thương đoàn Hoa Bách hợp chúng ta, ngươi liền biết xảy ra chuyện gì rồi chứ!

Nghe lời càn rỡ như thế, ánh mắt Giáp Nhất Giáp Nhị chợt lóe sáng, còn bọn Bỉ Lâm Đặc Tư lại không có phản ứng gì, trước đây tên kế toán kia cùng đám thủ hạ hắn, ngay cả lời càng khó nghe càng kiêu ngạo hơn cũng nói qua, lần này thấy quán rượu đổi người, bởi vì không biết chi tiết mà có chút thu liễm.

Về phần Khang Tư lại rất không nể tình đương trường mở túi ra, phát hiện bên trong chỉ có hai đồng ngân tệ, còn lại cũng chỉ gần trăm đồng tệ, không khỏi bĩu môi.

Nhìn bộ dáng tên người hầu kia, còn tưởng cả túi tiền là kim tệ nữa chứ. Nhưng mà Khang Tư cũng không phát tác, bởi vì hắn không rõ giá hàng ở đây, thấy Bỉ Lâm Đặc Tư phát hiện tiền trong tay mình rồi cũng không nói gì thêm, biết chút tiền này thật sự đủ chi dùng, cho nên cũng thu tiền liền phất tay, để đám người Bỉ Lâm Đặc Tư chiêu đãi tên kế toán này.

Tuy rằng không thích tên kế toán kia, nhưng cũng sẽ không vì vậy mà đánh cướp giết sạch hắn, dù sao Khang Tư còn chưa có lòng dạ độc ác tới mức này.

Có mệnh lệnh của Khang Tư, bọn Bỉ Lâm Đặc Tư mới bắt đầu đảm nhiệm công tác hầu bàn quán rượu, nhất thời toàn bộ quán rượu liền náo nhiệt, khôi phục bầu không khí chân chính mà nơi này phải có.

Ăn uống xong, tên kế toán Phất Lãng phái mấy người hầu cùng lính đánh thuê ra ngoài thông tri cho dân trấn, còn mình lại chạy đi đánh một giấc, mấy người hầu cùng lính đánh thuê còn lại bắt đầu tụm năm tụm ba uống rượu nói chuyện phiếm.

Cái đầu mục lính đánh thuê kia tìm cơ hội nâng ly rượu nói vài lời với Khang Tư, hiển nhiên đầu mục lính đánh thuê cho rằng Khang Tư cũng không phải người thường, cố ý khách khí rất nhiều, cho nên không nói mấy câu mọi người liền bắt đầu thân thiết.

Nhìn thời cơ đã không kém, Khang Tư lại kính một lý rồi hỏi:

- Ngài đoàn trưởng, không biết đoàn lính đánh thuê cùng lính đánh thuê là thế nào vậy? Có phải bất cứ kẻ nào đều có thể trở thành lính đánh thuê, thành lập đoàn lính đánh thuê?

Đầu mục lính đánh thuê cười ha hả:

- Lính đánh thuê thì đúng là ai cũng làm được, đù là trong quân binh của đông đảo quý tộc thì người có thân phận lính đánh thuê cũng không ít, nhưng mà quý tộc làm lính đánh thuê lại không có mấy người, quý tộc khống chế đoàn lính đánh thuê lại chỗ nào cũng có.

- Về phần thành lập đoàn lính đánh thuê, tuy rằng biểu hiện ra người nào cũng có thể, thế nhưng kỳ thật lại hạn chế tuyệt đại bộ phận, bởi vì, đầu tiên dù là lính đánh thuê hay là đoàn lính đánh thuê, đều phải tới Nghiệp đoàn lính đánh thuê trong Bá tước lĩnh xin thân phận lính đánh thuê, tuy rằng trong rất nhiều lãnh địa quý tộc đều có Nghiệp đoàn lính đánh thuê tồn tại, nhưng thân phận lính đánh thuê lại phải bắt buộc tới Nghiệp đoàn lính đánh thuê ở một cái Bá tước lĩnh trong tam đại công quốc mới có thể xin được. Mà thân phận này là một giá, đoàn đội là một trăm kim tệ, lính đánh thuê là một kim tệ.

- Sau khi có được văn kiện thân phận rồi, lính đánh thuê sẽ có thể làm việc, còn đoàn lính đánh thuê lại phải tìm một nơi trú chân, cũng là tiện cho người ta cần tìm tới chỗ nói chuyện làm việc, đồng thời nơi trú chân phải được quý tộc tán thành, cuối cùng là đi chào hỏi các đoàn lính đánh thuê hợp pháp nơi trú chân đó, thẳng đến khi hoàn thành chuyện này, cái đoàn lính đánh thuê đó mới có thể tiếp tục làm việc.

- Cái Nghiệp đoàn lính đánh thuê kia có tác dụng gì? Nhất định phải thông qua nó mới được xác nhận sao?

Khang Tư rất là hiếu kỳ, những lính đánh thuê này chạy tán loạn khắp thiên hạ, căn bản không có khả năng quản lý nghiêm ngặt được, ở bên ngoài làm cướp bóc đồ tể, sau đó chạy tới quê nhà làm cứu thế chủ cũng không ai biết, lẽ nào cái Nghiệp đoàn này chỉ là cần lấy tiền?

Đầu mục lính đánh thuê giải thích:

- Đừng tưởng rằng Nghiệp đoàn lính đánh thuê ngoại trừ phát chứng minh ra thì không có tác dụng gì, nên biết rằng Nghiệp đoàn dong binh các nơi còn có một tuyệt chiêu, đó chính là bất kể ai làm lãnh chủ, đều sẽ tự động chia một nửa hoa hồng của mình. Cho nên vì kim tệ của mình, lĩnh chủ các nơi đều sẽ kiểm tra nghiêm ngặt thân phận lính đánh thuê, một khi bị phát hiện chấp hành công tác làm thuê có lui tới với tiền tài, nhưng không có thân phận lính đánh thuê hoặc là giả mạo, sẽ lập tức bắt vào Nghiệp đoàn nô lệ.

- Cho nên muốn làm lính đánh thuê sẽ không bớt được khoản tiền này, dù là ngươi có thể chế ra một cái văn kiện thân phận giống như thật, nhưng trong tư liệu Nghiệp đoàn lính đánh thuê ở Bá tước lĩnh lại không có, cho nên làm thế cũng vô dụng.

- Nói như vậy Nghiệp đoàn lính đánh thuê cũng chỉ có công năng phát giấy chứng nhận thôi sao? Vậy sau khi mọi người đều trở thành lính đánh thuê, thế chẳng phải sẽ không có thu nhập nữa? Ta nghĩ các lĩnh chủ sẽ không thể tiếp thu kết quả này được?

Khang Tư lại hỏi tiếp.

Đầu mục lính đánh thuê cười nói:

- Hắc hắc, đám quyền quý kia đều là hạng người tính toán chi li, nào có thể để xuất hiện tình trạng này! Cho nên để tránh cho chuyện sau khi mọi người đều trở thành lính đánh thuê, do đó xuất hiện vấn đề không thể kiếm được tiền, đám quyền quý này khôn khéo phân chia cấp độ lính đánh thuê cùng đoàn lính đánh thuê theo chế độ chín đẳng cấp, cấp một là thấp nhất, cấp chín là cao nhất.

Khang Tư hơi cau mày:

- Không nghĩ tới lính đánh thuê cũng có chế độ đẳng cấp, cái đẳng cấp này phân chia thế nào? Lại làm sao để thăng cấp?

-Lính đánh thuê cùng đoàn lính đánh thuê có khác nhau rất lớn, lính đánh thuê cùng đoàn lính đánh thuê cấp một không cần khảo hạch gì, xin được thân phận là sẽ tự thu được. Tới khảo hạch lính đánh thuê cấp hai phí mỗi lần là mười kim tệ, đồng thời còn cần một mình đánh bại một lính đánh thuê cấp một, khảo hạch cấp ba mỗi lần là hai mươi kim tệ, đánh bại hai người lính đánh thuê cấp hai, dù sao phí khảo hạch cùng nhân số quyết đấu các cấp tiếp theo là gấp đôi cấp trước.

Đầu mục lính đánh thuê nói.

- Cấp 5 là 80 kim tệ đấu 8 lính đánh thuê, cấp 6 là 160 kim tệ đấu với 16 lính đánh thuê... Nói cách khác cấp 9 cần giao nộp phí khảo hạch là 1280 kim tệ cùng đánh bại 128 gã lính đánh thuê cấp 8? Cái này ai có thể làm được!

Khang Tư có điểm khiếp sợ nói, dù sao mình tuyệt đối không có khả năng đồng thời đánh bại 128 người có năng lực không kém mình lắm.

Đầu mục lính đánh thuê cười lớn nói:

- Ha ha, không sai! Xác thật là không có ai có thể dưới 128 người xa luân chiến mà thắng lợi cả! Cho nên hiện giờ lính đánh thuê cấp cao nhất cũng chỉ mới cấp sáu mà thôi!

Khang Tư sững sốt, xa luân chiến? Mà không phải một lượt tràn lên? Nếu như nói như vậy, chẳng những là mình, dù là các mật vệ của mình cũng làm được mà. Tuy nhiên Khang Tư cũng không hỏi tiếp vấn đề này, dù sao hắn đối với chuyện lính đánh thuê cũng không quan tâm, hỏi tiếp:

- Vậy đoàn lính đánh thuê làm sao thăng cấp?

Đầu mục lính đánh thuê uống một ngụm rượu nói:

- Đoàn lính đánh thuê thăng cấp thì dựa vào tích phân, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều sẽ thu được tích phân, nhiệm vụ này đều là Nghiệp đoàn lính đánh thuê công bố, cũng có tìm tới tận cửa, chỉ là cũng phải đi Nghiệp đoàn lính đánh thuê đăng ký, không thì sẽ không có tích phân. Đương nhiên, những cái này không cần tiền, nếu như cái này cũng phải đòi tiền, Nghiệp đoàn lính đánh thuê đã sớm bị hủy rồi!

- Chờ khi đủ điểm tích phân, lại nộp thêm một khoản tiền phí là có thể thăng cấp, đoàn lính đánh thuê cấp hai cần 100 tích phân cùng nộp 200 kim tệ, cấp ba là 500 tích phân cùng một ngàn kim tệ, cấp bốn là 2500 tích phân và 5000 kim tệ, sau đó mỗi cấp kế tiếp tích phân cùng kim tệ đều tăng lên năm lần. Tới cấp chín sẽ là một con số trên trời.

Đầu mục lính đánh thuê bắt ngón tay nói đến đây, không nhịn được cảm thán:

- Kỳ thật tích phân một ngày nào đó là có thể đạt được, nhưng kim tệ thì không có cách nào, vô số đoàn lính đánh thuê đều dừng lại ở vị trí cấp bốn này, giống như đoàn lính đánh thuê chúng ta thì tích phân đã sớm đạt tới yêu cầu cấp sáu rồi, thế nhưng chính vì vấn đề kim tệ mà vẫn dừng lại ở cấp bốn này.

Khang Tư tính nhẩm một chút:

- Cấp năm cần 12.500 tích phân cùng 25.000 kim tệ; cấp sáu 62.500 tích phân là cùng kim tệ 122.500; cấp bảy là 312.500 tích phân và kim tệ 625.000; cấp tám tích phân 1.562.500, kim tệ 3.125.000; cấp chín cần 7.812.500 tích phân, kim tệ 15.625.000.

(ghi số cho dễ đọc)

Tính ra chữ số này rồi, Khang Tư không nhịn được líu lưỡi, giao nộp 15.625.000 kim tệ, liền thành đoàn lính đánh thuê cấp chín? Không có người ngu ngốc như thế chứ? Thế nhưng Nghiệp đoàn lính đánh thuê cũng sẽ không làm ra loại trò hề gạt tiền như vậy? Cho nên Khang Tư không nhịn được hỏi:

- Tăng cấp đoàn lính đánh thuê sẽ có chỗ gì tốt?

- Có chỗ gì tốt? Ha ha, chỗ tốt đương nhiên là có, không thì ai sẽ để ý tới chế độ đẳng cấp Nghiệp đoàn lính đánh thuê. Cơ bản là chỗ tốt rất lớn mà, bất luận là lính đánh thuê hay là đoàn lính đánh thuê, đẳng cấp cao tương đối dễ được người ta thuê, nói cách khác tương đối dễ kiếm tiền hơn. Lính đánh thuê đẳng cấp cao tùy tiện làm mấy cái nhiệm vụ là có thể kiếm lại gấp mấy lần phí khảo hạch, bên trong đoàn lính đánh thuê cũng là dựa theo công trạng cùng đẳng cấp chia tích phân, dù sao lính đánh thuê đẳng cấp cao tuyệt đối là tài nguyên cuồn cuộn.

Đầu mục lính đánh thuê rất là đắc ý nói:

- Chỗ tốt thứ hai, là lính đánh thuê cấp năm có thể không cần quỳ bái Nam tước, cấp sáu là Tử tước, cấp bảy là Bá tước, cấp tám là Đại công, mà tới cấp chín thì ngược lại Đại công phải hành lễ trước.

- Thứ ba, là lính đánh thuê tiến vào quân đội, đồng trạng thái quân công, sẽ đề bạt lính đánh thuê trước tiên, đều là lính đánh thuê thì sẽ đề bạt người đẳng cấp cao hơn. Ba chỗ tốt này chính là tất cả quý tộc lĩnh chủ toàn bộ tam đại công quốc ở Tuyết quốc đều thừa nhận, tuy rằng trong đó điều thứ hai thứ ba phần lớn các thời kỳ đều chỉ là nói cho dễ nghe, nhưng xác thật có lính đánh thuê may mắn dựa vào đó trở nên vượt trội thành quý tộc lĩnh chủ.

Đầu mục lính đánh thuê lại nốc một ngụm rượu mới nói tiếp:

- Trước đó là nói chỗ tốt của lính đánh thuê cá nhân, mà chỗ tốt của đoàn lính đánh thuê hoặc là nói chỗ tốt người sở hữu đoàn lính đánh thuê có được rất lớn, đầu tiên đoàn lính đánh thuê có thể lấy lý do tiếp thu nhiệm vụ tùy ý tham dự vào giữa bất cứ một trận chiến công phòng của các lĩnh chủ, đương nhiên, đã gia nhập một phương thì trước khi chiến tranh kết thúc không được chuyển sang phía địch, cái này không ai làm dù là có thất bại, cũng có quyền như quý tộc, có thể dùng tiền tài chuộc lại tự do.

- Tiếp đó là có thể nhận nhiệm vụ dẫn binh vượt biên cảnh tiêu diệt đoàn cường đạo, chỉ cần đưa ra văn kiện thông báo vượt biên cảnh của lĩnh chủ là được. Nhiệm vụ như vậy, chiến lợi phẩm đều thuộc về đoàn lính đánh thuê, nếu như không suy nghĩ lợi hại biến thành đoàn cường đạo, có thể không lý tới nhiệm vụ gì hết, nuốt hết vật phẩm nhiệm vụ cũng không có vấn đề gì. Đương nhiên, cũng không phải không có ngu ngốc làm như vậy, chỉ là cuối cùng đều vứt bỏ tiền đồ quanh minh trở thành một đoàn cường đạo người người đòi đánh.

- Chỗ tốt cuối cùng là đoàn lính đánh thuê sau khi được lĩnh chủ trao quyền, sẽ có được địa bàn đóng giữ của mình, cũng là thay thế quân đội lĩnh chủ quản lý một địa phương nào đó, ở nơi chiếm đóng, đoàn lính đánh thuê có quyền trưng binh cùng quyền thu thuế, chỉ là không có quyền hành chính. Các đoàn lính đánh thuê năng lực đủ mạnh đều có thể thu được chỗ tốt này, chỉ là tới được mức này, đều không phải là tiến một bước trở thành quý tộc, thì là bị một cái đoàn lính đánh thuê khác hoặc đoàn cường đạo đánh tan, từ đó bắt đầu một lần nữa.

Nói đến đây đầu mục lính đánh thuê không khỏi lại cảm thán một lần nữa.

Khang Tư thấy đầu mục lính đánh thuê có cảm tính như vậy, chỉ phải vội ho một tiếng lại hỏi:

- Cái này, chế độ đẳng cấp đoàn lính đánh thuê có lợi ích gì?

Đầu mục lính đánh thuê liếc Khang Tư:

- Có ích lợi gì? Hắc hắc, đoàn lính đánh thuê cấp một chỉ được danh ngạch lính đánh thuê võ trang mười hai người chu du ra vào thành trì tam đại công quốc, chính là việc có thể đeo đao đi trước mặt quân đội mà

không bị bắt, là giới hạn có thể quang minh chính đại ở lại trong thành. Mà nhân số vượt quá, lại không thăng cấp, như vậy sẽ bị biếm làm đoàn cường đạo đồng thời bị quân đồn trú địa phương lập tức chém giết tất cả thành viên trong đoàn lính đánh thuê, người nói chỗ tốt này có lợi hại hay không?

Khang Tư không nhịn được trừng to mắt:

- Đoàn lính đánh thuê lại có được quyền trú quân hợp pháp? Như vậy từ cấp hai đến cấp chính có bao nhiêu danh ngạch?

- Quyền trú quân hợp pháp? Hắc hắc, không sai, xác thật là quyền trú quân hợp pháp, cái cách nói này thật là văn nhã, không hổ là người có học vấn. Ngài xứ khác à, ngài cảm thấy hứng thú với đoàn lính đánh thuê như vậy, có phải cũng muốn lập một cái đoàn lính đánh thuê chơi hay không?

Đầu mục lính đánh thuê chớp mắt mấy cái cười nói, Khang Tư lại không lưu ý, chính mình hỏi chuyện lính đánh thuê chính là cho người ta thấy mình không phải người Tuyết quốc phương Bắc mà.

Đầu mục lính đánh thuê cũng không thèm để ý Khang Tư có hồi đáp lại hay không, lại uống thêm một ly nói:

- Cấp hai là 36 người, cấp ba là 108 người, cấp bốn là 324 người, cấp năm là 972 người, cấp sáu là 2.916 người, cấp bảy là 8.748 người, cấp tám là 26.244 người, cấp chín là 78.732 người, đều là tăng gấp ba lần.

Khang Tư không khỏi âm thầm gật đầu không thôi, thảo nào đẳng cấp đoàn lính đánh thuê càng cao, phí kim tệ thăng cấp lại càng nhiều, không nói đoàn lính đánh thuê cấp chín gần đủ tám vạn người, chỉ cần đoàn lính đánh thuê cấp sáu có hai ngàn người, chỉ cần binh lính tố chất cao, tướng lĩnh hợp cách, vậy hoàn toàn có thể công thành chiếm đất rồi.

Chỉ là nghĩ tới mức hạn chế, Khang Tư không khỏi cau mày hỏi:

- Làm sao lại kể tới con số hàng đơn vị? Vì sao không làm ra số nguyên? Không thể dựa vào biên chế quân đội được sao?

Đầu mục lính đánh thuê cười lạnh nói:

- Hừ, đương nhiên cũng không phải vấn đề quân chế, con số này chi li như vậy, hoàn toàn là do cố ý, làm cho đoàn lính đánh thuê bởi vì hạn chế danh ngạch chi li hàng đơn vị, mà không cẩn thận gia tăng nhân viên không chú ý kịp, Nghiệp đoàn cùng đám quý tộc chính là nhắm vào thời gian này, bởi vì đây có lý do xử phạt, mà xử phạt rồi nếu như có lời không phục, ngoại trừ tạo phản ra đã không còn đường nào có thể đi nữa. Không thì ngươi nghĩ ta làm sao lại nhớ kỹ mấy con số rườm rà như vậy làm gì? Đều là bị buộc thôi! Mỗi cái tiểu đầu mục đều phải rõ ràng nhân số trong đoàn!

Trong lúc đầu mục lính đánh thuê bực tức, Khang Tư chiếm được rất nhiều tình báo, đối với sự tình có điều lý giải, Khang Tư bắt đầu nghĩ cách xem làm sao đi tới Nghiệp đoàn lính đánh thuê Bá tước Bỉ Khắc ở thủ phủ thành Bỉ Khắc.

Thành Bỉ Khắc cách nơi này lộ trình ba ngày, nhưng lại là đoàn Hoa Bách Hợp có tuyết mã mới theo thời gian đó, về phần dùng chó kéo xe trượt tuyết, sẽ không biết tốn bao nhiêu thời gian nữa.

Có cách nghĩ này, Khang Tư tìm cách mua lại tuyết mã từ thương đoàn Hoa Bách Hợp, tuy rằng tiền không có mấy kim tệ, nhưng mà có thể lấy vật tư tồn kho toàn quán rượu tới đổi, chỉ là tên kế toán Phất Lãng này tuy rất thích đổi chác, nhưng hắn không có quyền mua bán ngựa. Tuy nhiên có thể trả mấy đồng tiền là có thể theo thương đoàn Hoa Bách hợp theo xe ngựa quay về, chỉ là phải chờ đến lúc bọn hắn đi mới được, mà Khang Tư đã quen thói sấm vang chớp giật không muốn chờ chơi nhiều ngày như vậy. Cho nên Khang Tư bất đắc dĩ chỉ còn cách đánh chủ ý lên năm mươi lăm con chó tuyết.

Chủ ý này cũng không phải mang chúng bán đi, mà là xem làm sao sử dụng chúng nó, đầu tiên là xe trượt tuyết cần cải tạo, nếu không ngồi mấy ngày xe trượt tuyết lộ thiên, khẳng định nửa đường đã bị đông chết.

Nghĩ đến làm ngay là một thói quen tốt của Khang Tư, kêu gọi tám nô bộc cùng hai mật vệ, hơn nữa Khang Tư tự mình động thủ, mười một tráng hán bắt đầu chế tạo một chiếc xe lồng trượt tuyết.

Công cụ thì trong quán rượu có, tài liệu, đội tuyết đi ra ngoài chặt một cây đại thụ là một chuyện rất nhẹ nhàng, về phần chủ nhân cái cây đại thụ này, Nam tước Lâm Tuyết đại nhân có đồng ý hay không thì không quan tâm. Về phần thợ mộc? Nam nhân trong thôn trấn làm hết, một túi lương thực có thể dẫn một đống lớn.

Mất mấy ngày chế tác thực nghiệm, cuối cùng đám người Khang Tư tạo ra một cái khung xe trượt tuyết trước cong sau vểnh, rộng hai thước, dài bốn thước, ở giữa cao thước rưỡi, đằng trước cao nửa thước, phía sau cao hai thước, đã đi ra lò.

Lão nhân trong trấn nhìn cái xe trượt tuyết hình thù quái dị này cau mày, còn những người khác lại thấy bốn phía lọt gió, lắc đầu mãi đối với cái khung xe trượt tuyết này.

Bất quá Khang Tư vốn không để ý tới ý kiến người ngoài, mang theo thủ hạ bắt đầu xa xỉ sử dụng lông thú may vá xung quanh bộ khung, theo mọi người nỗ lực, chiếc xe trượt tuyết trái một khối màu phải một khối xám, khó coi cực điểm hiện ra trước mắt mọi người.

Cái đầu mục lính đánh thuê theo cánh cửa ra vào đặt ở giữa thò đầu vào nhìn một chút, nhìn thấy bên trong không ngờ chia làm mấy tầng, tầng dưới là dùng hai thanh gỗ dài thước rưỡi dùng dây buộc chặt thành hai hàng ghế ngồi song song, bên trên phủ da, đủ chỗ ngồi cho mười người. Ở giữa là một lối đi nhỏ, mà bên trên chỗ ngồi và lối đi dùng dây và da thú kéo thành một không gian bày biện chứa vật tư, tuy rằng người đi lại không thể thẳng lưng, nhưng không gian bố trí rõ ràng hợp lý.

Phía trước lối đi có một khối da gấu có thể kéo lên đóng lại, mở ra xem, là chỗ ngồi điều khiển chó tuyết. Đầu mục lính đánh thuê ngồi thử một chút, chỗ ngồi là dùng dây và da thú chế tạo, dù ngồi ba người cũng vẫn thoải mái. Hơn nữa bên cạnh còn có mấy cái túi và móc câu, vừa nhìn là biết bày biện vũ khí.

Quay đầu khom lưng đi về phía sau lối đi, ở đây không có lông thú che chắn, trực tiếp dùng mấy sợi dây cùng da thú bọc lại một khoảng trống, có lớn có nhỏ, lớn có thể dùng chứa mấy túi lương thực, nhỏ có thể chứa tiền, dù sao đều rất kiên cố. Bên trên những chiếc túi là một tấm ván gỗ kiên cố có thể đứng một người, nhìn phía trên vị trí kia còn có một cửa sổ có thể kéo xuống, hẳn là vị trí của người quan sát và cung tiễn thủ.

Đi ra ngoài xe trượt tuyết, đầu mục lính đánh thuê lấy một thanh gỗ nâng thử, tuy rằng nâng không lên, nhưng cảm giác trọng lượng không nhẹ, ít nhất cũng phải ba bốn mươi con chó tuyết mới kéo nổi.

Đầu mục lính đánh thuê không nhịn được nói với Khang Tư:

- Xe trượt tuyết của ngài bố trí hợp lý, sử dụng sẽ thoải mái, khẳng định các quý tộc sẽ thích, nhưng có một khuyết điểm rất lớn, chính là bởi đều dùng lông thú che chắn, tùy tiện một cây tên lửa là có thể đốt chiếc xe trượt tuyết này thành tro tàn rồi. Nhưng nếu đổi thành ván gỗ, thì không thể dùng chó tuyết kéo được nữa.

Khang Tư cười nói:

- Ha ha, ta có một phương pháp có thể khiến tên lửa không cháy nhanh được.

Nói rồi ra hiệu bảo thủ hạ mang tới mấy chiếc thùng chứa chất lỏng trắng.

- Cái này hình như là vôi quét tường thì phải?

Đầu mục lính đánh thuê có chút không xác định nói, sau khi thấy Khang Tư gật đầu, đầu mục lính đánh thuê không biết nói gì, quét vôi lên da thú là có thể ngăn trở tên lửa sao? Ý nghĩ quá kỳ lạ đi chứ.

Rất nhanh, theo bọn người Khang Tư phủ quét, xe trượt tuyết hoàn toàn biến thành một màu trắng, nhìn từ xa, là một mảnh trắng xóa, ở trong tuyết thật là khó phát hiện sớm. Xem ra thứ này tính ẩn giấu không tệ.

Đầu mục lính đánh thuê vô thức gõ vào xe trượt tuyết, bất ngờ phát hiện lông thú mềm mại đã biến thành cứng ngắc, tuy rằng độ cứng mỏng như vậy không chặn được tên lửa đâm vào, nhưng trong nháy mắt cũng không có khả năng cháy lớn được. Thậm chí có thể vì màu sắc xe trượt tuyết này trắng toát, sẽ làm sau khi tiến vào phạm vi địch nhân thì cung tiễn thủ mới phát hiện, cái này càng tăng thêm an toàn.

Thậm chí đầu mục lính đánh thuê tự hỏi sau khi trở về có nên đề nghị đội trưởng chuyển đoàn xe trượt tuyết thành như vậy, có lẽ cũng không cần phiền phức như thế, trực tiếp phủ thêm một tầng vải trắng là được rồi.

Xe trượt tuyết hoàn thành rồi, Khang Tư tìm lại tên Phí Lãng, bởi vì nguyên nhân thời tiết thay đổi mà chuyển nghiệp vụ, ngoài trừ thu mua gỗ ra thì không còn thu mua gì khác, thương thảo với hắn chuyện xử lý tồn kho quán rượu của mình. Phí Lãng vui mừng quá đổi lập tức ném xuống bộ mặt cao ngạo khó coi, híp mắt tươi cười bắt đầu thương thảo với Khang Tư.

Tới lúc này, dù ai cũng biết Khang Tư chuẩn bị rời đi, mà Phí Lãng cũng nắm chắc nguyên nhân này đè ép giá cả, thẳng đến khi Khang Tư tức giận muốn đánh cướp Phí Lãng hầu như biểu thị tình nguyện đưa cho dân trong trấn cũng không bán, Phí Lãng biết dân trấn chỉ cần lương thảo cũng đủ, căn bản không có thói quen săn bắt hoặc đốn củi, mới bắt đầu nhả ra.

Dù sao hàng hóa hắn mang đến nếu như không tiêu thụ được, vậy hắn phải bị xử phạt, dù sao phí lính đánh thuê cũng là một món tiền lớn mà.

Sau một phen cò kè mặc cả, Khang Tư ngoại trừ lưu lại toàn bộ vũ khí, mấy bộ công cụ cùng với lương thực dầu muối củi lửa đủ cho mười một người ăn, tồn kho trong quán rượu, kể cả chính quán rượu đều quay đầu ném cho Phí Lãng, đổi được mười hai bộ quần áo còn tốt và đồ dùng hàng ngày, một bao lớn hương liệu gia vị, hai trăm năm mươi bốn kim tệ.

Đương nhiên, trước khi đi, Khang Tư cũng không quên đưa cho mỗi người hầu ba túi lương thực lớn, một đống thịt hun khói cùng với một kim tệ và mười tiền đồng, không dám đưa nhiều, cho nhiều hơn bọn Bỉ Lâm Đặc Tư sẽ không chịu nhận, cho rằng là vũ nhục tự tôn bọn họ. Kỳ thật Khang Tư ngầm cho rằng chỉ có Bỉ Lâm Đặc Tư mới có thể nghĩ như vậy.

Đến khi đầu mục lính đánh thuê thấy Khang Tư mang mười con chó tuyết sắp xếp lên trên lối đi ở giữa bên trong xe trượt tuyết, kéo xe bên ngoài chỉ có bốn mươi con chó tuyết, mới hiểu được vì sao phải lưu lại lối đi nhỏ bên trong khoang, vì sao phải gắn chữ số trên vòng cổ chó tuyết, có lẽ là muốn để chó tuyết có chỗ thay phiên nghỉ ngơi!

Giáp Nhất cùng Khang Tư ngồi ở vị trí điều khiển, phất tay với bọn người đầu mục lính đánh thuê, vung dây cương, mấy chục con chó tuyết lập tức ra sức mới kéo động được chiếc xe trượt tuyết thể tích lớn như vậy.

Xe trượt tuyết chậm rãi rời khỏi thôn trấn, không có ai ngây ngốc đi đưa tiễn, xe trượt tuyết vừa rời đi, đầu mục lính đánh thuê liền xoay người vào quán rượu, dù sao mọi người cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, tên cũng không báo, thật là không có giao tình gì.

Khang Tư căn bản không lưu ý những cái này, bởi vì hắn đột nhiên chăm chú nhìn chằm chằm vào vị trí không người bên cạnh, cái mật vệ ác ma danh hiệu Giáp Linh kia cứ thế xuất hiện ở chỗ ngồi trống.

Khang Tư cười cười:

- Tốc độ của ngươi có thể so sánh với tốc độ tối đa của xe trượt tuyết không?

Khang Tư nói lời này cũng không phải hỏi chơi, bởi vì năng lực mật vệ có lợi hại thế nào cũng vẫn là người, dù là trong nhất thời có thể đuổi theo tốc độ tuấn mã, nhưng cái này cũng chỉ là vài giây mà thôi, nếu cự ly xa tuyệt đối không cách nào so sánh với ngựa, bọn người Giáp Nhất cũng không thể truy đuổi chó tuyết thời gian dài, hiện giờ nhìn xem Giáp Linh mang thể chất ác ma có được bản sự này hay không.

Giáp Linh lắc lắc đầu rất nhanh, khiến Khang Tư không biết sao lại thở phào một hơi, có thể liên quan đến chuyện ác ma cũng không phải là vạn năng, vì vậy cười nói:

- Nếu như vậy, tạm thời ngươi đừng ẩn thân nữa, phụ trách cảnh giới đi.

Giáp Linh không nói gì chỉ gật đầu biểu thị đã biết, đáy lòng Giáp Nhất âm thầm khổ não, tuy nói người này là lựa chọn thích hợp cảnh giới nhất, bởi vì không sợ lạnh không sợ đói sẽ không chết lại càng không cần ngủ, nhưng lại không rõ lắm kẻ này rốt cuộc có thật sự nhận chủ thượng là chủ hay không, nếu không mình cũng có thể an tâm ngủ một giấc rồi.

Theo Khang Tư nói chuyện, tốc độ xe trượt tuyết chạy càng lúc càng nhanh, nhanh chóng biến mất trong tuyết rơi trắng xóa theo phương hướng thương đoàn Hoa Bách hợp đi tới đây.

Cùng lúc Khang Tư rời Lâm Đầu trấn, trong một sơn cốc nào đó ở Nam tước lĩnh Lâm Tuyết, bông tuyết tuy che giấu tất cả trong sơn cốc, nhưng rõ ràng khí hậu ấm áp hơn nhiều so với bên ngoài.

Mà ở trong sơn cốc này, hàng trăm căn phòng theo địa hình bày bố rậm rạp khắp nơi, ở giữa lại có một khối đất trống lớn, mà trên đỉnh sơn cốc cùng các mặt cửa cốc khác đều dựng trạm gác trùng trùng.

Sơn cốc này cũng không bởi tuyết rơi mà an tĩnh, có thể thấy hàng trăm hàng ngàn người ra ra vào vào mang từng túi từng túi gì đó trên hơn mười hàng xe trượt tuyết vào trong mấy gian phòng lớn, hoặc lôi kéo mấy trăm con chó tuyết vào trong mấy căn phòng nhỏ mơ hồ có tiếng chó sủa, dù sao toàn sơn cốc đều hết sức náo nhiệt.

Còn bên ngoài cửa cốc cũng náo nhiệt như thế, chỉ thấy thường thường có mấy chiếc xe trượt tuyết chó kéo dừng lại trước cửa cốc, sau đó là một nam tử khoác áo choàng trắng tới kiểm tra một phen, tiếp đó những chiếc xe này mới chạy vào sơn cốc.

Cùng lúc các xe trượt tuyết này đi vào sơn cốc, cũng có cùng một số lượng xe trượt tuyết rời đi.

Thế nhưng đều không ngoại lệ, ra vào đều cần người canh gác áo choàng trắng kiểm tra, nhưng lại không chỉ kiểm tra đơn giản, nhìn các người canh gác này cầm sổ sau khi kiểm tra thì ghi lại nhân viên ra vào, hoặc là số lượng hoặc tính danh hoặc thời gian, từ đây nhìn ra chế độ nghiêm ngặt sơn cốc này đã vượt quá quân đội rồi.

Không biết ra vào bao nhiêu chiếc xe trượt tuyết, một hán tử thường thường đi từ bên trong sơn cốc đi ra ngoài cửa kiểm tra tình huống đăng ký, đột nhiên cầm một quyển ghi chép hỏi một người canh gác gì đó, sau khi người canh gác lắc đầu, cái hán tử này lập tức cầm quyển ghi chép chạy vào trong cốc.

Một lát sau, gần trăm hán tử võ trang hạng nặng hùng hổ từ trong một gian phòng lớn lao ra ngoài, mà bên kia đã có hơn mười hán tử nắm lấy hai ba trăm con chó tuyết, kéo tới trước mấy xe trượt tuyết ở bãi đất trống.

Sau khi các hán tử võ trang này ngồi lên xe trượt tuyết rồi, chó tuyết đã cài vào, roi vung lên, đàn chó tuyết lập tức phóng ra ngoài cốc, lần này trạm gác không tiến hành ngăn chặn mà thả cho rời đi.

Hơn mười chiếc xe trượt tuyết phóng nhanh về phương xa, đến khi một chiếc xe trượt tuyết cuối cùng sắp biến mất trong tuyết, có thể thấy trên chiếc xe này dựng lên một lá cờ vẽ một hoa văn hình một con tuyết lang.

Quyển 9: Mọi Chuyện Thuận Lợi.

216. Chương 216: Đoàn Mới Lính Mới. (1+2)

Công quốc Băng Diệu, Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, thành Bỉ Khắc, đây là một tòa thành thật lớn lấy thành phủ Bá tước Bỉ Khắc làm trung tâm, là một tòa thành thị phương viên bán kính năm cây số.

Kỳ thật nơi này khi thành thị mới dựng, cũng không có tường thành, chỉ có các thương nhân dân tự do phân tán xung quanh thành phủ Bá tước mà thành, hơn nữa các dân tự do này vốn không nhập vào sự quản lý của thành Bá tước.

Sở dĩ có chuyện cổ quái như thế, là bởi phạm vi thống trị mà các quý tộc thật sự có thể muốn làm gì thì làm, cũng chỉ có ở trong thành phủ của mình thôi.

Về phần thôn trang hương trấn trong lãnh địa, đều là tồn tại ở trạng thái phụ thuộc, ngoại trừ hàng năm phải nộp vàng bạc quy định cùng thu mua vật tư theo hạn ngạch, liền hoàn toàn thuộc trạng thái tự trị.

Bởi vì nguyên nhân địa lợi cùng phương diện chính trị, có thể khiến dân chúng tạm cư bên ngoài thành phủ Bá tước Bỉ Khắc bắt đầu định cư, đồng thời như lăn quả cầu tuyết càng lúc càng lớn.

Thấy dưới tòa thành của mình dân cư càng lúc càng định cư phồn vinh, Bá tước bắt đầu mưu cầu quyền thống trị.

Thế nhưng, dân chúng định cư đều cho rằng, điểm định cư này không phải Bá tước mở ra, cho nên ngoại trừ chấp nhận nộp một lượng thuế hàng hóa nhất định ra, căn bản không muốn Bá tước khoa tay múa chân, còn Bá tước vốn không có khả năng xuất binh giải tán toàn bộ điểm định cư, cũng chỉ có thể vuốt mũi chấp nhận.

Chỉ là, Bá tước đối với điểm định cư dưới thành không có thiện tâm biến thành mọi người đều biết.

Loại trạng thái này duy trì một thời gian, đến khi điểm định cư trở nên càng ngày càng giàu có, một cổ đạo tặc không rõ thân phận như thấy được cơ hội, đánh bạo tiến hành một hồi cướp bóc.

Thành phủ Bá tước đối với đàn cướp này phản ứng lại rất trì độn, chờ khi đạo tặc gào thét đi rồi, quân đội thành phủ Bá tước mới khoan thai đi tới, kết quả có thể biết.

Lần cướp bóc này chẳng những đả thương dân chúng rất lớn, cũng để cho các cư dân ý thức được, không có võ lực của mình, căn bản không thể đảm bảo sinh mạng tài sản của mình được.

Cho nên, đối với yêu cầu thi hành thống trị của Bá tước, dân chúng định cư một lần nữa cự tuyệt rõ ràng, cũng truyền bá xung quanh lời đồn Bá tước cấu kết với đạo tặc.

Vì thế, Bá tước thẹn quá thành giận thẳng thắn chuẩn bị phá hủy điểm định cư này, đáng tiếc, lại bị các cư dân cấu kết với đám Tử tước đã sớm có lòng quỷ mưu phản thành công.

Tự chịu báo ứng, Bá tước mới cùng cộng đồng cư dân ra tiền xuất lực, thành lập xung quanh điểm định cư một dải tường thành, cũng đặt ra thư ước hẹn, Bá tước có nghĩa vụ chống đỡ kẻ thù bên ngoài xâm lấn, có được quyền lực thu thuế, còn cư dân điều kiện tiên quyết ủng hộ Bá tước là phải có được quyền tự trị và trị an của mình.

Nói cách khác, thực tế khống chế thành Bỉ Khắc, vẫn còn là các đại biểu cư dân lúc ban đầu, cũng là Hội nghị thành Bỉ Khắc.

Hội nghị Bỉ Khắc, là một cơ cấu quyền lực, dựa theo quy định lúc ban đầu, chỉ có thể khống chế thành Bỉ Khắc, thế nhưng đừng nói thành phủ Bỉ Khắc, thậm chí ngay cả ngoài thành cũng không thể thẩm thấu được.

Cơ cấu này là cơ cấu quyền lực khống chế thành thị duy nhất toàn Tuyết quốc do dân chúng tự do đại biểu, tuy rằng Tuyết quốc không hiếm một ít các đoàn thể như là thương đoàn khống chế một lãnh địa quý tộc nào đó, nhưng quý tộc bị bọn hắn khống chế là con rối, hơn nữa người khống chế đều coi là quyền quý, bởi vậy không có nhiều chuyện.

Hội nghị Bỉ Khắc tổng cộng có mười ba ghế Nghị sĩ, trong đó một ghế đại biểu lính đánh thuê, bốn ghế đại biểu đoàn lính đánh thuê, năm ghế đại biểu thương đoàn, một ghế đại biểu tôn giáo, một ghế đại biểu lao công, một ghế đại biểu Bá tước.

Ngoại trừ đại biểu Bá tước ra, mười hai đại biểu khác, đều là người phát ngôn của các thế lực ngành nghề cường đại nhất.

Tuy nói Hội nghị này là đại biểu quyền lực hành sử toàn bộ dân chúng tự do, nhưng theo cách số ít phục tùng đa số, thành Bỉ Khắc vẫn còn dựa theo ý của thương đoàn cùng đoàn lính đánh thuê.

Bởi vì có hai ngành nghề quản lý sự vụ thành Bỉ Khắc này tồn tại, hơn nữa thành Bỉ Khắc tự do hóa, cho nên hoạt động thương nghiệp cùng lính đánh thuê ở thành Bỉ Khắc, có thể nói là sôi động nhất Tuyết quốc.

Bởi vậy, thời khắc nào cũng có xe trượt tuyết cùng xe ngựa tuyết nối liền không dứt, liên tục ra ra vào vào ở một cái thành thị coi như khá lớn này.

Trong số nhiều xe ngựa xe trượt tuyết đó, chiếc xe trượt tuyết quái dị của Khang Tư tuy rằng làm người khác chú ý, nhưng cũng không quá thu hút sự quan tâm của người khác, bởi vì mỗi ngày nhiều người qua lại, cái chuyện cổ quái gì cũng sẽ xảy ra.

Khang Tư ngồi ở trên vị trí lái chỉ vào đầu đường, hỏi Bỉ Lâm Đặc Tư bên người:

- Làm sao thành Bỉ Khắc này có nhiều cờ lại còn hỗn độn như vậy chứ?

- Chủ nhân, đây là cờ của mười ba ghế thành viên Nghị sĩ Hội nghị Bỉ Khắc, thư ước hẹn có quy định, thành viên mười ba ghế Nghị sĩ có quyền lợi dựng cờ ở trên đường.

Bỉ Lâm Đặc Tư cung kính nói.

Bỉ Lâm Đặc Tư nói thế nào cũng xuất thân từ kỵ sĩ bản thổ Bá tước Bỉ Khắc, tuy rằng coi là kỵ sĩ ở nông thôn, nhưng đối với Hội nghị Bỉ Khắc hầu như vang danh toàn Tuyết quốc vẫn rất rõ ràng.

Tình huống thành Bỉ Khắc chính là Bỉ Lâm Đặc Tư nói cho Khang Tư biết.

- À, nguyên lai là thế, ghế Nghị sĩ này sẽ không giữ luôn không đổi chứ?

Khang Tư gật đầu, đánh giá thành trì hùng cứ một phương ở xa xa.

- Khẳng định là không, bởi vì thương đoàn cùng với đoàn lính đánh thuê trong thành Bỉ Khắc đông đúc, các ghế Nghị sĩ sẽ tranh cử mỗi năm một lần, có thể nói, ngoại trừ cờ đại biểu Bá tước đại nhân sẽ không sửa đổi ra, các cờ khác hàng năm sẽ đổi một lần.

Bỉ Lâm Đặc Tư giải thích.

- Một năm một lần? Thời gian cũng quá ngắn đi chứ, bọn họ làm sao tranh cử mười ba ghế nghị sĩ này?

Khang Tư cau mày hỏi.

Một năm thay đổi người thống trị một lần, vậy có tính là sáng xây chiều sửa hay không? Đây là chỗ hại rất lớn trong một cơ cấu chính quyền mà!

Chỉ là ngẫm lại Hội nghị chủ yếu vẫn nằm trong sự khống chế của thương đoàn cùng đoàn lính đánh thuê, sửa tới sửa lui vẫn là thiên vị đoàn lính đánh thuê, khá lắm là thương đoàn cùng đoàn lính đánh thuê lên đài một năm đó kiếm được nhiều chỗ tốt, hơn được các đoàn lính đánh thuê và thương đoàn khác mà thôi, cứ thế thảo nào mỗi năm phải tuyển cử một lần.

- Không ngắn, đối với tổ chức thắng lợi trong mỗi kỳ tranh cử, thời gian một năm cũng đủ để chiếm được nhiều chỗ tốt rồi, nếu còn không xuống đài, các tổ chức bên dưới sẽ tạo phản.

Bỉ Lâm Đặc Tư giải thích trước một câu, sau đó mới nói:

- Kỳ thật phương pháp tranh cử này rất đơn giản, đại biểu Bá tước không cần phải nói, khẳng định là cố định, mà lính đánh thuê là xem ai mạnh nhất, đoàn lính đánh thuê phải xem ai hoàn thành nhiệm vụ của riêng mình trước tiên, còn thương đoàn lại là xem ai nội trong thời gian hạn định kiếm được nhiều tiền nhất trong một lần mua bán, về phần tôn giáo, chính là xem ai thu hút được nhiều tín đồ hơn, còn lao công thì xem ai làm việc nhiều nhất làm tốt nhất.

- Ồ, có hạn chế tư cách hay không?

Khang Tư lại hỏi.

- Không có, chỉ cần thường trú tại thành Bỉ Khắc là được.

Bỉ Lâm Đặc Tư nói đến đây, thấy bộ dáng Khang Tư hai mắt sáng rực, không khỏi chần chờ một chút mới nhắc nhở:

- Chủ nhân, tuy rằng tư cách này không hạn chế, nhưng ít nhất phải là lính đánh thuê cấp bốn trở lên, thương đoàn có tài sản mười vạn kim tệ trở lên, đoàn lính đánh thuê phải có trăm người, cũng là phải cấp ba trở lên mới có thể tiến vào vòng dự tuyển, không thì tuyệt đối sẽ đổ vỡ.

- Ừm.

Khang Tư liếc nhìn Bỉ Lâm Đặc Tư.

Không nghĩ tới người này mẫn cảm như vậy, mình chỉ cần nghĩ một chút hắn sẽ biết, Khang Tư không khỏi cười nói:

- Ta biết ý của ngươi, tuy nhiên ta còn không có vọng tưởng tới như thế.

Nói là nói như thế, nhưng Khang Tư vẫn còn nhìn cờ treo trên tường thành cảm thán.

Nếu như dấu hiệu ấn chương kia có thể xuất hiện trên tường thành, sợ rằng toàn bộ Bá tước lĩnh Bỉ Khắc đều sẽ biết tới sự tồn tại của ấn chương này.

Một nơi cách cửa thành còn khoảng hai cây số, bọn Khang Tư mới phát hiện, tuyết dọng trên đường đã biến mất, ván trượt tuyết đã không thể trượt được nữa.

Còn các xe trượt tuyết ngựa kéo, đều dừng lại, gắn bánh xe vào, chỉ có xe trượt tuyết loại nhỏ mới tiếp tục được chó kéo đi, tuy nhiên người trên xe cũng xuống đi bộ.

Khang Tư không còn cách nào khác, chỉ có thể học theo, xuống xe xua chó tuyết, kéo một chiếc xe trượt tuyết to lớn đi trên đường.

Đi tới cửa thành, ở đây đã xếp một đội ngũ thật dài chờ vào thành, rốt cuộc đến phiên Khang Tư, vệ binh cửa thành cực kỳ nghiêm ngặt kiểm tra xe trượt tuyết của Khang Tư, sau khi phát hiện bên trong không có hàng cấm, không thu thuế vào thành liền cho qua.

Đối với tình hình này Khang Tư cũng không kinh ngạc, bởi vì đối với một thành thị mà thương đoàn cùng đoàn lính đánh thuê làm chúa tể mà nói, không thu thuế vào thành là lựa chọn bình thường nhất.

Sau khi tiến vào thành, Khang Tư theo dòng người, dắt chó tuyết, mang theo chiếc xe trượt tuyết lớn kia, đi nới nơi chuyên dàn xếp cho người bên ngoài tới như bọn họ, dùng để đỗ xe ngựa xe trượt tuyết.

Chỗ dùng để gửi xe ngựa như vậy, các nơi đều có, chỉ là ở Tuyết quốc này, khác ở chỗ là có nơi dùng để gửi chó tuyết mà thôi.

Khang Tư cùng ba mật vệ đi ở phía trước, tám người hầu theo ở phía sau. -

Đối với tám người hầu này, tuy rằng mật vệ Giáp Linh xuất hiện hết sức đột ngột, nhưng không giật mình nhiều quá, dù sao khi tên nam tử kinh khủng này giết hết thành viên Tuyết Lang bang, bọn họ biết hắn chính là thủ hạ của Khang Tư.

Nhóm mười hai người, hết sức cúi thấp đi dạo trên đường... Kỳ thật, dù là bọn họ có với cao thế nào, cũng không có khả năng cao tới đâu được.

Bởi vì trên đường đi, không thiếu tình cảnh mấy trăm người chen lấn với một hàng xe ngựa hoạt động trên đường.

Liếc mắt nhìn quanh, dù là nam nữ già trẻ, tất cả đều dùng trang phục da gấu chó, khác nhau duy nhất, chính là bề ngoài da gấu chó có cái trơn mịn mượt mà, cũng có rụng sạch lông xám xịt ảm đạm.

Tuy rằng tuyết rơi vốn không dừng, như là buông xuống vĩnh viễn không ngừng nghỉ, nhưng cũng vốn không đọng ở nơi này nhiều, nếu không phải bị đụng bị phủi tán, thì là bị đạp nát, cái này cũng khiến độ ẩm thành Bỉ Khắc khi không cao hơn không ít.

Thấy tuy con đường hơi ẩm thấp, nhưng rộng chừng mười thước, toàn bộ do đá tảng trải thành, nhìn lại các cửa hàng mặt tiền rộng rãi, cao hai ba tầng, Khang Tư không khỏi tặc lưỡi.

Công trình xây dựng như vậy, dù là cái phủ Đại Đô đốc của mình cũng không thể so, xem chừng toàn Đế quốc, cũng chỉ có Đế đô mới có thể bỏ vốn xây dựng được như thế này.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ tới, một nơi hẻo lánh bần cùng như người ta tưởng tượng, lại có thành trấn xây dựng hoành tráng như vậy chứ!

Từ phương diện này có thể thấy được, tầng thống trị thành trấn này chú ý tới xây dựng hạ tầng cỡ nào, đồng thời cũng xác định thành trấn này có tiền cỡ nào.

Khang Tư từng xây dựng thành Thanh Nguyệt trên bán đảo Phi Ba, rất rõ ràng dùng đá tảng lớn như thế trải trên mặt đất cần bao nhiêu phí tổn.

- Bỉ Lâm Đặc Tư, thành trấn như thế này trên toàn Tuyết quốc có nhiều nữa không?

Khang Tư hỏi.

Bỉ Lâm Đặc Tư suy tư một chút nói:

- Chủ nhân, nếu như là nói chế độ Nghị hội, vậy cũng chỉ nơi này mới có, còn nếu nói loại quy mô này, theo tiểu nhân biết, ít nhất còn có bảy tám cái, đều là thành trấn vang danh Tuyết quốc.

- Ồ, nói nghe xem nào.

Khang Tư rất hiếu kỳ, Tuyết quốc lại còn có bảy tám thành trấn giàu có như vậy, như thế xem ra, căn cơ Tuyết quốc còn rất giàu có.

Bỉ Lâm Đặc Tư vội vàng nói:

- Vâng, đầu tiên chính là thành Bỉ Khắc, kế tiếp là thành Văn Cầm của Bá tước Văn Cầm, thành Khải Toàn của Tử tước lĩnh Ô kim, thành Tự Nam ở Bá tước lĩnh Sơn Dã, thành Thần Băng của Bá tước Thần Băng, thành Khải Tát ở Nam Tước lĩnh Tuyết Dực, thành Tuyết Phong ở Tử tước lĩnh Tuyết Phong, thành Tuyết Tinh ở Bá tước lĩnh Bạch Tinh, cuối cùng còn có thành Tuyết Nguyệt ở Bá tước lĩnh Tuyết Nguyên.

- Đây là chín thành trấn lớn nổi danh nhất, cũng là giàu có nhất Tuyết quốc. Chỉ là, tiểu nhân cũng không biết các thành trấn này có đặc sản gì.

Bỉ Lâm Đặc Tư nghĩ trước kia mình có vẻ ngu ngốc quá, lúc đó có thể tiếp xúc đến các tình báo này, sao lại không lưu ý kia chứ? Không thì hiện giờ có thể lưu lại một chút ấn tượng tri thức uyên bác cho chủ nhân rồi.

Khang Tư không hỏi gì nữa, chỉ là ghi tạc các địa danh cùng thành thị này vào đầu.

Theo Khang Tư nghĩ, chỉ cần ấn chương của đoàn lính đánh thuê của mình truyền khắp các thành trấn, chính là lúc mình hoàn thành nhiệm vụ của nghĩa phụ. Đến lúc đó, mặc kệ là biết được chi tiết dòng họ của mình, hay là không có một chút kết quả nào, đều có thể cho chuyện này một cái kết thúc.

Khang Tư không đi tìm Nghiệp đoàn lính đánh thuê trước, mà bỏ tiền thuê một năm mười kim tệ, ở trong thành chọn một căn phòng, sau đó ghi nhớ địa chỉ.

Sở dĩ phải làm vậy, đó là bởi đăng kí đoàn lính đánh thuê phải đăng ký một điểm thường trú.

Bỉ Lâm Đặc Tư không có bối cảnh cũng có thể trở thành kỵ sĩ, ngoại trừ giấy chứng nhận tri thức chiến đấu cùng công trạng ra, càng có bản lãnh thức thời nhìn mặt xem sắc, không thì thật cho rằng một tên ngốc có sức lớn liền có thể trở thành kỵ sĩ? Cái dạng như vậy chỉ có thể làm pháo hôi mà thôi.

Cho nên Bỉ Lâm Đặc Tư vừa nhìn thần sắc Khang Tư liền giải thích:

- Chủ nhân, tới nơi này không chỉ là lính đánh thuê thành Bỉ Khắc, còn có một vài thành trấn xung quanh. Sở dĩ chạy tới nơi này, là bởi bọn họ đều tiếp nhận nhiệm vụ ở đây, chỉ phải chạy về giao nhiệm vụ.

Khang Tư suy nghĩ một chút liền rõ ràng vì sao lại như thế, bởi vì nguyên nhân vấn đề lộ trình và thông tin, khiến các lính đánh thuê căn bản không có khả năng giao nhiệm vụ ở nơi khác. Mà cái này cũng hạn chế Nghiệp đoàn lính đánh thuê phát triển, càng là nguyên nhân như thế, mới gặp phải đoàn thể cường đạo khoác áo đoàn lính đánh thuê.

Chỉ là cái này liên quan gì tới mình chứ? Mình chỉ cần mở rộng danh tiếng đoàn lính đánh thuê, thu được tình báo mình cần là được rồi.

Hiểu rõ điểm này Khang Tư không nhiều lời, trực tiếp tìm người hỏi một chút, liền đi đăng ký thân phận lính đánh thuê cùng tư cách đoàn lính đánh thuê.

Hiện giờ ở thành Bỉ Khắc, có thể đăng ký thì đều đi đăng ký làm lính đánh thuê, cho nên nhóm Khang Tư lập tức được tiếp đón, sau đó trong khoảng thời gian cực ngắn một tay giao tiền một tay nhận được công văn, tiếp đó đợi một giờ nữa, hoa văn dấu hiệu đoàn lính đánh thuê chế tác trực tiếp cũng nhập vào tay.

Vốn là phải cần được lĩnh chủ cùng đoàn lính đánh thuê bản địa chấp nhận, nhưng mà ai bảo nơi này là thành Bỉ Khắc, do thương đoàn cùng đoàn lính đánh thuê khống chế, cho nên hai cái thủ tục này tự nhiên được miễn.

Cái này cũng là nguyên nhân thành Bỉ Khắc đông đảo đoàn lính đánh thuê, bởi vì ở chỗ này, chỉ cần có tiền là có thể xây dựng đoàn lính đánh thuê, mà không giống các địa phương khác phải nhìn mặt mũi đám quyền quý.

Cho nên lúc này, bốn người Khang Tư, Giáp Linh, Giáp Nhất, Giáp Nhị, đều đeo một huy chương đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, đăng ký chính thức trở thành lính đánh thuê cùng đoàn lính đánh thuê ở thành Bỉ Khắc.

Tuy rằng Khang Tư cũng vui vẻ đeo cho tám người Bỉ Lâm Đặc Tư huy chương như vậy, đáng tiếc ba người Bỉ Lâm Đặc Tư biểu thị, chính mình là nô bộc, cũng không muốn trở thành lính đánh thuê.

Còn những người khác lại biểu thị, tình nguyện quay về tự do đi làm công đốn củi, cũng không muốn làm lính đánh thuê.

Cho nên đoàn lính đánh thuê của Khang Tư, bao gồm cả Khang Tư đội trưởng đoàn lính đánh thuê cùng mọi người trong đoàn, chỉ có bốn thành viên mà thôi, tuyệt đối là đoàn lính đánh thuê ít người nhất trong tất cả các đoàn lính đánh thuê đăng ký.

- Chủ nhân, hiện giờ ngài chuẩn bị tiếp nhiệm vụ gì?

Cự tuyệt lời mời của Khang Tư, tuy rằng Bỉ Lâm Đặc Tư không phát hiện Khang Tư có ý kiến gì, nhưng vẫn còn biểu hiện cẩn thận rụt rè, ai bảo thân mình là người hầu, chủ nhân Khang Tư hoàn toàn có thể tùy ý đánh chửi chứ.

Nếu như là mình không có lý tưởng trở thành quý tộc, như vậy gia nhập đoàn lính đánh thuê cũng không sao cả. Về phần mấy tên muốn về làm công đốn củi, cả một đám tầm nhìn hạn hẹp, cũng không ngẫm lại làm lính đánh thuê tuy nhiều nguy hiểm, nhưng sinh hoạt còn tốt hơn đi đốn củi mấy lần! Tuy nhiên chính mình cũng cự tuyệt, vậy càng không có tư cách đi nói người khác.

- Đương nhiên là nhiệm vụ lân cận thành Bỉ Khắc, ta cũng không muốn hao tốn mấy ngày lộ trình đi hoàn thành nhiệm vụ, lại tốn hao mấy ngày chạy về giao nhiệm vụ.

Khang Tư thuận miệng nói, con mắt lại lướt trên tấm da dê treo trên tường.

Lúc nhìn những tấm da dê này, Khang Tư không nhịn được bắt đầu suy nghĩ miên man.

Xem ra làm lính đánh thuê này còn phải biết chữ nữa, không thì làm sao tiếp nhận nhiệm vụ? Chỉ là như thế, chẳng phải biểu thị toàn bộ tinh anh biết chữ Tuyết quốc, có tám phần mười là ở một tầng lính đánh thuê này? Hẳn không thể thái quá như vậy chứ? Xem chừng khẳng định có các loại người văn thư giải thích nhiệm vụ cho các lính đánh thuê không biết chữ.

Khóe mắt hắn lướt qua, quả nhiên bên cạnh có một người dáng dấp văn thư, đang giải thích gì đó cho các lính đánh thuê chọn nhiệm vụ.

Thấy Khang Tư chú ý quyển da dê, Bỉ Lâm Đặc Tư cùng mấy người hầu hiểu chuyện đều biến sắc.

Nghiệp đoàn lính đánh thuê công bố nhiệm vụ ra ngoài, đều dựa theo chất liệu ghi chép tư liệu mà phân chia.

Nói cách khác, các nhiệm vụ ít tiền đều viết trên giấy, nhiều tiền một chút liền viết trên da heo, mà đáng giá nhất, đều là viết trên da dê!

Mà tiền tài nhiều ít, chính là đại biểu cho nguy hiểm gia tăng, cái nhiệm vụ trên da dê kia, cũng chỉ có đoàn lính đánh thuê trăm người trở lên mới dám tiếp nhận, nhưng bên mình chỉ có bốn lính đánh thuê cùng tám người hầu thôi mà!

Nghĩ vậy, Bỉ Lâm Đặc Tư vội vàng nhắc nhở:

- Chủ nhân, những nhiệm vụ trên quyển da dê kia, chỉ có đoàn lính đánh thuê cấp ba trở lên mới có thể tiếp nhận. Lấy đẳng cấp hiện giờ của ngài, chỉ có thể tiếp nhận các nhiệm vụ trên giấy cỏ này.

Hiển nhiên Khang Tư không ngờ tới lại còn có quy định như vậy, nhưng mà ngẫm lại cũng hiểu được vì sao lại có quy củ như thế, chính là tránh cho có mấy tên không biết lượng sức mình nhảy ra. Thế nhưng mình

là kẻ không biết lượng sức sao? Không có cách nào, quy củ chính là quy củ. Nếu như không thể hoặc là không muốn thay đổi quy củ, như vậy tốt nhất là tuân thủ đi.

Vì vậy, Khang Tư gật đầu, đi tới hàng dán giấy bắt đầu chọn nhiệm vụ.

Sở dĩ Khang Tư nóng ruột tiếp nhận nhiệm vụ như thế, một là vì mau chóng mở rộng danh tiếng đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, hai là vì mau chóng thu được tiền tài.

Kim tệ thu được từ thương đoàn Hoa Bách Hợp kia, tuy rằng sau khi đăng ký còn tới trăm đồng, nhưng bất kể là tăng đẳng cấp lính đánh thuê mấy người mình, hay là mở rộng nhân viên xây dựng thêm nơi dừng chân, đều cần kim tệ, chút tiền ấy ngay cả một chút căn cơ cũng không tính được.

Vì lý do đó, cho nên Khang Tư chỉ tìm xem nhiệm vụ có thù lao cao.

Đột nhiên, Khang Tư dừng trước một trang giấy, bên trên dùng chữ viết Duy Nhĩ Đặc nắn nót viết:

- Treo giải thưởng thủ cấp đội trưởng cường đạo Hách Nhĩ Phu, thù lao năm ngàn kim tệ. Người treo giải Bá tước Bỉ Khắc, lịch đại lục tháng 3 năm 1739.

Thấy cái này, Khang Tư không khỏi quay sang Bỉ Lâm Đặc Tư hỏi:

- Cái số tiền này hẳn phải thuộc về quyển da dê chứ? Sao lại xuất hiện trên bản giấy? Hơn nữa vì sao không có điểm tích phân lính đánh thuê?

Bỉ Lâm Đặc Tư quay đầu dò thử, lập tức nói:

- Chủ nhân, đây là nhiệm vụ đại chúng phần lớn mọi người đều biết, căn bản không hạn định có phải lính đánh thuê hay không, dù là một đứa trẻ mang đầu đội trưởng cường đạo Hách Nhĩ Phu tới, đều có thể nhận được năm ngàn kim tệ, cũng bởi dạng này, cho nên mới không có điểm tích phân lính đánh thuê.

- Cái đoàn cường đạo Hách Nhĩ Phu này rất mạnh sao? Vì sao treo hơn hai năm cũng không hoàn thành?

Khang Tư hiếu kỳ hỏi.

Bỉ Lâm Đặc Tư suy tư một chút nói:

- Phương diện võ lực coi như còn được, nghe nói toàn bộ đoàn cường đạo Hách Nhĩ Phu, thêm vào đội trưởng cũng chỉ mới có hai mươi người, cho nên một lính đánh thuê đơn độc tuyệt đối không phải đối thủ, mà bởi vì mỗi người bọn họ đối với việc chạy trốn cùng ẩn nấp rất thiện nghệ, căn bản không có đoàn lính đánh thuê nào có thể đuổi theo tung tích bọn họ, cho nên hơn hai năm trôi qua, nhiệm vụ này không ai có thể hoàn thành.

- Không có đặc thù bên ngoài, cũng không có địa điểm đối phương thường lui tới, chỉ có một cái tên, hơn nữa đối phương lại trốn, thảo nào hai năm cũng chưa bắt được hắn.

Khang Tư cau mày lắc đầu.

Bỉ Lâm Đặc Tư cười nói:

- Chủ nhân, nhiệm vụ này truyền bá rất rộng rãi, Bá tước Bỉ Khắc còn đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ thu thập tin tức đoàn cường đạo Hách Nhĩ Phu, bất luận người nào tiếp nhận nhiệm vụ này, đều có thể thu được có thể miễn phí tin tức mới nhất trong thành, chỉ là đuổi bắt nhiều năm như thế cũng không có người nào thành công, mọi người đều đã phai nhạt rồi.

- Có tình báo là được.

Khang Tư nghe vậy không khỏi cười, chỉ vào tờ giấy hỏi:

- Nhiệm vụ này tiếp thế nào?

Sở dĩ Khang Tư cảm thấy hứng thú với nhiệm vụ này, là bởi vì nó thích hợp với đoàn lính đánh thuê của mình chấp hành, hơn nữa thù lao nhiệm vụ thoả mãn mình cũng chỉ có một cái này mà thôi.

Bỉ Lâm Đặc Tư sửng sốt một chút, không nghĩ tới chủ nhân này lại nhìn trúng nhiệm vụ này.

Tuy nhiên đối với việc Khang Tư tiếp nhận nhiệm vụ này, Bỉ Lâm Đặc Tư rất an tâm, thứ nhất là đoàn cường đạo Hách Nhĩ Phu đối với bốn người chủ nhân nhà mình mà nói chỉ là một trái thị mềm, không có gì nguy hiểm. Thứ hai nhiệm vụ này không có kỳ hạn cũng không có xử phạt, làm không xong cũng không có vấn đề gì, tiếp nhiệm vụ này so ra còn dễ hơn các cái khác, cho nên hắn lập tức nói:

- Tiểu nhân đi tìm hiểu một chút.

Chỉ thấy Bỉ Lâm Đặc Tư tiến vào đoàn người, không tới một hồi liền trở lại nói:

- Chủ nhân, nhiệm vụ này chỉ cần báo tên đoàn lính đánh thuê, có thể tới thành phủ Bá tước lật xem tình báo rồi, căn bản không có thủ tục khác.

- Tốt lắm, vậy báo danh đi.

Nói đến đây Khang Tư đột nhiên nghĩ có điểm kỳ quái, vì sao nhất định phải đi thành phủ Bá tước lật xem tình báo chứ? Nếu như thật sự muốn nhanh chóng giết chết tên đội trưởng cường đạo Hách Nhĩ Phu kia, như vậy đặt tình báo mới nhất này ở Nghiệp đoàn lính đánh thuê để người ta xem mới phải, cần gì phải phiền phức như thế chứ?

Chỉ là nghi vấn này nhanh chóng bị Khang Tư vứt sang một bên.

Nói không chừng thành phủ Bá tước người ta tự giữ cao quý, không muốn thường xuyên ra vào Nghiệp đoàn lính đánh thuê mà thôi.

Khang Tư lười tự hỏi nhiều chuyện báo danh xong, liền đi thành phủ Bá tước coi tình báo.

Nhưng ai biết, bọn họ đi tới thành phủ Bá tước rồi, ngay cả cửa lớn cũng không được vào, chỉ có thể ở một căn phòng nhỏ bên cạnh xem tư liệu.

Mà lúc lật xem tư liệu, Khang Tư nhạy cảm phát hiện, nhân viên tiếp đãi thành phủ kia, lại đặc biệt đánh giá cẩn thận huy chương cùng bộ dạng mấy người bên mình.

Tuy rằng làm thế người ta không thấy kỳ lạ, nhưng nhìn cẩn thận như thế, lại còn che che giấu giấu, vậy mới là cổ quái.

Từng đảm nhiệm một thời gian làm thượng vị giả, Khang Tư lập tức rõ ràng vì sao lại xuất hiện chuyện như thế.

Xem ra cái đội trưởng cường đạo Hách Nhĩ Phu kia, không biết là biết được cái bí mật gì của Bá tước Bỉ Khắc, mới khiến người ta làm ra vẻ như thế.

Bất quá Khang Tư đối với chuyện này không thèm để ý, lại càng không để ý tới việc đối phương nhớ kỹ bộ dáng mình, là bởi sợ lộ bí mật chuẩn bị sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì diệt khẩu, hay là sợ mình nuốt riêng vật gì bỏ chạy mà chuẩn bị, dù sao, chỉ cần cuối cùng đều dựa theo ý nghĩ của mình hành sự là được.

Xem xong tư liệu, Khang Tư phát hiện, tình báo gần nhất biểu hiện, cái đoàn cường đạo Hách Nhĩ Phu này ở trước khi trời phạt xuất hiện, từng xuất hiện ở Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ dưới trướng của Bá tước Bỉ Khắc, sau khi xuất hiện trời phạt thì không có tin tức, xem ra còn ở Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ qua mùa đông.

Mà tin tức này đã có không ít đoàn lính đánh thuê biết được, hiện giờ số đoàn lính đánh thuê đi đến đó thử vận khí, không có mười cũng có tám.

Tuy nhiên Khang Tư cũng không lập tức chạy tới Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ kia, bởi vì Bỉ Lâm Đặc Tư nói cho hắn, cự ly cách Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ kia với nơi này, có tới bảy ngày lộ trình, đây còn là tính toán dựa theo tốc độ xe hai ngựa kéo, dù mình có mấy chục con chó tuyết, cũng không biết cần bao nhiêu ngày nữa!

Xem ra phải tìm phí dụng đi mua ngựa mới được.

Tuy rằng bán chó tuyết là lựa chọn không tệ, đáng tiếc tác chiến trên tuyết đều là dựa vào xe trượt tuyết, thân là một đoàn lính đánh thuê Tuyết quốc, không có chó tuyết, cũng như là kỵ binh không có chiến mã vậy.

Giữa lúc Khang Tư đang suy tư, người qua đường đột nhiên đều nhắm về phía Nghiệp đoàn lính đánh thuê, đồng thời còn mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện...

- Thương đội Bỉ Tuyết chuẩn bị chọn lính đánh thuê, hộ tống thương đội đi tới Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ! Có người nói mỗi người mỗi ngày có mấy đồng kim tệ!

Nghe đến mấy lời này, Khang Tư không nhịn được mỉm cười, hỏi Bỉ Lâm Đặc Tư:

- Xem ra thật đúng là gặp may mà, lính đánh thuê hộ tống thương đội có phải không cần phụ trách ăn ở hay không?

Bỉ Lâm Đặc Tư gật đầu nói:

- Đúng vậy, chủ nhân, hơn nữa nhiệm vụ hộ tống như vậy, sau khi đẩy lùi cường đạo tới đánh cướp, chiến lợi phẩm cũng thuộc về lính đánh thuê.

- Tốt lắm, chúng ta cũng đi tuyển chọn một lần nào.

Khang Tư dẫn đầu chen vào sóng người, loại nhiệm vụ chẳng những có người dẫn đường đi tới mục đích, lại còn cung cấp ăn ở trả thêm thù lao, không đi làm thật đúng là ngốc mà.

Đi tới cửa Nghiệp đoàn lính đánh thuê, cả ngàn người đã chen lấn nơi này chật như nêm cối, có già có trẻ có thương nhân, càng nhiều hơn là lính đánh thuê cường tráng.

Chỉ thấy một người nam tử trung niên bộ dạng tổng quản, mang theo một cái chuông nhỏ, vẻ mặt ngạo sắc đứng ở trên bậc thang Nghiệp đoàn lính đánh thuê. Phía trước có một nam tử mặc trang phục làm thuê, vừa hô "nhường nhường", vừa dùng sợi dây căng trước cửa Nghiệp đoàn lính đánh thuê, dọn ra một mảnh đất trống mười thước vuông.

Còn những người xem náo nhiệt hiển nhiên biết có chuyện gì, bất luận là lính đánh thuê hay người khác, đều hết sức phối hợp tránh ra.

Dọn được khoảng trống, lại chạy ra mấy người hầu nhanh chóng quét dọn sạch sẽ mảnh đất, nước đọng băng cứng đều được dọn đi, lộ ra mặt đất đá tảng bằng phẳng.

Sau khi làm xong hết, cái người trung niên kia mới đi vào bãi đất trống, gõ một tiếng chuông.

Thanh âm ầm ĩ bốn phía lập tức an tĩnh xuống, mọi người đều lắng lặng chú ý người trung niên kia.

Người trung niên ho khan một tiếng, hành lễ bốn phía rồi nói:

- Tại hạ lần này dẫn đầu thương đội Bỉ Tuyết xuất hành, hiện giờ theo mệnh lệnh chủ nhân thương đội Bỉ Tuyết, giải thích cho các vị ý đồ thương đội Bỉ Tuyết bày lôi đài ở đây.

- Sáng sớm ngày mai, thương đội Bỉ Tuyết sẽ đi Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ, cũng theo có mười lăm chiếc xe ngựa, theo xe có ba mươi hộ vệ thương đội, dọc theo đường đi trừ chạng vạng mỗi ngày nghỉ ngơi ra sẽ không dừng lại, nếu như không có gì bất ngờ, sau bảy ngày sẽ tới được Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ.

- Bởi vì lần đầu xuất hành trong gió bão, không biết tình huống đường xá thế nào, cho nên, thương đội muốn tuyển dụng ba mươi lính đánh thuê... Mười lăm lính đánh thuê cận chiến, mười lăm lính đánh thuê cung tiễn, ngày mai trước khi khởi hành, mỗi người ba kim tệ, sau đó đảm bảo mỗi ngày ba bữa cùng tiền khởi hành mỗi ngày đều trả ba kim tệ, đến nơi, sẽ trả mười kim tệ giải trừ quan hệ làm thuê.

- Trên đường gặp phải giặc cướp, chiến lợi phẩm ấn theo công trạng phân phối, sau khi mất đi một nửa lính đánh thuê, quan hệ làm thuê tự động giải trừ.

Người dẫn đầu thương đội Bỉ Tuyết nói xong lập tức rời khỏi sân, còn mấy người hầu lập tức mang lên một đám đao khiên cung tiễn bia ngắm đều làm bằng gỗ.

Bày biện xong xuôi, lập tức có mấy tráng hán nhảy vào nhặt đao khiên lên khiêu chiến bên ngoài, cũng có vài người bắt đầu tỉ thí cung tiễn.

Mà đoàn người vây xem, có nhảy vào tiến hành tranh đấu, có quay đầu đi, đương nhiên càng nhiều người vẫn vây xem náo nhiệt như cũ.

Khang Tư nhìn xung quanh trường đấu không ai có huy chương đoàn lính đánh thuê, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Sao lại đều là lính đánh thuê độc lập, không có đoàn lính đánh thuê tham dự.

Bỉ Lâm Đặc Tư còn chưa mở miệng, một đại hán có đeo huy chương đoàn lính đánh thuê bên cạnh cười nói:

- Bởi vì đoàn lính đánh thuê đều có hộ khách hộ tống cố định của mình, sẽ không có khả năng tốn thời gian phí sức chạy đi cạnh tranh mấy công tác này.

- Đều có hộ khách cố định? Vậy thương đội Bỉ Tuyết kia sao lại không có?

Khang Tư rất là nghi hoặc.

Cái lính đánh thuê kia rất nhiệt tình giải thích nguyên nhân:

- Ha ha, cái thương đội này mới thành lập mấy tháng. Hơn nữa làm ăn đều nhỏ, đồng thời không có địa điểm cố định, căn bản không có khả năng mượn hơi mấy đoàn lính đánh thuê cố định phục vụ bọn họ, nên biết, mấy đoàn lính đánh thuê lão thành chúng ta hợp tác nhiều năm với các thương đoàn lâu đời, không có sự cố trọng đại, sẽ không có khả năng chuyển đổi cố chủ, tín nhiệm rất khó thành lập mà.

Nhìn bộ dạng hắn chính là thuộc về người lão thành thích bắt chuyện với người mới, mà huy chương lính đánh thuê cấp một của Khang Tư, cùng một huy chương đoàn lính đánh thuê cấp một chưa từng thấy qua, đều biểu lộ Khang Tư là một lính mới.

- Nói như vậy, đoàn lính đánh thuê chúng ta tham dự cạnh tranh cũng sẽ không sao cả?

Khang Tư hỏi tiếp, tuy rằng không sợ rước phiền phức, nhưng mà không muốn khi không lại thêm chuyện phiền toái.

- Chỉ cần các ngươi không chiếm hết cả ba mươi danh ngạch thì sẽ không có vấn đề.

Đại hán kia cười hì hì nói.

- Cảm ơn đã chỉ điểm.

Khang Tư cười gật đầu, sau đó mang theo bọn người Giáp Linh đi vào đấu trường.

Về phần bọn người Bỉ Lâm Đặc Tư, bởi vì không có thân phận lính đánh thuê, chỉ có thể ở một bên cổ vũ.

217. Chương 217: Giả Heo Ăn Lão Hổ. *(1+2)

* (Phẫn trư cật lão hổ: giả heo ăn hổ, giả chết bắt quạ. Ý nói: giả yếu để lừa kẻ khác...)

Phẫn trư cật lão hổ là giả làm con heo ăn thịt con hổ. Cái này là cách nói khác đi của kế thứ 20 trong 36 kế của Tôn Tử Binh pháp: “Ban trư ngật hổ” (Giả làm con heo ăn thịt con hổ)

Lão Tử nói: “Người cực khôn khéo mà làm ra vụng về”, cũng như câu “đại trí nhược ngu”. Người đi săn thường học tiếng heo kêu rồi tự giả làm heo để nhử con hổ.

Đối với kẻ thù, ta hãy giả ngu như một con heo, trên bề mặt cái gì cũng thuận chịu, lúc nào cũng cười, lúc nào cũng cung kính để cho địch mất hết nghi âm. Chờ thời cơ chín, tìm thấy chỗ nhược của kẻ thù mà đập đòn sấm sét.

- Dùng việc không gì quan trọng bằng bí mật.

- Hành động không gì quan trọng bằng thừa lúc bất ý.

- Dò xét không gì quan trọng bằng làm cho địch không hay biết.

- Bên ngoài ra vẻ loạn mà bên trong rất có cơ ngũ.

- Tỏ ra đói mệt nhưng thật là no khỏe.

- Làm ra ngu xuẩn nhưng rất tinh tường.

Những câu trên đây chính là căn bản lý luận của kế “Ban chư ngật hổ” vậy.

Trích giải thích của ThanhPhong *********.vn

Vừa nhìn thấy bốn tên lính đánh thuê đeo cùng một huy hiệu xuất hiện, tất cả mười mấy tên lính đánh thuê tại đây đều hung tợn nhìn chằm chằm bọn họ, trong lòng rất là bất mãn.

Một đoàn lính đánh thuê không ngờ lại đến tranh phần cùng những đội lính đánh thuê độc lập mình, thật sự là quá mức không thức thời.

Tuy nhiên nhìn đến trừ bốn người bọn họ, bên ngoài chỉ có tám người nam trợ uy không có mang huy hiệu gì, liền biết đó là một đoàn lính đánh thuê mới thành lập nhỏ thật đáng thương, lập tức địch ý giảm đi vài phần.

Bốn người Khang Tư không có nghĩ nhiều đều lần lượt lấy ra mộc đao trì cung, lính đánh thuê lập tức không hề chú ý tới đám người Khang Tư nữa, tiếp tục để cho người ta thả chim bay lên làm bia bắn.

Ở đây hơn mấy chục người lính đánh thuê tay cầm đao thuẫn cùng nhìn nhau một cái, bốn tên lính đánh thuê rõ ràng có quan hệ bằng hữu bước ra hướng tới bốn người Khang Tư bày ra tư thế chuẩn bị công kích.

Khang Tư vừa rồi ở bên cạnh đã biết việc chọn người này là chọn lựa bằng cách nào: mọi người tùy ý tiến vào sân đấu sau đó tùy ý khiêu chiến, đến khi nào chỉ còn lại ba mươi người mới thôi.

Hết thảy các trận chiến này đều không có người chủ trì, hoàn toàn là tự phát, điều đó nói rõ việc chọn lựa như vậy ở nơi này đã xem như một loại tập tục, đã có ước định mà thành quy củ. Đối với bốn người ra khiêu chiến này, Khang Tư hướng ba người Giáp Linh nói:

- Không nên đả thương người.

Nói xong, tiến lên một bước, vung mộc đao lên một cái liền đánh bay mộc đao của một tên lính đánh thuê, đồng thời gác mộc đao lên cổ hắn.

Mà động tác của ba người Giáp Linh còn mau chóng hơn, người khác còn chưa kịp thấy rõ sao lại thế này, mộc đao của bọn họ đã đặt ở cổ họng đối phương rồi. Chung quanh đầu tiên là một cảnh yên tĩnh, tiếp theo đó là vang lên một tràng tiếng “ồ”, chỉ có tám tên nô bộc Bỉ Lâm Đặc Tư này đang cố sức rống to trầm trồ khen ngợi.

Bốn người Khang Tư cũng mặc kệ không quản tới những người đang đứng sững sờ nơi đó, buông tha bốn đối thủ, đi tiếp tới mấy chục nam nhân cầm đao thuẫn. Không đợi đám nam nhân này kịp có phản ứng, bọn họ dùng mộc đao huých nhẹ trên cổ mỗi người một cái, liền đổi mục tiêu kế tiếp.

Mở đầu vài người còn cho rằng bởi vì mình đang sững sờ mới có thể dễ dàng trúng chiêu như thế, nhưng nhìn thấy những người sau đó dù đề phòng cách mấy cũng giống nhau dễ dàng bị trúng chiêu, bọn họ không khỏi ớn lạnh trong lòng.

Nếu bốn người này dùng chính là đao thật, vậy thì những người mình chẳng phải là ngay cả phản kháng cũng chưa kịp làm ra, liền toàn bộ bị giết chết rồi sao?

Nhìn bốn người Khang Tư ung dung thoải mái đứng ở một bên, chờ đợi mọi người khiêu chiến, tất cả lính đánh thuê trong sân đấu đều hai mắt bốc lửa...

Như thế nào có thể như vậy! Rõ ràng là gấu chó hung tàn, không ngờ lại giả dạng làm con dê núi nho nhỏ?

Lính đánh thuê bậc một. Con bà nó! Chiêu thức đó ít nhất phải là lính đánh thuê đã ngoài cấp năm!

Tuy rằng các lính đánh thuê hận không thể chửi ầm lên, nhưng thế giới này chính là thực lực trên hết, bản lãnh của người ta cao như vậy nhưng thích làm bộ như dê con gạt người, ngươi có thể làm gì chứ? Không thể nói được, chọc tức người ta, nếu dùng đao thật chém ngươi một đao, vậy thì xong bố cái đời rồi.

Cho nên các lính đánh thuê đành phải vò vò cái mũi, cam chịu số phận đi tranh giành mười một danh vị còn lại.

Còn các lính đánh thuê sử dụng cung tên tuy rằng cùng chính mình không có vấn đề gì, nhưng đối mấy người Khang Tư cũng không có cảm tình cho lắm.

Ai bảo bốn tên này dám trêu đùa đám lính đánh thuê độc lập bọn mình chứ.

Mọi người chung quanh đã qua cơn sửng sốt từ lúc bắt đầu, tiếp theo vỗ tay cổ vũ, cuối cùng khiếp sợ: một loạt tình cảm này, không khỏi ồn ào huyên náo hẳn lên. Đều sôi nổi khiển trách mấy người Khang Tư giả heo ăn lão hổ, chẳng qua những người này cũng chỉ nói mà thôi, không ai dám ra mặt gây sự.

Chỉ có tên lính đánh thuê lúc nãy nhắc nhở Khang Tư là hô lớn:

- Huynh đệ! Các ngươi lợi hại như vậy, vì sao lại đeo huy hiệu bậc một vậy? Việc này không phải khiến người ta hiểu lầm sao?

Khang Tư hiểu rằng gã lính đánh thuê này hiển nhiên là tạo cho mình một cơ hội để giải thích, xem ra quả là một người tốt, hắn không do dự cười nói:

- Thật có lỗi! Chỉ là chúng ta không có tiền lệ phí tham dự khảo hạch thăng cấp.

Những lời này vừa thốt ra, tất cả mọi lời khiển trách đều biến mất. Mà trong sân đấu này vốn các lính đánh thuê có ý nghĩ không tốt, cũng đều vứt bỏ lòng thù địch.

Khó trách cả đoàn lính đánh thuê người ta đều phải đến tham dự tranh cử như vậy. Hóa ra vì người ta không có tiền nên tới đây chứ không phải cố tình là gấu chó giả dạng dê con.

Đến lúc này hoàn toàn không còn ai để ý tới vì sao một đoàn lính đánh thuê hùng mạnh lại bần cùng như vậy, mặc dù tại thế giới này thực lực là trên hết, thực sự rất hiếm khi xuất hiện chuyện như vậy.

Sở dĩ như vậy, có lẽ chính vì mọi người cần một cái lý do để không để ý tới mà thôi. Tuy nhiên đám người Bỉ Lâm Đặc Tư ngược lại kiên quyết cho rằng Khang Tư là giả dạng dê con ăn gấu chó.

Bọn họ nghĩ rằng Khang Tư còn có hơn trăm kim tệ đủ để tăng lên mấy cấp bậc, nếu không phải cố ý, làm gì còn muốn đeo huy hiệu cấp thấp vậy chứ?

Về phần gã hán tử tự xưng là dẫn đầu thương đội Bỉ Tuyết, thì lại yên lặng nhìn chăm chú vào bốn người Khang Tư.

Từ lúc phát hiện đám người Khang Tư có năng lực hùng mạnh, hắn cũng đã phái thủ hạ đi xin chỉ thị cấp trên.

Một lát sau, một tên tiểu nhị dáng vẻ bình thường tiến đến gần bẩm báo nói:

- Tổng quản! Chủ nhân nói không có vấn đề gì, đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi là vừa đăng ký, hơn nữa bọn họ vừa lĩnh nhiệm vụ thứ nhất, chính là đoàn cường đạo Hách Nhĩ Phu, cho nên bọn họ có tham gia tranh cử hộ vệ cũng là chuyện bình thường.

Tổng quản nghe nói như thế, không nói gì thêm gật gật đầu, đồng thời cũng dời ánh mắt khỏi đám người Khang Tư.

Động tác của cung tiễn thủ bên kia so ra nhanh hơn, bắn ra mấy mũi tên liền phân cao thấp, cho nên trừ bốn người Khang Tư là nhóm thứ hai hoàn thành tranh cử. Tuy nhiên nhóm đao thuẫn động tác cũng không chậm, trải qua một hồi giao tranh, sau khi còn lại mười một tên lính đánh thuê, một đoạn thời gian cũng không có người nào tiếp tục ra sân đấu, danh sách cũng được định đoạt. -

Nhìn đến kết quả đưa ra, gã tổng quản liền gõ lên mấy tiếng chuông đồng. Mấy gã nhân viên nghiệp đoàn lính đánh thuê lúc này mới đi ra, cầm một xấp giấy công chứng để làm khế ước giữa hai bên. Chuyện giấy tờ rất nhanh kết thúc, sau đó một hàng ba mươi người cứ như vậy theo tổng quản rời đi.

Trước khi rời đi, Khang Tư từng hỏi gã tổng quản tám nô bộc của mình phải giải quyết như thế nào, tổng quản đầu tiên là ngắm tám người Bỉ Lâm Đặc Tư vài lần, sau đó cấp ra đáp án khiến Khang Tư cảm thấy có chút bất ngờ, lại cảm thấy hắn là phải như vậy: có thể ngồi xe ngựa, nhưng phải làm việc tạp dịch, không có tiền lương, phí ăn uống phải tự gánh vác, chỉ có khi tham chiến mới được chia chiến lợi phẩm. Tập tục ở

đây hắn chính là như thế, cho nên Khang Tư thấy đám người Bỉ Lâm Đặc Tư không có ý kiến cũng đồng ý không sao cả.

Đi vào một khoảng đất rất rộng nhà cửa thật lớn, nhân viên hộ vệ có tới hơn trăm người, đám người Khang Tư còn chưa biết rõ cảnh vật chung quanh như thế nào, đã được đưa tới một chỗ hẻo lánh bố trí trong một căn phòng.

Gã tổng quản chỉ nhắc nhở một câu không được rời khỏi đình viện nhỏ này xong liền rời đi. Khang Tư bắt đầu nói chuyện với các lính đánh thuê lâm thời, nhưng không biết vì cố kỵ mười hai người Khang Tư bên này là một đám người cường hãn, hay là bởi vì Khang Tư đánh mất mặt mũi bọn họ, nên cũng không có người nào chào hỏi đám Khang Tư, dường như là chuẩn bị cô lập đoàn lính đánh thuê Khang Tư này vậy.

Ngày hôm sau, vừa mới tờ mờ sáng, tiếng ồn ào ầm ĩ vang lên khắp khu phòng ốc, người dọn tuyết thì dọn tuyết, người dắt ngựa thì dắt ngựa, người khuân vác thì khuân vác vật tư. Đám lính đánh thuê Khang Tư lại ở một bên vừa thờ ơ quan sát vừa rèn luyện. Riêng tám người Bỉ Lâm Đặc Tư thì không có tốt số như vậy, bụng trống rỗng mà phải làm lao động. Ánh mắt Khang Tư thoáng lướt qua đám người hầu khuân vác vật tư, nhìn thấy đều là một số lương khô cùng củi lửa, tuyệt đối không có bất kỳ một kiện hàng hóa nào, phỏng chừng thương đội Bỉ Tuyết này đã sớm chất hàng hóa lên xe ngựa rồi.

Một ổ bánh một chén canh thịt chính là bữa sáng, đối với đãi ngộ này, tất cả lính đánh thuê bao gồm đám người hầu Bỉ Lâm Đặc Tư bên trong, đều rất vừa lòng. Sau đó mọi người leo lên những chiếc xe ngựa loại lớn dài cỡ năm sáu thước, rộng hơn hai thước. Viên tổng quản ra lệnh một tiếng, mười lăm chiếc xe ngựa to lớn cứ như vậy ầm ầm chạy ra khỏi khu nhà ở.

Ba mươi lính đánh thuê Khang Tư, một nửa ở phía trước một nửa ở phía sau, ở giữa là hộ vệ của chính thương đội. Nhìn cách bảo vệ sâm nghiêm như vậy, phỏng chừng những thứ đáng giá đúng là ở trên mấy chiếc xe ngựa ở giữa. Tuy nhiên đám lính đánh thuê đối với chuyện đề phòng cùng không tin tưởng mình lộ liễu đó, tất cả đều làm như không thấy. Tin rằng cả nhóm đều biết rõ, tình cảnh lính đánh thuê lâm thời còn lâu mới được người ta tin cậy.

Khởi hành được hai ba ngày, suốt dọc đường tới nay vẫn bình an vô sự, nguyên vốn đám lính đánh thuê tưởng rằng sẽ gặp cường đạo, có phần thất vọng rất nhiều lại có điểm vui mừng. Dù sao không cần phải chiến đấu cứ theo đội ngũ đi tới như vậy, chẳng những được bao ăn bao ở còn có thể lĩnh tiền công ngày, đúng là trước giờ chưa từng gặp qua. Đám lính đánh thuê quả thực hận không thể cứ như vậy đi suốt luôn mấy trăm ngày.

Lúc này sắc trời lại ảm đạm xuống, giữa bầu trời tuyết bay tán loạn, mười lăm chiếc xe ngựa to lớn chạy rất nhanh trên đường phủ đầy tuyết, mà phía sau những chiếc xe ngựa đó là một đám hơn mười chiếc xe trượt tuyết do tuyết khuyển kéo. Khang Tư khi biết vấn đề ăn uống của tám người Bỉ Lâm Đặc Tư tự mình chu cấp, lúc lên đường hắn liền mang theo tuyết khuyển kéo xe trượt tuyết, đồng thời gom tất cả quần áo binh khí thực vật các loại đều chất lên. Đương nhiên, đám tuyết khuyển lần này kéo theo chỉ là xe trượt tuyết bình thường, chiếc xe tuyết to lớn của hắn đã được gửi lại ở đó.

Trong chốc lát trên đường, chiếc xe ngựa ở phía trước cố ý khống chế tốc độ, toàn bộ đoàn xe dần dần chạy chậm lại, sau đó xe ngựa phía trước liền đổi phương hướng, nhanh chóng chạy tới một hướng khác, tất cả đám lính đánh thuê trên các chiếc xe ngựa kia đều "ồ" lên.

Dựa theo lệ thường, sau khi chạy mấy canh giờ sẽ đến một thôn trang nào đó, mới có thể hưởng thụ chút cơm canh nóng hổi. Lính đánh thuê bình thường không nghĩ nhiều như vậy, nhưng lính đánh thuê khôn khéo thì sẽ chú ý tới: con đường thương đội Bỉ Tuyết này đi hoàn toàn không phải là đường tắt, mà nếu dựa theo suy nghĩ nghiêm túc con đường chạy đi lúc đầu, hơn nữa chạy vòng vèo qua các thôn trang liên tiếp nhau. Nếu là mùa hạ, đi như vậy thì rất bình thường, nhưng hiện tại là mùa đông tuyết rơi dày đến đầu gối, xe trượt tuyết hoàn toàn không nên lãng phí thời gian như thế.

Khiến người ta lưu tâm nhất chính là, khi thương đội qua các thôn trang đó, đều đã dừng lại một đoạn thời gian, nhưng không có làm bất cứ giao dịch gì, điểm ấy đã đủ để cho đám lính đánh thuê khôn khéo ghi nhớ trong lòng, đồng thời bắt đầu cẩn thận đề phòng hơn lên.

- Chủ thượng! Thương đội này có điều kỳ quái, thành viên bình thường nói chuyện với nhau không dẫn

người chú ý, từ đầu cũng không nói ra mục đích của bọn họ, cũng không giới thiệu thương đội của bọn họ. Hơn nữa, trong năm chiếc xe ngựa kia từ lúc xuất hành tới giờ hoàn toàn không có mở ra lần nào, có cần chúng ta trước một bước điều tra xem sao không?

Giáp Nhất nhỏ giọng bẩm báo với Khang Tư.

Khang Tư cười cười:

- Điều tra cái gì? Chúng ta hiện tại chính là lính đánh thuê, không cần phải xen vào chuyện cố chủ vận chuyển hàng hóa gì, chỉ cần dựa theo hiệp ước làm việc là được.

Nghe nói như thế, Giáp Nhất cũng không khỏi cười thầm: Chính mình quả thực quá nhạy cảm rồi, nhìn thấy đối phương vừa có điều khác lạ đã nghĩ tới điều tra cho rõ ràng, còn tưởng rằng đang ở hệ thống mật vệ sao? Hiện tại mình chỉ là một tên lính đánh thuê mà thôi!

Qua một thời gian không lâu, xe ngựa chạy vào một thôn trang đang nổi lên khói bếp, chậm rãi dừng lại trên một khoảnh đất trống, đám lính đánh thuê theo thói quen nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa đề phòng cẩn mật. Gã tổng quản thương đội cũng giống như lúc trước, yên lặng đợi một lúc mới xuống xe ngựa. Nhìn đến thôn trang hắn thường lui tới phía trước, mấy hương lão quen biết đang đứng đó cung kính nghênh đón. Gã tổng quản không khỏi mỉm cười, trong vòng vây những tên hộ vệ hắn đi tới phía các hương lão. Mà đám lính đánh thuê đang đề phòng cẩn thận nhìn thấy giống như mấy ngày qua không có vấn đề gì, rất là thoải mái tránh ra nhường đường.

Đúng ngay lúc gã tổng quản đang tươi cười, vừa mới đi tới mấy bước, mấy hương lão đang khom người cung kính, đột nhiên ngẩng đầu lên, từ sau lưng lấy ra một cây nỏ đã lên dây sẵn, nhắm vào gã tổng quản bóp cò, "vù vù" vang lên mấy tiếng, gã tổng quản tuy rằng không kịp có phản ứng, nhưng mấy tên người hầu hộ vệ quanh hắn lại rất nhanh chắn ở phía trước. Một tràng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy tên hộ vệ ngã xuống hai gã, còn lại mấy tên bị thương cố dùng thân thể che chắn ở phía trước.

Giáp Nhất Giáp Nhị trước tiên hộ vệ hai bên Khang Tư, Giáp Linh lại biến mất trong nháy mắt, còn Bỉ Lâm Đặc Tư sau một thoáng sửng sốt, cũng lập tức dẫn đám nô bộc vây quanh Khang Tư, bọn họ vừa ra khỏi thành Bỉ Khắc liền sử dụng vũ khí của bang Tuyết Lang trang bị cho mình.

- Địch tập kích.

Các tên lính đánh thuê la lên một tiếng, lập tức có mấy tên rút đao lui về bảo vệ gã tổng quản, một số thì lập tức phóng về hướng đám hương lão, còn lính đánh thuê cung tên kéo cung chuẩn bị bắn. Nhưng đúng lúc này, cửa các ngôi nhà quanh khu đất trống đột nhiên đồng loạt mở rộng, mỗi gian nhà đều ào ra bốn năm tên tráng hán tay giơ cao lưỡi đao sắc bén, trong nháy mắt đã có hơn trăm người bao vây quanh mười lăm chiếc xe ngựa. Không những thế, tuyết đọng trên nóc mỗi gian nhà cũng cùng một lúc bật tung lên, trên nóc mỗi gian nhà đều hiện ra ba tên cung thủ giương cung nhắm vào mục tiêu. Nhìn thấy nhiều địch nhân như vậy, sắc mặt đám lính đánh thuê đều xuống sắc rất khó coi.

Bên mình cộng với hộ vệ của thương đội cũng chỉ hơn mấy chục người, mà đối thủ nhiều hơn gấp mười lần, đặc biệt là hơn mấy chục tên cung thủ trên cao nhìn xuống như hổ rình mồi, tất cả mọi người đều biết lần này mình xong đời rồi. Những cung thủ và người cầm đao đó vừa xuất hiện, cũng không giống như mấy hương lão vừa rồi không thèm nói một lời liền động thủ, mà chỉ yên lặng vây quanh mọi người, nhưng vẫn không phát động công kích.

Nếu đối phương không có phát động công kích, vậy chứng tỏ có thể đàm phán, đám lính đánh thuê đều nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng vẫn khẩn trương như trước, nhưng đã trấn định hơn rất nhiều, giờ phút này bọn họ thật không ngu dại gì giành trước công kích để đi tìm chết.

Gã tổng quản cũng không để ý đến thi thể dưới chân và đội hộ vệ bị thương vây quanh hắn, nhìn quét qua đám người võ trang một cái, sau đó rất ngạo nghễ kêu to:

- Các tráng sĩ các người là ở núi nào? Tại hạ là Tổng quản thương đội Bỉ Tuyết, không biết đã làm gì mạo phạm tới các vị?

Đám người võ trang đó không ai hé răng, cũng không ai châu đầu thì thầm với nhau, tất cả đều yên lặng nhìn chăm chú vào thương đội, biểu hiện này khiến gã tổng quản ớn lạnh trong lòng. Cường đạo thì không

có khả năng có được khí thế sâm nghiêm như vậy. Tuy nhiên rất rõ ràng, ánh mắt của đám người võ trang, là như có như không quét nhìn một thoáng về hướng Khang Tư, phỏng chừng bọn họ cũng rất nghi hoặc, thương đội này như thế nào sẽ có hai trận hình được bảo vệ kỹ càng như vậy, cái đó và tin tình báo có điểm không phù hợp đây.

Ngay lúc gã tổng quản định lên tiếng nói điều gì, một tràng tiếng cười ha hả từ phía đám người võ trang bên kia truyền tới:

- Ha ha ha! Ngũ thiếu gia dòng chính của gia tộc Khải Nhĩ thành Bỉ Khắc khi nào thì biến thành một tên tổng quản của thương đội nho nhỏ này vậy?"

Âm thanh còn chưa dứt, một gã tráng hán thân thể rất to béo, bộ dáng to lớn như một con gấu chó từ trong đám người đi ra. Nghe tiếng chào này, Bỉ Lâm Đặc Tư đã cầm một thanh binh khí thấp giọng kêu lên:

- Chủ nhân! Lần này thảm rồi! Không ngờ chúng ta bị cuốn vào vòng tranh chấp của thành Bỉ Khắc rồi!

Đám lính đánh thuê cũng có biểu hiện giống như Bỉ Lâm Đặc Tư, châu đầu ghé tai thì thào với nhau. Tuy nhiên nói chuyện với nhau thì nói, cũng không có người nào buông binh khí xuống, xem ra bọn họ đều biết rõ rằng: đám lính đánh thuê mình sẽ có kết quả thế nào rồi.

Khang Tư có hơi mơ hồ không hiểu hỏi:

- Vòng tranh chấp? Nói như vậy đám người tập kích này cũng là người thành Bỉ Khắc?

- Nơi này vẫn còn trong địa giới Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, các thế lực bên ngoài rất khó tiến vào, càng đừng nói mang nhiều người võ trang như vậy tiến vào.

Bỉ Lâm Đặc Tư giải thích tiếp:

- Những thương đội lớn, đoàn lính đánh thuê lớn, động tĩnh một chút thiên hạ đều biết, hơn nữa gia tộc Khải Nhĩ là một trong thành viên hội nghị của thành Bỉ Khắc năm nay, khẳng định là quyền thế ngập trời. Mà lúc này biết rõ thân phận cùng lộ tuyến của bọn họ, còn dám hướng bọn họ động thủ, nhất định là người cùng thế lực!

Gã Ngũ thiếu gia của gia tộc Khải Nhĩ bị vạch trần thân phận, cũng không có thanh minh, ngược lại run run ngón tay chỉ vào gã to béo kia kêu to:

- Hách Nhĩ Phu chết tiệt! Ngươi vì cái gì lại ở chỗ này? Tin tình báo mới nhất không phải nói ngươi ở Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ sao? Còn nữa ngươi làm sao biết hành tung của ta? Ta căn bản chưa từng xuất hiện ở thành Bỉ Khắc, là ai bán đứng ta?

Người bên thương đội vừa nghe được thân phận tên to béo kia, tất cả mọi người đều "ồ" lên một tiếng, tên đoàn trưởng đạo tặc bị Bá tước phủ treo giải thưởng năm nghìn kim tệ, không ngờ lại dẫn dắt nhiều người như vậy phục kích thương đội của thành Bỉ Khắc? Quả thực ra ngoài dự liệu của mọi người! Tuy nhiên sau khi biết đối phương là đạo tặc, sĩ khí đám lính đánh thuê không khỏi tăng cao, bởi vì nếu là lọt vào vòng tranh chấp nội bộ, những người mình nếu như liều chết tác chiến, có thể sẽ bị đối phương giận chó đánh mèo mà liên lụy đến người nhà, nhưng đối phương là đạo tặc, vậy thì không có gì đáng lo ngại.

Bỉ Lâm Đặc Tư có điểm ngượng ngùng nói:

- Chủ nhân! Xem ra không phải tranh chấp nội bộ, là tiểu nhân phân tích sai lầm rồi.

Khang Tư lắc đầu

- Ta thật không nghĩ rằng ngươi phân tích sai lầm, một tên đầu lĩnh đạo tặc có tên trên bảng danh sách truy nã của nghiệp đoàn lính đánh thuê, làm thế nào biết rõ tường tận hành tung của thương đội? Làm thế nào biết rõ thân phận của thủ lãnh thương đội? Điểm quan trọng nhất là: ngươi cho rằng một đoàn đạo tặc, có thể có được nhiều thủ hạ tuân thủ kỷ luật và mạnh mẽ như vậy hay sao?

Nói xong, Khang Tư chỉ một vòng vào đám người võ trang chung quanh vẫn như cũ không hề có chút tiếng động nào.

Bỉ Lâm Đặc Tư nhìn quét một vòng, sắc mặt lại biến đổi, loại phần tử võ trang đúng tiêu chuẩn này, không chỉ là đoàn cường đạo, cho dù là đoàn lính đánh thuê cũng không có khả năng có được. Đoàn cường đạo cùng đoàn lính đánh thuê cấp bậc trên dưới tuy rằng sâm nghiêm, nhưng kỷ luật khẳng định không thể đạt đến trình độ này, bởi vì tất cả đều lăn lộn để kiếm cái ăn hàng ngày, chịu không nổi thì có thể bỏ chạy lấy người. Cho nên, chỉ có quân đội của các quý tộc mới có thể yêu cầu kỷ luật nghiêm khắc như thế.

- Chủ nhân! Ý của ngài là những người này đều là quân đội? Hách Nhĩ Phu bị Bá tước truy nã kỳ thật chính là vừa ăn cướp vừa la làng? Chẳng lẽ Bá tước đối với việc khuếch trương thành Bỉ Khắc đã bất mãn đến mức này?

Bỉ Lâm Đặc Tư sắc mặt tái nhợt nói tiếp:

- Không phải lại vong ân phụ nghĩa như thế chứ? Phải biết rằng vị trí Bá tước Bỉ Khắc này, chính là từ thành Bỉ Khắc mà vươn lên đấy!

Khang Tư dùng ánh mắt tán dương nhìn Bỉ Lâm Đặc Tư một cái, xem ra gã nô bộc xuất thân kỵ sĩ này vẫn còn nhiều biệt tài, thoáng cái đã có thể hiểu được các mối quan hệ bên trong. Tuy nhiên nghe được câu nói kế tiếp, Khang Tư không khỏi mỉm cười lắc đầu:

- Không phải là cái gì vong ân phụ nghĩa, nhớ rõ lời ngươi đã nói, lúc trước phạm vi thế lực của hội nghị Bỉ Khắc chỉ có thể hạn định ở thành Bỉ Khắc phải không? Nhưng hiện tại xem ra, hội nghị Bỉ Khắc đã sớm vươn tay ra khỏi thành Bỉ Khắc rồi. Có thể nói là đầu tiên thành Bỉ Khắc làm trái với hiệp ước ký kết cùng Bá tước Bỉ Khắc, một khi đã như vậy, cũng không nên trách người ta xuống tay. Phải biết rằng, không có một thủ lãnh nào lại nguyện ý để thủ hạ dưới tay xen vào quyền lực của mình, cho dù tay thủ hạ này là chỗ dựa giúp thủ lãnh ngồi lên cương vị đó.

Nghe nói như thế, Bỉ Lâm Đặc Tư sửng sốt một chút, có điểm giật mình gật gật đầu:

- Nói như vậy cũng đúng! Hội nghị Bỉ Khắc vượt quá giới hạn không tuân thủ hiệp ước, Bá tước xuống tay với bọn họ cũng là lẽ thường vậy.

Tuy nhiên, Bỉ Lâm Đặc Tư rất nhanh liền chau mày ủ ê hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm sao đây? Song phương đều không dễ chọc đâu.

Khang Tư cười cười:

- Thân phận hiện tại của chúng ta là gì?

Bỉ Lâm Đặc Tư lại sửng sốt, tuy nhiên rất nhanh liền sắc mặt nghiêm túc xiết chặt chuôi đao, lẳng lặng nhìn chằm chằm phía trước.

Khang Tư nói chuyện ở bên này, Ngũ thiếu gia của nhà Khải Nhĩ cùng Hách Nhĩ Phu cũng nói chuyện với nhau, Hách Nhĩ Phu nghe Ngũ thiếu gia chất vấn không khỏi cười to:

- Ha ha! Không ngờ ngươi lại hỏi vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi không biết ngươi thật giống như đống phân chó đen thui nổi bật trên nền tuyết trắng sao? Hàng hóa gì đó của các ngươi, nhất cử nhất động đều hiện rõ trong mắt đại nhân nhà ta, vốn lúc đầu đã muốn tìm cơ hội thu thập các ngươi, chỉ có điều thấy công lao của các ngươi lúc trước nên chỉ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho các ngươi mà thôi. Không nghĩ tới, các ngươi lá gan đúng là càng lúc càng lớn, không ngờ dám cả gan cung cấp vật tư cho phản quân. Đây chính là các ngươi tự tìm đường chết, cơ hội quá tốt như thế, như thế nào cũng phải làm suy yếu các ngươi một chút chứ?

Nói tới đây, Hách Nhĩ Phu hướng về phía đám lính đánh thuê kêu to:

- Chư vị huynh đệ lính đánh thuê! Tin rằng hiện tại các ngươi cũng biết thân phận của ta rồi. Trận chiến này là lĩnh chủ chiến đấu tiêu diệt kẻ phản nghịch. Vốn dựa theo quy củ, các ngươi đứng về phía kẻ phản nghịch hẳn là toàn bộ giết hết, nhưng dưới tình huống các ngươi không biết rõ tình thế, ta chiếu theo quyền lực lĩnh chủ đại nhân ban cho, chấp thuận cho các ngươi rời khỏi trận tranh đấu này.

Thanh âm của Hách Nhĩ Phu còn chưa dứt, gã Ngũ thiếu gia liền cười lớn nói:

- Ha ha! Một tên đầu mục đạo tặc bị nghiệp đoàn lính đánh thuê treo giải thưởng, không ngờ lại nói với lính đánh thuê cái gì lĩnh chủ ban cho quyền lợi, không sợ thiên hạ cười đến rụng cả hàm răng sao? Chư vị huynh đệ lính đánh thuê! Ta không ép các ngươi lựa chọn, nhưng xin các ngươi hãy nghĩ lại thân phận lính đánh thuê các ngươi, nghĩ lại xem chúng ta đều là thành viên thành Bỉ Khắc, nghĩ lại xem tên lĩnh chủ vong ân phụ nghĩa kia sau khi thành công sẽ đối đãi với các ngươi như thế nào đây!

218. Chương 218: Chung Quy Vẫn Hỗn Loạn. (1+2)

Nguyên vốn đám lính đánh thuê hơi có chút dao động, sau khi nghe nói như thế, tất cả đều làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu. Không có ai là kẻ ngu ngốc, nếu là quý tộc địa phương nơi khác, các lính đánh thuê khẳng định sẽ tránh qua một bên không tham dự chiến đấu, nhưng Bá tước Bỉ Khắc này chiến đấu với thành Bỉ Khắc, những người mình đều phụ thuộc vào thành Bỉ Khắc, theo như lời đối phương đó chỉ là lừa gạt mà thôi.

Nhìn thấy động tác của đám lính đánh thuê, Hách Nhĩ Phu khinh thường bĩu môi, nếu không phải muốn giảm bớt thương vong để tăng cao công huân của mình, hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể diệt sạch đám người này.

Tuy rằng như thế, Hách Nhĩ Phu vẫn hướng về phía Khang Tư bên này, rõ ràng là một đoàn thể địa phương hô lên:

- Đoàn lính đánh thuê bên kia! Đám lính đánh thuê độc lập đó nguyện ý đi theo nghịch tặc, đoàn lính đánh thuê các ngươi có hiểu rõ đại nghĩa hay không vậy? Gia nhập phía lĩnh chủ, nguyên chủ nhân lính đánh thuê thật có cơ hội đạt được đề cử tư cách kỵ sĩ đấy!

Nghe nói như thế, các lính đánh thuê khác đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Khang Tư.

Mà mấy người Bỉ Lâm Đặc Tư bên Khang Tư thì hai mắt đều phát ra hào quang cực nóng. Bọn họ nhưng biết, chỉ có thành công làm kỵ sĩ mới có tư cách trở thành quý tộc, bọn họ đã khát vọng làm quý tộc từ lâu, sao có thể chịu đựng được sức hấp dẫn như vậy.

Nhưng thật đáng tiếc, bọn họ chỉ là nô bộc, hết thảy đều do chủ nhân quyết định, bằng không chỉ sợ sẽ là người đầu tiên thoát ra.

Khang Tư đi ra, nét mặt khẽ mỉm cười nói

- Thật có lỗi! So với lời hứa hẹn mờ mịt của ngươi không biết năm nào tháng nào mới sẽ xuất hiện danh ngạch kỵ sĩ, ta càng để ý tới tài phú sắp vào tay hơn.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người nghĩ đến Khang Tư nói tài phú là chỉ phí dụng của lính đánh thuê, tất cả đều nghĩ rằng Khang Tư là kẻ ngu ngốc: khoản tiền phí lính đánh thuê cấp cho ngươi thì được bao nhiêu chứ? Cuối cùng còn không phải ở trên tay đối phương sao? Tuy nhiên thương đội bên này ngược lại nhẹ nhàng thở ra, đoàn lính đánh thuê này tuy rằng là ngu ngốc, nhưng ít nhất bên mình sẽ không bị thụ địch hai mặt.

Ngũ thiếu gia lại cảm thấy chính mình hắn là nên khích lệ một chút, hắn không do dự hô lớn

- Chư vị huynh đệ lính đánh thuê! Giết một tên địch nhân thưởng năm mươi kim tệ! Danh sách các ngươi đều ở nghiệp đoàn lính đánh thuê, cho nên không cần lo lắng sẽ không thực hiện! Dùng hết sức hợp lại chém giết đi!

Nhìn thấy đám lính đánh thuê rục rịch chuẩn bị ra tay, Hách Nhĩ Phu thối lui lại phía sau đám người cười ha hả:

- Ha ha ha! Nói dễ nghe hơn làm! Nếu lính đánh thuê các ngươi không phản kháng, ta thật đúng là sẽ thương cảm các ngươi vứt bỏ người nhà của các ngươi. Tuy nhiên, bây giờ thì các ngươi hãy đi trước một bước đi!

Nói xong Hách Nhĩ Phu liền giơ tay lên, tất cả các phần tử võ trang đều tiến vào tư thế công kích, chờ một tiếng lệnh, sẽ lập tức tiến hành chém giết.

Tuy nhiên đám người võ trang đó đột nhiên phát hiện, vẻ mặt khác thường của đám lính đánh thuê phía trước, hơn nữa mệnh lệnh cũng lâu lắm chưa phát ra? Có người không nhịn được quay đầu nhìn lại, nhưng vừa thấy lại lập tức choáng váng mặt mày. Chỉ thấy Hách Nhĩ Phu vốn tránh ra đứng phía sau đám người, giờ phút này chỉ còn lại có một thân thể đứng ở nơi đó, nơi cổ đang phun phì phì máu nóng, đầu của hắn lại không cánh mà bay mất tiêu!

Mọi người đều thất thần trợn mắt há hốc mồm. Một màn quỷ dị như vậy khiến trong lòng mọi người phát ớn lạnh. Không biết có phải cảm giác được tâm tình của nhân loại hay không, mà hết thảy súc vật ở đây cũng toàn bộ lặng yên không một tiếng động. Đúng ngay giữa cảnh tĩnh lặng này, một thanh âm đột ngột vang lên:

- Ừ! Lấy được cái đầu này hắn có thể xem như đã hoàn thành nhiệm vụ đi? Năm nghìn kim tệ của phủ Bá tước thật dễ kiếm, nguyên vốn tưởng rằng còn phải phí công tìm kiếm một thời gian, không nghĩ tới mục tiêu lại đưa tới tận cửa, thực là quá may mắn.

Mọi người nhìn lại theo thanh âm, mắt lại choáng váng. Bởi vì không ngờ bọn họ nhìn thấy gã đoàn trưởng lính đánh thuê thuộc loại cấp bậc ngu ngốc kia, lại đang ung dung cầm một cái đầu người trong tay xem xét!

-... Chủ nhân!

Mắt Bỉ Lâm Đặc Tư trợn trừng đến sắp lọt tròng ra ngoài.

Hắn không phải vì đầu Hách Nhĩ Phu như thế nào đột nhiên hiện ra trên tay Khang Tư mà giật mình, Giáp Linh xuất quỷ nhập thần hắn đã sớm chứng kiến. Nhưng khiến hắn khiếp sợ chính là: hắn hoàn toàn thật bất ngờ, theo như lời Khang Tư nói sắp nhận được tài phú, không ngờ là chỉ giải thưởng năm nghìn kim tệ này! Chẳng lẽ hắn không nghe Hách Nhĩ Phu đã tự thừa nhận mình chính là thủ hạ Bá tước đại nhân sao? Hiện tại lại vì ham giải thưởng của Bá tước, mà cắt đầu của Hách Nhĩ Phu xuống! Nếu như quả thực cầm đi lĩnh thưởng, chỉ sợ Bá tước sẽ lập tức cho chém đầu những người mình, chẳng lẽ một chủ nhân như hắn thật đúng là một kẻ ngu ngốc đại siêu cấp?

Thanh âm của Bỉ Lâm Đặc Tư thức tỉnh mọi người, tất cả đều không biết vì cớ gì toàn cảnh bỗng nhiên ầm ĩ cả lên.

Khang Tư không để ý đến cảnh hỗn loạn, chỉ liếc mắt nhìn Bỉ Lâm Đặc Tư một cái, tiện tay ném cái đầu người cho hắn sau đó hỏi:

- Có chuyện gì?

Bỉ Lâm Đặc Tư tay chân lúng túng ôm cái đầu người, nhìn đến nét mặt trên đầu Hách Phu, vẫn như cũ còn ở bộ dáng sắp phát lệnh, hắn không khỏi nuốt ào một miệng nước bọt, lắp bắp nói:

- Tiểu nhân... tiểu nhân chính là muốn nói... giúp ngài cầm.

Bỉ Lâm Đặc Tư giờ phút này đã tỉnh táo lại.

Có được tên hộ vệ xuất quỷ nhập thần như thế, cho dù là kẻ ngu ngốc đó cũng là kẻ ngu ngốc siêu cấp lợi hại.

Nhìn xem bọn họ vốn không thèm để ý tới mấy trăm tên địch chung quanh, thì đủ biết bọn họ đúng là có chỗ ỷ vào, nếu đã như vậy mình còn nói nhiều làm gì chứ?

Gã Ngũ thiếu gia lập tức hưng phấn nói:

- Làm tốt lắm! Làm thật quá tốt!

Tuy nhiên hắn vừa mới dứt lời, đám người võ trang phía đối diện đã rống to một tiếng, phát động công kích.

Mấy tên hộ vệ của Ngũ thiếu gia tuy rằng liều chết ngăn cản tên bắn tới, nhưng tên bay tới dày đặc như mưa, cho dù có tấm chắn cũng không ngăn cản được, càng đừng nói không có tấm chắn, đám hộ vệ chỉ có thể múa may khảm đao đỡ gạt tên.

Cho nên, nhóm hộ vệ bị tên ghim đầy mình như con nhím kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống. Còn Ngũ thiếu gia chỉ quơ quào một chút, rồi giống như đám hộ vệ biến thành con nhím bỏ mình.

Riêng đám lính đánh thuê đều là người kiếm ăn từ dưới làn đao, vừa nhìn thấy đối phương khởi động công kích, lập tức hét lớn một tiếng, phóng vọt vào quân địch. Bởi vì chỉ có vọt vào giữa đám đông, mới sẽ không bị làm tấm bia cho người ta ngắm bắn.

Về phần sẽ bị địch binh vây công mà chết ư? Giờ phút này đám lính đánh thuê đã hoàn toàn không thèm để ý tới chuyện này, trong đầu mọi người lúc này chỉ có một ý niệm: giết chết một tên thì đủ vốn, giết hai tên là có lời rồi.

Đáng tiếc ý niệm trong đầu của bọn họ rất khó thực hiện, bởi vì cung thủ của đối phương, không ngờ vẫn nhắm bắn vào trong đám người lính đánh thuê.

Tuy rằng bắn chết một tên lính đánh thuê, ít nhất cũng bắn lạc chết theo mấy đồng bạn, nhưng đám người võ trang cũng không có người nào quan tâm, vẫn như cũ quên hết tất cả lăn xả vào chém giết.

Nguyên vốn đám người võ trang phục tòng mệnh lệnh, sở dĩ điên cuồng tấn công như thế: một là vì chủ tướng bỏ mình sẽ dẫn tới bọn họ đều bị trừng phạt, hai là chủ tướng bị chết một cách hết sức quỷ dị, giống như là bị quỷ thần cắt đầu xuống. Hai loại tâm tình khủng hoảng này, thêm vào sự phẫn nộ muốn báo thù cho chủ tướng, và vì chức trách phải hoàn thành nhiệm vụ: bấy nhiêu cảm xúc đó xáo trộn cùng một chỗ, mới khiến đám người võ trang điên cuồng công kích như thế.

Đám lính đánh thuê bị dồn ép quá mức như vậy, cũng khơi dậy bản tính bạo ngược, chỉ cần đầu chưa rơi xuống, cho dù đứt tay gãy chân cũng phải huy động binh khí, bởi vì bọn họ biết trừ khi chết đi, vốn không có lựa chọn nào khác.

Ngay trong lúc toàn cảnh hỗn loạn như vậy, cũng không có người nào chú ý tới: các cung tiến thủ trên nóc nhà một người tiếp một người rơi từ trên nóc nhà xuống, không kêu lên một tiếng nào. Chỉ trong chốc lát gần cả trăm tên cung thủ trên nóc nhà cứ như vậy rơi xuống.

Mất đi đám cung thủ ngay cả người một nhà cũng bắn giết đó, bất luận là lính đánh thuê hay đám người võ trang đều giảm tổn thất xuống. Chỉ là mọi người đang hứng khởi chém giết nên cũng không có người nào để ý đến điểm ấy.

Mà đám lính đánh thuê cung tên vẫn luôn lưu ý tình hình bốn phía, nhưng sau khi rơi vào trận hỗn chiến, đã sớm vứt bỏ cung tên, dùng thân thể đánh giáp lá cà, căn bản cũng không rảnh để ý tới.

Duy nhất chú ý tới mặt trận này, chính là đám nô bộc Bỉ Lâm Đặc Tư tay cầm trường thương khảm đao, kết thành một vòng vây dựa vào xe ngựa.

Bọn họ chỉ ngây ngốc nhìn đám cung thủ trên nóc nhà từng tên từng tên một rơi xuống, trong lòng càng mừng rỡ, đồng thời dùng ánh mắt kính sợ lén nhìn Khang Tư điềm nhiên đứng giữa vòng vây dường như không có việc gì.

Bọn họ đều không thể tưởng được, hai gã hộ vệ thường ngày đi theo bên người chủ nhân kia, không ngờ cũng có thể xuất quỷ nhập thần như vậy, đám cung thủ này ngã xuống khẳng định chính là bọn họ đã ra tay.

Đám người võ trang rơi vào trận chiến đấu điên cuồng, tuy rằng gặp người nào liền giết người đó, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, nhìn thấy đám người trang bị bên ngoài.

Bọn họ ỷ lại bên mình có cung tiến thủ, những người bên ngoài đó giao cho cung thủ giải quyết thì tốt rồi, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng đám người Bỉ Lâm Đặc Tư, bọn họ liền tự động tránh ra.

Cũng bởi vì đám Bỉ Lâm Đặc Tư bọn họ từ đầu đến giờ vẫn không có việc gì.

Tuy nhiên trong khi hơn phân nửa lính đánh thuê chết trận, đám hộ vệ cũng bị chết gần hết, gần như tất cả mọi người đều chú ý tới đoàn Bỉ Lâm Đặc Tư vẫn an toàn không việc gì.

Đương nhiên, khi chú ý tới bọn họ, mọi người cũng lập tức chú ý tới tên bắn loạn xạ lúc này cũng đột nhiên biến mất.

Ngẩng đầu lên nhìn đám cung tiến thủ trên nóc nhà, không ngờ toàn bộ không còn một người nào.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều không tự chủ được ngừng chém giết. Vốn hiện trường tiếng chém giết rung trời, bỗng dưng rơi vào cảnh yên tĩnh một cách quái dị.

Tới giờ phút này, Khang Tư mới cười cười, bước ra khỏi vòng hộ vệ của tám người Bỉ Lâm Đặc Tư, cao giọng nói:

- Chư vị! Hiện tại đầu lĩnh của hai bên chúng ta đều đã chết, dựa theo quy củ của lính đánh thuê chúng ta bên này, xem như đã thất bại rồi. Còn bên phía các ngươi, tuy rằng không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, nhưng tin rằng cũng sẽ không thoải mái chút nào đâu! Không biết các ngươi có suy nghĩ sau này phải làm gì hay không?

Đám lính đánh thuê còn sót lại đều nhảy dựng lên, nếu gã đoàn trưởng lính đánh thuê này có thể thuyết phục đối phương buông tha cho, vậy thật đúng là chuyện tốt, ít nhất cũng có thể giữ được tính mạng của mình.

Mà đám hộ vệ thương đội còn sót lại, tất cả đều mặt ủ mày ê. Bọn họ thật phi thường hiểu rõ chính mình sẽ bị trừng phạt thế nào, nhưng dù gì nếu đối phương đồng ý buông tha, chính mình cũng sẽ không cần tiếp tục liều mạng chém giết.

Đám người võ trang trầm mặc một chút, một gã có bộ dáng sĩ quan bước ra nói:

- Ngươi tưởng ngươi là ai? Dựa vào nói mấy câu liền muốn chúng ta buông bỏ nhiệm vụ sao? Không cần nghe hắn! Đừng quên chúng ta nơi này có tới mấy trăm người, mà đối phương cũng chỉ có mấy chục tên, nếu chúng ta cứ như vậy nhượng bộ... Ái...

Người kia mới nói đến đây, trong miệng hắn liền cắm một mũi tên nhọn, ngã xuống đất bỏ mình.

Đám người võ trang lập tức "ồ" lên.

Gần nửa số người đều cảnh giác nhìn lên nóc nhà đối diện, bởi vì mũi tên kia đúng là từ hướng đó bắn xuống. Đáng tiếc cũng không có người nào nhìn thấy bóng dáng xạ thủ, đây đúng là uy hiếp thật lớn!

Một gã sĩ quan núp giữa đám người hô lớn:

- Giết chết cho ta...

Kết quả lại một mũi tên nhọn thoải mái xuyên qua kẽ hở giữa rừng người, hơn nữa chuẩn xác bắn chết gã sĩ quan này tại chỗ.

Tuy rằng đám sĩ quan người võ trang bị dọa cho chựng lại, nhưng đúng là bị chọc cho phẫn nộ ngút trời đều cử cao binh khí phóng vọt tới Khang Tư.

Đám người võ trang còn lại tuy rằng cũng rất tức giận, nhưng nhìn thấy đã có mấy chục sĩ quan xông lên, nên cũng đứng lại tại chỗ, ai cũng nghĩ rằng, hơn mấy chục người giải quyết người trẻ tuổi khoác lác đó là chuyện dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Thấy xông lên mấy chục người, Khang Tư không mảy may kinh hoàng, rất ung dung tự tại chậm rãi rút binh khí ra, nhìn tư thế là chuẩn bị tiến hành chém giết.

Bỉ Lâm Đặc Tư bọn họ tuy rằng trong lòng run sợ, nhưng thân là nam nhi kiêu ngạo của Tuyết quốc, vẫn khiến bọn họ lao tới chuẩn bị bảo vệ Khang Tư.

Đáng tiếc, cả đám người bao gồm cả Khang Tư trong đó đều không hoàn thành được ý nguyện của mình.

Đám Bỉ Lâm Đặc Tư bên này không có cơ hội bảo vệ chủ nhân, đám người võ trang bên kia không có cơ hội giết chết Khang Tư, mà Khang Tư thì lại cảm khái: mình lại không có cơ hội ra tay.

Sở dĩ như vậy, bởi vì đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh nhanh nhẹn, vung đao lên hạ đao xuống phi thường nhanh chóng, thoải mái hệt như cắt quả dưa hấu, chém mấy chục người võ trang này ngã nhào xuống đất.

Trận chém giết thật tràn đầy thống khoái này, lập tức dọa cho mọi người kinh hoàng khiếp vía.

Ba bốn mươi người đối địch với hai người, nhân số chênh lệch quá xa, chiến quả cũng cách xa tột cùng, ba bốn mươi người bên này toàn bộ bị diệt, hai người kia lại không tổn hao một cọng lông sợi tóc nào.

Đối phương còn có mười người, nếu mười người này đều lợi hại như thế, vậy cho dù bên mình có mấy trăm người chẳng phải cũng còn chưa đủ cho đối phương chém sao? Có ý niệm này trong đầu, toàn bộ đám người võ trang không khỏi dừng bước lại.

- Chư vị! Không biết đề nghị của ta vừa rồi các ngươi thấy thế nào? Đầu lĩnh song phương đều đã chết trận, thủ hạ của hai bên cũng hy sinh rất nhiều, không bằng chúng ta đường ai nấy đi, các ngươi nghĩ sao?

Khang Tư lại lên tiếng nói.

Tuy rằng dựa vào ba gã mật vệ xuất quỷ nhập thần, đặc biệt Giáp Linh có tấm thân bất tử, khẳng định có thể diệt sạch mấy trăm tên binh lính bình thường vặt vãnh này, nhưng chính mình cùng bọn họ không cừu không oán, có thể không giết thì tốt hơn. Đồng thời để cho bọn họ sống, còn có thể truyền bá tin tức về đoàn lính đánh thuê này của mình nữa.

Bởi vì vừa rồi đám sĩ quan kích động đều bị bắn và giết chết, lần này đã không còn tên sĩ quan nào dám ra mặt, mà vốn đám binh sĩ đã có ý rời đi lại càng không lên tiếng. Bởi vì chuyện như vậy, cấp trên nếu như xử phạt, cũng sẽ xử phạt các sĩ quan, mà sẽ không thèm xử phạt tới đám binh sĩ nho nhỏ mình.

Khang Tư hỏi xong, nhìn đến đám người võ trang không thấy trả lời, cũng không thèm để ý, rất bình thản đứng tại chỗ.

Đám người võ trang bên kia, sau một lúc trầm mặc, một thanh âm vang lên:

- Chúng ta đi!

Đám người võ trang lập tức rút đi như sóng thủy triều.

Đám người Bỉ Lâm Đặc Tư khẩn trương vạn phần, cùng với các hộ vệ và lính đánh thuê còn sót lại, tất cả đều mỏi mệt tê liệt ngã ngồi trên mặt tuyết, thở dồn dập không thôi.

Bọn họ cho tới bây giờ không nghĩ tới mấy trăm tên lính, không ngờ khi đối mặt với mười mấy người lại lựa chọn rút lui, tin rằng đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi này không bao lâu nữa sẽ nổi danh khắp thiên hạ.

Khang Tư không hề lo lắng quân địch có phải thật sự rút lui hay không, cũng không thèm bố trí canh gác, tự mình dẫn dắt Bỉ Lâm Đặc Tư bọn họ bắt đầu thu dọn thi thể trên mặt tuyết.

Đám lính đánh thuê và hộ vệ còn sót lại chần chừ một chút, liền cũng đi theo phụ giúp.

Đương nhiên, thi thể bên mình thì so ra được chiếu cố kỹ hơn, mà những thi thể người nhà, tuy rằng sẽ không thể khinh nhờn, nhưng tiền tài vũ khí trên thi thể đều được thu gom sạch sẽ.

Một lát sau, một đống lớn binh khí được chất lên xe ngựa.

Mãi đến lúc này mới mở mấy chiếc xe ngựa ở trung tâm kia ra, mọi người mới phát hiện, bên trong tất cả đều là binh khí rất tinh xảo.

Chẳng những có một số lượng lớn trường thương, khảm đao, tấm chắn, thậm chí ngay cả cung nỏ cực kỳ quý hiếm cũng có hơn một trăm cây, chiến giáp sĩ quan cũng có mấy chục bộ, có thể trang bị đủ cho một đội quân ngàn người.

Có những vật phẩm đó chứng tỏ lời Hách Nhĩ Phu chỉ trích thương đội cấu kết với phản đồ thật ra hoàn toàn chính xác.

Nhìn đến mấy thứ này, mấy tên lính đánh thuê còn sót lại đều lộ sắc mặt không tốt lắm. Tuy rằng lính đánh thuê là phục vụ vì tiền, nhưng là ai cũng không muốn chết không minh bạch như thế.

Mà mấy tên hộ vệ còn lại thì vẻ mặt như đưa đám, tuy rằng hiện tại giữ được cái mạng mình, nhưng Ngũ thiếu gia bị giết chết, vũ khí lại không có đưa đến đích, quay trở về khẳng định sẽ đón mình là một hồi đại tai họa.

Nếu không phải lo lắng đến người nhà còn ở trong tay chủ nhân, bọn họ chỉ sợ ngay cả chuyện chạy trốn đều đã làm ra rồi.

Bao gồm cả đoàn người Khang Tư, đội ngũ không tới hai mươi người một lần nữa lên đường, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ đi tới Nam tước lĩnh Cáp Nhĩ.

Mấy tên hộ vệ thật chỉ mong sao được như thế, dù sao chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, có bị xử phạt cũng sẽ không nghiêm trọng lắm.

Về phần lấy đầu Hách Nhĩ Phu quay về thành Bỉ Khắc đổi tiền, chính là Khang Tư nói giỡn mà thôi, biết đối phương là thủ hạ của Bá tước, còn dám cầm tới đổi tiền, vậy chẳng phải là tự tìm đường chết sao? Khang Tư còn chưa đến mức vô duyên cớ vô cớ lấy an nguy của chính mình ra đùa bỡn.

Xe ngựa ầm ầm chạy bỏ lại thôn trấn phía sau càng ngày càng xa.

Tuy rằng sắc trời sắp tối, nhưng không có người nào muốn ở lại địa phương đó. Bởi vì ai cũng không dám khẳng định, đám người võ trang có thể thay đổi chủ ý hay không, hoặc là bọn họ một lần nữa xuất hiện một người lãnh đạo trực tiếp, ra một mệnh lệnh liền đủ để cho bọn họ toàn bộ chạy về lại.

Ở lại thôn trấn đó thật không có cảm giác an toàn chút nào.

Khang Tư ngồi trên ghế xà ích trên xe ngựa, sắc mặt bình thản nhìn bầu trời bay bay đầy bông tuyết mờ mịt.

Giáp Nhất Giáp Nhị chia ra ngồi hai bên, Giáp Nhất giữ dây cương, Giáp Nhị thì giữ trong tay một túi tiền lớn, bên trong đều là tiền bạc tiền đồng lấy từ trên các thi thể, đầy một túi chừng ba bốn trăm kim tệ.

Chút tiền ấy, đám nô bộc không dám chia nhau, hộ vệ và lính đánh thuê cũng là không dám tự nuốt lấy, cho nên cuối cùng đều nằm trong tay Khang Tư.

Giáp Nhị nhìn túi tiền trên tay, lại nhìn Khang Tư, miệng hắn giật giật mấy cái.

Tuy nhiên hắn chưa kịp lên tiếng, Khang Tư vẫn duy trì bộ dáng chăm chú nhìn tuyết rơi trên bầu trời, đã giành trước nói:

- Có phải muốn hỏi ta, hiện tại người và tiền đều có, ta vì cái gì không nhanh chóng chạy về tỉnh Hải Tân đế quốc hay không?

Giáp Nhị giật mình há hốc mồm, hiển nhiên hắn cũng không ngờ chủ thượng lại có thể đoán được suy nghĩ trong lòng mình. Chính Giáp Nhất cũng giật mình khiếp sợ quay đầu lại nhìn.

Tuy nhiên nghĩ đến Khang Tư là chủ thượng, hai người cũng không có để ý, vẫn như cũ lái xe thì lái xe, gật đầu tỏ vẻ đồng ý thì gật đầu.

- Ngươi nói xem chúng ta bị long quyển phong cuốn đi như vậy, ở trong lòng bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Khang Tư nhìn lên bầu trời, cũng không có trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại như thế.

Giáp Nhị chần chờ một chút, không biết nên trả lời thế nào, chờ đến khi thấy Khang Tư liếc mắt nhìn mình một cái, hắn mới có phần gượng gạo nói:

- Khẳng định sẽ nghĩ rằng chúng ta đã chết.

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Nếu lần này không nhờ có Giáp Linh làm tấm đệm cho chúng ta, hơn nữa thể chất chúng ta cũng không tệ lắm, chúng ta quả thật đã chết rồi.

Nói đến đây, Khang Tư quay đầu nhìn khoảng không phía sau xe cười nói:

- Giáp Linh! Thực sự là phải cảm tạ ngươi.

Giáp Nhất Giáp Nhị lúc này mới nhớ tới, cho dù chính mình cường hãn đến mức nào đi nữa, cũng là một thân máu thịt bình thường, từ trên trời cao rơi xuống khẳng định là mười phần chết chắc.

Nghĩ lại nếu không nhờ Giáp Linh có được thân thể bất tử, không có sự khôi phục sức khỏe cường hãn như vậy, những người mình dù có đệm lót cũng sẽ tiêu đời. Như vậy xem ra, chính mình thật đúng là thiếu nợ tên ác ma này một cái mạng đây.

Một gã hắc y nhân đột nhiên hiện ra quỳ một gối trên nóc xe, hắn dùng thanh âm cứng nhắc nói:

- Cống hiến sức lực cho chủ nhân là ý nguyện của thuộc hạ.

Nói xong lập tức biến mất.

Thấy hành động tiêu chuẩn hoá của Giáp Linh như thế, Khang Tư chỉ có thể lắc đầu, ai kêu Giáp Nhất Giáp Nhị ở thời điểm đề phòng Giáp Linh, còn thuận tiện giảng dạy quy củ của mật vệ cho hắn chứ?

- Nếu biết ta đã chết, lãnh địa sẽ biến thành cái dạng gì?

Khang Tư lại hỏi.

Giáp Nhị lại chần chừ một hồi lâu hắn mới mở miệng nói:

- Chỉ có hai loại tình huống xảy ra: một là xuất hiện đầu lĩnh mới; hai là phân rã chia năm xẻ bảy.

Nói tới đây, Giáp Nhất Giáp Nhị đều hiểu vì sao Khang Tư không muốn chạy trở về.

Cho dù cưỡi ngựa không ngừng nghỉ chạy đi, đường xa như vậy ít nhất cũng phải mất thời gian hơn nửa năm mới về tới, mà trong khoảng thời gian hơn nửa năm này, cũng đủ để lãnh địa có đầu lĩnh mới hoặc là đám thủ lãnh đã tách ra để thành lập quyền uy, hệ thống, binh sĩ thần chúc của riêng mình rồi.

Các đại thần trung thành với Khang Tư ngày đó, nếu không phải tự lập hoặc là đầu nhập vào người xấu, nếu sau đó còn không đổi đối tượng trung thành, vậy thì cũng chỉ có một đường đãi ngộ là chờ đợi bị gạt bỏ.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng có khả năng không lớn xuất hiện đại thần vẫn còn trung thành không thay đổi, sau này bởi vì đối tượng bọn họ nguyện trung thành đã chết đi, mới đổi hướng đầu nhập người khác căn bản sẽ không bị bất cứ khiển trách gì.

Chuyện này không cần đi tìm hiểu, hơi suy nghĩ một chút, liền biết rằng Khang Tư lĩnh có tới chín thành cơ hội sẽ dẫn tới trở thành thế cục như vậy.

Mà dưới tình thế đó, nếu Khang Tư có trở về lại tỉnh Hải Tân sẽ xuất hiện tình trạng gì đây?

Mọi người sẽ trở về nguyên dạng, một lần nữa đầu nhập dưới trướng Khang Tư làm thuộc hạ trung thành, sau đó dưới sự lãnh đạo của Khang Tư tái hiện cảnh huy hoàng ngày xưa ư?

Đúng là người si nói mộng!

Người hơi có chút đầu óc đều sẽ cho rằng đây là nằm mộng ban ngày.

Chính mình đang làm thủ lãnh ngon lành không ai muốn một lần nữa làm thuộc hạ? Người chưa làm qua thủ lãnh đương nhiên cho rằng sẽ có người trung thành như vậy, nhưng người đã từng làm thủ lãnh mới biết, cảm nhận nắm giữ quyền lực trong tay, cảm nhận mình là duy ngã độc tôn, là tuyệt vời đến cỡ nào. Chắp tay dâng tặng quyền lực như vậy cho người ư? Không ai lại ngu ngốc như vậy.

Cho dù gã thủ lãnh đó trung thành đến ngu muội, nguyện ý chắp tay dâng tặng, nhưng hệ thống thần chúc của hắn thì sao? Nguyện ý để địa vị của chính mình bỗng dưng trở thành con số không sao?

Đặc biệt là nhân vật thứ hai trong hệ thống kia, sẽ cam tâm tình nguyện buông bỏ vị trí người thừa kế sao?

Cho nên, Khang Tư đã bị xác nhận là kẻ đã chết, nếu một lần nữa quay về lĩnh địa, khẳng định vừa báo ra tên mình, sẽ bị người ta gán cho tội danh dám giả mạo tiên chủ đem đi xử tử.

Hơn nữa, nói không chừng những tay thủ lãnh đó vừa thấy Khang Tư, sẽ không đợi Khang Tư bày tỏ thân phận, trực tiếp hạ lệnh chém chết, để tránh dẫn tới phiền toái.

Cứ như vậy, nếu thật muốn trở về chốn cũ, vậy trước tiên phải ở địa phương xa xôi này thành lập uy danh và thế lực hiển hách, sau đó mang theo quân đội cường đại quang minh chính đại trở về. Chỉ có như vậy,

mới có thể làm cho đám thủ lãnh đó ngoan ngoãn tiến đến xác nhận thân phận, ngoan ngoãn cúi đầu thần phục.

219. Chương 219: Cực Phẩm Dong Binh. (1+2)

Khang Tư sau khi mỉm cười hỏi lại một câu, Hạ Lợi lập tức tỉnh táo lại, gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Mà các lính đánh thuê bên cạnh cũng rối loạn lên.

Một người vết sẹo đầy người trong số lính đánh thuê đó vẻ mặt nhanh nhẹn dũng mãnh nhảy ra hô:

- Còn có ta, còn có ta. Khải Lợi ta cũng là ba cấp lính đánh thuê, cũng là từ trong núi thây biển máu đi ra! Để cho ta gia nhập nhé!

Có lính đánh thuê này đi đầu, những lính đánh thuê khác cũng đều yêu cầu gia nhập lính đánh thuê đoàn của Khang Tư.

Hiện tại lính đánh thuê độc lập có năm người, Khang Tư cũng không khách sáo trực tiếp nhận bọn họ.

Kỳ thật ngu ngốc cũng sẽ không bỏ qua chiến sĩ may mắn còn sống, liều chết xung phong từ trong vòng vây mấy trăm lính quân địch. Lúc đó trên chiến trường, Khang Tư cũng không có đặc biệt chiếu cố bọn họ, cho nên những chiến sĩ này không phải vận khí cực kỳ tốt thì là đặc biệt thông minh cùng dũng mãnh. Hoàn toàn bằng vào năng lực bản thân cùng vận khí mới có thể sống sót trên chiến trường, tuyệt đối có thể nói là lính tinh nhuệ trăm trận.

Được Khang Tư đồng ý, năm lính đánh thuê vui mừng cực kỳ, bọn họ đều là ba cấp lính đánh thuê, mỗi tháng có thể thu được mười hai kim tệ. So với trước kia một mình làm nhiệm vụ còn cao hơn.

Trong lúc nhất thời bọn họ đều trò chuyện với nhau. Mọi người đều cùng đánh trận với nhau, hiện tại lại ở trong một tổ chức, cảm giác quan hệ thân thiết rất nhiều.

Đám nô bộc Bỉ Lâm Đặc Tư lại là vừa hâm mộ vừa đố kỵ nhìn đám lính đánh thuê này.

Trừ bỏ ba người Bỉ Lâm Đặc Tư ra, năm nô bộc khác đều đang âm thầm hối hận. Nguyên lai lính đánh thuê đoàn đãi ngộ cao như vậy, hơn nữa còn bảo hộ mình cho đến chết già!

“Đây chính là siêu cấp đãi ngộ mà chưa từng nghe thấy. Thật giận lúc trước chủ nhân muốn đám người mình trở thành lính đánh thuê, mình sao lại không đồng ý, một lòng muốn trở về đốn củi đây?”

“Thật đáng tiếc, hiện tại bị những lính đánh thuê này làm cho đẳng cấp gia nhập cao lên, hiện tại mình muốn gia nhập, chẳng khác gì không biết tự lượng sức.”

Ba người Bỉ Lâm Đặc Tư lúc này cũng vào thế khó xử, bọn họ hâm mộ lính đánh thuê đoàn Khang Tư tiền lương nhiều, lại luyến tiếc con đường quý tộc chưa tới. Bọn họ có điểm tự tin tưởng, nếu Bỉ Lâm Đặc Tư mở miệng thần phục, chủ nhân này khẳng định sẽ đưa ra một danh ngạch. Dù sao Bỉ Lâm Đặc Tư trước vốn là một Tuyết khuyển kỵ sĩ. Nguồn:

Sau khi trải qua một hồi tự hỏi dữ dội, bọn họ vẫn lựa chọn không lên tiếng.

Một quý tộc nghèo túng vẫn được hoan nghênh so với lính đánh thuê giàu có.

Tuy nói lính đánh thuê cũng có khả năng trở thành quý tộc, nhưng đây đều là chủ lính đánh thuê đoàn hoặc là đoàn trưởng lính đánh thuê. Lính đánh thuê bình thường không có cơ hội này.

Mà lính đánh thuê gia nhập đoàn, gần như không có khả năng trở thành đoàn trưởng, hơn nữa tự do đều cũng bị hạn chế. Đây mới là nguyên nhân bọn họ giữ vững không thay đổi thân phận nô bộc của mình.

Nhìn thấy Khang Tư thu nạp những lính đánh thuê còn sót lại vào dưới trướng, nhóm hộ vệ đội buôn lại càng thêm cung kính.

Bởi vì đến lúc này, cho dù Khang Tư thay đổi chủ ý muốn nuốt sạch hàng hóa, những lính đánh thuê này chẳng những không phản kháng mà ngược lại sẽ phi thường vui vẻ hỗ trợ. Bởi vì vật tư cướp được là của lính đánh thuê đoàn bọn họ.

Tuy nhiên bọn Khang Tư cũng không có ý xấu như vậy, cho nên buổi tối này mọi người vẫn trải qua thật sự thư thái.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sơ qua một ít lương khô, mọi người liền điều khiển xe ngựa lên đường.

Bởi vì nhân viên giảm đi cho nên trừ bỏ những lúc để cho ngựa nghỉ ngơi, những lúc khác hầu như chạy đi không nghỉ lại chút nào. Bởi vậy đám người Khang Tư này lại đến Cáp Nhĩ Nam tước lĩnh sớm hơn ba ngày so với thời gian dự định.

Tòa thành Cáp Nhĩ Nam tước là trung tâm khu vực Cáp Nhĩ Nam tước lĩnh. Tòa thành này nhỏ hơn chừng một phần mười so với Bá tước tòa thành.

Xung quanh tòa thành mặc dù có một số thôn xóm, xưởng nhưng tuyệt đối không phồn hoa như thành Bỉ Khắc. Về phần tường thành càng không cần phải nói, ngay cả hàng rào gỗ đều không có.

Đoàn xe Khang Tư "ầm ầm" chạy trên đường đầy tuyết đọng, tòa thành Nam tước từ lúc bọn họ ở rất xa liền vang lên tiếng kèn. Tiếp theo từ trên la can tòa thành xuất hiện hơn trăm cung thủ lưng đeo trường cung.

Ngay sau đó cầu treo tòa thành hạ xuống, cửa lớn mở ra, ba người kỵ sĩ khôi giáp đầy đủ mang chừng hơn trăm lính trường thương vọt ra. Mà thôn xóm chung quanh dưới sự thúc giục của vài người quản sự, ào ra hơn trăm nông phu cầm xiên.

Không đợi Khang Tư làm ra phản ứng, đám hộ vệ đội buôn này cũng đã vui mừng đến mức ở trên xe nhảy nhót, hơn nữa tháo cờ xí đội buôn ở trên xe ngựa múa may loạn lên.

Đám lính đang tụ tập sau khi thấy một màn như vậy, toàn bộ đội ngũ dừng một chút. Sau đó chỉ thấy một người kỵ sĩ trong đó hạ vài mệnh lệnh gì đó với mấy tên quản sự kia, quản sự lập tức mang theo đám nông phu rời đi.

Đám lính cung trên thành cùng lính trường thương dưới thành lại không rời đi, tuy nhiên cũng không có làm ra dáng vẻ công kích, mà chỉ đứng yên tại chỗ.

Tốc độ xe ngựa giảm xuống, đến cách kỵ sĩ khoảng hai ba thước thì kéo lại dây cương.

Sau một hồi ngựa hí vang dội, xe ngựa ngừng lại.

- Đại thiếu gia! Ngũ thiếu gia bị chết thật thảm a!

Vài hộ vệ đội buôn quỳ rạp xuống trước mặt kỵ sĩ cao lớn ở giữa kêu gào thảm thiết.

Kỵ sĩ mặc giáp che mặt kia lập tức nhảy xuống ngựa, xốc mũ giáp lên, một tay nắm lấy áo hộ vệ vẻ mặt không thể tin được quát:

- Ngươi nói cái gì? Ngũ đệ ta rốt cuộc làm sao hả?

Sau khi hộ vệ lắp bắp nói rõ mọi chuyện, kỵ sĩ này ném tên hộ vệ, ngửa mặt lên trời rống:

- Bỉ Khắc Bá tước! Ta - Áo Đặc Hàn kỵ sĩ thề không đội trời chung với ngươi!

Hơn nữa rút binh khí ra điên cuồng múa may một lúc, sau đó hắn mới được hai kỵ sĩ khác an ủi tỉnh tảo lại.

Đám người lính đánh thuê Khang Tư đương nhiên là thông minh đứng ở một bên yên lặng nhìn. Không chỉ nói Khang Tư mà những người khác thấy một màn như vậy đều có cảm giác quái dị.

Hạ Lợi nghiêng đầu lẩm bẩm:

- Làm sao ta cảm thấy thật quái dị? Tên Ngũ thiếu gia kia không phải là con riêng sao? Làm sao khiến cho Đại thiếu gia chính quy này kích động như vậy? Theo ta được biết, anh em như vậy đều hận đối phương không thể chết sớm một chút.

Khải Lợi bĩu môi nói:

- Mẹ kiếp. Người thì đã chết, đương nhiên phải biểu hiện là anh em tình thâm. Bằng không chẳng lẽ ngươi còn muốn hắn ngửa mặt lên trời cười rằng tên con riêng này cuối cùng cũng chết?

- Đừng nói nữa. Người ta đang đi tới, để hắn nghe được thì không tốt đâu.

Một người lính đánh thuê vội khuyên can.

Tuy nhiên bọn Hạ Lợi cũng không phải đám gà mờ, những lời vừa rồi đều khẽ giọng thầm nói, không để người ngoài nghe được.

Tên kỵ sĩ kia cùng hai kỵ sĩ khác được đám hộ vệ dẫn đường đi tới trước đoàn xe.

Đối mặt ba người kỵ sĩ tầng lớp thân phận quý tộc, đám lính đánh thuê tuy rằng ngoài miệng không thèm để ý nhưng trong lòng chú ý vạn phần. Vừa nhìn thấy đối phương đi tới, tất cả đều theo bản năng sửa sang lại quần áo, bắt đầu xếp thành hàng bày ra đội hình đợi duyệt.

Mà Bỉ Lâm Đặc Tư dẫn dắt năm nô bộc kia càng không cần phải nói, bọn họ sớm đã quỳ rạp trên mặt đất. Về phần Bỉ Lâm Đặc Tư cùng hai người anh em của hắn lại bày ra bộ dáng kỵ sĩ đứng yên. Chỉ có Khang Tư cùng ba thủ hạ một bộ dáng lơ đễnh.

Không trách Khang Tư như vậy, một kỵ sĩ địa vị cùng phúc lợi không bằng một gia thần bậc thấp ở bán đảo Phi Ba. Người như vậy có thể khiến đám người Khang Tư để ý nhiều?

Tên kỵ sĩ Áo Đặc Hàn bộ dạng cao ngạo liếc mắt nhìn mọi người một cái. Sau khi nhìn đến nghi lễ của Bỉ Lâm Đặc Tư mắt sáng rực lên một chút, tuy nhiên chú ý tới cách ăn mặc của Bỉ Lâm Đặc Tư cùng với vị trí đang đứng, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười trào phúng.

Chờ đến khi hắn nhìn đến Khang Tư lập tức thu liễm nụ cười, làm một cái kỵ sĩ lễ tiết rồi nói:

- Cảm ơn đoàn trưởng đại nhân giữ nghiêm điều lệ lính đánh thuê, vạn phần cảm kích đoàn trưởng đại nhân viện trợ đội buôn nhà chúng tôi. Xin cho phép kẻ hèn này vì ngài xin ý kiến công huân với Nam tước đại nhân, ngài tuyệt đối sẽ đạt được tiền tưởng cực cao. Hiện tại xin mời theo kẻ hèn này đi vào tòa thành Nam tước đại nhân nghỉ ngơi. Nam tước đại nhân phi thường hiếu khách, đặc biệt là đối với những chiến sĩ anh dũng các vị.

Khang Tư đang muốn mở rộng lực ảnh hưởng của lính đánh thuê đoàn đối với lời mời như vậy đương nhiên là cầu còn không được. Sau một hồi khách sáo lập tức đi theo kỵ sĩ tiến vào tòa thành, mà những xe ngựa lại được hộ vệ chỉ huy đám binh lính kéo vào trong thành.

Trên tầng cao nhất tòa thành, ở trong một phòng Nam tước đại nhân sống. Một người đàn ông trung niên có dáng hiền lành mặc quần áo lộng lẫy đeo huy chương Nam tước đang ngắm nghía bộ râu của mình một mặt cười nhìn những lính đánh thuê đang đi vào cửa thành qua cửa sổ.

Nhìn một hồi lâu tiếng đập cửa vang lên, Nam tước đại nhân không hề động. Tuy nhiên một trong hai người võ sĩ khôi giáp từ đầu đến chân ở cạnh cửa lui ra sau một bước rút binh khí đề phòng, mà người còn lại mở cửa phòng ra.

Nhìn người vào là một nô bộc, người võ sĩ rút kiếm lùi tới đứng trước Nam tước đại nhân, người mở cửa kia thì đóng cửa lại người đứng chặn ở cửa.

Người hầu đối với hộ vệ của Nam tước có vẻ cẩn thận như vậy, cũng không cảm thấy bất kỳ quái dị nào mà vẫn cúi đầu quỳ trên mặt đất không lên tiếng.

Nam tước đại nhân liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái, xoay người lại hỏi:

- Lính đánh thuê đoàn này thực lực thế nào?

- Đại nhân. Lính đánh thuê đoàn Bạch Mạn Mân Côi vào lúc nhận nhiệm vụ toàn bộ đoàn chỉ có bốn người, theo điều tra thì là một bậc lính đánh thuê đoàn mới được thành lập trước khi đội buôn lên đường.

Người hầu này ngẩng đầu nói.

Vừa nhìn bộ dáng của hắn dễ nhận thấy làm cho người ta có cảm giác quen thuộc, rõ ràng chính là một hộ vệ đội buôn còn sót lại.

- Mới thành lập trước khi đội buôn lên đường? Có thể là cố ý xuất hiện hay không?

Nam tước đại nhân vuốt râu nói.

- Thuộc hạ không dám đảm bảo, nhưng lính đánh thuê đoàn này đã giết hơn trăm quân địch. Theo thuộc hạ đoán, nếu bọn họ là mật thám căn bản không có khả năng sẽ làm được như vậy.

Hộ vệ cẩn thận nói.

- Ồ? Ngươi nói là lính đánh thuê đoàn chỉ có bốn thành viên kia đã giết hơn trăm quân địch đến đánh lén các ngươi? Chính ngươi nhìn tận mắt?

Nam tước đại nhân rất kinh ngạc nhìn tên hộ vệ kia chằm chằm, thân hình hai tên hộ vệ của hắn cũng lay động một hồi hiển nhiên cũng bị việc này làm cho hoảng sợ!

- Vâng, thưa đại nhân. Đúng là giết chết thật mà không phải diễn trò, điểm này thuộc hạ dám đảm bảo bởi vì chỉ riêng thuộc hạ đã chôn hơn mười cái xác.

Hộ vệ nói đến đây, chần chờ một chút sau đó không kìm nổi nói:

- Đại nhân. Quân địch lần này đánh lén chúng tôi là quân chính quy của Bá tước, tổng số ít nhất ba bốn trăm người. Mà chỉ riêng lính cung tên đã hơn trăm người, cho nên chúng tôi vừa đối mặt đã bị thiệt hại hơn một nửa.

- Ba bốn trăm người, vừa đối mặt bị chết mất một nửa. Như vậy làm sao các ngươi có thể chạy thoát được?

- Quân chính quy của Bá tước bị bốn người lính đánh thuê đoàn kia giết tới mức phải chạy trốn? Dó đó các ngươi mới nhặt về được một mạng?

Nam tước có vẻ trào phúng nói.

Hộ vệ vội nói:

- Đại nhân. Đúng là như vậy. Lính đánh thuê đoàn này đầu tiên là giết sạch lính cung tên của địch, sau đó đánh lén giết chết thủ lĩnh Hách Nhĩ Phu của địch. Tiếp đó lại liên tục giết mấy sĩ quan khiến cho quân địch mất chỉ huy, cuối cùng nói làm bọn họ kinh hãi mà đi. Chúng tôi mới có thể đưa hàng hóa của đại nhân tới.

Nam tước đại nhân không nói gì, hắn bị khiếp sợ nói không nên lời.

Bốn người không ngờ tiêu diệt hơn trăm lính cung tên, còn giết chết sĩ quan quân địch, bức bách quân địch mất đi quan chỉ huy chỉ có thể lui lại... Đây vẫn còn là người làm sao?

Nam tước đại nhân không cho rằng thủ hạ lại nói dối. Việc này chỉ cần tra rõ liền biến, không ai phạm sai lầm ở phương diện này. Nhưng chỉ có biết đây là lời nói thật mới khiến hắn khiếp sợ không thôi.

Nghĩ lại thực lực như vậy, gần như được xem là lính đánh thuê cấp chín. Nhưng vì sao đối phương thực lực mạnh mẽ như vậy lại mới chỉ là lính đánh thuê đoàn bậc một? Chẳng lẽ có lo lắng ngầm gì? Nếu như vậy thật sự có thể thử mua chuộc.

Đều tới mức này, vậy lính đánh thuê đoàn này chắc chắn không có khả năng là mật thám do Bá tước phái ra.

Ở trên mảnh đất này, không có ai lại bỏ hơn một trăm lính cung tên cùng sĩ quan để đổi lấy đạt được sự tín nhiệm cho một mật thám. Bởi vì lính cung cùng với sĩ quan không thể bồi dưỡng trong thời gian ngắn. Có thể nói lính cung quý hơn so với lính đao thương, mà sĩ quan thì càng không cần phải nói. Không có sĩ quan lính có nhiều đến mấy cũng chỉ là một đám người ô hợp.

Nếu đối phương không có khả năng là mật thám quân địch phái tới. Như vậy nếu lôi kéo đám người thực lực mạnh mẽ chỉ vì nguyên nhân không rõ chịu rơi vào tầng chót của xã hội, chính là chuyện có lợi nhất.

“Mình hiện giờ bất kể cái gì đều thiếu, hơn nữa đặc biệt thiếu những người có năng lực ở trong thiên quân vạn mã lấy đầu quân địch như vậy.”

“Vậy mình nên làm thế nào mới mua chuộc được đây? Việc này phải tự mình quan sát mới có thể quyết định được...”

Nam tước đại nhân vừa nghĩ vừa đi ra ngoài, tuy nhiên hắn đột nhiên nghĩ tới: "Nếu đối phương là kẻ ám sát thì nên làm gì bây giờ? Vẫn là phải dự phòng vạn nhất mới được." Vì thế hắn mệnh lệnh:

- Triệu tập đội cung nỏ.

- Dạ.

Võ sĩ khôi giáp đương nhiên biết chủ nhân vì sao hạ mệnh lệnh như vậy, mệnh lệnh như vậy đã có không ít.

- Sau lại như vậy? Tên kỵ sĩ kia không phải nói muốn tranh công cho chúng ta sao? Làm sao hiện tại một chút phản ứng đều không có?

Hạ Lợi đợi ở một gian phòng khách không kìm nổi, đi tới đi lui hô.

Khải Lợi bĩu môi nói:

- Người ta chỉ nói lời khách sáo mà thôi, ngươi thật sự tin như vậy? Chúng ta có thể lấy được tiền thưởng của nhiệm vụ là tốt lắm rồi, còn muốn thêm phần thưởng vượt mức gì nữa?

- Mẹ nó! Ta đã nói tên kia không đáng tin... Ách. A! Kỵ sĩ đại nhân, lĩnh chủ đại nhân cho gọi chúng tôi sao?

Hạ Lợi nhìn thấy Áo Đặc Hàn xuất hiện ở cửa, nhanh chóng đưa ra một bộ dáng tươi cười khách khí hỏi.

Khang Tư một mực ngồi trên ghế đầu lĩnh chậm rãi uống trà thấy cảnh như vậy không khỏi mỉm cười.

Một nhân vật thoạt nhìn có vẻ thẳng tính như vậy, không ngờ có thể biến sắc mặt trôi chảy như vậy. Xem ra cuộc sống của những người này cũng không đơn giản.

Áo Đặc Hàn hoàn toàn không nghe thấy các lính đánh thuê chửi bới sau lưng, ngược lại bộ dạng sôi nổi gật đầu nói:

- Đúng vậy. Quả thật là lĩnh chủ đại nhân cho mời. Xin đi theo tại hạ.

Tuy nhiên vào lúc mang mọi người đi đường, hắn cũng không ít lần ám chỉ lần này lĩnh chủ cho gọi là có công lao của mình. Cũng không ít lần nói bóng nói gió một số người không có mắt, nghĩ quý tộc giống dân đen nói xong là quên, cũng không nghĩ lại quý tộc vì sao lại là quý tộc.

Làm cho mấy người lính đánh thuê có phần nghi ngờ hắn nếu không phải gân xanh trên trán nổi lên, thì giả như không nghe thấy gì.

Sau khi đi vào nhà chính tòa thành, xuyên qua cổng chính có thể nhìn thấy bên trong là một phòng lớn có thể tổ chức vũ hội. Mọi người đưa mắt nhìn chỉ thấy có một cái ghế dựa lớn ở giữa phía trên, chỗ khác đều không có gì.

Vào lúc mọi người cứ thế muốn đi vào, Áo Đặc Hàn rất tự nhiên đứng chắn trước mặt mọi người, hơn nữa vẻ mặt có lỗi nói:

- Thật phi thường có lỗi. Nơi này là phòng nghị sự của lĩnh chủ, những người ra vào đều phải cởi vũ khí xuống. Cho nên...

Các lính đánh thuê phỏng chừng gặp không ít yêu cầu như vậy cho nên vừa nói một số lời khách sáo, vừa nhanh chóng giao binh khí cho vệ binh đứng ở cửa.

Về phần bọn Bỉ Lâm Đặc Tư càng không cần phải nói, hắn từng làm kỵ sĩ rất tinh tường tính sợ chết của lĩnh chủ. Cho nên hắn tuyệt đối là người thứ nhất nộp binh khí.

Những người này vốn nghĩ đến sau khi nộp vũ khí có thể đi vào, lại phát hiện Áo Đặc Hàn vẫn chặn ở cửa như cũ, trên mặt cười hề hề nhìn Khang Tư.

Mọi người lúc này mới phát hiện Khang Tư cùng ba người thủ hạ thân tín không có động tác gì.

Phát hiện này làm đám lính đánh thuê đều giật mình, sau đó cả người không được tự nhiên.

Thế mà chính mình còn nói muốn gia nhập lính đánh thuê đoàn, người ta hiện là đoàn trưởng. Đoàn trưởng đều không lên tiếng, đám thủ hạ đã tự tiện làm việc? Đều tự trách mình làm lính đánh thuê độc lập đã lâu, bàng không làm sao thất lễ như thế?

Mà đám người Bỉ Lâm Đặc Tư lại vẻ mặt hết sức lo sợ. Mình là nô bộc, chủ nhân còn không có ra lệnh mình liền giao vũ khí ra ngoài? Hành vi như vậy thật sự rất không phải.

Những nô bộc khác đều đưa ánh mắt về phía Bỉ Lâm Đặc Tư.

Bởi vì Bỉ Lâm Đặc Tư dẫn đầu cho nên mình mới làm theo hắn, đây hắn là trách nhiệm của Bỉ Lâm Đặc Tư.

Bỉ Lâm Đặc Tư cùng hai người anh em của mình tuy rằng không thực tự nhiên nhưng cũng không để ý. Đây là quy củ của quý tộc, ngươi là một đoàn trưởng lính đánh thuê đoàn nhỏ bé vẫn dám phản đối sao?

Mà mình tuy rằng đi quá giới hạn, nhưng cũng chỉ là mở đường cho ngươi mà thôi, làm sao bày ra vẻ mặt như vậy?

Mà mặt Giáp Linh không chút thay đổi, Giáp Nhất Giáp Nhị lại sắp điên đến nơi.

Đám người này nói thật dễ nghe, cái gì sau khi tiến vào lính đánh thuê đoàn tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh đoàn trưởng. Hiện tại người ta vừa thét lên, hỏi cũng không hỏi liền giao binh khí ra rồi.

Tuy nhiên những lính đánh thuê này chỉ là nói gia nhập lính đánh thuê đoàn, tư liệu lính đánh thuê còn không có chuyển lại cho nên chưa được coi là thành viên chính thức, cũng không thể mạnh mẽ yêu cầu bọn họ.

Nhưng đám nô bộc Bỉ Lâm Đặc Tư này, bọn họ có ý gì? Giao nộp binh khí thủ thượng đưa cho bọn hắn sử dụng? Phải biết rằng đó là tài sản của chủ thượng, bọn họ thân là nô bộc có tư cách gì tự quyết định. Thật sự là đám ăn cháo đá bát, ăn cây táo rào cây sung!

Khang Tư thật sự không để ý biểu hiện không đem mình ở trong lòng của lính đánh thuê cùng nô bộc.

Hắn chỉ để ý chính là đám lính đánh thuê cùng nô bộc này đều không thích hợp trở thành quân nhân. Lúc trước còn muốn chiêu mộ lính đánh thuê mở rộng lính đánh thuê đoàn của mình, giờ phút này xem ra, thành viên lính đánh thuê đoàn của mình vẫn phải cần tự mình đào tạo huấn luyện mới được. Chỉ có lính đánh thuê đoàn như vậy mới khiến cho mình chỉ huy tự nhiên!

Nghĩ như vậy Khang Tư không kìm được lắc đầu, sau đó ôn hòa cười nói với Áo Đặc Hàn:

- Một khi đã như vậy chúng ta đành phải cáo lui.

Nói xong, căn bản không để ý tới đám lính đánh thuê ngẩn người sững sờ, tự xoay người bước đi.

Giáp Linh không nói hai lời đi theo sau Khang Tư, mà Giáp Nhất Giáp Nhị hướng về phía đám nô bộc Bỉ Lâm Đặc Tư hừ lạnh một tiếng, rồi cũng theo sau xoay người rời đi.

Áo Đặc Hàn trợn mắt sững sờ.

Lần này lĩnh chủ chủ yếu là muốn gặp đoàn trưởng lính đánh thuê này, hắn không ngờ dám không nể mặt lĩnh chủ? Chẳng lẽ hắn không sợ lĩnh chủ thẹn quá thành giận, triệu tập quân đội diệt sạch lính đánh thuê đoàn của hắn sao?

Tuy nhiên nghĩ đến hộ vệ đội buôn nhà mình miêu tả sự mạnh mẽ không giống người thường của bốn người này, nghĩ đến người ta hắn là có bản lĩnh không thèm để ý bị người vây khốn. Bằng không không thể giải thích bọn họ làm sao có thể cao ngạo không nể mặt chủ nhân địa bàn như vậy.

Ngay khi Áo Đặc Hàn không biết làm sao, đám lính đánh thuê cùng nô bộc chần chờ có phải đi theo Khang Tư hay không, một vệ binh tiến lên trước nói khẽ với Áo Đặc Hàn vài câu.

Áo Đặc Hàn sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức bày ra vẻ mặt nhiệt tình hô to với Khang Tư:

- Đoàn trưởng đại nhân. Lĩnh chủ đại nhân đặc biệt cho phép đoàn trưởng đại nhân các vị có thể mang theo binh khí tiến vào phòng nghị sự. Xin mau vào, đừng cho lĩnh chủ đại nhân đợi lâu.

Khang Tư dừng bước, quay đầu lại cười nói:

- Rất cảm ơn lĩnh chủ đại nhân khoan hồng độ lượng như vậy. Xin mời kỵ sĩ đại nhân.

Nhìn Khang Tư làm ra dáng vẻ như thế, đám lính đánh thuê ngượng ngùng đồng thời cũng có chút tức giận.

So với biểu hiện của Khang Tư, bản thân mình chẳng phải thấp hèn rất nhiều?

Chẳng lẽ không đúng sao? Chính mình nộp vũ khí khẩn cầu lĩnh chủ gặp mặt, mà người ta thì sao? Là lĩnh chủ muốn gặp mặt với hắn, hơn nữa không nộp binh khí. So sánh hai việc căn bản là một trời một vực. Nếu vừa rồi bản thân mình phục tùng mệnh lệnh, chẳng phải là cũng có thể hưởng thụ loại tôn trọng này?

Tuy nhiên những lính đánh thuê này đều là những người từng trải, cuộc sống dưới tầng thấp nhất đã lau, căn bản không biểu lộ sự bất mãn ra. Ai cũng biết vừa rồi làm cho Khang Tư có ấn tượng không tốt, bây giờ lại biểu hiện ra vẻ tức giận có thể khiến cho đám người khủng bố này trực tiếp giết chết mình tránh phiền toái?

Hơn nữa phúc lợi của lính đánh thuê đoàn Khang Tư này cực kỳ tốt, bản thân còn muốn cho lính đánh thuê đoàn này cho mình dưỡng lão. Làm sao có thể đắc tội chủ nhân kiêm đoàn trưởng lính đánh thuê đoàn đây?

Sau khi tiến vào phòng nghị sự đứng ở vị trí trung ương, hơi chờ một chút, một tiếng rống to từ phòng trong truyền đến.

- Lĩnh chủ đại nhân tới!

Sau đó vang lên vài tiếng bước chân nặng nề, mọi người đưa mắt nhìn thấy bốn người mặc áo giáp bước đi nặng nề hộ tống một người đàn ông trung niên vẻ hiền lành quần áo lộng lẫy đi vào.

Vừa thấy hình thức như vậy liền biết đó là lĩnh chủ đại nhân, thoạt nhìn có vẻ như dễ nói chuyện!

Đám lính đánh thuê có nhận thức này trong lòng đều vui vẻ, bởi vì dạng lĩnh chủ này đều là người hào phóng. Như vậy xem ra, phần thưởng sẽ thật hậu hĩnh.

Về phần bốn người mặc giáp bảo vệ lĩnh chủ đại nhân thật chặt chẽ, mọi người đều không để ý tới.

Thời đại này, là một quý tộc thì rất sợ chết, quý tộc những năm kinh biến không ra khỏi thành đều không phải số ít. Mang theo hộ vệ như vậy tiếp khách lại cho là gì?

Sau khi lĩnh chủ đại nhân ngồi xuống cái ghế duy nhất, Áo Đặc Hàn lập tức quỳ xuống thi lễ:

- Tham kiến lĩnh chủ!

Trong lòng hắn không khỏi ác ý nghĩ: "Tên đoàn trưởng chó má này, xem ngươi cao ngạo thế nào. Nếu dám can đảm không thi lễ, cho dù lĩnh chủ đại nhân có khoan hồng đại lượng thế nào cũng sẽ không tha cho ngươi!"

Lần này đám lính đánh thuê cùng nô bộc cũng không có tự hành động, ánh mắt đều nhìn về phía Khang Tư, xem đoàn trưởng đại nhân này hành lễ thế nào. Tuy nhiên bọn họ trong lòng đều cho rằng, với sự kiêu ngạo của đoàn trưởng này chỉ sợ cũng chỉ khom lưng cúi đầu hành lễ mà thôi.

Chính là những người không rõ ràng lắm tình hình Khang Tư làm sao có thể nghĩ đến, lễ tiết quỳ lạy đối với Khang Tư mà nói cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

Trước kia lúc làm binh lính, gặp một người quan lại phải quỳ lạy, mà ở bán đảo Phi Ba hàng ngày nói chuyện đều là quỳ ngồi dưới đất, chuyện này lại có gì đặc biệt?

Hơn nữa bản thận hiện tại chỉ là đoàn trưởng lính đánh thuê đoàn nhỏ bé, lại không phải là nhân vật lớn gì, làm lễ quỳ lạy căn bản không có gì nhục hay không.

Cho nên Khang Tư bộ dáng tự nhiên quỳ một gối thi lễ, Giáp Linh Giáp Nhất giáp nhị cũng trước tiên quỳ theo.

Đối với bọn họ mà nói, chủ thượng nói gì làm đó, cứ làm theo là được.

Đám lính đánh thuê cùng nô bộc hoàn toàn ngây ra một lúc, mới nghĩ đến phải cùng làm theo. Cả đám hỗn độn quỳ xuống, sau đó lung tung lên tiếng chào hỏi.

220. Chương 220: Trú Phòng Hợp Ước. (1+2+3)

Nam tước đại nhân căn bản không để ý những chuyện này, ngược lại vui tươi hớn hở cười nói:

- Miễn lễ. Đều đứng lên đi. Khó được các vị dũng sĩ xuất hiện trong thành của ta, lát nữa nhất định phải tổ chức yến hội chúc mừng một phen. Đối với các vị thỉnh cầu ta ở đây nói trước một chút.

Nghe vậy gần như tất cả mọi người đều vẻ mặt vui mừng.

Khang Tư hiểu được bọn họ vì sao cao hứng như vậy. Tại thời đại này, đặc biệt tại Tuyết quốc này có thể ăn no là rất tốt rồi, còn muốn ăn ngon thì chỉ có quý tộc mới có. Cho nên yến hội của quý tộc làm cho người ta chờ mong nhất, tuy nhiên muốn được quý tộc mời cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khang Tư cũng hiểu được như thế cho nên mang theo mọi người cảm ơn cùng khách sáo, sau đó rốt cục nghe được lĩnh chủ nói lên chuyện mọi người quan tâm nhất.

- Lần này các vị chẳng những bảo vệ hàng hóa không cho bọn cướp cướp đi, hơn nữa vào lúc hiệp ước đã chấm dứt còn không ngại gian khổ đưa hàng hóa tới nơi tới chốn. Ta là người nhận hàng hóa tuyệt đối phải gia tăng phần thưởng cho các vị, bằng không không thể đối mặt với người trong thiên hạ.

Vừa nghe lời này các lính đánh thuê đều dựng lỗ tai, đám nô bộc lại không để ý như vậy. Dù sao bọn họ là nô bộc, lợi ích có nhiều đến đâu đều là của chủ nhân, chỉ cần xem chủ nhân được nhiều lợi lộc có thể bố thí nhiều một chút hay không.

- Như vậy đi. Trừ bỏ tiền thuê quy định trong hiệp ước, tăng thêm ba mươi kim tệ cho mỗi lính đánh thuê, cũng đồng ý cho các ngươi lựa chọn một bộ áo giáp cùng một thanh đao trong kho vũ khí của thành.

Lời này của lĩnh chủ đại nhân vừa nói ra làm đám lính đánh thuê không kìm nổi hoan hô thật to.

Ba mươi kim tệ cũng không có gì nhưng bộ áo giáp thì những lính đánh thuê bình thường làm sao mua được. Có được áo giáp phòng thần, mạng nhỏ của mình so với hiện tại tuyệt đối an toàn hơn rất nhiều.

Lĩnh chủ đại nhân vui vẻ khoát tay tỏ vẻ không là gì cả, sau đó liền nói với Khang Tư:

- Mà lính đánh thuê đoàn các vị trong nhiệm vụ hộ tống này ra sức rất nhiều cũng làm cho chúng ta hiểu được thực lực của lính đánh thuê đoàn các vị. Nghe nói lính đánh thuê đoàn các vị vừa mới thành lập, chắc là nơi dừng chân ở thành Bỉ Khắc cũng chỉ là gian phòng mà thôi.

- Như vậy, binh lực của bản Nam tước không nhiều lắm, không có thể dự phòng có hiệu quả vấn đề trị an của lãnh địa. Không bằng lính đánh thuê đoàn các vị đóng giữ ở một hương trấn giúp bản Nam tước?

Lời này vừa nói khiến mọi người lập tức đều trợn mắt há mồm.

Lính đánh thuê đoàn đóng giữ hương trấn?

Đây chính là cơ hội mà lính đánh thuê đoàn cỡ lớn mới có được! Hơn nữa đây chính là con đường phải chuẩn bị nếu lính đánh thuê muốn gia nhập tầng lớp quý tộc. Không có một tầng này vậy căn bản đừng nghĩ trở thành quý tộc! Mục tiêu mà vô số lính đánh thuê này theo đuổi cứ thế hiện ra trước mắt. Hơn nữa đối tượng mà đối phương ủy thác không ngờ là một lính đánh thuê đoàn bậc một? Bản thân mình có phải đang nằm mơ hay không?

Khang Tư hiển nhiên cũng không dự đoán được lĩnh chủ này không ngờ lại đưa ra phần thưởng mà lính đánh thuê đang khát khao vạn phần như vậy.

Đối phương là bởi vì sao mới đưa ra phần thưởng như vậy? Chẳng lẽ bởi vì tên của lính đánh thuê đoàn của mình? Xem bộ dạng lĩnh chủ lại không giống như vậy.

Chẳng lẽ lãnh địa của hắn thật sự rất nhiều hương trấn? Hoặc là mỗi cái đều bị nằm trong tình trạng sắp phản loạn, ước gì có lính đánh thuê đoàn tiến vào chiếm giữ thay cho quân đội của hắn?

Điều này thật có thể xảy ra, như vậy hắn cho rằng bằng vào cái gì mà bốn người lính đánh thuê đoàn bậc một có thể quản lý tốt trị an của hương trấn? Phỏng chừng là hắn nghe được hộ vệ đội buôn miêu tả, dù sao đại thiếu gia đội buôn là kỵ sĩ thủ hạ của hắn.

Khang Tư hiểu rõ những điều này, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể mở rộng danh tiếng lính đánh thuê đoàn.

Sau một phen cảm tạ, Khang Tư dò hỏi:

- Không biết lĩnh chủ đại nhân chuẩn bị để cho lính đánh thuê đoàn chúng ta đóng giữ ở hương trấn nào đây?

Nghe được lời nói lĩnh thưởng của Khang Tư, những người bên Khang Tư đều hưng phấn hẳn lên.

Các lính đánh thuê hoàn toàn hưng phấn bởi vì bọn họ cũng là một thành viên lính đánh thuê đoàn. Mà nô bộc trong hưng phấn lại có mất mát và hối hận. Sớm biết như thế lúc trước cũng nên trở thành một phần tử trong lính đánh thuê đoàn, như vậy bản thân chẳng phải là cũng được lợi ích?

- Ồ! Là trấn Thanh Hương, cách tòa thành này một trăm ba mươi cây số. Đây là một hương trấn tuy nhỏ nhưng đầy đủ mọi thứ, dân cư có khoảng ba bốn nghìn người.

- Nếu đoàn trưởng đại nhân nguyện ý, bản Tước sẽ công bố ủy nhiệm thư, đưa trị an hương trấn, thu nhập từ thuế, nguồn mộ lính... các công việc giao cho lính đánh thuê đoàn các vị quản lý. Hàng năm chỉ cần nộp thuế cố định năm mươi kim tệ cho bản Tước là được.

Lĩnh chủ đại nhân vẻ rất nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Đám người bên Khang Tư nghe nói như thế tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, ngây ngẩn cả người.

Nghe nói như thế, Áo Đặc Hàn vốn đang mặt lạnh lùng vì Khang Tư có thể đóng giữ hương trấn lập tức nở nụ cười – một loại cười không phải vì chúc mừng đối phương, ngược lại làm cho người ta cảm giác được như là nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Đến lúc này, tất cả mọi người đều biết chuyện này có cổ quái.

Lính đánh thuê đoàn đóng giữ hương trấn, phụ trách trị an, thu thập từ thuế, nguồn mộ lính là thực bình thường. Dù sao không có ba điều này thì lính đánh thuê đoàn đóng giữ cũng đừng nghĩ muốn phát triển. Mà quỷ dị chính là chỉ cần nộp lên thu nhập từ thuế là thuế cố định năm mươi kim tệ một năm!

Phải biết rằng theo như bình thường thì đều là nộp lên trên sáu, bảy phần, tốt nhất cũng chỉ là chia năm năm mà thôi. Chỉ có một số ít thôn làng vứt đi mới có thể nộp thuế cố định.

Nghĩ lại, hương trấn ba bốn ngàn người từng tháng thu nhập từ thuế đều có hơn trăm kim tệ. Lĩnh chủ đại nhân này một năm chỉ thu cố định năm mươi kim tệ? Không ngờ bỏ được mà đưa ra ưu đãi thật lớn như thế, bên trong tuyệt đối là có cổ quái!

Khang Tư vẫn giữ nguyên biểu tình bình tĩnh nói:

- Không biết vùng lân cận trấn Thanh Hương có gia thần được Nam tước đại nhân phong hay không?

Lời vừa nói ra, Bỉ Lâm Đặc Tư cùng lính đánh thuê nhiều kinh nghiệm lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Đúng vậy, khẳng định hương trấn này bị gia thần được Nam tước phong chiếm phi pháp, hơn nữa thực lực rất mạnh. Nam tước không muốn lãng phí binh lực đi thu hồi quyền lực, dù sao chỉ là cái hương trấn mà thôi. Cũng chỉ có như vậy mới xuất hiện đóng giữ rẻ như vậy.

Tuy nhiên lĩnh chủ đại nhân trả lời lại ra ngoài dự kiến của mọi người:

- Không có. Xung quanh trấn Thanh Hương đều không có gia thần bản tước phong. Bản tước thậm chí có thể đồng ý trước ở đây với đoàn trưởng đại nhân, chỉ cần đoàn trưởng đại nhân có thể hoàn toàn khống chế trấn Thanh Hương, bản tước sẵn sàng coi trấn Thanh Hương như phần thưởng ấp cho kỵ sĩ mà sắc phong cho ngươi.

Cuối cùng một câu hoàn toàn giống như sét đánh, tất cả mọi người bao gồm cả Áo Đặc Hàn đều bị sững sờ.

Tuy nhiên tất cả mọi người rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Áo Đặc Hàn đầy mặt đố kỵ và cười lạnh, tỏ rõ đang chờ xem trò cười, mà các lính đánh thuê thì tràn ngập niềm vui. Bình thường kỵ sĩ lĩnh chỉ là một hai trang viên mà thôi, ngay cả thôn trang cũng không được. Hiện tại không ngờ dùng một hương trấn để làm kỵ sĩ lĩnh? Chuyện này thật sự là quá tuyệt vời.

Bỉ Lâm Đặc Tư hiện tại thật sự hối hận, ai có thể nghĩ đến một lính đánh thuê đoàn nho nhỏ chỉ có bốn thành viên không ngờ nhanh như thế có thể đạt được danh hiệu quý tộc cùng với lãnh địa? Không biết nếu tìm cơ hội nguyện trung thành với chủ nhân, chủ nhân có thể cho đám nô bộc chúng ta gia nhập vào lính đánh thuê đoàn hay không?

Ai đều không có chú ý tới Nam tước đại nhân đều ghi tạc biểu tình của mọi người vào trong lòng. Đặc biệt nhìn đến biểu tình của hai người Áo Đặc Hàn và Bỉ Lâm Đặc Tư, Nam tước đại nhân khóe miệng không kìm nổi lộ ra một vẻ tươi cười cổ quái.

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết, tiện nghi lớn như vậy khẳng định sẽ kèm theo phiền toái rất nhiều. Nhưng là người vì tiền của mà chết, chim vì thức ăn mà chết. Khó khăn lớn đến đâu đều không thành vấn đề, tất cả bọn họ có ý tưởng này đều hận Khang Tư không lập tức đồng ý.

Chỉ là lãnh địa của Khang Tư ngày trước dựa theo tỉnh mà tính toán, làm sao lại đem một hương trấn nho nhỏ xem trong mắt. Cho nên hắn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh hỏi:

- Không biết lính đánh thuê đoàn của ta số lượng trưng binh ở trấn Thanh Hương là bao nhiêu?

Nghe nói thế tất cả lính đánh thuê đều vẻ mặt kính nể nhìn Khang Tư, không nghĩ tới một đoàn trưởng như hắn trước ích lợi thật lớn còn có thể nghĩ đến những điều cần phải chú ý như vậy.

Nam tước đại nhân dáng vẻ hiền hòa nói:

- Cứ dựa theo cấp bậc lính đánh thuê đoàn quy định số người. Lính đánh thuê đoàn các vị thuộc về cấp bậc nào liền theo cấp bậc đó quy định số lượng binh lính mở rộng.

Các lính đánh thuê thầm mắng con cáo già, bởi vì hiện tại lính đánh thuê đoàn Khang Tư chỉ là bậc một cũng chỉ được mười hai danh ngạch mà thôi. Bọn mình năm người, thêm bốn người bọn Khang Tư, chỉ còn lại ba cái danh ngạch trống mà thôi. Bằng vào mười hai người này quản lý một cái hương trấn, chỉ sợ ấn đầu này đầu kia lại vổng lên, tuyệt đối sẽ làm cho người ta hết hơi hết sức.

Tuy nhiên các lính đánh thuê cũng không thèm để ý, nếu đã đáp ứng tới cấp bậc nào liền quyết định được số danh ngạch binh lính, việc này cũng chẳng lo.

Tính cả nhiệm vụ lần này đều đủ để lính đánh thuê đoàn tăng lên cấp thứ hai, hơn nữa về sau ra sức làm nhiệm vụ là được. Tiền để thăng cấp càng không cần phải lo, chỉ cần có trấn Thanh Hương kia, còn sợ không thể thăng cấp sao?

- Ồ! Như vậy ta đại biểu lính đánh thuê đoàn Bạch Mạn Mân Côi cảm ơn sự tín nhiệm của Lĩnh chủ đại nhân.

Khang Tư thật ưu nhã thi lễ cảm tạ.

- Ha ha! Như vậy thì xem đoàn các vị khi nào thì được nhận phong ấp kỵ sĩ từ bản tước.

Lĩnh chủ đại nhân vung tay lên, một người hầu liền bê một cái bàn trên đặt một quyển da dê đi tới.

Nhìn tấm da dê kia, tim của tất cả lính đánh thuê đều nhảy lên mạnh mẽ. Đây là hiệp ước quý tộc mời lính đánh thuê đoàn đóng giữ trong truyền thuyết a.

Lĩnh chủ đại nhân ký tên đóng dấu trên ấn, khóa tay lên, da dê được đưa tới trước mặt Khang Tư.

Khang Tư nhìn sơ qua, nội dung giống như chuyện mà lĩnh chủ đại nhân vừa nói, hơn nữa còn cố ý thêm vào tiền nộp lên trên hàng năm cùng điều kiện sắc phong kỵ sĩ lĩnh. Xem ra lĩnh chủ này sớm có quyết định.
-

Bởi vì dạng văn kiện da dê này cũng không thể viết hoàn thành trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên Khang Tư cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp ký tên của mình lên trên, dùng cái nhẫn như con dấu ấn lên.

Đến bây giờ trên luật pháp, ba cái quyền hạn trị an trấn Thanh Hương, thu nhập từ thuế, nguồn mộ lính đều nắm trong tay lính đánh thuê đoàn Bạch Mạn Mân Côi. Trừ phi lĩnh chủ đại nhân truyền đạt văn bản khác, bằng không bất kỳ người nào đều không thể cướp đoạt quyền lực này.

Tiệc rượu buổi tối khiến cho đám lính đánh thuê cùng nô bộc hiểu biết sự xa hoa của quý tộc.

Chỉ là loại xa hoa này rơi vào mắt Khang Tư, còn có Giáp Nhất Giáp Nhị thì cũng không bằng tiệc gia đình của quan viên cấp thấp.

Đồ ăn là thịt nướng, xúp đặc, dê nướng, vịt nướng, gà nướng thêm canh gà, lại có thêm một ít bánh mì xám và một ít bia.

Tăng thêm vài cây nến trang sức, đó chính là tiệc rượu quý tộc của Nam tước Tuyết quốc.

Mà lúc này nhìn kỹ một chút, tòa thành Nam tước đại nhân rất lớn, tuy nhiên vách tường quá dầy khiến cho không gian phi thường chật hẹp.

Toàn bộ tòa thành có thể làm cho người ta hoạt động chính là cái nghị sự đường đa năng kia. Bởi vì tiệc rượu chẳng những tổ chức ở đây, thậm chí một số hoạt động lớn một chút đều tổ chức trong này. Bao gồm sinh ra, chết đi, kết hôn, quyết đấu, ra trận đều như vậy.

Mà địa phương khác thì sao? Nhà ở lĩnh chủ không biết rõ. Phòng ở của bọn Khang Tư bày một cái giường, một bộ bàn chỉ còn thừa một không gian có thể chuyển thân mình một chút, đồng thời còn có một cửa sổ sâu hun hút.

Những điều này đủ để chứng minh phương diện sinh hoạt đời sống ở Tuyết quốc còn cực kỳ lạc hậu. Tuy nhiên nghĩ tới nơi đây gần như chiến tranh không ngừng, cho nên cũng không trách bọn họ lại có cuộc sống như vậy.

Sau một hồi náo nhiệt, đoàn trưởng lính đánh thuê đoàn Khang Tư cũng được các nhân vật thượng tầng của Cáp Nhĩ Nam tước lĩnh nhận biết.

Tuy rằng các nhân vật thượng tầng vốn không coi các lính đánh thuê đoàn ra gì, nhưng sau khi biết được nhân số lính đánh thuê đoàn Khang Tư này, cùng với nhiệm vụ hắn nhận, tất cả mọi người mang theo vẻ tươi cười cổ quái lạnh lùng nhìn Khang Tư. Điều này khiến cho lính đánh thuê đang ở xung quanh Khang Tư cực kỳ buồn bực.

Dưới tình huống đám người ở bên cạnh Khang Tư cực kỳ cảm thấy hứng thú với trấn Khang Tư, mọi người chỉ dùng một ngày để bổ sung vật tư.

Sau khi tiếp nhận lĩnh chủ đại nhân thuê, chẳng những có thể đạt được vật tư chiến lược như cung nỏ, hơn nữa có thể dùng giá rẻ để mua sắm một số lượng xe trượt tuyết chó kéo. Mà chỗ tốt lớn nhất trong đó chính là cái đầu của Hách Nhĩ Phu có thể trực tiếp đến lính đánh thuê nghiệp đoàn ở Cáp Nhĩ Nam tước lĩnh để nhận tiền thưởng.

Tiền thưởng này là lính đánh thuê nghiệp đoàn địa phương chi ra.

Trừ chỗ tốt đạt được tiền bạc, dưới sự chiếu cố của người lãnh đạo nghiệp đoàn tích phân của lính đánh thuê đoàn Bạch Mạn Mân Côi bay vọt. Cuối cùng không ngờ có thể trực tiếp tăng lính đánh thuê đoàn của Khang Tư lên tới cấp thứ ba.

Nói cách khác, chỉ qua một ngày Khang Tư liền từ mười hai danh ngạch, nhảy lên một trăm linh tám danh ngạch được hợp pháp cầm binh khí.

Ngày thứ ba, đám người Khang Tư liền cáo từ lĩnh chủ từ sớm, sau đó dùng xe trượt tuyết chó kéo chở đầy vật tư chạy tới trấn Thanh Hương.

Xe trượt tuyết này cũng không bằng xe của Tuyết Lang bang, lại càng không thể so sánh với xe Khang Tư chế tạo. Xe trượt phi thường đơn giản, đằng trước hai người ngồi, ở giữa ngồi một người, đằng sau buộc hàng hóa, mười con chó tuyết đủ để kéo rất nhanh.

Bọn Khang Tư dựa theo sự chỉ đường của Nam tước mà chạy như điên, quãng đường hơn trăm cây số không được mấy ngày là chạy qua. Đến khi nhìn thấy một bóng đen lớn, cùng với một mảng lớn sương mù trên không bóng đen đó, tất cả mọi người đều biết sắp đến trấn Thanh Hương.

Hạ Lợi cùng Giáp Nhất, Khải Lợi ở trên một xe trượt tuyết, vừa đưa mắt nhìn xung quanh, vừa cảm thán nói:

- Nhìn xem sương mù trên bầu trời thôn trấn, thật sự là dày đặc. Không nghĩ tới mấy ngàn người ở cùng một chỗ, vào mùa đông không ngờ có thể khiến cho tuyết ở trên bầu trời thôn trấn bị hòa tan trước khi rơi xuống.

- Đừng choáng váng, mấy ngàn người? Mấy ngàn người thở ra hơi nóng có thể hòa tan một mảng lớn tuyết rơi sao? Ta dám nói nơi đó ít nhất có hơn vạn người mới xuất hiện cảnh tượng như vậy!

Khải Lợi lập tức phản bác lại.

- Cái gì? Hơn vạn người?

Hạ Lợi nghe nói thế vẻ mặt khiếp sợ.

Nhìn đến bộ dáng người này, Giáp Nhất không kìm được lên tiếng:

- Kinh ngạc cái gì? Thực sự nghĩ đến lĩnh chủ nói hai ba nghìn người thì đúng là hai ba nghìn người à. Nếu quả thật như vậy, lĩnh chủ còn có thể giao thành trấn cho chúng ta sao?

Hạ Lợi biết rất rõ Giáp Nhất chính là một người chém giết hơn mười người mạnh mẽ của quân địch.

Hơn nữa đối phương là thân tín của đoàn trưởng đại nhân, cho nên hắn đối với Giáp Nhất khiển trách cảm thấy như thường. Cho nên hắn cũng không có tâm tình không thoải mái gì, ngược lại vẻ mặt nịnh bợ hỏi:

- Giáp Nhất đại nhân, ngài nói cho chúng ta biết đây là chuyện gì?

Khải Lợi cũng một bộ mặt khát khao chờ đợi, ba người thân tín dưới tay Khang Tư vũ lực tuyệt đối làm cho người ta bội phục, cho nên ai đều cam tâm tình nguyện cho rằng bọn họ tài trí hơn người.

- Rất đơn giản, tin tưởng các ngươi mấy ngày nay trong thành dò la không ít tình báo trấn Thanh Hương. Chuyện khác ta không biết các ngươi có hỏi ra không, nhưng ít nhất đều rõ ràng, vị trí địa lý trấn Thanh Hương là thế nào?

Giáp Nhất bộ dạng tùy ý hỏi.

Hắn biết chính mình phải bắt đầu quản lý công việc cho nên cũng bắt đầu chú ý rèn luyện hành động cử chỉ của mình. Người khác có thể có chút không thích ứng, nhưng hắn xuất thân từ mật vệ cấp cao đối với việc này đương nhiên là cực kỳ nắm chắc.

- Ta biết!

Hạ Lợi vội vàng nói:

- Trấn Thanh Hương tiếp giáp với toàn bộ dòng sông lớn nhất Tuyết quốc không đóng băng – Tuyết Long Giang! Nằm trong vùng trung du bờ Tuyết Long Giang.

- Đúng vậy, trấn Thanh Hương nằm trong vùng trung du Tuyết Long Giang, hơn nữa cái nơi này địa hình lõm vào một cách kỳ lạ, nước đầu nguồn chảy xiết tới nơi này sẽ hoàn toàn trở nên ôn hòa.

Nói tới đây, Giáp Nhất nhìn đến vẻ mặt sững sờ của hạ Lợi liền biết hắn còn không hiểu là chuyện gì.

Xem ra đúng như chủ thượng nói, đám lính đánh thuê này không thể trọng dụng.

Giáp Nhất lắc đầu giải thích:

- Nghĩ lại xem, nếu thuyền buôn ở đầu nguồn sau khi khởi hành, một mạch tới nơi lõm vào này, sau đó dừng lại ở đây. Không có gió lại không có dòng sông, hoàn toàn bị dừng ở đây. Nếu muốn đi xuống cuối nguồn, thậm chí là rời bến đều phải dựa vào người ở bờ sông hỗ trợ kéo thuyền.

Hạ Lợi thực giật mình nói:

- Oa! Vậy chẳng phải nói trấn Thanh Hương này kiếm được rất nhiều? Phải biết răng, những thuyền buôn trên sông đi qua nơi này đại đa số đều là thuyền buôn Duy Nhĩ Đặc!

- Đúng vậy, nghĩ lại số lượng những thuyền buôn này là có thể hiểu được vì sao một trấn nhỏ lại có nhiều ngườinhư vậy.

Giáp Nhất cảm thán nói.

- Vì sao lĩnh chủ đại nhân lại dễ dàng như thế giao quyền đóng giữ trấn Thanh Hương cho lính đánh thuê đoàn chúng ta? Theo lý thì thôn trấn béo bở như vậy, ngay cả thân tín đều đừng mơ đạt được ấy chứ?

Khải Lợi dò hỏi.

Hạ Lợi đột nhiên vẻ mặt khinh thường nói:

- Hừ hừ. Này còn phải hỏi hay sao, thuyền buôn cần phải trung chuyển ở trấn Thanh Hương, địa vị trọng yếu như vậy chủ nhân đội tàu khẳng định sắp xếp người ở trong này. Chủ nhân những đội tàu này đều là người đi buôn lớn của Duy Nhĩ Đặc, làm sao để ý tới lĩnh chủ!

- Lại thêm vào địa vị đặc biệt của đội tàu, đoàn đạo tặc các nơi lại biến nơi này thành nơi tiêu tán đồ cướp được, có thể nói là rồng rắn lẫn lộn. Lĩnh chủ tuy rằng là quý tộc nhưng cũng chỉ là Nam tước mà thôi, căn bản không có khả năng dùng quyền lực gì với trấn Thanh Hương.

Lời phân tích rõ ràng như thế cũng không có khiến hai người khác trên xe chú ý. Bởi vì người sinh sống ở nơi này đều biết không có một lính đánh thuê là đơn giản. Bề ngoài thoạt nhìn là một thằng cực ngốc, bên trong khôn khéo linh hoạt thì ở đâu cũng có.

Mà Giáp Nhất theo thói quen là mật vệ cũng không bao giờ coi thường bất kỳ một người nào, cho nên dù Hạ Lợi đột nhiên biến thành ác ma hắn cũng sẽ không ngạc nhiên.

- Vậy lĩnh chủ đại nhân giao thôn trấn cho chúng ta, chẳng phải là khiến chúng ta đi chịu chết?

Khải Lợi có điểm nghi hoặc nhìn đồng nghiệp đột nhiên trở nên khôn khéo vạn phần.

Người này là thế nào đây, ngươi ngay từ đầu giả thô lỗ thì cứ thô lỗ, như thế nào đột nhiên bại lộ chi tiết chính mình. Tuy rằng hiện tại tất cả mọi người đều xem như ở trong một tổ chức, nhưng nói thế nào cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, cần gì phải bại lộ chi tiết của mình ra?

- Làm sao lại thế được. Lĩnh chủ đại nhân chính là nhìn đến đoàn trưởng chúng ta cùng ba vị đại nhân anh dũng vô địch cho nên mới giao thôn trấn cho chúng ta. Lính đánh thuê đoàn chúng ta dưới sự dẫn dắt của đoàn trưởng đại nhân nhất định có thể biến trấn Thanh Hương thành kỵ sĩ ấp lĩnh của đoàn trưởng đại nhân!

Hạ Lợi một bộ tin tưởng mười phần nói.

Vừa nghe lời này Khải Lợi lập tức hiểu được, thì ra tên này nhìn đến người của đoàn trưởng đại nhân mạnh mẽ tuyệt đối có thể thu thập được trấn Thanh Hương cho nên mới liều mạng biểu hiện chính mình như vậy.

Bởi vì cho dù không thể thực hiện hiệp ước với lĩnh chủ thì cũng có thể dựa vào vũ lực mạnh mẽ ổn định căn cơ, thu phí bảo kê linh tinh. Mà một khi tới trình độ này, lính đánh thuê đoàn khẳng định phải mở rộng. Đến lúc đó cao tầng không dám tưởng, quản lý bậc trung thì không phải chọn ra từ năm người mình hay sao? Đến lúc đó ai cao ai thấp thì phải xem đoàn trưởng cùng thân tín của hắn cảm thấy thế nào!

Nghĩ vậy Khải Lợi lập tức theo sau vỗ mông ngựa Khang Tư cùng với ba người Giáp Nhất. Hắn tin tưởng ba lính đánh thuê khác hiện tại cũng làm giống như mình.

Thực hâm mộ người cùng trên xe trượt tuyết với đoàn trưởng đại nhân.

Đối với biểu hiện của hai người này, Giáp Nhất chỉ có thể cảm thán ở trong lòng, lính đánh thuê cũng không phải hạng đơn giản.

Đột nhiên, Giáp Nhất mạnh kéo dây cương dừng xe trượt tuyết lại, sau đó cầm chuôi đao đứng dậy nhìn ra xa. Hạ Lợi Khải Lợi cũng không chậm, đồng thời đứng dây đề phòng.

Mấy xe trượt tuyết phía sau cũng nhanh chóng dừng lại, tập hợp cùng nhau, đều xuống xe đề phòng.

Nguyên nhân không có gì khác, mảnh đất tuyết phía trước xuất hiện mấy chục tên kỵ binh khoác áo choàng trắng, đầu đội mũ da.

Đám chó tuyết được khống chế tại chỗ cũng có thể cảm nhận sự uy hiếp của đám kỵ binh này, liều mạng sủa ngậu lên.

Kỵ binh Tuyết quốc tốc độ không nhanh hơn xe trượt tuyết, độ bền thì lại không thể so với chó tuyết, nhưng lực xung kích cự ly ngắn, năng lực truy kích trong nháy mắt cùng với phản ứng đều vượt xa xa xe trượt tuyết. Nếu là quân chính quy tác chiến thì xe trượt tuyết khẳng định không thể chống lại kỵ binh.

Mắt thấy hiện tại không ngờ xuất hiện mấy chục kỵ binh, đám lính đánh thuê cùng nô bộc đều căng thẳng trong lòng.

Những kỵ binh này có phải là trấn Thanh Hương phái ra để chặn lại đám người mình đến khống chế trấn Thanh Hương không? Nếu là như vậy thì tin tức của bọn họ thật sự quá nhanh, mà mệnh của mình cũng quá khổ.

Tuy nhiên đám kỵ binh này cũng không trực tiếp phát động công kích như các lính đánh thuê tưởng tượng, mà ngược lại đứng quan sát ở một khoảng cách nhất định. Sau đó một lát, một người kỵ binh diện mạo tuấn tú, dáng vẻ quan chức thúc ngựa tiến lên hô:

- Các ngươi làm gì đây? Nơi này đã là địa giới trấn Thanh Hương. Xin lập tức báo thân phận, tránh gây ra hiểu lầm!

- Chúng ta là lính đánh thuê đoàn Bạch Mạn Mân Côi đăng ký ở thành Bỉ Khắc, được Cáp Nhĩ Nam tước đại nhân ủy nhiệm, đi đóng giữ trấn Thanh Hương!

Khang Tư nói xong phất tay, cờ của lính đánh thuê đoàn lập tức giương lên.

- Đóng giữ?

Gã kỵ binh bảnh bao này căn bản không để ý tên lính đánh thuê đoàn, ngược lại chú ý lực đều tập trung vào từ "Đóng giữ" này. Tuy rằng trong lòng không thực thoải mái nhưng hắn vẫn theo bản năng hỏi:

- Ngươi có cái gì chứng minh?

Khang Tư mỉm cười, tay từ trong ngực lấy ra một quyển da dê ném qua.

Sau khi gã kỵ binh bảnh bao đón được mở ra nhìn, khuôn mặt tuấn tú lập tức âm trầm xuống. Tiếp theo nhìn về phía Khang Tư cười dữ tợn, vừa cất cuốn da dê vào trong ngực vừa nói:

- Thật có lỗi, đây là giả. Cho nên ta quyết định bắt các ngươi!

Nói xong hắn vung tay lên, kỵ binh đằng sau đề phòng lập tức điều khiển vật cưỡi chuẩn bị xung phong.

Tuy nhiên đám kỵ binh đột nhiên ngưng hành động.

Chiến mã mới vừa chạy bị buộc ngừng lại tức giận dậm chân hí to, mà đám kỵ binh thì căn bản không rảnh an ủi chiến mã của mình, tất cả đều vừa sợ vừa giận nhìn gã kỵ binh bảnh bao kia.

Bởi vì trên lưng ngựa gã kỵ binh bảnh bao đó đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, mà thanh kiếm sắc trong tay người này đã đặt trên cổ gã kỵ binh bảnh bao.

Điều này cho thấy thân phận gã kỵ binh bảnh bao không đơn giản.

- Chủ thượng, muốn giết hắn không?

Giáp Linh dùng một giọng điệu lạnh lùng hỏi.

Đây là thanh âm vốn có của hắn cho nên nghe không hề có sự dao động cảm xúc, tựa hồ đang hỏi ăn cái gì. Nhưng chính bởi vì thế ngược lại làm cho người nghe được cảm giác lạnh lẽo như trong hầm băng.

Ít nhất gã kỵ binh bảnh bao này lập tức nổi da gà.

Hắn căn bản không biết người đứng sau nắm giữ tính mạng mình xuất hiện ở đó từ lúc nào, tuy nhiên hiện tại không phải lúc để nghĩ chuyện này.

Hắn khẩn trương vạn phần nhìn miệng Khang Tư, rất sợ người ta vừa há mồm thì đầu của mình liền rớt xuống. Tuy rằng tin tưởng thuộc hạ sẽ báo thù cho mình nhưng cái mạng mình đã không còn, thì báo thù lại được cái chó gì.

Nghĩ vậy gã kỵ binh bảnh bao không khỏi thốt lên:

- Chờ đã. Vừa rồi ta không nhìn rõ, hiện tại thấy rõ rồi. Là thật! Phi Long kỵ sĩ đoàn chúng ta đại biểu trấn Thanh Hương hoan nghênh các vị tiến vào chiếm giữ!

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng hắn chửi loạn lên: "Chết tiệt. Chờ lão tử thoát khỏi nguy hiểm, xem ta có đưa toàn bộ các ngươi giết sạch hay không!"

Khang Tư mỉm cười gật đầu, tuy nhiên Giáp Linh không có lập tức dời binh khí đi mà lại đưa một bàn tay khác đưa ra trước mặt tên kỵ binh Trưởng quan.

Gã kỵ binh bảnh bao cũng là người cơ trí lập tức lấy cuốn da dê kia đưa tới.

Khi giáp Linh cầm cuốn da dê nhảy xuống ngựa, gã kỵ binh bảnh bao lập tức quay đầu chạy về trong đội ngũ của mình.

Đám nô bộc đang khẩn trương đứng bên cạnh nhìn thấy chuyện kết thúc đều không kìm nổi thở phào một hơi, nhưng Bỉ Lâm Đặc Tư lại hô:

- Không nên lơi lỏng!

Đám nô bộc đều sửng sốt, một nô bộc chần chờ nói:

- Chẳng lẽ vị kỵ sĩ đại nhân kia lại vi phạm lời nói và hành động của mình sao?

- Hắn chỉ nói hoan nghênh chúng ta mà thôi, cũng không nói buông tha chúng ta!

Lời này của Bỉ Lâm Đặc Tư vừa ra thì tên kỵ binh bảnh bao mặt xám xịt chạy về trong trung đội kỵ binh lập tức vung roi ngựa, vẻ mặt xấu hổ quát:

- Giết sạch bọn họ cho ta!

Đám kỵ binh lập tức nâng trường thương giật chiến mã, "ầm ầm" vọt tới đám Khang Tư.

Về phần đám nô bộc thì xanh cả mặt, toàn thân run rẩy nắm binh khí. Nếu không phải lần trước gặp qua trường hợp bị vài trăm người vây công, chỉ sợ bọn họ đã chạy tán loạn.

Tuy nhiên bọn họ sở dĩ vô dụng như thế là bởi vị bộ binh vây công cùng kỵ binh xung phong hoàn toàn là hai loại khác nhau. Lực chấn nhiếp của kỵ binh so với bộ binh mạnh hơn vô số lần.

Bỉ Lâm Đặc Tư nhổ một ngụm nước miếng, bắt đầu cầm lấy cung tên để bắn, hai người anh em của hắn cũng vội vàng kéo cung cài tên bắn theo.

Dưới sự dẫn đầu của họ, đám nô bộc cũng tỉnh táo lại vội vàng cầm cung tiễn bắn loạn xạ cả lên.

Mà năm tên lính đánh thuê kia từ lúc gã kỵ binh bảnh bao kia hạ lệnh thì đã bắt đầu kéo cung bắn.

Khang Tư vì sao có thể có nhiều cung tên như vậy?

Phải biết rằng giá trị một cây cung mạnh cho dù hai mươi thanh cương đao cũng không thể so sánh. Tuy nhiên nghĩ lại Khang Tư tiêu diệt nhiều cung thủ mà Bá tước phái ra như vậy, thì biết cung tên này ở đâu ra. Chiến lợi phẩm như vậy không dùng thì còn để cho ai.

Kỵ binh xung phong tuy kinh ngạc không ngờ đối phương tất cả đều có cung tên, nhưng bọn hắn cũng không thèm để ý, chỉ lấy thuẫn tròn nhỏ trên cánh tay chắn trước đầu, rồi mặc kệ tiếp tục xung phong.

Khi tên bắn trúng bọn họ, thanh âm "đương đương" khiến mọi người hiểu được bọn họ vì sao không thèm để ý cung tên bắn tới. Thì ra dưới áo choàng trắng của bọn họ, tất cả đều mặc áo giáp bằng kim loại.

Khang Tư giơ cung mặt không chút thay đổi, nhanh chóng từ ống tên rút ra một mũi tên, đặt lên cung kéo dây, sau khi híp con mắt lại thì buông tay.

Mũi tên nhọn giống như tia chớp bắn vào trong hốc mắt một con chiến mã đang chạy nhanh nhất.

Chiến mã hí vang một tiếng, té ngã trên đất. Kỵ binh đang cầm khiên chắn đầu còn không biết tại vì sao, lập tức kêu sợ hãi bay lên không, ngã mạnh xuống đất.

Khang Tư không thèm nhìn tới tên kỵ binh ngã xuống, đều đặn nhàn nhã tiếp tục kéo cung bắn. Mỗi một lần buông dây cung đều có một chiến mã rồi tiếp theo một kỵ binh ngã xuống đất.

Cho đến lúc này các lính đánh thuê mới kiến thức đến thuật bắn cung của đoàn trưởng bọn họ là cao siêu như thế. Trước kia tất cả mọi người vẫn nghĩ hắn là một hậu duệ quý tộc nghèo túng có được thuộc hạ giỏi mà thôi.

Tuy nhiên trong lòng đám lính đánh thuê lại đang nhỏ máu bởi vì mỗi một mũi tên đoàn trưởng đại nhân bắn ra là lại lãng phí một chiến mã!

Phải biết rằng chiến mã ở Tuyết quốc là phi thường có giá trị.

Tuy nhiên không có cách nào khác, kỵ binh ăn mặc như người áo giáp, trừ bỏ bắn ngựa căn bản không có cách nào khác chặn bọn họ lại. Cho nên chỉ ráng chịu đựng thương tiếc, nhắm chuẩn vào chiến mã kéo cung.

Mà biểu hiện của Giáp Linh lại càng kinh người. Chỉ thấy hắn nhắm vào đám kỵ binh đang xông tới này, vào lúc kỵ binh sắp tới gần, cũng không biết hắn làm thế nào mà thân thể nhảy lên tránh thoát sự công kích của kỵ binh, sau đó chân đá một cái liền đá kỵ binh xuống ngựa.

Hắn cũng không dừng lại đứng ở trên lưng ngựa mà lại lăng không đá một gã kỵ binh khác ở bên cạnh. Cứ như thế hắn lấy lưng ngựa làm điểm dừng chân tùy ý công kích đám kỵ binh.

Trong phạm vi hoạt động của Giáp Linh căn bản không có bất kỳ một gã kỵ binh nào còn có thể ngồi trên lưng ngựa.

Giáp Nhất Giáp Nhị công kích có điều không chói mắt, tuy nhiên cũng làm cho người ta liếc mắt không thôi.

Hai người bọn họ căn bản không xem áo giáp kim loại của bọn kỵ binh vào đâu, trực tiếp cầm trường thương ném ra. Áo giáp kim loại của kỵ binh tuy rằng có thể ngăn cản cung tên nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản trường thường. Cho nên mỗi lần Giáp Nhất Giáp Nhị ném ra một cây trường thương, đều có một gã kỵ binh thân cắm trường thương ngã xuống đất.

Nhìn đến cảnh này đám lính đánh thuê nở mày nở mặt.

Ba vị thân tín này của đoàn trưởng thật sự là quá lợi hại, không ngờ có thể giết chết kỵ binh mà không làm tổn thương ngựa. Lần này lính đánh thuê đoàn của bọn hắn thật sự giàu to!

Nghĩ vậy, bọn họ đều nhắc nhở bọn họ chỉ phải làm bộ dáng là được, người đánh chiến mã chỉ cần một mình đoàn trưởng là đủ.

Cái Phi Long kỵ sĩ đoàn lần này thật không may. Vừa bắt đầu xung phong không được bao lâu đã bị đám người Khang Tư hai ba lượt liền đánh hạ một nửa số người. Mười mấy người còn lại lập tức kéo chiến mã dừng lại chuẩn bị quay đầu chạy trốn. Tuy nhiên vừa quay đầu lại bọn họ lập tức sững cả người.

Bởi vì tên kỵ binh bảnh bao kia lại bị Giáp Linh gác lưỡi dao sắc lên cổ một lần nữa.

Gã kỵ binh bảnh bao này chỉ còn có thể ngây ngốc nhìn thanh đao trên cổ, vẻ mặt thật khó tin. Hiển nhiên hắn vẫn nghĩ vẫn không rõ đối phương làm thế nào đặt lưỡi đao lên cổ mình một lần nữa.

Khang Tư lợi dụng cơ hội lúc kỵ binh sững sờ, sau khi trực tiếp bắn chết một gã kỵ binh mới bỏ cung tên xuống, cao giọng nói:

- Được rồi! Đầu hàng đi. Bằng không toàn thể các ngươi đều bị diệt.

Đám kỵ binh còn sống sót trong lòng run sợ nhìn đám xác chết trên mặt đất, lại khó xử nhìn gã kỵ binh bảnh bao. Từ điểm này có thể nhận thấy đây là một lực lượng vũ trang có thể nói là được chính quy hóa.

Gã kỵ binh bảnh bao cảm thấy thanh đao trên cổ nhẹ rung, hắn cảm giác được đau đớn lập tức hiểu rằng tính mạng của bản thân đang cực kỳ nguy hiểm.

Đối phương nếu không nể mặt giết chết nhiều kỵ binh như vậy khẳng định sẽ không băn khoăn thực lực của Phi Long kỵ sĩ đoàn, hắn không khỏi hô gấp:

- Đầu hàng. Chúng ta đầu hàng!

Có mệnh lệnh này của gã kỵ binh bảnh bao, mười mấy tên kỵ binh còn lại lập tức dễ dàng vô cùng xoay người nhảy xuống ngựa, ném binh khí giơ hai tay lên cao.

Đám lính đánh thuê lập tức đi thu gom lại đám chiến mã vẫn còn sống, đám nô bộc dưới sự dẫn dắt của Bỉ Lâm Đặc Tư trói chặt những kỵ binh này lại.

Tuy nhiên vào lúc trói gã kỵ binh bảnh bao kia, hắn liều mạng giãy dụa:

- Các ngươi làm gì vậy? Ta đã đầu hàng không ngờ còn muốn trói ta? Còn có người không tuân theo quy củ vậy sao?

Khang Tư thấy Bỉ Lâm Đặc Tư khó xử nhìn mình, hắn sửng sốt một chút, rồi sau đó cười lên. Bởi vì hắn nhớ tới phong tục ở bên Tuyết quốc này, nếu không có thù oán sâu nặng thì mọi người đầu hàng có thể chuộc lại bản thân. Đặc biệt những người có thân phận thì người thắng phải dùng cách đối xử như với khách của mình.

Kỳ thật điều này trên lịch sử các nước đều từng xuất hiện, tuy nhiên bình thường chỉ giới hạn với quý tộc mà không phải như ở Tuyết quốc chỉ cần người có thế lực đều có quyền lợi này. Ngay cả lính đánh thuê độc lập bị bắt, chỉ cần có tiền cũng có thể chuộc lại bản thân.

Nghĩ tới đây, Khang Tư khoát tay nói:

- Đưa hắn qua đây!

Không đợi Bỉ Lâm Đặc Tư thúc giục, gã kỵ binh bảnh bao kia vội hưng phấn chạy tới trước mặt Khang Tư, vừa dừng lại liền bày ra vẻ cao ngạo chỉ vào Khang Tư nói:

- Nghe cho tốt đây người thắng trận. Ta là Thiếu chủ của Phi Long kỵ sĩ đoàn trấn Thanh Hương. Ngươi có thể yêu cầu tiền chuộc với cha ta là đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn. Dựa theo thân phận của ta, tiền chuộc không thể thấp hơn một trăm kim tệ, cũng không thể cao hơn một ngàn kim tệ. Trước khi nhận được tiền chuộc, ngươi phải đối xử với ta như khách quý!

Nghe thằng nhóc này ba hoa chích chòe, Khang Tư không khỏi cười nói:

- Yên tâm, chúng ta sẽ dựa theo giá trị con người của ngươi là bao nhiêu để đối xử cho phù hợp.

Nghe nói thế, gã kỵ binh bảnh bao mới bớt căng thẳng, hắn vẻ mặt sợ hãi, cảm thán nói:

- Lính đánh thuê đoàn của các ngươi cũng quá mạnh mẽ. Mới gần mười người đã tiêu diệt hơn nửa đội kỵ binh của ta. Cát Áo này thật sự khâm phục.

Đối với tên đã trở thành tù binh mà không để ý chút nào, Khang Tư cũng không hiếm thấy cho nên không trực tiếp đáp lời, hỏi:

- Phi Long kỵ sĩ đoàn là cái đội gì?

- Đội? Ngươi không nên làm nhục người như vậy được không? Chúng ta là kỵ sĩ đoàn! Kỵ sĩ đoàn, biết không?

Tên kỵ binh bảnh bao gọi là Cát Áo này trừng mắt nổi giận rống lên.

Khang Tư bình tĩnh nói:

- Ta không cho rằng hiện tại Tuyết quốc còn có thể tồn tại một đội kỵ binh toàn bộ là kỵ sĩ tạo thành.

Lời này vừa nói lập tức khiến cho Cát Áo đang kích động lập tức choáng váng.

Đúng như cái tên, thành viên kỵ sĩ đoàn yêu cầu tất yếu là phải quá tám phần thành viên đạt được tước vị kỵ sĩ mới có thể xưng là kỵ sĩ đoàn. Mà từng tước vị kỵ sĩ đều phải cần một phần kỵ sĩ lãnh thổ tương ứng.

Bất kỳ một lãnh chủ nào hiện tại đều cũng không thể đưa ra nhiều thổ địa như vậy để thành lập một kỵ sĩ đoàn. Cho nên lời này của người thắng cũng liền tỏ vẻ Phi Long kỵ sĩ đoàn chỉ là tương đương với một loại đội dạng như cường đạo đoàn.

Bị người ta nói bóng nói gió như vậy, Cát Áo tuy rằng căm tức nhưng cũng không dám lên tiếng kháng nghị. Ai bảo người ta nói là sự thật, ai bảo vũ lực của người ta cao siêu như thế? Cho nên hắn đành phải vuốt mũi mà chấp nhận.

Mấy người Khang Tư cũng không thèm để ý tới tên thiếu gia tù binh bảnh bao này, trực tiếp kéo tất cả tù binh lên xe trượt tuyết, dắt chiến mã tiếp tục đi tới trấn Thanh Hương.

221. Chương 221: Dòng Chảy Ngầm Thơm Mát. (1+2)

Bóng dáng thôn trấn càng ngày càng rõ, toàn bộ nhà lầu ở trấn này đều cao hai tầng, xung quanh là hàng rào gỗ, tháp tên canh gác đầy đủ hết, thoạt nhìn mặc dù không lớn, nhưng ít nhất mà tính, tối thiểu chiếm cứ một diện tích gần ba bốn kilomet vuông.

Cùng lúc đó, đám người Khang Tư cũng nhìn thấy trước cửa lớn vào trấn đã đứng vài trăm tên tráng hán trang phục hỗn độn, nhưng trên tay đều cầm binh khí.

Một hán tử đứng đằng trước chính giữa đội ngũ, lộ vẻ là đầu mục, vừa giơ một tay lên, vừa đặt một tay nơi chuôi đao hô lớn:

- Người phía trước dừng bước!

Khang Tư cũng không muốn xảy ra tranh chấp vô vị với những dân đoàn rõ ràng có tính chất lực lượng vũ trang này, cho nên lập tức dừng bước.

Mà tên đầu mục kia thấy đám người Khang Tư nghe lời như thế, không khỏi vô cùng tự đắc nói:

- Các ngươi đang làm gì? Mau báo rõ thân phận ra! Cấm nói bậy, hừ hừ!

Tay vừa giơ, những tráng hán phía sau hắn lập tức hùng hổ vung vẩy vũ khí kêu gào.

Khang Tư còn chưa nói gì, tên Cát Áo kia đã chỉ tay vào đầu mục kia đá chân hô:

- Hội Đoàn trợ chết tiệt các ngươi! Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy bổn thiếu gia ở trong này sao?

Tên đầu mục kia nghe thế liền nhìn tập trung lại, thấy Cát Áo ở đó, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thần tình tươi cười bộ dáng có chút nịnh bợ nói:

- Thì ra là thiếu đương gia của Phi Long kỵ sĩ đoàn, nếu là lúc đầu ngươi dẫn theo đám người kia, tất nhiên ta không nói hai lời lập tức cho qua, tuy nhiên hiện tại người ngươi dẫn theo hơn nửa đều là người lạ, không biết điểm này...Ách!

Đầu mục này nói đến đây mới phát hiện, ngoại trừ Cát Áo ra, tất cả thành viên Phi Long kỵ sĩ đoàn khác đều bị trói như cái bánh chưng, không khỏi lập tức hô lớn:

- Chết tiệt! Chuẩn bị chiến đấu!

Khang Tư lại một lần nữa còn chưa kịp lên tiếng, Cát Áo lại vung chân hét lớn:

- Chuẩn bị chiến cái gì? Đây là đoàn lính đánh thuê do lĩnh chủ đại nhân phái tới đóng giữ trấn Thanh Hương, không phải là cường đạo!

- Đóng giữ?

Đầu mục kia biến sắc, rất dữ tợn rút ra binh khí, vung đao lên chỉ vào Khang Tư hô lớn:

- Cát Áo thiếu gia bị đám cường đạo bắt! Chư vị nghe lệnh! Giết đám cường đạo giải cứu Cát Áo thiếu gia cho ta!

Đám nông binh được võ trang phía sau hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó giống như là tỉnh ngộ lại, kêu gào lao lên.

- Chết tiệt! Ngay cả ta mà ngươi cũng muốn giết chung luôn hả?!

Cát Áo lập tức nhảy bắn tới phía sau Khang Tư, hơn nữa vừa kích động nói với Khang Tư:

- Vị đoàn trưởng đại nhân này mau thả chúng ta ra, chúng ta cũng có thể giúp đỡ một tay!

Vừa đưa tay đi lấy binh khí bên hông Khang Tư.

Vốn thấy bộ dạng của Cát Áo cùng nghe được lời hắn nói, đám nô bộc đều chuẩn bị mở trói cho đám tù binh này, các lính đánh thuê thì chuẩn bị phát binh khí cho những tù binh đó, tuy nhiên sau khi nhìn thấy động tác của Khang Tư, tất cả mọi người đều lâm vào sửng sốt.

Bởi vì Khang Tư nhẹ nhàng vung tay, chẳng những khiến cho ý đồ của Cát Áo thất bại, mà còn thuận thế rút ra binh khí gác lên trên cổ Cát Áo.

Cát Áo bị dọa cho nhảy dựng lên vốn đang muốn kháng nghị điều gì, nhưng mũi đao của Khang Tư hơi động một chút, tạo thành một đường vết thương, liền khiến cho Cát Áo lập tức không dám động đậy.

Khang Tư không nói gì, chỉ là như cười như không nhìn về nơi xung yếu của những tráng hán kia suy nghĩ.

Chứng kiến bộ dạng này của Khang Tư, Cát Áo không khỏi thần sắc buồn bã, sau đó quay về đám giống như nông binh đang kêu gào lao về hướng này quát lớn:

- Kêu la cái gì, tất cả dừng lại cho ta!

Cát Áo vừa nói xong, đám nông binh đang xung phong kia như nghe được mệnh lệnh của cụ tổ vậy, trong nháy mắt liền dừng bước.

Đám lính đánh thua cùng đám nô bộc vốn còn đang sững sờ, giật mình giận dữ đá cho đám tù binh mấy đá, thì ra bọn chúng là cùng một ruột, mình thiếu chút nữa thì mắc mưu rồi, may mắn đoàn trưởng đại nhân thông minh, nhìn thấy quỷ kế của tên nhị thế tổ kia.

- Những người này là ai?

Khang Tư lúc này lên tiếng hỏi.

Cát Áo vẻ mặt uể oải liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, sau đó rất khinh thường nhìn đám phần tử võ trang đang đứng ngây ngốc kia nói:

- Còn có thể là ai, chính là hội Đoàn Trợ do đám người kéo thuyền đê tiện tạo thành, trợ giúp thế lực trong trấn mấy việc như duy trì trật tự trị an hay trông cửa, tuy rằng có được tên tuổi vang dội, nhưng bản chất cũng chỉ là một đám chó trông cửa mà thôi.

Không biết là do tên đầu mục hội Đoàn Trợ kia suy đoán, hay là thực sự nghe được những lời nói này của Cát Áo, vốn còn đang đứng nguyên tại chỗ nhìn hắn, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi quát:

- Chúng ta là chó trông cửa thì thế nào? Không có những con chó trông cửa như chúng ta, đám quyền quý chó má các ngươi có thể yên ổn sống qua ngày sao? Các huynh đệ, giết tên hỗn đản vong ân phụ nghĩa này!

Lần này những nông binh võ trang thật sự không có do dự, lập tức nhanh chóng lao lên.

Cát Áo rõ ràng ngây ngốc, sửng sốt một lát.

Đây là chuyện gì xảy ra, vừa rồi nháy mắt ra dấu với bọn họ để bọn họ giải cứu mình, bọn họ còn nghe lệnh làm việc, tại sao mới không lâu sau, liền thật sự chuẩn bị giết mình chứ? Chẳng lẽ là bởi vì nghe được mình hạ thấp bọn họ sao? Điều này không có khả năng nha, trước kia làm nhục bọn họ ngay trước mặt, bọn họ cũng không dám làm gì, tại sao lần này lại biến thành như vậy?

Lần này Khang Tư không nói thêm điều gì, tiện tay ném luôn khảm đao cho Cát Áo, sau đó rút đao lao lên.

Hiện tại đối phương là lên thật sự rồi!

Đám lính đánh thuê thấy một màn như vậy, lập tức có phản ứng, không khỏi vừa hô với đám Bỉ Lâm Đặc Tư:

- Mau cởi trói cho tù binh rồi trang bị cho họ!

Sau đó liền quất mạnh vào mông chiến mã, kỳ vọng những chiến mã này xung phong là có thể tách đôi thế công của quân địch.

Tuy nhiên đám chiến mã mắt vẫn còn tốt đều có thiên tính tránh né nguy hiểm của sinh vật, nhìn thấy lưỡi lê chói lọi kia của đám nông binh, toàn bộ hí lên một tiếng rồi bỏ chạy tứ tán.

Đám lính đánh thuê trước khi bất đắc dĩ bước vào trận chiến, đều không kìm nổi hoài nghi đoàn lính đánh thuê mình gia nhập có phải là một đoàn xuất chúng hay không, mà đoàn lính đánh thuê này lại không ngừng trải qua chiến đấu, tuy nhiên đãi ngộ của đoàn lính đánh thuê này khiến cho bọn họ căn bản không có ý niệm rút lui trong đầu, cho nên cũng chỉ có thể liều mạng.

Đám Bỉ Lâm Đặc Tư vừa luống cuống tay chân cắt đứt dây trói cho những tù binh, vừa bày ra tư thế công kích.

Mà những tù binh vừa khôi phục tự do, lập tức từ trên xe trượt tuyết lấy ra binh khí, phối hợp với đám nô bộc tạo thành một vòng phòng ngự, đồng thời liều mạng quát to:

- Cung tên của các ngươi đâu? Mau lấy ra bắn đi!

Tuy nhiên vừa mới quát xong, đã thấy vị đoàn trưởng cung tên lợi hại nhất kia đã rút đao xông lên rồi, bọn họ không khỏi sửng sốt một chút, mà Cát Áo nhận được khảm đao cũng đã tỉnh táo lại, liền chạy tới kêu gào chạy mau, khiến cho bọn họ chần chừ một chút, chỉ chút thời gian như vậy, Khang Tư đã xông vào trong đám nông binh kia.

Khang Tư rất thoải mái chém một đao giết một nông binh đang cầm thương đâm về phía hắn, cũng thuận tay đoạt lấy cây mộc thương, đâm vào một nông binh khác, sau đó không quan tâm, một lòng vung mạnh khảm đao dũng mãnh tiến tới, phàm là nơi nào hắn đi qua toàn bộ đều là một mảnh khóc thét, chân tay và phần còn lại phơi đầy một đường.

Con đường máu như vậy không chỉ tồn tại một đường, toàn bộ tấn công vào trong đám nông binh, không ngờ xuất hiện ba con đường máu như vậy, Khang Tư ở giữa, Giáp Nhất Giáp Nhị ở hai bên.

Về phần Giáp Linh thì trốn ở một nơi bí mật gần đó, một nửa tinh lực đặt ở việc giết chết đám nông binh, một nửa tinh lực đặt ở việc bảo vệ an toàn cho ba người Khang Tư.

Có tên siêu cấp mật vệ bất tử này, hơn nữa lại xuất quỷ nhập thần làm bùa hộ mệnh, vậy cực kỳ an toàn rồi.

Sở dĩ nói người hội Đoàn trợ là nông binh, không phải ở chỗ bọn họ có nhiều ít bao nhiêu người cùng trang bị hoàn mỹ hay không, chủ yếu là bởi vì mức độ huấn luyện cùng tinh thần chiến đấu của bọn họ đều không thể so sánh được với quân chính quy, vài trăm người vây công đều bị bốn người Khang Tư dọa cho khiếp sợ, càng không phải nói những nông binh này.

Bị mấy người Khang Tư xung phong chém giết, sĩ khí song phương đều xảy ra biến hóa, bên phía Khang Tư không cần phải nói, tuyệt đối là sĩ khí lên như cầu vồng, đám lính đánh thuê cùng nô bộc đều hai mắt đỏ bừng, tiếng kêu "giết" vang tận trời, phóng về phía địch nhân nhiều hơn so với mình mấy chục lần.

Mà những thành viên của hội Đoàn trợ thì người nào người nấy xanh cả mặt, người run rẩy lùi dần về phía sau.

Thành viên Phi Long kỵ sĩ đoàn vốn đang định nghe lệnh chạy trốn, thấy một màn như vậy, không cần suy nghĩ nhiều, dưới sự dẫn dắt của Cát Áo đang hưng phấn dự thường kia, cũng dũng khí mười phần xông về phía địch nhân.

Bị người chém liên tục chém chết hơn mười người, mà bản thân mình công kích đối phương lại ngay cả một sợi lông cũng không bị thương tổn, hội Đoàn trợ sĩ khí xuống thấp tới cực điểm, hơn nữa tên thủ lãnh hội

Đoàn trợ kia vừa mới giật mình vung đao chém Khang Tư, lại bị chém cho rơi đầu, sau đó tất cả thành viên hội Đoàn trợ đều kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức quay đầu chạy trốn.

Tuy nhiên, cửa trấn lại bị một đám hán tử dáng vẻ mạnh mẽ nhanh nhẹn dũng mãnh ngăn chặn.

Những hán tử đó rõ ràng không phải là một phe, ít nhất có bốn năm cỗ thế lực tồn tại, tuy rằng bọn họ đứng chung một chỗ, nhưng màu sắc quần áo khác nhau, vẫn còn khiến người khác chú ý một chút là có thể nhìn ra.

Không biết bởi vì sao, những nông binh vội vàng chạy trốn kia như là cực kỳ sợ hãi đám người vạm vỡ đó, chẳng những không có quay về thôn trấn, ngược lại chuẩn bị chạy về bốn phía.

Đáng tiếc thời tiết bên ngoài trời băng đất tuyết, khiến cho bọn họ chạy được vài bước liền dừng lại, bởi vì kẻ ngốc cũng biết dưới thời tiết như vậy, không có chuẩn bị gì như bọn họ mà chạy ra bên ngoài, chỉ cần đến đêm là có bao nhiêu người chết bấy nhiêu.

Mà những nông binh đó dừng bước, trong khi đám người Khang Tư vẫn tiếp tục tới gần, cũng quyết định lực chọn của mình. Bọn họ không phải tấn công đám tráng hán cường hãn kia, cũng không phải liều chết đánh lại Khang Tư, mà không chút do dự quỳ xuống mặt tuyết đã bị máu tươi nhiễm hồng, đầu hàng!

Vừa thấy một màn như vậy, đám lính đánh thuê lập tức chỉ huy nô bộc bắt trói những nông binh đó lại, không biết những nông binh này bị sự dũng mãnh của đám người Khang Tư khiến cho sợ hãi, hay là do tập tục nơi này sau khi đầu hàng không chống cự, mà vài trăm tên nông binh cứ cam tâm tình nguyện bị mười người trói lại như vậy, tuy nhiên phỏng chừng là bởi nguyên nhân phía trước, bởi vì Cát Áo cùng thủ hạ của hắn, không ngờ không thèm quan tâm vinh dự lén lút chạy về thôn.

Điều cổ quái duy nhất chính là, những người vạm vỡ kia chẳng những không có ngăn cản, ngược lại sau khi cho đi qua lập tức ngăn chặn chỗ hổng lại, hoàn toàn một bộ dáng người ngoài không được tiến vào.

Tuy nhiên Khang Tư thản nhiên liếc mắt nhìn về những tráng hán đó một cái, lập tức khiến cho đám tráng hán theo bản năng lui lại phía sau một bước, hơn nữa quay đầu nhìn về phía đầu mục của tổ chức ở phía sau.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, đoàn người Khang Tư lợi hại thế nào, bọn họ chính là nhìn thấy nhất thanh nhị sở, những người mình nơi đây tuy rằng lợi hại hơn so với đám nông binh, nhưng tuyệt đối lợi hại cũng không đến địa phương nào, khác nhau giỏi lắm là bị một đao chém chết với lại bị hai đao chém chết mà thôi.

Trong đó phía sau đám tráng hán toàn bộ quàng khăn màu trắng, một trung niên ục ịch mặc áo lông gấu, cũng quàng một cái khăn trắng bước ra.

Trung niên nhân này vừa đi ra vẻ mặt liền thần tình tươi cười, cười ha ha nói với Khang Tư:

- Vị huynh đệ này, những tên kia xem như trở thành tù binh của ngươi rồi, tuy nhiên bọn họ tuyệt đối không có tiền chuộc bản thân mình, cho nên ngươi có thể tùy ý quyết định sinh tử của bọn họ, thế nào? Có muốn bán bọn chúng cho ta hay không? Ta sẽ trả ngươi một cái giá rất tốt.

Nói tới đây, cũng không chờ Khang Tư đáp lại, hắn liền vỗ vỗ đầu, bộ dạng như vừa nhớ ra nói:

- Thật có lỗi, đã quên giới thiệu bản thân ta, ta là đại quản sự thương đoàn Ái Đặc trấn Thanh Hương, gọi ta là Ngả Long là được rồi. Không biết huynh đệ là...

- Khang Tư Lôi Luân Đặc, là lính đánh thuê thuộc Bạch Mạn Mân Côi đoàn kiêm đoàn trưởng.

Khang Tư nói.

Những người ở cửa trấn nghe thấy thế cũng không khỏi sửng sốt.

Vì đoàn lính đánh thuê này tên thật sự quá cổ quái, hơn nữa một chút khí thế cũng không có, quả thực chỉ là câu nói miêu tả đồ án nào đó thôi nha!

Những tên này cũng có thể làm đoàn lính đánh thuê sao? Thật đúng là người nào cũng có nha!

Đối với phản ứng của những người này, đều không ra khỏi con mắt của Khang Tư, trong lòng hắn không khỏi buồn cười, vì tìm kiếm người biết dòng họ mình, hắn mới dùng câu nói miêu tả đó làm tên đoàn lính đánh thuê của mình.

Ngả Long lập tức đổi giọng hỏi:

- Ừ! Khang Tư đoàn trưởng này, những tù binh đó của ngươi có bán hay không?

Ta có thể trả mười kim tệ cho một tù binh! Ta dám khẳng đinh, trong phạm vi hơn mười dặm này, chỉ có giá của ta là cao nhất đó!

Khang Tư quét nhìn một vòng, những người trong trấn kia toàn bộ đều là vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, những người bên mình thì toàn mặt đỏ bừng, xem bộ dáng bọn hắn, liền biết là đang ảo tưởng những tù binh đó có thể đổi được bao nhiêu tiền đây.

Mà vẻ mặt những người hội Đoàn trợ thì đều là bộ dáng sợ hãi, xem ra bọn họ biết rõ, sau khi thương đoàn Ái Đặc này mua bọn họ đi, bọn họ sẽ nhận được cái kết cục gì.

Khang Tư rất lễ phép nói:

- Thật xin lỗi! Bản đoàn nếu đã nhận trách nhiệm quyền trị an cho trấn Thanh Hương, vậy những tù binh nhiễu loạn trật tự của trấn Thanh Hương này phải bị xử phạt, bởi vậy, trong thời gian chờ xử phạt, bản đoàn cũng không thể bán bọn họ như nô lệ được.

Ngả Long còn chưa kịp hỏi Khang Tư chuẩn bị xử phạt đám tù binh này như thế nào, đột nhiên nhớ tới câu nói phía trước, lập tức kinh hô:

- Quyền trị an?

Những hán tử đứng ở cửa thôn trấn đều hai mắt nhìn nhau. -

Vị đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê dũng mãnh vô địch này đang nói cái gi? Quyền trị an? Không phải hắn nghĩ rằng tùy tiện một đoàn lính đánh thuê đợi ở trong thôn trấn này, quyền trị an liền do hắn phụ trách đấy chứ? Việc này chỉ có thằng nhà quê mới có ý niệm như vậy trong đầu nha, chẳng lẽ người này là từ nông thôn hẻo lánh tới?

Nghĩ đến đây, rất nhiều người đều thiếu chút nữa cười lên, nhưng lo sợ sức chiến đấu không thể địch nổi đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê kia, nên đều cúi đầu cố gắng nhịn cười.

- Đúng vậy! Nam tước Cáp Nhĩ đã thuê bản đoàn đóng giữ tại trấn Thanh Hương, tin rằng văn kiện chứng nhận này có thể chứng minh bản đoàn có được quyền trị an cùng quyền trưng binh hợp pháp tại trấn Thanh Hương.

Khang Tư cười đưa ra cuộn công văn da dê kia.

Ngả Long theo bản năng tiếp nhận, tuy nhiên sắc mặt hắn khó xử quay lại nhìn nhìn, tiếp theo lập tức có bốn năm nam tử bộ dáng đầu mục bước ra, có già có trẻ có yếu có mạnh.

Nhìn thấy đại diện các thế lực ở đây đều đã bước ra, Ngả Long mới mở công văn ra cẩn thận xem xét.

Chứng kiến lời văn trên đó, trên mặt các đầu mục ở đây đều xuất hiện thần sắc tức giận, trong đó có vài tráng hán thậm chí còn muốn phát tác tại chỗ, tuy nhiên Ngả Long lại tranh trước một bước quay sang hỏi Khang Tư:

- Vị đoàn trưởng đại nhân này, vừa rồi ngài nói, đoàn lính đánh thuê của ngài có được quyền trị an cùng quyền trưng binh, ngoại trừ những quyền đó ra không còn quyền lực nào khác nữa sao?

Khang Tư đương nhiên biết người này vì cái gì hỏi như vậy, cười gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đoàn lính đánh thuê của ta chỉ được sử dụng hai dạng quyền này, về phần các quyền khác, bản đoàn sẽ không gò ép, đồng thời cũng phi thường vui mừng duy trì trật tự vốn có của trấn Thanh Hương.

Nghe nói như thế, tròng mắt Ngả Long xoay chuyển, lập tức vừa đưa công văn trả cho Khang Tư, vừa hớn hở nói:

- Một khi đã như vậy, ta nghĩ thương đoàn Ái Đặc chúng ta thực sự hoan nghênh đoàn lính đánh thuê như quý đoàn tiến vào đóng giữ trấn Thanh Hương chuyên trách duy trì trị an. Hoan nghênh ngài, đoàn trưởng Khang Tư!

Vài đầu mục bên cạnh dùng ánh mắt thương thảo với nhau một phen, không biết là bởi vì Khang Tư bỏ qua quyền trưng thuế, hay là bởi vì sức chiến đấu cường hãn của Khang Tư, dù sao bọn họ vẫn khẽ gật đầu chấp nhận.

Chỉ thấy một lão già râu bạc toàn thân mặc áo da hồ, cách ăn mặc giống như hồ ly, bộ dáng cũng cáo già, cười hì hì gật đầu nói với Khang Tư:

- Lão hủ là chủ thuyền hội Liên Nghị Thị Tòng Trường, chúng ta cũng phi thường hoan nghênh đoàn lính đánh thuê tiến vào đóng giữ và chuyên trách trị an cho bản trấn, hoan nghênh quý đoàn trở thành một thành viên của bản trấn!

Lời nói thực sự rất khách khí, nhưng nói xong lời này, lão già liền dẫn theo một đám tráng hán có cánh tay thô to rời đi.

Lão già kia vừa đi, ngay cả hai thương nhân khoác áo da bóng nhoáng, rất nôn nóng tỏ vẻ hoan nghênh với Khang Tư, theo bọn họ nói, Khang Tư biết được, một người là đại biểu thương hội chuyên phụ trách da lông, một người là đại biểu thương hội chuyên phụ trách vật dụng hàng ngày.

Sau khi hai đại biểu này rời đi, ba tráng hán còn lại liếc mắt nhìn Khang Tư một cái, hừ lạnh một tiếng, không nói cái gì liền rời đi.

Mà tráng hán trung niên ở giữa trước đi vài bước rồi đột nhiên quay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Khang Tư:

- Thiếu gia nhà ta bảo ta đại biểu toàn bộ Phi Long kỵ sĩ đoàn, nhiệt liệt hoan nghênh quý đoàn đến.

Nói xong không đợi hồi đáp, quay đầu bước đi.

Ngả Long trong mắt chợt lóe sáng, vẻ mặt như là người bạn tốt tiến sát vào Khang Tư hỏi:

- Ngươi tại sao lại đi đắc tội với Phi Long kỵ sĩ đoàn vậy? Ngươi cũng thật là vô tâm, bọn họ chính là một đám có đầy đủ phong phạm kỵ sĩ, nhưng đến lúc hành động ngay cả một đội võ trang cũng không bằng, bất kể âm mưu quỷ kế gì cũng có thể dùng đến.

Khang Tư thấy Ngả Long thành thục như thế, nhân cơ hội hỏi:

- Ồ! Vậy Phi Long kỵ sĩ đoàn đang làm gì?

- Bọn họ bình thường đảm đương hộ vệ thương đội, hoặc là làm bảo tiêu tạm thời cho chủ thuyền, bởi vì có gan và đảm nhiệm đấu tranh với địch nhân gây nguy hại cho khách, đặc biệt trong khi thực hiện thỏa ước với chủ thuyền cực kỳ nghe theo bất cứ mệnh lệnh gì được giao, cho nên ở trong giới chủ thuyền có danh dự vô cùng tốt.

Tuy nhiên khi khách thuê của chúng không phải chủ thuyền hoặc là thương đội có thực lực, vậy chúng lập tức biến thành đạo tặc đoàn rất hung mãnh tàn bạo! Đương nhiên, việc ấy không ai dám đứng ra chứng minh. Bởi vì sau lưng bọn chúng có chỗ dựa vững chắc chính là Phi Tuyết công quốc, vì tránh để Phi Tuyết công quốc xuôi dòng xuống, cho nên tất cả mọi người đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nói đến đây, Ngả Long nháy mắt mấy cái, làm bộ dáng như ngươi biết ta biết mà thôi.

Khang Tư cũng thức thời không có truy hỏi, ngược lại thay đổi chủ đề hỏi:

- Ừ! Vậy hội Liên Nghị Thị Tòng Trường kia là gì?

Ngả Long ghé sát bên tai Khang Tư nói thầm:

- Đừng thấy lão gia hỏa đó chỉ là người hầu của đầu mục hội Liên Nghị, nhưng sau lưng hội Liên Nghị chính là lão đại chủ thuyền.

Hội Liên Nghị này vốn cũng không có gì, ngay từ đầu các chủ thuyền chỉ dừng lại trấn Thanh Hương tập trung một chỗ để trung chuyển mà thôi, tuy nhiên bởi vì đám chủ thuyền cũng không quá chú ý đặt tinh lực trên mấy việc vặt vãnh ở trấn Thanh Hương, cho nên thuận miệng sai người hầu đến nơi này giúp bọn hắn làm chân tạp dịch, dần dà, những tên xuất thân tạp dịch này, tự nhiên mà tạo thành một tổ chức.

Bởi vậy, hội Liên Nghị này tuy nói ra chỉ là hội tạp dịch kết nối các chủ thuyền, nhưng kỳ thật bọn họ đã phát triển thành ngoại trừ chủ thuyền ở trấn Thanh Hương ra, còn là một thế lực cường đại nhất, phải biết rằng đám cửu vạn cùng kéo thuyền các loại kia, đều chịu sự khống chế của hội Liên Nghị này.

- Vậy vì sao hắn lại làm ngơ để người của hội Đoàn Trợ bị bắt làm tù binh?

Khang Tư không kìm được tò mò hỏi.

Ngả Long một bộ thần thái đương nhiên nói:

- Đương nhiên là ngồi yên không để ý rồi, nếu không phải sẽ mất thể diện, chỉ sợ hắn ước gì ta mua đám tù binh này đi ấy chứ.

Biết vì sao lại như vậy không? Bởi vì hội Đoàn Trợ ngay đầu chính là vì đấu tranh quyền lũng đoạn với hội Liên Nghị, tuy rằng sau này bởi vì hội Đoàn Trợ biến chất thành thế lực tay sai khác, nhưng cũng bởi vì dạng này, mà hạn định bọn họ nhất định phải tiếp tục đấu tranh cùng hội Liên Nghị, bởi vậy tuy rằng bọn họ đều là đại biểu cho phu khuân vác, nhưng cũng là địch nhân, đều ước gì đối phương chết hết cho rồi.

Ngả Long này có thể vì lấy lòng, cũng có thể là tính nói nhiều, không đợi Khang Tư hỏi liền nói hết bảy tám phần chuyện tình trong thôn trấn mà hắn biết, giúp Khang Tư hiểu được kết cấu các thế lực nơi này.

Tầng nhân viên dưới chót không cần phải nói, chính là đám phu khuân vác này cùng với dân nghèo, chiếm tám phần dân cư thôn trấn; tầng thứ hai chính là đám tay sai dựa vào các thế lực chính, hội Đoàn Trợ là thuộc tầng này; Tầng thứ ba chính là đám tiểu thương với thương đội của mình, bọn họ số lượng rất đông, căn bản chưa có ai đi thông kê; tầng thứ tư chính là thương đoàn cùng thế lực võ trang, thương đoàn Ái Đặc cùng Phi Long kỵ sĩ đoàn là đại biểu cho tầng này.

Mà một tầng cuối cùng chỉ có hội Liên Nghị tồn tại, sở dĩ đặc thù như thế, là bởi vì hội Liên Nghị cáo mượn oai hùm, đám chủ thuyền này nắm kim tệ của toàn bộ mọi người trong trấn, mới đi tới được đỉnh của thế lực nơi này, có thể nói ngoại trừ hội Đoàn Trợ cùng đám phu khuân vác ra, không có thế lực nào ở khu vực này dám can đảm đắc tội bọn họ.

Đồng thời một điểm tất yếu là bến cảng trấn Thanh Hương ẩn chứa tài phú kinh người, nếu chỉ bằng phần đất thuộc đám chủ thuyền cùng các thế lực võ trang nơi này, tuyệt đối không thể ngăn lại ánh mắt tham lam của đám quý tộc xung quanh kia.

Mà nguyên nhân có thể khiến trấn Thanh Hương bảo trì nguyên trạng chính là, trấn Thanh Hương tiếp giáp Tuyết Long Giang, bản thân thuộc về Băng Diệu công quốc, bờ sông bên kia là Tả Nhĩ Đặc công quốc, phía thượng du con sông là Tuyết Phi công quốc, là một nơi bị thế lực của cả ba công quốc bao quanh, có thể nói nếu muốn độc chiếm trấn Thanh Hương, phải cân nhắc quý tộc của hai công quốc khác có thể xấu hổ quá thành giận, mà khơi mào cho cuộc hỗn chiến giữa ba đại công quốc hay không.

Đặc biệt đám quý tộc ba đại công quốc, đều không thể nào chịu sự khống chế của công tước chủ nhân của công quốc, một khi chiến đấu nổi lên căn bản không thể hòa giải, cho nên đám quý tộc hơi có chút đầu óc sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Cũng bởi vì chút nguyên nhân này, trấn Thanh Hương giống như một chậu châu báu mới có khả năng tồn tại trong lãnh địa một Nam tước nho nhỏ, cũng mới có thể gần như là một khu độc lập tự trị, có thể nói, các thế lực võ trang tại trấn Thanh Hương đều là do đám quý tộc khác như hổ rình mồi phái đến, mà Khang Tư lại là do Nam tước Cáp Nhĩ, người có quyền sở hữu hợp pháp lãnh thổ này phái tới.

Chỉ là ngẫm lại Nam tước đại nhân cũng thật đáng thương, chỉ dám phái đoàn lính đánh thuê tiến vào chiếm giữ, là có thể biết Nam tước đại nhân buồn bực cùng bất đắc dĩ đến mức nào.

Rõ ràng là lãnh địa hợp pháp của mình, cũng biết rõ đó là chậu châu báu, nhưng lại không dám tự tay nắm chỗ tốt, bởi vì hắn cũng hiểu sâu sắc rằng, chỉ cần bản thân mình đưa tay vào, khẳng định sẽ bị quần ẩu

cho tới tàn!

Về phần hiệp ước đã ký, quy định chỉ cần Khang Tư khống chế trấn Thanh Hương, liền có thể sử dụng thôn trấn này làm lãnh địa, tuy nhiên đó là thỏa mãn tâm tính không ăn được đạp đổ mà thôi.

Dù sao mình đã không dám làm, vậy dứt khoát lấy nó làm giải thưởng là tốt rồi, người nào có thể khống chế liền cho người đó, tốt nhất là để đoàn lính đánh thuê lấy được, để cho đám quý tộc kia buồn bực đến chết đi!

Khang Tư sau khi biết được tình hình đó không khỏi cảm thán, một cái trấn Thanh Hương nhỏ bé như vậy, không ngờ cũng hỗn loạn như trên bán đảo Phi Ba.

Tuy nhiên hỗn loạn cũng có chỗ tốt của hỗn loạn, nhiều thế lực chen chân nơi này như thế, hơn nữa tin tức lưu truyền cũng phi thường rộng rãi, chỉ cần thanh danh đoàn lính đánh thuê của mình vang dội ở trấn Thanh Hương, vậy hiệu quả tuyệt đối hơn rất nhiều so với vất vả bôn ba bên ngoài, như vậy xem ra, mình còn phải cẩn thân suy nghĩ lại, nên làm thế nào để phát triển mạnh thanh danh đoàn lính đánh thuê của mình.

Vài lính đánh thuê tiến sát lại cau mày hỏi:

- Đoàn trưởng đại nhân! Chúng ta hiện tại nên bố trí như thế nào? Tù binh trong tay chúng ta ước chừng có hơn hai trăm người nha!

Tuy rằng bọn họ cảm thấy đoàn trưởng của mình không bán tù binh đi, là một quyết định phi thường sai lầm, nhưng trước mặt đoàn trưởng cường đại này cho dù có sai làm gì bọn họ cũng không thể làm ra phản ứng không tốt nào, bọn họ căn bản không có lá gan kháng nghị.

Không đợi Khang Tư lên tiếng, Giáp Nhất đã tiến sát lại bẩm báo:

- Chủ thượng! Vừa rồi từ trong miệng đám người nhặt xác biết được, trong thôn trấn chưa từng có cơ quan quản lý công vụ, thế lực tiến vào chiếm giữ thôn trấn phải tự tìm trụ sở cho mình, có thể mua thì mua, thậm chí có thể phát động võ trang cướp đoạt địa bàn, chỉ là không có an bài trước.

Nhìn thấy cái dạng này, đám lính đánh thuê trong lòng cảm thán, không hổ là thân tín của đoàn trưởng, nhìn xem năng lực loại này, thủ trưởng còn chưa lo đến đã giành lo trước rồi, thật sự lợi hại nha!

Khang Tư cân nhắc một chút, tùy tay chỉ vào một tù binh hỏi:

- Trụ sở của hội Đoàn trợ các ngươi ở nơi nào?

Tù binh này hiển nhiên bị Khang Tư làm cho khiếp sợ, vừa thấy Khang Tư hỏi, cũng không quản đối phương có phải muốn giết tới cửa hay không, có phải bán đứng huynh đệ mình hay không, cuống quít quỳ xuống nói:

- Lão gia! Trụ sở của chúng ta ở nơi cách cửa trấn năm trăm mét, tiểu nhân nguyện ý dẫn đường cho lão gia.

- Tốt lắm! Dẫn đường đi!

Khang Tư vung tay lên, năm lính đánh thuê, tám nô bộc, thêm bốn người Khang Tư, liền vội vàng cùng hơn mười thớt chiến mã, vài xe trượt tuyết, hai trăm tên tù binh thu được ngoài trấn, chậm rãi tiêu sái tiến vào cửa lớn trấn Thanh Hương.

Không biết đám bảo vệ cửa từ nơi nào chạy ra, cùng đám người nhặt xác cũng giống vậy không biết từ đâu xuất hiện, tất cả đều thần sắc quái dị nhìn đám người này.

Bởi vì đám bảo vệ cửa, đặc biệt là đám người nhặt xác đều là tầng nhân viên dưới, cho nên một màn quái dị này rất nhanh được bọn họ lan truyền toàn bộ trấn, cũng giúp những dân chúng tầng dưới biết đến, đoàn lính đánh thuê mới tiến vào đóng giữ thôn trấn, tên là Bạch Mạn Mân Côi đoàn có thế lực võ trang dị thường lợi hại!

Đừng thấy bọn hắn ít người, nhưng lại có thể một địch mười! Bằng không với gần mười người như thế, sao có thể bắt hai trăm địch nhân làm tù binh được chứ?

Đoàn người đi trên đường, phàm là người nhìn thấy đội ngũ này tất cả đều khiếp sợ im lặng.

Người bình thường chỉ là khiếp sợ đoàn lính thuê này cường đại, mà người có trí thức thì lại rất nhiều nghi vấn: mình khi nào thì gặp qua người yếu đuối như vậy? Bên mình tới vài trăm người, mà đối phương mới có mười mấy người, nhưng người của chứng ta chẳng những không dám phản kháng, ngược lại còn nhu thuận thì còn ra cái hình dáng gì nữa!

Còn nữa, tuy rằng đám người bị bắt phi thường yếu đuối, nhưng chỉ bằng mười mấy người, có thể bắt nhiều tù binh như vậy, cũng quá cường hãn lợi hại rồi, nếu khấu trừ nhân số, các thế lực võ trang khác trong trấn, chỉ sợ căn bản không thể so sánh được!

Một thế lực võ trang mới tinh như vậy tiến vào chiếm giữ trấn Thanh Hương, khẳng định sẽ tạo thành một lần rung chuyển mới.

Đương nhiên, sau khi đi một đoạn đường, ánh mắt khiếp sợ tiêu thất, toàn bộ thay bằng ánh mắt tò mò kinh ngạc, thậm trí còn có không ít tráng hán mang bội đao bên người thần tình khinh thường chuẩn bị chặn đám người Khang Tư lại.

Tuy nhiên không đợi đám người Giáp Nhất phát uy, những tráng hán đó đã được đồng bạn rỉ tai, một trận tiếng nói chuyện thì thầm, ánh mắt vốn đang khinh thường liền biến thành khiếp sợ, tin rằng đã biết được tin tức nơi cửa vào.

Giống như những người thường náo nhiệt nhìn về phía Khang Tư, đám người bên phía Khang Tư cũng náo nhiệt nhìn bọn họ.

Sau khi tiến vào cửa lớn thôn trấn, đầu tiên chính là một con đường đá tảng phi thường rộng lớn, độ rộng ít nhất tới mười thước, chiều dài đi ngang qua toàn bộ trấn Thanh Hương.

Trên đường phố rất đông người, buôn bán có, đi dạo cũng có, thuận mặt nhìn lại, dường như náo nhiệt vượt qua cả thanh Bỉ Khắc, tuy nhiên ngẫm lại sự chênh lệch giữa hai thành, có thể nói đây chính là ảo giác, sở dĩ như vậy chủ yếu bởi vì thôn trấn này nhỏ hơn so với thành Bỉ Khắc mà thôi.

Mà trên con đường đá tảng rộng lớn này, không chỉ nói tuyết đọng, mà ngay cả rác rưởi ở những thôn trấn bình thường đều tùy ý có thể thấy được lại không tồn tại một mảnh, vệ sinh sạch sẽ tới mức này khiến người khác cũng phải sợ hãi.

Mà trên đường tùy ý có thể thấy được, những người vệ sinh mặc đồng phục thống nhất, một tay cầm cái hót rác, sau lưng đeo một cái sọt, chính những người nầy là nguyên nhân giúp cho con đường sạch sẽ như thế.

Ngoại trừ những người vệ sinh ra, các cửa hàng hai bên đường phố cũng sạch sẽ có trật tự, trước cửa quán xá đều có hai chiếc đèn lồng, phỏng chừng buổi tối sau khi được thắp sáng, hoàn toàn có thể chiếu sáng cho người đi dạo phố.

Thấy rõ nhất chính là, cứ cách trăm thước, bên đường lại có một phòng nhỏ có chút nhỏ hẹp, trên cửa ghi rõ ” Nhà vệ sinh”.

Chứng kiến những công trình thuận tiện cho dân chúng đó, Khang Tư hoàn toàn cảm thấy vô cùng kinh hãi, tuy rằng ngoài miệng cũng không nói gì, nhưng Khang Tư đối với lãnh địa của mình, đặc biệt là công trình cơ sở của thành Thanh Nguyệt rất có cảm giác thành tựu, nhưng so sánh với trấn Thanh Hương này, quả thực chính là một trời một vực, phỏng chừng bất cứ người thống trị nào đến nơi này đều sẽ cảm giác chịu đả kích thật lớn.

- Nơi này cơ sở đều tốt như thế sao?

Khang Tư có chút đố kỵ thì thào nói, Giáp Nhất ở bên cạnh đương nhiên biết tâm tình của Khang Tư khi nói lời này, không khỏi lập tức hỏi tù binh, chỉ chốc lát sau liền thần tình tươi cười quay lại, đang chuẩn bị mở miệng hắn lại do dự một chút, sau đó liền ngược lại cười hì hì không hé răng.

Khang Tư không có để ý bộ dáng thủ hạ, dưới sự dẫn đường của tên tù binh tiến vào một lối rẽ sang một con đường khác, đây là một con đường rộng năm thước, mặt nền không phải là đá tảng, mà là đá cục vụn

trải thành, tuy rằng cũng rất sạch sẽ, nhưng trên cảm giác thì kém hơn rất nhiều, bởi vì vừa nhìn, cả con phố cũng chỉ có một hai người vệ sinh mà thôi.

Đối với điểm này, Khang Tư cho rằng rất bình thường, dù sao không có khả năng biến tất cả con đường trông thôn trấn đến mức sạch bóng được, bởi vì như vậy phí tổn có thể rất cao.

Trong ánh mắt cổ quái trầm mặc của người qua đường, đám người Khang Tư lại tiếp tục tiến vào một con đường khác.

Vừa tiến vào con đường này, trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, thậm chí những người này còn quay đầu lại nhìn phía sau một chút.

Khang Tư không khỏi dở khóc dở cười, đây thật đúng là một bước thiên đường, một bước địa ngục a!

222. Chương 222: Trụ Sở Ban Đầu. (1+2)

Lắc lắc đầu, Khang Tư cất bước dẫn đầu tiến vào, một cỗ cảm giác dinh dính lập tức từ dưới chân truyền đến.

Đây chỉ là con đường bằng bùn đất rộng trên dưới ba thước, bởi vì tuyết tan, cho nên đường trở nên cực kỳ lầy lội, hơn nữa rác lại chất đống đầy hai bên đường, thậm chí nước bẩn từ đống rác chảy ra khiến cho bùn lầy biến thành màu đen.

Đây là một loại cảm giác thật quái dị, bởi theo lý thuyết, thời tiết rét lạnh như vậy, nước sẽ đóng thành băng, nhưng hiện tại nơi này chẳng những có bùn lầy, không ngờ còn có nước bẩn tồn tại.

Dưới tình huống không biết rõ tại sao lại thế này, chỉ có thể đoán đây là bởi dân cư trong thôn trấn nhiều, là nguyên nhân khiến cho nhiệt độ không khí tăng lên.

Từ con đường đá sạch sẽ, bước trên con đường bùn lầy như vậy, trong nháy mắt mọi người trong lòng đều không thoải mái, tuy nhiên có đoàn trưởng Khang Tư đi đầu, còn có tình cảnh xuất thân của mọi người, cho nên bọn họ đều nhanh chóng loại bỏ cảm giác không thoải mái này sang một bên, sát sao đi theo phía sau Khang Tư.

Khang Tư nhìn thấy những căn nhà rách nát tàn cũ hai bên đường, còn có những người dân mặc bộ quần áo rách, hai mắt vô thần, khuôn mặt gầy yếu. Những người này đều đứng gần bãi rác đến phát ngốc, muốn tìm kiếm đồ vật gì đó trong đống rác, căn bản không ai để ý đến đám người Khang Tư.

Giáp Nhất lúc này tiến sát lại nói:

- Chủ thượng! Trấn Thanh Hương chỉ có những tuyến đường chính mới là đường đá, các tuyến đường phụ còn lại đều là rải đá vụn trên mặt, hai loại đường này bởi vì đám chủ thuyền cùng với các thương nhân thường xuyên đi lại, cho nên được sửa sang đặc biệt xinh đẹp, tuy nhiên ngoại trừ hai loại đường này ra, các địa phương khác đều giống như nơi này.

Nhưng càng quá hơn là, người ở những địa phương đó, nếu không được phép đặc biệt, thì nếu không ăn mặc sạch sẽ, tuyệt đối không được bước ra ngoài đường. Bọn họ ngay cả phải rời khỏi thôn trấn, cũng phải chui lỗ hổng hàng rào giống như chó vậy.

Việc này Giáp Nhất đã sớm từ tù binh biết được, hiện tại mới báo cho Khang Tư biết, chính là muốn Khang Tư có thể thư thái một chút, bởi vì ở Khang Tư lĩnh tuy rằng cũng có khu dân nghèo, nhưng tuyệt đối không có phân biệt đối lập thiên đường với địa ngục rõ ràng như thế.

Khang Tư không nói gì, chỉ yên lặng tiến tới, loại cuộc sống thấp hèn này hắn cũng đã từng trải qua, đương nhiên hiểu được ở tầng dưới cùng của xã hội là mùi vị thế nào.

Nếu thôn trấn này là lãnh địa của mình, để những người này lâm vào cuộc sống như vậy chính là mình thất trách, bản thân mình phải có nghĩa vụ giúp con dân của mình có một cuộc sống thật tốt. Nhưng hiện tại, mình chỉ là một đoàn trưởng nuôi sống đoàn lính đánh thuê của mình, bọn họ cũng không phải gia quyến của thành viên trong đoàn, mình vì cái gì phải chiếu cố cho bọn họ đây?

Vì lương tâm?

Trợ giúp người có quan hệ, mọi người sẽ khen ngợi, trợ giúp vài người, cũng sẽ nói ngươi là một người lương thiện, nhưng phải trợ giúp nhiều người mà phần đông không có quan hệ gì với ngươi, bất cứ người nào, bao gồm cả thuộc hạ của ngươi cũng không cho rằng đây là việc thiện, ngược lại sẽ nói ngươi lòng dạ khó lường, thu mua lòng người, đến lúc đó khẳng định là lòng tốt sẽ bị sét đánh, tuyệt đối sẽ bị người nắm quyền tiêu diệt.

Cho nên, nếu bản thân mình không phải chúa cứu thế, vậy đối với người vô can cũng không nên quá để ý như thế.

Trong con đường bùn lầy, đoàn người bước thấp bước cao tiến tới, tuy rằng da giầy không thấm nước, nhưng bùn lầy này so với tuyết đọng còn khó chịu hơn, vừa lạnh vừa dơ bẩn bao quanh lấy bàn chân, cỗ cảm giác đó thẩm thấu vào tận xương tủy, tất cả mọi người đều ước gì sớm ngày tới trụ sở hội Đoàn Trợ triển khai chém giết, dùng máu tươi giải tỏa tâm tình chán ngấy của mình một chút.

Tên tù binh dẫn đường kia, dừng lại trước cửa một tòa nhà được làm từ bấy tám khối gỗ hỗn độn, cửa gỗ rách nát, sau đó rất cẩn thận nói:

- Vị lão gia này, nơi đây, nơi đây chính là trụ sở của hội Đoàn Trợ chúng ta.

Nghe nói như thế, đám lính đánh thuê lập tức rút đao đề phòng, đám nô bộc cũng thét lên ra lệnh cho những tù binh tập trung lại một chỗ.

Mấy trăm tù binh bị trói chặt hai tay, giống như đàn cừu lui sát bên đường, không có ai cao giọng quát tháo, cũng không có ai đi lung tung, tất cả đều nhu thuận nghe lời làm việc.

Mà Khang Tư thì trước tiên đánh giá căn nhà này một chút.

Đây là một căn nhà chiếm chừng nửa con phố, tuy nhiên, tường viện mặc dù không sập nhưng lại rách tứ tung, hơn nữa cứ cách một đoạn lại có một bức tường đất cũ mới khác nhau, những chỗ đó, thoạt nhìn tựa như lúc ban đầu là giống nhau.

Cẩn thận quan sát lại một chút, rõ ràng có thể phát hiện, trụ sở của hội Đoàn Trợ này, thì ra chỉ là do hơn mười nhà liên tiếp thông nhau mà thành, ngẫm lại hội Đoàn Trợ có nhiều người như vậy, không có địa phương lớn như này, căn bản không đủ để bố trí, Khang Tư cũng có thể hiểu.

Về phần hội Đoàn Trợ làm thế nào có được mảnh đất lớn như vậy, đây không phải chuyện Khang Tư cần phải biết.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đang đợi phản ứng của mình, Khang Tư nở nụ cười ý xin lỗi một chút, sau đó quay sang hỏi tù binh dẫn đường kia:

- Nơi này còn có bao nhiêu người? Ta muốn nói đến chính là nhân viên võ trang.

Tù binh kia vội lắc đầu nói:

- Lão gia! Bên trong không có nhân viên võ trang, đều là một chút gia quyến và người già yếu, tất cả nhân viên võ trang hội Đoàn Trợ chúng ta, không phải bị lão gia giết chết, thì đều là ở nơi này.

Trong mắt tù binh này tuy rằng toát ra thần sắc đau khổ cầu xin, nhưng căn bản không dám mở miệng.

Nghe nói như thế, đám lính đánh thuê lập tức buông lỏng hơn, sau đó hướng Khang Tư xin chỉ thị một chút, vung chân đá văng cửa chính, rất hưng phấn lao vào. Nguồn truyện: Y

Bọn họ vốn thú huyết đã sôi trào, nhưng dưới một câu của Khang Tư: “Tập trung tất cả mọi người bên trong lại”. Lập tức khiến cho đám lính đánh thuê đang chuẩn bị từ từ hưởng thụ một phen, giống như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu vậy.

Muốn phản kháng? Không dám, Biết rõ năm người cùng lên cũng đánh không lại đoàn trưởng đại nhân, huống hồ đoàn trưởng còn có ba thân tín vô cùng cường hãn, cùng tám nô bộc cường tráng nữa.

Mà càng khủng bố hơn nữa là, nếu đoàn trưởng ra lệnh một tiếng, chỉ sợ mấy trăm tên tù binh yếu đuối kia cũng sẽ anh dũng vùng lên.

Đối với những nhân vật tầng dưới chót này, bọn họ phi thường rõ ràng, chỉ cần có người đáng tin, cho dù sai bọn họ đi mưu sát lĩnh chủ, bọn họ cũng sẽ có gan đi làm, bộ dáng giống như cừu lúc này, hoàn toàn là hai cái cực đoan.

Giáp Nhất Giáp Nhị che chắn phía trước Khang Tư cùng tiến vào cửa, đầu tiên đập vào mắt là một mảnh đất bằng phẳng rộng vài trăm thước vuông, tuy rằng không có bùn lầy khủng bố như bên ngoài, nhưng cũng chẳng thể gọi là sạch sẽ, không nói rêu xanh héo rũ thành mảng đen nơi góc tường cùng cỏ dại cực kỳ chướng mắt, trên mặt đất trình ình một đống lớn rác rưởi, cũng đủ khiến cho người khác nhíu mày.

Mà ngoại trừ mảnh đất này ra, đập vào mắt là vài lều trại chỉ dựa vào mấy cọc gỗ làm trụ, mấy mảnh vải bố che làm tường.

Giờ phút này lều trại đang bị người xốc lên, dưới sự cưỡng bức của đám lính đánh thuê, từ bên trong đi ra hơn một trăm người già, hơn mười hán tử bị cụt tay hoặc cụt chân, hơn ba trăm trẻ em, hơn hai trăm phụ nữ.

Nếu không phải chính mắt nhìn, chỉ sợ ai cũng sẽ không tin, năm hán tử võ trang đuổi hơn bảy trăm người như đuổi cừu đuổi dê ra ngoài, hơn nữa hơn sáu trăm người này đối mặt với năm hán tử cường tráng, chỉ toát ra thần sắc sợ hãi, nhu thuận nghe theo mệnh lệnh, mà không có bất cứ người nào dám phản kháng.

Tuy rằng bọn họ đều là người già yếu, nhưng tỷ lệ nhân số đạt tới mức hơn một trăm đối một nhưng vẫn không dám phản kháng như cũ, chỉ có thể nói sự yếu đuối đã xâm nhập vào linh hồn những người này rồi.

Chứng kiến tình hình này, Khang Tư không khỏi nghi hoặc quay sang hỏi tên tù binh:

- Các ngươi nhu nhược như vậy, làm sao lại dám đối nghịch với hội Liên Nghị?

Không trách Khang Tư cảm thấy kỳ quái, hội Đoàn Trợ bị hãm xuống tầng dưới cùng, hơn nữa thành viên đều yếu đuối như vậy, tại sao lại có dũng khí chống lại hội Liên Nghị đứng trên đỉnh kia chứ? Hơn nữa càng kỳ quái chính là, hội Liên Nghị không ngờ còn có thể cho phép hội Đoàn Trợ tồn tại?

Khang Tư không cho rằng hội Liên Nghị còn có thể lo lắng thế lực khác đứng sau hội Đoàn Trợ, về phần tình huống Ngả Long nói, Khang Tư đối với tình huống phân chia thế lực bán tín bán nghi, đối với quan hệ giữa các thế lực cũng tuyệt đối không tin, hội Liên Nghị thực sự có cường đại như Ngả Long nói hay không, thôn trấn này sẽ ngay cả một tổ chức chính vụ cũng không có.

Lời này của Khang Tư thật khiến người khác khó có thể chấp nhận sự thực, nhưng tù binh này lại không lưu tâm nói:

- Bởi vì hội trưởng nói chúng tôi có thể chống lại hội Liên Nghị, cho nên chúng tôi liền chống lại hội Liên Nghị.

Nghe nói như thế mọi người có mặt đều một trận ngạc nhiên, chỉ bởi nguyên nhân đơn giản như vậy, những người mặc không đủ tốt ăn không đủ no, không ngờ dám đối nghịch với hội Liên Nghị cường đại nhất thông trấn? Thật không biết nên bội phục bọn họ hay là cười nhạo bọn họ nữa.

Năm lính đánh thuê đuổi gia quyến hội Đoàn Trợ ra, trong lúc làm việc, năm lính đánh thuê tuy rằng đối với vài nữ quyến có sắc đẹp cũng giỏ cả nước miếng, nhưng những người này tuy rằng yếu đuối, nhưng bảo hộ phụ nữ cùng trẻ em ở bên trong, khiến cho đám lính đánh thuê không dám tiến vào đùa giỡn một phen.

Mà những gia quyến này khi nhìn thấy thân nhân mình bị trói chặt, lập tức toát ra thần sắc bi ai cùng sợ hãi, tất cả theo bản năng tiến về phía bên này, hơn nữa người hai bên lập tức bắt đầu cha gọi con chồng gọi vợ, quang cảnh lập tức náo nhiệt lên.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng những cường đạo này muốn tiêu diệt những người mình trừ hậu hoạn, cho nên đều mặc sức phát tiết hết tình cảm bi ai trong lòng.

Đám lính đánh thuê cùng nô bộc đều bị hoảng sợ, nếu để cho bọn họ tập trung cùng một chỗ, vậy có thể mất đi đối tượng để uy hiếp, vạn nhất có người gan lớn hô hào một tiếng, một hồi bạo động sẽ lại bùng nổ, cho nên không khỏi đều rút binh khí ra, hung thần ác sát lớn tiếng khiển trách chửi mắng.

Mà Giáp Nhất Giáp Nhị cũng lập tức chắn trước người Khang Tư, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm những người này.

Mọi người nhu nhược, mặc dù có ngàn người, gần như lấp đầy khối đất trống này, tâm tình thực sự bi ai sợ hãi, nhưng bọn họ vẫn để mười mấy hán tử võ trang này thoải mái tách thanh tráng cùng người già yếu cách xa nhau ra.

Không gian lập tức yên tĩnh dần lại, chỉ có đám tuyết khuyển cùng chiến mã ở ngoài cửa khẽ kêu.

Trong khi đám lính đánh thuê cùng nô bộc bận rộn khẩn trương, Khang Tư vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hắn biết rõ, những người nhu nhược này, căn bản sẽ không mang đến phiền toái cho mình.

Những người này không ngừng đấu tranh với gian khổ, họ sống giữa thiên nhiên, trong quá trình mưu sinh hướng về thiên nhiên, đã được thiên nhiên đào tạo nên một thân cứng cỏi, giống như chính mình, đối mặt với người như vậy, trừ khi ngươi có thể khiến cho đối phương thực lòng bội phục, bằng không căn bản không thể thu phục đối phương.

Mà trước mặt những người này lại là một thôn trấn Thanh Hương giàu có phồn hoa, nhưng lại cực kỳ thực dụng, trấn Thanh Hương phồn vinh dị thường, tự nhiên sẽ hình thành tập tục dị thường, tập tục như vậy không cần phải nói, đã hoàn toàn thẩn thấu vào trong linh hồn bọn họ.

Những con người không bằng cả con chó giữ nhà này, căn bản là không có ý thức cùng tâm nguyện đối kháng với kẻ mạnh, có thì chỉ là vì ưu đãi mà quỳ xuống dưới chân kẻ mạnh mà thôi.

Những người giống như mình có thể gọi là loại tính cách sói hoang, mà những người này cũng chỉ có thể kêu là chó nuôi.

Không sai, chính là chó nuôi, lấy lòng chủ nhân, cả ngày quấn quít xung quanh chủ nhân, để được chủ nhân bố thí cho chút thức ăn, nhưng ngay cả chó trông cửa cũng không bằng. Nhìn xem, mười mấy người rút ra binh khí khiển trách một câu, gần ngàn người liền như đàn cừu ngoan ngoãn đứng yên, quả thực ngay cả chó trông cửa cũng không bằng nha!

Nhìn thấy tình hình ổn định, Giáp Nhị nói thầm mấy câu với Bỉ Lâm Đặc Tư, Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức dẫn theo một thủ hạ chạy vào trong khu nhà ở.

Đối mặt với tù binh dày đặc như vậy, tất cả mọi người đều thấp thỏm bất an, nơi nào vừa có chút động tĩnh liền tập trung chú ý vào nơi đó.

Chỉ nhìn thấy Bỉ Lâm Đặc Tư dẫn thủ hạ đi ra đi vào những lều trại tìm kiếm một hồi, sau đó hai người liền khiêng một bàn một ghế còn hơi tốt lại nơi này.

Giáp Nhị tiếp nhận ghế đến tay, sau đó cẩn thận lau chùi một phen, cuối cùng mới mời Khang Tư ngồi xuống.

Một loạt động tác này đều dưới gần ngàn cặp mắt nhìn chăm chú hoàn thành, không biết nói sao, sau khi đám lính đánh thuê cùng nô bộc thấy một màn như vậy, tâm tình không ngờ yên tâm hơn.

Khang Tư rất tự nhiên ngồi xuống ghế, lưng thẳng hai mắt nhìn phía trước, hai chân mở ra, một tay đặt trên đùi, một tay nắm chuôi đao, mà Giáp Nhất Giáp Nhị cầm đao phân biệt đứng ở hai bên trái phải phía sau, một cỗ cảm giác sâm nghiêm rõ ràng hiện lên trong lòng mọi người.

Đám lính đánh thuê cùng huynh đệ Bỉ Lâm Đặc Tư trong lòng đột nhiên cả kinh, bởi vì bọn họ không ngờ cảm giác được mình giống như đang ở trong phủ nguyên soái vậy, đây làm sao có thể chỉ là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê được, nhìn khí độ này, ít nhất phải là tướng quân cầm mười vạn binh nha!

Một người như vậy không ngờ xuất hiện trước mặt mình, thật sự kích phát trí tò mò đối với thân phận đoàn trưởng của bọn họ đây.

Về phần những tù binh cùng gia quyến bọn họ tức thì bị tình cảnh này làm cho sợ tới mức đánh rắm cũng không dám, nhu thuận cúi đầu, cùng chờ đợi vận mệnh của mình.

- Ừ! Không biết các ngươi có nguyện ý nương nhờ vào ta hay không?

Khang Tư dùng giọng điệu rất bình thản nói ra những lời này, tất cả mọi người ở đây đều trở nên ngây ngốc.

Đám lính đánh thuê không khỏi do dự, chính mình chỉ muốn đi tới nghiệp đoàn lính đánh thuê sửa đổi một chút quê quán liền trở thành người của đoàn lính đánh thuê rồi, lời này không phải nói với mình chứ?

Mà đám nô bộc, đặc biệt là Bỉ Lâm Đặc Tư, lại không kìm nổi miên man suy nghĩ, mình là nô bộc của chủ nhân, lời này là muốn mời chào mình gia nhập đoàn lính đánh thuê sao? Không giống nha, đoàn lính đánh thuê đãi ngộ tốt như vậy, nhưng lại có thể giành được lãnh địa, làm sao một nô bộc có thể mong ước xa vời được?

Trong khi mọi người đang suy nghĩ không biết trả lời ra sao, rất nhanh liền phát hiện ánh mắt Khang Tư đúng là nhìn về những tù binh này, nói cách khác, lời này là nói với những tù binh, đám lính đánh thuê cùng nô bộc lập tức dừng lại suy đoán trong lòng, thần tình khinh thường nhìn những tù binh này.

Mà những tù binh này căn bản lại không có khả năng cảm nhận được ánh mắt Khang Tư, bởi vì tất cả bọn họ đều đang cúi đầu.

Tuy nhiên sau khi nghe được câu hỏi của Khang Tư vẫn không ai trả lời, một tù binh gan lớn không kìm nổi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy ánh mắt Khang Tư đang nhìn chính mình, lập tức sợ tới mức cúi đầu xuống, tuy nhiên hắn đột nhiên nhớ tới cái gì, thần tình không thể tin được ngẩng đầu nhìn Khang Tư.

Khang Tư thấy người này đúng là tên tù binh dẫn đường, không khỏi gật gật đầu hỏi lại:

- Nguyện ý trung thành với ta chứ?

Tù binh này hiểu được không có lầm đúng là lão gia hung hãn này đang hỏi mình, lập tức thần tình kích động quỳ trên mặt đất, vo cùng vui mừng khóc lớn hô:

- Tiểu nhân nguyện ý! Tiểu nhân thề sống chết nguyện trung thành với chủ nhân!

Tác dụng của tấm gương thật là lớn, tù binh này nguyện ý trung thành, khiến cho những tù binh cùng gia quyến bọn họ hiểu được, câu hỏi vừa rồi là nói với ai, lão gia khí độ phi phàm này, không ngờ muốn những người mình nguyện trung thành với hắn?

Trong đầu những nhân vật ở tầng dưới cùng như bọn họ, chỉ có một ý tưởng đợn giản, đó chính là có chủ nhân liền có cơm ăn, không có chủ nhân thì chính mình phải tự đi kiếm lấy mà ăn!

Đối với những người này mà nói, tự do và những thứ khác, so với việc sinh tồn, thì cái gì cũng không bằng, nếu không phải không ai nguyện ý tiếp nhận, sợ rằng đã sớm bán thân làm nô lệ, hiện tại không ngờ có miếng bánh lớn như vậy từ trên trời rơi xuống trước mặt, vậy còn chần chờ gì nữa?

Vì thế những tù binh thanh tráng có mặt đều quỳ trên mặt đất, vừa dập đầu nhận chủ, vừa kêu trời gọi đất nguyện trung thành với Khang Tư.

Mà những người già thì ở một bên hạnh phúc nhìn thân nhân của mình, không nghĩ tới đại họa diệt tộc không có xuất hiện, ngược lại lại xuất hiện chuyện tình tuyệt vời như thế, thật sự rất hạnh phúc nha!

Bọn họ nghĩ rằng, lời nói này khẳng định là dành riêng cho những thanh tráng ở hai bên cửa, căn bản không bao gồm cả những gia quyến bên trong.

Khang Tư gật đầu nói một câu:

- Ừ! Tốt lắm! Ta sẽ không bạc đãi người của ta, đều đứng lên đi.

Đám lính đánh thuê cùng nô bộc đều là kẻ thông minh, vội cởi trói cho những người này, sau này, những người này cũng trở thành người bên mình, bọn họ tâm tình vốn thấp thỏm bất an cũng hoàn toàn biến mất.

Mà đám tù binh còn lại khôi phục tự do thần tình đều hưng phấn, nhưng vẫn không dám lộn xộn như cũ, tất cả đều nhu thuận đứng tại chỗ. Về chuyện rất nhiều người bị Khang Tư giết chết, căn bản không có người để ý.

Tại thời đại này, cuộc sống của những người bọn họ đều là vật lộn với gian khổ ở tầng dưới cùng của xã hội, sinh mạng cùng nghĩa khí đối với bọn họ mà nói, căn bản không phải là chuyện này, cái gọi là trời đất bao

la cũng không lớn bằng cái bụng của mình! Về phần tôn nghiêm? Đó là cái gì vậy? Có thể ăn đầy bụng không?

Bất cứ người nào biết ý tưởng bọn họ, đều tin rằng chỉ cần điều kiện thích hợp, bọn họ sẽ vứt bỏ tân chủ nhân Khang Tư này.

Chuyện đó và việc Khang Tư đã từng giết hay không giết đồng bạn của họ không có quan hệ, là bởi thế giới này tạo cho bọn họ một cách nhìn thế giới riêng nên sẽ quyết định như vậy.

Khang Tư đương nhiên hiểu rõ điểm ấy, tuy nhiên hắn còn hiểu rõ hơn, khi đã đói bụng thì chẳng có gì là trung thành hay phản bội nữa cả, tiếp đó, Khang Tư liếc mắt quét nhìn gia quyến của những tù binh một vòng, nhíu mày hỏi:

- Các ngươi không muốn sao?

Tiếng kinh hô lập tức từ trong miệng mọi người phát ra, đám gia quyến tất cả đều trợn mắt há hốc mồm mấp máy môi muốn nói gì.

Trong đám người đột nhiên truyền ra một tiếng tru lên:

- Tiểu nhân nguyện bái lão gia làm chủ nhân!

Đây là một người già gầy yếu đến mức dọa người, mà người này dùng hết khí lực toàn thân phát ra thanh âm từ cổ họng như vậy, đánh thức tất cả gia quyến, bọn họ lúc này mới tỉnh ngộ.

Chẳng quản tại sao hắn bởi duyên cớ gì muốn những người mình nguyện trung thành, cho dù không thể đạt được đãi ngộ giống như những tráng đinh, nhưng lão gia lên tiếng chào mời mình như vậy, nhưng đồ ăn cấp hàng ngày hắn là luôn có chứ? Nếu ngày qua ngày đều được như vậy cũng quá tốt rồi! Cơ hội tốt như thế có thể để trôi mất sao?

Cho nên lại một trận tiếng “bụp” vang lên, trên mặt đất lại quỳ rất nhiều người.

Khang Tư tùy ý khoát tay, bình thản nói:

- Đều đứng lên đi.

Sau đó hắn không để ý tới nữa, mà quay sang nói với Bỉ Lâm Đặc Tư:

- Bỉ Lâm Đặc Tư! Ngươi là đầu mục tráng phó, những phó quyến này giờ giao cho ngươi phụ trách quản lý.

Bỉ Lâm Đặc Tư nghe vậy trong lòng cả kinh.

Đầu mục tráng phó? Người quản lý những nô bộc cường tráng? Bản thân mình đã được xác định, vậy chẳng phải nói mình không có cách nào trở thành lính đánh thuê nữa? Cứ như vậy mình còn làm thế sao có thể từ chủ nhân đạt được lãnh địa rồi trở thành kỵ sĩ nữa đây! Tuy rằng muốn cự tuyệt? Nhưng mình hiện tại chính là một nô bộc, không có tư cách cự tuyệt, hơn nữa hiện tại khí độ chủ nhân sâm nghiêm, giống như là sử dụng quân lệnh, mình căn bản không có lá gan cự tuyệt.

Tuy nhiên không biết Bỉ Lâm Đặc Tư đột nhiên nhớ tới cái gì, vốn sắc mặt do dự đột nhiên biến mất, thay vào đó là thần sắc ngạc nhiên vui mừng muốn phát điên, hai mắt tỏa ra hào quang cực nóng, quỳ trên mặt đất dập đầu hô:

- Kẻ nô tài hèn mọn xin nghe theo tất cả mệnh lệnh của ngài vô điều kiện, nô bộc thề sống chết nguyện trung thành với chủ nhân!

Hai huynh đệ thủ hạ của Bỉ Lâm Đặc Tư sắc mặt lập tức biến đổi.

Bọn họ đương nhiên biết đầu mục tráng phó là có ý tứ gì, cũng đồng thời hiểu được đây là đoạn tuyệt con đường trả hết nợ cho Khang Tư rồi rời đi, càng không cần nói tới bảo trì thân phận nô bộc phải làm thế nào để trở thành quý tộc. Đại ca của mình luôn luôn khôn khéo, tại sao lần này lại thất sách như thế, hơn nữa nhìn thần tình hắn còn kích động vạn phần như thế, giống như là gặp được chuyện gì cực tốt không bằng?

Đương nhiên, bọn họ xuất thân người hầu kỵ sĩ, căn bản không có khả năng can ngăn ngay tại đương trường, như vậy chẳng những làm mất mặt đại ca, mà còn rước họa sát thân, tốt nhất là tìm cơ hội hỏi một chút xem đại ca nghĩ như thế nào đã.

Khang Tư khắc những biến hóa trên sắc mặt Bỉ Lâm Đặc Tư vào trong mắt, đương nhiên biết được Bỉ Lâm Đặc Tư luôn cuồng nhiệt theo đuổi tước vị quý tộc này vì cái gì có biến hóa như vậy, tuy nhiên hắn cũng không để ý.

Tuy rằng Khang Tư biết rõ đạo lý trong khi kẻ bề trên đảm bảo ích lợi thủ hạ, đồng thời cũng có thể khiến cho thủ hạ bảo trì trung thành và tận tâm, mỗi người theo đuổi lợi ích của mình, như vậy vị trí của kẻ bề trên mới ngồi yên ổn được. Nhưng Khang Tư đối với lòng trung thành cho đến bây giờ cũng không quá mức để ý, căn bản là lười lo lắng những điều đó, bởi vì nguyện vọng của Bỉ Lâm Đặc Tư thật sự có thể không thực hiện được, chính mình cũng không có hứng thú lại đi gánh vác cái trọng trách gì nữa.

Khang Tư lúc này chỉ biết gánh vác trách nhiệm mình cần gánh vác, mặc kệ trách nhiệm này có nặng nề bao nhiêu, nhưng nếu trọng trách không cần hắn gánh vác, vậy khẳng định cũng không cần để ý tới.

Gánh nặng ở bên đế quốc là bởi vì các loại nguyên nhân, tích lũy dần dần lên, gần như ép buộc Khang Tư không thể nhúc nhích, có lẽ cũng là như thế, nếu không phải bởi vì long quyển phong, Khang Tư sẽ vẫn như trước ngàn năm như một ngày chịu trách nhiệm nặng nề, cho đến tận lúc chết, hoặc là có người tiếp nhận trọng trách mới thôi.

Cho nên, thật vất vả Khang Tư mới được toàn thân thoải mái tự tại, hiện tại chẳng buồn theo đuổi cái gì vương giả hay thống trị gì nữa.

Mục tiêu duy nhất hiện tại của hắn chính là để đồ án Bạch Mạn Mân Côi truyền khắp toàn bộ Tuyết quốc, nếu tới trình độ đó rồi mà còn không có người biết đến tìm tới cửa, vậy Khang Tư sẽ buông bỏ mục tiêu này, bắt đầu đời sống thực sự của chính mình.

Đương nhiên, đây chỉ là quyết định của Khang Tư mà thôi, ai có thể biết rõ, một khi bất cứ chuyện tình gì bắt đầu được thực thi, như vậy sẽ không nhất định dựa vào con người mà quyết định phương hướng phát triển.

Sau này thế nào, khi chưa phát sinh, ai cũng không biết được.

- Giáp Nhất! Ngươi dẫn theo đám lính đánh thuê từ trong tráng đinh tuyển chọn người thích hợp, tiến hành công việc huấn luyện lính đánh thuê dự bị.

Khang Tư không quay đầu lại nói.

- Rõ!

Giáp Nhất đương nhiên hiểu được, đây là chuẩn bị những người bổ sung cho đoàn lính đánh thuê còn thiếu chín mươi chín người kia, Giáp Nhất cũng giống như Khang Tư, căn bản không thèm để ý những người này một khắc trước đó vẫn còn là tù binh sau khi có được binh khí có thể lập tức tạo phản hay không, hắn không thèm để ý không phải bởi vì hắn quen thuộc bản tính những người này, mà là bởi thực lực cường đại của bản thân.

Những người này tạo phản thì có năng lực thế nào?

Giỏi lắm chính là tổn hao chút khí lực giết sạch toàn bộ mà thôi. So với chuyện đó, hắn thật sự để ý chính mình có thể huấn luyện những kẻ nhu nhược này trở thành binh sĩ ưu tú hay không thôi.

- Giáp Nhị! Từ trong những đứa trẻ này tuyển chọn ra người thích hợp, sau đó tiến hành huấn luyện mật vệ.

Khang Tư nhe nhàng nói một câu, liền quyết định tương lai những đứa trẻ này, tuy nhiên nghĩ thấy đối với bọn họ mà nói ngược lại chính là chuyện tốt.

Sở dĩ một lần nữa thành lập hệ thống mật vệ, chủ yếu là bởi nắm được thông tin chính xác đã thành thói quen của Khang Tư, nhất thời đã không có gì là không quen nữa.

- Rõ!

Giáp Nhị rất là kích động, bởi vì chuyện này chứng tỏ, về sau mình sẽ trở thành tổng trưởng mới của hệ thống mật vệ rồi.

Giáp Nhất căn bản sẽ không đố kị địa vị này với Giáp Nhị, bởi vì Giáp Nhất thực sự cảm thấy hứng thú với quân sự, mà Khang Tư đưa ra mệnh lệnh như thế cũng đã lo lắng đến điểm ấy, tuy rằng không thèm để ý vấn đề trung thành, nhưng tránh cho nội bộ xuất hiện hao tổn nhân tài cũng là một trong những trách nhiệm của kẻ bề trên.

- Giáp Linh! Đi tìm hiểu tin tức Phi Long kỵ sĩ đoàn.

Khang Tư lại ra lệnh, Phi Long kỵ sĩ đoàn này có thể nói là còn chưa tiến vào trấn đã đắc tội bọn họ, nếu đã đắc tội, vậy phải có chuẩn bị trước.

Đáp lại hắn chỉ có một tiếng:

- Rõ!

Căn bản là không biết Giáp Linh ẩn dấu ở địa phương nào.

Khang Tư dừng một chút, đột nhiên có chút nghi hoặc nói:

- Đúng rồi! Các ngươi có biết vì cái gì thủ lĩnh hội Đoàn Trợ lại đột nhiên tấn công Phi Long kỵ sĩ đoàn không? Ngay từ đầu không phải tên thiếu gia Cát Áo kia diễn trò sao?

Giáp Nhất hướng Giáp Nhị nháy mắt, sau này những chuyện tình thuộc phương diện tình báo đều do Giáp Nhị bẩm báo rồi.

Giáp Nhị đương nhiên hiểu rõ sao lại thế, hơi có chút không thích ứng do dự một lúc rồi nói:

- Chủ thượng! Bởi vì thủ lĩnh hội Đoàn Trợ đã chết, cho nên tình huống thuật lại không rõ lắm, tuy nhiên nghe nói thủ lĩnh kia từng gặp mặt người của Phi Long kỵ sĩ đoàn, thuộc hạ đoán, chuyện này có liên quan đến vấn đề tranh chấp quyền thừa kế Phi Long kỵ sĩ đoàn.

Khang Tư đối với chuyện này chỉ có thể lắc đầu, cảm thán hội Đoàn Trợ gan lớn, một con gián nhỏ không ngờ dám tham dự vào trong cuộc tranh đấu của những con chuột, thật sự là muốn chết sao.

Khang Tư đối với chuyện đó không có hứng thú liền chớp mắt, sau đó nói với Bỉ Lâm Đặc Tư:

- Cho ngươi ba trăm mai kim tệ, dẫn người đi mua chút lương thực, kèm theo vật liệu kiến trúc cùng công cụ, trở về tu chỉnh nơi này một chút.

Giáp Nhất các ngươi cũng bắt đầu chấp hành nhiệm vụ đi, ta dẫn đám Hạ Lợi đi tới nghiệp đoàn lính đánh thuê chuyển hộ tịch lại đây.

Khang Tư nói xong đứng lên.

Đang đưa tiền cho Bỉ Lâm Đặc Tư Giáp Nhất nghe vậy, vội vàng lo lắng nói:

- Chủ thượng! Giáp Linh đã đi chấp hành nhiệm vụ, bên ngài không ai hộ vệ không được, công việc của ta cùng Giáp Nhị để quay về rồi làm được không?

- Không! Nơi này không có các ngươi giám sát, phỏng chừng những người này sẽ ngây ngốc đợi chúng ta trở về mới thôi, các ngươi trước tiên chỉ huy bọn họ rửa sạch sẽ nơi này rồi nói sau. Ta sẽ không cần các ngươi bảo hộ, dù sao ta cũng không phải người yếu đuối vô lực.

Lời này của Khang Tư khiến Bỉ Lâm Đặc Tư âm thầm nói nhỏ, cái gì không phải người yếu đuối? Quả thực chính là chiến thần tái sinh!

Nhìn những thành viên hội đoàn trợ tuy rằng sắc mặt vui mừng, nhưng tất cả đều đứng nguyên tại chỗ, Giáp Nhất Giáp Nhị không khỏi ngậm miệng.

Ở trong trấn này, trị an hắn là cũng tạm ổn, bằng không làm sao có thể bảo trì phồn vinh? Nhưng lại có năm lính đánh thuê đi theo, chỉ cần không gặp phải vây công quy mô lớn, an toàn có thể bảo đảm, hơn nữa, phỏng chừng đây là chủ thượng muốn thả tay nhìn xem năng lực hai người bọn mình, chính mình cần phải làm cho tốt mới được.

Sau khi Khang Tư ra khỏi cửa, đám người nhận được mệnh lệnh lập tức bắt đầu làm việc, khiến cho trụ sở hội Đoàn Trợ trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Bỉ Lâm Đặc Tư có chút gan lớn, với mười mấy tráng đinh hội Đoàn Trợ, chỉ mang theo hai huynh đệ của mình đi ra cửa, ra trước cửa, những tráng đinh đó tự động sửa sang lại quần áo một chút mới dám đi theo ra ngoài.

Thấy một màn như vậy, cũng biết được nguyên nhân phía sau, mọi người có chút sợ năm nô bộc chưa từng quen mặt này, nếu mình thoát ly sự che chở cửa chủ nhân, dựa vào năng lực của mình, sợ rằng chỉ có thể chết già trong khu vực bùn lầy này mà thôi, hiểu được điều ấy, bọn họ càng thêm nghe theo chỉ huy của Giáp Nhất Giáp Nhị.

Sau khi đi được một đoạn đường, hai huynh đệ Bỉ Lâm Đặc Tư nhìn thấy mười mấy tráng đinh phi thường nhu thuận, cũng liền yên lòng, vội vàng chạy tới gần Bỉ Lâm Đặc Tư, nhỏ giọng hỏi Bỉ Lâm Đặc Tư vì cái gì muốn trở thành đầu mục tráng phó.

Thấy ánh mắt lo lắng của hai huynh đệ, trong lòng Bỉ Lâm Đặc Tư ấm áp, cười thấp giọng nói:

- Tin rằng các ngươi cũng biết, thưởng lãnh địa cho đoàn lính đánh thuê chính là trực tiếp thưởng cho chủ nhân của đoàn lính đánh thuê đó, nói cách khác chủ nhân mới là người được tất cả lãnh địa, mà không phải là đoàn lính đánh thuê.

Hai người hầu kỵ sĩ biết đại ca còn nói câu sau đó, đều chỉ gật gật đầu không có hé răng.

Bỉ Lâm Đặc Tư cười nói:

- Mà thân phận chúng ta là nô bộc, đương nhiên không tính trong hệ thống đoàn lính đánh thuê, mà trong hệ thống của riêng chủ nhân, nói cách khác, tương lai vạn nhất sau khi chủ nhân có được lãnh địa, chúng người thuộc hệ thống lĩnh chủ, mà không phải thành viên đoàn lính đánh thuê gì cả.

Cho nên, chức đầu mục tráng phó hiện tại của ta, khẳng định so với những người trong đoàn lính đánh thuê càng được coi trọng cùng tin tưởng hơn, dù sao một thủ hạ vì tiền tài làm việc, hơn nữa tùy thời có thể thoát ly, một nô bộc thì sinh mạng thể xác và tinh thần đều thuộc về chủ nhân, người nào mới là thân tín, tin rằng chủ nhân sẽ dễ dàng hiểu được.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hiện tại đoàn lính đánh thuê mới có năm thành viên ngoại hệ, mấy người này cũng sẽ không vì chủ nhân mà đi tìm chết, mà hơn hai trăm nô bộc thành viên nội hệ mới là lực lượng chân chính của chủ nhân, mà chúng ta, chính là người nắm trong tay cỗ lực lượng này nha!

Nói đến đây, Bỉ Lâm Đặc Tư hưng phấn dị thường.

Nghe nói như thế, hai huynh đệ thủ hạ Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức kích động thần tình đỏ bừng, bọn họ lập tức thề nhất định trợ giúp đại ca quản lý thật tốt những tráng phó.

Sau một phen tâm sự, ba người vốn khát vọng trở thành quý tộc liền tràn đầy tình cảm mãnh liệt về tương lai.

Bên phía Khang Tư một đường đều không có xảy ra việc gì, sau tìm được tòa nhà trang hoàng của Nghiệp đoàn, phía trước so với nghiệp đoàn ở thành Bỉ Khắc còn xinh đẹp hơn, mỗi người một kim tệ phí thủ tục liền hoàn thành chuyển đổi hộ tịch lính đánh thuê, chỉ là xếp hàng mất chút thời gian mà thôi, ai kêu nơi này tụ tập lính đánh thuê rất nhiều chứ.

Mà năm lính đánh thuê đám Hạ Lợi, dựa theo điều ước trước đó với Khang Tư sau khi ký kết hiệp ước mới, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, xem như đã hoàn toàn bán thân rồi.

Tuy nhiên bọn họ chẳng những không có thương cảm, ngược lại có một cỗ cảm giác giải thoát vô ưu. Bởi vì nếu chết trận, gia quyến của mình đều sẽ được đoàn lính đánh thuê nuôi nấng, nếu tàn phế, đoàn lính đánh thuê sẽ nuôi mình cả đời.

Tuy rằng ai cũng hiểu rõ làm như vậy, lực ngưng tụ của đoàn lính đánh thuê sẽ siêu cường, nhưng vì cái gì không có mấy đoàn lính đánh thuê làm như vậy chứ? Bởi vì làm như vậy phí tổn thật sự rất cao, chi trả lớn gấp mấy lần thu, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn lại không thu được ích lợi gì, không có ai đi làm

như vậy, bởi vì cho tới nay, lính đánh thuê chính là vì tiền bán mạng, ai đi để ý sự sống chết của lính đánh thuê đây? Nhân thủ không đủ, tùy tiện chiêu mộ, rất nhiều người chờ cho ngươi chọn lựa ấy chứ.

Đám người Hạ Lợi cũng không phải đầu đất, sẽ không tùy tiện ký vào khế ước bán thân loại này, nếu Khang Tư không có bản lĩnh, chỉ cần một đoàn lính đánh thuê đưa ra đãi ngộ như vậy, bọn họ khẳng định phải lo lắng một phen mới đúng, bởi vì ai cũng không biết một đoàn lính đánh thuê như vậy khi nào thì sẽ bị người ta diệt toàn đoàn.

Nhưng hiện tại, bổn sự khác của Khang Tư không nói, chỉ riêng sức chiến đầu đã cường hãn đến mức dọa người, hơn nữa còn không chỉ một người cường hãn như thế, toàn bộ đoàn lính đánh thuê ước chừng có bốn cao thủ như vậy. Cứ như vậy, diệt đoàn ít có thể xảy ra, đoàn lính đánh thuê có tiền đồ như thế, hơn nữa đãi ngộ tốt như thế, đương nhiên phải thừa dịp thời kỳ còn nhỏ yếu mà gia nhập rồi, chính mình sẽ trở thành nguyên lão lập đoàn, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay nha.

Ký kết hiệp ước, có nghiệp đoàn lính đánh thuê đảm bảo, trừ phi không còn ở Tuyết quốc, bằng không căn bản không thể vi phạm điều ước, đương nhiên, thế lực thực cường đại, vi phạm điều ước cũng có thể, chỉ là thủ lĩnh không thủ tín như thế, thủ hạ còn có thể đi theo sao? Cho nên một khi để nghiệp đoàn lính đánh thuê đảm bảo, trừ phi người lập ra hiệp ước nghèo túng, thậm chí diệt sạch, bằng không tuyệt đối sẽ không có người không tuân thủ.

Vì vậy, cho nên sau khi Khang Tư thu hồi hiệp ước, rõ ràng cảm giác được năm lính đánh thuê đám Hạ Lợi đối với mình tôn kính hơn trước kia nhiều, hơn nữa tính phục tùng cũng lớn hơn so với trước kia rất nhiều.

Khang Tư đương nhiên hiểu được vì sao lại thay đổi rõ ràng như thế, điều này cũng khiến Khang Tư không kìm nổi cảm thán, tính vụ lợi của con người cường đại đến cỡ nào!

223. Chương 223: Cân Bằng Tan Vỡ. (1+2)

Chen lấn qua con sóng lính đánh thuê dồn kín trước cửa Nghiệp đoàn lính đánh thuê, đi ra đường cái, mọi người lập tức cảm thấy buông lỏng hơn nhiều, các lính đánh thuê cũng có tâm tình bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất.

Mọi người đang đi, nhìn thấy trên đường có năm sáu đứa trẻ mười một mười hai tuổi đang đùa giỡn vui chơi, đột nhiên mọi người đều ngậm miệng lại, yên lặng nhìn các đứa trẻ vô ưu vô lự.

Những đứa trẻ này khẳng định không phải xuất thân gia đình phú hào, nhìn trang phục quần áo bọn chúng là biết, nhưng chính bởi thế mới làm người ta cảm khái.

Một lúc lâu, Hạ Lợi thở dài một hơi, hết sức cảm khái:

- Thành trấn phồn vinh đúng là có cảnh tượng phồn vinh mà, ta đi qua không ít thành trấn, dù là trong một ít thành trấn lớn, cũng không nhìn thấy được cảnh tượng trẻ con có thể đùa giỡn không lo không nghĩ như vậy, đa số các địa phương, con nít bốn năm tuổi đã bắt đầu trợ giúp làm việc nhà rồi.

Khải Lợi cũng nói theo:

- Đúng vậy, ta nhớ lúc ta mười tuổi, cũng đã theo cha lên núi săn bắn rồi, em trai ta nhỏ hơn ba bốn tuổi cũng đã sớm theo mẹ đi đốn củi, thú vui lớn nhất khi ta còn bé, chính là bắt được nhiều con mồi, như vậy có thể lưu lại trong nhà mấy khối thịt.

- Ha ha, thời đại này, tuổi thơ của mọi người không khác mấy, đúng rồi, đoàn trưởng, lúc nhỏ thì ngài thế nào?

Một người lính đánh thuê mỉm cười thuận miệng hỏi, các lính đánh thuê khác cũng dựng thẳng tai lên.

Bọn họ đối với thân thế đoàn trưởng bọn hắn rất là hiếu kỳ.

Khang Tư cười cười, hất cằm về phía các đứa bé kia nói:

- Lúc ta lớn như vậy, ở dưới khí trời này, cần phải trốn dưới tuyết cả ngày mới có thể săn được thức ăn mà sống sót, đương nhiên, cái này còn là may mắn, nếu như không may sẽ đói bụng.

Một câu nói nhẹ nhàng, khiến tất cả đều các lính đánh thuê đều sững sờ.

Chỉ cần một câu "trốn dưới tuyết cả ngày mới có thể săn được thức ăn" có thể hiểu rõ sinh hoạt hắn trải qua tới mức nào. Thế nhưng cái này không có khả năng được chứ? Nhất cử nhất động của đoàn trưởng bọn họ nhìn sao cũng là xuất thân thượng vị giả, thời kì trẻ thơ lại trôi qua thê thảm như vậy? Chẳng lẽ là trưởng bối của hắn vì huấn luyện năng lực chiến đấu của đội trưởng mới ngược đãi như vậy? Cái này thì lại rất có thể, không có chịu qua đau khổ, nào có được năng lực cường hãn như hiện tại chứ.

Nghĩ đến đoàn trưởng cũng không phải người được nuông chiều từ bé, năm lính đánh thuê không biết thế nào, cảm giác đoàn trưởng thân cận hơn rất nhiều, không giống vừa rồi, chỉ hoàn toàn là tôn kính.

Hạ Lợi tâm tình tốt không nhịn được nói ra ý nghĩ của mình:

- Đoàn trưởng à, trấn Thanh Hương này phồn hoa lại hòa bình như vậy, ta đã có tính toán kết hôn, chờ đoàn dàn xếp xong, ta chuẩn bị gọi người nhà dọn qua đây, không biết trong đoàn có công tác gì có thể an bài người nhà của ta làm không? Khổ mệt bẩn gì không sao cả, chỉ cần có thể làm sống là được rồi.

Hạ Lợi nói lời này lập tức khiến các lính đánh thuê khác đồng tình, vốn mấy người mình đều là kẻ không biết sẽ chết lúc nào, có tiền ngoại trừ tự mình tiêu xài một chút, phần lớn đều sẽ gửi về nhà, sở dĩ không dẫn người nhà đi theo, chính là lúc sợ diệt đoàn sẽ bị liên lụy, nhưng hiện giờ đi theo một đoàn trưởng lính đánh thuê thực lực mạnh mẽ, khó có khả năng xuất hiện tình huống diệt đoàn, đương nhiên muốn dẫn người nhà đi theo bên mình.

Để cho người nhà đi theo đoàn, chính là khi lính đánh thuê biểu thị có tin tưởng cực lớn vào đoàn lính đánh thuê mới sẽ xuất hiện, Khang Tư đương nhiên ước gì như vậy, cho nên không chút nghĩ ngợi gật đầu nói:

- Đương nhiên không có vấn đề, hiện giờ chúng ta tuy ít nhân viên, nhưng sau này khẳng định sẽ đủ quân số, mấy chuyện khâu vá chắp nối luôn luôn cần người, mang những chuyện này giao cho người nhà thành viên phụ trách, mọi người đều thoải mái, ta cũng yên tâm, chờ đoàn làm mọi chuyện xong xuôi, các ngươi liền...

Nói đến đây, đột nhiên Khang Tư nắm lấy cánh tay một đứa trẻ đang thò vào lòng hắn hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

Mấy người Khang Tư vừa đi vừa nói, một đứa trẻ vừa đùa giỡn vừa di động sang bên này, lúc Khang Tư đang nói, mấy đứa trẻ kia đùa giỡn càng lớn, trong đó có một cái không ai lưu ý lẻn vào sau lưng, cho nên đột nhiên đánh tới, đáng tiếc lại bị Khang Tư nắm lấy cánh tay.

Bọn Hạ Lợi cho rằng đứa trẻ này chuẩn bị nhân cơ hội trộm tiền, bởi vì loại thủ đoạn trộm tiền móc túi này bọn họ gặp qua không ít, thậm chí khi còn bé chính mình cũng từng làm qua, cho nên vốn là lơ đễnh.

Thấy thần sắc thống khổ của đứa bé, xem ra Khang Tư nắm hắn rất đau, không khỏi muốn tới khuyên Khang Tư thả cho những đứa trẻ này một con đường, vừa âm thầm nhủ đoàn trưởng của mình cũng thật là keo kiệt, người ta cùng lắm là đứa trẻ thôi, có gì lớn đâu chứ?

Chỉ là sự tình ngay khi bọn họ mở miệng liền xuất hiện biến cố.

Cái đứa trẻ vẻ mặt đau đớn kia, trên mặt xuất hiện thần sắc dữ tợn, lúc này các lính đánh thuê mới phát hiện trong ngón tay đứa trẻ bị Khang Tư nắm lấy, mang theo một mũi kim châm đen nhánh.

Trong lúc các lính đánh thuê còn chưa kịp phản ứng lại, đứa trẻ kia dùng giọng nói mới bắt đầu vỡ giọng quát:

- Giết ngươi!

Theo tiếng quát, một cánh tay còn tự do của nó rút từ sau lưng một thanh chủy thủ, đâm về phía bụng Khang Tư. Còn mấy đứa trẻ khác lúc này cũng ném bỏ vẻ mặt vô ưu vô lự ngây thơ, thay bằng thần sắc dữ tợn.

Trong đó hai đứa rút ra chủy thủ vọt tới, còn lại không ngờ từ phía sau rút ra cung nỏ ngắn, cũng không nhắm, nâng lên bóp cò bắn thẳng về phía Khang Tư.

Khang Tư mỉm cười, giống như vuốt tấm chăn bị nhăn, cánh tay nắm lấy đứa trẻ ám sát run lên, đứa trẻ vẻ mặt dữ tợn lập tức thay bằng vẻ không thể tin được mềm nhuyễn ngã xuống đất.

Mà trước đó, một tay khác của Khang Tư đã sớm đoạt lấy thanh chủy thủ đen kịt kia, cánh tay dễ dàng huy động vài cái, đương đương mấy tiếng, mấy cây tên nỏ nhỏ đã bị chém rơi xuống đất, ngay sau đó Khang Tư tiến lên một bước, lật tay làm đao, hai đứa trẻ thích khách vừa xông tới trước liền trúng chiêu ngay cổ, theo đó mềm nhũn ngã xuống.

Lúc này các lính đánh thuê mới thanh tỉnh lại đã rống lớn xông lên, đánh ngã ba đứa cầm cung nỏ kia xuống.

Dù là ba cung nỏ thủ này ngã xuống đất, chúng cũng vẫn ngẩng đầu lên, vẻ mặt nhìn Khang Tư không thể tin được, chúng nó căn bản không nghĩ ra được, cự ly gần như thế, lại có người có thể dễ dàng đánh rơi ba mũi tên nỏ góc độ bất đồng!

- Chết tiệt! Là ai phái các ngươi tới?

Bọn người Hạ Lợi nhanh chóng trói chung sáu đứa trẻ này lại một chỗ, phẫn nộ không thôi quát to.

Bọn họ lại hết sức sợ hãi, đại nhân vật đảm bảo thời gian tốt đẹp cho tương lai mình, nếu như không phải anh minh thần võ cường hãn vô địch như thế, thật là thiếu chút bị đám trẻ ranh xấu xa này ám sát rồi!

Vừa nghĩ đến chính mình vừa rồi còn đầy đồng tình dự định giải thoát cho đám ranh con xấu xa này, các lính đánh thuê hận không thể tự bóp chết mình ngay tại chỗ!

Bởi vì phẫn nộ, cho nên bọn họ căn bản không chú ý tới người xung quanh nhìn thế nào, trực tiếp trói đám ranh con này lại, dù sao bọn chúng ám sát mọi người đều nhìn thấy, cũng thấy bên mình không độc ác xuống tay giết ngay bọn chúng, nếu như vậy còn có người nói mấy người mình khi dễ con nít, nhất định phải đánh cho tên đó mặt nở hoa!

Có ý nghĩ này, cho nên bọn họ quá mức liều lĩnh tiến hành thẩm vấn ngay bên đường.

Người qua đường bên cạnh ngay từ lúc đầu đột nhiên phát sinh ám sát dọa hoảng sợ, chỉ là còn chưa kịp tránh né thì sự tình đã kết thúc, thấy an toàn rồi, thiên tính hiếu kỳ của nhân loại lập tức bạo phát, tất cả đều vây xung quanh chuẩn bị xem náo nhiệt.

- Hừ! Là các ngươi khi dễ chúng ta trước! Mấy tên hèn nhát các ngươi! Lại chỉ dám xuống tay với con nít chúng ta! Ta khinh thường các ngươi!

Đứa trẻ ám sát Khang Tư đầu tiên, tuy rằng uể oải vô lực ngồi trên đất, nhưng vẫn cố ý đóng kịch, bày ra thần thái trẻ con tức giận bực bội, đồng thời một hơi giọng trẻ con lớn tiếng nói, vừa đáp lại như hỏi.

Đồng bạn nó nghe được cũng vội vã hùa theo bày một bộ cứng đầu, các phụ nhân xung quanh thấy vậy không nhịn được thì thầm nói oan nghiệt gì đó đủ loại, thần tình nhìn về phía bọn người Khang Tư cũng bắt đầu không tốt.

Lời này nghe ra giống như là bọn người Khang Tư khi dễ các đứa bé này trước, sau đó bọn chúng mới trả thù bọn Khang Tư.

Các lính đánh thuê đều là người thành tinh, loại chuyện lật ngược thế cờ này cũng không hiếm thấy, nhận thấy được lời nói và bầu không khí xung quanh không đúng, bọn người Hạ Lợi hận không thể tự tát mình mấy bạt tay, dù có kiếm công cũng không cần nóng ruột như thế chứ, mang chúng về nơi dừng chân còn không phải mặc cho mình nắn gân bẻ cốt sao, làm gì mà phải đặt ngay trước mắt công chúng mà thẩm vấn đây?

Thấy biểu hiện của đám trẻ này, còn có khuynh hướng của dân chúng xung quanh, Khang Tư vẫn đứng ở một bên coi như không có chuyện gì, cười cười, đi tới trước mặt đứa trẻ kia, mỉm cười hỏi:

- Chấp nhận thuần phục ta chứ?

Người nghe nói như thế tất cả đều choáng váng, một vài người không nhịn được móc lỗ tai của mình, bọn họ đều hoài nghi có phải kẻ này có bệnh hay không, nghiêm trang trịnh trọng chào mời một đứa trẻ nít, nếu không phải có bệnh thì là gì?

Còn trong lòng bọn Hạ Lợi thì lại đang cảm thán, không hổ là đoàn trưởng, thời khắc nào cũng suy nghĩ chiêu mộ nhân tài cho đoàn mà, nhưng mà cái này có phải quá qua loa hay không? Dù sao bọn họ đều là mấy đứa trẻ bụi đời đầy tính hoang dã, cứ vậy chiêu mộ, sợ rằng sẽ có chuyện phiền phức.

Về phần là ai phái mấy đứa trẻ này tới, lúc này các lính đánh thuê đã sớm nghĩ ra.

Ở trấn Thanh Hương, bọn họ đắc tội chỉ có Phi Long kỵ sĩ đoàn, có người nói Phi Long kỵ sĩ đoàn rất thích sử dụng chiêu số thấp hèn, phái ra trẻ con đi ám sát, sợ rằng chỉ có Phi Long kỵ sĩ đoàn mới làm ra được.

Biết chủ mưu rồi, mấy thứ công cụ này cũng chỉ là râu ria, như thế, cừu hận ám sát sẽ không ghi trên người đám trẻ con công cụ này nữa, nhìn bọn hắn diễn trò như vậy, chiêu mộ về huấn luyện một phen, cũng có thể làm một lính đánh thuê thay thế, chờ bọn chúng lớn một chút, phái đi thăm dò tình báo, mê hoặc địch nhân sẽ rất dễ dàng.

Đứa trẻ kia vừa đảo mắt, có chút tội nghiệp hỏi:

- Thuần phục ngươi có thể thả chúng ta? Sau đó không khi dễ chúng ta nữa?

Bên cạnh có mấy người thích xen chuyện hô lên:

- Đừng trúng kế hắn! Ngươi trở thành thuộc hạ của hắn rồi, hắn càng muốn làm gì thì làm! Nhưng lại sẽ không có ai đứng ra giúp ngươi nữa!

Một giọng nói hèn mọn đột nhiên truyền ra từ đám người:

- Ha ha ha, tên kia khẳng định là thấy các ngươi mềm mịn, chuẩn bị mang về nuôi trắng trẻo hưởng dụng đây mà, ngàn vạn lần đừng đáp ứng nha.

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn ra một trận cười ầm ầm.

Các lính đánh thuê thật là nổi giận, cái này không phải coi mấy người bên mình là thỏ sao?

Nhưng bọn họ coi như là tức giận hơn đi nữa, cũng không dám làm sao, bởi vì bọn họ phát hiện, mọi người đều vẻ mặt khinh bỉ nhìn mình, hơn nữa ở giữa còn có nhiều người mang binh khí vẻ mặt nóng lòng muốn thử, có thể biết được, chỉ cần dám tức giận mắng ra, lập tức sẽ kích động sự phẫn nộ của dân chúng.

Chú ý tới điểm ấy, Khang Tư bất đắc dĩ thở dài một hơi, lính đánh thuê là lính đánh thuê, thủ hạ mình là thủ hạ, nếu như bọn Giáp Nhất ở chỗ này, sợ rằng không chút nghĩ ngợi giết người ngay. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Khang Tư quay về phía đứa trẻ kia lắc đầu, vừa chậm rãi rút binh khí ra, vừa nói:

- Nếu không chấp nhận, như vậy chính là địch nhân rồi.

Vốn đứa bé thích khách thấy dân chúng bắt đầu có khuynh hướng khơi mào mà đang âm thầm đắc ý, nghe nói như thế, không nhịn được chuyển mắt về phía ánh mắt của Khang Tư, vừa nhìn, trong lòng chợt cảm thấy lạnh run, bởi vì trong ánh mắt nam nhân trước mặt này toàn một mảnh bình lặng, nói cách khác, trong mắt nam tử này, giết mình cũng đương nhiên như phủi một bông tuyết trên vai, hắn căn bản không thèm để ý tới làm vậy sẽ gánh trên vai ác danh tàn sát trẻ nít!

Dân chúng vây xem, có quay đầu không dám nhìn, có trợn to mắt, càng có kẻ là âm mưu sắp thành công, bộ dáng nóng lòng muốn thử. Chỉ là mặt kệ tâm tình mọi người thế nào, đến lúc này lại không có một ai đứng ra ngăn cản.

Dù sao, tuy rằng rất nhiều người khinh thường loại hành vi khi dễ con nít này, nhưng một đứa bé có quan hệ gì tới mình, hơn nữa đối phương có sáu người nam nhân đều trang bị võ lực mạnh mẽ, có thực lực thì lười quản nhiều chuyện, không có thực lực thì không dám nhiều chuyện, cho nên mọi người mới nhìn như thế.

Mình sẽ bị người ta giết thật!

Cảm ngộ này khiến trái tim đứa trẻ thích khách kia như đóng băng, mắt trợn to nhìn lưỡi đao chém xuống, chính mình căn bản không thể nhúc nhích, ngay nháy mắt nguy cấp, đứa trẻ thích khách bỗng nhiên điên cuồng hô lên:

- Đừng giết ta! Ta chấp nhận thuần phục ngươi!

Lời này vừa mới hô lên, lưỡi đao đột nhiên dừng ngay bên cổ hắn.

Cảm giác được lạnh băng trên cổ mình, hắn biết chính mình cuối cùng cũng may mắn tồn tại sống sót.

Chuyện đầu tiên sau khi khôi phục lại, chính là kịch liệt thở gấp, lúc này nó mới phát hiện, đũng quần của mình đã ẩm ướt hết, may là mùa đông ngoại trừ chính mình ra sẽ không ai biết được, không thì sau này không cần ngẩng mặt làm người nữa.

Về phần chuyện cầu xin, nó lại không cảm thấy có gì mất mặt, dù sao nhìn đối phương khẳng định là một nhân vật cường hãn, chính mình xin tha phải là thức thời biết lẽ phải, ngược lại sẽ càng được thủ hạ sùng kính.

- Chết tiệt! Lại dám tàn sát hài đồng giữa đường! Chúng ta vì dân... ấy...

Một tên tráng hán đã sớm không kiềm chế được, thấy Khang Tư vung đao, lập tức vừa hô khẩu hiệu vừa nhảy ra đột nhiên nghẹn họng, bởi vì Khang Tư cũng không có giết người.

Điều này sao được? Rõ ràng nhìn thấy bộ dáng đao của hắn là dùng toàn lực, làm sao nói dừng là dừng?

Khang Tư cũng không thèm nhìn mười mấy tráng hán đã nhảy ra, cổ tay run lên, thu đao vào vỏ, dây trói trên người đám trẻ thích khách lại đột nhiên đứt đoạn rơi lả tả xuống.

Cái đám tráng hán đã tỉnh táo lại, đang chuẩn bị mạnh mẽ động thủ lại choáng váng một lần nữa.

Lại có đao nhanh như vậy!

Tới giờ khắc này, dù là ngu ngốc cũng biết nơi này có một trò kịch hãm hại, nhưng mà mục tiêu không trúng chiêu mà thôi. Vừa vặn ngược lại với lúc bắt đầu xem náo nhiệt, những người không có thực lực lập tức tản ra không dám xem tiếp, mà người có thực lực cũng không chuẩn bị đi nữa, ngược lại đứng đó tiếp tục xem trò.

Năm người lính đánh thuê Hạ Lợi đương nhiên biết địch nhân là ai, tất cả đều rút binh khí giằng co với mười mấy tráng hán kia, mà đám tráng hán cũng lập tức vứt bỏ biểu tình lòng đầy căm phẫn vừa rồi, tất cả thay bằng thần thái dữ tợn chuẩn bị chém giết, bọn họ không tin cái truyền lưu bên ngoài, cái mục tiêu kia bắp đùi còn không bằng cái tay thô to của mình lại có năng lực một mình đấu mấy trăm người? Quỷ cũng không tin!

Hơn nữa, dù là có thật thì thế nào? Chính mình cũng không phải nhu nhược như mấy tên trong hội Đoàn Trợ! Người này giỏi lắm là đao nhanh một chút mà thôi, có gì hay đâu, bên phía mình lại có mười mấy người mà!

Ngay lúc hết sức căng thẳng, Khang Tư nới với đứa trẻ đang kinh hồn chưa định kia:

- Biết nơi hội Đoàn Trợ trú ngụ chứ?

Đứa trẻ mặt đầy hoảng sợ gật đầu không ngừng, thấy thế, Khang Tư cười cười, không ngờ lại coi như không phát hiện bầu không khí khẩn trương ở đây xoay người rời đi.

Trong lòng đứa trẻ kia run lên, lẽ nào cứ thế buông tha mình? Hắn không sợ mình sẽ chạy trốn sao? Chỉ là vừa nghĩ tới thần sắc bình tĩnh trong mắt nam tử kia, không khỏi đánh một cái rùng mình, nếu như mình còn muốn sống sót, vậy tuyệt đối phải biết thức thời, chính mình không muốn đối mặt với loại ánh mắt này một lần nữa.

Còn các lính đánh thuê thấy đoàn trưởng mình cũng đi rồi, đương nhiên sẽ không ngốc để chính mình lưu lại, lập tức vừa cảnh giác nhìn chằm chằm vào các tráng hán đột nhiên nhảy ra này, vừa nhanh chóng thoái lui.

Thần thái dễ dàng tự tại của Khang Tư, khiến mười mấy tráng hán nhìn chằm chằm chần chờ không dám hành động.

Tuy rằng bọn họ thủy chung cho rằng thực lực của đối phương tuyệt đối là nói quá, nhưng riêng một mình hắn giết bốn năm người mình như vậy tuyệt đối sẽ không có vấn đề, chỉ là xem ai lên trước chịu chết mà thôi.

Nói lại, nếu như đối phương không đáp trả, lại thêm cũng không có phạm tội, vậy mình căn bản không thể động thủ trước, không thì rước lấy phiền phức cho tổ chức sẽ không ổn, nên biết đã có mấy tổ chức nhắm vào phạm vi thế lực tổ chức mình rồi.

Nghĩ đến đó, đám tráng hán nhìn lẫn nhau một chút, gật đầu, dù sao nhiệm vụ của mình cũng không nói nhất định lúc nào phải hoàn thành, hay là chờ cơ hội kế tiếp là được.

Vì vậy, trận giằng co xuất hiện khó hiểu này, cũng khó hiểu giải tán. Khiến cho đông đảo thế lực theo dõi đập bàn mắng to một trận.

Vốn trấn Thanh Hương dựa theo mặt đường chia làm ba khu vực, một chủ khu mặt đường lót đá tảng được xưng là khu Thanh Thạch, cửa hàng mặt tiền của các thương đoàn cùng hội Liên Nghị đều dừng chân ở khu vực này; một khu dùng đá vụn trải lên gọi là khu Toái Thạch, là nơi đặt chân của các thế lực, cùng với các biệt viện của các chủ thuyền đều đặt ở nơi này, có thể nói có thể ở đây đều là dạng rất có thế lực; còn cuối cùng là một khu dân đen đường xá đắp đất.

Nhưng còn có nhiều kẻ có chút tiền có chút thế lực, đi theo các thế lực lớn kiếm ăn, ngày qua ngày trở nên khá giả, bọn họ còn chưa có năng lực tiến vào khu Toái Thạch, lại không muốn ở khu dân đen này, cũng tu sửa mặt đường, dựng ra một khu vực bình dân thoát ly, lúc này mới để trấn Thanh Hương biến thành bốn khu vực.

Nói nhiều như vậy cũng là cho thấy, chỉ cần quen thuộc tình huống, nếu muốn tìm người, chỉ cần dựa theo địa vị thân phận mục tiêu, lại phối hợp với khu vực tìm kiếm là nhất định có thể tìm được.

Lúc này, ở trong một trạch viện lớn thuộc khu Toái Thạch, có một đình viện nhỏ tinh xảo.

Trong đình viện nhỏ không có ai, ngoài cửa chỉ có hai tráng hán võ trang hạng nặng đứng gác. Người biết chuyện đều rõ, kỳ thật đình viện nhỏ này, mới là khu vực hiểm yếu của Phi Long kỵ sĩ đoàn, rất nhiều quyết định của Phi Long kỵ sĩ đoàn, đều là phát ra từ đình viện nhỏ này, bởi vậy đừng xem thường nơi đây không có cảnh giới nào, bên ngoài đình viện lại che giấu đông đảo cảnh vệ.

Chủ nhân những cảnh vệ này cùng với đình viện, đối với tình trạng cảnh giới rất là thỏa mãn, bởi vì cho tới bây giờ không ai có thể không được mời mà xuất hiện trong đình viện.

Ở một gian phòng bên trong đình viện, một người trung niên bộ dáng uy vũ ngồi ngay chủ vị, phía dưới hai người tuổi trẻ đứng đối diện, trong đó bất ngờ một người chính là kỵ binh đẹp trai Cát Áo kia, người còn lại cũng dễ coi, hơn nữa thoạt nhìn bề ngoài có chút tương tự Cát Áo, chỉ là mặt non nớt hơn vài tuổi mà thôi. Kỳ thật chẳng những hai người trẻ tuổi khá giống nhau, dù là người trung niên kia cũng có chút tương tự, có lẽ phải nói, con trai lớn lên đều giống cha.

Đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe hai đứa con trai này công kích khiển trách lẫn nhau.

Cát Áo nhìn em trai mình cười lạnh trào phúng nói:

- Ta nói huynh đệ ngươi đó, cái gì cũng tốt, chính là không muốn tin tưởng người khác nói, ta đã nói cho ngươi Khang Tư kia có võ lực vạn người vô địch, ngươi lại chỉ phái có hơn ba mươi người đi vây công hắn? Cái này không phải tặng không còn gì? Vô duyên vô cớ tổn thất những nhân thủ này, truyền ra chẳng phải sẽ đổ hết trách nhiệm tính lên người ta?

Bên cạnh là nhị thiếu gia Phi Long kỵ sĩ đoàn đồng dạng ngạo khí đầy mình, đối với lời đại ca nói khinh thường tới cực điểm:

- Hừ, những người đó đều là thủ hạ trực thuộc của ta, không liên lụy được tới người của ngươi, hơn nữa ta nói ca ca, tuy rằng ta không tin hắn có võ lực vô địch vạn người, nhưng ta cũng không coi nhẹ hắn, ta lại còn đặc biệt thuê một nhóm trẻ con chuyên môn ám sát hắn nữa.

- Ta vẫn tin tưởng, võ lực cao tới đâu cũng phải sợ đao! Nếu hắn nhân từ nương tay, như vậy ám sát sẽ nối đuôi mà tới, nếu như thủ đoạn độc ác, người của ta sẽ điều động dư luận, để cho mọi người cùng nhau giết tên đồ tể này, ta còn không tin, hắn có thể chạy thoát liên hoàn kế!

Cát Áo bộ dạng khinh thường liếc em trai:

- Hắc hắc, vây công? Ngươi cho là tên kia sẽ sợ cái gì ngôn luận khiển trách sao? Giết tới bộc phát lên sợ rằng sẽ giết hết mọi người trên đường nữa.

- Hừ, như vậy còn không tốt sao? Đến lúc đó chúng ta có thể quang minh chính đại tiêu diệt hắn, báo thù cho đại thiếu gia Phi Long kỵ sĩ đoàn chúng ta?

Vẻ mặt nhị thiếu gia cười lạnh.

Cát Áo đồng dạng cũng cười lạnh nói:

- Hừ hừ, ngươi cho là mấy thế lực này là kẻ ngu ngốc sao? Bọn họ sẽ không điều tra ra đây là chuyện gì sao? Không cần nói bọn họ sẽ không ra người ra sức như vậy, mấy thế lực đối địch muốn đuổi chúng ta ra khỏi trấn này còn ước gì nắm được nhược điểm của chúng ta!

Ngay lúc nhị thiếu gia còn muốn biện luận, đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn nói:

- Được rồi, đối với tên kia, đừng sử dụng thủ đoạn chính quy, đặt mục tiêu ở trên người hắn, đều dùng hết các thủ đoạn ra, hạ độc, ám sát, hãm hại... đồng thời có thể gây xích mích ly gián thu mua thủ hạ của hắn, chỉ cần cái thủ lĩnh kia chết, danh hiệu đoàn lính đánh thuê kia tới tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lấy được người cha uy nghiêm đảm bảo, cho nên hai người thiếu gia đều lập tức câm miệng hô vâng.

Đại thiếu gia Cát Áo này chần chờ một chút rồi hỏi:

- Thưa cha, cái hội Đoàn Trợ kia lại dám lớn gan khiêu khích Phi Long kỵ sĩ đoàn chúng ta, chúng ta có cần cho chúng một bài học hay không? Con nguyện lãnh binh chấp hành.

Nhị thiếu gia kia cũng vội vã nói:

- Thưa cha, nhiệm vụ này xin giao cho con, con nhất định sẽ dạy cho bọn họ phải nghe theo lời kỵ sĩ đoàn chúng ta!

Đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn đương nhiên biết vì sao hai người con trai lại lưu ý hội Đoàn Trợ như vậy, một người muốn thu được nhược điểm huynh đệ mình, một người là muốn đi diệt khẩu mà thôi. Tuy nhiên hắn cũng không để ý tới, bởi vì nếu muốn kế thừa vị trí của mình, phải là người cùng hung cực ác không nhận họ hàng, cũng không phải là hổ dữ ăn thịt con, đây chính là yêu cầu phải có để ngồi lên vị trí này.

Cho nên hắn khoát tay ngăn đám con trai tranh đoạt:

- Hiện tại hội Đoàn Trợ đã bị Khang Tư chiếm rồi, trước khi chưa diệt trừ Khang Tư đừng động thủ với hội Đoàn Trợ. Đúng rồi, tin tức Nam tước Cáp Nhĩ bắt tay luồn vào trấn Thanh Hương đã truyền ra chưa?

Nhị thiếu gia vội trả lời:

- Thưa cha, tin tức đã truyền ra, tuy rằng thời gian còn không đủ, nhưng xem chừng Bá tước Bỉ Khắc hắn sẽ có động tác, dù sao ai cũng biết Nam tước Cáp Nhĩ đối đầu với Bá tước Bỉ Khắc, hơn nữa Nam tước Cáp Nhĩ lại có được rất nhiều thương đoàn ủng hộ, hiện giờ vươn tay vào trấn Thanh Hương, chỉ sợ là có đám thương đoàn bao bên ngoài trấn Thanh Hương chuẩn bị sẵn.

Cát Áo cũng không cam lòng lạc hậu, lập tức khoe khoang nói:

- Thưa cha, con xem lại không phải vậy, con dám khẳng định đoàn lính đánh thuê này là Nam tước Cáp Nhĩ dùng để chuyển dời sự chú ý, bởi vì Nam tước Cáp Nhĩ rất rõ ràng, trấn Thanh Hương lấy thuyền chủ nước ngoài làm căn cơ, bất cứ kẻ nào cũng không thể khống chế được.

- Nga, nói như vậy ngươi cho mục tiêu Nam tước Cáp Nhĩ là cái gì?

Đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn vuốt cằm hỏi.

Nhị thiếu gia vẻ mặt đầy thần sắc ghen ghét, nhưng ở trước mặt cha lại không dám hé răng, chỉ có thể hung hăng trừng mắt ca ca mình.

- Mục tiêu rất rõ ràng, hắn hy vọng trấn chúng ta loạn hết cả lên, hấp dẫn lực chú ý của Bá tước Bỉ Khắc tới đây, sau đó tiện cho hắn tiến hành đại nghiệp tạo phản chuẩn bị đã lâu.

Cát Áo ba hoa khoác lác một phen. Nói xong vẻ mặt đắc ý liếc em trai mình, chỉ là đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn ngoài ý liệu không phát biểu cách nhìn, mà đột nhiên chuyển câu chuyện trọng tâm nói sang chuyện trên trời dưới đất.

Hai huynh đệ nghe được cha đột nhiên nói với mình mấy lời này, cả người không khỏi choáng váng một chút, nhưng bọn họ cũng là người khôn khéo, lập tức biết được là cái gì, lập tức bắt đầu phối hợp với đề tài.

Ngay lúc cha con ba người sắp không còn gì để nói, trong gian phòng đột nhiên vang lên một giọng nói xa lạ:

- Hoàn thành thu thập tình báo, mục tiêu chuẩn bị ám sát chủ nhân, ừm, Giáp Nhất nói, nếu như mục tiêu không có giá trị lợi dụng, hơn nữa sẽ nguy hại tới chủ nhân, như vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ tìm hiểu tình báo thì tiến hành giết đi.

Giọng nói cứng ngắc, bộ dạng giống như một người không biết nói chuyện, một hơi nói hết một đoạn lời dài.

Cha con ba người Phi Long kỵ sĩ đoàn trưởng từ lúc giọng nói xa lạ vừa mới vang lên, liền lập tức rút binh khí hét lớn:

- Là ai?

- Mau ra đây!

- Người đâu mau tới!

Không ai đáp lại, chỉ có một hắc y nhân tay cầm một lưỡi đao sắc bén đột nhiên xuất hiện bên trong gian phòng.

Hắn xuất hiện mang theo hai dòng suối máu, nguồn suối chính là nơi cổ hai vị thiếu gia Phi Long kỵ sĩ đoàn, đầu đã rơi xuống đất, sắc mặt vẫn biểu hiện thần thái duy trì cảnh giới như trước, hiển nhiên bọn họ còn chưa ý thức được mình đã xong đời.

Đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn thấy hai người con trai mình bị mất đầu trong nháy mắt, trong lòng căng thẳng, vẻ mặt lại sợ hãi vừa lui về sau vừa cầu xin:

- Đừng có giết ta! Ta có thể cho ngươi rất nhiều tiền, thậm chí có thể giúp ngươi có tước vị kỵ sĩ! Ta còn có thể...

Chỉ là ngay lúc hắn cầu xin đến đây, hắn đột nhiên cực nhanh nhảy mạnh về phía trước, dồn sức đâm mạnh binh khí, đồng thời còn hô to một tiếng: “Chết đi!” để tăng thêm khí thế cho sát chiêu của mình.

Hắc y nhân hiển nhiên không ngờ tới sẽ có biến cố như vậy, cho nên đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn vui mừng nhìn binh khí của mình dễ dàng đâm sâu vào đối phương.

Đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn rất có tin tưởng vào võ nghệ của mình, một đao của hắn chuẩn xác đâm xuyên thấu trái tim đối phương, thiên thần cũng không thể cứu được, cho nên nhẹ nhõm rút binh khí ra, không để ý tới thích khách cúi đầu, xem ra thần thái dưới tấm khăn che mặt là không thể tin được, ngây ngốc nhìn vết thương trước ngực mình.

Nhìn thi thể hai người con trai mất đầu, đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn không có thần thái bi thương, ngược lại lắc đầu ảo não than thở:

- Lại phải tốn hao mười mấy năm bồi dưỡng một người thừa kế rồi!

Nghĩ tới mình lãng phí nhiều thời gian như thế, đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn không nhịn được vừa mắng to: “Thật là ***!”, cũng không quay đầu vung đao, chuẩn bị chém lấy đầu thích khách còn chưa ngã xuống.

Chỉ là nháy mắt ý lạnh bốc lên, bởi hắn cảm thấy một đao kia thất bại, ngay sau đó cảm giác được sau ót bị một lưỡi đao sắc bén cắt vỡ thâm nhập, trong đầu hắn chỉ toát ra một ý nghĩ: "Tại sao lại như vậy?", rồi thì không còn cảm giác gì nữa.

Hắc y nhân giết xong người cũng không lập tức rời đi, chẳng những không có bộ dáng bị thương, ngược lại sinh long hoạt hổ lục lọi đồ vật trong phòng, đồng thời vừa tìm, vừa dùng giọng nói cứng ngắc lẩm bẩm:

- Giáp Nhị dặn dò, nếu như sống chết của mục tiêu không liên lụy tới nghiệp lớn của chủ công, vậy thì không quan trọng, tốt nhất là phải thu gom tài vật mục tiêu, như vậy có thể đảo lộn dấu vết người chết, cũng có thể tăng cường tài phú cho chủ nhân.

Lục tung một trận, thậm chí soát người ba cổ thi thể, cũng không biết thế nào, dù sao cũng không có bất cứ ai tới quấy rối, cho nên hắc y nhân dễ dàng thoải mái gom lấy vật quý giá trong phòng buộc lại thành một cái bao lớn trên lưng, sau đó cứ thế biến mất.

Thẳng đến lúc chạng vạng, người hầu đưa trà nước mới phát hiện chủ nhân kể cả hai vị thiếu gia nhà mình, đều bị người ta cắt mất đầu, liền sợ quá kêu to một tiếng, khiến cho cảnh vệ chú ý, người ở đó rất đông, ít nhiều cũng có địa vị, cho nên sau khi màn đêm buông xuống, tin tức đoàn trưởng Phi Long kỵ sĩ đoàn bị giết, đồng thời huyết mạch đoạn tuyệt truyền khắp cả trấn.

Nhận được tin tức này, hầu như tất cả thế lực đều phái người hỏi thăm thật giả, vừa biết được chứng thực, đồng thời Phi Long kỵ sĩ đoàn như rắn mất đầu, các đầu mục đang tranh quyền đoạt lợi có được tình báo, hầu như tất cả các thế lực đều hùng hổ hành động, hai mắt đỏ bừng, thèm thuồng ba thước, bắt đầu triệu tập nhân mã.

Nhận thấy được tình trạng này, là người sáng suốt liền biết, hệ thống cân bằng trấn Thanh Hương bảo trì nhiều năm đã tan vỡ, hệ thống cân bằng mới sắp thành lập.

Các thế lực nhỏ không có tư cách tham dự thành lập hệ thống cân bằng mới này, cũng bắt đầu có tính toán, thương lượng tính xem mình nên đặt vốn lên một phương nào.

Mà thế lực duy nhất trong toàn trấn không tham dự vào cái chuỗi hoạt động kia, nguyên nhân là sau một ngày mệt nhọc, đang thoải mái nghỉ ngơi ở nơi dừng chân đã được tẩy sạch.

Quyển 10: Lưỡng Hổ Tương Tranh.

224. Chương 224: Phân Phối Thế Lực. (1+2)

Đêm hôm nay Trấn Thanh Hương bất đồng với sự bình tĩnh của những đêm trước kia, cư dân trấn Thanh Hương thường thường có thể nghe được tiếng chém giết cùng tiếng hét thảm thiết, tất cả đều trốn trong nhà run rẩy.

Dân chúng biết chuyện đều đang suy đoán xem chỗ dựa của mình lần này có thể kiếm được chỗ tốt hay không, chính mình có thể kiếm chút món hời nào không.

Đương nhiên, đêm nay qua đi, có mấy người kiếm được chỗ tốt, vậy cũng phải chờ lần phong ba này dừng lại, thì mới biết được.

Tiếng chém giết kéo dài tới sắp hừng đông, mới dần dần lắng xuống.

Đợi tới lúc bình minh, nơi đóng quân của các thế lực lớn mở rộng cửa, hơn trăm tên lính võ trang hạng nặng hộ tống người chủ sự của các thế lực lớn ra ngoài.

Lúc này trấn Thanh Hương cũng không còn náo nhiệt như ngày hôm qua, trên toàn bộ các con đường ngoại trừ những binh lính võ trang ra, sẽ không có bình dân khác.

Còn đội nhặt xác đang bận rộn, tự nhiên cũng tránh khỏi đường của các nhân vật quyền thế này, vốn không dám lộ diện trên đường đi của các ông chủ lớn này.

Nơi trú quân của thế lực duy nhất trên đường cái - cửa lớn hội Liên Nghị cũng sớm mở rộng.

Hơn mười tráng hán mặc trang phục như một con gấu chó to lớn đứng ở cửa, trên mặt bày biện vẻ tươi cười, cố ép mình phải nhiệt tình hoan nghênh những nhân vật quyền thế này đến.

Mấy tráng hán này cười giả tạo như vậy, tùy tiện một người có một chút kiến thức là có thể nhìn ra, chỉ là không có ai muốn tính toán.

Ai bảo chủ những người này là thế lực lớn nhất trấn Thanh Hương đây chứ? Có chút ngạo khí cũng phải thôi.

Phòng hội nghị hội Liên Nghị, các thế lực đều kêu gào tranh cãi ầm ĩ địa bàn ai chiếm nhiều hơn, địa bàn mình lại ít hơn.

Dù sao, ai cũng không chịu mình bị thiệt, ai cũng muốn cắn thêm mấy miếng từ cái bánh di sản Phi Long kỵ sĩ đoàn.

Thị Tòng Trường ung dung ngồi trên ghế của mình híp mắt thư giãn.

Hắn không quan tâm mấy thế lực này chia cắt địa bàn Phi Long kỵ sĩ đoàn thế nào, bởi vì một khối tốt nhất đã rơi vào trong bụng hội Liên Nghị, còn lại chút cơm thừa canh cặn cứ mặc cho mấy con chó nhà này tranh nhau đi.

Chỉ là khi hắn nghe được một khối địa bàn ở đường phía đông đều là đường bùn đất, không ai chịu nhận lấy phần chia này, lập tức mở mắt ra, vội ho một tiếng.

Tuy rằng chỉ là một tiếng rất nhỏ, nhưng đám quyền quý thời khắc nào cũng quan tâm toàn trường lập tức ngậm miệng lại.

Cảm giác được mình vẫn còn uy nghiêm như trước, Thị Tòng Trường không khỏi cười tự đắc, mở cái miệng khô quắt nói:

- Các vị, lão hủ cho rằng địa bàn vô chủ phân chia một lần nữa có phải là tính thiếu một phần?

Tất cả quyền quý nghe một câu như thế không khỏi sững sốt.

Tính thiếu một phần?

Không lẽ là nói chính lão già ngươi chứ? Làm người phải có phúc hậu, thứ béo nhất cũng là ngươi chiếm, chẳng lẽ còn muốn chiếm thêm một phần?

Nghĩ vậy, mấy người nóng tính bắt đầu mặt mũi khó coi.

Thị Tòng Trường là già thành tinh, vừa nhìn sắc mặt mọi người liền biết họ nghĩ cái gì, không khỏi lập tức chỉ rõ ràng:

- Các vị, đừng quên còn có một đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, mới vừa vào trú trong trấn chúng ta đó.

Đang lúc mọi người liên tục suy đoán, Ngả Long đại biểu thương đoàn Ái Đặc từng bắt chuyện với Khang Tư, vốn vẻ mặt đang thầm oán Thị Tòng Trường, lại không biết nghĩ tới chuyện gì đột nhiên sắc mặt đại biến xoạt cái nhảy dựng lên hô:

- Các vị, chúng ta đúng là phải tính cả ngài Khang Tư vào mới phải chứ!

Ngả Long nói lời này khiến mọi người đều trợn to mắt.

Lập tức liền có người kêu gào:

- Ngả Long! Có phải ngươi thu chỗ tốt gì từ cái Khang Tư kia không? Cho nên mới nói chuyện cho cái thứ lính mới kia như thế!

Ngả Long không để ý tới mấy lời khích bác này, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Lặp lại một lần nữa, ta mạnh mẽ tán thành đề nghị của ngài Thị Tòng Trường, mạnh mẽ yêu cầu phân chia địa bàn Phi Long kỵ sĩ đoàn ra một phần cho ngài Khang Tư, nếu như các vị không đồng ý, thương đoàn ta

thậm chí chấp nhận đưa phần mình cho ngài Khang Tư, tuy nhiên, đến lúc đó xin đừng trách thương đoàn ta không niệm tình cũ.

Vốn các thế lực đang muốn cười nhạo Ngả Long, nghe vậy không khỏi sững sờ.

Ngả Long nói lời này có ý gì? Giống như là đang biểu thị thực lực cái đoàn lính đánh thuê Khang Tư kia, đã mạnh tới mức mấy người bên mình cũng phải ngưỡng mộ?

Chỉ có đầu não mấy thế lực không biết cẩn thận nghĩ rõ chuyện gì đó, sắc mặt biến đổi lập tức bắt đầu hét lên:

- Ngả Long! Không tới lượt ngươi đi mua bán nhân tình, lúc nào xã đoàn chúng ta nói không tính một phần cho ngài Khang Tư? Nếu như ngài Khang Tư đã là một phần tử của trấn Thanh Hương chúng ta, đương nhiên phải có được quyền chia một phần chứ!

Thấy các thế lực khác liên tiếp tán thành, dù là người phản ứng trì độn nhất đương nhiên cũng rõ ràng chuyện này không đúng rồi.

Những người này cũng không phải không có đầu óc, chỉ là ngay từ đầu không ngẫm nghĩ mà thôi.

Hiện giờ ngẫm lại, đối thủ một mất một còn với Phi Long kỵ sĩ đoàn có rất nhiều, nhưng còn chưa có một thế lực nào có được nhân thủ một đêm tiêu diệt huyết mạch Phi Long kỵ sĩ đoàn.

Đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi vừa tiến vào chiếm giữ trấn Thanh Hương, có thể nói ngoại trừ Phi Long kỵ sĩ đoàn ra thì không có địch nhân nào khác, bọn người kia nói giúp Khang Tư như vậy, có phải biểu thị sự kiện đêm qua, chính là do đoàn lính đánh thuê mới mười mấy người dẫn phát?

Nếu như tất cả là thật, thế thì chẳng phải là đoàn lính đánh thuê kia lợi hại đến dọa người?

Đúng là giết người vô hình mà!

Tuy rằng không có biện pháp xác nhận có phải thật là đoàn lính đánh thuê Khang Tư làm hay không, nhưng nếu nhiều người đồng ý như vậy, nào có ai lại muốn đi đóng vai ác chứ.

Vì vậy, toàn thể thế lực đồng ý Khang Tư có thể chia một phần bánh.

Chỉ là đến lúc thật sự nhường đi lợi ích, thì ai cũng không nói, kể cả Ngả Long vừa rồi còn biểu thị chấp nhập đưa phần của mình cho Khang Tư cũng ngậm chặt miệng không nói.

Cũng không có ai đi trêu chọc Ngả Long, bởi vì ai cũng biết, nếu như mọi người không đồng ý, hắn mang phần của mình tặng cho Khang Tư thì là một nhân tình rất lớn, nhưng mọi người đều chấp nhận rồi, lật lại chiêu này, người người đều sẽ cho rằng hắn ngu ngốc hoặc là bụng dạ khó lường, ngược lại không bán được nhân tình.

Cuối cùng, vẫn là Thị Tòng Trường mở miệng nói:

- Ta thấy như thế này đi. Mang địa bàn khu dân đen kia đều đưa cho Khang Tư quản lý thì thế nào?

Lời Thị Tòng Trường vừa nói ra, trong lòng mọi người đều khẽ động. Nguồn:

Địa bàn khu dân đen tuy rằng là diện tích lớn nhất trong các khu vực trấn Thanh Hương, nhân số cũng là nhiều nhất, thế nhưng, cũng là địa phương trị an kém cỏi nhất, thuế thu được hầu như không có.

Đối với những thế lực này mà nói, cũng chính là địa bàn pháo hôi lúc cần mới dùng đến, không có liên quan gì tới lợi ích thế lực của mình.

Hơn nữa, địa bàn này cho Khang Tư rồi, sau này mấy chuyện phiền phức đều là của Khang Tư, mình coi như là bỏ đi một cái gánh nặng.

Biết rõ những cái này rồi, mọi người lại gật đầu biểu thị tán thành thông qua.

Vì vậy, dưới tình huống Khang Tư không hay biết gì, đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi tiến vào chiếm giữ trấn Thanh Hương ngày thứ hai, liền thu được một địa bàn chiếm phân nửa diện tích trấn Thanh Hương, ở giữa đông đảo các thế lực trấn Thanh Hương, là một khối địa bàn diện tích lớn nhất, thu nhập ít nhất, phiền phức tối đa.

Ngả Long xung phong nhận việc thông báo cho Khang Tư, vốn đang hưng phấn bừng bừng, Ngả Long vừa nhìn đến con đường đất khắp nơi bùn lầy, nhìn lại chiếc xe ngựa xinh đẹp của mình, không nhịn được nhíu mày, cuối cùng cắn răng một cái, vẫn bảo thủ hạ tiếp tục cho xe ngựa đi tới.

Khi tới nơi dừng chân của hội Đoàn Trợ, đã thấy được lá cờ của Khang Tư phấp phới trên không nơi trú ngụ.

Vốn Ngả Long thấy bức tường đổ nát này còn có chút khinh thường lắc đầu, nhưng đến khi nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khẩu hiệu ầm ầm, không khỏi sững sờ.

Đoàn lính đánh thuê Khang Tư này cũng chỉ mới có mười mấy người mà thôi, làm sao gây ra tiếng động lớn như vậy? Lẽ nào hắn thu phục tất cả tù binh rồi?

Ngả Long đi tới chỗ cửa chính, thấy tuy rằng cánh cửa vẫn do mấy tấm ván ghép lại mà thành, nhưng do thợ thủ công tỉ mỉ chắp vá, chẳng những không có cảm giác rách mướp, trái lại còn có một cảm giác nghệ thuật mất trật tự.

Trước cửa đã đứng hai vệ binh, nhìn bộ dáng bọn chúng hiển nhiên là xuất thân từ dân đen, bởi vì tuy rằng bọn họ có thần thái cường tráng bưu hãn, nhưng trong thần sắc vẫn còn tồn tại bộ dáng dân đen rụt rè, đặc biệt thấy được chiếc xe ngựa cao sang của mình càng thêm có vẻ câu thúc và thần sắc bối rối.

Biết những người này được Khang Tư thu phục, đương nhiên phải cho chút mặt mũi, cho nên Ngả Long đưa đầu ra ngoài lễ độ nói:

- Mời thông báo một chút, Ngả Long thương đoàn Ái Đặc tới bái kiến ngài Khang Tư.

Hai người gác cửa được sủng mà kinh một lời cũng không nói, cũng không bắt chuyện vấn an, lập tức bỏ khách ngoài cửa chạy thẳng vào trong.

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt Ngả Long khinh thường lắc đầu không nói, còn các thủ hạ Ngả Long toàn bộ đều cười rộ lên, có thể nói mặt mũi Khang Tư bị hai tên gác cửa này quét sạch hết.

Nhưng cũng không để bọn người Ngả Long chờ lâu, Giáp Nhất nhanh chóng mang theo mấy tên thủ hạ trở ra nghênh tiếp, mà cách Giáp Nhất ứng đối khéo léo để cho Ngả Long hiểu được, dù là thủ hạ Khang Tư thì mình cũng không thể coi nhẹ.

Tiến vào cửa, Ngả Long lại đột nhiên phát hiện, tuy rằng mặt đất là bùn lầy, nhưng đã được san phẳng ép chặt sạch sẽ, bốn phía sân rộng trống trải đều dựng lều trại, nhưng mà đều sắp đặt ngay ngắn có trật tự, đồng thời còn có thể thấy mỗi một nhóm lều sẽ lưu lại một con đường nhỏ, giống như phân chia đường xá bên ngoài.

Ở đây chính là cái nơi đóng quân rách mướp của hội Đoàn Trợ sao?

Thủ hạ Ngả Long đã từng tới hội Đoàn Trợ, quay đầu nhìn lại thủ hạ, thấy thần sắc kinh ngạc trên mặt bọn họ, Ngả Long liền biết đây là sau khi Khang Tư tiến vào chiếm giữ mới xảy ra biến hóa, không khỏi càng thêm xem trọng một tầng năng lực quản lý của Khang Tư.

- Ngài Ngả Long mời đi bên này, chủ thượng nhà ta đang huấn luyện tân binh.

Giáp Nhất nâng tay mời Ngả Long.

Ngả Long đi theo nghe vậy không khỏi híp mắt quan sát Giáp Nhất một lượt, xem ra đây là gia tướng của Khang Tư, bởi vì thủ hạ phổ thông sẽ không sử dụng xưng hô chủ thượng này.

Theo Giáp Nhất đi qua những căn lều kia, lúc đi qua nơi đó, phát hiện bên trong lều trại không có một bóng người, không nhịn được có chút ý nghĩ kỳ quái.

Ngả Long mang theo nghi vấn, đi tới một bãi đất trống rộng mấy trăm thước vuông.

Vừa tiến vào đây, Ngả Long liền thấy Khang Tư dẫn một đám tráng hán tay nâng đao chém vào khoảng không, tới tới lui lui chỉ có mấy chiêu chặt, chém, đỡ.

Nhìn các tráng hán này động tác cứng ngắc, chỉ sợ cần một thời gian dài mới có thể điều khiển tự nhiên.

Còn bốn phía xung quanh bãi đất trống, mấy trăm già trẻ lớn bé đang ở bên kia tu sửa tường sân, có lẽ những người này đã đi ra làm việc từ sớm rồi.

Ngả Long cũng không thèm để ý tới những tân binh này, mà là giật mình Khang Tư chỉ bằng vào mười mấy nhân thủ, lại thu phục được toàn bộ hội Đoàn Trợ, đồng thời còn khiến nhiều người nghe theo như vậy, càng giật mình chính là lại phát binh khí cho mấy tù binh tráng kiện này, lẽ nào hắn không sợ những tù binh này phản kháng sao?

Khang Tư thấy Ngả Long tự nhiên lập tức tới nghênh tiếp, sau một phen khách sáo, Khang Tư liền rõ ý đồ Ngả Long đến đây.

- Ngươi nói là giao toàn bộ khu dân đen cho ta quản lý? Như vậy ta ở khu dân đen có quyền lực gì, cần phải có nghĩa vụ gì?

Nghe được Khang Tư hỏi như vậy Ngả Long thầm khen, đúng là một nhân vật tự hiểu lấy mình cũng biết ý nghĩa của lãnh địa, không khỏi nói:

- Ngài có thể tùy ý ra lệnh cư dân khu dân đen làm việc cho ngài, nhưng không thể vô cớ giết bọn họ, ngài có thể thu thuế mọi người trong khu dân đen, nhưng không thể vô cớ cướp đoạt tài sản của bọn họ, nhưng mà nếu như tìm được cớ, vậy thì có thể muốn làm gì thì làm.

- Hiện giờ ở đây ngài chẳng khác nào lĩnh chủ khu dân đen, ngài có tất cả quyền lực của lĩnh chủ, đương nhiên, lời này là nói ở đây, bên ngoài thì không nói lung tung được.

- Về phần nghĩa vụ, đó là hành động liên hợp trấn Thanh Hương ngài nhất thiết phải tham gia, hơn nữa gặp phải kẻ thù bên ngoài xâm lấn, ngài phải phái bộ đội tham dự tác chiến.

- Còn có một điểm, các thế lực khác ở trấn Thanh Hương có quyền chinh phu ở khu dân đen, đương nhiên, về phần nhân số, cần phải được ngài chấp nhận mới được xác định, chỉ là mỗi cái chinh phu khẳng định sẽ được bồi thường tương đương.

Nghe đến mấy cái này, Khang Tư không nhịn được trong lòng cười lạnh.

Nói nghe thì hình như là có thể muốn làm gì thì làm, kỳ thật Khang Tư nghe được ngang với lĩnh chủ khu dân đen thì đã hiểu có chuyện gì rồi.

Một cái lĩnh chủ ngoại trừ hưởng thụ lợi ích lãnh địa mang tới ra, còn phải phụ trách cho cái lãnh địa này phồn vinh, nói cách khác người khu dân đen này có phiền phức gì, đều sẽ tìm đến người khống chế khu vực này.

Thêm một cái nữa, các thế lực khác có quyền chinh phu ở chỗ này, vậy càng kỳ quái hơn.

Chinh phu chính là trưng mộ tráng đinh cường hãn, một khu mà tráng đinh bị người ngoài thu mất, cái khu này còn có tiền đồ phát triển gì nữa chứ?

Về phần vì sao lại mang khu dân đen giao cho một người mới tới trấn Thanh Hương không được hai ngày, xem ra sau khi Phi Long kỵ sĩ đoàn bị diệt, khiến mấy tên nhanh trí hoài nghi là mình làm, cho nên đưa cho chút chỗ tốt, thu mua người cầm đao đâm thay bọn chúng.

Khang Tư không có lập tức đáp ứng, mà là suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Ta có được quyền lợi xuất chinh bên ngoài chứ?

- Xuất chinh bên ngoài?

Ngả Long sửng sốt một chút, nhưng mà nhanh chóng lơ đễnh cười nói:

- Đương nhiên có thể, ngoại trừ hành động tập thể ra, các thời điểm khác đều là do ngài tự mình quyết định, chỉ là cũng đừng để cho chúng ta phát hiện, không thì chúng ta sẽ trả thù.

Khang Tư rất bình tĩnh hồi đáp:

- Ừm, nếu như vậy, chỉ cần lúc các ngươi chinh phu được bản thân đối tượng chinh phu đồng ý tự nguyện, như vậy ta sẽ không hạn chế nhân số chinh phu cùng mức bồi thường, đồng thời, lúc nhân viên cần bắt người khu dân đen, phải có được ta đồng ý, hơn nữa phải do ta bắt lấy giao ra.

- Cuối cùng, chính là nhân viên võ trang các thế lực khác trước khi có được ta chấp thuận, không được tiến vào khu dân đen. Nếu như ba điểm này được tán thành, ta đồng ý tiếp thu địa bàn khu dân đen.

Trong mắt Ngả Long chợt lóe sáng, còn các thủ hạ phía sau hắn thì mắt trợn thật to, vẻ mặt căng cứng không tưởng tượng nổi.

Hiển nhiên Khang Tư không để ý ba điều kiện mình đặt ra rất quá phận, ngược lại vẫn ung dung vẻ mặt bình tĩnh đợi Ngả Long trả lời.

Nhìn thấy Khang Tư dám đặt ra các điều kiện này mới đồng ý tiếp thu địa bàn khu dân đen, Ngả Long không khỏi hoài nghi Khang Tư có phải là quá cuồng vọng hay là kiêu ngạo quá mức.

Chỉ là nếu Khang Tư dám không chút che giấu đặt ra điều kiện, cái này nói rõ đối phương có chỗ dựa.

Không cần phải nói, nhìn Khang Tư cũng không thèm hỏi vì sao có lãnh địa trống rỗng rơi xuống này, liền biết hắn đã rất rõ tình huống Phi Long kỵ sĩ đoàn đoạn tuyệt huyết mạch.

Mà nhân thủ có thể hoàn thành nhiệm vụ này xuất quỷ nhập thần này, chính là chỗ dựa của hắn.

Đối với loại thủ đoạn ám sát thần bí này, luôn khiến người ta hết sức kiêng kỵ.

Tuy rằng không biết xác thật Khang Tư có sở hữu võ lực như vậy hay không, nhưng ngoại trừ, Khang Tư, những người khác không có năng lực tiêu diệt Phi Long kỵ sĩ đoàn, cho nên Khang Tư là đáng ngờ nhất.

Tuy rằng Khang Tư yêu cầu làm cho người ta cảm thấy có chút khắt khe quá đáng, nhưng mà cũng không phải không thể tiếp thu, bởi vì mọi người đều không có lợi ích gì ở khu dân đen, khá lắm là trưng mộ pháo hôi từ nơi này mà thôi.

Ngả Long cố ý làm bộ hơi trầm tư một lúc, giống như hạ quyết tâm rất lớn biểu thị đồng ý trợ giúp Khang Tư nhắn lại những yêu cầu này, đồng thời biểu thị sẽ dùng hết sức nỗ lực hoàn thành yêu cầu của Khang Tư.

Tất cả giống như Ngả Long tưởng tượng, đám thế lực biết được Khang Tư yêu cầu tuy rằng miệng phun câu mắng cuồng vọng tự đại các loại, nhưng vẫn nhanh chóng chấp nhận yêu cầu của Khang Tư.

Cứ thế, sau khi các thế lực lớn ở trấn Thanh Hương gật đầu tán thành, khu dân đen khổng lồ, cứ vậy trở thành địa bàn hợp pháp của Khang Tư.

Theo lần tụ họp chia cắt địa bàn Phi Long kỵ sĩ đoàn của các thế lực này kết thúc, các nhân vật thế lực nhỏ trên địa bàn được chia lại, đều đi bái kiến nhân vật quyền thế khống chế địa bàn nơi mình ở.

Bên chỗ Khang Tư cũng đưa tới đông đảo mấy đầu mục nhỏ làm đủ các loại nghề kiếm ăn trong khu dân đen.

Đối với những đầu mục nhỏ khu dân đen này mà nói, tuy rằng cái đoàn lính đánh thuê chỉ có mười mấy người này căn bản không để trong mắt, nhưng địa vị Khang Tư là có được các thế lực lớn thừa nhận, muốn sinh hoạt ở chỗ này thì không thể không suy nghĩ tới cái nhìn các thế lực lớn.

Chẳng qua, theo bọn họ thấy người hội Đoàn Trợ lại dễ dàng bị Khang Tư chiếm giữ, đồng thời lập tức xây dựng võ trang, tuy rằng không rõ thực lực mạnh yếu, nhưng nhân số tăng lên vẫn khiến bọn họ tim đập chân run, sau khi trở về lập tức chuẩn bị một khoản tiền mới biếu lên tận cửa.

Khang Tư không khách khí nhận các nhân vật quyền thế nho nhỏ này hiếu kính, đồng thời cũng bắt đầu thực hiện quyền lợi cùng nghĩa vụ khu vực thống trị này.

Đầu tiên, Khang Tư triệu tập nhân thủ bắt đầu sửa sang đường xá, dọn sạch bùn đất đá vụn, phủ đất ép cứng, sau đó thì chiêu mộ người vệ sinh xử lý rác rưởi.

Theo tác dụng của đông đảo nhân lực cùng một khoản kim tệ nhỏ, những công tác này không tốn vài ngày đã hoàn thành.

Mặt đất sửa sang thỏa đáng, rác rưởi cũng có người thu dọn, hơn nữa binh lính bắt đầu tuần tra toàn khu dân đen, bẩn thỉu lộn xộn liền lập tức biến mất không thấy ở khu dân đen nữa, còn trị an do mấy lính đánh thuê dẫn binh lính đi tuần tra, sau khi giết ngay tại chỗ mấy ác đồ giết người phóng hỏa, cũng tốt tới dọa người.

Có tình trạng này, tuyệt đối khiến dân chúng khu dân đen xúc động sâu đậm, uy vọng của Khang Tư cùng đoàn lính đánh thuê của hắn lập tức vọt lên cao, tráng đinh muốn đầu nhập căn bản nối liền không dứt.

Chỉ là ngoại trừ khu bình dân góp một chút tiền, làm mới bức tường ngăn cách hai bên, để cho mình khác với khu dân đen ra, người các khu vực khác đối với biến hóa ở khu dân đen chưa từng để vào mắt, càng không cần nói để ở trong lòng.

Trải qua một đoạn thời gian huấn luyện, Khang Tư từ trong trai tráng hội Đoàn Trợ, chọn ra chín mươi chín tráng binh ưu tú nhất.

Tuy rằng nhân số ít, nhưng tất cả những người này đều là trải qua chém giết cạnh tranh kịch liệt mới đi ra, người được chọn có thể trở thành lính đánh thuê, cho nên đều là lựa chọn kỹ lưỡng.

Chín mươi chín tráng hán ăn mặc áo da đồng phục thống nhất, tay cầm binh khí, trong đông đảo ánh mắt tự hào hâm mộ đố kị khiếp sợ, theo Khang Tư đạp bước tới chỗ công hội lính đánh thuê.

Trên đường mọi người đi tới, người khu dân đen bởi vì đoàn lính đánh thuê Khang Tư thành lập uy vọng trong khoảng thời gian này, tất cả đều hiếu kỳ thêm hâm mộ đứng ở hai bên đường quan sát trầm trồ khen ngợi.

Nếu như có người không biết lòng người biến đổi thất thường nhìn thấy một màn như vậy, còn tưởng rằng bọn người Khang Tư đã thu được lòng dân chúng khu dân đen.

Một đường rêu rao đi tới Công hội lính đánh thuê, giao một túi da kim tệ, điền một xấp văn kiện, mất thời gian cả nửa ngày, chín mươi chín tráng đinh này, liền thành lực lượng võ trang hợp pháp được ra vào tất cả thành trì Tuyết quốc.

Ngay lúc Khang Tư chuẩn bị đi xem có nhiệm vụ lính đánh thuê nào để cho các lính mới này rèn luyện một chút không, một tráng hán trên trán cột một dải băng hồng đột nhiên chạy ào vào Công hội lính đánh thuê.

Thấy đó là nhân viên truyền phát nhiệm vụ của Công hội lính đánh thuê, mọi người liền tránh đường ra.

Chỉ thấy tráng hán kia vừa nhanh chóng chạy về phía chỗ đăng ký treo một mảnh da dê, vừa thở hồn hển hô:

- Giải thưởng không hạn chế công chúng mới nhất! Thương đoàn Hoa Bách Hợp treo giải thưởng mười vạn kim tệ tiêu diệt bang Tuyết Lang! Nam tước Bỉ Khắc lấy tước vị Nam tước Lâm Tuyết treo giải thưởng tiêu diệt bang Tuyết Lang!

Vừa nghe lời này, mọi người đều xôn xao một trận.

Hơn mười mấy lính đánh thuê lập tức phóng lên trước.

Nhìn bộ dáng bọn họ đang dò xét tin tức chi tiết, xem ra là nhanh chóng truyền lại tin tức cho thế lực sau lưng mình, mà nhiều người sau khi khiếp sợ trôi qua, tất cả đều tràn lên bắt đầu tìm hiểu tình báo.

Đám lính đánh thuê tình báo này là các thế lực của người nào thì ai cũng biết, chỉ là không rõ được, bang Tuyết Lang rốt cuộc phạm phải cái chuyện gì, chọc phải hai thế lực lớn xuất ra mười vạn kim tệ treo giải kếch xù.

Hơn nữa càng kỳ quái hơn, chính là Bá tước Bỉ Khắc lại đưa tước vị Nam tước Lâm Tuyết này ra treo giải.

Trong lòng mọi người đều nóng như lửa đốt.

Chỉ cần tiêu diệt bang Tuyết Lang là có thể trở thành Nam tước, chuyện trên trời rớt xuống cái bánh như vậy lại xuất hiện trước mặt mình? Nếu như mình không nắm lấy nó, vậy con cháu đời sau sẽ không tha thứ cho mình được!

Mọi người ở đây sở dĩ nóng lòng như vậy, là bởi theo bọn họ nhận thấy, bang Tuyết Lang chỉ là một đám ô hợp sống trong ba mẫu đất mà thôi, ngay cả một đoàn cường đạo cấp bậc Bá tước cũng không bằng, càng không cần nói đoàn cường đạo ngang dọc Tuyết quốc nữa.

Nhưng mà đến khi nghe tới nhân viên nói ra chuyện tốt bang Tuyết Lang làm, mọi người như bị tạt một bồn nước lạnh, một cổ băng hàn từ bên ngoài thấm thấu tới tận xương.

Tàn sát hết trấn Lâm Đầu dưới quyền Nam tước Lâm Tuyết, cướp bóc toàn bộ Nam tước lĩnh Lâm Tuyết, diệt sạch thương hội thương đội trong Nam tước lĩnh Lâm Tuyết có quan hệ với thương đoàn Hoa Bách Hợp, đồng thời sau khi giết chết Nam tước Lâm Tuyết, đốt cả thành phủ Lâm Tuyết.

Tàn sát một hương trấn phổ thông, phần lớn các thế lực trấn Thanh Hương đều có thể làm được, dù là cướp bóc cả một địa bàn Nam tước lĩnh lớn như vậy, các thế lực trấn Thanh Hương cũng có thể làm được.

Thế nhưng diệt sạch tất cả thương hội đoàn đội có quan hệ với thương đoàn Hoa Bách Hợp?

Không nói thế lực trấn Thanh Hương có làm được hay không, chỉ cần ngẫm lại đắc tội với đại thương đoàn thế lực trải rộng toàn bộ Tuyết quốc, trong lòng đã run sợ, nào còn dám thực thi?

Về phần cuối cùng giết chết Nam tước, thiêu hủy thành phủ, cái này phải có thực lực phản quân mới làm được.

Cứ thế, thảo nào thương đoàn Hoa Bách Hợp cùng Bá tước Bỉ Khắc đều đưa ra giải thưởng lớn như vậy, có lẽ bang Tuyết Lang đã là thế lực siêu cấp đủ để công thành chiếm đất rồi, cái thứ chỉ đủ đánh nhỏ nháo nhỏ như mình, căn bản không có tư cách đi lãnh nhiệm vụ như thế.

Còn Khang Tư nghe xong lại biến sắc, sở dĩ bang Tuyết Lang tàn sát trấn Lâm Đầu, chỉ sợ là bởi vì mình tiêu diệt mấy thành viên bang Tuyết Lang, xem ra người nhà bọn người Bỉ Lâm Đặc Tư cũng bị tàn sát rồi.

Bỉ Lâm Đặc Tư sẽ vì thế mà trách mình chứ?

Ngay lúc Khang Tư chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ, báo thù cho dân chúng trấn Lâm Đầu, có một tráng hán đầu đeo dải băng vọt vào, nhưng mà cái dây băng đầu màu lam đại biểu thông tin tình báo, cho nên không ai nhường đường.

Tên tráng hán này cũng chỉ đứng ở cửa hô to một trận:

- Tin tức mới nhất, Nam tước Cáp Nhĩ chính thức khởi binh phản kháng Bá tước Bỉ Khắc thống trị!

Lại một trận xôn xao.

Mọi người đều gào thét, nhưng mà nhanh chóng ném chuyện lớn này sang một bên, ngược lại đặt sự chú ý lên giải thưởng kếch xù kia.

Dù sao ai cũng biết Nam tước Cáp Nhĩ muốn phản, hiện giờ rốt cuộc đấu võ rồi, mọi người đều cho là rất bình thường.

Dựa theo mấy người này lý giải, sợ rằng Nam tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc, hai bên ai cũng không làm gì được ai, cuối cùng khẳng định là nhiều thêm một Nam tước độc lập mà thôi, trấn Thanh Hương chỗ mình khẳng định sẽ không bị cuốn vào ngọn lửa chiến tranh, cho nên mới sẽ không thèm để ý tới chiến tranh gần trong gang tấc, sẽ lập tức bùng nổ.

Khang Tư cũng mặc kệ những chuyện tranh quyền này, đi thẳng tới tiếp nhận nhiệm vụ tiêu diệt bang Tuyết Lang kia, Khang Tư đã quyết định rảnh rỗi đi báo thù cho trấn Lâm Đầu, thuận tiện dùng bang Tuyết Lang rèn luyện lính mới một chút, hơn nữa hoàn thành nhiệm vụ còn có thể nhận được kim tệ cùng tước vị, thật sự là chuyện tốt nhất cử tam tiện mà.

Về phần bang Tuyết Lang thế lực khổng lồ, đã không phải đoàn lính đánh thuê cấp ba có thể chống lại, bởi vậy Khang Tư quyết định không đối kháng trực tiếp, mà là chuẩn bị dùng mật vệ giám sát, để cho lính mới cắn xé từng chút một.

Đây lại là một chuyện tương đối an toàn.

Dưới công kích như vậy, bang Tuyết Lang dù lớn cũng sẽ bị chia ra ăn từng phần.

Thấy đoàn lính đánh thuê cấp ba nho nhỏ của Khang Tư lại dám can đảm tiếp nhiệm vụ này, mọi người trong Công hội lính đánh thuê đều ồ lên.

Có người nói Khang Tư không biết lượng sức mình, có người nói là tự tìm đường chết, nhưng mà đây là nhiệm vụ công chúng, dù là lính đánh thuê cấp một cũng có thể tiếp nhận, mọi người chỉ có thể vừa thì thầm, vừa ở một bên tiếp tục xem.

Chỉ là có Khang Tư đi đầu, không lâu sau lập tức có liên tiếp các đoàn lính đánh thuê đi ra tiếp lấy nhiệm vụ này, mọi người đều mang suy nghĩ mạo hiểm gặp đại vận, nói không chừng mình có thể khi không nhận được mười vạn kim tệ cùng tước vị Nam tước. Dưới suy nghĩ này, Công hội lính đánh thuê chen chúc nhanh chóng không còn một ai rảnh rỗi.

Các lính đánh thuê lão thành Hạ Lợi đi ra khỏi Công hội lính đánh thuê, chần chờ hỏi:

- Đoàn trưởng đại nhân, chúng ta làm sao đối phó bang Tuyết Lang kia? Tác chiến chính diện này mấy người lính mới này không phải là đối thủ.

- Yên tâm, tạm thời sẽ không để bọn họ tiến hành tác chiến chính diện.

Khang Tư thuận miệng trả lời một câu, đầu óc đầy khổ não không biết đám người Bỉ Lâm Đặc Tư biết được tin trấn Lâm Đầu bị diệt sẽ có phản ứng gì.

Khi Khang Tư lòng đầy áy náy đem tin này báo cho Bỉ Lâm Đặc Tư, Khang Tư thấy được trong ánh mắt tám người Bỉ Lâm Đặc Tư nháy mắt ảm đạm xuống.

Nhưng bọn họ không khóc rống cũng không bi phẫn, càng không chỉ trích thủ lĩnh hắn mang tới họa diệt nhà, chỉ là hành lễ với Khang Tư biểu thị cảm ơn báo tin này cho bọn họ biết, sau đó cứ làm việc như lẽ thường.

Khang Tư hiển nhiên không ngờ tới gặp phải loại tình hình này.

Đối với phản ứng của bọn người Bỉ Lâm Đặc Tư, Khang Tư rất là khó hiểu, nếu những người thân cận như Tương Văn, Ngả Lệ Ti... bị người ta tàn sát, chính mình khẳng định sẽ bi phẫn không thôi, huống chi Bỉ Lâm Đặc Tư lúc đầu vì để người nhà có được lương thực qua mùa đông, mà tự bán mình trở thành người hầu.

Khang Tư nghi hoặc Giáp Nhất đều nhìn vào mắt, sau khi chạy đi một vòng trở về nói:

- Chủ thượng, ở Tuyết quốc này chia lìa với người nhà, hoặc chuyện cửa nát nhà tan giống như là tuyết rơi, người Tuyết quốc đã tập mãi thành quen rồi. Có người nói người nhà Bỉ Lâm Đặc Tư từng bị tàn sát một lần, đây là lần thứ hai rồi.

Khang Tư có chút trầm trọng hỏi:

- Ý của ngươi là bọn họ đã tập quen với thảm kịch như vậy?

- Đúng vậy, bọn họ cũng không phải mất đi người nhà mà không bi thương, chỉ là không biểu thị ra ngoài mà thôi, bởi vì sinh hoạt cực khổ để cho bọn họ hiểu quý trọng trước mắt càng quan trọng hơn.

Giáp Nhất có chút cảm khái nói tới đây, sau đó có chút lo lắng chần chờ một hồi mới nói tiếp:

- Chủ thượng, kỳ thật bọn họ không muốn biểu lộ ra bi thương còn có một nguyên nhân, chính là bọn họ sợ ngài cho bọn họ là người mềm yếu, ở địa phương này, bi thương vì người thân sẽ bị cho là kẻ bất lực, cho nên bọn họ không muốn bị ngài cho là hạng người vô năng.

Nghe nói như thế, Khang Tư không khỏi một trận im lặng.

Ở nơi này mất đi người thân mà bi thương, lại sẽ bị cho là hạng người mềm yếu vô năng, đây là một cái dạng quan niệm gì chứ!

Ở một nơi mà vì sinh tồn ngay cả tư cách bi thương cũng không có, thật là làm người ta cảm thán.

Đối với quan niệm của Tuyết quốc, Khang Tư chỉ có thể lắc đầu thở dài bất đắc dĩ, mặc dù có điểm cảm khái, nhưng là biết rõ người vì cuộc sống của mình mà liều mạng, chính mình không thể nói cái gì, chỉ có thay đổi hoàn cảnh thì các tập tục này tự nhiên sẽ sửa đổi.

Ngay khi Khang Tư đặt những thứ này sang một bên, hạ lệnh chuẩn bị chấp hành nhiệm vụ lính đánh thuê, một con ngựa tuyết cao to vọt tới dừng trước cửa lớn.

Một kỵ sĩ vừa kéo giữ chiến mã vừa vẻ mặt cao ngạo hô:

- Ai là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi? Nhanh ra tiếp nhận lệnh dụ Nam tước Cáp Nhĩ đại nhân ban ra!

Lời vừa nói ra, những người khác còn không có gì, năm người lính đánh thuê Hạ Lợi còn có hai người Giáp Nhất Giáp Nhị đều biến sắc, vẻ mặt không cam lòng.

Khư khư một cái Nam tước yêu cầu Khang Tư tiếp nhận lệnh dụ?

Cái này là coi như mấy người mình là thủ hạ của ngươi sao?

Hơn nữa vừa nói Nam tước Cáp Nhĩ phản loạn, hiện giờ hạ mệnh lệnh, không cần nghĩ cũng biết Nam tước Cáp Nhĩ muốn làm gì, hiện giờ chính là đem đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi đi làm pháo hôi rồi!

225. Chương 225: Tham Gia Chiến Tranh. (1+2)

Khang Tư đi ra không kiêu ngạo cũng không tự ti hỏi:

- Tại hạ chính là Khang Tư! Chẳng hay Nam tước đại nhân có gì phân phó?

Gã kỵ sĩ cau chân mày lại, hiển nhiên không hài lòng với thái độ của Khang Tư, nhưng hắn cũng không phải thuộc loại nhân vật cuồng vọng quá mức, hắn nhìn thấy rõ vẻ mặt bất mãn của đám thủ hạ dưới tay Khang Tư, nếu mình dám cả gan yêu cầu Khang Tư quỳ xuống lĩnh chiếu chỉ, chỉ sợ sẽ bị những người này giết chết ngay tại chỗ.

Tuy rằng không dám cứng rắn yêu cầu lễ tiết, nhưng gã kỵ sĩ vẫn lộ vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn Khang Tư một cái, ném ra một cuộn da dê, rất là cao ngạo nói:

- Nam tước đại nhân mệnh lệnh cho ngươi thực hiện nghĩa vụ phái binh tham gia chiến đấu, sử dụng binh đoàn địa phương phải lên đường ngay. Đương nhiên, Nam tước đại nhân đối với mọi người rất khoan hồng độ lượng, đồng ý chuẩn cấp cho các ngươi tiền thưởng và trợ cấp bằng như quân chính quy, đồng thời vẫn còn giữ đãi ngộ của đoàn lính đánh thuê. Cho nên trong vòng bảy ngày phải tới tòa thành Cáp Nhĩ chờ đợi mệnh lệnh, một khi không tới đúng hạn sẽ chiếu theo quân quy xử phạt.

Gã kỵ sĩ nói xong mệnh lệnh liền quay đầu giục ngựa rời đi.

Nội dung tờ mệnh lệnh này, lập tức khiến đám lính đánh thuê tức giận bừng bừng chửi rủa ỏm tỏi lên.

Theo bọn họ nghĩ rằng: tuy nơi dùng chân của đoàn lính đánh thuê mình là được Nam tước Cáp Nhĩ bổ nhiệm, nhưng tuyệt đối không phải là thủ hạ của Nam tước Cáp Nhĩ.

Nam tước Cáp Nhĩ hiện tại không ngờ dám dùng giọng điệu đối đãi như thủ hạ đến hạ đạt mệnh lệnh, thật đúng là hắn không thèm nhìn đoàn lính đánh thuê mình ở trong mắt!

Khang Tư mở ra cuộn da dê, vừa nhìn lướt qua liền thu hồi lại, nội dung bên trong không có gì khác, chỉ là Nam tước đại nhân vừa cưỡng bức vừa dùng lợi dụ bảo đoàn lính đánh thuê mau chóng xuất binh trợ giúp hắn tác chiến.

Nhưng đoàn lính đánh thuê của Khang Tư này không tới trăm người, ở cấp bậc như vậy giữa cuộc chiến của Bá tước lĩnh cùng Nam tước lĩnh có thể làm ra được tác dụng gì chứ?

Phải biết rằng, trên chiến trường tùy tiện liền có thể phái ra hàng vạn binh sĩ một lúc.

- Chủ thượng! Chúng ta phải xuất binh sao?

Giáp Nhất nhìn thấy Khang Tư đang ngẫn người suy nghĩ, mà bộ dáng lính đánh thuê quanh thân lại lộ vẻ mặt lo lắng, hắn không khỏi lớn tiếng dò hỏi.

Khang Tư chưa kịp trả lời, Hạ Lợi liền giành trước nói:

- Đương nhiên phải xuất binh! Bằng không danh dự đoàn lính đánh thuê chúng ta sẽ tiêu tan.

Mặc dù có một số lính đánh thuê luyến tiếc thiên đại phú quý khi tiêu diệt bang Tuyết Lang, nhưng sau khi bị mấy tên khôn lanh rỉ tai nói thầm vài câu đều gật đầu tán thành.

Bọn họ tuy rằng rất bất mãn Nam tước Cáp Nhĩ dùng giọng điệu ra lệnh bắt mình phục tùng như thủ hạ, cũng phi thường khát vọng hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt bang Tuyết Lang. Tuy nhiên bọn họ cũng hiểu rõ nhiệm vụ tiêu diệt bang Tuyết Lang này, tốt nhất là không nên trêu chọc tới: đó chính là đoàn đạo tặc có thực lực tung hoành lãnh địa Bá tước bao lâu nay đấy.

Về phần cự tuyệt yêu cầu của Nam tước Cáp Nhĩ? Bọn họ không dám nghĩ tới.

Có ba nguyên nhân đánh động mọi người: một là lính đánh thuê phải tiếp nhận nhiệm vụ kiếm tiền; hai là không muốn đắc tội với Nam tước Cáp Nhĩ để đánh mất danh dự lính đánh thuê; ba là muốn lấy cái mạng nhỏ của mình để thử nghiệm một chút, xem Khang Tư có đồng ý thực hiện đãi ngộ của lính đánh thuê hay không.

Khang Tư không có trách cứ hành vi quá đáng của Hạ Lợi, trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh:

- Chuẩn bị vật tư, hướng trong khu tráng đinh chúng ta cai quản tuyên bố lệnh mộ binh xuất chinh, chiêu mộ tráng phu tùy tòng gấp ba lần danh ngạch đoàn lính đánh thuê, đãi ngộ bằng một nửa cấp lính đánh thuê.

Khang Tư tuy rằng không rõ ràng lắm ý nghĩ thực sự của bọn người trước mặt, nhưng cũng nhận định giống như bọn họ hẳn là phải xuất binh. Ngoại trừ không thể vứt bỏ danh dự, hơn nữa đây chính là cơ hội dương danh lá cờ của đoàn lính đánh thuê mình nên cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

- Rõ!

Đám người Giáp Nhất lập tức lĩnh mệnh, công tác cụ thể không cần Khang Tư phân phó, bọn họ tự nhiên sẽ làm thỏa đáng.

Vì thế, ở thời điểm Khang Tư thoải mái ung dung lật xem sách vở, thủ hạ của hắn chạy đầy đường hướng người qua đường hô to tuyên cáo lệnh chiêu mộ của Khang Tư, có người ở ngoài cửa chính triển khai tư thế chuẩn bị chọn lựa tráng phu thích hợp, có tên triệu tập thành viên đoàn lính đánh thuê chuẩn bị xuất chinh. Chỉ trong nháy mắt người đến người đi náo nhiệt ầm ĩ.

Tình hình nhốn nháo ở khu dân đen, trước tiên bị thế lực trấn Thanh Hương biết được.

Đối với chuyện Khang Tư đứng về phe Nam tước Cáp Nhĩ, cũng không có người nào thắc mắc, Khang Tư tới nơi này đóng quân đúng là do Nam tước Cáp Nhĩ bổ nhiệm, thời điểm trọng yếu này nếu ngược lại vứt bỏ Nam tước Cáp Nhĩ qua một bên, thanh danh của Khang Tư khẳng định sẽ lập tức tụt xuống thành kẻ xấu xa ghê tởm, người có chút đầu óc đều sẽ không làm như vậy.

Các thế lực ở trấn Thanh Hương chưa từng chú ý nhiều tới Khang Tư, bọn họ mới vừa phân phối xong địa bàn cho thế lực mới phát này, lại bắt đầu tập trung nghị luận tiếp.

Nam tước Cáp Nhĩ đối kháng với Bá tước Bỉ Khắc, kết cục không ngoài là thắng, bại, hòa: ba loại biến hóa.

Có thế lực đặc biệt kỳ vọng Nam tước Cáp Nhĩ thắng lợi, vội vàng bắt đầu chuẩn bị công tác viện trợ, thậm chí chạy tới bái phỏng Khang Tư đưa ra viện trợ.

Thế lực chờ mong Nam tước Cáp Nhĩ bại, thì bắt đầu suy nghĩ làm thế nào phối hợp hành động với Bá tước Bỉ Khắc.

Chỉ có một số thế lực mang lòng u ám bắt đầu chú ý tới hai bên, trong lòng đầy hy vọng chỉ mong sao hai bên quý tộc này đánh nhau lưỡng bại câu thương.

Không trách các thế lực trấn Thanh Hương nhiệt tình với cuộc chiến giữa hai quý tộc này như thế, ai kêu hai quý tộc này: một bên là lĩnh chủ hợp pháp của trấn Thanh Hương, một bên là lĩnh chủ cấp trên trực tiếp quản hạt khu này, người nào cũng có thể dẫn tới thay đổi lớn cho trấn Thanh Hương đây.

Cứ như vậy, đoàn lính đánh thuê Khang Tư sau khi chiêu mộ dịch phu đến thời hạn, cũng nhận được từ các thế lực khác tài trợ một lượng lớn lương thảo, mấy chục chiếc xe trượt tuyết do tuyết khuyển kéo cùng với mấy chiếc xe ngựa cỡ lớn.

Tuy nhiên áo giáp cùng binh khí thì không có, ai cũng không ngốc trợ giúp miễn phí võ trang hơn ba trăm dịch phu cường tráng cho Khang Tư.

Tuy rằng theo quy củ dựa theo công ước của Tuyết quốc có là thành viên hợp pháp của đoàn lính đánh thuê mới có thể mang theo binh khí tiến vào thành trấn, nhưng hiện tại là chiến tranh, quy củ này coi như vô dụng vì tất cả mọi người chỉ ước gì tất cả tráng đinh đều được võ trang.

Ai mà biết Khang Tư có thể ở bên ngoài nhân cơ hội tăng lên cấp bậc đoàn lính đánh thuê hay không, sau đó mang theo lực lượng vũ trang mở rộng gấp bốn lần trở về? Cho nên vũ khí tuyệt đối nằm trong phạm vi không thể giúp đỡ.

Đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi sau khi tiến hành biên chế đơn giản, một đoàn người cứ như vậy ngang nhiên treo cờ hiệu lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi trên xe trượt tuyết cùng xe ngựa ung dung rời khỏi trấn Thanh Hương, tiến quân tới thành Cáp Nhĩ Nam tước nhận nhiệm vụ.

Bông tuyết vẫn tiếp tục rơi xuống, tuy nhiên bầu trời không còn u ám như trước kia nữa, mơ hồ có tia sáng chiếu rọi, xem ra phỏng chừng thiên tai kéo dài bao ngày nay đã sắp chấm dứt.

Nhìn đến cảnh tượng trước mắt, Khang Tư không khỏi trầm tư suy nghĩ, Tuyết quốc bên này bởi vì nhiều năm sinh hoạt trên mặt tuyết, cho nên dưới thời tiết liên tục tuyết rơi cùng rét lạnh đối với người Tuyết quốc mà nói, thiên tai vừa qua chỉ là thời gian tuyết rơi dài thêm một chút, lương thực có hơi khó khăn một chút, ngoài ra cũng không có vấn đề khó khăn gì lớn.

Sau thời gian trời phạt, ở các địa phương ngoài Tuyết quốc tuy rằng không có tuyết rơi, nhưng thời tiết lại âm u mưa gió liên miên cả ngày không dứt. Thời tiết như vậy đối với các địa phương dựa vào trồng trọt để sinh tồn mà nói, cũng là những ngày rất gian nan, ít nhất vụ mùa năm nay không cần nghĩ tới chuyện thu hoạch.

Nói cách khác, một cái tai họa mất mùa đói khát sắp đến.

Áp lực thiếu thốn lương thực thật rất lớn! Vì sinh tồn, chỉ sợ các quốc gia đó nếu không xảy ra nội loạn thì đối ngoại cũng phát động chiến tranh để cướp lấy lương thực.

Tin rằng thời điểm tai hoạ trời phạt này biến mất, cũng chính là lúc nổi lên loạn lạc khắp thiên hạ.

Như vậy xem ra khi chiến tranh toàn diện bùng nổ, nếu như Tuyết quốc có thể tránh được nội loạn, gần như vùng đất này sẽ nằm trong thế bất bại, nhưng sử dụng người Tuyết quốc này chỉ sợ không thích hợp với cuộc sống ở đất liền cùng vùng duyên hải ấm áp.

Tuy nhiên nếu xâm nhập đại thảo nguyên vẫn có thể được, ít nhất đại thảo nguyên cũng có hơn phân nửa thời gian nằm trong mùa tuyết rơi.

Cứ như vậy, Khang Tư miên man suy nghĩ suốt chặng đường mãi đến ngoài tòa thành Cáp Nhĩ Nam tước, hắn bừng tỉnh. Nhìn thấy bốn phía tòa thành chi chít lều trại, ít nhất có mấy chục loại cờ hiệu đoàn lính đánh thuê khác nhau, tung bay trên nóc các lều trại đó.

Tính theo số lượng lều trại, nơi này ít nhất bố trí hơn ba nghìn lính đánh thuê, mà con số này thông thường cũng là danh ngạch quân nhân chức nghiệp cực hạn mà Nam tước lĩnh có thể nuôi dưỡng.

Nói như vậy vì không có quý tộc nào lại cho phép nhiều lính đánh thuê như vậy xuất hiện trên lãnh địa của mình.

Lần này sở dĩ xuất hiện ngoại lệ như vậy, lý do rất đơn giản: Nam tước Cáp Nhĩ sắp khai chiến. Mà Bá tước Bỉ Khắc bên kia phỏng chừng còn muốn khoa trương hơn so với nơi này.

Ở thời điểm nhìn thấy nhiều phần tử võ trang như vậy, Khang Tư hoàn toàn không cảm thấy có cái gì cần cảnh giác, thời điểm đánh giặc ở Tuyết quốc sử dụng một lượng lớn đoàn lính đánh thuê như vậy là lệ thường.

Quý tộc không được lòng dân lại càng thích sử dụng lính đánh thuê.

Lính đánh thuê chỉ cần có tiền, thật không quản tới ngươi có là người khi nam hiếp nữ thương thiên hại lý hay không? Hơn nữa lính đánh thuê rất có đạo đức nghề nghiệp, hoàn toàn dựa theo hiệp ước mà làm việc. Làm tốt thì chẳng những tiền thưởng nhiều thậm chí có thể trở thành quý tộc! Bởi vậy tất cả đều trung thành với chủ thuê, mà chủ thuê cũng vì thế nên không cần lo lắng lính đánh thuê sẽ phản bội trước trận chiến.

- Các ngươi là đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi cấp ba?

Một gã trung niên bộ dáng nhân viên văn thư đầu tiên là nhìn lướt qua lá cờ trên đỉnh đầu Khang Tư, sau đó hỏi Khang Tư.

Sau khi gã trung niên nhận được trả lời xác định, lật xem qua tờ văn kiện trong tay, gật gật đầu chỉ vào một người hầu bên cạnh nói:

- Không có muộn! Các ngươi đi theo người này, hắn sẽ chỉ định doanh địa cho các ngươi và dẫn các ngươi đi lĩnh lương thực. Nhớ kỹ các thứ lều trại linh tinh tự mình phụ trách, hơn nữa tòa thành chỉ phụ trách lương thực cho thành viên nằm trong danh ngạch của quý đoàn.

Không ai phản đối chuyện này, đều ngoan ngoãn đi theo gã người hầu rời đi.

Gã người hầu dẫn mọi người đi vào một khu đất trống kế bên tòa thành. Khang Tư ra lệnh một tiếng, đám dịch phu lập tức bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời.

Trừ một số lính đánh thuê đi theo gã người hầu lĩnh lương thực, đám lính đánh thuê còn lại đều do các đội trưởng dẫn dắt, tập trung cùng một chỗ nghỉ ngơi.

Đoàn lính đánh thuê Khang Tư này tiến vào khu đóng quân, các đoàn lính đánh thuê chung quanh chỉ là mắt nhắm mắt mở liếc nhìn một cái rồi thôi. Các đoàn lính đánh thuê chủ yếu lấy tác chiến thay quý tộc mà sống, đoàn lính đánh thuê cấp bốn cấp năm thật sự là rất thường gặp.

Nhưng khi nhìn đến đám mới tới này đột nhiên phân ra mấy trăm người bắt đầu bận rộn hạ trại, trăm người còn lại chỉnh tề tụ tập cùng một chỗ sửa sang lại binh khí của mình, hoàn toàn dững dưng chỉ khoanh tay đứng nhìn đám đồng bạn đang bận rộn, cả đám không khỏi đều rất sửng sốt.

Đoàn lính đánh thuê đương nhiên cũng có đám quyền quý không cần phải làm gì, nhưng đây đều là một số ít vài đoàn trưởng, đội trưởng, căn bản không có khả năng có nhiều quyền quý như vậy.

Chờ đến lúc bọn hắn quan sát cẩn thận, phát hiện chỉ có những tên khoanh tay đứng nhìn mới có đeo huy hiệu lính đánh thuê, tất cả đều thật hít một ngụm hơi lạnh.

Đoàn lính đánh thuê này không ngờ lại thuê gấp mấy lần nhân số danh ngạch lính đánh thuê để làm tạp dịch?

Khi nhìn đến đám tạp dịch này đã bố trí xong doanh trại, không đợi lương thực của tòa thành chuyển đến, tự lấy ra lương thực nồi củi lửa đủ loại chuẩn bị nấu nướng ngay trên mặt tuyết. Sau đó từng thứ từng thứ một mang đến cho đám lính đánh thuê hưởng dụng, tất cả mọi người đều cực kỳ hâm mộ đến cắn răng.

Nhìn đến cảnh này, lính đánh thuê bình thường đều không nghĩ tới gì khác, chỉ là hâm mộ đố kỵ đến hai mắt đỏ bừng, mà các nhân vật đoàn trưởng lính đánh thuê khác, thì lập tức mang theo người thân tín của mình đi tới bái phỏng Khang Tư.

Khang Tư đương nhiên sẽ không từ chối người ở xa tới, lập tức cùng bọn họ chuyện trò thân mật.

Các đoàn trưởng lính đánh thuê tuy rằng cảm thấy cái tên Khang Tư thực xa lạ, nhưng khi biết đoàn lính đánh thuê này mới thành lập không tới mấy tháng đã được Nam tước Cáp Nhĩ ủy nhiệm đóng quân ở trấn Thanh Hương, tất cả đều cùng một lúc có cảm giác chợt hiểu ra. Khó trách một đoàn lính đánh thuê cấp ba nho nhỏ như thế, lại dám chiêu mộ mấy trăm tên tạp dịch theo đội xuất chinh.

Khang Tư cũng từ trong miệng bọn họ biết rằng: hiện tại bao gồm chính mình ở bên trong, đã có mười hai đoàn lính đánh thuê tụ tập ở nơi này, nhân số vượt hơn năm nghìn người, phỏng chừng sau mấy ngày nữa còn có người tấp nập tới.

Bởi vì này lần Nam tước Cáp Nhĩ xuất cả vốn ra: tiền đặt cọc mỗi đoàn lính đánh thuê tới một ngàn kim tệ, lấy đội trăm người quân địch làm mức thưởng khởi điểm, đánh tan một đội phần thưởng một trăm kim tệ, công phá một tòa thành dựa theo tòa thành lớn nhỏ phần thưởng là một vạn tới năm vạn kim tệ!

Nghe đến tiền thưởng như thế, chính Khang Tư cũng suýt chút nữa táp phải lưỡi, càng đừng nói lính đánh thuê khác, khó trách trong khoảng thời gian ngắn đã tụ tập nhiều đoàn lính đánh thuê như vậy.

Khang Tư tò mò hỏi:

- Vậy Bá tước Bỉ Khắc bên kia thì đưa ra mức thưởng thế nào?

Một gã đoàn trưởng lính đánh thuê cười lớn nói:

- Ha ha! Mọi người đều biết thành Bỉ Khắc là mỏ vàng của Bá tước Bỉ Khắc, đáng tiếc mỏ vàng này chẳng những không nắm trong tay khống chế của Bá tước Bỉ Khắc, hơn nữa Nam tước Cáp Nhĩ còn cố sức dòm ngó mỏ vàng này, bằng không một Nam tước dựa vào cái gì tạo phản với Bá tước chứ?

- Bá tước Bỉ Khắc bên kia tiền thưởng chỉ có giết một người một quả kim tệ, tuy nhiên mức thưởng một tòa thành chính là năm vạn kim tệ, chỉ có điều Nam tước Cáp Nhĩ chỉ có một tòa thành, so với mấy chục tòa thành dưới quyền quản hạt của Bá tước Bỉ Khắc, tổng tiền thưởng ít thật đáng thương vậy.

- Vậy chẳng phải là nói, tất cả đoàn lính đánh thuê ở Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, đều bị Nam tước Cáp Nhĩ chiêu mộ hết rồi sao?

Khang Tư nhíu mày hỏi.

Người đoàn trưởng lính đánh thuê khác xen vào nói:

- Đâu có khả năng thế! Bá tước Bỉ Khắc dù sao cũng là một Bá tước! Tuy rằng cấp không tới mấy kim tệ, nhưng lại có thể cấp tước vị. Lần này Bá tước Bỉ Khắc trực tiếp tung ra tước vị treo giải thưởng gồm một cái Nam tước lĩnh, sáu cái Huân tước lĩnh, sáu cái Kỵ sĩ lĩnh. Theo ta biết ít nhất có mấy đoàn lính đánh thuê cấp sáu động tâm, cho nên đến lúc đó chỉ sợ đánh tới tan tành mây khói chính là các đoàn lính đánh thuê chúng ta đây.

Một đoàn trưởng lính đánh thuê nói ra nghi vấn Khang Tư còn chưa kịp hỏi:

- Đúng vậy! Nếu không phải những người chúng ta đều tự mình hiểu lấy, hiểu rằng tước vị này không phải đoàn lính đánh thuê cấp bậc cỡ chúng ta có thể tranh đoạt, sợ là chúng ta cũng sẽ đi tiếp nhận chiêu mộ của Bá tước Bỉ Khắc rồi.

Chuyện kế tiếp, chỉ là nói chuyện phiếm một chút chuyện riêng của các đoàn lính đánh thuê. Ngay lúc trời chiều, thời điểm các đoàn lính đánh thuê đều bắt đầu chuẩn bị cơm chiều, lại có ba đoàn lính đánh thuê tiến vào nơi dùng chân, có một đoàn lính đánh thuê giống như Khang Tư, chỉ có một trăm người tới, còn hai đoàn lính đánh thuê kia đều có ba trăm người tới.

Ngay lúc mọi người đang định tiếp đón ba đồng nghiệp mới tới, Nam tước Cáp Nhĩ phái người tiến đến thông báo tất cả đoàn trưởng lính đánh thuê đi vào tòa thành dùng bữa tối, đồng thời có thể mang theo một gã thân tín hộ tống.

Vốn nghe phần đầu câu nói mọi người còn không nghĩ gì, nhưng khi nghe có thể mang theo thân tín, tất cả đoàn trưởng lính đánh thuê đều biến sắc, trở nên ngưng trọng cả lên.

Bọn họ biết rất rõ ràng, có thể mang theo thân tín tham gia tiệc tối quý tộc mời thế này, chính là dấu hiệu chứng tỏ sau khi ăn xong sẽ bàn bạc nhiệm vụ tác chiến.

Đoàn người tiến vào tòa thành, sau khi giao binh khí cho thị vệ, tiến vào chỗ đại sảnh Khang Tư nhận ủy thác lúc trước. Giờ phút này trong đại sảnh không trống rỗng giống như lần trước, mà bày một cái bàn lớn dài mười mấy thước rộng hai thước, trên bàn đã bày đầy thức ăn, gà nướng vịt quay thịt nướng rượu mạch đủ loại.

Nhìn đến các thức ăn đó, các đoàn trưởng lính đánh thuê và thân tín đều nuốt nước miếng. Bọn họ tuy rằng là người có quyền thế nhất trong đoàn lính đánh thuê, nhưng cũng không thể xa xỉ đến hưởng thụ mỹ thực như vậy, cho nên ở thời điểm những chiếc ghế được tạp dịch kéo ra, bọn họ lập tức ngồi lên.

Tuy nhiên các đoàn trưởng lính đánh thuê ít nhất biết quy củ: chủ nhân chưa tới, không thể ăn trước, bằng không thật đúng là khiến đám tạp dịch này khinh bỉ đến tận cùng.

Các đoàn trưởng lính đánh thuê cũng không có hành hạ bao tử thời gian bao lâu, Nam tước Cáp Nhĩ mang theo vài kẻ thủ hạ thân tín đồng thời cũng là thân phận Huân tước cùng Kỵ sĩ đi đến. Gã Áo Đặc Hàn cũng ở trong số đó.

Sau một hồi khách sáo, song phương ngồi xuống lập tức ăn uống thả cửa.

Nhìn đến Nam tước Cáp Nhĩ cũng là một bộ dáng háu ăn như quỷ đói đầu thai, Khang Tư không khỏi có điểm hoài nghi văn hóa ẩm thực của giới quý tộc Tuyết quốc trước mặt, có phải vẫn còn duy trì như thời đại chư hầu cát cứ ở Liên minh Duy Nhĩ Đặc hay không.

Sau một phen thịt vụn văng tứ tung, bọt rượu bay khắp nơi, đám tạp dịch dọn sạch các tàn dư tửu hậu. Lúc này Nam tước Cáp Nhĩ mới lau sơ miệng tằng hắng một tiếng, nhóm đoàn trưởng lính đánh thuê vốn uống rượu mặt mày đỏ bừng, lập tức đều ngậm miệng lắng lặng đợi phân phó nhiệm vụ chiến tranh sắp tới.

Nam tước Cáp Nhĩ nhìn lướt qua mọi người một vòng sau đó mới cười nói:

- Dưới tình huống vì cảm kích đoàn lính đánh thuê các vị trợ giúp bản tước, bản tước quyết định duy trì mức thưởng không thay đổi, đồng thời học theo một chút mức thưởng của Bá tước Bỉ Khắc, tiến cao hơn một bước so với Bỉ Khắc Bá tước.

Nghe nói như thế lổ tai mọi người đều dựng thẳng lên, Nam tước Cáp Nhĩ không ngờ cũng cấp ra tước vị ban thưởng sao? Nhưng lại không sửa đổi mức thưởng cũ?

Điều này chẳng phải là nói vừa có thể kiếm tiền vừa có thể kiếm được tước vị đây! Mình thực rất sáng suốt, đã sớm tiếp nhận chiêu mộ của Nam tước Cáp Nhĩ, có thể tốt hơn nhiều so với các đoàn lính đánh thuê lớn được Bá tước Bỉ Khắc chiêu mộ.

Nhìn đến những cặp mắt sáng rực của mọi người nhìn mình chờ đợi, Nam tước Cáp Nhĩ rất dõng dạc nói:

- Bản tước chuẩn bị xuất ra tước vị làm phần thưởng gồm ba cái Nam tước lĩnh, mười hai cái Huân tước lĩnh, mười hai cái Kỵ sĩ lĩnh! Chỉ cần bất kỳ thủ lãnh tổ chức nào hoàn thành công hãm thành Bỉ Khắc, bắt sống Bá tước Bỉ Khắc, tiêu diệt kỵ sĩ đoàn Bỉ Khắc ba cái nhiệm vụ này, đều nhận được ban thưởng cho tước vị Nam tước lĩnh!

Vốn nghe đến ban thưởng ba tước vị Nam tước, tất cả đều sáng rỡ hai mắt, nhưng khi nghe đến điều kiện để nhận được phần thưởng ban cho, tất cả ngược lại đều hít một hơi khí lạnh.

Ba nhiệm vụ này cũng không phải những đoàn lính đánh thuê mình ngay cả một ngàn quân cũng không tới có thể làm được, xem ra vẫn là tự mình hiểu lấy, không cần vọng tưởng tới ba cái tước vị Nam tước này nữa.

Mà Khang Tư cũng không đặt chú ý vào mặt này. Hắn chú ý tới lời Cáp Nhĩ Nam tước nói "Bất kỳ tổ chức nào", từ lời này có thể hiểu rằng: không chỉ riêng là đoàn lính đánh thuê, dù là thương đoàn võ trang thậm chí đoàn cường đạo, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ liền được ban thưởng. Xem ra Nam tước Cáp Nhĩ định bụng thu mua toàn bộ võ trang không chính thức của Bá tước lĩnh Bỉ Khắc lại đây.

- Nam tước đại nhân! Tại hạ mạo muội hỏi một chút, không biết phải làm sao mới có thể được ban thưởng tước vị Huân tước cùng Kỵ sĩ vậy?

Một đoàn trưởng lính đánh thuê không kìm được đứng lên thi lễ hỏi.

Lời này vừa thốt ra, đám đoàn trưởng lính đánh thuê đã dồn chủ ý vào mục tiêu này lập tức đều sôi nổi phụ họa theo.

Nam tước Cáp Nhĩ cười nói:

- Rất đơn giản! Huân tước thì chỉ cần công phá một tòa thành dưới trướng Bá tước Bỉ Khắc là được, mà Kỵ sĩ thì tiêu diệt một đội ngàn người dưới trướng Bá tước Bỉ Khắc là được. Đương nhiên, tiền thưởng cũng giống như lúc trước không thay đổi.

- Nam tước đại nhân! Vậy, nếu chúng ta công phá hai tòa thành hoặc là tiêu diệt hai đội ngàn người...

Một gã đoàn trưởng lính đánh thuê nói còn chưa nói dứt lời, Cáp Nhĩ Nam tước liền cười lớn nói:

- Cái này còn cần phải nói sao? Đương nhiên là thưởng cho các ngươi hai cái tước vị! Bản tước thật rất công chính, ngươi lập được bao nhiêu công huân tước vị, ta liền ban thưởng bấy nhiêu tước vị cho ngươi!

Mọi người tại đây toàn bộ đều ồ lên, một đoàn lính đánh thuê không ngờ lại có thể có được hơn hai cái tước vị?

Nếu chính mình kiếm được ba tước vị Kỵ sĩ, lãnh được một khối lãnh địa, làm một tên Nam tước nho nhỏ cũng là có thể! Các lính đánh thuê toàn trường đầy hưng phấn, ngoại trừ Khang Tư và Giáp Nhất, hoàn toàn không có người nào chú ý tới trên mặt các Kỵ sĩ Huân tước phía sau Nam tước Cáp Nhĩ chợt lóe lên vẻ cười chế giễu.

Nhìn thấy cảnh đó, Khang Tư cũng không khỏi mắc cười.

Tòa thành dù có nhỏ, đội ngàn người dù có yếu đến mấy đi nữa, cũng không phải những đoàn lính đánh thuê này có thể một mình công phá và tiêu diệt được. Có thể nói nếu không phải quá may mắn, phỏng chừng những đoàn lính đánh thuê mình đây không có mấy đoàn có thể nhận được tước vị.

Tin rằng Nam tước Cáp Nhĩ có thể bỏ ra mức thưởng nhiều tước vị như vậy, hắn là cấp cho như lời hắn nói: "bất kỳ tổ chức nào", mặt nội tình này đúng thật là ngổn ngang trăm mối.

Tuy nhiên Khang Tư không thèm để ý tới chuyện này, dù sao đoàn lính đánh thuê mình cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời còn phải bảo đảm an toàn cho chính mình, còn phải từ hai cơ sở thượng tầng này tuyên dương lá cờ Bạch Mạn Mân Côi ra ngoài.

Bởi vậy đối với ích lợi của đám quý tộc, cùng lính đánh thuê đó Khang Tư hoàn toàn không thấy có vấn đề gì, cho nên hắn không hề quan tâm tới vì sao bọn họ sử dụng những tước vị đó bày ra âm mưu quỷ kế đùa bỡn.

Nam tước Cáp Nhĩ đứng dậy nói:

- Tốt lắm! Mức thưởng đã nói xong, kế tiếp chính là bố trí nhiệm vụ xuất chinh ngày mai: Bốn đoàn lính đánh thuê Lợi Á An các ngươi, ta giao kế hoạch nhiệm vụ cho các ngươi là tấn công Khải An. Theo tin tình báo, Khải An có ba tòa thành nhỏ bố trí theo hình tháp, quân địch còn có ước chừng hai đội ngàn người, nếu sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn thừa sức, thì cứ tiếp tục tấn công tới phía trước, thẳng đến thành Bỉ Khắc mới thôi.

Bốn đoàn lính đánh thuê Lợi Á An được chỉ định, nghe đến nhiệm vụ như thế không khỏi đều lộ thần sắc vui mừng đứng dậy thi lễ lĩnh mệnh, người bên cạnh đều lộ vẻ mặt đố kỵ nhìn bọn họ.

Người quen thuộc với Bá tước lĩnh Bỉ Khắc đều biết rõ: bốn đoàn lính đánh thuê Lợi Á An này trên suốt lộ tuyến toàn bộ đều là thành nhỏ, hơn nữa cũng không có nhiều binh sĩ. Bốn đoàn lính đánh thuê tổng cộng tới hơn ba ngàn người, khẳng định có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cứ như vậy tước vị chắc chắn nắm trong tay rồi.

Nam tước Cáp Nhĩ tiếp theo lại bố trí vài cái nhiệm vụ, ở đây trừ quân đội của Nam tước và đoàn lính đánh thuê Khang Tư, các đoàn lính đánh thuê khác đều được phân nhiệm vụ.

Giờ khắc này biết rõ rồi, các đoàn lính đánh thuê mới kinh ngạc phát hiện: những người mình tiếp nhận nhiệm vụ coi như đều rất thoải mái, mục tiêu cần tấn công đều là một số thành trì nhỏ, quân địch cũng chỉ có ngàn người.

Nam tước Cáp Nhĩ mãi đến lúc này, mới quay sang đoàn lính đánh thuê Khang Tư từ đầu tới giờ lẳng lặng chờ lệnh, cuối cùng vẫn chưa nhận được nhiệm vụ nào, nói:

- Đoàn trưởng Khang Tư đoàn Bạch Mạn Mân Côi! Bởi vì quý đoàn cùng bản tước có hiệp nghị ủy thác nơi dừng chân, cho nên lần này sẽ làm phiền quý đoàn cùng hành động chung với quân đội của bản tước.

Các đoàn lính đánh thuê khác nghe vậy không khỏi dâng lên tâm tình đố kỵ.

Bởi vì, điều này chẳng khác nào sử dụng đoàn lính đánh thuê Khang Tư như quân đội của Nam tước, tất cả đãi ngộ tiếp tế tiếp viện đều cùng cấp như quân đội của Nam tước. Nói cách khác một phần công lao sẽ được tăng lên thành mười phần!

Khang Tư gật gật đầu không nói gì, lẳng lặng chờ đợi câu nói kế tiếp của Nam tước Cáp Nhĩ.

- Lần này quý đoàn đảm nhiệm tiên phong cánh hữu của bản quân, nhiệm vụ là cảnh giới, chỉ cần trước khi quý đoàn tiếp chiến cùng quân địch thì báo cho bản trận cánh hữu của bản quân biết tình hình thì coi như hoàn thành nhiệm vụ. Về phần công huân có thể được tính giống như các đoàn lính đánh thuê khác. Thế nào, có ý kiến gì không?

Dựa theo quy tắc, quân đội của Nam tước Cáp Nhĩ chính là đi theo lộ trình gian nan nhất, trên đường phải đối mặt không phải là thành trì lớn thì là tòa thành trung, quân địch cũng tới hơn mấy ngàn người trở lên. Nói cách khác Khang Tư thân là quân tiên phong cánh hữu, cũng giống nhau phải chịu đựng áp lực rất lớn.

Việc phân phối này đương nhiên các đoàn lính đánh thuê khác trầm trồ khen ngợi, tuy nhiên ngược lại Khang Tư cũng xem như không có gì quan trọng, dù sao ăn cơm của người ta thì phải làm việc cho người ta. Lính đánh thuê chính là phải bán mạng, chỉ cần không phải cố ý hãm hại là được rồi.

Khang Tư đứng dậy hướng Nam tước Cáp Nhĩ thi lễ nói:

- Cảm tạ đại nhân coi trọng bản đoàn! Nhưng không biết tiếp tế tiếp viện cùng chiến lợi phẩm tính toán như thế nào?

Tuy rằng Nam tước Cáp Nhĩ ra mệnh lệnh chung chung trên đãi ngộ cũng tốt không còn gì bằng, nhưng cũng vì thế, mới phải hỏi ở trước mặt nhiều người như vậy cho rõ ràng.

Đây chính là liên quan đến vấn đề lợi ích của thủ hạ dưới tay mình, Khang Tư đối với người trong nhà từ trước đến giờ vẫn luôn chiếu cố như vậy.

- Dựa theo đãi ngộ của bản quân để tính toán.

Nam tước Cáp Nhĩ nghe xong đứng lên ung dung nói một câu, lại nói rõ đoàn lính đánh thuê Khang Tư có đủ tiếp tế tiếp viện giống như quân chính quy.

Đặc biệt quan trọng là... chiến lợi phẩm đạt được, đó là điểm khác nhau lớn nhất giữa lính đánh thuê và quân đội. Lính đánh thuê là được người ta thuê tới tác chiến, chiến lợi phẩm lấy được tất cả đều thuộc về chủ thuê, còn quân đội thì có quyền chia nhau chiến lợi phẩm với quân chủ.

Nói trắng ra thì lính đánh thuê giống như là con nhà người khác đến giúp việc trong nhà, khi làm việc thì ăn uống bao nhiêu cũng được, nhưng lấy thứ gì đó trong nhà lại không được.

Còn quân đội lại là con cái trong nhà mình, muốn lấy cái gì cũng được, không cần hỏi đến. Nguồn truyện: Y

Dưới ánh mắt đố kỵ của các vị trưởng đoàn lính đánh thuê, Khang Tư tiếp nhận nhiệm vụ, tiếp theo bồi tiếp các cấp trưởng quan của quân đội bản quân Nam tước.

Khiến Khang Tư có điểm không ngờ chính là: Kỵ sĩ Áo Đặc Hàn, cũng chính là đại thiếu gia của thương đội Bỉ Tuyết, trở thành quan chỉ huy của hữu quân quân đội Nam tước, trở thành người chỉ huy trực tiếp của Khang Tư.

Thông báo nhiệm vụ xong, các Kỵ sĩ cùng các đoàn trưởng lính đánh thuê khách sáo với nhau vài câu, sau đó mọi người liền rời khỏi tòa thành, trở về chuẩn bị các việc cần thiết trước khi xuất chinh.

Sáng sớm hôm sau, trong tòa thành truyền ra tiếng kèn hiệu, quân đội của Nam tước trong thành nội bắt đầu ra ngoài thành tập kết.

Đoàn lính đánh thuê ngoài thành thì đoàn trưởng đã sớm thôi thúc, sớm đã chuẩn bị ổn thỏa, hiện đang vận chuyển vật tư chiến đấu tòa thành cung cấp.

Nam tước Cáp Nhĩ ở trên ban công tường thành, hướng về phía lính đánh thuê và binh sĩ bản quân, thật dối trá biểu lộ tình cảnh chính mình bị Bá tước Bỉ Khắc ức hiếp đã không thể nhịn được nữa, cuối cùng phải vì chính nghĩa dẫn dắt bắt đầu hành động hạ bệ Bá tước Bỉ Khắc xuống.

Bọn binh sĩ rất kích động phụ họa lời nói của Nam tước Cáp Nhĩ, trong khi đó đám lính đánh thuê thì ngáp dài ngáp vắn gào to mấy tiếng hữu khí vô lực. Cuối cùng Nam tước Cáp Nhĩ ra lệnh một tiếng, quân đội xuất phát.

Sau khi lực lượng vũ trang đều sôi nổi rời đi, Nam tước Cáp Nhĩ nhân vật chính lập tức triệu tập tá điền cường tráng tiến vào tòa thành. Có thể nói, hiện tại chỉ chờ xem tòa thành của Nam tước và Bá tước ai bị công phá trước.

226. Chương 226: Sóng Ngầm Mãnh Liệt. (1+2)

- Đoàn trưởng đại nhân! Sự tình dường như có điểm không thích hợp đấy!

Hạ Lợi hấp ta hấp tấp chạy tới nhắc nhở Khang Tư.

Tuy nhiên vừa nói xong, hắn liền nhìn thấy mấy lão lính đánh thuê cùng nhau gia nhập đoàn lính đánh thuê với mình, hiện tại cùng cấp đội trưởng, không ngờ sớm đã ở bên cạnh Khang Tư rồi.

Khải Lợi thấy tên lỗ mãng này cũng chạy tới, nhịn không được đùa giỡn cười nói:

- Ta nói Hạ Lợi! Ngươi bây giờ mới phát hiện không thích hợp, có phải đã quá muộn hay không? Khó trách ngươi đã già rồi nên phản ứng của mình chậm chạp thế này, cứ như vậy sau này chức đội trưởng đúng là sẽ tùy thời bị người ta đoạt mất đó.

Nhìn thấy Khải Lợi nháy nháy mắt với mình, Hạ Lợi gãi gãi đầu, vẻ mặt thật thà nói:

- Ta không phải đến đây rồi sao! Tuy rằng là người cuối cùng phát hiện tình huống, nhưng dù sao cũng phát hiện được.

- Hạ Lợi! Nói thử xem ngươi phát hiện cái gì?

Khang Tư vừa lên tiếng, nguyên vốn nhóm đội trưởng lính đánh thuê này đang tranh cãi nhau ầm ĩ lập tức im bặt, tất cả đều dồn ánh mắt chờ đợi lên người Hạ Lợi.

Hạ Lợi nhìn ánh mắt bình tĩnh của Khang Tư, không ngờ trong lòng không biết vì sao dâng lên cảm giác khẩn trương, hắn nuốt nuốt nước miếng sau đó nói:

- Đoàn trưởng đại nhân! Thuộc hạ nghĩ rằng chúng ta cùng bản trận hữu quân cách nhau rất xa, thật nếu chúng ta gặp quân địch trước tiên phải chạy về báo tin cho bản trận hữu quân, sợ là chúng ta còn không có tốc độ này. Thuộc hạ đề nghị chúng ta giảm tốc độ lại, rút ngắn khoảng cách với bản trận, thế nào?

Khang Tư lắc đầu nói:

- Không thể giảm tốc độ, bởi vì trưa ngày mai chúng ta phải tới trấn An Lâu, đây là quân lệnh của bản trận đưa ra.

Vừa nghe lời này, lính đánh thuê đều là lão làng, lập tức liền hiểu được vì sao lại như thế.

Nếu đưa ra quân lệnh yêu cầu nhanh chóng hành động, nhưng đối phương lại cố tình ở phía sau từ từ tăng xa khoảng cách, chẳng khác nào vứt cả đoàn lính đánh thuê ra ngoài phạm vi chi viện.

Cũng bằng như muốn mượn tay địch nhân mưu hại người một nhà.

- Đoàn trưởng đại nhân! Chúng ta cùng Kỵ sĩ Áo Đặc Hàn có cừu oán gì sao? Vì sao hắn muốn hãm hại chúng ta như vậy?

Đám lính đánh thuê lập tức phẫn nộ chửi rủa ầm lên.

- Không có cừu oán gì! Tuy nhiên đừng quên hắn là đại thiếu gia của thương đội Bỉ Tuyết, chúng ta đúng là không có bảo vệ tốt huynh đệ của hắn. Có lẽ hắn giận cá chém thớt trút giận vào chúng ta chăng?

Khang Tư cũng không dám khẳng định nói.

Theo lý thuyết hiện tại Nam tước Cáp Nhĩ đang hướng leo lên trên, thủ hạ của hắn không có lý do gì lại ở phía sau vì ân oán riêng tư mà rút ván cản bước chân của hắn.

- Chủ thượng! Ngài còn nhớ rõ lúc trước khi Áo Đặc Hàn biết huynh đệ của mình bỏ mình, hắn đã làm ra vẻ mặt thế nào không? Thuộc hạ chú ý tới hắn tuy rằng trên mặt bi phẫn, nhưng trong mắt lại hàm chứa ý cười, phỏng chừng chuyện thương hội Bỉ Tuyết bị tập kích không phải sự tình đơn giản như vậy.

Giáp Nhị nhẹ tiến lại gần nói. Nguồn truyện: Y

Giáp Nhị vẫn không làm sao yên tâm về đám lính đánh thuê đó.

Tuy rằng nói chuyện ở đây là mấy người tuổi nghề thâm niên, nhưng cũng mới gia nhập hệ thống mấy tháng mà thôi, ai biết bọn họ biết bí mật sau đó sẽ làm ra hành động gì.

Giáp Nhất cũng thấp giọng nói:

- Chủ thượng! Dựa theo mệnh lệnh hiện tại phân phối cho chúng ta, Áo Đặc Hàn này hoặc là muốn mượn tay quân địch tiêu diệt chúng ta để diệt khẩu, hoặc là muốn để chúng ta trước phải gặp chuyện không may, sau đó hữu quân gặp chuyện không may rồi có thể quy lỗi trên người chúng ta.

Giáp Linh đột nhiên hiện ra thấp giọng nói:

- Chủ thượng! Cho thuộc hạ thủ tiêu Áo Đặc Hàn đi!

Giáp Nhất Giáp Nhị vội vàng ngăn Giáp Linh lại, tên này thân thủ vô cùng lợi hại, nhưng không có đầu óc chút nào.

Khang Tư cũng vội lắc đầu nói:

- Không cần! Không nói chúng ta không có chứng cớ, cho dù có chứng cớ hiện tại cũng không thể động tới Áo Đặc Hàn. Một khi bởi vì hắn tử vong tạo thành hữu quân tan rã, bản thân nơi dừng chân đoàn lính đánh thuê chúng ta là nhận ủy thác của Nam tước Cáp Nhĩ, chúng ta đã không thể lăn lộn ở Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, đến lúc đó tin rằng người ở trấn Thanh Hương cũng sẽ nhân cơ hội thôn tính tiêu diệt chúng ta đấy.

- Sợ bọn họ làm gì? Giết chết toàn bộ bọn họ không phải là được rồi sao?

Giáp Linh đầu óc rỗng tuếch hoàn toàn không thể tự hỏi vì sao phải phiền toái như vậy, tuy nhiên hắn cũng sẽ không làm trái lệnh Khang Tư, chỉ là lẩm bẩm nói vài câu cho xong chuyện.

- Dù biết giết người là hành vi lỗ mãng, mặc dù có khi giết chết một người có thể giải quyết vấn đề, nhưng có đôi khi ngược lại sẽ làm sự việc đi vào ngõ cụt. Ôi! Dù sao nói ngươi cũng không hiểu, ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của chủ thượng là được.

Giáp Nhị không nhịn được vỗ đầu Giáp Linh một cái nói.

Giáp Nhị trước kia vẫn luôn cảnh giác vạn phần với Giáp Linh, nhưng chung đụng với nhau không bao lâu, hắn phát hiện tên kia vốn chỉ là một người khờ khạo, cần dạy bảo từng li từng tí mới có thể biết làm gì.

Ngẫm lại lần trước tiêu diệt huyết mạch của Phi Long kỵ sĩ đoàn, Giáp Linh mang một bao tài bảo chạy về, Giáp Nhị liền không kìm nổi muốn cười lên.

Đó là nhờ mình dạy bảo, tên kia mới biết chuyện cướp sạch tài phú.

Giáp Nhất không để ý đến Giáp Nhị dạy bảo tên cường giả khù khờ này thế nào, trực tiếp hướng Khang Tư hỏi:

- Chủ thượng! Chúng ta bây giờ phải làm gì?

Khang Tư sờ sờ cằm, hiện tại quan chỉ huy hữu quân lòng dạ khó lường, cũng không biết hắn là muốn tiêu diệt đoàn lính đánh thuê mình, hay là muốn tiêu diệt đội ngũ hữu quân?

Hoặc là, Áo Đặc Hàn cũng chỉ là tranh thủ tình cảm mà không có liên quan tới phản loạn? Tuy nhiên bất kể thế nào, đoàn lính đánh thuê mình cũng không được tốt lắm, trái lại đúng là sắp tiêu tùng rồi.

Nhìn đến Khang Tư đang trầm tư suy nghĩ, Giáp Nhất vốn nghĩ chờ mệnh lệnh của Khang Tư là được nên ngậm miệng không hé răng, tuy nhiên nghĩ đến chính mình đã thoát ly mật vệ tiến nhập hệ thống quân chính, phải có nghĩa vụ đóng góp ý kiến với chủ thượng. Hắn nói:

- Chủ thượng! Thuộc hạ nghĩ rằng: dựa theo năng lực của Giáp Linh rất nhanh mà thần bí, khẳng định có thể sớm một bước phát hiện đối phương trước, mà dựa theo các lính đánh thuê chúng ta thao luyện này, nếu tiến hành chính quy đối chiến có thể còn chưa đủ tư cách, nhưng nếu là mai phục tập kích hẳn là sẽ không kém cỏi lắm.

Khang Tư gật gật đầu:

- Ồ! Ngươi có ý gì?

Giáp Nhất cười nói:

- Thuộc hạ nghĩ rằng: nếu chúng ta có sức đánh một trận, sao không trực tiếp bằng vào năng lực của chúng ta một đường công thành đoạt đất? Đây chính là cơ hội tốt để biểu dương bản lãnh và danh tiếng của chúng ta đấy.

Trong hệ thống quân Khang Tư, có quy củ trước khi chưa có quyết định thì tự do phát biểu ý kiến, cho nên Giáp Nhị thật không đợi Khang Tư kịp phản ứng liền xen vào nói:

- Bên ngoài đồng trống mai phục tiêu diệt quân địch không khó, nhưng những thành trì thì làm sao công phá? Dù là thành trì nhỏ nhất cũng có thể đóng quân trăm người, chỉ bằng một trăm lính đánh thuê chúng ta có thể công phá được sao?

Giáp Nhất cười nói:

- Chủ thượng! Chúng ta căn bản không cần quan tâm tới những thành nhỏ đó. Chúng ta còn có hơn ba trăm tên tráng đinh, hơn nữa chúng ta còn có thể thu phục hàng binh, sau vài trận chiến đấu, khẳng định chúng ta sẽ có được binh lực đủ sức đánh chiếm thành trì.

Giáp Nhị có điểm chần chừ:

- Nhưng, chúng ta có thể tăng binh như thế mà không kiêng nể gì sao? Dựa theo hiệp ước lính đánh thuê, chỉ sợ chúng ta sẽ dẫn tới sự can thiệp của quý tộc địa phương cùng công hội lính đánh thuê.

- Ha ha! Chuyện này ngươi vốn không có chân chính xem hiểu hiệp ước của lính đánh thuê rồi: thời kì chiến tranh vì để thắng lợi, chúng ta nhưng có quyền tùy ý khuếch trương binh lực, chỉ cần thời điểm chiến tranh chấm dứt phục hồi trở lại biên chế vốn có thì sẽ không tính là trái quy định.

Giáp Nhất nói đến đây, xoay người thi lễ với Khang Tư:

- Xin chủ thượng quyết định.

Khang Tư không khỏi mỉm cười bất đắc dĩ, thủ hạ của mình có điểm quá lạc quan, dường như hai vị này lại có ý đồ muốn mình chuyển nghề, mở rộng lãnh địa quý tộc lĩnh chủ bên kia?

Theo lý Giáp Nhất Giáp Nhị hẳn là biết hy vọng của mình chỉ là tìm kiếm nguồn gốc của dòng họ. Nhưng chỉ có đoàn lính đánh thuê là hoạt động khắp Tuyết quốc, bất kể tin tình báo nơi phát ra hay nhân mạch, lính đánh thuê đều mạnh hơn so với quý tộc. Nếu bọn họ cũng đều biết chuyện này, vì cái gì còn muốn mình đổi nghề?

Khang Tư không nhịn được thấp giọng hỏi:

- Hai người các ngươi có phải chuẩn bị để ta đi làm lĩnh chủ hay không?

Vốn Giáp Nhất Giáp Nhị đang thi lễ chờ Khang Tư trả lời, hiển nhiên không ngờ Khang Tư đột nhiên nói ra những lời này, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lộ dáng vẻ ngượng ngùng.

Giáp Nhất chần chừ một chút rồi trả lời:

- Thuộc hạ biết nguyện vọng của chủ thượng! Tuy nhiên ngài không biết mặc dù đoàn lính đánh thuê có rất nhiều tiện lợi, nhưng bất luận muốn làm cái gì đều phải rụt rè e ngại hay sao? Một khi chúng ta dùng thân phận đoàn lính đánh thuê hướng tới buôn bán, mở rộng phương diện lực lượng võ trang, lập tức sẽ lọt vào đả kích của các thế lực khác.

Khang Tư trầm ngâm một chút, thở dài nói:

- Đây chính là khác biệt giữa phía tổ chức chính thức với tổ chức không chính thức, đoàn lính đánh thuê cũng chính là một cái tổ chức rãi rác khắp nơi bán sức để đổi lấy tiền tài, mà chính Kỵ sĩ cấp thấp nhất cũng là quý tộc, có được tất cả quyền lực trong lãnh địa của mình. Nếu chúng ta là tổ chức thành lập hơn mấy chục năm trở lên, còn có thể nhận được thành viên trung thành nhất định. Đáng tiếc chúng ta mới thành lập có mấy tháng, cùng thời gian như vậy chúng ta căn bản không thể so bì được với kỵ sĩ tấn chức.

- Nếu chủ thượng có thể trở thành lĩnh chủ, đoàn lính đánh thuê này chẳng những có thể đạt được quyền củng cố hậu phương lớn, cũng có thể càng rất nhanh mở rộng thêm danh tiếng của mình, như vậy thì càng có thể dễ dàng thực hiện ý muốn của chủ thượng.

Nhìn thấy Khang Tư có điểm chuyển biến ý tưởng, Giáp Nhất vội vàng ra sức tăng mạnh thêm mức độ khuyên bảo, mà Giáp Nhị ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa theo.

Khang Tư suy nghĩ một chút bất đắc dĩ nói:

- Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Khang Tư hiển nhiên không phải cự tuyệt đề nghị chính xác của thủ hạ dưới tay: thiếu bọn họ vậy đúng thực chuyện gì cũng không thể làm được, nhưng để đám thủ hạ dưới tay nguội lạnh tấm lòng cũng không tốt, dù sao đây là chuyện rất có lợi với mình.

Tuy nhiên Khang Tư cũng hiểu được chính mình thực bất đắc dĩ, này chẳng phải là lại bước lên con đường cũ trước kia tranh quyền chiếm đất hay sao? Chẳng lẽ lại phải thành lập một cái thế lực lớn tại Tuyết quốc nữa chăng?

Tuy nhiên giống như Giáp Nhất nói, như vậy quả thật có thể rất thuận tiện để nhận được tin tức của dòng họ.

Trước kia sở dĩ không có hướng tới phương diện này, đó là vì tước vị lãnh địa ở Tuyết quốc phi thường khó với tới, hơn nữa chính mình lại không muốn chìm vào trong cảnh mưu đồ tranh quyền đoạt lợi, nên mới lựa chọn thành lập đoàn lính đánh thuê, nhưng không nghĩ tới vận hành một đoạn thời gian sau, lại phải một lần nữa bước lên con đường cũ.

Nghe được Khang Tư tán thành trong chuyện này, Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức hưng phấn nhảy dựng lên nói:

- Chủ thượng! Tôi đã trù tính qua: trên lộ trình hữu quân chúng ta này, ít nhất có ba tòa thành, ba bốn ngàn quân địch, chỉ cần chúng ta gom hết những thành trì đó, sáu bảy cái tước vị cấp thấp khẳng định có thể đổi được một Nam tước lĩnh. Như vậy cũng có thể đùa giỡn tên khốn Áo Đặc Hàn kia một phen, nếu hắn đúng chính là cố ý chống chúng ta, vậy thì để cho hắn uống trước một hồi gió bắc đi, sau đó để hắn đi tới thành Bỉ Khắc gặm cục xương cứng đó, cũng hả giận một chút. Nếu như hắn là người của Bá tước Bỉ Khắc, dám cả gan xuống tay với chúng ta, chúng ta sẽ tiếp tục kiếm một cái công huân thật lớn, xem có thể kiếm được một tước vị Tử tước đỉnh đỉnh đại danh cho chủ thượng hay không.

Khang Tư khoát tay nói:

- Được rồi! Không cần ảo tưởng những thứ không có! Chỉ cần chúng ta tính toán kỹ lưỡng tiến tới từng bước vững chắc, nói không chừng thực có thể như ý nguyện của các ngươi. Nếu chúng ta đã có ý như vậy, thì trang bị binh khí dự bị cho dịch phu đi, sau đó đội ngũ tiếp tục đi tới.

Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức vui mừng vâng vâng dạ dạ.

Mấy tên lính đánh thuê cấp bậc Tiểu đội trưởng Hạ Lợi kia, khi thấy Khang Tư cùng hai gã thân tín châu đầu ghé tai bàn bạc, tất cả đều thức thời thối lui ra sau mấy bước.

Tuy nhiên bọn họ cũng đều nặng trịch trong lòng, thật vô cùng muốn biết mấy tay nồng cốt của đoàn lính đánh thuê này thực sự đang bàn bạc điều gì, không khỏi đều dựng thẳng lổ tai lên nghe ngóng.

Khang Tư ba người nói chuyện một hồi, đám Hạ Lợi đều chỉ có thể nghe được mơ hồ câu được câu chăng, hoàn toàn không biết chủ đề gì. Tuy nhiên đến sau bởi vì thanh âm ba người Khang Tư hơi cao giọng, bọn họ nghe được cái gì tước vị, Nam tước lĩnh những từ ngữ đó lọt vào tai, trong lòng mấy người không khỏi giật mình nhảy dựng lên.

Đoàn trưởng nhà mình sẽ không bị mấy tên thân tín kia xúi giục, cũng muốn kiếm cái tước vị quý tộc ngồi lên chứ?

Chính mình chỉ có chút người như vậy, không ngờ phải vì đoàn trưởng này đi tranh giành tước vị, quả thực muốn lấy cái mạng già mình rồi.

Đầu tiên là lính đánh thuê lão làng lâu năm nhìn đám lính đánh thuê mới phía sau có điểm chua xót nghĩ: chờ đến khi đoàn trưởng đại nhân lập được công huân có thể được ban thưởng tước vị, đám tân binh này chỉ sợ không còn lại mấy người.

Tuy nhiên trái tim bọn họ rất nhanh lại không ngừng nhảy lên kịch liệt, bởi vì vừa rồi đoàn trưởng bàn bạc cùng mấy thân tín của hắn, là muốn dùng vài cái tước vị đổi lấy một tước vị Nam tước...

Không cần phải nói, tước vị Nam tước này khẳng định là của đoàn trưởng, nhưng một cái Nam tước lĩnh đúng là cần không ít Huân tước và Kỵ sĩ trợ giúp quản lý mới được.

Nếu đoàn trưởng nhà mình thật sự trở thành Nam tước, như vậy đám đoàn viên nòng cốt mình, khẳng định là có thể nhận được phong thần sắc phong. Tình trạng lính đánh thuê như vậy khắp nơi đều có, không ngờ thoáng cái là có thể trở thành quý tộc? Trời ạ! Không phải đang nằm mộng chứ? Nhất định phải nắm chắc cơ hội này mới được!

Cho nên vừa nghe tới Khang Tư ra lệnh, mấy tên lính đánh thuê này lập tức biểu lộ tâm tình hưng phấn mãnh liệt đi hoàn thành nhiệm vụ. Thậm chí còn hết sức hướng tới người khác biểu lộ lòng sùng kính sâu sắc của mình với đoàn trưởng anh minh thần võ.

Bởi vậy khi Khang Tư phát ra mệnh lệnh, hơn ba trăm binh đinh cường tráng, người có bản lãnh thì nhận được binh khí tiêu chuẩn, thường thường là thương gỗ bịt đầu sắt, còn lại thì nhận thương gỗ vạc nhọn.

Không phải Khang Tư không chịu trang bị võ trang cho toàn bộ bọn họ, chỉ có điều là vũ khí dự bị mang tới chỉ có như vậy thôi.

Dù sao những vũ khí này đó đều có thể giết người, hơn nữa sau sự việc xảy ra làm công tác thu gom cũng không sao.

Sau khi đám dịch phu nhận được lời hứa hẹn trong chiến tranh lần này hết thảy đãi ngộ cùng cấp như lính đánh thuê chính quy, cam đoan sau cuộc chiến đãi ngộ cùng cấp như lính đánh thuê chính quy cũng không thay đổi.

Vốn đám dịch phu có người còn có hơi lúng ta lúng túng với vũ khí lập tức hoan hô ầm lên, sĩ khí sôi trào, hận không thể lập tức chặt bỏ vài cái đầu quân địch để đổi chút tiền tiêu xài.

Đám người cường tráng nhận binh khí xong bắt đầu biên chế tổ đội, trên đường lại tiến hành tăng cường huấn luyện, trên phương diện sức chiến đấu cùng tính kỷ luật có thể còn rất thấp, nhưng về mặt biên chế cũng tàm tạm.

Cho nên, binh khí vừa phát xuống, liền tổ hợp thành một đội ngũ mới. Đám người Khang Tư cũng lập tức một lần nữa khởi hành tiến tới địa phương thi hành nhiệm vụ của mình.

Cùng với Nam tước Cáp Nhĩ bên này chiêu mộ đoàn lính đánh thuê triệu tập binh mã xuất binh tạo phản, không sai biệt lắm Bá tước Bi Khắc bên kia cũng thực hiện giống một kiểu như vậy.

Tuy rằng đưa ra mức thưởng không cao bằng Nam tước Cáp Nhĩ, nhưng thực tế lại thắng điểm, bởi vì trên danh nghĩa Bá tước Bỉ Khắc là chủ nhân của Bá tước lĩnh, địa bàn lớn thực lực mạnh, tiền vốn so ra cũng nhiều hơn, cho nên đoàn lính đánh thuê đầu nhập vào Bá tước Bỉ Khắc cũng không ít hơn so với Nam tước Cáp Nhĩ bên kia, hơn nữa thực lực còn hùng mạnh hơn nhiều.

Sở dĩ xuất hiện tình hình như vậy, một mặt là vì mọi người đều tin tưởng mức thưởng Nam tước Cáp Nhĩ đưa ra, Nam tước Cáp Nhĩ cũng không dám đổi ý, nhưng mức thưởng cũng phải đến khi hắn thắng trận mới có thể ban thưởng được.

Mà trận chiến này nhiều lắm chính là song phương bất phân thắng bại. Giỏi lắm thì Nam tước Cáp Nhĩ chiếm được một ít đất đai, thu được kết cục là Nam tước độc lập mà thôi.

Cuối cùng chính là lòng dân!

Nam tước Cáp Nhĩ ở trong lòng dân chúng chính là tạo phản, là phản nghịch! Mà Bá tước Bỉ Khắc bên này lại là người bình định, là chính nghĩa! Đây chính là thời cơ thật là tốt để biểu hiện ra trước thiên hạ uy danh của mình, cho nên các đoàn lính đánh thuê tương đối lớn đều đứng về phía Bá tước Bỉ Khắc.

Bá tước Bỉ Khắc cũng giống như Nam tước Cáp Nhĩ, dựa theo tin tình báo biểu hiện, chia các đoàn lính đánh thuê làm mấy nhóm phái đi, mục tiêu của các đoàn lính đánh thuê này chính là lính đánh thuê do Cáp Nhĩ chiêu mộ.

Tuy nhiên kế tiếp dựa vào mấy đoàn lính đánh thuê lớn ở phía sau, Bá tước Bỉ Khắc hướng tới tòa thành Bỉ Khắc cách đó không xa phát ra mệnh lệnh, yêu cầu hội nghị giám sát thành Bỉ Khắc, mệnh lệnh cho toàn bộ tất cả lực lượng vũ trang của thành Bỉ Khắc đều phải gia nhập quân đội, tham gia bình định phản loạn.

Bá tước Bỉ Khắc phát ra mệnh lệnh này khiến thành Bỉ Khắc lập tức hỗn loạn.

Bọn họ là lính đánh thuê các nơi cùng được mời chào tới, bọn họ có được đãi ngộ ngang như quân đội Bá tước, cũng giống như Khang Tư ở chỗ Nam tước Cáp Nhĩ, cũng chính là được quyền lợi chia phần chiến lợi phẩm, cho nên lính đánh thuê của thành Bỉ Khắc đã sớm cực kỳ hưng phấn theo đại quân lên đường.

Sau khi nhiều lính đánh thuê như vậy rời khỏi thành Bỉ Khắc, may mà còn lại có lực lượng võ trang tư nhân của các thương đoàn thành Bỉ Khắc, các đoàn lính đánh thuê lớn được thuê tới vẫn như cũ không dám làm càn.

Thương đoàn có tiền, cho nên trang bị cho lực lượng võ trang tư nhân rất hoàn mỹ, thương đoàn người đông, cho nên lực lượng võ trang tư nhân đều là nam nhân xốc vác, thương đoàn hơi có chút địa vị khẳng định vũ lực không phải dễ đối phó.

Khi tiếp theo đó Bá tước Bỉ Khắc chuyển chủ ý tới lực lượng võ trang tư nhân, đến lúc yêu cầu chiêu mộ tất cả các lực lượng võ trang thương đoàn đi chiến đấu. Ai biết được trong đó có âm mưu gì, nói không chừng khi lực lượng võ trang tư nhân thương đoàn vừa ra khỏi thành, vệ đội thành của Bá tước liền xông vào thành xóa sổ hết các thương đoàn thì sao.

Chỉ cần người có chút đầu óc đều sẽ nghĩ tới điều này, cho nên các thương đoàn đều kháng nghị cự tuyệt phục tòng mệnh lệnh.

Đương nhiên, không có nói trắng ra như vậy, chỉ là phân trần thoái thác một hồi, đồng ý cấp ra một khoản kim tệ để làm kinh phí duy trì công cuộc bình định của Bá tước.

Thương hội sẽ không vì vài câu uy hiếp liền đem hết vũ lực giao ra, bọn họ vừa tăng thêm khoản hiếu kính, vừa triệu tập tất cả tư binh võ trang tụ tập cùng một chỗ bên trong thành, canh gác chặt chẽ nửa thành trì.

Sau khi nhìn thấy thương hội biểu hiện như thế, Bá tước đại nhân phái người đưa tin đến báo cho thương hội biết: vũ lực lớn nhất của Bá tước là Bỉ Khắc kỵ binh đoàn, sẽ kết hợp với các đoàn lính đánh thuê lớn cùng với một nửa lực lượng võ trang tư nhân của thương hội, hợp sức tấn công thành Cáp Nhĩ. Nếu oán trách chính là phải đi đúng lộ tuyến của quân đội bản bộ Nam tước Cáp Nhĩ.

Bá tước đưa ra yêu cầu này, ai nấy đều biết rõ Bá tước đã nhượng bộ rồi.

Phải biết rằng, phái ra toàn bộ vũ lực mạnh nhất của chính mình, đồng thời thương hội chỉ cần phái ra một nửa binh lực. Các thương đoàn thương hội lập tức đồng ý với yêu cầu này.

Cứ như vậy ở dưới tình huống song phương đều vừa lòng, cuối cùng đội quân xuất chinh bình định phản loạn của Bá tước Bỉ Khắc cũng là quân số nhiều nhất, vũ lực mạnh nhất.

Tuy rằng thoạt nhìn thế lực ba phương phi thường phối hợp, tuy nhiên xem Bỉ Khắc Bá tước không có vào thành, thành viên thương hội cũng không có ra khỏi thành các bên đều tự cử hành nghi thức tiễn quân, liền biết tận đáy lòng bọn họ đều có tư tâm.

Thế lực quân đội của Bá tước Bỉ Khắc khổng lồ như thế, lập tức làm cho các thế lực khác ở lãnh địa này đã sớm tập trung chú ý vào đó vội vàng tiến hành phân tích.

Nguyên vốn một số Tử tước, Nam tước trực thuộc Bá tước lĩnh Bỉ Khắc còn đang lưng chừng vây trong trạng thái trung lập, khi biết được thương hội bị Bỉ Khắc Bá tước bức bách xuất ra đến một nửa tư binh đi tấn công Nam tước Cáp Nhĩ, các quý tộc đó lập tức đứng ra bày tỏ sẽ thực hiện nghĩa vụ của chư hầu, trợ giúp Bá tước đại nhân bình định tên Nam tước Cáp Nhĩ bất trung bất nghĩa.

Tất cả binh sĩ của quý tộc đều tụ tập ở trên biên giới, xem bộ dáng bọn họ như hổ rình mồi, phần nhiều tham gia bình định phản loạn, chỉ sợ là định thừa cơ hội tấn công đồng liêu để mở rộng địa bàn của mình.

Chẳng qua, những chuyện phát sinh tại Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, Khang Tư đều không biết rõ lắm, hắn dẫn dắt đoàn lính đánh thuê rốt cục đi vào phạm vi thế lực của trấn An Lâu.

Trấn An Lâu có tường gỗ bao chung quanh, thôn trấn có tháp bắn tên bằng gỗ.

Theo tin tình báo từ nơi hữu quân Áo Đặc Hàn truyền đến, trấn An Lâu chỉ có đội một trăm quân địa phương đóng giữ, cho nên trước khi xuất phát Áo Đặc Hàn cố ý làm ra vẻ chiếu cố Khang Tư, giao cho Khang Tư đi giải quyết trấn An Lâu.

Lúc ấy thủ hạ dưới tay Khang Tư còn cảm thấy rất mang ơn Áo Đặc Hàn, nhưng hiện tại khi đã có thể nhìn thấy bóng trấn An Lâu xa xa, mọi người đều chửi ầm lên.

- Mẹ nó! Đây là thôn trấn nhỏ chỉ có một đội trăm người đóng quân ư? Bóng người chen chúc trên bức tường gỗ kia là ở đâu ra?

- Con bà nó! Có đội trăm người đông đúc như vậy sao? Ở đó cũng vượt qua năm trăm người rồi!

- Ta không có hoa mắt chứ? Không phải nói trấn An Lâu chỉ là một trấn nhỏ sao? Tòa thành cao lớn giữa thôn trấn kia là chuyện gì xảy ra? Nhìn kết cấu tòa thành cấu tạo năm tầng tháp thế này, ít nhất cũng thuộc loại tòa thành bậc trung, chỉ riêng tòa thành kia là có thể trú ngụ năm trăm người rồi!

Giáp Nhất nhìn thấy bộ dáng kích động của bọn lính đánh thuê, không khỏi nhíu mày nói:

- Thấy bộ dáng kích động của các ngươi, thực nghĩ rằng Bá tước Bỉ Khắc là kẻ ngu ngốc hay sao? Biết rõ Nam tước Cáp Nhĩ sắp nổi loạn, trên vùng biên giới sao lại không chuẩn bị tốt chứ? Các ngươi cũng không phải không biết tên quan chỉ huy hữu quân kia xem chúng ta không vừa mắt, không ngờ lại vẫn tin tưởng tin tình báo của hắn đưa ra, thật đúng là hết thuốc chữa!

Bị Giáp Nhất nói như vậy, đám lính đánh thuê đều xấu hổ và giận dữ cúi đầu.

Mà một vài người khôn khéo lại phát hiện Khang Tư đối với tình huống ngoài ý liệu này vẫn không lộ vẻ bất ngờ chút nào, ngược lại dường như đã sớm biết như thế. Chẳng lẽ bọn họ đã sớm nhận được tin tình báo chuẩn xác?

Mấy người Khang Tư đương nhiên đã sớm biết được tin chính xác, tin tức Giáp Linh điều tra chính là đáp án chuẩn xác nhất.

Nhìn thấy quân địch lúc này mới kích động triệu tập nhân thủ, Khang Tư không khỏi cảm thán Giáp Linh thật lợi hại, không ngờ lúc đi điều tra đồng thời còn giết sạch toàn bộ trinh sát đối phương phái ra cảnh giới, làm cho thời điểm đối phương nhìn thấy quân bên mình, mới phát hiện quân địch đã đến nơi.

Tuy nhiên Khang Tư cũng có chút đau đầu.

Tuy rằng này tường thành thấp nhỏ, đồng thời đều làm bằng gỗ, nhưng quân số hai bên tương đương nhau, đối phương còn có tòa thành giữ đường lui. Một khi tường thành trấn vừa bị phá vỡ, quân thủ thành khẳng định sẽ vừa chống cự, vừa lui về tòa thành, chẳng khác nào phải công phá thành liên tiếp hai lần. Một lần thêm một lần so ra còn khó gặm hơn, trận chiến này có chút thống khổ rồi đây.

Quân thủ thành phía đối diện sau một lúc kích động, đột nhiên an tĩnh lại, sau đó cửa trấn mở rộng, mấy chục chiếc xe trượt tuyết do tuyết khuyển kéo chạy ra, chỉ chốc lát sau liền xếp hàng ngay ngắn ngoài cửa trấn.

Đây là biên chế tiêu chuẩn quân dụng năm người trên một xe trượt tuyết, nhìn số lượng kia ít nhất là hai đội trăm người.

Nhìn thấy những xe trượt tuyết đó, mấy gã lính đánh thuê lão làng Hạ Lợi đều sa sầm sắc mặt xuống.

Tốc độ và hàng ngũ của đối phương chứng tỏ bọn họ dứt khoát không phải lính đánh thuê, càng không thể gọi là đám quân ô hợp: chỉ có quân chính quy trải qua nghiêm khắc huấn luyện mới có biểu hiện chuyên nghiệp như vậy.

Tuy nhiên quân đội nghiêm khắc huấn luyện, cũng không có khả năng nhanh chóng làm tốt khâu chuẩn bị sẵn sàng như thế. Chỉ riêng để cho tuyết khuyển vào hàng lối phải cần một đoạn thời gian, sao có khả năng xuất động bốn mươi chiếc trượt tuyết liên tiếp cùng một nhịp như vậy. Khẳng định là đối phương đã sớm tụ tập chuẩn bị sẵn!

Tuy nhiên càng làm cho sắc mặt bọn họ khó coi chính là: đối phương không phải nhìn không ra bên mình có tới bốn trăm người tới, mà đối phương chỉ xuất ra hai trăm người, điều đó chứng tỏ bọn họ rõ ràng đã biết bên mình chỉ có một trăm người có sức uy hiếp.

Tuy rằng khi Nam tước Cáp Nhĩ phân nhiệm vụ cho đoàn lính đánh thuê mình làm quân tiên phong cánh hữu cũng không có giữ bí mật gì, nhưng tin tức nhanh như vậy đã bị đối phương biết rõ, hơn nữa không ngờ đối phương dường như đã chuẩn bị sẵn chờ những người mình đến. Nghĩ tới tình hình ấy mọi người liền cảm thấy như có luồng hơi lạnh chạy dọc theo cột sống bốc lên.

Đối phương có tới bốn mươi chiếc xe trượt tuyết xuất trận, bên Khang Tư tuy rằng có số lượng xe trượt tuyết không sai biệt lắm, nhưng thực có thể tham gia tác chiến chỉ có hai mươi chiếc, hơn nữa sức chiến đấu còn rất yếu kém.

Chiến tranh bên ngoài vùng hoang dã ở Tuyết quốc phần lớn là dùng xe trượt tuyết trong chiến tranh, nếu ở vùng hoang dã mà sử dụng bộ chiến, không khác gì tác chiến trong bùn lầy.

Không đến vạn bất đắc dĩ, không ai lại ngu dại dùng bộ binh tinh nhuệ đối phó với xe trượt tuyết.

Khang Tư nhìn thấy thần sắc trầm trọng của đám thủ hạ dưới tay, không khỏi cười cười:

- Vốn còn tưởng rằng có một hồi công thành chiến chứ! Không nghĩ tới đối phương lại coi thường chúng ta, không ngờ chỉ chạy ra hai đội trăm người làm lễ vật tặng cho chúng ta, chúng ta không thu lấy, từ chối thì đúng là bất kính. Lệnh cho Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức dẫn dắt dịch phu lui về phía sau, nói cho bọn họ biết nhất định phải nghiêm khắc nghe theo mệnh lệnh, tránh làm liên lụy tới đồng đội!

227. Chương 227: Công Thành Hãm Địa. (1+2)

Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức nhận lệnh điều khiển xe trượt tuyết đi. Hai người thân tín của hắn cũng vội chỉ huy đám người hầu, theo sau đầu xe lùi lại.

Bỉ Lâm Đặc Tư bởi vì cho rằng với năng lực của chủ nhân, lập công lớn là chuyện dễ dàng. Cho dù không giành được vị trí Nam tước, nếu muốn làm kỵ sĩ hay Huân tước cũng là chắc chắn. Bản thân mình đến lúc đó cũng biến thành quý tộc quản gia mà không phải là người sai vặt của đoàn lính đánh thuê nữa.

Tuy rằng còn cách nguyện vọng trở thành quý tộc rất xa nhưng như thế cũng là một bước tiến, cho nên cả đoạn đường hắn đều phi thường tận tâm làm việc.

Nhìn đám người hầu lui lại tuy lộn xộn nhưng không có ai chạy ra bốn phía, đều nghe theo bọn Bỉ Lâm Đặc Tư lôi kéo vật tư lui về phía sau, Khang Tư không khỏi thở dài trong lòng.

Uy hiếp người hầu cũng là chuyện không thể làm khác được. Dù sao bọn họ không trải qua huấn luyện, không giống như đàn dê nuôi, cũng may có Bỉ Lâm Đặc Tư dọc đường luôn luôn đôn đốc.

Lại nhìn một trăm lính đánh thuê ở lại tất cả đều đợi trên hai mươi xe trượt tuyết, khẩn trương cầm vũ khí. Những người này tuy rằng khẩn trương nhưng khi ở hội Đoàn Trợ cũng đã tham gia chiến đấu, phần lớn là người gặp qua máu me, cho nên cũng không có người vì sợ mà không dám chiến đấu.

Khang Tư vung tay lên:

- Bám sát trận hình, quay đầu lùi về sau!

Đám lính đánh thuê Hạ Lợi chưa từng đánh trận lập tức nghe theo mệnh lệnh, bắt đầu vội vàng quay đầu xe trượt tuyết.

Bốn mươi xe trượt tuyết đối phương vốn đang đề phòng, đã bắt đầu thúc giục tuyết khuyển đi tới. Đến lúc bọn họ nhìn thấy đám người Khang Tư đã bắt đầu quay đầu chạy trốn lập tức hô to một tiếng, vụt mấy roi thật mạnh lên đám tuyết khuyển, đám tuyết khuyển dốc hết sức kéo xe trượt tuyết xung phong tới.

Khang Tư đột nhiên khẽ giựt dây cương, tốc độ đám tuyết khuyển lập tức nhanh hơn một chút.

Chiến đấu trên đất tuyết trừ bỏ kỵ binh ra thì bình thường đều là xe trượt tuyết. Mà trong lúc chiến đấu sĩ quan căn bản không thể truyền mệnh lệnh cho mấy xe trượt tuyết của thuộc hạ ở cách xa mấy thước được.

Lâu dần bọn họ liền hình thành thói quen không cần Trưởng quan ra lệnh, Trưởng quan xung phong thuộc hạ xung phong theo. Trưởng quan dừng lại, thuộc hạ cũng dừng lại theo.

Bên Khang Tư cũng là như thế.

Đám tiểu đội trưởng Hạ Lợi tích cực làm theo cử động của xe trượt tuyết Khang Tư. Mà thành viên tiểu đội bọn họ cũng học theo bọn họ. Nhìn thấy Khang Tư đang chạy nhanh đột nhiên chuyển hướng, bọn họ tuy rằng không hiểu vì sao Khang Tư phải quay đầu, nhưng cũng quay theo.

Dưới mệnh lệnh và dẫn dắt của Khang Tư, đoàn lính đánh thuê lập tức giải tán, đặc biệt đám người hầu điều khiển xe trượt lại kêu loạn, hầu như hỏng mất chạy loạn bốn phía.

Cảnh tượng này khiến cho quân địch đang đuổi giết lập tức hưng phấn tăng cao, tất cả đều gào thét vụt mạnh tuyết khuyển đuổi theo.

Chiến đấu trên xe tuyết trừ khi lâm vào vòng vây bằng không trong cánh đồng bát ngát như vậy đuổi đánh căn bản là không sợ bẫy rập cùng mai phục. Mà xe trượt tuyết chính diện chiến đấu, trừ bỏ thử thách liên hợp tác chiến ra thì chủ yếu là thử thách năng lực chiến đấu cá nhân của thành viên mỗi xe trượt tuyết.

Đội xe trượt tuyết của Bá tước Bỉ Khắc ỷ vào bên mình có bốn mươi lính bắn cung, căn bản không sợ bẫy rập, tinh thần binh sĩ lên cao đuổi đánh xe trượt của Khang Tư.

Tuy nhiên vào lúc này, trên một chiếc xe chạy đầu có treo cờ Bách phu trưởng, tên Bách phu trưởng bộ mặt ngạo nghễ đang điều khiển xe trượt đột nhiên cổ phọt máu ngã xuống.

Xe trượt tuyết mất người điều khiển lập tức dừng lại, bốn tên lính trên xe cuống quýt vây quanh xác Trưởng quan kinh hoảng kêu to.

Xe trượt này vừa dừng, hai mươi xe trượt cùng một đội với nó cũng đều dừng lại. Một ít xe trượt chạy nhanh quá thậm chí phải quay đầu xe mới thấy được Trưởng quan bên cạnh.

Một Bách phu trưởng khác tuy rằng không biết đồng bạn vì sao đột nhiên dừng lại, nhưng cũng không suy nghĩ gì tiếp tục điều khiển xe trượt đuổi đánh quân địch.

Bởi vì địa hình Tuyết quốc mà dẫn tới nhu cầu tác chiến đặc thù, sĩ quan vì có thể dễ dàng quản lý ý đồ tác chiến và chỉ huy, cho nên ngay cả cấp bậc Thiên phu trưởng một khi sử dụng xe trượt tuyết chiến đấu thì cũng là tự mình điều khiển.

Cho nên trong binh chủng xe trượt tuyết, người điều khiển xe chính là sĩ quan.

Hơn nữa cũng có quy củ thay thế quyền chỉ huy, cho nên chiến đấu bằng xe trượt cũng không bởi vì một hai xe trượt của quan chỉ huy có vấn đề mà bị tan rã.

Tuy rằng Bách phu trưởng chết một cách không rõ nhưng hai tên Ngũ Thập phu trưởng chỉ chần chờ một lúc liền treo cờ Phu trưởng lên, đều tự mang theo người của mình đuổi về phía trước.

Chỉ vì dây dưa một chút như vậy, đám lính xe trượt của Bá tước Bỉ Khắc thoáng cái liền biến thành hai trận hình cách nhau vài trăm thước.

Mà càng kỳ quái hơn chính là hai tên Ngũ Thập phu trưởng kia vừa khởi động xe trượt tuyết không bao lâu, thì trước sau dừng lại. Thủ hạ của bọn họ sợ hãi phát hiện, hai phu trưởng không ngờ cũng bị cắt cổ một cách không rõ ràng, chết không thể chết được nữa!

Tuy rằng đám Thập phu trưởng đều run sợ trong lòng. Sợ hãi bản thân vừa treo cờ Phu trưởng lên sẽ lọt vào sự đối xử như thủ trưởng, nhưng quân lệnh nghiêm khắc khiến cho bọn họ kiên trì treo cờ Phu trưởng lên.

Tuy nhiên bọn họ cũng may mắn là chạy hồi lâu mà cũng không có xảy ra điều gì, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Đây cũng làm cho bọn họ nhất thời không có chú ý tới, đội xe trượt trăm người bọn họ đã biến thành trước sau không đồng nhất, có nhanh có chậm, xem như mất đi năng lực tập thể tác chiến của xe trượt tuyết.

Sau khi quan chỉ huy đội trăm người phía sau bị hạ xuống đến Thập phu trưởng, đội trăm người đuổi cực nhanh phía trước cũng theo gót mất đi quan chỉ huy.

Xe trượt của Bách phu trưởng cùng Ngũ Thập phu trưởng lần lượt dừng lại. Đội trăm người này cũng bị bất đắc dĩ trao quyền chỉ huy cho Thập phu trưởng.

Đội trăm người đuổi ở phía sau thấy đồng bọn phía trước không ngờ cũng bị giống mình, trong lòng lập tức một mảnh lạnh lẽo. Quân phản loạn rốt cuộc là làm cách nào giết chết Trưởng quan của mình mà không hề có dấu hiệu gì?

Đám Thập phu trưởng ở đằng trước đều tự chỉ huy xe trượt tuyết lần lượt đuổi theo, khoảng cách đội trăm người phía sau vốn đã cách đội phía trước một khoảng, hiện tại khoảng cách này lại lớn hơn nữa.

Giáp Nhị vẫn chú ý tình huống quân địch ở phía sau lập tức bẩm báo phát hiện với Khang Tư.

Khang Tư thấy thời cơ tới, lập tức mệnh lệnh:

- Toàn thể quay đầu lại đón đánh! Lệnh cho Bỉ Lâm Đặc Tư bỏ vật tư mang đội đuổi kịp tiếp ứng!

Khang Tư nói xong nhẹ kéo dây cương, đám tuyết khuyển giống như là hiểu rõ ý đồ Khang Tư, một bên kêu gào vài tiếng, sau đó thoải mái tự nhiên nhanh chóng chuyển hướng.

Người điều khiển xe trượt đám đoàn lính đánh thuê theo sát sau Khang Tư vừa chuẩn bị chuyển hướng theo thì con dẫn đầu đám tuyết khuyển của xe trượt đó cư nhiên hú lên một tiếng, sau đó dẫn dắt đám tuyết khuyển tự động theo dấu xe trượt của Khang Tư mà chuyển hướng.

Từ trên cao nhìn xuống, động tác của hai mươi cái xe của Khang Tư đồng nhất làm cho người ta kinh hãi.

Đám người Hạ Lợi cũng kinh hãi không thôi.

Đầu lĩnh đám tuyết khuyển xe trượt tuyết của mình là đoàn trưởng mang từ trấn Lâm Đầu tới, không nghĩ tới đám tuyết khuyển này không ngờ có thể làm theo hành động như đám tuyết khuyển của đoàn trưởng?

Càng kỳ quái hơn chính là, con tuyết khuyển này không ngờ dễ dàng khống chế đám tuyết khuyển được các thế lực trấn Thanh Hương mới đưa tới.

Trong lúc đám người Hạ Lợi kinh ngạc vạn phần thì cũng cực kỳ cảm khái năng lực huấn luyện tuyết khuyển của đoàn trưởng đại nhân. Đây cũng không phải năng lực mà người thường có được.

Mà vào lúc Khang Tư hạ mệnh lệnh, Giáp Nhất đợi cho sau khi đám tuyết khuyển kêu gào, mới lấy ra kèn hướng về phía trước thổi vài cái.

Nghe được tiếng kèn, Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức rống to lên:

- Nhanh, nhanh. Thả xe ngựa xuống, xe trượt tuyết lập tức quay đầu lại theo đoàn trưởng đại nhân!

Loại quy củ hành động theo đầu đoàn này đã xâm nhập vào trong lòng tất cả những người điều khiển xe trượt ở Tuyết quốc. Cho nên tuy là động tác đám người hầu không quá thành thục nhưng cũng miễn cưỡng quay đầu xe trượt theo Bỉ Lâm Đặc Tư đuổi về hướng Khang Tư. Về phần những xe chở vật tư kia thì dừng lại tại chỗ.

Hai mươi xe trượt tuyết của đoàn lính đánh thuê Khang Tư nhanh chóng đến gần đội trăm người của Bá tước Bỉ Khắc.

Đội trăm người này tuy rằng bên mình mất đi sĩ quan chỉ huy thống nhất nhưng cũng không sợ đối phương. Bởi vì bọn họ đều rõ ràng kẻ địch lần này chỉ là đoàn lính đánh thuê cấp ba mà thôi.

Như vậy cũng chính là nếu giao đấu, đối phương tuyệt đối không phải đối thủ quân chính quy bọn mình! Cho nên bọn họ tinh thần tăng cao xông về hướng Khang Tư.

Xe trượt tuyết của Khang Tư là nhanh nhất, dẫn đầu xông về phía quân địch. Bọn Hạ Lợi trong lòng phấn chấn dị thường đồng thời cũng kinh hồn bạt vía.

Thủ lĩnh xung phong tuyệt đối sẽ làm sĩ khí toàn bộ thủ hạ lên cao tận trời, nhưng vạn nhất thủ lãnh bị giết vậy thủ hạ cũng sợ mất mật.

Cờ bay phất phơ trên xe trượt của Khang Tư biểu lộ rõ thân phận.

Đội xe trượt của Bá tước Bỉ Khắc nhìn đến thủ lĩnh quân phản loạn không ngờ xông tới như vậy, ở giữa đều tăng tốc độ, hai bên lập tức chuyển phương hướng mà ở trước thì vui mừng tru lên xông tới.

Ngay khi đám lính cung tên chuẩn bị tới gần hơn một chút để càng nắm chắc một nhát bắn chết Khang Tư đoạt được công trạng lớn nhất trận này thì đám tuyết khuyển kéo xe của Khang Tư đột nhiên sủa ngậu về phía đám tuyết khuyển quân địch vây quanh.

Tuyết khuyển kêu gào vốn là chuyện phi thường bình thường. Đặc biệt vào thời điểm chiến đấu tuyết khuyển cảm nhận được không khí chiến trường thì càng kêu lên vui mừng.

Người ở đây cũng nhìn thấy bộ dáng tuyết khuyển sủa không ít, nhưng lần này lại cực kỳ không giống bình thường.

Chỉ thấy đám tuyết khuyển xe Khang Tư giương nanh múa vuốt, hùng hổ giống như là muốn cắn chết đồng loại bên đối phương đang bao vây.

Mà đám tuyết khuyển xe bên Bỉ Khắc lại không biết làm sao giống như là mất hồn vía cụp đuôi kêu. Nếu không phải có dây thừng buộc lại chỉ sợ đám tuyết khuyển này đều chạy ra bốn phía.

Đám tuyết khuyển không phối hợp khiến cho đám xe bên Bá tước Bỉ Khắc lập tức tán loạn.

Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức ném thương đâm chết hai người điều khiển xe trượt, mà đám lính cung tên được tuyển chọn kỹ lưỡng trên xe Khang Tư càng liên tục kéo cung bắn chết xạ thủ bên quân địch.

Tuy rằng bên Khang Tư không có thần xạ thủ, nhưng khoảng cách gần như thế bắn chết đám xạ thủ đã bị hành động lạ thường của đám tuyết khuyển làm ngây ngốc thì thật là chuyện dễ dàng.

Khi đám xe Khang Tư thoải mái tiêu diệt mấy xe trượt tuyết, đám người Hạ Lợi phía sau cũng đã ào tới.

Hai bên ăn miếng trả miếng, bên Hạ Lợi tuy diệt được vài binh lính Bỉ Khắc, nhưng đám lính đánh thuê cũng bị chết mười mấy người. Chỉ nhìn nhân số bị thương bị chết hai bên thì biết đám lính đánh thuê rơi vào thế yếu.

Tuy nhiên, may là đám lính đánh thuê cũng có cơ hội chuyển biến.

Xe trượt tuyết của Khang Tư vọt tới đâu, đám tuyết khuyển quân địch ở đó nếu không bị dọa chạy thì bị dọa nằm úp sấp xuống. Hơn nữa nhưng người trên xe trượt của Khang Tư đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, căn bản không có bất kỳ xe trượt nào của quân địch có thể địch nổi.

Dưới sự quấy rối của xe Khang Tư, đám lính đánh thuê chậm rãi xoay chuyển tình hình. Đặc biệt khi xe đám người hầu kêu loạn xông lên, cán cân thắng lợi cuối cùng cũng nghiêng về Khang Tư.

Nhìn đội trăm người phía trước bị đám phản quân Khang Tư hành hạ, đội trăm người phía sau đương nhiên liều mạng xông tới gần.

Tuy nhiên khoảng cách hơn vài trăm mét cũng làm bọn họ không dễ dàng đạt được như ý muốn, đặc biệt trong tình huống có Giáp Linh vẫn như hổ rình mồi ra tay với bọn họ.

Đối với Giáp Linh mà nói, trong khoảng thời gian ngắn có thể hoàn toàn giải quyết đám quân địch này.

Tuy rằng Giáp Linh rất hy vọng có thể diệt sạch đội trăm người này, nhưng đáng tiếc hắn nhận được lệnh chém đứt dây thừng trói tuyết khuyển, khiến cho đám xe trượt này của quân địch mất đi khả năng di động.

Vì thế, đám lính Bỉ Khắc trên xe trượt vội vàng lên chi viện chỉ nhìn thấy trước mắt một thân hình hiện lên, đám tuyết khuyển kéo xe lập tức mất đi trói buộc, tới tấp để lại xe trượt phóng về phía trước.

Chờ khi đám tuyết khuyển này phát hiện không bình thường mà dừng lại, thì đám xe trượt mà bọn chúng kéo đã cách xa bọn chúng vài chục mét.

Chuyện này khiến cho đám lính đội trăm người này luống cuống tinh thần, vội vàng nhảy xuống xe trượt đi kéo đám tuyết khuyển này.

Nhưng mặt đất tuyết đọng đến đầu gối này làm cho bọn họ chỉ có thể chậm chạp di động. Chờ bọn họ kéo đám tuyết khuyển trở về, chuẩn bị buộc chặt lại dây thừng, thì đám lính đánh thuê của Khang Tư vừa mới đánh đội một trăm người phía trước thành tàn phế đã như hổ rình mồi xung quanh họ.

Nhìn xe trượt ở trên đất tuyết, lại nhìn quân địch rất nhanh vây quanh bốn phía, đám lính Bỉ Khắc đang cầm binh khí đành bất đắc dĩ buông binh khí đầu hàng.

Hơn ba trăm tên người hầu cực kỳ đắc ý quát lớn đám tù binh này, vẻ mặt cực kỳ đắc ý biểu lộ rõ lòng tự trọng của bọn họ lúc này hết sức bành trướng.

Nghĩ lại hiện tại đám lính này bị mình cai quản mà lại đều là binh lính của Bá tước Bỉ Khắc, một đám nhân vật cấp cao chỉ dưới Huân tước kỵ sĩ một bậc.

Trước kia đối tượng mà mình chỉ có thể vâng lời không ngờ bây giờ lại bị mình mắng chửi, loại cảm giác này thực sự thoải mái.

Thành viên đoàn lính đánh thuê Khang Tư thì không có tâm tình để ý cảm giác của bọn người hầu.

Bọn họ đều cau mình nhìn trấn An Lâu cách đó không xa. Đám lính ở trấn nhìn thấy đội trượt tuyết hai trăm người sớm có sự chuẩn bị không ngờ lại toàn quân bị diệt như vậy đương nhiên không chịu ra ngoài tìm chết. Hơn nữa trong trấn cũng không còn xe trượt dư thừa, cho nên ở lại phòng thủ là tốt hơn.

Thôn trấn một khi quyết định tử thủ, thì khiến cho bên Khang Tư lại có chút buồn phiền.

Công thành cũng không phải là chuyện đơn giản, thiết bị công thành thì quân cánh phải mới có, tiên phong thám báo như Khang Tư thì không được trang bị những thứ ấy.

Loại địa phương tuyết đọng quá đầu gối này, nếu không có thiết bị công thành mà chỉ dựa vào sức người cứng rắn công thành thì không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Đặc biệt trong tình huống đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi bị tổn hại bốn, năm mươi người, gần một nửa số người.

Thiệt hại này khiến cho đám lính đánh thuê vốn sĩ khí trào dâng liền có chút ủ rũ.

Giáp Nhất nhìn tất cả mọi người đều nhíu mày nhìn trấn An Lâu, hắn không kìm nổi thấp giọng đề nghị:

- Chủ thượng! Trải qua trận chiến vừa rồi, các lính đánh thuê mới tới đều có kinh nghiệm, không nên cưỡng bách bọn họ thử thách nữa. Không bằng để cho thuộc hạ cùng Giáp Nhị, Giáp Linh lẻn vào trấn An Lâu, ám sát hết lính bên trong, được không?

Nói thật Giáp Nhất có tin tưởng chỉ cần chính mình cùng Giáp Nhị đều xuất thân là mật vệ đặc biệt, diêu diệt ba trăm người thoải mái dễ dàng, càng không cần phải nói tới Giáp Linh có thể trong một đêm giết trấn An Lâu chó gà không tha.

Ý tứ của Giáp Nhất là đám lính đánh thuê đã được rèn luyện đánh trận, hiện tại mọi người đều tới giới hạn không cần tiếp tục huấn luyện.

Khang Tư làm sao lại không rõ chuyện này, vì thế cười cười nói:

- Hiện tại cũng không cần dùng đến thủ đoạn này. Ta có biện pháp công phá thôn trấn này.

Dưới sự ngờ vực của mọi người, Khang Tư khoát tay nói:

- Triệu tập đám người hầu đợi lệnh, có việc cho bọn họ làm.

Trong lúc mọi người không hiểu chuyện gì, xe trượt tuyết chở những lính bắn cung xuất sắc nhất trong đám lính đánh thuê và đám người hầu vòng quanh cửa trấn, bảo vệ sự an toàn của bọn người hầu làm việc.

Mà đám người hầu thì chia làm hai tổ. Một tổ đi đốn cây, Tuyết quốc cái khác không có, chứ cây cối cao lớn thì khắp nơi đều có. Một tổ khác thì bắt bọn tù binh đi thu thập tuyết đọng, rồi nấu nước đổ tạo thành một cái thang trượt cao đối diện cửa trấn.

Người nhiều lại thêm vật tư đầy đủ cho nên không đến một ngày ba bốn cây to nhọn đầu được buộc lại thành một khối, bên dưới có ván trượt đơn sơ làm thành xe công thành, xuất hiện trên thang trượt cao gấp đôi tường trấn.

Đám lính trên tường trấn ngây ngốc nấp sau tường nhìn lén cảnh tượng trước trấn.

Bọn họ không phải không có ý muốn xông ra phá hoại, nhưng bọn họ đã mất đi xe trượt tuyết, đi trong tuyết sâu ngập đầu gối thì cũng chỉ làm bia ngắm mặc cho người ta giết.

Quân phản loạn bên ngoài trấn còn nhân cơ hội dùng băng tuyết tạo ra mấy cái đài cao, lính bắn cung đứng ở bên trên có thể dễ dàng bắn chết lính ở trên tường trấn. Hiện tại đám lính phòng thủ chỉ hận trong trấn không có máy bắn đá, bằng không làm sao tới lượt đám phản quân này dùng phương pháp đơn sơ như thế công thành.

- Chủ thượng! Đường từ thang trượt cho đến tận cửa trấn đều được tưới nước một lần, hiện tại đã đông cứng. Hai bên đường còn cố ý đắp cao lên, xe công thành tuyệt đối sẽ không đi lệch, tuyết khuyển kéo cũng được chuẩn bị ổn thỏa ở hai bên đường, chỉ chờ chủ thượng hạ lệnh.

Giáp Nhất rất là hưng phấn báo cáo với Khang Tư. Hắn không nghĩ lần này công thành giống như là đi chơi, vừa đắp tuyết lại vừa dắt chó.

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Lệnh cho lính bắn cung bắn yểm trợ, sau đó có thể bắt đầu tấn công.

- Dạ!

Giáp Nhất nhận lệnh xoay người vung tay lên, đám lính bắn cung ngồi trên mấy lầu băng lập tức bắn hướng tường trấn. Mà mấy trăm con tuyết khuyển được chia ra hai bên thang trượt cũng được người thúc giục vội vàng xông lên phía trước.

Khi xe công thành được đám lính đánh thuê ở sau đẩy, nó bắt đầu chuyển động. Theo sườn dốc và sức tuyết khuyển kéo, xe công thành nhanh chóng dựa theo quỹ đạo đâm tới cửa trấn.

Một tiếng nổ “ầm” vang lên, xe công thành chuẩn xác đụng tới, hơn nữa còn đâm vào cửa trấn.

Tuy nhiên đám lính ở thôn trấn cũng không phải chỉ ngây ngốc nhìn mà không phản ứng, sớm đã dùng nước tuyết tưới lên sửa chữa khôi phục như cũ, làm cho đám lính trong trấn reo hò ầm ĩ.

Giáp Nhất quay đầu lại thấy Khang Tư gật đầu liền hướng lên phía lầu băng phất tay.

Đám lính bắn cung trên lầu băng thay tên lửa, nhắm chuẩn xe công thành đang đâm vào cánh cửa trấn kia mà bắn tới.

Vào lúc đám lính trong trấn còn không rõ tại sao bọn họ làm thế, xe công thành lập tức bốc lên ngọt lửa bừng bừng.

Tuy là thời tiết băng tuyết nhưng cánh cửa trấn dù sao cũng đều bằng gỗ, dưới ngọn lửa mạnh thiêu đốt như vậy, cho dù gỗ có ướt đến mấy cũng phải bốc cháy.

Nghe được trên tường trấn truyền ra tiếng kêu la, đám người bên Khang Tư đều cười ha hả.

Nếu gỗ chế tạo xe công thành kia là gỗ bình thường thì cũng không có khả năng bị mấy mũi tên lửa dẫn lửa mà cháy, ngay cả ngâm trong dầu một ngày cũng không có khả năng cháy mạnh như vậy.

Bọn Khang Tư làm cũng rất đơn giản.

Đục lỗ chi chít trên thân cây, bên ngoài nhỏ bên trong lớn giống như miệng hồ lô, sau đó đổ dầu vào trong dùng sáp bít kín, cuối cùng bao quanh ở bên ngoài da lông đã được ngâm dầu.

Chỉ riêng cái xe công thành đơn giản như vậy đã tiêu hao của Khang Tư mất vài thùng dầu.

Đám lính trên tường trấn bắt đầu liều mạng tưới nước vào xe công thành. Đám lính bắn cung đứng trên lầu băng ngoài trấn chính là chờ cơ hội này, cứ thế một bên dập lửa một bên bắn. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn khiến cho đám lính bắn cung bên Khang Tư thu hoạch còn nhiều hơn so với ngày hôm qua.

Mà chuyện khiến cho đám lính trong trấn chuẩn bị rút lui đã xuất hiện.

Lại thêm một chiếc xe công thành thừa dịp bọn họ không ranh rỗi, được đám quân phản loạn, tuyết mã và tuyết khuyển cố gắng đưa lên trên đỉnh thang trượt kia, sau đó lại một lần nữa xông tới cửa.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ "ầm", gỗ vụn cháy văng khắp nơi, rất nhanh sau đó là từng tràng tiếng băng rơi. Cửa trấn bị đánh vỡ, thôn trấn đã mất cánh cửa.

Bên trong thôn trấn cũng không giống như bên ngoài khắp nơi đều đọng tuyết tới đầu gối, mà là được quét sạch có thể nhìn thấy mặt đất. Đám lính đánh thuê vốn bởi vì thương vong mà có chút ủ rũ, trải qua một ngày nghỉ ngơi đã khôi phục tinh thần. Bọn họ nhìn thấy đất bằng phẳng biết là nơi biểu hiện sở trường của mình liền lập tức hoan hô xông vào thôn trấn.

Mà một đám người hầu được đặc biệt tuyển chọn ra cũng không chậm hơn chút nào, cầm lấy binh khí cướp được, mãnh liệt theo sát phía sau đánh vào trong.

Nhìn đám quân phản loạn vào trấn, đám lính Bỉ Khắc đã sớm mất hết tinh thần không nói hai lời quay đầu bước đi, nhanh chóng lui vào trong tòa thành ở giữa trấn.

Sau khi đóng cánh cửa vừa dầy vừa nặng bọc thép lá, đám lính hung hăng chửi bậy ra ngoài thành:

- Xem đám phản loạn các ngươi bây giờ làm sao công phá tòa thành này! Bọn lão tử trong đây có nước có đồ ăn, cho dù chống đỡ một năm, năm rưỡi đều không thành vấn đề!

Nhìn thấy tòa thành cỡ trung bình hoàn toàn được tạo bằng đá này, đám lính đánh thuê cùng với người hầu vốn hưng phấn dị thường liền cảm thấy lạnh lẽo.

Tòa thành như vậy cũng không phải là thiết bị công thành đơn sơ vừa rồi có thể công phá được. Cho dù cánh phải quân ta tới phỏng chừng mất nhiều thời gian mới có thể phá được.

Khang Tư cũng không có ý nhất định phải đánh chiếm tòa thành này, cho nên chỉ mệnh lệnh canh giữ tòa thành này. Sau đó bắt đầu tiếp nhận thôn trấn này.

Ngày thứ hai khi bọn Khang Tư tiếp thu trấn An Lâu.

Ngay khi tất cả mọi người bắt đầu an tâm nghỉ ngơi và hồi phục chờ đợi quân cánh phải tới. Một chuyện mà đám Hạ Lợi mơ hồ biết rõ khiến cho lòng người run lên đã xảy ra.

Đám lính hầu vây quanh tòa thành đột nhiên phát hiện cửa tòa thành chẳng biết tại sao hé ra vài khe hở, bọn họ muốn lập công liền lập tức bẩm báo với lên trên.

Tuy nhiên bọn Khang Tư còn chưa kịp chạy tới, đám người hầu xông vào thành liền bị dọa tới mức mặt tái mét, ù té chạy ra ngoài.

Theo đám người hầu bị hoảng sợ này thì biết được, đám lính trong tòa thành có hơn một nửa chết không rõ ràng, đám lính còn lại cùng nô bộc đều hôn mê bất tỉnh, giống như là gặp cái quỷ gì vậy.

Tin này rất nhanh truyền khắp cả thôn trấn.

Đám lính đánh thuê và người hầu đi vào trói người và vận chuyển xác chết toàn bộ đều nhanh tay nhanh chân, hơn nữa sau khi làm xong đều cách rất xa tòa thành.

Đối với tình hình như vậy, Khang Tư chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Bởi vì làm ra chuyện này chính là ba tên thủ hạ của mình.

Tuy rằng Khang Tư không để ý công huân chiếm tòa thành này, nhưng bọn Giáp Nhất Giáp Nhị lại phi thường để ý đến chuyện có thể đạt được thành trì của tước vị Huân tước hoặc kỵ sĩ. Cho nên sau khi tự nghĩ, xin chỉ thị thừa dịp đêm đến cùng Giáp Linh lẻn vào thành. Nguồn:

Nếu không phải Giáp Linh không biết chừng mực, ra tay đều là chết người chỉ sợ cũng sẽ không làm ra lời đồn quỷ vật linh tinh gì đó. Như thế khiến cho đám mấy người Hạ Lợi như là biết cái gì đó, lúc nhìn bọn Giáp Linh đều có vẻ sợ sệt.

- Ài! Có thể nói là bản thân mình lại một lần nữa bị thủ hạ đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi!

Khang Tư nhìn tòa thành không người ở lại âm thầm cảm thán.

Chỉ cần là người có đầu óc liền biết Khang Tư lập được bao nhiêu công huân.

Một đoàn lính đánh thuê cấp ba chỉ có số lượng một trăm người, chẳng những đánh hạ một thôn trấn mà còn đánh hạ tòa thành bậc trung bình.

Đây chính là điều mà toàn bộ quân cánh phải phải mất nhiều thời gian và thiệt hại mới có thể làm được.

228. Chương 228: Mở Rộng Đánh Chiếm. (1+2)

Mà công lao thật lớn như vậy không ngờ nhẹ nhàng như vậy rơi vào trong tay một đoàn lính đánh thuê cấp ba. Phỏng chừng đám gia thần được phong dưới trướng Nam tước Cáp Nhĩ không có mấy người thật lòng chúc mừng, mà như là đến tìm kẻ thù vậy.

Chuyện này cũng không thể khác được, đây cũng coi như là vận mệnh đã định của Khang Tư.

Bất kể Khang Tư cảm khái thế nào, trấn An Lâu bao gồm tòa thành An Lâu bị đoàn lính đánh thuê Khang Tư cấp ba công chiếm đã thành sự thật.

Khang Tư vốn đang muốn phái người đi đưa tin. Nhưng dựa theo quãng đường quân cánh phải chỉ cách xa quân tiên phong hơn một ngày đường, cũng chỉ là hơn nửa ngày nữa quân cánh phải sẽ tới. Cho nên Khang Tư cũng không cho người đi báo, hơn nữa tâm trạng của Khang Tư cũng không đặt ở phương diện này.

Hắn chỉ huy thủ hạ cùng tù binh đào hố, vừa bắt đầu đào hố tất cả đám tù binh đều cực kỳ khiếp sợ, sợ là đào mộ cho chính mình.

Tuy nhiên khi nhìn đến xác đồng đội mình được rửa sạch xong bỏ xuống, rồi dựng lên bia mộ đơn sơ thì tâm tình bọn họ cũng lập tức ổn định lại.

Tới lúc này, đám lính đánh thuê và người hầu đều quyết một lòng với Khang Tư. Tại thời đại mà chết chóc thường xảy ra, nếu không có thân phận nhất định, người sống có năng lực nhất định, thì ngay cả người thân cũng sẽ bị phơi xác nơi hoang dã, chuyện ai chết ai chôn cũng không nghĩ tới.

Hiện tại đoàn trưởng ngay cả xác kẻ bại trận đều chôn cất, chuyện trước kia đồng ý thì khẳng định sẽ không đổi ý. Vừa nghĩ đến cho dù bản thân tàn phế hay già cả, đoàn lính đánh thuê cũng đều cung cấp nuôi dưỡng, đám lính đánh thuê liền cực kỳ mong muốn đoàn lính đánh thuê có thể vĩnh viễn tồn tại.

Sau khi chôn cất xác chết Khang Tư phát hiện, bọn tù binh không ngờ lại trở nên cực kỳ dễ quản lý. Nếu không phải bọn họ vẫn còn lộ rõ thân phận tù binh, hắn có cảm giác giống như là đám người hầu mình mang theo. Tuy nhiên Khang Tư cũng rất nhanh hiểu được, đây là hiệu quả của việc chôn cất xác chết, lập bia mộ cho người thua. Đối với chuyện này, Khang Tư chỉ là hy vọng người chết trận có thể được mồ yên mả ấm, căn bản không nghĩ tới chuyện gì khác. Chỉ không ngờ chuyện nhỏ này làm cho đám tù binh biết ơn.

Sau khi lễ tang trang nghiêm kết thúc, đám lính đánh thuê biết được quân cánh phải còn có nửa ngày mới có thể tới nơi liền lập tức không khách khí dọn sạch tất cả những gì có thể di dời trong tòa thành, đưa về đoàn lính đánh thuê.

Hiện tại bọn họ cũng chẳng để ý cái gì quỷ hay không. Mấy thứ này mình không lấy chẳng lẽ còn lưu lại cho đám quân cánh phải chó má kia?

Đám lính đánh thuê Hạ Lợi có kinh nghiệm hơn so với đám lính đánh thuê mới tới này. Bọn họ đưa ra đề nghị với Khang Tư, lấy tiền kiếm được mua hết lương thực dư thừa của dân chúng trấn An Lâu. Tuy rằng lương thực là không có ai ngại ít, tuy nhiên người đưa ra yêu cầu này là người mới thống trị, hơn nữa khi lấy lương thực cũng đồng thời trả tiền ngay. Cho nên dân chúng sau một lúc chần chờ cũng liền đem lương thực bán ra.

Đám đoàn lính đánh thuê Khang Tư mang theo người hầu dưới sự dẫn đường của đám tù binh hoàn toàn lục soát khắp trấn An Lâu. Toàn bộ vật tư tiền tài của công, vật vô chủ bọn họ vơ vét sạch mang về đoàn lính đánh thuê. Về phần chuyện bắt nạt dân chúng là tuyệt đối không có.

Lính đánh thuê không phải là cường đạo cũng không phải quân đội, một khi truyền ra tiếng nhiễu loạn dân chúng thì sẽ ảnh hưởng đến vấn đề cơm áo của toàn bộ đoàn lính đánh thuê. Cho nên đoàn lính đánh thuê chân chính đối với chuyện này còn nghiêm khắc hơn so với quân chính quy. Không ai nguyện ý lãng phí sức lực đi tu sửa lại cửa trấn, cùng với dọn dẹp thang trượt và lầu băng ngoài trấn. Bởi vì thôn trấn này phải giao cho quân cánh phải.

Nếu mọi người không có chuyện làm, Khang Tư liền biên chế đủ đoàn lính đánh thuê của mình, số người còn thiếu chọn lựa từ trong đám người hầu. Đám người hầu được thưởng sớm đã trông ngóng điền vào số người còn thiếu của đoàn lính đánh thuê, hiện tại nghe tới bắt đầu chọn người vì thế bắt đầu liều mạng biểu hiện bản thân. Sau một hồi cạnh tranh náo nhiệt, hơn mười người may mắn trở thành thành viên mới của đoàn lính đánh thuê.

Trong trấn cũng có phòng làm việc của nghiệp đoàn lính đánh thuê, bọn họ gạch bỏ số lính đánh thuê chết trận sau đó đăng ký thân phận cho đám người mới. Đến gần giữa trưa đoàn người Khang Tư bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị quân cánh phải tới là lập tức rời đi.

Tuy nhiên cho mãi đến lúc giữa trưa, đám quân cánh phải đáng lẽ đã sớm đến nơi thì lại không có một bóng người. Đám lính đánh thuê bất mãn vạn phần với quân cánh phải, bất kỳ điều gở gì cũng đều nói ra, trong đó thậm chí có người còn hả hê cho rằng quân cánh phải bị kỵ sĩ đoàn của Bỉ Khắc đánh lén.

Vì vậy Khang Tư cũng không so đo với Áo Đặc Hàn, lập tức phái xe trượt tuyết đi liên lạc với quân cánh phải. Cho đến lúc trời nhá nhem tối, xe trượt tuyết mới quay về mang theo tin tức làm cho mọi người sững sờ.

Đội quân chủ soái Nam tước Cáp Nhĩ đối mặt với đội quân chủ soái Bá tước Bỉ Khắc, kế hoạch phân tán tấn công đã đặt trước chỉ có thể sửa đổi lại thành tập trung lực lượng một lần phân thắng bại. Cho nên tất cả quân cánh phải đều đến trợ giúp đội quân chủ soái. Áo Đặc Hàn dùng công văn riêng chính thức truyền lệnh cho Khang Tư phải ngăn trở trấn An Lâu xuất binh trợ giúp, cũng nói rõ hoàn thành nhiệm vụ này là công lao lớn nhất. Khang Tư cầm quyển da dê có ký tên cùng đóng dấu, không kìm nổi hỏi Giáp Nhị:

- Chẳng lẽ các ngươi không có nói rõ cho quân cánh phải là chúng ta đã chiếm được trấn An Lâu sao?

Giáp Nhị là người phụ trách đi liên lạc với Trưởng quan quân cánh phải, hơi cười khổ nói:

- Chủ thượng! Bọn thuộc hạ thật vất vả tìm được đội đi sau của quân cánh phải, Trưởng quan đám quân đó không chờ chúng ta báo cáo tình hình liền giao công văn cho chúng ta. Hơn nữa lập tức bỏ lại chúng ta mà rời đi.

Nghe nói thế sắc mặt mọi người đều biến đổi. Áo Đặc Hàn làm thế này là không muốn cho đoàn lính đánh thuê của mình đạt được công lao chi viện. Tuy nhiên nghĩ lại thì bên mình cũng chỉ có hơn trăm người, đối với tình hình cuộc chiến cũng không có tác dụng nhiều. Mọi người hiểu được điều này, trong lòng đều dễ chịu hơn một chút.

Bởi vì điều này chứng minh Áo Đặc Hàn chỉ không muốn đoàn lính đánh thuê của mình đạt được công huân, mà không phải là phản bội Nam tước Cáp Nhĩ.

- Chủ thượng! Bây giờ chúng ta làm gì? Có cần đi chi viện không?

Giáp Nhất rất hy vọng chủ thượng của mình lại lập được công huân. Chỉ là trận đánh mang tính quyết định này cũng không phải là mấy trăm tên người mới của chủ thượng có thể tham gia. Tham gia không cần nói có lập công hay không, có thể giữ vững thực lực ở trên chiến trường đều rất khó khăn. Thậm chí rất có khả năng bị trực tiếp điều lên tiền tuyến làm vật hy sinh. Mà ở tại đây tuy rằng an toàn nhưng cũng là bị mất cơ hội lập công mới, cho nên trong hai sự chọn lựa này, Giáp Nhất dứt khoát để chủ thượng lựa chọn.

- Mệnh lệnh đều đã truyền tới, rời đi nơi này cũng được cho là chúng ta vi phạm mệnh lệnh. Được rồi, nghe theo mệnh lệnh không cho trấn An Lâu xuất binh tiếp viện thôi.

Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu, tuy là kế hoạch của người đứng đầu vạch ra, nhưng người ở tầng giữa làm ẩu, cho nên cục diện này cũng trở nên biến thành loạn. Khang Tư khoát tay ngắt lời mọi người, nói:

- Không nên tính toán nhiều như vậy. Dù sao chúng ta đánh chiếm một hương trấn cùng một tòa thành, công huân tiền thưởng đều có. Mọi người đều yên ổn đợi đến lúc chấm dứt chiến tranh, hoặc là đợi mệnh lệnh mới, không phải tốt hơn sao?

Ý tưởng ban đầu của Khang Tư chỉ là làm cho đám lính đánh thuê tu chỉnh một chút, nhưng rất hiển nhiên lời này của hắn cũng không được đám lính đánh thuê chấp nhận. Xem vẻ mặt không tình nguyện của bọn họ là có thể biết, đám người có cuộc sống khốn khổ, theo đuổi là muốn trở nên nổi bật. Hiện tại có cơ hội lập công lại phải dừng ở đây, bất kỳ ai trong lòng cũng đều không thoải mái. Chỉ là Khang Tư hiển nhiên vẫn biểu hiện rất bình thản, cũng không có làm ra chuyện khuyên bảo nhưng đám lính đánh thuê này đều không dám lên tiếng. Ngay cả đề nghị cũng không ai dám nói mà chỉ nghe theo lệnh đóng quân tại trấn An Lâu.

Nếu cần ở lại trấn một đoạn thời gian, vậy đương nhiên phải tu sửa những nơi bị thiệt hại. Cánh cửa trấn còn dễ sửa, mà khó xử nhất là thang trượt cùng lầu băng ngoài trấn. Trong những ngày mịt mù băng tuyết này, băng còn cứng rắn hơn đá tảng, trừ khi dùng lửa đốt chảy thì không có biện pháp gì khác. Vốn là chờ cho mặt trời xuất hiện thì lầu băng tự nhiên sẽ bị hòa tan. Nhưng hiện tại là thời kỳ chiến tranh, mấy thứ ngoài trấn chính là thiết bị công thành, không ai an tâm đặt bọn nó ở đó. Ngay khi mọi người chuẩn bị từ từ mài mòn những khối băng này, Khang Tư đề nghị, nương theo khối băng này làm thành một vòng ngoài cửa trấn, làm thêm một bức tường băng bảo vệ. Mọi người vừa nghe liền cảm thấy thật hợp lý.

Cho nên dưới sự cố gắng của toàn bộ trấn, không được mấy ngày thì trấn An Lâu được bao quanh một tường băng thật dày, trên tường băng cũng xuất hiên bóng dáng đám lính đánh thuê tuần tra. Sở dĩ có thể động viên được toàn trấn, một là điều này liên quan đến an toàn bản thân, không dốc sức không thể được. Người trong trấn cũng biết đám lính đánh thuê lần này tấn công vào cũng dễ nói chuyện, lần sau quân đội tấn công vào khó mà biết trước được. Ai mà biết được lúc đó sẽ gặp tổn hại đến mức nào?

Hai là đoàn lính đánh thuê này dùng lương thực để trả công, vì tiết kiệm chi phí trong nhà đương nhiên hăng hái tham gia, cho nên mới chỉ mất vài ngày đã hoàn thành nhiệm vụ xây dựng ra tường băng. Có tường thành cứng rắn và dày này bảo vệ, trừ những lúc lên canh gác, thì đám lính đánh thuê đều được Khang Tư chỉ huy liều mạng huấn luyện. Tuy nhiên ở trong tình trạng bên ngoài không lo lắng, bên trong nhàm chán này, tinh thần đám lính đánh thuê cũng không quá tốt, sĩ khí không cao.

Hôm nay vừa hoàn thành huấn luyện, Giáp Nhất đi lên trước bẩm báo:

- Chủ thượng! Đám lính bên dưới hiện tại đều tâm thần không ổn định.

Nhìn vẻ mặt dò hỏi của Khang Tư, Giáp Nhất bất đắc dĩ thở dài:

- Chủ thượng! Bọn họ tuy là vẫn nghe theo lệnh ngài làm việc, chỉ là bọn họ không rõ vì sao sau khi chúng ta chiếm ưu thế lớn như vậy lại lùi bước ở trong này mà không tấn công ra ngoài tăng thêm công huân?

- Chờ chúng ta chiếm được nhiều địa bàn, cho dù Nam tước Cáp Nhĩ có bị đánh bại chúng ta cũng có thể dựa vào sức mình mà sống, dù sao tước vị, lãnh địa là càng nhiều càng tốt. Hiện tại bên dưới đều có lời oán trách chủ thượng không có chí tiến thủ.

Khang Tư nghe nói thế lập tức sửng sốt, sau đó thở dài.

Làm thủ trưởng thật là khó. Ngươi không muốn tiến lên, thủ hạ của ngươi hoặc là đẩy ngươi lên hoặc là kéo ngươi xuống, nếu muốn dừng một chỗ là không có khả năng.

Giáp Nhất nhìn bộ dạng này của Khang Tư, không kìm được nói:

- Chủ thượng! Đám người này lòng dạ khó lường như vậy, để thuộc hạ tiêu diệt hết bọn họ nhé?

Giáp Nhất dù sao cũng là mật vệ đặc biệt được đào tạo từ hệ thống mật vệ mà ra, ý niệm vì Khang Tư mà làm việc đã được khắc sâu trong linh hồn. Cho nên hắn vừa nhìn thấy Khang Tư tâm tình không tốt, lập tức muốn diệt sạch những người trêu chọc Khang Tư.

Khang Tư rất rõ ràng tâm tính mật vệ cho nên cũng không có bất ngờ với thái độ của Giáp Nhất, chỉ là lắc đầu cười khổ nói:

- Không có việc gì. Ta chỉ không nghĩ tới người Tuyết quốc lại lưu ý tới công huân như thế.

Khang Tư đột nhiên sửng sốt, đây cũng chính là do mình mà ra. Ngay từ đầu khi thành lập đoàn lính đánh thuê là vì tìm kiếm dòng họ mình. Hiện tại đoàn lính đánh thuê phát triển thịnh vượng, mỗi người đều muốn nâng cao một bước, thì bản thân mình lại bởi vì không muốn những người này hy sinh vô ích mà ngừng hành động.

Người Tuyết quốc quan tâm không phải sinh mạng của mình, mà là dùng sinh mạng này có thể đổi lấy vinh hoa phú quý phù hợp hay không. Còn có, người được che chở, người được phụ thuộc, người được tín nhiệm đều phải giao rõ ràng. Hiểu được điều này, Khang Tư đột nhiên mệnh lệnh:

- Giáp Linh lập tức thám thính tình báo quân địch ở gần đây nhất. Giáp Nhị giám thị tình hình chiến đấu của Nam tước Cáp Nhĩ, nếu có biến hóa lập tức bẩm báo.

Giáp Nhất vui mừng nhìn Giáp Nhị, Giáp Linh nhanh chóng xuất hiện rồi nhanh chóng rời đi. Hắn cảm giác được trong cơ thể mình máu nóng sôi trào lên. Chủ thượng nhà mình không còn là bộ dáng không để ý bất kỳ chuyện gì, chủ thượng nhà mình rốt cục lại một lần chuẩn bị chinh chiến!

Cấp trên thay đổi, cấp dưới lập tức cảm nhận ra được. Vừa nhìn thấy Giáp Nhất, đám người Hạ Lợi vừa mới rồi còn uể oải, bây giờ bắt đầu hưng phấn huấn luyện thủ hạ, hơn nữa Giáp Nhị đại nhân phụ trách tình báo không thấy bóng dáng, tất cả mọi người đều biết tình hình thay đổi. Cuối cùng khiến mọi người khẩn trương là, Khang Tư di chuyển hết lực lượng vũ trang vào trong tòa thành, tuy rằng không treo cờ trên thành nhưng cũng dùng phương thức này tuyên bố với mọi người trấn An Lâu đã có chủ.

Nam tước Cáp Nhĩ không có truyền lệnh cho đoàn trưởng thay mặt quản lý trấn An Lâu, hiện tại Khang Tư làm như vậy tự tiện vào ở trong thành, có phải là đoàn trưởng muốn cướp đoạt công lao hay không? Vừa nghĩ đến công lao, đám lính đánh thuê liền nghĩ tới tước vị, tiền tài. Lại nhìn đám đầu mục tuy rằng không nói gì khác, hơn nữa đều làm tốt chuẩn bị ra trận, bất kỳ ai cũng hiểu cho nên đều toàn tâm toàn ý đi vào trạng thái huấn luyện.

Tin tức từ Giáp Nhị còn không có trở về, Giáp Linh biến thái đã chạy về bẩm báo.

- Chủ thượng! Cứ điểm quân địch gần nhất là ở hướng đông, cách ba mươi dặm. Thôn trấn không có thành trì, đại khái có hơn ngàn nhà, binh lính khoảng bốn mươi người.

Nghe nói thế mọi người ngây ngẩn cả ra, một thôn trấn có hơn ngàn nhà dân không ngờ chỉ có bốn mươi tên lính? Làm sao lại có tỷ lệ như vậy, thôn trấn lớn như vậy chỉ có bốn mươi tên lính, mà hiện tại bên mình trừ bỏ hơn trăm lính đánh thuê không thể vượt mức ra cũng có hơn ba trăm người hầu. Lại nói trấn An Lâu này tuy rằng không phải trấn lớn, nhưng dân trong trấn ít nhiều cũng có hơn một ngàn nhà, chỉ cần tốn ít kim tệ và lương thực lập tức có thể chiêu mộ hơn một ngàn trai tráng khỏe mạnh. Người ở đây không thiếu, hiện tại quan trọng nhất chính là phái ai đi thu phục thôn trấn chỉ có bốn mươi người phòng thủ này. Y - www.

- Đoàn trưởng đại nhân. Chỉ cần cho ta một đội người hầu, tiểu đội của ta tuyệt đối sẽ thu phục được thôn trấn kia cho ngài.

Hạ Lợi là người đứng đầu nhảy ra vỗ ngực, mấy tên lính đánh thuê lâu năm cũng lập tức tỉnh ngộ, nhảy ra tranh đoạt danh ngạch xuất chinh này. Bởi vì ai cũng rõ ràng tuy rằng tước vị, tiền thưởng Nam tước Cáp Nhĩ thưởng cho đều rơi vào trên người đoàn trưởng, nhưng ban cho cấp dưới là từ tay đoàn trưởng. Về phần ai nhiều ai ít thì đều phải so sánh công lao đám đầu mục bọn mình tạo nên. Khang Tư cũng mặc kệ mấy người phía dưới tranh đấu, chỉ lựa chọn đầu mục xuất chinh lần này là Hạ Lợi. Vì thế, Hạ Lợi đắc ý dạt dào mang theo tiểu đội của hắn, cùng với hơn trăm tên người hầu vội vàng lên xe trượt tuyết chạy tới hướng thôn trấn còn không biết tên kia. Mà Giáp Linh lại chạy ra đi tìm mục tiêu. Giáp Linh thật không hổ là không phải người, phỏng chừng đội người Hạ Lợi vừa đi tới mục tiêu, Giáp Linh cũng đã chạy về bẩm báo tin tức.

- Chủ thượng! Hướng bắc năm mươi dặm có trấn nhỏ tám trăm hộ dân, không có thành trì, binh lính hai mươi người. Tỷ lệ binh lính và dân chúng cách xa nhau cũng tra được nguyên nhân, là do binh lính bị điều đi. Đây là tên lính liên lạc đi tới đó truyền lệnh, bị thuộc hạ giết chết.

Giáp Linh vừa nói, một tay đưa ra tên lính Bá tước Bỉ Khắc đã chết một lúc, tất cả đám người Khang Tư đều trợn mắt há mồm nhìn xác chết kia. Nếu muốn biết binh lính thôn trấn vì sao bị điều đi, điều đi bao nhiêu người, điều đi đâu thì đều phải từ trên người tên lính này biết được không ngờ lại bị Giáp Linh giết chết như vậy. Khang Tư đều không kìm được động tác tự đập đầu mình. Giáp Linh này năng lực thì siêu cường nhưng đầu óc cũng là cực kỳ trì độn. Tuy nhiên sau khi tìm tòi một lúc cũng tìm ra được công văn trên người tên lính liên lạc, ý tứ cấp trên là mệnh lệnh cho các thôn trấn giữ lại một bộ phận binh lực nhỏ để phòng thủ còn lại đều điều đi. Trong công văn không có thời điểm điều động binh lực, cũng không có nói vì sao điều động, càng không có người nhận lệnh. Phỏng chừng là lính liên lạc đi tới đâu thì truyền đến đó, mà nơi đến của những người được điều đi này sợ là cũng chỉ có lính liên lạc biết.

Khang Tư nhướn mày nói:

- Bá tước Bỉ Khắc không ngờ lại bắt đầu điều động binh lực từ thôn trấn thực thuộc? Nói cách khác, binh lực của Bá tước Bỉ Khắc đã không đủ nữa?

Giáp Nhất hưng phấn nói:

- Chủ thượng! Đây chẳng phải là tiện lợi cho chúng ta giống như là dọn dẹp tuyết đọng vậy, quét sạch những thôn trấn ở gần đây?

Không chỉ riêng Giáp Nhất, đám đầu mục ở đây đều phấn chấn tâm tình. Bá tước Bỉ Khắc điều động binh lính đóng tại thôn trấn, trừ việc nói rõ binh lực không đủ ra, càng rõ ràng lực tấn công bên Nam tước Cáp Nhĩ mạnh mẽ, làm cho đối phương chỉ có thể điều động binh lực từ tầng cơ bản nhất. Chuyện như vậy đối với bọn Khang Tư đứng về bên Nam tước Cáp Nhĩ mà nói thì là một chuyện cực kỳ tuyệt vời. Bởi vì điều này nói rõ Nam tước Cáp Nhĩ có hy vọng thắng lợi rồi. Giáp Nhất vừa nói ra, đám đầu mục đang phấn chấn lập tức sáng hai mắt. Hiện tại những thôn trấn này binh lực đều bị điều động đi, dạng chuyện cực kỳ tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua? Cho nên đám đầu mục nầy lập tức đứng ra tranh đoạt quyền xuất binh.

Khang Tư hiện tại nếu bị thủ hạ đẩy lên trên con đường chinh chiến, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Lập tức hắn đều phái tất cả xe trượt tuyết đi ra ngoài, sau đó chỉ huy những người còn lại bắt đầu biên chế lại tù binh, hơn nữa cũng bắt đầu chiêu mộ người ở trong trấn An Lâu. Sự tình thuận lợi giống như Khang Tư đoán trước.

Hai thôn trấn được Giáp Linh trinh sát dễ dàng rơi vào trong tay, tiếp theo một thôn trấn vừa trinh sát

xong cũng được đánh chiếm. Vốn đám lính tráng thôn trấn cũng nguyện ý giúp binh lính Bá tước Bỉ Khắc phòng thủ, nhưng vừa nhìn đến công thành là đoàn lính đánh thuê mấy trăm người, mà bên mình lại chỉ có mấy chục quân chính quy cho nên đều từ chối giúp đỡ. Bởi vậy quân chính quy bị mất viện trợ sau khi bị bắn chết vài người lập tức đầu hàng.

Cứ thế toàn bộ đoàn lính đánh thuê Khang Tư thừa dịp Bá tước Bỉ Khắc điều động hàng loạt binh lính cơ sở đi lập tức lấy trấn An Lâu làm khởi điểm, ba thôn trấn trong phạm vi hơn trăm dặm thu được một số lượng lớn lương thực vật tư cùng kim tệ. Kết quả chiến đấu vừa mới báo lên, Giáp Nhị vừa gấp gáp trở về chứng minh dự đoán của Khang Tư. Đội quân chủ soái Nam tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc gặp nhau trên một cánh đồng tuyết cách nơi này hơn ba trăm dặm, nhưng bởi vì hai bên muốn nhanh chóng giành thắng lợi vì thế đều gia tăng triệu tập quân đội đi chi viện.

Đầu tiên là lính đánh thuê hai bên làm vật hy sinh, sau đó là quân chính quy gia nhập. Chiến tranh đã đánh đến nước này khiến cho hai bên đành phải điều động binh lực từ thôn trấn cơ sở nhất. Hơn nữa có tin mới nhất truyền tới đó là, Bá tước Bỉ Khắc trong khi tức giận trực tiếp điều động hộ vệ thành Bỉ Khắc tới đây, hơn nữa áp chế những hộ vệ đội buôn còn lại đều phải lên chiến trường.

Mà bên Nam tước Cáp Nhĩ cũng dốc hết sức mình, không chỉ điều hết hộ vệ thành trì mà trực tiếp mạnh mẽ ép buộc tất cả nam đinh trên lãnh địa lên chiến trường. Có thể nói tất cả mọi người đều đưa vào lực lượng cuối cùng, hiện tại thì xem ai là người ngã xuống trước.

- Chủ thượng! Đây chính là cơ hội tốt. Chỉ cần chúng ta điều động binh lực chờ đợi thời cơ tốt nhất xông ra. Công lao lớn nhất bên Nam tước Cáp Nhĩ trở thành của chúng ta.

Giáp Nhất rất hưng phấn nói.

Khang Tư sau khi nhíu mày tự hỏi một lúc, sau lắc đầu nói:

- Trước tiên chúng ta phải ổn định chính mình rồi mới tính.

Nhìn Giáp Nhất muốn nói điều gì, Khang Tư không khỏi nhắc nhở nói:

- Ngươi không hiểu việc này có vẻ cổ quái sao? Một trung quân không có chủ soái lãnh đạo, gặp trận chiến không phải trận quyết định, làm sao lại càng đánh càng lớn? Với tính tình Bá tước Bỉ Khắc và Nam tước Cáp Nhĩ, không có khả năng chỉ một trận chiến có thể chấm dứt cục diện này.

Giáp Nhất có chút chần chờ nói:

- Ách! Nói không chừng tất cả chuyện này đều là trùng hợp. Mọi người đều muốn làm một cây rơm rạ sau cùng, cho nên mới lại biến thành cục diện chỉ có một bên hoàn toàn suy tàn mới có thể chấm dứt?

Hiển nhiên Giáp Nhất cũng hiểu được việc này có vẻ quái dị, dù sao trung quân không có quân chủ, đặc biệt người cầm quân bên Nam tước Cáp Nhĩ chỉ là một Huân tước, Trung quân không có bao nhiêu lính đánh thuê, không phải tư binh của Huân tước, kỵ sĩ thì là quân chính quy của Nam tước Cáp Nhĩ, không có khả năng đều lấy lực lượng chủ lực này để tiêu hao như thế.

- Quan trọng nhất chính là, ta không tin Bá tước Bỉ Khắc cùng Nam tước Cáp Nhĩ lại yên tâm về những Tử tước, Nam tước trung lập mà tiêu hao hết lực lượng chủ lực của mình.

Những lời này của Khang Tư khiến Giáp Nhất lập tức gật đầu, điểm này rốt cuộc có nguyên nhân kỳ lạ gì? Chẳng lẽ Nam tước Cáp Nhĩ và Bá tước Bỉ Khắc thật sự tin tưởng đám quý tộc này sẽ giữ vững nguyên tắc trung lập sao?

Giáp Nhất đề nghị nói:

- Chủ thượng! Nếu chuyện quái dị như vậy, chúng ta cũng không phải chia binh đóng giữ, di chuyển tất cả binh lực cùng vật tư thu được đến trấn An Lâu này. Nơi này dù sao cũng có thành trì cùng tường băng dày, hơn nữa nơi này cách trấn Thanh Hương cũng gần, cứ ở nơi này từ từ đợi cho đến hết cuộc chiến?

Khang Tư lắc đầu nói:

- Nếu đều rút binh lính của chúng ta đi, đám người có dã tâm trong thôn trấn chỉ sợ sẽ có hành động. Một khi mang đến tai họa cho thôn trấn, vậy sẽ làm mất thể diện đoàn lính đánh thuê chúng ta. Cho nên lính đóng ở đó tạm thời lưu lại, tuy vậy vật tư có thể chuyển về trước.

Giáp Nhất gật gật đầu đồng ý. Ở Tuyết quốc nếu không phải băn khoăn các loại quy củ cùng hạn chế ngầm, binh lính tùy thời đều có nhưng tiền tài lương thực cũng là căn bản của tất cả. Không có những thứ này căn bản không thể phát triển, hiện tại không nhân cơ hội vận chuyển hết vật tư về bên người để quản lý, ai biết tiếp theo sẽ xuất hiện thay đổi gì nữa?

229. Chương 229: Một Tràng Âm Mưu. (1+2)

Bạch Mạn Mân Côi đoàn đi ra ngoài thu được một nhóm vật tư, những tên đầu mục cùng binh lính của đoàn, loại khát vọng trở nên nổi trội liền có chút giảm nhiệt.

Hơn nữa biết được hiện tại chủ lực song phương địch ta đều đang đại chiến, mình chỉ là một đoàn lính đánh thuê đi vào chỉ có thể làm vật hi sinh, cho nên mọi người cũng sẽ không thảo luận chuyện kiến công lập nghiệp gì, nhu thuận đợi ở trong thôn trấn nghỉ ngơi và hồi phục.

Chỉ là lúc này, Khang Tư ngược lại không bỏ qua cho bọn họ, chẳng những huấn luyện như cũ, còn phái nhân thủ tràn ra ngoài đi trinh sát tình báo, càng không phải nói đến hai mật vệ như Giáp Nhị cùng Giáp Linh.

Tuy nhiên tình huống hai người Giáp Nhị cùng Giáp Linh không giống với những người phụ trách quan sát chiến trường khác.

Bọn họ phụ trách xem xét phản ứng của quý tộc xung quanh, nói cách khác chính là nhìn xem đến lúc này có bao nhiêu quý tộc đứng về phía Bá tước Bỉ Khắc, có bao nhiêu người đứng về phía Nam tước Cáp Nhĩ, có bao nhiêu người thực sự trung lập.

Thời gian một ngày trôi qua, tin tức chiến trường truyền tới là song phương đã tiến vào trạng thái chiến đấu rất ác liệt, đến nỗi Bỉ Khắc kỵ sĩ đoàn đã chuẩn bị xuống ngựa tác chiến rồi.

Tất cả những ai sáng suốt đều có thể thấy được, Bá tước Bỉ Khắc cùng Nam tước Cáp Nhĩ đã bước vào giai đoạn hấp hối, đến khi người nào giãy giụa tồn tại cuối cùng, những kẻ vốn đã sớm xoa tay khẳng định sẽ tiến ra.

Quả nhiên, đầu tiên nhảy ra chính là Tử tước Quỳ Lạp dưới trướng Bá tước Bỉ Khắc.

Tử tước này khiển trách một Nam tước bên cạnh thông đồng cùng với Nam tước Cáp Nhĩ, liền xuất binh chinh phạt tiêu diệt kẻ mang tội danh phản đồ, bên này bắt đầu, khẳng định vở kịch hay sẽ lần lượt lên sân khấu.

Sau khi trò khôi hài của quý tộc này nổ ra, xuất hiện liên tục mấy quý tộc công chiến lẫn nhau.

Mà vài quý tộc trong số còn lại, có một Tử tước tuyên bố thoát ly thân phận phong thần trở thành quý tộc độc lập, hai Nam tước tuyên bố đứng về phía Nam tước Cáp Nhĩ, sẽ trợ giúp Nam tước Cáp Nhĩ chinh phạt hãm hại các phong thần của Bá tước Bỉ Khắc.

Toàn bộ lãnh địa của Bá tước Bỉ Khắc lập tức trở nên hỗn loạn hơn, một số ít thành viên trong thương hội thành Bỉ Khắc cũng bắt đầu rục rịch.

Lúc này, thành Bỉ Khắc đột nhiên lọt vào tập kích, thủ phạm lộ vẻ là cờ của Bang Tuyết Lang.

Bởi vì tư binh bên trong thành cùng thanh tráng đều bị Bá tước Bỉ Khắc mang đi, cho nên thành Bỉ Khắc dễ dàng bị công phá, tài vật bên trong thành bị cướp sạch không còn gì.

Vô số tổng bộ của thương hội bị thiêu thành phế tích, ngoại trừ nhằm vào thương hội giết hại ra, dân chúng bình thường cùng những người thuộc các ngành sản xuất khác đều không lọt vào đuổi giết.

Bang Tuyết Lang trước khi rời đi còn cố ý phái người truyền lại một tin.

Mục đích bọn họ tấn công thành Bỉ Khắc, chính là muốn trả thù thương đoàn cùng Bá tước Bỉ Khắc treo giải thưởng đối với bọn họ, cũng nói rõ một khi giải thưởng này chưa hủy bỏ, vậy bọn họ còn có thể lại đến trả thù lần nữa!

Thương đoàn nhận được tin này, tất cả đều nghiến răng nghiến lợi hận không thể cắn chết toàn bộ Bang Tuyết Lang.

Nhân viên thương đoàn Hoa Bách Hợp ở thành Bỉ Khắc còn sót lại, trước tiên chạy tới công hội dụng binh, tuyên bố treo giải thưởng năm mươi vạn mai tệ cho nhiệm vụ tiêu diệt Bang Tuyết Lang.

Thậm chí đưa ra mức thưởng mỗi một đầu thành viên Bang Tuyết Lang đổi một trăm mai tệ!

Những thương hộ thương hội thương đoàn đã bị kích thích, cũng tỉnh ngộ lại đều chạy đến công hội lính đánh thuê tuyên bố nhiệm vụ, ngươi một vạn ta một ngàn hắn một trăm cùng tập trung một chỗ.

Tới cuối cùng, tổng số tiền thưởng cho nhiệm vụ Bang Tuyết Lang không ngờ đạt tới kim ngạch hơn mười vạn kim tệ thực khiến cho người khác sợ hãi, mà mức thưởng cho mỗi tên lính cũng đạt tới độ cao mới: một trăm hai mươi mai tệ.

Bá tước Bỉ Khắc đang cùng Nam tước Cáp Nhĩ bất phân thắng bại, sau khi biết được tin thành Bỉ Khắc bị cướp sạch, không ngờ kích động liền nghị hòa với Nam tước Cáp Nhĩ.

Bá tước Bỉ Khắc chẳng những trước tiên thừa nhận địa vị độc lập của Nam tước Cáp Nhĩ, hơn nữa còn đồng thời xin công tước sắc phong Nam tước Cáp Nhĩ thành Tử tước độc lập.

Ngay sau đó Bá tước Bỉ Khắc lập tức liên hợp với binh lính của Nam tước Cáp Nhĩ, cùng hướng về phía lãnh địa của Tử tước tự tiện xưng độc lập Quỳ Lạp kia, đồng thời ban phát phần thưởng tiêu diệt bang Tuyết Lang sẽ đạt được hai tước vị Tử tước của Quỳ Lạp và Nam tước của Lâm Tuyết.

Tiền thưởng kếch xù như vậy cùng hai lãnh địa kèm theo hai tước vị quý tộc cùng được bày lên mặt bàn, khiến cho lính đánh thuê trên toàn bộ Tuyết quốc đều chấn động.

Tuy rằng Bá tước Bỉ Khắc cùng Nam tước Cáp Nhĩ vừa đánh một trận, nhưng hiện tại chính là, vũ lực mạnh nhất toàn bộ Bá tước Bỉ Khắc lĩnh vẫn như trước là hai quý tộc bọn hắn.

Hai người liên kết cùng tấn công một Tử tước không nổi danh, không ai cho rằng Tử tước Quỳ Lạp có năng lực phản kháng.

Giáp Nhất có chút ngây ngốc giật mình nhìn Khang Tư nói:

- Chủ thượng! Chiến tranh giành độc lập oanh oanh liệt liệt của Cáp Nhĩ liền kết thúc đầu voi đuôi chuột vậy sao?

Giáp Nhất không thể tin được, song phương đã đánh giết đến mức quân chủ cũng xuất mã chém nhau, làm sao có thể vì một chuyện đạo tặc đoàn công thành liền bỏ qua tất cả ân oán?

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Kết thúc rồi, Bá tước Bỉ Khắc chẳng những thừa nhận địa vị độc của Nam tước Cáp Nhĩ, hơn nữa còn đề cử Nam tước Cáp Nhĩ thành Tử tước, bọn họ lúc này không còn gì có thể phát sinh chiến đấu, đã không như vậy, thì cùng liên hợp quân đội đi tấn công Tử tước Quỳ Lạp thôi.

Giáp Nhất có chút cảm thán nói:

- Tử tước Quỳ Lạp chỉ sợ là không may trong trận chiến này rồi? Vô duyên vô cớ bị cướp đoạt lãnh địa.

Tử tước Quỳ Lạp vận khí quả thực không tốt, thật vật vả mới đợi được thời cơ tốt tiến hành độc lập, nhưng vừa mới đứng lên liền phát hiện gió mây thay đổi, chủ tử mà mình muốn noi gương vốn không đếm xỉa tới mình không ngờ đã tìm tới cửa.

Khang Tư lắc đầu cười nói:

- Không phải hắn không may, hắn chỉ là thay đổi vị trí trở thành kẻ chết thay mà thôi, rất không may mới là thương đoàn trong trong thành Bỉ Khắc, bọn họ bị người bán mà vẫn còn muốn kiếm tiền cho người, ngươi nói xem có đúng là không may hay không?

Giáp Nhất đầu óc vốn phi thường linh hoạt, tuy rằng đầu tiên là ngẩn người, nhưng lập tức khiếp sợ hô:

- Ý chủ thượng là nói Nam tước Cáp Nhĩ và Bá tước Bỉ Khắc là cùng một phe? Không có khả năng đâu? Một người muốn thực sự khống chế thành Bỉ Khắc, cho nên đắc tội thương đoàn, mà một người muốn trở thành Bá tước Bỉ Khắc, được thương đoàn đề cử đứng ra tranh đấu với Bá tước Bỉ Khắc, hai người bọn họ không ngờ là một?

Khang Tư cười nói:

- Nam tước Cáp Nhĩ có dã tâm muốn thay thế Bá tước Bỉ Khắc, loại sự tình này ngoại trừ Nam tước Cáp Nhĩ ra không có bất cứ người nào biết rõ có phải là thật hay không.

Ngươi ngẫm lại xem, một kẻ phong thần suốt ngày kêu gào muốn đánh đổ Bá tước Bỉ Khắc, nhiều năm như vậy, không ngờ chẳng những có thể vững vàng phát triển, còn có thể yên ổn tiếp thu sự giúp đỡ của các thương đoàn phát triển chính mình, Bá tước Bỉ Khắc là người lãnh đạo trực tiếp một chút phản ứng cũng không có sao?

- Ách! Lần trước thời điểm chúng ta lần đầu tiên làm lính đánh thuê, Nam tước Cáp Nhĩ không phải bị lọt vào tập kích sao?

Giáp Nhất vẫn có chút không thể tin hỏi.

- Bọn họ cho dù thực sự là người do Bá tước Bỉ Khắc phái tới thì thế nào? Vì sao có tinh lực chém giết những tên vận chuyển vật tư bé nhỏ đó, nhưng không có tâm tình trực tiếp ám sát chết Nam tước Cáp Nhĩ?

Dựa vào biểu hiện linh thông tin tức của bọn họ lần đó cùng công tác chuẩn bị, ám sát Nam tước Cáp Nhĩ hắn là không khó khăn mới phải? Mà nếu cả nhà Nam tước Cáp Nhĩ đều bị chết, vậy tước vị này không phải thu hồi lại rồi sao? Vì cái gì Bá tước Bỉ Khắc không làm như vậy?

Giáp Nhất không còn lời nào để nói.

Bởi vì nếu đổi lại là mình, một khi xác nhận Nam tước Cáp Nhĩ phản bội, thì phải lập tức giết chết hắn, giống như ở đế quốc khi xử lý các quân phiệt tại các tỉnh duyên hải đều là như thế, không ai lại đi lãng phí nhiều thời gian, vật tư, nhân lực đi giải quyết một kẻ trong khi giải quyết kẻ đó thực sự là một việc dễ dàng.

Khang Tư nói:

- Còn một manh mối cuối cùng nữa để biết bọn hắn có quan hệ hay không, chính là lần tấn công Tử tước Quỳ Lạp này quân chính quy có tổn thất thảm trọng hay không.

Giáp Nhất bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Tổn thất thảm trọng? Ý ngài là nói, bọn họ sẽ nhân cơ hội tiêu hao vũ lực tư nhân của thương hội sao?

- Khẳng định sẽ như thế, sau khi mất đi tư binh, tuy rằng thương hội có thể lại đào tạo ra vũ lực giống như vậy, nhưng việc này cần thời gian, mà trong khoảng thời gian đó, Bá tước Bỉ Khắc đã chặt chẽ khống chế thành Bỉ Khắc rồi.

Khang Tư đáp.

Sự tình biến hóa liền giống như lời Khang Tư nói.

Vào lúc mọi người nghĩ rằng Bá tước Bỉ Khắc cùng Nam tước Cáp Nhĩ sẽ dễ dàng thoải mái giải quyết Tử tước Quỳ Lạp, thì quân liên hợp của hai quý tộc lại tổn thất thảm trọng mới tiêu diệt được Tử tước Quỳ Lạp.

Bỉ Khắc kỵ sĩ đoàn mất đi một phần ba quân lực, lính đánh thuê càng không cần phải nói chiến lực mất đi một phần hai, về phần tư binh của thương đoàn thì toàn quân bị diệt.

- Chủ thượng! Những thương đoàn này ngu ngốc như vậy sao? Chẳng lẽ bọn họ không cảm giác được mình bị người ta bán đứng sao?

Giáp Nhất rất không hiểu, thương hội thành Bỉ Khắc tại sao lại ngu xuẩn như thế, chỉ cần hơi chú ý một chút cũng sẽ không bị người ta bán mà vẫn còn vì người ta kiếm tiền như vậy nha.

Khang Tư không khỏi cảm thán nói:

- Ngươi chỉ là nói vuốt đuôi thôi, nếu không phải trận chiến kia thoạt nhìn giống như quyết chiến đến phút cuối rồi vẫn diễn ra lâu như vậy, ta cũng nhìn không ra hai người bọn họ là một.

Những thương đoàn này khẳng định đã dò xét rất kỹ Nam tước Cáp Nhĩ, cẩn cẩn thận thận quan sát, cuối cùng mới hạ quyết định quyết tâm ủng hộ hắn.

Hơn nữa những thương đoàn khẳng định cũng đã vạn phần cẩn thận ủng hộ trong một thời gian liên tục rất lâu, độ ủng hộ tăng dần từ yếu đến mạnh mới tới trình độ hiện tại, nhưng đúng thời điểm bọn họ nghĩ rằng chuẩn bị thu được lợi nhuận, lại thật không ngờ ngay cả vốn cũng bay mất.

- Ai! Xem ra những thương đoàn có thể khống chế thành Bỉ Khắc còn kiếm được nhiều tiền thành lập được thế lực lớn như vậy, như thế nào cũng phải là những nhân vật khôn khéo tương xứng chứ, đáng tiếc lại bị Nam tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc khôn khéo hơn lừa.

Tuy nhiên Giáp Nhất chợt nhớ tới cái gì hỏi:

- Chủ thượng! Vậy hiện tại thương đoàn hắn là biết mình bị lừa rồi chứ? Bọn họ chẳng phải là muốn trả thù Bá tước Bỉ Khắc cùng Nam tước Cáp Nhĩ sao?

Đương nhiên trả thù thì muốn, tuy nhiên bọn họ không có cơ hội này, hiện tại Bá tước Bỉ Khắc dựa vào những thủ hạ trong thành đã khống chế thành Bỉ Khắc, chờ hắn dẫn binh trở về, thành Bỉ Khắc lại không thể dễ dàng bị lay động, hắn sẽ không lưu lại cơ hội cho thương đoàn trả thù.

Giáp Nhất vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu nói:

- Nhưng cứ như vậy, thương nhân khẳng định sẽ bỏ đi, đã không có thương nhân, thành Bỉ Khắc không phải sẽ bị hủy sao? Những tính toán của Bá tước Bỉ Khắc còn có tác dụng gì nữa?

Khang Tư nhắc nhở nói:

- Thương hội tranh với Bá tước Bỉ Khắc chính là quyền thống trị thành Bỉ Khắc, mà thương đoàn bình thường cũng sẽ không cạnh tranh quyền thống trị này cùng lĩnh chủ, cho nên cho dù những thương đoàn khống chế thành Bỉ Khắc đi rồi, cũng sẽ có những thương đoàn khác tiến vào chiếm giữ thành Bỉ Khắc, trừ phu thành Bỉ Khắc không có cơ sở buôn bán, như vậy tất cả thương đoàn tại thành Bỉ Khắc mới thực sự rút đi.

Giáp Nhất khinh thường nói:

- Thương nhân thành Bỉ Khắc phỏng chừng đầu óc ngu muội rồi, lại quên rằng theo đuổi tài phú mới là sứ mệnh thương nhân bọn hắn, không ngờ bỏ quên sứ mệnh theo đuổi quan lĩnh chủ? Khó trách bọn hắn nhận lấy thất bại.

Khang Tư lắc lắc đầu nói:

- Bọn họ chính là bởi vì nhớ kỹ sứ mệnh này, mới có thể theo đuổi quan lĩnh chủ, phải biết rằng quan lĩnh chủ có thể chế định thuế suất cùng thuế quan, hai dạng thuế này, tuy khác biệt nhưng có thể là lợi khí chân chính quyết định tài phú của bọn họ gia tăng hay giảm bớt, bọn họ vốn khát vọng tài phú sao có thể không muốn nắm lợi khí này trong tay.

Nghe nói như thế, Giáp Nhất liền ngẫm lại, quyền lực chính là lợi khí đổi lấy tiền tài, lúc trước chủ thượng ở vùng duyên hải đế quốc làm Đại đô đốc, thương nhân vùng duyên hải ai dám cùng chủ thượng so sánh!

Ném vấn đề quyền lực cùng tiền tài sang một bên, Giáp Nhất xin chỉ thị của Khang Tư:

- Chủ thượng! Hiện tại Bá tước Bỉ Khắc cùng Nam tước Cáp Nhĩ nghị hòa, hay là nói bọn họ vốn chính là minh hữu, chúng ta hiện tại kiến lập công huân, Nam tước Cáp Nhĩ sẽ tưởng thưởng thế nào? Hơn nữa

chúng ta giết nhiều binh lính của Bá tước Bỉ Khắc như vậy, Bá tước Bỉ Khắc có thể truy cứu trách nhiệm với chúng ta hay không? Mấy vấn đề này đã khiến cho nhân tâm phía dưới hoảng sợ.

Khang Tư cười cười:

- Hãy bảo bọn họ yên tâm, Nam tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc sẽ không trêu chọc công hội lính đánh thuê, cho nên bọn họ khẳng định sẽ thực hiện hứa hẹn trước trận chiến, tuy rằng tước vị cùng tiền tài thực sự đều khiến cho bọn họ ứa máu, nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi.

- Trêu chọc công hội lính đánh thuê? Ách! Chủ thượng! Thuộc hạ không thực sự hiểu rõ.

Giáp Nhất có chút ngượng ngùng nói ra nghi hoặc trong lòng.

Khang Tư cười nói:

- Đại chiến giữa hai bên lần này, mặc kệ có phải diễn trò hay không, binh lính tử trận bất kể là dịch phu, lính đánh thuê hay là quân đội khẳng định sẽ rất nhiều, chẳng lẽ bọn họ nói một câu chúng ta là minh hữu, phát động chiến tranh là ẩn dấu mục đích, mục đích chính là loại bỏ đám thương đoàn thành Bỉ Khắc, liền có thể trấn an những binh lính đó sao?

Dịch phu cùng quân đội có thể bị thân phận quý tộc áp chế, nhưng những lính đánh thuê là tổ chức bán mạng vì tiền, cũng không chấp nhận như thế, không chỉ nói không giữ nguyên mức thưởng, chỉ cần làm hơi chút không công bình, hai quý tộc đại nhân khẳng định sẽ gặp phiền toái lớn.

Giáp Nhất vốn đang lo lắng công huân của chủ thượng nhà mình không được công nhận, phần thưởng kim tệ không đáng nói, nhưng tước vị kia lại rất trọng yếu, đã bay mất không còn.

Bởi vì dựa theo ước định, tòa thành trấn An Lâu ít nhất có thể đổi được một tước vị Huân tước.

Một ngày trôi qua, Khang Tư đã phái người đi thông báo tin tức, nhưng hiện tại Nam tước Cáp Nhĩ cũng không có câu trả lời thuyết phục.

Về phần muốn Khang Tư dẫn binh rời đi, đó là việc bất cứ ai cũng không đồng ý, ai cũng biết người vừa rời đi, những quý tộc đó còn có thừa nhận công huân mình đã lập hay không?

Vì vậy ngay trong lúc chờ đợi này, binh lính Bá tước Bỉ Khắc điều động cũng chậm rãi trở về thôn trấn họ vốn đóng giữ, tuy nhiên bọn họ nhìn thấy kho dự trữ sạch bong không còn gì hiển nhiên sửng sốt hồi lâu.

Đến khi nghe được một đoàn lính đánh thuê thừa dịp binh lực thôn trấn thưa thớt liền chiếm tiện nghi, không khỏi lửa giận xung thiên, chuẩn bị tìm cho ra đoàn lính đánh thuê này giáo huấn một phen.

Đương nhiên trọng yếu nhất chính là lấy lại tổn thất của mình.

Binh lính ở mấy thôn trấn xung quanh trấn An Lâu bị Khang Tư tấn công, tập trung cùng một chỗ hùng hổ tiến tới trước trấn An Lâu chửi bới, đòi Khang Tư lập tức cút ra khỏi thôn trấn, nộp tất cả vật tư đã lấy ra.

Hơn một ngàn binh lính tụ tập tại trấn An Lâu kêu đánh kêu giết, bao gồm một bên là binh đinh thuộc Bá tước Bỉ Khắc lĩnh, một bên là đoàn lính đánh thuê do Nam tước Cáp Nhĩ thuê.

Chỉ có chút quái dị chính là, binh lính lãnh địa thì ở bên ngoài trấn, lính đánh thuê từ phía ngoài tới lại ở trong trấn, chuyện thú vị như vậy lập tức truyền ra ngoài, cũng chính giờ khắc này mới khiến cho mọi người biết được, bên phía Nam tước Cáp Nhĩ còn công chiếm bốn thôn trấn, một tòa thành của Bá tước Bỉ Khắc.

Mà đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi của Khang Tư, ở trong giờ khắc này, chính thức được người trên toàn Bá tước Bỉ Khắc lĩnh biết đến.

Lúc Khang Tư thực vừa lòng đối với loại biến hóa này, Nam tước Cáp Nhĩ rốt cuộc phái người truyền mệnh lệnh đến.

Một chiếc xe trượt tuyết rất khoa trượng xuất hiện bên ngoài tường băng trước trấn An Lâu, mà binh lính Bỉ Khắc vây khốn tường băng hiển nhiên biết được tin tức, cũng không có ngăn cản xe trượt tuyết này.

Người trên xe trượt tuyết hiển nhiên bị tường băng to lớn khiến cho sợ tới mức đột ngột dừng lại, sau một hồi lâu, người trên xe trượt tuyết mới mở rộng yết hầu, quay về phía thành hô lớn:

- Chúng ta là sứ giả của Tử tước Cáp Nhĩ đại nhân, đến đây truyền lệnh dụ mới nhất của Tử tước đại nhân!

- Chứng minh!

Sau khi câu nói trên thành truyền ra, một cái giỏ được buộc dây thừng được quăng xuống dưới.

- Thật cẩn thận.

Người trên xe trượt tuyết nhảy xuống, nói thầm một câu với người bên cạnh, rồi bỏ con dấu chứng minh vào giỏ.

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa trấn được mở ra.

Đám binh lính Bỉ Khắc thầm giật mình, nhưng hiển nhiên bọn họ đã nhận được lệnh trước, cũng không có nhân cơ hội đánh vào thôn trấn, ngược lại dưới sự chỉ đạo của sĩ quan bố trí ở hai bên thành.

Bên phía Khang Tư nhìn thấy bộ dạng đám binh lính Bỉ Khắc, hiển nhiên cũng biết hai quý tộc đã sớm thương lượng ổn thỏa, nếu công huân của mình truyền ra ngoài, vậy cũng không cần lo lắng có người chiếm đoạt trước công lao, dù sao mình là một đoàn lính đánh thuê được Nam tước Cáp Nhĩ chiêu mộ mà không phải binh lính trực thuộc hắn, muốn áp chế công lao cũng không áp được.

Hiểu được điều này, Khang Tư dẫn theo thủ hạ tiến ra cửa nghênh đón những sứ giả đó.

Sứ giả hiển nhiên biết Khang Tư, cho nên vừa thấy Khang Tư đích thân đi ra nghênh đón, trên mặt liền xuất hiện nụ cười tự đắc.

Tuy nhiên bọn họ cũng không lề mề, trực tiếp xuất ra cuốn da dê giao cho Khang Tư nói:

- Đoàn trưởng đại nhân, đây là mệnh lệnh thư do Tử tước đại nhân tự mình ban phát, mời ngài sau khi xác nhận lập tức chấp hành mệnh lệnh, dù sao hiệp ước giữa quý đoàn cùng với Tử tước đại nhân của chúng ta còn chưa có giải trừ.

Khang Tư tiếp nhận cuốn da dê mở ra nhìn, chỉ thấy trên đó toàn chữ viết.

Nam tước Cáp Nhĩ ra lệnh, Bạch Mạn Mân Côi đoàn chiến công hiển hách, bản tước đã biết, công lao quý đoàn công hãm bốn trấn một thành, bản tước y theo hiệp ước trước trận tiến hành ban thưởng, hiện giờ bản tước đã nghị hòa với Bá tước đại nhân, cần trả lại lãnh địa đã chiếm, cho nên mời quý đoàn rời quân về thành Cáp Nhĩ, để bản tước chúc mừng.

Lệnh được đóng dấu Tử tước Cáp Nhĩ.

- Cảm ơn! Bản đoàn tuân lệnh.

Khang Tư thu hồi cuốn da dê cười nói với sứ giả, nói xong khoát tay lên, trên trăm xe ngựa lớn còn có gần trăm xe trượt tuyết, lập tức từ trong cửa gỗ tuôn ra.

Vừa thấy tư thế này của Khang Tư, tất cả mọi người đều hiểu được, thì ra là người ta đã sớm chuẩn bị thỏa đáng rồi.

Nhìn thấy nhiều xe ngựa chất đầy vật tư từ bên cạnh rất nhanh vượt qua, binh lính Bỉ Khắc đứng hai bên cửa tất cả đều tức giận đến phát run.

Nhưng cấp trên nói đúng, những thứ đó đều là chiến lợi phẩm, chúng ta có thể diện gì mà lấy lại?

Không để ý đến binh lính Bỉ Khắc như những con gà con kia, đám người Khang Tư nhanh chóng chạy về hướng Cáp Nhĩ lĩnh.

Hiện tại chiến sự loạn như vậy, không thừa dịp đại quân giao chiến, tránh né những kẻ hại dân hại nước cho thật tốt, vận chuyển vật tư thu được trở về, chẳng lẽ còn chờ đến lúc đạo tặc khắp nơi mới vận chuyển sao?

Đến lúc đó chỉ sợ không đi được một dặm đường đã bị chặn lại.

Sau khi tiến vào lãnh địa Cáp Nhĩ, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, trên đường gấp rút chạy trở về này, mọi người không kìm nổi nhớ về trụ sở đoàn lính đánh thuê của mình trong trấn Thanh Hương.

Bãi đất cạnh thành Cáp Nhĩ lại sếp đầu lều trại, tuy nhiên số lều trại lần này so với lần trước nhiều hơn rất nhiều, tuy rằng chiến đấu chết không ít người, nhưng những đoàn lính đánh thuê nửa đường gia nhập trận chiến so với những người chết trận còn nhiều hơn, trong đó đại bộ phận đều là những kẻ chém được một hai cái đầu liền ở lại nơi này chờ nhận tiền thưởng.

Việc này không phải Khang Tư tìm hiểu mà biết được, mà là mấy tên sứ giả nhìn thấy Khang Tư chú ý tới những lều trại này liền tự mình nói ra, xem biểu tình cùng giọng điệu bọn hắn có vẻ như hoàn toàn là người trong nhà.

Tuy nhiên Khang Tư tự ngẫm lại, chính mình dùng binh lính của đoàn chiếm bốn trấn một thành, công lao xem như rất lớn, được một tước vị là chắc chắn, nói cách khác chỉ cần mình nhận tước vị, thì chính là in dấu phe phái Cáp Nhĩ, khó trách bọn hắn coi mình trở thành người một nhà.

Khang Tư đối với việc trở thành thủ hạ của ai không có ý kiến, ngoại trừ thời điểm làm chư hầu ở bán đảo Phi Ba ra, những lúc khác lúc nào mà chẳng có thủ trưởng.

Ngay cả thời kỳ Đại đô đốc, phía trên cũng có hoàng đế tồn tại, hiện tại cũng chỉ hơn một cái phong quân mà thôi.

Khang Tư cũng không hồ đồ vận chuyển những vật tư kia đến nơi này, mà đã sớm sai người vận chuyển về nơi trú quân.

Nếu vận chuyển tới nơi này hoàn toàn khiến cho người khác đỏ mắt, ngẫm lại những người này thu hoạch mấy đầu lâu đã phải tới nơi này chờ lĩnh thưởng, cũng đủ biết trên chiến trường bọn họ thu được những cái gì.

Nhìn thấy Khang Tư dẫn theo hai người Giáp Nhị, Giáp Linh cùng mấy người hầu đi vào thành, những lính đánh thuê bên cạnh chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không thèm để ý đến.

Rất nhiều người còn đang nghe ngóng, trong trận chiến lần này béo nhất là đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, tại sao còn chưa tới.

Nam tước Cáp Nhĩ, không, đúng phải là Tử tước Cáp Nhĩ, nhìn huy chương tử tước trên ngực hắn là biết, văn kiện thăng chức còn chưa tới, nhưng hắn đã bắt đầu lấy tước vị tử tước cho mình, hiện tại ngay cả huy chương cũng tạo rất đẹp. Điều này cũng nói rõ, kỳ thật chế độ quý tộc Tuyết quốc đã sớm thay đổi hình thái, phỏng chừng sắp đi vào thời kì cát cứ.

Hiện tại còn không có người dám xưng tước lung tung, chỉ là bởi ích lợi thống nhất của đám quý tộc áp chế mà thôi, sớm hay muộn sẽ đến lúc có người tự xưng vương.

Ngẫm lại chỉ riêng Bá tước Bỉ Khắc còn có ít nhất năm trăm kỵ binh toàn bộ đầy đủ tước vị kỵ sĩ, cũng biết tước vị đã tới tình trạng không đáng giá gì rồi.

Tuy nhiên Khang Tư mặc kệ những việc nhỏ đó, ngươi đã mang huy chương tử tước, vậy dựa theo thế mà xưng hô đi, vì thế Khang Tư xoay người thi lễ:

- Tử tước đại nhân! Bản đoàn không phụ sứ mệnh ngài ủy thác, không biết phần thưởng dành cho bản đoàn khi nào có thể ban thưởng?

Lúc rời khỏi đại quân đi, Hạ Lợi vốn là lính đánh thuê lâu đời đã cố ý chạy tới nhắc nhở:

- Đoàn trưởng đại nhân! Khi gặp Nam tước Cáp Nhĩ câu đầu tiên là vấn an, câu thứ hai mới hỏi đến phần thưởng, bằng không đám quý tộc đó sẽ nói trái nhìn phải không biết đến lúc nào! Đến lúc những kẻ đó không muốn tiếp ngươi, vậy tiền thưởng này không biết sẽ đến bao giờ!

Khang Tư đối với quý tộc Tuyết quốc không hiểu nhiều lắm, đương nhiên tiến hành theo đề nghị của thủ hạ.

Tử tước Cáp Nhĩ vốn đang vui tươi cười tủm tỉm nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Áo Đặc Hàn ở bên cạnh vốn vẻ mặt đang đố kị cũng sửng sốt, nhìn thấy Tử tước nhíu mày, trong lòng Áo Đặc Hàn không khỏi vui vẻ.

- " Tên đoàn trưởng này thật đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, biết rõ công huân của mình đủ để trở thành người thượng đẳng, không ngờ còn thô lỗ như thế, nếu tên gia hỏa như vậy gia nhập vào bè phái chúng ta, vậy thật đúng là khiến cho phe phái quý tộc Cáp Nhĩ mất mặt. Xem ra đại nhân hắn sẽ thay đổi chủ ý."

Tử tước Cáp Nhĩ giữ vẻ tươi cười gật đầu nói:

- Khang Tư đoàn trưởng! Quý đoàn vũ dũng thực sự khiến cho người khác kính nể, bởi vì dũng sĩ chờ đợi bản tước đích thân gia thưởng nhiều lắm, cho nên xin thứ cho bản tước ngay tại địa phương đơn sơ này, tiến hành ngợi khen ngài đi nha.

Vừa nghe lời này, khóe miệng Áo Đặc Hàn giật giật, tuy nhiên vẫn bảo trì vẻ tươi cười tiêu chuẩn kỵ sĩ như trước đứng ở bên cạnh Tử tước Cáp Nhĩ.

Khang Tư cũng cảm giác được sự việc có chút cổ quái. Nguồn truyện: Y

Bởi vì phong tước là chuyện phi thường long trọng.

Muốn phong tước cho công thần dưới trướng, phải có thế lực Huân tước Kỵ sĩ trong đó, cùng với những người có thân phận trong lãnh địa đến dự lễ tiến hành.

Như thời kì ở đế quốc, cho dù mình đã là vua một cõi, hoàng quyền nghèo túng đến mức dọa người, nhưng thời điểm phong tước vẫn náo nhiệt long trọng như trước, vậy mà hiện tại ngay trong căn phòng nhỏ hẹp này, với hai ba nhân viên địa phương dự lễ liền cử hành.

Tuy nhiên Khang Tư ngẫm lại, người Tuyết quốc bên này môi trường cuộc sống cùng tập tục có chút lạc hậu, phỏng chừng bọn họ bên này tước vị cấp thấp chỉ tùy tiện ban như vậy, cho nên Khang Tư cũng không có để ý, chỉ xoay người cúi đầu nói:

- Ý của đại nhân chính là tâm nguyện của ta.

Ngồi ở trên ghế, Tử tước Cáp Nhĩ vừa viết lên mảnh da dê vừa nói:

- Ừ! Dựa vào công huân chiếm bốn trấn một thành của ngươi, ít nhất có thể nhận được ba vạn mai tệ cùng một tước vị Huân tước. Được!

Nói đến đây, Tử tước Cáp Nhĩ đứng dậy đi tới trước mặt Khang Tư, cầm bội đao lần lượt dùng bản mặt đặt lên hai bả vai Khang Tư nói:

- Ta lấy thân phận Tử tước độc lập Cáp Nhĩ thuộc Bá tước Bỉ Khắc lĩnh, Băng Diệu công quốc, sắc phong Khang Tư Lôi Luân Đặc trở thành lĩnh chủ trấn Thanh Hương, nhận hàm Huân tước.

Tử tước Cáp Nhĩ không đợi Khang Tư phản ứng lại, chỉ vào cuốn da dê trên bàn nói với đám người Áo Đặc Hàn:

- Các ngươi ký tên lên đó làm người chứng kiến.

Bên cạnh một kỵ sĩ vẻ mặt sững sờ hé miệng muốn nói cái gì, nhưng Áo Đặc Hàn kéo tay hắn giành nói trước:

- Tốt! Chúng ta kí tên nào.

Kỵ sĩ kia còn muốn nói thêm cái gì đó, dùng ánh mắt có chút tiếc hận liếc nhìn Khang Tư một cái, cũng không hé răng, tiếp theo kí tên trên mảnh da dê.

Cuối cùng Tử tước Cáp Nhĩ cầm một con dấu sắt đã được nung đỏ, ấn lên nơi giao tiếp giữa hai mảnh da dê.

Đây là hành động đề phòng có người làm giả.

Một khi có hoài nghi, phong thần có thể cầm công văn phân lãnh địa đến nơi phong quân phân biệt, cho nên nếu phong thần đánh mất văn kiện này thực sự rất phiền toái.

Phong quân mà đánh mất văn kiện, vậy phong thần tự động đạt được tư cách độc lập, đương nhiên, đây là thời điểm quý tộc kiện toàn mới có tác dụng, thời điểm hiện tại không khác gì lắm hoàn toàn dựa vào vũ lực để nói chuyện.

Tử tước Cáp Nhĩ đưa mảnh da dê đang tỏa mùi khét cho Khang Tư, giọng điệu có vẻ lười nhác nói:

- Về sau trấn Thanh Hương sẽ là lãnh địa của ngươi, hàng năm nộp lên một trăm mai tệ, vì bản tước xuất binh trăm người đi lính bốn mươi ngày, ngoại trừ những việc đó tất cả quyền lợi cùng nghĩa vụ khác giống như tước sĩ, trước khi đi có thể dựa vào công văn lãnh địa này tới bảo khố lĩnh tiền thưởng của ngươi.

Tử tước Cáp Nhĩ nói xong liền khoát tay, ý bảo Khang Tư có thể lui xuống.

Khang Tư cũng có chút ngây ngốc, một trấn giàu có như trấn Thanh hương liền cấp cho mình làm lãnh địa? Cảm giác có chút đùa giỡn nha.

Tuy nhiên Khang Tư cũng không có nói gì, thực hiện lễ tiết quỳ một gối xuống, nói qua loa một câu:

- Phong thần cáo lui

230. Chương 230: Huân Tước Độc Lập. (1+2)

Đợi cho Khang Tư vừa rời đi, kỵ sĩ vẻ mặt khác thường kia lập tức hỏi:

- Tại sao ngươi sắc phong Khang Tư thành Huân tước trấn Thanh Hương? Không phải đã nói kéo người của hắn đến Cáp Nhĩ lĩnh chúng ta sao? Trấn Thanh Hương kia là thịt thơm thịt béo, nhưng được tẩm thuốc xổ ăn vào có thể chết người!

Áo Đặc Hàn ở bên cạnh cười lạnh nói:

- Dựa theo tính cách thô lỗ kia của hắn, trở thành quý tộc chẳng phải đánh mất thể diện quý tộc chúng ta sao? Nếu hắn gia nhập vào trong phe phái Cáp Nhĩ chúng ta, người xuất thân Cáp Nhĩ lĩnh chúng ta có thể không còn mặt mũi gặp người! Phải biết rằng tên kia cướp đoạt kho lương trấn An Lâu đến nỗi có thể đói chết cả con kiến!

- Điều này cũng phải, nhưng nhìn dáng vẻ văn nhã lịch sự của hắn, so với quý tộc còn quý tộc hơn, làm sao bản tính lại thô lỗ như thế?

Kỵ sĩ kia nghe vậy không khỏi vừa hồi tưởng vừa lắc đầu.

Tử tước Cáp Nhĩ khoát tay nói:

- Được rồi! Không cần nói những lời không dễ chịu nữa, vốn bản tước thật sự xem trọng đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê này, dù sao khí chất hắn rất tốt, phỏng chừng tổ tiên cũng xuất thân là quý tộc, tuy nhiên nhìn tập tính của hắn, hắn là do cuộc sống tạo thành như vậy.

Nếu chúng ta không thể tiếp nhận hắn vào đến trung tâm, vậy để hắn càn quấy trấn Thanh Hương coi như là trợ giúp chúng ta đi, dù sao hiện tại hắn là lĩnh chủ trấn Thanh Hương, chỉ cần người đời toàn bộ Tuyết quốc thừa nhận quyền lợi quý tộc, như vậy hắn liền chiếm lợi, cho nên không cần phải xen vào chuyện của hắn, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt đi, dù sao một Huân tước đã có thể bồi thường công huân của hắn.

Nghe vậy, Áo Đặc Hàn không kìm nổi đổ thêm vài câu:

- Hừ! Tính công huân cái gì, chỉ là nhặt được con thỏ chết mà thôi, nếu không phải Bá tước đại nhân điều động đi binh lực cơ sở, cho dù đoàn lính đánh thuê cấp sáu cũng đừng nghĩ tới đoạt được tước vị!

Đối với những lời mang tâm tình khó chịu của thủ hạ, Cáp Nhĩ cảm thấy rất bình thường, bởi vì trận chiến này ngay từ đầu chỉ là diễn trò, cho nên tưởng thưởng tước vị kia chỉ là lấy ra để câu dẫn người khác mà thôi.

Tước vị nếu thực dễ dàng sắc phong như vậy, vậy còn có gì để mà khoe ra, còn có cái giá trị gì nữa. Bằng không lúc đó vì cái gì còn quyết định nâng cao mức tiền thưởng!

Dù sao bọn họ giống nhau đều theo đuổi kim tệ, mà chỉ cần trừ vào đám thương gia, kim tệ còn nhiều mà, chẳng mất đi nơi nào.

Tử tước Cáp Nhĩ không nghĩ tới đoàn lính đánh thuê của Khang Tư tiến nhanh như vậy, muốn cho mở màn vở kịch có vẻ rất nặng nên không thích hợp triệu hồi hắn lại.

Bởi vì riêng chuyện triệu hồi đoàn lính đánh thuê cấp ba như vậy, sẽ phi thường đau đầu.

Chỉ định để cho hắn bảo vệ cửa khẩu là được rồi, nhưng ai ngờ mệnh lệnh vừa nhắn xuống, hắn đã vận dụng phi thường tốt đánh hạ trấn An Lâu, đây mới là nguyên nhân bắt buộc sắc phong tước vị cho hắn.

Những ý tưởng đó chính là ý tưởng do thân tín của chính Tử tước Cáp Nhĩ đưa ra, dù sao nói không giữ lời chính là điều kiêng kị nhất đối với kẻ bề trên, ngay cả thủ hạ của chính mình cũng không muốn kẻ bề trên hắn xảy ra vấn đề gì trên phương diện này. Nguồn truyện: Y

Từ những lý lẽ này, thủ hạ của Tử tước Cáp Nhĩ quả thực trung tâm, nhưng bọn hắn ai có thể biết được, nguyên nhân chân chính Tử tước Cáp Nhĩ cố ý chiếu cố Khang Tư là gì.

Mến tài?

Chê cười! người không vì bản thân mình mới là tai họa.

Một kẻ bề trên sao có thể đào tạo ra kẻ mà tương lai có thể làm ra chuyện có hại cho mình chứ? Nguyên nhân chân chính đơn giản chỉ bởi vì mật mã sâu trong nội tâm Tử tước Cáp Nhĩ kia.

Lắc lắc đầu ném mấy chuyện phiền toái trong lòng sang một bên, Tử tước Cáp Nhĩ hỏi:

- Bên phía Bá tước đại nhân đã đưa tin chưa?

Áo Đặc Hàn liền đáp:

- Đã truyền tin đi, bởi vì chúng ta cùng bọ họ có chuẩn bị trước nên vừa ngưng chiến liền liên hợp lại, cho nên bọn họ hiện tại cũng ngừng quan sát, có điều, so ra trong Bá tước lĩnh bọn họ cũng hỗn loạn như bên chúng ta, một khi chưa rửa sạch đám quý tộc âm phong dương vi (ý nói: trước mắt người đời làm việc quang minh, nhưng sau lưng ngấm ngầm làm bậy) ở lãnh địa mình, tuyệt đối không có khả năng xuất binh đối ngoại.

Tử tước Cáp Nhĩ nói:

- Ừ! Được rồi, tuy rằng là diễn trò, nhưng chúng ta tổn thất cũng thực thảm trọng, đặc biệt trận chiến tấn công Tử tước Quỳ Lạp lĩnh, cho nên trong khoảng thời gian này trước tiên nghỉ ngơi hai ba ngày đi, sau đó sẽ bắt đầu bổ sung binh lực biên chỉnh quân đội mới được.

- Rõ! Thuộc hạ nhất định làm cho uy danh Cáp Nhĩ lĩnh truyền khắp thiên hạ!

Áo Đặc Hàn cùng kỵ sĩ kia vội vàng vỗ mông ngựa Tử tước Cáp Nhĩ.

Khang Tư dẫn Giáp Linh, Giáp Nhị, giống như lúc đến, không có khiến cho đám lính đánh thuê bên ngoài chú ý tới, rời khỏi thành Cáp Nhĩ. Về phần ba vạn kim tệ Khang Tư tuyệt không lo lắng làm thế nào vận chuyển chúng về lãnh địa mình.

Xe trượt tuyết dùng để làm gì?

Cái tê Giáp Linh khí lực kinh người kia dùng để làm chi?

Giáp Nhị nhẹ nhàng kéo dây thừng một cái, nhìn phương hướng tuyết rơi xuống một chút, mới quay đầu hỏi Khang Tư ngồi phía sau:

- Chủ thượng! Tử tước Cáp Nhĩ này tại sao lại sắc phong cho ngài thành Huân tước độc lập? Ở Tuyết quốc, từ "độc lập" chẳng phải đồng nghĩa với tạo phản sao?

Khang Tư cũng là lúc đi lĩnh kim tệ, mới phát hiện nội dung trong cuốn da dê kém khá xa so với những lời Tử tước Cáp Nhĩ nói, trong đó số kim tệ hàng năm nộp lên cùng nhân số binh lính cùng số ngày đều giống những lời trước đó, nhưng phần phía sau lại tuyệt đối khác nhau.

Cái khác đầu tiên, tên tước vị Khang Tư Lôi Luân Đặc là Huân tước độc lập trấn Thanh Hương, lãnh địa thuộc về Băng Diệu công quốc dưới quản hạt của Bá tước Bỉ Khắc lĩnh và Tử tước Cáp Nhĩ lĩnh. Sau đó là một đoạn dài đại biểu khu vực tương ứng, quan trọng vẫn là từ "độc lập" này.

Tuy rằng vẫn còn bảo trì quan hệ phong thần với phong quân, nhưng lại có quyền tự chủ tuyệt đối, nói cách khác có thể không hạn chế số lượng chiêu binh, có thể tấn công bất cứ địch nhân nào ngoại trừ phong quân ra, hơn nữa phong quân cũng không phải không thể đánh, chỉ cần hắn dám can thiệp sự vụ trong lãnh địa của ngươi là có thể đánh, nhưng lại không mang danh phản nghịch.

Tóm lại có một cái tước vị độc lập, chứng tỏ quý tộc phi thường tự do, quyền làm chủ của mình so với công tước cũng không sai khác lắm.

Ngay từ đầu thứ tự quý tộc cũng không có tước vị độc lập, chỉ là sau đó xuất hiện một vài kẻ năng lực nửa vời, đã không diệt được thủ trưởng, thủ trưởng cũng không diệt được quý tộc hắn, vì ngưng chiến vẫn giữ được thể diện nên tạo ra cái tước vị độc lập, nói cách khác chỉ cần ngươi không cắt lãnh địa cho công quốc khác, vậy chẳng quản ngươi thích làm cái gì.

Cho nên tước vị độc lập này cũng là một loại thực lực.

Từng có một đoạn thời gian, tước vị độc lập phi thường được hoan nghênh, là người không ai không muốn phía trước tước vị của mình tồn tại hai chữ " độc lập".

Cho tới khi tới hệ thống quý tộc hỗn loạn như hiện tại, thứ này chỉ nói cho dễ nghe, thật sự nếu muốn thực lực cường đại, vậy phải diệt toàn bộ quý tộc Tuyết quốc, cũng không ai dám nói ngươi phản loạn hay không phản loạn nữa.

Tuy nhiên có tên này làm gì cũng thoải mái thuận tiện hơn, cho nên Khang Tư thực sự cảm thấy hứng thú, chỉ là cũng không biết Tử tước Cáp Nhĩ vì sao sắc phong mình một tước vị như vậy, phải biết rằng cấp cho khối lãnh địa như vậy tương đương với việc sẽ không quản được chuyện gì.

Giống như Tử tước Cáp Nhĩ đã có thể lừa được nhiều thương đoàn thành Bỉ Khắc như vậy, lại không biết vì nguyên nhân gì làm như vậy?

Nghe được những lời giải thích của Khang Tư, Giáp Nhị nhíu mày nói:

- Chủ thượng! Có cần mật vệ chúng ta giám thị Tử tước Cáp Nhĩ không?

Giáp Nhị hiểu ý tứ này.

Hiện tại mật vệ chỉ có mấy người mới, có thể nói không khác gì không có nhân thủ dư thừa, cho nên chính mình phải phụ trách thành lập huấn luyện mật vệ, mà ngoại trừ Giáp Linh hộ vệ bên cạnh ra còn muốn làm lực lượng cơ động, căn bản là không có khả năng không ngừng phái người chưa đủ năng lực đi, chấp hành nhiệm vụ giám thị trường kỳ. Giáp Linh đột nhiên hiện thân trước mặt Khang Tư nói:

- Thuộc hạ giết hắn đi không phải không cần giám thị nữa sao?

Không nói người đó cùng phe với chủ thượng nhà mình, không có thù oán ngược lại còn có ơn, yên lặng giết chết ân nhân không nói, chỉ riêng hiện tại giết chết Cáp Nhĩ sẽ mang đến gió lốc gì cũng đủ khiến cho người ta buồn rầu. Mức độ thấp nhất, trấn Thanh Hương có thể không thừa nhận công văn phân lãnh địa của chủ thượng nhà mình, chỉ cần một việc phân biệt thật giả cũng mất vài năm thời gian.

Xem ra Giáp Linh còn phải rèn luyện nhiều năng lực tự suy xét mới được, bằng không mình chưa tới được chức Tổng trưởng mật vệ, một ngày nào đó sẽ bị siêu cấp mật vệ số 0 này hại chết mất. Khang Tư phấn chấn nhìn công văn phân lãnh địa kia cảm khái nói:

- Kỳ thật thứ này chỉ cho chúng ta một danh phận, ngẫm lại thế lực trong trấn Thanh Hương rắc rối phức tạp, chúng ta có thể chân chính khống chế toàn bộ trấn Thanh Hương sao? Chỉ cần có đám hải thương ở đó, vậy không thể hoàn toàn trở thành lĩnh chủ trấn Thanh Hương.

- Giết chết hết bọn họ!

Giáp Linh vừa nói câu này xong, Giáp Nhị không kìm nổi gõ đầu Giáp Linh một cái, tức giận nói:

- Giết chết toàn bộ! Toàn trấn Thanh Hương đã loạn thành một đống, đặc biệt nếu loại bỏ đám hải thương trấn Thanh Hương, trấn Thanh Hương lập tức có thể trở thành nơi hoang vu đó!

- Là như vậy, xem ra chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

Khang Tư không khỏi lắc đầu.

Vào lúc này tại trấn Thanh Hương người đông tấp nập, náo nhiệt phi phàm.

Những thế lực lớn tại trấn Thanh Hương đều là đám mắt tinh tai thính, mọi diễn biến cuộc chiến giữa Bá tước Bỉ Khắc và Nam tước Cáp Nhĩ đều nằm trong mắt bọn họ, nhưng bọn họ không có dự đoán được chính mình đã dự đoán sai chỗ, bị Nam tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc kết hợp lừa trong một thời gian dài như vậy.

Bọn họ nhân thủ dồi dào nên đã từng phân tích, đương nhiên nắm được quan hệ giữa hai quý tộc. Vừa nghĩ tới Nam tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc không ngờ là cùng một phe, mọi người không kìm nổi kinh hãi. Phải biết rằng giờ phút này Nam tước Cáp Nhĩ chẳng những không có sầu lo sau này, ngược lại còn có Bá tước làm hậu thuẫn, sử dụng quyền lợi chủ nhân đối với trấn Thanh Hương thực thoải mái hơn rất nhiều.

Không kể chính những người này luôn nhìn sắc mặt Nam tước Cáp Nhĩ mà làm việc. Tuy rằng mình có thể dựa vào hải thương áp chế một chút, nhưng Nam tước Cáp Nhĩ chỉ cần đồng ý bảo trì địa vị hiện tại của hải thương, hải thương tuyệt đối sẽ không dám trêu chọc lĩnh chủ khu vực, đến lúc đó trở thành những kẻ cáo mượn oai hùm, cũng có thể chịu sự nắm bóp nhẹ của Nam tước Cáp Nhĩ.

Mà ngay tại thời điểm mọi người buồn rầu, đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi áp tải trên trăm xe ngựa chiến thắng trở về đến trấn. Điều này khiến cho thế lực trấn Thanh Hương toàn bộ trước mắt sáng ngời.

Khang Tư này tuy rằng chỉ là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê, nhưng hắn cũng là thân tín của Nam tước Cáp Nhĩ, bằng không sao có thể trở thành đoàn lính đánh thuê đầu tiên Nam tước Cáp Nhĩ mời đóng quân chứ? Hơn nữa nghe nói cũng phi thường nể tình hắn, trấn Thanh Hương chiếm hơn nửa thổ địa cũng tặng cho hắn, nhờ hắn trợ giúp thăm dò một chút Nam tước Cáp Nhĩ nên phải làm thế nào? Ví dụ như dâng lên cho hắn chút đồ vật hoặc chỗ tốt gì đó, để đổi lấy sự chấp thuận bảo trì tình trạng các loại bây giờ đi nha.

Sau khi có ý đồ này, đám người Khang Tư vừa vận chuyển vật tư về đến đội ngũ, lập tức đã được người trên kẻ dưới trấn Thanh Hương chờ đợi chào đón.

Dưới chỉ huy của những đầu mục, tất cả nhân thủ các thế lực đều nhiệt tình hỗ trợ khuân vác vật tư, tự động đưa vào tận trụ sở đoàn lính đánh thuê. Đám dịch phu dong binh chưa từng cảm thụ loại hoan nghênh này, sau một lúc chân tay lóng ngóng, lập tức vênh váo tự đắc hẳn lên, đều quay sang khoe khoang với đám đồng hương đủ các loại đề tài như mình đi ra ngoài giết được bao người đoạt được bao tiền, đoàn trưởng nhà mình lập được công huân gì, có thể được ban thưởng cái gì.

Đã bao nhiêu năm không có được ngày cao hứng như hôm nay rồi? Mà gia quyến những người chết trận mặc dù bi ai, nhưng đoàn trưởng lập bia mộ cho bọn hắn ngay tại trụ sở, toàn bộ cảm động không thôi.

Ở thời đại này, sau khi chết có thể có một khối bia mộ, chính là khát vọng lớn nhất rồi.

Bởi vì tình hình lẫn lộn náo nhiệt, hơn nữa tất cả mọi người trăm miệng một lời nói tên đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi, khiến cho đoàn lính đánh thuê này của Khang Tư truyền tới tai đám hải thương. Như vậy so với việc chỉ truyền bá trên đất liền tốt hơn nhiều.

Tuy rằng mọi người chờ Khang Tư trở về, nhưng ai cũng không thể tưởng được Khang Tư không ngờ chỉ có ba người nhẹ nhàng trở về, cho nên đến tận lúc ba người Khang Tư bước chân vào trụ sở đoàn lính đánh thuê, đều không có ai chú ý tới.

Tuy nhiên thành viên đoàn không biết người khác cũng không có khả năng không biết Lão đại nhà mình nha, cho nên vừa thấy liền lập tức cúi chào sau đó hô lớn:

- Đoàn trưởng đại nhân đã trở lại!

Trụ sở lập tức ầm một tiếng hỗn loạn lên.

Không trách đám lính đánh thuê hô lên nhiệt tình như thế, Lão Đại như cha như mẹ cho áo cho cơm đã trở lại, đã biết mình nương nhờ người ta đương nhiên tiến đến nịnh bợ một chút.

Thứ hai, lần xuất chiến này khao thưởng cùng ngợi khen chiến công còn chưa phát xuống, hiện tại lão Đại trở lại, tiền thưởng sẽ phát đến tay, đương nhiên hưng phấn dị thường rồi.

Đoàn lính đánh thuê hưng phấn bừng bừng, người ngoài cũng náo nhiệt hẳn lên, đầu tiên là mấy tráng hán vừa quát to:

- Đoàn trưởng đại nhân đã trở lại!

Vừa hướng vào các ngõ nhỏ, ngay sau đó vô số người từ những ngõ nhỏ ở bốn phương tám hướng chạy ùa ra.

Những người này đều là gia quyến của dịch phu và người xem náo nhiệt, bởi vì dịch phu không chính thức là người thuộc đoàn lính đánh thuê, không thể ở tại trụ sở đoàn, chỉ có thể ở trong chính nhà mình. Mà trong lúc chờ đợi Khang Tư quay về, bọn họ đã sớm cùng người nhà tính qua đại khái biết được có thể được nhiều ít bao nhiêu tiền thưởng, cho nên bọn họ cùng người nhà bọn họ tất cả đều dõi mắt trông mong chờ đợi tiền thưởng, hiện tại vừa nghe Khang Tư đã trở lại, vậy còn không nhanh chân mà chạy tới!

Đương nhiên cũng có người chen lấn ra ngoài, những người này là trinh sát do các thế lực phái tới, các thế lực muốn thương lượng với Khang Tư, không phải cũng đợi Khang Tư trở lại sao? Chỉ là đám trinh sát không thể chen lẫn rời đi, muốn trách chỉ có thể trách mình còn muốn xem náo nhiệt, nhưng ai có thể nghĩ tới tình hình trở nên sôi động như vậy? Bọn họ chỉ có thể vừa kêu hô, vừa sống chết chen ra phía ngoài, nếu chậm trễ chuyện của cấp trên, thì mình sẽ không hay rồi.

Nhìn thấy bên trong đoàn lính đánh thuê náo nhiệt như thế, Giáp Nhị còn tưởng rằng bọn họ đã biết phải thăng cấp thành vệ đội lĩnh chủ, cho nên cũng thật không ngờ đến những cái khác.

Mà khi bên ngoài đông chen chúc chật ních người, hắn hiển nhiên liền khẩn trương hơn.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Xem náo nhiệt cũng không phải náo nhiệt đến mức này chứ? Hơn nữa những người này tại sao hai mắt sáng lên như thế? Cứ như là khát vọng sống chết đạt được đồ vật nào đó vậy?

Khang Tư cũng nhận thấy tình hình có chút hỗn loạn, một khi không khống chế được thì nguy, không khỏi cao giọng nói:

- Thành viên đoàn cùng dịch phu lập tức tập kết! Không cho phép bất cứ ai lui ra phía sau!

Vừa nghe câu này, những đầu mục như Hạ Lợi như phản xạ có điều kiện liền quát to.

- Tập kết! Tập kết! Hành động nhanh lên!

Loại chuyện tình này đoàn lính đánh thuê cùng dịch phu huấn luyện không ít, dưới sự thúc dục của đầu mục, lập tức dựa theo chữ liệt tiến hành xếp hàng, những dịch phu cũng từ trong đám người lách ra, đi theo xếp hàng phía sau lính đánh thuê, một đoàn dịch phu cùng lính đánh thuê bị thương được thân nhân nâng đỡ tiến vào trong đoàn.

Về phần những quần chúng cũng đã sớm lui vào góc không dám hé răng.

Đoàn lính đánh thuê của Khang Tư là người thống trị duy nhất khu vực này, làm trái ý bọn họ chính là cố ý gây chuyện, không có người nào ngu ngốc đi chuốc lấy sự tình này vào thân.

Chứng kiến tình hình đã được khống chế, Khang Tư cười cười quay sang nháy mắt với Giáp Nhất.

Giáp Nhất rời đi mang một cái sọt lớn trở lại, mà Giáp Linh nhẹ nhàng từ trên xe trượt tuyết lấy ra một cái bao lớn, nhìn bộ dáng thoải mái của hắn, phỏng chừng trong đó toàn là mấy đồ da lông gì gì đó.

Đây là làm gì vậy?

Cửa lớn của đoàn vây quanh hơn một ngàn người, tất cả hai mắt đều chăm chú nhìn động tác của Giáp Linh.

Giáp Nhất giơ cái bao lên, một tay rút đao chém ngang một đường phía đáy bao, thanh âm "rầm" vang lên cùng ánh hào quang rực rỡ, xuất hiện trước mặt mọi người.

Toàn trường một mảnh yên lặng, mọi người gần như ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại, tất cả mọi người há miệng, ngây dại ra nhìn những vật thể màu vàng đáng yêu rơi vào trong sọt.

Khang Tư đá cái sọt đã chứa đầy kim tệ một cái, cái sọt lớn lung lay một chút vang lên một trận âm thanh kim tệ va đập vào nhau.

Tất cả mọi người bởi âm thanh này đều giật mình run rẩy, mọi người tỉnh táo lại ánh mắt liền nóng bỏng chằm chằm nhìn lên mặt Khang Tư.

- Lần này chúng ta được Tử tước Cáp Nhĩ mời tham dự tác chiến, thành lập công huân không tệ, mà Tử tước Cáp Nhĩ tưởng thưởng cho công huân của chúng ta, tin rằng mọi người rất ngạc nhiên với tưởng thưởng của Tử tước Cáp Nhĩ, vậy để bản đoàn trưởng ta nói cho mọi người biết một chút đi.

Khang Tư nói xong câu này, tất cả mọi người đều vểnh lỗ tai lên, bao gồm cả những trinh sát đang chen lẫn ra phía ngoài kia, cũng dừng cước bộ lại.

Là người ai chẳng có tâm tò mò, càng không phải nói những trinh sát này.

- Lần này đoàn lính đánh thuê chúng ta dưới sự trợ giúp của các dịch phu, công hãm bốn thôn trấn cùng một tòa thành, đánh bại đội quân năm trăm người, bắt làm tù binh ba trăm người, mà cũng bởi vậy Tử tước Cáp Nhĩ tưởng thưởng cho chúng ta ba vạn kim tệ.

Nghe xong những lời này của Khang Tư, người ở đây lập tức ồ lên một trận, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm những kim tệ đó.

- Vậy tù binh đâu? Không phải ngươi muốn độc chiếm chứ?!

Ngay trong mảnh những âm thanh ong ong, đột nhiên một thanh âm kêu lên.

Tuy nhiên lập tức liền có mấy dịch phu chen tới đánh ngươi kêu hỏi tù binh ngất trên mặt đất, mà thân nhân đám dịch phu thì mỗi người đá cho người này một đá đẩy hắn cho tới góc tường.

Vốn dựa theo quy củ Tuyết quốc, tù binh thuộc về tài sản tư nhân của người chiến thắng, nói cách khác, nếu phân chia tiền, vậy những tù binh này cũng có thể lấy ra chia. Chỉ là nghĩ tới Cáp Nhĩ và Bỉ Khắc là một phe, đám người Khang Tư trước khi rời đi đương nhiên thức thời thả đám tù binh ra.

Chuyện này người trong đoàn lính đánh thuê đều biết, cho nên vừa nghe có người không ngờ hỏi như vậy, chẳng phải là muốn gây sự sao? Cho nên lập tức giải quyết đối phương.

Khang Tư như là không thấy một màn như vậy, nhẹ nhàng nói:

- Ừ! Chúng ta lần này chết trận sáu mươi ba người, trong đó ba mươi hai lính đánh thuê, ba mươi mốt dịch phu (dg: Hix tg để có 30 dịch phu vậy thiếu một người nên mình đành cho vào có sai đâu độc giả chịu hì hì), thành viên đoàn lính đánh thuê mỗi người được trợ cấp sáu mươi kim tệ, người nhà trực hệ do bản đoàn chiếu cố, dịch phu mỗi người ba mươi kim tệ, gia quyến trực hệ do bản đoàn phân công tác.

Bốn người trọng thương, mỗi người đều như nhau hai mươi kim tệ, thương tàn do bản đoàn chiếu cố.

Hiện tại khao thưởng trước một phần, còn lại thưởng cho công huân, cần chỉnh sửa lại mới quyết định tiếp, thành viên đoàn lính đánh thuê mỗi người mười kim tệ, dịch phu mỗi người năm kim tệ.

Khang Tư sau khi lĩnh kim tệ đã lo nghĩ tới mức thưởng cho thủ hạ, cho nên mới có thể một hơi nói quyết định của mình ra.

Kỳ thật toàn bộ tiền thưởng đó cũng không đến một vạn kim tệ, hoàn toàn có thể tăng lễ hậu hơn một ít, nhưng Khang Tư xuất thân từ tiểu binh nên phi thường hiểu rõ tâm tính binh lính tầng dưới chót. Nếu cấp càng nhiều, khẳng định sẽ có rất nhiều người không có tâm cầu tiến, sẽ ném vũ khí chạy đi làm tiểu phú ông sống cuộc sông thoải mái.

Cứ như vậy, chẳng phải lại chiêu mộ rồi huấn luyện lại binh lính lần nữa sao?

Cho nên người chết có thể hậu đãi, nhưng người sống phải lấy mồi nhử bọn hắn một nửa, như vậy mới có thể không tiếc mạng tiến hành tác chiến. Tuy rằng cảm giác tâm tính có chút u tối, nhưng dù sao ngày sau có tân binh mạnh mẽ, dựa theo tiêu chí Tuyết quốc, năm kim tệ cũng là một món tiền lớn rồi.

Mà sau khi Khang Tư nói xong, Giáp Nhất lập tức dẫn nhân thủ lấy kim tệ trong sọt bắt đầu phân phát.

- Trời ạ!

- Vạn tuế!

Các loại thanh âm kinh hô cùng reo hò lập tức vang lên.

Những người nơi đây đại bộ phận đều xuất thân từ khu dân đen, mà khu dân đen lại là địa phương cô cùng cực khổ, người sống trong đó nhìn thấy kim tệ, chỉ sợ không có mấy người.

Hiện tại chỉ cần chạy ra ngoài đánh đấm một trận liền có hơn mười kim tệ? Hơn nữa số tiền này còn chưa tính là gì, quan trọng là gia quyết người chết trận còn có cả người thương tàn, không ngờ sẽ được đoàn lính đánh thuê chiếu cố? Chẳng lẽ lời đồn lưu truyền nếu bán mạng cho đoàn lính đánh thuê này, đoàn lính đánh thuê này sẽ nuôi ngươi đến chết không ngờ là thật?!

Người bên ngoài từ giọng nói những gia quyến dịch phu khoe ra biết được tình hình bên này, ánh mắt cực nóng lập tức từ trên đống kim tệ chuyển sang trên người Khang Tư.

Đáng tiếc Khang Tư cũng không có cho bọn hắn cơ hội dùng ánh mắt tổn thương, xoay người chuẩn bị tiến vào nhà.

Mà đúng lúc này, không biết là do quá mức cảm kích Khang Tư nhân nghĩa hay vì cái gì, trong đám đông đột nhiên có người hô to:

- Đoàn trưởng đại nhân! Tử tước Cáp Nhĩ thưởng cho ngài cái gi vậy? Nếu chỉ là những kim tệ này, chúng ta tình nguyện không cần tiền thưởng cũng phải gặp Tử tước Cáp Nhĩ kháng nghị!

Âm thanh vốn đang ồn ào lập tức dừng lại, mọi người hiển nhiên cũng ngẩn người, đúng vậy! Đoàn trưởng nhà mình công huân lớn như vậy thì được thưởng cho cái gì đây?

Tử tước Cáp Nhĩ kia không phải chỉ cho chút kim tệ làm phần thưởng đấy chứ? Đoàn trưởng nhà mình không cần chút tiền này! Tuyệt đối không thể để đoàn trưởng kính yêu nhà mình chịu ủy khuất được!

Vì thế âm thanh hưởng ứng dần dần đồng thanh to lên.

Đám trinh sát vốn tưởng rằng sự tình chấm dứt đang chuẩn bị rời đi, lập tức lại dựng lỗ tai lên.

Khang Tư không khỏi dở khóc dở cười. Vốn hắn chỉ định cho nhân viên nội bộ biết tước vị một chút là được rồi, dù sao không muốn trở mình cùng các thế lực trấn Thanh Hương, nhưng hiện tại xem bộ dáng mọi người, không nói không được rồi.

Đối với việc mình được hoan nghênh như thế, Khang Tư không khỏi bất đắc dĩ, chính mình giống như chuyện gì cũng không làm, hơn nữa bọn họ dù sao cũng là ngoại nhân, làm sao lại quan tâm đến tiền đồ của mình như vậy?

Tuy nhiên Khang Tư cũng không nói nhiều khác người, lấy cuốn da dê mở ra rồi cười nói:

- Tại hạ cũng chiếm được ưu đãi, được Tử tước Cáp Nhĩ đại nhân sắc phong làm Huân tước độc lập Thanh Hương lĩnh, cho nên, nhiệm vụ đoàn lính đánh thuê chúng ta tiếp nhận lần này xem như đã hoàn thành viên mãn.

Nói xong quay bốn phương hành lễ, mặc kệ người bên ngoài thế nào, xoay người bước vào nhà.

Người bên ngoài bao gồm cả các lính đánh thuê đang lĩnh kim tệ, sau khi nghe nói như thế toàn bộ đều ngây ngốc sửng sốt.

Được sắc phong làm Huân tước độc lập Thanh Hương lĩnh? Thanh Hương lĩnh nghĩa là sao? Không phải chỉ cả trấn Thanh Hương chứ?

Mọi người có chút mê mang trợn mắt nhìn nhau, hy vọng ai đó có thể nói cho mình chuyện này rốt cuộc có phải sự thật hay không, có phải lỗ tai của mình hỏng rồi hay không. Mà các lĩnh đánh thuê đứng ở phía trước lĩnh kim tệ, đặc biệt là đám người Bỉ Lâm Đặc Tư, Hạ Lợi mấy tên đầu mục, chính là nhìn thấy rõ ràng cẩn thận cuốn da dê Khang Tư mở ra kia.

Cho nên, những người đầu tiên hoan hô chính là bọn họ.

- Vạn tuế! Đoàn trưởng đại nhân trở thành lĩnh chủ trấn Thanh Hương!

Bỉ Lâm Đặc Tư lệ rơi đầy mặt là người đầu tiên hô lên câu này.

Nơi đây nhiều người như vậy, không ai so với hắn đến nằm mơ cũng muốn trở thành quý tộc, càng thêm rõ ràng tước vị Huân tước này của Khang Tư là chuyện gì xảy ra. Thấy cự lý tới giấc mộng của mình càng ngày càng gần, không có gào khóc lớn đã xem như năng lực không chế cường hãn rồi.

Tiếng quát tháo của Bỉ Lâm Đặc Tư, lập tức châm ngòi các lính đánh thuê kích động. Ngay sau đó toàn trường chấn động, mà đám trinh sát thần tình không thể tin được thất hồn lạc phách chuồn khỏi đám đông, sau đó liền chạy thục mạng đến nơi thủ trưởng mình bẩm báo.

Kỳ thật không cần những trinh sát đó bẩm báo, toàn bộ mọi người trên trấn Thanh Hương vẻ mặt đều lộ thần sắc phức tạp, nhìn về nơi Khang Tư, ở nơi đó, bởi vì hơn một ngàn quần chúng đứng trước cửa trụ sở của Khang Tư, đã đồng thanh hô lớn:

- Cung chúc Khang Tư đại nhân trở thành Huân tước độc lập Thanh Hương lĩnh!

Thanh âm này cực lớn, lan truyền toàn bộ trấn Thanh Hương.

Lầu nhà cao nhất trên đường đá nơi hội Liên Nghị, Thị Tòng Trưởng sau khi nghe được thanh âm kia ra đứng ở cửa sổ, yên lặng nghe một lúc sau, bất đắc dĩ cười khổ lẩm bẩm:

- Thanh Hương lĩnh? Huân tước độc lập? Ha ha! Tử tước Cáp Nhĩ vẫn thật hào phóng nha, không ngờ cấp toàn bộ Thanh Hương lĩnh cho một tiểu nhân vật Đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê làm lãnh địa độc lập. Nhìn dung mạo Khang Tư kia, căn bản có thể là thân thuộc của Cáp Nhĩ, Cáp Nhĩ bằng vào cái gì cho hắn khối lãnh địa lớn như vậy? Chỉ bằng khi chiến tranh đánh hạ bốn trấn một thành sao? Nhưng vì cái gì những phong thần của Cáp Nhĩ không ai phản đối? Mệnh lệnh này đối với bất cứ người nào trong bọn họ đều bất lợi mà.

Ài! Không thể hiểu được, xem ra lão già này phải tự mình tới cửa, bái phỏng lĩnh chủ đại nhân mới này rồi.

Sau một phen náo nhiệt, đám lính đánh thuê lĩnh xong kim tệ sau khi lưu lại nhân thủ bảo hộ, thay quần áo sạch sẽ dẫn người nhà đi ra ngoài mua sắm vật tư.

Về phần những dịch phu càng không cần phải nói, sớm bị người nhà của mình vây quanh cửa ra, mà đám thương hộ hiển nhiên đều biết bộ chúng của Khang Tư được chút tiền thưởng, tất cả đều nhắm vào kim tệ trong tay bọn họ.

- Chủ thượng! Trợ cấp cùng khao thưởng tổng cộng hết 7000 miếng kim tệ.

Giáp Nhất giao sổ sách lên, Khang Tư cầm mở ra xem một chút, sau đó ngồi ngay ngắn đối diện với các đầu mục hai bên sườn nói:

- Các ngươi đã thương thảo phần thưởng công huân chưa?

Khải Lợi là người có thể nói liền bị đẩy ra, vội thi lễ nói:

- Đại nhân! Chúng ta dựa theo biểu hiện công huân thủ hạ chia làm: bắt phu, tướp đoạt, chém đầu, đăng thành phá cửa bốn loại công huân để thống kê danh sách, chỉ là không biết kim ngạch thưởng xử lý thế nào, xin đại nhân dạy bảo.

Nói xong đưa lên một phần công văn.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, từ lúc Khang Tư có được tước vị, những đầu mục lính đánh thuê này cử chỉ làm việc đều nhã nhặn hơn rất nhiều.

Khang Tư vừa xem công văn vừa nói:

- Dựa theo quy củ bên này, công huân chém đầu bình thường là bao nhiêu?

- Đại nhân! Bình thường đều là một kim tệ, tiền tài quyền thế hùng hậu thì là hai miếng.

Giáp Nhị lập tức hồi đáp, về sau mọi việc liên quan đến tình báo đều do hắn phụ trách.

- Ừ! Chúng ta đây cũng không phải quá nổi trội, chém một đầu thưởng một kim tệ, bắt phu cùng tướp đoạt là hai miếng, đăng thành năm miếng, phá cửa mười miếng, hơn nữa bốn loại công huân này đều thêm phần thưởng một thạch lương thực phụ.

Khang Tư nói đến đây, nhìn thấy đám thủ hạ thần tình cổ quái, biết bọn họ kỳ quái cái gì, không khỏi cười nói:

- Bắt phu cùng tướp đoạt đều có thể gia tăng thực lực chúng ta, cho nên mức thưởng cho bọn họ tự nhiên so ra cao hơn.

Khang Tư sở dĩ để mức thưởng cho chém đầu thấp nhất, bởi vì hắn không hy vọng thủ hạ của mình xuất hiện những kẻ háo sát.

Người đang ngồi đây cho dù không phải khôn khóe, cũng là người có chút linh hoạt, vừa nghe lời này của Khang Tư liền hiểu được vì sao lại thế, tất cả đều bội phục hô:

- Đại nhân anh minh.

Nhìn thấy Khang Tư đã duyệt xong công văn, Khải Lợi có chút cảm thán nói:

- Đáng tiếc trong trận chiến này không xuất hiện binh lính chém đoạt cờ, bằng không có thể gióng chống khua chiêng nhận thưởng hậu hĩnh một phen, lấy sĩ khí phấn chấn của chúng ta, tuyên dương uy vũ đại nhân.

Khang Tư không phải người thường, lập tức nghe ra ý tứ trong những lời này, lấy công văn phân lãnh địa kia ra cười nói:

- Đều nhìn xem đi, sau đó chúng ta thương thảo sự vụ một chút.

Khải Lợi tiến lên, sau đó dùng hay tay run rẩy mở cuốn ra dê ra, vài đầu mục bên cạnh vẫn còn rụt rè, Hạ Lợi vừa hô lớn, vừa chen lại:

- Ai nha! Ta lần này được đại khai nhãn giới, Hạ Lợi ta lớn như vậy còn chưa từng được xem qua công văn phân lãnh địa đó.

Có người làm gương, mấy đầu mục khác cũng vội vàng vây lại xem.

231. Chương 231: Yêu Cầu Quá Đáng. (1+2+3)

Mọi người xem xét một lượt, trong một trận tặc lưỡi cảm khái, Khải Lợi cẩn thận đặt quyển da dê trở lại bên cạnh Khang Tư.

Mọi người vừa mới ngồi xuống, Hạ Lợi liền nhảy dựng lên hô:

- Đại nhân, không cần lo nghĩ gì nữa, trực tiếp tuyên bố tiếp thu trấn Thanh Hương, để cho tất cả các ngành nghề bọn họ nộp thuế cho ngài là được! Có cái công văn này, vậy ngài chính là lĩnh chủ hợp pháp, sử dụng quyền lĩnh chủ của mình căn bản không cần lo nghĩ nhiều làm gì!

- Ta nói ngươi không có đầu óc sao? Trấn Thanh Hương này tồn tại nhiều thế lực như vậy, mỗi thế lực đều có nhân thủ, không giải quyết tất cả những tên đó, đại nhân muốn thi hành quyền lĩnh chủ kia sẽ hết sức trắc trở.

Khải Lợi cũng lập tức nhảy ra đạp Hạ Lợi xuống.

- Ngươi mới không có đầu óc đó! Chúng ta binh hùng tướng mạnh còn phải sợ bọn họ sao? Người nào không phục cứ diệt hết là xong!

Hạ Lợi cũng lập tức phản bác lại.

- Bằng cái hạng người chỉ biết dùng võ lực như ngươi! Đừng quên trấn Thanh Hương này là dựa vào hải thương tồn tại, diệt bọn họ thì dễ thôi, nhưng mà hải thương sẽ không tới nữa? Cái trấn Thanh Hương này chẳng phải cũng xong rồi sao? Đến lúc đó thu thuế ai đây hả!

Khải Lợi không chịu yếu kém nói.

Khang Tư ngồi trên thủ vị nhìn hai người vừa mắng to vừa nháy mắt, hơn nữa nghe nội dung bọn họ lớn tiếng, đã nói ra rõ ràng nếu sử dụng võ lực giải quyết sẽ dẫn tới hậu quả gì.

Không ngờ lại dùng loại phương pháp này đi khuyên bảo, hai vị này thật là già khôn lõi mà, nhưng lại khăng khăng như địch nhân nhìn nhau không vừa mắt, cái này sẽ không phải vì sợ mình lo lắng bên dưới đoàn kết một thể làm giảm quyền lực của mình, mà cố ý diễn cho ta xem chứ?

Biết rõ chuyện này, Khang Tư không khỏi thấy bất đắc dĩ.

Bởi vì hắn hiểu rõ đây là hành vi hạ thần tự bảo vệ mình, chỉ là hắn cũng không lưu ý quá mức, bởi vì dạng tổ hợp này ở trên bán đảo Phi Ba nhìn quen rồi.

- Được rồi, các người náo loạn cái gì? Vẫn để cho đại nhân quyết định đi.

Một người đầu mục thấy hai người đã nói sự tình ra đủ rồi, dù là ngu ngốc cũng biết không thể sử dụng võ lực giải quyết, lập tức vẻ mặt chính khí nhảy ra nói.

Cái mưu kế nho nhỏ này Khang Tư vốn sẽ không để trong lòng, cười cười nói:

- Ta chuẩn bị...

Cùng lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng hô của vệ binh:

- Đại nhân, Thị Tòng Trường hội Liên Nghị cùng toàn bộ đầu mục thế lực trong trấn tới cửa xin gặp đại nhân, xin đại nhân hạ lệnh.

Khang Tư đầu tiên là sững sờ, tiếp đó liền cười một tiếng, đứng dậy nói với bên ngoài một câu:

- Mở rộng cửa lớn hoan nghênh!

Sau đó vừa đi vừa nói với bọn Giáp Nhất:

- Đi, đều đi nghênh tiếp bọn họ.

Đi tới nơi cửa chính, bên ngoài lại một lần nữa vây chặt người, chỉ là tất cả đều đứng ở một góc, không dám dựa tới sát bên này, bởi vì hiện giờ đứng trước cửa là toàn bộ nhân vật cao cấp nhất trấn Thanh Hương.

Vốn còn có người thì thầm những nhân vật cao cấp nhất này có phải bởi vì Khang Tư làm lĩnh chủ mà tới ra oai phủ đầu, nhưng nhìn bọn họ cung kính chờ ở cửa, người hầu đi theo còn cầm lễ vật, liền biết rõ là tới bái kiến rồi.

Người có tâm nhìn một màn như vậy không khỏi cảm khái, quý tộc đúng là quý tộc mà, một cái Huân tước nho nhỏ là có thể ngăn chặn nhiều nhân vật hung ác hoành hành nhiều năm như thế.

Vốn Thị Tòng Trường còn sợ Khang Tư quá mức đắc ý, không để ý mặt mũi mấy người mình, vậy thì chính mình sẽ không thể chịu nỗi ý nghĩ lĩnh chủ vừa mới tới trấn Thanh Hương, đã muốn dùng võ lực giải quyết vấn đề các thế lực.

Tuy rằng không sợ cái lĩnh chủ Khang Tư chỉ có trăm người này, nhưng ai bảo hắn là lĩnh chủ hợp pháp đây chứ, đánh không lại có thể gọi phong quân tới, thậm chí ngay cả Bá tước Bỉ Khắc cũng sẽ nhúng tay vào, đến lúc đó thì thảm rồi.

Bởi vì trấn Thanh Hương căn bản không thể đối mặt với Bá tước lĩnh Bỉ Khắc hiện tồn tại hai quý tộc có võ lực cực mạnh.

Chẳng qua tới chỗ này báo danh xong, gác cửa liền mở rộng cửa lớn, sau đó hơn mười mấy vệ binh chia hàng đứng hai bên, là thể thức chủ nhân tự mình đi nghênh tiếp khách quý, trong lòng không khỏi buông lỏng.

Cái Khang Tư này còn biết nói chuyện, nhìn mấy tên đầu não thế lực vốn mặt đầy thần sắc phẫn hận đã bình tĩnh trở lại, liền biết vậy cũng cho đủ mặt mũi rồi.

Khang Tư ra cửa tự mình nghênh tiếp, hai bên nói mấy lời khách sao, đi vào phòng nghị sự, mọi người ngồi vào chỗ của mình rồi, đột nhiên lại mất đi hứng thú nói chuyện, mọi người đều trầm mặc không lên tiếng.

Thị Tòng Trường không muốn nhìn chuyện này, không khỏi vội họ một tiếng hành lễ với Khang Tư cười nói:

- Ở đây lão hủ chúc mừng đại nhân trở thành lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh, sau này xin đại nhân chỉ bảo nhiều hơn.

Có người làm gương, mấy người tương đối thân cận với Thị Tòng Trường, chẳng hạn như Ngả Long đại biểu thương đoàn Ái Đặc, cũng đứng dậy hành lễ chúc mừng Khang Tư.

Còn các thủ lĩnh khác vẻ mặt lại lạnh lùng ngồi một chỗ, coi nhưng không phát hiện ra.

- Không dám nhận, thật ra Cáp Nhĩ phong quân quá ưu ái.

Khang Tư mỉm cười đáp lễ, hắn cũng coi như không phát hiện mấy tên đầu gỗ này.

Còn đám thủ hạ bên Khang Tư vốn mặt mũi phẫn nộ,nhưng thấy Khang Tư không nói cái gì, bọn họ cũng không lên tiếng. Bao gồm cả Hạ Lợi bên trong, bọn họ đều rõ hiện giờ không phải lúc tranh giành mặt mũi với thứ người này.

Lần gặp mặt này trọng yếu nhất là xác nhận vị trí lĩnh chủ, hiện giờ đã có hội Liên Nghị cùng mấy thế lực thừa nhận rồi. Cái này coi như là một bắt đầu tốt.

Thấy Khang Tư cùng Thị Tòng Trường kia nói chuyện có qua có lại, một thủ lĩnh thế lực ngồi yên như tượng, có thể là thiếu hàm dưỡng hay sao, không nhịn được trào phúng:

- Cũng không phải mọi người đều hy vọng trên đầu có một cái chủ nhân, trấn Thanh Hương không chào đón sự tồn tại của một lĩnh chủ.

Có người đi đầu, mấy thủ lĩnh thế lực cự tuyệt chúc mừng Khang Tư lập tức hùa theo nói nhảm, vốn đám thủ lĩnh đang nhiệt tình với Khang Tư lập tức ngậm miệng bàng quan.

Khang Tư cười cười không nói gì, còn Thị Tòng Trường vẻ mặt lại kinh ngạc chỉ vào thủ lĩnh đầu tiên phản đối nói:

- Ngươi nói cái gì? Lĩnh chủ trấn Thanh Hương? Trấn Thanh Hương này làm sao có tồn tại lĩnh chủ chứ? Có phải ngươi còn già cả mờ mắt nghễnh ngãng hơn cả ta nữa không?

Cái thủ lĩnh bị chỉ trích kia lúc đầu còn tức giận, nhưng nghe được câu sau thì trợn tròn mắt, mấy người ở đây ngoại trừ Thị Tòng Trường ra, kể cả Khang Tư bên trong cũng trợn to mắt.

Lão gia hỏa này sẽ không già hồ đồ chứ? Vừa rồi còn chúc mừng Khang Tư trở thành lĩnh chủ, chớp mắt một cái liền không nhận nữa? Cái này không phải tìm chết đắc tội Khang Tư sao?

Dưới tình huống như vậy, bên Khang Tư phải có người xuất trận rồi, Hạ Lợi biết điểm này, chỉ là hắn đang nóng lòng muốn thử lại bị người ta đoạt trước.

Giáp Nhất là người đầu tiên nhảy ra lạnh mặt nói:

- Thị Tòng Trường, ngươi nói là có ý gì? Đại nhân nhà ta không phải là lĩnh chủ trấn Thanh Hương sao? Cái này không phải thuận miệng nói chơi, là có văn kiện hợp pháp ghi rõ, ngài không phải muốn chống đối với học thức của tất cả các quý tộc chứ?

Trong lòng Thị Tòng Trường thầm mắng: “Mẹ nó! Tiểu tử này thật đủ độc ác mà, chỉ một chút liền kéo hết toàn bộ quý tộc qua đây, đối nghịch với toàn bộ quý tộc Tuyết quốc? Không cần nói toàn Tuyết quốc, thậm chỉ ngay cả Công quốc Băng Diệu cũng không cần nữa, chỉ cần đối nghịch với các quý tộc trong Bá

tước lĩnh Bỉ Khắc cũng đủ để cho ta chết đi sống lại rồi. Thế nhưng lão tử ta còn chưa sống đủ mà! Ngu ngốc mới đi đối địch với vô số quý tộc kia!"

Nhưng mà nhìn biểu tình trên mặt Thị Tòng Trường, dù ai cũng không biết trong lòng hắn đang chửi mẹ nó.

Chỉ thấy Thị Tòng Trường mỉm cười, xoa xoa râu mép một chút nói với Giáp Nhất:

- Tiểu huynh đệ, ngươi lại sai rồi, đại nhân Khang Tư sao có thể là lĩnh chủ một cái trấn Thanh Hương nho nhỏ đây chứ? Đi ra ngoài đừng có nói lung tung, miễn cho ngươi làm mất hết mặt mũi đại nhân nhà mình, nên biết đại nhân nhà ngươi là lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh mà.

Vốn Giáp Nhất đã âm thầm quyết định, đợi sau này xin chỉ thị chủ thượng mình cho phép đi ám sát lão gia hỏa này, nghe vậy không khỏi sững sờ.

Người ở đây, trừ ra mấy người thủ lĩnh thế lực chúc mừng Khang Tư ra, tất cả đều trừng mắt. Lão gia hỏa này có phải là thật sự già hồ đồ hay không? Nói năng sao bừa bãi như thế chứ?

Thị Tòng Trường có chút đắc ý liếc mắt quét nhìn mọi người, khi phát hiện thần thái bình tĩnh của Khang Tư đang mỉm cười, ánh mắt sững sờ, tiếp đó mỉm cười chỉ vào Khang Tư nói:

- Tiểu huynh đệ, đại nhân nhà ngươi rất rõ khác nhau mặt này, không bằng để đại nhân Khang Tư nói một chút cho mọi người hiểu thế nào?

Khang Tư cười cười:

- Thị Tòng Trường khách khí rồi, ta cũng không rõ lắm khác nhau phương diện này, chỉ là dựa theo ý trên mặt chữ lý giải ra, trấn Thanh Hương là chỉ một tòa thôn trấn trong Thanh Hương lĩnh, có lẽ phải nói, trấn Thanh Hương là chỗ lĩnh phủ Thanh Hương lĩnh?

Thị Tòng Trường gật đầu nói:

- Đại nhân Khang Tư nói đúng phân nửa, trấn Thanh Hương xác thực là một tòa thôn trấn trong Thanh Hương lĩnh, chỉ là cũng không phải lĩnh phủ Thanh Hương lĩnh.

- À, nguyện nghe rõ ràng.

Khang Tư cũng bắt đầu hứng thú, cái tên Thị Tòng Trường này cố ý bày ra giải thích không được tự nhiên như thế, xem chừng tình huống Thanh Hương lĩnh rất kỳ diệu.

Lúc Khang Tư nhìn đến công văn lãnh địa cũng đã thấy kỳ quái, theo lý tên gọi lãnh địa hẳn phải viết là lĩnh chủ trấn Thanh Hương, mà không phải là lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh.

Khác nhau giữa hai cái này, giống như là sắc phong lĩnh chủ thành Bỉ Khắc cùng sắc phong lĩnh chủ Bá tước lĩnh Bỉ Khắc vậy, một người chỉ là một cái trấn nhỏ, người còn lại là một khối đất đai rộng lớn, hoàn toàn là hai việc khác nhau không so sánh được. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Đáng tiếc trở về vội vàng, căn bản không có thời gian đi điều tra Thanh Hương lĩnh này là chuyện gì, hiện giờ có người tới tận cửa giải thích cho, đương nhiên Khang Tư đầy đủ hứng thú.

- Lão hủ năm nay cũng bảy mươi hai tuổi, cũng xem như là lão bất tử rồi, chuyện trải qua cũng nhiều, hơn nữa coi như xuất thân là người địa phương, cho nên đối với chuyện Thanh Hương lĩnh có chút lý giải, ngày hôm nay nói chuyện một phen, đương nhiên, trong đó có chút lệch lạc cũng là chuyện không có cách nào, người già rồi suy nghĩ cũng kém linh hoạt.

Nói rồi, Thị Tòng Trường chỉ chỉ vào đầu mình.

Khi Thị Tòng Trường nói ra tuổi của mình, toàn bộ mọi người đều an tĩnh lại, không cần nói ở Tuyết quốc, dù là khắp thiên hạ, hơn bảy mươi tuổi cũng là trường thọ rồi. Không cần kỳ quái điểm này, dựa theo trình độ trị bệnh hiện tại, bình dân dù là mạng tốt tránh thoát các loại nguy hiểm, cũng sẽ vì mệt nhọc quá độ mà không sống lâu như vậy.

Về phần đám quyền quý thọ mệnh càng thêm ngắn, dù là vô ưu vô lự nhất, cũng sẽ bởi sinh hoạt quá tốt mà khiến thân thể sớm tan vỡ, cho nên thuyết pháp nhân sinh thất thập cổ lai hy vẫn còn có lý do của nó.

Mọi người ở đây bởi không dám xác định chính mình có thể sống được đến tuổi này hay không, cho nên tự nhiên nhìn Thị Tòng Trường có chút mơ ước.

Thị Tòng Trường vuốt râu mép tự hỏi một chút.

- Đại nhân Khang Tư, trên đường ngài từ tòa thành Cáp Nhĩ đi tới trấn Thanh Hương, có phải bên đường có mấy sườn núi to lớn trơ trụi không cây cối?

Tuy rằng không biết sao đột nhiên hắn đột nhiên nhắc tới sườn núi, nhưng mọi người đều kiên trì đợi Khang Tư trả lời.

Khang Tư cũng không ngẫm nghĩ, chỉ là chuyển suy nghĩ hồi tưởng lại, cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, địa phương cách thành Cáp Nhĩ khoảng cỡ hơn bảy mươi cây số xác thật có một sườn núi như thế.

Trong mắt Thị Tòng Trường chợt lóe sáng cười nói:

- Đại nhân Khang Tư quả là người có tâm, không ngờ tính toán được lộ trình như vậy, nói thế tin rằng ngài cũng biết, lộ trình từ sườn núi đó tới trấn Thanh Hương cũng không kém con số này chứ?

- Đúng vậy, ấy, ý của ngài sẽ không phải nói, là chỗ sườn núi kia chính là điểm phân giới giữa Thanh Hương lĩnh cùng Cáp Nhĩ lĩnh chứ?

Hiển nhiên Khang Tư có chút giật mình.

- Ha ha, năng lực lý giải của đại nhân Khang Tư rất mạnh, không sai, nơi đó chính là đường ranh giới.

Thị Tòng Trường cười đáp.

- Toàn bộ Thanh Hương lĩnh có diện tích lớn cỡ nào? Đâu là biên giới?

Khang Tư lười tính toán đùa giỡn, trực tiếp hỏi chuyện mình cần phải biết.

Thị Tòng Trường vuốt râu mép nói:

- Ừm, chờ lão hủ ngẫm lại, ài, diện tích lớn cỡ nào lão hủ không nhớ rõ, nhưng đường ranh giới lại nhớ rõ ràng, phía đông ở nơi sườn núi kết thúc, phía tây không cần nói, lấy con sông làm giới tuyến, phía nam và phía bắc đều là núi cao làm tận cùng, những nơi này hợp thành biên giới diện tích Thanh Hương lĩnh.

Mọi người đều từng hoạt động bên ngoài Thanh Hương lĩnh, cho nên vừa nghe Thị Tòng Trường giải thích vừa phác họa trong đầu mình, nhưng địa hình trong ấn tượng vừa hiện ra, mọi người đều trợn mắt há mồm.

Hạ Lợi càng nhảy dựng lên hô:

- Không có khả năng được? Hướng đông hướng tây còn chưa tính, tính ra không tới trăm cây số, nhưng hướng nam bắc lại đến bốn năm trăm cây số! Toàn bộ diện tích tuyệt đối vượt qua cả Cáp Nhĩ lĩnh! Lão đầu ngươi lại nói bậy! Lãnh địa thuộc hạ làm sao còn lớn hơn cả lãnh địa của chủ chứ?!

Thị Tòng Trường không có tức giận, ngược lại vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Tiểu tử, ngươi mới sống bao nhiêu năm chứ? Lịch sử khai lĩnh Thanh Hương lĩnh ngươi có biết không? Lúc nào Cáp Nhĩ lĩnh khai mở ngươi có biết chứ?

Hạ Lợi lập tức bị hỏi nghẹn lại.

Trong mấy cái tên kiếm ăn trên lưỡi đao thì kiến thức hắn của hắn là giỏi lắm rồi, về phần mấy lịch sử văn hóa trong truyền thuyết này, ngay cả lông mao cũng không biết được.

Còn những người khác lại dựng lỗ tai lên, trừng con mắt hiếu kỳ, nhìn chằm chằm miệng Thị Tòng Trường không chớp mắt. Bí ẩn này đương nhiên phải nghe tỉ mỉ mới được, sau này nói chuyện cũng có thể lấy ra khoe khoang một phen, cũng ra vẻ mình rất kiến thức.

Giờ khắc này, vấn đề Khang Tư đảm nhiệm lĩnh chủ cũng bị bọn họ ném sang một bên.

Thị Tòng Trường cũng không có truy cứu, ho khan một chút rồi mới nói:

- Cáp Nhĩ lĩnh là sau khi Công quốc Băng Diệu thành lập, do Công tước đầu tiên sắc phong, cho nên Tử tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc đấu nhau mới được người ta xem trọng, không thì ai để ý tới một quý tộc mới ra đời không bao nhiều tuổi chứ, còn Thanh Hương lĩnh, lại là lãnh địa từ thời Bắc Cổ quốc đã tồn tại rồi.

Vốn mọi người cho rằng có thể nghe được bí mật gì đó, nghe ra Thanh Hương lĩnh lại chỉ miêu tả có mỗi một câu như thế, không khỏi hết sức bất mãn.

Vẫn là Hạ Lợi nhảy ra.

- Lão đầu, cứ nói một câu như thế là xong? Vậy thời Bắc Cổ quốc kia cách đây bao nhiêu năm rồi?

Không ai chú ý tới Khang Tư nghe được cái tên Bắc Cổ quốc, trong lòng nhảy mạnh, bởi vì Khang Tư có chút hoài nghi, dòng họ của mình có phải chỉ tồn tại ở thời Bắc Cổ quốc, không thì sao mình đã gióng trống khua chiêng như thế, nhưng cũng không có bất cứ ai biết được nguồn gốc ấn chương và dòng họ mình chứ?

- Tiểu tử ngốc, lời ta nói chính là giải thích, nguyên nhân vì sao lãnh địa thuộc hạ còn lớn hơn cả lãnh địa của chủ, ừm? Còn không rõ sao? Cũng là tới sau này, Cáp Nhĩ lĩnh nuốt trọn Thanh Hương lĩnh mà thôi, sự tình đơn giản như vậy ngươi cũng không tưởng tượng được, thật là quá ngu ngốc!

Thị Tòng Trưởng không để ý tới mọi người đang ngứa ngáy khó chịu, cứ đùa giỡn Hạ Lợi, khiến Hạ Lợi mặt mũi đỏ bừng.

Hiện giờ Khang Tư cũng không nhìn rõ Thị Tòng Trưởng này tới đây làm gì, hoàn toàn là nói đông một câu tây một chuyện, không nhịn được hỏi:

- Thị Tòng Trưởng, không biết ngài giải thích cho chúng ta sự tồn tại của Thanh Hương lĩnh là...

Thị Tòng Trưởng nghe vậy cười cười:

- Ha ha, không nói đùa nữa, đại nhân Khang Tư, lần này lão hủ tới là muốn hỏi ngài, ngài là muốn là lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh, hay là muốn làm lĩnh chủ trấn Thanh Hương?

Lời vừa nói ra, các thủ lĩnh thế lực Thị Tòng Trưởng dẫn tới trong lòng chấn động, còn bên Khang Tư toàn bộ lại nhíu mày.

Tuy rằng không có đi khắp địa giới Thanh Hương lĩnh, nhưng ai không biết trong phạm vi Thanh Hương lĩnh này, ngoại trừ một ít sơn thôn nhỏ ra, thì nhân khẩu, kinh tế, quân sự còn có tiền đồ phát triển tương lai, chủ yếu đều nằm ở địa phương trấn Thanh Hương chiếm cứ bến cảng tuyến đường biển an toàn này. Cho nên, bọn họ rất rõ ràng lời này Thị Tòng Trưởng nói có ý gì.

Ngươi muốn làm lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh, trấn Thanh Hương ủng hộ ngươi, ngươi muốn làm lĩnh chủ trấn Thanh Hương, như vậy chiến tranh đi, cuối cùng vẫn có ý muốn bảo trì nguyên trạng trấn Thanh Hương!

Hiển nhiên Khang Tư cũng cho rằng như thế, cho nên hắn trực tiếp hỏi:

- Ngài nói là bảo trì trấn Thanh Hương nguyên trạng, các người sẽ ủng hộ ta làm lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh?

Thị Tòng Trưởng còn chưa trả lời, mấy người Hạ Lợi đã giận dữ hét lên:

- Đại nhân, chúng ta vốn không cần lo nghĩ tới bọn họ, ngài là lĩnh chủ hợp pháp, hà tất phải thương thảo với mấy phần tử võ trang phi pháp như bọn họ chứ!

- Các ngươi lại dám uy hiếp đại nhân nhà ta? Không muốn sống nữa phải không!

Bên Khang Tư mắng chửi, bên Thị Tòng Trưởng cũng mắng theo, tràng diện lập tức hỗn loạn rối bời.

Nhưng mà sau khi Khang Tư cùng Thị Tòng Trưởng phất tay, song phương liền ngậm miệng lại, tuy rằng không mắng ra tiếng, nhưng bầu không khí đằng đằng sát khí lại càng ngày càng đậm.

Khang Tư yên lặng nhìn Thị Tòng Trưởng, đợi hắn trả lời.

Thị Tòng Trưởng lơ đễnh cười cười nói một câu kỳ quái:

- Đại nhân Khang Tư, ngài có biết ở thời Bắc Cổ quốc, Thanh Hương lĩnh được gọi là gì không?

Mọi người ở đây lại nhíu mày lần nữa. Rất nhiều các thủ lĩnh thế lực ở trong lòng đều nghĩ, hôm nay Thị Tòng Trường có chút thần thần quái quái.

Thị Tòng Trường nhìn Khang Tư nhấn từng câu từng chữ:

- Lúc đó Thanh Hương lĩnh được xưng là: "Vô Ưu cung", vì sao gọi là thế? Bởi vì Thanh Hương lĩnh có một tòa cung điện, mà bởi ngoài cửa cung có gắn một đồ án ấn chương tên là: "Vô Ưu", cho nên mới được gọi là Vô Ưu cung.

Khang Tư cau mày nhìn lão già này. Ai cũng biết lão gia hỏa này nói có điều ám chỉ, hơn nữa có thể kết luận cái Vô Ưu cung này khẳng định có quan hệ với mình, thế nhưng sao mình lại không hiểu được chứ?

Hơn nữa hắn bằng vào cái gì liền kết luận Bắc Cổ quốc Vô Ưu cung đã biến mất không biết bao nhiêu năm giờ trở thành Thanh Hương lĩnh có quan hệ với mình đây? Đồng thời lão già này còn hết sức khẳng định phương diện quan hệ này rất trọng yếu, đủ để mình đáp ứng yêu cầu quá phận bảo trì nguyên trạng trấn Thanh Hương?

Khang Tư theo thói quen gõ gõ tay ghế, tiếng gõ cộp cộp vang lên khiến Khang Tư vô thức liếc ngón tay mình, chính cái liếc mắt này, khiến Khang Tư cả người ngây dại.

Ánh mắt hắn tập trung trên chiếc nhẫn ở ngón tay, trên chiếc nhẫn có đồ án Bạch Mạn Mân Côi.

Tâm thần Khang Tư chấn động mãnh liệt.

Lão già này biết lai lịch đồ án này! Lão già này biết lai lịch dòng họ mình! Không nghĩ rằng cho tới nay vẫn không tìm được manh mối căn nguyên dòng họ, lại đột nhiên xuất hiện như thế!

Mọi người đều phát hiện Khang Tư không đúng.

Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức che trước mặt Khang Tư, còn Giáp Linh cũng như ẩn như hiện xuất hiện ở phía sau Khang Tư, một cổ sát khí băng lãnh lập tức tràn ra từ trên ba người này.

Những người khác đều bị sát ý này dọa dựng hết da gà, còn Thị Tòng Trường trở thành mục tiêu càng cả người cứng ngắc không nhúc nhích được.

Các đầu não thế lực ở đây trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng liều mạng kêu gào: "Tiêu diệt huyết mạch Phi Long kỵ sĩ đoàn quả nhiên chính là Khang Tư! Chết tiệt! Lão gia hỏa Thị Tòng Trường này rốt cuộc nói thứ gì khó nghe vậy chứ? Lại chọc người ta bắn sát khí bốn phía?! Ta cũng không muốn chết uất ức như thế!"

Ngay lúc bọn người Hạ Lợi kinh ngạc Giáp Nhất Giáp Nhị lại phát ra sát khí khủng hoảng như thế, còn chưa kịp phản ứng lại đây là thời điểm phải nên bảo vệ Khang Tư, Khang Tư đã hít một hơi bình ổn tâm tình.

Khang Tư khoát khoát tay, Giáp Nhất Giáp Nhị thối lui đến sang hai bên, còn Giáp Linh lại trực tiếp biến mất. Một màn quỷ dị này khiến các đầu não thế lực trong lòng phát lạnh. Đây là cái thứ gì? Không ngờ có thể ẩn thân?! Nếu như Khang Tư phái người này đi ám sát, vậy chẳng phải mình chết thế nào cũng không biết sao?

Dù là Thị Tòng Trường trong lòng đã có dự định sẵn cũng không nhịn được lông tóc dựng đứng, có chút hoài nghi có phải mình chọc vào một cái phiền phức cực lớn hay không.

Chỉ là Khang Tư biểu hiện cùng Giáp Linh thần bí, càng làm cho hắn xác định phán đoán của mình, cái này cũng để hắn đủ sức đứng vững.

Khang Tư trầm tư một chút, chỉ là trầm tư như thế, mọi người đều cảm thấy áp lực đập vào mặt, rất nhiều người trong lòng kinh hãi làm sao Khang Tư có được khí thế lớn như vậy.

- Ừm, các người muốn bảo trì nguyên trạng trấn Thanh Hương là vì bảo trụ cái gì?

Khang Tư không truy vấn Thị Tòng Trường, ngược lại bắt đầu hỏi ra chuyện tình nên giải quyết, mọi người đương nhiên biết Khang Tư không muốn để những người khác biết rõ tình huống Thị Tòng Trường vừa ám chỉ.

Không biết xảy ra chuyện gì, các đầu não thế lực đột nhiên phát hiện, hiện giờ mình căn bản không thèm để ý chuyện trấn Thanh Hương có bảo trì nguyên trạng hay không, ngược lại đều đang suy tư bí mật ẩn hàm dưới câu Thị Tòng Trường nói với Khang Tư.

Thị Tòng Trường là già thành tinh như vậy, đương nhiên biết rõ lời Khang Tư nói, lập tức nối tiếp đề tài:

- Hội Liên Nghị chúng ta cần đảm bảo, là được tự do hành động tiếp đón cùng thỏa mãn yêu cầu của hải thương, đương nhiên, còn cần một tiểu đội lực lượng võ trang dự phòng vạn nhất. Nếu như đại nhân có thể đảm bảo điểm này, chẳng những hội Liên Nghị chúng ta có thể thừa nhận quyền lĩnh chủ của đại nhân, còn có thể kính mời hải thương thừa nhận quyền lĩnh chủ của đại nhân nữa.

Khang Tư gật đầu, không hề lên tiếng.

Nhiều đầu mục thế lực vừa nghe yêu cầu như thế cũng có thể đáp ứng, vậy không phải bảo trì như nguyên trạng sao? Chỉ là xác nhận người ta là lĩnh chủ trên danh nghĩa mà thôi, chuyện tốt như vậy ai không muốn làm chứ, dù sao cũng không cần đối đầu với quý tộc.

Trong lúc bọn họ nóng lòng muốn thử, Ngả Long đại biểu thương đoàn Ái Đặc là người kế tiếp nhảy ra:

- Đại nhân Khang Tư, chỉ cần đảm bảo quyền tự do kinh thương của thương đoàn Ái Đặc chúng ta, còn có một tiểu đội hộ vệ lực lượng võ trang ra, thương đoàn Ái Đặc chúng ta đồng ý phục tùng mệnh lệnh lĩnh chủ đại nhân.

Ngả Long nói, Khang Tư đồng dạng chỉ gật đầu không lên tiếng. Cứ thế, các đầu mục thế lực kẻ sau nối tiếp người trước đề ra yêu cầu của mình.

Bọn người Hạ Lợi tràn đầy phẫn hận, nhưng đại nhân nhà mình không lên tiếng thì không thể phản đối. Bởi vì những yêu cầu này tổng kết lại cũng phải, đảm bảo quyền lực lũng đoạn nghề nghiệp hiện tại của bọn họ, đảm bảo quyền hợp pháp hóa võ trang tư nhân của bọn họ, nói trắng ra so với hiện giờ không có gì khác nhau cả, nhiều lắm là các ngành nghề đều chấp nhận đưa một chút tiền thừa làm tiền thuế mà thôi, cũng chỉ thừa nhận lĩnh chủ Khang Tư tồn tại trên danh nghĩa.

Mọi người ra yêu cầu của bản thân xong mới đột nhiên phát hiện, lĩnh chủ đại nhân trước mắt này chỉ là gật đầu, cũng không biểu thị rõ đồng ý yêu cầu của mình hay không.

Phát hiện như vậy, khiến bọn họ chần chờ có phải nên bức bách Khang Tư ký xuống thư xác nhận, nhưng nghĩ tới cái thích khách biết ẩn thân kia, trong lòng không nhịn được sợ hãi.

Bọn họ tin tưởng Khang Tư vì thanh danh, sẽ không giữa ban ngày giết mấy người khách quang minh chính đại tới bái kiến hắn, nhưng bọn họ lại không biết Khang Tư có thể chờ trời tối xuống liền đi ám sát hay không, giống như tiêu diệt huyết mạch Phi Long kỵ sĩ đoàn, thần không biết quỷ không hay.

Vừa nghĩ tới đó, bọn họ liền không nhịn được có chút hối hận, lúc đầu sao mình lại nghe lão gia hỏa Thị Tòng Trường này giật dây chứ? Chạy tới chỗ này hốt hoảng lo sợ!

Tràng diện trầm trọng một hồi, Khang Tư rốt cuộc mở miệng:

- Ta có một đề nghị, dựng lên một Cục quân chính quản lý sự vụ lớn nhỏ trong Thanh Hương lĩnh, thành viên Cục quân chính do ta và mười bốn người các ngài cấu thành. Bất luận sự vụ gì trong Cục quân chính đều sử dụng đầu phiếu số ít phục tùng đa số quyết nghị, nhưng mà lĩnh chủ ta giữ quyền một phiếu phủ quyết, còn các người lại không có. Thế nào? Đồng ý gia nhập Cục quân chính này chứ?

Mọi người choáng váng, Khang Tư này làm sao lại chế ra cái thứ như vậy? Nhưng mà bọn họ cũng không phải kẻ không có đầu óc, lập tức rõ ràng Cục quân chính mơ hồ có quyền lợi của lĩnh chủ, nói cách khác, chỉ cần gia nhập, chính mình cũng có thể quang minh chính đại hành sử quyền lợi lĩnh chủ?!

Không có khả năng có chuyện tốt như vậy chứ? Phương diện này có bẫy rập hay không? Hẳn là không có?

Dù sao thi hành quyết nghị đầu phiếu số ít phục tùng đa số, chỉ cần lôi kéo đủ số phiếu, vậy chẳng phải chính mình nắm quyền ngang cấp với lĩnh chủ? Trong lòng đại động, đám thủ lĩnh thế lực không nhịn được ảo tưởng chính mình có thể hành sử quyền lợi lĩnh chủ, đột nhiên bị lời Thị Tòng Trường nói đánh thức.

- Đại nhân Khang Tư, cái này hắn là có chút giống chế độ Nghị hội Duy Nhĩ Đặc phải không? Nhưng mà chỗ bọn họ cũng không có quyền một phiếu phủ quyết mà, chính ngài có quyền lợi này, vậy không phải nói các chương trình nghị sự bất lợi với ngài đều không thể thông qua sao?

Thị Tòng Trường cười tủm tỉm nói.

Đám thủ lĩnh thế lực lập tức cau mày nhìn chằm chằm Khang Tư, thật là, nếu quả như có quyền một phiếu phủ quyết này, vậy dù là mình lôi kéo nhiều người cũng vô dụng.

Bọn họ bất mãn thậm chí trực tiếp kháng nghị:

- Hủy bỏ quyền một phiếu phủ quyết, không thì chúng ta sẽ không gia nhập Cục quân chính!

Bên đám thủ hạ Khang Tư vốn đang không biết ra sao, hiện giờ mới hiểu được, có lẽ đại nhân nhà mình muốn thu hết bọn họ về! Còn người tinh minh trong lòng cảm thán đại nhân nhà mình anh minh thần võ, chỉ một câu nhẹ nhàng liền khiến bọn họ cải biến ý đồ bảo trì tự chủ, ngược lại tranh luận muốn gia nhập Cục quân chính.

Khang Tư lắc đầu:

- Hủy bỏ rồi thì làm sao thể hiện lĩnh chủ ta còn tồn tại chứ? Như thế này đi, cùng một đề án ta chỉ có ba lần quyền một phiếu phủ quyết, sau ba lần phủ quyết, ta sẽ không thể dùng quyền một phiếu phủ quyết với đề án này nữa, chỉ có thể dùng đầu phiếu phổ thông như các người quyết định tuyển chọn có thông qua hay không.

Các thủ lĩnh thế lực hiểu được lời này. Nói rõ ra một chút, chỉ cần mình không sợ phiền phức cứ liên tục đệ trình một đề án bốn lần, như vậy dù là đề án này có không được lòng Khang Tư thế nào đi nữa, lần thứ tư đầu phiếu của hắn chỉ có thể tính là một phần phiếu phủ quyết, mà không giống như ba lần trước cho dù mười bốn phiếu đồng ý, cũng có thể bị một phiếu của hắn phủ quyết.

Hắc hắc, như vậy xem ra tuy rằng phiền phức một chút, nhưng cũng tính là có thể theo ý mình mà làm. Nghĩ đến đó rồi, những tên thủ lĩnh đã ảo tưởng mình thưởng thức một chút quyền lợi lĩnh chủ, trao đổi lẫn nhau một chút, biểu thị chấp nhập gia nhập vào Cục quân chính Thanh Hương lĩnh.

Khang Tư cười nói:

- Tốt, nếu mọi người đều đồng ý, như vậy thừa dịp rèn sắt còn nóng, chúng ta ký tên trước vào công ước, để chế độ này thành cơ sở cho chúng ta thống trị Thanh Hương lĩnh, thế nào?

Đám đầu não thế lực đầu tiên chần chờ một chút, ngẫm lại bên trong còn có vấn đề gì hay không, hơn nữa trước khi ký tên còn thảo luận một cái, để tránh cho Khang Tư thẹn quá thành giận phái người ám sát mình, không khỏi đều gật đầu đồng ý.

Bởi các thế lực bản địa đại liên hợp, cũng không có nguy hại đến lợi ích các chỗ dựa sau lưng mấy thế lực đó, hơn nữa các đầu mục thế lực ở chỗ dựa của mình giống như ngoại thần, có quyền tự chủ rất lớn, cho nên không cần xin chỉ thị là có thể tự mình quyết định có ký ước hay không.

Điều ước ký tên chia thành mười lăm phần, bao gồm cả phủ lĩnh chủ Khang Tư ở bên trong, mỗi thế lực đều bảo tồn một phần. Điều ước đầu tiên quy định rõ xác nhận Cục quân chính là cơ cấu quyền lợi tối cao Thanh Hương lĩnh, mà Khang Tư lại đương nhiên là lĩnh chủ thế tập Thanh Hương lĩnh. Cục quân chính không có quyền cướp đoạt quyền vị lĩnh chủ thế tập.

Điều ước này nửa đầu khiến các thủ lĩnh thế lực động tâm nhất, phần sau lại nhắm mắt bịt tai tiếp nhận. Bởi vì Khang Tư nói thẳng, nếu như địa vị của mình có thể bị Cục quân chính cướp đoạt, vậy mình tạo ra cái Cục quân chính này làm cái gì nữa?

Về phần ở đây chỉ có một nhà mình được xưng hào thế tập, các thủ lĩnh thế lực lo lắng lĩnh chủ khác tiếp nhận chức vụ sẽ không thừa nhận sự tồn tại của Cục quân chính này, để đảm bảo quyền lợi của hậu duệ

mình, đương nhiên phải đảm bảo quyền lợi của hậu duệ Khang Tư, cho nên cái xưng hào này được các thủ lĩnh thế lực mạnh mẽ đẩy lên.

Nói lại cái này thật ra không hợp pháp, nhưng mà người biết chuyện cũng không có khả năng so đo được.

Điều ước thứ hai, quy định tất cả sự vụ Thanh Hương lĩnh đều Cục quân chính xử lý, chỉ có Cục quân chính xác nhận mới được coi là hợp pháp, mà nguyên tắc xử lý dựa theo chế độ đầu phiếu số ít phục tùng đa số.

Đương nhiên, quyền một phiếu phủ quyết của Khang Tư, cùng với chi tiết cùng một chương trình nghị sự được sử dụng ba lần quyền một phiếu phủ quyết xong sẽ chuyển thành quyền phiếu bình thường, bên trên đều viết rõ ràng. Đây chính là vấn đề liên quan đến quyền lợi các Cục viên khác, không viết dù ngay cả ngu ngốc cũng thấy không được.

Sau đó là điều thứ ba, quy định số lượng thành viên Cục quân chính cùng chế độ ra vào Cục quân chính, số lượng bị hạn chế ở mười lăm người, sau đó dù có nhiều thế lực gia nhập Thanh Hương lĩnh, thành viên Cục quân chính đều là mười lăm người.

Nhưng mà gia nhập sau có thể cạnh tranh danh ngạch, cũng là do Cục quân chính bỏ phiếu quyết định ai ra vào Cục, còn lĩnh chủ thế tập trấn Thanh Hương đương nhiên là thủ tịch thế tập. Cái này thật không có mấy người phản đối.

Dù sao thay đổi dòng máu mới có thể đề cao hữu hiệu tính cạnh tranh cùng thực lực, về phần lĩnh chủ nhất định phải là thủ tịch, đó là bởi vì không có lĩnh chủ gia nhập, Cục quân chính cũng mất đi lớp bọc hợp pháp, không khác nhiều với lý do điều đầu tiên là không thể cướp đoạt địa vị lĩnh chủ.

Cuối cùng là điều thứ tư, quy định giữa các thành viên Cục quân chính không được sử dụng võ lực giải quyết tranh chấp, tất cả tranh chấp đều phải dựa vào đầu phiếu Cục quân chính giải quyết, kẻ vi phạm sẽ phải đối diện với nghiêm phạt tru diệt toàn tộc, mà đối tượng hạn chế này tuyệt đối bao gồm cả lĩnh chủ thủ tịch ở bên trong.

Điều ước này được đám thủ lĩnh thế lực tán thưởng cực lực. Hiện giờ bọn họ không bị Khang Tư ám sát, sau này cũng sẽ bị đối thủ cạnh tranh cái khác ám sát, cho nên đối với điều ước đảm bảo an toàn này thật là tán thành hai tay hai chân.

Thấy điều ước đại cương đại biểu toàn bộ trấn Thanh Hương đã hợp cùng một chỗ, mọi người đều mỉm cười. Đặc biệt là Khang Tư, cười càng vui vẻ. Bởi vì hắn biết, bọn người kia trúng chiêu rồi.

Nên biết rằng Khang Tư ở bán đảo Phi Ba cùng thời kì Đại Đô đốc thời gian nhàn rỗi rất nhiều, xem qua rất nhiều thư thịch, đương nhiên biết rõ chế độ Nghị hội Duy Nhĩ Đặc ra sao. Giữa các Nghị viên cao tầng xuất hiện một hai lần liên minh là rất bình thường, nhưng tuyệt đối không phải liên minh gì đáng kể, bởi vì mọi người đều cầu lợi ích. Dù sao mọi người thân phận đều ngang nhau, dựa vào cái gì làm lớn thì muốn ta đồng ý đề nghị của ngươi? Ngươi lại không đồng ý chuyện ta đề nghị? Vì sao luôn là ngươi đệ trình đề nghị, nhưng không để ta đệ trình đề nghị? Một khi có cách nghĩ như vậy, dù là liên minh kiên cố thế nào cũng sẽ tan vỡ. Mà trong hội nghị như vậy, trọng yếu thật sự cũng không phải có quyền một phiếu phủ quyết hay không, mà là loại quyền lợi này chỉ nắm giữ trong tay một người.

Đây chính là hạng người xu nịnh, tùy tiện dùng chút thủ đoạn là có thể điều khiển Nghị hội rồi.

Khang Tư là thủ tịch Cục quân chính mới tinh, lập tức không nhường ai bắt đầu sử dụng quyền lợi thủ tích:

- Nếu Cục quân chính thành lập rồi, nhưng các bộ môn bên trong đều không có bố trí, hiện giờ chúng ta lập tức mở cuộc họp hội nghị đầu tiên của Cục quân chính Thanh Hương lĩnh, mọi người dời ghế gần một chút, để chúng ta có bộ dạng dự họp, Giáp Nhất ngươi tiến hành ghi chép.

Nhét vào lòng điều ước còn ấm, mọi người kể cả Thị Tòng Trường trong lòng đều nóng bừng bừng. Hiện tại bọn họ đột nhiên cảm giác quan hệ giữa mọi người đột nhiên không giống nữa, trước kia chính trị không tính là gì, một cổ cảm giác người một nhà xuất hiện trong đầu. Nghe Khang Tư nói thế, lập tức kéo ghế xích lại gần.

Còn thủ hạ Khang Tư phát hiện tình huống chuyển biến, lập tức bảo người đưa trà nóng khăn mặt các loại lên, bắt đầu hầu hạ thành viên Cục quân chính, những người mới trước đó còn là địch nhân, hiện giờ biến

thành người một nhà.

- Đầu tiên, tất cả lực lượng võ trang của chúng ta đều phải hợp nhất một chỗ, cũng là thống nhất hóa quân quyền, quyền lợi quân đội này không thuộc về bất cứ kẻ nào, mà là thuộc sở hữu Sở Quân vụ Cục quân chính. Sĩ quan dẫn binh đều là thủ hạ của chúng ta sẽ chuyển sang bên đó, cương vị Sở Quân vụ phải để nội bộ bọn họ cạnh tranh, người giỏi thì lên người kém đi xuống, chúng ta không cần quản nhiều. Bởi vì tất cả lực lượng võ trang đều phải xáo trộn biên chế một lần nữa, chính vì tuyệt đối không thể để quân đội này biến thành võ trang tư nhân của bất cứ người nào, cho nên, chúng ta chỉ cần chọn ra một cái ấn chương là được. Thế nào? Đề nghị này mọi người có thông qua hay không?

Khang Tư rất uy hiếp nói.

Các thành viên Cục quân chính tự hỏi một chút, phát giác tuy nói lực lượng võ trang rời khỏi thế lực cuả mình, nhưng nói lại thật ra vẫn dưới mình quản lý, bởi vì hiện giờ mình là Cục quân chính mà, hơn nữa lực lượng võ trang như vậy đánh tan trọng tổ lại, thực lực khẳng định càng mạnh hơn, cũng càng có thể bảo hộ mình.

Về phần người giỏi thì lên người kém đi xuống, cũng thật là danh ngôn! Nếu mọi người đều là người một nhà rồi, đương nhiên phải chọn ra nhân thủ ưu tú đảm nhiệm sĩ quan.

Dựa theo nhân số sĩ quan quyết định người ưu tú, lĩnh chủ Khang Tư này càng thêm có hại, tính ra người mình nhiều, người trúng tuyển cũng sẽ tương đối nhiều hơn, vì vậy đều gật đầu tán thành.

- Tốt, đề nghị kế tiếp, thành lập Ban hậu cần, tập trung tất cả nhân viên giỏi tính toán về đây, Ban hậu cần này ngoại trừ quản lý quân bị vật tư cũng quản lý vật tư dân dụng, cũng là một cái đại quản gia của lãnh địa.

Khang Tư đề nghị điều này không ai có dị nghị đều thông qua.

- Đề nghị kế tiếp, thành lập Ban tài vụ, phụ trách thu thuế, chi tiêu, quân phí, lương bổng các loại, tất cả sự vụ có quan hệ tới tiền tài đều do nơi này phụ trách.

- Đề nghị kế tiếp, thành lập Ban thương vụ, tất cả sự vụ giao dịch, thu mua vật tư buôn bán thu giữ, vận chuyển tài chính thu lợi nhuận đều giao cho nơi này phụ trách.

- Thành lập Ngành hàng hải, tiếp đón hải thương, xử lý sự vụ hải thương đều giao cho Ngành hàng hải phụ trách.

- Thành lập Ban cảnh vụ, phụ trách xử lý trị an thành trấn, khác với quân đội, không cần rời thành trấn tác chiến.

- Thành lập Ban tình báo, tất cả tình báo, dù là quân sự hay thương nghiệp, đều thuộc về nơi này phụ trách.

.....

Đám đề án Khang Tư đặt ra, mỗi cái đều được thông qua.

Chờ lúc gần xong, các thành viên mới thình lình phát hiện, các loại nhân thủ dưới thế lực mình, hầu như đều bị các bộ môn chia cắt hết.

Nếu như nói là liên minh, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, lập tức lui ra trở mặt, nhưng hiện giờ lại thể hiện bộ dáng nên là như thế, bởi vì các bộ môn này đều là dưới mình quản hạt mà, có chút hoài nghi những người khác có phải còn giữ nhân thủ không lấy ra hay không nữa. Xem ra tâm tính bất đồng, cách nghĩ cũng bất đồng.

Tuy nhiên các thành viên cũng không muốn hội nghị Cục quân chính đầu tiên lại trở thành nơi Khang Tư độc đoán, các thành viên cũng đều trình lên đề nghị của mình.

Trong đó có đề nghị thành viên Cục quân chính hẳn nên có vệ đội tư nhân của riêng mình, Khang Tư không sử dụng quyền phủ quyết với đề nghị này, ngược lại bỏ phiếu tán thành.

Vì vậy quy định giấy trắng mực đen, mười bốn thành viên phổ thông Cục quân chính, sở hữu vệ đội tư nhân một trăm người, đồng thời còn quy định nhân số có thể mở rộng theo lãnh địa mở rộng.

Còn thủ tịch Khang Tư lại không phải vệ đội tư nhân, mà là vệ đội lĩnh chủ, bởi vì đây là đại biểu mặt tiền cho cửa hàng lãnh địa, cho nên được chấp nhận vệ đội lĩnh chủ có được một ngàn người.

Vốn các thành viên không đồng ý Khang Tư có được nhiều võ trang tư nhân như vậy, nhưng Khang Tư nói rõ đây là vì bảo trì võ lực song phương cân đối.

Chính hắn làm lĩnh chủ có lực lượng võ trang một ngàn người, mỗi vệ đội tư nhân nhà các ngươi cộng lại là một ngàn bốn trăm người, các ngươi không dám khi dễ ta, ta cũng không dám khinh các ngươi, chỉ có cân đối mới bảo trì hòa bình lâu dài.

Có lý do này đặt ra, mười bốn thành viên ngẫm lại cũng quả là như vậy, cũng cứ thế gật đầu tán thành.

Mà Khang Tư đương nhiên chuẩn bị xây dựng một hệ thống mật vệ tư nhân riêng ở bên ngoài, đương nhiên, hệ thống này ngoại trừ Khang Tư cùng mật vệ ra, căn bản sẽ không có bất cứ kẻ nào biết được.

Cư dân trấn Thanh Hương tim đập chân run nhìn nhân thủ tất cả các thế lực trong trấn, không ngừng ra ra vào vào nơi Khang Tư dừng chân, mọi người đều một bộ thần sắc khẩn trương khó nhịn. Những cư dân này căn bản không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ là mười bốn thủ lĩnh các thế lực lớn sau khi vào rồi thì không thấy trở ra, không nhịn được có chút hoài nghi các thủ lĩnh này có phải bị Khang Tư giam lỏng hay không, thế nhưng nhìn thủ hạ của các thủ lĩnh thế lực kia hình như không giống lắm.

Các cư dân vẫn chờ đợi lo lắng mấy ngày mới thả lỏng xuống, bởi vì mười bốn người thành viên Cục quân chính rốt cuộc rời khỏi chỗ của Khang Tư, đi về chỗ mình bắt đầu xử lý công việc xác nhập.

Đứng ở cửa tiễn bước thành viên Cục quân chính, Khang Tư đột nhiên ngừng lại, bọn người Giáp Nhất vội vã tiến lên quan sát hai bên, phát hiện không có dị trạng mới đặt ánh mắt lên người Khang Tư.

Còn Khang Tư ngẩng đầu vươn tay đón lấy một mảnh bông tuyết, động tác này khiến mọi người không nhịn được ngẩng đầu theo.

Vừa nhìn, để cho bọn họ thấy được kỳ cảnh, chỉ thấy bông tuyết trên trời càng ngày càng ít, không lâu sau, bông tuyết biến mất.

Mà bầu trời vẫn trắng xóa, như là bị ai xé ra một khe hở, một đoàn ánh sáng ấm áp thấy thế liền xuyên qua cái khe chiếu xuống, mà vừa vặn Khang Tư bị chiếu trúng liền bị bao phủ trong một mảnh kim quang.

Trong khi mọi người trợn mắt há mồm, chỉ ngây ngốc nhìn kỳ cảnh trùng hợp này, Khang Tư trong ánh sáng hai tay vỗ vào nhau, mơ hồ cười:

- Tuyết ngừng rồi.

Quyển 11: Giết Người Phóng Hỏa.

232. Chương 232: Lãnh Địa Thanh Hương. (1+2)

Vào cái ngày mà từng đoàn ánh sáng mặt trời tỏa khắp các nước phía bắc, cũng là ngày mà toàn bộ sinh vật bất luận sang hèn bất luận cao thấp, kể cả thực vật cũng đều mừng rỡ hân hoan.

Nguyên nhân không gì khác, trời phạt duy trì liên tục mấy tháng cuối cùng cũng chấm dứt, mà khí trời âm u bao phủ toàn thế giới cũng chầm chậm tan biến. Ánh mặt trời ấm áp cuối cùng lại một lần nữa chiếu rọi khắp nhân gian.

So sánh với các nơi khác trên thế giới rơi vào các loại thiên tai lương thực, ôn dịch, hồng thủy, bạo loạn, đối với dải đất Tuyết quốc phương bắc mà nói, chỉ là vượt qua một giai đoạn tuyết rơi tương đối dài, cùng lắm là hơi trễ nãi thời gian vụ cày xuân mà thôi.

Trừ chuyện đó ra đối với sinh vật Tuyết quốc phương bắc mà nói, ngày này cũng không khác với trước đây, không có biến hóa gì đáng ngạc nhiên cả, Công quốc Băng Diệu - Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, chuyện thủ hạ Nam tước Cáp Nhĩ thăng chức thành Tử tước, trên toàn Công quốc Băng Diệu mà nói căn bản không tính là gì.

Thời đại này dù đột nhiên thay đổi một Công tước, cũng chỉ là một chuyện mà thôi. Nhưng Tử tước Cáp Nhĩ vừa lên cấp lại sắc phong một đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê làm Huân tước, đồng thời chỉ định là Huân tước Thanh Hương lĩnh lại gây ra oanh động.

Vốn nếu chỉ là sắc phong trấn Thanh Hương, còn không gây cho người ta ngạc nhiên. Tuy rằng trấn Thanh Hương này cũng coi như là một cảng cập bến trọng yếu trên Tuyết Long Giang, nhưng bởi Bắc quốc quanh năm đóng băng, động tuyết hang băng khắp nơi đều có, hầu như không có người nào đi làm hàng hải, khá lắm là vận chuyển hàng giữa hai đầu một con sông mà thôi, bởi vậy một bến cảng đối với người khác là rất quan trọng, đối với người Tuyết quốc mà nói lại là có cũng như không.

Tuy rằng hải thương thường lui tới quanh năm, nhưng bọn hắn đều có khách hàng cố định, hơn nữa thu thuế cũng giao cho bọn địa đầu xà tại chỗ. Chính vì thế, bọn địa đầu xà đã nổi tiếng trong ngoài Bá tước lĩnh, dưới tình huống như vậy, đem cái loại danh hào lãnh địa treo lên cho có này sắc phong cho ai, những người khác sẽ không lưu ý, lại càng sẽ không đố kỵ.

Thế nhưng khi Tử tước Cáp Nhĩ công khai rộng rãi công văn, dán lên toàn Công tước lĩnh cho người ta xem, người sáng mắt lập tức choáng váng. Không ngờ là Thanh Hương lĩnh, mà lại không phải trấn Thanh Hương lĩnh, đây là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau mà! Trấn Thanh Hương là chỉ một cái thôn trấn, diện tích tính ra chỉ có mấy cây số vuông, căn bản không lớn tới mức nào cả; mà Thanh Hương lĩnh lại dùng mấy trăm, mấy ngàn cây số vuông để tính toán! Hai cái này so sánh với nhau hoàn toàn là chuyện cách biệt một trời một vực!

Các quý tộc ngoại trừ tính toán lãnh địa giàu có ra, càng tính toán kích cỡ lãnh địa! Một lãnh địa cùng cấp với Tử tước lĩnh lại mang đi sắc phong cho một Huân tước! Tử tước Cáp Nhĩ hỏng đầu óc hay là sao đây chứ?

Đến khi cáo thư này đưa ra ngoài, bên Tử tước Cáp Nhĩ tiếp đãi không ít các quý tộc tới khuyến cáo chất vấn. Nhưng mà đối mặt với các quý tộc này, Tử tước Cáp Nhĩ ngậm chặt miệng không trả lời, còn các bộ hạ hắn, đặc biệt là phong thần thân cận lại vẻ mặt khổ sở biểu thị tuyệt đối tán thành đại nhân sắc phong.

Ngay từ đầu mọi người còn không biết có chuyện gì, đến khi thật vất vả từ một phong thần Tử tước Cáp Nhĩ, lúc uống say tức giận tuôn ra nguyên nhân. Đây là Tử tước đại nhân sai lầm nhất thời. Tử tước đại nhân khi viết cáo thư đã quên gắn thêm phía trước Thanh Hương một chữ trấn, lý do đơn giản như vậy, liền khi không đẩy ra một khối lãnh địa còn lớn hơn cả mặt mũi Tử tước, phong quân cùng phong thần chỉ còn nước duy trì quyết định ban đầu.

Cái tin này không biết từ chỗ nào truyền lưu ra ngoài, mọi người sau khi trầm mặc một lúc liền cười phá lên. Nhưng sau khi cười xong, mọi người chỉ có thể cảm thán, cái Huân tước có được lãnh địa của Tử tước này thật là may mắn. Bởi vì liên quan đến vấn đề mặt mũi của quý tộc, cho nên có thể xác định, không có ai áp bức Huân tước kia trả lại lãnh địa dư thừa.

Đến lúc này, dù là Huân tước kia cam tâm tình nguyện trả lại lãnh địa, Tử tước Cáp Nhĩ cũng sẽ không chấp nhận, bởi vì đây khác nào tát vào mặt hắn, kết quả tốt nhất, chính là coi như ngay từ đầu Tử tước đã chuẩn bị sắc phong như vậy.

Đương nhiên, cũng có đồn đãi nói Tử tước Cáp Nhĩ vốn có ý như thế, nhưng một cái đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê nho nhỏ, dù có thành lập chút công lao như vậy cũng không phải là người nào của Tử tước Cáp Nhĩ, dựa vào cái gì đưa cho người ngoài một khối lãnh địa lớn như vậy? Lưu cho con cháu mình không tốt hơn sao?

Bởi vì không có lý do hợp lý làm nền móng, cho nên truyền ngôn này căn bản không có người tin, bởi vậy truyền đi một vòng liền không có chỗ đặt chân, cũng nhanh chóng biến mất.

Kế tiếp mọi người đều tập trung ánh mắt ở khu trấn kia trong Thanh Hương lĩnh. Bọn họ đều rất rõ ràng thế cục Thanh Hương lĩnh, người thay mặt các thế lực này cũng sẽ không cam chịu trên đầu mình xuất hiện một người lĩnh chủ. Đến lúc đó một khi sự tình nháo loạn lớn, thu hồi tước vị của đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê kia đã có thể danh chính ngôn thuận rồi.

Không thấy Tử tước Cáp Nhĩ lên tiếng, nhưng đám phong thần của hắn đều đứng một bên nhìn chằm chằm, xoa quyền sát chưởng chuẩn bị sẵn rồi chứ?

Nhưng mà sự tình lại nằm ngoài ý liệu của mọi người. Đám người chờ đợi một khoản thời gian, chẳng những không có chờ được tin tức Thanh Hương lĩnh náo động, ngược lại truyền ra tin mười bốn nhà thế lực lớn ở trấn Thanh Hương cùng với đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê kia dựng lên một cái Cục quân chính Thanh Hương lĩnh, hơn nữa nhân thủ bọn họ cũng đều nhập vào các cơ quan Cục quân chính Thanh Hương lĩnh. Nói cách khác, đông đảo thế lực trấn Thanh Hương lại thông đồng với đoàn trưởng lính đánh thuê kia làm bậy!

Tin tức này khiến mọi người đều sững sờ. Cái đoàn trưởng lính đánh thuê này cũng quá lợi hại đi chứ?

Bằng vào binh lực trăm người bọn họ, không có khả năng buộc các thế lực đông đảo trong trấn Thanh Hương đồng ý đứng về phía hắn, như vậy hắn đưa ra cái thủ đoạn gì đây chứ?

Đông đảo quyền quý quan tâm tới trấn Thanh Hương đều nhanh chóng phái lượng lớn người đi trước tìm hiểu, đồng thời cũng thuận tiện phái ra sứ giả đi chúc mừng quý tộc một đời mới xuất hiện.

Cái quý tộc một đời này là biểu thị, địa vị của đoàn trưởng lính đánh thuê này không thể kế thừa.

Vốn là tiểu quý tộc như Khang Tư sẽ không có ai để ý tới, tùy tiện mấy quý tộc bên cạnh có chút binh lính liền có thể mượn cớ xuất binh diệt hắn, nhưng hiện giờ bất đồng. Bởi vì các quyền quý tiểu quý tộc trong lãnh địa đều tới thừa nhận quyền lĩnh chủ của hắn, khiến các quý tộc xung quanh mất đi cơ hội mượn cớ hãm hại con dân lãnh địa để xuất binh, nếu như không có gì bất ngờ hoặc là quý tộc siêu lớn muốn tiêu diệt phong quân hắn, vậy địa vị lĩnh chủ có thể hưởng thụ cả đời.

Nếu như vậy đương nhiên phải kéo quan hệ tốt mới được, lãnh địa trên dưới một lòng là khó đối phó nhất cũng là dễ dàng phát triển mạnh mẽ, muốn kết giao đương nhiên phải thừa dịp mới cất bước như hiện tại.

Có lẽ sẽ kỳ quái nếu Khang Tư có được phong quân, vì sao quý tộc xung quanh còn dám đánh chủ ý lên Khang Tư? Đây là bởi bên phía Tuyết quốc, tuy rằng giữa cấp trên và cấp dưới cần mượn tội danh "phản loạn" mới chinh chiến lẫn nhau, nhưng đồng cấp chỉ cần tìm được cớ là có thể xuất binh kiếm lời, hơn nữa chỉ cần đưa ra một lý do và hiếu kính đủ, cấp trên cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Cũng bởi vì thế, cho nên có lời nói của Áo Đặc Hàn châm ngòi, để cho Phổ Đặc kỵ sĩ đại nhân cùng là phong thần Tử Tước Cáp Nhĩ rất động tâm. Nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi lại:

- Áo Đặc Hàn, ngài nói ta xuất binh đánh cái Khang Tư kia, đại nhân Cáp Nhĩ sẽ thật là không tức giận chứ? Dù sao đây là Huân tước ngài ấy vừa mới sắc phong mà.

Áo Đặc Hàn cười nói:

- Nếu như là phong thần bình thường, lúc này ngài xuất binh đánh, tuyệt đối đại nhân sẽ giận tím mặt, bởi vì đây là đánh vào mặt mũi đại nhân, mấy phong thần chúng ta cũng sẽ địch với ngài trước nhất. Thế nhưng, tin rằng ngài cũng biết đây là đại nhân nhất thời sơ ý, mới để cho một cái Huân tước có được lãnh địa Tử tước, cái Khang Tư này quả thật là sỉ nhục của đại nhân, cho nên nếu như ngài tiêu diệt hắn, đại nhân còn có thể biểu hiện ra ngoài là giận dữ thậm chí xử phạt ngài, nhưng trong lòng khẳng định sẽ cảm kích ngài.

- Chúng ta bởi vậy cũng sẽ có hảo cảm với ngài, bởi vì ngài đã thay đại nhân trừ bỏ đi cái Huân tước khiến đại nhân mất mặt này.

- Như thế, tin rằng đại nhân đối với cái Huân tước nhặt được của không này khẳng định rất tức giận, nhưng mà...

Nói đến đây, thần sắc Phổ Đặc có chút chần chờ liếc nhìn Áo Đặc Hàn.

Áo Đặc Hàn là người cơ trí đương nhiên biết rõ ý ánh mắt này, vì vậy hắn lập tức cười nói:

- Có phải là ngài muốn hỏi, vì sao các phong thần trực thuộc chúng ta lại không ra tay, ngược lại phải tìm một phong thần ngoại hệ xuất thủ phải không?

Phổ Đặc có chút ngại ngùng nói:

- Ha ha, đúng là có nghi vấn như thế, dù sao ta là kỵ sĩ chỉ có một thôn trấn, không cần so sánh với các phong thần trực hệ như đại nhân, dù là so với các phong thần ngoại hệ khác cũng là lực lượng yếu nhất.

Áo Đặc Hàn xua tay cười nói:

- Hắc, khó trách ngài có cách nghĩ này, nhưng mà chỉ cần ngài ngẫm lại, chỉ có lãnh địa của đại nhân ngài trong các phong thần là gần với trấn Thanh Hương nhất sẽ hiểu được. Mấy người chúng ta dù muốn tự mình ra tay, vừa mới điều động binh mã, người trên toàn Cáp Nhĩ lĩnh sẽ biết, căn bản không thể làm ra đánh lén bất ngờ được.

Phổ Đặc gật đầu nói:

- Điểm ấy ta có thể hiểu được, chỉ là ta là kỵ sĩ chỉ có một thôn trấn, thu hết tráng đinh thôn trấn biên chế bộ đội, cũng chỉ mới ba trăm người, tuy rằng gấp ba lần đoàn lính đánh thuê của Khang Tư mới trăm người kia, nhưng Khang Tư hắn còn có tráng đinh toàn trấn Thanh Hương hỗ trợ mà.

- Chút người như thế khẳng định không thể hình thành thế thắng tuyệt đối, chiếu theo ta thấy, ít nhất phải tạo đủ đội quân tiêu chuẩn một ngàn người, mới có thể thắng lợi trong thời gian ngắn nhất.

Áo Đặc Hàn biết rõ cái gì là đội tiêu chuẩn một ngàn người, chính là võ trang chính quy, mà không phải do tráng đinh cấu thành. Trong tay tên kia giỏi lắm là nắm được một đội hai trăm người, vậy ý chính là muốn mấy người bên mình phải đưa ra một đội hơn tám trăm người!

Mẹ nó, đây chẳng phải nói để mấy người mình đổ vốn lớn, trong đó chỗ tốt nhiều nhất lại bị ngươi thu nhiều hơn!

Cái này cũng quá càn rỡ đi chứ? Không sợ ngược lại mấy người mình bắt diệt hắn sao.

Chỉ là ngẫm lại chính mấy người mình còn phải đeo dựa danh phong quân đi đối phó Khang Tư, Áo Đặc Hàn không khỏi cau mày nói:

- Không phải chúng ta không muốn giúp ngài, ngài cũng biết lần đại chiến trước mấy trực hệ chúng ta tổn thất thảm trọng cỡ nào. Như thế này, chúng ta tối đa chỉ có thể đưa một đội năm trăm người, còn lại thì ngài phải khổ cực một chút.

Phổ Đặc có vẻ cắn răng nói:

- Cũng được, ta võ trang tráng đinh trong lãnh địa mình tốt một chút.

Kỳ thật đáy lòng hắn đang mừng rỡ, hắn lại không tin thật sự phải đưa ra một đội chính quy ngàn người mới có thể thắng lợi, há mồm sư tử ngoạm chỉ là để giảm thiểu tổn thất của mình mà thôi.

Bởi vì mình chỉ cần đánh một người Khang Tư mà thôi, cũng không phải muốn đối nghịch với các thế lực trấn Thanh Hương, trước khi khai chiến liền cho thấy ý đồ của mình, tin rằng các thế lực này sẽ không chen chân vào.

Dù sao quan hệ bọn họ có tốt hơn, trước mắt một bên chỉ là lĩnh chủ mới tới, còn bên kia lại là các thế lực lâu đời thâm căn cố đế, tuyệt đối không có khả năng buộc chung một chỗ.

Về phần lý do đánh Khang Tư? Nói hắn nhục mạ mình không được sao? Đó là một chuyện căn bản không cần tốn công suy nghĩ.

Phổ Đặc mặt đầy tươi cười nói:

- Đúng rồi, sau khi tiêu diệt Khang Tư, ta chỉ muốn tài sản của Khang Tư là được, lãnh địa cùng tước vị sẽ phiền các ngài đi xử lý.

Hắn cũng không phải người quá tham, biết rõ trấn Thanh Hương sẽ không có khả năng rơi vào tay mình, cho nên dứt khoát hào phóng một chút.

Áo Đặc Hàn lắc đầu cười:

- Không cần, chúng ta chỉ cần thay đại nhân thu hồi lãnh địa sai sót dư thừa là được, cho nên trấn Thanh Hương có thể dựa theo lệ cũ trở thành lãnh địa của ngài, nhưng có thể ký được hợp đồng với mọi người hay không, thì là chuyện của chính ngài rồi.

Tuy rằng Phổ Đặc rất hoài nghi đám phong thần trực hệ này thật sự có hảo tâm như thế hay không, nhưng vội vàng cười đáp ứng:

- Nha, vậy tiểu đệ xin đa tạ trước.

Dù sao hắn đã sớm hạ quyết tâm, cướp sạch tài phú Khang Tư chạy về là được, ai còn quản trấn Thanh Hương về tay người nào chứ.

Áo Đặc Hàn xua tay nói:

- Không cần khách khí, dù sao cũng là do ngài xuất đầu chịu phiêu lưu, như vậy thu được chỗ tốt như thế cũng là phải.

- Như vậy chúng ta cứ định như thế. Chờ khi trở về, chúng ta sẽ dẫn thủ hạ phân tán phái tới nhà ngài, hy vọng ngài có thể an bài sử dụng bọn hắn dưới danh nghĩa lính đánh thuê.

Phổ Đặc mỉm cười nói:

- Đó là tất nhiên, không thì ta giải thích làm thế nào đột nhiên có nhiều lực lượng võ trang như thế, như vậy ta chờ tin tốt lành của các vị đại nhân.

Ngay lúc đám phong thần Cáp Nhĩ lĩnh bắt đầu trợn mắt hổ với Khang Tư, trấn Thanh Hương đang tiến vào thời kỳ hợp nhất, nhân thủ các thế lực đều dựa theo sở trường bản thân tiến vào phục vụ cho bộ môn phù hợp.

Về phần các thế lực này có phải giống như Khang Tư lưu lại nhân thủ xây dựng thế lực riêng của mình hay không, vậy cũng chỉ có bọn họ mới biết được.

Nhưng mà biểu hiện ra ngoài, mọi người vẫn còn chí công vô tư.

Tuy rằng trong mười lăm thành viên Cục quân chính ngoại trừ Khang Tư tính toán toàn cục ra, các thành viên khác đều phân biệt phụ trách riêng một hoặc hai bộ môn. Nhưng ngày hôm nay toàn bộ thành viên Cục quân chính đều tụ tập ở một bộ môn, đó là bộ môn quản lý quân vụ.

Nguyên nhân không gì khác, bởi vì ngày hôm nay là ngày bắt đầu lựa chọn sĩ quan sau khi trấn Thanh Hương hợp nhất võ lực.

Trên đài chủ tịch, bất đồng với thần tình hoặc vui hoặc bực bội của các thành viên Cục quân chính khác, Khang Tư chỉ là mỉm cười xem chuyện, cũng không phải bởi bên bản thân mình trúng cử bao nhiêu người mà xuất hiện biến hóa.

Lần này trấn Thanh Hương tổng cộng thu nạp võ trang hơn hai ngàn năm trăm người, bình quân tính ra mỗi thế lực cũng khoảng hai trăm người, con số này ai cũng biết đều là người các thế lực này che giấu.

Tới thời khắc này, ai cũng sẽ không đi tin tưởng con số tình báo trấn Thanh Hương do Tử Tước Cáp Nhĩ cung cấp trước kia nữa, nói nhân khẩu trấn Thanh Hương cũng chỉ khoảng hai ba ngàn người, hiện giờ chỉ riêng binh lính thủ hạ các thế lực cũng đã không kém con số này rồi.

Hơn trăm người của Khang Tư cũng bị hợp nhất vào, vốn đang muốn dùng những lính đánh thuê này xây dựng vệ đội lĩnh chủ, nhưng lo nghĩ tới sau khi hợp nhất quân đội bên trong không có người một nhà chống đỡ, vậy đúng là may áo cho người ta, cũng phải bỏ qua.

Đương nhiên, Khang Tư đảm bảo các lính đánh thuê này tiếp tục có được đãi ngộ đã hứa trước đây, không thì các lính đánh thuê này sẽ không muốn thay đổi thân phận đi làm một quân binh Thanh Hương lĩnh.

Bởi vì trước đây thế lực đều mơ hồ có chút đề phòng, cho nên mọi người cũng không bán mặt mũi lẫn nhau, hai ngàn năm trăm võ trang nhất loạt thu về, mặc dù có mệnh lệnh đánh tan tổ hợp lại, nhưng mọi người vẫn tụ hợp theo thế lực cũ đồng thời trừng mắt kẻ thù xưa.

Ngược lại hơn trăm người bên Khang Tư lại nhiệt tình lôi kéo làm quen với những người khác, bởi vì không có xung đột với mọi người, cho nên bọn họ đi tới chỗ nào cũng được hoan nghênh.

Các thành viên Cục quân chính vừa nhìn thấy vậy, sắc mặt đều không dễ coi, lập tức mang các sĩ quan, có lẽ phải nói là đám tiểu đầu mục, rút đi hết, đám tán binh còn lại mới bị ép tiếp thu trọng tổ.

Sau khi trọng tổ ra hai mươi lăm đội trăm người, sẽ là chọn sĩ quan cơ sở cao nhất... Chức quan đội trưởng trăm người này, là được các thành viên Cục quân chính nóng mắt nhất, đều phái ra tinh nhuệ tiến hành tranh đoạt.

Phương pháp tranh đoạt rất đơn giản, dựa theo như lời Khang Tư, Bách phu trưởng là sĩ quan cơ sở, cũng không cần năng lực mưu kế sách lược chiến đấu gì, chỉ cần đánh được giết được là tốt.

Các thành viên Cục quân chính khác đối với điều này đồng ý sâu sắc, bởi vì thân phận bọn họ là nhà quê, nào có được thủ hạ có kế có mưu biết chiến trận.

Vì vậy cuộc chiến tranh đoạt sĩ quan rõ ràng cứ như là đấu vật giống thăng cấp lính đánh thuê, như vậy đối với thủ hạ xuất thân lính đánh thuê bên Khang Tư lại là một cơ hội tốt.

Cho nên sau một phen đấu tranh kịch liệt, nhân thủ bên Khang Tư phái ra tuy rằng là ít nhất trong số các thế lực, nhưng toàn bộ trúng cử, chẳng những Hạ Lợi các lính đánh thuê lão thành đương nhiên trở thành Bách phu trưởng, Bỉ Lâm Đặc Tư cùng hai người hầu kỵ sĩ cũng đồng dạng trở thành Bách phu trưởng.

Có thể nói danh ngạch hai mươi lăm Bách phu trưởng, một người Khang Tư đã chiếm tám.

Về phần Giáp Nhất, bởi vì hắn phụ trách vệ đội lĩnh chủ, cho nên sẽ không tham dự, về phần Giáp Nhị Giáp Linh đều là nhân vật lưu lại cho hệ thống mật vệ, nào có thể tham gia.

Tiếp đó là cạnh tranh Ngũ thập phu trưởng, Thập trưởng cùng Ngũ trưởng.

Trăm người lính đánh thuê Khang Tư, bằng năng lực bản thân, bằng vào kinh nghiệm đánh trận, càng thêm nguyên nhân không có cừu hận cùng với lúc đầu nhiệt tình kết giao với các thế lực khác, mọi người thành công trúng cử, thấp nhất cũng là một Ngũ trưởng, đây là chuyện rất bình thường.

Do vì đánh tan biên tập lại, cho nên trong một Thập Ngũ tuyệt đối không có hai người cùng thế lực tồn tại, dưới tình huống võ lực mọi người tương đồng, đề cử thành viên đoàn lính đánh thuê Khang Tư không có xích mích đi làm đầu mục, vì vậy thuận theo lẽ thường, hơn nữa chuyện này mọi người đều có thể tiếp thu.

Sau khi kết quả đi ra, các thành viên Cục quân chính đều lắc đầu có chút bất đắc dĩ.

Trong lúc thành viên Cục quân chính có chút khó chịu, Khang Tư thấy còn có ba đội trăm người bởi vì nhân thủ không đủ mà không thuộc về một thế thực nào khống chế, không khách khí điều hai phần ba sĩ quan ba đội đó nhập vào tám đội trăm người của mình, sau đó lại điều ra sĩ quan bù lại nhân số sĩ quan ba đội kia còn thiếu.

Liền chỉ chớp mắt, Khang Tư liền khống chế được mười một đội trăm người!

Lão đầu Thị Tòng Trường xuất thân từ hội Liên Nghị, không cần nhìn cũng biết sắc mặt mọi người không đẹp, bởi vì hiện tại không khác gì mang binh lực mọi người bổ sung lực lượng cho Khang Tư mà thôi, có thể vui được mới là lạ.

Thị Tòng Trường người thì đã già, không có nhiều dã tâm, đồng thời cũng không hy vọng Cục quân chính vừa mới thành lập không bao lâu chỉ vì sự kiện này liền giải tán, bởi vậy không cố kỵ nói ra:

- Ta thấy binh thành viên Cục quân chính chúng ta còn chưa thành lập, dứt khoát đưa những người này thành tư binh thế nào? Về sau lại chiêu mộ bộ đội Thanh Hương lĩnh chọn sĩ quan một lần nữa có được không?

Các thành viên khác trong Cục quân chính, tuy rằng rất không hài lòng thủ hạ của mình cứ thế không công thành thủ hạ của Khang Tư, nhưng mà bọn hắn cũng không muốn vì chuyện này lật mặt với Khang Tư, bọn họ lại rất luyến tiếc đánh mất danh hiệu Cục quân chính này. Y - www.

Chính những người này nếu muốn quang minh chính đại khống chế một khối lãnh địa, là một chuyện rất không dễ dàng.

Trước tiên cần phải nịnh bợ một quý tộc có địa bàn rất lớn, nhưng còn phải bán mạng lập ra công lao hết sức lớn. Cuối cùng chính quý tộc này cùng với các phong thần của hăn đối với mình rất hòa hảo, những điều kiện kia đều phù hợp, vậy mình cũng có khả năng thu được cơ hội như vậy.

Đừng nhìn mình ở trấn Thanh Hương hô mưa gọi gió, nhưng ở chỗ dựa thì mình chỉ là một con chó săn mà thôi, trừ phi cướp lấy trấn Thanh Hương từ tay chỗ dựa, cái này căn bản đừng nghĩ tới chuyện thu được quyền quý tộc, mà nhiệm vụ này căn bản không có khả năng hoàn thành.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa nghe có bộ môn Cục quân chính xuất hiện, chính mình không suy nghĩ liền gia nhập vào.

Hiện giờ nghe được Thị Tòng Trường có đề nghị này, trong lòng mọi người khẽ động, như vậy có thể tránh cho Khang Tư khống chế quân đội Thanh Hương lĩnh mười một đội trăm người, lại có thể bán một cái nhân tình, còn có thể nhanh chóng thành lập tư binh của riêng mình, đúng là một công nhiều lợi, nghĩ đến đó mọi người đều gật đầu tán thành.

Khang Tư cười cười cũng gật đầu tán thành, hắn không lưu ý thủ hạ mình uy mãnh toàn bộ đều thành sĩ quan như thế, quả thật tạo thành như bây giờ, gần như là hành vi tự lấy đá đập chân mình.

Vì sao nói như vậy chứ?

Đầu tiên là vấn đề kinh tế, vốn Khang Tư chỉ cần nuôi sống một đội trăm người là được, hiện giờ thoáng cái thành đội ngàn người, mà tài sản của mình lại không kịp mở rộng gấp mười, thoáng cái liền xuất hiện khủng hoảng kinh tế.

Tiếp đó quân đội Thanh Hương lĩnh vừa thành lập liền tan rã, hơn nữa chẳng những không thành lập quân đội Thanh Hương lĩnh thống nhất, ngược lại đắc tội mấy thủ lĩnh thế lực này.

Bởi vì binh lính vệ đội Khang Tư tìm về, đều là thủ hạ mấy thế lực này, coi như là bọn họ cung cấp nhân lực trợ giúp Khang Tư mở rộng vệ đội, mấy ai lại sẽ cam tâm tình nguyện chứ.

Còn Khang Tư này sở dĩ không thèm để ý tới, đương nhiên là có lý do hắn không thèm để ý, thấy mọi người vẻ mặt căm giận không cam lòng, Khang Tư cười nói:

- Các vị, ta ở đây cảm tạ các vị ra sức ủng hộ vệ đội lĩnh chủ trước.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều không dễ nhìn.

Tên Khang Tư này được lời còn muốn bày đặt? Chính mấy người mình nếu không nhìn trên quyền lợi Cục quân chính, hơn nữa ngươi quang minh chính đại chiếm mười một đội trăm người, mấy người này đã sớm phản rồi.

Khang Tư không lưu ý sắc mặt những người này, tiếp tục nói:

- Huynh đệ nghe nói mức treo giải bang Tuyết Lang vẫn như cũ không hủy bỏ, cho nên muốn phái vệ đội lĩnh chủ huấn luyện một phen xong liền tiếp nhận nhiệm vụ này, không biết các vị ai muốn tham gia một phần đây?

Nghe nói như thế, mười bốn thành viên Cục quân chính đều sửng sốt một chút.

Giải thưởng bang Tuyết Lang lớn tới mức nào bọn họ đương nhiên quá rõ ràng, không nói Bá tước Bỉ Khắc đưa ra mức thưởng kinh người, là tước vị Nam tước Lâm Tuyết cùng Tử tước Quỳ Lạp, chỉ cần giải thưởng tám mươi vạn kim tệ do đám thương đoàn chi trả, thì mạng già này cũng có thể bỏ đi.

Đáng tiếc nếu đối phương có thể đưa ra mức thưởng cao như vậy, thì khẳng định sẽ xứng với năng lực của mục tiêu, người lực lượng hơi yếu một chút cũng không dám ra đứng đầu, càng đừng nói tiêu diệt đối phương.

Thế nhưng hiện tại lĩnh chủ đại nhân vừa có một ngàn một trăm binh lính lại muốn đi tiếp nhiệm vụ này? Cái này cũng quá cuồng vọng đi chứ.

Hắn coi bang Tuyết Lang trở thành cái gì? Bọn chúng không phải đám đạo tặc lang thang phá nhà cướp của, mà là đoàn đạo tặc cường đại siêu cấp có thể công phá thành Bỉ Khắc, cướp sạch tất cả các thương đoàn bên trong thành.

Lĩnh chủ đại nhân nói lời này là muốn mấy người mình lại cung cấp binh lực cho hắn? Không cần mơ, bên mình trước đó có hại đã không nói, hơn nữa thủ hạ của ngươi quá mạnh, tất cả đều trở thành sĩ quan, lại

thêm luyến tiếc địa vị Cục quân chính mới không trở mặt với ngươi, hiện giờ lại muốn kéo mình xuống nước trở thành sĩ quan hậu cần cho ngươi?

Không có chuyện tốt như vậy đâu!

Cho nên mười bốn thành viên Cục quân chính lập tức lắc đầu biểu thị không có cái hứng thú kia.

Thấy những người này lắc đầu, Khang Tư cũng không thất vọng nhiều lắm, chỉ là nhẹ nhàng thêm một câu nói:

- Ừm, nếu các vị không có ý muốn này, ta đây cũng không miễn cưỡng, nhưng mà, nếu như huynh đệ may mắn thành công, không biết phần thưởng này là hoàn toàn thuộc về cá nhân huynh đệ, hay là thuộc về Cục quân chính đây?

Mọi người đối với lời này đều lơ đễnh, ngược lại âm thầm cười nhạo người si nói mộng, chưa gì đã mơ tới phần thưởng.

Vì vậy mười bốn thành viên Cục quân chính một lời đồng thanh nói:

- Đương nhiên là thuộc về lĩnh chủ đại nhân ngài, tất nhiên, sự tình cũng là tương đối, nếu như xảy ra vấn đề gì, vậy cũng là đại nhân ngài tự mình phụ trách.

Khang Tư cười cười, những người này thật là thẳng thắn, có lẽ còn chưa tới mức che ba giấu bốn bụng đầy dao găm, cho nên cũng không khách khí biểu lộ cách nghĩ:

- Đó là đương nhiên, nếu như bang Tuyết Lang truy sát ngược lại, các vị có thể giao ta ra, đây là quy củ mới đi, có thể xuất động tư binh tấn công lãnh địa thế lực đối địch, nhưng hậu quả thắng bại đều thuộc về tư nhân, không tính vào hệ thống quyền lợi lãnh địa. Nếu như trêu chọc địch nhân cường đại, mà lại không có bản lãnh giải quyết, có thể xin giúp đỡ, cầu viện không được, như vậy lãnh địa tự nhiên sẽ bỏ qua hắn, quy củ này thế nào?

Thành viên Cục quân chính nảy ra ác độc, mẹ nó, ngươi bị bang Tuyết Lang tiêu diệt rồi, lão tử tìm một thằng nhóc tỳ nói là con ngươi đi kế thừa tước vị này!

Cho nên bọn họ nháy mắt ra hiệu lẫn nhau, lập tức xác nhận đề án có thể xuất động binh đánh thế lực đối địch, chi tiết đề án là tư binh đánh hạ lãnh địa cùng tài phú thu được thuộc về sở hữu của chủ nhân tư binh, coi như là lãnh địa tư nhân dưới lãnh địa.

Đương nhiên là có chỗ tốt lớn như vậy, chỗ hại cũng là tự mình chịu, ví như toàn quân bị diệt, quân địch phản công trở lại, một khi không có ai ủng hộ, vậy người xuất động tư binh kia sẽ bị đưa cho địch nhân hả giận.

Tuy nhiên vào lúc ban đầu, ngoại trừ vệ đội lĩnh chủ Khang Tư ra, các thành viên Cục quân chính đều không có khả năng xuất động tư binh đánh thế lực đối địch, bởi vì bọn họ chỉ có một đội trăm người, đã là cực hạn.

Nhưng mà về sau, nếu như lãnh địa mở rộng, quân đội tăng lên, tư binh của bọn họ cũng sẽ gia tăng, đến lúc này mới có thể tự mình xuất động tư binh tác chiến.

Đề án thông qua, mọi người dẫn tư binh của mình tự về nhà. Khang Tư theo hạn chế Cục quân chính gạt bỏ một đội trăm người để vệ đội lĩnh chủ của mình bảo trì quy mô một ngàn người, còn đội một trăm người không ai muốn liền thành bộ đội canh gác trong trấn Thanh Hương.

Bởi Khang Tư chỉ cần hai danh ngạch thập trưởng, các danh ngạch thập trưởng khác đều tặng cho các thành viên Cục quân chính chia cắt, khiến cho đội trăm người này mới chân chính là bộ đội thuộc về khống chế Cục quân chính Thanh Hương lĩnh. Cái danh hào này cũng có thể để cho đội trăm người không ai muốn này bớt đi tâm tình phiền muộn.

Bên Khang Tư, nơi trú của hội Đoàn Trợ trước kia đã thành Phủ lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh, nhân viên tạp vụ được an bài xung quanh, còn địa phương này cũng được mười bốn thành viên Cục quân chính tài trợ một khoản tiền cùng tài liệu tiến hành sửa chữa, tuy rằng mới khởi công được mấy ngày, nhưng cũng đã có quy mô đại khái.

Dàn xếp xong ngàn binh lính cũng là một chuyện rất nhẹ nhàng, quá lắm là mở rộng giáo trường ra hơn ngàn thước vuông mà thôi.

Khang Tư đi nghỉ ngơi, Bách phu trưởng Hạ Lợi cùng các sĩ quan tập kết thủ hạ của mình trên giáo trường, bước đầu tiên là giải thích cho bọn họ đãi ngộ của vệ đội lĩnh chủ.

Nghe được một phần công tác làm cho người ta chảy nước miếng, đặc biệt người nhà của mình cũng có thể thu được một phần công tác từ Phủ lĩnh chủ, cùng với đãi ngộ không cần lo về sau, đám thủ hạ hơn chín trăm người từ mười bốn thế lực lập tức động tâm.

Chính mình là do chủ nhân quang minh chính đại đưa tới, dạng như vậy vốn không thể nói là phản bội, trong lòng không có áp lực, bọn họ nhanh chóng chuẩn bị gia nhập vào vệ đội Phủ lĩnh chủ có được đãi ngộ ưu ái, hơn nữa có danh nghĩa cao quý.

Tiếp sau Hạ Lợi, là đưa Giáp Nhất trưởng quan vệ đội giới thiệu cho mọi người biết, bởi vì chín phần sĩ quan đều rất cung kính với nam nhân thoạt nhìn yếu nhược này, cho nên các tiểu binh cùng một phần sĩ quan còn lại đều chịu theo biểu thị kính phục.

Giáp Nhất cũng đầy khẩu tài, một câu "Chúng ta đều là người Thanh Hương lĩnh, chỉ là được phân phối thành vệ đội lĩnh chủ mà thôi", lập tức lượt bỏ lòng áy náy cảm giác như phản bội chủ cũ của chín trăm người kia.

Ngẫm lại cũng phải mà, hiện giờ toàn bộ các đầu mục thế lực lớn trấn Thanh Hương đều gia nhập Cục quân chính Thanh Hương lĩnh, nói lại những người này đều là người một nhà mà.

Hơn nữa nói tới thân phận, chính mình hiện giờ thuần phục lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh được mọi người chấp nhận, nói ra trên mặt cũng vinh quang, bởi vì mình không phải là võ trang tư nhân, mà là vệ đội lĩnh chủ!

Sau một phen cho thấy chủ thượng nhà mình có thân phận quý tộc, cùng với mấy người mình là bộ đội quý tộc mà không phải là võ trang tư nhân tạp nham, kích khởi lòng vinh dự của mọi người, Giáp Nhất tiếp tục nói.

Hắn thẳng thắn biểu thị, chủ thượng nhà mình căn bản không thèm để ý các ngươi sẽ có bao nhiêu người là do chủ nhân các ngươi thu mua, bởi vì dưới danh nghĩa Cục quân chính, căn bản không xảy ra sự tình gì, cùng lắm là len lén truyền lại một chút tình báo lĩnh chủ cho chủ nhân cũ của các ngươi mà thôi.

Bởi vậy dạng này lĩnh chủ đại nhân căn bản không can thiệp tới, thế nhưng nếu đưa tình báo bán ra cho người ngoài, như vậy chẳng những sẽ không bỏ qua cho các ngươi, dù là chủ nhân cũ của các ngươi cũng sẽ không bỏ qua! Bởi vậy hy vọng trước khi các ngươi làm gian tế phải suy nghĩ cho kỹ.

Người ở đây đều cho rằng đội trưởng vệ đội đang nói lời thừa.

Dù có như thế nào, mình cũng không có khả năng không quan tâm tới loại chuyện ăn cây táo, rào cây sung này, cho nên sắc mặt nghiêm túc đánh giá lại.

Cuối cùng Giáp Nhất tuyên bố nhiệm vụ huấn luyện.

Tuy rằng nghe xong cái nhiệm vụ huấn luyện này làm cho cả người run rẩy, nhưng so sánh với đãi ngộ mà nói, mọi người đều có thể tiếp thu, cho nên xếp hàng theo các Bách phu trưởng đi tới chỗ nghỉ ngơi của mình.

233. Chương 233: Thảo Phạt Lĩnh Chủ. (1+2)

Chuyện bên ngoài đều có thủ hạ dưới tay đi bố trí, Khang Tư chỉ ở trong phòng yên lặng nghỉ ngơi đọc sách.

Đột nhiên, một hắc y nhân hiện ra quỳ một gối trước mặt Khang Tư, Khang Tư vội vàng buông sách xuống hỏi:

- Thu thập tin tức thế nào?

- Dạ! Chủ thượng! Tổng bộ bang Tuyết Lang ở trong thung lũng cách trấn Lâm Đầu hơn ba trăm cây số, nhân viên võ trang hơn ba ngàn người, tạp dịch cùng gia quyến chừng năm ngàn người, trang bị cho quân đội đúng tiêu chuẩn.

Giáp Linh nói một hơi.

Sau khi phát hiện các thành viên Cục quân chính đều rất có thành ý rất vui lòng tiếp nhận thân phận Cục quân chính, Khang Tư liền phái Giáp Linh đi dò la tin tức của bang Tuyết Lang.

Không có cách nào khác, phát hiện mình phải nuôi sống một số đông người, Khang Tư chỉ có cách cố gắng liều mạng kiếm tiền, mà tiêu diệt bang Tuyết Lang chính là chuyện kiếm tiền tốt nhất lúc này. Khang Tư sở dĩ phải tiêu diệt bang Tuyết Lang, tuyệt đối không phải nguyên nhân là tinh thần trọng nghĩa cái quái gì cả mà chỉ bởi vì tiền mà thôi.

Ở thời đại này, mọi người đều rất thực tế, nếu không liên quan tới ích lợi của chính mình, quản làm chi ngươi giết người hay là phóng hỏa chứ? Nhưng một khi liên quan đến ích lợi của mình, dù ngươi là thánh nhân giải cứu thế gian, thì cũng phải tiêu diệt!

Không nên nói hắn không có tấm lòng chính nghĩa gì đó, dù sao sống ở thời đại vũ lực trên hết, ai nấy cũng phải chấp nhận cuộc sống như vậy.

Về phần chính mình rơi vào tình huống không thể tiêu diệt bang Tuyết Lang, thậm chí ngược lại bị bang Tuyết Lang tiêu diệt, Khang Tư nghĩ cũng không có nghĩ tới.

Bởi vì hắn có chỗ ỷ lại thật lớn mới dám làm càn, đó chính là Giáp Linh tên mật vệ giết không chết này.

Nếu thật sự đánh không lại, cùng lắm thì cho Giáp Linh mỗi ngày ám sát vài người bang Tuyết Lang, đến khi nào diệt sạch toàn bộ bọn chúng không phải là được rồi sao?

- Ba ngàn võ trang? Không ngờ chỉ bằng vào chút lực lượng như vậy mà phá tan thành Bỉ Khắc?

Khang Tư hiển nhiên cảm thấy có điểm không thể tin được.

Hắn quả thực biết rõ tình hình ở thành Bỉ Khắc, cho dù bị điều đi nhiều người như vậy, nhưng khẳng định các thương đoàn sẽ lưu lại lực lượng quân thủ thành tinh nhuệ nhất, tối thiểu cũng đủ quân để bảo đảm về phương diện phòng ngự và vận hành công việc.

Một thành trì như vậy, dưới tình huống không có nội ứng, ít nhất phải mấy vạn quân mới có thể công phá được. Đoàn cường đạo bang Tuyết Lang kia với ba ngàn quân võ trang đúng là đủ để hoành hành khắp Công tước lĩnh, nhưng nếu muốn đánh phá thành Bỉ Khắc thì rõ ràng không đủ.

- Giáp Linh ngươi có phát hiện có người của các thế lực khác thường lui tới bang Tuyết Lang hay không?

Khang Tư hỏi, hắn vốn không tin bang Tuyết Lang tấn công thành Bỉ Khắc lại không có ẩn tình bên trong.

- Chủ thượng! Thuộc hạ không có để ý.

Câu này đổi lại là người khác khẳng định sẽ bị mắng như té nước vào mặt. Bị Giáp Linh ung dung nhẹ nhàng nói ra. Khang Tư lại có cảm giác như muốn vỗ vỡ cái đầu mình, chỉ đành ngửa mặt lên trời thở dài mà thôi.

Giáp Linh này năng lực đúng là cao siêu, đáng tiếc đầu óc lại không biết quyền biến, không biết suy nghĩ để ứng phó với những việc dù rất bình thường.

Phái hắn đi thi hành nhiệm vụ nhất định phải nói rõ ràng từng chi tiết, bằng không những chuyện phát sinh hắn sẽ không làm hoặc là thi hành lung tung. Thật hết cách! Lần này chỉ kêu hắn đi dò tra tổng bộ cùng binh lực của bang Tuyết Lang, quả thực hắn chỉ điều tra hai dạng này, hết biết!

Tuy nhiên quên đi, ít nhất hắn tuyệt đối phục tòng mệnh lệnh, làm lỗi cũng là chính mình không có biểu đạt ý đồ rõ ràng mà thôi.

Kỳ thật vấn đề này cũng không cần quá nhiều lo lắng, nếu dựa theo suy luận nói đến âm mưu thu lợi, kẻ núp phía sau màn thông đồng với bang Tuyết Lang thực rất có thể chính là Bá tước Bỉ Khắc.

Tuy nhiên cho dù là Bá tước đại nhân thì như thế nào chứ? Nếu có người tiêu diệt được bang Tuyết Lang, Bá tước nghĩ muốn trả thù cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt, mức thưởng phải cấp cứ vẫn theo đó cấp, bằng không đối với một kẻ bề trên như Bá tước mà nói quả thực chính là tự mình đoạn tuyệt khắp thiên hạ.

Còn như ngấm ngầm hãm hại, vậy thì chưa biết ai sợ ai à nha?

Hiểu rõ những điều này Khang Tư cười cười, bảo Giáp Linh giao tin tình báo cho Giáp Nhất. Giáp Nhất tự nhiên sẽ dựa theo giải thích của Giáp Linh, vẽ ra vị trí cùng phân bố binh lực của bang Tuyết Lang, sau đó vây quanh bản đồ này bắt đầu định kế hoạch tác chiến, đồng thời cũng tiếp tục thăm dò mọi động tĩnh của bang Tuyết Lang.

Thật nếu nói đến năng lực sĩ quan, xem qua các thế lực nhỏ ở trấn Thanh Hương phái nhân thủ ra tranh đoạt chức sĩ quan, Khang Tư thấy rằng mật vệ cao cấp của mình trước kia đều đủ năng lực để đảm nhiệm Thiên phu trưởng bên Tuyết quốc này.

Đương nhiên, cũng không thể dựa vào điểm ấy liền nói sĩ quan Tuyết quốc thiếu hụt, dù sao nơi này chỉ là vùng đất nghèo nàn mà thôi, ai có thể cam đoan nơi Công quốc đó sẽ không có nhiều nhân tài hơn chứ?

Những chuyện xa vời này không cần suy nghĩ nhiều, hiện tại điều cần lo lắng là nên làm sao huấn luyện binh sĩ, phải trang bị cho binh sĩ như thế nào mới đúng.

Tiêu diệt bang Tuyết Lang, tiền tài cùng thanh danh tự nhiên sẽ đến. Một khi giải thưởng chấn động khắp Tuyết quốc như thế bị chính mình nắm lấy, như vậy huy hiệu Bạch Mạn Mân Côi tự nhiên sẽ vang danh tận mây xanh; người có lòng biết tình hình tự nhiên sẽ tìm tới cửa, chính mình cũng không cần cứ ngồi chờ Thị Tòng Trường ở nơi đó bắt chẹt nữa.

Lão Thị Tòng Trường thật đúng là lão già thành tinh. Cũng không biết vì cái gì lão lại băn khoăn lo ngại, hay là lão không biết chi tiết tình huống, cũng có thể là lão muốn bắt chẹt mình. Dù sao sau khi thành lập Cục quân chính đích thân mình lập tức tìm lão dò hỏi tin tức, đáng tiếc lão toàn nói vòng vo tam quốc, rồi dường như lại hé lộ chuyện bản thân mình có liên quan tới Vô Ưu Cung mà làm như không phải là lão nói ra. -

Chính mình cũng đã phái Giáp Nhị đi tìm hiểu chuyện tồn tại của "Vô Ưu Cung", đáng tiếc trừ biết được tin: "Vô Ưu Cung" là vương triều Cổ bắc quốc thời kì cường thịnh, một người quyền quý nào đó tạm thời trú ở trấn Thanh Hương này. Thậm chí ngay cả họ của gia tộc quyền quý này cũng chưa biết là gì, càng không nói tin tức gì khác.

Lúc trước nghe được cái tên "Vô Ưu Cung", còn tưởng rằng là hành cung của Quốc vương Cổ bắc quốc. Nhưng sau khi nghe ngóng rõ ràng mới hiểu được: thời kì Cổ bắc quốc, chẳng những vương công quý tộc đều có thể dùng "Cung" để hình dung nơi ở của mình, ngay cả phú hộ có tiền, chỉ cần diện tích khu đất của mình lớn một chút đều có thể gọi là "Cung A Cung B gì đó", nói cách khác, "Cung" là một cái danh từ ai cũng có thể dùng!

Tuy rằng làm cho người ta không ngờ, nhưng cùng lúc cũng làm cho người ta hiểu được, thời kì Bắc quốc gia cổ cường thịnh, không phải "Cung" là nơi ở của vương quyền, mà ý nghĩa của "Cung" này ở Bắc quốc gia cổ thì ý nghĩa không khác gì "Lâu" hoặc "Trang viên" ở các nước khác.

Mất đi manh mối dễ dàng nhất để thu được tin tức này, Khang Tư đành phải chuyển hướng tìm kiếm ở địa phương khác.

Ở nơi Cáp Nhĩ lĩnh chủ hắn cũng đã từng dò hỏi, ở nghiệp đoàn lính đánh thuê cũng đã hỏi thăm, đáng tiếc kết quả đều giống như tin tức nhận được từ dân gian. Cứ như vậy cho nên Khang Tư biết rằng cũng chỉ từ nơi Thị Tòng Trường mới có thể biết được.

Nhưng cho dù Khang Tư trực tiếp tỏ rõ thái độ tùy ý muốn cái gì thì mới nói ra, Thị Tòng Trường cũng chỉ bày ra vẻ mặt "thời cơ chưa tới". Quả thực chuyện này khiến Khang Tư hận đến ngứa cả hàm răng.

Thứ mình truy tìm chính là đồ vật ngay tại bên người, tiếc rằng vẫn không thu được kết quả gì. Nếu không phải bản tính Khang Tư vốn không đủ hung tàn thì sớm đã cho bắt Thị Tòng Trường dùng nghiêm hình tra tấn rồi.

Lắc lắc đầu tạm thời vứt bỏ chuyện này qua một bên, dù sao nhất thời cũng không thể nóng lòng được. Khang Tư đoán chừng sau khi tiêu diệt bang Tuyết Lang xong khẳng định sẽ có kết quả.

Công tác huấn luyện vệ đội, Khang Tư trước sau như một quyết định phải đích thân mình làm.

Một là quân đội lập nghiệp tư nhân của mình phải đồng tâm hiệp lực cùng nhà mình, mà làm được yêu cầu bước cơ bản này, chính là phải cùng ăn cùng ở và cùng luyện tập.

Hai là Khang Tư không tin tưởng lắm vào đám thủ hạ lính đánh thuê chuyển làm sĩ quan có đủ năng lực huấn luyện binh sĩ.

Ba là Khang Tư cũng nghỉ ngơi suốt cả mùa đông giá rét rồi, xương cốt gần như đều sắp rỉ sét, hơn nữa trải qua nhiều năm chỉ huy binh sĩ, binh sĩ ít ỏi cũng có chút không thoải mái. Hiện tại có hơn một ngàn một trăm người nghe theo chỉ huy của mình như vậy, dù sao cũng phải nhào vô cho đã ghiền mới được.

Sở dĩ nhiều ra hơn một trăm người, đó là vì đoàn lính đánh thuê của Khang Tư cũng không có giải tán, trực tiếp từ đám dịch phu đó hắn cho tuyển chọn ra nhân viên ưu tú bổ sung quân số.

Cứ như vậy Khang Tư tự nhiên có thêm một đội trăm người.

Lĩnh chủ ngầm thành lập đoàn lính đánh thuê, kỳ thật là truyền thống của Tuyết quốc, tuy nhiên phần lớn chỉ có một vài đoàn lính đánh thuê cấp ba cấp bốn. Dù sao lĩnh chủ cũng không có nhiều sinh lực và tài phú để thành lập lực lượng vũ trang đắt tiền ngang với quân đội như vậy, chỉ là xem bọn họ như đội quân thần kỳ để sử dụng lúc cần mà thôi.

Một số chuyện ám muội không thể công khai ra tay, thường thường đều giao cho các đoàn lính đánh thuê như vậy thi hành. Đây cũng là một trong các nguyên nhân vì sao mỗi khi lĩnh chủ khai chiến đều có đoàn lính đánh thuê tham chiến.

Nhìn thấy lĩnh chủ đại nhân tự mình dẫn dắt huấn luyện cho mình, hơn nữa lĩnh chủ còn dẫn theo tất cả sĩ quan cùng ăn thức ăn giống như mình, đồng thời cùng va chạm rèn luyện trên thao trường. Thêm vào đó hàng ngày đều có thịt thà cá mắm ăn no đủ; cuối cùng còn đặc biệt có tuyển chọn ra một đội chấp hành ở một bên như hổ rình mồi, cứ như vậy tất cả binh sĩ vệ đội tự nhiên đều bán mạng luyện tập.

Về phần luyện binh, Khang Tư đối với các binh sĩ bình thường tấn chức làm sĩ quan sau đó bắt đầu tự tay huấn luyện binh sĩ, căn bản mà nói không có gì trở ngại, cho nên hắn còn có thể rút ra thời gian nhàn hạ để lo lắng vấn đề trang bị cho binh sĩ.

Tuy rằng thời điểm các thế lực giao binh sĩ tới hợp nhất đều trang bị vũ khí cho bọn họ, nhưng khẳng định cũng không tốt chút nào. Trong đó hơn quá nửa là số đao thương sứt mẻ, về phần hộ giáp thì lại càng hiếm hoi chỉ vài gã sĩ quan mới có bì giáp.

Khang Tư kiểm kê số kim tệ tồn kho sau đó lập tức cho dựng lên chiêu bài: bắt đầu mời chào thợ rèn cùng thợ giày, lại cắt khu đất ở bờ sông thành lập một xưởng binh khí.

Tuy rằng ở bản địa tìm được thợ thủ công đều là bậc thấp khiến người ta không biết làm sao hơn. Nhưng mặc kệ nói thế nào, xưởng binh khí đầu tiên của trấn Thanh Hương cứ như vậy quang minh chính đại hiển lộ ra trước mặt mọi người.

Về phần quặng sắt, nhiên liệu cần thiết cho xưởng binh khí, tự nhiên có thương nhân đưa hàng tới cửa, đừng quên trấn Thanh Hương chính là một thành trấn bến cảng, có đủ loại thương nhân ở đó.

Tuy rằng mặc dù binh xưởng này còn chưa sản xuất được binh khí nào đúng tiêu chuẩn, nhưng theo lệnh của Khang Tư chế tạo ra một số binh khí có trình tự làm việc đơn giản nhất ít tốn kém nhất, như mũi sắt nhọn bịt đầu thương, phần thân thương là cây gỗ giản dị. Nhưng cứ như vậy sau khi tiêu hao một lượng lớn đợt sản xuất vũ khí lần này ra lò, cũng làm cho vị lĩnh chủ Khang Tư này được tăng thêm vài phần kính trọng.

Sau khi giải quyết xong vấn đề căn bản quân bị này, Khang Tư còn mời gọi thương đội tới, mua sắm một số quân giới, không có khí giới công trình, chỉ là trang bị các thứ binh khí bình thường như: trường thương; đại đao; trường cung; nỏ cung; tên; bì giáp; thiết thuẫn các loại...

Có số trang bị này, cộng thêm các gia quyến của vệ đội đặc biệt làm ra áo choàng đồng phục màu trắng như tuyết. Toàn thân vệ đội trắng toát phối hợp với trang bị tiêu chuẩn lập tức liền có cảm giác giống như quân đội. Nói cách khác, sức chiến đấu có thể còn hơi kém, tuy nhiên đã có đủ phong cách của quân đội.

Ngay tại thời điểm vệ đội Khang Tư bắt đầu chính quy hóa, Kỵ sĩ Phổ Đặc cũng đang đón binh sĩ của các đồng liêu phái tới.

Nhìn năm đội trăm người này, Phổ Đặc có vẻ bất mãn bĩu môi. Nghe nói đám khốn kia phái tới là binh sĩ tinh nhuệ, nói cho cùng kỳ thật chẳng qua cũng chỉ là một đám tráng đinh mà thôi.

Tuy nhiên đối với điều đó, Kỵ sĩ Phổ Đặc cũng không hề so đo tính toán, dù sao đổi lại là mình cũng không có khả năng giao ra binh sĩ tinh nhuệ cho người khác kiến công lập nghiệp.

Hơn nữa những người này tuy rằng không phải quân tinh nhuệ, nhưng cũng là lực lượng vũ trang có thể chém có thể giết, cộng với đội quân của mình, tiêu diệt đoàn lính đánh thuê chỉ có một trăm người thật còn không phải như đi du ngoạn sao.

Cho nên Kỵ sĩ Phổ Đặc biên chế một đội ngũ sơ sài xong, liền bắt đầu dẫn thủ hạ chậm rãi hành quân tới trấn Thanh Hương.

Ở trong lòng gã Kỵ sĩ Phổ Đặc thầm tính lộ trình chỉ cách trấn Thanh Hương có mấy chục cây số, hơn nữa hiện tại còn có thể dùng xe trượt tuyết, chỉ nửa ngày là có thể tới nơi.

Chút thời gian đó, trấn Thanh Hương nhiều lắm chỉ mới tập trung binh sĩ xong, chờ khi mình vừa biểu lộ rõ ràng chỉ tới công kích tên Huân tước tay sai may mắn kia, thì tin rằng các thế lực ở trấn Thanh Hương thấy rõ chênh lệch binh lực giữa song phương, khẳng định sẽ lập tức khoanh tay đứng nhìn. Nói không chừng lại có mấy người muốn nịnh bợ thế lực của mình nhân cơ hội trợ giúp mình tiêu diệt tên Huân tước kia. Đến lúc đó bọn khốn này khẳng định sẽ khúm núm dâng một khoản hiếu kính đây.

Về phần chiếm lĩnh Thanh Hương lĩnh ư?

Có ngu ngốc mới định tâm nuốt gọn cái thứ chết tiệt này, không thấy tên Khang Tư kia bởi vì Tử tước sai lầm mới nhặt được một vùng đất rộng lớn, nhưng không bao lâu liền bị người ta mưu hại sao? Cho nên mình tốt hơn là vẫn giữ khoảnh đất vườn nhà mình an ổn sống qua ngày là được rồi.

Cứ như vậy, gã Kỵ sĩ Phổ Đặc vừa nằm mộng giữa ban ngày vừa diễu võ dương oai, quang minh chính đại, một lần nữa nghênh ngang phát động chiến tranh quý tộc.

Thanh Hương lĩnh bên này, hệ thống mật vệ của Khang Tư vừa mới thành lập, trước mắt quả thực chưa đủ năng lực biết tình hình của Kỵ sĩ Phổ Đặc.

Thậm chí đại quân của Kỵ sĩ Phổ Đặc tiến vào địa giới Thanh Hương lĩnh, nếu không phải gần sát với trấn Thanh Hương, tin rằng hệ thống mật vệ khẳng định cũng không kịp phản ứng.

Bởi vì hệ thống mật vệ mới vừa thành lập còn đang trong thời kì tập trung rèn luyện, căn bản chưa có người tung ra theo dõi các thế lực chung quanh.

Nhưng, đừng quên trấn Thanh Hương là cái gì tồn tại, đây là một trấn thương nhân, lính đánh thuê, hắc bang, người miền núi, dân lưu lạc đủ loại thế lực tạo thành thôn trấn, khẳng định là vùng đất long xà hỗn tạp, là nơi tập trung mọi phần tử hạ lưu côn đồ.

Một nơi có thế lực hỗn tạp như vậy, bởi vì vị trí giai tầng của bản thân cùng với vấn đề quan hệ, đối với tình huống quanh thân là nhạy cảm nhất cũng là tin tức nhanh nhạy nhất.

Cho nên, ở thời điểm gã Kỵ sĩ Phổ Đặc chờ đợi lực lượng vũ trang của các đồng liêu đến, các thế lực tại đây đã biết tin rồi. Ngay lúc Kỵ sĩ Phổ Đặc mới vừa tuyên bố xuất binh, tin tức đã nhắn tới các thế lực trong trấn Thanh Hương.

Khi các thế lực trấn Thanh Hương vừa biết được tin tức Kỵ sĩ Phổ Đặc điều động quân đội, mới đầu còn chuẩn bị thông báo cho Khang Tư. Tuy nhiên ở thời điểm thống nhất lực lượng vũ trang trấn Thanh Hương, thủ hạ dưới tay Khang Tư quá mức lợi hại, Khang Tư giở trò ăn dày chơi không đẹp lắm, cho nên tất cả các thế lực đều có điều oán hận, liền giấu kín mọi tin tức này.

Một mặt các thế lực sở dĩ dám cả gan ỉm đi tin tình báo, phần lớn là nguyên nhân oán hận Khang Tư. Mặt khác lớn hơn nữa là vì bọn họ đều biết rõ Kỵ sĩ Phổ Đặc đã chuẩn bị tỏ rõ chỉ thảo phạt một mình Khang Tư, cho nên tất cả đều tâm tình bình tĩnh chuẩn bị đứng ngoài xem náo nhiệt.

Bọn họ nghĩ rằng: chỉ cần Kỵ sĩ Phổ Đặc hiểu được lực lượng của mình, đồng thời nếu nguyện ý chấp nhận sự tồn tại của Cục quân chính, vậy thì những người mình có thay lĩnh chủ đảm đương chức thủ tịch Cục quân chính cũng không phải là chuyện không thể, với lại có lẽ còn tốt hơn nữa đấy.

Mấy tin tức này người nhanh nhạy đều biết Kỵ sĩ Phổ Đặc nhờ đâu có nhiều binh sĩ như vậy: có sự giúp đỡ của một đám lĩnh chủ phong thần do Tử tước Cáp Nhĩ ban phong đó, khẳng định so với Khang Tư một quý tộc mới tấn phong này tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải chấp nhận sự tồn tại của Cục quân chính. Hoặc nói cách khác chính là thừa nhận địa vị và quyền lợi của những người mình ở trấn Thanh Hương này, nếu Kỵ sĩ Phổ Đặc coi thường không để bọn mình vào mắt, vậy thì đương nhiên phải làm cho hắn khó nhai rồi!

Tuy nhiên thấy đối phương chỉ biểu lộ cho thấy chuẩn bị thảo phạt Khang Tư, có thể từ đó nhìn ra hắn vẫn còn kiêng dè mình, Chứng tỏ gã quý tộc này vẫn còn tự biết sức mình, so với tên Khang Tư không tự hiểu lấy mình thì vẫn tốt hơn nhiều.

Các thế lực trấn Thanh Hương sở dĩ ngay tại trước trận chiến giữa Khang Tư và Phổ Đặc lại dao động như thế, thậm chí hoàn toàn mặc kệ ân đức của Khang Tư thành lập Cục quân chính, ngược lại có phần nghiêng về bên Kỵ sĩ Phổ Đặc, ngoại trừ nguyên nhân vì Khang Tư trắng trợn nuốt gọn binh sĩ của họ, còn có một nguyên nhân trọng yếu: Đó chính là Khang Tư tuyên bố chuẩn bị tiêu diệt bang Tuyết Lang.

Ở các thế lực này xem ra, Khang Tư tuyên bố như thế là hoàn toàn không biết tự lượng sức mình, một người lĩnh chủ mà không biết mình biết ta như vậy, thật đúng không phải là một tên lĩnh chủ bình thường, thậm chí còn có thể cấp mang đến phiền toái cho mình. Vì thế khi Kỵ sĩ Phổ Đặc xuất hiện, bọn họ liền chuẩn bị vứt bỏ Khang Tư.

Từ đó có thể thấy được, giữa các thế lực với nhau, cái gì cũng đều giả dối, chỉ có lợi ích mới là thực tế.

Khang Tư tuy rằng không rõ ràng lắm tình huống biến đổi ngoài trấn, nhưng biến đổi trong nội trấn cũng có thể cảm giác được. Ít nhất bộ dáng của đám thành viên Cục quân chính đều có vẻ lơ là biếng nhác, hơn nữa xem vẻ mặt của họ, dường như là muốn đứng ngoài xem náo nhiệt.

Ở thời điểm Khang Tư đang thành lập mật vệ, Giáp Nhị phái ra đi điều tra không bao lâu, Khang Tư liền biết được tin tức các thế lực đó che giấu.

Trước đã nói qua, trấn Thanh Hương long xà hỗn tạp, tuy rằng trấn Thanh Hương hùng mạnh, có mười bốn thế lực gia nhập Cục quân chính, nhưng cũng không phải trấn Thanh Hương chỉ có mười bốn thế lực tồn tại, ngoại trừ mười bốn thế lực ngành nghề chính yếu này, còn có nhiều thế lực nhỏ yếu tồn tại.

Các thế lực nhỏ có lẽ không có mạng lưới tình báo lớn mạnh, nhưng tin tức vẫn nhanh nhạy, chỉ cần tại các địa phương khác, thậm chí có thể trực tiếp dò biết được tin từ mười bốn thế lực nơi đó mà biết được tin Kỵ sĩ Phổ Đặc xuất binh.

Trong số thế lực nhỏ có một số học theo thế lực lớn giấu nhẹm tin tức, đương nhiên cũng có một số lấy tin tức đó chuẩn bị bán ra một mối nhân tình hoặc là đổi chút tiền tiêu vặt là được.

Vì thế lúc này đứng trước mặt Khang Tư là ba gã hán tử trung niên.

Nhìn ba gã hán tử Khang Tư thấy có hơi quen quen, bởi vì bọn họ đều là đầu lĩnh cái gọi là bang phái ở khu dân đen. Sau khi Khang Tư được phân chia đến khu dân đen, những người này liền trở thành thuộc hạ ngoại hệ của hắn.

Khi Khang Tư trở thành lĩnh chủ, đám đầu lĩnh ngoại hệ này đều có điểm tự đắc, đặc biệt là sau khi Khang Tư thành lập Cục quân chính, đám đầu lĩnh này đều có dã tâm bừng bừng.

Cho nên vừa nhận được tin tức, ba tên đầu lĩnh lập tức tiến đến khoe thành tích.

- Các ngươi nói Kỵ sĩ Phổ Đặc suất lĩnh gần ngàn tên lính tiến đến thảo phạt ta? Hắn lấy danh nghĩa gì thảo phạt ta chứ?

Khang Tư có hơi kinh ngạc.

Hắn đương nhiên biết Kỵ sĩ Phổ Đặc ở địa phương nào, sau khi được Cáp Nhĩ sắc phong, Khang Tư đúng là đã thu thập trong tay mọi tư liệu về đám phong thần của Cáp Nhĩ.

Đối với Phổ Đặc chỉ là một gã Kỵ sĩ không ngờ mang binh tới gần một ngàn quân, bởi vì Khang Tư suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy rằng khi mình không phải lĩnh chủ cũng có thể mang binh gần ngàn quân, lĩnh chủ không có hạn chế binh ngạch, chích cần có khả năng chu cấp thì bao nhiêu cũng được, cho nên hắn không kỳ quái một Kỵ sĩ nho nhỏ lại có nhiều binh sĩ như vậy.

Hắn lấy làm lạ chính là: bản thân mình không trêu chọc ai, gã Phổ Đặc này vì sao lại đến tấn công mình chứ?

- Lĩnh chủ đại nhân! Kỵ sĩ Phổ Đặc đối ngoại tuyên bố là bởi vì ngài bất kính với hắn, làm nhục gia tộc của hắn, cho nên mới hưng binh thảo phạt. Kỳ thật nguyên do là các phong thần dưới trướng Tử tước Cáp Nhĩ không quen nhìn ngài có lãnh địa quá rộng lớn như vậy. Thủ hạ của Kỵ sĩ Phổ Đặc lần này chỉ có năm đội trăm người, nhưng đám phong thần của Tử tước phái binh tới giúp.

Đám đầu lĩnh lập tức báo cáo kỹ càng tỉ mỉ với Khang Tư tin tức nhận được.

Đương nhiên, tuy rằng Kỵ sĩ Phổ Đặc là địch nhân của Khang Tư, nhưng bọn hắn vẫn có thói quen tôn kính quý tộc, mà còn xưng hô theo tước vị. Bởi vì quan hệ giữa các quý tộc rất biến thái, buổi trưa hôm nay là cừu địch buổi chiều lại biến thành minh hữu, cho nên mặc kệ quý tộc là có quan hệ đối địch hay không, đám tiểu dân ăn bữa có bữa không bọn họ vẫn giữ thái độ cung kính là được rồi.

"Tới không đến một ngàn người, trong đó năm trăm người là quân đội đồng minh, ba trăm người là dịch phu. Nói cách khác binh sĩ chính thức của gã Kỵ sĩ Phổ Đặc cũng không tới hai trăm người?" Khang Tư thật không biết nói gì thêm.

Gã Kỵ sĩ Phổ Đặc này không có điều tra tình hình quân số của bên mình sao? Bản thân mình trước kia đã có một trăm binh sĩ mấy trăm tráng đinh, hiện tại càng không cần phải nói, ước chừng hơn một ngàn binh sĩ, hắn chỉ mang tới một đội quân ngàn người hỗn tạp thảo phạt mình ư?

Về phần lý do thảo phạt, hiện tại Khang Tư cũng không thèm để ý. Hóa ra ở Tuyết quốc chỉ cần tạo một cái cớ là có thể khai chiến, cũng không quản lý do này là thật hay giả.

- Kỵ sĩ Phổ Đặc đã tuyên bố, lần này thảo phạt chỉ đối phó một mình lĩnh chủ đại nhân ngài, cùng các thế lực trấn Thanh Hương khác không quan hệ. Phỏng chừng là bởi vì vậy, Kỵ sĩ Phổ Đặc mới cho là nắm chắc phần thắng trong tay.

Đám đầu lĩnh vội giải thích. Bọn họ cũng không phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên đã cân nhắc Khang Tư có bao nhiêu phần thắng mới quyết định đến khoe thành tích.

Nhìn thấy Khang Tư nhíu mày, mấy tên đầu lĩnh đưa mắt nhìn nhau một cái bắt đầu tố khổ các thế lực kia:

- Lĩnh chủ đại nhân! Ngài nghĩ tin tức này mấy bang phái nhỏ chúng ta đều có thể biết được tường tận như thế, vậy mười bốn thế lực lớn của Cục quân chính kia so với chúng ta khẳng định đã sớm biết rõ chuyện này.

Ý kế tiếp mấy tên đầu lĩnh cũng không nói ra. Nếu nói thẳng ra chẳng khác nào hạ thấp giá trị của mình, gây ấn tượng xấu trong lòng lĩnh chủ đại nhân; về phần mười bốn thế lực lớn Cục quân chính có nói cho Khang Tư biết hay không, cứ nhìn vẻ mặt của Khang Tư khi mới vừa biết tin tức Phổ Đặc xuất binh thì đủ hiểu.

Khang Tư gật gật đầu ra vẻ hiểu, chỉ có điều Khang Tư lại không thèm để ý. Song phương vốn chỉ liên minh vì ích lợi, vậy thì vì ích lợi mà tách rời là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa hiện tại cũng không tính là tách rời, chẳng qua là đối phương nghĩ muốn ở một bên chờ xuất hiện người chiến thắng mà thôi, chỉ cần mình giành được thắng lợi, như vậy mọi người vẫn theo đó là đồng minh

của mình.

Mấy tên đầu lĩnh đương nhiên không rõ ràng lắm ý nghĩ của Khang Tư, nhìn đến Khang Tư vẫn lạnh nhạt không phản ứng gì, tự nhiên họ biết rõ cứ theo lẽ thường mà làm là được.

Nếu lĩnh chủ biểu hiện rất xúc động phẫn nộ, vậy thì mình cũng phải hoài nghi không biết lĩnh chủ này có thể giành được thắng lợi cuối cùng hay không.

Đương nhiên, bọn họ cũng tự nhận là mặc dù Khang Tư không có biểu hiện ra ngoài, nhưng khẳng định sẽ có ấn tượng không tốt với mười bốn thế lực lớn kia, mà đây chính là điều mình theo đuổi.

Tuy rằng không có đề cập tới không có truy hỏi, nhưng Khang Tư cũng không có lập tức cho bọn họ rời đi. Người chỉ huy cần phải thưởng phạt phân minh, xử lý công việc cũng phải làm như thế. Mấy tên đầu lĩnh này có thể mang đến tin tình báo như thế, đương nhiên phải khen thưởng. Vì thế Khang Tư liền tiện tay thưởng cho mỗi người một trăm kim tệ.

Nhưng chuyện này khiến mấy tên đầu lĩnh kích động đến tim đập dồn dập muốn nghẹt thở, ưu đãi nào khác không biết, nhưng lợi ích trước mắt này thật đúng là khiến bọn họ vì hành động khoe thành tích của chính mình mà tự bội phục sâu sắc.

Lĩnh chủ đại nhân này quả thực hào phóng, báo cái tin liền thưởng mỗi người một trăm kim tệ! Nếu như tác chiến cho lĩnh chủ đại nhân thì sao đây?

Mấy tên đầu lĩnh đưa mắt nhìn nhau, không nói gì thêm, chỉ cảm động đến rơi nước mắt cáo lui.

Mấy tên đầu lĩnh vừa đi xuống, Giáp Nhị đúng dịp trở về vội bẩm báo, kết quả cũng giống như báo cáo của mấy tên đầu lĩnh kia. Đương nhiên, bởi vì vội vàng, tin tức nhân số quân địch không có chính xác, dù sao Giáp Nhất so ra không hơn được Giáp Linh tên sinh vật bất tử không biết mệt mỏi kia.

Đáng tiếc đã phái Giáp Linh đi xâm nhập dò thám tin tức bang Tuyết Lang, bằng không nếu là Giáp Linh, tin rằng Phổ Đặc mặc khố màu gì hắn cũng biết rõ từng chi tiết.

Tuy nhiên chỉ cần biết đại khái nhân số cùng hướng xuất binh, đối với Khang Tư cũng quá đủ rồi.

Khang Tư lập tức hạ lệnh:

- Triệu tập tất cả mọi người chuẩn bị xuất binh!

- Lĩnh mệnh!

Khi Giáp Nhị trở về báo cáo, Giáp Nhất cũng tới kịp lập tức lĩnh mệnh lui ra. Ngoài cửa truyền vào tiếng la ó chói tai, tiếp theo tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng hô quát vang lên.

Đối với tình trạng vệ đội còn là đám tân binh trên phương diện kỷ luật yếu kém, Khang Tư bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Dù sao những tên tân binh địa phương này so ra còn tốt hơn một chút là đều trải qua quá trình chiến đấu, trong đó gần như còn có một phần ba đã lăn lộn trên chiến trường máu lửa, mặt khác tất cả đều đã từng tham gia chuyện đánh nhau như cơm bữa, xem như cũng có kinh nghiệm chiến đấu.

Tuy rằng trận đánh ác liệt, trận tử chiến, phục kích khẳng định chưa thể đánh được, nhưng chiến đấu trực diện hoặc là du kích chiến hẳn là không có vấn đề gì. Tuy nhiên con số thương vong có thể không cách nào được như ý muốn.

Vệ đội tập kết xong, bọn họ cũng từ miệng Giáp Nhất biết được sắp đối mặt là địch nhân nào rồi. Vì không muốn cho đám binh sĩ vệ đội vừa mới thành lập sợ hãi thực lực quân đội địch, Giáp Nhất còn cố ý chỉ ra đại khái nhân số cùng kết cấu hình thành phía quân địch.

Vừa thông báo ra tình hình địch quân, binh sĩ vệ đội lập tức thả lỏng, tâm tình không yên biến mất. Tuy rằng binh lực quân địch cùng bên mình không sai biệt lắm, nhưng quân địch là đội quân do nhiều phe phái kết hợp thành, hoàn toàn không giống như quân mình là một chỉnh thể.

Xem ra trận chiến này bên mình đã chiếm tiện nghi rồi.

Ở thời điểm Khang Tư ra tới, nhìn thấy binh sĩ vệ đội tuy rằng hưng phấn, nhưng không có cái loại nhiệt tình muốn thử, không có cái khí thế muốn lập tức khai chiến, tinh thần kém quá xa so với một trăm tên xuất thân đoàn lính đánh thuê cùng với đám lính đánh thuê tân binh đang xắn tay múa chân kia.

Hiểu được những tên tân binh này còn không có vì tâm tính của đoàn thể mà đánh mất nhiệt huyết, Khang Tư không khỏi cười hài lòng.

Khang Tư quét mắt nhìn mọi người một vòng sau đó cao giọng nói:

- Trước khi xuất phát, ta nói trước một chút chế độ quân công của đoàn thể chúng ta: Giết chết một tên địch phần thưởng một mẫu ruộng dất, mỗi tháng tăng lương một kim tệ; giết chết hai tên địch phần thưởng hai mẫu ruộng đất, mỗi tháng tăng lương hai kim tệ, từ đó suy ra, giết nhiều ít phần thưởng tương ứng.

Trên phần đất ban thưởng cho các ngươi, tùy ý các ngươi muốn làm gì thì làm. Chỉ cần lĩnh chủ ta còn sống, những công điền này các ngươi có thể trọn đời kế thừa, chỉ cần ruộng đất còn trong tay con cháu của các ngươi, thuế ruộng đất đều miễn trừ hết thảy.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để giữ được công huân là các ngươi có phục tòng mệnh lệnh hay không! Nếu không phục tòng mệnh lệnh, cho dù các ngươi lập được công lao lớn mấy đi nữa cũng sẽ bị nghiêm khắc xử phạt! Trận chiến lần này là ở vùng đất tuyết, cho nên dựa theo đơn vị nhỏ nhất là "ngũ", để thống nhất tính toán công huân.

Nghe nói như thế, trong lòng tất cả mọi người tại hiện trường đều chấn động.

Tuyết quốc đất rộng người thưa, hơn nữa gió tuyết quanh năm, nhu cầu của dân chúng đối với đất đai cũng không lớn, nhưng nhu cầu không lớn cũng không phải dân chúng không có khát vọng đất đai. Bởi vì ở Tuyết quốc có được đất đai đều thuộc về giới quý tộc, trừ phi cùng quý tộc ký kết mua bán mới có được quyền sở hữu tư nhân.

Chỉ có điều quý tộc đều xem đất đai như vận mạng của mình, rất hiếm khi bán đất cho dân chúng bình thường. Thường chỉ có thế lực lớn thương đoàn các thứ mới được cho phép thực hiện giao dịch này.

Nói đi nói lại cũng chỉ có một ý: ở Tuyết quốc chỉ cần làm nghề nông, vậy thì tá điền đều không có quyền sở hữu đất đai tư nhân.

Cho nên Khang Tư đưa ra mức thưởng ruộng đất thật sự khiến bọn họ tim đập thình thịch. Đương nhiên bọn họ biết rõ Khang Tư lĩnh chủ Thanh Hương này có đất đai rộng lớn bao nhiêu, hơn nữa mức tiền thưởng quả là hào phóng trước sau như một. Hiện tại nếu hắn đã khẳng khái đưa ra mức thưởng này, vậy đã nói lên bọn họ sẽ có một ngày cũng có được đất đai tư nhân!

Một mẫu đất thoạt nhìn không lớn gì lắm, nhưng cũng không nhỏ, ít nhất nếu dùng để làm nền tảng căn bản thì rất không tệ rồi. Hơn nữa chỉ cần giết chết một tên địch liền có thể nhận được đất đai có thể truyền lại đời sau. Nếu may mắn và có đủ năng lực hùng mạnh, nói không chừng chỉ dựa vào giết địch thì có thể kiếm được một tòa trang viên vào tay rồi!

Người tại đây cũng không phải kẻ ngu ngốc, cho dù là kẻ ngu ngốc người bên cạnh cũng không ngốc. Chỉ trong nháy mắt hiểu được ưu đãi trong đó, đám binh sĩ lập tức hoan hô ầm lên, toàn bộ đều xắn tay áo hoa chân múa tay chuẩn bị vì con cháu mình xây dựng cơ nghiệp.

- Tốt lắm! Xuất phát!

Khang Tư nhìn thấy sĩ khí binh sĩ đã sôi sùng sục, liền phất tay truyền lệnh xuất quân.

234. Chương 234: Anh Dũng Giết Địch. (1+2+3)

Ngoài trấn Thanh Hương chừng mấy chục cây số, trong tiếng tuyết khuyển sủa vang hơn một trăm chiếc xe trượt tuyết phóng rất nhanh tới trước, theo sau đội xe trượt tuyết có gần mười chiếc xe ngựa to lớn tốc độ có hơi thong thả.

Đây là đội quân của Kỵ sĩ Phổ Đặc.

Kỵ sĩ Phổ Đặc ở vị trí trung ương, nhìn đội tiên phong tiến quân rất nhanh xa xa phía trước, lại quay đầu nhìn thoáng qua những chiếc xe ngựa to, hắn không khỏi cười cười rất dắc ý.

Lần này xuất chinh mặc dù đại bộ phận binh lực là đồng liêu giúp đỡ, nhưng người ta chỉ cấp cho mình binh sĩ, trang bị cùng lương thực đều do mình phụ trách. Cũng như tám phần trong số hơn một trăm chiếc xe trượt tuyết cùng mười chiếc xe ngựa kia cũng đều từ các thương đoàn và các nhà giàu có cho mượn dùng.

Chỉ riêng những chi phí vay mượn này cũng đủ để cho tim của mình đập loạn nhịp rồi.

Nếu không phải biết tiền thưởng của Khang Tư lĩnh còn có mấy vạn kim tệ, mình tuyệt đối sẽ không liều lĩnh xuất binh, không sợ phá sản mạo hiểm. Đừng thấy Tử tước Cáp Nhĩ ban thưởng một lần liền cấp cho mấy vạn kim tệ, cứ như một quý tộc tùy tiện đều có mấy chục vạn kim tệ bên mình, kỳ thật điều này căn bản là không có khả năng.

Một Kỵ sĩ lĩnh thu vào một năm được một ngàn kim tệ đã là giỏi lắm rồi, từ đó có thể hiểu sức hấp dẫn của một vạn kim tệ đối với thế nhân to lớn biết bao.

Cho nên Tử tước Cáp Nhĩ là trường hợp đặc biệt, một là lúc đầu trên phương diện công khai hắn có thương đoàn ủng hộ, ngầm sau lưng thì có Bá tước Bỉ Khắc giúp đỡ. Tử tước có được tài phú vượt trội này nên cũng là nguyên nhân lúc trước hắn đã được thành Bỉ Khắc xem trọng.

Phổ Đặc đã thầm tính toán, chỉ cần thu được một vạn kim tệ, lần này xuất chinh cho dù chết trận một nửa binh sĩ cũng là đáng giá, dù sao một nửa trong số đó đều là người của các đồng liêu phái tới, "con người khác chết mình không đau lòng". Cho nên hắn không thương tiếc chút nào ra lệnh cho binh sĩ cùng tuyết khuyển tăng tốc đi tới.

Sau khi chạy một lúc với tốc độ cao nhất, Phổ Đặc quay sang hỏi tên thủ hạ dưới tay:

- Còn bao lâu thì tới trấn Thanh Hương?

- Đại nhân! Theo tốc độ chúng ta bây giờ, cứ tiếp tục tiếp qua "tam thập phân chung"* là có thể nhìn đến trấn Thanh Hương.

Gã cầm cờ lệnh phía sau xe trượt tuyết lập tức hồi đáp.

---

*[Thời gian "tam thập phân chung" =

1 nhật (, ri) = 12 thời canh = 96 khắc = 1 ngày (24 h)

1 thời canh (, shi chen) = 8 khắc = 2 giờ = 2 h

1 khắc (, ke) = 60 phân = 15 phút = 15 min

1 phân (, fen) = 15 giây = 15 s

Từ sau năm 1645 (trừ các năm từ 1665 đến 1669), các chuyển đổi tương đương về thời gian trên đây là đúng. Nhưng trước năm 1645 (bắt đầu triều đại Thanh), ngoại trừ một số giai đoạn ngắn, chuyển đổi là như sau:

1 nhật (, ri) = 12 thời canh = 100 khắc

1 thời canh (, shi chen) = khắc = 8 khắc 20 phân.]

60 phân = 15 phút. vậy ở đây: 30 phân có lẽ chừng 7, 8 phút.

Theo "ThanhPhong vipvandan" cách tính thời gian mới là 30 phút.

- Nói vậy chúng ta đã sớm tiến vào địa phận Thanh Hương lĩnh? Hừ! Thanh Hương lĩnh thực quá rộng lớn!

Phổ Đặc có phần đố kỵ nhìn ra bốn phía xa xa, khó trách đám đồng liêu lại đồng ý xuất binh giúp mình đi thảo phạt Khang Tư, nhìn xem đất đai mênh mông bát ngát này là biết.

Nếu chỉ đơn giản là lãnh địa rộng lớn, nếu địa hình trên lãnh địa toàn là dãy núi cao ngất, có lẽ đám quý tộc bậc thấp đó cũng sẽ không ghen tị đến mức này. Nhưng địa phương này đều là vùng hoang dã bát ngát, một khi tuyết tan, vậy vùng đất này thật đúng là xanh đậm một màu kéo dài mút tận chân trời.

Địa phương như vậy chỉ là khuyết thiếu người ở, một khi dân cư tăng nhiều lên, thì chính là một cái lãnh địa phồn hoa. Dù sao Thanh Hương lĩnh ở Bắc quốc thời kì cổ đúng thực rất nổi danh. Nhìn thấy một vùng đất như vậy rơi vào tay một tên xuất thân lính đánh thuê mà không đố kỵ mới kỳ quái.

Ngay lúc Phổ Đặc đang miên man suy nghĩ, đột nhiên hắn có cảm giác tốc độ xe trượt tuyết chạy chậm lại, nhìn ra xa một chút, phát hiện quân tiên phong đang giảm tốc độ.

Phổ Đặc lập tức quát lên:

- Toàn quân giới bị! Chú ý bốn phía! Truyền lệnh cho quân tiên phong báo cáo tình hình!

Nói thế nào hắn cũng xuất thân là Kỵ sĩ, tuy rằng chuyện nịnh bợ hối lộ làm không ít, nhưng chính mình luôn cố gắng leo lên trên, vì thế năng lực quân sự vẫn có được kiến thức nhất định nào đó, vừa thấy không thích hợp thì có thể lập tức làm ra phản ứng.

Ngay sau khi Phổ Đặc truyền ra mệnh lệnh, một chiếc xe trượt tuyết phía trước nhanh chóng quay đầu chạy trở lại, khi tới gần trên xe trượt tuyết lập tức có tiếng hô lớn:

- Đại nhân! Phía trước phát hiện quân địch.

- Số lượng quân địch cùng cờ xí.

Phổ Đặc biết rằng hành quân quang minh chính đại như vậy bị phát hiện không lạ chút nào, hiện tại điều cần làm rõ là có phải trấn Thanh Hương dốc toàn bộ lực lượng hay không. Gã binh sĩ lập tức hô to báo cáo:

- Số lượng đại khái có hai trăm xe trượt tuyết, toàn bộ treo cờ hiệu Bạch Mạn Mân Côi, chỉ có cờ quân đội.

- Cái gì.

Phổ Đặc lập tức giật mình hô lên, lời này chứng tỏ hai trăm chiếc xe trượt tuyết này đều trực thuộc Khang Tư, không giống như mình còn có binh lực của các thế lực khác.

Ở thời đại này cờ hiệu cũng không được treo loạn bậy.

Như lần trước Tử tước Cáp Nhĩ xuất binh, ngoại trừ cờ hiệu của hắn, còn treo cờ của các phong thần, nhưng chỉ có quân đội trực thuộc của Tử tước Cáp Nhĩ mới có thể treo màu cờ của Cáp Nhĩ.

Tuy nhiên Phổ Đặc chỉ thoáng giật mình mà thôi, giật mình vì sao Khang Tư kiếm được nhiều xe trượt tuyết như vậy, chẳng lẽ tên đó dùng thân phận lĩnh chủ bức bách những thế lực cấp xe cho hắn? Các thế lực bản địa trấn Thanh Hương sẽ không dễ bảo như vậy chứ?

Phổ Đặc chỉ lấy làm lạ điểm này, còn như vấn đề Khang Tư làm sao điều đến nhiều binh sĩ như vậy thì hắn lại không để ý, để ý làm quái gì? Tùy tiện từ trấn Thanh Hương kéo tráng đinh vào thì có quân số này ngay. Có điều đám tráng đinh mới vừa biết cầm đao thương đó có được bao nhiêu năng lực chứ? Chuyện đó vừa nghĩ là biết.

So với tráng đinh bên mình ít nhất cũng đã trải qua biên chế chỉnh đốn, đám tân binh Khang Tư mới vừa chiêu mộ dứt khoát không ra làm sao.

Nghĩ đến đây, Phổ Đặc hăng hái phất tay ra lệnh:

- Lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu! Không cần chờ đợi mệnh lệnh, một khi tiếp xúc cùng địch nhân lập tức triển khai công kích!

Tay cờ lệnh bên cạnh Phổ Đặc lập tức huy động cờ truyền lệnh chiến đấu, nguyên vốn xe trượt tuyết đang đứng yên chờ đợi, lập tức khôi phục động lực, đồng thời nhanh chóng tăng xa khoảng cách.

Khang Tư mơ hồ đã nhìn ra xa xa xe trượt tuyết của quân địch đang chạy tới, đương nhiên cũng thấy rõ các xe trượt tuyết đó đều ở tư thế chiến đấu, hắn không khỏi mỉm cười nói:

- Tuy rằng quân đội Tuyết quốc bên này không có quy tắc tiêu chuẩn lâm chiến, nhưng theo thói quen hàng năm lại làm cho bọn họ tự nhiên mà có được tri thức phải tiến hành chiến đấu như thế nào.

Giáp Nhất đảm nhiệm cờ lệnh gật đầu nói:

- Đúng vậy chủ thượng! Quân đội Tuyết quốc tuy rằng không có quy tắc tiêu chuẩn, nhưng quy củ lâm chiến cũng đã thành bản năng của bọn họ.

Khang Tư thản nhiên cười gật đầu:

- Nói đến, đặc biệt chiến trận trượt tuyết của Tuyết quốc có tính chuyên biệt, lại chỉ cần Trưởng quan huy động tay, người phía dưới tự nhiên sẽ phân bố tản ra, binh sĩ chúng ta bên này tuy rằng hơn phân nửa đều không có trải qua trận chiến chính quy, nhưng hiện tại cũng không phải có hình có dạng sao?

Giáp Nhất nhìn quét một vòng bốn phía, nhìn thấy hai trăm xe trượt tuyết bên mình đã nhanh chóng tản ra, tạo thành đội hình ba tầng trước giữa sau giảm tốc độ chạy tới.

Quá trình biến trận mặc dù có chút bối rối, nhưng cũng rất nhanh chóng, dường như những xe trượt tuyết đó chỉ chần chừ một chút sau đó liền hiểu được vị trí của mình.

Giáp Nhất không khỏi gật đầu nói:

- Chủ thượng! Xem ra xe trượt tuyết đã xâm nhập vào cốt tủy bọn họ, tuy nhiên chuyện này cũng là bình thường. Bọn họ sinh sống tại Tuyết quốc, xe trượt tuyết chẳng khác nào là hai chân của mình!

- Ừ! Hai chân của mình đương nhiên dễ dàng điều khiển.

Nói đến đây, Khang Tư giơ tay lên, còn Giáp Nhất thì cầm lấy cờ lệnh lên chuẩn bị phát lệnh.

Khang Tư đột nhiên nghĩ đến điều gì hỏi:

- Đúng rồi! Chúng ta như vậy xem như nội chiến phải không? Hơn nữa cùng là đồng liêu phong thần chém giết nhau, có mang đến phiền toái gì cho chúng ta không?

Giáp Nhất nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chủ thượng! Dựa theo quy củ Tuyết quốc bên này, nội chiến phong thần là chuyện rất bình thường, hơn nữa chỉ có người chiến thắng mới có lý do chính đáng. Tuy nhiên dường như không được phép giết chết quý tộc trên chiến trường, bởi vì như vậy sẽ khiến cho các quý tộc khác có cảm giác "một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ", nếu nhất định làm như vậy chỉ sợ sẽ dẫn tới liên quân quý tộc thảo phạt. Cho nên chỉ cần không giết chết Kỵ sĩ Phổ Đặc ngay trên chiến trường, chúng ta cũng không sao cả, thậm chí còn có thể cướp sạch Kỵ sĩ lĩnh của Kỵ sĩ Phổ Đặc mang về.

"Tập tục thật giống như Khi Hồng Quốc." Khang Tư tự nói một câu liền phất tay một cái:

- Bắt đầu đi!

Giáp Nhất lập tức huy động cờ lệnh.

Vốn đội quân trượt tuyết Khang Tư đang chậm rãi chạy tới, lập tức giống như được uống thuốc kích thích, dây cương run lên, đám tuyết khuyển lập tức dũng mãnh sủa lên điên cuồng phóng chạy về phía trước.

Khải Tát điều khiển trên một chiếc xe trượt tuyết phóng lên phía trước, hắn vừa cẩn thận nắm chắc dây cương, vừa liếc mắt nhìn cờ hiệu Bạch Mạn Mân Côi trên các xe trượt tuyết quanh mình.

Không cần nhìn kỹ Khải Tát cũng biết trên lá cờ này trừ cái đồ án ra, còn có một hàng chữ biểu hiện phiên hiệu của đội ngũ.

Bởi vì biết phía sau xe trượt tuyết của mình cũng treo một lá cờ như vậy, có điều hàng chữ là: ngũ thứ nhất, thập thứ nhất, vệ đội thứ nhất Thanh Hương lĩnh.

Khải Tát chính là Ngũ trưởng ngũ thứ nhất này.

Cái tên tự Khải Tát này nghe nói là thuộc dòng họ của một đại đế cổ quốc nào đó. Cũng vì vậy, Khải Tát không ít lần bị đám hương dân cười nhạo, bởi vì chính mình cùng bọn họ giống nhau chỉ là dân đen mà thôi, không ngờ đặt một cái tên vĩ đại như thế, thật dúng là không có tự hiểu lấy mình mà.

Kỳ thật Khải Tát cũng không có si tâm vọng tưởng có thể trở thành người danh tiếng lẫy lừng. Chỉ có điều cái tên này là phụ thân hắn đặt, nên không muốn sửa đổi thôi.

Mà nguyện vọng lớn nhất của Khải Tát là có thể lưu lại một chút cơ nghiệp cho con cháu đời sau, mà không phải như phụ thân của hắn, trừ huyết mạch và ngôi nhà đất ba gian thì cũng không lưu lại cái gì. Nhưng cũng chính căn nhà đất ba gian này làm cho hắn không thoát khỏi khu hạ lưu trở thành một gã dân đen.

Người sinh sống tại trấn Thanh Hương đều biết rõ: tuy rằng bọn họ ở tại địa phương này, thậm chí đã trải qua mấy thế hệ, nhưng bọn họ cũng không phải là chủ nhân của thôn trấn.

Bởi vì tất cả đất đai đều thuộc về quý tộc, cho nên bọn họ nguyện ý đứng về các thế lực bên này để duy trì địa vị độc lập của trấn Thanh Hương.

Hiện tại cho dù quyền lợi của các thế lực hầu như là thế thân quý tộc, nhưng bất kể như thế nào các thế lực đó dù sao cũng đều là người sinh ra trong tầng lớp của mình. Nhà ở tự mình xây dựng cũng phải được bọn họ đồng ý. Cho nên những người mình trừ phi các thế lực không cần tới, bằng không đều phục vụ cho các thế lực đó.

Nguyên các thế lực quý tộc địa phương vốn tưởng rằng chấp hành theo tình huống thì quyền lợi sẽ duy trì lâu dài thêm nữa, nhưng thật không ngờ, một đoàn lính đánh thuê nho nhỏ mới vừa được các thế lực tiếp nhận, lại nhờ công lao thay chủ nhân tác chiến trên vùng đất này mà được sách phong làm lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh.

Lúc trước các thế lực quý tộc địa phương còn tưởng rằng, lãnh địa của Huân tước này giỏi lắm chỉ là mấy trăm mẫu, phân ranh cấp cho hắn khu dân đen ở trấn Thanh Hương như vậy đủ rồi, dù sao Huân tước cùng Kỵ sĩ đều là quý tộc bậc thấp, lãnh địa đều là một trang viên nhỏ ngay cả cái thôn xóm cũng không bằng.

Nhưng sau khi hiểu được Thanh Hương lĩnh chủ là có ý gì: cả khu đất từ trên đỉnh núi cao kia kéo dài đến bờ biển đều cấp cho gã Huân tước đó làm lãnh địa.

Tuy rằng không rõ ràng lắm lãnh địa của quý tộc Nam tước trở lên thực sự có hạn chế bao nhiêu hay không, nhưng người hơi có chút hiểu biết đều biết rõ, diện tích lãnh địa của Kỵ sĩ và Huân tước tuyệt đối sẽ không vượt quá một ngàn mẫu. Nhưng hiện tại gã Huân tước này không ngờ lãnh địa lại có tới hơn bốn vạn cây số vuông.

Con số này các thương nhân biết rõ về biên giới Thanh Hương lĩnh đó, trong những lúc nói chuyện phiếm với nhau thường dùng giọng điệu hâm mộ để nói ra.

Về phần Khải Tát tuy rằng không biết rõ bốn vạn cây số vuông là rộng lớn cỡ bao nhiêu, nhưng dù sao hắn cũng hiểu rằng, đất đai trong tầm mắt của mình có thể nhìn thấy đều là lãnh địa của lĩnh chủ đại nhân này.

-

Pháp luật quý tộc chính là pháp luật của Tuyết quốc, cho nên trong khu vực này ngay cả đất thổ cư nhà cửa của mình đều thuộc về lĩnh chủ, có thể nói chỉ cần lĩnh chủ này không thích, hoàn toàn có thể hủy bỏ nhà cửa của mình đi, duổi cả người nhà của mình ra khỏi thôn trấn.

Mà không có thôn trấn bảo hộ, rét lạnh, dã thú, đạo tặc đủ loại tai họa đó có thể dễ dàng làm cho cả nhà mình chết không có chỗ chôn.

Vì thế sau khi nhận được tin tức này, mọi người khu bình dân thấp thỏm không yên chú ý tới mọi động tĩnh của vị tân nhiệm lĩnh chủ, nhìn thấy thủ lãnh của mười bốn thế lực lớn nhất trấn Thanh Hương vừa tiến vào trang viên của lĩnh chủ mới, tất cả mọi người như ngừng thở chờ đợi kết quả.

Có một số người nóng tính, thậm chí đã xắn tay áo chuẩn bị phối hợp với các thế lực tống cổ gã lĩnh chủ mới nhậm chức này ra khỏi trấn Thanh Hương.

Tuy nhiên kết quả khiến mọi người chấn động.

Gã lĩnh chủ mới chẳng những không có bị đuổi đi, ngược lại thu nhận mười bốn thế lực lớn gia nhập quản lý lãnh địa.

Người hơi có chút đầu óc đều hiểu rằng thủ lãnh của mười bốn thế lực lớn đã kết minh với lĩnh chủ mới rồi. Đúng thật thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn như cũ thấp thỏm lo âu.

Thở phào nhẹ nhõm vì sẽ không khai chiến! Tuy rằng mọi người kêu gào đuổi gã lĩnh chủ đi, nhưng từ thời viễn cổ đến nay quý tộc vẫn luôn đè trên đầu như ngọn núi lớn lại làm cho bọn họ không thở được, hơn nữa ai nấy đều biết rõ đuổi lĩnh chủ đi thì kết quả khẳng định sẽ dẫn tới đại quân bao vây tiêu diệt.

Mà thấp thỏm không yên là bởi vì ai ai cũng không biết lĩnh chủ mới nhận được quyền lợi chân chính của lĩnh chủ, có thể hay không nhất thời tâm huyết dâng trào đuổi cổ đám người mình ra khỏi tổ ấm bấy lâu nay.

Một khi tới thời điểm đó, lĩnh chủ đã được mười bốn thế lực lớn thừa nhận thì khẳng định không phải đám bình dân mình có thể phản kháng được.

Tuy nhiên sau lại không biết lĩnh chủ này là quên đi, hay là đã có ước định với các thế lực, dù sao cũng không có kiểm kê tài phú trấn Thanh Hương.

Thấy thôn trấn vẫn giữ lại nguyên trạng như trước, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau lại chính là biên chế chỉnh đốn lực lượng vũ trang, lúc đó Khải Tát đang đầu nhập làm công cho các thế lực lớn liền bị triệu tập lại. Cuối cùng không ngờ bị các thế lực lớn gom lại tống qua cho lĩnh chủ đại nhân, trở thành thành viên vệ đội của lĩnh chủ đại nhân.

Chính là đứa trẻ ba tuổi cũng biết, đám trang đinh mình chỉ tạm thời làm công cho các thế lực mà thôi, hoàn toàn không phải lực lượng vũ trang chính thức trong tay các thế lực. Tuy nhiên vì khiếp sợ dâm uy của các thế lực, đồng thời cũng nghĩ rằng danh chính ngôn thuận đi theo lĩnh chủ đại nhân cũng là chuyện rất tuyệt vời, không có người nào muốn vứt bỏ chén cơm này. Vì thế hết thảy mọi người đều không lên tiếng.

Sau khi được lĩnh chủ đại nhân thu nạp, Khải Tát thực may mắn phát hiện, tuy rằng những thủ hạ dưới tay của lĩnh chủ đại nhân mỗi người đều làm sĩ quan, nhưng bởi vì binh sĩ quá đông, còn cần nhiều sĩ quan ngoài hệ thống. Không ngờ bản thân mình may mắn như thế được bổ nhiệm làm Ngũ trưởng.

Tuy rằng là chức quan nho nhỏ chỉ huy năm người, nhưng lương bổng khẳng định so với tiểu binh nhiều hơn một chút. Chút hơn này hẳn là có thể giúp người nhà sống khá giả hơn trước đây!?

Ôm trong đầu ý niệm như vậy tiến vào khu dân đen, sau đó Khải Tát mới giựt mình phát hiện, ở khu dân đen lĩnh chủ có uy vọng mãnh liệt kinh người, hơn nữa trong ấn tượng của hắn khu dân đen tồi tàn dơ bẩn hỗn loạn đã sớm tiến bộ ngang với khu bình dân, thậm chí còn chỉ có hơn chứ không kém.

Đến khi tiến vào phủ lãnh chủ, Khải Tát cùng đám đồng bạn lập tức chảy nước miếng, không nói tới các món ăn ngon thức uống đầy đủ, lương bổng mỗi tháng cùng đãi ngộ khiến người ta tưởng rằng mình đang nằm mơ. Sau khi nhận được tin tức, nhiều người đều tự tát mình một cái xem thử có phải mình đang nằm mơ hay không.

Sau lại thì càng không cần phải nói nữa rồi, cũng chưa ai từng nghe nói qua quý tộc lại cùng huấn luyện chung với binh sĩ. Tuy rằng mức độ huấn luyện quá cao siêu gian khổ khiến người ta bắt đầu nảy sinh ý muốn rút lui, nhưng nếu lĩnh chủ đại nhân đã đích thân dẫn dắt mình huấn luyện, không cần phải nói, rốt cuộc tất cả đều cắn răng kiên trì, mình đường đường là một nam nhi Tuyết quốc sao có thể yếu nhược đến không bằng cả một gã quý tộc chứ!

Trong lúc huấn luyện nhận được vũ khí tiêu chuẩn cùng quần áo đồng phục, hơn nữa những tên lính mới mình hoàn toàn không cần lo lắng tới chuyện nấu cơm giặt giũ linh tinh các thứ, đám gia quyến vệ đội được phủ lãnh chúa tạm thời thu nhận tự nhiên sẽ giúp đỡ mình làm tốt mọi chuyện, chính mình chỉ cần chuyên tâm huấn luyện là được rồi.

Sau khi quen với mức độ huấn luyện cao siêu gian khổ, mọi người đều cho rằng cuộc sống hàng ngày sẽ như vậy trôi qua. Thế nhưng đột nhiên bị vệ đội trưởng triệu tập lại, sau đó lĩnh chủ bắt đầu truyền lệnh.

Nghe được là quý tộc khác xâm lấn, mọi người còn thấp thỏm lo âu, dù sao quý tộc cũng không phải dễ trêu chọc.

Chờ đến khi biết được quân đội đối phương ít người, hơn nữa trong đó còn pha tạp lẫn lộn các thế lực khác, lập tức bọn họ yên tâm lại. Nói không chừng còn có thể tiêu diệt sạch bọn chúng đây.

Đến lúc này trong đầu bọn họ chỉ còn một ý niệm: "Ăn cơm của người ta thì phải bán mạng cho người ta." Dù sao lĩnh chủ hứa hẹn trợ cấp tử tuất, bởi vì còn chưa có người chết nên không dám xác nhận thực hư thế nào.

Tuy rằng đám Trưởng quan xuất thân lính đánh thuê cho biết khẳng định có chuyện này, nhưng bọn hắn là ai chứ? Đều là thân tín của lĩnh chủ cả. Bọn họ nói thì cũng giống như lĩnh chủ hứa hẹn mà thôi, có hoài nghi là chuyện bình thường.

Không phải trong lòng khinh suất nghi ngờ, mà là các quyền quý khi muốn đám tiểu binh mình bán mạng thì đều hứa hẹn nói ba hoa đủ thứ trên trời dưới đất, nhưng khi sắp hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có chương trình hội nghị thì đã tính như hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Cho nên, không có nhìn thấy chỗ lợi ích thực tế chân chính rơi xuống, mọi người làm như nghe lời nói dối. Trước kia bọn họ nguyện trung thành với các đầu lĩnh thế lực chính là như thế, càng không nói tới các quý tộc lĩnh chủ.

Nhưng không nghĩ tới lĩnh chủ đại nhân không ngờ nói ra một câu hứa hẹn khiến mọi người đều tim đập thình thịch: đó chính là giết một tên địch có thể nhận được một mẫu ruộng đất.

Đất ruộng là cái gì chứ? Người hơi có chút đầu óc đều biết, ruộng đất đó chẳng khác nào lãnh địa của quý tộc, có thể truyền lại cho con cháu đời sau.

Hơn nữa những ruộng đất đó lại còn miễn thuế.

Rất nhiều người còn lại nghe giải thích cách xử trí ruộng đất này, tất cả mọi người đều hiểu được. Vì thế không có kẻ nào lại ngu ngốc bán đi ruộng đất, phải biết rằng đây chính là cơ sở truyền lại cho đời sau.

Tới giờ khắc này, tuy rằng không tin tưởng lắm khi hoàn thành nhiệm vụ quay về lĩnh chủ có thực hiện lời hứa hay không? Nhưng ngẫm lại lĩnh chủ có đất đai rộng lớn như thế, có giết sạch toàn bộ quân địch cũng chỉ mới một ngàn mẫu đất đai mà thôi, đối với lĩnh chủ mà nói số đất đó cũng không bằng một sợi lông, hắn là sẽ không nói dối. Nghĩ vậy, tất cả thành viên vệ đội đều đỏ bừng hai mắt.

Nhìn thấy quân địch càng ngày càng gần, Khải Tát biết ánh mắt của mình cũng đỏ bừng như đám đồng bạn: ngồi trên xe trượt tuyết đối diện chính là mấy mẫu đất ruộng sáng ngời đấy!?!?

Mình cũng không cần nhiều, chỉ cần một mẫu là được! Khải Tát biết vì sao dã tâm mình lại nhỏ như vậy: chủ yếu là không biết rõ lời hứa hẹn này có thực hiện hay không, trước mặt giữ cái mạng nhỏ của mình là chính. Nhưng không lập công lại sẽ bị người ta dòm ngó, cho nên chỉ giết một tên địch nhân là được rồi.

Cung tiễn thủ nhìn thấy cờ lệnh, lập tức lấy ra cung nỏ, giơ lên nhắm chuẩn, mà Khải Tát điều khiển xe cũng bắt đầu cố ý khống chế xe trượt tuyết vững vàng lại, tên binh sĩ phía sau cầm lấy tấm chắn, còn hai người bên cạnh thì cử cao cây lao dài trong tay.

Người từng dùng qua xe trượt tuyết đều biết, hoạt động trên xe trượt khó khăn hơn nhiều so với chiến đấu trên mặt đất. Thường thường khi song phương đối mặt, chỉ có cơ hội một lần công kích, phải lựa chọn chính xác nếu không thì ngay lập tức không tới thiên đường thì sa địa ngục.

Quy cách xe trượt tuyết của hai bên cũng không khác biệt lắm, tuy nhiên trên xe trượt tuyết bên Khang Tư hoàn toàn là quân đội chính quy hóa, cũng chính là một chiếc xe năm người đúng quy cách tiêu chuẩn.

Phổ Đặc bên kia tuy rằng cũng có một bộ phận đạt được quy cách này, nhưng còn có một số theo quy cách ba người, chính là một người điều khiển, một tên cung thủ, một tên cầm lao, cũng chính là quy cách xe trượt tuyết bình dân.

Khải Tát đối mặt chính là một chiếc xe trượt tuyết ba người như vậy.

Nhìn thấy mục tiêu của mình không ngờ chỉ là mặt hàng như thế, trong lòng tất cả người của ngũ thứ nhất đều bốc lên bầu nhiệt huyết.

Cung thủ của ngũ thứ nhất lập tức giơ nỏ bắn về phía tên điều khiển xe quân địch. Tuy rằng tên này rõ ràng có buộc tấm ván gỗ che ngực, nhưng cung nỏ ở cự ly gần uy lực đúng là mạnh hơn rất nhiều so với trường cung, chỉ nghe "vèo" một tiếng, thân thể tên lái xe quân địch bị tên ghim vào ngực.

Cung thủ trên xe trượt tuyết của quân Phổ Đặc cũng nhắm vào mục tiêu Khải Tát, đồng thời bắn tên cùng một lúc, tên cầm thuẫn bên cạnh Khải Tát, lập tức đưa thuẫn lên phía trước chặn mũi tên lại.

"Phanh" một tiếng, mũi tên trúng thiết thuẫn bật ra, cùng lúc này hai tên phóng lao không nói một lời, trước tiên phóng lao đâm chết hai tên địch còn lại.

Khải Tát nhẹ kéo dây cương, tuyết khuyển cứ như vậy giảm tốc độ kéo xe trượt tuyết vòng lại, tiếp tục tiến lên phía trước.

Người bắn nỏ thong thả nạp tên lên nỏ; còn hai gã cầm lao thì thần sắc thoải mái từ trên xe trượt tuyết lấy ra hai cây lao dự bị khác; gã binh sĩ cầm thuẫn vừa thu lại tấm thuẫn vừa hướng Khải Tát nói:

- Ngũ trưởng! Chúng ta còn thiếu hai tên địch mới có thể nhận được ban thưởng mỗi người một mẫu ruộng đấy.

Khải Tát nhìn ra xa xa, phía trước bên trái có một chiếc xe trượt tuyết quân địch đang phóng tới, hắn không do dự kéo dây cương chạy tới đón đường. Lần này tính toán công lao là dựa theo "ngũ" để tính. Nói cách khác chung một ngũ, mặc kệ là ai giết địch, công huân đều tính chia đều cho toàn bộ năm người. Cho nên vì để không xảy ra tranh cãi, ít nhất phải giết chết năm tên địch mới được.

Cung thủ trên nóc xe trượt tuyết, nhìn thấy quân địch đến gần rồi, lại nhắm chuẩn, lần này hắn liền có tâm tình thoải mái trước khi phát động còn nói mấy câu.

- Ngũ trưởng! Lĩnh chủ đại nhân chúng ta quả thực xuất vốn ra nhiều đấy! Không ngờ lại trang bị cho vệ đội chúng ta tới hai trăm cây cung nỏ, thứ này dùng ở trên xe trượt tuyết đúng là tốt hơn trường cung gấp mấy lần.

- Đương nhiên rồi! Vừa nhắm bắn chuẩn xác vừa có lực xuyên thấu mạnh. Chỉ có điều lên dây hơi chậm, bằng không nhiệm vụ giết địch đều bị đám cung thủ các ngươi ôm gọn hết rồi.

Khải Tát cười đáp.

- Ta vẫn thích loại lao này nhất, không cần như trước kia chỉ có một cây trường thương như vậy, một khi không thu hồi lại được thì không có vũ khí chỉ chờ chết, cây lao trên xe trượt tuyết đủ để hai chúng ta phóng mỏi tay.

Tên cầm lao bên cạnh cũng chen vào nói.

Khải Tát cười cười, nhìn thấy quân địch càng ngày càng gần nhưng tâm tình hắn cũng không có khẩn trương, tâm tình lúc này thật thoải mái. Có cung nỏ mạnh này, ít nhất có thể bảo đảm khi mặt đối mặt với địch nhân có thể giúp năm người mình mỗi người thu được một mẫu ruộng đất. Còn như vừa đối mặt cung thủ bắn chết người điều khiển xe của đối phương thì coi như tình huống đã định rồi.

Mà tên cầm thuẫn chỉ chuyên tâm che chắn bảo vệ chính hắn người điều khiển xe và cung thủ, so với hai vị cầm lao cũng là lợi khí giết địch lại không có phòng hộ, bởi vì qua đợt bắn tên chính là thiên hạ của hai người bọn họ rồi.

Từ trên những trang bị này, xem ra lĩnh chủ đại nhân căn bản là không xem những người mình là vật hi sinh. Nếu tưởng thưởng sau cuộc chiến đúng như lời hứa của lĩnh chủ đại nhân, chính mình dù có bán mạng cho lĩnh chủ đại nhân cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Nghĩ đến đây, Khải Tát không do dự quát lớn:

- Chú ý! Chuẩn bị công kích!

Hiện tại không phải là lúc suy nghĩ tới mấy vấn đề đó, điều kiện tiên quyết vẫn là giữ được cái mạng của mình, nỗ lực hết mức lập thêm một ít công huân là được. Nếu lĩnh chủ đại nhân thật sự thực hiện lời hứa, nói không chừng công huân nho nhỏ của "ngũ" mình đây còn có thể bị đám thủ hạ kia oán hận đấy.

Ở bên kia, Khang Tư một tay cầm dây cương, một tay nắm cây lao, thời điểm sắp tới gần xe trượt tuyết quân địch, hắn phóng mạnh cây lao nhanh chóng đâm xuyên qua một tên quân địch, còn Giáp Nhất thêm ba gã binh sĩ tinh nhuệ, cũng đồng loạt phóng vũ khí đâm vào tên địch bên cạnh mình.

Chỉ trong nháy mắt, quân sĩ trên xe trượt tuyết quân Phổ Đặc cảm thấy vận khí quá tốt không ngờ có thể phát hiện xe tổng soái quân địch, phóng xe vọt tới trước mặt Khang Tư. Đột nhiên vận khí tốt chuyển thành vận rủi, còn chưa kịp hưng phấn, chưa kịp phản ứng lại, xe trượt tuyết này đã bị mấy người Khang Tư tiêu diệt toàn bộ.

- Ha ha! Không nghĩ tới xe tổng soái chúng ta cũng có thể kiếm được năm phần ruộng đất! Ta còn tưởng rằng cho đến lúc chấm dứt chiến đấu chúng ta cũng không thể lập được công huân nữa đấy.

Khang Tư vui cười hớn hở nói đùa với người bên cạnh.

Còn ba tên binh sĩ tinh nhuệ kia cũng cười cười có phần không tự nhiên lắm. Tuy rằng ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng chúng vẫn rất cao hứng, nguyên vốn tưởng rằng ở cùng lĩnh chủ đại nhân trên chiếc xe trượt tuyết này sẽ không có cơ hội lập công, không nghĩ tới còn có thể nhặt được con gà chết thế này.

Ngay lúc bọn họ đang mừng rỡ trong lòng, đột nhiên phát hiện xe tổng soái lại rất nhanh chạy tới phía trước, trấn định tinh thần nhìn lại, phát hiện lĩnh chủ đại nhân đang lộ vẻ mặt hưng phấn điều khiển xe trượt phóng nhanh tới phía trước, mà trưởng vệ đội đại nhân thì đứng ở một bên vẻ mặt ỉu xìu.

Không ngờ Lĩnh chủ đại nhân chuẩn bị đích thân xông vào giữa chiến trận.

Phát hiện này khiến trong lòng ba gã binh sĩ tinh nhuệ lập tức lạnh xuống, không khỏi đều nắm chặt binh khí trong tay.

So với xông lên giết địch lập công, bọn họ càng hy vọng lĩnh chủ có thể ở hậu phương, không phải do mình sợ chết, thật sự là sợ lỡ như lĩnh chủ xảy ra vấn đề gì, những người mình dù may mắn không chết trên chiến trường, ngược lại sẽ liên lụy tới người nhà. Tuy nhiên nếu bảo bọn họ khuyên can lĩnh chủ đại nhân thì càng không có cái gan đó, cứ nhìn dáng vẻ ỉu xìu bất đắc dĩ của trưởng vệ đội đại nhân thì đủ biết: không phải những người mình có thể khuyên can lĩnh chủ đại nhân được.

Tất nhiên nếu đã như vậy, mình đành phải liều chết cùng với lĩnh chủ đại nhân.

Hiểu được điều này, ba gã binh sĩ tinh nhuệ đều phi thường cảnh giác chú ý bốn phía. Vừa nhìn quanh bọn họ trước tiên liền phát hiện các xe trượt tuyết Thanh Hương lĩnh giống như ăn vào thuốc kích thích, tất cả đều phát ra khí thế hào hùng mạnh liệt, dũng mãnh phóng xe tới phía trước.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mọi người đều nhìn vào lá cờ cực kỳ rực rỡ loá mắt trên xe trượt tuyết tổng soái với vẻ khác thường, bọn họ thở dài, hiểu rằng vì sao lại có đột biến như vậy. Ngẫm lại các xe trượt tuyết khác, nhìn thấy chủ soái đáng lẽ thân ở hậu phương không ngờ lại dũng mãnh phóng lên phía trước, bọn họ là cấp dưới chẳng lẽ lại ở phía sau chủ soái?

Đương nhiên phải ở phía trước liều mạng giết địch tiêu trừ nguy cơ cho chủ soái mới đúng.

Hơn nữa xe tổng soái phóng tới trước cũng là kích thích lớn nhất đối với sĩ khí của binh sĩ, cho dù là đám quân ô hợp, thủ lãnh dẫn dắt xung phong liều chết, người phía dưới cũng sẽ phấn chấn lên.

Chỉ có điều nếu tự mình không ở trên xe tổng soái thật là tốt biết bao! Nhất định không như hiện tại phải cố dằn lòng phấn khích, mà có thể ra tay giết địch thỏa thích rồi.

Tuy nhiên ba gã binh sĩ này rất nhanh liền phát hiện: dường như mình có phần lo lắng quá nhiều rồi! Lúc này xe trượt tuyết tổng soái do lĩnh chủ đại nhân điều khiển, chẳng những tốc độ rất nhanh, hơn nữa di chuyển thành thạo, giống như đám tuyết khuyển cùng xe trượt tuyết kết hợp thành một thể, hơn nữa thực lực và sự chính xác của lĩnh chủ đại nhân cũng phi thường lợi hại, gần như chỉ tiện tay ném ra một cây lao thì tuyệt đối sẽ không sai trật, nhất định sẽ giảm bớt một tên địch nhân.

Ngay từ đầu quân địch nhìn thấy xe trượt tuyết tổng soái của Khang Tư không ngờ xông lên làm quân tiên phong, bọn chúng như ruồi nhặng nhìn thấy máu thịt, lập tức bắt đầu bao vây bốn phía, tất cả đều ảo tưởng tự mình là công thần lớn đầu tiên đoạt được lá cờ tổng soái. Nhưng ngoài dự liệu hiển nhiên bọn chúng không ngờ đây không phải một miếng thịt béo, mà là một đám lửa đỏ bừng, hầu như tất cả phóng tới đều giống như thiêu thân lao đầu vào lửa biến thành tro bụi.

Qua mấy lần khi tất cả bọn chúng biết xe tổng soái này không phải dễ đối phó, thì tình hình chuyển biến, biến thành chiếc xe này truy kích ngược lại đám ruồi nhặng.

Mà dưới dẫn dắt của xe tổng soái, quân Khang Tư theo đó anh dũng giết địch, vốn xe trượt tuyết bên Phổ Đặc số lượng đã ít hơn một nửa so với quân Khang Tư bên này, lại bị Khang Tư cùng mấy xe trượt tuyết do cao thủ khống chế xung phong liều chết tên bắn ra một hồi, quân Phổ Đặc lập tức tan rã.

Kỵ sĩ Phổ Đặc có phần sửng sốt nhìn xe trượt tuyết bên mình hoàn toàn tan rã bỏ chạy tứ tán. Hắn thật không làm sao hiểu được: xe trượt tuyết quân Khang Tư không phải cũng là tráng đinh điều khiển sao? Như thế nào khống chế thành thạo nhuần nhuyễn như thế, hơn nữa liều mạng chém giết cực kỳ hung mãnh dường như đều không muốn sống?

Nhìn bộ dáng đối phương hoàn toàn không giống tráng đinh, chẳng lẽ là tin tình báo của mình sai lầm, Khang Tư không phải chỉ có một trăm tên lính? Nhìn thấy Phổ Đặc đứng tại chỗ sững sờ, thủ hạ của hắn lo lắng đều rối rít khuyên bảo:

- Đại nhân! Mau rút lui đi! Trở về lãnh địa chúng ta còn có cơ hội đánh một trận nữa.

Tuy rằng mọi người đều nhìn thấy cờ tổng soái quân Khang Tư ở phía trước, nhưng không một ai dám đến thực hiện chiêu số "cầm tặc tiên cầm vương".

Vừa rồi bọn họ đều chứng kiến rõ ràng mấy chục chiếc xe trượt tuyết bên mình xung phong liều chết đi lên, chẳng những không có bao vây được xe tổng soái kia, ngược lại để nó thoải mái vòng ra, đồng thời còn phản công ngược lại liền làm cho đám xe trượt tuyết đó giảm hơn phân nửa. Điều này cũng khiến mọi người đều hiểu rằng trêu chọc chiếc xe trượt tuyết này chính là đi tìm chết.

Phổ Đặc được thủ hạ dưới tay nhắc nhở, lập tức bừng tỉnh lại: tên quý tộc mới tấn phong trước mặt kia, tuy rằng không rõ ràng lắm hắn có biết quy ước miễn tử của quý tộc hay không, nhưng nếu lỡ đối phương không biết tới, vậy chẳng phải mình bị xui xẻo rồi sao!

Vì thế Phổ Đặc lập tức gật đầu:

- Mau! Mau quay về!

Nói xong phát hiện đám thủ hạ dưới tay không có phản ứng gì, chỉ giương mắt nhìn vào tay mình, Phổ Đặc không khỏi định phát nộ, nhưng cũng trong nháy mắt hắn chợt hiểu, chính mình là người điều khiển xe, tự mình không đi, bọn họ làm sao đi chứ? Cho nên hắn cũng không lên tiếng, giục dây cương, xe trượt tuyết chuyển mình một cái rất nhanh chạy đi.

Nhìn thấy xe tổng soái bên mình chạy trốn, một số xe trượt tuyết vốn đang gắng gượng chống đỡ, lập tức sĩ khí mất sạch toàn bộ quay đầu bỏ chạy. Đến đây Khang Tư bên này chiến đấu thắng lợi rồi! Quân địch tuy rằng đã mất đi ý chí chiến đấu bỏ chạy, nhưng vì mức thưởng ruộng đất kích thích, quân Khang Tư hoàn toàn mặc kệ đối phương có đầu hàng hay không, trực tiếp giết chết, thậm chí còn xảy ra chuyện nhận đối phương đầu hàng sau đó giết chết đối phương. Khang Tư nhìn thấy cảnh hỗn loạn đó, hắn không khỏi nhíu mày, ra lệnh cho Giáp Nhất:

- Truyền lệnh phong đao tiếp nhận đầu hàng. Kẻ trái lệnh nghiêm trị.

- Dạ!

Giáp Nhị ở bên cạnh vừa thầm mắng trong lòng: "Đám thủ hạ mất dạy này! Không ngờ lại lạm sát hàng binh, không biết hàng binh đó một khi huấn luyện tốt chính là lực lượng vũ trang mới sao?" Vừa huy động cờ lệnh. Khi Bách phu trưởng chú ý tới cờ lệnh tổng soái lập tức truyền lệnh xuống phía dưới, từng bậc từng bậc chuyền lệnh xuống, khắp chiến trường đều nhận được lệnh: "phong đao tiếp nhận đầu hàng".

Xe trượt tuyết Khang Tư dừng ở tại chỗ, Giáp Nhất nhảy qua chiếc xe trượt tuyết khác bắt đầu chạy khắp nơi tuần tra. Một khi phát hiện có người không phục tòng mệnh lệnh, hắn không nói hai lời trực tiếp rút đao chém chết ngay tại chỗ.

Tuy rằng Khang Tư nói là nghiêm trị, nhưng Giáp Nhất trực tiếp cấp án tử hình cho những tên này: mệnh lệnh của chủ thượng nhà mình cũng không phục tòng còn muốn trông chờ bọn chúng sau này sẽ phục tòng mệnh lệnh của thủ trưởng sao?

Giáp Nhất sở dĩ nghiêm ngặt như vậy, là bởi vì xuất thân là mật vệ hắn ghét nhất chuyện lập công chuộc tội. Lập công thì thưởng, phạm sai lầm thì xử phạt, hoàn toàn là hai việc khác nhau, đâu phải chuyện có thể lấy công chuộc tội. Cho nên cái loại lập công chuộc tội đã tạo ra đám sĩ quan kiệt ngạo vô lễ, vi phạm quy củ này, tuyệt đối không thể tồn tại.

Bằng không chỉ cần lập được công huân thì có thể tự cho là đúng, có thể dẫn tới chuyện coi thường mệnh lệnh của chủ thượng, cứ như vậy thì làm sao duy trì được uy tín của chủ thượng chứ?

Cho nên thời điểm mới vừa gây dựng quân đội nhất định phải kiên quyết xóa bỏ hoàn toàn tập tục xấu này mới được.

Giáp Nhất mang theo một đám thủ hạ giết chết một số tên không tuân lệnh. Ngay từ đầu liền dọa cho mọi người nhảy dựng lên. Kế tiếp một vài tên sĩ quan ngoại hệ vô lễ tự cho mình rất có vũ lực kháng nghị lại Giáp Nhất.

Thế nhưng Giáp Nhất buông một câu:

- Bọn chúng không phục tòng mệnh lệnh của chủ thượng, cho nên đáng chết! Trong vệ đội của lĩnh chủ không có chuyện lập công chuộc tội! Công huân của bọn chúng sau khi chứng thực sẽ ban thưởng cho người nhà của chúng! Nhưng bọn chúng lại vì hành vi vi phạm mệnh lệnh phải nhận xử phạt.

Sĩ quan hơi có đầu óc khôn khéo lập tức biết đây là quy củ lúc thành lập vệ đội, cho nên lập tức xoay người đi nhắc nhở thủ hạ của mình. Mà một số sĩ quan tự cho là đúng, hoặc là thẹn quá hóa giận hoặc bởi vì nguyên nhân gì khác lập tức hô lớn:

- Mẹ nó! Chúng ta liều chết giết địch còn bị ngươi lấy cớ không nghe lời xử tử. Hôm nay lại giết đi không ít, phản rồi!

Gã sĩ quan phản kháng nói xong liền rút đao công kích Giáp Nhất.

Một gã tráng hán hơi có chút vũ lực đi công kích mật vệ cao nhất xuất thân mật vệ, vậy kết quả thế nào có thể nghĩ cũng biết.

Cho nên khi nhìn thấy bộ dáng Giáp Nhất mang theo thần thái như bóp chết một con kiến không sai biệt lắm, dễ dàng diệt trừ mười mấy tên cãi lệnh không biết sống chết là gì, tất cả mọi người phát ớn lạnh cả người, hoảng sợ vạn phần nhìn trưởng vệ đội đại nhân này.

Mọi người ngay từ đầu đều nghĩ rằng gã nam nhân có vẻ văn nhược nhã nhặn này sở dĩ trở thành đội trưởng bởi vì là thân tín của lĩnh chủ mới, không nghĩ tới hắn lại có vũ lực cao siêu khủng bố đến mức này.

235. Chương 235: Cho Vay Công Điền. (1+2)

Nhìn thấy binh lính nghe lệnh ngừng giết hại, hơn nữa bắt đầu thu dọn chiến trường, Giáp Nhất mới trở về bẩm báo với Khang Tư:

- Chủ thượng! Có cần phải đuổi giết quân địch tan tác này không?

Khang Tư lắc đầu:

- Không cần. Chỉ cần bọn họ không có người cầm đầu, cũng không gây ra chuyện lớn gì. Để lại ba tiểu đội trăm người thu dọn chiến trường, những người khác lập tức lên đường đi lãnh địa kỵ sĩ đại nhân Phổ Đặc trước.

Nghe nói thế, Giáp Nhất nở nụ cười. Nếu Phổ Đặc này dám làm người dẫn đầu đến khiêu khích chủ thượng của mình, vậy không thể không chiếm đoạt lãnh địa của hắn.

- Tuân lệnh!

Giáp Nhất nhảy lên vị trí quan sát trên xe trượt tuyết, giương cờ tuyên bố mệnh lệnh.

Ba người Bách phu trưởng xếp ở cuối cùng sau khi nghe thấy mệnh lệnh, ủ rũ chỉ huy thủ hạ tiếp tục thu dọn chiến trường, mà bảy tên Bách phu trưởng xếp phía trước lại hưng phấn dị thường hô to gọi nhỏ kêu thủ hạ đuổi theo quân địch.

Sau khi đại quân rời đi, vệ đội lĩnh chủ ở đây trước tiên khống chế tù binh.

Bởi vì chỉ cần người điều khiển xe trượt tuyết không chết, gần như rất khó ngăn lại cho nên tù binh bắt được trên đất tuyết không quá năm mươi người.

Tuy nhiên hơn mười cỗ xe ngựa chậm chạp không may mắn kia lại mang đến cho vệ đội hơn trăm tù binh, mà lại còn có rất nhiều vũ khí cùng lương thực.

Sau khi trói chặt bọn họ cùng một chỗ, vệ đội lĩnh chủ bắt đầu tìm người bị thương, bị chết.

Tuy nhiên vừa mới bắt đầu tìm kiếm, binh lính canh gác đột nhiên cảnh báo, từ hướng trấn Thanh Hương có hơn mười xe trượt tuyết đang đến.

Vừa nhận được tin tức, vệ đội lĩnh chủ lập tức đề phòng.

Theo đội ngũ đi tới có thể nhìn thấy hơn mười xe trượt tuyết này đều là dân dùng. Hơn nữa nhìn xem binh khí trong tay những người này đều là gậy gỗ đơn sơ thêm đinh sắt tạo thành gậy nanh sói, vệ đội lĩnh chủ đều khẽ thở ra. Quân địch như vậy chỉ cần dùng lính cung có thể tiêu diệt bọn họ.

Tuy là như vậy nhưng vệ đội lĩnh chủ cũng không có ra tay.

Bởi vì bọn họ phát hiện mấy xe trượt tuyết này treo cờ Bạch Mạn Hắc Mân Côi.

Binh lính khác còn không phản ứng, chỉ tưởng là phủ lĩnh chủ phái người đến trợ giúp. Nhưng ba người Bách phu trưởng lại thấy rất rõ ràng, lĩnh chủ đại nhân căn bản không có truyền mệnh lệnh phủ lĩnh chủ chi viện. Nói cách khác những người này là tự treo cờ.

Cờ của mình lại đưa cho người ngoài dùng, chuyện này sao được!

Ba người Bách phu trưởng lập tức vội vàng lên xe trượt chuẩn bị đi hung hăng giáo huấn đám người không biết trời cao đất rộng này. Nhưng vừa đối mặt, ba Bách phu trưởng liền lộ ra sắc mặt khó coi dừng lại.

Người tới bọn họ biết, đó là đầu mục bang phái khu dân đen. Mà bọn họ cũng thật sự có thể treo cờ đại biểu thủ hạ của lĩnh chủ, bởi vì bọn họ xem như là thủ hạ ngoại hệ của lĩnh chủ đại nhân.

- Các ngươi tới làm gì?

Ba người Bách phu trưởng tức giận nói với ba đầu mục bang phái kia. Trước kia còn có chút kiêng kỵ bọn họ, hiện tại bản thân trở thành Bách phu trưởng của lĩnh chủ, đương nhiên không coi bọn họ ra gì. Chỉ là hai bên đều là người dưới trướng lĩnh chủ, cũng không thể coi là kẻ địch.

Ba đầu mục sắc mặt tái nhợt quan sát bốn phía một chút, sau đó kinh ngạc vạn phần nói:

- Lĩnh chủ đại nhân thắng? Cũng quá nhanh như vậy?

- Chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta đánh hơn một ngày mới được sao? Nhanh nói các ngươi tới làm gì, chúng ta hiện tại vẫn còn trong trạng thái chiến đấu, không có rảnh tiếp đãi các ngươi.

Một tên Bách phu trưởng rất bất mãn nói.

Hắn còn chuẩn bị sau khi quét dọn xong chiến trường, lấy cớ bẩm báo để tiếp tục đi theo lĩnh chủ chiến đấu. Hiện tại bị bọn họ dây dưa như vậy, chỉ sợ sau khi đuổi tới cũng không có cơ hội lập công.

- Chúng ta là tới giúp... Ách...

Một đầu mục vừa nói ra đã bị đồng bạn cắt ngang, tên đồng bạn này vẻ tươi cười nói:

- Chúng ta đến xem lĩnh chủ đại nhân có chuyện gì để chúng ta làm hay không!

Lời này khiến hai đầu mục kia tỉnh ngộ gật đầu, hiện tại còn dám nói đến giúp đỡ sao? Lĩnh chủ đại nhân đã đuổi tới hang ổ của quân địch rồi.

Ài! Sớm biết rằng vệ đội của lĩnh chủ đại nhân lợi hại như thế, bản thân sớm tới tham gia chiến đấu mới đúng. Như vậy không cần phải ăn nói khép nép như hiện tại, ngược lại còn có thể được ban thưởng Công điền. Đáng tiếc! Chỉ bởi vì muốn xem chiều gió, cơ hội tốt như vậy liền bỏ qua.

Ba tên Bách phu trưởng đương nhiên biết tâm tính của ba đầu mục này.

Bọn họ đều cười lạnh trong lòng. Các ngươi muốn ra vẻ nịnh bợ trước mặt đại nhân? Nằm mơ đi! Bọn họ lập tức xụ mặt dùng danh nghĩa vệ đội điều động người của ba người giúp đỡ thu dọn chiến trường.

Ba đầu mục tuy lòng không muốn nhưng cũng không dám lộ liễu vi phạm quân lệnh chính thức như vậy, đành phải ngoan ngoãn chỉ huy người của mình hỗ trợ chuyển xác.

Phổ Đặc vội vàng chạy về lãnh địa của mình, hắn còn chưa kịp triệu tập mọi người chỉnh đốn quân đội, người canh gác hốt hoảng chạy vào hô lên:

- Đại nhân! Quân Khang Tư đuổi tới, đã có thể nhìn thấy cờ!

- Cái gì? Hắn thật đúng là đuổi tận giết tuyệt!

Phổ Đặc đương nhiên biết trạm canh đã có thể nhìn thấy cờ, vậy cũng biết đến nơi này còn bao nhiêu thời gian. Cho nên hắn vừa mắng ra câu này lập tức cuốn sạch kim tệ tồn kho, cũng không quản tài vụ khác, dẫn người trong nhà vội vàng điều khiển xe trượt tuyết đến nương nhờ Tử tước Cáp Nhĩ.

Ở lại nơi này dựa vào phòng ở để chống cự? Thôi xin đi! Ở Tuyết quốc chỉ có quý tộc chân chính mới có thể xây dựng thành trì, cũng chính là quý tộc từ Nam tước trở lên mới có thể ở trong thành, mà mình chỉ là một kỵ sĩ nhỏ nhoi.

Bản thân chỉ có một trang viện có tường bao, một kiến trúc như vậy làm sao có thể ngăn cản quân địch ùn ùn tiến đánh?

Cho nên hiện tại quan trọng nhất là chạy tới nơi Tử tước Cáp Nhĩ khiếu nại Khang Tư. Tuy rằng khiếu nại này có vẻ xa vời, nhưng xuất binh là ý kiến thống nhất của gia thần được phong, có bọn họ trợ giúp cho dù không thể lấy lại được lãnh địa nhưng cũng phải làm cho Khang Tư đưa ra một khoản tiền bồi thường mình mới được!

Vừa thấy lĩnh chủ chạy, sĩ quan thân tín, đám nô bộc của lãnh địa Phổ Đặc đầu tiên như rắn mất đầu chạy loạn xung quanh. Sau đó bọn họ như đột nhiên nhớ tới cái gì, bắt đầu đi vào nơi ở của kỵ sĩ Phổ Đặc.

Bọn họ bắt đầu điên cuồng cướp bóc tiền của Phổ Đặc không mang đi. Bọn họ bị tiền tài che mờ mắt căn bản không có lo lắng đến quân địch càng ngày càng tới gần, càng không có suy tính dùng nơi ở của lĩnh chủ Phổ Đặc để phòng ngự. Tất cả đều chuyên tâm chuẩn bị cướp đoạt vài món tiền của rồi lập tức trốn đi ra mai danh ẩn tích.

Tuy nhiên khi đám kẻ cướp này cảm thấy thỏa mãn chuẩn bị chạy trốn, mới phát hiện những công cụ dùng để chạy trốn đã sớm bị những đồng bạn không tham tiền mang sạch đi rồi.

Dùng đôi chân đi trên đất tuyết? Những người này tuyệt vọng ngã xuống đất, tiền tài trong tay hoàn toàn mất đi lực hấp dẫn, bởi vì chút tiền tài này sẽ không thuộc về bọn họ.

Khang Tư nhìn trang viện bị tuyết phủ này, trong lòng có chút xúc động.

Trang viện này khoảng hơn mười mẫu, chung quanh có tường gạch bao quanh. Chỉ cần nhìn vật liệu xây dựng tháp canh bốn phía thì biết rằng kiến trúc trong trang viện khẳng định không ra gì.

Tuy nhiên cho dù kém thế nào đi nữa cũng tốt hơn phủ lĩnh chủ của mình. Diện tích lớn hơn mấy lần, lộng lẫy hơn mấy chục lần, phủ lĩnh chủ của mình so với nơi ở của kỵ sĩ này thì khác gì rác rưởi, càng không nói đến tòa thành của quý tộc chân chính nữa.

Nhưng bản thân Khang Tư từng đi qua tòa thành của Tử tước, lại không thể so sánh được với phủ Đô đốc của mình trước kia. Như vậy xem ra mọi mặt ở Tuyết quốc này đều kém bên ngoài rất nhiều.

Khang Tư nhìn thủ hạ đã vây quanh toàn bộ nơi ở của Phổ Đặc, hắn vung tay lên. Binh lính vệ đội lập tức nhảy xuống xe trượt, bước thấp bước cao cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất trèo tường vào.

Đến lúc này, Khang Tư không hy vọng xa vời rằng Phổ Đặc còn có thể đợi ở trong, thậm chí hy vọng hắn sớm rời đi, thoát càng xa càng tốt. Dù sao theo quy định miễn chết của quý tộc nơi này, nếu thực sự bắt kỵ sĩ Phổ Đặc thì đúng là một chuyện phiền toái.

Trận chiến này thật sự dễ giải quyết, binh lính vệ đội vừa mới nhảy vào trong tường, còn không có chiến đấu thì quân địch đối diện đã lập tức quỳ rạp trên đất đầu hàng. Sau khi thống kê, bắt được hơn trăm binh đinh, năm mươi người hầu.

Đương nhiên, trận chiến này lại có mười mấy binh lính vệ đội bởi vì tội gian dâm cướp của, giấu diếm tiền tài mà bị chém rơi đầu.

Từ lúc thành lập vệ đội tới lần đầu chiến đấu đã có liên tục hai lần xử phạt binh lính vi phạm mệnh lệnh quy mô lớn, vệ đội hiểu được không thể chống lệnh, cũng đã học được "phục tùng mệnh lệnh" và khắc thật sâu vào trong đầu.

Trong lúc đám quan quân đang thống kê thu hoạch, Khang Tư thì đánh giá nơi ở của kỵ sĩ này.

Đúng như suy nghĩ vừa rồi, trang viện này có mấy chục tòa nhà lớn nhỏ khác nhau, hơn nữa đều xây bằng bùn, gạch. Trừ bỏ những ngôi nhà này còn thấy có vườn hoa nhỏ nhưng đều bị tuyết đọng che phủ. Từ điểm này có thể thấy kỵ sĩ Phổ Đặc cũng thật có phong cách.

- Chủ thượng! Công việc thống kê đã xong, kim tệ phỏng chừng đều bị kỵ sĩ Phổ Đặc mang đi, hiện trường không có để lại một đồng nào. Hơn nữa phỏng chừng kỵ sĩ Phổ Đặc là kẻ nghèo túng, trừ những vũ khí trang bị cho đám tráng đinh này, trong kho còn lại toàn đồ vứt đi. Có thể nói toàn bộ khu nhà chỉ còn một chút đồ cổ và đồ dùng nạm vàng, bạc là có giá trị. Ngoài ra còn có hơn ba ngàn bộ da lông, tính sơ sơ nhiều nhất khoảng ba ngàn kim tệ.

Giáp Nhất rất bất đắc dĩ bẩm báo với Khang Tư. Hắn không nghĩ tới đường đường một kỵ sĩ có lãnh địa, những thứ đáng giá không ngờ chỉ có chút ít như vậy.

Khang Tư lắc đầu cười:

- Ánh mắt người quá lớn cho nên mới cảm thấy được chút tiền ấy không đáng gì. Trừ những thứ đó ra, trong kho có lương thực dự trữ không?

Khang Tư cảm thấy được, cùng với để ý đến tiền tài còn không bằng chú ý tới lương thực. Bởi vì trời phạt nên vụ mùa thu hoạch tuyệt đối sẽ khó khăn, đến lúc đó phỏng chừng có tiền cũng không mua được lương thực.

- Có! Có ba kho lúa, nhưng trong đó một kho rưỡi không còn gì, còn lại đại khái ba ngàn thạch lúa mì, sáu ngàn thạch khoai tây, ngoài ra còn có năm ngàn khối thịt hun khói. (1 thạch = 120 cân)

Lúc này Giáp Nhất thật sự vui mừng, bởi vì những thứ này cũng đủ bảo đảm rằng người của phủ lĩnh chủ có thể vượt qua cái năm khó khăn này.

- Ừ! Thu hoạch cũng không tệ lắm.

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Đúng rồi! Lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc rộng bao nhiêu? Có các loại đặc sản gì?

Giáp Nhất vội đưa lên cho Khang Tư một phần tài liệu sao chép.

- Đây là tài liệu tìm được ở thư phòng kỵ sĩ Phổ Đặc. Lãnh địa thật sự được phong của kỵ sĩ Phổ Đặc là một ngàn mẫu, trang viện này chính là mảnh đất trung tâm của một ngàn mẫu đất. Mà nơi này bởi vì là vùng đồng bằng, đất đai màu mỡ, hàng năm mùa hè trồng trọt lúa mì cũng khoai đây đều bội thu. Tuy nhiên trừ nông nghiệp ra, lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc cũng không có tài nguyên khác.

- Không nên quá tham lam, chỉ cần điều này là đủ rồi.

Khang Tư rất cao hứng nở nụ cười.

Trấn Thanh Hương không phải không có đồng ruộng, chỉ là đồng ruộng này đều bị các thế lực khống chế. Nếu không muốn khiến cho trấn Thanh Hương gặp phải cuộc thanh tẩy lớn, chỉ có thể thừa nhận quyền sở hữu của bọn họ.

Cũng không phải Thanh Hương lĩnh thiếu ruộng tốt. Diện tích Thanh Hương lĩnh rộng lớn như vậy, hơn nữa phần lớn đều là đất bằng, hơn nữa có tuyết thấm đẫm, chỉ cần khai phá thì tuyệt đối là ruộng tốt nhất, chỉ cần đủ sức người sức của thậm chí có thể trở thành vựa lúa lớn của Tuyết quốc.

Chỉ là điều kiện đầu tiên là phải khai phá thành công. Dựa theo dân số hiện tại của Thanh Hương lĩnh thì tạm thời không được. Bởi vì tất cả sức người làm nghề nông đều bị các thế lực thu nạp.

Nghĩ đến dân số, Khang Tư lập tức hỏi:

- Lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc có bao nhiêu dân chúng?

Giáp Nhất trả lời:

- Chủ thượng! Lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc có ba trang viện, theo tư liệu bọn họ ghi lại là có hơn ba trăm nhà, ước chừng hai ngàn người. Thanh niên trai tráng đại khái có bốn, năm ngàn người, tuy nhiên phải trừ đi những người chết trận và bỏ trốn trong trận chiến này mới biết được chính xác số tráng đinh.

- Ừ! Để lại hai tiểu đội trăm người đóng ở đây, làm nhiệm vụ duy trì sự ổn định của kỵ sĩ lĩnh này, hơn nữa làm tốt việc kê khai dân số.

Khang Tư nói.

Giáp Nhất không khỏi hỏi:

- Dạ! Vậy để lại đội hai trăm người thứ nhất, thứ hai?

Khang Tư gật gật đầu:

- Được. Sau khi trở về lại phái ra một đội trăm người vận chuyển lương thực, để lại lương thực đủ cho quân đóng ở đây và dân lãnh địa dùng một năm là được. Mặt khác đều chuyển về trấn Thanh Hương.

Giáp Nhất đương nhiên hiểu được vì sao phải làm như vậy. Nơi này là lãnh địa chiếm được, ai cũng không biết cấp trên có thu lại lãnh địa này hay không. Cho nên thứ tốt đều nên vận chuyển về trụ sở chính của mình là hay nhất. Y - www.

Sau khi chỉnh lý lại, năm đội trăm người nhanh chóng chở về, trên mỗi một xe trượt tuyết đều chở đầy da lông và đồ cổ. Mà hai đội trăm người đóng lại bắt đầu chỉ huy tù binh quét dọn.

Hai đội trăm người cũng bắt đầu lựa chọn nơi ở của mình.

Nhìn đến nơi ở về sau của mình, hai đội trăm người đều phi thường hài lòng. Nơi ở tốt, lương thực đầy đủ, còn có người hầu. Thật sự là không gì tốt bằng.

Đương nhiên, nơi ở lúc trước kỵ sĩ Phổ Đặc không ai dám vào ở. Hơn nữa chẳng những không thể ở lại mà còn phải cẩn thận trông coi quét dọn. Phải biết rằng đây chính là nơi để cho lĩnh chủ đại nhân nghỉ ngơi.

Quân Khang Tư đi nửa đường gặp ba đội trăm người thu dọn chiến trường, cũng thấy được mười cái xe ngựa to kia. Nếu không phải thấy trên xe ngựa chở đầy vật tư, phỏng chừng Khang Tư sẽ lập tức khiến cho mười xe ngựa này tham gia đội vận chuyển.

Cứ thế, hơn một trăm xe trượt tuyết áp giải tù binh, mang theo xác đồng bọn, cùng với mười xe ngựa to tiến về trấn Thanh Hương.

Vào lúc Khang Tư triệu tập vệ đội rời đi trấn Thanh Hương, tổng bộ hội Liên nghị trấn Thanh Hương lại một lần nữa nghênh đón các thế lực lớn trấn Thanh Hương tập kết, thủ lĩnh mười bốn thế lực lớn đều có mặt.

Mười bốn người này vừa mới tụ một chỗ đều không nói gì, chỉ là ghé ra cửa sổ lẳng lặng nhìn vệ đội Khang Tư nhanh chóng rời đi. Khi nhìn không thấy bóng người, mọi người không biết làm sao đều thở dài ngồi xuống.

Yên lặng trong chốc lát, Ngả Long đầu tiên lên tiếng:

- Các ngươi nói Khang Tư lần này có thể thắng lợi không?

Nhìn dáng vẻ vệ đội Khang Tư khi rời đi, mọi người không khỏi có chút chần chờ:

- Chắc là thắng, hoặc là có lẽ có thể thắng lợi?

Một thủ lãnh bề ngoài bưu hãn phất tay, phi thường khẳng định nói:

- Thắng thì khẳng định là thắng, tuy nhiên chắc sẽ là thắng thảm. Cho dù Phổ Đặc còn không tới một ngàn người nhưng thế nào cũng đều trải qua huấn luyện, điều này khác hẳn với Khang Tư.

- Mà đội ngàn người của Khang Tư hẳn là có thể nhờ vào ưu thế số lượng có thể đạt được thắng lợi, nhưng thiệt hại chắc vô cùng nghiêm trọng.

- Hừ! Thiệt hại nghiêm trọng thì nghiêm trọng. Đám tráng đinh này sau khi đưa đi ta coi như không còn! Sau khi Khang Tư trở về xem ta cười nhạo hắn thế nào, xem hắn còn dám tự cho là đúng hay không!

Một thủ lĩnh có vẻ âm trầm lạnh giọng nói.

Lời này khiến cho rất nhiều thủ lĩnh đồng ý đều nói hùa theo. Tuy nhiên rất cổ quái là không ai nói ra lời làm nhục hoặc mưu hại Khang Tư.

Thị Tòng Trưởng híp mắt nhìn đám thủ lĩnh này kêu gào ầm ĩ, hắn không khỏi âm thầm cười. Bọn người kia đều sợ làm nhục Khang Tư sẽ bị thích khách có thể ẩn thân kia của Khang Tư ám sát.

Tuy vậy bọn họ đều coi thường Khang Tư, nếu không phải bản thân mình không muốn trêu chọc phiền toái, vậy hoàn toàn đứng về phía Khang Tư cũng không phải là không thể.

Về phần bọn họ nếu lo lắng đưa tin như vậy, tại sao lại còn muốn giấu diếm tin tức?

Một là trả thù một chút việc Khang Tư lôi đi nhiều tráng đinh của mình. Hai là không quen nhìn Khang Tư không tự biết mình như thế. Ba là thử một chút xem Khang Tư có thể chịu đựng được tấn công như vậy không.

Tuy rằng Khang Tư làm cho bản thân những người này có cơ hội thử nghiệm quyền lợi quý tộc, nhưng chỉ bằng điều này không đáng trả bằng mạng sống của mình. Đương nhiên phải quan sát một chút, không nên đắc tội bất kỳ ai là hay nhất.

Về phần làm thế có thể đắc tội Khang Tư hay không?

Cho dù hiện tại thực lực Khang Tư cũng không làm gì được những người này. Chờ hắn thắng, thực lực lại bị suy yếu càng nhiều, nói không chừng những người ở đây còn có thể có lợi thế tốt để khống chế vị lĩnh chủ đại nhân Khang Tư này.

Nếu Khang Tư thua, vậy cái gì cũng không cần phải nói, đám người mình liền chờ lĩnh chủ kế tiếp xuất hiện. Tuy rằng lĩnh chủ tiếp theo có thể sẽ không chia cho mình một phần quyền lực nhưng hẳn là cũng không có loại thích khách thần bí này. Có khi thay đổi lĩnh chủ, những người mình càng có thể giữ vững quyền thế.

Bọn người kia chắc là đang nghĩ như vậy đây!

Thị Tòng Trưởng sờ sờ râu suy nghĩ, chờ khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nói vô nghĩa, không khỏi xua tay nói:

- Được rồi! Việc này chờ sau khi có kết quả rồi tính. Lần này chúng ta tụ tập cùng một chỗ là muốn chuẩn bị cho việc mậu dịch trên biển một tháng sau.

Vừa nghe nói thế, mọi người lập tức đổi giọng:

- Đúng vậy. Thời gian trời phạt dài như vậy chúng ta đã rất lâu không tổ chức được buôn bán trên biển. Phỏng chừng bất luận là ngành hàng hải hay người đi buôn đều chờ đến mức mất hết kiên nhẫn rồi.

- Hắc hắc! Không chỉ là ngành hàng hải và người buôn, ngay cả đám chúng ta cũng không phải là chờ đến sốt ruột rồi sao?

- Đúng vậy. Đúng vậy. Ta sắp sửa tiêu hết sạch rồi. Nếu việc buôn bán còn không tiến hành, toàn thể nhà ta chỉ có thể đi ăn nước uống gió cho no!

Nói xong đám thủ lĩnh ở đây đều kể khổ.

Sau khi trời phạt xuất hiện, Tuyết quốc trừ bỏ tuyết rơi nhiều hơn một chút, lâu hơn một chút ra thì cũng không khác gì ngày trước. Nhưng hàng hải thì không giống vậy, nghe nói toàn bộ mặt biển đều sôi trào, căn bản không có một con thuyền nào dám đi lại trên biển.

Không có việc buôn bán trên biển, việc buôn bán toàn trấn Thanh Hương ước chừng bị cắt đứt mất mấy tháng. Những người bọn mình đang hoàn toàn dựa vào tiền tích cóp mà sống qua ngày. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ rất nhiều thế lực sẽ nhanh chóng biến thành bọn trộm cướp.

Thị Tòng trưởng bộ dạng tự nhiên nói:

- Ta trước tiên nói một chút tình hình. Khách hàng cũ của ta cùng ngày với ngày trời phạt biến mất liền mạo hiểm phái người đi mở đường. Người khác ta không biết nhưng khách hàng cũ này đã tỏ rõ, sóng biển vừa yên ả, hắn sẽ tự dẫn dắt mười thuyền buôn cấp Khôi Kiều đến.

Lời này khiến cho đám thủ lĩnh âm thầm khinh bỉ đồng thời cũng thầm ngạc nhiên vui mừng không thôi.

Khinh bỉ là bởi vì Thị Tòng trưởng lấy điều này để khoe khoang nhưng lại không giới thiệu quan hệ cho bọn mình nhận biết. Ngạc nhiên chính là khách của người ta phái người đến báo, bản thân mình lại không biết một chút tin tức gì. Rõ ràng hệ thống tình báo của Hội Liên nghị tuyệt đối cao cấp hơn so với mình.

Mừng chính là mười thương thuyền cấp Khôi Kiều trọng tải hơn mười vạn thạch. Bất kể vận chuyển cái gì đều là một khoản buôn bán lớn.

Liếc mắt nhìn vẻ mặt mọi người, Thị Tòng trưởng có chút đắc ý vuốt râu nói tiếp:

- Khách hàng cũ của ta lần này chuẩn bị mang theo một số lượng binh khí chất lượng cao của Duy Nhĩ Đặc, một lượng muối ăn chuẩn bị đổi lấy gỗ, da lông cùng lương thực ngang giá.

Những thủ lĩnh ở đây lập tức sáng hai mắt.

Muối ăn cùng binh khí đều là mặt hàng Tuyết quốc thiếu thốn, rất dễ dàng tiêu thụ. Mà củi cùng da lông đều là đặc sản nơi đây, khắp nơi đều có. Chỉ là lương thực thì có chút khó khăn, dù sao đã có thể xác định vụ mùa thu hoạch tuyệt đối bị giảm sản lượng, tất cả các thế lực đều chỉ mua lương thực mà sẽ không bán.

Nhưng mà người ta chờ trời phạt vừa ngừng liền tới buôn bán khẳng định là nhằm vào lương thực. Như vậy xem ra còn phải xuất ra một ít lương thực dự trữ mới được.

Sau một phen bàn bạc, thủ lĩnh các thế lực ở đây rất nhanh liền quyết định ra sơ sơ tỷ lệ phân phối hàng hóa. Phân phối chi tiết đương nhiên phải chờ khi thuyền buôn của khách đến mới có thể quyết định. Trước tiên phân phối chỉ là để tiện thu thập hàng hóa mà thôi.

Sau khi bàn bạc kỹ đã tới buổi chiều.

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi, phụ tá của bọn họ đột nhiên vội vàng xông vào, vừa tiến đến liền hô lớn:

- Quân Khang Tư toàn thắng, đã đi tấn công lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc!

- Cái gì?! Hai bên thiệt hại thế nào?

Đám thủ lĩnh lập tức hỏi vấn đề bọn họ quan tâm nhất.

Tên phụ tá vội trả lời:

- Không rõ lắm tình hình cụ thể, nhưng quân Khang Tư để lại hai, ba trăm người thu dọn chiến trường. Còn thừa đều bị Khang Tư mang đi lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc, mà quân Phổ Đặc thì toàn quân tan tác!

Để lại hai, ba trăm người, mang đi tấn công lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc ít nhất cũng bốn, năm trăm. Nói cách khác Khang Tư nhiều nhất chỉ thiệt hại bốn đội trăm người, trong tay khẳng định còn thừa vệ đội sáu trăm người.

Tuy rằng không có hết sức làm yếu quân Khang Tư nhưng ít nhất cũng làm yếu đi một nửa, tiếng nói khẳng định không lớn như trước. Như vậy xem ra mọi người vẫn có thể chấp nhận.

Nghĩ đến đây, đám thủ lĩnh nhìn nhau một chút gật gật đầu, sau đó Thị Tòng trưởng lên tiếng:

- Mọi người trở về chuẩn bị một chút, để cử hành nghi thức chiến thắng trở về cho lĩnh chủ đại nhân của chúng ta.

Sau khi đám thủ lĩnh rời đi, trấn Thanh Hương lập tức tưng bừng hẳn lên. Kỳ thật trong nhân viên cấp thấp, cái gọi là tình báo của cấp cao căn bản không phải bí mật. Đám thủ lĩnh vừa mới bàn bạc xong, người bên dưới đã biết lĩnh chủ đại nhân thắng trận, hơn nữa đã đi chiếm lãnh thổ của người thua trận.

Người Tuyết quốc phi thường rõ ràng chiến tranh giữa quý tộc là chuyện gì. Kết quả tốt nhất là Khang Tư chiếm hết lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc, kém cỏi nhất chính là bức hắn nôn ra đất chiếm được. Chỉ cần như vậy là có thể dọn sạch vật tư của lãnh địa đối phương, phải biết rằng đây chính là quyền lợi của người thắng.

Cho nên phàm là người nhà của thành viên vệ đội lĩnh chủ lập tức đầy mặt vui mừng, bởi vì bọn họ biết rõ nhà mình có thể nhận được chỗ tốt.

Lúc quân Khang Tư tới trấn Thanh Hương được hoan nghênh nhiệt liệt, thủ lĩnh các thế lực còn tự mình chạy tới chúc mừng Khang Tư.

Sau một phen náo nhiệt, vệ đội vào phủ lĩnh chủ, vật tư chuyển đến kho hàng, tù binh bị giam giữ, mọi chuyện giống như lập tức được xử lý. Tuy nhiên tất cả những người có liên quan đến vệ đội phủ lĩnh chủ đều giương mắt chờ.

- Chủ thượng! Kết quả chiến đấu đã thống kê ra.

Giáp Nhất cầm tài liệu bẩm báo:

- Chủ thượng! Lần này vệ đội chết trận bảy mươi hai người, bị thương ba trăm hai mươi bốn người. Giết địch một trăm tám mươi lăm người, tù binh hai trăm bốn mươi lăm người. Thu được ba mươi lăm xe trượt tuyết, mười xe ngựa!

- Có bao nhiêu người lập công huân?

Khang Tư tuy rằng mặt không biến đổi nhưng trong lòng rất là bất mãn. Trang bị tốt như vậy, một lần chiến đấu chính diện không ngờ còn chết trận hơn bảy mươi người. Đều này nói rõ huấn luyện chưa đủ.

236. Chương 236: Chinh Phạt Tuyết Lang. (1+2+3)

Chỉ là Khang Tư nghĩ tới vệ đội dưới trướng mình đều là tráng đinh người khác đưa tới. Hơn nữa mới tới được có chút thời gian, có thể có kết quả như vậy cũng được coi là huấn luyện tốt. Bản thân mình cũng không thể yêu cầu quá đáng.

Giáp Nhất nhanh chóng nói:

- Dạ! Có một trăm mười hai người lập được công huân. Trong đó có ba mươi người có hai lần, mười lăm người có ba lần, năm người có sáu lần công huân.

- Ồ! Không ngờ có năm người lập được sáu lần công huân! Là ai?

Khang Tư cảm thấy thật hứng thú, bởi vì chẳng khác nào nói lên năm người này mỗi người đều giết sáu kẻ địch.

Giáp Nhất có chút ngượng ngùng nói:

- Chủ thượng! Chính là năm người trên xe Thống soái của ngài.

Khang Tư sửng sốt, có chút phì cười. Không nghĩ tới trên xe Thống soái của hắn lại là giết địch nhiều nhất. Tuy nhiên cũng không thể không thống kê xe Thống soái của mình vào, không thống kê mình thì làm sao thống kê bốn người khác trên xe Thống soái đây?

Nhìn thấy Khang Tư không nói lời nào, Giáp Nhất có phần cẩn thận nhắc nhở:

- Chủ thượng! Tăng lương bổng của bọn họ thật dễ giải quyết. Nhưng là ban thưởng Công điền thì xử lý thế nào? Đất vườn khai phá ngoài trấn đều có chủ, mà đất không có chủ lại cách thôn trấn rất xa.

Khang Tư suy nghĩ một chút nói:

- Công điền tạm thời không phát ra, chờ người đưa tin thông báo chiến sự tới thành Cáp Nhĩ trở về, rồi tính sau.

Giáp Nhất lập tức hiểu rõ.

Chủ thượng chuẩn bị lấy lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc để làm Công điền ban thưởng. Nếu lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc không bị lấy lại, nơi đó là ruộng cực kỳ tốt, hơn nữa đều đã khai phá ổn thỏa. Ban xuống chẳng những giải quyết vấn đề đất thưởng lại có thể tiến thêm một bước khống chế được khối đất màu mỡ này, hoàn toàn khiến mọi người hài lòng.

- Chủ thượng! Ngài xem Tử tước Cáp Nhĩ sẽ xử lý chuyện này thế nào?

Giáp Nhất có chút lo lắng hỏi.

Khang Tư cười nói:

- Phỏng chừng là dựa theo quy củ xử lý, nói cách khác chúng ta chiếm liền chiếm. Bởi vì mặc kệ thế nào ta làm Huân tước cũng là mệnh lệnh của Tử tước Cáp Nhĩ. Mà ta vừa nhận lệnh không lâu kỵ sĩ Phổ Đặc lập tức tới tấn công, thật sự là không nể mặt. Cho nên Tử tước Cáp Nhĩ không thể mặc kệ không để ý tới.

Giáp Nhất cũng nở nụ cười, nếu là nói thế, vậy phải bắt đầu xử lý chuyện lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc trước.

Mọi chuyện giống như Khang Tư nói, Tử tước Cáp Nhĩ đối với tin tức Khang Tư báo lên chỉ cho một câu trả lời "Đã biết", hơn nữa hoàn toàn không để ý đến kỵ sĩ Phổ Đặc khóc lóc kể lể.

Tin này vừa truyền ra, người nhà vệ đội Khang Tư lập tức sôi trào, mà các thế lực trấn Thanh Hương cũng chủ động tới cửa tặng quà chúc mừng.

Sau một phen náo nhiệt, trấn Thanh Hương lại an tĩnh lại. Tất cả mọi người nín thở đứng chen chúc ở phủ lĩnh chủ, dùng ánh mắt phức tạp nhìn trăm tên binh lĩnh vệ đội ở giữa thao trường.

Hơn một trăm binh sĩ này mỗi người đều đứng thẳng tắp ngực ưỡn ra, sắc mặt tỏa sáng đỏ hồng, ánh mắt lại kích động vạn phần. Mà binh lính vệ đội phụ trách cảnh giới chung quanh thao trường phủ lĩnh chủ toàn bộ đều dùng ánh mắt hâm mộ, ấm ức nhìn chăm chú vào trăm người này.

Trừ bỏ trăm binh lính này ra còn có hơn bảy mươi phụ nữ và trẻ em mất tự nhiên, hơn bảy mươi người này chính là người thân của người chết trận.

Bởi vì người thân của họ chết trận, cho nên Khang Tư đặc biệt ban cho một mẫu ruộng, mà những người có công huân thì dựa theo công huân mà ban thưởng Công điền.

Khi Khang Tư cho người mang đến tấm da dê lớn khoảng hai bàn tay có ký tên và đóng dấu đại biểu cho quyền sở hữu Công điền ban thưởng cho những chiến sĩ lập công, binh lính nhận da dê một bên kích động vẻ mặt đỏ bừng, một bên hô lớn lời thề sống chết nguyện trung thành với lĩnh chủ.

Không trách bọn họ kích động như vậy, bọn họ đã biết Công điền mình được thưởng ở lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc, nơi đó đều là ruộng đã được khai phá, sau này thời tiết ấm áp, trực tiếp có thể trồng trọt.

Hơn nữa lĩnh chủ đại nhân cũng có nhiều ruộng tốt ở đó, căn bản không sợ nơi đó sẽ bị lĩnh chủ vứt bỏ, gia quyến của mình hoàn toàn có thể tới đó sinh sống!

Ánh mắt những người bên ngoài tất cả đều tập trung trên tấm da dê mỏng manh kia.

Ai cũng đều biết rõ tấm da dê có quyền hợp pháp sử dụng ruộng đất, có thể truyền lại đời sau. Hơn nữa cho dù lĩnh chủ này bất hạnh bị giết, chỉ cần số lượng ruộng đất không nhiều đến mức uy hiếp lĩnh chủ mới, như vậy lĩnh chủ mới bình thường đều thừa nhận tính hợp pháp của tấm da dê này.

Thổ địa lĩnh chủ ban cho cùng với tự mình khai hoang tuyệt đối là hai việc khác nhau. Chính mình khai hoang không quản ngươi thu hoạch nhiều ít đều phải nộp cho chủ đất cũng là lĩnh chủ hai phần ba, hơn nữa một khi trêu chọc quyền quý, nói tịch thu là tịch thu không những cho ngươi làm không công mà còn có thể gán cho ngươi vài tội danh.

Mà lĩnh chủ ban cho, công điền miễn phí trọn đời, bị người khác liều lĩnh xâm chiếm còn có thể đi khiếu nại. Cũng không có quyền quý dám xâm chiếm Công điền bởi vì chuyện này chẳng khác nào coi thường quyền uy của lĩnh chủ.

Đừng xem Công điền mới chỉ một, hai mẫu, nhờ từng ấy công điền nuôi sống cả nhà thật khó khăn. Nhưng trên tấm da dê đặc biệt viết một câu, đó là người có Công điền, những người thân thuộc có thể tự khai hoang, mà chỉ cần phải nộp thuế một phần mười tiền thu hoạch được.

Cũng chính là nói trên đất đai khổng lồ như vậy của Thanh Hương lĩnh, tùy ý những người có công điền này cùng người thân bọn họ khai hoang. Có điều kiện này thật sự là không lo chết đói.

Mười bốn thủ lĩnh ngồi trên bàn xem nghi lễ, một bộ phận người nghĩ đến Khang Tư đang thu mua lòng người mà không để ý, một bộ phận thì nhíu mày suy nghĩ. Chỉ có Thị Tòng trưởng bộ dạng thong dong, ngồi xem náo nhiệt.

Một thủ lĩnh bên cạnh Ngả Long bĩu môi khinh thường, thấp giọng nói:

- Một mẫu, hai mẫu này có thể nuôi sống bao nhiêu người? Không ngờ đặc biệt phát thiếp gọi chúng ta tới đây xem lễ. Thật sự là lãng phí thời gian của chúng ta.

Ngả Long lắc đầu thở dài mới đáp lời:

- Không phải là Công điền có thể nuôi sống bao nhiêu người. Mà là ở chỗ người có Công điền và người thân của hắn có thể tự động khai phá đất hoang, nộp thuế cũng chỉ có một phần mười.

- Sao lại nói thế?

Thủ lĩnh này không rõ điều này có ý nghĩa gì, lập tức hỏi.

- Rất đơn giản. Đó chính là người tự khai hoang này chỉ cần nói họ là người thân của người có Công điền, vậy bọn họ có thể hưởng loại đãi ngộ này. Đương nhiên bọn họ khẳng định phải đưa ra một bộ phận để biếu cho người có Công điền. Nhưng quà biếu thế nào cũng hơn là nguyên lai phải nộp lên trên hai phần ba chứ?

Ngả Long kỹ càng nói.

- Ồ! Ý của ngươi là những người có Công điền biến thành loại chuyên môn thu thuế dạng như là địa chủ?

Nhìn thấy Ngả Long gật đầu, thủ lĩnh này không khỏi tò mò hỏi:

- Vậy thì lại thế nào?

Ngả Long không kìm nổi ý nghĩ muốn khinh bỉ đầu óc thủ lĩnh này, nhưng trên mặt vẫn là bình tĩnh nói:

- Chẳng sao cả. Chỉ là trừ chúng ta ra, trấn Thanh Hương sẽ xuất hiện một tầng lớp quyền quý mà thôi. Hơn nữa tầng lớp quyền quý này chẳng những dưới tay có nhiều người dựa vào, lại đều là những người dựa vào lĩnh chủ mới thành quyền quý. Ngươi nói đến lúc đó quyền lợi của lĩnh chủ sẽ trở nên như thế nào?

Thủ lĩnh này xem ra cũng không phải người đặc biệt ngu dốt, lập tức trợn trừng hai mắt.

Tuy nhiên hắn cũng không nói gì thêm, rất nhanh khôi phục bình tĩnh. Nhưng nhìn tròng mắt hắn quay tròn chuyển động không ngừng thì biết hắn đang nghĩ gì.

Sau khi việc lĩnh chủ ban thưởng kết thúc, trấn Thanh Hương bề ngoài rất bình lặng, nhưng bên trong mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Khác không nói, rất nhiều dân chúng làm nghề nông không biết là tự mình hiểu rõ hay là được người nhắc nhở, dù sao cũng chuyển động quanh gia đình hơn một trăm người có Công điền kia.

Có một số trực tiếp kết thành thông gia, một ít kết nghĩa huynh đệ, một ít thì bái cha nuôi, mẹ nuôi. Càng nhiều biến thành thân thích phương xa, sau đó những người này báo cáo lên phủ lĩnh chủ, lập tức hưng phấn mang theo cả nhà chạy ra ngoài trấn.

Tuy là tuyết đọng còn chưa tan nhưng những người này đã dựa vào hai bàn tay dọn dẹp ra một tảng lớn đất đai, mời đến những thành viên vệ đội có quan hệ với mình làm chứng, rồi lại một lần nữa báo cáo với phủ lĩnh chủ. Sau đó bọn họ bắt đầu khai hoang trồng trọt.

Tuy rằng đã quá mùa nhưng đối với dân chúng Tuyết quốc mà nói, ngày nào bắt đầu canh tác cũng không trọng yếu, chỉ cần thời tiết ấm, gieo hạ giống xuống tự nhiên sẽ nảy mầm. Mà thu hoạch có ít thì cũng là có thu hoạch.

Về phần thu hoạch cần nộp lên bao nhiêu?

Những người được xưng là "thân thích của Công điền", cười gian giơ hai ngón tay, nhỏ giọng nói:

- Lĩnh chủ đại nhân hạ lệnh đối với những người có Công điền, chỉ cho phép bọn họ thu chúng ta một phần mười. Người nào vi phạm thu lại Công điền, rồi thêm vào chúng ta phải nộp lên trên cho lĩnh chủ. Như vậy chúng ta chỉ cần giao lên hai phần mười thu hoạch là được.

Tin tức này vừa truyền ra ngoài, vậy thật đúng là rất động lòng người!

Điều này khiến cho thủ lĩnh các thế lực rất là tức giận, bởi vì những nông phu mình khống chế dưới trướng tất cả đều tìm kiếm phương pháp trở thành "thân thích của Công điền".

Nhưng lại không đơn giản như thế, gia quyến của lực lượng vũ trang dưới trướng bọn họ đã trở thành thân thích của những người có "Công điền". Bởi vì những người này là lực lượng vũ trang mà có một chút ưu đãi, nhưng tuyệt đối không được ưu đãi bằng Khang Tư đưa ra.

Gia quyến của lực lượng vũ trang rục rịch khiến cho thủ lĩnh các thế lực toát mồ hôi lạnh.

Nếu những qua quyến của lực lượng vũ trang dưới trướng trở thành "thân thích của Công điền", vậy chính mình làm sao khiến cho lực lượng vũ trang thuộc hạ của mình đi chống lại Khang Tư!

Thông qua Cục quân chính hạn chế thực hiện Công điền này?

Công điền là ở lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc, thuộc về lãnh địa tư nhân của lĩnh chủ đại nhân, căn bản không trong phạm vi Cục quân chính quản lý. Hơn nữa cho dù có quyền lực, Khang Tư chỉ cần một phiếu bãi bỏ, sau đó tuyên truyền bốn phía. Chỉ sợ lúc đó lực lượng vũ trang của mình sẽ lập tức tạo phản.

Không có cách nào khác, thủ lĩnh các thế lực đành phải học hình thức "Công điền", trong lòng nhỏ máu đối lại nộp thuế thu hoạch thành hai phần.

Như vậy tuy là ổn định lòng người, nhưng vẫn không hề ít tá điền tiếp tục chuyển sang "Công điền". Bởi vì tấm da dê có ký tên đóng dấu đại biểu cho chính quy hóa. Đặc biệt thân phận lĩnh chủ Khang Tư liền đại biểu cho hợp pháp, đây là điều mà các thế lực cường hào không có được.

Đối với chuyện này các thủ lĩnh cũng không thể tránh được, đột nhiên biến thông minh, cũng học Khang Tư ban phát tấm da dê. Đương nhiên con dấu là của Cục quân chính Thanh Hương lĩnh.

Chiêu này vừa ra lập tức thấy hiệu quả, tá điền dưới tay không chạy nữa. Phát hiện này thật sự khiến thủ lĩnh các thế lực bắt đầu coi trọng sự tồn tại thân phận hợp pháp của Cục quân chính này.

Vệ đội Khang Tư bởi vì thiệt hại lại bắt đầu một lần tuyển lính mới. Lần này so với bất cứ một lần nào đều phải tưng bừng. Không nói toàn bộ tráng đinh trấn Thanh Hương chạy tới, mà ngay cả bên Tử tước Cáp Nhĩ cũng chạy tới một đám tráng đinh.

Khang Tư sau khi chọn lựa kỹ lưỡng một đám người thỏa mãn số lượng đội một nghìn người, lại dùng danh nghĩa lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc chiêu mộ năm trăm người vào đội quân khai hoang.

Đồng thời hắn còn chiêu mộ đội hậu cần năm trăm người. Gần như thu sạch toàn bộ tráng đinh có biểu hiện tốt.

Nhìn binh lực của Khang Tư nhanh chóng tăng gấp hai, thủ lĩnh các thế lực Thanh Hương lĩnh đều có vẻ mặt mày ảm đạm. Đội hậu cần không phải binh lính cho nên không tính vào lực lượng vũ trang, tuy nhiên cả quỷ cũng biết chỉ cần đưa binh khí cho bọn họ thì chính là quân đội. Nhưng Khang Tư lại không có vi phạm ước định, cho nên không mắc sai lầm nào.

Về phần đội quân khai hoang lãnh địa kỵ sĩ Phổ Đặc, ai cũng biết đó là quân đội. Nhưng ai khiến lúc trước lãnh địa bên ngoài Thanh Hương lĩnh đều là lãnh địa tư nhân của Khang Tư, Cục quân chính không có tư cách quản lý. Cho nên cho dù người ta ở đó bố trí cả một vạn bộ đội, Cục quân chính cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận.

Mà tình trạng khiến cho mười bốn thế lực lớn cảm thấy nguy cơ bốn bề, đó là ba bang phái khu dân đen bởi vì bẩm báo tin tức Phổ Đặc xuất binh chẳng những chiếm được một khoản tiền thưởng mà còn bởi vì công lao mang binh ra ngoài hỗ trợ Khang Tư, được Khang Tư đặc biệt cấp cho mỗi bang phái một phần Công điền.

Nói cách khác, ba bang phái này cũng có tư cách làm cho người khác thành "Thân thích của Công điền".

Mà ba tấm gương này mang tới kết quả chính là các thế lực nhỏ trấn Thanh Hương khác đều có ý đầu nhập vào Khang Tư, phỏng chừng đều đặt mục tiêu vào vị trí Cục quân chính. Không nên trách bọn họ mơ mộng hão huyền, hiệp ước ký kết ngày đó có thể quyết định mười bốn danh ngạch có thể thay đổi.

Tình huống này xuất hiện liền khiến cho bốn thế lực lớn đều nghẹn một hơi, đồng thời cũng chỉ có thể liều mạng sử dụng quyền lực cùng nghĩa vụ Cục quân chính. Bởi vì hiện tại không thay đổi người mới có thể cam đoan quyền lực của bản thân mình.

Muốn dùng vũ lực chống đối?

Hai ngàn vữ lực của Khang Tư không phải dễ đối phó. Hơn nữa tin tưởng sẽ có rất nhiều người chờ đợi chuyện này xuất hiện. Người muốn thay thế bọn họ đã sớm như hổ rình mồi ở một bên rồi.

Việc này làm xong không quá vài ngày, Khang Tư liền gióng trống chiêng đi vào công hội lính đánh thuê, tiếp nhận nhiệm vụ có phần thưởng cao nhất từ trước tới nay.

Tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ trấn Thanh Hương đều sôi lên sùng sục. Thủ lĩnh mười bốn thế lực lớn trợn tròn mắt, người này thật sự là dám làm. Tuyết Lang bang là thứ mà hắn chỉ bằng vào hai ngàn tráng đinh có thể tiêu diệt sao?

Những thế lực nhỏ vốn muốn nịnh bợ Khang Tư thậm chí đã ôm đùi Khang Tư lập tức cụp đuôi trốn sang một bên. Càng là người lăn lộn trong tầng thấp nhất lại càng rõ ràng năng lực của đoàn trộm cướp có thể công thành chiếm đất này.

Tuy rằng Tuyết Lang bang thật thần bí nhưng bọn họ cũng có người nhà, bạn bè, cũng cần ăn uống chơi bời. Nhất thời uống rượu miệng không giữ được thổi phồng lên, tự nhiên sẽ có tin tức truyền ra ngoài.

Cho nên tuy là những người này không biết tình hình chi tiết, thậm chí ngay cả sào huyệt của người ta ở đâu đều không rõ ràng lắm. Nhưng Tuyết Lang bang thực lực lớn thế nào quả thật cũng biết một ít mơ hồ.

Mà chỉ một ít này cũng để cho bọn họ tan thành sương khói.

Bởi vậy bọn họ cho dù muốn nịnh bợ Khang Tư, vậy cũng không muốn đi theo chịu chết.

Khang Tư cũng không để ý phản ứng của những người này, trực tiếp mang đủ quân số vệ đội lĩnh chủ, đoàn lính đánh thuê cùng đội hậu cần điều khiển xe trượt tuyết lôi kéo xe ngựa mang theo vật tư chậm rãi ra cửa.

Hành động của Khang Tư gần như trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc. Bởi vì nhiệm vụ tiêu diệt Tuyết Lang bang tuy rằng được vô số người tiếp nhận, nhưng đến nay ngay cả đầu của binh lính nhỏ Tuyết Lang bang đều không có người đưa tới đổi tiền, cho nên gần như tất cả người rảnh rỗi đều dõi mắt nhìn Khang Tư.

Tử tước Cáp Nhĩ nhận được tin tức rất là sửng sốt, hắn trầm tư một lúc sau hỏi kỵ sĩ Áo Đặc Hàn ở bên cạnh:

- Áo Đặc Hàn. Ngươi cảm thấy được Khang Tư quá tự tin không biết cái gì hay là thực có nắm chắc?

Ánh sáng lóe lên trong mắt Áo Đặc Hàn, hắn mắng thầm: "Ngươi quan tâm Khang Tư như vậy làm gì? Vì không ngờ hắn căn bản không nể mặt những gia thần được phong chúng ta! Hơn nữa chúng ta cũng không có làm sai, còn không phải vì muốn đoạt lại một ít lãnh thổ của ngươi về? Không ngờ chửi mắng chúng ta không được khơi mào sự bất hòa trong gia thần được phong. Chẳng lẽ trong các ngươi thật sự có quan hệ chó má gì không muốn người khác biết?"

Đương nhiên trong lòng Áo Đặc Hàn tuy là chửi thầm nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ bình tĩnh.

Hắn lắc đầu nói:

- Đại nhân. Thuộc hạ xem chắc là Khang Tư đại nhân cảm thấy được mình có thể thoải mái đánh bại Phổ Đặc, nhưng khẳng định năng lực cao siêu cho nên có chút tự cho mình rất cao. Tuy nhiên thuộc hạ nghĩ để cho Khang Tư đại nhân chịu điểm đau khổ cũng là có lợi, ít nhất có thể khiến cho hắn biết rõ lực lượng của mình ở trình độ nào.

Tử tước Cáp Nhĩ tuy rằng không hiểu rõ tại sao thủ hạ của mình lại căm thù Khang Tư như vậy, có lẽ nguyên nhân là vì mình quá mức vội vàng, lập tức sắc phong Thanh Hương lĩnh cho Khang Tư.

Tuy nhiên lời này của Áo Đặc Hàn cũng có đạo lý, khiến cho Khang Tư hiểu được năng lực của mình ở trình độ nào cũng là tốt. Cho nên hắn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời Áo Đặc Hàn.

Đêm, trong một căn phòng nào đó trong tòa thành Tử tước Cáp Nhĩ, vài người đàn ông đang uống rượu nói chuyện phiếm dưới ánh nến yếu ớt.

Qua ánh đèn lờ mờ có thể nhìn rõ một trong số người đàn ông ở đó mà mọi người đều biết, đó là kỵ sĩ Áo Đặc Hàn.

Chỉ thấy sau khi hắn uống một ngụm rượu to, thở dài nói:

- Ài! Các ngươi không biết. Hôm nay đại nhân cố ý hỏi chuyện Khang Tư kia chuẩn bị tấn công Tuyết Lang bang. Nhìn ý tứ của hăn như là chuẩn bị giúp Khang Tư vậy. Tuy nhiên lại bị ta dùng lý do dùng để rèn luyện Khang Tư, khiến hắn hiểu được năng lực bản thân ở trình độ nào, lập tức thay đổi chủ ý. Các ngươi nói xem, vì sao đại nhân lại coi trọng đoàn trưởng lính đánh thuê không biết từ đâu chui ra như vậy?

- Có phải là con riêng hay không?

Một người đàn ông trung niên giấu trong ánh nến hỏi.

- Không có khả năng, Khang Tư kia ít nhất hơn ba mươi tuổi, không phải là con riêng của đại nhân. Hơn nữa hắn không phải là có dòng họ sao, như thế nào có thể là con riêng!

Một người đàn ông trẻ tuổi cũng giấu trong ánh nến lập tức bác bỏ, nhưng nghe tiếng lại có vẻ chần chờ.

Áo Đặc Hàn cười lạnh nói:

- Không phải là không có khả năng, mà là phi thường có thể. Người khác có thể bởi vì đại nhân bảo dưỡng tốt mà hiểu lầm đại nhân tuổi trẻ, nhưng những người chúng ta ở đây lại không biết sao? Hình như năm nay đại nhân đã năm mươi tư tuổi? Mười bốn tuổi sinh con hiện tại cũng được bốn mươi tuổi. Nói về dòng họ, trong chúng ta có ai nghe nói qua dòng họ Lôi Luân Đặc này. Ai biết dòng họ này là thật hay giả!

Người trẻ tuổi giọng run rẩy giải thích:

- Không có khả năng! Cha căn bản không phải người háo sắc, người vợ duy nhất chính là mẹ của ta. Mà ta là con duy nhất của bọn họ, như thế nào có thể xuất hiện chuyện con riêng!

- Ha ha! Thiếu gia. Nếu Khang Tư không phải con riêng của đại nhân vậy vì sao vừa gặp mặt đại nhân liền đồng ý đoàn lính đánh thuê có mấy người của Khang Tư có được nơi dừng chân đây? Hơn nữa vừa tiến tới nơi dừng chân không lâu liền bùng nổ chiến đấu, khiến cho sau khi Khang Tư khuếch trương vũ lực dễ dàng

chiếm được bốn thôn trấn cùng một tòa thành. Ngài nói chỉ bằng vào một trăm người có thể làm được điều này sao?

- Ta dám nói chắc chắn là Bá tước Bỉ Khắc sau khi nhân được đại nhân thỉnh cầu cố ý để cho Khang Tư chiếm được công huân. Bằng không làm sao chỉ bằng vào những công huân này mà chiếm được tước vị?

- Được tước vị còn chưa tính, nhưng lãnh địa một Huân tước vượt qua lãnh địa Tử tước, ngài không thấy kỳ quái sao? Không nên nói cho chúng ta biết ngài tin tưởng đại nhân là bởi vì sơ ý mới sách phong nhiều như vậy. Lúc đại nhân viết thư mệnh lệnh chúng ta đều có mặt, đại nhân đã kiểm tra cẩn thận mấy lần, rồi mới đóng dấu.

Lời này của Áo Đặc Hàn lập tức được mấy người đồng ý.

Nhìn thấy thiếu gia không lên tiếng, Áo Đặc Hàn cố ý hỏi:

- Đúng rồi. Tin tưởng ngài cũng biết một số việc của Tuyết Lang bang. Không biết ngài cho rằng dựa vào binh lực của Khang Tư giờ phút này tấn công Tuyết Lang bang có thể thành công hay không?

Thiếu gia kia lập tức lắc đầu khẳng định:

- Tuyệt đối không có khả năng thành công. Cho dù Khang Tư mang theo đội năm ngàn người đi cũng không thể thành công!

Áo Đặc Hàn uống một ngụm rượu, cười nói:

- Vậy thì chưa chắc. Chúng ta cho rằng một đội trăm người của Khang Tư không có khả năng công phá thành trì, kết quả không phải là thành công sao.

Thiếu gia kia toàn thân chấn động, giọng điệu kinh hoảng nói:

- Ngươi là nói... Không có khả năng!

Thiếu gia cuống quít lắc đầu:

- Tuyết Lang bang là thế nào? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Áo Đặc Hàn cười nói:

- Ha ha! Mọi chuyện đều có thể có khả năng. Tuyết Lang bang lần này mạo phạm đội buôn đáng tội chết, chỉ riêng kim tệ treo giải thưởng đã tám mươi vạn. Khoản tiền này khiến Tuyết Lang bang hủy diệt mười lần đều vẫn có lợi.

- Mà cũng không nhất định phải hủy diệt một lần. Chỉ cần đổi tên đi ra ngoài một vòng rồi trở về ai biết bọn họ là ai. Quan trọng nhất là... đừng quên tiêu diệt Tuyết Lang bang còn có thưởng cho một Tử tước, một Nam tước. Cộng lại cũng là được Tử tước bậc trung, đến lúc đó địa vị so với đại nhân chỉ thấp hơn một chút thôi.

- Ngươi nói là...

Thiếu gia gần như hoàn toàn mất linh hồn, không biết nói thế nào mới tốt.

Nhìn thấy sự đả kích quá lớn, mấy người ở đây lập tức lên tiếng an ủi thiếu gia:

- Cũng không nhất định là như vậy. Mặc kệ thế nào thiếu gia ngài cũng là người thừa kế hợp pháp duy nhất. Đại nhân cũng không có khả năng bất công như vậy. Nếu quả như thế những gia thần được phong chúng ta nhất định đứng về phía thiếu gia.

Thiếu gia được an ủi mới vừa khôi phục vẻ mặt, Áo Đặc Hàn lại giội cho gáo nước lạnh:

- Vẫn không nên lạc quan như thế. Phải chờ xem vị Khang Tư đại nhân này có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không mới được.

Nghe nói như thế, thiếu gia không biết bị cái gì kích thích, chậm rãi gật đầu:

- Áo Đặc Hàn đại nhân nói đúng. Xem ra chúng ta phải phòng ngừa chu đáo, trước tiên phải làm chuẩn bị mới được.

Người ở đây đều nhao nhao kêu la thiếu gia anh minh, mà trong mắt Áo Đặc Hàn lóe sáng, một nụ cười âm trầm thoáng hiện ở khóe miệng.

Khang Tư gióng trống khua chiêng thật sự là người mù đều có thể biết, cho nên khi hấp dẫn tới phần đông ánh mắt cười nhạo đồng thời cũng bị rất nhiều ánh mắt căm thù nhìn vào.

Những ánh mắt này đều từ quân tiên phong một số lính đánh thuê cấp năm, sáu phát ra.

Cũng chẳng trách bọn họ lộ ra ánh mắt như thế bởi vì Khang Tư thật sự rất ác liệt, những người này trăm cay nghìn đắng từ các nơi chạy đến làm quân tiên phong của đoàn lính đánh thuê mình, vì đại quân của đoàn lính đánh thuê mình chuẩn bị sẵn sàng nhưng tất cả những chuyện này đều bị Khang Tư phá hủy.

Vì sao lại nói thế. Chuyện Tuyết Lang bang bị treo giải thưởng kếch xù, Tuyết Lang bang đương nhiên biết rõ khẳng định có chuẩn bị. Mà quân tiên phong của bọn mình chính là đã tìm được một ít tình báo mà không làm kinh động Tuyết Lang bang.

Nhưng mà tên Huân tước bậc thấp nghênh ngang khoa trương một phen như thế, Tuyết Lang bang khẳng định sẽ chuẩn bị chiến đấu, hoặc là chạy trốn tới nơi khác. Hoặc là phát hiện tình huống nguy cấp Tuyết Lang bang dứt khoát giải tán, chẳng phải bọn mình tới đây mà chẳng được gì? Những kim tệ vàng óng đáng yêu kia chẳng phải cũng hoàn toàn không có!

Nhưng là bọn mình căn bản không thể ngăn cản chuyện rút dây động rừng này. Một là vì mình căn bản không biết Tuyết Lang bang ở nơi nào. Hai là người này là quý tộc mình không thể động vào. Ba là đây là nhiệm vụ công khai ai cũng đều có thể tiếp nhận được, cho nên chỉ có thể trợn mắt nhìn.

Tuy nhiên khi thấy quân Khang Tư một đường đi tới trừ bỏ hạ trại ra thì không có ngừng lại, hơn nữa phi thường có mục đích hành quân nhằm một phương hướng. Người có ý không kìm nổi hoài nghi, Khang Tư có phải là biết nơi ẩn nấp của Tuyết Lang bang hay không. Căn cứ nguyên tắc không thể bỏ qua, các thế lực đều phái người đi theo.

Bất kể bên ngoài đồn đãi có điên cuồng thế nào nhưng đối với những lĩnh chủ lớn cùng với đội buôn lớn có thực lực mạnh mẽ mà nói, mấy nghìn người Tuyết Lang bang thật đúng là không bị bọn họ coi vào đâu. Sở dĩ không có đi kiếm tám mươi vạn kim tệ cùng với hai tước vị quý tộc này là bởi vì bọn họ căn bản không biết tung tích Tuyết Lang bang.

Nói tóm lại, chỉ có "Xuất quỷ nhập thần" mới là biện pháp an toàn nhất của đoàn giặc cướp. Một khi bị phát hiện hành tung, đoàn giặc cướp có lớn thế nào cuối cùng đều cũng bị hủy diệt, bởi vì những quý tộc cùng đội buôn tuyệt đối sẽ vui mừng tiến hành tầng tầng lớp lớp bao vây tiễu trừ.

- Chủ thượng! Người đi theo phía sau thật sự làm cho người ta phiền, để cho bọn họ đi cùng như vậy có khi chúng ta lại thay người làm giá áo.

Giáp Nhất chán ghét nhìn mấy xe trượt tuyết xa xa đi sau đội ngũ mình.

- Đuổi bọn họ đi.

Khang Tư khoát tay, hắn đương nhiên rõ ràng vì sao các thế lực lớn này không thể tiêu diệt đoàn giặc cướp, hơn nữa hắn cũng rõ ràng ngàn người tới thật đúng là rất dễ dàng làm mắc áo cho người.

- Nếu bọn họ không đi, hoặc là đi rồi lại trở lại thì sao?

Giáp Nhất lại hỏi.

- Giết không nói nhiều!

Khang Tư thực tùy ý trả lời.

Lúc đội ngũ hành quân vì giữ bí mật mà tiêu diệt làng mạc ven đường Khang Tư gặp không ít lần, thậm chí lúc Khang Tư còn trong quân đội cũng không ít chấp hành quá mệnh lệnh như vậy.

Tuy rằng trong lòng hắn rất không vui nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh.

Cho nên sau khi Khang Tư trở thành thủ lĩnh, hắn phi thường chú ý chọn lựa đường nhỏ, khi không thể tránh được cũng chỉ giam dân chúng lại. Bởi vậy hạ lệnh như vậy đối với hắn mà nói cũng không có bất cứ áp lực gì.

- Dạ!

Giáp Nhất phi thường hưng phấn nhận lệnh biến mất.

Thấy một màn như vậy những người khác đều trợn mắt há mồm, chỉ có Khang Tư lắc đầu. Xem ra Giáp Nhất bị chức vị vệ đội trưởng áp lực không nhẹ, kỹ năng mật vệ đã rất ít sử dụng không ngờ lại không kìm nổi sử dụng trước mặt bọn binh sĩ.

Tuy nhiên Khang Tư không có trách cứ Giáp Nhất, một Trưởng quan biết ẩn thân tin tưởng càng có thể trấn áp đám binh sĩ này!

Binh lính cùng một xe trượt tuyết với Khang Tư chỉ biết ngây ngốc há mồm, tuy rằng tất cả đều tò mò nhưng kỷ luật quân đội nghiêm khắc lại áp chế bọn họ không dám hỏi. Nhưng trong lòng bọn họ cái nhìn đối với lĩnh chủ Khang Tư này lại nâng cao một tầng, thủ hạ có kỹ năng quỷ dị như vậy cũng không phải là người bình thường có được.

Ngay khi bọn họ miên man suy nghĩ, đằng sau loáng thoáng truyền đến đây tiếng kêu thảm thiết. Mọi người xoay đầu nhìn phát hiện xe trượt tuyết đi theo phía sau dần dần giảm tốc độ, hơn nữa tụ gần lại một chỗ sau đó ghép lại thành đội ngũ tạo thành một chuỗi bắt đầu tăng tốc độ đi lên.

Nhìn đến đây bọn binh lính không kìm nổi đoán tiếng kêu thảm thiết này có phải là việc tốt mà vệ đội trưởng làm hay không. Bọn họ rất là kinh ngạc không ngờ hắn lại có thể hoàn thành mệnh lệnh của lĩnh chủ đại nhân trong thời gian ngắn như vậy.

Chỉ là vệ đội trưởng kéo xe trượt tuyết này tới đây làm gì? Chẳng lẽ không sợ những đám tuyết khuyển của người ta không hòa hợp mà làm bại lộ hành tung sao? Phải biết rằng phương pháp huấn luyện tuyết khuyển không có một trăm cũng có tám mươi, các tổ chức đều có những cách khác nhau tổ chức huấn luyện tuyết khuyển của mình.

Theo số lượng xe trượt tuyết tới gần, quả nhiên chỉ có một mình Giáp Nhất đi đầu tiên điều khiển xe trượt tuyết, đợi cho xe trượt tuyết tới gần những con tuyết khuyển mới thu được bộ dạng không yên sủa ngậu lên.

Người Tuyết quốc đều biết đây là đám tuyết khuyển mới đang chống cự. Ngay khi tất cả mọi người nghĩ lĩnh chủ sẽ trách cứ vệ đội trưởng thì mấy con chó tuyết xe của mình khẽ sủa vài tiếng, đám tuyết khuyển mới thu được ngoan ngoãn kêu vai tiếng rồi tiến vào đội ngũ.

Bọn binh sĩ lại một lần nữa há hốc mồm, chẳng lẽ tuyết khuyển xe Thống soái đều là khuyển vương? Khó trách chỉ cần lĩnh chủ đại nhân áp trận, toàn bộ đội xe trượt tuyết đều ngay ngắn trật tự, nguyên là bởi vì nguyên nhân này.

- Chủ thượng! Người tới trừ bỏ hai người không biết thân phận ra, còn lại đều là thám tử mấy đoàn lính đánh thuê lớn, phỏng chừng là muốn xem chúng ta có thật sự biết nơi ẩn núp của Tuyết Lang bang hay không, miễn cho chúng ta đoạt miếng ăn của bọn họ.

Giáp Nhất vẻ thoải mái bẩm báo.

- Ừ! Hậu đội quét dọn dấu vết chúng ta hành quân, ngươi tự mình đi chỉ huy!

Khang Tư không để trong lòng hạ mệnh lệnh mới.

- Dạ!

Tuy nói mệnh lệnh này có chút giết gà dùng dao mổ trâu. Dù sao Giáp Nhất là vệ đội trưởng, nhưng Giáp Nhất cũng biết làm nhiệm vụ như vậy chỉ có mình mới có khả năng. Y - www.

Hiện tại Giáp Linh còn đang giám thị tình hình Tuyết Lang bang, hơn nữa cũng không biết người này có hiểu cái loại kỹ xảo yểm hộ hành tung đại quân hay không.

Giáp Nhị thì cũng có thể làm được nhưng hắn phải ở lại lãnh địa theo dõi động tĩnh các thế lực trấn Thanh Hương.

Nghĩ đến Giáp Nhị buồn rầu tới mức hận không thể lập tức huấn luyện ra một đám mật vệ có thể sử dụng để thay hắn làm việc, để hắn có thể đi theo bên người chủ thượng, Giáp Nhất không kìm nổi phi thường đắc ý. Nhưng vừa nghĩ đến bản thân mình phải tự làm việc cũng thấy được rất bất đắc dĩ. Thuộc hạ không có một người hữu dụng, xem ra mình cũng phải bồi dưỡng ra một đám người phụ tá mới được.

Những người đang chú ý Khang Tư đột nhiên phát hiện thám tử phái ra không có tin tức, sau khi phái người điều tra thì thấy phát hiện trên đất tuyết một đống xác chết thám tử. Mà làm cho người ta buồn rầu chính là bốn phía thám tử không ngờ ngay cả một dấu chân đều không có, càng không nói dấu vết xe trượt tuyết.

Đây là chuyện làm cho người ta phi thường khó tin. Bởi vì hiện tại thời tiết vẫn còn rét lạnh, tuyết đọng sẽ không hòa tan. Hơn nữa trời lại không gió không tuyết làm sao mà bất kỳ dấu vết nào đều không có?

Vài đoàn lính đánh thuê từ ngoài tới lập tức đi nghiệp đoàn lính đánh thuê khiếu nại Khang Tư vô duyên vô cớ giết hại lính đánh thuê. Nghiệp đoàn lính đánh thuê lập tức chạy tới hiện trường điều tra, đáng tiếc chỉ có thể lắc đầu. Tuy rằng ai cũng biết những thám tử này bởi vì theo dõi Khang Tư mà bị giết chết nhưng bởi vì hiện trường vụ án quỷ dị như vậy căn bản không có khả năng chứng minh là Khang Tư giết chết những người này, cho nên điều này căn bản không thể liên lụy tới Khang Tư.

Phát hiện này khiến vài đoàn lính đánh thuê rất tức giận bất bình nhưng lại chỉ có thể bất đắc dĩ thu xác mà về.

Không có cách nào, người ta là quý tộc. Không có chứng cứ căn bản không thể nói người ta giết thuộc hạ của mình, ngay cả kháng nghị đều không được.

Thành Bỉ Khắc tuy rằng bị binh lính Bá tước Bỉ Khắc tiếp thu, Nghị hội Bỉ Khắc cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Nhưng không biết nguyên nhân bởi vì an toàn hay là vì không ảnh hưởng bầu không khí của thành Bỉ Khắc, cho nên Bá tước Bỉ Khắc vẫn ở trong tòa thành Bá tước của hắn.

Lúc này trên ban công chính tòa thành Bá tước, Bá tước Bỉ Khắc nửa nằm trên xích đu nghe thủ hạ của mình báo cáo. Sau khi nghe xong tin tức, Bá tước Bỉ Khắc nhíu mày nói:

- Không ngờ có thể che dấu hành tung tới mức hoàn mỹ như vậy! Xem ra Khang Tư này thật đúng là không giống người thường.

- Ồ! Khang Tư này gióng trống khua chiêng tỏ vẻ phải tiêu diệt Tuyết Lang bang như thế, ngươi thấy thế nào? Hắn có thật sự biết nơi ẩn núp của Tuyết Lang bang hay không?

Người báo cáo kia là một người dáng gầy yếu, ngồi trên ghế bông vuốt chòm râu dê, bộ dạng có vẻ là người già cả.

Chỉ thấy hắn suy nghĩ một chút, gật gật đầu:

- Đại nhân. Khang Tư này khả năng có chín phần biết rõ nơi ẩn núp của Tuyết Lang bang. Cho dù không biết vị trí chính xác vậy cũng phải biết phương hướng đại khái. Bằng không hắn không có đường hành quân chuẩn xác như thế, cũng không cẩn thận che dấu hành tung như thế.

Bá tước nhíu mày:

- Cáp Nhĩ định làm gì thế? Khang Tư này làm sao biết phương hướng nơi ẩn núp của Tuyết Lang bang?

- Hắn là không có quan hệ với Cáp Nhĩ đại nhân. Bằng không Khang Tư cũng không có khả năng đi chinh phạt Tuyết Lang bang. Thần nghĩ đến quan hệ của Tử tước Cáp Nhĩ cùng Khang Tư chỉ là cấp trên cấp dưới mà thôi. Những lời đồn này không đủ để tin.

Lão nhân nhìn thấy Bá tước gật đầu mới tiếp tục nói:

- Xem thủ đoạn che dấu hành tung cao siêu của Khang Tư, phỏng chừng hắn có mấy cao thủ mật thám. Lúc hắn xuất hiện bên cạnh không phải có mấy tên tùy tùng hay sao? Chắc chắn là mấy tên đó. Cho nên bọn họ từ các loại dấu vết để lại đoán ra nơi ẩn núp của Tuyết Lang bang cũng là có khả năng.

Bá tước lắc xích đu một cái hỏi:

- Vậy thì nên xử lý người tấn công bốn tòa thôn trấn và một tòa thành của ta mà trở thành Huân tước ấy như thế nào đây? Tuyết Lang bang tuy rằng thế lực mạnh mẽ, tiêu diệt ngàn người Khang Tư dễ như trở bàn tay, nhưng một khi có người sống sót để lộ ra tin đồn thì không tốt.

Lão nhân nói:

- Từ các trang viên điều động người. Ừ! Ngăn chặn đường lui của bọn họ hơn nữa bao vây quanh. Khoảng ngàn người cùng hai trăm xe trượt tuyết chắc là đủ. Cũng may là tuyết đọng chưa tan, nếu là mùa hạ kỵ binh không thể điều động, mà nếu dựa vào bộ binh căn bản không cách nào bao vây.

Bá tước tiếp tục hỏi:

- Được. Để ta viết lệnh tay truyền xuống. Tuy nhiên ai cũng không biết Khang Tư này có gặp vận may *** chó tiêu diệt được Tuyết Lang bang hay không. Còn có cách nào càng thêm chắc chắn một chút không?

Lời nói không tự tin của Bá tước này ngược lại khiến cho lão nhân dùng ánh mắt tán thưởng nhìn qua, sau đó cười nói:

- Tuy rằng khả năng này xuất hiện không lớn, nhưng vì dự phòng vạn nhất, chúng ta có thể xuất hiện vào thời điểm vạn nhất. Thông báo cho mấy đoàn lính đánh thuê muốn kiếm tiền thưởng, tin tưởng bọn họ khẳng định sẽ không bỏ qua cho người cướp món thị béo của bọn họ đâu.

Bá tước gật gật đầu:

- Ha ha! Phái người đi thông báo làm thân phận của mình như ẩn như hiện, khiến đoàn lính đánh thuê này hiểu lầm là một quý tộc nào đó không muốn Khang Tư đi càng cao hơn. Hoặc là Bá tước ta đây luyến tiếc ban tước vị mà mượn tay bọn họ tiêu diệt Khang Tư. Như vậy những đoàn lính đánh thuê không cần tước vị lãnh địa hẻo lánh của ta, cũng sẽ an tâm tiến đến chém giết Khang Tư mới thắng thảm quay về.

Lão nhân sờ sờ râu, vẻ mặt cung kính nói:

- Đại nhân sáng suốt!

Bá tước trong lòng rất là hưởng thụ như trên mặt lại lơ đễnh khoát tay nói:

- Đây là do sư phụ dạy, bằng không một tên quê mùa chỉ biết nhìn người như ta làm sao hiểu được những mưu kế này.

Lão nhân cảm giác có điểm bất đắc dĩ, nói:

- Thần không có bao nhiêu công lao, đều là đại nhân sáng suốt.

Bá tước rất nhanh viết lệnh tay, trong tòa thành tự nhiên sẽ có lính liên lạc đưa mệnh lệnh tới mục đích.

Nhìn binh lính đi xa, Bá tước trầm mặc một lúc sau mới quay về ghế nằm. Hắn nhắm mắt lại hỏi lão nhân:

- Tình hình xung quanh thế nào?

Tuy rằng Bá tước nhắm hai mắt nhưng lão nhân vẫn phi thường cung kính nói:

- Bởi vì lần trước diễn trò rất thật khiến cho người ta đều cho rằng chúng ta chỉ còn khoảng năm ngàn lính. Hiện tại xung quanh Bá tước lĩnh đã rục rịch, nếu không phải băn khoăn những đoàn lính đánh thuê khổng lồ vì mức thưởng của Tuyết Lang bang mà chạy đến lãnh địa, phỏng chừng bọn họ đã sớm ra tay.

- Trong lãnh địa thì sao?

Bá tước tiếp tục hỏi.

- Bởi vì đại nhân dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt Tử tước Quỳ Lạp, đối với tất cả gia thần được phong có sức chấn nhiếp rất lớn, cho nên trong lãnh địa đều không có chuyện gì.

Lão nhân nói đến đây, phát hiện Bá tước nhướn mày, trái tim không kìm được đập mạnh, trong chớp mắt liền hiểu được nguyên nhân lập tức nói thêm:

- Tử tước Cáp Nhĩ vẫn theo lệnh đại nhân như trước tiến hành biên chế quân đội, số lượng không có sai biệt nhiều so với giao hẹn. Duy nhất có chút vấn đề chính là sắc phong Thanh Hương lĩnh cho Huân tước Khang Tư. Nghe nói gia thần được phong dòng chính của Tử tước Cáp Nhĩ phi thường bất mãn, cũng giựt giây gia thần bên ngoài châm ngòi Khang Tư. Chỉ là những người châm ngòi này chẳng những bị thất bại mà còn trực tiếp bị Khang Tư đánh vào hang ổ đoạt lãnh địa, khiến cho bọn họ phải một lần nữa xác định sức chiến đấu của Khang Tư. Bởi thế hiện tại lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ coi như yên ổn.

- Năng lực Khang Tư vẫn là có, đáng tiếc có chút nhìn không rõ tình thế, hơn nữa hào quang bắn ra bốn phía khiến cho người đố kỵ. Không ai nhắc nhở hắn cho nên, ài... Thật sự là đáng tiếc cho một người có năng lực! À! Biên chế quân đội thế nào rồi?

Bá tước lại hỏi.

Lão nhân vội nói:

- Trừ năm nhìn binh lính trên giấy tờ ra, binh lính giấu ở cá trang viện hương trấn đã biên chỉnh xong, trang bị cũng phát xuống. Hiện tại đang tiến hành tổ hợp huấn luyện làm cho bọn họ quen thuộc đồng chí của mình. Chỉ cần huấn luyện một đoạn thời gian liền có thể hình thành sức chiến đấu.

- Tốt lắm, lương thực vật tư các loại chuẩn bị thế nào?

Bá tước có vẻ hưng phấn mở to mắt.

- Đại nhân sáng suốt. Bởi vì trước khi xuất hiện trời phạt, đại nhân bắt đầu thu thập lương thực, cho nên bên ta tuyệt đối cơm áo không lo. Chẳng những có thể chống đỡ được binh lực tăng mạnh, còn có thể buôn bán một ít lương thực gia tăng thu nhập. Tất cả bọn thuộc hạ đều bội phục đại nhân đoán trước.

Lão nhân khéo léo vuốt mông ngựa.

Vẻ mặt Bá tước đắc ý chợt lóe lên:

- Ha ha! Ai có thể nghĩ đến trời phạt sẽ xuất hiện vào lúc đó? Hoàn toàn là vận may của chúng ta.

- Đây là may mắn của đại nhân, cũng là trời cao thương xót khiến cho Bỉ Khắc đại nhân uy lực trùm thiên hạ. Gia tộc của thần nhiều thế hệ chắc chắn thề sống chết trung thành với gia tộc của đại nhân!

Lão nhân lập tức quỳ trên mặt đất bắt đầu trắng trợn vuốt mông ngựa.

Bá tước hiển nhiên thực vừa lòng hành động của lão nhân này, lập tức vẻ tươi cười nâng lão nhân:

- Ngươi xem, chúng ta quan hệ thế nào làm sao phải dùng lễ lớn như vậy. Mau đứng lên, gia tộc Bỉ Khắc ta tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với gia tộc của sư phụ.

- Dạ. Thần cảm động đến rơi nước mắt.

Sau một hồi quân thần đều vỗ mông ngựa lẫn nhau, lão nhân lúc này mới cung kính đứng dậy, sau khi ngồi tiếp tục bàn bạc công việc.

237. Chương 237: Hoàn Thành Nhiệm Vụ. (1+2)

Đám người Khang Tư dừng ở ven một cánh đồng tuyết, nhìn về phía vùng đồng bằng trống trải không có bất kỳ vật gì có thể ẩn núp.

Giáp Nhất giới thiệu với Khang Tư:

- Chủ thượng! Đây là vòng đai canh gác tiền tuyến của Tuyết Lang bang.

- Khó trách có lời đồn không ai có thể đánh lén Tuyết Lang bang. Có cánh đồng tuyết này làm cảnh giới, ngăn cản, chỉ cần bố trí ở phía đầu núi kia một trạm gác thì có thể canh gác một khu rộng rãi như vậy.

Khang Tư gật gật đầu cảm thán nói.

Hiện tại làm thế nào đi qua vòng đai cảnh giới này mới là chuyện quan trọng nhất. Tuy là lúc đầu Khang Tư gióng trống khua chiêng nhưng tới gần cũng ẩn giấu hành tung.

Nếu hắn vẫn cứ nghênh ngang như thế đi đến gần Tuyết Lang bang, nơi này là sào huyệt của Tuyết Lang bang nếu thật sự khoa trương như vậy thì thật sự chết thế nào cũng không biết.

- Chủ thượng! Để thuộc hạ đến điều tra nhé?

Giáp Nhất xin đi mở đường.

Khang Tư thở dài:

- Về sau để Giáp Nhị chuyên môn bồi dưỡng vài trinh sát cho vệ đội. Hiện tại trước tiên ngươi mang theo vài người thông minh đi thăm dò.

Giáp Nhất chần chờ một chút, vốn nghĩ mình đi nhanh về nhanh không nghĩ tới phải dẫn theo vài gánh nặng. Nhưng nhớ tới bản thân đường đường là một vệ đội trưởng không ngờ phải tự thân đi làm trinh sát, vậy thật đúng là chuyện bất đắc dĩ.

Mà muốn dẫn theo vài tên thuộc hạ, phỏng chừng là chủ thượng muốn mình bắt đầu bồi dưỡng người, miễn cho chuyện gì đều phải vệ đội trưởng đi làm. Nghĩ như vậy, Giáp Nhất lập tức tìm đến ba người thông minh nhất trong toàn đội, sửa sáng trang bị một chút rồi xuất phát.

Khang Tư nhìn thấy đám thuộc hạ toàn thân trắng như tuyết nhanh chóng tiến vào cánh đồng tuyết, hơn nữa càng ngày càng đi xa chỉ chớp mắt liền biến mất trong cánh đồng tuyết, ánh mắt hắn không khỏi lóe sáng. Tuy biết rằng quần áo màu trắng ở trong tuyết có thể ẩn núp rất tốt nhưng lại chưa từng nghĩ kỹ đến vấn đề này.

Nếu ở trong rừng rậm thay quần áo màu xanh cũng có thể có hiệu quả như vậy thì sao?

Tuy nhiên toàn quân trang bị thì có vẻ không cần thiết, chỉ cần theo các dạng địa hình đặc biệt may các loại quần áo màu sắc tương ứng cho đội trinh sát là được. Như vậy lúc đi trinh sát có thể giảm bớt tỷ lệ bị người phát hiện.

- Cẩn thận một chút, không nên để lại bất kỳ dấu vết nào, như vậy rất có khả năng bị người phát hiện. Đi trên đất tuyết, dùng mũi bàn thân đâm vào trong tuyết, lúc rút ra nghiêng nghiêng về phía trước như vậy có thể mang theo tuyết đọng phủ kín lỗ của chân, nếu có gió mang theo tuyết có thể che được dấu vết.

Giáp Nhất vừa truyền lại tri thức của mình cho ba tên thuộc hạ, vừa phân tâm quan sát hoàn cảnh bốn phía.

Ba tên thuộc hạ đương nhiên biết vệ đội trưởng của mình mang đi làm nhiệm vụ, hơn nữa đích thân dạy là một việc khó được đến mức nào cho nên tất cả đều hết sức chăm chú học tập.

Dưới tình huống Giáp Nhất vừa đi vừa dạy, bốn người rất nhanh đi được nửa quãng đường.

Tuy nhiên lúc này đột nhiên Giáp Nhất kêu bọn họ ngừng lại, tiếp theo không chờ bọn họ phản ứng lại cứ vậy biến mất khiến cho ba tên thuộc hạ đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo hai mắt đỏ bừng vẻ mặt kích động. Bọn họ nghĩ, bản thân mình khẳng định có thể học được kỹ năng như vậy.

Giáp Nhất nhanh chóng vượt qua cánh đồng tuyết, lúc đi lên sườn núi quay đầu nhìn về phía cánh đồng tuyết ở xa xa. Bằng vào ánh mắt lợi hại của hắn cũng không thể nhìn thấy ba tên thuộc hạ kia, không khỏi vừa lòng sờ sờ lên quần áo màu trắng trên người.

Vị trí trạm gác Tuyết Lang bang đã sớm được Giáp Linh miêu tả cho nên Giáp Nhất không có ngừng lại trực tiếp chạy tới nơi canh gác. Đây là một trạm canh gác giấu trong một huyệt động ở trên sườn núi, bên trong hai binh lính ăn mặc như gấu chó câu được câu không nói chuyện phiếm, thi thoảng lại nhìn về phía cánh đồng tuyết ở xa xa.

Giáp Nhất thật dễ dàng đánh hôn mê hai tên lính này, sau đó cẩn thận kiểm tra phát hiện không có gì bất ổn mới cứu tỉnh hai người.

Dưới thủ đoạn tra hỏi của mật vệ, gần như không ai có thể giấu được bí mật, Giáp Nhất biết được vị trí canh gác xung quanh giống với Giáp Linh dò thám. Hơn nữa thời gian đổi gác cũng không có gì khác mình đã biết, Giáp Nhất rất thoải mái bóp gãy cổ hai tên lính không may mắn.

Vào lúc Giáp Nhất liên tục diệt mấy trạm gác đối diện với cánh đồng tuyết, đang định rút đi đột nhiên rút ra binh khí. Tuy nhiên hắn rất nhanh thở ra nói với Giáp Linh đột nhiên toát ra trước mặt:

- Tuyết Lang bang không có biến hóa gì chứ?

- Trước đây không lâu bên ngoài chạy đến một xe trượt tuyết, tiếp theo Tuyết Lang bang liền có hành động, các trạm gác đều tăng gấp đôi số người, hơn nữa đều có mang theo thanh la đồng.

Giáp Linh lấy giọng hỏi gì đáp nấy nói.

- Không kỳ quái. Lúc trước chúng ta gióng trống khua chiêng xuất binh như thế, Tuyết Lang bang không biết tình huống của chúng ta mới ngược lại làm người kinh ngạc. Những người đến gia tăng trạm gác đâu?

Giáp Linh nháy mắt mấy cái có chút đắc ý nói:

- Đến bên này đều bị ta giết giấu vào trong tuyết, người khác khẳng định không phát hiện được.

Giáp Linh tuy đầu óc có chút chậm chạp nhưng vạn phần đắc ý sau khi giết kẻ địch còn có thể vùi lấp đi. Đây chính là hành vi phản xạ sau khi hắn được bọn Giáp Nhất đốc xúc vài lần mới hình thành được.

Giáp Nhất đối với hành vi có vẻ khoe khoang của Giáp Linh có vẻ rất bất đắc dĩ, nhưng hắn lười nói nhiều, nói thẳng luôn:

- Vậy ngươi ở lại nơi này, chờ lát nữa có ba tên thuộc hạ của ta đến, mặc quần áo giống ta thì không nên giết chết bọn họ. Ta đi thông báo cho chủ thượng!

- Yên tâm, giao cho ta.

Giáp Linh vỗ ngực “phanh phanh” cam đoan.

Giáp Nhất lại dặn dò một chút, tuy rằng không muốn dong dài như vậy nhưng ai kêu Giáp Linh này nếu không có mệnh lệnh chính xác thì sẽ làm ẩu. Ngộ nhỡ không nói rõ ràng vừa thấy người ngoài lại tưởng quân địch, nhất thời không thu tay kịp giết chết ba mầm non của mình kia thì làm sao bây giờ?

Chờ sau khi Giáp Linh lại một lần nữa vỗ ngực, Giáp Nhất nhanh chóng thông báo cho ba tên thuộc hạ đi trạm gác tìm kiếm Giáp Linh, rồi sau đó hắn thông báo cho Khang Tư có thể xuất phát.

Trong mấy tòa nhà chính trong thung lũng Tuyết Lang bang, mấy người đàn ông bưu hãn ngồi ngay ngắn. Ngồi trên là một người đàn ông cường tráng tuổi trẻ đang vuốt chòm râu thô cứng ở cằm, nhíu mày nói:

- Các vị anh em nói thử xem, tên Khang Tư đến tấn công chúng ta là chuyện thế nào?

Một người đàn ông thô lỗ lập tức nhảy dựng lên hô:

- Bang chủ! Quản cái nguyên nhân chó má gì, trực tiếp bắt tên Khang Tư kia tới giết chết không phải tốt hay sao? Cũng không phải là chưa giết quý tộc, một Huân tước nhỏ bé đáng giá chúng ta suy tính vậy sao?

Lời nói của hắn lập tức đưa tới một số tên ý nghĩ đơn giản đồng ý nói hùa theo.

Mà một tên ngồi bên cạnh có vẻ nhã nhặn lắc đầu nói:

- Không phải chuyện đơn giản như vậy. Nhìn con đường Khang Tư hành quân, đó là trực tiếp hướng tới thung lũng này của chúng ta. Điều này nói lên cái gì? Nói lên đối phương biết rõ hang ổ của chúng ta!

- Hơn nữa Khang Tư này là dựa vào quân công mà trở thành quý tộc, hắn không phải không biết năng lực Tuyết Lang bang chúng ta. Như vậy hắn dựa vào cái gì mà dám can đảm nói ngông cuồng tiêu diệt chúng ta? Chỉ bằng ngàn người kia của hắn sao? Nói ra chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không tin?

- Ách! Ta không hiểu điều này, bang chủ nói cái gì thì là cái đó!

Tên thô kệch kia bị nhiều vấn đề như vậy làm cho ngây ngốc, bĩu môi bỏ một câu rồi ngồi xuống không lên tiếng.

Đối với bộ dạng này của thuộc hạ, Bang chủ ngồi ở vị trí đầu lĩnh đã thành thói quen nên cũng không thèm để ý, hắn nói với người đàn ông nhã nhặn kia:

- Ý của ngươi là nói Khang Tư còn có chuẩn bị phía sau? Hay là nói chúng ta bị người bán đứng?

- Bị bán thì khả năng không lớn, dù sao chúng ta cũng là một phần lực lượng rất trọng yếu, mặt trên sẽ không dễ dàng vứt bỏ chúng ta như thế.

- Nguyên bản ta muốn mượn tên của chúng ta kiếm khoản tiền thưởng kếch xù kia, nhưng sau lại truyền tới tin tức Khang Tư này cùng mặt trên cũng không có quan hệ gì bằng không cũng sẽ không yêu cầu chúng ta tiêu diệt Khang Tư này. Cho nên ta mới kỳ quái Khang Tư này rốt cuộc ỷ vào cái gì muốn tiêu diệt chúng tay đây?

Người đàn ông nhã nhặn nhíu mày.

Tên thô kệch kia nhìn thấy mọi người hăng hái bàn luận Khang Tư dựa vào cái gì, hắn không kiên nhẫn nhảy dựng lên hô:

- Hắc hắc! Ta nói các ngươi lo lắng nhiều như vậy làm gì? Ta nói, Khang Tư kia chỉ là kẻ không biết trời cao đất rộng, lại bị tiền thưởng kếch xù kia che mờ tầm mắt, cho nên mới có ngàn người liền nghĩ thành Thống soái mấy vạn quân đội, hưng phấn đến đây tiêu diệt chúng ta.

- Bởi vậy chúng ta cũng không cần phải bàn luận nhiều như vậy. Cái loại không tự biết mình này trực tiếp giết là rảnh nợ!

Lời này vừa nói tất cả mọi người đều yên lặng.

Người đàn ông nhã nhặn thấy Bang chủ nhìn mình, hắn trầm tư một chút sau có chút ngượng ngùng nói:

- Bang chủ! Quả thật có khả năng này, bởi vì một tên Huân tước nho nhỏ không được cấp trên tán thành, thật sự là không có khả năng có chuẩn bị ngầm mạnh mẽ phía sau.

Bang chủ vỗ vào tay vịn:

- Được! Nếu như vậy sau khi tiêu diệt quân Khang Tư đến xâm phạm chúng ta, rồi phái người đến lãnh địa Khang Tư giết chó gà không tha. Khiến cho người đời hiểu được trêu chọc Tuyết Lang bang chúng ta có kết cục gì!

Người đàn ông thô kệch lập tức nhảy dựng lên:

- Ha ha! Bang chủ. Tuyết Lang bang chúng ta nên như vậy, ta lập tức đi triệu tập người!

Người đàn ông nói xong không đợi Bang chủ ra lệnh đã muốn đi ra ngoài.

Mà Bang chủ bất đắc dĩ lắc đầu một hồi, há mồm chuẩn bị kêu người đàn ông thô kệch ngừng lại thì đột nhiên nhìn thấy đầu của hắn cứ thế quỷ dị rơi xuống.

Quân Khang Tư đi tới dưới sườn núi, nhìn xem địa hình thấy xe trượt tuyết đã không thể sự dụng. Khang Tư ra lệnh toàn quân xuống xe trượt tuyết chuẩn bị chiến đấu trên bộ. Tuy nhiên Khang Tư quan sát bốn phía một chút, thêm vào một mệnh lệnh:

- Để lại một đội trăm người, dùng hai mươi xe trượt tuyết tuần tra bốn phía, bắt sống quân địch chạy trốn đồng thời cũng đề phòng bốn phía.

Một đội trăm người tự nhận là xui xẻo điều khiển xe vòng qua vòng lại trên cánh đồng tuyết, hy vọng sau khi bắt đầu chiến đấu có thể gặp một ít cá lọt lưới. Đồng thời bọn họ cũng rất hâm mộ nhìn những đồng bạn trang bị đầy đủ, thong thả bò lên đỉnh núi.

Những người này đối mặt với quân địch, nguy hiểm tuy lớn nhưng lập công huân cũng cao. Nếu không phải Khang Tư nói rõ chấp hành mệnh lệnh một cách hoàn mỹ được tính một công, chỉ sợ bọn họ đã sớm uể oải mất tinh thần rồi.

Giáp Linh cùng Giáp Nhất lặng yên không tiếng động giải quyết những trạm gác bên đường, khiến cho ngàn người của Khang Tư đi thẳng tới đỉnh sườn núi, tới lúc nhìn xuống thung lũng cũng không bị quân địch phát hiện.

Khang Tư chỉ vào đống nhà chính trong thung lũng hỏi Giáp Linh:

- Đó là nơi thủ lĩnh của Tuyết Lang bang phải không?

Giáp Linh gật gật đầu nói:

- Bọn họ triệu tập đầu mục đều ở đó.

- Rất tốt. Ngươi lẻn vào giết chết những đầu mục này. Thế nào, làm được không?

Khang Tư hỏi.

Giáp Linh chẳng những không có vỗ ngực mà lại hơi ngây người hỏi:

- Có cần đoạt của cải tin tức, che giấu thi thể không ạ?

Nhìn cử động Giáp Linh lúc này và lúc trước không hỏi gì trực tiếp chấp hành mệnh lệnh khác hẳn nhau, Khang Tư không khỏi lắc đầu. Hắn thật không biết Giáp Nhất cùng Giáp Nhị giáo dục có khiến đầu Giáp Linh càng thêm hỗn loạn hay không, nhưng hắn vẫn nói:

- Tạm thời không cần xử lý việc này, chuyên tâm giết thủ lĩnh đối phương. Sau khi hoàn thành giết chết sĩ quan các cấp, nhưng sau khi chúng ta gọi đầu hàng thì ngừng nhiệm vụ!

Khang Tư không có suy nghĩ tới việc bắt sống đầu mục Tuyết Lang bang.

Một là đã biết có người sau lưng cầm cự Tuyết Lang bang, để lại người sống đối với ai cũng không có lợi.

Hai là Tuyết Lang bang khẳng định có dự trữ, đầu mục toàn bộ diệt rồi thiêu hủy hết sổ sách. Vậy thật sự không ai có thể biết mình kiếm được ở Tuyết Lang bang bao nhiêu.

Ba là diệt toàn bộ đầu mục, Tuyết Lang bang cũng hoàn toàn mất đi cơ hội thua keo này bày keo khác, hoàn toàn có thể miễn đi mối lo về sau.

Bởi vì những lý do này nên tuyệt đối không thể để lại người sống.

Nhìn Giáp Linh biến mất, Khang Tư xoay người nói với Giáp Nhất:

- Ngươi mang ba đội trăm người khống chế lối vào thung lũng. Mục tiêu lần này của chúng ta là chuẩn bị một lưới bắt hết Tuyết Lang bang.

- Dạ!

Giáp Nhất triệu tập ba đội trăm người nhanh chóng rời đi, Khang Tư cùng Giáp Nhất đều không có coi Tuyết Lang bang là cái gì to tát, Tuyết Lang bang người đông thế mạnh thì sao?

Sau khi tiêu diệt đầu mục, người có nhiều thế nào cũng chỉ là đám ô hợp, mặc cho đám người có tổ chức như quân ta giết chóc mà thôi.

Nhìn đầu người đàn ông thô kệch cứ thế quỷ dị rơi xuống, tất cả mọi người Tuyết Lang bang ở đây đều ngây ngẩn cả người. Không đợi bọn họ phản ứng lại, đầu người đàn ông nhã nhặn kia cũng vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh ngạc rơi xuống, tất cả người ngồi bên cạnh đều bị phun đầy máu lên người.

- A! Chuyện gì xảy ra?

Những đầu mục Tuyết Lang bang này đều kinh hoảng đứng lên, rút binh khí quát to lên.

Mà tên Bang chủ kia một bên quát to: “Có thích khách!” một bên từ chỗ ngồi nhanh chóng nhảy lên lùi về phía sau, hộ vệ bên cạnh cũng lập tức bao quanh hắn yểm hộ lùi về sau.

Tuy nhiên đối mặt với Giáp Linh xuất quỷ nhập thần, những hộ vệ này giống như không có, đầu bọn họ liên tiếp rơi xuống mặt đất, tiếp theo đầu Bang chủ cũng giữ nguyên vẻ không thể tin tưởng rơi xuống đất.

Đám đầu mục kêu thảm thiết lại thêm cảnh tượng đầu không ngừng rơi xuống khiến tất cả những người còn sót lại đều kinh hãi hô loạn. Mà một ít người tâm thần không vững chắc lại gào thét điên cuồng, điên cuồng vung binh khí lung tung mặc kệ có gây thương tích đến người khác hay không.

Tuy nhiên bất kể đám đầu mục này biểu hiện thế nào đều không tránh được bộ dáng như hồ lô thành thục rơi xuống, đầu đều rời khỏi cổ.

Nghe được đám đầu mục liên tiếp kêu lên thảm thiết không ngừng, hộ vệ ngoài cửa nhanh chóng tiến vào. Nhưng bọn họ đối mặt là Giáp Linh căn bản không sợ đao thương, đồng thời lại xuất quỷ nhập thần, tác dụng duy nhất là khiến cho đầu của mình làm bạn với đám đầu mục rơi xuống đất.

Ngay từ đầu hộ vệ ngoài cửa không sợ chết xông vào đại sảnh, tuy nhiên những người này toàn bộ để lại đầu, tiếp theo bang chúng Tuyết Lang bang biết được tin tức, vì nịnh bợ thủ trưởng và biểu hiện chính mình mà ùa lên. Đáng tiếc bọn họ đối mặt là Giáp Linh không biết mệt mỏi, toàn bộ người tiến vào đại sảnh đều rơi đầu.

Theo Giáp Linh chém giết, mặt đất đại sảnh rộng rãi bày la liệt đầu và xác chết, bởi vì máu tươi phun rất nhiều hơn nữa mặt đất đều là đá tảng, tốc độ thấm vào rất chậm khiến cho toàn bộ đại sảnh đều chìm trong máu.

Sau đó đầu rơi xuống giống như rơi xuống nước vậy, chỉ có thể bắn tung tóe một ít máu lên cao. Mà tới cuối cùng đầu rơi xuống chỉ có thể quay quay trên xác chết bởi vì xác chết mất đầu đã phủ kín mặt đất.

Tới tình độ này tất cả bang chúng Tuyết Lang bang có thể nhìn thấy tình hình trong đại sảnh đều bị dọa vỡ mật. Hơn nữa bọn họ đều vạn phần rõ ràng, thủ lĩnh của mình đã bị chết đến không thể chết được nữa. Bọn họ không có người kiềm chế lập tức xoay người bỏ chạy.

Từ bên ngoài nhìn lại chỉ thấy bang chúng Tuyết Lang bang nối liền không dứt từ bốn phương tám hướng xông tới, sau đó liền giống như đụng vào đá tảng, nhanh chóng trào ra từ trung tâm.

Trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, đám bang chúng Tuyết Lang bang nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc này kêu lên sợ hãi. Tiếng hỏi của những người không biết, những thanh âm hỗn loạn xen vào nhau khiến cho toàn bộ thung lũng ồn ào không chịu nổi, ngay cả thung lũng phát ra tiếng cảnh báo cũng không ai chú ý tới.

Trạm gác bên kia cửa thung lũng tuy rằng nhìn thấy giữa thung lũng sinh ra rối loạn nhưng bởi vì nghiêm lệnh nên cũng không có ai để ý tới. Dù sao vấn đề lớn nhất cũng chỉ là đám đầu mục nội chiến mà thôi, thủ vệ như mình căn bản không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng vừa nghĩ tới đây, đầu tiên mười mấy tên lính cung ở những vọng gác nhìn xa bên cạnh đều hét thảm một tiếng, trúng tên rơi xuống. Tiếp theo nhìn thấy trên tuyết phía xa xa đột nhiên xuất hiện mấy trăm người võ trang mặc quần áo màu trắng.

Nhìn thấy một tên sĩ quan Tuyết Lang bang cuống quít gõ thanh la đồng cảnh báo, vừa mới gõ hai cái đầu liền rơi xuống, đám người canh gác mới phát hiện bên cạnh không ngờ xuất hiện một tên cũng mặc quần áo trắng đang giết hại đồng bạn mình.

Đám bang chúng Tuyết Lang bang một bên đuổi giết kẻ địch xuất quỷ nhập thần này một bên liều mạng la to hy vọng người trong thung lũng phái người trợ giúp. Đáng tiếc đều vô dụng.

Chờ khi phát hiện quân mình còn không có xuất hiện, quân địch đã tới ngay trước mắt, căn bản không phải bọn họ có thể chống cự.

Những binh lính phòng vệ đã mất đi sĩ quan, không biết ai hô lên một câu:

- Nhanh chạy!

Bang chúng Tuyết Lang bang "ầm" một tiếng toàn bộ chạy như điên vào trong thung lũng.

Mà Giáp Nhất thì lập tức kéo đám thuộc hạ chuẩn bị đuổi theo lại, nhanh chóng chiếm lĩnh trạm kiểm soát, hơn nữa nhanh chóng tiến hành bố trí phòng ngự, bắt đầu phòng ngự trong thung lũng đánh trả.

Ngay lúc Giáp Nhất bắt đầu hành động, Khang Tư trên đỉnh sườn núi nhìn thấy vùng đất trung tâm Tuyết Lang bang bắt đầu hỗn loạn. Hắn rút binh khí vung lên:

- Tất cả mọi người lấy năm người một tổ hành động, không được lạc đội. Toàn thể tiến công!

Khang Tư nói xong liền mang theo ba binh lính tinh nhuệ xe Thống soái xông xuống dưới.

Những binh lính vệ đội vốn đối với chuyện tấn công Tuyết Lang bang có chút chần chờ, sau khi nhìn thấy tình hình hoàn toàn thận lợi theo ý đồ của lĩnh chủ, hơn nữa xem bộ dáng quân địch náo động khẳng định là xuất hiện việc hệ trọng. Hơn nữa lĩnh chủ tự mình ra trận giết địch, binh lính vệ đội lập tức hô lên, đi theo Ngũ trưởng anh dũng lao xuống triền núi.

Đám bang chúng Tuyết Lang bang đã bị cảnh tượng máu me trong đại sảnh làm cho lòng run sợ, sau khi nhìn thấy phía trên thung lũng không ngờ xuất hiện nhiều quân địch màu trắng như vậy tất cả đều luống cuống tinh thần.

Có những người giống như ruồi bọ chạy tán loạn xung quanh, có người cầm binh khí xông lên đánh trả. Đương nhiên không tránh được có người lén lút trốn đi hoặc bắt đầu trộm cướp tiền tài bảo vật trong kho.

Mà nguyên nhân chính bởi vì không có đầu mục chỉ huy, đám bang chúng Tuyết Lang bang số lượng gấp mấy lần quân Khang Tư lập tức trở nên rối loạn, từ xa nhìn lại tựa hồ như ổ gà bị người đập nát, toàn bộ đàn gà ầm ỹ, khiến người rất bất đắc dĩ.

So với Tuyết Lang bang, quân Khang Tư đương nhiên ước gì quân địch có thể càng loạn càng tốt, như vậy mới có thể thoải mái thu hoạch công huân.

Quân Khang Tư vốn có điểm không yên, sau khi gặt hái mấy mạng người, lá gan bọn họ cũng lớn lên, bắt đầu hưng phấn đuổi giết bang chúng Tuyết Lang bang đã mất đi chủ kiến.

Đương nhiên, tất cả điều này đều bởi vì Giáp Linh thoải mái giết những tên sĩ quan nhỏ của Tuyết Lang bang dám đứng ra kêu gọi người.

Sau một hồi giết chóc như lang, hổ hoàn toàn đánh cho bang chúng Tuyết Lang bang sợ hãi. Hơn nữa trạm kiểm soát ở lối ra đã bị ba trăm tên lính chặt chẽ phòng ngự, đám bang chúng Tuyết Lang bang cùng đường ít nhiều xuất hiện cảnh tượng chó cùng rứt giậu, cá chết lưới rách.

Nhận thấy điểm này, Khang Tư nhân cơ hội truyền lệnh bắt đầu chiêu hàng. Vì thế, khẩu hiệu "Đầu hàng khỏi chết" lập tức vang vọng bên trong thung lũng.

Đám bang chúng Tuyết Lang bang vốn đã không còn gì để mất nghe nói như thế lại thấy quân Khang Tư đã không đuổi giết nữa, không khỏi thở ra quỳ rạp trên mặt đất đầu hàng.

Đám giặc cướp khôgn có chủ kiến này sau khi gặp được đả kích mạnh mẽ như vậy, biểu hiện ra không khác gì lính mới.

Tiếp theo Khang Tư trực tiếp hạ lệnh thuộc hạ lấy biên chế trăm người một đội bắt đầu khống chế các khu vực trong thung lũng, sau đó bắt đầu kiểm soát tù binh.

Đám binh lính võ trang toàn bộ trói chặt lại, nhân viên hậu cần thì giam giữ. Về phần phụ nữ và trẻ em, người già thì có thể hoạt động trong phạm vi hạn chế.

Đội trăm người tuần tra ở trên cánh đồng tuyết, cực kỳ may mắn bắt được hơn trăm bang chúng Tuyết Lang bang chạy ra khỏi thung lũng làm tù binh. Phần công huânnày khiến cho bọn họ tinh thần phấn chấn tiếp tục tuần tra.

Sau khi phân biệt tù binh, bắt đầu làm cho nhân viên hậu cần phụ trách nấu cơm, thành viên vệ đội lưu lại một ít trông coi tù binh, những người khác bắt đầu thu dọn chiến trường, cứu trị thương binh, tìm kiếm quân ta chế trận. Về phần quân địch chết trận, chôn xác chết, đầu dùng vôi gói kỹ lưỡng.

Sau một phen bận rộn mọi chuyện đều giải quyết xong.

Sau khi ăn cơm xong, thành viên vệ đội cũng không nghỉ ngơi bắt đầu kiểm kê tồn kho. Chuyện này phải mất rất nhiều thời gian, thẳng đến ngày hôm sau mới có kết quả công tác thống kê.

Giáp Nhất bẩm báo:

- Chủ thượng! Lần này đọa được năm trăm xe trượt tuyết quân dụng, ba mươi xe ngựa, ba trăm bốn mươi con tuyết mã. Đao thương tiêu chuẩn hoàn hảo mỗi loại hai ngàn bộ, khiên sắt năm trăm cái, cung mạnh ba trăm, cung nỏ một trăm. Nguyên bộ gần một ngàn bộ, hơn ba vạn mũi tên.

- Hơn ba vạn cuộn tấm da lông bình thường, da lông thượng hạng hơn một trăm tấm, vải gai hơn một vạn cuộn, vải lụa hơn ba trăm cuộn. Ba vạn thạch tiểu mạch, sáu vạn thạch khoai tây, cỏ khô tám mươi khối. Hơn bốn vạn bảy ngàn kim tệ, hơn tám ngàn đồ cổ.

Khang Tư hiển nhiên bị thu hoạch như vậy làm cho trợn mắt há mồm.

Thứ khác không nói, Tuyết Lang bang này tung hoành lâu như vậy cướp được nhiều thứ cũng không kỳ quái. Tuy nhiên vũ khí lại đủ để trang bị một đội quân tiêu chuẩn năm nghìn người, mấy thứ này không thể cướp tới được. Không có quyền quý lớn cầm cự căn bản không thể kiếm được nhiều vũ khí như vậy.

Từ điểm này có thể xác định được, đặc biệt là Giáp Nhất báo từng có người chạy tới thông báo cho Tuyết Lang bang tình hình quân Khang Tư. Chỉ là đáng tiếc người đưa tin đã bị giết chết trong lúc hỗn loạn, hơn nữa tìm khắp toàn thung lũng đều không có tìm được văn kiện của người đứng phía sau Tuyết Lang bang.

Tuy nhiên Khang Tư đối với chuyện này cũng không để ý, bắt được người mang tin cũng sẽ giết chết, lục được thư cũng sẽ đốt cháy. Đây là vì tránh cho người bắt được sơ hở của đối phương mà bạo phát trước. Bạo phát trước cũng chả có gì, chỉ sợ người phía sau tập trung chú ý lên trên người mình.

Mình tiêu diệt Tuyết Lang bang chỉ vì khoản tiền thưởng kếch xù kia mà thôi, chẳng muốn gánh vác mối thù không rõ kia làm gì.

Nghĩ như vậy Khang Tư một mặt khiến Giáp Nhất chất tất cả vật tư lên xe, một mặt hỏi thiệt hại lần này. Nguồn truyện: Y

Giáp Nhất lập tức trả lời:

- Chủ thượng! Lần này quân ta chết và bị thương ba trăm bảy mươi người. Trong đó một trăm hai mươi người chết trận.

Lần này quân Khang Tư bị thương, chết một phần ba, tuyệt đối là cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng nhìn tỷ lệ nhân số hai bên, hơn nữa quân địch toàn bộ là giặc cướp bí mật, hoặc phải nói là binh lính bí mật. Cho dù bọn họ mất đi sĩ quan hơn nữa bị hỗn loạn, nhưng đây cũng không thể thoải mái giải quyết, thật sự mà nói bên mình vẫn được lợi rất nhiều.

Khang Tư có thể tin tưởng, nếu đánh chính diện với Tuyết Lang bang, hoặc là đầu mục cao cấp không chết, đây tuyệt đối là một hồi chiến đấu gian khổ. Thậm chí toàn quân bị diệt cũng không phải chuyện không có khả năng.

- Ừ! Lần này công huân của người chết tăng gấp đôi. Đúng rồi! Giáp Linh!

238. Chương 238: Quý Tộc Mới Nổi Ở Phương Đông. (1+2+3)

Khang Tư vừa dứt lời Giáp Linh lập tức xuất hiện trước mặt Khang Tư.

- Ngươi mang theo đầu bang chủ Tuyết Lang bang đi tới nghiệp đoàn lính đánh thuê thành Bỉ Khắc thông báo chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhớ kỹ lúc vào thành bắt đầu hô lớn đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Hắc Mân Côi tiêu diệt Tuyết Lang bang, hơn nữa yêu cầu nghiệp đoàn lính đánh thuê cùng đội buôn phái người theo ngươi tới nơi này kiểm tra. Miễn cho những người này đỏ mắt nói chúng ta thông đồng Tuyết Lang bang lừa dối linh tinh.

Khang Tư cẩn thận chỉ điểm cho Giáp Linh.

Sở dĩ phái Giáp Linh có điểm trì độn là bởi vì tốc độ của hắn nhanh, hai là không chết, cho nên căn bản không cần lo có ai chặn ở nửa đường.

Về phần nghiệp đoàn lính đánh thuê phái người đến kiểm tra. Một là khiến cho đối phương xác định mình hoàn thành nhiệm vụ. Hai là nói rõ mọi chuyện cho mọi người đều biết, như vậy có người muốn cướp đoạt công lao của mình cũng không có khả năng.

Giáp Linh nhanh chóng rời đi, Giáp Nhất có chút chần chờ hỏi Khang Tư:

- Chủ thượng! Đám tù binh này xử lý thế nào?

Khang Tư hỏi:

- Có bao nhiêu người?

Giáp Nhất có vẻ cố ý nói:

- Tráng đinh hơn hai ngàn người, hậu cần khoảng bảy trăm người. Phụ nữ, người già và trẻ em có gần bốn ngàn người, trong đó trẻ tuổi mặt đẹp hơn năm trăm người, chết trận khoảng hơn ngàn người.

- Nhiều như vậy?

Khang Tư có chút kinh ngạc, mọi người trong thung lũng này tổng cộng khoảng tám chín ngàn người, hoàn toàn là một thành nhỏ. Chỉ cần điều này đủ nói lên phía sau Tuyết Lang bang có chỗ dựa vững chắc.

Khang Tư sau khi suy nghĩ một chút nói:

- Được rồi. Toàn bộ giải đi, lãnh địa chúng ta lớn như vậy phải cần nhiều nhân khẩu để tăng nhân khí. Phụ nữ, người già và trẻ em cùng với nhân viên hậ cần có thể khôi phục tự do giúp chúng ta làm việc, nhưng đám tráng đinh phải nhất định trông coi cẩn thận.

- Nếu những đội buôn muốn lấy đám tù binh này thì sao?

Giáp Nhất nhìn Khang Tư căn bản không có chú ý đến nhiều người con gái đẹp trong đám tù binh, chỉ có thể tiếp tục thở dài hỏi. Tuy nhiên hắn ngầm quyết định sau khi trở về nhất định chọn tuyển từ những người đẹp còn trẻ này dạy dỗ một phen để làm người hầu cho phủ lĩnh chủ.

Hiện tại người bưng trà rót nước phủ lĩnh chủ không phải ông già thì là các bà, các mợ, thật sự là ủy khuất cho chủ thượng của mình.

Khang Tư cười nói:

- Bọn họ chỉ tuyên bố treo giải thưởng mà thôi, còn không có tư cách yêu cầu đòi tù binh với chúng ta.

- Dạ! Như vậy thuộc hạ có thể nói rõ việc này cho đám tù binh nghe không? Tin tưởng sau khi bọn họ biết chuyện này sẽ không có chống đối, chắc sẽ ngoan ngoãn theo chúng ta quay về lãnh địa.

Loại chuyện lôi kéo lòng người này, thân là người dưới đều thật cẩn thận làm việc, cho nên Giáp Nhất mới phải xin chỉ thị rồi mới làm.

Khang Tư gật đầu nói:

- Có thể! Để cho bọn họ yên tâm chờ đợi, chỉ cần không gây loạn, như vậy không lâu sau có thể bỏ thân phận giặc cướp làm bình dân sống yên ổn.

- Dạ! Vậy thuộc hạ đi làm việc này.

Giáp Nhất nhận lệnh quay ra.

Tiếng Việt

Thành Bỉ Khắc tuy rằng vẫn là nơi tụ tập nhiều thương nhân nhất của Bỉ Khắc lĩnh nhưng bởi vì một lần thanh tẩy Tuyết Lang bang cho nên hiện tại thành Bỉ Khắc có điểm tiêu điều.

Nhưng bởi vì ưu thế về địa lý, hơn nữa có rất nhiều đoàn lính đánh thuê vì giải thưởng kếch xù mà đến, lại thêm những đội buôn lớn bị thiệt hại nặng nề cho nên những đội buôn nhỏ nhân cơ hội cướp đoạt thị trường làm cho thành Bỉ Khắc trở nên náo nhiệt xôn xao.

Lúc này đứng canh cửa thành là binh lính của Bá tước Bỉ Khắc, vốn thuế vào thành khiến cho tên lính thật sự đếm tiền đến mức chuột rút ở tay nhưng bởi vì chuyện tốt như vậy làm cho bọn họ căn bản không để ý cổ tay đau đớn, nụ cười trên mặt từ lúc canh gác không có biến mất.

Ngay khi một tay hắn lấy tiền một tay đút vào người, lính thủ thành đột nhiên cảm thấy được có một trận gió to thổi qua bên người, quay đầu vừa nhìn hắn liền trợn tròn mắt.

Bởi vì một người đàn ông mặc quần áo màu đỏ một tay chống cây cờ, một tay cầm cái bọc dính máu không rõ thế nào mà xuất hiện ở bên trong thành.

Tất cả mọi người ở đây không kìm nổi dụi mắt, bởi vì nhìn thấy một người như vậy không có khả năng mắt mình bị viễn thị, nhưng là ai cũng không nhìn thấy hắn đi qua cửa thành.

Ngay khi bọn binh lính chần chờ muốn kiểm tra người kỳ dị này một chút hay không thì người đàn ông kia nhìn xung quanh một chút, nói thầm một câu:

- Đúng rồi. Chủ thượng nói ta vào trong thành bắt đầu hô lớn. Hiện tại chắc ta đã vào thành rồi.

Nói đến đây, người đàn ông này lập tức bước đi về trước, hơn nữa vừa đi vừa mở rộng yết hầu hét lớn:

- Lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh nằm trong lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ, chỉ huy đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Hắc Mân Côi tuyên bố với mọi người, đoàn chúng tôi đã tiêu diệt Tuyết Lang bang!

Những lời này là Giáp Nhất dạy, nếu thực để tự Giáp Linh nói, phỏng chừng chỉ là một câu: "Tuyết Lang bang đã bị chủ thượng của ta tiêu diệt rồi" liền xong việc.

Giáp Linh là hạng người gì, hoàn toàn không biết ăn nói, không có tồn tại những tật xấu. Cho nên tiếng kêu la của hắn khiến người ta nghe mà muốn điếc cả tai!

Thanh âm lớn như vậy lại thêm lá cờ hoa hồng rực rỡ, cùng với cái bọc dọa người trong tay Giáp Linh, khiến cho ánh mắt mọi người nhìn thấy đều bị hắn hấp dẫn.

Mới đầu mọi người còn có chút ngây ngẩn, người đàn ông thần bí này nói gì? Tuyết Lang bang đã bị tiêu diệt? Gạt người à? Đó là một đoàn giặc cướp phi thường mạnh mẽ. Tuy nhiên nghe người ta ngay cả thân phận cũng đều nói rất kỹ càng, mà lại là một lĩnh chủ, hắn sẽ không phải nói đùa!

Mà những đoàn lính đánh thuê nghe nói thế tất cả đều bồn chồn. Mẹ nó, Tuyết Lang bang bị các ngươi diệt? Vậy đám người chúng ta đây vất vả chạy tới nơi này chẳng phải là phí công?

Vì vậy những người tuyệt đối không muốn tin lập tức cẩn thận quan sát Giáp Linh.

Vừa nhìn bọn họ rất nhanh liền phát hiện màu đỏ trên quần áo người đàn ông này không ngờ đều là do máu nhiễm đỏ, mà cái bọc dính máu kia vừa nhìn thì biết bên trong chính là đầu lâu. Nhưng cái này cũng chưa là gì, quan trọng là vải dùng để bọc không ngờ là cờ của Tuyết Lang bang!

Lúc trước từng nói, cờ không thể dùng lung tung. Giả tạo, trộm cắp, cờ tự chế đều khiến cho những tổ chức có lá cờ đó truy cứu trách nhiệm tội của người hoặc tổ chức giả mạo dùng cờ.

Đương nhiên tổ chức mạnh mẽ giả mạo cờ của tổ chức nhỏ yếu, tổ chức nhỏ yếu chỉ có thể lên tiếng công bố để giải thích, cái loại tuyên bố yếu đuối như là cái loại cờ xuất hiện lúc nào đó không phải là của tổ chức chúng tôi.

Tổ chức lớn mạnh bởi vì nguyên nhân nào đó mà dùng tên tuổi tổ chức nhỏ yếu, đối với chuyện giả mạo như vậy thì không có khả năng bị xử phạt. Còn có một loại giả mạo dùng mà không bị xử phạt, đó là một tổ chức có hai loại cờ, sáng – tối.

Nhưng tổ chức như Tuyết Lang bang như vậy ở Bỉ Khắc lĩnh là không có bất kỳ người hay tổ chức nào dám giả mạo dùng. Mà Tuyết Lang bang này tồn tại nhiều năm cũng không có khả năng có loại cờ hai mặt. Bởi vì tổ chức có loại cờ hai mặt sáng – tối này đều lộ ra dấu vết để lại.

Nhưng đoàn lính đánh thuê hiểu được chuyện này, sau khi nhìn thấy cờ Tuyết Lang bang, ít nhiều đều có chút tin tưởng chuyện Giáp Linh hô lên. Bởi vì nếu giả mạo dùng cờ, vậy thì lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh nào đó sẽ phải chịu sự giận dữ trả thù của Tuyết Lang bang.

Người của đoàn lính đánh thuê đưa mắt ra hiệu cho nhau, lập tức tiến lên muốn vây quanh Giáp Linh lôi kéo làm quen.

Bọn họ cũng không phải là ngu ngốc, người này còn không có đi bẩm báo với nghiệp đoàn lính đánh thuê trước, nghiệp đoàn lính đánh thuê cũng không xác nhận người hoàn thành nhiệm vụ là hắn.

Nhưng Giáp Linh vừa thấy bọn họ vây lại lập tức tăng tốc độ, tốc độ rất kinh người nhưng cũng không đến mức làm người ta kinh ngạc, tựa như là một người bình thường cấp tốc chạy trốn, nhanh chóng rời khỏi vòng vây của đám lính đánh thuê này.

Hơn nữa hắn cũng không chờ những đoàn lính đánh thuê này phản ứng lại liền dùng tốc độ nhanh chóng này bắt đầu chạy quanh những đường lớn của thành Bỉ Khắc.

Chờ sau khi Giáp Linh chạy vòng quanh thành Bỉ Khắc một vòng, người toàn thành đều biết tin Tuyết Lang bang bị đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Hắc Mân Côi dưới trướng lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh tiêu diệt.

Phần lớn người ta đối với tin tức này đều nửa tin nửa ngờ, chỉ có một số dân chúng có người nhà bị Tuyết Lang bang mưu hại là không nghĩ ngợi gì liền cảm ơn trời cao có linh tiêu diệt Tuyết Lang bang.

Thành Bỉ Khắc náo nhiệt như vậy đương nhiên Bá tước Bỉ Khắc cũng nhận được tin tức, vẻ mặt hắn lộ ra vẻ không thể tin, lẩm bẩm: ”Không có khả năng! Lúc này mới được mấy ngày hả? Khang Tư không ngờ bằng vào một ngàn người kia tiêu diệt Tuyết Lang bang? Người của chúng ta đã bảo vệ chặt chẽ trạm kiểm soát rồi chứ?

Câu sau cùng của Bá tước là hỏi lão nhân kia.

- Dạ! Lúc trước đã bẩm báo tuyệt đối sẽ không bỏ qua một con chuột.

Lão nhân nói.

- Mẹ kiếp! Không lọt qua một con chuột, nhưng có thể bỏ qua cho một người đúng không! Tên kia làm sao chạy tới đây được? Chẳng lẽ hắn biết bay sao, còn nữa, đám bảo vệ cửa thành tất cả đều đáng chết! Vì sao lại cho một người nổi bật như vậy vào trong thành, mặc kệ hắn khắp nơi tuyên dương?

Bá tước chửi ầm lên.

- Đại nhân! Xin ngài bình tĩnh, có lẽ đây chỉ là quỷ kế của Khang Tư mà thôi. Nói không chừng Khang Tư chỉ đánh vài trận với Tuyết Lang bang, chém được vài cái đầu liền chạy tới đây để làm hắn nổi tiếng mà thôi.

Lão nhân vội an ủi nói. Tuy nhiên hắn cũng biết lời của mình quá giả, vòng vây vừa gửi thư đến nói không có phát hiện tung tích Khang Tư, hiện tại người ta chạy tới, hơn nữa hắn đã hạ lệnh cho Tuyết Lang bang tiêu diệt Khang Tư, làm sao còn để hắn chém mấy cái đầu bỏ chạy.

- Mẹ nó! Phái người trực tiếp đến nơi của Tuyết Lang bang điều tra. Ta thật sự muốn biết là chuyện gì đã xảy ra!

Bá tước tức giận vung tay lên.

Lão nhân cung kính lui ra. Hiện tại tình huống không rõ, vẫn thật sự phải biết rõ Tuyết Lang bang còn tồn tại hay không, điều này quyết định hai phương án khác nhau hoàn toàn.

Giáp Linh chạy một vòng thành Bỉ Khắc lúc này mới vừa quát to vừa khôi phục tốc độ bình thường đi tới nghiệp đoàn lính đánh thuê. Lúc này xung quanh Giáp Linh đã vây đầy dân chúng xem náo nhiệt, hơn nữa người của nghiệp đoàn lính đánh thuê cũng đã sớm đi ra cửa nghiệp đoàn đợi.

Người tinh mắt đều biết vị sứ giả Giáp Linh này vì sao phải chạy vòng quanh thành một vòng tuyên dương khắp nơi, hoàn toàn chỉ là vì lớn tiếng dọa người, tránh bị người khác đoạt mất công lao.

Đến lúc này ai cũng đều biết rõ đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Hắc Mân Côi dưới trướng lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh đã tiêu diệt Tuyết Lang bang. Nếu việc này được chứng minh là thật, vậy phần thưởng cực lớn kia tuyệt đối là của lĩnh chủ này, bất cứ người nào cũng không thể cướp đoạt được.

Giáp Linh bị vây quanh đi đến nghiệp đoàn lính đánh thuê. Nghiệp đoàn lính đánh thuê trước tiên kiểm tra tên cùng cờ lính đánh thuê, trong hồ sơ cho thấy đây là đoàn lính đánh thuê hợp pháp, hơn nữa cũng có bản ghi lại nhận nhiệm vụ ở thôn trấn Thanh Hương lĩnh, thân phận của Khang Tư trước tiên được chứng nhận.

Tiếp đó bọn họ kiểm tra cờ Tuyết Lang bang, cờ là thật sự chỉ là kiểm nghiệm đầu lâu lại gây ra khó khăn, bởi vì người ở đây đều không có người gặp qua Bang chủ Tuyết Lang bang.

Nhìn bộ dạng người nghiệp đoàn lính đánh thuê phiền não, Giáp Linh chớp chớp mắt, cuối cùng nhớ tới chủ thượng dặn dò, hắn không khỏi lên tiếng nói:

- Các ngươi không tin có thể theo ta đi đến nơi trú ẩn của Tuyết Lang bang nhìn xem. Chủ thượng của ta còn chờ ở nơi đó kìa.

- A! Vậy thật tốt. Không biết chúng ta có thể đi bao nhiêu người?

Người nghiệp đoàn lính đánh thuê lập tức hưng phấn nói.

Không trách bọn họ hưng phấn như thế, người ta không ngờ đồng ý mình đi nơi dừng chân của Tuyết Lang bang xem, nói rõ tính chân thật của chuyện này đã tới tám phần. Nói cách khác cũng chính là bảng nhiệm vụ xưa nay chưa từng có sẽ được mình ký tên là người làm chứng, đây chính là một chuyện tốt tiếng thơm lưu ngàn đời.

Những người ở đây cũng đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú lên người Giáp Linh. Chủ thượng người này rất nhanh sẽ trở thành một quý tộc lớn có một Tử tước lĩnh, một Nam tước lĩnh. Mà hắn cũng sẽ khẳng định được thăng chức theo.

- Càng nhiều càng tốt, còn nữa, tốt nhất là những người treo giải thưởng cũng nên phái người đi. Miễn cho đến lúc đó lại quỵt nợ.

Giáp Linh dựa theo lời Giáp Nhất dặn dò, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

- Chuyện này là tự nhiên. Xin đợi một lúc, chúng ta đi triệu tập người.

Người nghiệp đoàn lính đánh thuê phi thường cao hứng vì Giáp Linh biết điều. Bởi vì cho dù Giáp Linh không nói bọn họ cũng phải đề nghị làm cho những người tuyên bố nhiệm vụ phái người đi tham gia kiểm tra.

Phải biết rằng đây cũng không phải là giải thưởng bình thường mà là tám mươi vạn kim tệ, một Tử tước lĩnh, một Nam tước lĩnh. Một giải thưởng kếch xù từ xưa đến nay!

Bá tước đại nhân nhận được thông báo, rất là tức giận vung tay lên nói với lão nhân kia:

- Gọi những người chặn đường giải tán về nơi dừng chân. Ngươi đi xem chuyện này là thế nào? Nhất định phải điều tra rõ ràng Tuyết Lang bang nhiều người như vậy tại sao lại bị thua bởi Khang Tư!

Lão nhân chỉ óc thể cung kính nhận lệnh. Vào lúc Giáp Linh yêu cầu mọi người đi hiện trường, tất cả mọi người đều biết chuyện Khang Tư tiêu diệt Tuyết Lang bang là sự thật.

Giáp Linh không có chờ đợi lâu, một đội điều tra đã được thành lập bởi nghiệp đoàn lính đánh thuê, các đoàn lính đánh thuê, các đội buôn, phủ Bá tước Bỉ Khắc. Sau đó bọn họ không chút kiên nhẫn dưới sự dẫn đường của Giáp Linh đi nơi trú ẩn của Tuyết Lang bang.

Qua vài ngày, khi tất cả mọi người trông mòn con mắt, đội kiểm tra này lại xuất hiện ở cửa thành. Bọn họ bị dân chúng tò mò vây quanh không thể cử động đành phải tuyên bố ngay cửa thành:

- Nhiệm vụ tiêu diệt Tuyết Lang bang đã bị đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi dưới trướng lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh nằm trong lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ hoàn thành!

Lời này vừa nói ra, toàn thành Bỉ Khắc vang sôi sục, tất cả mọi người đều bàn luận đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi này rốt cuộc là đoàn lính đánh thuê như thế nào, làm sao có thể lấy tư cách đoàn lính đánh thuê cấp ba tiêu diệt Tuyết Lang bang có năm ngàn binh lực.

Tất cả mọi người bàn luận lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh có phải là con của nữ thần may mắn hay không. Mới vừa chiếm được một lãnh địa lớn không bao lâu, liền có thêm một tước vị Tử tước và một tước vị Nam tước cùng với lãnh địa tương xứng. Dựa theo lãnh thổ mà tính toán, vị Tử tước đại nhân mới toanh này đã trở thành một quý tộc lớn số một số hai ở lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc.

Tin tức chấn động như vậy lập tức truyền ra từ thành Bỉ Khắc khắp toàn bộ lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc, truyền ra toàn bộ công quốc Băng Diệu, rồi cuối cùng truyền toàn bộ Tuyết quốc.

Gần như tất cả những người chú ý tới phần thưởng cao nhất từ trước tới nay đều biết sự tồn tại của lĩnh chủ Khang Tư, đều biết tới sự tồn tại của đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi.

Đối với sự tồn tại của Khang Tư, bình thường chỉ là hâm mộ hắn may mắn, một số người bắt đầu thì thầm làm sao gia nhập vào vị quý tộc mới nổi lên ở phương đông này. Một số người thì thèm nhỏ dãi vào của cải khổng lồ, càng có một số người sau khi nghe tên đoàn lính đánh thuê lập tức phát ra hào quang làm người khác sợ hãi, sau đó toàn phương diện thu thập tình báo của Khang Tư may mắn này.

Dưới chiêu thức lớn tiếng dọa người của Khang Tư khiến cho những người tham lam chỉ có thể tránh vào phía sau, khi Khang Tư bắt đầu mang theo đội ngũ khổng lồ chầm chậm trở về. Trong một phòng nào đó ở tòa thành Tử tước Cáp Nhĩ.

Vài tiếng loảng xoảng vang lên, thiếu gia Cáp Nhĩ tức giận vạn phần ném hỏng tất cả những thứ có thể ném được. Đám người Áo Đặc Hàn ở bên cạnh nhàn nhã ung dung ở bên cạnh nhìn.

Một hồi lâu sau, đợi cho thiếu gia Cáp Nhĩ phát tiết xong thở hổn hển dừng lại nghỉ ngơi, Áo Đặc Hàn mới ho khan vài tiếng nói:

- Thiếu gia! Hiện tại ngài sẽ không nghi ngờ lời của chúng ta nữa chứ?

Thiếu gia Cáp Nhĩ khó khăn lắc đầu, giọng uể oải nói:

- Ha ha! Năm ngàn phần tử võ trang của Tuyết Lang bang, Khang Tư mới một ngàn năm trăm người. Hơn nữa Tuyết Lang bang phòng thủ ở chỗ hiểm, Khang Tư chính diện tấn công. Sự chênh lệch lớn đến vậy không ngờ Khang Tư chỉ chết trận hơn trăm người giết chết hơn một ngàn người Tuyết Lang bang được võ trang, những người già trẻ còn lại toàn bộ bị bắt. Trên đời này còn có chuyện với vẩn hơn chuyện này sao?

Nói đến câu sau, thiếu gia Cáp Nhĩ lại rống to lên một lần nữa.

Kỳ thật cách nói này cũng là tính chân thật rất nhỏ, chỉ là quên mất nhân tố quan trọng Giáp Linh ở bên trong. Cho nên khi truyền ra bên ngoài, tự nhiên sẽ gán cho Khang Tư thêm vài chỗ dựa lớn vững chắc, nói chỗ dựa vững chắc này ngầm xuất binh hỗ trợ. Bằng không công lao của Khang Tư như vậy căn bản không hợp lý.

Mà trong lời đồn, Tử tước Cáp Nhĩ, Bá tước Bỉ Khắc, thậm chí đội buôn Hoa Bách Hợp đều là một trong những chỗ dựa vững chắc của Khang Tư. Chỉ là những người được cho là chỗ dựa vững chắc này đều rõ ràng mọi chuyện là thế nào. Khang Tư có thể hoàn thành nhiệm vụ tuyệt đối không phải dựa vào những chỗ dựa không có tý quan hệ nào.

Cho nên giải thưởng của Khang Tư được những người treo giải thưởng này đưa rất vui vẻ, cũng biểu thị Khang Tư chỉ cần đến thành Bỉ Khắc là có thể lĩnh tất cả giải thưởng.

Mà mấy tin tức này chính là nguyên nhân khiến thiếu gia Cáp Nhĩ hoàn toàn mất tự chủ.

Thiếu gia Cáp Nhĩ đi qua đi lại, lẩm bẩm như bị thần kinh:

- Không được! Không thể tiếp tục như vậy. Đến lúc đó còn chỗ nào cho ta!

- Thiếu gia! Ta xem hay là dựa theo kế hoạch lúc trước của chúng ta mà làm. Khang Tư sau khi lĩnh thưởng ở thành Bỉ Khắc, lúc quay về khẳng định phải tới thăm hỏi đại nhân. Cho nên chúng ta sẽ chờ đến lúc đó một lưới bắt hết, như vậy chẳng những có thể chiếm được tám mươi vạn kim tệ, còn có thể được thêm hai tước vị quý tộc!

Trong mắt Áo Đặc Hàn lóe ra ánh sáng khó hiểu.

- Được! Liền làm như vậy, một lưới bắt hết bọn họ. Đến lúc đó ta sẽ không cho các ngươi chịu thiệt.

Thiếu gia Cáp Nhĩ vỗ tay một cái cười ha hả, làm cho đám người Áo Đặc Hàn cũng cười rộ lên điên cuồng theo.

Ở trong mắt đám người không biết tình hình bên trong này, Khang Tư khẳng định dựa vào quý tộc lớn trợ giúp mới tiêu diệt Tuyết Lang bang. Cho nên bọn họ căn bản không coi Khang Tư là gì.

Bởi vì quý tộc lớn rất ít quản lý chuyện quý tộc nhỏ phía dưới đấu đá với nhau, cũng giống như chuyện Phổ Đặc tấn công Khang Tư, thắng thua tự chịu trách nhiệm bên trên không quản. Bởi vậy bọn họ mới có thể yên tâm lớn mật nhằm vào Khang Tư.

Mà sau khi trấn Thanh Hương nhận được tin tức, tất cả người phủ lĩnh chủ cùng với người nhà vệ đội lĩnh chủ đều vui sướng. Bởi vì người mình đi theo đã trở thành Tử tước, những người đi theo chúng mình cũng có thể được nhiều lợi ích hơn.

Mà thủ lĩnh các thế lực lớn nhỏ trấn Thanh Hương thì liều mạng tự gõ đầu mình đặc biệt là ba người đầu mục từng đi theo Khang Tư nhưng cuối cùng lại bỏ thì lại càng hối hận đến đứt ruột gan.

Nếu bản thân mình đi theo Khang Tư tiêu diệt Tuyết Lang bang, vậy chẳng phải mình đã trở thành kỵ sĩ đại nhân cao cao tại thượng rồi!

Cũng không trốn ở xó xỉnh âm u như hiện tại, vì nghĩ cách kiếm thêm vài đồng tiên mà buồn phiền.

Thị Tòng trưởng yên lặng thưởng thức trà, sau khi nghe được tin này không khỏi cười hắc hắc, lẩm bẩm: ”Ta đã nói thân phận lĩnh chủ đại nhân rất khác thường, làm sao chỉ làm một Huân tước nho nhỏ? Không nghĩ tới lại dùng phương pháp như vậy để đẩy lĩnh chủ đại nhân lên. Quả thật lợi hại, thật sự là đại thủ bút.

Lời này của Thị Tòng trưởng cũng giống như là nói Khang Tư có chỗ dựa vững chắc. Chỉ cần không phải người đích thân tham gia, có thể nói trừ hơn một ngàn thuộc hạ của Khang Tư ra, những người khác hầu như đều cho rằng Khang Tư dựa vào vị quyền quý nào đó hỗ trợ mới có thể tiêu diệt được Tuyết Lang bang.

Không nói tới những suy nghĩ linh tinh của người đời. Khang Tư mang theo đại quân chậm rãi đi vài ngày rốt cục đến thành Bỉ Khắc. Chuyến đi này tráng đinh Tuyết Lang bang tuy rằng bị trói chặt lại, nhưng đều an tâm rất nhiều.

Một là người nhà bọn họ đều ở bên người. Hai là bọn họ hiểu được Khang Tư muốn dung nhập bọn họ vào làm dân lãnh địa. Ba là Khang Tư cam đoan sẽ không giao bọn họ cho người khác, cũng sẽ tiêu trừ thân phận bang chúng Tuyết Lang bang.

Có những điều cam đoan này, vậy mình còn phải chạy làm gì, vậy không phải tự tìm tội chịu sao? Bởi vậy đám người này của Khang Tư tuy rằng nhiều người nhưng dọc đường đi cũng không xảy ra bất kỳ phiền phức gì.

Khang Tư không có mang quân đội vào trong thành Bỉ Khắc. Không nói gần vạn người đi vào làm sao sắp xếp, chỉ nói đến thành thị đã bị Tuyết Lang bang từng mưu hại không chừng sẽ có người yêu cầu giết chết tù binh. Vậy thì phiền toái lớn.

Bởi vậy Khang Tư bố trí đại quân ở ngoài nơi hoang dã cách thành Bỉ Khắc vài dặm. Nơi trú ẩn của Tuyết Lang bang bị Khang Tư dọn sạch, cái gì cũng có cho nên hạ trại ngoài hoang dã hoàn toàn không có vấn đề.

Sau khi thu xếp xong xuôi, Khang Tư mang theo một đội trăm người, lôi kéo hơn ngàn đầu lâu Tuyết Lang bang, nghênh ngang đi tới thành Bỉ Khắc.

Thành Bỉ Khắc đương nhiên sớm biết Khang Tư đến, Bá tước Bỉ Khắc tuy rằng chỉ phái quản gia đi nghênh đón nhưng đó chỉ là nể tình. Mà dân chúng tò mò trong thành, đội buôn, đoàn lính đánh thuê, tất cả đều chen chúc ở cửa giúp vui.

Chỉ là bọn họ vốn đơn thuần xem náo nhiệt, còn chưa kịp kêu gào huyên náo đã bị một cỗ mùi máu tanh làm rung động ngậm mồm. Mà hơn một ngàn cái đầu bộ mặt dữ tợn được chất đống cao như một tòa núi nhỏ lập tức dọa người vây xem đến chết khiếp. Nhìn thấy cảnh này, đội trăm người đi theo Khang Tư vào thành mỗi người đều ngẩng đầu ưỡn ngực bày ra một bộ dáng vênh váo tự đắc, khiêu ngạo không coi ai ra gì.

Không có cách nào, đám thành viên vệ đội này sớm bị chọc tức. Không ngờ lại đồn đãi lĩnh chủ mình dựa vào chỗ dựa vững chắc gì đó trợ giúp mới tiêu diệt được Tuyết Lang bang! Mẹ kiếp! Nói như vậy chẳng

phải coi lĩnh chủ anh minh thần võ của mình không tồn tại? Chẳng phải đám bọn mình liều chết đoạt công lao toàn bộ đều là giả sao?

Bọn họ đã sớm nghẹn đầy một bụng tức chuẩn bị cho bọn miệng lưỡi dẻo quẹo này nhìn xem đám bọn mình hoàn toàn anh dũng giết địch dưới sự lãnh đạo anh minh của lĩnh chủ. Tiêu diệt Tuyết Lang bang là dựa vào lực lượng của chính mình, mà không phải dựa vào chỗ dựa vững chắc chó má nào cả!

Về phần gán tiếng tốt cho đoàn lính đánh thuê thì ngu ngốc cũng biết đây là chuyện gì. Chủ nhân Khang Tư của đoàn lính đánh thuê này muốn nhân tích phân của nhiệm vụ này để tăng cấp bậc đoàn lính đánh thuê.

Nghiệp đoàn lính đánh thuê sớm đã truyền tin tức, chỉ cần nộp ra: cấp bốn năm nghìn, cấp năm hai vạn năm nghìn, cấp sáu mười hai vạn năm nghìn kim tệ. Tổng cộng mười lăm vạn năm nghìn kim tệ thì đoàn lính đánh thuê Bạch Mạn Mân Côi có thể trực tiếp tăng lên đoàn lính đánh thuê cấp sáu. Nói cách khác là có thể có được hai ngàn chín trăm mười sáu người võ trang hợp pháp.

Tuy nhiên không có thằng ngốc nào bằng lòng bỏ ra mười lăm vạn kim tệ để được phép có ba nghìn người được võ trang hợp pháp này.

Đặc biệt là lĩnh chủ như Khang Tư, mười lăm vạn kim tệ này đủ để võ trang mấy vạn người được võ trang hợp pháp của lĩnh chủ.

Đội trăm người đi theo Khang Tư vào thành là binh lính bộ dạng anh tuấn, dáng người thống nhất được cố ý chọn ra trong toàn bộ vệ đội. Hơn nữa bọn họ được chuyên môn huấn luyện một buổi, có thể nói là cố ý dùng để phô trương hình thức.

Cho nên vào lúc dân chúng xem náo nhiệt bị hơn ngàn đầu lâu kia khiếp sợ thì cũng bị hoảng sợ bởi đội ngũ một trăm tên lính quần áo màu trắng như tuyết sắp xếp chỉnh tề, động tác thống nhất, vẻ mặt đẹp đẽ cao ngạo mà thường thường tản ra sát khí.

Khang Tư cho người xếp ngàn cái đầu lâu ở cửa nghiệp đoàn lính đánh thuê, để lại vài binh lính giúp người nghiệp đoàn thống kê. Phải biết rằng những cái đầu này phần lớn là cấp bậc đầu mục Tuyết Lang bang, chỉ riêng những cái đầu này đều có thể đổi lấy vài vạn kim tệ rồi.

Khang Tư khách sáo vài câu với người của nghiệp đoàn, mang theo mấy tên thuộc hạ Giáp Linh, Giáp Nhất đi theo quản gia của Bá tước đi tòa thành Bỉ Khắc ra mắt Bá tước đại nhân.

Lúc trước khi đi, Giáp Nhất nháy mắt với tên Bách phu trưởng, tên Bách phu trưởng đó hiểu ý gật đầu.

Sau khi Khang Tư rời đi, Bách phu trưởng lập tức hạ lệnh giải tán, đám lính có thể tự do hoạt động ở trong thành. Những tên lính anh tuấn này sớm đã được dặn dò, đương nhiên biết bản thân phải làm thế nào. Cho nên tất cả chia thành những tốp năm tốp ba đi vào các quán rượu quán trà phân bố ở toàn thành, bắt đầu công việc uống trà uống rượu nói chuyện phiếm.

Nhìn đám binh lính toàn thân trắng như tuyết, bộ dáng anh tuấn vẻ mặt cao ngạo tiến vào quán rượu, dân chúng tò mò trong quán lập tức xông tới.

Những dân chúng sinh sống lâu dài ở thành thị bị người buôn bán thống trị này cho dù hiện tại người thống trị đổi thành Bá tước, nhưng Bá tước vì cam đoan bầu không khí buôn bán trong thành Bỉ Khắc cũng không có bày ra quyền uy của mình với dân chúng. Cho nên dân chúng vẫn còn giữ tính nết như trước kia, cũng chính là căn bản không sợ hãi quý tộc, càng không nói là sợ hãi binh lính thuộc hạ của quý tộc.

Đám dân chúng Bỉ Khắc coi những tên lính này là đề tài nói chuyện, nhiệt tình mời đám binh lính uống rượu. Mà đám binh lính được lệnh cũng bỏ vẻ mặt lạnh lùng, rất nhiệt tình tiếp nhận ý tốt của dân chúng.

- Người anh em. Nghe nói nguyên nhân các ngươi tiêu diệt Tuyết Lang bang là có mấy chỗ dựa vững chắc giúp đỡ. Nói cho chúng ta biết chỗ dựa này là vị đại nhân nào?

Một người buôn bán bộ dáng bạn rượu nhìn thấy bầu không khí đã dần sôi nổi, lập tức mở miệng nói.

Không trách hắn cảm thấy hứng thú như vậy, phải biết rặng một khi chỗ dựa của Khang Tư lừng lẫy dọa người thì hắn lập tức sẽ chạy tới lãnh địa Khang Tư đầu tư.

- Sặc! Chúng ta tiêu diệt Tuyết Lang bang là do có chỗ dựa vững chắc giúp đỡ?

Binh lĩnh vẻ mặt khinh miệt hỏi ngược lại:

- Ngươi không phải nói chuyện cười chứ? Loại như Tuyết Lang bang mà cũng cần chỗ dựa vững chắc cảu lĩnh chủ chúng ta ra tay sao?

Lúc Giáp Nhất dạy những binh lính này, yêu cầu không thể nói lĩnh chủ mình không có chỗ dựa vững chắc, cũng không thể nói chỗ dựa của lĩnh chủ mình là ai. Dù sao cùng lúc làm cho phương diện này của lĩnh chủ biến thành mơ hồ không rõ, thì cũng liều mạng khoe ra sự anh minh thần võ của lĩnh chủ cùng sức chiến đấu siêu cường của vệ đội lĩnh chủ.

Lời nói này của binh lính khiến cho dân chúng trong tửu quán đang vểnh tai nghe đều choáng váng trợn tròn mắt. Người này nói thế là có ý gì, khoa trương cũng không thể như vậy chứ? Lĩnh chủ các ngươi mang theo một ngàn người tới có thể tiêu diệt được năm ngàn lính Tuyết Lang bang sao?

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của mọi người, binh lính tiếp tục vẻ khinh miệt nói:

- Như thế nào? Không tin? Hừ! Nếu chỗ dựa vững chắc của lĩnh chủ chúng ta thật sự ra tay giúp đỡ, vậy đám người chúng ta đây dám can đảm nuốt hết công lao của những chỗ dựa vững chắc kia sao? Dám can đảm bên ngoài tuyên dương chuyện tiêu diệt Tuyết Lang bang căn bản không có liên quan tới chỗ dựa vững chắc sao? Chẳng lẽ không sợ người ta nói chúng ta ăn cháo đá bát, về sau không hề để ý tới chúng ta sao?

- Hừ! Ngay cả điều ấy đều không có suy nghĩ cẩn thận đã nói chúng ta nhờ vào chỗ dựa vững chắc tiêu diệt Tuyết Lang bang, cũng không biết các ngươi nghĩ thế nào. Thực sự cho rằng vệ đội lĩnh chủ chúng ta là làm bù nhìn à!

Binh lính nói xong, không khỏi toat ra một bộ vẻ mặt ủy khuất không ai biết uống một ngụm rượu to.

Lúc này tất cả mọi người trong quán rượu đều chìm vào suy nghĩ.

Cũng đúng, nếu có chỗ dựa vững chắc hỗ trợ, chẳng những không cảm ơn ngược lại vứt bỏ chỗ dựa vững chắc sang một bên gắng sức kể công lao của mình với thiên hạ. Sau khi chỗ dựa vững chắc biết khẳng định phi thường không vui, khẳng định sẽ cho rằng mình giúp đỡ một tên ăn cháo đá bát, về sau cũng đừng nghĩ được sự trợ giúp từ chỗ dựa vững chắc nữa.

Loại tình huống này thì ngay cả ngu ngốc cũng đều biết, tuyệt đối không làm ra hành vi không sáng suốt như vậy. Mà hiện tại đám người của Khang Tư đều bày ra một bộ dáng ủy khuất, có khi thật sự là quân Khang Tư độc lập tiêu diệt Tuyết Lang bang rồi.

Ý tưởng này nảy ra trong đầu, tất cả mọi người ồ lên một mảnh.

Người đi buôn hỏi đầu tiên lập tức nhiệt tình nói:

- Ô kìa! Chúng ta không phải là không biết hay sao, hơn nữa các ngươi không nói rõ làm sao bọn chúng ta có thể biết rõ sự thật đây?

Nói đến đây, người buôn bán này vẫn không kìm nổi hoặc là có chút nghi ngờ hỏi han:

- Các ngươi thật sự là dựa vào lực lượng một ngàn năm trăm người liền tiêu diệt Tuyết Lang bang?

Binh lính lắc đầu, động tác này khiến mọi người mới vừa có ý tưởng “có bí ẩn bên trong” vừa dâng lên trong đầu thì đã bị lời nói tiếp theo của binh lính xua tan:

- Không phải một ngàn năm trăm người mà là chín trăm người. Bởi vì chúng ta có một trăm người ở bên ngoài phòng bị cá lọt lưới, năm trăm người là người hầu phụ trách hậu cần. Cho nên chúng ta chỉ dùng chín trăm người đánh với Tuyết Lang bang mà thôi.

Chín trăm người liền tiêu diệt Tuyết Lang bang có năm nghìn binh lính?

Một số người lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, một số người vẻ mặt khó tin. Càng nhiều người còn lại là vẻ mặt không tin.

Tên binh lính kia thấy cảnh tượng như vậy không khỏi cười lạnh nói:

- Gặp bộ dáng các ngươi chỉ biết các ngươi không tin. Ta lại cảm thấy kỳ quái có phải quân đội các ngươi từng gặp rất cùi bắp hay là Tuyết Lang bang căn bản không mạnh mẽ như các ngươi nói.

- Dù sao thì chúng ta trước tiên tiêu diệt trạm canh gác Tuyết Lang bang. Sau đó như ong vỡ tổ lao xuống thung lũng, sau một hồi chém giết tự do liền tiêu diệt Tuyết Lang bang. Chuyện đơn giản như vậy không biết vì sao các ngươi lại giống như một chuyện phi thường rung động vậy!

Vẻ mặt binh lính nhẹ nhàng bâng quơ khiến đám dân chúng phi thường kinh ngạc, tuyệt đối là rung động.

Bọn họ từng nhìn thấy đoàn lính đánh thuê mạnh mẽ, đội vệ tế mạnh mẽ của Bá tước nhưng những đội quân này đều bị Tuyết Lang bang đánh bại, từ chuyện đó thì biết Tuyết Lang bang mạnh mẽ vô cùng!

Chuyện này có thể quân Khang Tư thật sự là mạnh mẽ vô cùng, hoặc là bên trong còn có chuyện bí ẩn. Giống như tin tức linh tinh rằng Tuyết Lang bang có người bị Khang Tư mua chuộc, lúc tấn công Tuyết Lang bang xuất hiện nội loạn khiến cho quân Khang Tư nhặt được lợi.

Chỉ là xem vẻ mặt kiêu ngạo của tên lính nhỏ này lại cảm thấy được có lẽ quân Khang Tư thật sự mạnh mẽ phi thường. Bằng không tiểu binh cơ sở không thể có được loại vẻ mặt cực độ kiêu ngạo này. Dân chúng hiểu được điều này trên mặt đều xuất hiện đủ loại vẻ mặt, một bộ phận bắt đầu suy nghĩ mình có nên đi tới lãnh địa Khang Tư kinh doanh hay không. Một bộ phận thì suy nghĩ việc này có phải thật sự hay không, nếu là thật sự vậy cần tổ chức làm ra hành động nhất định. Càng nhiều người là bởi vì nghe được đề tài câu chuyện mà cao hứng hẳn lên.

Tiếp theo tuy rằng dân chúng tìm hiểu tình báo quân Khang Tư nhưng bọn binh lính đều nói một đằng đáp một nẻo khiến cho dân chúng mất đi hứng thú. Mà bọn binh lính này cũng mặc kệ đám bạn rượu này, bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau:

- Ta nói các ngươi cũng không cần phải ủ rũ mất hồn như vậy được không, cũng không phải không có công huân.

Hai binh lính vẻ mặt cao hứng an ủi một binh lính chỉ biết liều mạng uống rượu.

Lời này của bọn binh lính khiến cho đám dân chúng đã tự nói chuyện của mình lập tức dỏng tai lên nghe.

- Ài! Ta lần này mới bắt được ba tên tù binh, nhưng không có chặt được cái đầu nào, làm sao ba tên tù binh kia lại không dám chống cực đây? Nếu bọn họ chống cự ta có thể quang minh chính đại cắt bỏ ba cái đầu của chúng treo ở bên hông của ta!

Tên binh lính đó dùng giọng uể oải nói ra lời khiến trong lòng đám dân chúng lạnh lẽo.

- Hắc! Ngươi đừng mơ mộng hão huyền. Cho dù ngươi có thu hoạch, lần này cũng không thể treo ở bên hông. Phải biết rằng lần này đầu lâu đều dùng đổi ra tiền, đừng nghĩ lấy đến dụ dỗ người đẹp giống như trước kia.

Hai binh lính khác lập tức cười nhạo nói.

Mọi người nuốt nuốt nước miếng, quân Khang Tư này cũng quá biến thái mất rồi? Cắt đầu quân địch treo bên hông không ngờ là chuyện thực sự đáng để khoe ra? Không ngờ có thể dùng vật tanh máu như vậy để dụ dỗ người đẹp? Khang Tư lĩnh rốt cuộc là như thế nào a?

Người đi buôn kia có vẻ cẩn thận chen vào hỏi:

- Quân gia! Ở nơi các vị, đầu lâu kẻ địch giống như vật báu làm cho người trông thấy mà thèm hả?

Binh lính cười trong lòng, Trưởng quan dạy thật sự là hiệu quả, dùng giọng điệu nói chuyện phiếm nói đề tài tàn nhẫn đủ khiến cho người sợ. Này không phải sao, bắt đầu xưng hô "người anh em" đều đổi thành "quân gia" rồi.

Binh lính vẻ rất đương nhiên gật đầu nói:

- So với châu báu còn quý hơn. Phải biết rằng ở nơi chúng ta một cái đầu kẻ địch có thể đổi lấy một mẫu ruộng tốt cùng với lương mỗi tháng một kim tệ. Hơn nữa đều có thể tích lũy, đầu được càng nhiều, đất vườn cùng lương bổng cũng càng nhiều!

- Đất vườn! Đất vườn thuộc về các ngươi mãi mãi?

Tất cả dân chúng ở đây đều lộ ra ánh mắt cực kỳ nóng bỏng. Không có biện pháp, ruộng đất thuộc về tư nhân là đãi ngộ mà toàn bộ dân chúng Tuyết quốc đều mong mỏi giành được.

- Hắc! Đương nhiên! Loại đất vườn này tên là công điền, là quyền sở hữu mà lĩnh chủ ký tên và đóng dấu lên tấm da dê xác định. Đất vườn sở hữu tư nhân có thể truyền lại cho đời sau của chúng ta!

Binh lính vẻ rất đắc ý nói.

Người đi buôn hâm mộ nuốt nuốt nước miếng, nhưng hắn đột nhiên nhớ tới cái gì vội hỏi:

- Một cái đầu mới được một mẫu công điền? Diện tích đất như vậy có phải là rất nhỏ hay không? Không đủ nuôi sống người một nhà a!

Binh lính đứng lên nói:

- Ha ha! Chỉ có những người không biết như các ngươi mới thắc mắc như thế. Công điền ở chỗ chúng ta chỉ cần giao nộp một phần mười thuế cho lĩnh chủ, lĩnh chủ liền thừa nhận quyền sử dụng cho những đất đai khai hoang.

- Chỉ cần ngươi không nợ thuế của ta, quyền sử dụng này vẫn có thể tiếp tục. Tình hình như vậy ngươi nói chúng ta làm sao lại chết đói đây?

- Khó trách các ngươi nói đầu lâu quân địch có thể thu hút người đẹp. Nguyên lai thứ này tương đương với đất đai, địa vị, tiền của!

Trong mắt người đi buôn lúc này hào quang sớm đã như mặt trời, mà dân chúng xung quanh thì hào quang đố kỵ trong mắt đủ khiến cho bọn binh lính bị thiêu trụi.

- Quân gia! Không biết lĩnh chủ đại nhân còn muốn chiêu mộ binh lính hay không? Thân thể của ta phi thường tốt, một người chống được hai!

- Quân gia! Các vị còn chưa thành hôn đúng không? Con gái của ta rất đẹp đẽ hiền thục, hơn nữa con gái của ta thích nhất đàn ông nhiệt huyết như các vị. Ta gọi nàng tới giới thiệu cho các vị biết nhé?

- Quân gia...

Đám dân chúng lập tức tranh nhau nói ầm ĩ cả lên vây quanh binh lính khoe khoang đề cử con, cháu gái trong nhà mình. Quán rượu lập tức sôi nổi lên vài phần.

Mà chuyện như vậy xả ra trong các quán rượu ở thành Bỉ Khắc.

Có thể nói chưa được đến một ngày, người của thành Bỉ Khắc đã biết Tuyết Lang bang bị chín trăm tên lính Khang Tư tiêu diệt, cũng chứng thật quân Khang Tư hung ác và mạnh mẽ. Chế độ công điền của quân Khang Tư lại càng khiến mọi người biết đến, mà từ thành Bỉ Khắc truyền đi, mấy tin tức này nhanh chóng lan tràn.

239. Chương 239: Đều Mang Ý Xấu (1+2+3)

Vào lúc thuộc hạ của Khang Tư ở quán rượu khoe khoang, Khang Tư đi về phía tòa thành Bỉ Khắc.

Giáp Linh đã sớm ẩn thân đi theo từ lúc ra khỏi cửa, cho nên bên ngoài nhìn thì Khang Tư chỉ mang theo mấy tùy tùng, nhưng ai biết bên người lại ẩn nấp một tên ma đầu?

Mà trước khi Khang Tư đến nơi, trên ban công tòa thành Bỉ Khắc, lão nhân kia đang chờ đợi Bá tước Bỉ Khắc hỏi han. Bá tước Bỉ Khắc nhìn về phương xa nói:

- Nếu không phải nhiều người đều chứng minh quả thật Khang Tư dựa vào lực lượng bản thân tiêu diệt Tuyết Lang bang, ta căn bản không tin Tuyết Lang bang cứ thế biến mất là sự thật.

- Đại nhân! Tuy rằng mất cờ Tuyết Lang bang được bố trí âm thầm, nhưng lực lượng vũ trang chúng ta giấu ở trang viện lại cũng không phải là giả.

Lão nhân chỉ có thể nói như thế, hắn cũng không thể tượng tượng được quân Khang Tư thật sự mạnh mẽ đến mức độ này. Cho nên sau khi lão trở về bẩm báo, lập tức khuyên giải Bá tước bỏ toan tính trả thù Khang Tư đi. Bởi vì thật sự không biết cần bao nhiêu lực lượng mới có thể hoàn thành việc trả thù này. Trả giá cùng thu được thật sự quá chênh lệch, dùng từ "Mất nhiều hơn được" đều không đủ để hình dung chênh lệch như vậy.

Bá tước đương nhiên không phải là một người không còn thuốc chữa, sẽ không vì xả giận mà tiêu hao hết lực lượng của mình vào chuyện vô nghĩa này.

Cho nên Bá tước nhíu mày, hỏi:

- Ngươi nói Khang Tư kia rốt cuộc là bởi vì sao mà tiêu diệt Tuyết Lang bang? Hắn không thể không biết phía sau Tuyết Lang bang có người duy trì, chẳng lẽ hắn không sợ làm mất lòng người duy trì Tuyết Lang bang sao? Thằng ngốc cũng biết người có thể duy trì Tuyết Lang bang trở nên mạnh mẽ như vậy chính là nhân vật không dễ trêu chọc.

Lão nhân nói thầm trong lòng: "Người ta dũng mãnh như vậy thì sợ gì dễ trêu chọc hay không." Nhưng trên mặt lại có vẻ chần chờ nói:

- Có lẽ người này không biết rõ chi tiết người đứng sau Tuyết Lang bang. Có lẽ người này thuộc loại thấy tiền sáng mắt, cho dù vì giải thưởng cũng không sợ là kẻ địch với Công tước?

Bá tước cười lạnh nói:

- Hừ! Tên Công tước nghèo túng kia thật đúng là không ai để trong mắt đây!

Lão nhân đón ý nói hùa một chút, nói tiếp:

- Thần nghĩ Khang Tư này dường như thật biết điều, bởi vì tất cả đầu mục Tuyết Lang bang đều không để lại một người sống sót.

- Hơn nữa, những tài liệu của Tuyết Lang bang đều bị hắn thiêu hủy. Tuy rằng là nói người Tuyết Lang bang đốt lửa tự thiêu nhưng âm thầm phái người hỏi thăm, đám bang chúng Tuyết Lang bang bị bắt lại nói căn bản không có cơ hội đốt lửa. Từ đây có thể thấy Khang Tư không muốn trêu chọc người đứng sau Tuyết Lang bang.

Bá tước nghĩ một chút, cười nói:

- Để xem Khang Tư này là người thế nào rồi quyết định sau.

Lão nhân dò hỏi:

- Dạ! Như vậy lúc trao tước vị có cần thông báo cho đám gia thần được phong không ạ?

Bá tước khoát tay:

- Không cần, chỉ cần người trong thành là được. Hai tước vị kia ta thật sự là không bằng lòng nhưng đáng tiếc lại không có biện pháp không cho. Mẹ kiếp!

Nói đến đây Bá tước lại không kìm nổi tức giận tận trời.

Lão nhân không kỳ quái ngược lại cảm giác đồng ý sâu sắc. Vốn là của mình, thật vất vả mất một hồi công phu mới thu hồi được lãnh địa vào trong túi, còn không có biến thành lãnh địa phụ thuộc trực tiếp của mình lại phải đưa cho người khác.

Hơn nữa chuyện lấy cớ đưa ra ngoài này vẫn còn là chính mình làm ra, thật sự là mang đá tự đập vào chân mình! Thật sự là có khổ mà không nói được, chỉ có thể âm thầm chửi thề.

Khang Tư vào thành Bá tước trong khi Bá tước đại nhân tức giận. Sau một hồi xã giao, Bá tước mời Khang Tư ra ban công tòa thành Bá tước uống trà.

Nhìn thấy chỉ có Bá tước cùng một lão nhân, Khang Tư biết hắn là có lời muốn nói vì vậy cũng liền một mình nhận lời, lẳng lặng thưởng thức trà.

Đương nhiên Giáp Linh vẫn ẩn thân đi theo, bằng không Giáp Nhất làm sao yên tâm Khang Tư một người mạo hiểm.

Bá tước quan sát kỹ lưỡng Khang Tư, ấn tượng duy nhất chính là một người trẻ tuổi thực sự thận trọng, ngoài ra căn bản không thấy được cái gì đặc thù. Thậm chí lúc nhìn thấy hắn đến tòa thành này liền biết được hắn là một nhân vật thuộc loại sĩ quan.

Trầm lặng một chút, Bá tước trước tiên lên tiếng hỏi:

- Khang Tư! Ngươi làm sao lại muốn tiêu diệt Tuyết Lang bang? Là bởi vì tinh thần trọng nghĩa hay là Tuyết Lang bang đắc tội ngươi?

Khang Tư cười cười:

- Ồ! Nên nói thế nào cho phải đây. Kỳ thật nếu Tuyết Lang bang không phải có giải thưởng thật lớn như vậy, nếu không phải Tuyết Lang bang tiêu diệt người nhà của mấy tên thuộc hạ của ta ở trấn Lâm Đầu. Chỉ sợ ta cũng không có hứng thú trêu chọc Tuyết Lang bang.

Nói đến đây, Khang Tư không khỏi nhớ tới sau khi tiêu diệt Tuyết Lang bang, mấy người Bỉ Lâm Đặc Tư xuất thân từ trấn Lâm Đầu xúc động tới mức gào khóc lớn rơi lệ đầy mặt.

Xem ra bọn họ không phải không thèm để ý, không phải không muốn báo thù. Chỉ là năng lực quá nhỏ yếu chỉ có thể làm cho bọn họ chôn cừu hận ở dưới đáy lòng. Hiện tại thù lớn được báo, cuối cùng có thể phát tiết hết ra.

- Ồ! Thuộc hạ của ngươi có người của trấn Lâm Đầu? Đó là hương trấn dưới quyền lãnh địa Nam tước Lâm Tuyết đúng không! Ha ha! Từ ngày mai đó chính là lãnh địa của ngươi rồi!

Bá tước nói cười đến đây đột nhiên nói:

- Ngươi thật sự rất thiếu tiền?

Khang Tư không có chút kinh ngạc, trực tiếp gật đầu nói:

- Không cẩn thận giành được lãnh địa rộng lớn như Thanh Hương lĩnh, hơn nữa mở rộng binh lính quá tốn kém. Mà ngài cũng biết Thanh Hương lĩnh chỉ có một thôn trấn là trấn Thanh Hương, hơn nữa nguồn thu nhập của thôn trấn ta gần như không có thu được, tài chính thật sự nghèo túng. Cũng vì thế cho nên đặt mục tiêu vào trên mỏ vàng lớn Tuyết Lang bang này.

- Ừ! Tuyết Lang bang quả thật là một mỏ vàng lớn. Tuy nhiên ngươi không có tính toán đến việc mình có thể sẽ thất bại hay sao?

Bá tước tiếp tục hỏi.

- Ha ha! Chuyện này thì không! Không phải là tự tin năng lực quân đội của mình mà ngay từ đầu ta đã quyết định. Nếu đánh không lại vậy phái người đi ám sát, một ngày giết bọn họ vài người, rồi cũng có ngày hoàn toàn tiêu diệt Tuyết Lang bang. Chuyện này thì ta thật sự tự tin năng lực thuộc hạ của mình.

Khang Tư tiếp tục giữ nguyên nụ cười nói.

Bá tước nghe nói như thế, không kìm được nhớ tới người thần bí tuyên dương khắp thành kia. Nghe nói vệ đội thủ thành căn bản không biết người này xuất hiện thế nào, hơn nữa tốc độ cực nhanh căn bản không ai có thể đuổi theo hắn. Khang Tư nói hắn đối với ám sát rất nắm chắc, hắn là bởi vì có người này rồi!

Tuy rằng biết lời nói này của Khang Tư có mùi cảnh cáo nhưng Bá tước cũng không để ý. Dù sao chỉ là trốn ở một nơi bí mật gần đó ám sát mà thôi, hơn nữa loại ám sát này cần dễ dàng tiến vào mới có thể phát huy tác dụng. Như tòa thành của mình trừ phi hộ vệ phản loạn, bằng không căn bản không sợ có người lẫn vào thành ám sát.

Bá tước lại tự hỏi một chút, sau đó hỏi Khang Tư:

- Không biết Khang Tư ngươi sau khi đạt được hai lãnh địa này có tính toán gì không?

Khang Tư trầm ngâm, một lúc sau trả lời:

- Có! Trước tiên thu hút một số người tới khai phá đất hoang, xây dựng một số công trình lãnh địa, gia tăng một phần quân đội. Chờ sau khi mọi chuyện trong lãnh địa đi vào quỹ đạo thì hưởng thụ cuộc sống. Ngoài ra thì không có gì để làm.

- Ha ha! Chỉ sợ không có dễ dàng cho ngươi hưởng thụ cuộc sống đâu. Chỉ cần xây dựng một tòa thành đại biểu sự vinh quang gia tộc ngươi thì cần phải hao phí rất nhiều thời gian. Như tòa thành Bỉ Khắc này, ước chừng tốn mất hơn mười năm của gia tộc ta.

Bá tước cười nói.

Tiếp theo hai người nói một chút về sự thay đổi quý tộc trong Tuyết quốc. Các loại chuyện linh tinh như là: Nữ nhân gia tộc nào xinh đẹp, thu nhập thành trấn nào cao nhất, địa phương nào nghèo túng nhất.

Sau một hồi nói chuyện hữu nghị với nhau, Khang Tư được người hầu của Bá tước dẫn đi nghỉ ngơi.

Khang Tư vừa đi, Bá tước lập tức hỏi lão nhân vẫn bưng trà rót nước không nói một lời kia:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

- Theo lời nói của hắn thì không có dã tâm gì. Bởi vì hắn không ngờ lại nói đến việc chiêu mộ bao nhiêu binh lính trước mặt chủ nhân Bỉ Khắc lĩnh. Hơn nữa theo hành vi của hắn, chắc là một người biết điều tuân theo quy củ hiện có. Nếu đại nhân thu nạp hắn vào dưới trướng, thật sự là một bề tôi có năng lực. Nhưng mà đáng tiếc...

Lão nhân nói đến đây giọng điệu có vẻ cảm thán.

Bá tước cũng cảm thán nói:

- Đúng vậy! Thật sự là đáng tiếc, bởi vì hiện tại hắn tương đương là một quý tộc lớn có được hai lãnh địa Tử tước, một lãnh địa Nam tước cùng mộ lãnh địa kỵ sĩ. Căn bản không có khả năng đầu nhập vào bất kỳ người nào, chỉ có bị người đến đầu nhập thôi.

- Đại nhân. Kỳ thật hai khối đất kia đều phải cho hắn không bằng ngài dứt khoát sắc phong hai khối lãnh địa đó cho hắn, văn kiện nộp lên Công tước. Như vậy có thân phận người sắc phong cũng là không tồi. Dù sao loại người bằng lòng tuân theo quy củ vốn có như hắn là không có thói quen phản bội. Bởi vậy nếu thật sự có chuyện gì, ngài cũng có thể bằng vào thân phận người phong cho hắn mà lệnh hắn xuất binh trợ giúp.

Lão nhân có điểm cẩn thận nhắc nhở.

Lão nhân sở dĩ đặc biệt nhắc nhở là bởi vì hiện tại hai khối lãnh địa là giải thưởng được treo, người nhận được tự động trở thành quý tộc độc lập được mọi người chấp nhận.

Đừng xem quý tộc độc lập thật tự do, không cần nghe mệnh lệnh bất kỳ ai. Nhưng là bởi vì quý tộc độc lập không có cấp trên như vậy ai cũng đều có thể tìm hắn quấy rầy.

Phải biết rằng "ai" này cũng bao gồm người treo giải như Bá tước Bỉ Khắc ở trong. Mà sau khi sắc phong, Khang Tư là gia thần được Bá tước phong, hắn chắc chắn cảm động mà phải nhìn mặt Bá tước làm việc.

Về phần người được hai người khác sắc phong, ở Tuyết quốc chuyện này tuy rằng hiếm thấy nhưng cũng không phải không có, hơn nữa địa vị đặc biệt.

Bởi vì nếu hai người sắc phong chiến tranh, người được hai người đó sắc phong hoặc là không tham gia hoặc là tùy tiện đứng ở một bên, so với quý tộc độc lập còn tiêu dao hơn.

Chỉ là loại quý tộc này rất khó xuất hiện. Bởi vì sau đó hắn sẽ phải nhận lấy lửa giận của người sắc phong cho hắn. Đây cũng không phải chuyện ai cũng có thể làm bừa.

Dựa theo quy củ của quý tộc, Bá tước không thể sắc phong Tử tước mà chỉ có thể sắc phong Nam tước trở xuống. Nhưng Công tước có quyền này đã bị thuộc hạ của mình là Bá tước chiếm lấy. Tất cả quý tộc trong lãnh địa Bá tước đều biến thành gia thần được Bá tước phong cho, cho nên Bá tước tự nhiên có được quyền lực sắc phong cho Tử tước.

- Ồ! Đúng. Quả thật như thế. Ha ha! Cáp Nhĩ cũng là người sắc phong cho hắn, tuy nhiên chỉ cho hắn một mảnh đất hoang vắng. Mà ta lại cho hắn hai khối đất tốt đây. Nếu vậy... Ha ha! Được. Làm như vậy đi,

tuy nhiên bên Cáp Nhĩ cũng phải an ủi một chút, nói là bởi vì thành viên gia tộc kháng nghị ta mới phải sắc phong.

Câu không nói hết của Bá tước Bỉ Khắc kia lão nhân cũng biết là thế nào. Tuy nhiên những lời này là không thể nói ra.

Hiện tại là đồng minh, nhưng ai biết quan hệ về sau là thế nào?

Ngày hôm sau, Khang Tư ở trong tòa thành dưới sự chứng kiến của người nhà Bá tước Bỉ Khắc, kỵ sĩ trực thuộc cùng với các đội buôn và nghiệp đoàn lính đánh thuê thành Bỉ Khắc tiếp nhận Bá tước đại nhân sắc phong.

Khi Bá tước đại nhân ký tên, đóng dâu ở trên hai cuốn da dê, Khang Tư hợp pháp trở thành chủ nhân hai lãnh địa Tử tước Quỳ Lạp cùng Nam tước Lâm Tuyết, tước vị cũng tự động trở thành Tử tước.

Đến lúc này, Khang Tư hoàn toàn trở thành một quý tộc có diện tích lãnh địa lớn nhất trong lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc trừ Bá tước ra. Theo địa vị mà nói thì đã là quý tộc lớn xếp thứ ba, chỉ dưới Bá tước cùng Tử tước Cáp Nhĩ.

Khang Tư vốn là xếp thứ hai nhưng ai bảo Tử tước Cáp Nhĩ là người sắc phong cho Khang Tư. Tuy rằng trả lại Thanh Hương lĩnh có thể trở thành thứ hai nhưng ai lại ngu ngốc vì vị trí thứ hai mà vứt bỏ lãnh địa rộng rãi như Thanh Hương lĩnh.

Đương nhiên, dựa theo diện tích lãnh địa Khang Tư hiện có, nếu Khang Tư nguyện ý hoàn toàn có thể sắc phong hơn trăm quý tộc Nam tước, hơn mười vạn kỵ sĩ Huân tước các loại.

Đương nhiên chuyện điên cuồng này cũng chỉ có ngu ngốc mới có thể làm được. Bởi vì xuất hiện nhiều quý tộc như vậy, quý tộc cũng không còn là quý tộc nữa.

Khang Tư nhận lấy công văn lãnh địa, sau khi cáo lui Bá tước Bỉ Khắc lui ra ngoài. Hắn đi tới trụ sở nghiệp đoàn lính đánh thuê, nơi này sớm đã dùng hơn mười xe ngựa to chở gần bảy mươi vạn kim tệ.

Đoàn lính đánh thuê Khang Tư được tăng lên cấp năm, cho nên bị trừ đi hai vạn năm ngàn kim tệ. Tuy rằng người bên Khang Tư đau lòng... Nhưng đã trở thành đoàn lính đánh thuê có ngàn người võ trang có thể chu du khắp nơi.

Tuy rằng có rất nhiều lính đánh thuê muốn gia nhập nhưng Khang Tư không có chiêu mộ. Bởi vì hắn chuẩn bị biến đoàn lính đánh thuê này trở thành một lực lượng cơ động có thể tùy ý điều động. Như vậy thành viên đoàn lính đánh thuê đều phải là binh lính tinh nhuệ của mình.

Ngoài ra Khang Tư còn tiêu phí bảy, tám vạn kim tệ đặt mua một số lượng lớn hàng hóa của các đội buôn thành Bỉ Khắc. Binh khí, khoáng vật, vải vóc, dụng cụ nông nghiệp, hạt giống các loại, đồ dùng quân đội, còn chiêu mộ một đám người giỏi tay nghề.

Hành động của Khang Tư làm người ta cảm thấy được hắn tiêu tiền hào phóng, lại càng khiến đội ngũ của hắn lớn gấp mấy lần. Đội buôn trừ bỏ vận chuyển hàng hóa đặt mua còn mang theo rất nhiều vật tư chuẩn bị đến trấn Thanh Hương buôn bán. Bọn họ là biết tin tức thuyền biển sắp xuất hiện.

Vô số dân chúng vây quanh xem Khang Tư, ánh mắt đều tập trung vào trên hơn mười xe ngựa lớn. Mà những đoàn lính đánh thuê đến đây một chuyến phí công thì hai mắt tỏa ra ngọn lửa ghen ghét. Tuy rằng mọi người đều ao ước có thể cướp tới tay những đồ vật kim tệ vận chuyển trên xe nhưng lời đồn về sự mạnh mẽ của quân Khang Tư đã truyền khắp toàn thành. Ai cũng không dám mạo hiểm trêu chọc quân Khang Tư thích khoe khoang treo đầu người ở bên hông.

Về phần những người có ý lại có năng lực mà không sợ đoàn lính đánh thuê của Khang Tư, sau khi nhìn thấy các đội buôn mang theo rất nhiều hộ vệ hộ tống vật tư đành phải bất đắc dĩ bỏ ý niệm gây rối trong đầu.

Người quá nhiều, nếu diệt không hết một khi để lộ ra tin đồn vậy mình chỉ có thể vứt bỏ chiêu bài lính đánh thuê nhiều năm vất vả công sức, biến thành đoàn giặc cướp mặc người hô đánh.

Cứ thế, dưới tình huống mọi người chỉ có thể chảy nước miếng mà không thể ra tay, Khang Tư mang theo đội ngũ khổng lồ bắt đầu đi về hướng trấn Thanh Hương.

Tuy rằng hiện tại lãnh địa Tử tước Quỳ Lạp cùng Nam tước Lâm Tuyết đều là của hắn, trên lãnh địa cũng có thành lũy của chủ nhân trước nhưng Khang Tư cũng không coi hai tòa thành này là nhà của mình.

Nhà của mình phải là ở trấn Thanh Hương. Không nói binh lính trong tay đều là người trấn Thanh Hương. Càng quan trọng là di tích Vô Ưu Cung có liên quan đến dòng họ mình là ở Thanh Hương lĩnh. Cho nên đối với Khang Tư mà nói, trừ bỏ Thanh Hương lĩnh, nơi khác đều là đất lệ thuộc mà thôi.

Vào lúc đội ngũ đi ra ngoài thành, Khang Tư đột nhiên phát hiện ánh mắt thuộc hạ của mình trừ bỏ phục tùng và tôn kính như trước, càng nhiều là vẻ mặt không rõ ý tứ.

Vốn Khang Tư là không phát hiện đến ý tứ loại ánh mắt này là gì, nhưng khi nhìn ánh mắt nóng rực của Bỉ Lâm Đặc Tư cùng hai người anh em của hắn thì Khang Tư hiểu rõ.

Đây là ánh mắt khát vọng, ánh mắt khát vọng trở thành quý tộc.

Bản thân Khang Tư hiện tại có được tước vị Tử tước, trong lãnh địa trừ Bá tước đại nhân ra thì hắn lớn nhất, hoàn toàn có thể phong cho một nhóm kỵ sĩ Huân tước, thậm chí sắc phong cho Nam tước cũng không phải chuyện không làm được.

Khang Tư hiểu nếu không giải quyết vấn đề này là không xong. Bởi vì tất cả mọi người trong đầu đều có ý muốn đi lên, binh lính bình thường dùng đầu quân địch để đổi lấy công điền là hài lòng, nhưng các sĩ quan lại càng muốn tiến lên một tầng, muốn được ban thưởng tước vị.

Trước kia hắn chỉ là một Huân tước, thuộc về loại quý tộc thấp nhất, cho dù có được địa bàn Thanh Hương lĩnh khổng lồ thì sĩ quan dưới quyền cũng không cầu tước vị xa xôi. Nhưng hiện tại hắn là Tử tước, bọn họ tự nhiên bắt đầu theo đuổi.

Khang Tư không nhịn được bắt đầu tính toán xem giải quyết vấn đề này như thế nào.

Giống như hiện tại phong cho một quý tộc thì phải thưởng kèm theo một khối đất, sau đó hắn sẽ chỉ có thêm một thân phận mà hoàn toàn mất đi lực khống chế đối với thuộc hạ?

Như vậy thuộc hạ sắc phong ra, phỏng chừng không bao lâu sẽ bằng mặt mà không bằng lòng với mình. Một khi mình vào thế yếu như vậy sẽ tìm kiếm cơ hội thay thế mình. Thuộc hạ có trung thành đến thế nào thì cũng thay đổi như vậy, bởi vì cấp trên không có thủ đoạn khống chế hiệu quả.

Nguyện trung thành hay không, phản bội mình hay không cũng không sao. Nhưng mà nếu lại làm cản trở bước chân của mình thì lại không được. Xem ra phải nghĩ được cách nào đó.

Vào lúc đội ngũ đi được một ngày, buổi tối lúc sắp xếp hạ trại, Khang Tư từ chối bữa tối đội buôn mời mà triệu tập toàn bộ sĩ quan từ Bách phu trưởng trở lên vào tập họp.

Sĩ quan vệ đội mười người, đám lính đánh thuê Hạ Lợi, Khải Lợi đổi thành sĩ quan lính đánh thuê là năm người. Những người hầu đi theo sớm nhất được cất nhắc lên làm sĩ quan là năm người. Bỉ Lâm Đặc Tư cùng hai người anh em của hắn, thêm vào Giáp Nhất, Giáp Linh cùng Khang Tư. Tổng cộng là mười chín người ở trong một lều trại nhỏ có vẻ phi thường chật chội.

Nhưng trừ bỏ ba người Khang Tư, Giáp Nhất, Giáp Linh ra, mười sáu người khác hoàn toàn không để ý chuyện này. Tất cả đều ngẩng đầu ưỡn ngực biểu hiện ra tư thế quân đội tiêu chuẩn nhất.

Bởi vì bọn họ rõ ràng bản thân mình là một trong những sĩ quan sớm nhất trong quân Khang Tư. Kỳ thật trừ Giáp Nhất duy nhất là sĩ quan cao cấp không tính, bọn họ mới chân chính là sĩ quan cao cấp.

Bởi vậy bọn họ biết rất rõ, trở thành quý tộc cũng không phải giấc mộng. Chỉ cần phục tùng mệnh lệnh, tạo được công huân, rồi lại biểu hiện mình trước mặt lĩnh chủ như vậy tước vị quý tộc gần như trong tầm tay.

Khang Tư liếc mắt qua mọi người một cái, cười cười:

- Tin tưởng các ngươi cũng biết lãnh địa mà lĩnh chủ như ta rộng lớn thế nào!

Không trách Khang Tư dùng từ rộng lớn để hình dung, Huân tước Thanh Hương chiếm bốn vạn dặm vuông, Tử tước Quỳ Lạp hơn năm vạn dặm vuông, mà trên giấy tờ lãnh địa Nam tước Lâm Tuyết chỉ có hơn một vạn dặm vuông nhưng không nên quên lãnh địa Nam tước Lâm tuyết liền sát rừng rậm Mạn Đặc Tư không có chủ nhân.

Đó là rừng rậm siêu lớn hơn năm mươi vạn dặm vuông. Chỉ cần đủ lợi hại cho dù chiếm cả rừng rậm này cũng không có vấn đề gì.

Các sĩ quan lập tức gật đầu không thôi, chờ nghe tới câu nói của Khang Tư:

- Cho nên việc mở mang lãnh thổ như vậy không thể chỉ một quý tộc như ta thống trị.

Sau lời nói này, tất cả những sĩ quan đều sáng rực hai mắt, sắc mặt đỏ bừng, thắt lưng cố gắng đứng thẳng hơn, ngực ưỡn cao hơn. Cố gắng bày ra một tư thế tiêu chuẩn nhất không thể bắt bẻ. Đám người Hạ Lợi không cần phải nói, Bỉ Lâm Đặc Tư nếu không cố gắng cắn chặt răng thì chỉ sợ đã nhảy dựng lên.

- Nhưng là...

Lời chuyển ý của Khang Tư này khiến cho đám sĩ quan này suýt nữa nghẹn thở. Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể vểnh tai lắng nghe câu nói tiếp theo của Khang Tư:

- Ta sẽ không dựa vào chế độ quý tộc hiện tại, bởi vì ta không muốn quý tộc mà ta sắc phong biến thành bộ dáng quân chủ không ra quân chủ, gia thần không ra gia thần như hiện tại.

Khang Tư khoát tay ngăn ý đồ muốn mở miệng của các sĩ quan, tiếp tục nói:

- Các ngươi không cần phải phát biểu quan điểm. Bởi vì sự thiếu sót của chế độ không phải lời nói có thể sửa chữa. Chỉ có sửa chữa chế độ mới có thể tránh được vấn đề này.

Các sĩ quan có thể nói gì đây? Yêu cầu Khang Tư giữ nguyên chế độ quý tộc hiện nay? Lời này vừa nói ra liền biết rằng có ý đồ muốn độc lập, tuyệt đối sẽ bị đuổi tới biên giới, rốt cuộc đừng nghĩ thăng tiến.

Hơn nữa suy nghĩ kỹ lại, bản thân mình cũng không có ý đồ muốn phản bội, chỉ muốn đạt được tước vị quý tộc mà thôi. Nếu lĩnh chủ có phương pháp có thể giải quyết vấn đề này, vậy làm suy yếu quyền thế quý tộc của mình một chút cũng không phải là không được.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là... hiện tại tất cả mọi người đều đợi Khang Tư ban thưởng. Khang Tư nói thế nào thì là như vậy, người được thưởng làm sao dám có ý kiến?

- Cho nên ta sẽ lập ra quy củ mới cho quý tộc mà ta sắc phong!

Khang Tư giơ một ngón tay:

- Đầu tiên, danh hiệu kỵ sĩ đặc biệt thuộc về hệ thống quân đội. Danh hiệu Huân tước đặc biệt thuộc về hệ thống quan văn.

- Mà kỵ sĩ và Huân tước lại chia làm ba bậc thấp, trung, cao. Bậc thấp được phong đất một trăm mẫu, cho phép có hai người hầu được đeo đao. Bậc trung được phong năm trăm mẫu đất, được phép có năm người hầu được đeo đao, có thể bầu ra một Ngũ trưởng; Ngũ trưởng có thể mặc áo giáp da. Cao cấp được phong một ngàn mẫu, cho phép có mười người hầu được đeo đao, có thể bầu ra một Thập trưởng và một Ngũ trưởng, Thập trưởng có thể mặc giáp sắt.

- Từ người hầu trở lên toàn bộ đều có chức vị trong quân đội hơn nữa phải báo lên phủ lĩnh chủ. Sau khi nhận được lệnh bài đeo thắt lưng, có thể tự do đi lại trong lãnh địa. Đương nhiên những người hầu đeo đao đều do chủ nhân họ nuôi dưỡng.

Nghe nói thế các sĩ quan đầu tiên là sửng sốt, sau đó tất cả đều lộ ra vẻ mặt khát khao, một biểu tình mơ mộng tới những ngày tốt đẹp trong tương lai. Kỳ thật trong lòng bọn họ đều thật đau khổ.

Lĩnh chủ đại nhân không ngờ phân chia quý tộc đẳng cấp thấp thành ba bậc. Bậc thấp nhất không ngờ mới chỉ được một trăm mẫu đất. Đây chính là phá bỏ tập tục một khi trở thành kỵ sĩ cấp thấp nhất đều có được mấy trăm mẫu đất.

Mà quan trọng nhất chính là lĩnh chủ đại nhân dùng số lượng người hầu để hủy bỏ binh lính tư nhân của quý tộc bậc thấp.

Nghĩ lại kỵ sĩ Phổ Đặc kia có được một ngàn mẫu đất nhưng hắn lại có bao nhiêu võ trang tư nhân? Chừng năm sáu trăm người! Mà mình kỵ sĩ cao cấp đồng dạng có được một ngàn mẫu đất thì thế nào? Chỉ có thể được phép có mười người hầu được đeo đao!

Trời ạ! Đây chính là không bằng đoàn lính đánh thuê cấp một!

Vừa nghĩ đến đoàn lính đánh thuê, các sĩ quan bắt đầu suy tính xem mình có thể tổ chức một đoàn lính đánh thuê để gia tăng lực lượng quân sự. Tuy nhiên lời tiếp theo của Khang Tư lại đánh tan giấc mộng của bọn họ.

- Quý tộc có thể thành lập đoàn lính đánh thuê nhưng phải đăng ký ở phủ lĩnh chủ. Không có đăng ký thì không thể trở thành đoàn lính đánh thuê của mình mà bị coi là đoàn giặc cướp bị tiêu diệt! Đất được phong của quý tộc hoàn toàn miễn thuế, có thể tự động khai phá đất hoang, nhưng khai phá đất hoang phải nộp một phần thu nhập cho lĩnh chủ. Tiền thuê tá điền dưới trướng quý tộc không được vượt qua một phần mười.

Khang Tư đủng đỉnh nói.

Vũ lực bị hạn chế, kinh tế bị hạn chế. Tuy rằng không có yêu cầu hợp đồng tác chiến nhưng nghĩ lại trong tay mới có mười người được võ trang, cho dù bản thân muốn hợp đồng cũng không có năng lực. Vì thế căn bản đừng nghĩ gây nên bất kỳ thay đổi nào.

Tuy rằng lĩnh chủ đại nhân chỉ nói quy củ của kỵ sĩ Huân tước. Nhưng cứ theo dạng này ai cũng biết quý tộc chân chính từ Nam tước trở lên cũng sẽ bị hạn chế gắt gao.

Các sĩ quan hiểu được Khang Tư có quyết tâm khống chế nghiêm khắc chế độ Phong thần. Nhưng bọn họ dám kháng nghị sao? Vừa kháng nghị liền tỏ rõ ngươi không có lòng thần phục. Giết không thương lượng. Nếu thực sự đến mức đó căn bản không có ai dám đi ra cầu xin.

Bởi vì lĩnh chủ đại nhân trước mặt này cũng không phải lập nghiệp bởi người khác ban cho. Hắn lập nghiệp hoàn toàn từ hai bàn tay trắng.

Một nhân vật dựa vào năng lực bản thân mà độc lập nổi lên, dưới trướng căn bản không có người có thể chống lại hắn.

Lĩnh chủ đại nhân nắm hết quyền hành đương nhiên muốn thế nào được như vậy, ngươi muốn kháng nghị? Vậy thì đừng nghĩ đạt được thân phận quý tộc từ hắn. Nếu dông dài thêm vài câu vậy trực tiếp trở thành phản nghịch chém rơi đầu cũng không sao cả. Người phía dưới đang giương mắt lên đợi thay thế bổ sung nhiều tới mức đếm không xuể.

- Được rồi. Ta nói đến đây thôi. Sau khi các ngươi trở về thuận tiện nói với thuộc hạ. Sau khi trở về trấn Thanh Hương ta sẽ chuẩn bị sắc phong một nhóm quý tộc mới. Xem người phía dưới có phản ứng gì!

Khang Tư nói xong khoát tay cho đám sĩ quan lui ra.

Đám sĩ quan hoàn toàn là một bộ dạng cố nén ngạc nhiên vui mừng thi lễ lui ra. Trong lòng bọn họ lại âm thầm nói: “Đại nhân! Nếu ngài đổi lại vị trí hai câu sau cùng, khẳng định sẽ có rất nhiều người phản đối. Nhưng theo thứ tự câu nói của ngài, ai dám phản đối đây?”

“Bởi vì ý tứ của ngài chính là: Ai phản đối, vậy hắn cũng đừng nghĩ trở thành quý tộc mới!”

Nếu như vậy, ai dám tự tìm phiền phức!

Giáp Nhất nói với Khang Tư:

- Chủ thượng! Biểu tình của bọn họ thật dối trá!

Khang Tư cười nói:

- Ha ha! Nếu không phải đội quân này do một tay ta tạo nên chỉ sợ bọn họ đã sớm nhảy lên tại chỗ phản ứng rồi. Có khi còn dẫn binh lính trực tiếp tiêu diệt ta ấy chứ!

- Bọn họ dám? Hắc hắc! Thuộc hạ nghĩ cho bọn họ ba lá gan cũng không dám làm như vậy. Bởi vì binh lính bên dưới tuyệt đối sẽ không phục tùng mệnh lệnh của bọn họ.

Giáp Nhất cười lạnh nói. Hắn rất rõ ràng một lần hành động này của chủ thượng đối với tầng cơ sở là có uy danh lớn thế nào. Phỏng chừng đám sĩ quan này vừa biểu lộ ra ý tứ lập tức sẽ bị thuộc hạ bên dưới chém rơi đầu đưa lên tranh công.

- Ha ha! Đây chính là chỗ tốt của việc lập nghiệp từ hai bàn tay trắng. Đúng rồi! Sau khi trở về ta sẽ phong cho ngươi cùng Giáp Nhị thành Nam tước bậc thấp, đất phong mười dặm vuông, được năm mươi người hầu đeo đao, có thể bầu lên một tên Ngũ thập phu trưởng, bốn tên Thập trưởng và năm tên Ngũ trưởng. Được phân phối một bộ cung nỏ, mười bộ áo giáp, bốn mươi giáp da cùng mười chiến mã.

Nhìn thấy Giáp Nhất muốn từ chối, Khang Tư vội xua tay nói:

- Được rồi! Không nên từ chối. Các ngươi là tấm gương, cũng là quy củ.

Giáp Nhất đương nhiên hiểu được đây là quy củ định ra cho người sau này tới. Hơn nữa bản thân mình không có thân phận quý tộc về sau thật sự khó chỉ huy đám sĩ quan có thân phận kỵ sĩ này. Nghĩ đến điều này cũng sẽ không làm lay động sự thống trị của chủ thượng cho nên Giáp Nhất liền nói lời cảm tạ nhận lĩnh.

Khang Tư lại nhìn đến Giáp Linh vẫn không lên tiếng, không khỏi trêu ghẹo nói:

- Giáp Linh! Ngươi có muốn ta sắc phong cho ngươi làm quý tộc hay không?

Nhìn thấy Giáp Linh gật đầu ý cũng muốn, Khang Tư cùng Giáp Nhất nhìn nhau một cái, không khỏi cười khổ một hồi. Người này làm thế nào để quản lý lãnh địa đây?

Tuy nhiên Khang Tư cũng sắc phong cho Giáp Linh thành Nam tước bậc thấp. Tuy rằng đầu óc Giáp Linh có chút không linh hoạt nhưng đối xử bình đẳng vẫn tốt hơn. Miễn cho có một ngày đầu óc Giáp Linh đột nhiên biến linh hoạt mà có ý kiến.

Vào lúc Khang Tư khai sáng chế độ mới của quý tộc Tuyết quốc, vẫn trong gian phòng bí mật nào đó ở tòa thành Tử tước Cáp Nhĩ. Thiếu gia Cáp Nhĩ có chút kích động nói:

- Chúng ta không thể chờ đợi nữa! Thừa dịp Khang Tư còn chưa quay trở về tạo thành chuyện đã rồi!

Đám người tham dự âm mưu Áo Đặc Hàn đều vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

Bọn họ cũng là bị tin tức truyền đến dọa khiếp sợ. Khang Tư không ngờ dựa vào chín trăm người có thể tiêu diệt được năm nghìn người Tuyết Lang bang!

Mặc kệ việc này có phải sự thật hay không, nhưng nếu mọi người có thể truyền ra lời đồn vớ vẩn như vậy, khẳng định cũng có lý do nhất định. Đó là vũ lực quân Khang Tư phi thường mạnh mẽ.

Mà đám người mình không ngờ muốn một lưới bắt hết đám người vũ lực mạnh mẽ như vậy? Đó không phải là ngại sống quá lâu sao! Cho nên để tránh đêm dài nhiều mộng, bọn họ phi thường tán thành đề nghị hành động trước.

Lúc này Tử tước Cáp Nhĩ đang ở trong thư phòng của mình vuốt ve một lá cờ cũ nát. Lá cờ này thoạt nhìn đã thật lâu năm, chẳng những cực kỳ dơ bẩn, hơn nữa trên lá cờ khắp nơi thủng lỗ chỗ. Tuy nhiên nhìn toàn bộ thì rất giống bộ dáng được giữ lại sau vô số trận chiến đấu.

Điều này cũng không quái dị, quái dị chính là đồ án trên lá cờ chính là hiện tại người đời phi thường quen thuộc, không khác nhiều lắm so với cờ Bạch Mạn Hắc Mân Côi của Khang Tư. Nói là không khác nhiều bởi vì màu sắc không giống, nền màu tím đen, dây leo trắng thì là màu xám, đóa hoa hồng đen thì là màu xám đen.

Tuy nhiên nếu may lại lá cờ này thì tuyệt đối giống như đúc lá cờ của Khang Tư.

Tử tước Cáp Nhĩ vuốt lá cờ không biết nghĩ đến điều gì, khẽ mỉm cười: “Không hổ là huyết mạch cao quý, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn liền đứng trên vị trí cao như vậy. Nếu để hắn tiếp tục phát triển, thì chuyện vinh quang này xưa lại hiện ra cũng không phải chuyện không thể.”

Sau một phen thì thao tự nói, hắn lập tức nhíu mày nói thầm: “Chỉ là đường hoàng như thế cũng không phải chuyện tốt gì. Tuyết quốc lớn như vậy dù sao vẫn có người tinh tường, nếu như bị người đưa tất cả ra ánh sáng, vậy thì...”

Tử tước mới nói đến đây, cửa phòng đột nhiên đá văng ra kêu “phịch” một tiếng.

Tử tước Cáp Nhĩ quay đầu nhìn lại, thấy con trai mình mang theo mấy kỵ sĩ đám Áo Đặc Hàn đi tới. Tử tước Cáp Nhĩ vừa mới nhíu mày lập tức phát hiện hai tên hộ vệ toàn thân giáp sắt bên người mình không ngờ quay mặt ra cửa bảo vệ cửa phòng.

Tử tước Cáp Nhĩ trong lòng run lên, không kìm được nổi giận mắng con trai:

- Ngươi muốn làm gì? Muốn tạo nên tội phạm thượng giết cha sao?

Thiếu gia Cáp Nhĩ bị vẻ mặt phẫn nộ của Tử tước Cáp Nhĩ dọa làm cho nhảy dựng lên. Hắn vừa theo bản năng lùi về một bước nhưng lập tức nhìn thấy lá cờ trong tay Tử tước Cáp Nhĩ, bị đồ án trên lá cờ kích động, thiếu gia Cáp Nhĩ lập tức nổi giận gầm lên một tiếng:

- Ngươi đều không coi ta là người thừa kế, ta cũng không coi ngươi là cha nữa!

Nói xong liền đâm một kiếm vào trong ngực Tử tước Cáp Nhĩ, hơn nữa không quan tâm xé lá cờ kia ném xuống đất hung hăng dẫm mấy cái, vẻ mặt dữ tợn xoay người ra lệnh:

- Đốt lá cờ của đứa con riêng này cho ta!

Đám người Áo Đặc Hàn lập tức cung kính nói:

- Tuân lệnh Tử tước đại nhân.

Hắn nói xong liền ném lá cờ cũ nát kia vào trong lò lửa. Nguồn:

Mà Tử tước Cáp Nhĩ đang co quắp trên mặt đất chỉ còn một hơi thở, lúc này mới hiểu được con trai mình vì sao muốn giết mình. Hắn uể oải lẩm bẩm:

- Trời ơi! Làm sao lại có chuyện hiểu lầm như vậy? Chẳng lẽ đây là vận mệnh của những người mất nước chúng ta sao? Ta không cam lòng... Vừa mới nhìn thấy ánh ban mai...

Tử tước Cáp Nhĩ nói thầm đến đây, đầu ngả ra, hết thở.

Thiếu gia Cáp Nhĩ đã khôi phục bình tĩnh, yêu lặng nhìn xác Tử tước Cáp Nhĩ. Thật lâu sau hắn mới thở dài, rút thanh trường kiếm kia ra có vẻ mệt mỏi nói với đám người Áo Đặc Hàn:

- Lập tức truyền ra ngoài tin cha ta đã chết. Mời quý tộc xung quanh đến chia buồn cùng với tham gia nghi thức kế vị Tử tước.

Hắn nói xong khoát tay:

- Ta có chút mệt, trước tiên đi nghỉ một chút.

- Dạ! Xin Tử tước đại nhân yên tâm. Chúng thần lát nữa sẽ sắp xếp ổn thỏa. Ngài yên tâm nghỉ ngơi.

Đám người Áo Đặc Hàn cung kính nhận lệnh. Sau khi thiếu gia Cáp Nhĩ rời khỏi, đám người Áo Đặc Hàn nhìn nhau một chút, trên mặt đều lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Tuyết quốc trời tháng năm, dựa theo khí hậu hàng năm thì phải là ngày tuyết bắt đầu tan. Nhưng bởi vì đầu năm bị trời phạt khiến cho sự chuyển mùa cũng muộn rất nhiều.

Hiện tại tuy rằng không có tuyết rơi cũng không có nổi lên gió lớn nhưng thời tiết vẫn rét lạnh như cũ, độ dầy tuyết đọng chỉ là thoáng giảm mấy ly mà thôi.

Mà lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ lúc này lại càng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh. Tất cả những lá cờ tươi đẹp toàn bộ biến mất, thay vào đó là hai màu đen trắng. Hai màu này vốn thật bình thường, không ít người thích mặc quần áo như vậy. Chỉ là khi tất cả cờ đều bị thay hai màu này xong, tất cả mọi người đều biết rõ một chuyện.

Tử tước Cáp Nhĩ đã chết.

Nhận được tin tức, dân chúng trong lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ vào lúc cảm khái sống chết bất thường, cũng cầu khẩn người kế nhiệm Tử tước đại nhân có thể giữ nguyên chính sách của Tử tước đại nhân lúc trước. Như vậy có thể khiến đám dân đen như mình có thể yên ổn sinh sống, tuy nhiên đối với dân chúng mà nói, cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Trái ngược với ý tưởng thuần phác đơn giản của dân đen, quý tộc xung quanh thì cảnh giác quan sát. Sau khi trải qua trận chiến lần trước, ai cũng biết Tử tước Cáp Nhĩ là đồng minh của Bá tước Bỉ Khắc, mà lại còn là quý tộc lớn thứ hai trong lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc.

Hiện tại một quý tộc như vậy nằm xuống, vị trí sắp xếp quyền thế trong lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc sẽ xuất hiện sự rung chuyển. Nếu người kế nhiệm yếu đuối không có năng lực, vậy chuyện mưu đoạt lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ cũng không phải không xuất hiện.

Tất cả bọn họ đều sẽ thay đổi. Bọn họ nguyện ý tâm phục khẩu phục Tử tước Cáp Nhĩ cũng không có nghĩa là bọn họ tâm phục khẩu phục người thừa kế Tử tước Cáp Nhĩ. Hơn nữa mâu thuẫn giữa gia thần ngoại hệ cùng nội hệ không phải một điểm hai điểm. Hiện tại ai cũng không biết người kế nhiệm Tử tước sẽ đối xử thế nào với những gia thần cũ. Lôi kéo hay giáng chức? Tuy rằng không phải rất muốn đi qua tìm chết, nhưng dưới sự cưỡng bức của nghĩa lớn, đám gia thần được phong chỉ có thể ôm tâm tình bất ổn đi tòa thành Cáp Nhĩ.

Cứ như vậy đám quý tộc ôm các loại tâm tình khác nhau, nếu không phải tự thân đến thì phái thuộc hạ thân tín đi trước tham gia tang lễ Tử tước Cáp Nhĩ.

Cho nên khi nhóm người Khang Tư chậm rãi tiến vào lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ cũng rất ngạc nhiên phát hiện khắp nơi treo cờ tang phấp phới.

Tử tước Cáp Nhĩ đã chết? Nhìn thấy những lá cờ mà chỉ khi lĩnh chủ nơi đó chết đi mới được treo lên không ngờ lại hiện ra trước mắt. Khang Tư không kìm nổi có chút ngẩn ngơ, điều này quá bất ngờ. Không lâu trước đây còn gặp Tử tước Cáp Nhĩ, thân thể rất khỏe mạnh. Như thế nào mới chỉ mấy ngày mà đã chết?

Tuy nhiên Khang Tư cũng không có hoài nghi Tử tước Cáp Nhĩ bị người hại chết. Bởi vì dựa theo lệ thường, lĩnh chủ ở trong tòa thành của mình trừ phi tòa thành bị công phá, bằng không căn bản không có khả năng bị người ám sát mà chết.

Hơn nữa con trai Tử tước Cáp Nhĩ cùng đám gia thần đều nói Tử tước Cáp Nhĩ bị ngộ độc thức ăn, bởi vì cứu chữa không kịp mới phát bệnh mà chết. Đầu bếp cùng người hầu trong tòa thành Tử tước Cáp Nhĩ bởi vậy mà bị giết một đám.

Tình huống như vậy thì có ai lại nghi ngờ Tử tước Cáp Nhĩ bị người giết chết?

Quyển 12: Tân Cựu Giao Thế

240. Chương 240: Tử Tước Xây Thành(1+2).

Nếu biết tin tức này, Khang Tư để cho đại quân tự động đi về trấn Thanh Hương trước, mà hắn thì cùng thủ lĩnh một đám đội buôn ở lại tham dự tang lễ Tử tước cùng với nghi thức nhậm chức của Tử tước mới. Hai chuyện này sau khi Bá tước Bỉ Khắc phái sứ giả đến lập tức có thể tiến hành. Có thể bởi vì thời kì loạn lạc chiến tranh nên tất cả đều giản lược đi, cho nên không được mấy ngày mọi chuyện liền giải quyết xong.

Con trai Tử tước Cáp Nhĩ hợp pháp trở thành Tử tước Cáp Nhĩ, Tử tước đại nhân trước kia lập tức bị người ném vào thung lũng.

Khang Tư nhận thấy được đám gia thần trong tòa thành Tử tước Cáp Nhĩ có thái độ thù địch thật thâm trầm với mình.

Chuyện này cũng không ngoài dự kiến của Khang Tư. Bởi vì những người này vì lãnh địa của mình quá lớn, giựt dây kỵ sĩ Phổ Đặc xuất binh tấn công hắn, hiện tại hắn đã là Tử tước, ánh mắt bọn họ không trở nên đỏ bừng mới là việc lạ.

Chỉ là khiến Khang Tư có chút kỳ quái, đó là Tử tước Cáp Nhĩ mới cũng đầy thù địch với hắn.

Điểm này Khang Tư thật không biết. Bởi vì không kể thế nào thì mình cũng là gia thần được Tử tước Cáp Nhĩ phong cho, người có quan hệ mật thiết với hắn lại sinh ra ý thù địch. Phỏng chừng là bởi vì thân phận hiện tại của hắn.

Nghĩ vậy, Khang Tư cũng không tự hỏi nhiều. Chỉ là chuyện tiếp theo lại khiến cho Khang Tư thấy việc tang lễ thật sự không phải như vậy.

Tử tước Cáp Nhĩ mới sau khi được đám gia thần chúc mừng, trước mặt đại biểu của Bá tước Bỉ Khắc cùng các vị khách lập tức bắt đầu mệnh lệnh, mà mục tiêu chính là Khang Tư. -

Chỉ thấy người thanh niên trẻ tuổi vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Huân tước Khang Tư. Lãnh địa của ngươi không tương xứng với tước vị của ngươi. Vì tránh cho người trong thiên hạ nói Tử tước Cáp Nhĩ ta không biết gì, vi phạm quy tắc quý tộc. Cho nên ta chuẩn bị sắc phong cho ngươi một lần nữa.

Lời này của Tử tước Cáp Nhĩ vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây bao gồm đám người Áo Đặc Hàn tham gia vào chuyện bí mật đều biến sắc mặt!

Vị Tử tước Cáp Nhĩ vừa nhậm chức này cũng hơi quá mức một chút rồi! Đầu tiên Khang Tư đã là Tử tước, không ngờ hắn vẫn còn dùng tước vị thấp nhất – Huân tước để xưng hô. Nói rõ không nể mặt người ta, rồi lại tiếp tục muốn phân chia lãnh địa. Chuyện này ai cũng không cho là muốn sắc phong thêm cho Khang Tư. Nhưng nếu muốn sắc phong giảm đi, vậy hắn thật sự nghĩ rằng Khang Tư là một Huân tước nhỏ chỉ có mấy trăm binh lính sao? Thuộc hạ của Khang Tư đó là gần ngàn binh lính có thể tiêu diệt Tuyết Lang bang. Chọc giận Khang Tư, nếu hắn trực tiếp phản loạn vậy ngươi làm thế nào?

Vị Tử tước Cáp Nhĩ mới nhậm chức này muốn đốt một mồi lửa để nhậm chức, nhưng cũng không nên dùng hỏa tự thiêu mình chứ?

- Tử tước Cáp Nhĩ đại nhân. Lúc quân chủ đại nhân sắc phong cho tại hạ, đó là sắc phong tại hạ làm Huân tước độc lập Thanh hương lĩnh.

Khang Tư thật bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người bao gồm cả Tử tước Cáp Nhĩ mới nhiệm chức đều biến sắc mặt. Tất cả mọi người đều biết rõ, lúc sắc phong có danh hiệu "độc lập", liền đại biểu vị quân chủ ném gia thần khỏi hệ thống của mình. Thoạt nhìn là trừng phạt nhưng đối với gia thần được phong ở thời đại này cũng chính là ban thưởng.

Bởi vì quân chủ phong cho chỉ một thế hệ. Nói cách khác sau khi lĩnh chủ sắc phong bị chết, vị gia thần được phong này sẽ không còn là gia thần của người thừa kế nữa.

Tử tước Cáp Nhĩ mới nhậm chức lập tức lệnh thuộc hạ lấy văn kiện sắc phong lại. Sau một hồi trầm lặng, người hầu rốt cục tìm được công văn ra giao cho Tử tước Cáp Nhĩ mới.

Tử tước nhanh chóng mở ra nhìn, khi thấy được hai chữ "độc lập" trên công văn hiện ra trước mắt, vị Tử tước mới nhậm chức này lập tức tức giận ném văn kiện sang một bên.

Người ở đây lập tức hiểu rõ, cũng không khỏi cười thầm. Nhìn xem. Muốn biểu hiện uy phong của chủ nhân, lại không nghĩ rằng người hầu trước kia đã tự lập thành lão gia. Thật sự quá mất mặt. Chuyện tiếp theo thật đơn giản, Tử tước Cáp Nhĩ mới nhậm chức không có trước mặt làm khó xử Khang Tư nữa. Mà Khang Tư cũng không có hứng thú ở lại. Sau một phen đóng kịch giả vờ, Khang Tư cáo lui.

Rời khỏi tòa thành Tử tước, Giáp Nhất vội nói:

- Chủ thượng! Tử tước Cáp Nhĩ này phải nhanh chóng giải quyết mới được. Bởi vì hắn có ý đồ ngăn chặn Thanh Hương lĩnh chúng ta.

Khang Tư gật gật đầu.

Thanh Hương lĩnh hai mặt bị núi vây quanh, một mặt là nước, chỉ có một con đường thông với lục địa. Mà con đường này hoàn toàn ngăn chặn Cáp Nhĩ lĩnh. Trước kia lúc là gia thần, con đường này thông suốt, mà tới bây giờ ai cũng biết Tử tước Cáp Nhĩ mới lại căm thù Khang Tư. Không nói cấm đi qua, chỉ cần tăng

lên vài lần thuế thu, liền đủ khiến cho con đường buôn bán trên đất của Thanh Hương lĩnh bị tiêu diệt. Có thể nói, trừ bỏ dùng vũ lực ra, đừng nghĩ thông qua việc đàm phán để đi lại.

Nhưng làm cho người ta khó xử chính là, lĩnh chủ cũ vừa qua đời, gia thần lập tức xuất binh tấn công lĩnh chủ mới nhậm chức. Mặc kệ bất kỳ nguyên nhân nào thì tội danh vong ân phụ nghĩa không thể tránh khỏi.

Đừng cho rằng thực lực mạnh là có thể muốn làm gì thì làm. Ngươi thân là thủ lĩnh có thể dùng danh nghĩa vì việc lớn mà vong ân phụ nghĩa. Vậy đương nhiên cũng có thể vì chuyện lớn mà bán đứng thuộc hạ của mình.

Người cấp dưới cũng không phải ngu ngốc, làm sao nguyện ý đi theo thủ lĩnh như vậy? Cho nên thân là cấp trên, danh tiếng tuyệt đối không thể bị bôi bẩn.

Nhìn bộ dáng Khang Tư nhíu mày, Giáp Nhất đương nhiên rõ ràng chủ thượng của mình buồn rầu vì cái gì.

Giáp Nhất lên tiếng:

- Chủ thượng! Không bằng kêu Giáp Linh ám sát Tử tước Cáp Nhĩ mới. Thủ đoạn của Giáp Linh nhất định là thần không hay quỷ không biết. Không chừng lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ sẽ bởi vì không có người thừa kế mà bị đám gia thần phân chia hết. Như vậy chúng ta không phải là có cơ hội sao?

Khang Tư lắc đầu nói:

- Hắn không có xuất binh tấn công chúng ta, chúng ta chủ động mưu hại hắn thì cũng cảm thấy áy náy. Hơn nữa những người khác không biết rõ, nhưng người Thanh Hương lĩnh đều biết được sự tồn tại của Giáp Linh. Nếu Tử tước Cáp Nhĩ mới chết một cách quỷ dị, vậy người thu lợi nhất chúng ta khẳng định sẽ bị nghi ngờ. Điều này đối với danh tiếng của chúng ta lại là chuyện không tốt.

Giáp Nhất gật gật đầu. Hiện tại chủ thượng của mình ở trên lãnh địa Tử tước Cáp Nhĩ tuyệt đối là một thế lực mạnh mẽ. Một khi Tử tước Cáp Nhĩ bị chết, không phải chủ thượng làm thì cũng sẽ bị cho là như vậy.

Bởi vì tất cả mọi người sẽ cho rằng nguyên nhân là chủ thượng không muốn có người cấp trên cho nên mới xử lý Tử tước Cáp Nhĩ mới. Sau khi suy nghĩ, Giáp Nhất không kìm được hỏi:

- Chủ thượng! Thuộc hạ quan sát đám gia thần tới tham gia buổi lễ, vẻ mặt bọn họ đều có một chút mơ hồ. Phỏng chừng uy vọng hiện tại của Tử tước Cáp Nhĩ mới không đủ khiến cho bọn họ bắt đầu có ý khác. Không bằng chúng ta ngầm giựt dây bọn họ một chút, khiến cho bọn họ độc lập. Như vậy không cần động vào Tử tước Cáp Nhĩ mới, cũng có thể giải quyết được vấn đề trạm kiểm soát đường buôn bán.

Nghĩ một lúc, Khang Tư gật gật đầu đồng ý:

- Vậy thì được. Giao cho Giáp Nhị xử lý đi!

- Dạ! Phỏng chừng Giáp Nhị đã sớm đợi cơ hội để thi thố tài năng rồi.

Giáp Nhất cười nói.

- Chỉ mình hắn chỉ sợ không đủ.

Khang Tư có chút cảm thán. Trước kia trong tay có nhiều mật vệ, thật sự là muốn làm gì cũng đều thật tiện lợi.

- Đây là chuyện không có biện pháp, tuy nhiên mật vệ sơ cấp đã được huấn luyện ra ba, bốn người rồi. Ở nơi này chắc cũng đủ dùng!

Giáp Nhất nói là nói như vậy kỳ thật trong lòng cũng cảm thán một hồi. Trước kia hắn dẫn dắt một đám mật vệ cao cấp làm sao giống hiện tại một cái mật vệ sơ cấp cũng giống như châu báu.

- Ha ha! Như vậy cũng được coi là bước khởi đầu. Phải biết rằng lúc trước bắt đầu từ chỗ không có nền tảng gì cả. Không giống hiện tại là có được ba mật vệ cấp đặc biệt để xây dựng hệ thống mật vệ!

Khang Tư cười nói, Giáp Nhất đương nhiên là cung kính gật đầu.

Lúc đoàn người trở lại Thanh Hương lĩnh, tất cả các thế lực lớn nhỏ trấn Thanh Hương, bất luận quan hệ thế nào đều đến đón tiếp Khang Tư.

Vừa thấy mặt liền làm một lễ tiết lớn kính chào quý tộc, miệng cung kính nói:

- Kính chào Tử tước đại nhân.

Mà đầu mục khu dân đen của Khang Tư trước kia sau khi thi lễ lập tức tức dáng vẻ gia thần được phong đoạt trước tiếp đón khách.

Không trách bọn họ thay đổi lớn như vậy, hiện tại Khang Tư cũng không phải là Huân tước nho nhỏ trước kia, mà là Tử tước đại nhân có lãnh địa gần mười vạn dặm vuông!

Hơn nữa thực lực vị Tử tước đại nhân này đã sớm vượt qua Tử tước Cáp Nhĩ đại nhân, ở Bá tước lĩnh này là quý tộc lớn gần với Bá tước Bỉ Khắc đại nhân!

Trước kia còn có thể làm trò lên mặt một chút, chơi một chút âm mưu quỷ kế. Hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh, bởi vì người ta tùy tiện ra tay là có thể tiêu diệt những người như bọn họ. Cho nên dám không cung kính cư xử sao?

Nhìn thấy Thị Tòng trưởng cũng biểu hiện như vậy, Khang Tư không khỏi cười cười. Lúc trước kiêu căng, lúc sau cung kính. Xem ra tính người chính là như thế. Đương nhiên Khang Tư cũng phi thường khách khí cùng đám thủ lĩnh này nói xã giao.

Sau một phen náo nhiệt, Giáp Nhất đại biểu thuộc hạ của Khang Tư góp ý kiến với hắn:

- Chủ thượng! Chúng thần khẩn cầu chủ thượng xây dựng thành lũy chủ gia tộc!

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo là một hồi ồn ào náo động. Mọi người đều trầm trồ khen ngợi.

Cũng đúng. Khang Tư đã là Tử tước đại nhân có được lãnh địa hơn mười vạn dặm vuông. Như thế nào có thể không có một thành lũy đại biểu cho gia tộc Khang Tư?

Hơn nữa thành lũy cũng không đơn giản chỉ là tượng trưng của địa vị, càng là nền móng thánh địa của những người từ trên xuống dưới có quan hệ với Khang Tư. Không có thứ này, đi ra ngoài cũng không dám cùng người ta chào hỏi.

Khang Tư nghĩ lại bản thân cùng thuộc hạ quả thật cần một tượng trưng đại biểu cho thế lực như vậy, hơn nữa hầu bao của mình cũng đang trương phồng lên, vật liệu, con người đều có thể mua được.

Vì thế Khang Tư gật gật đầu nói:

- Cũng đến lúc phải xây dựng thành lũy, chỉ là xây dựng ở đâu, cần bao nhiêu sức người sức của. Phải cần thiết suy nghĩ một phen mới được.

Xây dựng ở trấn Thanh Hương? Toàn bộ thôn trấn tính vào còn chưa đủ lớn so với thành lũy Tử tước lĩnh chủ. Xây dựng ở địa phương khác? Địa phương nào mới thích hợp đây?

Thế lực bản địa tuyệt đối không hy vọng thành lũy Tử tước này xây dựng trong trấn Thanh Hương. Bởi vì điều này tương đương với việc khiến cho toàn bộ người trấn Thanh Hương phải chuyển nhà.

Ngay khi mọi người trầm mặc không nói gì, lão nhân Thị Tòng trưởng này bỗng nhiên nhảy dựng lên hô:

- Lĩnh chủ đại nhân! Tại hạ cảm thấy được có một nơi thích hợp nhất để lĩnh chủ đại nhân xây dựng thành lũy!

Tất cả mọi người nhìn về phía lão nhân Thị Tòng trưởng này. Tuy nhiên lão nhân này vẫn chờ sau khi chính miệng Khang Tư hỏi thì lão mới chậm chạp, ung dung sờ râu cười nói:

- Lĩnh chủ đại nhân! Hướng bắc trấn Thanh Hương ba mươi dặm là nơi thích hợp nhất để xây dựng thành lũy của ngài!

Ba mươi dặm về hướng bắc?

Giáp Nhất không kìm nổi nhíu mày nói:

- Vị đại nhân này. Phía bắc cách trấn Thanh Hương hai mươi dặm đã là rừng rậm. Ý tứ của ngài là thành lũy của chủ thượng chúng ta sẽ xây dựng ở trong rừng rậm?

Nói tới đây, trong mắt Giáp Nhất tỏa ra ánh sáng nguy hiểm.

Thị Tòng trưởng biết lời nói này của mình cố làm ra vẻ cao siêu, xui xẻo là chính mình, cho nên vội vàng xua tay nói:

- Giáp Nhất đại nhân. Nơi đó người khác có lẽ không thích hợp nhưng tuyệt đối thích hợp với lĩnh chủ đại nhân. Bởi vì nơi đó chính là nơi lúc trước của Vô Ưu Cung!

Vừa nghe lời này, những người bên Khang Tư hai mắt sáng lên.

Những người khác đối với Vô Ưu Cung còn không biết ra sao nhưng thành viên Cục quân chính thì tất cả giật mình gật gật đầu. Huy chương của Khang Tư giống hệt đồ án của Vô Ưu Cung, tuyệt đối có quan hệ với Vô Ưu Cung thần bí kia. Nơi đó quả thật là nơi thích hợp nhất để xây dựng thành lũy của lĩnh chủ.

Khang Tư nhìn Thị Tòng trưởng vẻ mặt cung kính, không kìm được cắn răng một cái. Tên này thật sự là biết khêu gợi lòng hứng thú của người khác, thẳng đến lúc nói đến trấn Thanh Hương mới khai báo ra địa điểm cũ của Vô Ưu Cung, mà những tin tức khác thì lại giấu kỹ càng, thật sự là khiến người nổi cáu. Bởi vì ý nghĩ này, cho nên Khang Tư nói thẳng:

- Nếu lão đại nhân đề cử như vậy, vậy làm phiền lão đại nhân dẫn đường cho chúng ta. Chỉ cần khảo sát thích hợp, như vậy liền quyết định việc xây dựng thành lũy.

- Nguyện dốc sức phục vụ lĩnh chủ đại nhân.

Thị Tòng trưởng lễ phép thi lễ ngồi xuống, mà những người buôn bán ở đây thì nhảy dựng lên.

- Lĩnh chủ đại nhân! Đội buôn chúng tôi nguyện ý cung cấp bậc thầy ưu tú giúp đại nhân khảo sát địa hình. Hơn nữa đội buôn chúng tôi còn có nhiều bậc thầy về thiết kế xây dựng ưu tú đều nguyện ý cống hiến sức lực vì ngài.

- Lĩnh chủ đại nhân! Đội buôn chúng tôi chuyên môn làm việc xây dựng công trình, thành lũy của Tử tước X, Nam tước Y đều là chúng ta dựng lên. Giao công tác xây dựng thành lũy cho đội buôn chúng tôi, chúng tôi sẽ cho ngài giá cả ưu đãi nhất.

- Lĩnh chủ đại nhân! Đội buôn chúng tôi có nhiều mỏ đá chất lượng tốt, tuyệt đối thích hợp nhất để xây dựng thành lũy! Sử dụng vật liệu đá của chúng tôi tuyệt đối sẽ khiến thành lũy của ngài trở thành thành lũy chắc chắn nhất trong thiên hạ!

- Lĩnh chủ đại nhân! Đội buôn chúng tôi có những vật phẩm trang sức xa hoa nhất, nhất định có thể trang trí cho thành lũy của ngài lộng lẫy đến mê người!

Những đội buôn này cuồng nhiệt như vậy nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì Khang Tư phải xây dựng một thành lũy Tử tước.

Dựa theo tập tục, thành lũy Tử tước phải rộng mười dặm vuông, thấp nhất cũng phải có năm tháp nhọn bằng đá. Xây dựng một thành lũy lớn như vậy cần rất nhiều nhân công, tài liệu. Mà kim tệ đòi hỏi cũng càng không cần phải nói. Cơ hội vừa có thể kiếm tiền vừa có thể xây dựng quan hệ với lĩnh chủ, gần như không ai lại bỏ qua.

- Ta là người nóng vội, hiện tại liền đi xem!

Khang Tư đứng dậy nói.

Đám người buôn trên mặt không kìm được xuất hiện vẻ khinh miệt. Một lĩnh chủ có lãnh thổ mười vạn dặm vuông, vừa trở về còn không ngồi nóng ghế vừa nghe được tin tức đã muốn triển khai hành động. Cho dù thành lũy rất quan trọng cũng không vội vàng như thế chứ. Xem ra lĩnh chủ này cũng chỉ là loại ma cà bông nho nhỏ.

Mà thành viên Cục quân chính cũng nghĩ như vậy. Địa điểm cũ của Vô Ưu Cung kia có liên quan đến huy chương của lĩnh chủ Khang Tư này, một khi nhận được tin tức, bất kỳ ai cũng đều đi thăm dò trước rồi.

Bọn họ xem ra Khang Tư hoàn toàn là một người làm việc tác phong nhanh nhẹn, thật sự là một nhân vật khó lường. Đám người buôn vốn muốn đợi ở trong trấn nghỉ ngơi, nhưng ai kêu lĩnh chủ Khang Tư này cùng với các thế lực bản địa đều chuẩn bị đi địa điểm cũ của Vô Ưu Cung để khảo sát?

Vì có thể nhận được việc xây dựng thành lũy, vì có thể xây dựng quan hệ tốt với lĩnh chủ, vĩ có thể làm giao dịch với ngày hội mậu dịch trên biển không lâu sau nữa, bọn họ chỉ có thể đi cùng đám người Khang Tư một chuyến.

Một đám người rời trấn Thanh Hương đi lên hướng bắc. Bởi vì biết là đi đến rừng rậm cho nên tất cả đều sử dụng xe trượt tuyết. Dưới sự nỗ lực của tuyết khuyển, không bao lâu bọn họ liền đi tới một mảnh rừng rậm.

Đám người buôn nhìn thấy rừng cây rậm rạp âm u có chút chần chờ. Mà Khang Tư cùng đám thủ lĩnh lại không để ý chút nào đi vào. Những người như bọn họ dựa vào vũ lực mà sống này cũng không ít người chiếm đất gần rừng rậm. Tuy rằng đám người buôn không muốn mạo hiểm nhưng vẫn phải để cho thân tín cùng hộ vệ theo vào coi như biểu đạt thái độ chính mình một chút.

Thị Tòng trưởng càng già càng dẻo dai, căn bản không giống như là một người có tuổi, ở trong rừng rậm xóc nảy lâu như vậy cũng không thấy có việc gì, mà những người khác mặt đều có vẻ mệt mỏi.

Dưới sự dẫn đường của Thị Tòng trưởng, mọi người trong rừng rậm trái rẽ phải quẹo. Sau khi mất một hồi lâu, mọi người chỉ thấy trước mắt rộng mở trong sáng.

Trước mắt không ngờ xuất hiện một mảnh đất khoảng hơn mười dặm vuông, vài mảnh đất bằng phẳng rải rác. Mà trước tiên hấp dẫn mọi người là giữa mảnh đất bằng phẳng này là một hồ nước khoảng chừng vài dặm vuông.

Trừ bỏ Thị Tòng trưởng, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, mọi người cực kỳ nghi hoặc nhìn tuyết đọng mặt đất, lại nhìn mặt hồ màu xanh biếc yên ả như mặt kính. Trong thời tiết rét lạnh như vậy không ngờ không đóng băng được mặt hồ? Chẳng lẽ hồ nước này chính là suối nước nóng? Nhưng mặt hồ yên ả như vậy lại không có khả năng!

Hơn nưa quan trọng nhất chính là hồ nước xinh đẹp như vậy làm sao mà tới bây giờ không có nghe ai nói qua? Chỉ cần có hồ nước này là có thể khiến nơi này biến thành một thành trấn!

- Đây là nội hồ của Vô Ưu Cung trong truyền thuyết. Tên là gì đã sớm bị quên đi rồi.

Một câu nói của Thị Tòng trưởng khiến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Nội hồ là ý tứ gì bọn họ đương nhiên biết rõ, nhưng mà nội hồ này khoảng mấy dặm vuông, hồ nước lớn như vậy không ngờ chỉ là ranh giới của Vô Ưu Cung?

Nhìn thấy mọi người nghi ngờ, Thị Tòng trưởng cảm khái dùng tay làm bộ vẽ vẽ, nói:

- Các vị nghĩ đúng vậy. Mặt đất trống trải này đều là địa giới khi trước của Vô Ưu Cung.

Mọi người ồ lên một hồi.

Cung điện có diện tích thật lớn chiếm hơn mười dặm vuông? Trời ạ! Vô Ưu Cung này là thế nào? Cung điện to lớn như vậy làm cho người khiếp sợ đến mức nào! Thực sự hận không thể tận mắt nhìn thấy kiến trúc lớn như vậy. Mọi người không kìm nổi bắt đầu ảo tưởng tình cảnh thời kỳ hưng thịnh của Vô Ưu Cung.

Vào lúc mọi người đang tưởng tượng, Khang Tư quan sát hoàn cảnh bốn phía, sau đó lắc đầu nói:

- Thành lũy mới xây dựng cũng không có khả năng ôm cả cái hồ này vào. Tìm một nơi ở xung quanh hồ nước này là được rồi.

Mọi người đều gật đầu, ngay cả toàn bộ quý tộc Tuyết quốc hợp lại đều không có khả năng xây dựng được Vô Ưu Cung này một lần nữa. Vị lĩnh chủ đại nhân này cũng coi như là tự biết mình.

- Ha ha! NHư vậy bên trái hồ nước ba trăm mét chính là một nơi tốt nhất. Nơi đó nguyên lai là đại điện Vô Ưu Cung, đất cũng không cần phải lo nữa.

Thị Tòng trưởng chỉ vào một nơi nói.

Nhìn theo hướng tay hắn chỉ, nơi đó có một mảnh đất trống không có mọc bất kỳ một cái cây nào.

Nhìn thấy vậy mọi người rất hứng thú dọn dẹp tuyết dọn, lộ ra nền đá cứng rắn. Thứ này vừa xuất hiện khiến mọi người ngạc nhiên thán phục. Đây chính là nền đá tảng, phạm vi mấy trăm dặm quanh đây đều không có công trường đá như vậy, có thể tượng tượng chủ nhân Vô Ưu Cung khi đó quyền thế ngập trời cỡ nào.

Liên tiếp dọn tuyết đọng mấy khối đất trống, đáng tiếc không có xuất hiện dấu vết đáng giá cho Khang Tư để ý. Đồ án Vô Ưu Cung theo lời Thị Tòng trưởng cũng không tìm được ở chỗ nào.

Khang Tư thở dài nói:

- Giáp Nhất. Truyền lệnh xuống dưới đi tuyển công nhân, sau đó phái người thăm dò địa hình. Từ trấn Thanh Hương đến đây tạo nên một con đường, chờ khai thông đường rồi mới tính chuyện xây dựng thành lũy.

- Dạ!

Giáp Nhất đáp.

Mà mọi người ở đây đều biết rõ ở nơi mà rừng rậm um tùm này không khai thông đường thì chuyện gì cũng đừng nghĩ làm được, cũng không có một ai lên tiếng. Về phần Thị Tòng trưởng hiện tại lại giống như câm điếc, đối với những người tò mò thăm hỏi tình huống Vô Ưu Cung, hắn đều mỉm cười lắc đầu trả lời.

Vào lúc Khang Tư trở về triệu tập nhân công bắt đầy xây dựng đường xa, ở bến cảng Thanh Nguyệt, bán đảo Phi Ba cách xa nơi này.

Thuyền chiến, thuyền buôn đông đúc tụ tập ở trên mặt biển ngoài bến cảng. Lá cờ Lôi gia đón gió tung bay làm cho người ta hiểu được đây là hải quân của chư hầu mạnh mẽ trên bán đảo Phi Ba.

Ngày trước hải quân Lôi gia điều động, tất cả các thế lực vùng ven biển đều run như cầy sấy. Bởi vì ai cũng không thể ngăn cản thế tấn công của hải quân Lôi gia. Tuy rằng vì trời phạt đến mà được thoải mái một đoạn thời gian, nhưng hiện tại trời phạt đã dứt, hải quân Lôi gia lại tập kết.

- Đám người kia không ngờ dám can đảm dùng cớ như vậy để từ chối ta lên ngôi! Đúng thật là làm nhục ta!

Áo Kha Nhĩ phẫn nộ nói.

- Chủ công không cần phải tức giận, kỳ thật điều này cũng không phải rất tốt hay sao? So sánh với địa vị Đông Nam Đại Đô đốc, gia chủ Lôi gia căn bản không đáng là gì. Chỉ cần chủ công giữ vững vị trí Đông Nam Đại Đô đốc, đám gia thần của Lôi gia này còn không ngoan ngoãn chạy tới quỳ lạy nguyện trung thành với ngài sao!

Liệt Văn rất hưng phấn nói.

- Ừ! Nói thì như vậy, chỉ là ngươi cho rằng người ở bên đế quốc sẽ đồng ý ta đến thống lĩnh bọn họ sao?

Áo Kha Nhĩ nhíu mày nói.

Liệt Văn không đồng ý nói:

- Chủ công! Đầu tiên ngài là Nhị đệ của đại nhân, kế thừa ý nguyện của đại nhân là hoàn toàn danh chính ngôn thuận. Thứ hai là chúng ta vẫn liên tục lôi kéo đám quan viên đế quốc.

- Lịa nói chúng ta hiện tại chỉ huy rất nhiều bộ đội, hơn nữa bố trí lực lượng ở biên cảnh đế quốc. Cho dù bọn họ không đồng ý chúng ta cũng có thể đứng vững ở đế quốc. Nếu thật sự muốn điều động vũ lực vậy thì cũng là nội chiến mà không phải là kẻ thù bên ngoài xâm lấn. Ngài là Nhị đệ của đại nhân chiếm không ít lợi thế.

Áo Kha Nhĩ khoát tay:

- Nội chiến tiếng tăm không tốt, tốt nhất là đi theo con đường thu mua, lôi kéo.

Nói đến đây Áo Kha Nhĩ có điểm tự đắc. Hắn luôn luôn ngầm bố trí cùng tích tụ lực lượng. Trước kia lúc Khang Tư vẫn còn, chỉ cần một danh phận liền có thể ép hắn không thể nhúc nhích, cho dù Khang Tư quang minh chính đại phái mật vệ giám thị hắn, cũng không dám lên tiếng.

Trời cao có mắt không ngờ để gió lốc cuốn Khang Tư biến đi. Hắn chịu nhục lâu ngày coi như là qua cơn mưa trời lại sáng. Hắn thật sự không thể tin, không có Khang Tư, toàn bộ hệ thống của Khang Tư còn ai có thể chống lại hắn!

- Đúng rồi! Có tin tức của đoàn Mân Côi hay không?

Áo Kha Nhĩ đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi.

Liệt Văn chần chờ một chút nói:

- Theo Uy Kiệt đại nhân nói, đoàn kỵ binh uy lực mạnh mẽ này đã sớm bị đại nhân điều đi qua bên Tam gia để hỗ trợ.

Áo Kha Nhĩ lập tức tức giận vạn phần khẽ quát:

- Mẹ kiếp! Tình báo quan trọng như vậy hiện tại mới có tin tức, Tổng trưởng cục tình báo Uy Kiệt này quả thực đúng là bất tài! Đại ca Khang Tư này bất công quá! Vì sao lại giao đoàn Mân Côi cho An Tái Kháng? Việc buôn bán của tên này cần đoàn kỵ binh mạnh mẽ như vậy sao?

- Phải biết rằng đây chính là đoàn kỵ binh có thể quét ngang bán đảo Phi Ba, làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật! Giao cho ta mới càng có thể phát huy uy danh đoàn Mân Côi!

(Ngươi cho là Khang Tư không biết người là loại ăn cháo đá bát sao? Shyt)

Liệt Văn đương nhiên biết vì sao Áo Kha Nhĩ tức giận như vậy. Đoàn Mân Côi nay từ đầu tổ chức rèn luyện binh lính từ việc làm nhiệm vụ lính đánh thuê. Nhưng sau này đoàn Mân Côi càng ngày càng mạnh mẽ, hơn nữa dưới tình huống được phân phối nhiều mật vệ lại càng quỷ dị vạn phần, gần như thành tượng trưng lực lượng quân sự mạnh nhất bán đảo Phi Ba.

Mà tượng trưng này không ngờ dưới tình huống không ai hay biết đã được giao cho Tam đệ An Tái Kháng của Khang Tư. Nhị đệ Áo Kha Nhĩ này cái gì cũng không có, không khiến hắn căm tức mới kỳ quái.

Kỳ thật Liệt Văn đã phát hiện, chủ công mình ở trong hệ thống của Khang Tư rất có địa vị. Tước vị, quân quyền đều bình thường, nếu không phải dựa vào danh nghĩa là em kết nghĩa của Khang Tư cùng với sự hỗ trợ của người trong tộc thì chỉ sợ ngay cả địa vị hiện tại cũng không chiếm được.

Danh nghĩa như vậy có tốt, có xấu. Tốt chính là có rất nhiều gia thần Lôi gia cấp thấp gia nhập, hải quân cũng nguyện ý đưa tới đế quốc của mình. Xấu chính là gia thần có thực quyền căn bản không coi chủ công vào đâu, muốn cùng gia tộc Cung Tá đòi mật vệ cũng không có khả năng, càng không nói chỉ huy bọn họ.

Tin tưởng chủ công cũng biết điểm ấy, bằng không lúc Khang Tư vẫn còn chủ công làm sao lại ngoan ngoãn cúp đuôi? Căn bản ở chỗ chỉ cần có Khang Tư, chủ công nhà mình hoàn toàn không có ngày ra mặt. May mắn ông trời phù hộ khiến cho chủ công có cơ hội giương cánh bay cao.

Áo Kha Nhĩ không để ý đến tâm tính thủ hạ. Hiện tại hắn gần như bị tức điên rồi, nhìn bến cảng nói một câu:

- Chuẩn bị tốt liền lên đường!

Liền quay đầu trở về khoang nghỉ ngơi.

241. Chương 241: Sau Trời Phạt (1+2).

Tại Thiên Thủ Các thành Thanh Nguyệt, nguyên vốn ban công tầng cao nhất chỉ dành riêng cho Khang Tư, giờ phút này mấy gia thần cao cấp Lôi gia lại chiếm chỗ này, bọn họ thản nhiên ngắm nhìn hải thuyền đi xa, một hồi lâu một sĩ quan quân đội mới cười nói:

- Tên Áo Kha Nhĩ cuối cùng cũng đi rồi.

- Đi thì tốt! Tên này ỷ mình là nhị đệ của chủ công, cả ngày muốn làm gì thì làm. Ta đây tự mình đảm nhiệm Tổng trưởng tình báo cũng bị hắn lớn lệnh trách mắng như thần thuộc của hắn.

Uy Kiệt cười lạnh nói.

Gã thân tín của Khang Tư này, không chỉ bản thân giữ địa vị cao: Tổng trưởng tình báo, hơn nữa còn không có người ước thúc, nhiều năm qua, đã sớm không còn là tên thiếu niên xuất thân nô bộc trước đây.

- Ha ha! Nghĩ đến tên kia không ngờ muốn dựa vào thân phận nghĩa đệ của chủ công để trở thành đương gia mới của Lôi gia, đúng là quá si tâm vọng tưởng! Cũng không biết nhìn lại mình xem có tài cán gì, ngay cả đám thần chúc chúng ta cũng không bằng, còn dám vọng tưởng so đấu cùng tam gia!

Ni Nhĩ cười nói.

- Thật không hiểu hai tên ngu ngốc Lôi Đặc Lôi Khải kia vì sao lại nghe theo Áo Kha Nhĩ, mang binh theo thuyền đi đế quốc bên kia làm gì chứ? Ở lại đây dù sao cũng tốt hơn đi đế quốc bên kia chịu khổ mà?

Một gã gia thần nói.

"Tuy rằng Áo Kha Nhĩ cùng mình quan hệ không tệ, nhưng mình thật không tin bằng vào một cái thân phận nghĩa đệ Khang Tư, có thể từ trong tay Tương Văn đoạt lấy quyền vị, dù là thân đệ cũng không thể đừng nói là nghĩa đệ! Phải biết rằng trong tay Tương Văn chính là nắm quyền chỉ huy hệ thống mật vệ đấy! Bản thân mình thật không thể vì tên Áo Kha Nhĩ đó mà đắc tội với Tương Văn, bằng không chết như thế nào cũng không biết. Ôi! Nhưng Khang Tư không có con nối dõi, bằng không có Tương Văn phò tá, khẳng định hệ thống Khang Tư vẫn phát triển thịnh vượng như trước đây, đâu có giống như hiện tại nơi này mơ hồ có xu hướng chia năm xẻ bảy rồi."

Uy Kiệt rất là cảm khái lắc lắc đầu.

Tạm không nói tới Uy Kiệt và đám gia thần Lôi gia đang miên man suy nghĩ!

Lúc này trong một căn phòng ở phía đông bến cảng Thanh Nguyệt, lão giáo chủ đại nhân của mật giáo kia, cũng là nghĩa phụ của Áo Kha Nhĩ, giờ phút này đang híp mắt nhìn một tên thủ hạ dưới tay hỏi:

- Giáo hoàng đại nhân chuẩn bị như thế nào rồi?

- Giáo hoàng đại nhân hắn đã chuẩn bị thỏa đáng! Lần này thời điểm trời phạt qua đi, thật là thời cơ thích hợp nhất để phát triển mở rộng ảnh hưởng tôn giáo. Tuy nhiên Giáo hoàng yêu cầu chúng ta bên này trợ giúp hai mươi vạn thạch lương thực, ngài xem này...

Gã thủ hạ nói một cách dè dặt.

- Hai mươi vạn thạch?! Hừ! Ta biết đây là vì mật giáo chúng ta! Có số lương thực đó trong thời kỳ lương thực khan hiếm này, khẳng định có thể thu hút nhiều nhân viên ưu tú gia nhập tôn giáo. Tuy nhiên Giáo hoàng này cũng ăn dày quá đi? Thực cứ tưởng chúng ta là kho lúa chăng? Thực nghĩ là chúng ta đã khống chế toàn bộ bán đảo Phi Ba hay sao? Hai mươi vạn thạch! Phải biết rằng chư hầu bình thường ở bán đảo Phi Ba thu hoạch một năm cũng không có nhiều như vậy!

Giáo chủ tức giận đứng dậy đi qua đi lại.

- Đại nhân! Lôi gia hắn là có thể thỏa mãn yêu cầu của chúng ta. Nên biết rằng Lôi gia bọn họ từ khi thành lập tới nay vốn không ngừng thu mua lương thực. Hiện giờ có thể nói, lương thực ở bán đảo Phi Ba nhiều nhất chính là Lôi gia. Nếu như có Áo Kha Nhĩ thiếu gia ra mặt hai mươi vạn thạch cũng không tính là lớn.

- Hừ! Đừng có nằm mộng! Áo Kha Nhĩ này là tên rác rưởi vô dụng! Lần này hắn rời bán đảo Phi Ba, tuy nói là muốn đi tranh đoạt chức vị Đại Đô đốc Đông Nam, kỳ thật cũng chỉ là chó nhà tang bị người ta đuổi đi mà thôi. Để cho hắn ra mặt yêu cầu lương thực ư? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Giáo chủ đại nhân nói với giọng bất mãn.

- Vậy làm sao bây giờ? Đây chính là mệnh lệnh của Giáo hoàng đại nhân đó! Không hoàn thành nhiệm vụ chỉ sợ ấn tượng của đại nhân ngài trong lòng Giáo hoàng cũng sẽ bị giảm xuống mất?

Gã thủ hạ rất thẳng thắn nhắc nhở.

- Hừ! Lão tử là hạng người gì chứ? Còn quan tâm tới ấn tượng của Giáo hoàng đối với ta sao?

Giáo chủ ra dáng rất kiêu ngạo nói, tuy nhiên nói xong những lời này giáo chủ lại nhíu mày nói thầm: "Bây giờ nên làm cái gì đây? Thiếu số lương thực này, đừng nghĩ nhân cơ hội phát triển mở rộng tôn giáo được."

Gã thủ hạ cười thầm trong lòng, người lãnh đạo trực tiếp của mình tư cách bản lĩnh cũng thực lợi hại, lại nói ra không thần phục không xem Giáo hoàng vào mắt. Nhưng ai mà không biết lão là trung thành nhất với mật giáo! Nhưng dù sao tôn giáo là tôn giáo, Giáo hoàng là Giáo hoàng, hoàn toàn là hai việc khác nhau mà.

Cho nên nhìn thấy đại nhân buồn rầu, hắn không khỏi nhắc nhở nói:

- Đại nhân! Thời kỳ này có tiền cũng không mua được lương thực muốn gom đủ hai mươi vạn thạch lương thực, chúng ta chỉ có đi cướp.

- Cướp? Đây cũng là một biện pháp, chỉ có điều e là sẽ khiến các mật giáo khác căm thù chúng ta. Dù sao chúng ta cũng vừa mới ngưng tranh chấp.

Giáo chủ đại nhân trầm ngâm.

- Đại nhân! Nguyên nhân vì trời phạt, ai ai đều biết năm nay cây lương thực thất thu. Mật giáo các nơi muốn khuếch trương, muốn lớn mạnh, chỉ có theo con đường cướp bóc này mới được, nếu chúng ta không làm như vậy, những người khác cũng sẽ làm.

Gã thủ hạ vội giải thích.

Giáo chủ trầm tư một hồi sau đó cắn răng nói:

- Phái ra quân dự trữ của chúng ta, mục tiêu cướp bóc lương thảo!

Gã thủ hạ cực kỳ hưng phấn: rốt cục lại có cơ hội chỉ huy quân đoàn bất tử, nghĩ tới lại càng phấn khích.

Tại Đế quốc tỉnh Đông Nam trực thuộc phủ Đại Đô đốc, cũng chính là tỉnh dưới quyền khống chế của Khang Tư. Tuy rằng do trời phạt khiến cho khắp cả vùng đất biến thành đồng hoang nhà trống, nhưng nhờ có Tương Văn khống chế phủ Đại Đô đốc phân chia trách nhiệm lên từng người, cho nên rất ít xảy ra tình trạng hỗn loạn vì thiếu lương thực.

Ví dụ như ngươi phải lo cho một trăm nạn dân, không hoàn thành nhiệm vụ thì tìm ngươi tính sổ, hơn nữa bán đảo Phi Ba vận chuyển tới một lượng lớn lương thực. Cho nên nạn dân ở các địa phương khác chạy tới lánh nạn, chuyện trộm cướp cướp bóc đâu đâu cũng có, nhưng ở tỉnh Đông Nam lại rất ít xảy ra, điều này cũng dẫn tới nạn dân ở các tỉnh xung quanh đều ào ào chạy tới tỉnh Đông Nam. -

Phủ Đại Đô đốc Đông Nam không thiếu lương thực, đương nhiên là nạn dân nào đến cũng không cự tuyệt, hơn nữa rất nhanh chóng bố trí cho bọn họ bắt đầu làm việc tự nuôi sống mình. Có thể nói, rất nhanh đã thu hút các nạn dân vào hệ thống Đông Nam.

Tuy nhiên hành vi của phủ Đại Đô đốc Đông Nam như thế, hoàn toàn là hành động trêu chọc phong trào thị phi.

Không nói dân cư các hành tỉnh xung quanh bị hút đi một lượng lớn, chỉ riêng các hành tỉnh cao quanh thân, người ở rất thưa thớt là không lo về lương thực, chuyện này truyền ra ngoài, liền đủ để dẫn tới vô số quân phiệt, đạo tặc, thổ phỉ bởi vì thiếu lương mà bắt đầu cướp bóc khắp nơi.

Phủ Đại Đô đốc Đông Nam, trong tòa Đại thính kia đã được đổi tên là Nghị sự đường, nhân viên quân chính của Đại Đô đốc đang tề tụ đông đủ.

Một gã sĩ quan hùng hồn lớn tiếng nói:

- Căn cứ tin tức từ Bộ tình báo cho biết: các tỉnh đóng quân ở xung quanh cùng với đạo phỉ các nơi, còn thêm người Sơn Việt vùng biên cảnh bởi vì vấn đề thiếu lương thực, đều nhắm vào năm tỉnh Đông Nam chúng ta như hổ rình mồi. Cho nên toàn thể thành viên quân sự chúng ta hướng tới chư vị đại nhân thỉnh

cầu: chấp thuận cho chúng ta tiên phát chế nhân, giành trước tiêu diệt đám địch nhân đó, mở rộng lãnh địa của chúng ta.

Sĩ quan tại đây đều rất kích động, bởi vì ngay thời điểm trời phạt mới vừa chấm dứt, bọn họ liền yêu cầu đối ngoại tác chiến, một là giảm bớt mâu thuẫn bên trong nội bộ, hai là mở rộng quyền lợi quân nhân, ba là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Đáng tiếc các dự tính này lại bị Thủ các... cơ cấu quyền lực của phủ Đại Đô đốc Đông Nam cự tuyệt.

Tuy rằng trong thời buổi loạn lạc quyền lợi của quân nhân sẽ càng lúc càng lớn, nhưng tại hành tỉnh Đông Nam bên này lại hoàn toàn tương phản, khi bộ đội chiến đấu không có tham gia chiến đấu, muốn làm chút chuyện nổi bậc đều làm không được.

Bởi vì quyền lợi huấn luyện, trang bị, tiếp tế tiếp viện, cấp phát quân lương vật tư, các loại cũng không ở trong tay chủ quan quân đội. Về mặt công khai coi như chủ quan quân đội nắm hết binh quyền, nhưng ở thời điểm không có tác chiến, cũng chỉ có quyền lợi có thể thị sát quân đội trực thuộc, cho nên chủ quan quân đội khát vọng nhất là xuất binh tác chiến. Nhưng, quyền lợi này lại phải Thủ các đồng ý mới được, bằng không còn chưa kịp triệu tập nhân mã, chính mình đã bị thủ hạ dưới tay bắt giao lên trên rồi.

Ngay từ đầu bởi vì không thể sử dụng võ lực mà cực độ không quen, đến hiện tại đã hiểu được thế nào là lôi kéo đối thủ, thế nào là thỏa hiệp với đối thủ, thế nào là dẫn dắt đối thủ, để đối thủ tán thành đồng thời chấp thuận yêu cầu của mình. Từ đó các sĩ quan trong phủ Đại Đô đốc Đông Nam gần như đều có thêm chút năng lực chính trị.

Tuy rằng, vẫn còn nhiều sĩ quan cực độ khinh bỉ đám sĩ quan dựa vào võ mồm cùng quan hệ để bò lên chức vị, nhưng muốn binh sĩ dưới tay mình không đến mức trở thành cô nhi, muốn ăn không đủ ăn muốn mặc không có mặc, các sĩ quan chỉ đành phải cau mày gia nhập trường đấu tranh chính trị như vậy.

Các thủ lãnh Thủ các đều rối rít triển khai thảo luận, còn Tương Văn thì ngồi ở một góc không lên tiếng. Hắn nhìn thấy đám thủ lãnh đang hăng say tranh luận, không khỏi cười thầm trong lòng, chính mình coi như không có uổng công ở gần bên chủ thượng nhiều năm như vậy đâu: tùy tiện đưa ra cái chế độ, liền làm cho bọn họ những kẻ có năng lực nhất, có uy danh nhất, có thể độc lập tạo phản nhất đều ngoan ngoãn đứng ở trong phạm vi quy định của mình tự chém giết lẫn nhau.

Tranh đấu bán sống bán chết như vậy đều không có vấn đề gì, dù sao cũng chính là vướng mắc của các thủ lãnh đó, quan viên cơ sở phía dưới cùng dân chúng cũng sẽ không chịu ảnh hưởng. Cho dù có thay đổi xoay vòng toàn bộ quan viên đầu não, phía dưới cũng vẫn giống như thời điểm đi theo chủ thượng, cứ tuân thủ tiến hành theo kế hoạch sẵn có là được.

Tương Văn rất rõ ràng đám người đó vì sao lại ngoan ngoãn đứng ở trong vòng của hắn như vậy, đó là vì hắn khống chế trong tay hệ thống mật vệ xuất quỷ nhập thần, khống chế hệ thống nội vệ thực lực cường hãn nhất.

Hơn nữa quan trọng nhất là: tuy rằng cho phép các thủ lãnh Thủ các có được hệ thống của riêng mình, nhưng tiểu binh làm việc lại đều là gia thần của chủ thượng. Mặt khác đám tiểu binh đó có chế độ riêng để tăng quyền lợi của bọn họ, sai phái bọn họ làm việc không thành vấn đề, nhưng muốn làm cho bọn họ tạo phản thì không được rồi.

Tin tưởng các thủ lãnh Thủ các cũng hiểu được điều đó, ngay từ đầu bọn họ còn bận tâm tới ân đức của chủ thượng nên nhu thuận làm việc. Nhưng thời gian lâu ngày nắm quyền lực trong tay, hơn nữa cấp trên không ai áp chế, tự nhiên rồi sẽ xảy ra xâm phạm quyền lợi của các thủ lãnh khác. Như vậy các thủ lãnh Thủ các tự nhiên sẽ có mâu thuẫn, một khi có mâu thuẫn, muốn nhảy ra khỏi hệ thống này thì lại không có khả năng.

Cho nên, trừ phi thủ lãnh một bộ nào đó có thực lực lớn đến mức có thể tiêu diệt mọi người, bằng không căn bản không có khả năng thoát khỏi hệ thống này.

Các bộ trọng yếu trong bộ máy này kết hợp tạo phản ư?

Con người một khi có hai đầu não thì sẽ có tranh chấp, liên hợp lại là chuyện nhỏ nhưng vẫn là vấn đề không dễ, nên chuyện tạo phản như vậy tuyệt đối không có khả năng.

Về phần toàn thể thành viên tạo phản ư?

Nếu tất cả đám người đều tham dự còn gọi là tạo phản sao? Hơn nữa Tương Văn cũng sẽ không coi thường để loại tình huống này xuất hiện, hắn sẽ sớm kiên quyết tiêu diệt tình trạng này từ trong trứng nước.

Hội nghị hôm nay cũng giống như trước đây, sau một hồi tranh cãi, chỉ còn lại tranh chấp của hai thế lực văn võ.

Một cái là Bộ quân chính muốn dẫn binh xuất chiến, một cái là Bộ dân chính kiên quyết cho rằng lương thực quý báu vật tư khuyết thiếu, càng ít xuất binh càng tốt.

Tới tình trạng này, đương nhiên phải hỏi ý kiến Tương Văn.

Tương Văn này dù không đảm nhiệm bộ môn gì trong Thủ các, nhưng đại nhân lo lắng cùng quan hệ chặt chẽ với mọi người, hoàn toàn có quyền nói ra một lời quyết định sau cùng.

Tương Văn không hề nghĩ ngợi, nói thẳng một hơi:

- Xuất quân ba sư đoàn đi! Một đi đối phó với quân Sơn Việt, hai sư đoàn đi đối phó với thổ phỉ. Thời điểm hiện nay cũng không phải thời cơ để chiếm đất đai lãnh thổ. Tùy theo tình hình quân địch cướp vật tư chừa lại không để bọn họ chết đói là được rồi.

Nghe nói như thế, mọi người thoáng chần chờ một chút: đám quan viên Bộ dân chính thương thảo một chút sau đó lập tức đồng ý. Hiện tại bọn họ đều bận rộn với chính vụ năm tỉnh đến sứt đầu mẻ trán rồi, đâu còn muốn có thêm lãnh địa nữa.

Các sĩ quan Bộ quân chính rất không vui, nghĩ đến không phải công lao mở mang lãnh thổ, đối với địa vị thủ lãnh của bọn họ không tăng lên bao nhiêu, thậm chí còn có thể để người phía dưới leo lên thế chỗ. Nhưng Tương Văn cùng về phe với Bộ dân chính, bọn họ đâu còn cách nào khác chứ? Chỉ buộc lòng phải đồng ý thôi.

Sau khi tan họp, Tương Văn thấy Ngả Lệ Ti, Y Ti Na nhìn mình, hắn rất khổ tâm lắc lắc đầu.

Nhìn đến hai người uể oải cúi đầu, Tương Văn cũng buồn bã thở dài.

"Tuy rằng mình tin tưởng chủ thượng còn sống, nhưng uy lực của long quyển phong ai ai cũng đều biết. Chính mình không ngừng phái mật vệ theo hướng long quyển phong tìm kiếm, nhưng chỉ là hành vi thật ngây thơ lừa mình dối người mà thôi. Tuy nhiên, nếu không làm như vậy sao mình có thể yên tâm được chứ."

Mà ở thời điểm phủ Đại Đô đốc Đông Nam bắt đầu triệu tập binh mã, trên đại điện hoàng cung đế đô, cũng giống như trước kia, các đại thần đế đô bắt đầu lâm triều.

- Hừ! Đừng coi thường tên khốn Áo Kha Nhĩ! Hắn đúng là người đầy dã tâm đấy! Không thấy hơn phân nửa gia thần hạ tầng trong Lôi gia chúng ta đều bị hắn dẫn dụ đưa đi rồi sao? Tuy nhiên Lôi Đặc Lôi Khải đi rồi cũng tốt! Hai tên không biết chuyển biến đầu óc này nếu lưu lại, ngược lại sẽ không quen nghe lời chúng ta đâu.

Gã sĩ quan quân đội cười lạnh nói.

- Ta nói lại lần nữa, Lôi gia này, trừ chủ công và con cháu dòng chính của chủ công, không có bất kỳ người ngoài nào có thể trở thành gia chủ Lôi gia. Đám gia thần chúng ta chính là thay chủ công tạm thời quản lý Lôi gia mà thôi, mọi người nói phải không?

Uy Kiệt quét mắt nhìn mọi người một vòng sau đó nói đầy vẻ uy hiếp.

Mấy gia thần tại đây đương nhiên hiểu được lời này là thức tỉnh đám người mình không nên nghĩ tới chuyện độc lập, mọi người đối với yêu cầu đó đương nhiên là trăm miệng một lời biểu thị đồng ý.

Bọn họ không phải kẻ ngu ngốc, phi thường hiểu được sau khi thoát ly Lôi gia, không những sẽ khiến vầng hào quang của Lôi gia biến mất, còn có thể làm cho mình biến thành một chư hầu nhỏ. Lúc đó thật đúng

là trở thành một miếng mồi ngon ai cũng có thể cắn một miếng, hoàn toàn không thể giống như hiện tại núp bóng ở dưới tàng cây cổ thụ Lôi gia này sống cuộc sống thoải mái.

Thêm nữa, vẫn duy trì lòng cung kính với chủ công, nhưng ai nấy đều biết lần này chủ công bị long quyển phong cuốn đi rồi, đám người mình tạm quản lý nhưng có thể là vĩnh cửu, chẳng khác nào chính mình là đương gia của Lôi gia.

Loại tình thế này người nào độc lập chính là kẻ ngu ngốc rồi.

Tuy rằng bất mãn bộ dáng Uy Kiệt làm ra vẻ đứng đầu gia thần, nhưng người nầy chính là trưởng lực lượng hắc ám, vẫn không nên đắc tội, cho nên đều có vẻ cam chịu địa vị của Uy Kiệt.

Uy Kiệt biết những người này nghĩ cái gì, cũng hiểu rằng mình thật sự quá phô trương thanh thế, bởi vì mật vệ cùng với cơ cấu bồi dưỡng mật vệ của Lôi gia, từ lúc Khang Tư chiếm giữ một khu vực ở đế quốc, đã được tuyển chọn qua đó, làm cho lực lượng bản địa ở bán đảo Phi Ba hơi yếu kém.

Còn đoàn Mân Côi vũ lực mạnh nhất, cũng bị điều động đi tới chỗ tam gia ở Liên minh Duy Nhĩ Đặc, khiến cho mình chỉ có thể điều động một chút vũ lực như vậy thôi.

Đặc biệt khi truyền đến tin tức Khang Tư bị long quyển phong cuốn đi, toàn bộ mật vệ còn lại đều chạy tới đầu nhập vào Tương Văn, khiến cho lực lượng của mình càng yếu hơn. Cho nên hiện tại thừa dịp mọi người không biết nội tình, tung nhiều hỏa mù một chút để xác định địa vị của mình.

Khang Tư bị long quyển phong mang đi, Uy Kiệt chỉ là có chút bi thương. Tuy rằng lúc trước là Khang Tư giải cứu hắn ra khỏi kiếp nô bộc, đồng thời còn dạy hắn bản lãnh cũng cho hắn địa vị hôm nay. Nhưng đã nhiều năm không ở bên cạnh Khang Tư, hơn nữa quyền lực quá lớn dẫn tới có nhiều người nịnh hót, Uy Kiệt đã sớm không còn là tên nô bộc không hiểu chuyện nữa, mà đã là một gã quyền thần có dục vọng và đeo đuổi của riêng mình. Hắn có thể biểu lộ sự bi thương đối với chuyện bất hạnh của Khang Tư coi như là rất có lương tâm rồi.

Nghĩ vậy, Uy Kiệt không khỏi cảm khái vạn phần, lúc trước thời điểm đi theo bên người Khang Tư, chuyện mạo hiểm huy hoàng gì đều đã trải qua, địa vị của đám người mình cũng liên tục tăng lên. Thế nhưng không theo phía sau Khang Tư, những người mình liền chìm xuống.

Năm đại thân vệ lúc trước, Âu Khắc còn coi như được! Dù sao hắn cũng già rồi, rất an tâm đảm nhiệm tổng quản phủ Đại Đô đốc Đông Nam, còn mình cùng Lôi Đặc Lôi Khải tuổi còn trẻ lại bị nhốt ở bán đảo Phi Ba làm một chức quan nhỏ, nói đi nói lại trong năm người có tiền đồ nhất vẫn là Tương Văn.

Vị Tổng trưởng nội vệ kiêm Tổng trưởng mật vệ của Đại Đô đốc Đông Nam này, hiện tại nghe nói đã là nhân vật cường hãn nhất của phủ Đại Đô đốc Đông Nam. Sau khi Khang Tư mất tích, có quyền thế lớn nhất trong toàn bộ hệ thống Khang Tư chính là hắn, nếu như mình vẫn luôn theo bên mình Khang Tư thì mình cũng chính là nhân vật như vậy chăng?

Tại đế đô, chỉ vì phạm vi đế đô khống chế, đất đai khai phá đều rất nhỏ, mà người sinh sống tại đế đô, đại bộ phận đều là quyền quý phú hào, tồn kho phong phú, thêm vào đó giới đế đô đều giàu có, binh sĩ hung hãn tột đỉnh, vì thế bọn họ căn bản không cần để ý tới các vấn đề lương thực, nạn dân linh tinh các loại.

Về phần sự vụ hạ tầng cơ sở, hoàn toàn có các quan nhỏ phía dưới chú ý tới, bởi vậy các đại thần căn bản không có chuyện gì cần tới mình xử lý.

Mà hôm nay buổi triều nghị lần này, vốn các đại thần định lên đứng một chút rồi bãi triều, không nghĩ tới đại thần chuyên trách trực ban còn chưa theo thông lệ vấn an, hoàng đế bệ hạ mới tinh liền phát giận lên.

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên hô:

- Trẫm tin rằng chư khanh đều nhận được tin tức, Đại Đô đốc Đông Nam Khang Tư đại nhân khi tuần tra bến cảng bị long quyển phong cuốn đi rồi! Thật là ông trời bất công, khiến trẫm đau lòng mất đi một vị trọng thần!

Tuy rằng trên mặt hoàng đế bệ hạ cố tạo ra một dáng vẻ bi thống, nhưng ánh mắt cùng động tác của hắn, lại khiến chúng đại thần nghĩ đến, vị chủ tử này ăn quá liều lượng thuốc kích thích rồi.

Các đại thần có ý nghĩ kỳ lạ như thế, vì lẽ ra Đại Đô đốc Đông Nam nguyện trung thành với hoàng đế gặp nạn, năm tỉnh Đông Nam sẽ tách ra khỏi quyền thống trị của đế đô, tin tức xấu như vậy, vì sao hoàng đế còn có thể hưng phấn như thế chứ?

Tuy nhiên nếu lão đại đã bi thống nói như vậy, các đại thần không có cốt khí lập tức la lớn:

- Xin bệ hạ nén bi thương.

Chỉ có hai cựu thần Nguyên soái Thừa tướng không nói một tiếng nào.

- Trẫm sẽ nén bi thương! Tuy nhiên năm tỉnh Đông Nam mất đi Đại Đô đốc, tuyệt đối sẽ làm năm tỉnh Đông Nam ôm ấp độc lập tự chủ tách ra khỏi đế quốc, thậm chí có thể đầu nhập vào phản nghịch! Mà trẫm thân là hoàng đế chính thống của đế quốc, tuyệt đối không cho phép xuất hiện chuyện như vậy! Cho nên một lần nữa chọn một vị có trách nhiệm nắm lấy quyền hành năm tỉnh Đông Nam là chuyện rất cần thiết!

Hoàng đế vừa thốt ra lời này tất cả mọi người đều không dám hé răng.

Trời ạ! Hoàng đế bệ hạ này hưng phấn như vậy, sẽ không thực nghĩ đến phái người đi đảm nhiệm Đại Đô đốc Đông Nam chứ? Có thể nắm trong tay năm tỉnh Đông Nam được sao?

Tuy nói họ thừa nhận chính quyền bên này, nhưng nói thế nào cũng không phải địa bàn của mình mà.

Không nói đi tới đó bộ hạ cũ của Khang Tư không muốn phục tòng, chính là làm sao thông qua vòng vây xung quanh đế đô để đến được Đông Nam xa xôi đó cũng là một vấn đề! Bản thân mình đang sống anh nhàn ở đế đô, ai lại nguyện ý bỏ đi tới vùng duyên hải đó để bị người ta khi dễ chứ? Cho nên tất cả các đại thần đều cúi đầu không nói.

Tân hoàng đế không thèm quan tâm tới tâm tính của đám tôi thần, trực tiếp điểm danh, hắn nói:

- Trẫm xem Nguyên soái đại nhân thực thích hợp với trách nhiệm đơn giản này: vì Khang Tư đại nhân là do Nguyên soái đại nhân đề cử lên trên. Hơn nữa Nguyên soái uy danh hiển hách cũng dễ dàng áp chế quan dân phía dưới. Trẫm tin rằng so với những người khác Nguyên soái đại nhân càng dễ được năm tỉnh Đông Nam tiếp nhận. Tuy rằng trẫm cực kỳ không muốn Nguyên soái đại nhân tách rời bên cạnh trẫm, nhưng cả triều văn võ trừ Nguyên soái đại nhân ra, trẫm lại không biết ai có thể thích hợp hơn so với Nguyên soái đại nhân. Cho nên đành phiền tới Nguyên soái đại nhân vất vả một phen.

Hoàng đế vừa nói ra lời này, cả triều đình rơi vào cảnh yên tĩnh.

Nhưng trong đó, ai cũng có thể cảm giác được hơi lạnh từ cột sống của mình lan ra khắp toàn thân.

Có thể đứng ở chỗ này đâu có người nào là kẻ ngu ngốc? Toàn bộ đều là lão thành tinh! Nói trắng ra đây còn không phải là hạ cấp bậc của Nguyên soái xuống sao!

Phải biết rằng Nguyên soái chính là đại công thần có công phò hoàng đế lên ngôi vị hoàng đế! Không có quân đội của Nguyên soái ủng hộ, cho dù có sự giúp đỡ của Thừa tướng, vị hoàng đế không có thực lực này, đừng nghĩ tới từ Thái tử biến thành Hoàng đế!

Về phần vì sao đối đãi với công thần lại vong ân phụ nghĩa như thế, không cần nghĩ chỉ riêng một cái lý do "hết chim bẻ ná" là đủ để hoàng đế hạ độc thủ rồi.

Tuy rằng hiện tại không có trực tiếp hạ sát thủ, nhưng ai có thể cam đoan trên lộ trình Nguyên soái nhất định an toàn chứ? Nếu xảy ra chuyện gì, thì cũng đâu có quan hệ gì tới hoàng đế bệ hạ.

Hơn nữa cho dù hoàng đế bệ hạ băn khoăn đến vấn đề quân tâm không dám hạ sát thủ, thậm chí còn phái người bảo hộ Nguyên soái suốt dọc đường đến Đông Nam. Nhưng rời xa đế đô, rời xa quân tâm, hơn nữa đi đến Đông Nam tuyệt đối sẽ bị mất quyền lực, qua một thời gian lâu, thì Nguyên soái cũng sẽ không còn uy hiếp được nữa rồi.

Nếu hoàng đế bệ hạ khôn khéo hắn là chọn phương pháp này. Dù sao làm như thế thì từ trên xuống dưới đều không thể chỉ trích. Cho dù có không vừa lòng, cũng sẽ không dựng đứng tóc gáy.

Tuy rằng tất cả mọi người hiểu rõ hoàng đế muốn thu quyền lực về mình, cũng hiểu đây là việc hoàng đế cần phải làm. Nhưng lúc này mới qua bao nhiêu thời gian chứ, qua sông rút ván quả thực quá sớm. Đặc biệt là Nguyên soái căn bản không có chỗ nào sai trái hơn nữa lựa chọn hết dạ trung thành. Đối xử với một công thần mà như thế, thì số quan lại tép riu bọn mình còn không phải tùy thời sẽ bị xúi quẩy hay sao?

Thật đúng là khiến lòng người lạnh ngắt mà!

242. Chương 242: Sau Trời Phạt. (3)

Tuy rằng trừ hoàng đế bệ hạ, trong lòng tất cả quan viên đều không thoải mái cho lắm, nhưng không ai hé răng, chỉ có Nguyên soái đại nhân, có vẻ suy tư mấy giây sau đó quỳ xuống nói:

- Vi thần tuân mệnh!

- Trẫm không phải đã nói, Nguyên soái đại nhân cùng Thừa tướng đại nhân khi triều kiến không cần quỳ lạy sao? Nguyên soái mau mau đứng lên đi.

Hoàng đế bệ hạ cố áp chế vẻ đắc ý, bày ra bộ dáng một vị vua hiền đức nói.

Tuy nhiên hắn vừa nói xong còn gật đầu ra hiệu cho viên nội quan đưa cho Nguyên soái chiếu chỉ đã sớm viết sẵn, động tác này lại đã vạch trần khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của hắn.

Thừa tướng ở một bên nhắm mắt dưỡng thần: "Chỉ cần là chuyện hợp tình hợp lý, cho dù bảo Nguyên soái đi tìm chết, Nguyên soái cũng sẽ cam chịu số mệnh... Tuy nhiên, nếu chiêu này dùng trên người lão hủ... Hừ hừ! Nếu không phải thấy trong tay Thái Tử ngươi không có bao nhiêu thế lực, ai lại tuyển ngươi làm hoàng đế chứ! Hiện tại đề bạt được một số người, liền tưởng rằng chính mình đã khống chế thế cục, bắt đầu có mới nới cũ. Hừ! Lão hủ cũng không phải là hạng người ngu trung như Nguyên soái, chỉ cần trước sau còn nắm trong tay đế đô, đầu phục ai không được?" Nghĩ vậy Thừa tướng không khỏi cười thầm đưa tay vuốt hàm râu.

Tại Đế đô hoàng đế bệ hạ làm hơi quá đáng, cho phép Nguyên soái chuẩn bị vài ngày xử lý việc nhà, sau đó phái một ngàn tên hộ vệ cung đình, đồng thời liên lạc một số thương nhân Duy Nhĩ Đặc yểm trợ, khởi hành đi hành tỉnh Đông Nam.

Đế đô bên này, tuy rằng thế cục địa phương có vẻ an cư lạc nghiệp, không có vấn đề gì, nhưng nhìn trên toàn diện, trời phạt qua đi di chứng đã bắt đầu hoàn toàn bùng nổ.

Vì thực vật, các thế lực cát cứ bên trong đế quốc, đều hướng tới các thế lực lân cận khởi động chiến tranh, trước mắt vì để tranh đoạt lương thực, cũng vì để tiêu hao dân số bất kể nam đinh già yếu cứ như vậy gom lại tống lên chiến trường làm vật hi sinh.

Những nam đinh già yếu đó hoặc là bị bắt bất đắc dĩ, hoặc là vì để sớm ngày đầu thai, cũng có thể vì người nhà của mình, dù sao bọn họ cũng quên chuyện sống chết cùng với vật hi sinh của địch quân vốn không có chút thù hận nào lại cùng lăn xả vào nhau tiến hành chiến đấu sinh tử.

Chiến tranh kịch liệt phi thường, sinh mệnh con người như cỏ rác, xác chết nằm la liệt như rạ ngoài đồng.

Các thế lực đều sử dụng thủ đoạn phải nói là cực kỳ độc ác tàn nhẫn, mà một vài thế lực mềm lòng nhẹ dạ thì đuổi dân chạy nạn đi không dùng, làm như mắt không thấy tâm không phiền.

Dân chúng chạy nạn bị đuổi đi đó, hoặc là trốn vào rừng già núi sâu, hoặc là đầu nhập vào thổ phỉ các nơi, tham dự cướp bóc dân chạy nạn khác làm lẽ sống, tống nỗi thống khổ của mình lên người những người khác.

Nhưng những cơ hội này phải còn là tráng đinh mới có điều kiện thực hiện; còn như người già yếu cùng phụ nữ và trẻ em, trừ các nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp trở thành đồ chơi của giới quyền quý, những người khác chỉ có thể đau khổ vùng vẫy giữa thời buổi loạn lạc này để không bị ăn tươi nuốt sống.

Mà các quốc gia xung quanh đế quốc, tuy rằng trong quốc nội bọn họ cũng có náo động, nhưng ai xui khiến làm chi bên cạnh lại tồn tại đế quốc yếu ớt mà béo bở như vậy, cho nên đều thừa cơ hội cướp đoạt tài nguyên của đế quốc để sống qua kiếp nạn lần này, tất cả thế lực lớn nhỏ của các quốc gia xung quanh đều điều động binh mã nhằm thẳng tới đế quốc.

Mà ngay tại thời điểm chiến tranh bùng nổ khắp nơi trên đại lục, tình hình Tuyết quốc phương bắc vẫn giống như trước đây.

Cứ rập khuôn như cũ hôm nay ngươi đánh ta, ngày mai ta đánh ngươi, hôm nay quân phong đánh kẻ phản nghịch, ngày mai phong thần làm phản quân phong; bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện một đám đạo tặc công thành chiếm đất; bất cứ lúc nào cũng có thể có tuyên cáo một đoàn lính đánh thuê nào đó được quý tộc nào đó thừa nhận. Tuy rằng hỗn loạn không chịu nổi, nhưng quả thật cũng y hệt như trước kia.

Băng Diệu công quốc.

Tại Bá tước lĩnh Bỉ Khắc.

Bá tước Bỉ Khắc đang vì minh hữu của mình đột nhiên qua đời mà cảm khái thế sự vô thường, thì thành Bỉ Khắc dưới trướng của hắn đã giống như ngày xưa: các thương khách ra vào không dứt. Theo đó Bá tước lĩnh Bỉ Khắc đã ổn định lại, cùng với tuyết bắt đầu tan, hoạt động buôn bán cũng càng ngày càng hưng thịnh.

Lúc này, một đoàn thương nhân đông đúc lại có vẻ yên lặng quá mức, gần như không có người nào nói chuyện. Thương đoàn trông thật rất quái dị, đám đông theo sát xe ngựa chậm rãi đi tới cửa phía đông thành Bỉ Khắc.

Không có biện pháp, thương đoàn bản địa đều biết rõ, khi ra vào thì phải đóng thuế nhập thành, thu nhập ít thật đáng thương, nhưng hiện tại thương đoàn bên ngoài đến đây có thể kiếm được một chút.

- Này! Đi đâu đó? Kiểm tra đi!

Mấy tên lính gác cổng lập tức nhảy ra chặn thương đội này lại.

Nhìn ánh mắt gian xảo của bọn họ là biết, thấy những chiếc xe ngựa vừa lớn lại vừa chở nặng, đám người thương đội trước sau tuy rằng quần áo ngẫu nhiên giống nhau, nhưng mặt mày mỗi người đều hồng hào, thể trạng cường tráng.

Ông chủ thương đội này đãi ngộ nhân viên cao dữ nha! Cho nên nhìn thấy con dê béo lớn như vậy, bọn họ cũng lười thu tiền đồng của dân chúng bình thường tất cả đều phất tay cho qua.

Một gã coi ngựa đi đầu trước thương đội dùng ánh mắt rất quái dị nhìn lướt qua mấy tên lính gác cổng, sau đó bộ dáng như đầu lĩnh, vung tay lên quát to:

- Giết!

Hắn vừa dứt lời, những tên tráng hán phía sau hắn, thậm chí có người đi riêng lẻ đợi sẵn ở cửa thành chờ tiến vào hoặc là đã vào bên trong, đột nhiên tất cả đều rút ra lưỡi dao sắc bén, đánh về phía bọn lính gác cổng.

Lính gác cổng đầu tiên là cả kinh, nhưng bọn chúng dù gì cũng xuất thân là quân chính quy, một gã chỉ huy cầm lấy cái còi chuẩn bị thổi, mặt khác mấy tên lính nhanh chóng cử trường thương lên phản kháng.

Tuy nhiên “vèo vèo” vài tiếng, mấy tên lính gác cổng lập tức bị cung tên bắn chết ngay tại chỗ, mà đám người đánh về phía bọn họ cũng không có dừng lại, xông thẳng tới cổng thành khống chế chỗ ra vào đó.

Cùng lúc đó, trên các xe ngựa của thương đội, nhanh chóng nhảy xuống mấy trăm tên binh sĩ mặc khôi giáp, tay cầm đao sắc bén.

Chỉ cần thấy bọn hắn xuống xe lặng yên không một tiếng động, tập kết thành đội ngũ một cách nhanh chóng dị thường, thì biết đều là binh sĩ đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt.

Xếp thành đội ngũ chỉnh trang xong, đột nhiên mấy tên tráng hán không biết từ đâu chợt hiện ra, nhanh chóng đi tới trước mỗi hàng, sau đó khoa tay múa chân vài cái, lập tức đều tự mang theo một hàng binh sĩ xông vào bên trong thành.

Dân chúng và thương nhân tại cổng thành, đầu tiên chỉ ngây ngốc đứng xem náo nhiệt, một hồi lâu mới chợt tỉnh lại: cảnh náo nhiệt này không phải mình có thể xem được! Thế là "ầm" một tiếng, lập tức hô cha gọi con bỏ chạy tản ra bốn phía.

Mà ở thời điểm cửa đông thành xảy ra hiện trạng ấy, mấy mặt cửa thành khác của thành Bỉ Khắc, cũng đều có một đoàn thương đội cùng xảy ra chuyện y hệt.

Lính gác cổng bị giải quyết, cổng thành bị khống chế, hơn nữa từng cửa thành đều xông vào mấy trăm binh sĩ. Đám binh sĩ quen đường quen xá nhằm thẳng tới các bộ ngành trọng yếu trong thành, hơn nữa theo đám binh sĩ này đi vào, không ngờ nhanh chóng tăng thêm quân số đợi đến khi bọn chúng đến mục tiêu quân số đã lên hơn một ngàn người.

Mấy ngàn quân tinh nhuệ trang bị võ trang trải qua huấn luyện, rất nhanh đã chiếm được các điểm trọng yếu trong thành Bỉ Khắc. Sau đó dưới sự trợ giúp của hội nghị thành Bỉ Khắc nhanh chóng ổn định thành Bỉ Khắc.

Nói cách khác chỉ trong nháy mắt như vậy, thành Bỉ Khắc thật vất vả mới trở lại dưới trướng Bá tước Bỉ Khắc, lại thoát khỏi vòng tay của Bá tước Bỉ Khắc.

Mà Bá tước Bỉ Khắc cũng mãi đến khi lá cờ gấm kim hoàn tung bay phất phơ trên lầu thành Bỉ Khắc, hắn mới biết thành Bỉ Khắc đã đổi chủ.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thành Bỉ Khắc như thế nào bất ngờ treo lên nhiều cờ xí như vậy? Binh sĩ ta bố trí ở trong thành rốt cuộc ra sao rồi?

Bá tước Bỉ Khắc giậm chân gầm lên.

Không trách hắn kích động như thế, vì thành Bỉ Khắc, đúng là hắn đã trả giá thật lớn cả về phí tổn và một thời gian thật dài mới chiếm được nơi này vào tay. Không nghĩ tới cờ Bá tước của mình mới treo lên thời gian không bao lâu, đã bị thay bằng lá cờ mặt kim hoàn này! Hơn nữa chính mình hoàn toàn không biết chuyện xảy ra thế nào!

Hắn không có chửi má nó cũng coi như là có "văn hóa" lắm rồi.

- Đại nhân! Đã nhận được tin tình báo: lá cờ kim hoàn này tạo thành từ ba mươi kim tệ của tổ chức Liên minh thương nghiệp Băng Diệu công quốc. Mỗi cái kim tệ đều đại biểu cho một thương đoàn hiển hách!

Lão nhân kia vội vàng báo lên tin tức mới nhất.

- Thì ra bọn họ chính là Liên minh thương nghiệp nổi tiếng đó! Tuy nhiên bọn họ vì cái gì muốn chiếm đoạt thành thị của ta? Bản tước nhớ rõ chưa hề đắc tội với bọn họ mà!

Bá tước có điểm nghi hoặc hỏi.

- Đại nhân! Phỏng chừng là chuyện ngài dùng bang Tuyết Lang tính kế hội nghị Bỉ Khắc đã bị bọn họ biết, cho nên mới...

Lão nhân có phần dè dặt nhắc nhở.

Bá tước biến sắc, tiếp theo lộ thần sắc dữ tợn nói:

- Nói như vậy, trước kia thành Bỉ Khắc này chính là do cái gì Liên minh thương nghiệp đó khống chế ư? Một tổ chức do thượng đoàn tạo thành không ngờ lại vọng tưởng khống chế chính quyền, điều này nói lên cái gì? Chứng tỏ bọn họ muốn đuổi quý tộc chúng ta xuống đài à! Thân là một thành viên quý tộc, bản tước tuyệt đối không cho phép chuyện này xuất hiện! Mau truyền tin tức này khắp toàn bộ công quốc cho ta! Bản tước phải cho bọn chúng biết, quyền lợi của quý tộc không phải đám thương nhân chết tiệt đó có thể thao túng được!

Lão nhân biết Bá tước đã nổi giận.

Mặc kệ nói thế nào, quý tộc là tầng lớp thống trị của Tuyết quốc điều ấy là không cho phép bị người hủy bỏ.

Hiện tại tổ chức Liên minh thương đoàn, không ngờ dám công khai tiến hành công kích quý tộc, cướp đoạt địa bàn của quý tộc, điều này cho thấy thương đoàn không cam chịu chỉ là một tổ chức thương nhân, mà đã manh nha có dấu hiệu muốn giành lấy chính quyền! Gặp phải chuyện có liên quan đến toàn bộ giai cấp quý tộc, đương nhiên phải triệu tập nhân mã khai chiến.

- Lập tức triệu tập nhân mã cho ta! Bản tước thật muốn xem thử Liên minh thương nghiệp chết tiệt này có bao nhiêu năng lực.

Bá tước tức giận không thôi tiếp tục nói.

Mà lão nhân cũng không có khuyên can, hiện tại trừ vũ lực ra, không có biện pháp nào khác có thể tiêu trừ nỗi sỉ nhục quý tộc bị thương nhân đánh bại này.

Dưới sự kích động phẫn nộ của Bá tước Bỉ Khắc, tin tức thành Bỉ Khắc bị Liên minh thương nghiệp đánh chiếm lập tức truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Toàn bộ quý tộc nhận được tin đều nổi cơn thịnh nộ, đều rối rít gia tăng theo dõi các thương đoàn trên lãnh địa của mình. Một số quý tộc nghèo nàn thậm chí bắt đầu điên cuồng trưng thu thuế buôn bán riêng biệt, một vài quý tộc phát rồ lại chẳng kiêng dè trắng trợn hãm hại thương nhân.

Những hành động này vừa xảy ra, toàn bộ Băng Diệu công quốc đều rơi vào cảnh hỗn loạn, bởi vì thương nhân cũng không phải là người bình thường, mà là kẻ có tiền.

Bọn họ đối mặt với cường quyền đương nhiên phải dùng lực lượng bên mình phản kháng.

Cứ như vậy đánh qua đánh lại, vết rạn nứt giữa quý tộc và thương nhân càng ngày càng thêm sâu.

Có thể nói quý tộc cùng thương nhân đấu đá nhau, đối với một số đông người không có lợi, duy nhất chỉ có các đoàn lính đánh thuê được chỗ tốt, đồng thời mượn cơ hội "đục nước béo cò" phát triển thịnh vượng chính mình.

Thời điểm tin tức rơi vào tay Tử tước Cáp Nhĩ, Tử tước Cáp Nhĩ vừa xem xong, không ngờ lại thông báo cho thương nhân cảnh giác, ngay cả thương nghị cùng thủ hạ dưới tay cũng phất tay bỏ qua, chỉ làm một chuyện vứt qua một bên.

243. Chương 243: Hậu Duệ Cổ Quốc. (1+2)

Đương nhiên lòng dạ Tử tước Cáp Nhĩ vốn hẹp hòi, tuy rằng không thèm để ý thông cáo như vậy, nhưng vẫn ra lệnh giấu nhẹm tất cả thông cáo không để rơi vào tay Thanh Hương lĩnh. Tuy rằng không biết có ích lợi gì hay không, nhưng Tử tước Cáp Nhĩ chỉ là không muốn truyền bất cứ tin tức gì cho Khang Tư, để cho tên khốn ở Thanh Hương lĩnh chết già là tốt nhất.

Tuy rằng Tử tước Cáp Nhĩ chơi không đẹp, hơn nữa hệ thống mật vệ Khang Tư vừa mới thành lập, nhưng tin tức này gần như đã truyền khắp Băng Diệu công quốc, không cần đi dò hỏi cũng có thể biết, cho nên Khang Tư cũng đã biết tin tức này.

Khi Khang Tư biết tin, hắn rất nghi hoặc: rõ ràng chỉ là hai thế lực chiến đấu vì để tranh đoạt địa bàn, như thế nào liên lụy đến toàn bộ quý tộc cùng thương nhân? Thương nhân gặp cơ hội có thể trở thành quý tộc, quý tộc xuống đài cũng có thể trở thành thương nhân, đâu cần phân biệt rõ ràng như thế chứ?

Bởi vì Khang Tư ôm trong lòng ý nghĩ như vậy, cho nên hắn cũng không xem chuyện này quan trọng.

Tuy rằng ở Băng Diệu công quốc đại bộ phận quý tộc bắt đầu cảnh giác giới thương nhân, nhưng số quý tộc trong nội tâm không đặt vấn đề thương nhân là quan trọng lại chiếm đại đa số.

Ở những người này xem ra thương nhân chỉ là người có tiền bạc, có thể khống chế vật tư mời chào đoàn lính đánh thuê mà thôi.

Đối với điều này, chỉ cần mình nắm giữ quân đội thì căn bản không cần quan tâm tới, cùng lắm thì ở thời điểm vật tư khuyết thiếu, giả trang đạo tặc tiến hành cướp bóc là được rồi.

Bá tước Bỉ Khắc thân là quý tộc chiến đấu trước nhất cùng thương nhân, tâm tình cũng không tốt chút nào, bởi vì thành Bỉ Khắc hùng mạnh ngoài ý liệu của hắn.

Hắn điều động năm đội ngàn người tới cũng không đánh hạ được thành Bỉ Khắc, phải biết rằng năm ngàn tinh binh này chính là đã từng trải qua huấn luyện lại trang bị đầy đủ.

Hơn nữa tin tình báo điều tra đối phương cũng không có tăng binh đều là binh sĩ lần đầu tiên tiến vào bên trong thành, cứ như vậy một ngàn tên lính không ngờ có thể chống lại nhiều tinh binh của mình?

Quái lạ chẳng lẽ toàn bộ bọn chúng đều là cấp bậc kỵ sĩ? Điều đó không có khả năng!

Bá tước đại nhân tức giận vạn phần tăng thêm người thu thập tin tình báo, nhưng kết quả quay về báo cáo lại khiến hắn tức muốn ói máu.

Tất cả đoàn lính đánh thuê thành Bỉ Khắc, cùng trai tráng toàn thành đều bị Liên minh thương nghiệp chó má này thu mua sạch, cho nên lần này công thành đối mặt với địch nhân không phải mấy ngàn người, mà có tới hơn hai vạn binh địch! Hơn năm ngàn binh sĩ tấn công hai vạn tên lính phòng thủ thành trì, không bại mới là lạ!

Bá tước cảm giác chính mình đã bị làm nhục, cũng cảm giác bất kể quân dân thành Bỉ Khắc đều phản bội hắn. Bá tước tức giận vạn phần cũng chẳng hơi đâu so đo cái gì "thâm tàng bất lộ", hắn trực tiếp triệu tập toàn quân.

Nguyên vốn người đời trông thấy Bá tước thất bại, trốn ở bên cạnh cười trộm, nhưng khi phát hiện số lượng toàn quân Bá tước xuất động, tất cả đều ngạc nhiên sững sờ.

Bởi vì không ngờ binh mã của Bá tước vượt hơn ba vạn quân.

Ba vạn binh mã của Bá tước không thèm quan tâm, bao vây quanh thành Bỉ Khắc một vòng, sau đó điều động máy bắn đá bắn thí xác vào thành Bỉ Khắc.

Hành động này của Bá tước chỉ là để cho hả giận mà thôi, nhưng ai cũng không ngờ, hành động này lại làm cho quý tộc nhận được tin không khỏi đề cao vũ lực của Liên minh thương nghiệp lên một tầng.

Bởi vì Bá tước đúng là đã lôi ra hết cả vũ lực giấu tận đáy hòm của mình, nếu không phải quân địch quá mạnh, Bá tước đâu có kích động như thế chứ?

Bởi vì ai nấy đều biết Bá tước giấu diếm nhiều võ lực như vậy khẳng định có mưu đồ sâu xa. phỏng chừng thường ngày thủ hạ bình thường của Bá tước cũng không biết có nhiều binh lực như thế, mà hiện tại Bá tước lại xuất ra hết lực lượng ẩn giấu của mình, điều đó cáng chứng tỏ Liên minh thương nghiệp phi thường lợi hại.

Vì có nhận định này các quý tộc bắt đầu hạn chế nhân số hộ vệ của các thương đoàn, bởi vì trong quý tộc thực là có một số điên cuồng, hoặc là cùng cấu kết với một số thương đoàn nào đó, chuyên môn bắt nạt thương đoàn đối địch, khiến cho chuyện bạo lực giữa thương đoàn và quý tộc liên tiếp xuất hiện. Có thể nói quan hệ giữa thương đoàn cùng quý tộc đã tiến thêm một bước sắp vỡ tan.

Tiếp theo đó khi truyền ra tin tức Bá tước Bỉ Khắc điều động mấy vạn đại quân vẫn như cũ không đánh hạ được thành Bỉ Khắc, thì đối kháng giữa quý tộc và thương đoàn liền tới giai đoạn gay cấn, rất nhiều thương đoàn trong lãnh địa nếu không bị áp bức phải chạy trốn thì hưng binh chống cự lại.

Mà trong chuyện đối kháng, một vài quý tộc suy yếu bị thương đoàn tiêu diệt liên tiếp xảy ra. Ngược lại tới thời điểm thương nhân cùng thương nhân, quý tộc cùng quý tộc hỗ trợ nhau chinh chiến, thì Băng Diệu công quốc bắt đầu xuất hiện hỗn loạn lớn rồi.

Trong một tòa nhà cấp cao nọ, dưới ánh nến mờ tối, mấy gã nam nhân nhìn không rõ mặt đang tụ tập cùng nhau bàn bạc gì đó.

Đột nhiên một gã vỗ mạnh lên bàn, giọng trung niên vang lên ngay sau đó:

- Hoang đường! Ngươi như thế nào lại ngu xuẩn đến giương cờ Liên minh thương nghiệp đối kháng với một tên Bá tước?

Một thanh âm còn trẻ lầm bầm:

- Cũng tại tên Bá tước kia hơi quá đáng thôi! Vì để thu lại thành trì, lại giả dạng đạo tặc cướp sạch tài sản của thương đoàn bên trong thành. Trong đó lại có bốn năm nhà là người của liên minh chúng ta đấy! Nếu Liên minh chúng ta không làm ra phản ứng gì, chẳng phải là làm cho đồng bạn chúng ta phản cảm ư? Vậy liên minh còn có ích lợi gì chứ!

- Dù vậy cũng không cần trực tiếp giương lên lá cờ của chúng ta chi! Nếu muốn dạy cho tên Bá tước kia bài học thì còn nhiều phương pháp mà! Ngươi xem hiện tại đã làm cho quan hệ của tất cả thương đoàn cùng quý tộc giảm xuống tột cùng rồi! Thậm chí ở một số địa phương đã trở thành tử địch! Liên minh thương nghiệp chúng ta ở trong mắt đám quý tộc đó hầu như nửa bước khó đi rồi!

- Nhưng không treo cờ thành viên của chúng ta lại như thế nào biết chúng ta làm để bọn họ hết giận chứ? Hơn nữa, Liên minh thương nghiệp chúng ta mạnh như vậy, cần gì phải sợ phản ứng của đám quý tộc?

Giọng người trẻ tuổi xem ra vẫn có điểm không phục.

- Hừ! Đừng xem thường quý tộc, từ sau khi ba đại công quốc ở Tuyết quốc nổi dậy, thiên hạ này chính là thiên hạ của giới quý tộc. Đừng thấy trong bọn họ có một số ngu xuẩn ngốc nghếch, nhưng cũng không ít nhân vật dũng mãnh! Bọn họ đối xử với người đụng chạm tới địa vị và quyền lợi của bọn họ thì tuyệt đối sẽ không chùn tay!

- Nhưng thương nhân khắp Tuyết quốc chúng ta liên hợp lại, khẳng định có thể khống chế lương thực, quần áo, binh khí, áo giáp vật tư các loại. Mất đi những thứ này, quý tộc hoàn toàn không đáng để trong mắt nữa!?

Người trẻ tuổi thật không đồng ý quý tộc hùng mạnh nên quả quyết nói như vậy.

Giọng người trung niên bực tức nói:

- Ngươi cũng nói là toàn bộ thương nhân Tuyết quốc liên hợp lại, nhưng điều này có khả năng sao? Không nói quý tộc khống chế thương đoàn siêu cấp, chính là các đại thương đoàn hơi có cấp bậc bình thường một chút đều là quý tộc khống chế. Các hội thương đoàn đó cùng thương nhân chính thức của chúng ta đứng chung một chỗ sao? Bọn họ chỉ mong sao thương đoàn chúng ta mau mau bị tiêu diệt, để giành lấy thị trường của chúng ta! Bằng không ngươi nghĩ xem vì cái gì quý tộc cùng thương đoàn lại càng ngày càng đối kháng kịch liệt? Đó là vì các quý tộc thương đoàn đó đang vận hành để làm mới chiêu bài, làm lại từ đầu.

- A! Thì ra có chuyện như vậy! Ta còn nói chỉ là đấu tranh với một tên Bá tước nho nhỏ, như thế nào lại xảy ra hiện trạng như bây giờ.

Người trẻ tuổi có điểm giật mình có chút khẩn trương có hơi phẫn nộ nói.

Người trung niên nói giọng u ám:

- Hừ! Biết lợi hại rồi sao! Chờ đến lúc thời cơ thích hợp, chỉ một câu nói của thương đoàn quyền quý có thể khiến liên minh chúng ta tan rã chia năm xẻ bảy, rồi các thủ lãnh liên minh của chúng ta sẽ bị nghèo túng bị truy đánh, nếu không bị người lập công bán đứng bắt bớ, thì cũng bị người giết, bị ám sát chết như con chó ghẻ!

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Người trẻ tuổi rốt cục khẩn trương hẳn lên.

- Làm sao bây giờ ư? Còn có thể làm sao bây giờ! Tìm cơ hội làm cho liên minh chúng ta thoát ra khỏi vòng xoáy này!

Người trung niên tức giận nói.

- Vậy tìm cơ hội thế nào đây?

Câu hỏi của người trẻ tuổi làm cho cả phòng lúc này yên tĩnh lại.

Một hồi lâu sau, vang lên tiếng ho khan của một lão nhân sau một lúc, lão nhân nói:

- À hà! Lão hủ có một biện pháp.

- Ồ! Mau nói đi!

Người trung niên cùng gã trẻ tuổi đồng thời ngạc nhiên vui mừng thúc giục, tuy nhiên lão nhân lại cười ha hả không lên tiếng.

Thanh âm người trung niên có hơi tức giận nói:

- Ta cho lão một mối buôn bán vũ khí tại Bá tước lĩnh!

Người trẻ tuổi dường như chợt bừng tỉnh nói:

- Ta cũng cho lão một mối buôn bán vũ khí tại Bá tước lĩnh.

Tuy nhiên nói xong, người trẻ tuổi liền nổi nóng lên:

- Nói mau! Chớ quên chúng ta chính là châu chấu bị cột chung trên một sợi dây! Chúng ta không sống dễ chịu lão cũng chẳng hay ho gì đâu!

Lão nhân không tranh cãi, ngược lại vẫn ung dung nói:

- Yên tâm đi! Ta cũng là một phần tử nòng cốt trong thương minh, bọn quyền quý đó có buông tha ai cũng sẽ không bỏ qua chúng ta.

Nói đến đây lão nhân dừng lại một chút rồi tiếp:

- Biết người nào có thể khiến cho tất cả quý tộc của ba Công quốc căm thù không?

- Tất cả quý tộc ba Công quốc căm thù?

Giọng điệu người trẻ tuổi để lộ ra vẻ mù mờ.

Còn người trung niên trầm tư suy nghĩ một chút sau đó giật mình nói:

- Người có được ngọc tỷ Cổ quốc đồng thời có nguyện vọng khôi phục quyền thống trị Cổ quốc?

- Ha ha! Không nói cái ngọc tỷ kia thiệt hay giả, còn người muốn thống nhất chẳng qua chỉ là kẻ có dã tâm mà thôi. Quý tộc hoặc là đầu nhập vào hoặc là đối địch, cũng không phải toàn thể coi là kẻ địch.

Lão nhân cười nói, không đợi hai người đặt câu hỏi đã nói tiếp:

- Người có thể bị ba Đại Công quốc bắc quốc căm thù chỉ có hậu duệ vương thất ngày xưa. Bởi vì đối với hậu duệ vương thất Cổ quốc mà nói, toàn bộ quý tộc hiện tại ở bắc quốc đều là phản nghịch. Cho nên các quý tộc đó vì địa vị và danh phận của chính mình, khẳng định sẽ tiêu diệt hậu duệ này. Bởi vì ai mà không biết, vương thất như vậy sẽ có sức thu hút, lực hô hào hiệu triệu mạnh biết bao chứ! Cho nên lựa chọn trước tiên là phải tiêu diệt mới được.

- Hậu duệ Cổ vương quốc? Có người như vậy sao? Cổ quốc đã bị diệt vong mấy trăm năm rồi mà! Dù là thực sự tồn tại hậu duệ như vậy, chỉ sợ bọn họ cũng không biết huyết mạch của mình ở nơi nào nữa! Dù sao cũng đã qua lâu như vậy.

Người trung niên rất nghi hoặc nói, mà người trẻ tuổi lại không lên tiếng, phỏng chừng hắn cũng không biết Cổ quốc là cái quái gì.

- Ha ha! Vừa khéo! Lão hủ vừa nhận một mối làm ăn, nên biết được có tồn tại một người như vậy.

Lão nhân cười nói.

- Người nọ tự bộc lộ thân phận của mình à? Người hơi có chỉ số thông minh bình thường một chút cũng sẽ không làm như thế? Có thể là giả mạo hay không?

Người trung niên rất là cảnh giác hỏi.

Lão nhân nói:

- Cái này cũng có thể! Tuy nhiên họ tộc và huy hiệu của người đó đều hoàn toàn cùng một dạng với vương thất Cổ quốc. Hơn nữa không ngờ hắn còn đang xây dựng tòa thành trên nền cung điện cũ của Cổ quốc. Điều này không khác gì tự bộc lộ thân phận, chỉ có điều là không có mấy người biết nội tình, cho nên hắn vẫn còn có thể yên ổn như thế. Hơn nữa, kỳ thật chúng ta không cần quan tâm thiệt hay giả, chúng ta chỉ cần tung tin gây chú ý cho một vài quý tộc mà thôi.

- Như thế, nếu người này chỉ là người bình thường... Ồ? Vừa rồi lão nói xây dựng tòa thành? Hắn đã là quý tộc rồi sao?

Lão nhân xác nhận:

- Đúng vậy! Hắn đã là Tử tước, nhưng lại có thêm tước vị Nam tước, lãnh địa tăng lên tới hơn mười vạn cây số vuông. Là đại quý tộc xếp vị trí thứ hai chỉ dưới Bá tước Bỉ Khắc.

- Kỳ quái, lẽ ra hắn khoa trương dòng họ và huy hiệu của mình như thế, vì sao đến bây giờ cũng còn không có người biết tường tận về hắn? Lại để hắn trở thành quý tộc lớn như thế chứ?

Người trung niên quả thực rất nghi hoặc không sao hiểu được.

- Thực bình thường, một là thời gian qua quá lâu, người bình thường đều quên mất sự tồn tại của Cổ quốc; hai là hắn từ một đoàn trưởng lính đánh thuê trở thành địa vị hiện tại này, cũng chỉ mới thời gian hơn nửa năm mà thôi, tốc độ tăng lên quá nhanh, người ngoài hoàn toàn không thể biết được tường tận về hắn.

Lão nhân vừa nói ra, người trung niên và gã trẻ tuổi đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Người sống cả đời cũng không có biện pháp trở thành một quý tộc cấp thấp khắp nơi đều có, nhưng người chỉ trong thời gian nửa năm liền từ một đoàn trưởng lính đánh thuê biến thành đại quý tộc có được lãnh địa mười vạn cây số vuông, bản thân lại mang hai cái tước vị Tử tước và Nam tước. Bất luận người này có huyết mạch Cổ quốc hay không, thì hắn cũng quá mức lợi hại rồi.

- Tốt lắm! Cứ truyền bá tin tức về người này ra ngoài, cho đám người đó quấy lộn lên một lần nữa, chúng ta có thể thoát ra từ trong vòng xoáy. Nói không chừng chúng ta còn có thể dựa vào cơ hội quá tốt này phát triển thịnh vượng hơn lên đấy.

Người trung niên rất là hưng phấn vỗ tay nói.

- Ta nghĩ rằng Liên minh thương nghiệp chúng ta hắn là nên ngầm trợ giúp hậu duệ Cổ quốc này một chút, bằng không ta sợ hắn chống đỡ không được chìm mất trong trung tâm cơn bảo.

Lão nhân nhắc nhở.

- Ừ! Đúng vậy!

Người trung niên rất tán thành, mà lúc này gã trẻ tuổi lại có điểm bất mãn nói:

- Ta nói hai vị tiền bối, có thể nói cho tiểu tử biết hậu duệ Cổ quốc này là chuyện gì xảy ra hay không?

- Hậu duệ Cổ quốc chính là con cháu có huyết mạch vương thất của kẻ thống trị sau cùng của quốc gia Tuyết quốc, vốn trải qua ba Đại công quốc tạo phản cướp lấy ngôi vị đại công, huyết mạch vương thất đã bị giết sạch hầu như tuyệt mạch. Dù sao ba Đại công quốc lập quốc nhiều năm như vậy, cũng chưa từng có người nào bộc lộ ra thân phận đó. Nhưng cho dù như vậy, bất cứ ai cũng không dám cam đoan không có lưu truyền huyết mạch cho tới nay. Cho nên một khi xuất hiện hậu duệ của thời đại vương thất Tuyết quốc thống nhất thì danh từ "Nghịch tặc", đúng là chỉ dành riêng để gán cho giới quý tộc của ba Đại công quốc.

Lão nhân nói.

Người trung niên cũng bổ sung thêm:

- Bởi vì như thế, cho nên các quý tộc một khi phát hiện huyết mạch Cổ quốc, khẳng định sẽ bất chấp tất cả tiêu diệt cho bằng được kẻ làm ảnh hưởng tới địa vị cao quý của bọn họ. Mà nếu như vậy, chúng ta cũng sẽ theo tình thế hỗn loạn đó thoát ra được. Bởi vì so với cạnh tranh giữa bọn họ và thương nhân chúng ta, huyết mạch Cổ quốc mang tới nguy hại còn lớn hơn nhiều. Nhất là vì kẻ có huyết mạch đã có được lãnh địa tới mười vạn cây số vuông.

- Hiểu rồi! Tuy nhiên hay là chúng ta hãy đầu tư vào hậu duệ Cổ quốc này đi? Vạn nhất nếu hắn thành công, đầu tư của chúng ta đúng là đưa ra một kim tệ thì có thể đổi lấy trăm vạn kim tệ đấy!

Người trẻ tuổi nói.

- Ái chà! Đầu tư vào hắn? Thân phận Tử tước của hắn ở Bá tước lĩnh Bỉ Khắc nơi đó có lẽ rất mạnh, nhưng với toàn bộ Tuyết quốc mà nói lại căn bản không đáng nhắc tới, đầu tư vào một người như vậy có thể sẽ lỗ vốn đấy.

Lão nhân ngập ngừng nói.

Còn người trung niên bất mãn nói:

- Chúng ta chỉ cần chạy thoát khỏi vòng xoáy này! Ngươi lại còn muốn ở lại không đi, thật muốn hại chết chúng ta sao.

- Ta cũng không phải muốn hại các người! Các người ngẫm lại xem, người ta chỉ trong thời gian nửa năm liền trở thành Tử tước có lãnh địa mười vạn cây số vuông, tiếp tục cho hắn mấy năm nữa sẽ trở thành cái gì? Các người không phải nói tất cả quý tộc đều xem hắn là kẻ địch chứ, kỳ thật chân chính là kẻ địch của hắn cũng chỉ là quý tộc ở Bá tước lĩnh mà thôi. Hơn nữa ta thật không tin sau khi hậu duệ này hùng mạnh lên, quý tộc còn có thể ngu xuẩn liều chết cùng hắn, nói không chừng bọn họ sẽ đầu nhập vào hậu duệ này, trực tiếp làm cho thân phận của mình biến thành quang minh chính đại. Còn nữa, hiện tại kẻ có dã tâm ở Tuyết quốc nhiều như vậy, ai dám cam đoan không có người sẽ dựa vào danh nghĩa của hậu duệ này hành động? Nói không chừng khi danh tiếng của hắn nổi lên, toàn bộ tầng lớp hạ tầng ở Tuyết quốc sẽ thuận theo lẽ phải tụ tập lại đấy! Đến lúc đó chúng ta lại mò đến đầu nhập, hiệu quả và lợi ích sẽ không tốt như lúc này.

Người trẻ tuổi rất đắc ý nói.

Nghe nói như thế, lão nhân và người trung niên đều trầm mặc. Một hồi lâu sau, người trung niên mới nói:

- Chúng ta vẫn cứ dựa theo kế hoạch trước để chúng ta thoát ra đã. Còn như chuyện đầu tư để xem tình hình có biến chuyển gì tính sau. Tuy rằng thời điểm đó hiệu quả và lợi ích thấp một chút, nhưng dù sao cũng hơn an toàn so với hiện tại.

Người trung niên vừa nói ra lời này, lão nhân lập tức gật gù đồng ý, mà người trẻ tuổi so ra ít lịch duyệt, hơi chần chừ một chút sau đó cũng đồng ý.

Vì thế, không biết truyền đi lúc nào, nhưng ở khắp Băng Diệu công quốc đã bắt đầu lan truyền một tin tức: Đó chính là, hậu duệ vương thất Cổ quốc đã xuất hiện, hơn nữa Tử tước đại nhân còn đang ở trong nội thành một Bá tước lĩnh nào đó, có được lãnh địa rộng lớn, binh sĩ dưới trướng cường tráng dũng mãnh, có dã tâm chuẩn bị khôi phục thống nhất toàn bộ Tuyết quốc.

Lúc đầu tin tức này còn không có người nào chú ý tới, nhưng theo lời đồn càng ngày càng lan rộng, hơn nữa càng ngày càng kể lại tỉ mỉ. Thậm chí trừ tính danh chỗ hậu duệ vương thất Cổ quốc kia không có bị công bố ra, còn tin tức về hậu duệ này có bao nhiêu địa bàn, có bao nhiêu binh sĩ đều bộc lộ ra ngoài.

Giới quyền quý nghe đến tin giựt gân như vậy, đầu tiên là lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nên nghe được bắt đầu dò xét dòng họ cùng địa vị của hậu duệ Cổ quốc này. Nhưng sau đó lại nhàm chán bỏ qua.

Bọn họ tuy rằng biết sự tồn tại của Cổ quốc, nhưng cũng không có so đo một cái tồn tại chỉ còn trên lịch sử. Ở trong mắt bọn họ, xuất hiện một hậu duệ Cổ quốc thì có thể làm gì chứ? Chẳng qua thêm một quý tộc mà thôi.

Hơn nữa, nói không chừng tổ tiên mình cũng là hậu duệ Quốc vương cổ đây! Thời gian qua lâu như vậy, với lại người ngoài khó vào Tuyết quốc, thông qua hôn nhân với nhau, huyết mạch của mọi người cũng không sai biệt lắm. Cho nên đối với chuyện này, hoàn toàn chỉ là hứng thú mà thôi.

Dòng họ vương thất Cổ quốc vẫn còn có người biết đến, một khi đã biết dòng họ, tra tiếp một chút Tử tước trực thuộc Bá tước lĩnh, công quốc chỉ có bao nhiêu đó, thật rất dễ dàng liền biết hậu duệ vương thất Cổ quốc trong lời đồn là ai. Sau khi biết đáp án, những tên nhàn rỗi đến nứt trứng này cũng chỉ vứt bỏ chuyện này qua một bên.

Tuy nhiên, lời đồn đãi cũng không có dừng lại, sau khi truyền ra tin tức gã hậu duệ Cổ quốc này có nguyện vọng khôi phục Cổ quốc thống nhất, rất nhanh lại truyền đến đây một lời đồn.

Đại khái là nói cơ sở của các quý tộc hiện có đều xây dựng ở thời kỳ ba Đại công tước, nói cách khác các quý tộc đó nhận mệnh, truy tra đến ngọn nguồn đều là nhận mệnh thuộc về phản nghịch, cũng như nói toàn bộ quý tộc hiện nay đều là phản nghịch!

Lời đồn đãi này vừa truyền ra tới, tất cả quý tộc biết tin đều tức giận nổi gân xanh, chửi má nó! Phản nghịch ư!!!

Đây không phải là thật tình muốn hủy diệt địa vị hợp pháp của mình sao? Một khi địa vị đã không có hợp pháp, vậy chính mình cùng đám đạo tặc chiếm đất làm vua kia có khác gì nhau đâu?

Về phần giải thích.

Người hiểu chút lịch sử đều biết: vương thất Cổ quốc không có làm gì sai trái, thần tử phía dưới làm phản, dùng võ lực cưỡng ép tiêu diệt Cổ quốc!

Lúc trước dân chúng vì vương thất Cổ quốc mà tác chiến, nhưng một thời gian dài cũng không thành công, bị ba đại phản nghịch đối phó giết sạch toàn bộ dân cư mấy thành ở Tuyết quốc. Nguồn:

Dân chúng bị giết nhiều quá khiếp sợ, lúc đó mới thành lập ba Đại công quốc và kéo dài tới nay.

Cho nên nếu giải thích địa vị hợp pháp thì đều là "nắm tay lớn chính là vua", vậy còn giải thích cái gì? Cho nên chỉ có tiêu diệt gã hậu duệ vương thất kia thì những tin đồn nhảm này mới có thể tiêu tán, đồng thời có thể làm cho danh tiếng của mình nâng cao thêm một bậc.

Có ý niệm này trong đầu, các quý tộc đều cho người điều tra nơi tồn tại của gã hậu duệ vương thất.

Bởi vì có đám nhàn rỗi đến nứt trứng đó làm gương, cho nên các quý tộc rất nhanh liền nhận được tin tình báo chuẩn xác: gã hậu duệ vương thất này chính là một Tử tước trực thuộc Bá tước lĩnh Bỉ Khắc, lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh... Khang Tư - Lôi Luân Đặc.

Quý tộc nhận được tin tức này lập tức thông báo cho Bá tước Bỉ Khắc đang phân cao thấp cùng thành Bỉ Khắc. Vừa đọc tin này, Bá tước Bỉ Khắc ngạc nhiên một hồi, không ngờ chính mình lại đề bạt địch nhân lên thành quý tộc? Là chính mình tạo cơ hội cho tên quý tộc địch nhân này có cơ sở?

Vừa nghĩ đến sẽ có vô số quý tộc dùng cái cớ này để mưu đồ cắt xén lãnh địa của mình, Bá tước Bỉ Khắc liền cảm thấy toàn thân hết nóng lại lạnh thật khó chịu dị thường.

Bá tước Bỉ Khắc hiểu rằng chỉ có mau chóng tiêu diệt Khang Tư, mới có thể lấp được sơ hở. Đương nhiên hắn mong muốn ngay lập tức triệu tập tất cả binh mã phóng tới Thanh Hương lĩnh, nhưng quân chủ lực bên mình lại bị thành Bỉ Khắc chết tiệt này kiềm giữ ở nơi này không bỏ đi được.

Nghị hòa???

Nghĩ cũng không nghĩ tới, bởi vì dưới trướng của mình có gã hậu duệ Cổ quốc, đã bắt đầu phiền toái rồi, lại xảy ra chuyện bị ép buộc phải cầu hòa cùng thương nhân, nói không chừng công tước đã chờ đợi cơ hội từ lâu sẽ lập tức hạ lệnh cách chức tước vị Bá tước của mình ngay. Cho nên chuyện ngu ngốc như vậy tuyệt đối không thể làm!

Tuy nhiên Bá tước đại nhân cũng không phải không có biện pháp, hắn lập tức lấy thân phận Bá tước Bỉ Khắc hạ lệnh: "Tất cả quý tộc trực thuộc Bá tước lĩnh Bỉ Khắc đều có thể tấn công Khang Tư kẻ có dã tâm này. Người nào tiêu diệt Khang Tư, người đó sẽ nhận được tước vị và lãnh địa của Khang Tư!"

Hắn không dám tuyên bố Khang Tư là phản nghịch, bởi vì điều này chẳng khác nào tát vào mặt của tất cả quý tộc, nên chỉ có thể sử dụng tội danh mơ hồ là kẻ có dã tâm như vậy thôi.

Mệnh lệnh rất nhanh liền truyền đạt tới Tử tước Cáp Nhĩ nơi này, nhìn đến mệnh lệnh, cùng với nguyên nhân gây ra chuyện, Tử tước Cáp Nhĩ trợn tròn mắt.

Bởi vì hắn nhớ tới thời gian nào đó trước đây hắn nhìn thấy dấu hiệu trên mặt cờ trong tay phụ thân, lại nhớ tới phụ thân chiếu cố cho Khang Tư, hóa ra gia tộc của mình cùng gã hậu duệ Cổ quốc này có quan hệ

không giống như bình thường. Nói không chừng bản thân mình cũng có thể là hậu duệ vương thất Cổ quốc đây!

Nghĩ vậy Tử tước Cáp Nhĩ lập tức bối rối đứng lên.

Nếu như trước đây có được thân phận hậu duệ vương thất Cổ quốc, mình còn có thể đắc chí, bởi vì chứng tỏ huyết mạch của mình lâu đời và tôn quý nha!

Nhưng hiện tại làm hậu duệ Cổ quốc chính là địch nhân của toàn bộ Tuyết quốc, nếu như bị người ta biết chính mình có liên quan với hậu duệ Cổ quốc, vậy thì mình nhất định sẽ xui xẻo rồi!

Cho nên Tử tước Cáp Nhĩ tuy rằng biết mình trách lầm phụ thân, nhưng không mảy may ân hận chút nào, ngược lại hắn càng thêm phẫn nộ.

Ngươi nói ngươi là quý tộc tốt không đáng chạy tới nối quan hệ cùng gã hậu duệ Cổ quốc gì đó? Hiện tại làm cho mình nơm nớp lo sợ. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì làm cho cả gia tộc diệt vong, phụ thân ngươi đúng là tội nhân của cả gia tộc đó!

Tử tước Cáp Nhĩ đang đi qua đi lại, suy nghĩ làm thế nào nhanh chóng giải quyết Khang Tư, hầu che dấu mối quan hệ của phụ thân mình với Cổ quốc, cùng với làm sao nhân cơ hội mở rộng lãnh địa của mình, đột nhiên hắn chấn động toàn thân.

Chết tiệt! Mấy tên khốn kia cũng nhìn thấy dấu hiệu trên mặt lá cờ đó, chờ thân phận hậu duệ Cổ quốc của Khang Tư truyền lan đến đây, khẳng định bọn chúng sẽ chú ý tới!

Tuy rằng mấy tên này cùng theo mình mưu nghịch, nhưng dù như thế thật không thể yên tâm được, bọn chúng nếu đã vì mình mà phản bội phụ thân, như vậy cũng có thể vì những người khác mà phản bội lại mình. Cho nên mầm móng tai hoạ như vậy tuyệt đối không thể lưu lại!

Nghĩ vậy Tử tước Cáp Nhĩ lập tức nôn nóng bắt đầu triệu tập người thân tín thực sự của hắn lại.

Nhận được mệnh lệnh Áo Đặc Hàn nói với tên lính liên lạc:

- Hãy chờ ta một chút! Thay quần áo xong lập tức cùng đi bái kiến đại nhân.

Tên lính liên lạc không hiểu nội tình gật đầu bước vào. Dựa theo lệ thường mệnh lệnh truyền tới nơi là được, người ta có phục tòng mệnh lệnh hay không thì không quan hệ gì tới một tiểu binh như hắn.

Áo Đặc Hàn quay người bước vào phòng trong. Lúc hắn xoay người rời đi nếu tên tiểu binh nhìn thấy, sẽ phát hiện những người mình phải truyền lệnh đều tụ tập đông đủ ở trong này.

244. Chương 244: Mới Nghe Gió Nổi Đã Tưởng Mưa Rơi. (1+2+3)

Vì sao Áo Đặc Hàn mới từ miệng tên lính liên lạc biết được danh sách mời lại không hề nhắc nhở tới vậy?

Áo Đặc Hàn vừa bước vào phòng trong liền cười nói:

- Thiếu gia trước tiên triệu tập chúng ta, ngươi nói hắn muốn làm gì?

Một gã tráng hán cười lạnh đáp:

- Nếu triệu tập tất cả phong thần thì chính là chuẩn bị tiến công Khang Tư. Nếu chỉ chiêu tập mấy người chúng ta, như vậy là định diệt khẩu đây, ai bảo chúng ta tham gia âm mưu phản nghịch chứ! Hơn nữa còn nhìn thấy lão đại nhân có lá cờ kia.

Những người này cũng không phải kẻ ngu ngốc, sớm trước đó từ trong lời đồn đãi liền biết thân phận của Khang Tư, cũng hiểu rõ Tử tước Cáp Nhĩ tiền nhiệm vuốt ve mặt lá cờ kia không phải cờ của Khang Tư.

Áo Đặc Hàn cũng dựng thẳng ngón cái:

- Lợi hại! Thiếu gia lần này triệu tập danh sách chỉ có mấy người chúng ta. Nguồn:

- Mẹ nó! Thằng nhỏ này còn tưởng mình thật là một Tử tước đại nhân, phản rồi! Gã tráng hán giận dữ hét lên.

Áo Đặc Hàn khoát tay cười nói:

- Chúng ta trừ tham gia mưu đồ phản nghịch không chỉ là để làm phản thôi, ta đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, không biết các ngươi thì sao?

- Ha ha! Mọi người đều nghĩ như nhau! Binh sĩ tinh nhuệ dưới trướng của ta, lần này ta dùng danh nghĩa đội hộ vệ mang theo đến đây.

Một gã tráng hán cười nói, tráng hán khác cũng cười ha hả:

- Đúng vậy! Mọi người đều giống nhau.

- Tốt! Đã như vậy chúng ta hãy đi bái kiến Thiếu gia đáng thương kia đi! Sau đó chúng ta chia Cáp Nhĩ Tử tước lĩnh này làm bốn phần Nam tước lĩnh đi!

Áo Đặc Hàn cười nói.

- Hừ! Phục vụ cho lão Tử tước Cáp Nhĩ bố nhiều năm, không ngờ đến hiện tại đều vẫn còn là một tên Kỵ sĩ. Lại còn giúp Tử tước mới lập nhiều công huân, nhưng trừ tiền tài ra, đất đai hoàn toàn không có gia tăng. Nếu đã như vậy thì đừng trách chúng ta không khách sáo!

Một gã tráng hán dường như tăng thêm can đảm nói.

Lời này dẫn tới đồng tình của mọi người, nếu không vi thời gian dài như vậy đều ngưng lại ở tước vị Kỵ sĩ này, bọn họ cũng sẽ không mạo hiểm kết hợp nhau nổi lên tạo phản.

Áo Đặc Hàn định nói gì đó, nhưng chỉ phất tay một cái ra hiệu, mọi người liền lần lượt đi ra.

Đến lúc này bốn tên đầu lĩnh tạo phản đều bắt đầu cảnh giác với người bên cạnh mình, bởi vì kế tiếp Cáp Nhĩ Tử tước lĩnh này chính là thuộc về bốn người bọn họ. Nói cách khác chỉ cần chính mình muốn trở thành Tử tước, như vậy địch nhân sau này cũng chỉ có thể là ba người kia.

Kết quả khởi đầu của sự việc coi như thuận lợi, Tử tước Cáp Nhĩ bởi vì muốn diệt khẩu, cho nên tuyệt đối không thể triệu tập toàn bộ binh sĩ trong thành chỉ có thể mai phục mấy tên thân tín mà thôi.

Mà bốn tên phản nghịch sớm có chuẩn bị đầu tiên là vừa tới liền diệt sách mấy tên thân tín của Tử tước Cáp Nhĩ, sau đó dùng đội hộ vệ khống chế Tử tước Cáp Nhĩ và cả tòa thành Cáp Nhĩ, cuối cùng mượn danh nghĩa Tử tước Cáp Nhĩ triệu tập tất cả phong thần đến bàn bạc làm sao để đối phó với Khang Tư.

Tuy nhiên tới đây, sự việc đã xảy ra dị biến.

Dù sao các phong thần kia cũng không phải không có cơ sở ngầm bên trong tòa thành, nên bốn đại phản nghịch có hành vi cổ quái với Tử tước Cáp Nhĩ, đặc biệt là có thi thể bị chuyển ra ngoài tòa thành, mà những tử thi này lại đều là người thân tín của Tử tước Cáp Nhĩ, tin tức này vừa truyền ra ngoài, kẻ ngu ngốc cũng biết vì sao lại thế.

Cho nên đám phong thần của Tử tước Cáp Nhĩ, có người làm như không có chuyện gì xảy ra, có người làm như không nhận được mệnh lệnh cứ ở lại lãnh địa của mình.

Một số người nhảy ra chửi ầm lên trách mắng Áo Đặc Hàn, còn có một số trực tiếp tuyên bố bởi vì phong quân bị hãm hại, chính mình không phục tòng mệnh lệnh nữa, quyết định độc lập!

Dù sao phong thần mặc kệ chuyện phong quân bị hãm hại thế nào, chuyện thứ nhất đám phong thần này làm chính là tăng cường biên chế quân đội và trang bị chuẩn bị chiến tranh.

Đám người Áo Đặc Hàn hiển nhiên không có dự liệu sự tình lại chuyển biến như vậy, không ngờ không có một phong thần nào nguyện ý nghe lệnh tới đi tìm cái chết. Bọn họ đành phải làm ngược đời chửi bới thói đời thay đổi: “Vậy mà không còn tồn tại trung thần nào”, một mặt cùng tăng cường biên chế quân đội và vơ vét tài sản trong tòa thành.

Sau khi chia tài sản và tráng đinh trong tòa thành, bốn tên phản nghịch lập tức mang theo nhân mã vật tư chạy về lãnh địa, để lại thành Cáp Nhĩ trống rỗng cho Tử tước Cáp Nhĩ bị ép bức sắp biến thành tên khờ mất trí.

Giờ phút này Tử tước Cáp Nhĩ trông thật vô cùng thê thảm, toàn bộ tòa thành chỉ còn mấy lão già không đi nhanh được ở lại, người khác gồm cả gia nhân của Tử tước Cáp Nhĩ, toàn bộ bị bốn tên phản nghịch chia nhau mang đi; lương thực thì một đấu cũng không chừa lại; tiền tài các thứ càng không cần phải nói, ngay cả chuông treo trên vách tường cũng bị vơ vét đi.

Tử tước Cáp Nhĩ không còn lại gì, khóc không ra nước mắt. Thật lâu sau mới từ trong phòng tư liệu mà bốn tên phản nghịch không để ý mới có thể còn nguyên vẹn, tìm được văn khế đất đai của tòa thành Cáp Nhĩ. Hắn chạy đến công hội lính đánh thuê thế chấp được một khoản tiền, sau đó liền biến mất vô tung vô tích.

Hắn thật không tin đám phong thần trực thuộc lúc này còn tiến đến "cần vương". Hơn nữa cho dù có tới, cũng là mang lòng dạ bất lương muốn mượn dùng danh nghĩa của mình mà thôi.

Nếu bị người giam khống đến sống không bằng chết, còn không bằng tự mình nắm lấy tự do trong tay mình vậy.

Đến đây gia tộc Cáp Nhĩ chiếm cứ Cáp Nhĩ Tử tước lĩnh nhiều năm hoàn toàn biến mất. Cáp Nhĩ Tử tước lĩnh cũng từ đó mất đi chủ nhân hợp pháp.

Mà Thanh Hương lĩnh sắp trở thành trung tâm cơn lốc xoáy, giờ phút này khắp nơi đều là cảnh tượng nhiệt náo khí thế ngất trời.

Tiến vào ranh giới Thanh Hương lĩnh, phàm là tới vùng đất đai phì nhiêu gần các con sông dòng suối nhỏ, rất đông già trẻ phụ nữ và trẻ em đang khai khẩn ruộng nương.

Hiện tại băng tuyết đã tan, đất đai đã lộ ra, không thừa dịp đúng lúc này gia tăng canh tác, thì thật đúng là một hạt thóc cũng không có mà thu.

Trong những người này chỉ có một phần nhỏ là người nhà ruộng công, còn lại đại đa số tuy rằng trên danh nghĩa là thân thích, nhưng trên thực tế lại đều là tá điền làm công.

Chẳng qua là các tá điền đó không có mặt ủ mày ê như tá điền ở các địa phương khác, mà trên nét mặt đều tươi cười rạng rỡ.

Sở dĩ có như vậy, bởi vì lĩnh chủ Thanh Hương lĩnh đặt ra một quy định, bất luận là thân thích làm ruộng công hay là khai khẩn đất hoang, đều phải giao nộp một phần mười thuế nông nghiệp cho phủ lãnh chúa.

Mà thân nhân họ hàng ruộng công thì phải giao nộp thêm một phần mười thuế nông nghiệp cho chủ nhân mãnh đất, coi như là chi phí mượn dùng danh nghĩa thân thuộc làm công điền.

Nói cách khác ở Thanh Hương lĩnh, chủ nhân ruộng công chỉ cần giao nộp một phần mười thuế nông nghiệp, mà tá điền thì chính là hai phần mười thuế. So với các địa phương khác thấp nhất đều là hơn năm phần mười thuế nông nghiệp, thì mức thuế này nhẹ hơn rất nhiều.

Gặp được chuyện tốt như vậy, không vui mới là lạ.

Bởi vì mức thuế nông nghiệp nhẹ như thế, nên gần như khi dân chúng biết được tin tức đều bỏ cả nhà cửa dẫn người chạy đến Thanh Hương lĩnh. Trải qua một phen thu hút, hiện tại ở Thanh Hương lĩnh đất hoang có thể khai phá trồng trọt đã đều có chủ. Nông dân có được đất đai đều là bán cái mạng già ra sức khai khẩn đủ để mình có thể quan tâm chăm sóc được mới thôi.

Bởi vì bọn họ biết, hiện tại khai khẩn càng nhiều, thì thời điểm thu hoạch mình càng gặt hái nhiều.

Liên quan đến sự đền đáp công lao của mình, không có người nào lại không quan tâm.

Tuy nhiên khiến người ta cảm thấy có hơi kỳ quái là, những nông dân đó đều là lão già yếu, phụ nữ và trẻ em, không có người tráng niên nào.

Sở dĩ như vậy, bởi vì tất cả tráng nam trong Thanh Hương lĩnh đều đến phủ lãnh chúa mộ binh. Một bộ phận tráng đinh ưu tú nhất cường tráng nhất, được thu vào vệ đội lĩnh chủ, hơi yếu một chút thì thu vào vệ đội làm phụ binh, còn lại toàn bộ được thu vào đại đội tu sửa đường xá.

Cho nên hiện tại nơi tụ tập nhiều tráng đinh nhất, chính là con đường bùn đất kéo dài từ thành trấn đến khu đất rộng ở sâu trong rừng rậm. Vô số tráng đinh cùng hô khẩu hiệu, từ trong rừng rậm hoặc khiêng hoặc kéo cây ra ngoài, chuyển tới xưởng gỗ ở bìa rừng.

Ở đó những cây gỗ sẽ nhanh chóng được xẻ thành những tấm ván gỗ, cọc gỗ, trụ gỗ các loại vật liệu gỗ, sau đó những vật liệu này lại nhanh chóng được chuyển lại vào trong rừng rậm.

Ngoại trừ bỏ những việc đó, trên con đường bùn đất còn có vô số tráng đinh dùng đá nghiền nát lót mặt đường, hoặc dùng dây thừng cột chặt trụ đá tảng đầm đất nện mặt đường.

Dựa theo tình hình thi công thì thấy, con đường lớn này không cần bao lâu thời gian nữa là có thể làm xong. Đến lúc đó xe ngựa bốn bánh loại lớn chở nặng đã có thể trực tiếp từ thôn trấn đi vào sâu trong rừng rậm rồi.

Mà hai bên đường cứ cách một đoạn thì có một nhà ăn. Trong đó đầu bếp cùng người giúp việc bếp núc nếu không bận bịu nấu canh thì đang quay nướng hun thịt miếng, hoặc là bận rộn làm bánh mì.

Đám người đi ngang qua ngửi được mùi thịt nướng, nuốt nuốt nước miếng, nhưng chẳng những không có dừng lại, mà còn tăng nhanh thêm tốc độ làm việc của mình.

Một người trẻ tuổi chừng mười tám mười chín tuổi, vác một cây trụ to cỡ bắp đùi, nhìn những miếng thịt bốc mùi thơm ngát, hắn nuốt nước miếng ừng ực, ừng ực.

Một tráng hán khoảng ba bốn mươi tuổi cũng vác một cây trụ như vậy, nhìn thấy gã thanh niên này chậm chân gần như ngừng lại, hắn không khỏi bước nhanh tới gần nói:

- Đi mau! Không được cản đường đi chỗ này!

Người trẻ tuổi quay đầu nhìn lại, phát hiện người phía sau đều bị chậm chân lại, mà mép đường bên kia thì tất cả đều tay không tiến vào rừng rậm, còn bên phía mình mọi người đều đang khiêng vác gỗ.

Tuy rằng không hiểu vì sao phải phân chia một bên vào một bên ra, nhưng người trẻ tuổi cũng biết chính mình cản đường đi, lập tức mặt hắn đỏ bừng đi nhanh lên phía trước.

Tráng hán trung niên kia cười khì một tiếng, đuổi vài bước theo kịp hỏi:

- Thế nào? Hôm nay mới tới làm à?

Người trẻ tuổi gật đầu:

- Đúng vậy! Sao huynh biết?

- Ha ha! Chỉ có người mới tới mới nhìn thấy thức ăn ngon đi không nổi như thế. Chờ khi ngươi nếm qua một lần liền hiểu được vì cái gì chúng ta lại không thèm để ý tới.

Người trung niên cười nói.

- Vì sao vậy?

Người trẻ tuổi rất ngạc nhiên.

- Đơn giản thôi! Bởi vì mỗi người đều có phần, không ăn cũng không được. Cho nên mọi người mới không khẩn trương như vậy.

Người trung niên nói.

- Mỗi người đều có phần?! Toàn bộ đều có thịt ăn?!

Người trẻ tuổi quay đầu lại nhìn những miếng thịt chất như ngọn núi nhỏ trong nhà ăn xa xa, không kìm nổi kinh hô:

- Lĩnh chủ đại nhân nơi này không ngờ lại hào phóng như thế!?

Người trung niên gật gật đầu cười nói:

- Hà! Lĩnh chủ đại nhân chúng ta đương nhiên hào phóng, có lẽ ngươi cũng là vì nghe đồn "một phần mười thuế" mới chạy tới phải không? Tuy nhiên ngươi cũng đừng ảo tưởng hàng ngày có thịt ăn. Vốn là một tuần lễ ăn một lần, lần này là trường hợp đặc biệt, cho nên vận khí của ngươi coi như không tệ.

- Đúng vậy! Nghe được tin tức này ta liền dẫn theo người nhà chạy tới đây.

Người trẻ tuổi còn muốn hỏi nguyên nhân, phát hiện đã tới xưởng gỗ rồi, vội vàng buông gỗ xuống, sau đó vô thức đi theo sau người trung niên.

Từ miệng người trung niên, gã trẻ tuổi biết, ở đội tu sửa làm đường này, phải cố gắng làm việc mới có ăn ngon còn có tiền thưởng. Nếu dùng mánh khoé lười biếng thì sẽ bị đuổi đi, thậm chí còn có thể bị tước bỏ thân phận thân thuộc công điền đuổi ra khỏi Thanh Hương lĩnh.

Gã trẻ tuổi nghe nói thế, thầm tự quyết định phải biểu hiện cho thật tốt.

Bởi vì thời gian này rất khó kiếm ăn, thật vất vả mới gặp được một chỗ lánh nạn đói tốt bụng thế này, đương nhiên phải làm sao cho mình cùng người nhà sống qua những ngày tốt đẹp này mới được.

Tiếng kèn vang lên, đội làm đường trên đường đi tới lập tức "ào" một tiếng tản ra, cũng nhanh chóng dựa theo biên chế đội ngũ bao quanh nhà ăn.

Gã trẻ tuổi cùng người trung niên vừa khéo cùng một đội, liền cùng nhau ăn cơm chung.

Thức ăn rất ngon, gã trẻ tuổi rất tò mò hỏi:

- Vừa rồi không phải huynh nói lần này ăn thịt là trường hợp đặc biệt, nguyên nhân vì sao vậy?

- Rất đơn giản, bởi vì lĩnh chủ đại nhân chuẩn bị sắc phong phong thần, cho nên tất cả cơ cấu hạ tầng ở phủ lãnh chúa, đều có thể nhận được khen thưởng đấy. Đội làm đường chúng ta chính là được thưởng một phần thức ăn ngon. Còn binh sĩ nghe nói trừ thức ăn ngon, còn được thưởng kim tệ. Đúng rồi, ngươi tuổi trẻ như vậy vì sao không được chọn vào quân đội?

- Ôi! Thân thể không được.

Gã trẻ tuổi bất đắc dĩ lắc đầu.

Người trung niên thật rất nghi hoặc, gã trẻ tuổi này khiêng cây gỗ lớn đi đứng so ra còn thoải mái hơn mình, bản thân mình nếu không vì tuổi hơi lớn thì đã sớm được tuyển vào quân đội rồi.

Tuy nhiên hắn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho rằng người ta không muốn tham gia quân đội, lại muốn ở tại chỗ này, cho nên mới phải gia nhập đội làm đường.

Cho nên người trung niên cảm thán nói:

- Ôi! Ngươi vậy thật đáng tiếc! Lĩnh chủ chúng ta không giống như các lĩnh chủ khác, quân đội của hắn phỏng chừng là tốt nhất toàn bộ Tuyết quốc! Ta nếu không lớn tuổi, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Thực không biết vì sao quân đội của lĩnh chủ đại nhân phải hạn chế tuổi như thế chứ? Các lĩnh chủ khác cứ là nam đinh liền kéo vào quân đội càng nhiều càng tốt.

Gã trẻ tuổi cười nói:

- Nếu nói như vậy, đãi ngộ của quân đội đó cũng không thể thu hút được huynh rồi.

Nói đến đây, người trẻ tuổi lơ đãng hỏi:

- Đúng rồi đại ca! Chúng ta tu sửa con đường này làm gì?

- Cái này ngươi cũng không biết à? Xây dựng tòa thành đấy.

Người trung niên có vẻ nghi hoặc.

- Xây tòa thành hả, nhưng vì sao không xây dựng tòa thành ở gần thôn trấn? Ngược lại phải xây dựng ở trong rừng rậm vậy?

Người trẻ tuổi thật rất tò mò.

- Hà! Người khác có lẽ không biết, nhưng ta rất rõ ràng, nghe nói khu đất xây dựng tòa thành lần này, trước đây là cái nền cũ của Vô Ưu Cung Cổ quốc, nghe nói lĩnh chủ đại nhân chính là hậu nhân của Cổ quốc đó.

Người trung niên cảm thấy rất là đắc ý vì sự thông thạo tin tức của mình.

- Hậu nhân của Cổ quốc? Ta nghe nói đã mấy trăm năm không có hậu nhân nào của Cổ quốc xuất hiện, cái này có thể hay không là...

Gã trẻ tuổi có chút chần chừ nói.

- Hừ! Quản hắn thiệt giả làm chi, dù sao chịu cấp cơm cho ta ăn là được rồi.

Người trung niên đầu tiên là nói thế, tiếp theo ra vẻ ta đây hiểu biết nói:

- Tuy nhiên hắn là đúng thực! Nghe nói chiếc nhẫn trên tay vị lĩnh chủ đại nhân này có huy hiệu Cổ quốc xưa. Dựa theo quy củ huy hiệu quý tộc không truyền ra ngoài, vị lĩnh chủ đại nhân này cho dù không phải hậu duệ vương thất Cổ quốc, thì cũng có thể là hậu duệ của giới quyền quý Cổ quốc.

Gã trẻ tuổi không có đáp lời, chỉ dạ dạ gật đầu phụ họa theo, ai cũng không có chú ý tới khi hắn nghe được huy hiệu xưa, trong mắt hắn chợt lóe sáng.

Mặt ngoài phủ lãnh chúa đã chỉnh đốn và hồi phục lại rất khí thế sạch sẽ, thành viên vệ đội đứng thẳng lưng ở cửa lớn, lặng lẽ chăm chú nhìn nhân viên quân chính đi vào phủ lãnh chúa.

Nhìn đám vệ đội lĩnh chủ bưu hãn dị thường đó, đầu lĩnh các thế lực trấn Thanh Hương tới tham dự nghi thức phong thần, đặc biệt là các thành viên Cục quân chính, trong lòng đầy cảm thán.

Nguyên vốn tưởng rằng có thể áp chế được gã lĩnh chủ trên danh nghĩa này, nhưng không nghĩ rằng người ta động tay một cái, liền cấp cho hắn vệ đội lĩnh chủ một đội ngàn người, sau đó dựa vào đoàn vệ đội lĩnh chủ tiêu diệt sạch bang Tuyết Lang!

Vừa nghĩ vậy, thành viên Cục quân chính liền hận không thể vả vào miệng mình.

Lúc trước như thế nào lại thuận miệng nói cái gì vệ đội lĩnh chủ đánh hạ được địa bàn nào thì thuộc sở hữu của lĩnh chủ, không có liên quan gì với các thành viên Cục quân chính chứ? Nếu lúc trước mình phái ra một trăm người hỗ trợ, có lẽ hiện tại chính mình cũng có thể nhận được một tước vị Nam tước rồi.

Ôi! Đây đều là vận mệnh cả! Ai có thể nghĩ tới một vệ đội lĩnh chủ có ngàn người lại có thể tiêu diệt bang Tuyết Lang! Hơn nữa lập tức bằng vào phần công lao này chiếm được của cải kếch xù cùng tước vị Tử tước Nam tước, thật đúng là khiến người ta vừa nghĩ tới liền chảy nước miếng đây.

Hơn nữa gã lĩnh chủ đáng hận này, không ngờ lại dựa vào địa vị và tiền tài, chẳng những mở rộng vệ đội lĩnh chủ của mình đến năm lần, mà còn phân biệt thành lập một đội quân năm ngàn người thuộc Tử tước Quỳ Lạp, một đội quân một ngàn người thuộc Nam tước Lâm Tuyết.

Tuy rằng các đội quân đó đều được hắn đặt tên tương ứng với lãnh địa đóng giữ, nhưng năm ngàn quân vệ đội lĩnh chủ lại ở Thanh Hương lĩnh!

Gã lĩnh chủ này thật đủ tham lam, lại chiêu mộ hết tráng đinh trong phạm vi mấy trăm cây số vào hệ thống lĩnh chủ: người khỏe tham gia quân đội; người bình thường làm hậu cần; bình thường nữa làm đường; người già yếu phụ nữ và trẻ em khai khẩn ruộng đất.

Chiêu này vừa thực hiện, cứ như vậy đất đai lãnh địa mở rộng, nhân lực tài nguyên đều rơi hết vào tay gã lĩnh chủ hùng mạnh đó.

Tuy rằng các thành viên Cục quân chính được phép khuếch trương vệ đội, nhưng vệ đội hai trăm người thì có thể làm được cái nỗi gì chứ! Không nói lực lượng của mình có nổi lên cũng không phải đối thủ của vệ đội lĩnh chủ, dù có là đối thủ cũng không dám nhúc nhích.

Bởi vì lĩnh chủ đại nhân địa vị thăng lên tới Tử tước, hơn nữa trong tay kim tệ hàng bó lớn, đã được dân bản xứ cam tâm tình nguyện phục tùng.

Đặc biệt lần này sau khi phong thần, tất cả quân đội trong lãnh địa đều sẽ thần phục dưới trướng lĩnh chủ đại nhân, mà người ngoài hệ thống thì dùng trăm phương nghìn kế muốn nhận được sự chấp thuận của lĩnh chủ đại nhân.

Chính mình còn dám bức bách lĩnh chủ hoặc là trực tiếp tạo phản như trước kia sao? Chỉ sợ mới vừa nhen nhóm lên ý tưởng như thế đã bị thủ hạ của chính mình bán đứng rồi.

Ai da! Đang núp bóng dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu!

Xem ra Cục quân mình trước đây đã áp chế quyền lợi lĩnh chủ, nay chỉ có thể làm thủ hạ của lĩnh chủ thôi. Tuy nhiên còn giữ được đặc quyền này cũng coi như có chút an ủi vậy!

Kỳ thật ngẫm lại, từ khi tin tức lão già trong hội Liên Nghị kia truyền ra, đám người mình cũng không ủy khuất gì, ngược lại hắn là phải vinh quang, dù sao lĩnh chủ đại nhân cũng là hậu duệ vương thất Cổ quốc đấy.

Đương nhiên, việc này chưa biết thiệt giả, dù sao Cổ quốc đã bị diệt vong nhiều năm như vậy, có lẽ là sự thật, cũng có lẽ là lĩnh chủ cùng Thị Tòng Trường cấu kết với nhau âm mưu làm ra chuyện này.

Nhưng vậy thì đã sao? Có thể nâng cao địa vị tổ chức thuộc về mình, có thể thay đổi xuất thân của đám người mình, ngược lại như vậy cũng là chuyện tốt đây.

Thị Tòng Trường không biết trong lòng đám đồng nghiệp sau lưng đang nghĩ điều gì, giờ phút này lão đang cau mày lắng nghe thủ hạ bẩm báo. Gã thủ hạ dưới tay này thật không lễ phép: Lão đang tiến vào phủ lãnh chúa lại chặn lão lại.

Vốn định nổi giận, nhưng sau khi nghe tin tức, lão biến sắc, ánh mắt phức tạp nhìn lướt về phía phủ lãnh chúa. Dường như lão đang phân vân giữa hai dòng ý tưởng đối chọi nhau. Rốt cục lão thở dài nói thầm vài câu với tên thủ hạ, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thấy Thị Tòng Trường rời đi, đồng thời nghe được người của hội Liên Nghị xin lỗi vệ binh của phủ lãnh chúa, nói cái gì hội Liên Nghị đột nhiên xuất hiện vấn đề, Thị Tòng Trường phải chạy trở về xử lý, thật đáng tiếc không thể tham dự nghi thức phong thần, vạn mong lĩnh chủ đại nhân thứ tội.

Biến hóa này, khiến các thành viên Cục quân chính khác đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ thật không tin hội Liên Nghị có phát sinh đại sự quái gì, cũng không tin Thị Tòng Trường lại khơi khơi đắc tội với lĩnh chủ đại nhân. Nhưng thấy đối phương đã tới cửa rồi lại cứ như vậy bỏ đi, khẳng định có nguyên nhân trọng đại. Nguyên nhân này làm cho bọn họ cũng không dám tùy tiện bước vào phủ lãnh chúa.

Mà đám thành viên Cục quân chính cũng không có đợi lâu, chỉ chốc lát sau, thủ hạ bọn họ đều tìm tới thì thầm vào tai.

Khi đám thành viên Cục quân chính nghe được Khang Tư chính là hậu duệ vương thất Cổ quốc vốn nửa tin nửa ngờ, chỉ có điều trong lãnh địa tin tức thông thoáng không ngờ truyền khắp thiên hạ. Hơn nữa sau khi quý tộc khắp thiên hạ đều biết tin này: chỉ cần quý tộc tồn tại, thì nhất định phải đeo cái danh hiệu "Phản nghịch", trở thành tử địch với hậu duệ vương thất Cổ quốc, tất cả đều sôi nổi muốn trừ khử, rồi sau đó rất nhanh tất cả đều toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Trời ạ! Quý tộc khắp thiên hạ đều là địch nhân?! Đây chẳng phải là chống lại cùng lực lượng cường đại nhất thiên hạ hay sao?

Dù là lĩnh chủ đại nhân có hùng mạnh mấy chục lần đi nữa cũng không có khả năng thắng được! Khó trách lão cáo già Thị Tòng Trường lập tức quay người bỏ đi một nước!

Mẹ nó! Cũng không thèm thông báo cho chúng ta một tiếng, chỉ lo chính mình, thật đúng là quá đáng mà! Nếu mình không hiểu rõ tình hình cứ như vậy bước vào phủ lãnh chúa, vậy chẳng phải là mình sẽ trở thành mục tiêu của quý tộc khắp thiên hạ sao?!

Cái mạng già này cũng phải giữ chứ!

Nghĩ vậy, một số tên đầu óc không linh mẫn hoặc là đầu óc quá sáng suốt, đều lập tức quay đầu bước đi, có người để lại lý do, có người một câu cũng không lưu lại, chỉ mong sao càng giảm bớt quan hệ với Khang Tư càng tốt.

Đương nhiên có một ít thành viên Cục quân chính cứng đầu hay có máu mê cờ bạc thì vẫn ở lại.

Một người là Ngã Long thủ lãnh thương đoàn Ái Đặc nghiến răng nghiến lợi, coi như là đánh bạc tất cả bản thân và người nhà của mình.

Một người là Tiệp Khắc thủ lãnh đoàn lính đánh thuê Tiệp Khắc thần thái tỏ vẻ bất cần.

Hai người nhìn thấy toàn bộ Cục quân chính cũng chỉ còn lại có hai người, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Tiệp Khắc vẻ mặt rất thoải mái nói:

- Ta là bởi vì tất cả người của đoàn lính đánh thuê đều là người địa phương Thanh Hương lĩnh, hơn nữa cũng không có gì vướng bận, cho nên dù đối mặt với toàn bộ quý tộc cũng không sao cả. Còn ngài? Ngài nhưng chính là đại quản gia của thương đoàn Ái Đặc mà. Không ngờ cũng không thèm thông báo một tiếng, liền ép toàn bộ thương đoàn theo mình? Không sợ thương đoàn các người sau khi nhận được tin tức sẽ cách chức của ngài sao?

Ngã Long có vẻ miễn cưỡng gượng cười nói:

- Đoàn trưởng thương đoàn Ái Đặc là cha ta, tuy nhiên đã qua đời rồi, ta lại không có huynh đệ tỷ muội cũng không có người nhà, cho nên thương đoàn hoàn toàn thuộc về một mình ta. Về phần vì sao đánh canh bạc lớn như vậy, là bởi vì ta thật rất hối hận chuyện bang Tuyết Lang, hiện tại lại là lựa chọn như vậy, cho nên ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc lần này. Có thất bại cũng chỉ một cái mạng mà thôi, nhưng nếu một khi thành công, gia tộc của ta khẳng định có thể kéo dài cảnh phong quang nở mày nở mặt mấy trăm năm!

- Ha ha! Nhìn không ra ngài còn là một dân cờ bạc, bội phục!

Tiệp Khắc cũng không có bất ngờ Ngã Long chính là chủ nhân của thương đoàn Ái Đặc, nhìn hắn trước nay trong thương đoàn Ái Đặc xảy ra chuyện gì hắn vẫn luôn tự quyết định cũng không cần xin chỉ thị của người nào thì đã biết.

Tại đây vì có nhiều người Cục quân chính nghe thủ hạ thì thầm, sau đó bọn họ lập tức rời đi như vậy, người quan sát đều cảm thấy họ có điểm hoang mang căng thẳng, mà đám thủ hạ của các thủ lãnh đó cũng không toàn bộ đều là người kín miệng, nên rất nhanh tin tức liền truyền ra. Hơn nữa nhiều người nhiều miệng, tin tức càng truyền càng lan rộng càng phóng đại, tới cuối cùng không ngờ biến thành tin tức quý tộc triệu tập mười vạn đại quân tiến đến tiêu diệt hậu duệ vương thất Cổ quốc.

Thủ lãnh các thế lực khác đến chào mừng nghe được tin, cũng đều tản đi, chỉ có mấy thủ lãnh khu dân đen, mắt cũng không chớp một cái đạp bước đi vào phủ lãnh chúa.

Bọn họ đương nhiên nghe được tin tức khủng bố này, tuy nhiên vậy thì sao chứ? Chính mình đã bỏ lỡ cơ hội hai lần rồi, lần này nếu còn bỏ qua nữa, thì dứt khoát tự cắt cổ kết thúc cuộc đời cho xong.

Ở trong lòng bọn họ, mặc kệ bên ngoài truyền tới tin gì, cho dù là liên quân mười vạn thật sự tới trước mặt, bọn họ cũng tin tưởng Khang Tư sẽ đạt được thắng lợi.

Bởi vì bọn họ đúng đã chứng kiến hai lần, thời điểm ai cũng không cho rằng Khang Tư có thể thắng lợi, thì Khang Tư lại thật sự thắng lợi, cho nên bọn họ đã tôn sùng và tín nhiệm Khang Tư một cách mù quáng.

Dân chúng thật ra không có lòng tin mạnh như vậy, tất cả đều kích động không chịu nổi cùng nhau bàn bạc, sau đó phần đông là nhanh chóng quay đầu về nhà thu xếp hành lý chuẩn bị chạy trốn.

Bên ngoài phủ lãnh chúa vốn đang cực kỳ ồn ào náo nhiệt lập tức biến thành trống vắng, có vẻ tĩnh lặng buồn tẻ dị thường.

Vệ binh canh gác, đương nhiên cũng có nghe những lời đồn đãi đó, cũng không kìm nổi sắc mặt biến đổi.

Tuy rằng trong lòng bọn họ kích động, nhưng nghĩ đến lĩnh chủ nhà mình cũng không có phản ứng gì, đám lính nho nhỏ mình cớ gì phải kích động chứ? Dù sao mình ăn cơm của lĩnh chủ, lĩnh lương của lĩnh chủ, như vậy có bán mạng cho lĩnh chủ cũng là điều phải làm.

Dù sao đều là đánh giặc, đánh nhau với một quý tộc, hay đánh nhau với vô số quý tộc thì có gì khác nhau đâu, có khác chỉ là nhiều người hơn mà thôi.

Vệ đội lĩnh chủ lại khiếp sợ đông người sao? Bang Tuyết Lang là như thế còn đánh hạ được? Có tâm tình này nên đám vệ binh đều ổn định lại, tiếp tục canh gác.

Bên trong phủ lãnh chúa, các sĩ quan chờ đợi cùng tham gia nghi thức sắc phong, cũng nhận được tin tức. Thời điểm mới vừa nghe được tin tức này, mọi người đều cả kinh luống cuống một hồi, nhưng rất nhanh ổn định tâm tình lại.

Một là, bản thân mình là sĩ quan của lĩnh chủ, khẳng định các quý tộc sẽ không bỏ qua cho mình; hai là, mình ở nơi này nhận được đãi ngộ tốt, chỉ cần lập được công cuối cùng cũng có lúc có thể trở thành quý tộc, ở các địa phương khác nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Ba là, quý tộc cho dù thực lực cường hãn, bọn họ cũng không có khả năng lập được liên quân đầy đủ, cho dù bọn họ lập được đủ liên quân, cũng không có khả năng đoàn kết nhất trí chân chính, thực sự đối mặt chiến đấu cũng chỉ là một hai quý tộc mà thôi.

Điều cuối cùng, lĩnh chủ đại nhân cũng không phải là người bình thường, nói không chừng lại giống như chiến dịch bang Tuyết Lang vừa rồi lấy ít thắng nhiều.

Nếu bây giờ mình bỏ đi, sau này có thể ngay cả khóc hận cũng không có chỗ mà khóc!

Hiểu được điều đó, các sĩ quan liền khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng đợi khai mạc nghi thức phong thần.

Ở bên trong nội đình phủ lãnh chúa, Khang Tư lẳng nghe Giáp Nhị báo cáo các biến hóa ở bên ngoài, sau khi nghe xong, Khang Tư không khỏi cười cười:

- Ngã Long, Tiệp Khắc tuy rằng tính cách hai người là dân cờ bạc, nhưng dù thế nào cũng tốt hơn lão lọc lõi Thị Tòng Trường đó. Chờ sau khi nghi thức phong thần kết thúc, lập tức đuổi ra khỏi Cục quân chính mấy tên hiện đang chùn bước này cũng tốt.

- Chủ thượng! Cục quân chính thật sự rất vướng bận, dứt khoát hủy bỏ luôn đi?

Giáp Nhị đề nghị.

Khang Tư lắc đầu:

- Không! Cục quân chính tất yếu phải có! Bởi vì đây là để giúp đỡ lĩnh chủ trên phương diện quân chính. Không có Cục quân chính này, như vậy tất cả việc lớn nhỏ lĩnh chủ đều phải tự mình quản lý, muốn nghỉ ngơi một chút cũng không được đấy.

Nói đến đây nhìn thấy Giáp Nhị có điểm không cho là đúng, Khang Tư không khỏi cười nói:

- Kỳ thật Cục quân chính này chính là cơ cấu để giúp ta được nhàn hạ. Bởi vì một khi vận hành ổn định, cho dù ta có rời khỏi Tuyết quốc, Cục quân chính này vẫn như cũ có thể cai quản xử lý mọi chuyện trong lãnh địa thật tốt đấy.

Nghe được câu: “rời khỏi Tuyết quốc”, Giáp Nhị dường như có chút suy nghĩ gật gật đầu.

- Đúng rồi! Sĩ quan và binh sĩ của chúng ta cảm xúc so ra ổn định, nhưng đám dân chúng đó mới nghe mấy lời đồn đại đã tin là thật, vậy xử lý thế nào?

Khang Tư hỏi.

- Chủ thượng! Nếu dân chúng mới nghe mấy lời đồn đại đã tin là sự thật, chúng ta dựa theo thói quen này đến dẫn dắt bọn họ, khảo hạch thật đơn giản một lần cứ coi như thành lập hệ thống mật vệ mới đi. Tuy rằng bọn họ năng lực bình thường, nhưng chuyện tung lời đồn dẫn dắt dư luận, tin rằng họ sẽ không làm chủ thượng thất vọng.

Giáp Nhị cười nói.

- À! "Lấy lời đồn đối phó lời đồn", dân chúng chính là dễ dàng bị dẫn dụ vậy à.

Khang Tư rất là bất đắc dĩ lắc đầu, tuy nhiên không có biện pháp, nếu không làm như vậy, tâm tình đám dân chúng đó sẽ không ổn định, sẽ rơi vào tình trạng dao động, lúc ấy sẽ bỏ chạy tứ tán.

Sau khi Giáp Nhị báo cáo với Khang Tư, hệ thống mật vệ đã bắt đầu tung ra ngoài hành động.

Vì thế dân chúng liền nghe được những lời này:

"Nghe nói không có quý tộc triệu tập trăm vạn đại quân đến công kích lĩnh chủ đại nhân đâu!"

"Thúi lắm! Trăm vạn đại quân? Binh sĩ nhiều như vậy cần bao nhiêu tiền cần bao nhiêu khôi giáp binh khí? Cần bao nhiêu lương thực? Các quý tộc đó sẽ vì chuyện nhỏ này mà hao phí nhân lực vật lực lớn như vậy sao?"

"Này không tính là việc nhỏ chứ? Lĩnh chủ đại nhân đúng là hậu duệ vương thất Cổ quốc đấy, đám phản nghịch dù thế nào cũng quyết tiêu diệt lĩnh chủ đại nhân!"

"Cho xin đi! Phản nghịch tiêu diệt Cổ quốc là ai chứ? Là ba vị Công tước đứng đầu Đại công quốc, nhưng ba vị công tước này đã sớm biến thành tro cốt rồi. Gia tộc họ cũng không biết chết toi ở chỗ nào rồi! Có thể nói, quý tộc hiện tại cùng ba vị đại công đứng đầu đó hoàn toàn không có chút liên quan nào. Thậm chí tổ tiên bọn họ còn có thể là bởi vì ba vị đại công phản nghịch này mới nổi lên. Nói không chừng còn có ơn với hậu duệ vương thất Cổ quốc đấy. Cứ như vậy, các quý tộc đó đâu có lý do gì phải đối nghịch cùng với lĩnh chủ đại nhân chứ? Căn bản là không có lý do gì mà."

"Ồ! Nghe ngươi nói vậy cũng đúng. Tuy nhiên hay là các quý tộc đó sợ lĩnh chủ đại nhân thống nhất thiên hạ chăng?"

"Hừ! Đều là "khéo lo chuyện trời sập". Nếu nói không dễ nghe một chút, cho dù lĩnh chủ đại nhân là hậu duệ vương thất Cổ quốc thì sao nào? Chẳng lẽ hô hào một tiếng là có thể thống nhất ba đại công quốc? Nếu lĩnh chủ đại nhân không mang binh đánh tới, dân chúng các nơi khác cũng không có khả năng bỗng dưng vô duyên vô cớ ủng hộ lĩnh chủ đại nhân! Nếu đơn giản chỉ vì danh nghĩa của hậu duệ vương thất Cổ quốc, mà quý tộc liền xuất binh tấn công lĩnh chủ, như vậy các quý tộc đó đều là người nhát gan. Nếu đối phương là người nhát gan, như vậy với năng lực của lĩnh chủ đại nhân hùng mạnh như thế đâu có ngán sợ bọn họ? Phải biết rằng lĩnh chủ đại nhân đã từng bằng vào một chút binh lực liền tiêu diệt bang Tuyết Lang cường hãn đấy!"

"Đúng vậy! Ta vẫn thật không tin quý tộc trời nam đất bắc sẽ kết hợp lại tấn công lĩnh chủ đại nhân đâu! Chỉ riêng phí tổn bọn họ điều động quân đội cũng đủ làm cho bọn họ phá sản rồi."

"Người tung tin tức quý tộc khắp thiên hạ đều sẽ đối địch với lĩnh chủ đại nhân, khẳng định là kẻ có dã tâm, bởi vì chuyện này là không có khả năng thực hiện, các quý tộc đó keo kiệt như vậy, làm sao có thể vì cái gọi là "tiếng tăm" đó mà xuất người xuất của ra chứ!"

"Đúng vậy! May mà nghe ngươi nói như vậy, bằng không ta đã bỏ ruộng đất chạy trốn rồi. Nếu sau này không xảy ra chuyện như vậy, có lẽ ta phải hối hận đến chết mất! Thu nhập từ thuế ít như vậy, cũng không đòi hỏi, không ràng buộc cưỡng bức lao động, thật đúng là khắp thiên hạ đều không có lĩnh chủ nhân từ như vậy đâu!"

"Ngươi nói đúng! Thật hy vọng lĩnh chủ đại nhân có thể thống nhất thiên hạ, như vậy toàn bộ người trong thiên hạ cũng không phải chịu khổ nữa rồi."

Nghe được những câu chuyện phiếm này, dân chúng không khỏi cân nhắc cẩn thận, hiện tại mới vừa bắt đầu canh tác, nếu cứ như vậy vứt bỏ, tới vụ mùa thì đừng nghĩ tới chuyện thu hoạch. Với lại có thể vì chuyện mình bỏ đi mà đắc tội với lĩnh chủ, khẳng định có quay lại cũng không được. Hơn nữa chuyện chinh chiến giữa các quý tộc cũng đã gặp nhiều, cùng đám dân chúng mình hoàn toàn không có quan hệ gì, chính mình hà cớ gì phải kích động chạy trốn chứ? Cứ đợi đại quân tới gần mình hẳn chạy cũng không muộn mà.

Một khi có ý tưởng đó, dân chúng theo thói quen lập tức suy nghĩ tìm phương hướng tốt mà đi: càng nghĩ, thì càng luyến tiếc rời bỏ ruộng đất rời bỏ quê hương. Chờ đến khi bọn họ rỉ tai nhau nói ý nghĩ của mình

cho người khác nghe, ý tưởng này lập tức lan truyền đi khắp nơi. Cho nên không bao lâu liền có người tò mò quay về phủ lãnh chúa để xem phản ứng thế nào.

Chờ nhìn thấy phủ lãnh chúa ngay cả vệ binh cũng không có gia tăng, quân đội cũng không có điều động, thế là tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu người ta là mục tiêu của tất cả quý tộc mà cũng không hề quan tâm, vậy thì đám dân nho nhỏ mình lại để ý cái gì chứ? Hãy cứ an tâm xem người ta náo nhiệt, chờ khi nào chấm dứt xem thử có quý tộc nào mới xuất hiện nổi bật lên mới phải.

Cũng vì phản ứng của phủ lãnh chúa mà dân chúng càng ngày càng tụ tập nhiều ở trước cửa phủ lãnh chúa, làm gương cho đám dân chúng còn do dự bên ngoài. Cũng vì vậy càng ngày càng nhiều người cảm thấy an tâm trở lại chờ xem náo nhiệt.

Một khi phát sinh phản ứng dây chuyền thế này, với tốc độ nhanh như tia chớp lan ra khắp trấn Thanh Hương, tâm trạng dân chúng liền như vậy bình tĩnh lại.

Mà dân chúng bình tĩnh, đối với quân đội vốn đã như không có chuyện gì xảy ra, càng mang lại hiệu quả, làm cho quân đội hiểu lầm cho rằng dân chúng đã biết chiến lực của quân nhân dũng mãnh, dứt khoát sẽ không thua liên quân quý tộc, cho nên sĩ khí vô tình tăng cao ngất trời, bộ dạng cùng tinh thần của quân đội cũng ngạo nghễ hơn nhiều.

Khi Khang Tư ra ngoài, tất cả dân chúng hiện diện đều cẩn thận quan sát thần thái của Khang Tư. Không có biện pháp, Khang Tư chính là người chủ đáng tin cậy của họ, nếu Khang Tư lộ vẻ mặt không ổn định, tâm trạng của bọn họ cũng sẽ bất ổn, bởi vì người chủ đáng tin cậy mà không có niềm tin, bọn họ làm thủ hạ còn có thể tin tưởng vào cái gì nữa? Tuy nhiên, nhìn nét mặt Khang Tư vẫn bình thản, bộ dáng dường như hoàn toàn không thèm quan tâm tới cái gì quý tộc khắp thiên hạ là địch thủ của mình, khiến trong lòng bọn họ thật thư thái nhẹ nhõm.

Đúng vậy! Mọi người đều nhận ra đó là vẻ mặt không thèm để ý, mà không phải là vẻ mặt mơ hồ, khẳng định đó đúng là không thèm quan tâm, mà không phải giả bộ, hoặc phải nói là xem thường, căn bản không xem các quý tộc đó vào trong mắt!

Vừa nhận được điều này, tất cả dân chúng tại đây đều phấn chấn tinh thần, xem ra người chủ đáng tin cậy này khẳng định là có biện pháp đối phó với các quý tộc rồi, cho nên mới có vẻ mặt không thèm để ý như vậy.

245. Chương 245: Biểu Dương Chính Nghĩa. (1+2)

Khang Tư nhìn lướt qua mọi người một cái, hắn hiểu rất rõ khát vọng nhận được thụ phong của những người này, đồng thời cũng mong ngóng mình nói lên điều gì đó để tâm trạng thấp thỏm lo âu của bọn họ an tâm lại.

Nghĩ vậy, Khang Tư theo thói quen cười cười, nói:

- Tin rằng chư vị cũng nghe được tin tức truyền lưu bên ngoài, nói ta là huyết mạch của vương thất Cổ quốc, đối với ta có phải thật là huyết mạch vương thất Cổ quốc hay không, ta cũng không rõ lắm.

Nói đến đây, Khang Tư cố ý ngừng lại một chút, nhưng nhìn thấy mọi người đều biến sắc, lúc này hắn mới tiếp tục nói:

- Bởi vì ta chỉ biết họ của ta là họ Lôi Luân Đặc, ta không biết dòng họ này lại là dòng họ vương thất Cổ quốc. Và Bạch Mạn Mân Côi là huy hiệu của ta! Ta cũng không biết huy hiệu này chính là huy hiệu của vương thất Cổ quốc. Ta tới bắc quốc liền sử dụng huy hiệu làm cờ, chính là để tìm nguồn gốc của ta. Nếu không nhờ lần này có một số người nào đó gióng trống khua chiêng kêu gào, chỉ sợ ta còn phải qua một đoạn thời gian thật dài mới biết được thân phận của mình đấy.

Khang Tư vẻ mặt trông rất là cảm khái, bởi vì coi như hắn đã tìm được nguồn gốc dòng họ của nghĩa phụ giao cho mình rồi. Vì nguyên nhân cuối cùng đó bất đắc dĩ hắn phải thành lập thế lực ở Tuyết quốc, không ngờ cứ như vậy đạt thành. Trừ cảm khái ra hắn lại có chút bất đắc dĩ, vì dòng họ là nghĩa phụ cấp cho, bản chất của chính mình vẫn là một cô nhi không biết xuất thân từ đâu mà thôi.

Ngoài ra Khang Tư cũng thầm cảm thán: chính mình khổ công tìm mà không được, dưới tình huống người biết rõ lại không muốn nói, không ngờ bỗng dưng nguyên nhân vì mình là địch nhân của toàn thể quý tộc mà nhận được tin chính mình muốn biết. Thật sự có cảm giác như không phí chút công phu nào.

Mà trừ nội dung về mặt này ra, đại biểu cho dòng họ vương thất Cổ quốc, hay là một tên khất cái, đối với Khang Tư mà nói cũng không có gì khác nhau. Hắn sở dĩ tìm kiếm nguồn gốc dòng họ, là để biết rõ nguồn gốc gia tộc của nghĩa phụ mình, để cho nguồn gốc dòng họ này có thể theo thời gian truyền lưu cho hậu thế mà thôi.

Còn như ý niệm dựa vào dòng họ này hô phong hoán vũ, khôi phục thống trị Cổ quốc, thống nhất bắc quốc các thứ, Khang Tư cũng chưa từng nghĩ tới. Với tính cách của hắn khẳng định không thèm quan tâm tới điều đó.

Nghe Khang Tư nói xong, mọi người tại đây đều sững sờ toàn bộ rơi vào cảnh tĩnh lặng: lĩnh chủ của mình thật sự không biết thân phận của hắn? Nhớ tới lời nói của lão già Thị Tòng Trường trước khi thành lập Cục quân chính, mọi người lập tức hiểu được thì ra lĩnh chủ đại nhân nói đúng là sự thật.

Mà nghĩ vậy, mọi người lại không kìm nổi có điểm lấy làm lạ.

Trời ạ! Lúc ấy lĩnh chủ nhà mình khoa trương như thế, các quý tộc đó cũng không có lên tiếng. Hiện tại lặng yên ở một chỗ, các quý tộc ngược lại vì nguyên nhân huyết mạch Cổ quốc mà tấn công lĩnh chủ. Xuất hiện chuyện như vậy hắn là giới quyền quý gần đây không quen nhìn lĩnh chủ đại nhân có được địa vị hiện tại, cố ý khơi mào dựng chuyện lên chăng?

Đám binh sĩ của Khang Tư vừa nghĩ đến có người cố ý gây phiền phức, bằng không mình đã có cuộc sống yên ổn theo lĩnh chủ như trước kia, bọn họ liền nén không được lửa giận tận trời: nhất định phải tìm cho ra những tên khốn chết tiệt đó, lại dám phá hỏng cuộc sống yên ổn của mình, nhất định không thể buông tha cho bọn chúng!

Khang Tư nhìn đến biểu tình của đám thủ hạ, cười nói:

- Nói đến cũng có điểm buồn cười, nếu không phát sinh chuyện lần này, ta còn không biết thân phận của ta không ngờ lại hiển hách và tôn quý như thế, lại khiến cho giới quý tộc khắp Tuyết quốc vừa nghe được tên của ta liền hận không thể làm cho ta lập tức chết đi. Những lời đồn đãi này, ta không biết là thiệt hay giả, nếu giả đương nhiên không cần nói tới làm gì, mà nếu là sự thật, ta đây thật cũng không biết phải làm gì.

Thấy các sĩ quan đang lắng nghe, Khang Tư tiếp tục nói:

- Ta tin rằng bất cứ ai cũng hiểu rằng: Cổ quốc đã bị diệt vong mấy trăm năm, chính là các Đại công đứng đầu ba Đại công quốc tạo thành kết quả này, nhưng cùng với gia tộc bọn họ cũng đã sớm biến mất trên đời rồi. Theo lý thuyết nếu ta là hậu nhân của Cổ quốc hắn còn phải cảm kích các quý tộc này đã vì Cổ quốc báo thù tiêu diệt các đại công đó! Như thế nào bọn họ có thể hận không khiến ta lập tức chết đi như vậy chứ? Thậm chí còn bất đắc dĩ triệu tập quân mã, lặn lội xa xôi ngàn dặm, chẳng kể phí tổn tiến đến tiêu diệt ta làm chi?

Nghe nói như thế, các sĩ quan đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, mà năm sáu tên đầu mục thủ lãnh đã đặt tiền cược trên người Khang Tư cũng không khỏi cười theo.

Nhìn đến thái độ ung dung thoải mái của Khang Tư như thế, bọn họ cũng rất nhẹ nhõm. Nhìn xem người ta có thể nói ra được lý lẽ như thế, quả thật đáng bội phục! Tuy nhiên nghĩ kỹ lại dường như cũng đúng như thế. Các quý tộc sao có thể vì một lý do không rõ ràng mà triệu tập nhiều binh mã như vậy tới công kích Khang Tư ư? Đầu óc toàn bã đậu hay sao? Hay nói cách khác, khẳng định sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng không rõ ràng lắm các quý tộc có thể nổi điên hành động theo như lời đồn đãi hay không, nhưng dân chúng quả nhiên đã ổn định lại. Khang Tư này hắn là có thể giúp chính mình kiếm đầy kho đầy nhà đây?

Trên phương diện chính trị chỉ cần cấp nhiều chỗ tốt, thậm chí lấy hết tiền tài cũng có người nguyện ý. Nếu có thể cấp cho mình thụ phong, vậy cho đi một nửa gia sản cũng coi là tốt.

Bởi vì nếu Khang Tư chống đỡ được uy hiếp công kích của đội quân quý tộc liên hợp, hắn cũng đã có thực lực tranh đoạt thiên hạ, mà nếu đánh bại quân liên hợp, như vậy lấy thiên hạ cũng dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, nếu hết thảy đều chỉ là giả cũng không quan hệ, dù sao mình cũng biểu lộ lập trường trong lúc nguy cấp này, lĩnh chủ Khang Tư thật sự là sẽ không bạc đãi mình. Dù là kẻ giàu có ngàn vàng cũng phải lấy những người mình này để làm tấm gương nha.

Người tại đây bởi vì thần thái của Khang Tư, khiến cho đều có điểm miên man suy nghĩ. Đương nhiên, bọn họ cũng càng chuyên tâm lắng tai nghe Khang Tư nói tiếp:

- Nếu quý tộc thật sự muốn tới công kích chúng ta, tin rằng bọn họ cũng không thể có được hành động thống nhất. Mà nếu từng đám, từng đám quý tộc riêng lẻ tiến đến tấn công, thì tùy tiện ở trên đường quấy rầy tập kích một chút có thể làm cho binh sĩ của bọn họ đi không tới ngàn dặm đã hỏng mất. Cho nên chúng ta căn bản không cần quan tâm tới quý tộc có tấn công chúng ta hay không, chỉ cần làm tốt công tác của mỗi người chúng ta là được. -

Khang Tư biết trong lời nói của mình có phần khoa trương, dù sao không có khả năng tất cả quý tộc đều là kẻ ngu ngốc, không có khả năng theo như lời của mình ngay cả các điều kiện đó cũng không biết rõ, cũng không có khả năng thật sự lại hồ hồ mang quân lặn lội đường xa ngàn dậm tới tiêu diệt mình.

Nhưng bản thân mình là thủ lãnh, vậy đương nhiên bất cứ lúc nào cũng phải biểu hiện ra hình tượng đã định liệu trước mọi việc, biểu hiện ra thần thái của người coi rẻ hết thảy địch nhân, chỉ có như vậy mới có thể mang đến sĩ khí, mang đến hy vọng cho thủ hạ dưới trướng. Nếu lúc này mình lại lộ ra trong lòng run sợ, chỉ sợ người phía dưới đã sớm hoảng sợ, lòng người phân tán, không còn có năng lực đánh một trận nữa rồi.

Cũng đừng nói tới, người có đầu óc chỉ hơi suy nghĩ đều biết sự khoa trương trong lời nói của Khang Tư, nhưng không biết vì sao, thủ lãnh của mình nói ra những lời khoa trương như vậy, không ngờ lại làm cho mình có cảm giác liên quân quý tộc cũng không có gì ghê gớm. Bất quá tới một người đánh một người, tới một đôi đánh hai người mà thôi, nói không chừng còn có thể bắt vài tên quý tộc làm tù binh vơ vét tài sản một phen đấy.

Nhìn đến các sĩ quan trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười thoải mái, Khang Tư gật gật đầu cười nói:

- Tốt! Tạm thời không nói chuyện này nữa! Ta tuyên bố danh sách nhân viên thụ phong lần này đi.

Lời này vừa nói ra, nhân viên ở đây đều chấn động nghiêm túc lại, tất cả đều hai mắt tỏa sáng nhìn Khang Tư, dựng thẳng tai lên hận không thể trực tiếp dán lỗ tai lại gần Khang Tư.

- Giáp Nhất, Giáp Nhị, Giáp Linh!

Khang Tư đầu tiên nói ra ba cái tên này, “xoát xoát xoát”, ba bóng đen bỗng nhiên xuất hiện quỳ xuống trước mặt Khang Tư.

Người dự lễ hiển nhiên không có dự đoán được nghi thức thụ phong của Khang Tư cứ như vậy bắt đầu rồi, lập tức nhón cao lên, đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn ba người dưới chân Khang Tư. Ai nấy đều biết, thụ phong đầu tiên đều là tôn quý nhất trong nghi thức thụ phong, cũng chính là xếp vị trí trên trước, địa vị thụ phong càng cao.

Nhưng không ai dám ghen tị, ba người này tuyệt đối là thân tín của lĩnh chủ đại nhân, cũng là kẻ sớm nhất đi theo lĩnh chủ đại nhân, bọn họ thụ phong đầu tiên là xứng đáng nhất.

Thế nhưng sau khi nghe Khang Tư nói, người ở đây vẫn không kìm được lộ ra ánh mắt ghen tị, chỉ nghe Khang Tư nói:

- Giáp Nhất, Giáp Nhị, Giáp Linh! Ta nhân danh Khang Tư - Lôi Luân Đặc, tuyên bố sắc phong các ngươi làm Nam tước sơ cấp, phong đất mỗi người mười cây số vuông; cho phép có tùy tùng đeo bội đao năm mươi người; đảm nhiệm Ngũ trưởng Thập trưởng một người; Thập trưởng bốn người; Ngũ trưởng năm người; cung nỏ phối hợp một cái; áo giáp mười kiện, bì giáp bốn mươi kiện, chiến mã mười con.

- Thần thề sống chết nguyện trung thành với chủ thượng! Con cháu của thần đời đời nguyện trung thành với gia tộc Lôi Luân Đặc, như có vi phạm lời thề trời phạt giáng tội cho thần tuyệt huyết mạch.

Lời thề nguyền trung thành của ba người, khiến người dự lễ tại đây bị dọa cho kinh sợ, điều này không phù hợp với quy củ! Sao có thể trói buộc đến cả hậu đại của mình vào huyết mạch Khang Tư này được? Phải biết rằng Tuyết quốc bên này hậu đại phản loạn hay không là chuyện của hậu đại, người đương thời là sẽ không liên lụy!

Mà một số sĩ quan biết mình cũng sắp được thụ phong, thì sắc mặt có vẻ lúng túng, chẳng lẽ mình cũng phải bắt chước những lời nguyện trung thành như vậy? Phỏng chừng con cháu sau này khẳng định sẽ oán trách tổ tông mình đây, làm cho bọn họ mất đi tự do lựa chọn!

- Thần trên trời chứng kiến!

Khang Tư đáp lời theo tiêu chuẩn nghi thức, nói xong, đưa ra ba cuộn da dê phân biệt cho ba người Giáp Nhất tiếp nhận, văn kiện sắc phong này trừ ghi lại câu nói vừa rồi của Khang Tư, trong đó quan trọng nhất là vị trí và phạm vi đất phong. Sau trăm tuổi, con cháu bảo vệ cơ nghiệp tổ tiên chính là dựa vào thứ này.

- Bỉ Lâm Đặc Tư, Hạ Lợi, Khải Lợi, Tá Đặc, Bỉ Khốc, Lai Tư!

Khang Tư chờ Giáp Nhất ba người lui ra sau, tiếp tục điểm danh.

Lời này vừa ra, sáu người lập tức hưng phấn dị thường, mặt đỏ bừng quỳ gối dưới chân Khang Tư. Bọn họ thật phấn khích, không ngờ chính mình lại xếp hạng thứ hai, nhất định sẽ là thụ phong Kỵ sĩ cao cấp đây.

Quả nhiên, nghe Khang Tư nói:

- Bỉ Lâm Đặc Tư, Hạ Lợi, Khải Lợi, Tá Đặc”Bỉ Khốc, Lai Tư! Ta nhân danh Khang Tư - Lôi Luân Đặc, tuyên bố sắc phong các ngươi sáu người làm Kỵ sĩ cao cấp; đất phong một ngàn mẫu. Cho phép có mười tùy tùng đeo bội đao; đảm nhiệm Thập trưởng cùng Ngũ trưởng một người, Thập trưởng có áo giáp.

Rốt cục nguyện vọng thành sự thật, Bỉ Lâm Đặc Tư lập tức chiếu theo ba người Giáp Nhất vừa rồi nói lời tuyên thệ nguyện trung thành, còn bọn Hạ Lợi thì hơi chần chừ một chút, sau đó mới theo quy định thường lệ nói lời nguyện trung thành:

- Thần thề sống chết nguyện trung thành với đại nhân! Thần hoàn toàn dựa theo quy tắc Kỵ sĩ phục tòng đại nhân bất cứ mệnh lệnh gì. Nhất định dùng thanh kiếm trong tay, tiêu diệt hết thảy địch nhân của đại nhân.

Không trách bọn họ chỉ nguyện ý bán mạng của mình, bọn họ thật không nỡ để con cháu cũng phải bán mạng vô điều kiện cho Khang Tư.

Tuy nhiên người sáng suốt vừa nghe lời nguyện trung thành khác nhau, thì biết trong cuộc sống sau này năm người Hạ Lợi khó mà tiến được, nhiều lắm là lên tới vị trí Nam tước cao cấp này mà thôi! Muốn thành Tử tước trở lên thì dứt khoát không có khả năng. Nếu người ta đủ ngoan độc, căn bản không cho ngươi có cơ hội lập công huân, hoàn toàn có thể để tới chết già các ngươi cũng chỉ đeo tước vị Kỵ sĩ cao cấp thôi.

Khang Tư không hề để ý tới những thứ này, hắn giao cuộn da dê cho sáu người sau đó tiếp tục điểm danh:

- Kiều Trì, Đại Tư...

Lần này ước chừng gọi tên mười mấy người, đều là sĩ quan ưu tú trong quân đội, những người này được sách phong làm Kỵ sĩ trung cấp, mỗi người đều có năm trăm mẫu đất đai.

Lần này những người này đều thực nhu thuận, bọn họ lập tức dựa theo lời thề nguyện trung thành của Giáp Nhất tiến hành tuyên thệ.

Bọn họ nghĩ rằng, chỉ cần lĩnh chủ vẫn luôn hùng mạnh như vậy, con cháu của mình có bán mạng cho hậu đại của lĩnh chủ là chuyện rất bình thường. Nếu lĩnh chủ không đủ mạnh, như vậy lời thề cũng chỉ là lời thề mà thôi, bản thân mình cũng không tin con cháu của mình sẽ tuân thủ nghiêm ngặt lời thề, sẽ ngu xuẩn đi theo con đường u tối như vậy.

Tiếp theo gần hai mươi người có tên, đều là Ngũ trưởng Thập trưởng ưu tú nhất, những người này được sách phong làm Kỵ sĩ cấp thấp, chỉ có một trăm mẫu đất và hai gã hộ vệ.

Tuy rằng ít thật đáng thương, nhưng đối với các sĩ quan cấp thấp đó mà nói, đây là phần thưởng rất lớn. Bọn họ cam tâm tình nguyện trung thành. Các sĩ quan hạ tầng cơ sở như bọn họ chỉ mong sao con cháu đi theo hậu đại của lĩnh chủ để được sống no đủ mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được, vị trí giai tầng bất đồng, ý tưởng cũng khác nhau.

Các sĩ quan không được điểm danh đều lộ vẻ có chút mất mát, nhưng cũng biết đồng bạn được thụ phong là xứng đáng, đám người mình bất luận là công huân hay năng lực đều còn kém một bậc. Hơn nữa hiện tại lĩnh chủ đã sắc phong chưa tới bốn mươi người. Phỏng chừng có lẽ đợi mở rộng lãnh địa hoặc là đại chiến bùng nổ, đám người mình mới có cơ hội nhận được thụ phong.

Trong lúc các sĩ quan đang miên man suy nghĩ, Khang Tư nói:

- Sau này trong quân đội có quy luật mới, thời bình lấy tước vị phân biệt trên dưới, thời chiến lấy quân hàm phân biệt trên dưới! Chức vụ quân hàm ngang nhau lấy tước vị cao phân biệt trên dưới, tước vị ngang nhau lấy chức vụ quân hàm cao phân biệt trên dưới.

Các sĩ quan đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo đều tỏ vẻ đồng ý và rất bội phục, lĩnh chủ nhẹ nhàng nói hai câu liền giải quyết được nan đề thường xảy ra: trong quân đội có quý tộc, quân nhân thường khó có thể ra lệnh chỉ huy, bây giờ đặt ra quy định này, dù mình không có tước vị cũng không cần lo lắng trong thời gian chiến tranh chỉ huy không được Ngũ trưởng Thập trưởng có được tước vị.

Ngay tại thời điểm mọi người nghĩ đến sắp bế mạc lễ thụ phong, Khang Tư đột nhiên lại điểm danh:

- Phất Lan, Ni Cổ Lạp, Đề Đặc!

Ba cái tên này làm cho mọi người đều sửng sốt ngẩn người, không kìm được nhìn quanh, bởi vì nghe tên thật sự rất xa lạ. Mà năm người tham dự lễ ở vị trí riêng biệt, trong đó Ngã Long, Tiệp Khắc đều nhoài người ra nhìn, còn ba người người kia thì choáng váng mặt mày, tiếp theo giống như bị ngồi trên đống lửa, chợt nhảy dựng lên chạy đến trước Khang Tư quỳ xuống.

Lúc này mới có người nhận ra, ba người này chính là ba tên đầu lĩnh khu dân đen. Những người không được sắc phong toàn bộ nhìn bọn họ với vẻ mặt ganh tị, không nghĩ tới đầu lĩnh lưu manh cũng có thể thụ phong. Đám người mình trên chiến trường liều mạng chém giết địch quân lại không có cơ hội này. Đương nhiên, bọn họ chỉ dồn ánh mắt vào ba tên may mắn sắp thành "cá chép vượt long môn", mà không dám lộ vẻ bất mãn đối với lĩnh chủ Khang Tư chút nào.

Ba người Phất Lan đều thần tình kích động, dường như không thể khống chế được thân thể run rẩy, bọn họ thật sự rất hưng phấn, không nghĩ tới mình như vậy cũng có thể có một ngày trở thành người bề trên!

Không ngờ bản thân mình có thể nhận sắc phong, thật sự là tổ tiên linh thiêng, mà những điều tốt đẹp này đều là vận may của mình đây! Nếu mình giống như những người khác không bước vào phủ lãnh chúa, như vậy khi lĩnh chủ điểm danh, không có mặt mình, chẳng những không thể đạt được cơ hội thay đổi vận mệnh như vậy, mà còn lưu lại cho lĩnh chủ một ấn tượng xấu, thậm chí có thể bị lĩnh chủ tức giận cho người xử mình đi.

Cho dù không giết, thì sau này mình cũng đừng nghĩ tới chuyện vượt trên người khác, chỉ có thể chạy tới địa phương nào đó bắt đầu làm lại cuộc đời. May mà mình kiên quyết lựa chọn, quả thực là may mắn!

Khang Tư quay sang các sĩ quan hơi lộ ra thần sắc bất mãn ghen tị nói:

- Trước mặt ta là ba vị đầu lĩnh khu dân đen, bọn họ ở thời điểm ta tiến vào đóng quân ở khu dân đen đã mang đến rất nhiều trợ giúp; đến lúc Thanh Hương lĩnh chúng ta phát triển thịnh vượng, dân di cư gia tăng, ba người cũng giúp củng cố trị an khu dân đen; không nói tới ba người họ còn từng mang người đến trợ giúp cho chúng ta lúc chinh phạt Kỵ sĩ Phổ Đặc. Cho nên chuyện thụ phong hôm nay là ta sớm đã quyết định rồi.

Nghe nói tới ba gã đầu lĩnh lưu manh không ngờ là sớm như vậy đã đầu phục Khang Tư, các sĩ quan có thói quen xem xét theo lý lịch không còn gì để nói.

Hơn nữa thời điểm chinh phạt Kỵ sĩ Phổ Đặc, ba người này thật đúng là có mang người theo hỗ trợ, tuy rằng chỉ là trông giữ tù binh, nhưng toàn bộ trấn Thanh Hương cũng chỉ có bọn họ mới nguyện ý ra mặt,

hành động như vậy, quả thật hắn là phải tưởng thưởng từ lâu mới đúng.

Chỉ là, tưởng thưởng sắc phong quý tộc có phải hơi quá lớn hay không? Chẳng lẽ nguyên nhân là làm gương cho kẻ khác? Bởi vì nghĩ như vậy tâm tình các sĩ quan bất bình cũng ổn định lại.

- Phất Lan, Nặc Cổ Lạp, Đề Đặc! Ta nhân danh Khang Tư - Lôi Luân Đặc, tuyên bố sắc phong các ngươi làm Huân tước trung cấp, lãnh địa một trăm mẫu, thị vệ đeo bội đao hai người.

Khang Tư vừa nói dứt lời, ba người Phất Lan đã vội vàng hướng Khang Tư tuyên thệ nguyện trung thành, bọn họ nguyện trung thành không giống người thường, mà bán mạng cả chính mình bán luôn mạng con cháu, bán sạch cả huyết mạch hậu đại, hơn nữa thề rất ngoan độc, cái gì tuyệt tử tuyệt tôn, nam trộm cắp, nữ kỹ viên đều xem như nhẹ nhàng nói ra.

Khang Tư nghe thật không biết làm sao, tuy nhiên vẫn mỉm cười khen ngợi bọn họ. Cũng giống như ý nghĩ của các sĩ quan, Khang Tư lấy bọn họ để làm gương, trước kia quan văn của trấn Thanh Hương đều là các thế lực địa phương phái ra, bây giờ các thế lực đó bởi vì vấn đề lời đồn mà rút lui, đành phải lấy ba người này để làm gương, để thu hút quan văn đến đầu nhập góp sức, chờ đến lúc mình hết sức chịu đựng, cũng chính là lúc các thế lực địa phương xúi quẩy rồi.

Một hồi nghi thức sắc phong vốn hắn là náo nhiệt tưng bừng, cứ như vậy kết thúc có hơi tẻ nhạt. Tuy nhiên những người được phong thưởng căn bản không hề quan tâm tới chuyện ấy, tất cả bọn họ đều cực kỳ hưng phấn chạy vội về nhà khoe cái tin tốt này. Sau đó liền mang theo người nhà chạy tới xem xét lãnh địa của mình. Còn người không có người nhà thì kéo vài người bạn tốt cùng đi xem.

Khang Tư trừ cấp ra đất đai cùng công văn chứng minh, còn dựa theo cấp bậc bất đồng của bọn họ, phân biệt ban thưởng cho một khoản kim tệ. Kim tệ này đủ để cho bọn họ ở thời điểm lãnh địa không có sản xuất, mua sắm một thân trang bị hoa lệ, đủ để bọn họ khoa trương sắm đồ trang phục cho người nhà mình và trang bị bội đao cho tùy tùng.

Mà các quý tộc mới này phỏng chừng cũng hiểu được ý đồ của Khang Tư, sau khi đi xem lãnh địa xong lập tức cùng nhau tới các thương đoàn trấn Thanh Hương mua sắm vật phẩm hoa lệ, sau đó bắt đầu rực rỡ hắn lên đi khắp hang cùng ngõ hẻm thăm bạn bè chào hỏi khách khứa.

Mà trong đó khoa trương nhất chính là ba người Phất Lan, bọn họ trước là thay trang phục hoa lệ cho chính mình, đeo đồ trang sức, sau đó trang bị bì giáp cho hai gã thân tín dưới tay, phối hợp với bội đao, ăn mặc thật uy vũ. Tiếp theo ba vị Huân tước mang theo sáu gã tùy tùng bắt đầu đi thu tiền bảo vệ ở khu dân đen.

Tất cả cửa hàng bị bọn họ thu phí dụng, tất cả đều sững sờ phát ngốc nhìn bọn họ, nhưng bên trong vẻ ngoài cung kính của họ đều là khinh bỉ: bản thân mình thực rất hâm mộ bọn họ trở thành quý tộc, nhưng các ngươi cũng phải có bộ dáng của quý tộc chứ! Không ngờ ăn mặc hoa lệ như vậy, mang theo thị vệ đến thu một hai tiền đồng phí bảo hộ? Các ngươi thật cũng quá mức keo kiệt đi?

Tuy rằng hành vi của ba vị Huân tước này mọi người không quen nhìn, nhưng cũng biết bọn họ làm vậy, bởi vì vốn thân phận của mấy gã là đầu lĩnh lưu manh tính cách thường thường là vậy.

Không nói các tiểu đầu lĩnh khác, chính là một số dân chúng hiểu được: bọn họ chỉ là ở thời điểm khẩn yếu quan đầu dẫn người đứng về phía lĩnh chủ đại nhân, liền được phong thưởng. “Nếu so với ba gã ngu ngốc đó, bản thân mình cũng không kém!” Nghĩ như vậy mọi người không kìm được xoa tay dã tâm bừng bừng chuẩn bị nguyện trung thành với Khang Tư, để đổi lấy phần thưởng mê người đó.

Phần thưởng như vậy vừa truyền ra, mọi người ở Thanh Hương lĩnh đều muốn trở thành “cá chép vượt long môn”, bởi vì cú nhảy vượt long môn này phải trả cái giá thật sự rất đơn giản, chỉ cần kiên định đứng về phía lĩnh chủ, đồng thời lập được mấy phần công lao là được. Điều này gần như người nào cũng có thể làm được. Mà bởi vì tâm trạng mọi người đều như thế, nên Thanh Hương lĩnh lại khôi phục trật tự như trước kia, hoàn toàn không có vì lời đồn đại liên quân quý tộc sắp tới tấn công Khang Tư mà lòng người hoảng sợ.

Tại hội Liên Nghị, Thị Tòng Trường cùng đám thủ lãnh thế lực khác không có tham dự nghi thức phong tước nhóm lại cùng một chỗ.

Mọi người vừa mới ngồi xuống, một gã thủ lãnh liền khẩn cấp hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ? Hiện giờ dân chúng toàn lĩnh đều đứng về phía lĩnh chủ, chúng ta không có tham dự nghi thức phong tước, như vậy ở trong mắt lĩnh chủ chúng ta chính là phản nghịch rồi!

- Đúng vậy, đúng vậy! Trước kia lĩnh chủ chỉ có một ngàn quân mà có thể tiêu tiêu được bang Tuyết Lang, hiện tại chỉ riêng Thanh Hương lĩnh đã có năm ngàn quân, muốn tiêu diệt chúng ta quả thực đúng là dễ như trở bàn tay đấy!

- Không bằng chúng ta chuẩn bị một số lễ vật đưa lên để chịu nhận lỗi thế nào? Lĩnh chủ lòng dạ khoan hồng, chỉ cần chúng ta cúi đầu chịu tội, hắn là sẽ không trách tội chúng ta!

- Không! Hiện tại ai biết liên quân quý tộc khi nào thì tới đây! Chúng ta cứ đeo bám lấy Khang Tư như trước đây không phải chẳng khác nào chứng tỏ mình cùng một bọn với hắn sao? Đến lúc đó chúng ta chỉ có đường chết đấy!

- Cái rắm! Đại quân quý tộc? Nghe xem người bên ngoài nói thế nào? Quý tộc sẽ vì một cái tên mơ hồ không rõ ràng mà phát động chiến tranh, xuất ra một lượng lớn nhân lực vật lực, kết quả lại không có thu được chút lợi ích nào sao? Theo ta nói cũng không biết tên khốn đầu óc toàn bã đậu nào đó tung ra lời đồn như vậy. Hành vi này hoàn toàn là muốn làm loạn lòng người, chúng ta căn bản không cần để ý tới!

Đám thủ lãnh nhóm lập tức dựa theo ý nghĩ của của mình chia làm hai phe tranh cãi ầm ĩ cả lên. Thị Tòng Trường trầm ngâm một chút sau đó cười nói:

- Thật là thủ đoạn lợi hại mà! Tùy tiện tung ra lời đồn có hơi khác một chút liền cải biến ấn tượng cùng ý tưởng của mọi người, quả thực quá lợi hại!

Nghe được Thị Tòng Trường lẩm bẩm nói, đám đầu lĩnh liền ngưng cãi nhau, một gã thủ lãnh lại hỏi:

- Thị Tòng Trường! Trước kia lão là người đầu tiên tỏ thái độ ủng hộ Khang Tư, hiện tại lại là người thứ nhất rời đi! Lão nói xem rốt cuộc lão có ý gì? Ta cũng không muốn cho người của chúng ta đi theo hội Liên Nghị của lão vào chỗ chết!

Thị Tòng Trường cười cười:

- Cho tới bây giờ lão hủ cũng không có nói gì tới lão hủ nguyện trung thành với Khang Tư đại nhân. Hội Liên Nghị của lão hủ là phục vụ cho Hải Thương. Nguyên nhân trước kia trợ giúp Khang Tư cũng là để Hải Thương có thể có một bến cảng ổn định. Hiện tại tránh đi phiền toái cũng là vi nguyên nhân này.

Đám thủ lĩnh đều ngẩn người:

- Hải Thương?

Tuy nhiên bọn họ lập tức chợt hiểu ra:

- Đúng rồi! Hải Thương! Chúng ta đúng đều là phục vụ cho Hải Thương, cần gì phải so đo ý kiến người khác làm gì? Tên Khang Tư này có gan dám đắc tội với Hải Thương sao? Không sợ Hải Thương kết hợp lại biến lãnh địa của Khang Tư thành vùng đất chết sao! Ở thời đại này thế lực lớn nhất vẫn là Hải Thương mà! Vừa nghĩ đến chỗ dựa vững chắc của mình là Hải Thương, đám thủ lãnh ở đây lập tức vứt lĩnh chủ Khang Tư này qua một bên. Hướng hắn thỉnh tội ư? Nằm mơ đi! Không nịnh bợ tốt với mình thì ở trước mặt Hải Thương nói bậy về hắn mấy câu! Hơn nữa quan trọng nhất là cho dù liên quân quý tộc đánh tới đây thì sao chứ? Chính mình có Hải Thương ũng hộ, căn bản không cần xem sắc mặt đám quý tộc đó, ngược lại bọn hắn còn phải xem sắc mặt của Hải Thương mà hành động. Mình tuyệt đối là an toàn. Hiểu được không còn mối lo sau này, mọi người đều buông lỏng cười ha hả.

Thị Tòng Trường cùng lúc đang cười theo, trong ánh mắt lóe ra một tia ảm đạm: “Hy vọng gã hậu duệ vương thất có thể tránh thoát trường kiếp nạn này. Hắn đã lọt vào giữa vòng xoáy, chỉ có thể tự mình giãy dụa, người ngoài không thể giúp được. Hơn nữa mình đã già rồi! Bí mật trong lòng vẫn chưa tìm được người ký thác, cũng không thể cứ như vậy chết mang theo.”

- Chủ thượng! Đám Áo Đặc Hàn bốn gã kỵ sĩ dưới trướng Tử tước Cáp Nhĩ đột nhiên nổi loạn, đã khống chế tòa thành Cáp Nhĩ. Còn tất cả phong thần dưới trướng Tử tước Cáp Nhĩ đều làm như không thấy, hoàn toàn không quan tâm tới, cuối cùng bốn gã phản nghịch phân chia sạch sẽ tài phú và nam nữ thanh tráng trong tòa thành rồi rút về lãnh địa. Mà Tử tước Cáp Nhĩ đã trở thành người cô đơn, dùng tòa thành thế chấp cho công hội lính đánh thuê lấy một khoản tiền rồi biến mất.

Giáp Nhị bẩm báo với Khang Tư tin tức mới nhất.

- Ồ! Không ngờ đã xảy ra chuyện như vậy?

Khang Tư thật rất thắc mắc: Áo Đặc Hàn không phải nói là thân tín dòng chính của Tử tước Cáp Nhĩ tiền nhiệm, lại có công lớn trợ giúp Tử tước Cáp Nhĩ hiện nhiệm đăng vị sao? Sao lại kết hợp với những tên kia phản bội Tử tước Cáp Nhĩ? Tuy nhiên chuyện phản loạn không cần có lý do như vậy ở Tuyết quốc thật sự rất thường thấy, so với bán đảo Phi Ba kia càng phổ biến hơn, gần như đã thành một tập quán căn bản không đáng truy cứu, căn bản không đáng lãng phí thời gian tranh cãi.

Bởi vậy Khang Tư lắc đầu nói:

- Tới công hội lính đánh thuê chuộc tòa thành về đi! Truyền lệnh vệ đội lĩnh chủ tập kết.

- Chủ thượng! Mục tiêu chúng ta lần này có phải toàn bộ Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ hay không?

Giáp Nhị hưng phấn nói, hắn thật chỉ ước gì được công chiếm Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ. Phải biết rằng Thanh Hương lĩnh phía trước là Trường Giang và Hoàng Hà, hai bên là núi non trùng điệp, phía sau là Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ.

Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ chẳng những khống chế được đường giao thông giữa trấn Thanh Hương với lục địa, mà còn ngăn cách tiếp giáp giữa Thanh Hương lĩnh cùng Quỳ Lạp lĩnh, Lâm Tuyết lĩnh. Có thể nói, chỉ cần tồn tại Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ, trấn Thanh Hương muốn phát triển đối ngoại thì bị hạn chế không hoạt động gì được. Cho dù lão Bá tước còn tại thế, Giáp Nhị cũng muốn ám sát lão để gia chủ nhà mình mượn cớ, càng đừng nói hiện tại Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ đã vô chủ!

Khang Tư gật gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tuy rằng khẩu hiệu là "biểu dương chính nghĩa" vi Tử tước Cáp Nhĩ, nhưng nguyên nhân chân chính chúng ta ai cũng biết, chỉ có khống chế Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ trong tay chúng ta, lãnh địa của chúng ta mới có thể liên tiếp cùng một chỗ, quân đội danh nghĩa phủ lãnh chúa chúng ta mới có thể chân chính làm được chỉ huy thống nhất, điều động thống nhất.

- Dạ! Thuộc hạ lập tức đi điều động nhân thủ.

Giáp Nhị lập tức hưng phấn vội vàng rời đi.

Đột nhiên ở phủ lãnh chúa truyền ra tiếng kèn có tiết tấu, dân chúng trấn Thanh Hương đã nghe nhiều lần, thoáng phân biệt một chút, lập tức trong lòng cả kinh: bởi vì đây là mệnh lệnh triệu tập vệ đội lĩnh chủ. Như thế nào vừa mới hoàn thành nghi thức phong tước không tới mấy ngày liền triệu tập mọi quân mã? Chẳng lẽ đây là chuẩn bị tấn công các thế lực địa phương không có tham dự vừa rồi sao?

246. Chương 246: Nhất Cử Nhiều Tiện. (1+2+3)

Dưới sự tuyên truyền của ba tên đầu lĩnh Phất Lan đã khoe ra lựa chọn sáng suốt của mình, toàn bộ người ở Thanh Hương lĩnh đều biết, ngoại trừ ba người bọn họ và hai thành viên Cục quân chính, tất cả các đầu lĩnh thế lực cùng thành viên Cục quân chính khác, đều vì chuyện lời đồn, vì tránh hiềm nghi mà không có tham dự nghi thức. Lúc ấy mọi người đều thầm nghĩ: không biết lĩnh chủ sẽ xử phạt bọn họ thế nào. Cho nên khi dân chúng thấy lĩnh chủ triệu tập vệ đội, lập tức ý niệm trong đầu đều đặt vào mặt này.

Cũng giống như thế tâm tình thủ lãnh các thế lực lập tức rơi vào cảnh rối loạn, đều một mặt triệu tập nhân thủ một mặt cho người hỏi Thị Tòng Trường: năm ngàn tên lính đấy! Đây cũng không phải là bọn dế nhũi mình có thể chống lại được!

Vừa nghĩ vậy, số thủ lãnh thế lực định hướng Khang Tư cúi đầu xin lỗi, cuối cùng nhưng không có hành động gì, chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi lão già Thị Tòng Trường!" Nói cái gì có Hải Thương làm chỗ dựa vững chắc người ta không dám động tới mình, nhưng hiện tại bóng dáng Hải Thương không thấy đâu, còn đại binh người ta đã sắp đánh tới đây! Thật sự là bị lão già kia hại chết mà!"

Ngay lúc các thủ lãnh thế lực đó bận rộn chuẩn bị phái người tới cửa tìm Khang Tư xin khoan dung, trên mặt lão Thị Tòng Trường hội Liên Nghị vừa có vẻ khó tin, vừa nghi hoặc, vừa thất vọng biểu tình phức tạp, đến cuối cùng các biểu tình đó ngưng tụ thành vẻ mất mát.

Bởi vì lão biết, nếu mục tiêu của Khang Tư là đám người mình, thì năm ngàn vệ đội của hắn đủ để diệt sạch toàn bộ các thế lực mình. Cho dù trong số vệ đội có hơn tám phần là tân binh, kết quả đều như nhau. Không nghĩ tới mình lại chết kiểu này! Thị Tòng Trường có chút mất mát lắc đầu.

Ngay lúc bọn họ đang ở trong nhà chờ chết, có người tự mình đi tới cửa cầu xin tha thứ, có người triệu tập nhân thủ chuẩn bị phản kháng, mọi người đang bối rối đến cùng cực, Khang Tư tập kết quân đội xong không ngờ xuất quân ra khỏi trấn, tiếp đó phụ binh tư quân đặc biệt của Khang Tư bắt đầu sắp xếp vật tư, chất đầy xe ngựa sau đó đi theo rời khỏi trấn.

Tất cả thủ lãnh thế lực đang run sợ trong lòng đều choáng váng, toàn bộ ra khỏi trấn? Kiểu này không giống như là muốn đánh mình đâu? Đây là đi tấn công ai vậy?

Tuy nhiên ý niệm ngu ngốc này vừa lóe ra trong đầu đã bị chính bọn nó hung hăng tát cho mình một bạt tai: ra khỏi trấn Thanh Hương chính là Cáp Nhĩ lĩnh, mang theo năm ngàn binh sĩ trừ tấn công Tử tước Cáp Nhĩ còn có thể tấn công ai? Không có khả năng đi đối phó Kỵ sĩ Cáp Nhĩ lĩnh mà hai ngàn quân cũng triệu tập không đủ đó chứ?

Mẹ nó! Nếu bản thân mình còn tại Cục quân chính, làm gì phải bị dọa hết hồn như vậy! Các thủ lãnh thế lực thở nhẹ xong đều chửi bậy loạn lên, đương nhiên không dám nói ra miệng đối tượng bị chửi. Lúc này người nào cũng muốn khoe công với Khang Tư, ai mà biết trong đầu đám thủ hạ phía dưới còn có chút nào thiên về mình hay không? Ôi! Thế yếu bị người ta khi dễ mà!

Mà lúc này ba gã Huân tước Phất Lan nghênh ngang dạo quanh trong thành. Bởi vì bọn họ thuộc về hệ thống quan văn, cho nên xuất binh cũng không có thông báo cho bọn họ. Nhưng bọn họ sao lại không biết lĩnh chủ đại nhân xuất binh chứ? Vừa thấy lại có cơ hội lập công, lại có cơ hội công khai bày tỏ lập trường của mình, ba gã Huân tước này lập tức triệu tập nhân mã chuẩn bị trợ giúp lĩnh chủ đại nhân.

Mà hành động của bọn họ làm cho đám đầu lĩnh đã sớm như hổ rình mồi kia, lập tức ầm ầm hành động. Không ngờ hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới mặt mũi của ba đại đầu lĩnh, trực tiếp mang theo thủ hạ dưới tay chính mình, cầm mấy món binh khí cũ nát cứ như vậy theo đuôi Khang Tư mà đi. Mà nam đinh còn lại ở trấn Thanh Hương, hiện tại cũng không tìm lấy cớ cái gì thân thể suy yếu, không muốn rời nhà trốn tránh lĩnh chủ mộ binh... đều lập tức hô hào mấy tên thân bằng bạn tốt vội vàng đi theo.

Ba người Phất Lan vừa thấy bên mình ngược lại biến thành đội quân cuối cùng ra khỏi trấn, hắn không khỏi kêu la í ới dẫn người vội chạy đuổi theo. Có thể nói, quân đội Khang Tư rời khỏi cửa trấn không bao lâu, nam đinh ở trấn Thanh Hương gần như là lập tức thiếu mất chín phần!

Các thủ lãnh thế lực nhìn thấy tình trạng đó, rất là ganh tị trề môi. Đặc biệt khi biết được thủ hạ dưới tay mình cũng có không ít người lén lút bỏ đi theo, trong lòng càng phẫn nộ thêm nhưng cũng đầy chua xót. Bọn họ phi thường rõ ràng trấn Thanh Hương hiện tại là thuộc về Khang Tư, đám người mình cũng không thể vơ vét lợi ích ở trấn Thanh Hương nữa rồi.

Nghĩ tới cuộc sống của mình sau này sẽ không dễ chịu nữa, một ít người đầu óc linh hoạt lập tức đề nghị nói:

- Ta nghĩ chúng ta cũng là thành viên Cục quân chính! Lĩnh chủ đại nhân ra ngoài chinh phạt, chúng ta là một phần tử của Cục quân chính đương nhiên phải dốc một phần sức lực đúng không nào?

Nghe nói như thế, có thủ lãnh khinh thường khinh bỉ nói:

- Tới giờ mới đến vỗ mông ngựa người ta, không sợ bị ngựa đá sao? Ngươi bây giờ dẫn binh đi, nói không chừng người ta lại coi ngươi trở thành địch nhân tiêu diệt đó! Nên nhớ rằng nghi thức phong tước chúng ta

không có tham gia chính là tự động hủy ước định với Khang Tư rồi, chúng ta hiện tại không phải là người của Cục quân chính!

Mà có người phi thường đồng ý:

- Không sai! Không sai! Đây là thời cơ tốt biểu lộ lực lượng của chúng ta! Chúng ta hắn là nên xuất ra một phần sức lực. Còn như chuyện bội ước linh tinh gì đó, ta cũng không biết nói sao: chỉ là ngày đó vừa vặn ta bị đau bụng tiêu chảy mới không đi tham dự nghi thức phong thần được, ta đã cảm thấy thật có lỗi! Không thấy lúc này, thân thể vừa khỏe mạnh ta liền chuẩn bị phục vụ cho lĩnh chủ đại nhân chúng ta ư.

Dựa vào cái cớ này khiến đám thủ lãnh động tâm đều sôi nởi phụ họa theo. Tiếp đó cũng không quản tới người khác tự trở về điều binh đi hỗ trợ. Còn số người tuyệt vọng, tuyệt đối không tin Khang Tư sẽ bỏ qua cho nhóm thủ lãnh mình, thì trông rất uể oải về nhà chờ chết.

Nhìn đám thủ lãnh chia làm hai nhóm, Thị Tòng Trường ung dung cười cười: “Xem ra mình vẫn là coi thường năng lực của vị hậu duệ vương thất Cổ quốc này rồi! Vừa thấy Tử tước Cáp Nhĩ bị đám thủ hạ đuổi đi, lập tức mượn cớ trừ phản nghịch xuất binh xâm lấn. Còn làm cho đám người mình lòng dạ bất an, suy nghĩ lung tung trong lòng run sợ. Hơn nữa lại còn thừa dịp này, để xem ai đứng về phe hắn. Thật đúng là ”nhất cử nhiều tiện”, quả thực lợi hại! Lợi hại!

Áo Đặc Hàn hiện tại tâm tình thực phiền muộn, trong dự tính của hắn chia cắt Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ, với ý đồ trở thành Nam tước căn bản là không thực hiện được, ngược lại mang tiếng xấu cho thanh danh của mình, mà thành quả chỉ có một số tài phú, một đám tráng đinh thị nữ, và thêm một số binh sĩ mà thôi!

Ừ? Ngẫm lại, dường như cũng không thiệt thòi gì?

Áo Đặc Hàn suy nghĩ lại một hồi, lần này mình chia được mấy vạn kim tệ, hơn một ngàn bộ binh khí, hơn một ngàn thạch lương thực, hơn mười người mỹ nữ, hơn một ngàn tráng đinh, hơn một ngàn binh sĩ, lập tức khiến cho thực lực của chính mình tăng lên gấp năm sáu lần. Chỉ dựa vào đám người này là có thể đánh chiếm được một vùng lãnh thổ lớn rồi.

Nếu không phải bốn người chia nhau, tất cả vật tư nhân lực đều để mình chiếm lấy, bản thân mình lập tức có thể trở thành lĩnh chủ mới của Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Áo Đặc Hàn xuất hiện vẻ tươi cười đắc ý, tuy nhiên vẻ tươi cười của hắn không có duy trì bao lâu liền trở lại vẻ phiền muộn.

Áo Đặc Hàn biết vì sao mình lại buồn bực như thế, toàn bộ chỉ vì Khang Tư tên khốn mà mình xem cực kỳ không vừa mắt kia. Tên đó chiếm giữ một khối lãnh thổ khổng lồ, hơn nữa còn có công lao thật lớn nhờ dẫn một ngàn quân tiêu diệt bang Tuyết Lang. Nếu tên đó nhân cơ hội lấy cớ thảo phạt phản nghịch đánh vào Cáp Nhĩ lĩnh, vậy thì thật sự là đi đứt mọi chuyện thuận lợi rồi.

Áo Đặc Hàn đương nhiên sẽ không ngồi chờ Khang Tư tới cửa như thế. Mang theo thu hoạch trở lại lãnh địa, trước tiên hắn liền phái người liên lạc với ba tên huynh đệ thông đồng phản nghịch, để bọn họ gia tăng chuẩn bị chiến đấu. Bọn họ chỉ có một trong hai lựa chọn hoặc là phải nghênh chiến tiêu diệt Khang Tư hoặc là bị Khang Tư tiêu diệt.

Áo Đặc Hàn tin tưởng ba huynh đệ sẽ hiểu rõ sự uy hiếp của Khang Tư. Mà Khang Tư tấn công Cáp Nhĩ lĩnh cũng là chuyện tất nhiên, bởi vì lãnh địa của hắn chỉ có khống chế Cáp Nhĩ lĩnh mới có thể thông suốt đường giao thông, cho dù không có cớ cũng phải tìm lấy cớ, càng đừng nói hiện tại đã có sẵn cái cớ như vậy?

Cũng không biết sao lại thế, ở thời điểm mới vừa gặp mặt Khang Tư, tuy rằng hắn mang tới tin tức đệ đệ của mình tử vong, Áo Đặc Hàn đã xem không vừa mắt.

Từ sau lần gặp mặt, Áo Đặc Hàn vẫn luôn chú ý tới gã đoàn trưởng lính đánh thuê chỉ có mấy người đó, kết quả đương nhiên giống như cảm giác của Áo Đặc Hàn, đoàn trưởng lính đánh thuê chỉ có mấy tên thủ hạ này, không lâu sau liền trở thành đoàn trưởng trăm người, cũng nhờ lập được quân công lớn lao rồi trở thành Kỵ sĩ.

Tước vị tăng lên liên tiếp không ngừng, thật khiến cho Áo Đặc Hàn kiêng dè thật lớn, bởi vì bất luận người này có hay không có năng lực, chỉ cần vận may đó đủ để dọa chết người rồi! Đối với một người có vận may

dồn dập như thế, gần như không có cách nào có thể tiêu diệt được hắn.

Vì nguyên nhân này, cho nên ở thời điểm chia phần, Áo Đặc Hàn thà rằng nhận ít tiền tài cùng mỹ nữ một chút, cũng muốn chia được nhiều binh khí, tráng đinh cùng lương thực, chỉ có thực lực bản thân hùng mạnh mới có thể có năng lực tự bảo vệ mình ở thời buổi hỗn loạn này.

- Chủ nhân! Mời dùng cơm!

Một giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai Áo Đặc Hàn, hắn quay đầu nhìn lại vừa thấy mỹ nữ xinh đẹp đang khép nép dịu dàng thỏ thẻ với mình, ngón trỏ Áo Đặc Hàn liền run run một hồi.

Các quý tộc đó thực là biết hưởng thụ mà! Ngay cả tùy tiện chia được một người thị nữ cũng tuyệt vời như thế, vậy các tiểu thư quý tộc chẳng phải là càng mê người sao? Quả thực có hơi tiếc là đã nhượng đi rồi.

Áo Đặc Hàn vứt bỏ mọi tâm tình khác, chỉ giữ lại sắc tâm, hắn liền động tay động chân kéo ả thị nữ đi.

Tuy rằng hắn không yên lòng về Khang Tư, nhưng cũng không lo lắng Khang Tư đến tấn công lúc này, hiện tại cũng không phải là mùa tuyết đọng khắp nơi, mà là mùa tuyết tan. Từ trấn Thanh Hương đến đây cả khu vực đều bùn đất lầy lội, vốn trước đây dùng xe trượt tuyết nửa ngày có thể tới nơi, thì nay quảng đường đó không mất ba bốn ngày cũng đừng nghĩ tới đây được.

Ngay thời điểm Áo Đặc Hàn đang lạc quan hưởng lạc, gã thân tín của hắn, mặc kệ quấy rầy Kỵ sĩ đại nhân sẽ rơi vào xử phạt ra sao, xông thẳng vào phòng Áo Đặc Hàn. Không đợi Áo Đặc Hàn quở trách liền vội vàng kêu lên:

- Đại nhân không xong rồi! Khang Tư đã đánh tới cửa rồi!

- Thúi lắm! Trinh sát phái ra ngoài đâu? Như thế nào một chút tin tức cũng không có truyền về, quân địch đã xuất hiện trước cửa chúng ta rồi?!

Áo Đặc Hàn trần truồng đứng bật lên, phẫn nộ ngút trời gầm rú, vì dự phòng quân Khang Tư, mỗi ngày hắn đều phái ra một đám trinh sát cảnh giới. Hiện tại minh hữu của mình còn chưa gửi trả lời về, Khang Tư đã tới trước cửa nhà? Có chuyện vô lý như vậy sao?

- Đúng thực là quân Khang Tư! Tất cả đều nhìn thấy huy hiệu trên cờ!

Gã thân tín cũng vội vội vàng vàng gào lên.

Áo Đặc Hàn không thèm nói lại, nhanh chóng mặc quần áo chạy ra khỏi phòng. Chạy tới trạm gác trên tường thành nhìn ra xa, vừa thấy lập tức trong lòng hắn dâng lên một luồng hơi lạnh phát rùng mình.

Xa xa lá cờ Bạch Mạn Mân Côi phất phơ theo chiều gió, ngoài ra còn có nhiều lá cờ nhỏ, phía dưới những lá cờ đó chi chít bóng người.

- Mẹ nó! Không ngờ lại xuất động toàn quân. Mau triệu tập mọi người chuẩn bị tác chiến!

Áo Đặc Hàn lập tức hạ lệnh, thủ hạ dưới tay lập tức đi tập hợp binh sĩ.

Nhìn binh sĩ cực kỳ có trật tự mà lại mau lẹ tập hợp xong, đồng thời nhanh chóng đi lên tường thành tham gia phòng thủ, Áo Đặc Hàn tự mãn cho sự sáng suốt của mình, đã lôi kéo binh sĩ tòa thành Cáp Nhĩ quay về tới, phân tán vào đội quân dày dạn kinh nghiệm của mình, các lão binh đầy kinh nghiệm đó vẫn có thể khống chế được.

Mà nhìn thấy tráng đinh phía sau có hơi rối loạn, nhưng sau đó các sĩ quan ra lệnh tập hợp, nhìn bọn chúng tay cầm vũ khí sắp xếp đội ngũ cũng giống như khuông cùng một dạng, Áo Đặc Hàn lại bắt đầu cảm khái quả nhiên mình có dự kiến trước, sau khi quay về lại lãnh thổ liền bắt đầu dùng ân uy đồng thời cho huấn luyện tất cả tráng đinh.

Tuy rằng chỉ qua có mười ngày khả năng không lớn làm cho bọn họ dễ sai khiến dễ nghe lệnh, nhưng cũng có thể ra trận thực chiến, cũng có thể ra trận chém giết vậy.

May mà mình biết trước phòng ngừa chu đáo, bằng không chỉ dựa vào một ngàn binh sĩ của mình, căn bản là không đủ để năm ngàn quân của Khang Tư xỉa răng.

Tên khốn Khang Tư kia không chỉ có tiền có đất, không ngờ thoáng cái hắn liền có được quân đội gần vạn binh sĩ. May mà hai vùng lãnh địa kia của hắn không có tiếp giáp với Thanh Hương lĩnh, bằng không chẳng phải là hắn có thể điều động thêm nhiều quân đến vây công mình rồi?

Nghĩ đến mười vạn cây số vuông đất đai cùng hơn mười vạn kim tệ, Áo Đặc Hàn liền không khỏi càng thêm ganh tị.

Nếu mình biết được lão Tử tước Cáp Nhĩ giấu binh ở chỗ nào, biết phải dùng mệnh lệnh gì mới có thể kéo bọn họ ra đây, vậy thì quá tốt rồi, mình hoàn toàn không cần phải co đầu rụt cổ như vậy, trực tiếp triệu tập binh mã là có thể tiêu diệt gọn Khang Tư ngay!

Chỉ đáng tiếc, đứa con kế vị của lão Tử tước Cáp Nhĩ, đã từng ra lệnh tập trung toàn lĩnh, nhưng trước sau không có một chi quân đội nào hiện ra. Hơn nữa điều tra toàn bộ lãnh địa, cùng với tính toán chi thu tài chính, đều không có tìm được dấu hiệu tồn tại của giấu binh, thật sự khiến người ta có điểm hoài nghi rốt cuộc lão Tử tước Cáp Nhĩ có giấu quân đội riêng hay không?

Chẳng qua Áo Đặc Hàn là người thân tín trước đây của lão Tử tước, nên biết rất rõ ràng, xác thực có giấu binh, chỉ có điều mình không biết chỗ nào mà thôi.

Tuy nhiên cũng bởi vì tân đảm nhiệm Tử tước Cáp Nhĩ triệu tập không được giấu binh, mình mới dám làm loạn, bằng không nếu đã biết nội tình ai dám lộn xộn chứ.

Áo Đặc Hàn bên này đã chuẩn bị xong, nhưng quân Khang Tư vẫn chậm rãi lê bước ở đó, nhìn bên ngoài thành ẩm ướt bùn đất lầy lội, Áo Đặc Hàn không khỏi đắc ý một hồi, mùa tuyết tan mà xuất binh tác chiến ư? Đi chết đi!

Mà đám thủ hạ Áo Đặc Hàn cũng thấy được cảnh này, vốn tâm tình đang khẩn trương vạn phần lập tức nhẹ hẳn đi, một số tên thậm chí lập tức dựa vào tường nghỉ ngơi, trên mặt cũng xuất hiện vẻ tươi cười.

Nhìn thấy thủ hạ dưới tay của mình kiêng kị Khang Tư như thế, Áo Đặc Hàn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ai kêu người ta một ngàn tên lính liền tiêu diệt sạch bang Tuyết Lang chứ? Uy danh đó đã sớm truyền khắp Công quốc rồi.

Người ở địa phương khác có lẽ sẽ cho rằng việc này là khoa trương phóng đại, nhưng người địa phương ở Bá tước lĩnh Bỉ Khắc này đa số đều tận mắt chứng kiến đầu lâu của thủ lĩnh bang Tuyết Lang, một số người lòng hiếu kỳ mạnh mẽ thậm chí còn tự mình tới sào huyệt bang Tuyết Lang quan sát, đương nhiên biết sự tình thiệt hay giả.

Có thể nói, thủ hạ của mình lúc này còn có thể đứng đối mặt với quân Khang Tư, cũng xem như đều là chiến sĩ đầy kinh nghiệm chiến đấu.

Biết rằng mình không thể bức bách quá mức với thủ hạ dưới tay, Áo Đặc Hàn lập tức bày ra một bộ thần thái hăng hái lớn tiếng nói:

- Giết heo mổ dê đi! Khiêng rượu mạch ra đây, bản Kỵ sĩ nghĩ rằng, cho dù chúng ta ăn uống no say, địch nhân cũng chưa chắc có thể tới được trước mặt chúng ta!

Đám thân tín của Áo Đặc Hàn đều là người cơ trí, lập tức lớn tiếng hò hét bắt đầu chuẩn bị thức ăn.

Sĩ quan trực thuộc hệ thống Áo Đặc Hàn cũng bắt đầu trấn an bọn binh sĩ: nào là dưới thời tiết này xuất binh đi đánh giặc là đi tìm chết, nào là chờ đối phương tới được dưới chân tường thì đã sớm thành con khỉ trát đầy bùn đất, toàn thân mất hết khí lực, hoàn toàn để mặc cho phe mình tàn sát. Nói đến cũng nhờ các sĩ quan này nháo chuyện một hồi, lại thêm rượu thịt no say, sĩ khí của đám binh sĩ tuy rằng không có tăng lên ngút trời, nhưng cũng không có giảm xuống quá thấp.

Tuy nhiên nhận định của Áo Đặc Hàn là vậy lại có chút sai lầm, khi thịt heo dê mới vừa làm xong, còn chưa kịp nấu chín, quân Khang Tư đã đi tới ngoài thành cách chừng năm trăm mét.

Giờ phút này người mắt tốt đều có thể nhìn thấy toàn bộ quân Khang Tư đều biến thành con khỉ đất, nhưng quái dị là những con khỉ đất đó hoàn toàn không có bộ dáng uể oải mỏi mệt, không có giảm sút tinh thần binh sĩ chút nào, ngược lại mỗi người sĩ khí dâng cao, bộ dáng như hận không thể lập tức xông lên chém giết.

Áo Đặc Hàn không làm sao hiểu được nguyên nhân vì cái gì, nhưng vẫn rất cẩn thận quan sát trận hình quân Khang Tư, vừa thấy hắn cũng thực nhìn ra loại này.

Áo Đặc Hàn cố ý lớn tiếng nói:

- Ha ha! Các ngươi xem, Khang Tư này cũng quá tự đại đi? Chẳng những không có mang theo thiết bị công thành, thậm chí ngay cả đồ quân nhu cũng không có mang theo, chẳng lẽ hắn cho rằng chỉ cần tấn công một lần thì vào được trấn chúng ta sao?

Thân tín của hắn cũng cố ý lớn tiếng nói:

- Đúng nha! Điều này chẳng phải là nói, nếu hắn một lần đánh không có vào được thôn trấn chúng ta, vậy Khang Tư bọn chúng sẽ đói bụng rồi! Quân địch đói bụng như vậy lại không có thiết bị công thành, chúng ta còn sợ cái rắm gì chứ!

Nghe mấy mấy lời cố ý lớn tiếng nói ra đó, bọn binh sĩ Áo Đặc Hàn thò đầu ra nhìn, quả nhiên là như thế. Nghĩ đến bên trấn mình có nhiều người phòng thủ như vậy, dù thế nào cũng có thể cầm cự được mấy ngày? Chờ mấy ngày sau quân Khang Tư đói khát, bọn chúng còn có sức để đánh nữa sao?

Nghĩ vậy, bọn binh sĩ châu đầu ghé tai nói rõ nhận xét của mình, đồng thời sĩ khí bắt đầu tăng dần lên.

Nhìn thấy vậy, Áo Đặc Hàn không khỏi cực kỳ cao hứng, nhưng ngay lập tức hắn hết sức phẫn nộ: bởi vì dù có ngu ngốc thì khi xuất chinh cũng không thể ngay cả điều bố trí cơ bản cũng không mang theo, mà Khang Tư lại làm như thế, thì chỉ có một ý nghĩa: đó là căn bản hắn xem thường không để mình vào mắt!

"Hãy đợi đấy! Ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!" Không có cách nào khác hiện tại Áo Đặc Hàn chỉ có thể hướng về phía Khang Tư chửi thầm trong lòng.

Sở dĩ quân Khang Tư đã biến thành hình dạng con khỉ đầy bùn đất mà còn có thể giữ được trận hình cùng sĩ khí tiêu chuẩn như hiện giờ, nguyên nhân cũng dễ hiểu, cứ nhìn xem bản thân Khang Tư và tất cả sĩ quan dưới trướng cũng đều bùn sình trông như con khỉ đất thì biết ngay.

Quân Khang Tư vừa ra khỏi Thanh Hương lĩnh ngay sau đó Khang Tư liền nhảy xuống chiến mã, tự mình đi bộ dẫn đầu đội ngũ, lĩnh chủ mà như vậy, sĩ quan phía dưới thì càng không cần phải nói.

Còn bọn binh sĩ thì rất dễ dàng thỏa mãn, dưới tác dụng của lương hướng dư dã, công huân công bình, sĩ quan đi đầu. Chỉ cần bảo đảm duy trì mấy điểm đó, cho dù có dẫn bọn họ xuống địa ngục, bọn họ cũng sẽ vui vẻ đi theo.

Khang Tư dùng vỏ đao gạt bùn sình trên đùi, hướng tên thủ hạ truyền lệnh:

- Tất cả cung đều máng dây vào, đội đao thuẫn hộ vệ, lên trước trận tập kết.

Thông qua cờ lệnh mệnh lệnh nhanh chóng truyền đi. Đội đao thuẫn thủ trong đội ngũ lập tức đi vào trận hình lên đầu hàng, đứng bốn hàng phía trước. Các đao thuẫn thủ tay nắm chắc tấm thuẫn, thuẫn bằng ván gỗ đơn sơ cao cỡ nửa thân người, vừa dày vừa hơi nặng, thật khó tưởng tượng các đao thuẫn thủ có thể mang tấm thuẫn đó đi đường xa như vậy.

Tiếp theo sau là đội thuẫn tròn nhỏ bằng cỡ cái mâm. Thuẫn này ngoại trừ hơi nhỏ một chút, nhưng thật ra thao tác rất tiện tay, cũng rất nhẹ nhàng.

Nhìn thấy đội đao thuẫn thủ đến đúng vị trí, tất cả mọi người từ trong bao sau lưng lấy ra một cái hộp, mở hộp ra có thể thấy là hộp đựng vôi, sau đó từ trong vôi rút ra một dây cung, máng vào thân cung.

Tuyết quốc bình thường khí hậu nếu không lạnh như băng thì khô ráo, chỉ có khi mùa tuyết tan là ướt át. Dịp này là thời điểm thích hợp để khai khẩn ruộng đồng, nhưng cũng là những ngày thống khổ của cung tiến thủ, bởi vì ẩm ướt sẽ làm dây cung mất đi tác dụng.

Nhìn thấy nhân số cung tiến thủ hoàn toàn chiếm đa số trong đội quân, Khang Tư không khỏi cười thầm, cung tiến thủ trong các binh chủng bên ngoài Tuyết quốc có lẽ cần phải huấn luyện mới có thể sử dụng, nhưng ở đây cung tiến thủ chỉ cần hơi chỉnh đốn một chút đã có thể ra chiến trường rồi.

Thời điểm khởi đầu Khang Tư cũng thật không ngờ binh sĩ mới chiêu mộ lại có nhiều cung tiến thủ như vậy, nhưng chỉ nghĩ tới Tuyết quốc bên này nhiều núi non rừng rậm, hơn nữa thời gian tuyết tan để làm ruộng rất ngắn, phần lớn dân chúng sống dựa vào rừng rậm, mà nếu muốn tìm được cái ăn trong rừng thì bắn cung chính xác là điều kiện tất yếu.

Nói cách khác, vệ đội lĩnh chủ của Khang Tư, tuy rằng có đủ các binh chủng riêng biệt, nhưng thuật bắn cung thì ai ai cũng biết, chỉ khác nhau là có chuyên nghiệp hay không mà thôi.

Vì thế nhìn đến trên lưng đao thuẫn thủ hàng trước nhất đều đeo cung tên. Đám tân binh này chỉ mới nhập ngũ một hai tháng đã rất có quy củ, sĩ quan ra lệnh một tiếng tất cả đều hàng ngũ chỉnh tề, bắt đầu chậm rãi tiến tới.

Khang Tư gật gật đầu, từ khi chiêu mộ đám tân binh đó, mình cũng chưa có huấn luyện năng lực chiến đấu cho bọn họ như trước đây, chỉ chuyên tâm huấn luyện trận hình đội ngũ. Sự thay đổi nho nhỏ này chỉ vì có như vậy tân binh mới có thể trong khoảng thời gian ngắn đưa ra chiến trường.

Hơn nữa ngoại trừ huấn luyện đội ngũ binh sĩ, cũng chỉ huấn luyện sĩ quan Ngũ Thập trưởng trở lên biết rõ tín hiệu cờ, biết rõ ý nghĩa của điệu kèn; về phần sĩ quan Thập trưởng trở xuống chuyên chú vào hành động chỉ huy binh sĩ, bọn họ là sĩ quan hạ tầng cơ sở căn bản không cần để ý tới vấn đề tín hiệu cờ các thứ, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của sĩ quan thượng cấp là được.

Tuy nhiên Khang Tư đưa ra chiêu này cũng làm cho người ta nghĩ đến: chỉ có người hiểu rõ tín hiệu cờ, kèn lệnh các thứ mới có thể thăng chức. Cũng vì thế ngay cả tiểu binh đều có ý thức nhớ kỹ những hiểu biết đó, càng không nói tới sĩ quan cấp thấp. Điều này cũng giúp Khang Tư chỉ tùy tiện phát ra một cái mệnh lệnh, chỉ cần binh sĩ nhìn thấy hoặc nghe được đều có thể hiểu có ý nghĩa gì.

Nghĩ đến thời thế hỗn loạn, Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu, nếu mình có thời gian huấn luyện nhiều một chút, đám binh sĩ này hẳn là có cơ hội sống sót còn nhiều hơn nữa, thật quả là đáng tiếc!

Theo Khang Tư gật đầu ra hiệu, tiếng kèn vang lên, nhận được mệnh lệnh phía trước đội ngũ đao thuẫn thủ, bay ra một mũi tên, cắm trên mặt đất cách tường trấn mấy trăm mét, tiếp theo phía sau trận cũng bắn ra một mũi tên, cắm ở phía sau mũi tên kia một trăm mét.

Sau đó đội đao thuẫn thủ liền chậm rãi tiến tới. Khi đội ngũ đi tới ngay chỗ mũi tên thì cả đội ngũ dừng lại, rồi hai mũi tên từ trước và sau đội ngũ phân biệt bắn ra. Cứ như vậy tiến tới ngừng lại bắn tên dò tầm tên từng đoạn một. Chờ đến khi mũi tên phía sau có thể bắn trúng tường trấn, toàn bộ đội ngũ ngừng lại. Đại bộ phận binh sĩ vẫn ở phía sau, lúc này mới mang theo cung tên bước nhanh chen vào giữa đội ngũ đao thuẫn thủ.

Ở thời điểm đao thuẫn thủ đối phương tiến tới, Áo Đặc Hàn cũng ra lệnh cho cung tiến thủ của mình cũng bắt đầu tiến hành thí nghiệm tầm sát thương của cung tên, hắn hoàn toàn không có để ý tới đội ngũ đao thuẫn thủ này. Cũng một đạo lý như bên Khang Tư, cung thủ bên Áo Đặc Hàn cũng rất đông, hơn nữa mới được phân chia từ tòa thành Cáp Nhĩ một số lớn trang bị, cung và tên không sợ thiếu hụt.

"Hừ! Muốn so cung tên với ta sao? Để xem ta có bắn chết ngươi không!" Áo Đặc Hàn nhìn quân địch càng ngày càng gần hung hăng thì thào tự nói. Khi quân đối phương vừa vào tầm bắn của đội cung tiễn, Áo Đặc Hàn lập tức phất tay một cái, lập tức tên bắn dày đặc như mưa về phía đội đao thuẫn thủ quân Khang Tư.

Đội đao thuẫn thủ của Khang Tư không có ngốc lấy lấy thân mình ra đỡ tên, mà hàng đầu dựng thẳng thuẫn gỗ trên mặt đất hợp lại thành một hàng kín mít, hàng thứ hai đặt thuẫn gỗ che cho hàng phía trước, hai hàng thuẫn đã cao hơn một thân người, hàng thứ ba giơ cao thuẫn lên che phía trên. Thời gian chỉ trong nháy mắt, một bức tường gỗ vững chắc đã ra hiện trước mắt mọi người. Tên bên Áo Đặc Hàn bắn ra như mưa ào ào bay tới cắm trên bức tường thuẫn, gần như đều vô dụng.

Mà số ít mũi tên hơi mạnh có thể bay qua bức tường thuẫn liền bị thuẫn tròn nhỏ đón đỡ dễ dàng.

Khang Tư cũng không cần quan sát kỹ, hắn phất tay một cái, tiếng "tách tách" vang lên thật lớn, sau đó "vèo... vèo." tiếng xé gió, so với Áo Đặc Hàn tên bắn càng dày đặc càng mãnh liệt bay về phía tường trấn.

Đám binh sĩ còn đang giương cung bắn tên trên tường trấn, vừa nhìn thấy đối phương phản kích, phản ứng mau lẹ lập tức tránh sát dưới bức tường, phản ứng chậm chỉ có thể kêu thảm một tiếng, thân mình như con

nhím ngã xuống bỏ mình.

Bởi vì ỷ thế đứng ở trên tường cao, từ trên cao giương cung bắn xuống thật thoải mái, cho dù là thủ hạ của Áo Đặc Hàn trừ vài tên sĩ quan bên người có hộ vệ cầm tấm chắn, và một số ít tên tinh nhuệ có áo giáp, những người còn lại tất cả đều mặc bì giáp.

Kỳ thật nói tới bì giáp này chỉ là đồ dùng đẹp mắt giữ ấm, hoặc là còn có thể ngăn cản đao chém, giảm hiệu lực công kích của cung tên phần nào, nhưng với tên nhọn trong tầm bắn, công kích ám sát v. v... thì hoàn toàn không thể phòng hộ được, cho nên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Áo Đặc Hàn đau lòng đến muốn rơi nước mắt, binh sĩ của mình không ngờ lập tức liền bị giết hơn một trăm người! Hắn không khỏi phẫn nộ rống to:

- Tấm chắn! Dựng thẳng tấm chắn lên cho ta!

Kỳ thật không cần Áo Đặc Hàn ra lệnh, rơi vào cảnh nguy hiểm, binh sĩ của hắn đã sớm tự động tụ tập cùng một chỗ giơ cao tấm chắn che thân mình, tuy rằng lập tức giảm thương vong xuống, tuy nhiên cũng bởi vì bọn binh sĩ đều cố giữ cái mạng mình, đều núp mình dưới tấm chắn, không ai muốn dùng cung tên bắn trả.

Khang Tư bên này đầu tiên là ba lượt bắn cấp tốc, bắn xong ba lượt, dựa theo năm trăm người một đội chia cung tiến thủ làm tám đội, phát động theo thứ tự lần lượt bắn tên liên tục dày đặc lên tường trấn của Áo Đặc Hàn.

Vốn một người cung thủ nếu bắn liên tiếp hơn mười mũi tên sẽ bị mỏi tay mất sức, nhưng hiện giờ có tám đội luân phiên qua tám vòng mới bắn một lần, hơn nữa mỗi một vòng sĩ quan đều đã cố ý kéo dài thời gian hô khẩu lệnh.

"Giương cung... nhắm... bắn!" Hô xong khẩu lệnh này cũng mất mười mấy giây, đủ cho từng cung tiến thủ đều có thêm thời gian nghỉ ngơi. Dựa theo phỏng đoán của cung tiến thủ, chính mình dù là dùng hết hai túi tên cũng còn có khí lực đánh nhau một trận kịch liệt đấy! Vì thế tâm tình chúng thoải mái, càng khiến cho đợt công kích hiện tại giống như đang tiến hành huấn luyện bắn tên vậy.

Áo Đặc Hàn bên này cũng nhận thấy tên công kích không có dày đặc như trước, hắn liều lĩnh ló đầu ra xem, vừa phát hiện trước trận đối phương mỗi lần chỉ bắn ra mấy trăm tên. Nhìn thấy thế, mọi người đầu tiên là nghĩ đến đúng là quân địch bởi vì không có mang theo đồ quân nhu, cho nên phải tiết kiệm sử dụng cung tên!

Với ý niệm này trong đầu, quân bên Áo Đặc Hàn lập tức hưng phấn đứng lên, cũng học theo quân Khang Tư, phái ra một bộ phận cầm thuẫn che chắn, còn những người khác thò tay ra giương cung bắn tên.

Tuy nhiên bởi vì binh sĩ Áo Đặc Hàn quá hưng phấn, sĩ quan còn chưa kịp ngăn lại, hoặc có thể vì hoàn toàn không có ý thức được, chờ đến khi các sĩ quan bắt đầu có chủ ý thay phiên nhau bắn, cung thủ Áo Đặc Hàn đã liên tục giương cung bắn hơn năm sáu lần, toàn bộ đều có vẻ mệt mỏi thở hổn hển.

Mà quân Khang Tư bên này, nhìn thấy tên của quân địch bắn tới như mưa được mấy lần sau đó thưa thớt lại. Khang Tư lại phất tay lên lần nữa, binh sĩ cầm thuẫn tròn phân ra từng đám tiến lên, mà hàng đao thuẫn thủ phía trước, "ầm" một tiếng dịch bước tiến tới, hàng thuẫn thứ hai hạ tấm chắn xuống, hàng thuẫn thứ ba tiến lên thành hàng thứ hai, hàng thứ bốn biến thành hàng thứ ba giơ mộc thuẫn che cho hàng thứ ba.

Bức tường gỗ không có thay đổi, nhưng nhiều ra thêm một hàng người cầm thuẫn lớn chậm rãi tiến lên gần, đồng thời phía sau bọn họ còn có một đám binh sĩ cầm thuẫn tròn theo sát sau đó.

Nhìn thấy quân đối phương tiến lại gần, Áo Đặc Hàn lập tức hô lớn:

- Đá tảng... mỡ nóng... cây lăn chuẩn bị! Chờ bọn chúng tới gần, lập tức ném xuống đập chết thiêu chết chúng cho ta!

Bọn binh sĩ cũng biết địch nhân có che chắn trận hình mai rùa như vậy dùng cung tên là không thể giải quyết được, nên lập tức chuẩn bị các phương tiện phòng ngự trên tường trấn. Tuy nhiên thần xạ thủ đặc

biệt bên Khang Tư đã sớm điều động ra tới đang ngắm chuẩn những tên này, vừa thấy bọn chúng ló đầu ra, lập tức một mũi tên bay vọt tới cướp mất cái mạng nhỏ của đối phương.

Sau vài lần như vậy, binh lính của Áo Đặc Hàn đành phải núp ở dưới tấm chắn, thật cẩn mật đề phòng chuẩn bị ném các thứ xuống tường trấn.

Lại nói tiếp giống như là công phòng chiến thành thị phi thường kịch liệt, kỳ thật tường thành trấn của Áo Đặc Hàn cũng chỉ là tường gỗ cao có ba thước, mỗi bên dài hai trăm mét mà thôi. Nói cách khác, nếu như có thiết bị công thành, bắn lên một đám dầu hỏa, tiếp theo bắn hỏa tiễn lên, thì có thể đốt cháy tiêu tường trấn này rồi. Chỉ đáng tiếc là Khang Tư không có thiết bị công thành, cho nên mới phải tấn công thành bằng cách nhích từng bước như vậy.

Tuy nhiên, đừng tưởng rằng như vậy Khang Tư tổn thất sẽ rất nặng.

Khang Tư có năm ngàn quân, hơn nữa chỉ dồn sức tấn công một mặt tường trấn, thêm vào đó trang bị phòng hộ của binh sĩ rất hoàn thiện. Nên trận mở đầu cung tiễn hai bên bắn nhau này, chỉ thương vong hơn mười người mà thôi, mà bên Áo Đặc Hàn thì đã bị bắn chết gần hai trăm người.

Sở dĩ bên phòng thủ lại hao tổn lớn như vậy, chủ yếu là bên Áo Đặc Hàn tường gỗ thấp, hơn nữa số lượng cung tiến thủ Khang Tư nhiều hơn gấp đôi Áo Đặc Hàn, thu được tỉ lệ chiến tổn như vậy cũng không kỳ quái.

Tuy nhiên, tỷ lệ này cũng chỉ là tạm thời, bởi vì đăng thành chiến thường làm cho bên công thành tổn thất thảm trọng còn chưa có bùng phát ra.

Đội đao thuẫn thủ sắp tới gần tường thành trấn đột nhiên dừng lại, điều này làm cho binh sĩ Áo Đặc Hàn đã chuẩn bị sẵn sàng, tay ôm đá tảng, cây lăn giơ cao, chỉ có thể vừa chửi rủa vừa buông vật trong tay xuống, đồng thời khẩn trương chú ý nhìn chừng.

Mà đội đao thuẫn thủ lúc này cách tường trấn chỉ có mười thước, rồi dường như sợ chết tất cả ngừng lại tại chỗ, dùng tấm thuẫn che chắn bảo hộ thân mình thật kín đáo.

Nguyên vốn cung thủ Áo Đặc Hàn còn hướng bên này bắn, thông thường bắn cự ly gần, đều là việc làm vô ích, tuy nhiên cũng có cung thủ cường hãn bắn thủng mai rùa khiến bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cung thủ bắn ra như vậy đương nhiên nhận được tiếng hoan hô khen ngợi của động bạn. Chỉ có điều là cung thủ như vậy cũng là mục tiêu của thần xạ thủ bên Khang Tư, cho nên bọn họ vừa mới được khen ngợi lộ ra nụ cười tươi đắc ý, ngay sau đó đã bị một mũi tên nhọn mang đi tánh mạng.

Ở thời điểm Áo Đặc Hàn bên này đang lấy làm lạ trận hình mai rùa ngừng ở chỗ đó làm gì, đại quân Khang Tư phía sau, lại phân ra một đội binh thuẫn bài đạp bước tiến tới, lần này cùng đi theo tới trước lại đối thành cung tiến thủ.

Vừa thấy hành động của quân đối phương, sắc mặt quân Áo Đặc Hàn bên này lập tức sa sầm xuống: thấy một màn như vậy, kẻ ngu ngốc cũng biết quân địch đang chuẩn bị chậm rãi di chuyển đại quân tới tường trấn khoảng cách mười thước.

Tuy nhiên bên Áo Đặc Hàn lại lập tức ổn định lại, bởi vì bọn họ vẫn không nghĩ ra làm như vậy sẽ có gì nguy hại tới mình, giỏi lắm là bùng phát lên đăng thành chiến mà thôi.

Tuy rằng tất cả mọi người không thèm để ý quân địch tiền gần tới, nhưng nếu để quân địch dễ dàng không có tổn thất gì liền tới chân tường thành như thế, trong lòng cũng không sao vui được. Cho nên không ngừng có người nhắm bắn vào trận hình mai rùa bên ngoài trấn, chỉ có điều mặc dù mang đến cho địch nhân một số người bị thương, nhưng những người này đều bị thần xạ thủ bên Khang Tư bắn chết.

Không bao lâu sau, quân Khang Tư đã tụ tập gần một ngàn người ở chỗ trận hình mai rùa cách tường thành mười thước. Nhìn thấy cảnh này khiến quân Áo Đặc Hàn càng tăng thêm nhiều áp lực. Áo Đặc Hàn đã bắt đầu lo lắng có nên hay không mở cửa thành phái người ra đánh đuổi cái trận hình mai rùa đi. Nguồn truyện: Y

Ngay thời điểm mọi người còn đang chần chừ, trận địa mai rùa ngoài tường thành, đột nhiên mở bung ra bắn tên lên, khoảng cách gần như thế, vậy thật đúng là hễ ló đầu ra là chết.

Áo Đặc Hàn bị áp chế đến mức hoàn toàn không thể ló đầu ra dòm, trong lòng hắn vô cùng hối hận, vì sao thôn trấn mình không có máy bắn đá, vì sao quân đội mình không có nỏ thủ thành, bằng không đâu cần phải nhượng bộ cho đám binh sĩ rùa đen rụt đầu làm càn ngoài thành trấn như thế!

Áo Đặc Hàn chửi rủa căn bản không có nhớ tới, máy bắn đá cùng nỏ thủ thành vốn không thể bố trí ở trên tường thành thấp nhỏ hẹp như thế, và quân binh của hắn mới đúng là rùa đen rụt cổ.

Nhìn thấy trên tường thành trấn đã bị áp chế, Khang Tư đứng phía sau bản trận lại phái ra tiếp một đội binh thuẫn bài, lần này đi theo đến ngoài cung tiến thủ, còn có một đám binh sĩ khiêng búa công thành.

Nhìn đội binh búa công thành, Áo Đặc Hàn bên này đều không kìm nổi đưa mắt nhìn tường thành rồi lại chuyển mắt nhìn trên cây búa tản phát ra hàn quang, sắc mặt Áo Đặc Hàn bắt đầu tái nhợt. Cho tới bây giờ hắn thật không ngờ, không có thiết bị công thành, binh sĩ công thành cũng có thể làm cho mình biến thành sứt đầu mẻ trán thế này.

Hắn sờ sờ tường thành bằng gỗ, thở dài, nếu làm bằng đá tảng thì tốt biết bao, bất chợt hắn ngẩng đầu phẫn nộ quát lớn:

- Phá hỏng cửa thành cho ta! Tuyệt đối không được để bọn chúng tiến vào!

Binh sĩ Áo Đặc Hàn cũng biết tình hình nguy cấp, cuống quít đổ các loại đá tảng đầu gỗ linh tinh các thứ sau cửa trấn, nhìn đồ vật các thứ cao như ngọn núi nhỏ ngăn chặn cửa trấn, binh sĩ Áo Đặc Hàn tạm thời thở ra nhẹ nhõm, lại bắt đầu đi lên tường trấn chuẩn bị chém giết.

Quân phía sau tiến vào trận hình mai rùa, cung tiến thủ tiến vào trận hình liền gia nhập vào hàng ngũ áp chế, còn đội binh thuẫn bài tiếp tục che chắn yểm hộ đội binh búa đi tới.

Nhìn đội binh búa vượt qua trận hình mai rùa, binh sĩ Áo Đặc Hàn kích động cả lên, các sĩ quan vừa ra lệnh một tiếng, tất cả đều giơ lên đá tảng, dầu mỡ các thứ ném mạnh xuống.

Tuy nhiên, trận hình mai rùa ngoài mười thước sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy? Nhất là vừa tăng thêm một đám cung tiến thủ, hai người ngắm bắn một người cũng còn dư, hơn nữa đại đội cung tiến thủ phía sau cũng cùng một lúc bắn ào tới, đám binh sĩ Áo Đặc Hàn liều chết đứng lên chuẩn bị ném vật nặng xuống, đều kêu thảm thiết ngã xuống chết tiêu.

247. Chương 247: Giấu Binh. (1+2+3)

Trên tường thành bị áp chế lại, đội binh búa thoải mái tới gần sát tường thành, bọn họ tản ra hình chữ nhất, cánh tay cùng ôm cây búa luân phiên cùng nhau lấy trớn đập mạnh lên tường thành.

Bọn họ không có công kích cửa trấn, ai cũng thừa biết cửa trấn đã bị chặn bít kín, tường trấn làm bằng gỗ cũng dễ dàng bị phá vỡ mà.

Nghe tiếng va chạm ầm ầm ngay phía dưới mình, đám binh sĩ Áo Đặc Hàn ở hướng này, cũng không ngẩng đầu lên, ngồi xổm trên tường thành trực tiếp ôm đá tảng, du quán, cây lăn, còn thêm cỏ khô cứ như vậy ném ra bên ngoài, "ầm bùng" đủ loại tiếng vang lên, nhưng không có tiếng kêu thảm thiết nào phát ra, tuy rằng rất kỳ lạ, nhưng cũng không có người nào dám đứng lên nhìn thử xem.

Mà đúng lúc này, quân bản trận Khang Tư bên ngoại thành, sau một tiếng lệnh tên bắn rào rào lên tường thành phía có đội binh búa đang công kích, mỗi lần mấy ngàn mũi tên bắn như mưa, liên tục ba lần rải lên vị trí tường thành này, tất cả binh lính núp sau phần gỗ nhô lên trên tường thành đều bị tên cắm thành con nhím, tuyệt đối không có khả năng lại ném vật nặng xuống phía dưới nữa.

Đội binh búa dưới chân tường hoàn toàn không quan tâm phía trên ném xuống cái gì, bởi vì binh thuẫn bài giơ tấm chắn lên kết hợp cùng một chỗ áp vào tường thành tạo thành một mái che bằng gỗ, thay đội binh búa ngăn chặn vật thể nặng rơi xuống đỉnh đầu.

Đội binh thuẫn bài hiện tại cũng không dễ chịu lắm, đá tảng dầu mỡ các thứ nện lên trên thuẫn gỗ vẫn còn chịu đựng được, nhưng lực đánh vào của cây gỗ thô thì lớn, hai tay đều bị chấn đến tê buốt. Nếu không

phải mái che này run nhè nhẹ, nếu không phải hai tên binh sĩ chống chung một tấm chắn, nếu không phải tường trấn này không cao lắm, chỉ sợ sẽ bị va đập chết ngay tại chỗ rồi.

Xa xa nhìn lại, Khang Tư có thể nhìn thấy xung quanh bốn phía đám binh đó đều là đá tảng đầu gỗ, lại còn rất nhiều cỏ khô, nhìn cỏ khô gần như lên tới đầu gối của binh thuẫn bài. Ai cũng đều biết rõ chỉ cần một đốm lửa, những binh sĩ đó không chết cháy cũng sẽ bị trọng thương.

Sĩ quan Áo Đặc Hàn ngồi chồm hổm bên trên thấy một màn như vậy, không khỏi tức giận kêu lên:

- Cung tiến thủ! Châm lửa hỏa tiến bắn xuống bọn binh búa phía dưới cho ta! Phía dưới bọn chúng đã chồng chất một đám dầu mỡ cùng cỏ khô, đốt cháy bọn chúng cho ta!

Gã sĩ quan này ra lệnh xong, tất cả binh lính quanh thân đều chần chừ. Gã sĩ quan tuy rằng cực kỳ tức giận, nhưng cũng biết hiện tại nếu cưỡng bức ép buộc bọn họ, nói không chừng sẽ tạo phản ngay tại chỗ đây.

Nghĩ đến ân đức của Áo Đặc Hàn với bản thân mình, gã sĩ quan này cắn răng một cái, cầm lấy cây cung, châm hỏa tiễn, sau đó hít một hơi đứng bật dậy, nhắm phía đội binh búa buông dây cung bắn tên.

Mới vừa buông dây cung ra, gã sĩ quan này đã bị mấy mũi tên bắn chết, tuy nhiên hỏa tiễn đã bắn trúng cỏ khô tẩm dầu mỡ, ngọn lửa lập tức nhanh chóng cháy lên.

Chỉ một mũi hỏa tiễn cũng không thể cháy bùng lan rộng ra được, một tên binh thuẫn bài bên cạnh đó liền giậm đập mấy cái liền dập tắt mồi lửa.

Tuy nhiên gã sĩ quan liều chết công kích lại làm cái gương cho đám sĩ quan Áo Đặc Hàn, vì thế một cây, hai cây, mười cây hai mươi cây hỏa tiễn kèm theo tiếng kêu thảm thiết của chủ nhân nó, cắm vào đống cỏ khô, nhiều mồi lửa như vậy, khó tránh khỏi dập tắt không kịp, vì thế rốt cục bốc lên ngọn lửa lớn.

Đội binh thuẫn bài Khang Tư dưới tường thành phát hiện không có cách nào dập tắt được, nên dứt khoát không thèm để ý tới ngọn lửa thiêu đốt, mà chuyên tâm kìm giữ thuẫn gỗ, còn binh sĩ cầm búa cũng rõ ràng tình huống nguy cấp, nghiến răng nghiến lợi không quản tới mạng sống dộng mạnh búa vào tường trấn, bởi vì bọn họ biết chỉ trong chốc lát nữa thì có thể phá vỡ chỗ tường thành này rồi.

Nhìn thấy cảnh này Khang Tư lắc đầu, hướng tên lính liên lạc bên người nói:

- Truyền lệnh cho đội ngàn người thứ ba tiến đến dập lửa! Truyền lệnh toàn quân tiến lên!

Cờ lệnh phất liên tục, tiếng kèn cũng “ò e” vang lên. Nghe tiếng kèn, binh sĩ của Khang Tư trong vòng lửa cháy biết rõ ràng đây là mệnh lệnh gì, tất cả đều hưng phấn gào thét càng dộng mạnh búa vào tường thành. Lĩnh chủ không có để mặc cho mình bị thiêu cháy, đương nhiên mình phải hưởng ứng cho xứng đáng với mệnh lệnh này, nhất định phải phá vỡ tường trấn trước khi toàn quân đến!

Mà trong trận hình mai rùa từ đầu binh sĩ nhìn ngọn lửa càng ngày càng lớn, càng lo lắng mà không làm gì được, lập tức tản ra, ào ào chạy tới đám lửa. Toàn lực chạy với khoảng cách mười thước thời gian cũng chỉ mấy giây mà thôi, cho nên đám người Áo Đặc Hàn còn chưa kịp có phản ứng, đội binh thuẫn bài đã dùng tấm chắn đập dập ngọn lửa, cung tiến thủ thì cảnh giác địch nhân trên tường thành. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Còn đại quân của Khang Tư bên này, vừa bắn tên vừa bước nhanh tới đây. Tên bay “vù vù vèo vèo” khiến bọn lính trên tường thành hoàn toàn không thể ngóc đầu lên, chỉ đành nghe mệnh lệnh có hơi điên cuồng của các sĩ quan tùy tiện ném bậy đồ vật này nọ xuống.

Mà ngay tại thời điểm hỗn loạn này, đội binh búa bên kia đột nhiên truyền đến tiếng vang “ầm” một tiếng, Ngay sau đó vang lên tiếng hoan hô ầm ĩ: Tường thành trấn bị phá vỡ rồi!

Đội binh đao và búa đảm nhận công việc quan trọng và khó khăn nhất là đám đầu tiên vọt vào chỗ hổng, dũng mãnh chém giết binh sĩ của Áo Đặc Hàn bố trí phòng thủ chỗ tường thành này, đội binh thuẫn bài lập tức ào ào theo sát phía sau, tiếp đó là đại quân phía sau vừa trông thấy tình huống, thật hưng phấn dị thường, dùng tốc độ bức phá xông thẳng tới chỗ hổng.

Binh sĩ Áo Đặc Hàn trên tường thành vừa thấy tường trấn bị phá, có người thất vọng biến sắc, có người sợ tới mức sắc mặt trắng xanh, còn có người điên cuồng hò hét giơ cao binh khí chạy tới phía lỗ hổng. Công thành chiến, chiến đấu trên đường phố bùng phát.

Khang Tư được hộ vệ vây quanh hạn chế ở ngoài trấn, thấy một màn như vậy, liền truyền lệnh nói:

- Cho bọn họ biết! Đầu hàng không giết!

Đối mặt với lúc chiến đấu một mất một còn, Khang Tư cũng không sử dụng cái cớ quang minh chính đại gì nữa. Dù thế nào thì cuối cùng mình cũng phải khống chế vùng đất này mà thôi, hơn nữa mục đích này ai cũng đều biết rõ. Nếu đã như vậy cần gì phải mượn cớ, ngược lại có khi tiêu diệt mất huyết khí của dũng sĩ.

Quân số bên Khang Tư hơn rất nhiều so với quân Áo Đặc Hàn, hơn nữa lòng quân của quân Khang Tư ổn định cộng với chỉ huy thống nhất, còn binh lực quân Áo Đặc Hàn hơn phân nửa đều là người từ tòa thành Cáp Nhĩ bắt ép đưa vào. Nếu ở thời điểm không có việc gì còn có thể bị sĩ quan và lão binh kiềm chế, hoặc ở thời điểm thắng lợi bọn họ cũng sẽ vui lòng phục tòng mệnh lệnh.

Nhưng hiện tại trấn đã bị phá, quân Khang Tư người ta chẳng những quân số nhiều hơn mình, hơn nữa bản thân mình còn là bên bị mang tiếng phản nghịch, cứ như vậy làm sao còn chút tinh thần nào đi theo Áo Đặc Hàn tác chiến chứ?

"Dù sao bản thân mình cũng là tù binh, làm tù binh cho người nào cũng như nhau."

Kẻ mang ý niệm này trong đầu vừa nghe vang lên khẩu hiệu "Đầu hàng không giết" lập tức đám tráng đinh vốn của tòa thành Cáp Nhĩ đó đều có ý nghĩ này, khi bọn hắn gặp binh Khang Tư lập tức quỳ xuống đầu hàng.

Thiếu đám tráng đinh này, binh lực trong tay Áo Đặc Hàn giảm xuống rất nhanh, chờ đến khi quân Khang Tư bao vây bọn họ ở giữa trấn, bên người Áo Đặc Hàn chỉ còn lại ba bốn trăm người, còn lại nếu không phải chết trận thì đã đầu hàng Khang Tư.

Nhìn bên ngoài đông nghẹt binh sĩ, binh khí cùng cung tên lấp lóe hàn quang, lại nhìn quân sĩ trong hệ thống bên mình thở dồn dập, vết thương đầy mình, bộ dáng iu xìu. Tuy rằng bọn chúng mỏi mệt không còn tinh thần không còn khí lực, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ bảo vệ cho mình, Áo Đặc Hàn vừa xúc động vừa thất vọng thở dài hướng bên ngoài kêu lên:

- Ta... Kỵ sĩ Áo Đặc Hàn! Xin được gặp Khang Tư đại nhân!

Sĩ quan quân Khang Tư vây quanh bên ngoài đương nhiên tinh thần đang hăng hái chỉ muốn tiêu diệt Áo Đặc Hàn cùng toàn quân của hắn, như vậy công lao mới coi như hoàn mỹ. Đáng tiếc còn chưa kịp hạ lệnh, thủ lãnh đối phương đã yêu cầu gặp thủ lãnh bên mình. Chuyện như vậy kẻ làm thuộc hạ tuyệt đối không có quyền xử lý, vì thế yêu cầu này lập tức được báo cáo với Khang Tư.

Nhận được tin Khang Tư cười cười:

- Ta cũng muốn gặp mặt ngươi!

Nói xong liền theo cửa trấn đã sớm được dọn dẹp và rộng mở đi vào vòng vây tại trung tâm trấn.

- Áo Đặc Hàn! Ngươi có gì lời muốn nói?

Khang Tư thần sắc bình thản nhìn Áo Đặc Hàn trong đám người.

Áo Đặc Hàn xuyên qua khe hở giữa vòng hộ vệ nhìn thấy Khang Tư bên ngoài vẻ mặt ung dung tự tại, một người một mình đứng đó, hộ vệ bên người gần nhất đều ở xa hơn hai thước, trong mắt hắn hiện lên một tia phức tạp.

Áo Đặc Hàn bước ra tay giương cung tên nhắm chuẩn vào Khang Tư. Toàn quân Khang Tư lập tức ồ lên, đám hộ vệ toàn bộ đều ào tới chặn trước thân mình Khang Tư, nhưng bị Khang Tư khoát tay chặn lại, đám hộ vệ thực rất bất đắc dĩ lui ra. Chỉ có điều tất cả vũ khí của quân sĩ Khang Tư ở xa xa đều nhắm thẳng vào Áo Đặc Hàn.

- Ngươi không sợ ta giết ngươi sao? Nên biết rằng khoảng cách gần thế này, khẳng định ta sẽ không bắn lệch, hơn nữa ta nhìn bộ dáng ngươi hình như cũng không có mặc khôi giáp.

Áo Đặc Hàn nhìn chằm chằm Khang Tư hỏi.

Khang Tư cười cười:

- Tốc độ loại cung tên của ngươi chậm lắm! Không giết được ta! Nếu là cung nỏ, may ra còn có thể.

Nghe nói như thế, Áo Đặc Hàn thật choáng váng mặt mày, vốn hắn còn tưởng rằng Khang Tư hoặc là nói: "Ngươi là Kỵ sĩ, sẽ không đê tiện như vậy." Hoặc là nói: "Ngươi không dám, bởi vì phía sau ngươi còn có nhiều thủ hạ như vậy." Trả lời tương tự như vậy mới đúng, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại trả lời dùng cung tên này không giết được hắn!

"Lại dám coi thường ta như vậy?!" Áo Đặc Hàn hận không thể cứ như vậy bắn tên giết chết Khang Tư tại đương trường! Nhưng hắn không dám, bởi vì hắn biết, chỉ cần mình bắn tên, thuộc hạ mình, người nhà mình khẳng định sẽ bị người ta dùng phương pháp tàn nhẫn nhất xử tử. Áo Đặc Hàn nhìn vẻ mặt bình thản của Khang Tư, thở dài ném cung tên xuống nói:

- Ngươi thắng rồi! Ta hy vọng ngươi không cần làm nhục vinh dự của ta. Nhưng cũng hy vọng ngươi có thể cho ta nhận được đãi ngộ phù hợp với thân phận của ta.

Binh sĩ củaÁo Đặc Hàn bên này, hoặc là nhẹ nhàng thở ra buông xuống binh khí, hoặc là bi phẫn ném mạnh binh khí. Còn quan binh bên Khang Tư thì hoan hô ầm ĩ lên, bởi vì Áo Đặc Hàn nói lời này đã chứng tỏ hắn đầu hàng, một bên thủ lãnh thế lực đầu hàng, chiến tranh cũng kết thúc. Khang Tư chăm chú nhìn Áo Đặc Hàn đang đợi câu trả lời quyết định của mình, một hồi lâu sau hắn mới lắc đầu nói:

- Thật có lỗi ta chấp nhận sự đầu hàng của ngươi, nhưng ta không tiếp nhận sự trung thành cống hiến sức lực của ngươi.

Nghe nói như thế tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, Áo Đặc Hàn khi nào thì nói qua phải nguyện trung thành cống hiến sức lực? Trong lời nói của hắn yêu cầu đãi ngộ như vậy chính là lời nói quy định khi quý tộc bị bắt thôi mà.

Nhưng nhìn đến Áo Đặc Hàn vội vàng hỏi vì sao, mọi người mới thật choáng váng. Thì ra người nầy thật sự có ý muốn đầu nhập vào lĩnh chủ đại nhân đây! Lĩnh chủ đại nhân làm sao thấy trước được vậy?

- Lý do rất đơn giản, ta không muốn người đời hiểu lầm Tử tước Cáp Nhĩ là bị ta và các ngươi kết bè cấu kết cùng nhau lật đổ.

Khang Tư thản nhiên nói một câu khiến Áo Đặc Hàn ủ rũ gục đầu xuống, mà người xung quanh cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh chợt hiểu.

Đúng thế! Tử tước Cáp Nhĩ là bị đám người Áo Đặc Hàn bức bỏ thành đi, hiện tại Khang Tư đánh vào thành khẳng định phải dùng lý do chiêu bài biểu dương chính nghĩa vì Tử tước Cáp Nhĩ.

Mà nếu thời điểm treo tấm chiêu bài này mà còn mời chào tên phản nghịch Áo Đặc Hàn, vậy thì thực sẽ có người hoài nghi hết thảy chuyện này có phải Khang Tư giở trò quỷ hay không đây! Vì thanh danh của mình, thật đúng là không thể tiếp nhận tên phản nghịch Áo Đặc Hàn này được.

- Tuy nhiên...

Khang Tư vừa nói ra hai chữ này, Áo Đặc Hàn lập tức ngẩng đầu lên, chỉ có điều câu nói kế tiếp khiến hắn hoàn toàn tiêu tan hy vọng, mất đi ý đồ gia nhập vào hệ thống Khang Tư để chờ ngày quật khởi.

- Bởi vì ngươi đầu hàng đã giúp cho binh sĩ của ta giảm bớt tổn thất, cho nên ta chấp thuận ngươi có được tiền mặt một vạn kim tệ, cho phép ngươi mang theo người nhà thân thích rời khỏi lãnh địa của ta.

Áo Đặc Hàn gật gật đầu cam chịu Khang Tư an bài, nếu Khang Tư đã nói rõ không cần mình nguyện trung thành, vậy thì mình ở lại phụ cận lãnh địa này khẳng định sẽ không có tiền đồ. Nếu không có hạn chế danh ngạch thân thuộc, như vậy mang theo thân thuộc, sĩ quan và thủ hạ thân tín của mình cùng đi, một vạn kim tệ coi như là một khoản tiền không nhỏ, có hai thứ này ở địa phương khác cũng có thể quậy ra trò đây.

Khi Áo Đặc Hàn mang theo gia quyến, thủ hạ dưới tay chuẩn bị rời đi, Khang Tư nhận được báo cáo của thuộc hạ. Đối với chuyện này Khang Tư không cho là đúng: đám binh sĩ cuối cùng còn đi theo bên người Áo Đặc Hàn đều thuộc về hắn tận trung với hắn, mình có cưỡng ép giữ lại chẳng những không có lợi ngược lại chỗ xấu nhiều hơn. Cứ để Áo Đặc Hàn mang đi tránh phải lo lắng bố trí bọn chúng, nên liền khoát tay chặn lại, để Áo Đặc Hàn mang theo mấy trăm tráng đinh ngang nhiên ào ào rời khỏi trấn.

Khi quân Khang Tư kiểm kê xong tồn kho cùng hộ tịch trong thôn trấn chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc này đội quân nhu của Khang Tư mới đến nơi, bánh xe gần như bị bùn đất lấp kín.

Khang Tư chính là ngại tốc độ hành quân của đội quân nhu chậm cho nên mới cho đại quân đi trước một bước, hiện tại có đội quân nhu trợ giúp, vệ đội Khang Tư tự nhiên bắt đầu nghỉ ngơi thoải mái.

Theo thời gian trôi qua, nhóm tráng đinh trấn Thanh Hương theo sau tới tham chiến cũng lục tục đến nơi. Vốn trong lòng người còn có chút lo lắng Khang Tư sẽ thất bại, nhìn đến quân Khang Tư thật dễ dàng thoải mái tiêu diệt tên phản nghịch chiếm cứ một cái thôn trấn. Tất cả đều bội phục không thôi, hơn nữa dũng khí lại tăng cao đến cơ hồ không biết trời cao đất rộng là gì.

Ba gã Huân tước Phất Lan lại bị đám bằng hữu bọn họ giựt giây liền hướng Khang Tư xin được phân phối nhiệm vụ.

Mà Khang Tư lại tùy tiện cho lính đi thông báo với các quý tộc Cáp Nhĩ lĩnh không có tham gia với phản nghịch, truyền lệnh triệu tập binh mã công kích ba tên phản nghịch còn lại, đồng thời nói cho bọn họ biết: nếu các quý tộc không phục tòng mệnh lệnh, thì cho phép quân đội trực thuộc Khang Tư, cũng chính là đám tráng đinh Phất Lan chạy từ Thanh Hương lĩnh theo đến, phát động công kích các quý tộc đó.

Kỳ thật nếu nói thẳng ra, mệnh lệnh này thuộc loại mệnh lệnh tầm bậy, bởi vì với tính cách lưu manh của đám côn đồ Phất Lan này, khẳng định sẽ sợ hãi kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu. Quý tộc có thực lực mạnh cho dù không muốn xuất binh bọn họ cũng không dám làm gì, mà thực lực yếu đuối, cho dù nguyện ý xuất binh bọn họ cũng sẽ tìm lấy cớ tiêu diệt đối phương.

Tuy nhiên Khang Tư cũng không thèm để ý chuyện đó.

Đầu tiên chính mình không muốn chia quân, tại đây mùa tuyết đọng chưa tan hết, chia quân chính là tìm khổ, cũng chính là hoan nghênh người ta phục kích. Nhưng lại cần phải có người đi áp chế đám quý tộc nhỏ một chút, mà đám tráng đinh Phất Lan này đến hỗ trợ chính là lựa chọn tốt nhất.

Thứ hai là, quý tộc Cáp Nhĩ lĩnh cùng với dân lãnh địa bọn họ cũng không phải là dân lãnh địa dưới trướng của mình, thậm chí còn có thể xem là địch nhân. Mà đám lưu manh Thanh Hương lĩnh này dù gì cũng là dân lãnh địa của mình, hơn nữa là thủ hạ biết nghe lệnh làm việc. Vậy thì không cần nói cũng biết phải chiếu cố cho bên mình rồi.

Thứ ba là, đây cũng là thử nghiệm xem đám người Phất Lan có tác dụng lớn gì hay không, nếu ba tên này vì một chút ích lợi mà dám vi phạm mệnh lệnh của mình, như vậy bọn họ cũng chẳng có gì đáng để trông cậy.

Theo bản thân Khang Tư ở địa vị cao lâu ngày, chút thủ đoạn nhỏ này của kẻ bề trên thật sự là tiện tay lấy ra để sử dụng mà thôi. Với chuyện này Khang Tư cảm thấy rất bình thường, một kẻ bề trên không chút tâm tư riêng, chẳng những hại mình mà còn hại người. Nhất là nếu gây thương tổn cho người đi theo mình, chuyện này kẻ bề trên nhất định phải ngăn ngừa.

Đám người Phất Lan này đương nhiên là người tinh ranh, vừa nhận được mệnh lệnh vượt qua mong đợi này, lập tức liền hiểu được ẩn chứa bên trong thật nhiều chỗ tốt, ngay tức thì triệu tập tráng đinh đi theo bọn họ cùng xuất phát.

Trước kia thời điểm trấn Thanh Hương còn thuộc về Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ, bọn họ coi như dân anh chị của Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ nên cũng thu thập không ít tin tình báo về Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ, cho nên quý tộc nào ở đâu, tính tình từng quý tộc thế nào, bọn họ đương nhiên là biết rõ từng chi tiết.

Một tên tiểu đầu mục đi theo ba người Phất Lan hành động chuẩn bị lao vào chảo nước sôi, chỉ vào một cái trang viên đề nghị:

- Ba vị đại nhân! Chủ nhân trang viên này tuy rằng cũng là Kỵ sĩ, nhưng lãnh địa Kỵ sĩ chỉ có hơn ba trăm mẫu. Căn cứ tin tình báo của chúng ta, người Kỵ sĩ này chỉ có thể nuôi một trăm tên tráng đinh, trang bị cung nỏ áo giáp các thứ có muốn cũng không cần nghĩ tới. Mà bên chúng ta tổng cộng ít nhất có ba bốn trăm người, tiêu diệt kỵ sĩ này hắn là không thành vấn đề.

Ba gã Huân tước Phất Lan liếc nhìn nhau một cái, sau đó Phất Lan gật gật đầu nói:

- Đúng không thành vấn đề! Tuy nhiên chúng ta cũng xem thử Kỵ sĩ này có nguyện ý phục tòng mệnh lệnh của lĩnh chủ đại nhân hay không đã.

Tiểu đầu mục lộ vẻ mặt không quan tâm:

- Hừ! Chỉ cần chúng ta nói hắn không muốn phục tòng mệnh lệnh của lĩnh chủ đại nhân, vậy không phải chúng ta có thể diệt sạch trang viên này sao? Còn hỏi cái gì chứ?

Lời này vừa nói ra, ba gã Huân tước lập tức dùng ánh mắt nhìn người chết lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tên tiểu đầu mục, Phất Lan lại nghiến răng nghiến lợi nói:

- Hỏi cũng không hỏi đã nói người ta là phản nghịch? Ngươi muốn chết thì trực tiếp cắt cổ chết là xong việc! Không cần kéo chúng ta xuống nước!

- Ái chà! Sao lại nói như thế?

Tên tiểu đầu mục lộ thần sắc vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

- Mẹ nó! Biết chúng ta làm thế nào có được tước vị Huân tước không?

Phất Lan phẫn nộ quát.

- Này không phải lĩnh chủ đại nhân nhìn trúng ba vị đại nhân sao.

Tên tiểu đầu mục nói đến đây vội nịnh thêm một câu:

- Đương nhiên ba vị đại nhân lập công huân cũng là nguyên nhân trọng yếu.

- Đúng! Nhưng không chỉ như vậy, chúng ta sở dĩ trở thành Huân tước, là vì chúng ta hiểu được cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Nói cho ngươi biết, phải đoán được ý của lĩnh chủ đại nhân, như vậy ngươi cứ ôm chắc chân lĩnh chủ đại nhân, lĩnh chủ đại nhân nói như thế nào, ngươi làm như thế đó! Một khi ngươi tự cho là đúng cố tình làm bậy, cho dù ngươi có lập được công lao lớn hơn chúng ta đi nữa, cũng không có khả năng nhận được phong thưởng!

Phất Lan trừng mắt nói.

Tiểu đầu mục cũng là người cơ trí, chớp chớp mắt mấy cái liền hiểu được đây là chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên mặc dù hắn hiểu rõ ràng, nhưng vẫn có hơi luyến tiếc thật nhiều chỗ tốt nếu cướp bóc trang viên, hắn không khỏi nuốt nuốt nước miếng nói:

- Dù sao các báo cáo đều là chúng ta báo lên, chỉ cần chúng ta không nói, nói không chừng lĩnh chủ đại nhân căn bản sẽ không biết chúng ta làm ra chuyện đó?

Phất Lan vỗ đầu:

- Ngươi không nghĩ xem, một cái trang viên hư hỏng này có đáng giá bao nhiêu chứ? Lĩnh chủ đại nhân tùy tiện ban cho phần thưởng chính là tốt gấp mấy lần trang viên này!

Nói đến đây Phất Lan không kiên nhẫn khoát tay:

- Ngươi qua một bên đi! Ta phái người khác đi thông báo.

- Đừng vậy mà! Ta đi không được sao?

Tên tiểu đầu mục đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội lập công như vậy, không đợi đáp ứng liền chạy đi.

Còn như một mình đối mặt với một Kỵ sĩ tuyên bố thông cáo có thể có chuyện gì nguy hiểm hay không? Người lăn lộn kiếm cơm ăn hàng ngày như hắn căn bản là không quan tâm tới vấn đề này.

Khiến tên tiểu đầu mục cảm thấy có điểm khác lạ là, lão Kỵ sĩ già trong bầu không khí trầm lặng trước mắt lại còn hỏi hắn là lĩnh chủ nào truyền đạt mệnh lệnh, rồi sau khi biết được đáp án, lại đột nhiên hai mắt sáng rực lên ngỏ lời phục tòng mệnh lệnh.

Tên tiểu đầu mục tuy rằng rất thất vọng, nhưng sau khi đi vào trang viên, cũng thấy được trang viên cũ nát, lợi hại cho lắm cũng chỉ có vậy thôi, hắn thầm nghĩ xong cáo từ quay về báo cáo với Phất Lan.

Đám người Phất Lan thấy hoàn thành nhiệm vụ một cách dễ dàng, liền chuẩn bị tìm tới mục tiêu kế tiếp, mà đúng lúc này trong sân nhà có động tĩnh.

Tên tiểu đầu mục quay đầu lại vừa nhìn thấy, lơ đểnh nói:

- Lão già Kỵ sĩ kia thật đúng là nóng tính, không ngờ lại xuất binh ngay, cũng không nghĩ lại xem lão có bao nhiêu người chứ! Cũng không thèm chờ minh hữu tới liền một mình chạy đi thảo phạt phản nghịch. Đây không phải đồ ăn dọn sẵn mời người ta tới ăn đâu?

Nghe nói như thế cả đám không kìm được quay đầu lại nhìn, vừa trông thấy đám tráng đinh đều nuốt nuốt nước miếng ừng ực, mà tên tiểu đầu mục thì rất là kinh ngạc nói:

- Ái chà! Không ngờ lão già này lại còn có thứ giáp kỵ sĩ quý giá như vậy, lại còn có một con ngựa khỏe mạnh nữa chứ! Xem ra thật đúng cái gọi là thuyền cũ cũng có mấy cân đinh đây! Lão già này khẳng định trước kia là một Kỵ sĩ rất có năng... Ái...

Tên tiểu đầu mục nói đến đây lập tức đưa tay dụi mắt, ngay sau đó kinh hô:

- Trời ạ! Ta không phải hoa mắt chứ?

Tiếng kêu kinh hãi của tên tiểu đầu mục khiến mọi người đều quay đầu nhìn lại lần nữa, vừa thấy cả đám đều hít một hơi khí lạnh, tất cả đều há hốc miệng ngẩn người nhìn về phía cổng trang viên.

Chỉ nhìn thấy lão nhân Kỵ sĩ kia toàn thân mặc giáp kỵ sĩ trắng như tuyết, cưỡi con ngựa cao to, một mình một ngựa dẫn đầu đám thủ hạ đi ra ngoài trang viên.

Nếu chỉ là một trăm binh sĩ, mọi người cũng không kinh ngạc gì lắm, nhưng nhìn đội ngũ kia càng lúc càng dài, quân số càng ngày càng nhiều, tính phỏng chừng ít nhất có hơn một ngàn người nối tiếp đi ra ngoài trang viên.

Mà nếu chỉ là một ngàn tên binh sĩ bình thường có thể nói chắc lão nhân Kỵ sĩ kia nổi điên mới lấy tất cả nam đinh tá điền, cả người già yếu trong lĩnh địa cũng lôi ra đi dẹp loạn. Trang viên này khẳng định có thể vét ra được đội quân ngàn người đấy.

Nhưng, một ngàn tên lính này đều là hán tử cường tráng, hơn nữa điều kỳ quái nhất là, không ngờ toàn bộ đội quân đều mặc áo giáp, tay cầm binh khí tinh xảo!

Càng làm cho người ta khó có thể chấp nhận là: phía sau đội ngũ lại có mấy chục chiếc xe ngựa lớn chứa đầy vật tư. Mãi đến lúc chi đội quân này biến mất ở trong tấm mắt, tất cả mọi người mới bừng tỉnh lại. Vừa chợt tỉnh lập tức nhớ tới vừa rồi còn chuẩn bị nếu như đối phương không đồng ý xuất binh thì lập tức tấn công nữa đấy! Lúc này xem ra, chính mình thật đúng là vừa mới bước một chân vào quan tài đây!

Tên tiểu đầu mục lại bị dọa đến mặt không còn chút máu, ai mà ngờ trang viên cũ nát như thế lại có binh lực mạnh mẽ như vậy chứ!

Mà ba người Phất Lan đang lúc sợ hãi, lập tức nghĩ đến liền cho người báo tin tức này với Khang Tư. Khang Tư nhận được tin có hơi phân vân suy nghĩ.

Hắn biết đây là đội quân gì, nhưng không rõ lắm vì sao những người này lại chờ mình đề nghị mới đi tấn công mấy tên phản nghịch. Theo đạo lý bọn họ nguyện trung thành với đối tượng Tử tước Cáp Nhĩ, hắn là khi Tử tước Cáp Nhĩ bị Áo Đặc Hàn áp bức phải khởi binh tấn công mới đúng chứ! Nhưng trước đây không lâu bọn họ lại không hề động tĩnh. Việc này quả thật làm cho người ta cảm thấy rất khác thường!

Khang Tư nghĩ tới đây, cũng chỉ tạm thời ở lại thôn trấn nghĩ ngơi dưỡng quân, cũng không nóng lòng tấn công ba tên phản nghịch còn lại. Dù sao ai cũng không biết đội quân ẩn giấu này xuất hiện rốt cuộc có thật sự đi thảo phạt phản nghịch hay không, hơn nữa ai cũng không thể cam đoan bọn họ thảo phạt phản

nghịch xong, sau đó có quay đao nhắm vào chính hắn hay không? Thật ra hắn cũng không khác gì một kẻ phản nghịch. Cho nên tốt hơn là yên lặng chờ xem biến hóa.

Đám người Phất Lan không có nhận được mệnh lệnh ngưng thi hành nhiệm vụ, đành phải tiếp tục chấp hành.

Tuy nhiên theo quý tộc bọn họ thăm viếng càng ngày càng nhiều. Bọn họ liền phát hiện sự tình trở nên càng ngày càng kỳ quái.

Đầu tiên xem ra quý tộc giàu đến chảy mỡ có binh mã dồi dào, đều xem thường không xem Khang Tư vào mắt, người vào thông báo đều bị làm nhục một phen chạy ra, đối với hạng quý tộc như vậy, đám bọn họ khẳng định không thể trêu vào, chỉ đành báo lên Khang Tư cầu xin trả thù.

Vì sao quý tộc phú quý giàu có lại có hành động như vậy, mọi người cũng hiểu là chuyện rất bình thường. Dù sao người ta có tiền có binh lực có địa vị, cần gì phải nghe đề nghị của một tên lĩnh chủ bên ngoài phần đất, thật dám ra lệnh sao? Điều này coi như là chuyện thường tình của con người, không có gì là lạ.

Mà quái dị là quý tộc ở những địa phương cũ nát, quý tộc càng là cũ nát càng lớn tuổi, đồng thời cũng là càng nguyện ý phục tòng đề nghị của Khang Tư.

Đừng tưởng rằng những người này là bởi vì yếu thế mới không thể không phục tòng mệnh lệnh, nên biết rằng quý tộc lãnh địa càng cũ nát, binh sĩ ẩn giấu của họ càng tinh nhuệ, số lượng cũng nhiều hơn!

Đám người Phất Lan đã từng gặp qua trong một cái trang viên đã cũ nát đến có thể cho rằng đó là vùng hoang dã, lại đi ra gần hai ngàn hán tử cường tráng võ trang hạng nặng!

Gặp được mấy lần chuyện như vậy, đám Phất Lan tự bảo nhau khi đối mặt với quý tộc cũ nát như vậy rất cung kính, còn khi đối mặt với quý tộc phú quý ngược lại chỉ là thái độ ngang tàng ngạo nghễ. Tuy rằng không ít lần bị quý tộc phú quý khi dễ nhục mạ, nhưng bọn họ vẫn cam chịu, bởi vì bọn họ biết rõ những tên đó không đáng để Khang Tư đặt vấn đề, khẳng định sẽ phải chịu nhiều xui xẻo.

Không nói tới năm ngàn binh sĩ trong tay Khang Tư, chỉ riêng binh sĩ tinh nhuệ của các quý tộc nghèo xác xơ kia cũng không sai biệt lắm có hơn một vạn người. Một vạn năm ngàn binh sĩ khẳng định đủ để tiêu diệt đám quý tộc đó!

Trải qua đám Phất Lan bọn họ một phen cố gắng, quý tộc trực thuộc Tử tước lĩnh Cáp Nhĩ trừ ba tên phản nghịch, toàn bộ quý tộc khác đều ghé qua. Đáng tiếc bọn họ đầy nhiệt tình như thế nhưng hoàn toàn không có phát huy được năng lực của mình, không có cơ hội kiến lập công huân, bởi vì sau khi dạo qua một vòng cơ sở các quý tộc, bọn họ mới phát hiện ba bốn trăm người của mình hoàn toàn không đủ mạnh, không có một quý tộc nào họ có thể trêu chọc được. Tuy nhiên bọn họ cũng có công lao rất lớn, bởi vì bọn họ lần này ghé thăm, đã làm cho quý tộc toàn bộ lãnh địa được phân chia rõ ràng làm ba thành phần.

Loại thứ nhất chính là ba tên phản nghịch cùng minh hữu của chúng, tính đại khái có mười ba người; loại thứ hai chính là quý tộc phú quý khinh thường không xem Khang Tư trong mắt, tổng cộng là ba mươi bốn người; cuối cùng chính là quý tộc nghèo túng phục tòng mệnh lệnh của Khang Tư, bề ngoài nghèo nàn túng thiếu bên trong cường tráng, tổng cộng mười tám người.

Mà mười tám quý tộc này, binh sĩ dưới tay ít nhất có năm trăm quân, nhiều nhất có hai ngàn quân. Nói cách khác tổng cộng có khoảng một vạn năm ngàn binh sĩ tinh nhuệ võ trang hạng nặng.

Khi nhận được con số này, Khang Tư cũng có hơi sững sờ:

- Tử tước Cáp Nhĩ rốt cuộc làm thế nào giấu nhiều binh sĩ tinh nhuệ như vậy được? Chẳng lẽ bên trong trang viên của mười tám quý tộc này có địa đạo ngầm? Đám binh sĩ đó rốt cuộc dùng để làm gì? Không ngờ lại ẩn giấu nghiêm mật như vậy? Nếu thật sự có, vậy Tử tước Cáp Nhĩ tiêu phí tinh thần sức lực cũng quá lớn đi?

Giáp Nhị gật mạnh đầu.

Quý tộc ngầm giấu binh dưới địa đạo trong nhà nhiều như vậy cũng không phải là một hai năm có thể xây dựng được, hơn nữa tin tức về những binh sĩ này trước đây vẫn không ai biết, có thể tưởng tượng công tác giữ bí mật nhiều thận trọng và nghiêm mật biết bao.

Càng kỳ lạ hơn là, nhiều khôi giáp binh khí và đãi ngộ lương hướng binh sĩ như vậy khẳng định là một con số tài sản khổng lồ mới có thể chống đỡ được.

Không phải coi thường Tử tước Cáp Nhĩ tiền nhiệm, nhưng nếu thật tính theo tình hình kinh tế bên ngoài của Cáp Nhĩ lĩnh, khẳng định sẽ kiếm không được tài chính và vật tư khổng lồ như vậy.

Nhưng người ta quả thật làm được, mà còn thần bí đến ngay cả con của lão cũng không biết, điều này khiến cho thống lĩnh mật vệ Giáp Nhị cảm thấy bội phục sâu sắc.

- Chủ thượng! Thuộc hạ nghĩ rằng: Tử tước Cáp Nhĩ tiền nhiệm này nhất định cất dấu một cái bí mật rất trọng đại, tuy rằng chúng ta đã đoán ra Tử tước Cáp Nhĩ từng có ước định với Bá tước Bỉ Khắc, khẳng định hai bên đều có bí mật binh doanh, nhưng không nghĩ tới Tử tước Cáp Nhĩ lại giấu binh sĩ tinh nhuệ nhiều như vậy. Với mắt nhìn của thuộc hạ xem ra, một vạn năm ngàn quân này tiêu diệt ba vạn giấu binh của Bá tước Bỉ Khắc là chuyện dễ dàng, cho nên khẩn thiết xin chủ thượng phái Giáp Linh đến giám thị các quý tộc ẩn giấu binh sĩ này.

Giáp Nhị rất cẩn thận đưa ra thỉnh cầu, nếu không phải lo lắng bí mật này sẽ mang đến nguy hại cho chủ thượng, chính hắn cũng sẽ không nghĩ đến phải điều động Giáp Linh tách rời chủ thượng. Bởi vì chuyện này quả thực không thể làm khác được, cũng vì thủ hạ dưới tay vốn không có mật vệ cao cấp như vậy.

Chính mình tự thân đi làm thật ra cũng được, nhưng bản thân mình phải phụ trách trù tính tình báo. Phái Giáp Nhất đi thì càng không cần phải nói, hắn chính là quản lý quân đội.

Tuy nhiên phái Giáp Linh đi rồi, mình và Giáp Nhất nhất định phải ở bên người chủ thượng bất cứ lúc nào, bằng không vạn nhất xảy ra chuyện không may, vậy thì chính mình đưa ra đề nghị điều Giáp Linh đi cũng đủ đáng tội chết vạn lần rồi.

Khang Tư gật đầu:

- Ừ! Quả thật cần tìm hiểu một chút mới được. Tử tước Cáp Nhĩ không giao bí mật giấu binh cho đứa con của mình, mà đám thân tín nắm trong tay giấu binh của lão cũng căn bản không thèm quan tâm tới sống chết của tân nhiệm Tử tước, điều này khiến ta cảm thấy rất kỳ lạ.

- Dạ! Chủ thượng! Thuộc hạ có dự đoán rằng, thuộc hạ có mối nghi ngờ.

Không biết vì sao hắn lại có hai câu nói mâu thuẫn như vậy:

- Các quý tộc này sở dĩ không thèm quan tâm tới sống chết của tân nhiệm Tử tước, có thể do bọn họ cho rằng tiền nhiệm Tử tước Cáp Nhĩ là bị tân nhiệm Tử tước hại chết hay không?

Giáp Nhị đưa ra ý nghĩ của mình. Trước kia mật vệ không cần suy nghĩ nhiều, nhưng hiện tại hắn là tổng trưởng, đương nhiên phải có lối suy nghĩ và ý tưởng riêng của mình, bằng không cái gì cũng đều không hiểu, thì làm sao quản lý khâu tình báo giúp chủ thượng? Vì cái gì chuyện chủ thượng nghĩ đến mà hắn cũng không nghĩ tới? Đây chính là tổng trưởng Tương Văn dạy bảo đấy.

Khang Tư cau mày nói:

- Có khả năng rất lớn là vì nguyên nhân này, tuy nhiên còn có điểm không thể giải thích, xem bọn hắn có thể trở thành quý tộc giấu binh, chứng tỏ bọn họ tuyệt đối trung thành với Tử tước Cáp Nhĩ, theo lý mà nói sau khi Tử tước Cáp Nhĩ qua đời, phò lên một người có huyết mạch gia tộc Cáp Nhĩ để kế thừa gia tộc Cáp Nhĩ chứ, như thế nào để mặc cho Tử tước Cáp Nhĩ thế chấp cả tòa thành, để mặc cho gia tộc Cáp Nhĩ cứ như vậy bị diệt vong?

Giáp Nhị cũng nhíu mày khổ sở suy nghĩ, đó là một vấn đề rất khó giải thích. Tuy nhiên đột nhiên hắn như linh quang chợt lóe, có điểm khó tin nói:

- Chủ thượng! Ngài nghĩ xem các quý tộc giấu binh đó có khả năng chỉ nguyện trung thành với riêng cá nhân Tử tước Cáp Nhĩ, mà không phải nguyện trung thành với gia tộc Cáp Nhĩ hay không?

- Không có khả năng đâu? Tử tước Cáp Nhĩ là chủ nhân của gia tộc Cáp Nhĩ, nguyện trung thành với lão không phải là nguyện trung thành với gia tộc Cáp Nhĩ sao? Ngươi vì sao lại nghĩ ra kết luận như vậy?

Khang Tư rất nghi hoặc hỏi.

- Chủ thượng! Thuộc hạ là nghĩ tới tuổi tác của mười tám vị quý tộc giấu binh. Nên nhớ rằng tuổi trẻ nhất trong bọn họ đều có thể làm tổ phụ của Tử tước Cáp Nhĩ. Sau khi thuộc hạ biết bọn họ là quý tộc giấu binh, đã cố ý đi tra xét qua thân phận quý tộc của bọn họ trong tư liệu còn lại của tòa thành Cáp Nhĩ, thuộc hạ phát hiện ra thậm chí sớm nhất có thể ngược dòng đến hơn trăm năm về trước. Có thể nói mười tám vị quý tộc giấu binh này, đã tồn tại ở Cáp Nhĩ lĩnh cũng không có thay đổi tên họ, so với Tử tước Cáp Nhĩ, bọn họ mới xem như chân chính là quý tộc bản địa.

Giáp Nhị vừa nói vừa sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình.

- Ồ! Ý của ngươi là, nếu bọn họ xuất thân là quý tộc lâu đời của địa phương này, như vậy thì khả năng không lớn nguyện trung thành với gia tộc Cáp Nhĩ, nhưng có khả năng người mà Tử tước Cáp Nhĩ nguyện trung thành cùng với họ là một người?

Khang Tư hỏi.

- Đúng vậy! Tuy nhiên điều này không phải là suy đoán cuối cùng của thuộc hạ.

Giáp Nhị nói.

- Suy đoán cuối cùng? Thật sự có quan hệ với Tử tước Cáp Nhĩ cùng mười tám vị quý tộc giấu binh trong đó?

Khang Tư hỏi.

- Đúng vậy! Thuộc hạ nghĩ rằng quan hệ giữa Tử tước Cáp Nhĩ cùng mười tám vị quý tộc giấu binh là quan hệ cấp trên cấp dưới. Như là quan hệ cấp trên và cấp dưới trong cùng một tổ chức một bộ ngành nào đó. Thuộc hạ nghĩ rằng có lẽ bởi vì nguyên nhân này, bọn họ mới không thèm quan tâm tới sống chết của Tử tước Cáp Nhĩ tân nhiệm, bởi vì Tử tước Cáp Nhĩ mới không phải thành viên trong tổ chức, không có liên quan với bọn họ!

Giáp Nhị càng nói càng kích động, cũng càng nói càng rúng động, không ngờ Cáp Nhĩ lĩnh lại giấu một tổ chức thần bí mà khủng bố thế này?! Không được, mình tuyệt đối không cho phép ở trong lãnh địa của chủ thượng có tổ chức nằm ngoài vòng kiểm soát của chủ thượng!

Khang Tư cũng bị chấn động một hồi, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Tùy tiện hành động một lần mở rộng địa bàn liền đào ra một tổ chức thần bí không biết năng lượng lớn bao nhiêu, không biết vũ lực mạnh bao nhiêu, cũng không biết thành viên là ai?

Nhưng nếu tổ chức thần bí này bố trí bí mật thận trọng như thế, hơn nữa xem ra hẳn là đã bố trí một đoạn thời gian rất lâu rồi. Nhưng vì sao mình chỉ đưa ra đề nghị một cái, các quý tộc giấu binh bọn họ hoàn toàn không có người nào biết tới, bỗng dưng cùng một loạt xông ra?

Nghĩ vậy, Khang Tư đột nhiên cả người chấn động giống như bị sét đánh, nhìn thấy bộ dáng Khang Tư, Giáp Nhị vội hỏi:

- Chủ thượng! Ngài không có việc gì chứ?

Khang Tư hai mắt tản ra tia hào quang kỳ lạ, có phần không tin tưởng nhìn Giáp Nhị hỏi:

- Ngươi nói xem bọn họ có khả năng là một phần tử của hậu duệ Cổ quốc hay không?

248. Chương 248: Mạnh Ai Nấy Làm. (1+2)

- A!

Giáp Nhị trước tiên bị điều này làm cho khiếp sợ, nhưng đánh giả tỉ mỉ lại thì liền lập tức hưng phấn.

- Chủ thượng, điều này rất có thể, ngài ngẫm lại, vì sao Tử Tước Cáp Nhĩ đối với ngài lại có vài phần kính trọng, trong lúc ngài còn là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê thì đã ủy thác ngài đóng giữ Thanh Hương lĩnh? Lúc Tử Tước Cáp Nhĩ cùng Bá tước Bỉ Khắc diễn kịch, ngài tuy lập được nhiều quân công, nhưng có thể thu được toàn bộ Thanh Hương lĩnh, lại còn ghi rõ là lĩnh độc lập, không cần chịu người thừa kế phong

quân quản lý, hơn nữa quan trọng nhất, vì sao những quý tộc ẩn binh hết sức thần bí, căn bản không có người nào biết tới, vừa nghe ngài triệu hoán, liền không tiếc bại lộ thân phận cùng nhau xông ra? Chỉ có bọn họ đều là hậu duệ Cổ quốc, biết ngài là huyết mạch vương thất Cổ quốc, cho nên mới sẽ trợ giúp ngài, không sai, khẳng định là nguyên nhân này.

Nhưng mà Giáp Nhị nhanh chóng phát hiện mình nhanh miệng lỡ mồm, nói mấy câu trước đó lại có ý như hạ thấp Khang Tư, đương nhiên phải lập tức xin lỗi, Khang Tư đang trong giật mình chỉ tùy ý khoát tay, hắn biết vì sao Giáp Nhị lại hưng phấn như vậy.

Bởi vì nếu suy đoán này là thật, như vậy mình chẳng những khi không có thêm một vạn năm ngàn binh sĩ tinh nhuệ trang bị đầy đủ, lại còn thêm một tổ chức có năng lực vô cùng hỗ trợ, đối với sự nghiệp mình khẳng định sẽ có trợ lực lớn.

Chỉ là Khang Tư nhanh chóng lắc đầu nói:

- Đừng trông cậy vào cái bánh từ trên trời rớt xuống, hỗ trợ khi không rơi xuống là kỳ ngộ cũng là nguy hiểm, trọng yếu nhất vẫn là căn cơ của mình có vững chải bền chắc hay không, chỉ cần bản thân chúng ta đủ mạnh, trợ lực bên ngoài chỉ là thêu hoa trên gấm chứ không phải đưa than trong ngày tuyết.

Giáp Nhị sững sờ, nhưng lập tức hiểu được khác nhau giữa thêu hoa trên gấm và đưa than trong tuyết.

Nếu như hiện giờ thế lực chủ thượng đủ mạnh, như vậy cái tổ chức tồn tại không biết bao nhiêu năm, lực lượng không biết mạnh cỡ nào kia thêm vào chỉ có thể cho chủ thượng sử dụng, là đóng góp cho chủ thượng một viên gạch nền thống trị, đây là thêu hoa trên gấm, có thì tốt hơn, không có cũng không sao cả.

Mà hiện giờ tuy rằng chủ thượng có thế lực, nhưng tuyệt đối không nói là cường đại, phương diện này, cái tổ chức thần bí kia xen vào tuyệt đối là đưa than trong tuyết, có thể để cho chủ thượng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng người ta mang theo lực lượng mạnh như thế nhập vào, vị trí thủ lĩnh thì không tranh chấp, nhưng mà các vị trí trọng yếu hiển hách phía dưới khẳng định phải nắm trong tay bọn họ.

Giống như Bộ tình báo của mình, khẳng định cũng sẽ rơi vào trong tay đối phương, hơn nữa chính mình cũng không có cách nào phản bác, bởi vì người ta thâm căn cố đế, mạng lưới tình báo cùng nhân viên tình báo đều phải mạnh hơn của mình nhiều, ngươi có thể chiếm cứ không bỏ được sao?

Phương diện quân đội càng không cần phải nói, chỉ cần một vạn năm ngàn tráng binh người ta bố trí ở chỗ này cũng đủ trở thành chủ lực cho Khang Tư lĩnh, quân đội là người ta mang tới, chức vụ quân đội cũng phải tặng cho người ta chứ, hầu như chỉ có thể nói chấp nhận, quân đội lập tức biến thành của người ta rồi.

Về phần nhân viên quan văn, cũng không cần nói tới, người ta căn cơ thâm hậu, khẳng định nhân tài bồi dưỡng vừa nhiều vừa có năng lực, nếu như cùng một hệ thống, đương nhiên là người có năng lực ngồi trên, đảo qua xào lại, chức quan văn đều bị người ta chiếm đi. Tình báo bị người ta khống chế, quân đội cũng là người ta khống chế, hơn nữa người ta khống chế hệ thống là do cạnh tranh quang minh chính đại, hoàn toàn hợp pháp hợp lý, tuy rằng đến lúc đó chủ thượng tuyệt đối còn có thể mang danh nghĩa thủ lĩnh, nhưng cũng chỉ là một cái thủ lĩnh hư danh, chuyện gì cũng phải do người ta quyết định.

Có thể nói trước kia bọn họ nói là tính, như vậy sau khi gia nhập cũng là bọn họ nói chuyện, thứ quyền lợi này nào có quan hệ tới thân phận của chủ thượng chứ.

Biết rõ những điều này, Giáp Nhị không nhịn được nhìn lại tổ chức thần bí rất có thể là hậu duệ Cổ quốc dựng lên, liền có cảm giác địch ý sâu đậm.

Khang Tư nhìn thần sắc Giáp Nhị liền biết hắn nghĩ gì, không khỏi cười nói:

- Cũng không cần cảnh giác như vậy, dù sao chúng ta coi như không phải chuyện gì là được, cần quản lý thì quản lý, cần liên hợp thì liên hợp, bảo trì hai hệ thống là được, hơn nữa, đây chỉ là chúng ta suy đoán mà thôi, nói không chừng người ta căn bản không có quan hệ gì với ta cả, chỉ là thấy bọn phản bội không thuận theo mới đi ra.

- Rõ.

Tuy rằng Giáp Nhị trả lời thế, nhưng lại càng thêm cho rằng, mười tám quý tộc ẩn binh chính là thành viên tổ chức thần bí do hậu duệ Cổ quốc thành lập, trong lòng quyết định nhất định phải giám sát bọn họ nghiêm ngặt, tuyệt đối không để cho bọn họ có cơ hội tước mất quyền lực của chủ thượng.

Tuy rằng ngoài miệng nói là các quý tộc ẩn binh này rất có thể không phải do hậu duệ Cổ quốc thành lập, nhưng thấy Khang Tư mang binh mã triệu hồi từ Nghiệp đoàn lính đánh thuê về đóng ở tòa thành Cáp Nhĩ, liền biết kỳ thật trong lòng Khang Tư vẫn cho rằng các quý tộc ẩn binh này chính là do hậu duệ Cổ quốc thành lập.

Mà muốn biết suy đoán này có đúng hay không, nhìn bọn họ tiêu diệt kẻ phản bội xong, có thể tới thành phủ Cáp Nhĩ bái kiến mình thì biết.

Tuy rằng hệ thống mật vệ còn thô sơ, nhưng tìm hiểu hành động của mười tám quý tộc ẩn binh vẫn còn có thể làm được, cho nên tình báo về bọn họ tiếp nối không dứt truyền về phía Khang Tư, chỉ vừa nhìn nội dung tình báo, Khang Tư liền biết mười tám lão kỵ sĩ này đều đánh lớn.

Bọn họ dựa theo thực lực trong tay cùng vị trí xa gần, đầu tiên có mười tên phản bội minh hữu bị giải quyết trong thời gian cực ngắn.

Nhìn biểu hiện binh lính chiến đấu mật vệ truyền lại, Khang Tư tính toán một chút, trước mắt vệ đội lĩnh chủ căn bản không phải đối thủ của bọn họ, chỉ có bộ đội tinh nhuệ do mình huấn luyện nhiều năm trước đây mới có thể so sánh, nhưng mà ngẫm lại vệ đội mới thành lập bao lâu, người ta lại đã chuẩn bị tới bao lâu rồi, có kết quả này cũng là rất bình thường.

Giải quyết xong mười tên phản bội minh hữu này, các quý tộc ẩn binh không sử dụng khí tài công thành gì, cũng không mang theo xe ngựa chứa quân nhu, ngược lại để xe ngựa đi thẳng.

Dựa theo hành trình xe ngựa, hẳn là đi tới chỗ hang ổ ba tên phản nghịch đầu tiên.

Đánh xong binh lính phân tán xung quanh, bọn họ trực tiếp cướp sạch tiền tài lương thực vật tư trong hang ổ quân địch, về phần nhân khẩu căn bản không cần tới.

Sau đó cũng không thấy bọn họ thương lượng, cứ theo vị trí bản thân xa gần với ba tên phản bội, đi tới trước, gặp người cùng mục tiêu thì tự động tập kết một chỗ.

Quá rõ ràng, hơn nữa bố cục của bọn họ cũng chính xác quá đáng, chỉ nhìn bọn họ có thể vừa vặn tới mục đích cùng lúc với xe ngựa quân nhu nửa đường mới xuất phát thì biết ngay.

Lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng bọn họ tự ngạo quá mức, lại phân phối bình quân binh lực, cũng không mang theo một cái trọng binh xuất kích, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai từng bước từng bước tiêu diệt phản bội, nhưng chờ lúc bọn họ khởi hành mới phát hiện, những quý tộc ẩn binh này đã có định liệu trước, cũng có tự tin với binh lính của mình.

Bọn họ tiến đánh ba thôn trấn hang ổ, trực tiếp lấy nỏ công thành cùng cung nỏ từ trong xe ngựa quân nhu, mười cái nỏ công thành bắn đồng loạt, hang ổ kẻ phản bội liền bị bắn nát bét, còn mấy trăm cung nỏ cùng bắn phá, trên tường thành liền không còn một bóng người.

Sau đó binh sĩ quý tộc ẩn binh căn bản không đánh lên tường trấn hay cửa trấn, trực tiếp lấy mũi tên cắm trên tường trấn làm cầu thang, mất vài giây đã leo lên tường trấn.

Mọi chuyện sau đó liền đơn giản, sau một trận chém giết, thôn trấn bị phá, ba tên phản bội này cũng không có vận may như Áo Đặc Hàn, đám quý tộc ẩn binh này cũng không hỏi chuyện, trực tiếp chém cho xong việc, cuối cùng dựa theo thông lệ cướp sạch hang ổ kẻ phản bội, dẫn đội rời đi.

Xem lại hành trình, các quý tộc ẩn binh này chỉ dùng có ba ngày thời gian, liền diệt hết kẻ phản bội cùng minh hữu mười ba nhà quý tộc, hơn nữa trong đó trên lộ trình tiêu hao là hai ngày, cướp đoạt gì đó dùng nửa ngày, chiếu theo thời gian, tất cả chiến đấu đều là một hơi đánh hạ, ngắn gọn đến mức làm người ta khiếp sợ.

Mật vệ tiếp tục đưa tới tình báo, những quý tộc ẩn binh này sau khi đưa binh lính bọn họ về nơi xuất phát, các quý tộc ẩn binh mới mang theo mấy người hộ vệ thẳng hướng tòa thành Cáp Nhĩ.

Nhìn những tình báo này, Giáp Nhị thần sắc có chút phức tạp nói:

- Chủ thượng, khả năng bọn họ là hậu duệ Cổ quốc đã vượt quá tám phần mười rồi.

Nhưng nói đến đây, phát hiện Khang Tư cau mày, cho rằng Khang Tư lo lắng thực lực của bọn họ, cũng không dám nói nữa.

Một hồi lâu sau, Khang Tư vỗ vỗ tình báo trong tay nói:

- Bên trên này ghi là các quý tộc ẩn binh này đều là tự mình dẫn binh xuất động, tự mình dẫn binh trở về, sau đó mới mang theo mấy người tới tòa thành Cáp Nhĩ.

Giáp Nhị cảm giác lời này có chút quái dị, làm sao nghe ra có chút cảm giác khó chịu một cách kỳ quái, nhưng không biết nói thế nào, chỉ còn phải đợi Khang Tư nói lời kế tiếp.

- Bọn họ mang theo binh lính xuất chiến, có thể nói là tự báo thân phận, cho nên rất bình thường, nhưng lại tự mình dẫn binh lính trở về, cái này hiển nhiên có chút quái dị.

Nghe được Khang Tư nói vậy, Giáp Nhị hơi nghi hoặc:

- Chủ thượng, mặt này có chỗ nào quái dị chứ?

- Đầu tiên là tuổi tác của những quý tộc ẩn binh này, cũng đã lớn, có thể nói là già nua rồi chứ.

Khang Tư hỏi. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Phải, còn trẻ nhất cũng là năm sáu mươi tuổi, già nhất có người đã hơn bảy mươi.

Giáp Nhị gật đầu.

- Hơn bảy mươi, Thị Tòng Trường cũng là hơn bảy mươi, hắn cũng không có sức lực cưỡi chiến mã chạy rong ngoài hoang dã đồng thời tác chiến duy trì liên tục suốt ba ngày, hơn nữa đánh xong lập tức chạy một đoạn đường về nhà, tiếp đó cũng không nghỉ ngơi lập tức chạy tới nơi này, thật là quá cường hãn đi chứ.

- Ấy, đúng vậy, thân thể bọn họ thật đúng là cường hãn quá đáng mà, tình báo biểu hiện bọn họ mặc giáp kỵ sĩ nghênh ngang, giáp kỵ sĩ kia nhẹ nhất cũng phải năm mươi cân đó, biến thái, thật là quá biến thái mà, ấy, chủ thượng, lẽ nào bọn họ có quan hệ với ác ma?

Vốn đang lắc đầu cảm thán không thôi, Giáp Nhị sắc mặt đại biến thất thanh kinh hô, bọn họ trải qua chiến tranh ác ma, gặp phải loại chuyện cổ quái này khẳng định sẽ nghĩ tới phương diện này trước nhất.

Khang Tư hơi chút khổ sở lắc đầu:

- Không dám xác định, ai biết bọn họ có phải thân bất tử như Giáp Linh hay không, nhưng mà binh lính bọn họ cũng rất cổ quái.

Sắc mặt Giáp Nhị ngưng trọng gật đầu nói:

- Đúng là có điểm cổ quái, vốn tinh nhuệ trải qua huấn luyện lâu như vậy, hắn chỉ cần hạ mệnh lệnh xuống, bọn họ sẽ chấp hành, giống như về nhà, hoàn toàn có thể để bọn họ tự mình trở về, căn bản không cần cẩn thận như thế.

- Bởi vì sự tồn tại của bọn họ đã được phơi bày, căn bản không cần trở lại binh doanh bí mật nữa, cứ đóng quân ở trong trang viên của các quý tộc ẩn binh là được.

- Nếu như vậy, vì sao các quý tộc ẩn binh kia còn phải cố ý dẫn bọn họ về nhà, lẽ nào các binh lính này đều là ác ma?

Khang Tư lắc đầu:

- Hắn không phải đều là ác ma, bởi mật vệ từng báo cáo bọn họ có ăn uống ngủ nghỉ, hơn nữa ở chiến trường cũng sẽ đổ máu tử vong, lần chiến đấu này mỗi quý tộc ẩn binh đều mang về mười mấy cổ thi thể.

- Nếu không biết chi tiết, như vậy chúng ta còn cần phải tăng mạnh giám thị mới được, chủ thượng, nếu như những quý tộc ẩn binh này muốn ngài biểu lộ thân phận, ngài vẫn nên đừng tiếp nhận thì tốt hơn, bởi chúng ta không rõ chi tiết về bọn họ, tùy ý tiếp nhận sợ rằng sẽ khi không trêu chọc địch nhân cường đại.

Giáp Nhị đề nghị.

Khang Tư gật đầu nói:

- Ừ, đúng là như vậy, tổ chức thần bí khó lường như thế vẫn nên cố sức đừng đính đừng chọc vào là tốt nhất.

Nói đến đây đột nhiên Khang Tư cười nói:

- Nếu như thế, chúng ta dứt khoát ủy thác bọn họ liên hợp quản lý Cáp Nhĩ lĩnh thì sao, chúng ta đặt lực chú ý trên mặt Thanh Hương lĩnh thế nào?

- Chủ thượng, thuộc hạ cho rằng, nếu như chủ thượng không nghe bọn họ biểu lộ thân phận, có khả năng bọn họ sẽ không chịu ủy nhiệm này, hơn nữa khống chế được Cáp Nhĩ lĩnh cũng có thể hợp nhất Quỳ Lạp lĩnh, Lâm Tuyết lĩnh cùng Thanh Hương lĩnh lại thành một khối, chúng ta tuyệt đối không thể buông tha quyền khống chế trực tiếp Cáp Nhĩ lĩnh này được, cho nên theo thuộc hạ thấy vẫn nên tùy cơ ứng biến, xem tình hình quyết định, dù sao chúng ta cứ thầm giám sát nghiêm mật cảnh giác bọn họ.

Giáp Nhị lại đề nghị.

- Ài, quên đi, làm sao vô duyên vô cớ thêm nhiều phiền toái như thế chứ.

Khang Tư lắc đầu cảm khái, lúc này hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi ra sân thượng thành phủ, liếc mắt nhìn ra xa, có thể thấy được bình nguyên Cáp Nhĩ danh tiếng lẫy lừng Hách Nhĩ lĩnh, cũng là kho lương thực của Hách Nhĩ lĩnh.

Tuy rằng mấy ngày nay khắp Cáp Nhĩ lĩnh đều có chiến đấu, nhưng bởi trước kia thành phủ Cáp Nhĩ bị cướp bóc sạch sẽ một lần, không có giá trị, hiện giờ lại bị Khang Tư chiếm lấy, không ai dám tới trêu chọc, cho nên khu vực trong thành bảo Cáp Nhĩ một mảnh gió êm sóng lặng, nhìn các nông dân đang vội vàng làm việc trên đồng ruộng là biết chiến tranh căn bản không lan đến chỗ bọn họ.

Ngay lúc Khang Tư thưởng thức một mảnh trời đất bao la này, xa xa xuất hiện một gã kỵ binh vung roi giục ngựa chạy thẳng về hướng này.

Vệ binh thành phủ lập tức tiến vào trạng thái đề phòng, tuy rằng đối phương chỉ có một người, nhưng ai biết có phải là kẻ ám sát gan to bằng trời hay không chứ.

Chờ thấy phía sau kỵ sĩ treo lá cờ có huy chương Bá tước Bỉ Khắc, một vệ binh tiến lên trước, chuẩn bị kéo ngựa lại.

Người lăn lộn ở Bỉ Khắc lĩnh đều biết, kỵ binh như vậy chính là lính liên lạc của Bá tước Bỉ Khắc, không có mệnh lệnh khẩn cấp sẽ không phái bọn họ ra.

Trong cảm nhận của thủ hạ Khang Tư, lĩnh chủ của mình tuy là độc lập, nhưng khẳng định sẽ cho Bá tước mặt mũi, cho nên mới chuẩn bị tiếp đón tên lính liên lạc này.

Lính liên lạc cũng không khách khí, nhảy xuống ngựa liền bỏ dây cương cho vệ binh, sau đó vừa thở dốc vừa rút một quyển da dê hô:

- Tử Tước Cáp Nhĩ ở nơi nào, mệnh lệnh khẩn cấp của Bá tước Bỉ Khắc, lập tức triệu tập tất cả binh mã tiêu diệt Khang Tư Lôi Luân Đặc giả mạo hậu duệ vương thất Cổ quốc, là nghịch tặc lớn nhất Tuyết quốc từ xưa tới nay.

Vốn vệ binh muốn dẫn ngựa đi, cùng các vệ binh muốn đi truyền lời cùng một lúc dừng mọi động tác, dùng ánh mắt có chút quái dị nhìn cái kỵ binh này.

Kỵ binh hiển nhiên cũng bị nhiều ánh mắt nhìn lại như vậy làm trong lòng bốc lửa, lão tử không ngủ không nghỉ, tốn hao mười mấy ngày cả người đầy bùn đất mới lặn lội tới tận đây, các ngươi lại dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, lẽ nào quần áo trên người ta đầy bùn đất thì dám miệt thị lính liên lạc trực thuộc Bá tước Bỉ Khắc sao?

Ngay khi cái kỵ binh này bởi đất lạ không quen mà cố nén lửa giận, hỏi lại Tử Tước Cáp Nhĩ một lần nữa, mấy người vệ binh đồng thời chỉ chỉ vào đỉnh thành phủ.

Kỵ binh ngẩng đầu nhìn lại, thấy Khang Tư cùng Giáp Nhị đứng ở sân thượng, hắn cho mình là đúng hành lễ hô:

- Là Tử Tước Cáp Nhĩ đại nhân sao, nơi này có công văn mệnh lệnh từ Bá tước Bỉ Khắc, mời tiếp nhận.

Khang Tư nhìn cái kỵ sĩ mơ hồ này, lắc đầu nói một câu "Ta không phải Tử Tước Cáp Nhĩ " liền xoay người đi, từ khi biết lời đồn đãi thân phận mình là hậu duệ vương thất Cổ quốc truyền khắp thiên hạ, thì đã có dự cảm Bá tước Bỉ Khắc sẽ đánh mình, cho nên đối với kỵ sĩ mang theo mệnh lệnh căn bản không có hứng thú.

Khang Tư không có hứng thú là cũng có nguyên nhân, Tử Tước Cáp Nhĩ đã bị đánh đuổi nhiều ngày, chính mình chiếm lấy thành phủ Cáp Nhĩ nhiều ngày rồi, sứ giả của Bá tước Bỉ Khắc mang theo mệnh lệnh Tử Tước Cáp Nhĩ đánh mình lại lâu như vậy mới tới được.

Nhìn sứ giả kia toàn thân bùn đất, xem ra thời gian đều bị hao tốn trên đường đất lầy lội.

Đường xá nơi này thật là quá kém, xem ra tạm thời đình chỉ xây dựng thành phủ Vô Ưu, để cho bộ đội chỉnh sửa lại đường xá trong lãnh địa mới được, không thì gặp khí trời tuyết vừa tan như bây giờ, bộ đội không cần nghĩ chuyện xuất chinh nữa.

Khang Tư đối với cái kỵ binh kia không có hứng thú, nhưng không có nghĩa là Giáp Nhị phụ trách tình báo Nam tước đại nhân không có hứng thú, nên biết rằng tình báo đều là thu thập từng chút từng chút gộp lại, cho nên hắn quay sang vệ binh hô:

- Bắt hắn lại, đừng để hắn tự sát.

- Rõ, thưa đại nhân.

Vệ binh lập tức như mãnh hổ tràn lên đẩy ngã kỵ binh đang không biết có chuyện gì xảy ra, cái kỵ binh này vừa hô lên một câu "Các ngươi làm gì", đã bị vệ binh dùng vải vụn nhét miệng, sau đó động tác nhanh nhẹn trói hắn thành một cục, kéo lên mang đi.

Kỵ binh ngửa mặt lên trời, đến lúc này mới phát hiện phất cao cao trên đỉnh thành phủ, lại là một lá cờ Bạch Mạn Mân Côi.

Cái này không phải cờ hiệu của Khang Tư, cái tên giả mạo hậu duệ vương thất Cổ quốc, bị Bá tước đại nhân gọi nghịch tặc lớn nhất Tuyết quốc sao?

Lúc nào hắn chiếm được thành phủ Tử Tước Cáp Nhĩ, lẽ nào hắn cứ thế đánh ra, như vậy, chẳng phải Bá tước gặp địch ngay dưới bụng mình, Bá tước gặp nguy hiểm rồi.

Đáng tiếc, cho dù kỵ binh giãy dụa thế nào cũng không thể nhúc nhích, xem chừng hắn vĩnh viễn cũng không thấy được Bá tước đại nhân của hắn.

Khang Tư nhìn mười tám vị lão đầu bề ngoài già cỗi, thần tình lại hết sức tinh thần ở trước mắt, nếu như không biết chi tiết về bọn họ, như vậy khẳng định sẽ nói bọn họ rất biết bảo dưỡng, mới ở tuổi này còn giữ được tinh thần như vậy.

Thế nhưng nếu như biết bọn họ lại có thể mặc được giáp kỵ sĩ hơn năm mươi cân, mang theo một đống lớn thủ hạ chạy toán loạn Cáp Nhĩ lĩnh liên tục phát động chiến tranh, sợ rằng con mắt phải rớt xuống đất.

Đối với mấy lão đầu rõ ràng không phải người này, nhưng vẫn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm mình, Khang Tư ngoài bất đắc dĩ cũng là bất đắc dĩ.

Nhìn biểu tình bọn họ thì biết, trăm phần trăm bọn họ là thành viên tổ chức hậu duệ Cổ quốc thành lập, nhưng chính mình lại không muốn tham dự vào, cũng không muốn bọn họ xen vào, cho nên sau khi mình cùng bọn họ gặp mặt rồi vẫn nói trái nói phải.

Mười tám người này đúng là yêu quái trong đám già thành tinh, vừa nhìn bộ dạng Khang Tư không muốn biểu lộ thân phận với mấy người bên mình, vừa đảo mắt liền biết rõ vì sao Điện hạ được đồn đãi hậu duệ vương thất vì sao lại như thế.

Vốn bọn họ muốn mở miệng giải thích sau khi biết được Khang Tư băn khoăn, ngược lại không nói một lời.

Một lúc lâu, lão đầu tuổi tác cao nhất, đột nhiên nói ra:

- Điện hạ, có phải là ngài bận tâm một khi chúng ta nhận thức, chúng ta sẽ tước mất quyền lực của ngài?

Khang Tư thật là bị lão đầu kia gọi một tiếng Điện hạ, làm cho rét run một chút, xem ra mình phải ngồi cái ghế thân phận hậu duệ vương thất Cổ quốc rồi, đối với cái thân phận này Khang Tư rất bất đắc dĩ, chỉ là một dòng họ nghĩa phụ đặt cho, vậy là trên lưng mình liền gánh một trách nhiệm trầm trọng như vậy.

Nếu như cả đời không tới được Bắc quốc, vậy chính mình không cần gánh vác cái gì, đáng tiếc ý trời trêu người, lại bị vòi rồng cuốn tới nơi đây, hơn nữa chính mình còn đi tìm kiếm nguồn gốc dòng họ, còn gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Hiện giờ tốt rồi, nguồn gốc dòng họ đã tìm được, thế nhưng phiền phức cũng tìm tới tận cửa, thật là khổ não mà, ài, vẫn nên trực tiếp nói rõ với bọn họ, chính mình thật là chẳng muốn nhiều phiền toái như vậy.

Khang Tư có quyết định lắc đầu nói trực tiếp:

- Ta cũng không phải lo lắng các ngươi, mấy người các ngươi, không thể lấy mất quyền lực của ta, ta lo lắng là tổ chức phía sau các ngươi không biết có bao nhiêu thành viên, một khi chúng ta liên hợp cùng một chỗ, lực lượng tổ chức các ngươi khẳng định sẽ lấn ép tổ chức do ta lập ra hiện giờ, mà tổ chức của ta còn hết sức nhỏ yếu, tuyệt đại đa số chuyện tình đều cần dựa vào lực lượng tổ chức các ngươi, cho nên không tới bao lâu, ta liền thành một thủ lĩnh trên danh nghĩa mà thôi.

Thấy lão đầu muốn biện bạch cái gì, Khang Tư phất tay chặn lại:

- Không cần giải thích, ta không tin trong tổ chức các ngươi không có thủ lĩnh không có quan viên trung cao cấp, bất luận một tổ chức nào đều có người như vậy tồn tại, mà một khi chúng ta hợp nhất, thủ lĩnh cùng đám quan viên trung cao cấp trong tổ chức các ngươi tự nhiên muốn khống chế tổ chức mới, tuy rằng trong lòng bọn họ là muốn trợ giúp ta, nhưng thói quen nhiều năm tự nhiên khiến bọn họ không bỏ được quyền lực, mà ta lại không thể chịu đựng được điều này.

Đám lão đầu trầm mặc không nói, từ biểu hiện bọn họ nhìn ra, Khang Tư hiểu được tổ chức bọn họ khẳng định là rất khổng lồ rất xa xưa, hơn nữa mọi người đều rõ ràng một khi hợp nhất, sự tình phát triển nhất định sẽ tiến hành theo hướng suy nghĩ của mình.

Thấy đối phương không có lời nào để nói, Khang Tư lập tức dứt bỏ cái vấn đề này, ngược lại hiếu kỳ hỏi:

- Các ngươi dựa vào cái gì xác nhận ta là hậu duệ vương thất Cổ quốc, sẽ không phải chỉ bằng dòng họ của ta và cái ấn chương vương thất chứ, mấy thứ này chỉ cần biết chút nghề là có thể giả mạo được mà.

Vẫn là lão đầu cao tuổi nhất đi ra, chỉ thấy hắn hơi nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng bóng chỉnh tề, căn bản không phù hợp với cái tuổi của hắn, cười nói:

- Điện hạ, chúng ta cũng không phải ngu ngốc, bên ngoài nói hậu duệ vương thất Cổ quốc căn bản không hề xuất hiện, đây là sai, trong mấy trăm năm qua, hậu duệ vương thất từng xuất hiện qua vài lần, nhưng mà đều bị chúng ta tra ra là giả mạo, mà bằng chứng bọn họ giả mạo là do chúng ta truyền lưu ra ngoài, hoàn toàn là lãng phí thời gian quý giá của chúng ta, cho nên để đợi hậu duệ chân chính, chúng ta hủy diệt triệt để tất cả dấu hiệu cùng tư liệu, hủy diệt tất cả tư liệu về vương thất.

- Nếu đã không có tư liệu, như vậy các ngươi làm sao nhận rõ?

Khang Tư đối với điều này rất hiếu kỳ, bởi vì hắn gặp phải người biết chuyện này, đều thoáng cái liền xác nhận rõ thân phận của mình, tin vào thân phận này hơn cả chính bản thân mình.

- Đối với dòng họ cùng ấn chương vương thất, chúng ta đều là miệng truyền miệng, hơn nữa có một đồ vật tuyệt đối không thể giả mạo.

Lão đầu không đợi Khang Tư hỏi, liền cười chỉ vào chiếc nhẫn trên tay Khang Tư:

- Cũng chính là chiếc ấn chương kia.

Khang Tư cau mày nói:

- Dựa vào ấn chương này có thể xác nhận chính xác thân phận của ta, nói không chừng thứ này là ta nhặt được thì sao đây.

- Ha ha, thành thật mà nói, kỳ thật thời gian chúng ta chờ đợi thật sự đã quá dài rồi, những lão già chúng ta thì không sao, nhưng mà mấy người thanh niên đã sắp không nhẫn nại nổi, hơn nữa huyết mạch vương thất truyền lưu bên ngoài mấy trăm năm, so với quan hệ huyết thống đời trước khẳng định loãng đến mức gần như không còn, cho nên chúng ta liền nhận định người mang theo ấn chương chính là huyết mạch vương thất, mặc kệ người đó có phải thật hay không.

Lão đầu nói đến câu sau đã hết sức nghiêm túc.

Ngược lại Khang Tư coi như không sao cả gật đầu:

- Hiểu rồi, các ngươi chỉ là cần một người tượng trưng có thể để con cháu các ngươi phấn chấn, về phần cái người này là thật hay giả căn bản không cần tính toán, có thể các ngươi đã chuẩn bị con cháu các ngươi nhẫn nại tới cực hạn, chế tạo ra một cái ấn chương cho ra ngoài, sau đó ai nhặt được thì là huyết mạch vương thất.

Mấy người lão đầu nghe nói như thế có chút xấu hổ, có chút ngại ngùng nói:

- Điện hạ anh minh.

- Ta còn có một vấn đề, các ngươi đã truyền lưu lâu như vậy, thực lực hẳn là hết sức cường hãn, như vậy làm sao không tự mình tiêu diệt ba người Công tước, tự mình khôi phục sự thống trị Cổ quốc, nhất định phải đợi được huyết mạch vương thất xuất hiện đây chứ?

Khang Tư hỏi tiếp.

- Điện hạ, có lẽ là thực lực binh lính dưới trướng mười tám người chúng ta làm cho ngài hiểu lầm, thành thật mà nói chúng ta cũng không có võ lực cường hãn như vậy, căn bản không có khả năng chống lại toàn bộ hệ thống quý tộc Tuyết quốc, hơn nữa tổ chức chúng ta cũng không phải hoàn toàn thống nhất một thể, tuy rằng mục tiêu đều là phục quốc, nhưng muốn có vài phái muốn trở thành siêu cấp đại công thần, cho nên chúng ta...

Lão đầu còn chưa nói xong đã bị Khang Tư cắt đứt.

- Được rồi, được rồi, ta đã biết, giống như mấy tổ chức thành lập từ xa xưa, xuất hiện tranh đấu phe phái, mà bởi vì tranh đấu phe phái, tổ chức các ngươi ai cũng không phục ai, cuối cùng thì tạo ra một cái nguyên tắc chính trị để cho huyết mạch vương thất đảm nhiệm thủ lĩnh, kỳ thật ngay từ đầu các ngươi căn bản là không cần huyết mạch vương thất, chỉ là sau vì xuất hiện nhu cầu biến hóa mới đẩy ra, về sau có người khẳng định thành nguyên tắc như vậy, càng làm cho mục tiêu tranh đấu chuyện dời lên phương diện này, cái gì cản trở lẫn nhau, áp chế, hãm hại, các loại chuyện tình chó má đó liền xảy ra, cái này càng khiến giữa các phe phái trong tổ chức các người càng thêm nội bộ lục đục, có thể nói không phân liệt cũng coi như tổ chức các người may mắn, ài, khó trách tổ chức các ngươi vẫn không có tiếng tăm gì.

Khang Tư lắc đầu, khiến mấy lão đầu bị nói rõ tình hình xấu hổ cắn răng không dám lên tiếng.

- Điện hạ, tuy rằng là như thế, nhưng chúng ta cũng thực sự nguyện tôn ngài làm chủ.

Lão đầu bắt đầu chuẩn bị thuần phục, nhưng mà lại bị Khang Tư cắt đứt một lần nữa:

- Rất xin lỗi, ta không muốn tiếp thu sự thuần phục của các ngươi, bởi vì các ngươi thật sự thuần phục cũng là tổ chức của các ngươi, có lẽ phải nói là các ngươi phục vụ cho các phe phái tương ứng trong tổ chức mình. Mà ta cũng có tổ chức của mình, tổ chức này là ta tự tay tạo ra, ta tự nhiên là thủ lĩnh tổ chức, đối tượng thuần phục của thủ hạ chỉ có một người là ta, toàn bộ tổ chức đều hành động theo ý ta. Cho nên chúng ta sẽ không cần lãng phí thời gian nữa, xem hành vi cùng ý đồ của các ngươi, ta xem ra hai bên sẽ có một thời gian rất dài không có xung đột lợi ích, như vậy cứ để chúng ta nước giếng không phạm nước sông, mạnh ai nấy làm đi.

Khang Tư nói đến đây, cảm giác nói mạnh miệng thật là mệt mỏi quá, chính mình cũng không muốn nói những lời này, nhưng hẳn rõ ràng, những lão già này chỉ có thể nói như vậy mới hiểu được, không giải quyết dứt khoát bén gọn, những người phe phái này, tuyệt đối sẽ dây dưa không ngớt.

Về phần những lão đầu này vì sao lớn tuổi như vậy còn có thể hung mãnh như thế, vì sao binh lính bọn họ đều thần thần quái quái, Khang Tư đã không có hứng thú biết nữa, dù là tất cả bọn họ đều là ác ma biến dị thì thế nào, nước lên đắp đất, binh tới tướng chặn thôi.

Mười tám lão đầu chần chờ một chút, thoáng nhìn lẫn nhau, lại nhìn Khang Tư vẻ mặt nghiêm túc, biết đại lĩnh chủ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đánh ra mấy khối lãnh địa này là một người ý chí kiên định, hắn biết rõ vào lúc thực lực mình còn nhỏ yếu, tổ chức của mình hợp nhất với hắn, tuyệt đối sẽ biến hắn thành một thủ lĩnh hư danh, mà cái này, là chuyện kẻ sáng tạo đại nghiệp không thể tiếp thu nhất.

Cho nên trước khi hắn còn chưa nắm chắc chống lại tổ chức của mình, sẽ tuyệt đối không kéo quan hệ với tổ chức của mình, hơn nữa đối phương rất rõ ràng vấn đề tranh đấu phe phái trong tổ chức, xem chừng hắn đã gặp qua loại tình huống này, muốn dùng danh nghĩa tổ chức kiếm chỗ tốt cho phe phái mình là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, mấy người lão đầu thì thầm vài câu, đồng ý yêu cầu của Khang Tư, nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng mà bọn họ cũng đưa ra yêu cầu của mình, chính là binh lính bọn họ có thể chiến đấu vì Khang Tư, chỉ cần sau mỗi cuộc chiến dành ra tiền tài vật tư tương xứng với cuộc chiến làm thù lao là được, trừ việc đó ra không có yêu cầu quá phận khác.

Đối với loại quân đội không khác gì lính đánh thuê này, Khang Tư lại không ngại sử dụng bọn họ, cho nên lập tức định ra hiệp định trên miệng.

Giải quyết xong các quý tộc ẩn binh này, cũng biết cố sự huyết mạch vương thất phía sau dòng họ của mình, nói trắng ra dòng họ chỉ là dòng họ, chỉ là bị người ta lợi dụng nên mới cổ quái như thế, đương nhiên, chỉ cần không thèm để ý mấy chuyện này, vậy cũng chỉ là một dòng họ mà thôi.

Thế nhưng đột nhiên phát giác, nguyện vọng mình cần nỗ lực hoàn thành lại mất đi một cái.

Hiện giờ theo lãnh địa rộng lớn, chiêu mộ huấn luyện binh lính, chiêu mộ khai thác đề bạt quan viên văn võ, những hành vi này đều là làm vì người đi theo mình, có lẽ nói là một người thủ lĩnh bị một bàn tay vô hình của tổ chức mình tạo ra thúc đẩy ngươi đi làm mà thôi.

Trở thành bá chủ thiên hạ cũng không phải nguyện vọng của chính mình, nhưng chuyện này đều là người ta bị các loại nhân tố ép buộc phải đi làm các loại công tác này, nhưng còn buộc mình phải tự giác tự nguyện đi sửa đổi hoàn thiện.

Ài, thật có chút bất đắc dĩ mà.

Khang Tư lắc đầu, bắt đầu trưng binh trong Cáp Nhĩ lĩnh, tạo ra một vệ đội Cáp Nhĩ lĩnh năm ngàn người, từ trong vệ đội lĩnh chủ điều một đoàn sĩ quan cấu thành cơ cấu quản lý, Khang Tư liền dẫn bộ đội quay về Thanh Hương lĩnh, bởi vì thuyền biển từ bên ngoài cũng nhanh tới rồi.

Về phần xâm chiếm Cáp Nhĩ lĩnh có phải trái pháp luật hay không, các quý tộc khác trong Cáp Nhĩ lĩnh có phản kháng hay không, những điều này không cần Khang Tư để ý tới nữa.

Kháng nghị ngoại giao không ai quan tâm, đặc biệt Bá tước Bỉ Khắc đã hạ lệnh chinh phạt Khang Tư, căn bản không cần lo lắng mấy chuyện mượn cớ pháp lý nữa.

Nghe nói mười tám lão yêu quái kia rất khao khát có thể thông qua bán buôn võ lực kiếm được một món tiền cải thiện sinh hoạt một chút, mà quý tộc Cáp Nhĩ lĩnh thấy qua mười tám quý tộc này cường hãn tới mức nào, tất cả đều ngoan hiền, nhu thuận cực điểm lui rút trong lãnh địa nhà mình không dám nhúc nhích.

Mà duy nhất Bá tước Bỉ Khắc có năng lực dẫn tới náo động, không biết nguyên nhân gì, liều chết quấn lấy thành Bỉ Khắc không buông, căn bản không có thời gian cũng không có hứng thú, càng không có cái năng lực chạy tới trêu chọc Khang Tư.

Bởi thế, tuy rằng Cáp Nhĩ lĩnh vừa mới bị chiếm, nhưng gió êm sóng lặng, rất là an ổn.

Quyển 13: Quý Tộc Công Địch.

249. Chương 249: Hải Thương Kỳ Dị. (1+2)

Một chỗ cạnh sông bên ngoài trấn Thanh Hương, có một bến tàu toàn bộ dựng bằng đá tảng được người ta gọi là cảng khẩu. Thế nhưng đối với người đã từng thấy qua cảng biển mà nói, cái chỗ này chỉ đủ cho mấy con thuyền nhỏ cập bến cùng mười mấy cái kho hàng, diện tích ngay cả một cây số vuông cũng không tới, nhiều nhất chỉ có thể tính là một bến tàu nhỏ xinh xắn mà thôi.

Nhưng mà đừng thấy bến tàu này nhỏ, nơi này chính là cửa ra vào thu gom tiêu thụ vật tư đối ngoại của Công quốc Băng Diệu, mà đối với các thế lực trấn Thanh Hương mà nói, chỉ cần chiêu đãi thương nhân các nơi cùng hải thương, bọn họ có thể kiếm được một món tiền, càng không cần nói bọn họ có thể thu mua hàng hóa giá rẻ từ sơn dân sang tay kiếm được lợi nhuận không nhỏ!

Cho nên chỉ cần thế lực có thể đứng vững chân ở trấn Thanh Hương, đều có thể kiếm được một món lời lớn từ thời kỳ hải thương mỗi năm hai lần. Đổi cách nói khác, trong trấn Thanh Hương căn bản không có thế lực nào sẽ bỏ qua cơ hội này. Hiện tại, ngày hôm nay Thị Tòng Trường đã dẫn theo một đám thủ lĩnh thế lực bản thổ tụ tập ở chỗ này, còn Khang Tư cùng các thủ hạ đám quý tộc, còn có các thương nhân cũng xuất hiện ở đây.

Từ khi Khang Tư mua được thành phủ Cáp Nhĩ, cũng dễ dàng nhận được mười tám nhà quý tộc cường hãn Cáp Nhĩ lĩnh tán thành, tuy rằng còn có rất nhiều quý tộc còn mang tâm lý chống đối, nhưng có được mười tám nhà quý tộc ủng hộ, Khang Tư xác thật trở thành chủ nhân mới của Cáp Nhĩ lĩnh, tuy rằng không phải hợp pháp, nhưng mà so với hợp pháp chỉ cần có chính lệnh thông hành nữa thôi.

Đến tận đây Khang Tư đã trở thành đại lĩnh chủ có được bốn khối lãnh địa: Cáp nhĩ Tử tước lĩnh, Thanh Hương lĩnh, Quỳ Lạp lĩnh, Lâm Tuyết lĩnh, diện tích lãnh địa đạt tới mười ba vạn cây số vuông.

Mà người sáng suốt liền rõ ràng, Khang Tư thu được Cáp Nhĩ lĩnh, cũng không phải chỉ có mỗi chỗ tốt là mở rộng lãnh địa đơn giản như nhìn bên ngoài, mà là hoàn toàn nối liền bốn khối lãnh địa một chỗ, có thể đưa vật tư binh lực lưu thông quay vòng, nói các khác, nếu như thực lực trước kia là bốn, vậy hiện tại đã biến thành tám thậm chí mười sáu rồi.

Đương nhiên, Quỳ Lạp lĩnh cùng Lâm Tuyết lĩnh, Khang Tư chỉ là phái người dựng lên một vệ đội bản thổ trên lãnh địa đó, còn chưa hoàn toàn thu hai khối lãnh địa này vào túi.

Trước đây bởi vì Cáp Nhĩ lĩnh cách trở, các quý tộc sắc phong trên hai khối lãnh địa này có thể bằng mặt không bằng lòng, nhưng hiện giờ đánh thông lãnh địa, vệ đội Khang Tư có thể thông hành không trở ngại tới hai khối lãnh địa này. Đối mặt với vệ đội Khang Tư cường đại, những tiểu lĩnh chủ này dám phản kháng, diệt bọn họ chỉ là một chuyện dễ dàng, mà điểm này từ khi Cáp Nhĩ lĩnh rơi vào trong tay Khang Tư, đám tiểu quý tộc trên hai khối lãnh địa này lập tức tới thuần phục thì có thể thấy được.

Ngoại trừ Thanh Hương lĩnh ra sự vụ trong các lãnh địa khác căn bản không cần Khang Tư xử lý, bởi vì những lãnh địa này có đủ các quý tộc lớn nhỏ, phần lớn khu vực tinh hoa đều là chỗ của các quý tộc sắc phong, lưu cho Khang Tư ngoại trừ minh châu của lĩnh chủ cũ ra, các nơi khác đều là vùng quê hoang vu, hơn nữa trong lúc không có lý do, căn bản không cách nào khoa tay múa chân với lãnh địa mấy tiểu quý tộc này.

Mà khu trực thuộc lĩnh chủ được khai phá tới tận cùng, bảo trì nguyên trạng là được, tạm thời Khang Tư còn không muốn khiến lòng người hoảng sợ.

Nhưng mà như vậy, Khang Tư cũng chỉ có thể đặt tinh lực lên Thanh Hương lĩnh.

Ở đây dựa vào Tuyết Long Giang, chỉ cần có thuyền biển, vậy có thể câu thông với thế giới bên ngoài, không cần trói buộc làm lĩnh chủ nông thôn nữa. Hơn nữa toàn Thanh Hương lĩnh chỉ có mỗi một trấn Thanh Hương là thôn trấn, các chỗ khác đều là thôn trại ẩn trong núi, khu trực thuộc lĩnh chủ thật là nhiều tới dọa người, một lãnh địa tùy ý quy hoạch, tuyệt đối càng phù hợp phát triển hơn các lãnh địa đã thành hình khác.

Ngày hôm nay, Khang Tư đi tiếp đón hải thương hết sức có tác dụng với sự phát triển của Thanh Hương lĩnh.

Đối với Khang Tư đại lĩnh chủ đi đến đây, những tên địa đầu xà Thị Tòng Trường đều hết sức cung kính, vị trí tốt nhất cũng tặng cho Khang Tư.

Không còn cách nào, ai bảo hiện giờ Khang Tư đã lớn mạnh rồi, hơn nữa thực lực hết sức cường hãn, căn bản không cần mấy người bên này hỗ trợ, thậm chí một khi đứng chán mỏi chân, diệt mấy người bên mình, độc bá trấn Thanh Hương cũng không phải chuyện không có khả năng, cho nên bọn họ quyết định tuyệt đối đừng cho Khang Tư lý do nổi giận.

Khang Tư không để ý đến tâm tính những người này, chỉ là trầm mặc nhìn những con sóng nhấp nhô trên dòng sông.

Con sông này bề mặt đủ rộng rãi, liếc mắt không nhìn thấy bờ, có người nói mặt sông rộng tới mấy cây số, thật là rộng đến có chút dọa người. Nhìn những cơn sóng nhấc lên, so ra không kém ngoài khơi bao nhiêu, các loại thuyền nhỏ căn bản không thể rời bờ đi tới giữa sông.

Xem ra có được mặt sông rộng rãi như vậy thành phòng ngự tự nhiên, cho nên đám quý tộc mới bỏ đi chủ ý vượt sông tập kích bên này. Đương nhiên, bên Thanh Hương lĩnh cũng không có ai đánh chủ ý tương đồng.

Ngoại trừ nguyên nhân Tuyết quốc không có thuyền lớn, còn có một nguyên nhân để các quý tộc buông tha cách nghĩ vượt sông trắc trở này, tiếp viện đương nhiên là khó khăn, không nói có lấy vào tay được hay không, một con sông cách trở lưu thông và liên lạc, lãnh địa hai bên bờ rất dễ bị phân liệt, hành động được không bằng mất như vậy, thật là không có ai muốn đi làm.

Bởi vì nguyên nhân này, cho nên quyền khống chế cảng khẩu tốt nhất Tuyết Long Giang, mới vẫn có thể bảo trì trong tay trấn Thanh Hương này.

- Tới rồi! Tới rồi!

Trên tháp quan sát làm bằng gỗ đặt ở cảng lập tức phát ra tiếng thét.

Nghe tiếng kêu to, mọi người đều kiễng chân nhìn ra xa, lại chờ thêm mười giây, tận đầu ngoài sông xuất hiện một lá cờ lay động, tiếp đó là tháp quan sát của chiếc thuyền, sau đó mới là buồm cùng cột và thân thuyền.

Nhìn thấy chiếc thuyền lớn tới mức có chút dị thường, bọn người Thị Tòng Trường đầu tiên sững sờ, tiếp đó lại thay bằng bộ dáng đắc ý nhìn mọi người, thấy mọi người đều có bộ dạng kinh ngạc, vẻ đắc ý càng đậm, thật giống như chiếc thuyền kia là của bọn họ vậy.

Nhưng mà tâm tình đang tốt, bọn họ nhìn đến mấy người Khang Tư cùng Giáp Nhất, Giáp Nhị, Giáp Linh, trên mặt chẳng những không có thần sắc kinh ngạc, ngược lại bộ dáng lơ đễnh, liền tan biến, ngược lại dâng lên cảm giác bất an.

Người muốn bị chấn động nhất lại không chấn được, thật là làm người ta phiền muộn mà.

Lẽ nào cái lĩnh chủ này từng thấy qua thuyền lớn như vậy? Nên biết loại thuyền lớn này, chính mình đợi lâu như vậy cũng chỉ thấy qua một lần mà thôi!

Khang Tư nhìn chiếc thuyền này, vùng chân mày nhíu một chút, không ngờ là thương thuyền cấp Khôi Kiều. Xem ra hải thương này đúng là rất có tính toán, bởi người bình thường không có khả năng chịu được thương thuyền cấp bậc này.

Nhưng mà đến khi nhìn đến phía sau chiếc thương thuyền kia lục tục hiện ra hơn mười chiếc thuyền biển đồng dạng, chân mày Khang Tư không khỏi nhíu lại, mười lăm chiếc thương thuyền cấp Khôi Kiều, chỉ có thương đoàn lớn Duy Nhĩ Đặc mới có được nhiều như vậy, thương đoàn lớn Duy Nhĩ Đặc lại dẫn nhiều thương thuyền như vậy tới trấn Thanh Hương này?

Vật tư ở đây tối đa có thể chứa đầy hai con thuyền lớn, cái thương đoàn này tốn hao lớn như vậy là muốn làm gì?

Khang Tư đánh một ánh mắt cho Giáp Nhất, Giáp Nhất liền hiểu được có ý gì, lập tức không gây chú ý rời đi.

Còn Giáp Nhị lại thì thầm với Giáp Linh vài câu, Giáp Linh liền cứ vậy nháy mắt biến mất.

Những người khác có thể không chú ý tới, nhưng Thị Tòng Trường vẫn lưu ý Khang Tư thì lại thấy được, tuy rằng không rõ Khang Tư hạ xuống mệnh lệnh gì, thế nhưng ba thân tín Khang Tư đều hành động, kết hợp với mười lăm chiếc thuyền biển to lớn kia xuất hiện, lập tức rõ ràng Khang Tư phái người trở về điều binh khiển tướng chuẩn bị sẵn.

Thị Tòng Trường hiểu được điểm này mỉm cười gật đầu, xem ra cái lĩnh chủ đại nhân này thật đúng là cẩn thận mà!

Khi mà hắn thấy mười lăm chiếc thuyền khổng lồ trên mặt sông, sắc mặt hắn cũng không khỏi có chút âm trầm, tuy rằng hắn dựa vào hải thương tới đây để kiếm tiền cùng củng cố địa vị của mình, thế nhưng hắn cũng không muốn trở thành kẻ phụ thuộc hải thương, lại càng không muốn trở thành thuộc hạ của hải thương.

Hiện giờ mười lăm chiếc thuyền to lớn như nhau này đột nhiên xuất hiện trước mắt, ai biết lần này hải thương tới đây chuẩn bị làm chuyện gì?

Xem ra phải cẩn thận như lĩnh chủ đại nhân mới được.

Mấy chỗ bỏ neo ở bến tàu, như là đã sớm dự liệu sẽ có mấy chiếc thương thuyền lớn xuất hiện, cho nên mấy chỗ cập bến này đều rất rộng rãi nước đủ sâu, đủ cho mấy chiếc thuyền buôn cấp Khôi Kiêu bỏ neo, nhưng mà bởi vì vấn đề số lượng, đa số các con thuyền trong đội đều bỏ neo trên mặt sông.

Thấy ba chiếc thuyền lớn bắt đầu chạy tới chỗ cập bến, theo con thuyền dần hiện lên to lớn, một cổ cảm giác áp bức ập thẳng tới, khiến cho người đứng gần không nhịn được lùi về sau một chút. Thủy thủ ở bến tàu cùng thủy thủ trên đầu thuyền hợp tác, thuyền dần chậm rãi dừng lại, còn thang vận chuyển bến tàu đã sớm chuẩn bị sẵn, lập tức được đẩy lên.

Cầu thang này có thể để cho quý nhân trên thuyền lớn đi xuống như bước trên thang lầu, mà không phải như thủy thủ phải dùng thang dây trèo lên xuống.

Nhưng mà hiển nhiên đối phương cũng không có tiếp thu ý tốt của bến tàu trấn Thanh Hương, bởi vì căn bản không có bất cứ ai bước xuống từ trên cầu thang kia.

Sau một lúc im ắng, trên đầu thuyền kẽo kẹt một tiếng, thân thuyền cao vút vững chải trước sóng biển, không ngờ lại hiện ra một cái khe hở lớn, một tấm ván gỗ to như cầu treo cửa thành rơi xuống.

Người trên bến tàu còn chưa phản ứng trở lại, mấy trăm binh lính võ trang hạng nặng đã ầm ầm vượt qua cầu treo, từ trong khoang tàu tràn ra bến tàu!

Ba chiếc thuyền lớn đều có cùng một động tác, người nhanh tính nhẩm, lập tức phát hiện trong nháy mắt đối phương liền chuyển lên bến tàu gần ngàn binh lính.

Những binh lính này thần sắc ngạo nghễ ngăn đuổi phu khuân vác trên bến tàu, tuy rằng không đuổi các quý nhân trên bến tàu đi, nhưng cũng ngăn cản bọn họ lại, không cho đi lên trước.

Đối với câu hỏi của mấy người Thị Tòng Trường, những binh lính này cũng căn bản không thèm lý tới.

Thấy gần ngàn binh lính chiếm kín bến tàu, lại đối đãi mình như vậy, toàn bộ người tới đây nghênh tiếp đều biến sắc, đây không phải là địch nhân xâm lấn sao?

Có ý nghĩ này, mọi người đều đưa ánh mắt về phía Thị Tòng Trường.

Thấy những ánh mắt này, trong lòng Thị Tòng Trường một mảnh khổ sở, căn bản không cách nào giải thích được nguyên nhân, chính mình cũng không biết những hải thương này rốt cuộc là có chuyện gì nữa.

Ngay lúc người trấn Thanh Hương hoảng loạn, bên ngoài bến tàu cũng truyền tới tiếng động ầm ầm, quay đầu nhìn lại, lá cờ lĩnh chủ lay động, phía sau cờ hiệu là rậm rạp vệ đội lĩnh chủ.

Binh lính phía mình cũng tới, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lập tức nhanh chóng lui gót về sau, chính mình cũng không muốn ở chỗ này chờ chết đâu mà!

Quân đội hải thương vừa nhìn thấy có nhiều binh lính tiếp cận như vậy, lập tức trở nên khẩn trương, đều làm tốt chuẩn bị công kích, còn vệ đội Khang Tư, bọn họ đã theo Khang Tư đánh mấy trận, mỗi lần đều là đại thắng, đã bị đại thắng bồi dưỡng ra ngạo khí ngạo thị thiên hạ.

Vốn bọn họ chỉ là được điều tới đề phòng vạn nhất, nhưng không nghĩ tới lại thấy bến tàu bị người ta chiếm!

Chỗ khác có thể không thèm để ý, thế nhưng Thanh Hương lĩnh chính là hang ổ của mình, bến tàu ngay trong hang ổ mình lại bị người ta chiếm, cái này thì nào còn mặt mũi quân đội mạnh mẽ khắp thiên hạ của mình chứ! Đây là chuyện vô cùng nhục nhã, nhất định phải để bọn người kia biết đây là địa bàn của ai!

Vì có ý nghĩ này, vệ đội Khang Tư vừa tiến vào cũng bày tư thế chuẩn bị lâm chiến, thế cục song phương có thể nói hết sức căng thẳng!

Thị Tòng Trường thật là sắp bị gấp muốn điên rồi, những hải thương này thật là không thể đắc tội, đắc tội bọn họ trấn Thanh Hương liền không cần sống nữa!

Cho nên hắn lập tức quay về phía vệ đội Khang Tư kêu la bảo bọn họ ngừng hành động lại.

Tuy rằng đại đa số vệ đội lĩnh chủ đều nhận thức Thị Tòng Trường này, cũng rõ ràng thân phận của hắn, nếu như là trước đây, mọi người có thể còn suy nghĩ một chút có nên nghe mệnh lệnh này hay không, dù sao sĩ quan vệ đội có rất nhiều người đi ra từ trấn Thanh Hương, làm thế nào cũng phải cho thành viên Cục quân chính này chút mặt mũi.

Đáng tiếc từ lần trước hắn xoay người bước đi trước cửa phủ lĩnh chủ, chẳng khác nào tự động thoát ly Cục quân chính, mà thân phận đầu mục thế lực trấn Thanh Hương, trước mặt Khang Tư chủ nhân bốn khối lãnh địa lập tức biến thành cái gì cũng không phải.

Những vệ đội này trải qua một phen chinh chiến vì lĩnh chủ chiếm lấy một khối lãnh địa rộng lớn, thật đúng là không để Thị Tòng Trường vào mắt, cho nên chẳng những không nghe, ngược lại quát lớn Thị Tòng Trường lập tức tránh ra, nếu không sẽ lấy tội danh kẻ phản bội giết ngay tại chỗ!

Lúc Thị Tòng Trường sắp bị tức giận muốn hộc máu, Khang Tư rốt cuộc hạ lệnh toàn quân ngừng lại, nhưng mà cũng không phải chiếu cố mặt mũi Thị Tòng Trường, mà bởi thủ lĩnh đối phương đã đứng ra, đồng thời bảo binh lính bên hắn lui về sau, biểu thị trước thái độ hòa hảo.

Khang Tư đánh giá cái thủ lĩnh kia, đó là một người thanh niên đứng ở trên cầu thang cao cao, mỉm cười liếc mắt đánh giá tình huống bên dưới, khuôn mặt tròn tròn, thoạt nhìn có chút hàm hậu.

Giáp Nhất đương nhiên cũng nhìn ra ai là đầu não, lập tức quay về phía người thanh niên ở trên cao kia hô lớn:

- Chủ thượng nhà ta, Tử tước Khang Tư Lôi Luân Đặc, lĩnh chủ Thanh Hương, Cáp Nhĩ, Khuê Lạp, Lâm Tuyết lĩnh, ở đây cung nghênh các vị hải thương tới Thanh Hương lĩnh.

Ai cũng biết lời này là các địa đầu xà thị uy người trên sông, cho nên người trên thuyền không đợi người thanh niên ra hiệu đã lập tức hô:

- Đại nhân nhà ta, Áo Kỳ Cát Mễ Đặc, Thượng tướng bốn sao Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc, Công tước, đoàn trưởng thương đoàn Cát Mễ Đặc, cảm tạ Tử tước đại nhân nghênh tiếp!

Lời vừa nói ra, người hiểu chút chuyện không khỏi quá mức sợ hãi.

Không nghĩ tới lại là Đại Tướng quân Đại Công tước Duy Nhĩ Đặc tự mình đến đây, mấy người Thị Tòng Trường thậm chí tự hỏi tự mình có cần quỳ xuống nghênh tiếp hay không.

Chỉ có bọn người Khang Tư biết quân hàm tước hàm Tự do liên minh Duy Nhĩ Đặc đều không quan trọng, mới chuyên chú ý tới danh hào đoàn trưởng thương đoàn Cát Mễ Đặc.

Thương đoàn Duy Nhĩ Đặc bất đồng với thương đoàn Tuyết quốc, thương đoàn người ta đều là quái vật lớn, thậm chí còn có khả năng có phần tham dự vào cơ cấu vận chuyển Liên minh Duy Nhĩ Đặc? Còn Áo Kỳ vốn mỉm cười không nói, sau khi nghe Giáp Nhất thay Khang Tư báo danh, đột nhiên hắn biến sắc, chờ thủ hạ nói xong, hắn có chút gấp gáp hô:

- Có phải là Đông Nam Đại Đô đốc, đương chủ Lôi gia Khang Tư đại nhân?

Nghe lời này, mọi người ở đây đều sững sờ, cái gì Đông Nam Đại Đô đốc? Cái gì Lôi gia đương chủ? Lĩnh chủ đại nhân của mình còn có danh tiếng uy phong như vậy sao?

Hơn nữa đại nhân vật Duy Nhĩ Đặc xa xôi như vậy vừa nghe tên liền biết ngay? Lúc nào lĩnh chủ đại nhân của mình uy phong như vậy?

Mấy người Khang Tư Giáp Nhất Giáp Nhị lập tức biến sắc, nhưng mà rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Nghĩ lại khi xưa, Khang Tư ở Đế quốc cùng trên bán đảo Phi Ba thật đúng là uy phong lẫm lẫm, giống như tổ chức thương nhân Duy Nhĩ Đặc bôn ba khắp chốn từng nghe qua danh hào của hắn cũng là bình thường, hiện giờ nghe cái tên tương đồng như vậy có nghi vấn cũng phải thôi.

Về phần chuyện đương chủ Lôi gia và Đông Nam Đại Đô đốc, lúc Lôi gia cùng Đông Nam Đại Đô đốc có qua lại, thân phận Khang Tư đã bị người đời biết được, bởi vậy căn bản không cần kỳ quái.

- Không nghĩ tới Áo Kỳ đại nhân lại nghe qua tên tại hạ, thật để cho tại hạ cảm thấy vinh hạnh!

Khang Tư mỉm cười quay về phía Áo Kỳ ở xa hành lễ.

Nghe được Khang Tư thừa nhận thân phận của mình, Áo Kỳ lập tức hai mắt phát sáng nhanh chóng bước xuống mặt đất, hết sức kích động chạy về phía Khang Tư.

Thủ hạ của hắn đều rất rõ ràng vì sao chủ tử nhà mình lại hưng phấn như vậy, vẻ mặt đầy tươi cười, thậm chí có chút nịnh nọt nhìn về phía Khang Tư.

Sở dĩ như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, đầu tư hiệu suất hồi báo lớn nhất là ngành nào?

Chính là đầu tư chính trị, chỉ cần thành công thì sẽ là hiệu suất một kim tệ đổi lấy trăm vạn kim tệ hồi báo, là người nào cũng sẽ động tâm.

Về phần đầu tư thất bại dẫn tới nguy cơ, vậy phải xem là đối với người nào. Người thường khẳng định sẽ cửa nát nhà tan, còn nhân vật như Áo Kỳ, chỉ là thiệt hại một chút kim tệ, thời gian, tinh lực mà thôi, người thắng nào dám đắc tội hắn.

Nếu như vậy, người như Áo Kỳ vừa nhìn thấy đối tượng đầu tư phù hợp thì khẳng định sẽ không bỏ qua. Mà Khang Tư là đối tượng đầu tư lần này, lúc Áo Kỳ chú ý tới Lôi gia, thuận tiện cũng chú ý tới Đông Nam Đại Đô đốc, cũng tỉ mỉ phân tích qua thủ lĩnh chung của hai thế lực bất đồng này, không nghiên cứu thì không có gì kỳ quái, vừa nghiên cứu thật đúng là bị dọa nhảy dựng.

Đầu tiên người ta không có thế lực gì dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hơn nữa trong thời gian ngắn thành lập được thế lực khổng lồ như vậy, trọng yếu hơn là không mất chút sức nào, lại có thể khống chế vững vàng tổ chức trong tay, thật là quá lợi hại mà.

Nguyên bản nghe tin một người như vậy bị vòi rồng cuốn đi, còn có chút tiếc hận mất đi một đối tượng đầu tư, lại không ngờ tới người ta còn sống, lại còn chạy tới cái quốc gia Tuyết quốc xa xôi vạn dặm này, đồng thời trong thời gian ngắn liền có được bốn khối lãnh địa cùng binh lính đông đảo.

Cái người này coi như là ném hắn tới một chỗ nhân sinh không quen cũng có thể thành đại sự, thật là đối tượng đầu tư không thể thích hợp hơn.

Thị Tòng Trưởng có chút sững sờ nhìn đại nhân vật trong ấn tượng hắn phải thuộc về nhân vật đỉnh cấp này, lại giống như lão bằng hữu lôi kéo Khang Tư nói chuyện phiếm?

Rõ ràng vừa rồi hình như không nhận ra, làm sao thoáng cái nhiệt tình bắt chuyện như vậy?

Hơn nữa để cho Thị Tòng Trưởng khó khăn, là thủ hạ thân tín cái đại nhân vật Áo Kỳ kia đều vội vàng đi theo bắt chuyện với những người bên cạnh Khang Tư, tới bắt chuyện với Thị Tòng Trưởng là một người cấp bậc quản sự.

Tuy rằng so sánh với trước đây, một quản sự như thế có thể nói chuyện với mình là một chuyện cực kỳ nể tình rồi, nhưng có Áo Kỳ đại nhân vật này phụ trợ, phái ra một quản sự như vậy giống như phái một tiểu binh đi sỉ nhục mình.

Tuy rằng đám đầu mục thế lực trấn Thanh Hương dựa vào hải thương mà sống sắc mặt đều không dễ coi, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể vuốt mũi nhận thức.

Bởi vì bọn họ mắt sáng tinh tường nhận biết, cái đại nhân vật Áo Kỳ kia, khẳng định không phải bởi thân phận lĩnh chủ của Khang Tư mà nhiệt tình với hắn như vậy, hắn là bởi hai danh hào cái gì "Đông Nam Đại Đô đốc" và "Đương chủ Lôi gia" mà mình chưa từng nghe qua.

Nhìn Áo Kỳ thần tình tự nhiên nói chuyện với Khang Tư, trong lòng Thị Tòng Trường một mảnh mê man.

Cái hậu duệ vương thất Cổ quốc này không giống như đặc biệt để ý tới thân phận của Áo Kỳ đại nhân, nhìn bộ dạng hắn hình như thực sự đối đãi với một hải thương, một nhân vật tồn tại như vậy, chính mình có còn cần phải kiên trì giữ lấy nhiệm vụ bí mật không?

- Áo Kỳ đại nhân, không biết hiện giờ tình huống hành tỉnh đông nam Đế quốc cùng bán đảo Phi Ba thế nào rồi?

Sau một phen khách sáo, Khang Tư lập tức hỏi chuyện tình mình lưu ý nhất.

Vốn hắn hết sức lưu ý tới, chỉ là bởi đường xá xa xôi mà chỉ có thể nhẫn nại, hiện tại tới đây một đoàn trưởng đại thương đoàn Duy Nhĩ Đặc tin tức linh thông, đương nhiên là kéo chặt không buông rồi.

Áo Kỳ cũng hiểu được Khang Tư thật sự muốn hỏi cái gì, tuy rằng tạm thời còn không biết làm sao Khang Tư sống sót khỏi vòi rồng, làm sao xuất hiện ở địa phương này, lại làm thế nào trong khoảng thời gian ngắn thành lập thế lực lớn như vậy, nhưng Áo Kỳ càng thêm xác nhận Khang Tư là một đối tượng đầu tư hết sức ưu tú.

Cho nên Áo Kỳ rất sẵn lòng thỏa mãn nguyện vọng của Khang Tư:

- Không cần lo lắng, Lôi gia trên bán đảo Phi Ba, ngoại trừ Nhị đệ ngài mang theo một nhóm người đi tới đông nam Đế quốc ra, những người khác cũng không có biến hóa gì, ngoại trừ lãnh hổ không có mở rộng, phương diện tăng gia sản xuất vật tư lại khiến các đương chủ khác đố kị không thôi, có thể nói cũng không chịu tai nạn gì trong trời phạt.

- Về phần phủ Đông Nam Đại Đô đốc Đế quốc, ha ha, nói ra sợ ngài sẽ không tin, đại nhân Tương Văn thiếp thân thân tín của ngài, lại tạo ra một cái Thủ các, chính là Hội nghị liên hợp thủ lĩnh các phái hệ, bên trong các bộ môn văn võ tài chính hậu cần tình báo đều liên hợp tác chiến vừa tự chủ lấy mình, cho nên sau khi ngài biến mất, phủ Đông Nam Đại Đô đốc chẳng những không có suy nhược, ngược lại càng thêm cường đại hơn, có thể nói năm tỉnh đông nam so với lúc ngài khống chế càng thêm mạnh càng thêm kiên cố.

- Về phần thời kì trời phạt, phủ Đại Đô đốc bởi vì có Lôi gia dự trữ, cho nên tuy tổn thất lớn, nhưng không thương cân động cốt, hơn nữa Thủ các kia còn nhân cơ hội hấp thu dân chạy nạn, cũng phái ra bộ đội nhân lúc cháy nhà hôi của bên ngoài.

Nói đến đây, Áo Kỳ không nhịn được liếc mắt nhìn Khang Tư có chút đố kỵ, cái nhân vật truyền kỳ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng này thật là quá tốt số.

Hắn sáng lập ra hai thế lực, dù là hắn không có ở đó, lại vẫn có thể tiếp tục duy trì, đồng thời còn tự mình hấp thu dinh dưỡng phát triển lớn mạnh. Làm sao mình không có may mắn như vậy chứ! Nếu như chính mình gặp phải chuyện mất tích ở Hải Nam, gia sản tài phú địa vị của mình tuyệt đối sẽ bị thủ hạ chia cắt không còn, chờ khi mình vất vả trở về, chờ đợi mình là truy sát vô tận, thật là phiền muộn mà.

Khang Tư nghe nói như thế, trong lòng buông lỏng, hắn không thèm để ý thế lực mình thành lập có phải tan vỡ rồi không, hắn lưu ý là người theo mình có thể bởi mình biến mất mà gặp nạn.

Hiện giờ nghe được sau khi mình biến mất, những người này vẫn rất tốt như cũ, thậm chí so với trước kia mình còn ở đó còn tốt hơn, nếu như vậy, mình liền an tâm rồi.

Thấy Khang Tư nghe xong mấy lời này lại có thần thái thở phào nhẹ nhõm, Áo Kỳ không khỏi sững sờ, lời nói vừa rồi của hắn đúng là không có hảo tâm gì, cố ý nói Nhị đệ Khang Tư mang đi binh lính Lôi gia, ám chỉ cái Nhị đệ này chuẩn bị tự lập, cố ý nói Tương Văn dựng ra Thủ các ổn định đông nam, ám chỉ phủ Đông Nam Đại Đô đốc đã không cần Khang Tư cũng có thể duy trì tiếp. Những cái này đều là đả kích

Khang Tư, kích khởi hắn tức giận, để hắn tiếp thu mình giúp đỡ đánh về nhà, lại không ngờ tới Khang Tư phản ứng hoàn toàn ngoài dự liệu của mình.

Hắn lại thở phào? Vì sao vậy chứ? Lẽ nào hắn chẳng những không quan tâm quyền thế địa vị, trái lại coi đây là gánh nặng? Nếu như vậy, hắn vì cái gì còn muốn thành lập thế lực ở Tuyết quốc?

Vì tự bảo vệ mình, tự bảo vệ mình đánh ra bốn khối lãnh địa?

- Khang Tư đại nhân, không biết ngài dự tính tương lai thế nào?

Áo Kỳ hỏi.

- Ừm?

Khang Tư nghi hoặc nhìn Áo Kỳ.

- Ta muốn nói là ngài chuẩn bị chỉ có bốn khối lãnh địa hiện tại?

Áo Kỳ nói chữ "chỉ" này nhấn giọng rất nặng.

Vừa nghe Áo Kỳ nói thế, Khang Tư đã trải qua vô số mưa gió lập tức hiểu rõ ý của Áo Kỳ, nói cách khác, cái đại nhân vật Duy Nhĩ Đặc này chuẩn bị đầu tư vào mình.

Vừa nghĩ tới bị người ta xem thành đối tượng đầu tư chính trị ưu tú, Khang Tư không khỏi cười bất đắc dĩ. Chính mình trước kia lúc thành lập thế lực, gặp gỡ không ít các thương nhân chính trị mang theo túi tiền đầy ắp chạy tán loạn khắp nơi tìm kiếm đối tượng đầu tư.

Thương nhân chính trị như vậy đều là hạng người lòng tham không đáy, hận không thể đầu nhập mỗi một đồng tiền liền đổi thành mười cái kim tệ. Tiếp nhận bọn họ đầu tư, lúc bắt đầu xác thật có thể phát triển mạnh mẽ, nhưng về sau thương nhân chính trị sẽ bắt đầu thu hồi vốn liếng. Sẽ hút cạn cả cốt tủy của ngươi mới đi, tuyệt đối sẽ lưu lại một cái địa phương rách nát cho ngươi.

Chỉ là nhìn mấy cái thủ hạ bởi vì nghe đến mấy cái này mà tim đập thình thịch, hai mắt phát ra quang mang cực nóng, Khang Tư biết trực tiếp cự tuyệt thì không được, nói lại, chính mình cũng cần mượn thương thuyền hải thương giải tỏa cục diện khốn đốn của Thanh Hương lĩnh.

Khang Tư nghĩ đến đó, trầm ngâm một chút hỏi:

- Không biết Áo Kỳ đại nhân chuẩn bị cho tại hạ dạng trợ giúp gì?

Áo Kỳ cũng thấy được bộ dạng Khang Tư chần chờ, hắn làm quen thương nhân chính trị liền rõ, người như Khang Tư dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng cố kỵ cái gì. Nói qua nói lại cũng là sợ mình lòng tham không đáy, sợ mình đảo khách thành chủ, đối tượng đầu tư có chút tư duy đều sẽ có lo lắng như vậy.

Gặp phải đối tượng đầu tư như vậy, thương nhân chính trị đều sẽ chèn ép thông qua các phương diện khác, làm cho đối phương bất đắc dĩ tiếp thu mình đầu tư mới bỏ qua. Nhưng mà Áo Kỳ căn bản không quan tâm điểm ấy, bởi vì hắn bởi vì hắn tự so mình với các thương nhân chính trị cấp thấp kia cao minh hơn ở chỗ đó, chính mình không có dục vọng khống chế đối với đối tượng đầu tư, cũng không có cách nghĩ hút cạn đối phương, chính mình truy cầu là nước chảy còn dài, mới có thể khiến tài phú của mình càng nhiều, địa vị ngày càng cao, bằng hữu càng ngày càng nhiều. Đó là nguyên nhân mạng lưới quan hệ cơ hồ trải khắp thiên hạ!

Bởi vậy Áo Kỳ cười nói:

- Khang Tư đại nhân, ta mang đến cho ngài trợ giúp càng hữu hảo hơn ngài tưởng tượng.

Hữu hảo? Khang Tư chú ý tới cái từ này, chân mày vừa nhướng hỏi lại:

- Nguyện nghe rõ.

- Trang bị tiêu chuẩn quân chính quy Duy Nhĩ Đặc năm ngàn bộ, miễn phí. Một phường chế tạo binh khí nguyên bộ phối hợp với thợ thủ công, biếu tặng. Quặng sắt tinh phẩm than đá chất lượng tốt, lấy bảy phần so với giá bên Tuyết quốc. Tất cả binh khí trang bị, lấy tám phần giá thị trường bên Tuyết quốc.

Áo Kỳ nói rất tùy ý.

Thủ hạ có chút thân phận bên cạnh Khang Tư, nghe thế, toàn bộ hít một hơi lạnh. Trời ạ, không nói năm ngàn bộ trang bị tiêu chuẩn kia, không nói phường chế tạo binh khí, chỉ cần hai dạng hàng hóa quặng sắt, than đá giảm giá bảy phần, cũng đủ cho thực lực bên phe mình ngạo thị toàn bộ Công quốc Băng Diệu rồi!

Vừa nghe đến mấy chỗ tốt này, những thủ hạ Khang Tư đều chuyển ánh mắt lên người Khang Tư, hận không thể không thế ấn đầu Khang Tư xuống buộc hắn lập tức gật đầu đồng ý.

Nhưng mà biểu hiện ngược lại với các thủ hạ, Khang Tư ngược lại cau mày hỏi:

- Ta cần trả cái giá gì?

Áo Kỳ cười cười, là một cái thủ lĩnh cẩn thận, phải là người như vậy, chính mình đầu tư mới có hữu hiệu, cũng có thể cống hiến cho mình tài phú cuồn cuộn không dứt được.

- Xin Khang Tư đại nhân yên tâm, ta cũng không phải lòng tham không đáy, là thương nhân khống chế được dục vọng, ta theo đuổi sự kiếm tiền lâu dài an ổn, cho nên yêu cầu của ta cũng không cao.

Áo Kỳ nói đến đây, vươn một ngón tay, nói:

- Đầu tiên thương đoàn của ta hy vọng có thể thu được quyền đốn cây trong rừng rậm thuộc lãnh địa của ngài.

Thủ hạ bên cạnh Khang Tư nghe thế, toàn bộ vẻ mặt không cho là đúng, muốn đốn cây, cái tầm mắt của vị đại nhân này cũng nhỏ quá đi chứ?

Cái Tuyết quốc này khắp núi nơi nơi là rừng rậm, tùy tiện chặt cũng chặt không hết, mà vị đại nhân này lại long trọng đưa ra yêu cầu kỳ lạ này, đáp ứng hắn, cái này tính là gì chứ.

Thủ hạ Khang Tư tuy rằng rất muốn vượt quyền rộng lượng phất tay đồng ý, nhưng chỉ là ngẫm trong lòng mà thôi, nếu thật dám làm thế, ngang với việc đặt đao lên cổ.

Khang Tư trầm ngâm một chút gật đầu:

- Có thể. Nhưng mà quý thương đoàn hàng năm chỉ có thể thu hoạch một ngàn cây gỗ quý. Một vạn cây gỗ bình thường, hơn nữa chặt một gốc cây phải trồng mười cây giống cùng loại, nếu như không đạt được ước định, quyền đốn cây của thương đoàn bị triệt tiêu.

Khang Tư vừa nói ra, bất luận là người bên hắn hay bên phía Áo Kỳ, phàm nghe được, toàn bộ há mồm trợn mắt, vẻ mặt khiếp sợ cực điểm không tin được. Trời ạ, lĩnh chủ nhà mình đột nhiên biến thành điên hay ngu ngốc? Điều kiện hà khắc như vậy cũng nói ra được, thương nhân người ta nhìn trúng cây gỗ của nhà ngươi chính là vì kiếm tiền, đương nhiên là có thể chặt bao nhiêu thì chặt, làm sao hạn chế số lượng chặt cây của người ta?

Hơn nữa càng thêm kỳ quái, lại chặt một cây trồng lại mười cây? Trời ạ, từ cổ chí kim có ai nghe nói qua đốn cây phải trồng lại cây. Khắp rừng núi này nơi nơi là cây muốn chặt cũng chặt không xong, cần phải trồng thêm sao? Cây cối tự nhiên đã quá nhiều, hà tất phải làm thêm điều thừa?

Sắc mặt mọi người đều không dễ nhìn, đặc biệt người bên Áo Kỳ, bọn họ đều nghĩ Khang Tư người này quả thật không biết điều.

Bản thân mấy người bên mình là tới trợ giúp ngươi, lại đưa ra yêu cầu như vậy, thật là làm người ta căm tức mà! Nhưng bọn họ quy củ sâm nghiêm, chủ tử không lên tiếng, có bất mãn cũng không để lộ ra ngoài. Áo Kỳ cũng biểu hiện không phải người thường, nghe nói như thế cũng không tức giận, ngược lại hai mắt sáng ngời đánh giá Khang Tư.

Từ thần sắc kiên nghị của Khang Tư, có thể thấy được lời Khang Tư nói là thật, tuyệt đối không phải nói chơi.

Nghĩ vậy, Áo Kỳ không khỏi cười nói:

- Đại nhân Khang Tư, ngài là người lĩnh chủ đầu tiên ta thấy sẽ không chỉ nghĩ lợi ích trước mắt, bảo hộ nghiêm ngặt lãnh thổ của mình, điều kiện này ta đáp ứng ngài.

Mọi người toàn bộ choáng váng.

Khang Tư lĩnh chủ này chẳng những là kẻ ngu dốt, bởi vì hắn đưa ra điều kiện khó mà tin nổi hạn chế thần tài tới đây phát tài. Mà đại nhân vật Áo Kỳ này so với Khang Tư, càng giống một kẻ ngu ngốc hơn, điều kiện hà khắc như vậy, căn bản sẽ không có người nào đồng ý, hắn lại cũng đáp ứng!

250. Chương 250: Đại Quân Đột Kích. (1+2)

Áo Kỳ không để ý tới phản ứng của mọi người, cũng không chờ Khang Tư đáp lại, liền dứt khoát vươn ngón tay thứ hai:

- Điều thứ hai, thương đoàn của ta cần quyền thông thương thông suốt trong lãnh địa của đại nhân, hơn nữa tất cả hàng hóa lưu thông trên lãnh địa, chúng ta đều có quyền ưu tiên thu mua.

- Có thể, nhưng không được tùy ý kéo cao giảm thấp giá lương thực.

Khang Tư đồng dạng cũng đưa ra điều kiện.

Áo Kỳ mỉm cười, chỉ riêng hai điều kiện tương ứng Khang Tư đặt ra, liền biết Khang Tư là một người lãnh đạo hết sức quan tâm dân sinh, mà một lãnh đạo như vậy chỉ cần có được võ lực cường đại bảo hộ an toàn, lãnh địa sẽ phồn vinh hưng thịnh, cho nên có một lĩnh chủ như vậy là đối tượng đầu tư tốt nhất.

Cho nên Áo Kỳ gật đầu nói:

- Không có vấn đề, hơn nữa thương đoàn của ta cũng không yêu cầu thuế suất ưu đãi, chỉ cần để thương đoàn chúng ta hưởng quyền thuế suất tương đồng với các thương đoàn khác là được.

Thẳng đến lúc này Khang Tư mới có chút kinh ngạc, đại nhân vật trước mắt này có lẽ đúng là một người đầu tư dài lâu, mà không phải kẻ đầu tư cướp bóc.

Nếu như đối phương thật sự nói rõ như thế, vậy thì tiếp thu một người đầu tư kiểu này cũng là một lựa chọn không tệ, cho nên Khang Tư không nhịn được nói:

- Không biết đại nhân còn có yêu cầu gì?

Áo Kỳ nghe nói như thế, hơi chút dò xét nói:

- Ừm, còn xin chấp thuận cho thương đoàn của ta, có được quyền bộ đội trăm người mang theo binh khí đi lại hợp pháp ở trên lãnh địa của ngài. Nếu như ngài đáp ứng yêu cầu này, thương đoàn ta sẵn lòng giúp ngài xây dựng một ngân hàng thương nghiệp, giao dịch của thương đoàn đều sẽ thông qua ngân hàng thương nghiệp này.

- Ta cần một xưởng đóng tàu.

Khang Tư nói câu này khiến Áo Kỳ chấn động một chút, cái lĩnh chủ này không cam lòng bỏ mặc hải thương hoành hành, nhưng mà ở cái chỗ rách nát thiếu hụt thủy thủ này, muốn đào ra hải quân thì quả thật là người si nói mộng.

Hiểu được điểm này, Áo Kỳ không hề hoài nghi gật đầu:

- Có thể, nhưng mà tài liệu công nhân, cùng tài chính chiêu mộ thợ thủ công cần bên ngài ra sức, thương đoàn bên ta chỉ có thể chiếu cố giới thiệu thôi.

- Cũng được, cổ phần ngân hàng thương nghiệp kia đều là của ta?

Sau khi gật đầu Khang Tư đột nhiên hỏi ra vấn đề điều kiện then chốt nhất, nếu như ngân hàng này là Khang Tư sở hữu, như vậy đó là một cơ hội tuyệt hảo lớn mạnh chính mình, mà nếu ngân hàng này của Áo Kỳ, không cần phải nói, kinh tế lãnh địa sẽ bị Áo Kỳ khống chế, đây là chuyện bất luận một lĩnh chủ độc lập nào cũng không muốn.

Áo Kỳ cười cười:

- Đại cổ đông ngân hàng này đương nhiên là ngài, nhưng mà đương nhiên, thương đoàn chúng ta cần chiếm một chút cổ phần trong ngân hàng, dù sao kinh tế qua lại của chúng ta đều đi qua ngân hàng này.

- Ừm, tỷ lệ hai bên lúc thành lập ngân hàng sẽ quyết định.

Khang Tư nói những lời này để Áo Kỳ nhìn với con mắt khác, đây là nói, nếu như thương đoàn của mình đưa ra hỗ trợ càng lớn, như vậy cổ phần có được có thể cao tới bốn phần chín, còn nếu không ra sức, sợ rằng một phần cũng khó mà giữ được. Không cần nói vì sao Áo Kỳ coi Khang Tư suy nghĩ giảo hoạt như thế, nếu có thành ý, hiện giờ nên thương thảo vấn đề tỉ lệ cổ phần, nào còn phải chờ sau này mới nói tiếp?

- Nếu như không có yêu cầu khác, như vậy ta đại biểu lãnh địa hoan nghênh quý thương đoàn đến đây đầu tư làm ăn, chuyện vừa thương nghị, chúng ta có thể định ra một phần hiệp ước ký tên.

Khang Tư vừa nói, vừa dẫn Áo Kỳ đi vào trấn Thanh Hương.

- Cái này đương nhiên.

Áo Kỳ miệng thì ngậm cười, thế nhưng hắn cũng không cho rằng chỉ một cái hiệp ước có thể khiến song phương tuân thủ ước định, thủ đoạn phòng ngự vẫn phải dùng tới, về phần cái thủ đoạn gì, thì là bí mật chỉ có mỗi bên biết. Vừa mới thấy được tường rào trấn Thanh Hương, một gã kỵ sĩ đột nhiên lao ra từ cửa trấn, kỵ sĩ này vừa mới quật ngựa mấy roi, liền thấy được bóng dáng bọn người Khang Tư, không khỏi lập tức kéo ngựa dừng lại.

Tiếp đó không để ý tới con ngựa dừng đột ngột mà hí vang đau đớn, lập tức xoay người xuống ngựa chạy tới trước mặt Khang Tư hành lễ nói:

- Đại nhân, thành phủ Bỉ Khắc truyền tới tình báo mới nhất! Bá tước Bỉ Khắc hoà đàm với thành Bỉ Khắc, song phương tụ tập hơn bốn vạn binh lực cùng liên hợp tác chiến! Bộ đội đã chia làm ba đường, một đường mục tiêu Khuê Lai lĩnh, binh lực năm ngàn, một đường Lâm Tuyết lĩnh binh lực ba ngàn, một đường khác mục tiêu Cáp Nhĩ lĩnh, binh lực khoảng hai vạn năm ngàn!

Các quý tộc sĩ quan bên cạnh Khang Tư nghe nói như thế lập tức xôn xao, hơn nữa rất nhiều tên thiếu rèn luyện sắc mặt chớp mắt trắng xanh.

Bốn vạn đại quân chia làm ba đường đánh tất cả các lãnh địa của Khang Tư, hơn nữa một đoàn lớn nhất trong đó đánh thẳng Cáp Nhĩ lĩnh. Ai cũng hiểu được, Cáp Nhĩ lĩnh bị đánh hạ, Thanh Hương lĩnh đừng nghĩ chuyện trốn nữa, hoàn toàn là bắt rùa trong rọ. Khó trách mấy sĩ quan thường ngày ngạo mạn này sắc mặt đại biến, bởi trước đây mấy người bọn họ tối đa chỉ dẫn binh đánh với mấy ngàn quân địch, nhưng hiện giờ chính xác là hơn hai vạn quân địch đó. Người lên tới con số vạn sẽ là một mảnh mênh mông, chiến đấu hơn vạn người với mấy ngàn người tuyệt đối cách một trời một vực, chiến đấu vạn người sẽ không phải lấy nhiều đánh ít liền có thể thắng được.

Áo Kỳ đương nhiên chú ý tới thần sắc những sĩ quan này, hắn gần như lập tức đặt ánh mắt lên người Khang Tư, đến khi thấy Khang Tư cùng mấy người thân tín đều một bộ thần sắc như không có gì đặc biệt, Áo Kỳ không khỏi âm thầm gật đầu, đối tượng đầu tư lần này các phương diện đều rất xuất sắc.

Xem ra mình cũng phải bày ra chút thực lực cho đối tượng đầu tư này nhìn xem, miễn cho người ta coi thương nhân chính trị như mình là đồ giả.

Nghĩ vậy, Áo Kỳ cười nói:

- Ha ha, không nghĩ tới ta lại tới trùng hợp như vậy, thế này đi, binh khí ta đáp ứng biếu tặng cho đại nhân Khang Tư, hiện giờ giao ngay cho ngài vậy.

Khang Tư nghe vậy sững sờ, tuy rằng không có ngờ tới Áo Kỳ lại giao hàng ngay tại chỗ, còn tưởng tặng phẩm hắn đáp ứng còn đang được chuyển tới nữa chứ. Áo Kỳ mang theo tùy thân nhiều binh khí như vậy, cũng không khiến cảm thấy kỳ quái, dù sao hắn là một thương nhân, nhưng kỳ quái là ở chỗ hắn đồng ý lập tức đưa binh khí này ra.

Nên biết rằng binh khí Duy Nhĩ Đặc rất hoàn mỹ, ở Tuyết quốc này có thể đội giá mấy trăm lần. Hiện giờ đưa tặng đi như vậy, thiệt hại bao nhiêu chứ.

Tuy nhiên Khang Tư cũng không khách khí, đám vũ khí này vừa lúc để trên dưới Thanh Hương lĩnh hoán đổi trang bị một lần, có được vũ khí hoàn mỹ, đối mặt Bá tước Bỉ Khắc xâm lấn, sức chiến đấu cũng có thể tăng thêm một cấp.

Hai thủ lĩnh gật đầu một cái, hai chiếc thuyền biển bỏ neo trên bờ sông lập tức thay chỗ hai chiếc neo sẵn trên bờ, khoang thuyền phía trước mở ra, bộ đội lĩnh chủ lưu ở cảng, lập tức lên thuyền vận chuyển, vật tư chuyển ra rồi, dựa theo danh sách bộ đội bắt đầu thay thế hoán đổi trang bị.

Giáp Nhất trở lại bến tàu, thấy những trang bị này cũng không khỏi líu lưỡi.

Binh lính bình thường thì mặc một bộ giáp da có các phiến sắt che chắn các bộ vị trọng yếu trước sau; một cái khiên gỗ hình tròn, bên trên có các lá sắt được mài trơn bóng; một thanh khảm đao thoạt nhìn rất phổ thông, nhưng tuyệt đối là được rèn gấp khúc mười lớp; một đầu thương sắc bén, chỉ cần tìm một thanh gậy trúc gắn vào sẽ thành lợi khí giết người; lại thêm một bộ cung nỏ đơn tiễn, trăm cây tên nỏ bằng thiết.

Giáp Nhất thử một lần, cung nỏ này lại có tầm bắn ngang với trường cung, nói là năm ngàn bộ trang bị tiêu chuẩn, kỳ thật hoàn toàn có thể xây dựng năm ngàn đao khiên binh tinh nhuệ, năm ngàn trường thương binh giáp nhẹ, năm ngàn cung nỏ binh, tổng cộng một vạn năm ngàn quân chính quy! Trang bị tiểu binh là như vậy, càng đừng nói các sĩ quan nữa.

Bọn người Giáp Nhất đã thay trang bị sĩ quan, ý niệm đầu tiên không phải là cảm tạ tay nghề quân công Duy Nhĩ Đặc hoàn mỹ, mà là cảm thán thương nhân Duy Nhĩ Đặc thật có tiền.

Bởi vì dựa theo giá cả Tuyết quốc, một bộ trang bị tiểu binh đầy đủ này, ít nhất cũng phải năm mươi kim tệ, thậm chí càng cao hơn, các sĩ quan thì càng không cần nói, Ngũ trưởng là phải một trăm kim tệ, bộ trên người Giáp Nhất có khả năng phải quá ngàn kim tệ.

Nói cách khác, chỉ riêng đống trang bị này đã cần hơn mười vạn kim tệ.

Trời ạ! Chủ thượng nhà mình mang theo mấy người này đánh sống đánh chết mới kiếm được bảy tám mươi vạn kim tệ, người ta tiện tay có thể đưa ra một nửa tiền tài như thế, đại thương nhân Duy Nhĩ Đặc thật sự là làm người ta đố kỵ cảm thán sợ hãi mà, thật là có thể dùng tiền đè chết người đó!

Tuy nhiên các sĩ quan có chút suy nghĩ đều sản sinh một loại tâm tính khó hiểu với Áo Kỳ, nhưng đám tiểu binh mới mặc kệ nghĩ nhiều như vậy, theo bọn họ nghĩ, vẫn là lĩnh chủ nhà mình có mặt mũi, hải thương người ta vừa tới, chẳng những không cần nịnh bợ, ngược lại đưa tặng lễ tới tận cửa.

Hơn nữa lĩnh chủ nhà mình cũng hào phóng quá mức, lễ vật lớn như vậy, lại đưa cho mấy tiểu binh như mình. Giáp Nhất cũng biết tình huống khẩn cấp, thấy thủ hạ mình trang bị xong rồi, lập tức hạ lệnh các thủ hạ lên xe ngựa, sau đó nhanh chóng nhắm thẳng phía Cáp Nhĩ lĩnh.

Giáp Nhất đối với việc Bá tước Bỉ Khắc phái ra hơn hai vạn binh lính tập kích Cáp Nhĩ lĩnh, căn bản là không để ở trong lòng, năm ngàn binh lính bên mình đã có thể đối đầu với hai vạn người, hơn nữa các quý tộc ẩn binh bên Cáp Nhĩ lĩnh, dù là không thể đánh bại Bá tước Bỉ Khắc, thủ thành chống cự, bảo vệ Cáp Nhĩ lĩnh là chuyện có thể làm được.

Trừ phi thuộc hạ Bá tước Bỉ Khắc còn có ẩn giấu sát thủ, như vậy mới sẽ xảy ra chuyện bất ngờ. Nếu như chiến sự khó đánh, nói không chừng bảo Giáp Linh ám sát Bá tước Bỉ Khắc, về phần nói ám sát không thể thành đại sự, cái này thì phải xem đối tượng ám sát là ai, ám sát thường nhân cùng đại nhân vật tạo thành tình huống tuyệt đối bất đồng.

Khang Tư cùng Áo Kỳ đã đi vào phủ lĩnh chủ, đang ở đó tán gẫu, đề tài nói chuyện của bọn họ đa phần đều tập trung trên phương diện thương nghiệp.

Trong lúc nói chuyện, tri thức của Áo Kỳ khiến Khang Tư rất là cảm khái. Nếu như nói hành quân chiến tranh, thống trị địa phương, thậm chí nhân tình thế sự, Khang Tư không dám nói là sở trường, nhưng tuyệt đối hiểu biết, thế nhưng phương diện kinh thương, Khang Tư lại có chút không thông.

Tuy nhiên trải qua lần trò chuyện này, Khang Tư hiểu được kinh thương kỳ thật không có gì khác hành quân chiến tranh, nếu không phải dùng ưu thế binh lực đè chết đối phương, thì là xuất động kỳ binh đánh vào nơi yếu hại của đối phương, chỉ là đối với thương nhân thì binh lực biến thành tiền tài, mưu kế biến thành thủ đoạn mà thôi.

Hơn nữa kinh thương cùng chiến tranh đều có một điểm chung, chính là hai bên bất luận thắng thua đều là càng lớn càng đơn giản.

Tỷ như trận chiến ngàn người đánh bang Tuyết Lang, chính mình chẳng những phải tự thân xuất mã lại còn hao tổn tâm cơ, mà khi thế lực thực lực của mình càng lớn, ra lệnh tiêu diệt một ai, thủ hạ tự nhiên sẽ có người lĩnh mệnh đi, căn bản không cần mình phải suy nghĩ.

Cái này cũng là nguyên nhân vì sao khi mình lập nghiệp thì cảm giác bận rộn muôn việc, mỗi ngày hết sức phong phú, tới sau thì trở thành không có việc gì, ngày ngày buồn chán.

Còn Áo Kỳ cũng hết sức kinh ngạc Khang Tư đối với các loại sự tình đều kiến giải xuất sắc, không nghĩ tới một quân nhân quân phiệt lại hiểu biết nhiều như vậy, nhưng mà nghĩ tới đối phương mặc kệ ở nơi nào đều có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có được kiến thức cùng năng lực như vậy cũng là phải thôi.

Nói thế, giá trị đối tượng đầu tư lần này so với mình mong muốn còn phải cao hơn nhiều.

Trong lúc hai người nói chuyện nhiệt tình, nghe được bên ngoài mơ hồ truyền tới từng trận tiếng động ầm ầm, hai người vừa nghe đều biết, đây là tiếng động do đội xe ngựa nhân số cực lớn đi qua bên ngoài phát ra.

Thấy bộ dáng Khang Tư biết chuyện, Áo Kỳ lập tức hiếu kỳ dò hỏi:

- Đại nhân Khang Tư, đây là ngài điều binh chống đỡ quân tiên phong Bá tước Bỉ Khắc sao?

Nói đến đó, không đợi Khang Tư gật đầu tiếp tục tỏ thái độ:

- Trong tay tại hạ có ba ngàn binh lính, đều là binh sĩ tinh nhuệ kinh nghiệm chiến trận, nếu như đại nhân Khang Tư cần, có thể đưa bọn họ phân phối cho đại nhân sai phái, nếu như binh lực không đủ, trong hạm đội tại hạ còn có thể điều một nhóm thuỷ binh cho đại nhân sai khiến.

- Nga, cái này phải cảm ơn, nhưng mà không biết ta cần phải đưa ra giá nào?

Khang Tư rất cẩn thận hỏi, hắn rất rõ ràng, những thương nhân chính trị này làm cho ngươi bất cứ chuyện gì cũng phải trả giá không nhỏ đổi lại.

Áo Kỳ khoát khoát tay cười nói:

- Ta không để chút tiền đó vào mắt, những binh lính này coi như lính đánh thuê đi, một lần xuất chiến một người mười kim tệ, chém một thủ cấp mười kim tệ, chết trận trợ cấp một trăm kim tệ, cũng cho phép bọn họ thu được ba phần chiến lợi phẩm.

Khang Tư còn không có kích động, đám người theo hầu bên cạnh Khang Tư đã líu lưỡi không thôi, trời ạ, xuất động một lần một người là mười kim tệ? Ba ngàn người chẳng phải một lần ba vạn kim tệ sao! So với chém một cái đầu được mười kim tệ thì có chút không nói được.

Nhưng làm người ta tức giận nhất chính là chết trận trợ cấp một trăm kim tệ đã không tính, lại còn muốn thu ba phần chiến lợi phẩm! Đây là cái lính đánh thuê gì, giá cả đắt quá đi chứ? Nên biết rằng ở đây mười kim tệ đã có thể mua được một mạng người, đắt như thế ai còn muốn dùng chứ!

Khang Tư hiển nhiên không có suy nghĩ như thủ hạ, cho nên hắn gật đầu nói:

- Có thể, nhưng mà thời cơ xuất chiến do ta khống chế, hơn nữa khi không có xuất chiến, bên ta chỉ phụ trách cung cấp lương thực, mặc khác nhất mực mặc kệ.

Thấy thần tình Khang Tư, Áo Kỳ cười cười.

Cái lĩnh chủ này xác thực là người mưu tính sâu xa, rất rõ ràng có được một chi kỳ binh ở thời khắc mấu chốt sẽ mang tới tác dụng gì, đừng thấy các lính đánh thuê này giá cả đắt đỏ, nhưng nếu dùng đúng chỗ đúng lúc, chiến tích tạo thành dù là trăm vạn kim tệ cũng không đổi lại được.

Cho nên thấy Khang Tư hiểu được giá trị cùng tác dụng binh lính trong tay mình, Áo Kỳ đương nhiên đồng ý yêu cầu của Khang Tư, dù sao hắn cũng không muốn thủ hạ của mình bị lãng phí trên chiến trường phổ thông.

Nói lại, trợ cấp một trăm kim tệ đổi lấy một người thủ hạ, thật là không đáng giá, những binh lính này đều là chính mình hao tốn lượng lớn kim tệ cùng tinh lực mới xây dựng lên.

Giáp Nhất mang theo một chuỗi xe ngựa chạy tới Cáp Nhĩ lĩnh, còn tín sứ đưa tin chạy trước bọn họ, chuyên đi thông báo các quý tộc ẩn binh chuẩn bị sẵn sàng chặn đánh đại quân Bá tước Bỉ Khắc.

Bên Khang Tư cũng không có người nào tự đại đến mức lấy năm ngàn vệ đội lĩnh chủ là có thể chống đối hay đánh bại hơn hai vạn hơn hai vạn binh lính Bá tước Bỉ Khắc, cho nên hết sức cần các quý tộc ẩn binh hỗ trợ.

Nhưng mà khi Giáp Nhất đến tòa thành Cáp Nhĩ tiến hành chỉnh quân lâm thời, tín sứ vẻ mặt phẫn nộ gấp rút trở về hồi báo:

- Vệ đội trưởng, các quý tộc kia toàn bộ cự tuyệt xuất binh!

- Cái gì?

Giáp Nhất giận tím mặt:

- Bọn họ dùng lý do gì cự tuyệt xuất binh?

- Có mượn cớ binh lực vừa vặn dùng thủ vệ lãnh địa, không dư thừa binh lực xuất binh; có cớ toàn doanh thiệt hại vô lực xuất binh; có lấy cớ nói đang chinh phạt đạo tặc không thể xuất binh, thậm chí lại còn nói... còn nói đại nhân Khang Tư không phải lĩnh chủ bọn hắn, không có quyền lệnh bọn họ xuất binh tương trợ!

Tín sứ nói đến đây đã tức giận tận trời.

- Chết tiệt! Ta đã biết đám lão già này là thứ không đáng tin mà!

Tuy rằng Giáp Nhất rất phẫn nộ, nhưng cũng không coi là bất ngờ, dù sao hắn rất rõ bọn người kia đối với thân phận hậu duệ vương thất Cổ quốc căn bản không để vào mắt.

Nếu như chủ thượng chiếm ưu thế, bọn họ không ngại thêu hoa trên gấm, còn nếu chủ thượng lọt vào hoàn cảnh xấu, đừng nói bọn họ đưa than trong tuyết, không bỏ đá xuống giếng coi như có chút lương tâm rồi.

- Mẹ nó, nếu thật dựa vào bọn họ hỗ trợ, chúng ta ngay cả chết thế nào cũng không biết!

Giáp Nhất tức tối mắng một câu, phất tay nói:

- Thông báo toàn Cáp Nhĩ lĩnh, trong chiến tranh sắp tới, bất cứ kẻ nào, phàm là người đứng bên phía ta, chính là đồng đội của chúng ta, lĩnh chủ đại nhân chẳng những sẽ bồi thường tổn thất chiến tranh, càng theo chiến công tiến hành khen thưởng!

- Lĩnh mệnh!

Tín sứ lập tức xoay người rời đi, triệu tập đồng bạn truyền bá tin tức ra Cáp Nhĩ lĩnh.

Ai cũng biết hàm ý lời này không biểu đạt ra, không đứng bên phe mình chính là địch nhân, đối với địch nhân chỉ có chém tận giết tuyệt!

Theo tín sứ đưa thông cáo này truyền bá quang minh chính đại ra bên ngoài, các quý tộc thổ hào Cáp Nhĩ lĩnh chỉ có thể bị ép chọn lựa phải dựa vào một trong hai thế lực đối địch cường đại. Tuy rằng làm như vậy tuyệt đối sẽ bị cuốn vào trong chiến tranh, khẳng định sẽ khiến mình tổn thất, nhưng không gia nhập vào một phương trong đó, như vậy rất có khả năng dẫn tới thảm án diệt môn, thật là khiến đám thổ hào khổ não không thôi mà.

Tuy nhiên cũng có tồn tại vượt khỏi thường quy, quý tộc ẩn binh lại căn bản không sợ một phương chiến thắng hỏi tội, không có bất cứ chần chờ nào lập tức tuyên bố trung lập.

Còn các các quý tộc khác ở Cáp Nhĩ lĩnh, ngoại trừ một hai quý tộc gần Thanh Hương lĩnh biểu thị chấp nhận phục tùng mệnh lệnh Khang Tư ra, những quý tộc đầu nhập vào Bá tước Bỉ Khắc đều đầu nhập rất triệt để, vừa tuyên bố quyết định, liền triệu tập binh mã đánh các lãnh địa do Khang Tư khống chế trực tiếp trong Cáp Nhĩ lĩnh, còn bên Khang Tư bởi phải cảnh giác đại quân Bá tước Bỉ Khắc đang chậm rãi đi đến, binh lực lãnh địa đều bị tụ tập ở thành phủ Cáp Nhĩ, căn bản không để ý tới mấy lãnh địa hẻo lánh này, khiến cho các lãnh địa này nháy mắt bị chiếm lấy.

Về phần mấy người quý tộc ít ỏi đầu nhập vào Khang Tư, thấy toàn bộ cục diện lại biến thành như thế, Khang Tư do mình coi trọng hầu như bị vây bị đánh, không khỏi hết sức hối hận.

Nếu như bọn họ thực lực cường hãn, có thể lập tức đổi ý, nhưng chút thực lực của bọn họ, căn bản đầu nhập cũng không ai muốn, bọn họ bất đắc dĩ vừa liều mạng triệu tập tráng đinh, vừa len lén phái người đi thuần phục Bá tước Bỉ Khắc, nhưng mà mặt ngoài xem ra, bọn họ bất quá chỉ chuyển về trận doanh trung lập mà thôi.

Dạng tin tức này đương nhiên sẽ bị Giáp Nhất biết, có thể nói hiện tại quý tộc ở Cáp Nhĩ lĩnh không phải trung lập thì là địch nhân, căn bản không có một người đứng bên phía Khang Tư.

Đối với chuyện như vậy, Giáp Nhất được Khang Tư ủy thác toàn quyền, chẳng những không kinh hoảng, ngược lại có chút vui mừng.

Bởi vì lúc đầu khi chủ thượng chiếm lấy Cáp Nhĩ lĩnh, chính mình cũng phát biểu hắn nên tiêu diệt toàn bộ quý tộc Cáp Nhĩ lĩnh, để Cáp Nhĩ lĩnh sạch sẽ gia nhập phe phái Khang Tư, nhưng bởi vì quý tộc ẩn binh xuất hiện, hơn nữa bọn họ thân phận đặc thù, lúc này mới khiến kế hoạch tẩy trừ bị hủy bỏ.

Còn hiện giờ bởi Bá tước Bỉ Khắc tiến sát, thời cơ tẩy trừ quý tộc thật là tốt lại phủ xuống, thật là không muốn vui mừng cũng khó.

Những quý tộc này đều dựa vào Bá tước Bỉ Khắc, tuy rằng đã coi cờ hiệu Khang Tư là địch, nhưng cũng không có ngốc đến mức đại quân Bá tước Bỉ Khắc còn chưa tới đã tụ tập binh lính đi đánh thành phủ Cáp Nhĩ.

Tuy nói toàn bộ binh lực bọn họ cộng lại, cũng có bốn năm ngàn quân, nhưng đây là của cải cả trăm nhà quý tộc, không ai có thể để bọn họ tác chiến thống nhất, mà nếu không thể tác chiến thống nhất, vậy cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi, đánh thành phủ Cáp Nhĩ đóng bảy tám ngàn binh lính, hoàn toàn là hành vi đi chịu chết.

Nếu như đại quân Bá tước Bỉ Khắc xuất hiện, đi theo sau mông đại quân kiếm chút lợi lộc thì còn có thể, bảo mình xung phong, căn bản đừng mơ!

Chính nguyên nhân đó, vùng đất nối liền thành phủ Cáp Nhĩ với Thanh Hương lĩnh mới vẫn an toàn không có chuyện gì, vật tư cùng với viện binh Thanh Hương lĩnh mới có thể vận chuyển cuồn cuộn không dứt tới đây, nhưng mà vật tư cùng viện binh cũng không nhiều, chỉ là có một chút mà thôi.

Nhưng đối với điều này, trên dưới bộ đội đều không có ý kiến, bởi vì binh sĩ thấy tiếp viện không ngừng, biểu thị hậu phương không có chuyện, cho nên mới để chín phần đất đai Cáp Nhĩ lĩnh rơi vào trong tay quân địch, đồng thời lúc mấy vạn đại quân đang tới, tâm thần vẫn ổn định như trước.

Nhưng mà so với các sĩ quan không biết nhiều chuyện, Giáp Nhất cao tầng lại có chút khổ sở, bởi vì vật chất cùng viện quân coi như ít này, là hạn độ lớn nhất Thanh Hương lĩnh có thể trợ giúp.

Đừng quên trước đây Thanh Hương lĩnh chỉ có trấn Thanh Hương mới có chút nhân khí tồn tại, tuy nói Khang Tư quật khởi thu hút một đám đông nhân khẩu, thế nhưng khẩu trừ tráng đinh canh tác lao động cần thiết, Thanh Hương lĩnh tối đa chỉ có thể triệu hơn hai ba ngàn người, nhiều hơn nữa dân sinh Thanh Hương lĩnh sẽ tan vỡ.

Trừ phi quân địch đã đánh vào Thanh Hương lĩnh, tới lúc đối mặt với nguy cơ tồn vong, không thì căn bản không có khả năng triệu hồi toàn dân.

Tuy rằng Thanh Hương lĩnh không thiếu tiền thiếu lương, nhưng tráng đinh lại hết sức thưa thớt, nếu như có thể khống chế trực tiếp Khuê Lạp lĩnh cùng Lâm Tuyết lĩnh, lấy nhân lực hai lãnh địa này tuyệt đối sẽ không để ý đại quân Bá tước Bỉ Khắc, đáng tiếc, hai lãnh địa này chỉ thuộc chủ thượng trên danh nghĩa mà thôi, trên thực tế hoàn toàn do gia tộc quyền thế địa phương khống chế.

Vệ đội thành lập trên hai lãnh địa này, chỉ làm cho ra dáng, căn bản không có tác dụng gì. Lần trước chiếm Cáp Nhĩ lĩnh, mấy tiểu quý tộc ở hai khối lãnh địa này mới tới thuần phục, nhưng còn bây giờ, không cần nói, nếu không phải trung lập thì là đầu nhập Bá tước Bỉ Khắc, đều là cỏ đầu tường, không đáng tín nhiệm dựa vào.

Nếu như chủ thượng vừa có hai khối lãnh địa này liền dọn phủ lĩnh chủ sang, khẳng định có thể khống chế hai khối lãnh địa này, thế nhưng khi thân phận hậu duệ Cổ quốc của chủ thượng phơi bày ra ngoài, vậy thật là không có chỗ đi, bị người ta vây đến chết.

Xem chừng chủ thượng cũng lo lắng điểm này, mới không thay đổi phủ lĩnh chủ, ngược lại tiếp tục ở Thanh Hương lĩnh nơi cái gì cũng không có, nhưng có thể dựa vào Tuyết Long Giang nối liền với bên ngoài.

Nghĩ đến đó, Giáp Nhất thở dài, nói với một cái sĩ quan:

- Đã chuẩn bị thỏa đáng rồi chứ?

- Vâng, vệ đội trưởng, bộ đội đã chuẩn bị thỏa đáng, tùy thời có thể xuất phát.

Sĩ quan nói đến đây, có chút chần chờ nói:

- Đại nhân, thuộc hạ cho rằng hành động lần này ngài không cần phải dẫn đội? Vệ đội còn cần ngài quản lý mà!

Giáp Nhất lắc đầu cười nói:

- Cũng không phải khinh thường các ngươi, mà là xuất thân là của ta quyết định ta thích hợp với nhiệm vụ như vậy, chuyện của vệ đội, giai đoạn hiện tại căn bản không cần chúng ta xuất kích, chỉ cần sĩ quan các cấp có thể tận trung chức vị, như vậy bảo vệ thành phủ Cáp Nhĩ căn bản không thành vấn đề.

- Thế nhưng, nói không chừng sĩ quan phía dưới sẽ có người bị Bá tước Bỉ Khắc thu mua thì sao? Sau khi ngài đi rồi, thứ người đó nhất định sẽ có hành động!

Sĩ quan vẫn còn muốn khuyên can, bởi vì Giáp Nhất là quan chỉ huy vệ đội lĩnh chủ lại muốn dẫn một nhóm nhỏ bộ đội tinh nhuệ đi tập kích bộ đội Bá tước Bỉ Khắc, kiềm chế tốc độ hành quân của bọn họ, quan chỉ huy tối cao như vậy tự thân xuất mã chiến đấu cỡ nhỏ, sĩ quan căn bản chưa từng nghe nói.

Theo lý quan chỉ huy tối cao như vậy, hẳn là trốn ở hậu phương lớn ra lệnh mới là bình thường.

Giáp Nhất lơ đễnh cười nói:

- Thu mua? Phản bội? Ha ha, chức quan Giáp Nhị đại nhân chúng ta cũng không phải bày ra cho đẹp mặt. Nếu như không phải Giáp Linh đi chấp hành nhiệm vụ lĩnh chủ đại nhân, việc này căn bản không cần ta dẫn đội.

Nói đến đây, Giáp Nhất khoát tay:

- Xuống phía dưới triệu tập bộ đội đi.

Tuy rằng sĩ quan bất đắc dĩ, nhưng quan chỉ huy bộ đội tự mình dẫn đội cũng là một loại vinh quang, hơn nữa mệnh lệnh đã hạ xuống, giờ lại không làm, sẽ lưu lại ấn tượng xấu, cho nên lĩnh mệnh rời đi.

Lúc Giáp Nhất mang theo một đám nhân thủ cường hãn rời thành phủ Cáp Nhĩ, bên Khang Tư đang đợi Giáp Linh bẩm báo:

- Chủ thượng, không nhận ra được Áo Kỳ có ý đồ nhằm vào ngài hay không, nhân viên trên thuyền tổng cộng bảy ngàn năm trăm người, thị nữ không có võ lực năng lực uy hiếp năm mươi người, đội thuyền chuyên chở binh khí mười chiếc, hàng xa xỉ năm chiếc.

Giáp Linh bẩm báo ngắn gọn quá đáng như trước, chỉ là đối với Khang Tư mà nói cái này như vậy là đủ rồi, tuy nói Áo Kỳ chuẩn bị đầu tư vào mình, nhưng tin rằng hắn cũng sẽ không chỉ chọn mỗi mình là đối tượng đầu tư, cho nên mang theo lượng lớn binh khí cùng hàng xa xỉ thì không có gì cả.

Về phần người này biểu thị chỉ có ba ngàn binh lính có thể hỗ trợ, cũng không kỳ quái, không có ai sẽ đưa chi tiết của mình lộ ra ngoài.

Nhưng mà cũng thật không ngờ, người này lại mang theo võ trang bảy ngàn năm trăm người chạy tới nơi này, lẽ ra binh lực này đủ để công thành chiếm đất, hơn nữa lương thực người ngựa, nhiều binh lực như vậy không phải một con số nhỏ có thể giải quyết được.

Nghĩ vậy, Khang Tư không khỏi có điểm kỳ quái, chẳng những Áo Kỳ biểu lộ về mình, dù là người dựa vào hải thương qua ngày cũng nói lần này hải thương chuẩn bị thu mua lượng lớn lương thực, ai cũng biết lượng tiêu hao của bảy ngàn năm trăm người là một con số hết sức lớn, đường biển xa như vậy, một lần qua lại, chỉ riêng những người này cũng đủ ăn sạch một phần ba lượng vận tải của thuyền biển Áo Kỳ rồi. Đối với thương nhân mà nói, lộ trình dài và hao tổn để mua hàng hóa rẻ tiền lỗ vốn như vậy, căn bản không có ai lại chịu làm.

Như vậy vì sao Áo Kỳ chấp nhận dẫn nhiều thủy binh ra ngoài như thế? Là sớm có cứ điểm ở Tuyết quốc? Hay là đường biển không an ổn, hải tặc hoành hành ngang ngược?

Khang Tư lắc đầu, những tình báo này cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể nhận được, tuy rằng Giáp Linh dùng tốt, nhưng chỉ có một, còn hiện tại tình báo quân sự quan trọng hơn hải thương còn cần Giáp Linh đi thăm dò. Nguồn truyện: Y

- Giáp Linh, tuy rằng hiện tại sắc trời đã tối, nhưng còn cần ngươi lập tức xuất phát đi trước thám thính tình báo liên quân thương nghiệp Bỉ Khắc xâm lấn Cáp Nhĩ lĩnh lần này, bao gồm quan tổng chỉ huy là ai, quan chỉ huy quân Bỉ Khắc là ai, quan chỉ huy liên minh thương nhân là ai; tỷ lệ binh lực hai bên, hai bên có hợp tác chặt chẽ hay không.

Khang Tư nói.

- Rõ, chủ thượng có cần thuộc hạ giết chết sĩ quan quân địch hay không?

Đầu óc Giáp Linh mặc dù có chút không linh hoạt, nhưng theo bọn Giáp Nhất thôi miên oanh tạc giáo dục liên tục, tiêu diệt thủ lĩnh đối phương là thủ đoạn tốt nhất để thu được thắng lợi cũng phải hiểu được rõ ràng.

Khang Tư cũng không suy nghĩ nói thẳng:

- Ngươi thấy có thể thì cứ xuống tay.

Khang Tư không có suy nghĩ đường đường chính chính đánh thắng mới có cảm giác thành tựu, hắn xuất thân từ binh pháo hôi, bảo tồn bản thân tiêu diệt địch nhân là nguyên tắc cơ bản tối cao, về phần phương pháp, đương nhiên là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cho nên Khang Tư đối với các thủ đoạn ám sát hắc ám căn bản không có bất cứ mâu thuẫn gì, xem ra đây cũng là vì sao khi hắn lọt vào ám sát ám toán phản bội, cũng không xúc động phẫn nộ gì.

- Lĩnh mệnh!

Giáp Linh đã muốn rời đi, Khang Tư đột nhiên gọi lại:

- Chờ một chút, hai người Giáp Nhất cùng Giáp Nhị bọn họ khẳng định có một người sẽ dẫn binh đi kiềm chế quấy rầy quân địch, trên đường thấy được thì giúp bọn họ một chút.

- Rõ!

Trong nháy mắt Giáp Linh biến mất không thấy.

Khang Tư nhìn một chút quyển bản đồ da dê lục soát được từ thành phủ Cáp Nhĩ, tấm bản đồ này tuy rằng không chi tiết, nhưng phân chia đại khái lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc, tuyến biên giới, con đường chủ yếu đều được miêu tả, nói cách khác, nhìn bản đồ này, vẫn còn có thể điều binh khiển tướng ở trình độ nhất định.

Khang Tư lấy tay chỉ trên một vị trí ở Lâm Tuyết lĩnh đánh dấu một chút, cười cười, quay đầu hô ngoài cửa:

- Áo Kì đại nhân hiện ở nơi nào?

Ngoài cửa lập tức chạy vào một vệ binh khom người bẩm báo:

- Đại nhân, Áo Kỳ đại nhân đang ở hội Liên Nghị tiếp nhận tiệc chiêu đãi của các thủ lĩnh.

- Ừm, phái người thông truyền một chút, ngày mai ta mời hắn dùng bữa sáng.

Khang Tư nói.

Hộ vệ lui xuống, những hộ vệ này đều là chuyên môn chọn lựa từ trong vệ đội lĩnh chủ, chọn ra những người suy nghĩ linh hoạt thức thời hiểu chuyện, cho nên bọn họ tự nhiên sẽ chọn thời gian thích hợp thông tri cho Áo Kỳ, tuyệt đối sẽ không tùy tiện ngay lập tức chạy tới hội Liên Nghị thông báo ngay trên yến hội.

Về phần vấn đề trung thành thật không cần đặt ở hàng đầu, dù sao cũng không có cách nào đảm bảo Khang Tư chiếm Thanh Hương lĩnh không tới một năm, là có được vô số nhân sĩ trung thành phục vụ.

Tuy nhiên chế độ Khang Tư dùng khiến cho trong hệ thống Khang Tư không có ai phải lo lắng về sau, lại còn có quy tắc lên xuống công bình công chính hợp lý, có hệ thống Khang Tư trọng yếu này tồn tại, bọn họ sẽ có ngày trở nên nổi bật, nếu như hệ thống Khang Tư không tồn tại, như vậy bọn họ sẽ biến thành hạ dân trọn đời như cũ. Khang Tư không tin trên đời sẽ có trung thành vô duyên vô cớ cùng phản bội vô cớ vô duyên, mà là dính tới lợi ích quân thần, lợi ích cá nhân tồn tại, mới đảm bảo gốc rễ trung thành, mà điểm này, chính là nguyên nhân để Khang Tư yên tâm với các hộ vệ này tới bảo hộ mình, mà không cần biết có thật sự tin cậy được hay không.

251. Chương 251: Tự Thân Dẫn Lính. (1+2)

Đêm khuya, bởi Thanh Hương lĩnh đã tiến vào trạng thái chiến tranh, hệ thống Khang Tư mặc dù có chút non nớt dù phương diện chuẩn bị chi tiết cho chiến tranh thì có chút miễn cưỡng, nhưng các sự vụ vẫn còn có hình có dáng.

Như vào ban đêm thì cấm đi lại buổi khuya, không cần Khang Tư phân phó cứ theo quy củ tiến hành.

Trên đường đội tuần tra giơ đèn lồng, đều lấy đơn vị đội mười người, hơn nữa ngoại trừ thập trưởng ra, những người khác cũng không phải vệ đội lĩnh chủ trước kia, mà là tráng đinh mới chiêu mộ, trang bị binh khí vệ đội thay ra lưu lại.

Những người này tuy rằng vừa mới gia nhập quân đội, nhưng trang phục cùng trang bị thống nhất, hơn nữa kỷ luật nghiêm ngặt, cũng để cho bọn họ có hình có dáng, một khi đi tuần tra thật không có chuyện náo loạn.

Nhưng mà cũng có người căn bản không để những đội tuần tra này vào mắt.

Chỉ thấy phía sau đội tuần tra có một bóng người theo sau lặng yên không tiếng động, bóng người này mượn hoàn cảnh cùng tác dụng bóng tối, vẫn lẻn tới trước cửa phủ lĩnh chủ cũng không có ai phát hiện ra có người thần bí tới gần.

Đến khi thấy vệ binh trước cửa phủ lĩnh chủ vô thức đảo mắt chú ý lên đội tuần tra, một bóng đen mau lẹ trèo qua tường viện phủ lĩnh chủ. Mà vệ binh gác cửa phủ lĩnh chủ cùng đội tuần tra căn bản không có phát hiện, vẫn chấp hành nhiệm vụ như trước. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Toàn thân bóng đen kia bọc trong một bộ quần áo đen, động tác nhanh nhẹn như truy tìm thứ gì trong phủ lĩnh chủ, nhưng mà nhìn bộ dáng hắn thường thường lại dừng một chút, liền biết hắn cũng không quen thuộc tình huống bên trong phủ lĩnh chủ này. Chỉ là dù như thế, người thần bí này không phí quá nhiều thời gian liền tìm được mục tiêu của mình.

Thấy một căn phòng ở phía trước có đội hộ vệ liên tục qua lại tuần tra sâm nghiêm, bất kỳ ai cũng xác định chắn chắc trong căn phòng đó có nhân vật quan trọng.

Chỉ là có chút quái dị, căn phòng này lại quá nhỏ, chỉ có thể bố trí một chủ phòng, căn bản không đặt thêm phòng cho người hầu được.

Bóng đen kia phát hiện điều này có chút chần chờ, nhưng mà nghĩ tới toàn phủ lĩnh chủ trong nhiều phòng ốc như vậy cũng chỉ có nơi này hộ vệ nhiều nhất, hắn đúng là chỗ này.

Bóng đen hạ quyết tâm, một kế dương đông kích tây, chuyển sự chú ý vệ binh trong chốc lát, liền nháy mắt tiến vào trong căn phòng.

Mới vừa vào trong gian phòng, trước mắt một mảnh đen kịt, cái gì cũng không thấy, nhưng bóng đen vừa tiến vào gian phòng lập tức như con ếch bị rắn độc nhìn trúng, cả người cứng ngắc bảo trì động tác tiến vào phòng.

Sở dĩ bóng đen không dám cử động, là bởi hắn cảm giác được phía trước có một hơi thở cực độ nguy hiểm, đây là một loại cảm giác biết rằng đầu mình sẽ tùy thời thoát ly thân thể, đối với cảm giác của mình, cho tới giờ bóng đen luôn cực kỳ tin tưởng, cho nên hắn mới căn bản không dám cử động.

Yên tĩnh một hồi, lúc này ánh mắt đã thích ứng bóng tối, có thể mông lung nhìn được hoàn cảnh bên trong gian phòng, vừa nhìn thử, bóng đen lập tức toát hết mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy ở trong căn phòng âm u, một bóng người đường hoàng nghiêm nghị ngồi ở đầu giường gần lò sưởi, một đôi mắt sáng ngời gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn.

Đúng lúc này, bóng đen phát hiện người kia rất có thể là mục tiêu của mình, lại mỉm cười một chút, sau đó dùng giọng rất bình tĩnh nói:

- Ngươi không có sát khí, tìm ta có chuyện gì sao?

Không biết có chuyện gì xảy ra, bóng đen phát giác sau khi người này nói ra, cái loại cảm giác nguy hiểm liền biến mất, hắn chậm rãi thở phào một hơi, tùy ý để mồ hôi lạnh rơi xuống cũng không dám lau, chậm chạp nói:

- Là lĩnh chủ đại nhân phải không?

- Là ta.

Khang Tư nói đến đây, phất tay, gian phòng lập tức hiện ra hai ngọn nến, bóng đen lập tức bại lộ tướng mạo, đây là một người thanh niên coi như tuấn tú.

Mà lúc này người thanh niên mới thình lình phát hiện, không ngờ trong phòng này còn có bốn tráng hán toàn thân bịt kín áo đen che cả mặt, tay còn ấn trên chuôi đao.

Mồ hôi lạnh lại toát ra lần nữa, người thanh niên căn bản không nhận ra được trong phòng này lại tồn tại nhiều người như vậy, hơn nữa vệ sĩ giỏi ẩn giấu này còn có tới bốn người, tất cả đều cực kỳ cung kính thủ hộ bên cạnh lĩnh chủ!

Cái lĩnh chủ này không giống người thường mà, nên biết rằng vệ sĩ như thế không phải ai cũng có thể bồi dưỡng ra được.

Người thanh niên cẩn thận khom lưng hành lễ nói:

- Bái kiến lĩnh chủ đại nhân, tại hạ lần này mạo muội tới đây là muốn nhìn qua một chút ấn chương của lĩnh chủ đại nhân.

- Ấn chương?

Khang Tư sững sờ, làm sao lại nhảy ra một người có quan hệ tới Cổ quốc nữa chứ? Nhưng mà cũng không ngẫm nghĩ, tiện tay ném chiếc nhẫn ấn chương sang.

Từ khi biết nguồn gốc dòng họ mình, Khang Tư tăng nhiều hứng thú với Cổ quốc, bỏ rất nhiều công sức lục tìm tư liệu Cổ quốc, đáng tiếc bởi vì quý tộc hiện hữu đều coi như phản bội Cổ quốc, cho nên tư liệu tìm được ít đến đáng thương.

Chỉ là biết Cổ quốc là một quốc gia rất giàu có rất hòa bình, chỉ là bởi vương giả Cổ quốc tính cách mềm yếu, hơn nữa tinh thần buông lỏng thời gian dài, lại để lĩnh chủ tướng quân biên cảnh thành đại họa, Cổ quốc cứ thế bị các nhà dã tâm nơi biên cảnh chia cắt.

Về phần chuyện gì phát sinh về sau, tuy rằng không có tư liệu ghi chép lại, nhưng có thể từ người đời đồn đãi biết được, về sau là người bên trên thiếu lực khống chế, người bên dưới liền học theo có lòng tạo phản, sau Cổ quốc diệt vong là mấy trăm năm Tuyết quốc cứ chìm trong lịch sử chinh chiến phản loạn.

Nhận rõ tình huống như vậy, Khang Tư cho rằng nhiệm vụ tìm kiếm dòng họ của mình có thể hoàn thành, hắn căn bản không muốn mượn thân phận hậu duệ vương thất Cổ quốc đi thống nhất thiên hạ, nếu thật muốn thống nhất, cũng là khi thực lực của mình đạt tới tình trạng đó.

Đặc biệt quý tộc ẩn binh Cáp Nhĩ lĩnh biểu hiện lần này, để cho hắn minh bạch, hậu duệ Cổ quốc chỉ là một cái bảng hiệu mấy nhà có dã tâm tô điểm ra mà thôi, càng không có hứng thú này, cho nên cái người thần bí này yêu cầu xem ấn chương, Khang Tư liền tiện tay quăng qua.

Người thanh niên kia hiển nhiên không ngờ tới Khang Tư lại đưa ra dễ dàng như vậy, có chút luống cuống tay chân tiếp lấy chiếc nhẫn, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là tỉ mỉ quan sát vuốt ve ấn chương trên chiếc nhẫn, đồng thời còn vô thức đưa gần ánh đèn cho sáng.

Vốn mấy mật vệ cấp chín vừa huấn luyện ra không bao lâu đang muốn tiến lên ngăn cản, nhưng mà bị Khang Tư ngăn lại.

Một hồi lâu sau, người thanh niên này đột nhiên quỳ xuống dập đầu với Khang Tư hô:

- Thần Trác Văn Lạp - Tạp Đặc, tộc trưởng gia tộc Tạp Đặc bái kiến Điện hạ.

Vốn tâm tình Khang Tư đang bất đắc dĩ cảm thán hậu duệ Cổ quốc lại xuất hiện, nhưng mà thấy người thanh niên lệ rơi đầy mặt, bộ dạng kích động đến mức không kiềm chế, không khỏi trong lòng khẽ động.

Thần tình người thanh niên này chân thành hơn so với đám quý tộc ẩn binh kia, hình dạng như trung thần chân chính, nhưng mà có thể trung thành suốt mấy trăm năm như một ngày sao, Khang Tư cảm thấy có chút hoài nghi.

Tuy nhiên Khang Tư vẫn ôn hòa khoát tay nói:

- Đứng lên đi, gia tộc Tạp Đặc của ngươi là?

- Điện hạ, gia tộc Tạp Đặc là Tổng quản cung đình nhiều đời ở vương thất Cổ quốc, từ khi Cổ quốc thành lập thì gia tộc Tạp Đặc chúng ta đã là Tổng quản cung đình rồi, sau khi Cổ quốc bị nghịch tặc chia cắt, chúng ta vẫn cứ ẩn giấu âm thầm chờ đợi cơ hội, không nghĩ tới đợi chờ lần này là đợi hơn mười thế hệ, thần cũng đã cho rằng mình sẽ giống như tổ tiên, không tưởng được lại để thần biết được tin tức của Điện hạ, thật sự là trời cao phù hộ chủ ta tộc ta mà!

Người thanh niên tên Trác Văn Lạp này vừa kích động nói, vừa rút từ trong lòng ra một cái bọc nhỏ hai tay dâng lên:

- Đây là gia phả gia tộc thần cùng văn kiện sắc phong lịch đại quốc vương bệ hạ.

Tuy rằng Khang Tư tiếp nhận chiếc bọc xem thử văn kiện bên trong, biết các văn kiện này rất có thể là thật. Nhưng không biết thế nào, Khang Tư luôn cảm thấy có điểm quái dị, xem chừng là bởi vì nếu như đổi là một lão già đến nói thì còn dễ nghe, nhưng một thanh niên mới hai mươi tuổi đi nói những lời này không phải có chút già dặn quá chứ?

Khó trách trong lòng Khang Tư có chút mâu thuẫn với người thanh niên này, đầu tiên là người trẻ tuổi này lén lút đêm hôm trộm vào phủ lĩnh chủ, có cảm giác bụng dạ khó lường. Hai là người thanh niên này vừa tới liền biểu thị mình là Tổng quản cung đình đời đời vương thất Cổ quốc, đồng thời nói gia tộc của hắn từ mấy trăm năm qua vẫn duy trì trung thành với vương thất. Chỉ riêng lời này Khang Tư đã không tin rồi, gia chủ đã mất, tổng quản dựa vào gia chủ tuy rằng đã không còn giám sát, nhưng cũng không có quyền thế địa vị cùng tài nguyên, dù là một hai đời vẫn còn có thể duy trì trung thành với gia chủ, có lẽ nói là họ hoài niệm quyền thế địa vị gia chủ dành cho bọn họ, qua ba đời, loại hoài niệm này sẽ giảm đi nhiều, hơn mười đời trôi qua, không khác gì hai người xa lạ cả.

Cứ thế mà vẫn còn trung thành, ngu ngốc cũng sẽ không tin!

Khang Tư hết sức rõ ràng người thanh niên này phải có tài có năng lực, về mặt văn thì không biết, chỉ cần có thể lẫn vào phòng ngủ của mình, mặt võ coi như cũng được. Mà người thanh niên này thuần phục mình, có lẽ là bởi có thế lực nào đó ra lệnh hoặc ủy thác, muốn đánh nhập vào bên người mình, có thể là bởi phát hiện mình rất có tiềm lực, cho nên muốn đầu nhập vào mình kiếm lấy vinh hoa phú quý.

Chỉ là hiện tại xem ra, cách nghĩ phía sau mới có khả năng lớn nhất.

Bởi nếu có mục đích khác, sẽ không liều lĩnh lẫn vào phủ lĩnh chủ như vậy, hai là sẽ không đưa văn kiện thân phận đại tổng quản nhiều đời ra, bởi chức vị trọng yếu này không có khả năng đưa cho một thanh niên không có liên hệ với nhiều thế hệ tổng quản đảm nhiệm được.

Có thể nói người thanh niên làm những chuyện như vậy đều khiến người ta hoài nghi, tuy rằng không bài trừ khả năng cố ý như vậy, nhưng nói là gian tế cũng không cần chướng mắt như thế chứ.

Kỳ thật người thanh niên này nói nhiều như vậy, tổng cộng lại là: ta rất xem trọng phát triển của ngươi, hơn nữa tổ tiên chúng ta cũng rất có sâu xa, tổ tiên nhà ta cũng là đời đời tổng quản của tổ thượng nhà ngươi, cho nên hiện giờ ta tới đầu nhập ngươi, vị trí tổng quản không dám nghĩ, nhưng thế nào cũng phải cho ta vị trí tốt chứ?

Người sáng suốt từ chỗ này có thể thấy người thanh niên này ở gia tộc lăn lộn không tốt, thậm chí có thể nói rất khốn cùng, đã hết đường, không thì sẽ không tuyển chọn đầu nhập vào Khang Tư đang bị Bá tước Bỉ Khắc tiến đánh, thậm chí có thể trở thành địch nhân chung của tất cả các quý tộc.

- Ngươi am hiểu cái gì?

Khang Tư đột nhiên hỏi. Cái này khiến cho Trác Văn Lạp còn đang liều mạng biểu thị gia tộc của mình kiên trì nhiều năm gian khổ như thế khó khăn cỡ nào, chính mình lại có thể gặp được hậu duệ vương thất là may mắn thế nào, dù là hiện giờ chết đi cũng có thể mỉm cười đối mặt với tổ tiên, không khỏi ngẩn người, nhưng lại lập tức vui mừng, đây là khảo hạch năng lực của mình, xem phải đưa chức vị nào mới hợp.

- Điện hạ, thần quen thuộc nhất đương nhiên là quản lý ngoại đình cho ngài, nhưng mà thần đối với hành quân chiến tranh, thăm dò tình báo, xây dựng lãnh địa cũng có chút tâm đắc.

Trác Văn Lạp vội vàng nói.

Nghe nói như thế, Khang Tư không khỏi có chút bất đắc dĩ, người thanh niên này thật có chút tự đại, quản lý ngoại đình, cái này không phải vị trí Thừa tướng sao?

Không nói ngươi có năng lực hay không, dù là có, không trải nghiệm đầy đủ trong ngoài hệ thống, cũng không có khả năng lên làm được.

Về phần hành quân chiến tranh, thăm dò tình báo, xây dựng lãnh địa cũng không phải một người có thể làm tốt được, một người ngoài chen chân giữa chừng như ngươi, thật đúng là khó khăn mà.

Thấy Khang Tư không nói gì, Trác Văn Lạp lập tức nói tiếp:

- Điện hạ, Tạp Đặc gia tộc ta còn có năm trăm tráng đinh, đều là tráng hán võ lực mạnh mẽ, thần nguyện đưa những tráng đinh này dâng cho Điện hạ, chỉ cần thời gian mười ngày, thần có thể triệu tập bọn họ phục vụ Điện hạ.

Đây là đề cao giá trị của mình sao? Khang Tư cười:

- Tốt lắm, đã như vậy trước tiên bổ nhiệm ngươi làm Bách phu trưởng, tạm thời thống lĩnh tráng đinh gia tộc nhà ngươi, cũng cho ngươi nửa tháng nghỉ phép xử lý sự vụ cá nhân trước. Nhưng mà ngươi cũng phải hiểu rõ, phàm là tráng đinh mới gia nhập đều phải đánh tan huấn luyện chỉnh biên một lần nữa, mới có thể đi vào quân đội, đây là vì duy trì sức chiến đấu cùng tính trong sạch của quân đội, cũng không phải đặc biệt nhắm vào ngươi.

- Rõ, thần hiểu được, thần tạ ơn long ân Điện hạ.

Trác Văn Lạp rất kích động quỳ xuống hành lễ.

Sau khi Trác Văn Lạp bị dẫn xuống, một mật vệ trong phòng đột nhiên nói:

- Chủ thượng, thuộc hạ cảm giác cái Trác Văn Lạp có chút bụng dạ khó lường, nếu như hắn cần nhận rõ ấn chương của ngài, hà tất phải đêm hôm khuya khoắt lẻn vào, trực tiếp đến nhà chào hỏi không được sao?

- Chủ thượng, để thủ hạ đi giám thị hắn, thuộc hạ tin tưởng hắn trở về nhất định sẽ lộ ra sơ hở!

Một cái mật vệ khác nói theo sau.

Khang Tư lắc đầu cười:

- Kỳ thật hắn giống như Áo Kỳ, đều là một thương nhân đầu tư chính trị, chỉ là Áo Kỳ dùng tiền tài binh lính vật tư đưa tới đầu tư, còn hắn lại đem chính mình làm vốn đầu tư vào.

- Về phần mạo hiểm lẻn vào, thứ nhất có thể là muốn thử xem năng lực vệ binh phủ lĩnh chủ chúng ta, hai là muốn nhìn thử ta là dạng người nào, ta tin tưởng, nếu như bên chúng ta phòng ngự sơ sót, nói không chừng hắn sẽ buông bỏ chúng ta quay sang đầu tư Bá tước Bỉ Khắc.

- Không nghĩ tới cái tên gia hỏa này là người như vậy, thế vì sao tên gia hỏa này còn có được những công văn này? Thoạt nhìn không giống giả được.

Mật vệ có chút kỳ quái hỏi.

- Một là những thứ này là thật, hai là mấy thứ này là tổ tiên hắn đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, nếu như là loại sau, xem ra đủ loại tài liệu ngạc nhiên kỳ quái đều có, chính là vì để cho mục tiêu chấp nhận ngay lập tức. Như vậy xem ra, hắn, gia tộc của hắn, có lẽ chỗ thế lực hắn, nếu không phải thuộc nhà có dã tâm, thì là nhân sĩ đầu tư chuyên nghiệp rồi.

Khang Tư có chút cảm thán nói.

- Nhân sĩ đầu tư chuyên nghiệp?

Mật vệ càng thêm hiếu kỳ, vốn bọn họ không thích ứng nói chuyện với chủ thượng như vậy, nhưng Giáp Nhị huấn luyện bọn họ, Giáp Nhất thường thường hỗ trợ cũng cảnh cáo bọn họ, bản thân mấy người mình là mật vệ, là người thân cận nhất với chủ thượng, cho nên trong sinh hoạt thường ngày phải bảo trì trung thành, cung kính với chủ thượng ra, còn phải hợp thời khuyên can một ít hành vi không hay của chủ thượng, đồng thời còn phải tự hỏi nhiều hơn chủ thượng.

Người có thể vào được mật vệ cũng không phải ngu ngốc, vừa nghe lời này liền rõ ràng, đừng nhìn hiện giờ mình ngang cấp với thể kết hợp giữa bảo vệ và mật thám, nhưng nhìn tri thức mà mình học tập cùng thái độ chủ thượng đối đãi, hầu như ngang với quan viên dự bị, lập được công lớn, hoặc có đủ năng lực, nói không chừng sẽ được an bài đi chỉ huy quân đội hoặc thống trị lãnh địa.

Cho nên sau khi bọn họ tiếp xúc với Khang Tư, phát hiện xác thực giống như Tổng trưởng nói, lập tức sĩ khí ngẩng cao cực độ, hơn nữa tất cả đều động đầu chuyển não suy nghĩ tự hỏi các vấn đề.

- Trên đời này có rất nhiều thế lực đầu tư truyền lưu rất lâu, bọn họ đặt mục tiêu chuyên môn bồi dưỡng ra nhân vật ưu tú cho mục tiêu đầu tư bọn họ nhìn trúng, mục tiêu này cũng không giới hạn một hai người, hầu như thấy thích hợp liền đầu tư.

Khang Tư nói.

- Như vậy không phải quá lãng phí nhân tài sao? Hơn nữa phân tâm như thế, bọn họ không sợ làm nhiều người tức giận?

Mật vệ hỏi tiếp.

- Sẽ không lãng phí, chỉ cần có một cái đầu tư thành công, bọn họ sẽ thu về thành phẩm mấy chục mấy trăm lần. Cũng sẽ không khiến cho nhiều người tức giận, bởi vì bọn họ không có khả năng bại lộ thân phận, người bị đầu tư căn bản không biết rõ về bọn họ, bởi vì bản thân người thế chấp cũng không rõ sau lưng mình đứng người nào, thậm chí còn có thể lấy tư liệu hư cấu trở thành tư liệu thật sự.

- Tỷ như cái Trác Văn Lạp này, nói không chừng hắn chỉ là một cô nhi, mới mấy tháng thì bị loại thế lực này thu dưỡng, ngay từ đầu bị quán thâu tư tưởng hậu duệ tổng quản đời đời vương thất Cổ quốc, ngươi nói hắn là gián điệp, dù là đặt chứng cớ trước mặt, hắn cũng sẽ không tin là thật.

Khang Tư nói.

- Chủ thượng thật là kiến thức uyên bác, cho tới bây giờ thuộc hạ chưa từng nghe qua thiên hạ lại có tồn tại thế lực như vậy.

Mật vệ cảm thán nói.

- Chỉ cần xem nhiều nghe nhiều, rất nhiều chuyện tình cổ quái đều sẽ biết, hơn nữa cũng không cần phải quản các thế lực này, nói lại bọn họ cũng sẽ không nguy hại tới đối tượng đầu tư, hơn nữa không có địch ý gì với đối tượng đầu tư, chỉ là thả ra con cờ thay bọn họ kiếm lấy tài phú. Cho nên chỉ cần tiền đồ càng tốt, càng chịu các thế lực đầu tư này chú ý, cũng càng có thể nhận thêm nhiều nhân tài. Đương nhiên, cần khống chế vẫn nên khống chế.

Khang Tư nói đến đây, không nhịn được nhớ tới trong hai thế lực mình thành lập không biết tồn tại bao nhiêu nhân vật như vậy, cảm thán một tiếng, khoát tay, xoay người lại nằm xuống.

Mấy mật vệ biết chủ thượng mình muốn nghỉ ngơi, lập tức thổi tắt đèn.

Trác Văn Lạp nằm trong phòng khách hưng phấn không ngủ yên, không nghĩ tới mình vừa mới rời núi liền tìm được đối tượng gia tộc mình đời đời thuần phục, hơn nữa đối tượng này trải qua mình khảo sát thử nghiệm, phát hiện thật đúng là có tiền đồ, tuy rằng hiện giờ nơi này bị Bá tước công kích, nhưng chính mình vẫn có tin tưởng đối tượng thuần phục khẳng định có thể thu được thắng lợi cuối cùng, vì sao khẳng định như vậy? Bởi vì có mình gia nhập mà!

[....]

[Nơi này thiếu một đoạn, đại ý là tình cảnh Áo Kỳ dẫn binh lính của mình giao cho Khang Tư]

[....]

Áo Kỳ cười cười nói:

- Xin yên tâm, những thủ hạ của ta đều trải qua khảo nghiệm, hạ mệnh lệnh xuống, coi như bảo bọn họ lên núi đao xuống chảo dầu cũng sẽ không có một chút chần chờ.

Khang Tư đối với chuyện này không nói gì, chỉ là gật đầu thể hiện đã biết.

Nhìn Khang Tư mang theo ba ngàn binh sĩ võ trang rời đi, Áo Kỳ nói với thủ hạ:

- Trước đây cho rằng Tuyết quốc cũng xuất hiện chuyện thiếu lương thực, không ngờ tới trời phạt gây thiệt hại với Tuyết quốc kém cỏi như thế, xem ra chúng ta phải tăng lực vào Tuyết quốc mới được, xem chừng trong một thời gian dài, Tuyết quốc sẽ là nơi nạn dân ít nhất toàn đại lục.

- Đại nhân, chúng ta còn đi nơi đó không? Đại nhân Khang Tư có thể nuốt hết số binh khí chúng ta mang đến chứ?

Một thủ hạ hỏi.

- Đương nhiên phải đi, đầu tiên là vấn đề danh dự, nếu đáp ứng người ta rồi, phải làm cho được, hơn nữa các thương nhân chính trị chúng ta không có khả năng chỉ dựa vào một bên. Ừm, hiện giờ Khang Tư cũng đi rồi, ta cũng không cần phải ở lại chỗ này, lưu lại mấy chiếc thuyền thu mua lương thực, các thuyền khác theo ta xuất phát.

Áo Kỳ nói xong liền đi ra bến tàu.

Vốn một đám thủ lĩnh thế lực dựa vào hải thương muốn tiễn đưa Áo Kỳ, nhưng mà chờ khi bọn họ phản ứng lại, Áo Kỳ đã sớm mang theo đội tàu rời bến, Thanh Hương lĩnh thiếu thốn thủy binh căn bản không có cách biết được đội tàu Áo Kỳ đi nơi nào. Vốn đám thủ lĩnh thế lực còn có chút lo lắng, thấy còn mấy chiếc thuyền ở lại chỗ này mua lương thực da thú cỏ khô, cũng sẽ không lưu ý, dù sao một thủ lĩnh thương đoàn không có khả năng dừng lại ở một nơi thời gian dài.

Hành quân theo ba ngàn binh lính một khoảng thời gian, Khang Tư không nhịn được gật đầu khen ngợi, những lính đánh thuê này thật đúng như Áo Kỳ nói, đều là hùng sư tinh nhuệ kinh nghiệm chiến trận, nhưng còn tiếp thu huấn luyện kỷ luật rất nghiêm khắc, tuyệt đối nghe lệnh làm việc.

Xem ra Áo Kỳ cũng đã hao tốn công sức không nhỏ mới rèn đúc ra được, cũng khó trách chi phí cho bọn họ xuất phát, khen thưởng, trợ cấp lại cao đến thế.

Khang Tư vốn là người không nói nhiều, còn những lính đánh thuê tinh nhuệ này càng chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, ngoại trừ hai thủ hạ Áo Kỳ phụ trách kết nối còn có thể thường thường nói với Khang Tư hai ba câu, toàn đội ngũ một trận tĩnh lặng.

Tới sau, xem chừng hai người phụ trách kết nối kia cũng bước đi mệt mỏi, cũng mất đi hứng thú. Thế nhưng trong lòng bất mãn càng thêm sâu.

Vì sao bất mãn, rất đơn giản, Khang Tư thấy các binh lính này đều là bộ binh, hắn cũng phải bỏ ngựa đi bộ theo, đường đường đại lĩnh chủ cũng đi bộ, hai người chuyển lệnh bọn họ dám cưỡi ngựa sao?

Không nói đắc tội khách lớn, ngay cả đắc tội các binh lính này ghi hận cũng không phải chuyện tốt, cho nên chỉ có thể tự oán mệnh khổ ngoan ngoãn đi đường.

Vốn là đi đường bộ hai người còn không sợ, dù sao cũng đã khổ luyện qua, nhưng Khang Tư vốn không đi đường lớn chuyên đi đường nhỏ và sườn núi, đi mấy con đường tồi tệ này còn chưa tính, nhưng Khang Tư này thật đúng là xuất thân khổ cực, một đường đi thẳng chưa từng dừng lại, dù là binh lính tinh nhuệ cũng có chút uể oải, Khang Tư này vẫn vẻ mặt dễ dàng, thật là thể chất đặc thù sẽ không phải cũng coi người khác như mình chứ.

Cho nên lúc Khang Tư hạ lệnh nghỉ ngơi, hai người này lập tức không thèm để ý chuyện gì ngồi xuống đất thở sống thở chết, đồng thời xoa bóp cái chân mệt mỏi của mình.

Một hồi lâu sau, hai người này mới đứng dậy nói với Khang Tư:

- Khang Tư đại nhân, tiếp tục hành quân dạng này, các binh sĩ sẽ không chịu nổi nữa.

Nhìn lại đám binh lính chỉ hơi thở dốc, Khang Tư vừa gật đầu thoả mãn vừa thuận miệng nói:

- Yên tâm, ta xuất thân từ bộ binh, biết làm thế nào, khẳng định sẽ để bọn họ tiến vào chiến đấu ở trạng thái tốt nhất.

Hai người kia nháy mắt lẫn nhau, một người còn muốn mở miệng nói gì, lại bị người kia ngăn cản, len lén thì thầm:

- Hắn là đang kiểm tra năng lực binh lính, loại người xuất thân lão tướng như hắn sẽ không mang binh lính chưa rõ năng lực lên chiến trường.

- Thế nhưng ta chỉ sợ áp chế các binh lính này quá đáng sẽ khiến bọn họ phản kháng, vậy thì không hay rồi.

Người kia cũng thì thầm trả lời.

- Nhìn ánh mắt bọn lính kìa, nếu như cùng một hệ thống, những binh sĩ này đã sớm một lòng theo hắn! Ngươi cho là có mấy nhân vật cấp thủ lĩnh chịu đi cùng với bọn họ, đồng thời còn có thể đuổi kịp tốc độ hành quân của các binh lính này? Nhưng so với bọn hắn còn dễ dàng tự tại hơn?

Nhìn lại trong ánh mắt bọn lính nhìn Khang Tư đầy thần sắc bội phục, thậm chí ngay cả các sĩ quan cũng như vậy, hai người đều thở dài, tới mức này rồi, dù là không có mình trao đổi, Khang Tư cũng có thể dễ dàng sai khiến chỉ huy bọn họ.

Ài, thảo nào đại nhân thường nói, những lính đánh thuê này tuy rằng trung tâm, nhưng cũng không tin phục, bởi vì không có quan chỉ huy có thể để bọn họ tin phục.

Chỉ là nếu quan chỉ huy như vậy không phải là thủ lĩnh mình, vậy còn không bằng không có quan chỉ huy như thế. Dẫu sao cứ như vậy dù không xuất hiện nguy hại, nhưng không cách nào để các võ lực mũi nhọn cùng thống soái cấp cao thực tâm cống hiến, đó cũng là khổ não lớn nhất của thương nhân, bởi người như vậy đều rất tự ngạo hoặc thanh cao, tuy rằng tiền có thể đổi lấy rất nhiều, nhưng không cách nào đổi lấy những cái này.

Hai người đều lau mồ hôi, may là các binh lính này đều là lính đánh thuê đắt đỏ, hơn nữa người nhà đều được an trí thỏa đáng, đưa chính mạng của mình ra đổi lấy đồng tiền.

Nếu như là quân đội phổ thông, chỉ sợ đã đầu nhập vào dưới trướng Khang Tư rồi.

Cái Khang Tư này thật là cao tay mà, chỉ theo binh sĩ này đi một con đường, cũng không nói ra lời nào thu mua lòng người, lòng quân lại tự nhiên chuyển sang người hắn như thế, có được mị lực như vậy, cũng khó trách người ta có thể dựng nghiệp dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng!

252. Chương 252: Chia Binh Công Kích. (1+2)

- Khang Tư đại nhân, không biết mục tiêu lần này của ngài là nơi nào? Đây là chỗ nào vậy?

Sau khi dừng lại nghỉ ngơi một lần nữa, người phụ trách kết nối vừa gặm lương khô, rốt cuộc không nhịn được bắt đầu hỏi mục đích của Khang Tư, theo lẽ nếu là lính đánh thuê, chỉ cần trả tiền, dù là dẫn xuống địa ngục cũng có người theo.

Chỉ là hiện giờ hành quân trong thâm sơn cùng cốc, mấy ngày nay đều là uống nước suối ăn lương khô, ăn tới nhạt miệng rồi, nếu không phải Tuyết quốc này không có côn trùng nhỏ gì đó, sợ rằng ngủ cũng không an ổn được.

Nhìn các binh lính tinh nhuệ từng trải thử thách này đều mặt đầy mệt mỏi, thì biết được đối với hai người phụ trách kết nối này mà nói, mấy ngày qua còn cực khổ hơn cả địa ngục nữa!

- Mục tiêu lần này là Lâm Tuyết lĩnh, đây cũng là lãnh địa của ta, tuy nhiên Bá tước Bỉ Khắc cùng Liên minh thương nhân phái ba ngàn binh lính tập kích, cho nên lần này chuẩn bị tiêu diệt sạch ba ngàn binh lính này trước.

Khang Tư cũng không giấu diếm nói thẳng ra.

- Ba ngàn binh lính, hơn nữa là hai thế lực phái ra?

Hai người phụ trách kết nối vừa nghe như thế liền an lòng.

Bọn họ rất rõ sức chiến đấu mạnh mẽ của ba ngàn lính đánh thuê bên mình, để bọn họ đương đầu trực diện với một vạn quân chính quy còn có thể chiến thắng, càng đừng nói hiện giờ là đánh lén ba ngàn quân liên hợp, không hạn chế thương vong dưới một trăm người, chính bản thân mình không cần đi ra gặp người ta nữa.

Chỉ là tuy bọn họ tự ngạo mình sẽ thu được thắng lợi, nhưng cũng không dám tự đại, cho nên vội vã đề nghị:

- Khang Tư đại nhân, tuy rằng địch nhân của ngài khẳng định không phải đối thủ của lính đánh thuê chúng ta, thế nhưng hiện giờ lính đánh thuê thật sự quá mệt mỏi, nếu như không nghỉ ngơi tốt, sẽ tạo ra tổn thất thảm trọng không cần thiết, cái này dù là đối với ngài hay với lính đánh thuê chúng ta đều là tổn thất vô vị mà.

- Đó là đương nhiên, cho nên chúng ta sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức ở khu trại phía trước một ngày, chờ khi chúng ta điều tra được tung tích quân địch, lập tức dùng thế áp đảo cực mạnh đánh bại quân địch.

Khang Tư gật đầu nói.

Nghe nói như thế, hai người này thông suốt được Khang Tư đã sớm có chuẩn bị, không thì nào có cái sơn trại gì có thể cung cấp cho ba ngàn binh sĩ nghỉ ngơi, nghĩ tới đó, bọn họ lập tức buông lỏng một chút lo lắng cuối cùng.

Còn đám binh lính nghe được đi thêm một đoạn đường nữa sẽ có cơm nóng giường êm, lập tức tung ra nhiệt tình kịch liệt, dùng thời gian còn muốn ngắn hơn so với khi bọn họ còn đang ở trạng thái tốt nhất, xung phong hoàn tất con đường này.

Đây là một sơn trại đơn sơ, không chật cũng không rộng, nhìn một đám phu dịch đang bận rộn nhóm lửa nấu cơm, nhìn trong nhà tranh đơn sơ khô ráo ấm áp, ai cũng biết Khang Tư đã sớm có chuẩn bị.

Tuy nhiên dù ai cũng nhìn ra những vật tư kiến trúc này không phải tốn một vài ngày có thể làm ra được, không có thời gian mấy tháng thì đừng nghĩ tới.

Nhưng mà Khang Tư làm sao chuẩn bị sớm như thế?

Mấy tháng trước Khang Tư còn mới là một cái Huân tước Thanh Hương lĩnh, hắn không có khả năng biết được sau này mình sẽ còn thu được mấy chỗ lãnh địa khác, không có khả năng biết trước mình sẽ trở thành địch nhân với quý tộc, hắn sớm chuẩn bị sẵn sàng như vậy, chỉ có thể nói là tâm tư tỉ mỉ. Kiểm tra mấy sơn trại, Khang Tư chỉ có thể thở dài, lúc đầu mấy sơn trại này là cứ điểm xuất phát tiến công rừng Mạn Đặc Tư, sau Khang Tư bỏ chút tiền bắt đầu kế hoạch, vốn cho rằng nơi này coi như để lại cho mình một đường lui, không ngờ tới đi thu phục Lâm Tuyết lĩnh lại dùng tới nó.

Mật vệ đi theo Khang Tư tới đây, ăn chút cơm canh nóng nghỉ ngơi một lát, liền lập tức xuất phát vào rừng rậm, bắt đầu đi vào Lâm Tuyết lĩnh thăm dò tình báo.

Bố Lôi Nhĩ là thân tín Bá tước Bỉ Khắc, tuy rằng tước vị của hắn chỉ là Huân tước, nhưng hắn là thân tín trong thân tín của Bá tước, nếu như không phải tuổi hắn quá trẻ, hơn nữa thiếu trải nghiệm, phong hắn làm Tử tước cũng không chừng.

Chỉ riêng nhìn hắn có thể quản lý một vạn đại quân tinh nhuệ thì biết rồi.

Lúc này hắn đang đắc ý nghênh ngang cưỡi con ngựa cao to, trong vòng vây đám thân vệ, chậm rãi bước đi giữa trung ương đại quân.

Phía sau đoàn bộ đội này, ở giữa có một khoảng cách vài trăm thước, lại có một đoàn bộ đội đang theo bước, mà trước đội ngũ này có một sĩ quan đang không chịu nổi vung vẩy roi ngựa. Đội ngũ phía trước thật là chậm chạp khiến người ta sốt ruột, thế nhưng hiện giờ mình là quân phía sau, không thể vượt quá bọn họ, nhưng mà chờ tới ngày mai đến lượt mình đi trước, xem các ngươi có mệt chết hay không!

Sĩ quan đang nghiến răng nghiến lợi kia là Lạp Đặc - quan chỉ huy quân đội Liên minh thương nghiệp mời tới.

Hắn bốn mươi tuổi, đã trải qua hai mươi năm chiến tranh, ở tuổi đó cầm binh khí lên chiến trường, có thể nói là lão binh chiến trận.

Bởi vậy bất cứ ai hay là bản thân hắn, đều cho rằng hắn là một chiến sĩ kiệt xuất, sĩ quan kiệt xuất. Mà hắn theo quân đội học tập được năng lực chỉ huy, càng thêm một danh hiệu quan chỉ huy kiệt xuất, bởi vậy hắn mới có thể được Liên minh thương nghiệp mời tới chỉ huy tác chiến.

Đương nhiên, cũng không phải quan tổng chỉ huy, chỉ là quan chỉ huy đội ngàn người. Mà lúc này, tuy rằng bên người có tới vạn binh lính, có thể nói binh lực khống chế lên cao gấp mười, nhưng Lạp Đặc hắn lại chẳng vui vẻ gì.

Nguyên nhân mất hứng cũng không phải binh lính này khó chỉ huy, cũng không phải đám binh sĩ phía trước kia cách đó không lâu còn là quân địch, mà là quan chỉ huy quân bạn làm hắn mất hứng.

Cái mất hứng này cùng với lập trường hai bên bất đồng hoàn toàn không có liên quan gì.

Lạp Đặc coi như là một lính đánh thuê, ngày hôm này đánh sống đánh chết với người ta, ngày mai nói xong điều kiện thích hợp, lập tức trở nên giống như huynh đệ, rồi sau đó điều kiện tan vỡ, lập tức lại một lần nữa thành cừu địch sinh tử, cho nên chuyện Bá tước Bỉ Khắc giảng hòa, đối với người như hắn mà nói không có gì không thể tiếp thu.

Thậm chí còn rất hưng phấn, bởi vì quý tộc đưa cành cây cầu hòa, đây là chuyện rất khó có được!

Thế nhưng coi như Lạp Đặc không ngại liên hợp cùng quý tộc đánh quý tộc, nhưng quan chỉ huy quân bạn cũng phải có hình dáng mới được chứ, nào có chuyện đi tìm một cái quan chỉ huy cái gì cũng không biết, chỉ biết khoe khoang mặt mũi uy phong, thủ hạ Bá tước Bỉ Khắc không có ai nữa sao?

Lạp Đặc rất muốn kháng nghị, nhưng nghe được tin đồn cái thứ kiêu ngạo kia lại là con tư sinh của Bá tước Bỉ Khắc, lần này xuất binh ngoại trừ tiêu diệt hậu duệ vương thất Cổ quốc kia, còn là vì cho hắn kiếm chút công lao để Bá tước Bỉ Khắc sắc phong làm Tử tước, cũng phải nuốt lại một cục nghẹn này. Thảo nào tuổi trẻ như vậy đã có thể chỉ huy trên vạn đại quân, thảo nào bên người nhiều hộ vệ như vậy, thảo nào căn bản không để chiến tranh ở trong lòng, có lẽ là tới đây lấy tiếng kiếm công lao! Gặp phải thứ như vậy, chỉ có thể cầu khẩn đừng bị liên lụy vào, cái khác đều mặc kệ hết. May là chính mình cùng bọn họ chỉ là đồng minh mà không phải cùng một hệ thống, không thì thật không biết chết thế nào nữa!

Ngay lúc Lạp Đặc thì thầm chửi bới, một mũi tên đột nhiên bắn ra từ trong rừng, hơn nữa mục tiêu chính là Lạp Đặc ở đằng trước đội ngũ phía sau. Khóe mắt Lạp Đặc liếc mũi tên nhọn một chút, căn bản không để ý, bởi vì thân tín của hắn đã dựng tấm chắn lên, còn hơn mười cung thủ lập tức kéo cung nhắm rừng cây rải tên, còn có hơn mười kỵ binh cũng nhanh chóng phản ứng thúc ngựa phóng vào rừng cây. Những người khác căn bản không để ý tiếp tục bước đi về phía trước, bởi vì dạng đánh lén này, từ khi bọn họ tiến vào Cáp Nhĩ lĩnh hầu như lúc nào cũng gặp phải.

Lúc đầu toàn bộ đội bị đánh lén khiến lòng người hoảng sợ, thậm chí còn một lần xuất hiện hiện tượng vỡ trại phạm vi nhỏ, nhưng mà trải qua vài lần, mọi người phát hiện nhân số đánh lén rất ít, cũng chỉ có mấy cung thủ mà thôi, có phát hiện này, vốn sĩ khí binh sĩ đã chạm đáy, lập tức tăng vọt. Cũng có mấy người không may bị đánh lén thành công, bao gồm cả mấy tên không may này ở bên trong, tất cả đều không để ý.

Sở dĩ có biến hóa như vậy, đơn giản là bởi ai bảo bên phía mình có tới hai vạn năm ngàn người, còn đối phương xem ra cùng lắm chỉ có bốn năm người, tỷ lệ cách xa như vậy, người nào cũng không thèm để ý tới.

Tuy nhiên đám tiểu binh không thèm để ý, nhưng các sĩ quan lại rất bực bội, bởi vì đám đánh lén này cứ như ruồi bọ chọc người ta phát nóng, cho nên mỗi lần phát hiện xuất hiện kẻ đánh lén, đều sẽ phái một đoàn người đi tiến hành truy bắt.

Chỉ là không biết kẻ đánh lén giảo hoạt quá mức hay có kỹ năng gì khác, ngay cả một cọng tóc cũng không mò ra, càng không cần nói giết hay bắt người nữa.

Mấy lần phí công vô ích, bộ đội trực thuộc Bá tước Bỉ Khắc theo lệnh quan chỉ huy ban ra, trực tiếp không nhìn mấy kẻ đánh lén này, chỉ có quân đội Liên minh thương nghiệp mới theo lệnh của Lạp Đặc, chuyên môn lập ra bộ đội vây bắt thay phiên xuất kích.

Nhưng mà cũng lạ, từ khi lập ra bội đội vây bắt, mấy kẻ đánh lén kia như phấn khích đối đầu với bộ đội Lạp Đặc, chuyên môn tập kích bộ đội Liên minh thương nghiệp, bên Bá tước Bỉ Khắc nói không chừng đã bị bọn họ quên mất.

Mà hành động này, lại để quan chỉ huy Bố Lôi Nhĩ này đắc ý vênh vang biểu thị mình đã có dự kiến trước, kẻ đánh lén kia chỉ là một ít kẻ lưu manh, ngươi càng trêu chọc hắn, hắn càng mạnh hơn, không để ý tới hắn ngược lại tự động biến mất.

Cách nói này lại được quân đội Bá tước Bỉ Khắc tán thành, hành quân cùng đóng quân càng thêm tùy tiện, còn quân đội Liên minh thương nghiệp tự nhiên trở thành đối tượng bị bọn họ cười nhạo.

Nhìn mấy kỵ binh này trở về tay không, Giáp Nhất bĩu môi khinh thường, mấy tên tay ngang này muốn tìm ra tung tích mấy người mình, quả thật là đi nằm mơ.

Ngay lúc Giáp Nhất hết sức tự đắc, Giáp Linh kéo Giáp Nhất một chút, hết sức bất mãn thì thầm:

- Còn không thể đánh giết được sao? Chủ thượng đã cho phép ta có thể giết sĩ quan bọn họ mà.

Giáp Nhất lập tức khẩn trương nói:

- Ngươi đừng làm bậy, không phải như ngươi nói sao? Hiện giờ giết sĩ quan bọn họ, hai vạn năm ngàn binh lính này sẽ chạy về, để rồi sau đó lại có một quan chỉ huy dẫn bọn họ đánh trở lại. Cho nên muốn giết cũng phải chờ bọn chúng tiến vào vòng mai phục mới được giết, như vậy chúng ta mới có cơ hội lưu lại hai vạn năm ngàn binh lính này!

Thấy Giáp Linh không lên tiếng, Giáp Nhất mới thở phào một hơi.

Giáp Linh này tuy đầu óc trì độn, nhưng cũng biết mọi chuyện phải lấy chủ thượng làm đầu, nhưng mà mình cực khổ nhiều ngày như thế, cuối cùng cũng dựng lên ngạo khí cùng sự sơ ý của bọn họ, nếu như bị Giáp Linh làm loạn một trận, đại kế của mình liền không cách nào thực hiện được nữa!

Ài, thật không nghĩ ra được Bá tước Bỉ Khắc lại khinh thường chủ thượng như thế, lại chỉ phái ra sĩ quan cùng quân đội, không thì nếu để Giáp Linh trong chiến trận ám sát Bá tước Bỉ Khắc, khẳng định có thể để chủ thượng một hơi nuốt trọn Bá tước lĩnh Bỉ Khắc.

Còn hiện giờ Bá tước Bỉ Khắc ở trong thành phủ, nếu bị ám sát, thuộc hạ của hắn lập tức có thể đẩy lên một Bá tước mới, như vậy sẽ vẫn phải tốn sức từng bước công chiếm mới được, thật là đáng tiếc mà!

Tỉ mỉ quan sát tình hình quân địch, Giáp Nhất thông báo cho thủ hạ:

- Dựa theo thông lệ, buổi tối đánh lén hai lần rồi lui binh.

Sau đó Giáp Nhất lại vỗ vỗ vai Giáp Linh nói:

- Ngươi xem một chút, ta đi xem bộ đội đã chuẩn bị thế nào rồi.

Nói xong không đợi Giáp Linh trả lời liền biến mất.

Lúc đầu Giáp Nhất tập kích chỉ là muốn kéo dài tốc độ hành quân của quân địch, quan trọng hơn là muốn đánh hạ sĩ khí quân địch, chỉ là không ngờ tới đi ra tiền tuyến nhìn một lượt, phát hiện tình hình quân địch so với mình dự đoán còn dễ chơi hơn nhiều, vốn theo lẽ một cái bộ đội liên hợp dù có giận dỗi cỡ nào, cũng sẽ liên hợp cùng chung tiến lùi, dù sao bọn họ còn chưa thu được thắng lợi mà.

Nhưng không nghĩ tới, quân đội hai bên bọn họ lại lộ liễu trắng trợn phân chia rõ ràng, bất luận là hành quân đóng trại, tất cả đều là mặc kệ bên kia, không có liên hệ gì cả.

Vừa nhìn đến tình huống này, Giáp Nhất liền nổi lên ý xấu xa, nếu như có thể nuốt trọn hai vạn năm ngàn người này, như vậy Bỉ Khắc lĩnh chính là của chủ thượng rồi.

Tuy nói sáu bảy ngàn người nuốt trọn hai vạn năm ngàn người rất khó khăn, nhưng cũng không phải không có biện pháp, một hơi ăn không vô, chia ra vài lần không nuốt hết sao?

Cho nên Giáp Nhất mới thay đổi chủ ý, bắt đầu giở trò tập kích không đau không ngứa, thậm chí lúc tập kích ban đêm còn lo lắng sẽ khiến đối phương vỡ trại, để đối phương chạy mất thì không hay. Y - www.

Có người sẽ nói, vỡ trại không phải rất tốt sao? Trực tiếp bắt thỏ nấu canh càng không dễ thắng lợi hơn sao? Chỉ là ngẫm lại, hiện giờ trong tay Giáp Nhất mới có bao nhiêu người, bộ đội quân địch còn đang ở biên giới Cáp Nhĩ lĩnh, trong Cáp Nhĩ lĩnh khắp nơi đều có địch nhân, có thể hiểu được cách nghĩ này thật không thực tế.

Hiện giờ đánh tan đội ngũ đối phương, tuy rằng có thể giải quyết nguy cơ một lần, nhưng những binh lính này cũng dễ chạy hơn, càng dễ dàng chỉnh hợp lại đội ngũ chạy tới lần nữa, cho nên nếu muốn triệt tiêu hậu họa, vậy phải lưu lại toàn bộ số binh lính này.

Muốn lưu lại bọn họ, trước hết là phải dẫn bọn họ vào trong bụng Cáp Nhĩ lĩnh, khiến cho bọn họ muốn chạy cũng không có chỗ mà chạy dễ dàng, hơn nữa còn có thể để các loạn binh này đảo lộn mấy quý tộc đứng về phía Bá tước Bỉ Khắc nữa. Một công nhiều chuyện tốt như vậy sao mà không làm chứ?

Giáp Nhất nhanh chóng trở lại thành phủ Cáp Nhĩ, len lén kiểm tra lại quân đội đã bắt đầu chuẩn bị một chút, lại len lén gặp Giáp Nhị một lần, sau đó nhanh chóng biến mất.

Vốn hắn có thể sai khiến một thủ hạ làm chuyện mệt nhọc như vậy, nhưng lại không dám cam đoan đối phương thực lòng, hơn nữa tốc độ cũng quá chậm, lại thêm nhiều chuyện phải tự mình đi xem một chút, căn bản không thả lỏng được. Không thì nào cần hắn phải phí sức lao động như thế.

Tuy rằng Giáp Nhị không phải trong hệ thống quân đội, nhưng ai bảo hắn là một trong ba Nam tước thuộc hệ thống Khang Tư, lại còn quản lý hệ thống tình báo, thật sự là địa vị cao quý nắm chắc thực quyền, hơn nữa có Vệ đội trưởng Giáp Nhất ủy thác lâm thời, tuy rằng chỉ huy quân đội làm không được thuận tay, nhưng mà trên dưới đều nghiêm túc nghe lệnh.

Nhìn quân đội không ngừng thao luyện trên giáo trường thành phủ Cáp Nhĩ, Giáp Nhị đứng trên sân thượng, vừa nhấm nháp ly rượu, vừa cười âm hiểm nhìn bên dưới, hắn biết rõ biến hóa trong lòng quân đội bên dưới kia, các binh sĩ đều mang tâm tình liều chết vì chủ chuẩn bị tác chiến, điểm này thì Giáp Nhị vì danh vọng của chủ thượng mà rất tự đắc.

Còn phần lớn các sĩ quan cũng mang ơn chủ thượng, thế nhưng một bộ phận trong đó đã có dị dạng khác, tuy nhiên đó là bởi những người này biết rõ số lượng quân địch cùng với biến hóa ở Cáp Nhĩ lĩnh, điểm này cũng chỉ là thường tình.

Chỉ cần không có phản bội, có suy nghĩ chần chờ này cũng đáng được tha thứ, chỉ cần không e sợ trốn trận là được.

Chỉ là một bộ phận cực nhỏ sĩ quan thì tuyệt đối không thể buông tha, bởi vì đây đều là kẻ có tước vị, thứ người có dị tâm, người như thế không có gì để nói, cứ lưu lại chờ lúc xuất quân chém đầu tế cờ.

Giáp Nhị không sợ những người này bỏ trốn hoặc gây hại gì cho quân đội, bởi vì thủ hạ của mình đã sớm nhìn chằm chằm bọn họ, chỉ cần có hành động khác thường, tuyệt đối sẽ giải quyết bọn họ trước tiên.

Mà hiện giờ việc mình cần phải làm nhất là chờ đợi tin tức, tin tức vừa tới, mình chỉ cần giết người tế cờ, dẫn binh xuất động là được.

So với trâu già kéo xe còn muốn chậm hơn, liên quân Bỉ Khắc sau khi hao tốn hai ba ngày thời gian, cuối cùng cũng đi tới một gò đất cách tòa thành Cáp Nhĩ chỉ có nửa ngày lộ trình, kỵ binh do thám lao ra ngoài mười dặm đường, không có phát hiện hình bóng quân Khang Tư, nhưng mà lại nhận được hơn mười tiểu quý tộc đầu nhập vào.

Những tiểu quý tộc này mang đến tin tức quân Khang Tư tử thủ tòa thành Cáp Nhĩ, để cho trên dưới liên quân Bỉ Khắc đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu dựng trại đóng quân.

Mặc dù có người nghi hoặc, dù sao quân Khang Tư có tiếng có thể lấy ít thắng nhiều, hơn nữa dũng mãnh không gì sánh được, chỉ là ngẫm lại nhân số đôi bên cách biệt quá xa, cũng không kỳ quái đối phương chuẩn bị tử thủ nữa.

Mà kẻ đánh lén mỗi ngày không ngừng, chỉ sợ cũng là thủ đoạn duy nhất quân Khang Tư có thể lấy ra cản trở hành động của đại quân.

Chút đánh chút nháo đó hoàn toàn có thể không đặt vào mắt, chính mình vẫn còn có thể nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, nên biết rằng chuẩn bị đủ công trình thủ thành, lại có mấy ngàn binh lính, hai vạn năm ngàn người bên mình chỉ sợ cũng phải tử thương gần nửa mới có thể đánh hạ thành trì, đến lúc đó chính mình không biết có còn mạng hưởng thụ hay không.

Tuy rằng lĩnh chủ địa phương đối với chuyện này căm thù tận xương, thế nhưng đại quân người ta cứ thủ ở chỗ này, nhiều chuyện nói không chừng sẽ bị người ta dùng cái tội bè đảng Khang Tư gạt bỏ mình, cho nên chẳng những phải cắn răng chịu đựng, lại còn phải nịnh bợ sĩ quan thượng tầng trong đại quân thảo phạt.

Đương nhiên, đây là mấy lĩnh chủ có chút tự trọng mới khổ não, còn mấy kẻ chỉ biết trèo cao, hơn nữa chỉ lo cho bản thân mình, nào quản cái gì lĩnh dân sẽ bị đại binh khi dễ lăng nhục chứ? Chỉ cần có thể được chỗ tốt, dù là nữ quyến nhà mình cũng có thể lấy ra chiêu đãi quyền quý mà.

Mà quý tộc như vậy thật không có ít, cho nên Bố Lôi Nhĩ con tư sinh của Bá tước Bỉ Khắc được hoan nghênh nhất, về phần đãi ngộ của Lạp Đặc, thậm chí còn không bằng cả thân tín của Bố Lôi Nhĩ, dù sao hắn là người của Liên minh thương nghiệp, dù sao vẫn còn là lính đánh thuê, cái thứ như vậy có thể được hưởng thụ quý tộc chúng ta chiêu đãi sao?

Lạp Đặc cảm thấy bị người ta mơ hồ nhục nhã, cũng không phải dễ đối phó như vậy, trong cơn tức giận lập tức dẫn binh đi đánh cướp mấy thôn trang, mang theo chiến lợi phẩm về doanh trại, sau đó đóng doanh bắt đầu hưởng thụ.

Tuy rằng quý tộc cùng sĩ quan quân Bỉ Khắc không quen nhìn loại hành vi này của Lạp Đặc, nhưng bởi hắn không công kích nơi quý tộc trú ngụ, cho nên cũng coi như không có chuyện gì.

Mấy sĩ quan quý tộc Bố Lôi Nhĩ này hưởng thụ quen rồi, mấy ngày hành quân để bọn họ khổ không nói nổi, hiện giờ có thể ở trong một trang viên quý tộc hưởng thụ mỹ thực mỹ sắc nóng hôi hổi, vừa hưởng thụ mấy quý tộc cấp thấp nịnh bợ, đương nhiên là không muốn rời hương ôn nhu rồi.

Tuy rằng hưởng thụ như vậy không thể so với thành phủ Bỉ Khắc, nhưng trải qua dã ngoại gian khổ, một lần nữa được hưởng thụ đến sinh hoạt như vậy, đúng là chuyện tuyệt vời như từ địa ngục bước lên thiên đường mà. Cho nên các sĩ quan quý tộc này căn bản mặc kệ đám binh sĩ bên ngoài doanh trại đang làm cái gì.

Nhìn tình báo các mật vệ truyền đến, Giáp Nhất cười lạnh lùng:

- Hừ, không hổ là sĩ quan quý tộc không có quy củ, kẻ địch trước mắt quan quân binh sĩ lại chia nhau hưởng thụ? Uổng cho ta còn cố ý làm nhiều chuyện như vậy nữa.

Nói tới đây, hắn quay sang thủ hạ ra lệnh:

- Buổi tối hôm nay, mọi người kể cả mật vệ đều ra tay hết cho ta, chuyên môn tập kích binh doanh, lấy ưu tiên đảm bảo an toàn cá nhân, công kích thỏa thích, nhưng mà nhớ kỹ, chỉ công kích binh doanh, không được công kích trang viên quý tộc!

Những người khác đều nghiêm chỉnh nghe lệnh, chỉ có Giáp Linh liều mạng lấy tay chỉ chỉ vào mình lắc lắc trước mặt Giáp Nhất, tuy rằng người biết chút chuyện chỉ biết Nam tước Giáp Linh này đầu óc có chút không linh hoạt, nhưng tràng cảnh như con nít đòi viên kẹo đường này vẫn khiến mọi người vội vã chạy nhanh, dám xem quan lớn diễn trò hề, thật là không muốn sống nữa!

Giáp Nhất dở khóc dở cười nói:

- Giáp Linh, ngươi cũng giống như bọn họ, có thể tập kích thoả thích, nhưng mà không được tập kích trang viên quý tộc, không thể tập kích binh sĩ cùng sĩ quan trung cao cấp, chỉ có thể tập kích sĩ quan cấp thấp trong hai quân doanh, hơn nữa trước lúc hừng đông phải ngừng công kích.

- Hiểu rồi.

Biết được rốt cuộc mình có thể khoe khoang thân thủ, Giáp Linh vội vàng rời đi.

Thấy kỹ năng ẩn giấu ngay cả mình cũng không phát hiện được, Giáp Nhất không khỏi cảm thán, nếu như không hạn chế, loại cỗ máy giết người không biết mệt mỏi như Giáp Linh này, sợ rằng chỉ cần hao chút thời gian là có thể diệt sạch mọi người trên dưới hai đại doanh?

Tuy nói giết chết nhiều quân địch hơn cũng không cần để ý, nhưng đây đều là tráng binh, có thể bắt lấy bổ sung cho nhân khẩu tráng đinh lãnh địa, cũng là một ý tưởng không tệ.

Đêm khuya phủ xuống, bên Lạp Đặc tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, nhưng bởi vì mấy ngày nay tập kích ban đêm chỉ có mấy người, cho nên nhân viên chuẩn bị cũng mới có khoảng trăm người, toàn bộ những người khác đều ngủ yên.

Quan chỉ huy Lạp Đặc này hưởng thụ thành quả cướp bóc, mệt đến ngủ say, còn các vệ binh gác cửa tuy rằng không thể ngủ, nhưng có thể đứng ngủ gà ngủ gật, trong lúc mơ hồ, ẩn ẩn nghe được xa xa truyền đến tiếng kêu thảm cùng tiếng hò đánh hét giết.

Một trong hai vệ binh giương mắt liếc xa xa đen kịt, lại gần đồng bạn thì thầm một câu:

- Lại không biết tên quỷ không may nào trúng chiêu, may chúng ta là thân binh, không cần đi làm đội tuần tra, không thì tuy rằng quân địch ít người, nhưng mà không phải cũng sẽ có người chết sao?

Còn đồng bạn của hắn vốn không trả lời, chỉ khò khè ngáy ngủ.

Chẳng những hai vệ binh này như thế, mấy người khó ngủ trong các đại doanh khác cũng nghe thấy các tiếng động này có không ít, chỉ là tất cả mấy người này đều chỉ trở mình, bịt tai tiếp tục ngủ.

Nhưng theo tiếng ồn ngày càng om sòm, rất nhiều người không ngủ được liền tức giận nhảy dựng lên quát mắng:

- Chết tiệt! Còn không để cho người ta ngủ yên sao, đuổi không kịp bọn đánh lén thì không cần đuổi, cũng không phải chưa thất bại mà!

Chỉ là các sĩ quan tính tình không tốt sẽ không có hạn chế này, cho nên lập tức hùng hổ dậm chân đi ra ngoài doanh trại. Tuy nhiên không biết các sĩ quan này không may hay sao, vừa rời doanh không lâu liền kêu thảm ngã xuống đất.

Đồng thời, đám binh lính cũng phát hiện tình hình không phải bình thường, bởi vì tiếng hét thảm thật sự quá nhiều một chút, hơn nữa tiếng động kêu la càng lúc càng lớn.

Thế nhưng mấy ngày duy trì tập kích liên tục không ngừng, khiến binh lính phản ứng có chút trì độn, không rõ dưới loại tình hình này có cần cầm binh khí đi ra hay không.

Ngay lúc bọn lính chần chờ, một tiếng gầm rú thê lương truyền đến:

- Địch tập kích!

Một tiếng cảnh báo lập tức khiến binh lính hoang mang rối loạn nắm lấy binh khí vọt ra ngoài.

Vừa đi ra, binh lính mới thình lình phát hiện, toàn bộ doanh trại đều loạn thành một đám rối, vô số ánh lửa bốc lên từ các doanh trại xung quanh, xem ra lều trại bị châm lửa đốt không có một trăm cũng phải chín mươi, còn thân tín các sĩ quan, càng như con ruồi không đầu chạy loạn xung quanh, tới gần một chút có thể phát hiện bọn họ hô loạn cái gì bắt thích khách, đại nhân bị đâm...

Nghe đến mấy lời kêu gào này, đặc biệt một câu vang dội "Địch tập kích" khiến toàn bộ binh lính ra khỏi lều trại, thậm chí còn chuẩn bị chém giết với địch nhân. Nhưng mà đêm khuya thế này, chuẩn bị xung phong liều chết như vậy, không biết là giết địch hay là giết người một nhà đây nữa.

Lạp Đặc bị giật mình tỉnh giấc, vừa nhìn hỗn loạn bên ngoài, hơn nữa rất nhiều tiếng kêu la giết địch, sắc mặt lập tức đại biến, vừa nhanh chóng mặc áo giáp, vừa gấp gáp hô:

- Nhanh! Kéo ngựa lại đây, châm đuốc lên!

Kéo ngựa thì làm rất nhanh, nhưng đốt đuốc lại có chút chần chờ:

- Đại nhân, bây giờ đốt đuốc chẳng phải làm bia ngắm cho bọn người đánh lén kia sao?

- Ngu ngốc, chúng ta không thu hút người ta chú ý, dựa vào cái gì để binh lính phát hiện chúng ta là ai! Nhanh một chút! Không thì sẽ vỡ trại mất!

Lạp Đặc tức giận hô.

Thân là thân binh, kiến thức cũng khác với binh lính bình thường, đương nhiên rõ ràng hiện giờ ở trong bóng tối kêu loạn, đám binh sĩ khẩn trương đã tiến tới giới hạn vỡ trại rồi, bỏ thêm chút lửa khẳng định sẽ vỡ trại!

Hiện tại chỉ có để cho bọn họ nghe theo mệnh lệnh tỉnh táo lại mới giải quyết được nguy cơ vỡ trại, còn muốn bọn binh lính phục tùng mệnh lệnh, vậy chỉ có thể để bọn họ thấy được thống soái đang ở cùng bọn họ.

Tuy rằng theo lẽ thống soái không nên mạo hiểm bị người tập kích đi trấn an binh sĩ, nhưng nếu là quân chính quy, Lạp Đặc khẳng định chỉ cần hạ mệnh lệnh cho sĩ quan các cấp, còn mình trốn ở thật xa.

Đáng tiếc mình là lính đánh thuê, binh lính đều là tài phú của cố chủ, nếu như để tài phú của cố chủ tổn thật sạch trơn, thủ lĩnh cố chủ sẽ lấy hắn làm đồ chơi.

Đây là nguyên nhân biết rõ nguy hiểm nhưng cũng vẫn phải kiên trì đi tới.

Đám thân binh đi đốt đuốc, cũng mặc vào áo giáp và cầm lấy tấm chắn, nếu không tránh khỏi trở thành bia ngắm, như vậy khẳng định phải làm đủ các mặt an toàn mới được.

Một đoàn kỵ binh giơ cao ngọn đuốc cầm theo tấm chắn, bao quanh Lạp Đặc chậm rãi di động trong doanh trại, Lạp Đặc quay sang hai bên nói một câu:

- Hô theo ta.

Tiếp đó hắn liền hô lớn:

- Mọi người lập tức trở lại lều trại của mình, Bách phu trưởng lập tức điểm danh nhân số dưới trướng, Thiên phu trưởng dẫn thân vệ dò xét doanh trại, những người còn lại không được ra ngoài, kẻ vi phạm giết không tha!

Hơn mười cây đuốc di động để cho tất cả binh sĩ đang hoảng loạn đều nhìn rõ ràng, tự nhiên cũng thấy được Lạp Đặc ở giữa đám đuốc, đồng thời cũng nghe được những lời thân vệ Lạp Đặc hô lên.

Vốn các sĩ quan đã xuất hiện trạng thái nóng nảy, nghe được thống soái hạ lệnh, lập tức quyền đấm cước đá đám binh sĩ bên người:

- Nhanh! Đều quay lại cho ta, bằng không thì giết không tha!

Chỉ là các sĩ quan kêu lớn tiếng này nhanh chóng bị các mũi tên nhọn không biết từ nơi nào phóng ra giết hết, đám binh sĩ do các sĩ quan không may này phụ trách vốn đã an tĩnh lại, nhưng sĩ quan chết trước mắt mình như thế, dù là báo thù, hay là hoảng sợ, dù sao cũng lập tức rối loạn ầm ầm.

Còn các sĩ quan dẫn theo thân vệ bắt đầu dò xét doanh trại, lại đột nhiên bị một người mặc áo đen nhảy ra chém rơi đầu, thân binh còn chưa kịp phản ứng lại, hung thủ đã biến mất ngay dưới ánh sáng ngọn đuốc. Tình cảnh quỷ dị như vậy, dù là thân binh cũng không nhịn nổi gào thét, bỏ chạy tứ tán.

Vốn thấy tình huống đã có chút ổn định lại, Lạp Đặc cũng đã thở phào nhẹ nhõm, hắn thật hiểu được ban đêm vỡ trại sẽ dẫn tới nguy hiểm cỡ nào.

Một khi vỡ trại, số người chết do quân địch tập kích còn không nhiều bằng con số bị người một nhà giẫm đạp hoặc tự giết lẫn nhau, ngày hôm sau thu gom lại, nhân số phải giảm đi ít nhất vài phần, hơn nữa các binh sĩ trải qua vỡ trại, tất cả đều hoảng sợ, muốn tác chiến đã không thể nữa.

Cho đến lúc này, đừng nói công thành, có thể bảo trì đội ngũ trở về hang ổ cũng tính là giỏi lắm rồi.

Thế nhưng ngay lúc một hơi thở phào này của Lạp Đặc còn chưa dứt, một chuyện khiến hắn trợn mắt há mồm xảy ra.

Hắn trơ mắt nhìn một Thiên phu trưởng phía trước đang dẫn thân vệ tuần tra, đột nhiên một người áo đen không chút dấu hiệu xuất hiện bên trong vòng vây thân vệ, hết sức thoải mái một đao tước gọn đầu Thiên phu trưởng, sau đó lại cứ vậy biến mất không còn dấu vết.

Đối phương làm xong các động tác liên tiếp như thế, những thân vệ này thậm chí còn không kịp phản ứng lại, chờ lúc thân vệ thấy trưởng quan bị giết quỷ dị như vậy, các thân vệ hiển nhiên hoảng sợ nhìn loạn xung quanh, sau đó không biết là quá sợ hãi hay sợ phải gánh trách nhiệm, oa một tiếng, bỏ chạy tứ tán.

Còn thân vệ bên cạnh Lạp Đặc hiển nhiên cũng thấy được một màn này, tất cả dựng đứng lông tóc khẩn trương chú ý bốn phía, nhưng lại hạ ý thức co rút lại phía trong, gần như ép chặt Lạp Đặc xuống ngựa, toàn doanh trại lại bắt đầu hỗn loạn một lần nữa, hơn nữa bởi các sĩ quan đều rơi vào tập kích, binh lính không ai khống chế, lập tức kẻ chạy người trốn, cũng không thu gom lại được nữa.

Thấy thế này, Lạp Đặc bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Vỡ trại rồi, chúng ta đi ra ngoài doanh trại thu gom loạn binh thôi.

Các thân vệ đã sớm muốn đi, lập tức bao vây Lạp Đặc chạy ra phía bên ngoài, ai cũng hiểu được, một khi vỡ trại, không tới hừng đông đừng hòng nghĩ chuyện dẹp yên loạn lạc, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc buổi tối cắm trại đều phải nghiêm ngặt hạn chế binh sĩ gây náo loạn.

- Có lẽ vài ngày trước đánh nhỏ loạn nhỏ chính là vì ngày hôm này, cũng trách ta sơ ý, lại chỉ thả một chút người tuần tra như vậy, thật là thất bại mà.

Lạp Đặc đứng xa xa nhìn vào đại doanh, nhìn thấy đại doanh đã ồn ào lộn xộn không thôi, không khỏi lắc đầu than thở.

Tuy nhiên nhìn đến đại doanh quân Bỉ Khắc so với bên mình còn muốn hỗn loạn hơn, thậm chí đã bốc lên ngọn lửa đỏ tận trời, cảm giác thất bại trong lòng cũng hơi chút giảm xuống, bởi vì nhìn quân đội bạn vốn vẫn không vừa mắt chịu tổn thất nặng, khẳng định không khó chịu như xem bên phía mình.

253. Chương 253: Khó Mà Tin Nổi. (1+2)

- Thế nào, quân địch tổn thất ra sao?

Giáp Nhất liếc nhìn hai tòa doanh trại còn đang bốc khói đen hỏi.

Giáp Linh liền bước ra trước khoe khoang:

- Ta giết một trăm lẻ ba sĩ quan!

Giáp Nhất thấy bộ mặt đắc ý của hắn không nhịn được trừng mắt nói:

- Trong đó có hai cái là Thiên phu trưởng.

Vừa nghe lời này, Giáp Linh lập tức quay đầu coi như không nghe không thấy.

Nếu như đây là mệnh lệnh của Khang Tư, Giáp Linh sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, nhưng mà ai bảo nhiệm vụ lần này là do huynh đệ Giáp Nhất này đưa ra đây chứ, giết đến phấn khích quên mất cũng không lạ.

Đối với Giáp Linh, Giáp Nhất thật không có cách nào, tuy nói giết hai người Thiên phu trưởng, nhưng Bách phu trưởng bị diệt hết cũng coi như không tệ.

Kế tiếp nghe xong tư liệu thủ hạ báo cáo, Giáp Nhất lập tức tính toán ra, Liên minh thương nghiệp có một vạn năm ngàn quân, Thập trưởng tử thương hơn phân nửa, Bách phu trưởng toàn bộ bị diệt, Thiên phu trưởng đã chết hai người, có thể nói sĩ quan trung tầng đều một lưới bắt hết.

Còn quân Bỉ Khắc, bởi vì sĩ quan trung cao cấp đều ra ngoài doanh hưởng thụ, cho nên không chết một người, nhưng mà Thập trưởng Ngũ trưởng lại bị giết sạch là được, tầng cơ sở coi như xong rồi.

Đừng tưởng rằng tùy tiện bổ nhiệm một cái binh sĩ là Thập trưởng thì hắn sẽ là Thập trưởng, binh sĩ có phục hay không đó mới là vấn đề, có thể chỉ huy thủ hạ theo ý đồ của thủ trưởng hành sự hay không cũng là một vấn đề nữa.

Đừng coi khinh mấy loại sĩ quan cấp thấp Thập trưởng Ngũ trưởng này, Bách phu trưởng đúng là quan trọng, nhưng mà người ta chỉ là vật nối tiếp giữa thượng tầng và hạ tầng mà thôi, Thập trưởng Ngũ trưởng mới là sĩ quan chiến đấu ngoài tiền tuyến, thiếu bọn họ, thì chỉ là một đám ô hợp, chiến tranh không cần phải đánh nữa.

Cho nên nói lại, tuy rằng sĩ quan quân đội Liên minh thương nghiệp tổn thất thảm trọng, nhưng còn có thể miễn cưỡng hành động, thậm chí còn có thể đánh mấy trận ác liệt, còn quân Bỉ Khắc đừng nhìn sĩ quan trung cao cấp không có chuyện gì, nhưng cơ sở đã xong đời, dẫn đi lùi lại còn có thể, muốn tác chiến thì đúng là nằm mơ.

- Binh lính quân địch tổn thất thế nào?

Giáp Nhất hỏi tiếp, hắn không giống với Khang Tư, nếu là Khang Tư thì khẳng định hỏi trước tổn thất bên mình ra sao, nhưng Giáp Nhất lại xác định tổn thất quân địch trước, chỉ cần thắng lợi, tổn thất có nhiều hơn cũng có thể chịu được.

- Trải qua vỡ trại đêm qua, một vạn quân Bỉ Khắc hiện tại chỉ có thể thu gom khoảng năm sáu ngàn người, một vạn năm ngàn quân thương nghiệp lại thu gom được một vạn hai ngàn người. Quân hai nhà cộng lại cơ hồ bỏ trốn mất sáu ngàn người.

- Tốt, không cần quấy rầy bọn họ nữa, miễn cho bọn chúng trút giận lên người chúng ta, đồng thời để cho bọn họ lấy hận thù mà khôi phục sĩ khí. Lưu lại nhóm trinh sát, những người khác đi đón đại bộ đội.

Giáp Nhất nói xong liếc sang doanh trại, nói thầm một câu:

- Đáng tiếc, xem bộ dạng các ngươi sẽ không đi, lãng phí ta chuẩn bị mai phục mà.

Nói xong cũng không dừng lại, dẫn người rời đi.

Liên quân Bỉ Khắc hiện giờ có chút tiến thoái lưỡng nan, bọn họ cũng thật không ngờ quân đội mình lại suy yếu như thế, một lần tập kích đêm đã vỡ trại, hơn nữa một lần liền tiêu hao binh lực hết một phần năm, sĩ khí càng không còn.

Bất luận là Bố Lôi Nhĩ hay Lạp Đặc đều không muốn tiếp tục dẫn binh tấn công, hai bên đều bắt đầu thu thập binh lính, một lần nữa bổ nhiệm lại sĩ quan tầng dưới.

Chỉ là những sĩ quan này muốn hoàn toàn khống chế được thủ hạ, chỉ sợ không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể làm được.

Hai bên cũng không phái người trở về cầu viện.

Một là trong tay thế lực hai bên chỉ có binh lực thủ thành, cái này không thể điều động; hai là một trận còn chưa đánh đã gặp phải tổn thất như vậy, ai cũng không muốn mất mặt, đặc biệt Bố Lôi Nhĩ, đừng nói đi xin viện quân, ngay cả lần tập kích này hắn cũng kiên quyết không chấp nhận báo về; ba là ai cũng tin tưởng, chỉ cần chỉnh lý được bộ đội, binh lực còn trong tay vẫn nhiều hơn Khang Tư, cơ hội thắng lợi còn rất lớn.

Chỉ là bất đồng với quân Bỉ Khắc toàn lực phòng thủ, quân thương nghiệp lại xoa tay nắn gân chuẩn bị dạy dỗ kẻ đánh lén, mấy lính đánh thuê Lạp Đặc đương nhiên rõ ràng, chỉ có trả thù một lần như thế, mới có thể khôi phục lại sĩ khí.

Nhưng mà không biết mấy tên đánh lén ghê tởm kia đã chạy mất hay biết tình hình không đúng, dù sao cũng không có người nhảy ra nữa.

Nhìn thấy quân Bỉ Khắc lại lười biếng bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, quân thương nghiệp sau khi khẩn trương một hồi, cũng đều thả lỏng xuống.

Đặc biệt ngửi được mùi cơm, tối qua trốn chạy một đêm, bao tử đã sớm kêu sồn sột. Lạp Đặc cũng không còn cách nào, chỉ còn phải để mấy ngàn người tiếp tục phòng thủ, những người khác bắt đầu làm bữa trưa.

Ăn xong bữa trưa, mọi người đều bắt đầu uể oải, một ít binh sĩ đứng gác bắt đầu híp mắt ngủ gục, nên nhớ rằng ngày hôm qua đang ngủ thì bị gọi dậy hoảng loạn một đêm, cho tới bây giờ cũng không chợp mắt. Ăn xong bữa trưa, lại thêm mặt trời đổ lửa, là người nào cũng muốn đi nghỉ ngơi.

Buồn ngủ, thứ này cũng sẽ truyền nhiễm, cũng không dễ hạn chế như vậy, cho nên không tới một lát, trong hai tòa doanh trại liên tiếp vang lên tiếng ngáy.

Bên quân Bỉ Khắc càng không cần phải nói, các sĩ quan đã sớm dẫn đầu ngủ say rồi.

Còn ở bên quân thương nghiệp, tuy rằng Lạp Đặc cố gượng tinh thần, nhưng đám thủ hạ thì không cố được, hơn nữa hai bên đều là lính đánh thuê, cũng không thể làm căng quá đáng, cho nên khi nhìn đến các sĩ quan đi vào giấc ngủ, trong đầu Lạp Đặc không nhịn được hiện ra ý nghĩ lần chiến tranh này sẽ thất bại.

Thất bại cũng tốt, chính mình cũng sẽ không cần phải chờ đợi lo lắng như vậy nữa, nghĩ tới đó Lạp Đặc cũng tiến vào mộng đẹp, hiện giờ cứ cầu khẩn quân địch sẽ không tới tập kích nữa, bằng không thì đừng nói khôi phục sĩ khí, không lập tức tan vỡ cũng coi như là chuyện tốt rồi.

Hai tòa quân doanh im ắng, đám vệ binh nếu không phải gục gà gục gật, thì là uể oải đuổi sức kéo lê thân thể đi tuần tra, ai cũng không có tâm tình nói chuyện. Nhưng mà các trang viên quý tộc gần đó mỗi người như gặp đại địch, kéo hết tinh thần đề phòng. Phương hướng bị bọn họ đề phòng cũng không đâu khác, chính là hai chỗ quân doanh kia.

Bọn họ cũng không phải muốn phản bội Bá tước Bỉ Khắc, mà là vỡ trại tối qua khiến bọn họ sợ hãi, may là đám tàn binh kia trong lòng hoảng hốt, không thì e rằng mấy trang viên quý tộc gần đó đã không còn tồn tại nữa. Nhìn mấy ngôi làng xung quanh gặp họa thì biết đã có chuyện gì xảy ra.

Về phần kháng nghị? Kháng nghị có tác dụng sao, người ta chính là dựa vào các binh lính này kiếm công lao cho mình, loại chuyện nhỏ này các sĩ quan coi như căn bản không hề xảy ra, nếu như vậy, chỉ có thể tự bảo hộ chính mình thôi.

Tới lúc này, có vài quý tộc không nhịn được hoài nghi mình đầu nhập vào Bá tước Bỉ Khắc rốt cuộc có tính đúng hay không, hiện giờ chỗ tốt còn chưa có được, chính mình đã tổn thất một đống lớn vật tư tài phú cùng nữ nhân rồi.

Nếu như mình dẫn binh xuất chiến, tối hôm qua đám tàn binh không biết chạy đi đâu còn chưa trở về doanh, có thể nhân cơ hội phá nát thôn trang của mình vốn không có chút phòng ngự nào, điều này rất đáng lo lắng mà.

Ngay lúc các quý tộc này suy nghĩ miên man, xa xa xuất hiện gần ngàn kỵ binh, ầm ầm rung chuyển chạy vọt tới, đám vệ binh đứng gác bị đánh thức nhìn lá cờ phía sau kỵ binh, lập tức điên cuồng gào thét:

- Địch tập kích, quân địch tới rồi!

Đáng tiếc đám binh sĩ trong cơn mê ngủ không có mấy người phản ứng lại, đợi lúc có mấy người tỉnh ngủ bắt đầu đánh thức đồng bạn bên cạnh, hơn một ngàn kỵ binh đã chạy ào vào doanh trại.

Có người sẽ nghĩ, kỵ binh làm sao dễ dàng chạy thẳng vào doanh trại đại quân trú ngụ đây chứ?

Đầu tiên, lúc đầu quân Bỉ Khắc chỉ là chuẩn bị đóng quân một đêm, ngày hôm sau sẽ tiến quân tới tòa thành Cáp Nhĩ, hơn nữa nghĩ tới bên mình có hai vạn năm ngàn đại quân đóng ở đó, ai dám trêu chọc? Cho nên chỉ có mấy trạm gác cao, không có dựng hàng rào cũng không đào chiến hào, toàn bộ doanh trại do một đống lều trại dựng lên.

Vốn tối qua sau khi bị đánh lén, ngày hôm nay hẳn phải cố định doanh trại, đáng tiếc, mọi người đều mệt mỏi rã rời, thúc đẩy binh lính làm việc, sợ rằng sẽ dẫn tới binh biến ngay.

Hơn nữa mọi người cũng không cho rằng ban ngày còn có thể vỡ trại như tối hôm qua, bởi vậy chẳng những không có mất bò mới lo làm chuồng, thậm chí bố trí còn không bằng cả ngày hôm qua, mọi người đều đi tìm chỗ ngủ.

Quân Khang Tư đương nhiên cũng là bởi vì nhận được mấy tin tức này, mới dám làm càn trực tiếp thúc ngựa phá doanh trại như thế. Kỵ binh Khang Tư xông lên đảo lộn doanh trướng, giẫm đạp thân thể người bên dưới lều trại, chém giết địch nhân gặp phải trên đường. Uy phong đánh phá không ai địch nổi để cho người ta hiểu được, cái gì mới là cảm giác vó ngựa đạp bằng doanh.

Không tới một hồi, một ngàn kỵ binh này đã xuyên thấu quân doanh, bọn họ không xông thẳng về phía doanh trại quân thương nghiệp, mà quay đầu chạy trở lại doanh trại quân Bỉ Khắc.

Quân thương nghiệp từ lúc nghe được tiếng kêu la đã thức dậy, tới hiện giờ đã có chuẩn bị sẵn, đầu tiên là thở phào một hơi, sau đó là giận dữ.

Quân địch cũng thật là biết kén cá chọn canh mà! Biết bên phía mình có chuẩn bị liền căn bản không tới, vốn đang muốn cho bọn chúng bất ngờ, hiện giờ nguyện vọng này thất bại rồi, thật là quá gian xảo mà.

Sau hai lần công phá, làm cho cả doanh trại quân Bỉ Khắc quá sức hỗn loạn, mấy sĩ quan cơ sở chẳng khác nào có cũng như không, hơn nữa vừa ngủ say đã bị đánh thức, so với không ngủ được còn đau khổ hơn, hiện tại đang thừa nhận loại cảm giác đầu óc mê muội này. Cho nên quân Bỉ Khắc hết sức đau khổ, căn bản lười chống cự, trực tiếp bỏ chạy tứ tán.

Kỵ binh Khang Tư xung phong xong liền quay về nơi xuất phát, dàn hàng ngang, bắt đầu xua đuổi các binh lính quân Bỉ Khắc hoảng loạn ép sang phía doanh trại quân thương nghiệp.

Ai cũng biết rõ quân Khang Tư muốn quân Bỉ Khắc phá tan doanh trại quân thương nghiệp thay cho bọn họ, cũng có vài sĩ quan quân Bỉ Khắc muốn thu gom binh sĩ chống lại quân Khang Tư, dù sao quân Khang Tư cũng chỉ có ngàn kỵ binh mà thôi, bên mình có năm sáu ngàn người còn không thể đứng vững một chút sao? Chỉ cần đứng vững rồi, quân thương nghiệp là có thể gia nhập vào nuốt ngược lại quân Khang Tư!

Tuy nhiên ngay lúc sĩ quan quân Bỉ Khắc hô hào, xa xa lại truyền đến tiếng động ầm ầm.

Cái này cũng không phải tiếng vó ngựa, mà là tiếng bước chân của rất nhiều người, người nhanh trí nhìn xa xa một chút, lập tức sắc mặt tái mét, xa xa rậm rạp một rừng trường thương không ngừng di dộng tới phía này, biểu thị đại bộ đội quân địch đã đến rồi. Bên phía mình hỗn loạn như vậy, lại còn có kỵ binh nhìn chằm chằm, ai đầu óc choáng váng mới nghe lệnh chuẩn bị đối kháng kỵ binh, cho nên không nói hai lời, lập tức quay đầu chạy trốn.

Vốn quân thương nghiệp có ý xuất doanh nghênh đón quân thương nghiệp đồng thời xuất chiến, đương nhiên cũng thấy đại bộ đội quân địch đã đến, lập tức thủ vững cửa doanh, tuy nói doanh trại rất đơn sơ, nhưng thế nào cũng phải có một hàng cự mã, làm sao cũng có thể chuẩn bị tụ tập lại một chỗ chống cự.

Nếu như vậy, dứt khoát cứ ở đây đánh với quân địch một trận.

Thắng có thể xoay ngược lại cục diện, thất bại mình cũng sẽ không phải chưa chiến mà chạy, coi như không phụ đồng tiền thuê kia.

Binh sĩ quân Bỉ Khắc đều coi như tinh nhuệ, tuy rằng hiện giờ tại thân thể mệt mỏi rã rời sĩ khí không có, nhưng hiểu được không thể đánh vào trận doanh quân bạn, chính mình còn phải chờ quân bạn đánh thắng cứu mình mà. Cho nên không cần quân thương nghiệp hô hào, bọn họ đã tự động tản ra hai bên doanh trại.

Đương nhiên, còn có chút binh sĩ không may bị đuổi chạy tới chính diện quân thương nghiệp, đối với các quân bạn xông phá trận doanh, quân thương nghiệp căn bản không khách khí, trực tiếp giết bỏ.

Thấy không có cơ hội, kỵ binh Khang Tư đứng ở ngoài tầm bắn cung tiễn, bắt đầu nghỉ ngơi hồi phục sức ngựa.

Lạp Đặc vốn có ý muốn lập tức xung phong đánh kỵ binh này, tuy rằng lấy bộ binh chống kỵ binh tổn thất rất lớn, nhưng quân bên mình gấp mười lần đối phương, đánh không thắng, đánh đuổi bọn họ cũng được, miễn cho bọn họ ở chỗ này cản đầu cản đuôi, dù là chạy trốn cũng không có các kỵ binh kia ở đó nhìn chằm chằm, vậy cũng có thể chạy được nhiều người nữa.

Thế nhưng ngay lúc Lạp Đặc chuẩn bị phát lệnh, bộ binh Khang Tư đã vọt lên tới. Nếu như lúc này còn muốn công kích kỵ binh, vậy quả thật là chịu chết.

Bộ binh Khang Tư dừng lại lập tức liên tục thở hổn hển, thật là chết mất, tuy nói hơn phân nửa lộ trình đều dùng xe ngựa, lúc cần khai chiến thì nửa lộ trình còn lại phải dùng chân chạy tới, thật là có chút đau khổ mà.

Còn kỵ binh đương nhiên là lập tức lên ngựa che chắn cho bộ binh nghỉ ngơi, một lát sau, bộ binh bình ổn được hơi thở, các sĩ quan quân Khang Tư lập tức bắt đầu chỉ huy thủ hạ đánh doanh trại.

Nói là đánh, kỳ thật cũng là hai bên tấn công trên dải đất bằng, bởi vì bên thủ căn bản không có cái gì đáng thủ vững cả, về phần cự mã, thứ này chỉ hữu dụng với kỵ binh, đối với bộ binh mà nói, có cũng như không. Hai bên vừa tiếp xúc, tiếng chém giết lập tức vang vọng.

Bộ binh đánh giết, kỵ binh cũng không phải ở một bên ngồi chơi, chia ra năm trăm kỵ binh đi cản trở mấy quân Bỉ Khắc muốn quay lại kiếm lời, năm trăm kỵ binh lưu lại đợi cơ hội xung phong đánh phá tan quân thương nghiệp.

Kỹ năng chiến đấu hai bên đều không kém mấy, nhưng mà một bên tuy rằng chạy tới mệt một chút, nhưng cũng coi như là làm nóng thân thể, người ta tuy rằng vẫn thủ trong doanh trại, nhưng tối qua nửa đêm khẩn trương chạy loạn một đêm, không lâu trước mới vừa chợp mắt lại bị giật mình tỉnh dậy, trạng thái tinh thần có thể nói hết sức kém cỏi.

Cho nên hai bên va chạm một hồi, quân thương nghiệp ở trạng thái tinh thần gần như bằng không đã bị quân Khang Tư sĩ khí sôi sục đánh cho liên tục lùi về sau, đợi khi xuất hiện khe hở, năm trăm kỵ binh vẫn nhìn chằm chằm, lập tức thúc ngựa tiến vào.

Kỵ binh gia nhập có thể nói là cọng cỏ cuối cùng làm suy sụp lạc đà, quân thương nghiệp lập tức tan vỡ.

Lạp Đặc không cam lòng bị đánh bại đơn giản như vậy, dẫn theo thân vệ khàn giọng thu gom lại binh sĩ, nhưng mà bị ánh đao của Giáp Linh chợt lóe lên, sau khi đầu Lạp Đặc rơi xuống, quân thương nghiệp đã không tránh khỏi tan vỡ.

Về phần cái Bố Lôi Nhĩ đã sớm bị đập cho một trận, Giáp Linh đương nhiên sẽ không bỏ qua, đã sớm bị hắn đuổi theo một cước đá chết, đối với cái thứ này, Giáp Linh còn không muốn dùng tới đao.

Bộ binh bắt đầu hô to: "Đầu hàng không giết." Còn kỵ binh bắt đầu chặn lại quân địch đang chạy trối chết bốn phía, đến khi màn đêm buông xuống, quân Khang Tư không ngờ bắt được hơn vạn binh lính cường tráng!

Ngoại trừ các tráng đinh này ra, quân Khang Tư còn đánh phá trang viên quý tộc bốn phía, quý tộc giết ngay tại chỗ, người nhà biếm làm nô lệ, toàn bộ gia sản sung công.

Nhìn thắng lợi to lớn như vậy, Giáp Nhị rất là cảm thán nói:

- Ai có thể ngờ được, hai vạn năm ngàn đại quân áp lực kinh người, lại bị chúng ta xung phong một lượt phá tan tành như vậy, là chúng ta quá lợi hại hay bọn họ quá vô năng?

Nghe được Giáp Nhị nói thế Giáp Nhất bất mãn:

- Nè nè, ngươi nói cái gì, mấy người chấp hành nhiệm vụ quấy rối chúng ta quăng đi đâu vậy hả? Nếu như như không có chúng ta ngày đêm liên tục không ngừng quấy rầy tập kích, ngươi cho là chiến sự này dễ dàng xong xuôi như vậy sao? Nên nhớ mấy người các ngươi cả một đám tinh lực dồi dào đi đánh người còn chưa tỉnh ngủ, như vậy mà thất bại mới là chuyện kỳ quái đó.

Giáp Nhị cười nói:

- Cái gì các ngươi, ta là Tổng trưởng tình báo, ngươi là Vệ đội trưởng, những người này đều là binh lính của ngươi, loại chuyện tự đố kỵ với mình cũng chỉ có ngươi mới làm ra được.

Giáp Nhất sững ra, phát hiện hình như đúng là như vậy, không khỏi lãng sang chuyện khác:

- Tòa thành Cáp Nhĩ thế nào? Ngươi sẽ không dẫn hết tất cả binh lực đi ra chứ?

- Ta sẽ ngu xuẩn như thế sao? Ta để lại một ngàn tinh nhuệ, hơn nữa thêm vào phụ binh, đủ để ngăn cản năm ngàn quân công kích, đám quý tộc này thấy chúng ta xuất động đại quân, tất cả đều nơm nớp lo sợ, nào có dám công kích chúng ta.

Giáp Nhị nói.

- Ừm, ngươi dẫn ba ngàn bộ binh áp giải các tù binh này trở về, còn lại hai ngàn bộ binh đi đánh các quý tộc đầu nhập vào Bá tước Bỉ Khắc, lần này nhất định phải thanh trừ sạch sẽ tất cả các thế lực khác.

Giáp Nhất nghiến răng nói.

- Đánh mấy tiểu quý tộc thì được, nhưng tạm thời không nên động tới mấy quý tộc ẩn binh, nhân mã trong tay bọn họ cũng không ít, hơn nữa đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, so ra khó đối phó hơn mấy tiểu quý tộc này nhiều. Ta cho rằng vẫn nên lưu bọn họ lại giải quyết cuối cùng.

Giáp Nhị đề nghị.

- Ài, chỉ có thể như vậy, ai bảo hiện tại chúng ta không đủ binh lực, đợi sau ta còn phải dẫn kỵ binh công chiếm lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc nữa.

Giáp Nhất than thở.

- Ừ, không biết chủ thượng đi thu phục Lâm Tuyết lĩnh thế nào rồi? Ta có chút lo lắng.

Giáp Nhị lo lắng nói.

- Chủ thượng chúng ta đúng là thích đích thân ra tiền tuyến, kỳ thật chuyện này giao cho thủ hạ chấp hành là được, hà tất phải tự mình xuất động đây chứ? Nếu như có vạn nhất, mấy người chúng ta làm sao bây giờ? Đáng tiếc chủ thượng không chịu nghe khuyên bảo.

Giáp Nhất rất bất đắc dĩ nói.

- Không còn cách nào, thủ hạ chủ thượng ngoại trừ hai người chúng ta còn có thể trợ giúp một tay ra, còn có ai có thể một mình dẫn binh xuất chiến? Sĩ quan quý tộc xuất thân từ lính đánh thuê? Để bọn họ dẫn đội trăm người ngàn người còn được, để bọn họ xông pha chiến trận cũng được, nhưng bảo bọn họ lĩnh binh tác chiến đơn độc, không nói chúng ta lo lắng, dù là bọn họ cũng không tin được bản thân có năng lực đó!

Giáp Nhị than thở.

- Đúng là như vậy, xem ra chúng ta còn cần tìm nhiều nhân tài ưu tú trong quân đội tiến hành bồi dưỡng mới được, không thì dưới trướng chủ thượng chỉ có mấy người thủ hạ có thể đảm đương một phía như chúng ta, thế lực chủ thượng đừng nghĩ tới chuyện mở rộng nữa.

Giáp Nhất gật đầu.

Nói chuyện một hồi, Giáp Nhất nói với Giáp Nhị:

- Chỗ chủ công ngươi chiếu cố nhiều một chút, ta đi đây.

Nói xong xoay người lên ngựa, dẫn theo một ngàn kỵ binh đi thẳng lãnh địa trực thuộc của Bá tước Bỉ Khắc.

Thủ hạ Khang Tư đang lo lắng cho hắn, nhưng mà bên Khang Tư rõ ràng đã sớm giải quyết nhanh hơn cả bên Cáp Nhĩ lĩnh.

Nhận được tin tức liên quân Bỉ Khắc còn đang lề mề ở trên đường núi Lâm Tuyết lĩnh, Khang Tư lôi ba ngàn lính đánh thuê đã tĩnh dưỡng một thời gian ra ngoài, trực tiếp phục kích ba ngàn liên quân Bỉ Khắc ở trong rừng núi.

Những lính đánh thuê này biểu hiện cho Khang Tư thấy năng lực của bọn họ, đó là không lưu lại cho Khang Tư một tù binh nào, tất cả quân địch bị bọn họ chém lật nhào như cắt rau, từ lúc bắt đầu công kích cho đến lúc giết địch nhân cuối cùng, toàn bộ quá trình dùng không tới một giờ.

Nhưng mà Khang Tư đối với chuyện này rất không hài lòng.

Chính mình còn muốn bắt chút trai tráng bù lại nhân khẩu thiếu thốn của lãnh địa mình, hiện giờ bị giết hết, bản thân chẳng những phải trả một đống tiền, lại còn chỗ tốt nào cũng không kiếm được, thật là thiệt lớn mà.

Cho nên khi Giáp Nhất xông vào lãnh địa trực thuộc Bá tước Bỉ Khắc, Khang Tư cũng triệu tập vệ đội Lâm Tuyết lúc trước chiêu mộ ở bản địa lập nên cho có, khoảng một ngàn người này hoàn toàn thành trở thành phu dịch, ngay cả phụ binh cũng không bằng, để cho Khang Tư sử dụng.

Những phu dịch này vốn còn muốn phản kháng, bởi vì không ít sĩ quan đều đã quyết định đầu nhập vào Bá tước Bỉ Khắc, chỉ là khi nhiệm vụ đầu tiên của bọn họ là đi đắp hố chôn, những người này càng đắp càng sợ, bởi vì không ngờ binh lính Bá tước Bỉ Khắc phái tới toàn bộ đều bị giết hết!

Sau khi hố chôn hoàn thành, toàn bộ Lâm Tuyết lĩnh trở nên hết sức nghe lời, Khang Tư rất dễ dàng tập hợp đủ lương thảo, các tiểu quý tộc Lâm Tuyết lĩnh cũng động viên nam đinh toàn tộc, tạo thành đoàn quân quý tộc chuẩn bị giúp Khang Tư đánh trận.

Khang Tư đối với chuyện này đương nhiên hoan nghênh, bởi vì dựa theo hiện trạng Tuyết quốc hiện tại, chính mình không có khả năng giết sạch tất cả quý tộc, không nói cái này sẽ đắc tội toàn bộ giai tầng quý tộc, dù là thủ hạ của mình cũng sẽ có nghi ngờ.

Hơn nữa áp đặt chẳng phân biệt được tốt xấu như vậy, dân chúng lãnh địa cũng sẽ trở nên ngập ngừng, bởi vì sao quý tộc ngồi tít trên cao ngươi cũng có thể tùy tiện giết chóc, vậy mấy dân đen chúng ta chẳng phải mặc cho ngươi làm thịt cá?

Bởi vậy dù có thế nào, Khang Tư cũng phải tiếp thu những tiểu quý tộc này góp sức, dù sao nhiều việc nhỏ có thể để bọn họ đi làm mà.

Cho nên, lúc Khang Tư đặt mục tiêu nhắm vào Khuê Lạp, ba ngàn lính đánh thuê đã không còn cần phải đi bộ nữa, toàn bộ ngồi trên xe ngựa, hơn nữa mỗi ngày nghỉ ngơi.

Những lính đánh thuê này ngoại trừ rèn luyện võ kỹ ra, mấy chuyện sinh hoạt không cần làm, dứt khoát hưởng thụ những ngày quý tộc, cơm nóng có người làm, quần áo có người giặt, cắm trại có người dựng.

Vốn mấy lính đánh thuê mặt mũi luôn căng cứng không thể hiện cảm tình gì, cũng không nhịn được lộ ra thần sắc thích ý, chiến binh như vậy thật sự là thoải mái mà, nếu như mình ở bên kia cũng được như thế thì tuyệt quá.

Tình hình trên đường đi so với Khang Tư nghĩ còn muốn dễ dàng hơn, mà công thần chủ yếu là mấy tiểu quý tộc mới lật mặt, những quý tộc bản thổ này cùng các quý tộc xung quanh đều có giao tình lui tới, cho nên bọn họ vừa ra mặt, những quý tộc này đều nể tình.

Tất cả quân lương sức ngựa đều căn bản không cần Khang Tư quan tâm.

Vốn Khang Tư mặc kệ các tiểu quý tộc đầu nhập phe nào, bảo trì trung lập là được. Thế nhưng không biết là do binh lực thủ hạ Khang Tư người đông thế mạnh, hay là bởi nguyên nhân diệt đi liên quân Bỉ Khắc mấy ngàn người dựng lên hố chôn tập thể, hoặc có lẽ là các tiểu quý tộc Lâm Tuyết lĩnh muốn biểu hiện

một chút năng lực của mình, dù sao trên đường đại quân Khang Tư đi qua, quý tộc trên đường đều đầu nhập vào.

Theo Khang Tư càng đi càng xa, nhân số bộ đội cũng càng ngày càng tăng, đợi đến lúc tới Khuê Lạp lĩnh, dưới trướng đã có gần vạn nhân mã.

Còn ngay lúc này tin tức hai vạn năm ngàn liên quân Bỉ Khắc toàn quân bị diệt, tù binh hơn vạn người, tiêu diệt hơn mười quý tộc địa phương cũng truyền tới Khuê Lạp lĩnh.

Nhận được tin tức này, hơn nữa quân Khang Tư lập ra hố chôn ở Lâm Tuyết lĩnh, quý tộc ở Khuê Lạp lĩnh nghe được đều toát đầy mồ hôi lạnh.

Còn vệ đội Khuê Lạp ở thành phủ Tử tước Khuê Lạp, sau khi nghe Bá tước Bỉ Khắc phái năm ngàn binh lính đánh Khang Tư, phần lớn đều rời khỏi cương vị trốn về nhà nấp đi. Bọn lính thì như vậy, các sĩ quan bản địa sợ bị trả thù, lập tức trở về chuẩn bị dọn nhà, kẻ mưu cầu công danh lợi lộc thì cấu kết với người Bá tước Bỉ Khắc làm bậy, chờ lúc đại quân Bỉ Khắc tới sẽ phản bội tại chỗ.

Nhưng hiện tại, vệ đội Khuê Lạp không khỏi nhảy dựng lên, kêu la khẩu hiệu mau chóng nghênh đón lĩnh chủ đại nhân, thành viên vệ đội bắt đầu tận trung chức vụ khoa tay múa chân. Những thứ gió chiều nào ngã chiều đó thì không nói, sau khi kiểm tra, vệ đội Khuê Lạp so với trước đây lại nhiều thêm một ngàn người.

Những vệ đội này biểu hiện rõ lập trường, lập tức để quân Khang Tư khi không tăng thêm một phần ba binh lực.

Năm ngàn quân Bỉ Khắc vừa mới đặt chân vào Khuê Lạp lại đột nhiên quay đầu bỏ chạy, nhanh chóng trở về chỗ Bá tước Bỉ Khắc truyền tin tức, đám tiểu quý tộc Khuê Lạp lĩnh không cần lo nghĩ nữa, lập tức dũng mãnh tràn ra nghênh đón Khang Tư, vừa biểu thị trung thành với cái lĩnh chủ Khang Tư này, vừa chửi ầm lên Bá tước Bỉ Khắc gây hại Khuê Lạp lĩnh thế nào.

Khang Tư không để ý đến những tiểu quý tộc hận không thể móc cả tim gan ra cho Khang Tư xem, càng không để ý tới bọn họ hận không thể đưa nữ quyến nhà họ lên giường mình, trực tiếp bảo bọn họ chuẩn bị lương thảo xe ngựa bộ đội, theo hắn tấn công tòa thành Bỉ Khắc!

Mệnh lệnh này vừa ban ra, mọi người đều sững sờ, trời ạ, đó là nơi của kẻ thống trị chí cao vùng đất này, lẽ nào đại nhân Khang Tư chuẩn bị dĩ hạ phạm thượng?

Chuyện kinh khủng như thế, hình như bản thân mình không có tư cách tham dự mà?

Chỉ là các quý tộc không có chần chờ bao lâu, khi bọn họ phát hiện tòa thành Bỉ Khắc ngay cả một vạn binh lính cũng kiếm không đủ, tất cả quý tộc không nói hai lời triệu tập tất cả binh mã, triệu tập tất cả vật tư mình có, theo Khang Tư lên đường.

Từ khi Bá tước Bỉ Khắc nghị hòa cùng chiếm cứ tòa thành Bỉ Khắc với Liên minh thương nghiệp dựng lên liên quân đánh Khang Tư, tất cả những người có ánh mắt đều tập trung tầm nhìn vào nơi này.

Những người này đều đã nghiên cứu qua quá trình Khang Tư lập nghiệp, biết Khang Tư cũng không phải dễ đối phó, nhưng bọn họ cũng không cho rằng năm ngàn quân của Khang Tư là có thể cứng đối cứng với liên quân Bỉ Khắc đã trải qua máu lửa, cho nên cũng không xem trọng Khang Tư, cùng lắm là khẩn cầu Khang Tư cùng với Bỉ Khắc chém giết tới lưỡng bại câu thương.

Vệ đội bố trí ở ba chỗ lãnh địa khác của Khang Tư căn bản không để những người này đặt vào mắt, trong mắt bọn họ, chỉ có năm ngàn vệ đội bên cạnh Khang Tư mới được coi là lực lượng chân chính. Các vệ đội khác, chỉ cần liên quân Bỉ Khắc dùng chút sức, hoặc chỉ cần ra một thông cáo, những vệ đội này sẽ đầu hàng. Hơn nữa tất cả các tiểu quý tộc cũng sẽ đứng ở phía đối lập với Khang Tư.

Cái đó và việc Khang Tư có phải là hậu duệ vương thất Cổ quốc hay không, hoàn toàn không có liên quan gì, nguyên nhân thật sự là căn cơ của Khang Tư quá nông cạn, một người mới một năm trước là hạng lính đánh thuê, căn bản không có khả năng để các quý tộc bản thổ đã tồn tại ít nhất mười mấy năm, nhiều nhất đã mấy trăm năm ra sức tương trợ.

Sự tình phát triển không khác gì mấy người kia nghĩ, ngoại trừ mấy lão quý tộc Thanh Hương lĩnh bình yên vô sự ra, các quý tộc ở các khối lãnh địa khác nếu không phải phản loạn thì là trung lập, dù sao cũng không có ai đứng bên người Khang Tư.

Khang Tư bị ép bất đắc dĩ, chỉ còn cách điều năm ngàn vệ đội bên người tới Cáp Nhĩ lĩnh bảo vệ cho con đường nối với lục địa, tránh cho liên quân Bỉ Khắc đánh thẳng một mạch tới Thanh Hương lĩnh.

Nhìn một màn như vậy, dù cho ai cũng sẽ không xem trọng Khang Tư, thậm chí có mấy tên ác độc chuẩn bị suy nghĩ có nên dựng lên một đội tàu chờ ở bờ sông, tốc hành tiêu diệt Khang Tư ở Thanh Hương lĩnh không còn binh lính bên người, cướp sạch lãnh địa của hắn.

Chỉ là kế hoạch này sau khi hải thương xuất hiện tự động thành phế thải, người lăn lộn kiếm ăn dựa vào sông tuyệt đối không dám đắc tội hải thương, tìm không được đội thuyền đồng ý hỗ trợ, cái kế hoạch này cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Tiếp theo, những người để ý biết được Khang Tư thuê vệ đội hải thương, đồng thời do tự mình Khang Tư dẫn đi tới Lâm Tuyết lĩnh.

Nhận được tin tức này, mọi người không khỏi cười khinh thường, vệ đội hải thương người ta đều là thủy thủ, ngươi dùng để phòng ngự còn có thể được, lại mang theo bọn họ trèo đèo lội suối đi đánh Lâm Tuyết lĩnh gần như là vùng địch? Thật sự là bị bức tới đường cùng, cho nên mới nghĩ ra một kế sách đánh cho nở mặt?

Ngay khi ai cũng không xem trọng kế hoạch đánh thọc sườn của Khang Tư, quân trú trong tòa thành Cáp Nhĩ làm cho người ta kinh ngạc, từ khi tiến vào chiếm giữ tòa thành Cáp Nhĩ thì an ổn khác thường, quân Khang Tư chưa từng ra khỏi thành, đột nhiên vào một ngày lúc hừng đông gần như xuất động toàn quân, thoáng cái chạy tới trước mặt đoàn liên quân Bỉ Khắc đông nhất trong số ba đoàn được phái đi.

Mọi người đều cho rằng sẽ có chiến đấu hết sức thê thảm, nhưng kết quả làm cho tròng mắt trừng sắp rớt ra, quân Khang Tư chỉ có mấy ngàn người sạch sẽ lưu loát đánh cho liên quân Bỉ Khắc toàn quân bị diệt, dễ dàng bắt tù binh hơn vạn binh lính, đồng thời còn lấy thế thắng lợi, thuận tiện tiêu diệt hơn mười cái quý tộc.

Ở đây đã ngoài dự liệu của mọi người, bên Lâm Tuyết lĩnh càng dọa người hơn.

Lính đánh thuê Khang Tư dẫn đầu như cắt rau chém tận giết tuyệt đoàn liên quân Bỉ Khắc bên này, sau đó lôi kéo quý tộc địa phương, hùng hùng hổ hổ xông thẳng về phía Khuê Lạp lĩnh.

Khuê Lạp lĩnh gặp chuyện này, liên quân Bỉ Khắc đang trên đường tới liền bị triệu hồi khẩn cấp, Khuê Lạp lĩnh không chút chống cự rơi vào trong tay Khang Tư.

Mà làm cho người ta khiếp sợ, chính là Khang Tư không hề dừng lại, một lần nữa kéo quý tộc Khuê Lạp lĩnh, dẫn gần hai vạn binh lực, gióng trống khua chiêng nhằm thẳng phía tòa thành Bỉ Khắc, còn quân kỵ binh Khang Tư đi một đường khác, đã sớm chà đạp Bỉ Khắc lĩnh không ra hình dáng rồi.

Có những kết quả này, những người để tâm đều sững sờ ra đó, đây là có chuyện gì vậy? Rõ ràng là một trận chiến không thể thắng, làm sao lại thắng được chứ?

Ba ngàn lính đánh thuê của hải thương có sức chiến đấu như vậy mọi người cũng không kỳ quái, ai bảo hải thương có tiền, có quỷ mới biết mấy lính đánh thuê kia xuất thân từ chỗ nào, cho nên Khang Tư có thể bằng vào bọn họ đánh hạ Lâm Tuyết lĩnh thì mọi người cũng không kinh ngạc, chỉ là cảm thấy may mắn thôi.

Thế nhưng hai vạn năm ngàn quân liên hợp tinh nhuệ lại hoàn toàn thất bại dưới năm ngàn vệ đội Khang Tư, khiến cho người ta không thể tin được, hai vạn năm ngàn người liên quân Bỉ Khắc không phải là nông dân mới bỏ nông cụ, mà là bộ đội trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, tham gia qua nhiều trận huyết chiến, tuyệt đối là tinh nhuệ mà!

Bộ đội như vậy lại thua trước năm ngàn người của Khang Tư? Cái này không phải liên quân Bỉ Khắc chỉ có cái mã ngoài, thì là quân Khang Tư thật sự lợi hại đến dọa người.

Về phần chân tướng thế nào, vậy thì mỗi người mỗi ý.

Nhưng mà người quen thuộc quân đội Bỉ Khắc, tuyệt đối sẽ không tin tưởng liên quân Bỉ Khắc chỉ có cái mã bề ngoài, thế nhưng bởi đều đứng ở bên phía Bá tước Bỉ Khắc mà đối với Khang Tư có oán khí, nhưng ngoài oán khí này ra còn có thêm điều gì, chỉ sợ chỉ có chính bọn họ mới biết được.

254. Chương 254: Chia Quân Công Kích. (1+2)

Vốn những người có tâm, đặc biệt trong mười Khang Tư lĩnh cũng có những tiểu quý tộc liên quan, cùng với tiểu quý tộc ở Bỉ Khắc lĩnh, đều có chút run sợ trong lòng chú ý hành động của Khang Tư.

Bởi vì Khang Tư là hậu duệ của vương thất quốc gia cổ, mà những quý tộc này xem như là phản nghịch, cho nên đều lo lắng sẽ bị Khang Tư thanh trừ.

Ngay lúc đầu còn không có người để ý đến thân phận hậu duệ vương thất quốc gia cổ của Khang Tư, nhưng sau khi Khang Tư dễ dàng tiêu diệt Bá tước Bỉ Khắc thì lại khác, thân phận này liền chiếm được sự nhận thức của mọi người.

Lòng người kỳ quái như vậy, đều mong muốn kẻ thù của mình thân phận thấp hèn, nhưng nếu thực tế địch nhân lại hung mãnh lợi hại, tới một tiêu chuẩn mà bản thân mình không với tới, thì lại hận bản thân mình không thể có thân phận cao quý như đối phương, như vậy cho dù mình thất bại cũng có thể chứng tỏ mình bại trong vinh quang.

Bởi vì địa vị không có, nếu có thể giữ lại chút mặt mũi cũng là không tồi.

Khi chứng kiến Khang Tư tiếp nhận các tiểu quý tộc nguyện trung thành với hắn rồi, các tiểu quý tộc đều nhẹ nhàng thở ra, lúc này, nỗi lo lắng Khang Tư sẽ thanh trừ những quý tộc phản đồ có từ lúc Khang Tư quật khởi liền tiêu thất.

Xem ra Khang Tư này cũng không phải người không thúc thủ, cũng hiểu được nỗi khó xử bởi miếng cơm ăn của tiểu quý tộc.

Tuy nhiên trong lúc các tiểu quý tộc an tâm trong lòng, một ý tưởng đột nhiên toát ra khiến cho tim họ đập thình thịch, gần như hưng phấn đến mức phải hô lên.

Ý tưởng này chính là, Khang Tư là hậu duệ vương thất quốc gia cổ, lại nói đây chính là thân phận tôn quý nhất toàn bộ Tuyết quốc, đó chính là kế thừa huyết mạch vương thất ngàn năm nha!

Quý tộc ở các quốc gia khác khẳng định không chấp nhận những quý tộc cũng như mình, thậm chí thân phận Đại công ở trong mắt Đại quốc cũng chỉ là một tên nghịch tặc mà thôi. Nếu mình đầu nhập vào Khang Tư, À không! Nếu đầu nhập vào điện hạ, vậy chẳng phải mình lập tức trở thành quý tộc kế thừa quốc gia cổ sao?

Chờ thêm mấy đời qua đi, sự tình hôm nay sẽ trở nên mơ hồ, sau đó dân chúng quên đi, vậy thì...những tiểu quý tộc này không kìm nổi toàn thân run rẩy.

Vừa nghĩ tới gia tộc mình không ngờ có thể trở thành quý tộc ngàn năm, những tiểu quý tộc này toàn thân phát run.

Không trách bọn họ phản ứng như thế, ngoại trừ tiền tài ra, quý tộc để ý nhất là cái gì? Đó chính là gia thế. Một quý tộc ngàn năm tuyệt đối hãnh diện hơn nhiều mấy tên quý tộc mới nổi, có kết quả này, cho dù muốn cưới vợ trẻ nổi tiếng cũng dễ dàng cưới hơn ấy chứ!

Như vậy cũng chẳng trách bọn họ lập tức nghĩ tới đầu nhập vào, trong thời đại này, ôm đùi người nào mà chẳng phải là phải ôm đùi? Chỉ cần đùi đủ lớn là được.

Vì vậy, mặc kệ quý tộc vì thực lực hay là vì hư danh, hay là quý tộc có chút thích nuôi mộng tưởng hão huyền, hoặc là quý tộc chuẩn bị muốn làm vụ đầu cơ, đều vọt tới trước mặt Khang Tư dập đầu nguyện trung thành.

Bởi vì bất luận thanh danh đại nghĩa, hay thực lực đối lập, đầu tư hiệu quả và lợi ích, đều là Khang Tư chiếm ưu thế, Bỉ Khắc bị vây trong tình hình xấu, ai còn muốn chết mà đi ôm đùi Bá tước Bỉ Khắc nữa chứ.

Nhìn những cảnh sắc mà quý tộc mang đến, Khang Tư bề ngoài thần thái vẫn tự nhiên, trong lòng lại âm thầm tiếc nuối.

Thế lực phát triển đến một trình độ nhất định, đã không cần hiển lộ ra nhân lực vật lực động lọng người nữa, dựa vào vị thế là có thể đạt được những gì mình cần.

Xem ra lại phải ngồi trên vị trí cao cao tại thượng rồi, phất tay tuyên bố mệnh lệnh liền kết thúc một ngày nhàm chán đây.

Chỉ là cỗ thế lực mình mới thành lập này, tại sao ngay lập tức thu được danh vọng và sự ủng hộ lớn như vậy? Không phải chỉ dựa vào hai trận thắng chứ, đánh cho quân địch toàn quân bị diệt mà thôi, không cần ngạc nhiên vậy chứ?

Khang Tư tuy rằng không vui vì sau này không thể muốn làm gì thì làm, nhưng vẫn phi thường nhiệt tình tiếp đãi những quý tộc sẵn sàng đến góp sức, thậm chí đối với những người những bang phái địa phương muốn thăm dò có thể một bước lên trời hay không, cũng vẫn mỉm cười tiếp nhận, chính sự nhiệt tình như vậy của Khang Tư, ngược lại hấp dẫn càng nhiều thế lực tiến tới đầu nhập vào.

Mà nhân số cũng theo khoảng cách quân Khang Tư khua chiêng gióng chống càng ngày càng gần thành Bỉ Khắc, cũng trở nên càng ngày càng nhiều, đến khi tiến vào thành Bỉ Khắc, dưới trướng Khang Tư đã có được ba vạn lực lượng vũ trang.

Về phần lính đánh thuê hải thương, tuy rằng lập được công lớn nhưng chi phí lại vô cùng đắt đỏ, thì hoàn toàn trở thành hộ vệ cho Khang Tư.

Loại binh chủng sang quý này có thể không dùng hay không cần thì tốt, bởi vì chỉ riêng số tiền cho bọn họ xuất động thôi cũng đủ để cho vô số bang đội phải mang ơn, mãnh mẽ thổi phồng khí thế lớn của Khang Tư.

Trong Bỉ Khắc bảo, Bá tước Bỉ Khắc gầm rú như con thú bị nhốt:

- Chết tiệt! tên Khang Tư này thật chết tiệt, Một vạn đại quân của ta vì cái gì biến mất như vậy? Chết tiệt! Chết tiệt!

Lão già kia có chút cẩn thận ở bên hầu hạ, hắn biết Bá tước để ý không phải một vạn binh lính biến mất, mà là để ý tên Bá tước Bố Lôi Nhĩ thống soái một vạn binh lính này bị giết, đáng tiếc không thể lộ ra, Bá tước đại nhân cùng con cháu của Bá tước đã sớm xâm nhập mọi nơi trong hệ thống Bá tước Bỉ Khắc.

- Thù này ta nhất định phải báo, ngươi nói xem nên dùng biện pháp gì mới có thể tiêu nỗi hận trong lòng ta?!

Bá tước Bỉ Khắc nghiến răng nghiến lợi quay sang hỏi lão già.

Hiện tại binh lực trong tay Bá tước Bỉ Khắc cũng chỉ còn gần một vạn, tuy nhiên trong thành còn có năm nghìn người ở lại, những người khác đều bố trí trên các thôn trang tiếp giáp thành Bỉ Khắc.

Có thể nói thời điểm này Bá tước Bỉ Khắc nắm trong tay binh lực ít nhất từ khi khởi nghiệp đến nay, không cần kỳ quái vì sao Bá tước Bỉ Khắc có mấy vạn binh lực mà mới chỉ bị Khang Tư diệt một vạn ba nghìn người, trong tay liền không còn binh lực nữa.

Đừng quên hắn đã tiêu mất lượng lớn binh lực ở thành Bỉ Khắc một đoạn thời gian trước, những binh lực đi công thành đó đều biến mất như vào hang không đáy, có thể giữ lại nhiều binh lực như vậy coi như hắn đã rất lợi hại rồi.

Đây cũng là nguyên nhân Bá tước Bỉ Khắc vừa thấy Khang Tư thế lớn lập tức triệu hồi năm nghìn quân liên hợp lại, trong đó có hai ngàn binh lính tinh nhuệ của mình nha, đến lúc vạn nhất, hai ngàn người này còn có thể lập nghiệp nữa.

- Đại nhân! Không bằng dùng thủ đoạn ám sát Khang Tư đi? Khang Tư này một đường tiến tới ai đến cũng không cự tuyệt, khiến cho phe phái dưới trướng hỗn loạn, đúng là thời cơ tốt để đục nước béo cò.

Lão già vội đề nghị.

Bá tước Bỉ Khắc lắc đầu nói:

- Không nên dùng thủ đoạn ám sát.

Lão già nghe nói thế sửng sốt, thời cơ tốt như vậy sao không dùng chứ?

Tuy nhiên lão già lập tức nhớ tới tên hộ vệ bên cạnh Khang Tư trong lần lần chiêu đãi lúc trước, còn nghe nói bên người Khang Tư có một kẻ thần bí xuất quỷ nhập thần, nghe nói có thể đùa giỡn đột nhiên xuất hiện trước mặt ngươi, nhưng ngươi lại căn bản tìm không ra dấu vết.

Khang Tư có người như vậy che chở, ám sát tuyệt đối không có khả năng thành công.

Từ khi bất hòa với Khang Tư đến nay, hai bên đều đối kháng chính diện, cũng không có sử dụng thủ đoạn ám sát. Nếu Khang Tư biết đã không theo lệ cũ, khẳng định cũng sẽ sử dụng chiêu này. Biết rõ không có khả năng ngăn cản thủ đoạn xuất quỷ nhập thần kia, vậy chẳng khác gì dâng cái mạng nhỏ này vào tay Khang Tư sao? Quả thật không thể sử dụng thủ đoạn ám sát được.

Lão già tròng mắt xoay chuyển, lập tức nói:

- Đại nhân! Chúng ta có thể cho nhân thủ đang ẩn núp tại trấn Thanh Hương tấn công phủ Khang Tư!

- Tấn công phủ? Khang Tư không có thân nhân, đánh phủ của hắn để làm gì? Ai! Nếu có thể sử dụng thủ đoạn ám sát thì tốt, Khang Tư không có hậu thế, chỉ cần giết hắn, thế lực Khang Tư sẽ tan vỡ, chỉ là Khang Tư phỏng chừng cũng có lo lắng này, cho nên hộ vệ bên cạnh cường hãn đến kinh người, thật sự đáng tiếc.

Bá tước Bỉ Khắc trở nên cảm khái, thủ lĩnh một thế lực không có hậu thế, chính là khoe với người đời chính mình là đầu heo béo, yêu cầu mọi người mau mau tới giết.

Nhân vật như vậy nếu không phải hộ vệ rất tuyệt vời, vậy căn bản không có bất cứ uy hiếp gì.

Bởi vì một khi không may, có thể lập tức bị giết chết, như vậy thế lực của hắn không tan rã cũng sẽ chia năm xẻ bảy, không có bất cứ năng lực uy hiếp đầy đủ nào.

Chứng kiến Bá tước Bỉ Khắc rõ ràng tự phủ định rồi tự hối tiếc không thể sử dụng thủ đoạn ám sát, lão già biết đại nhân nhà mình giờ này đầu óc đang rối loạn, lão cẩn thận nhắc nhở:

- Đại nhân! Khang Tư có thể có được thế lực hiện tại, đại đa số đều bởi vì uy vọng bách chiến bách thắng của hắn, nếu chúng ta phá tan sào huyệt của hắn, khẳng định có thể đả kích trầm trọng đến danh vọng của hắn, những kẻ bám theo a dua nhìn thấy Khang Tư cũng chỉ như thế, khẳng định sẽ bắt đầu lo lắng tiền đồ của mình, như vậy chúng ta mưu kế phân hóa mượn sức mới có khả năng đạt hiệu quả.

Bá tước Bỉ Khắc trong mắt chợt lóe sáng, vỗ mạnh tay nói:

- Đúng vậy! Những tên ăn bám a dua kia gió thổi bên nào sẽ theo bên đó! Chỉ cần bọn họ hiểu được Khang Tư cũng không phải kẻ bách chiến bách thắng, chúng ta dùng chút tiền chút quyền lập tức có thể thu mua bọn họ về phía này. Dù sao lão tử mới là chủ nhân của Bỉ Khắc lĩnh! Ta có thể tạo cho chúng nhiều thịt béo hơn nhiều so với Khang Tư!

Nói đến đây Bá tước Bỉ Khắc quay đầu nói với lão già:

- Mau! Lập tức lệnh cho bọn hắn hành động ngay!

- Rõ! Thuộc hạ sẽ đi thông tri bọn họ, tin rằng bọn hắn sẽ không làm đại nhân thất vọng.

Lão già tin tưởng như vậy, bởi vì theo hắn biết, binh lực tại Thanh Hương lĩnh, cho dù là tráng đinh, cũng bị điều động đến Cáp Nhĩ lĩnh rồi.

Vốn áp giải số tù binh này về Thanh Hương lĩnh đối với mấy ngàn quân Khang Tư là một sự phiền toái, nhưng đừng quên, tù binh mà quân Khang Tư áp giải có trên vạn người, đường không phải dễ đi như vậy, hiện tại còn đang lung lay ở Cáp Nhĩ lĩnh đây này.

Sau khi bọn họ không thể đánh hạ được phủ lãnh chúa, còn có thể thừa dịp danh vọng đại chấn cứu những tù binh đó ra, cứ như vậy cục diện có thể lập tức nghiêng về bên này.

Lão già vội vàng đi truyền lệnh, bên phía Khang Tư đại quân hỗn hợp đã cuồn cuộn vây kín ba mặt thành Bỉ Khắc, bỏ trống một mặt còn lại của thành Bỉ Khắc.

Khang Tư nơi này mặc dù có ba vạn đại quân, nhưng ngoại trừ ba nghìn lính đánh thuê kia, số khác đều không đáng để dựa vào, nếu có thể vây bốn mặt thành Bỉ Khắc trước sau giáp kích, như vậy chuyện vui sẽ lớn rồi.

Dựa theo lệ thường, trước khi khai chiến là chiêu hàng, một tiểu quý tộc mới chiếm được công lao, toàn thân khôi giáp, dưới sự yểm hộ bởi thủ hạ cầm khiên lớn cẩn thận tiến tới dưới tường thành.

Dừng lại một chút, tiểu quý tộc vênh váo tự đắc hô lớn:

- Người trong thành nghe đây, Khang Tư đại nhân lệnh cho các ngươi lập tức đầu hàng, bằng không sau khi đại quân phá thành, phàm là người nào chống cự hoặc trợ giúp thủ thành, toàn bộ bắn!

Người trong thành nghe nói như thế toàn bộ vô cùng tức giận, nhưng nếu bọn họ là quý tộc, khẳng định sẽ không nói hai lời liền đánh.

Chỉ tiếc bọn họ là thương nhân, theo đuổi chính trị là để đề nghị của liên minh thương nhân, cốt khí cùng thể diện là cái gì vậy? Thứ đó có thể đổi lấy ưu đãi không?

Đám thương nhân nghĩ như vậy, lập tức hô lên dò hỏi:

- Chúng ta đầu hàng thì được chỗ tốt gì?

Không trách bọn họ cân nhắc đến vấn đề đầu hàng, phải biết rằng ngay từ đầu bọn họ nghĩ rằng chỉ cần mình có tiền, còn cái gì không thể đạt được, đặc biệt sau khi dễ dàng chiếm được thành Bỉ Khắc, những tên cầm đầu đó đã nghĩ rằng lực lượng của mình đã phi thường cường đại rồi, thậm trí bắt đầu mưu đồ chiếm lấy toàn bộ Bỉ Khắc lĩnh.

Chỉ là Bá tước Bỉ Khắc mạnh mẽ đánh cho một trận, lập tức gõ cho bọn họ tỉnh ngộ.

Lúc này bọn họ mới hiểu được, tự cho rằng mình giỏi đến cỡ nào, trong khi chống lại lực lượng của riêng một Bá tước thôi cũng đã không đủ nhìn rồi.

Nếu không phải Bá tước Bỉ Khắc đau lòng trước tổn thất, đồng thời cũng bị sự kiện hậu duệ vương thất quốc gia cổ tiến ra tranh đoạt do chính những người bên mình tạo ra làm rời lực chú ý đi, chỉ sợ những người mình đã sớm thành phá người mất.

Đây mới chỉ là lực lượng của riêng bản thân Bá tước thôi, nếu đối kháng cùng quý tộc toàn bộ Bá tước lĩnh, khẳng định đã sớm chết rồi.

Nghĩ đến một Bá tước đã lợi hại như thế, Băng Diệu công quốc ngoại trừ gần mười Bá tước ra, còn có một Đại công, như vậy xem ra, cho dù thực lực liên minh thương nhân có mạnh hơn mười lần, cũng không thể chống lại những quý tộc đó.

Khó trách những thương nhân nổi tiếng đều có một thân phận quý tộc, về cảm tình trong địa giới Tuyết quốc, quý tộc chính là lợi hại nhất.

Bởi vì ý tưởng thay đổi, đám thương nhân cũng mất đi ý niệm đạt được quyền lực chính trị trong đầu, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào bảo vệ khả năng khuếch trương sinh ý của mình.

Đây cũng là nguyên nhân rõ ràng Bá tước Bỉ Khắc chưa có đánh hạ thành Bỉ Khắc, chưa thành lập quân đội liên hợp, liên minh thương nhân lại nhiều lần xuất ra binh lực cũng nhiều hơn Bá tước, đây hoàn toàn là vì nịnh bợ Bá tước Bỉ Khắc, chuẩn bị cho bước tiếp theo của bọn họ. Bởi vậy, vừa thấy Khang Tư thế lớn như thế, lập tức thay đổi ý niệm trong đầu cũng là điều hợp lý.

Tiểu quý tộc ở dưới hiển nhiên cũng sửng sốt, không nghĩ tới đám liên minh thương nhân này không ngờ thực sự cân nhắc ý đồ đầu hàng, ngay từ đầu còn tưởng rằng những người này không muốn buông bỏ thành Bỉ Khắc, chắc chắn sẽ đánh một trận đại chiến với những người bên mình chứ.

Tiếp theo hắn quay đầu nhìn về nơi Khang Tư rất bội phục, không ngờ tới đại nhân diệu tính thần kỳ như thế, sớm đã chuẩn bị chỗ tốt cho bọn hắn đầu hàng rồi.

Hắc hắc! Nếu thành này là do mình đàm phán mà hạ, vậy mình liền lập được công lớn, công lao lớn như vậy, chỉ có tước vị Nam tước mới xứng để khen ngợi đây?

Nghĩ đến đây, tiểu quý tộc này lập tức hô lớn:

- Khang Tư đại nhân ngỏ ý, nếu các ngươi nguyện ý đầu hàng, cho các ngươi hưởng các điều kiện sau: Không truy cứu tất cả tội danh trước đó, chấp thuận cho các ngươi được quyền tự do mậu dịch trong địa giới Khang Tư. Nếu các ngươi nguyện ý giao ra quân đội, sẽ công nhận cho các ngươi có quyền không thể xâm phạm tài sản!

Với điều kiện đầu tiên đám thương nhân đều không quan tâm, quyền mậu dịch? Chỉ cần chủ và thợ có tiền có hàng, địa phương nào không thể tới mậu dịch, đến khi đó chính các ngươi còn cầu lão tử đến thu mua sắm hàng hóa cho các ngươi nữa ấy chứ!

Không ngờ xuất ra điều kiện chó má không đáng gì này để chiêu hàng những người mình, ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày hay sao!

Ngay khi đám thương nhân đang chẩn bị chửi ầm lên, nghe được câu nói:" Quyền tài sản không thể xâm phạm", tất cả thương nhân đều hai mắt sáng lên, dài cổ dựng lỗ tai lên nghe.

Tên đại biểu cho thương nhân kia lập tức cao giọng hô:

- Quyền tài sản không thể xâm phạm nghĩa là gì? Nói rõ ràng một chút đi!

Tiểu quý tộc có chút tự đắc nở nụ cười, điểm này chính Khang Tư đại nhân cố ý cẩn thận nói cho mình nghe, lúc ấy những tiểu quý tộc khác ánh mắt ghen ghét đố kị liếc nhìn mình nữa chứ.

Đây chính là đại biểu quan hệ sâu đậm giữa mình và Khang Tư đại nhân nhân, cho nên sau khi rụt rè một chút, tiểu quý tộc gắn từng tiếng nói:

- Điểm này rất đơn giản, nói thực là trừ khi các ngươi cả nhà tạo phản, bằng không cho dù là phạm vào tử tội, cũng sẽ không động vào người nhà của ngươi, sẽ không tịch thu tất cả tài sản của ngươi, đương nhiên, nếu bởi vì lừa dối, phá sản, hay vay nợ linh tinh gì gì đó, sẽ không nằm trong phạm vi bảo hộ.

Đám thương nhân toàn bộ mắt choáng váng.

Một vài kẻ đầu óc chậm chạp thì đều đang suy tư xem ý tứ này nghĩa là gì, mà những kẻ đầu óc linh hoạt thì nhảy ra hỏi:

- Ý tứ này có phải là nói, cho dù là ta tạo phản, nhưng chỉ cần không có sử dụng tài vật trong nhà, không có người nhà tham dự vào, cho dù xử tử cũng chỉ xử tử một mình ta, người nhà của ta vẫn có thể hưởng dụng tài sản của ta như cũ có đúng không?

Tiểu quý tộc mỉm cười gật đầu nói:

- Quả thật như thế, tuy nhiên phải là hợp pháp, người nhà của ngươi chỉ có thể hưởng quyền thừa kế tài sản hợp pháp, Khang Tư đại nhân không có khả năng cho phép ngươi sau khi tạo phản đánh cướp tài sản lại lưu lại cho người nhà ngươi dùng được.

Tới rồi lúc này, tâm tình tiểu quý tộc đã tốt hơn một chút chuẩn bị nói lời dí dỏm, không có biện pháp, là ai cũng nhìn ra những người thuộc liên minh thương nhân kia đối với điều kiện Khang Tư đưa ra đều cảm thấy phi thường hứng thú.

Kỳ thật cũng đúng vậy, việc chấp nhận quyền lợi không thể xâm phạm tài sản này, tương đương với chế độ miễn trừ tội liên lụy, hơn nữa ngay cả chế độ xét nhà cũng được tiêu trừ.

Đám thương nhân trở nên hưng phấn, loại điều kiện này chẳng phải là mục tiêu theo đuổi của những thương nhân từ trước đến nay sao?

Ngẫm lại trước kia kiếm tiền cũng không an tâm, cả ngày làm cái đuôi cho người, chỉ sợ đắc tội quyền quý, chẳng những tài sản bị thu, cả nhà cũng bị xử tử nữa chứ! Hiện tại tốt rồi, có sự cho phép này, chính mình có thể an tâm kiếm tiền, kiếm được nhiều mấy cũng không cần sợ.

Tuy nhiên hưng phấn qua đi đám thương nhân lập tức lo lắng Khang Tư nói không giữ lời, chuyện quý tộc nói rồi không làm, ngày nào chẳng có phát sinh, ai biết được sau khi lừa những người mình rời khỏi nơi đây lập tức đổi ý hay không nữa?

Trong khi đại biểu cho thương nhân còn đang chần chừ, Khang Tư vẫn chú ý tới tình hình, dưới sự che chở của hộ vệ tiến lên vài bước.

Hắn đứng trước đông đảo quý tộc, thủ lãnh các bang phái và binh lính, cùng với những người trên dưới thành Bỉ Khắc, lấy dòng họ Lôi Luân Đặc thề, đồng thời với thời điểm thành Bỉ Khắc đầu hàng, chính mình sẽ tuyên bố thực hành pháp luật này trên toàn Khang Tư lĩnh.

Việc lấy dòng họ của mình ra để thề trước mặt công chúng, bất cứ ai cũng sẽ tin tưởng, đặc biệt dòng họ này còn là dòng họ vương thất quốc gia cổ nữa đó.

Nếu Khang Tư không muốn thay đổi dòng họ, như vậy tuyệt đối sẽ tuân thủ lời thề, ngươi nói xem có quốc vương nào không phải người hoang dã? Không có bất cứ người thông minh bình thường nào lại làm như vậy.

Nhưng nếu Khang Tư thực sự muốn làm như vậy, chỉ có thể tự nhận lấy sự xui xẻo, bởi vì suy nghĩ của người ta cũng không bình thường ngươi còn muốn thế nào?

Cho nên lời thề này của Khang Tư, khiến cho thương nhân bên trong thành lập tức vui mừng nhảy dựng lên:

- Chúng ta lập tức đầu hàng! Chúng ta chấp nhận biên chế lại toàn bộ binh lính, chúng ta nguyện ý tạ lễ một khoản quân phí, Khang Tư điện hạ vạn tuế!

Tới giờ khắc này, đám thương nhân đã quyết định nhất định phải đưa Khang Tư lên tới vị trí đỉnh của vương quốc, chỉ có như vậy, pháp luật kia mới có khả năng tồn tại trọn đời, mới có thể không bị người đời phủ định.

Mà đám quý tộc và những đầu mục bang phái có mặt ở đây, cũng vạn phần chờ mong dự luật này. Nhà người nào mà không có tiền chứ? Nhà ai lại không muốn thế hệ đời sau của mình cũng có thể được sống yên ổn giàu có đây?

Dự luật này là gì? Là cam đoan kim tệ do chính mình kiếm được sẽ không bị quyền quý tùy ý cướp đoạt, cam đoan cho dù chính mình phạm tội, thế hệ sau của mình cũng có thể sống yên ổn qua ngày!

Một dự luật có tình như vậy, đã là người thì phải duy trì! Không duy trì chính là rất có lỗi với bản thân, rất có lỗi với thế hệ sau mình nha!

Mà tất cả mọi người đều rõ, nếu muốn đảm bảo dự luật này được thi hành, vậy phải đảm bảo Khang Tư không bị người khác đánh bại!

Tới giờ khắc này, những kẻ có tâm phát hiện, Khang Tư này chỉ tùy tiện đưa ra một dự luật, liền kéo gần như hầu hết mọi người về phía mình, hơn nữa căn bản không cần hoài nghi lòng trung thành của những người này, bọn họ tự nhiên sẽ đem hết toàn lực hỗ trợ Khang Tư.

Đương nhiên, không cần hoài nghi lòng trung thành ở đây là trong điều kiện tiên quyết các thế lực khác không có cam đoan giống như vậy mới có thể, nếu tất cả thế lực đều tán thành dự luật này, vậy tình hình sẽ vẫn như trước kia, người nào cho ưu đãi nhiều hơn thì theo người đó, mà không phải giống như hiện tại, toàn bộ chỉ có thể đi theo Khang Tư.

Trận chiến công thành này, phi thường kỳ lạ, người thủ thành nhanh chóng đánh mở cửa thành, người bên trong mang theo vật tư quân đội dâng tặng cho lực lượng phe công thành, hơn nữa những người thủ thành này còn sợ phe công thành không đủ lợi hại, liều mạng khuân vác vũ khí mới tinh cho phe công thành đổi mới trang bị.

Quân đội bên ngoài hạ trại, đám quý tộc, bang phái thì hộ tống Khang Tư vào thành nghỉ ngơi.

Khang Tư liền hạ nghiệm lệnh, không cho phép quấy rầy dân chúng trong thành, thậm chí nghiêm khắc đến mức người nào vi phạm: chém! Khang Tư không ngại trên chiến trường chém tận giết tuyệt, cũng không

thèm để ý giết sạch cả nhà địch nhân, nhưng không cho phép quân đội thương tổn dân chúng vô tội, có điều này hắn là bởi liên quan đến việc hắn luôn cho rằng dân chúng bình thường căn bản không phải địch nhân.

Giờ phút này danh vọng của Khang Tư lên rất cao, tuy rằng tất cả mọi người cảm thấy được mệnh lệnh như vậy có chút nghiêm khắc, nhưng ai cũng không dám hé răng, tuy nhiên lại đối được sự quý yêu của dân chúng thành Bỉ Khắc đối với Khang Tư nâng cao một bậc.

Thành Bỉ Khắc hoàn thành đầu hàng, giúp cho Khang Tư có được một căn cứ khá gần để tấn công Bỉ Khắc bảo, chẳng những có thể tùy thời nghỉ ngơi và hồi phục, hơn nữa không lo vấn đề hậu cần tiếp tế tiếp viện.

Còn có quân đội do liên minh thương nhân giao ra, quân Khang Tư vô cớ tăng lên trên một vạn quân, nói cách khác quân đội hỗn hợp của Khang Tư đã đạt tới bốn vạn.

Về phần Bá tước Bỉ Khắc vì cái gì không phái binh trợ giúp thành Bỉ Khắc?

Thứ nhất thành Bỉ Khắc nhanh chóng đầu hàng khiến cho Bá tước Bỉ Khắc mất đi cơ hội tiếp viện, quân Bỉ Khắc hai lần xuất ngoại đều bị quân Khang Tư đánh cho toàn quân bị diệt, đã mất đi niềm tin chiến đấu với quân Khang Tư. Nếu không phải thủ thành, chỉ sợ đã có binh sĩ bỏ trốn rồi.

Cho nên đây cũng là duyên cớ vì sao quân Khang Tư một đường tới nay đều nghênh ngang tiến bước.

Bá tước Bỉ Khắc ở Bỉ Khắc bảo chờ đợi tin tức, sau khi nghe được tin thành Bỉ Khắc không chiến mà hàng, thậm chí còn nhiệt liệt hoan nghênh, cũng toàn lực trợ giúp quân Khang Tư, Bá tước Bỉ Khắc lập tức mắt choáng váng.

Chính mình còn đang chờ cho bọn họ đánh tới mức kiệt quệ, tốt nhất là hai bên đồng quy vu tận, để mình không tốn lực có thể giải quyết xong hai địch nhân nữa chứ.

Nhưng không nghĩ tới hai địch nhân này không ngờ lại hợp tác với nhau, hơn nữa còn không phải giống như lúc hợp tác với mình, mà loại hợp tác này bao gồm cả đầu nhập vào Khang Tư!

Trời ạ! Những tên thương nhân mắt mọc trên trán này, tự đánh giá mình rất cao, không ngờ bởi vì một Khang Tư không biết có thể thực thi được dự luật quyền tài sản hay không, liền ngay cả thể diện cũng không cần như vậy, trắng trợn nhảy qua ôm đùi Khang Tư rồi?

Là bởi vì thế giới này trở nên quá điện cuồng, hay là bởi ta thấy không hiểu, tại sao thời đại này xảy ra chuyện cổ quái như vậy chứ?

Bá tước Bỉ Khắc biết tình hình đã không còn thuận lợi, hơn nữa bản thân mình càng ngày càng nguy hiểm, lập tức quay sang phía lão già quát:

- Người ở trấn Thanh Hương chuẩn bị tốt chưa? Tiếp tục húc dục hành động, chờ xem lão tử nhặt xác đi!

- Đại nhân! Thuộc hạ đã thông báo bọn họ, bọn họ đêm nay sẽ khởi xướng công kích.

Lão già vội vàng trả lời. Nguồn truyện: Y

- Tốt! Kêu quân đội chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, đợi cho phủ lãnh chúa của Khang Tư bị đánh, chúng ta lập tức khởi xướng phản kích, ta muốn xem tên đó chỉ với ba nghìn lính đánh thuê còn có thể ngăn cản đại quân của ta nữa hay không!

Bá tước Bỉ Khắc kêu lên.

Lão già nghe nói như thế định nhắc nhở Bá tước một chút, dưới tay Khang Tư có gần bốn vạn đại quân hỗn hợp, tuy nhiên nghĩ tới Bá tước không để đám binh lính hỗn hợp đó trong mắt, cho nên liền nuốt nước miếng không hé răng nữa.

Trong một tòa nhà tại trấn Thanh Hương, vài người đang trốn trong bóng dâm thương thảo sự việc:

- Ta thấy có cần thật sự làm như vậy không? Hiện tại truyền tới tin tức, nhìn phía nào cũng là tên kia chiếm thượng phong đó.

- Chiếm thượng phong chỉ là tình hình bề ngoài, chỉ cần sào huyệt của hắn xảy ra chuyện, uy vọng của hắn lập tức rơi xuống đáy vực, những thế lực bị hắn thu hút khẳng định sẽ phản kháng.

- Ta vẫn cảm thấy có chút mơ hồ, sào huyệt của hắn có lẽ không có binh lực gì, nhưng các thế lực khác tại trấn Thanh Hương sẽ không mặc kệ chúng ta muốn làm ra sự tình lớn như vậy chứ?

- Lo lắng cái gì? Nếu còn thời kì mọi người đều là thành viên Cục quân chính, Bá tước Bi Khắc ra lệnh cho ta thì đúng là cần phải lo lắng một chút, nhưng thân phận này đã bị tên kia cướp đoạt, mọi người đều nghẹn trong lòng, cho dù nhìn thấy chúng ta hành động, bọn họ chẳng những sẽ không ngăn lại, ngược lại sẽ nhân cơ hội tham dự một phần đấy chứ!

- Ừ! Ngươi nói như vậy cũng đúng, ta đồng ý!

- Tốt! Để chúng ta đi triệu tập thủ hạ, buổi tối hôm nay tiến hành thế nào?

- Không được! Đừng quên còn có mấy tên thủ hạ của đám hải thương đang ở phủ lãnh chúa đó, tập kích buổi tối người nào cũng bôi đen, quân ta quân địch đều không phân biệt rõ, vạn nhất chém phải bọn họ, chúng ta sẽ phải trả giá đắt!

- Ừ! Quả thật như thế, như vậy ngày mai ban ngày sáng rõ bắt đầu công kích đi, những tên đó xuất thân thương nhân, thấy nguy hiểm tới chắc hắn sẽ chạy trốn thôi.

- Ừ! Như vậy thời gian cũng thoải mái, cứ quyết định vậy, tuy nhiên nhắc nhở các huynh đệ thủ hạ một chút, thời điểm giết người nhớ chú ý, người nào quần áo hoa lệ có mùi vị biến, nhất định không được mạo phạm.

- Biết rồi!

Theo những bóng đen tản đi, thế giới ngầm trấn Thanh Hương cũng bắt đầu sôi động.

Nếu những con rắn độc kia còn tại trấn Thanh Hương, như vậy hành động tuyệt đối sẽ không giấu được bọn họ, nhưng ai kêu binh lực Khang Tư không đủ, hơn nữa ban thưởng công huân hậu hĩnh, những tên rắn độc đầu nhập vào Khang Tư đã sớm chạy đi vớt nhặt quân công rồi, làm sao còn có thể ở lại trấn Thanh Hương nữa.

Về phần đám côn đồ còn lại ở trấn Thanh Hương, bọn họ đều có địch ý đối với Khang Tư, bình thường không dám biểu hiện ra ngoài, hiện tại có người muốn mưu hại Khang Tư, đương nhiên là ở một bên xem náo nhiệt, làm gì có ai đi thông báo, biết đâu gặp được cơ hội tốt còn có thể nhân lúc cháy nhà đi hôi của một phen ấy chứ.

Mà lúc này, Trác Văn Lạp đang đắc ý dào dạt dẫn theo gần ngàn binh sĩ võ trang, đi tới trấn Thanh Hương, không trách hắn đắc ý, phải biết rằng đừng thấy hắn là tộc trưởng, kỳ thật tộc trưởng này chỉ mình hắn làm, bởi vì gia tộc Tạp Đặc chỉ có một mình hắn.

Như vậy vì cái gì hắn lại dám nói với Khang Tư hắn còn có năm trăm binh lính? Đơn giản, hắn sống nhờ dưới một gia tộc khác, gia tộc này là một gia tộc nhiệt tâm, chính mình chỉ biết gia tộc này thu nhận rất nhiều thực khách.

Tuy nhiên bởi vì từ nhỏ đến lớn đều ở trong gia tộc này, Trác Văn Lạp theo bản năng coi gia tộc này trở thành gia tộc của mình.

Gia tộc đó tuy rằng có chút thế lực, xác định rõ chỉ cần những người mình thăng quan tiến chức như diều gặp gió, liền chỉ điểm cho những người mình nơi có quan hệ tốt.

Nhưng Trác Văn Lạp đối với điểm ấy cũng không có bất cứ ác cảm gì, ngược lại cho rằng đối phương là cố ý nói như vậy để giảm bớt cảm giác ăn nhờ ở đậu của những người mình, bởi vì dù thế nào những người mình cũng xuất thân từ phú quý, hơn nữa cũng gia tộc xuất thân cũng không kém.

Cho nên những thực khách phi thường cảm tạ gia tộc này, bởi vì không có gia tộc này yểm trợ cùng trợ giúp, gia tộc những người mình và dòng họ khẳng định sẽ chết hết.

Hơn nữa gia tộc này cũng đại nghĩa quá mức, phàm là người đã tìm được đối tượng đầu nhập, đều có thể nhận được gia tộc này trợ giúp một trăm tráng đinh, đây chính là vốn liếng để đứng vững nơi thế lực mới.

Hơn nữa một trăm tráng đinh này cũng không tùy tiện kéo một đám nông phu tới được, phần lớn đều ở cùng những người mình từ bé đến lớn, cho nên quan hệ thực sự rất tốt.

Mà nói đến việc này, Trác Văn Lạp liền cảm thấy được gia tộc đối với mình vài phần kính trọng, thời điểm mình đi ra ngoài khảo nghiệm chủ tử Khang Tư này, gia tộc không ngờ tỏ vẻ có thể cấp cho mình năm trăm tráng đinh, mà lần này trở về thông báo tin tức mình đã được Khang Tư tán thành, chính mình không ngờ được nắm giữ một ngàn tráng đinh!

Ngoại trừ nghĩ rằng gia tộc đặc biệt chú trọng mình ra, căn bản không tìm thấy lý do nào khác.

Vừa nghĩ như vậy, Trác Văn Lạp không kìm nổi nhìn những tráng đinh phía sau một chút, xem ra khi nào mình đạt được phú quý phải cẩn thận báo đáp gia tộc mới được, một ngàn binh lực này đủ để cho mình trèo lên mức khởi điểm cao hơn trước kia gấp đôi, đại ân đại đức như vậy không báo không được!

Sau khi hắn ra khỏi gia tộc chỉ biết điện hạ nhà mình đã đi tấn công thành Bỉ Khắc, vốn muốn dẫn quân đến nơi đó hỗ trợ, tuy nhiên nghĩ tới mình là thân tín, cứ vội vội vàng vàng chạy tới giành công chém giết như vậy, chỉ sợ sẽ đắc tội đồng nghiệp, hơn nữa nghe nói bên phía trấn Thanh Hương không có người, mình dù sao cũng xuất thân là quản gia của người thừa kế vương thất, đương nhiên cần trở về chiếu cố phủ lãnh chúa mới được, cho nên Trác Văn Lạp mới một đường dẫn quân tiến về trấn Thanh Hương.

255. Chương 255: Nguy Cấp. (1+2)

Trời sáng, trấn Thanh Hương vốn đang yên tĩnh liền từ từ tỉnh lại, đường phố không có một bóng người cũng dần dần xuất hiện đám đông, một ngày náo nhiệt mà yên bình sắp bắt đầu rồi.

Đột nhiên, từ khắp nơi trong trấn Thanh Hương xuất hiện mấy trăm tráng hán trong tay cầm lưỡi dao sắc bén, căn bản mặc kệ người đi đường kinh hoàng tránh né, nghênh ngang đi tới phủ lãnh chúa tại khu dân đen. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Những tráng hán vừa đi vừa xếp thành hàng, đến khi bọn hắn đi tới phía trước phủ lãnh chúa, đã thành trận hình công kích trăm người một đội.

Từ đó có thể thấy được đây là những phần tử võ trang đã trải qua huấn luyện sâm nghiêm, cao thấp.

Vệ binh phủ lãnh chúa không phải đầu đất, nhìn thấy những kẻ võ trang đó xuất hiện, không có hồ đồ tiến đến hỏi thân phận đối phương, mà lập tức đóng cửa lớn, thổi lên kèn lệnh.

Chỉ một tiếng kèn, già trẻ trong phủ lãnh chúa lập tức trốn vào nơi sâu bên trong phủ, mà nam nữ thanh tráng lập tức lấy binh khí khôi giáp cung tên từ trong kho phủ ra, nhằm về phía cánh cửa cùng thủ vệ nơi tường phủ.

Phủ lãnh chúa vốn là trụ sở hội Đoàn Trợ, hơn nữa thành viên hệ thống Khang Tư lúc đầu đều xuất thân hội Đoàn Trợ, quan hệ của những người đợi ở phủ lãnh chúa này với Khang Tư có thể nói là sâu đậm, gần như tới trình độ không thể thoát ly, hơn nữa những người này đều xuất thân dũng mãnh, nhìn những lão già sau khi bố trí tốt cho những trẻ nhỏ, cầm theo cung tên tiến tới tham chiến là có thể biết.

Kèn từ phủ lãnh chúa có thể truyền rất xa, mọi người trong trấn Thanh Hương lập tức nghe được thanh âm này, vừa rồi tình cảnh những tráng đinh võ trang này nhằm về phía phủ lãnh chúa, cho dù không nhìn thấy cũng nghe thấy người ta nói đến.

Ngay từ đầu mọi người chỉ theo tập tính tránh ở trong nhà, loại chuyện tranh đoạt quyền lợi này đối với bình dân mà nói tốt nhất vẫn là không thấy không biết, bằng không có lúc nguy hại rơi xuống trên đầu mình, tội gì phải đi quản chứ.

Các thế lực trấn Thanh Hương khác đương nhiên cũng nghe được tiếng kèn, bọn họ đã sớm biết chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đứng ở một bên xem náo nhiệt, hơn nữa cũng để thủ hạ chuẩn bị sẵn sàng, tuy rằng không tiến lên nhân lúc cháy nhà đi hôi của, nhưng là sợ đám côn đồ tấn công phủ lãnh chúa đột nhiên thay đổi chém rớt chính mình.

Thị Tòng Trưởng hội Liên Nghị lặng yên uống trà, tuy rằng nói là lão thuộc về phía Khang Tư, nhưng lão cũng có lập trường riêng của lão.

Đầu tiên không thể vứt bỏ ý tưởng của các thế lực đồng minh khác, chính mình trực tiếp chạy đi cứu viện phủ lãnh chúa được. Thứ hai chính là mình thấy Khang Tư xuôi chèo mát mái, không hề gặp chướng ngại đi tới địa vị cao, sợ rằng hắn mất đi cái tâm bình thường, quyết định để mặc đám tôm tép kia công kích cho Khang Tư một bát nước lạnh đi.

Bởi vì hai nguyên nhân này, cho nên Thị Tòng Trưởng hoàn toàn coi như không nghe thấy tiếng kèn kia.

Bất đồng với những kẻ quyết tâm không xuất binh đó, dân chúng trốn ở trong nhà thì thầm, đặc biệt gia quyến của những người đã trở thành thủ hạ của Khang Tư, trong khi bọn họ nói thầm, lơ đãng nhìn thấy hoàn cảnh gia đình mình so với trước kia tốt hơn rất nhiều, ít nhất không còn ở bên trong căn nhà dột nát nữa.

Nhìn xem bài trí trong nhà, nhìn xem vại gạo trong bếp, sờ sờ quần áo trên người, ngẫm lại những kim tệ đang cất giấu, những người này đều lương lự.

Nếu lĩnh chủ Khang Tư thất bại, những người mình chẳng phải quay lại cuộc sống trước kia sai, thậm chí còn có thể bởi vì chính mình mà huynh đệ hay con cái mình đang tham gia quân Khang Tư sẽ lọt vào trả thù của người thắng nữa chứ.

Bọn họ hiểu được điểm đó, lập tức cầm lấy khảm đao cuốc xẻng hay bất cứ thứ gì làm vũ khí, la lớn lao ra cửa nhà.

Có người đầu tiên tự nhiên sẽ có người thứ hai đi ra, mà theo nhân số gia tăng, còn có người có đầu óc liền hô to:

- Chư vị hàng xóm láng giềng! Cuộc sống hiện tại của chúng ta là do ai cho? Ruộng đất của chúng ta là thuê của ai? Nếu Khang Tư đại nhân ngã xuống rồi, chúng ta sẽ phải sống cuộc sống như trước, nếu là hán tử hãy cầm lấy vũ khí đi phủ lãnh chúa nào!

Được đám người đó kêu gào, những người vốn chần chừ không dứt cũng lập tức tỉnh ngộ, không sai! Khang Tư tồn tại chính là đảm bảo cuộc sống hiện tại của mình, nếu Khang Tư không còn, vậy chẳng phải mình sẽ quay lại cuộc sống bữa đói bữa no trước kia sao.

Đều là người từ trong cực khổ thoát ra, hơn nữa được hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, khiến cho họ phải quay lại những ngày cực khổ một lần nữa, bất cứ ai cũng không muốn. Kết quả là, cư dân khu dân đen, mỗi nhà chạy ra vài nam đinh, tay cầm vũ khí đủ loại kiểu dáng, tập trung cổ động khí thế lẫn nhau tiến về phủ lãnh chúa.

Mấy trăm tráng đinh võ trang kia bắt đầu trèo tường xô cửa, cửa chính phủ lãnh chúa cũng không rắn chắc, tường viện cũng không cao lớn, tuy rằng thành viên phủ lãnh chúa liều chết chống cự, nhưng không được bao công phu liền để cho quân địch đánh vào phủ lãnh chúa.

Không trách phủ lãnh chúa dễ dàng bị người ta công phá như thế, ai có thể nghĩ tới tâm phúc của mình không ngờ sẽ biến đổi lớn như vậy, vốn tưởng rằng nơi này là nơi rất an toàn, không ngờ cũng là nơi nguy hiểm nhất, không có suy xét đến mức đó cũng không có gì kỳ quái.

Những tên côn đồ này trước khi xuất động đã được các thủ lĩnh nghiêm khắc căn dặn một chút, đầu tiên bọn họ biết đánh vỡ phủ lãnh chua không thể ở lâu, cướp sạch một phen liền rút lui, thứ hai nhìn thấy những nhân vật quần áo hoa lệ mang theo chút mùi vị biến không được đắc tội, bởi vì đó chính là thủ hạ của đám hải thương.

Những tên côn đồ đó xem ra cũng là những kẻ có trí nhớ nên biết mình phải nghe theo dặn dò của thủ lĩnh, ai cũng biết hiện tại phủ lãnh chúa là cái xác không, chủ nhân phủ lãnh chúa cùng vệ binh cường đại đều đang chinh chiến bên ngoài, nếu những người này đều ở trong phủ lãnh chúa, chút người này cũng không đủ cho bọn hắn nhét kẽ răng, đương nhiên nên thừa dịp trước khi bọn họ chưa trở về chiếm chút ưu đãi bỏ chạy mới được.

Về phần đám thủ hạ hải thương thì không cần phải nói, nếu trêu chọc bọn hắn, vậy cũng đừng nghĩ tới lăn lộn ở Tuyết quốc nữa.

Cho nên những người này lao vào phủ lãnh chúa, đều không có hứng thú cùng nhân viên lưu thủ phủ lãnh chúa chiến đâu, mà kêu loạn lên lao vào trong các phòng của phủ lãnh chúa, lục tìm sưu tầm tài vật, vừa phát hiện kim tệ hay thứ gì đó lập tức vơ vào trong lồng ngực, rồi tiếp tục hướng về các phòng khác tìm kiếm.

Việc này khiến cho nhân viên phủ lãnh chúa sống chết đuổi theo phía sau đám côn đồ đó, mà những tên côn đồ đó bình thường đều đánh giết cho nhân viên phủ lãnh chúa lui lại, rồi chuyên tâm tìm kiếm tài vật, không phải bị truy đuổi phát cáu, tuyệt đối không tử chiến cùng thành viên phủ lãnh chúa.

Ngay thời điểm phủ lãnh chúa nhiệt náo ầm ĩ, những nghĩa dân khu dân đen xông vào, đầu tiên sĩ khí tận trời mạnh mẽ đánh cho đám côn đồ một trận, nhưng sau khi đám côn đồ tức giận nhanh chóng giết chết một đám nghĩa dân, những nghĩa dân đó lại kích động tản ra.

Trong khi những nghĩa dân còn muốn tụ hợp lại tiếp tục tác chiến, những tên côn đồ bị thủ lĩnh khiển trách bắt đầu nảy sinh lòng độc ác:

- Giết sạch bọn chúng! Bằng không chúng ta có muốn chạy cũng chạy không được!

Những tên côn đồ lập tức giết đám nghĩa dân máu chảy đầy đất, khiến cho đám nghĩa dân khiếp đảm kêu cha gọi mẹ chạy ra khỏi phủ lãnh chúa, mặc kệ nói như thế nào, người trải qua huấn luyện mạnh hơn người không có huấn luyện nhiều lắm.

Vào lúc tiếng kèn phủ lãnh chúa vang lên, mấy binh lính trong đội tuần tra đều nhìn xung quanh, mà đội trưởng bọn họ lại mắng to:

- Nhìn cái gì đó! Chúng ta đảm nhiệm nhiệm vụ tuần tra, phục tùng mệnh lệnh!

Lời này vừa ra, người không có đầu óc "Ồ Ồ" hai tiếng tiếp tục tuần tra, mà người hơi có chút đầu óc thì thần tình kinh ngạc nhìn đội trưởng của mình.

Trời ạ, tiếng kèn này có ý gì ai cũng biết, đội trưởng không ngờ trợn mắt nói láo, một thanh niên nhiệt huyết không kìm nổi chỉ vào đội trưởng hô to:

- Khó trách ngươi phải sửa đổi tuyến đường tuần tra, thì ra ngươi đã phản bội lĩnh chủ đại nhân!

Đội trưởng đầu tiên ánh mắt hiển lộ ra sự kích động mắng lớn:

- Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Ngay sau đó ánh mắt lạnh lùng, trên mặt biểu tình dữ tợn nói:

- Không ngờ dám cãi lệnh, ta đây liền lấy thân phân đội trưởng xử tử kẻ phản đồ ngươi!

Nói xong rút đao chuẩn bị đâm chết thủ hạ không ăn nhịp với mình này.

Tuy nhiên động tác của hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì một đội viên bên cạnh, trực tiếp rút đạo đâm vào bụng hắn, hơn nữa vừa rút đao ra vừa hùng hổ nói:

- Tên chết tiệt này! Không ngờ dám phản bội lĩnh chủ đại nhân, ta không muốn thấy kẻ phản đồ như ngươi!

Sau khi rút đao ra hắn trừng mắt nhìn những đội viên đang ngây ngốc gầm lên nói:

- Kẻ này phản bội lĩnh chủ đại nhân, bị ta giết chết đương trường, hiện tại do ta đảm nhiệm chức vụ đội trưởng, toàn thể nghe lệnh, lập tức chạy tới cứu viện phủ lãnh chúa!

Vừa bị người này dọa, hơn nữa mọi người cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu rõ lời này là lời nói thật, căn bản không thể chỉ trích người này phạm thượng giết chết thủ trưởng được, cho nên tất cả mọi người chạy theo hắn hướng về phủ lãnh chúa.

Mà binh sĩ lên tiếng chỉ trích đội trưởng trước đầu tiên đi giữa đội ngũ thì hối tiếc chửi thầm một trận, chết tiệt! Một cơ hội lập công tốt như vậy liền để cho người ta quang minh chính đại cướp mất, cho dù sau này tưởng thưởng, mình cũng chỉ có thể xếp ở vị trí thứ hai, chết tiệt! Nói thật ra làm gì trực tiếp rút đao đâm chết không phải cái gì cũng không có sao?

Hiện trường phân biệt địch ta thực sự rất dễ dàng, không biết do những tên côn đồ này quá mức chính quy hóa, hay là bởi vì cũng muốn phân chia mâu thuẫn địch và ta, dù sao bọn họ đều mặc trang phục thống nhất, cho nên chỉ cần nhìn thấy người nào mặc quần áo loại đó liền vung đao chém chết là được rồi.

Vốn lúc xuất hiện nhiều lực lượng võ trang xa lạ như vậy, thành viên phủ lãnh chúa đã có chút tuyệt vọng, tuy nhiên vừa nghe thấy Trác Văn Lạp quát lớn, lại nhìn thấy nhân viên võ trang mới xuất hiện bắt đầu chém giết những tên côn đồ, không khỏi sĩ khí đại chấn, Mạnh mẽ lao ra tham dự chém giết.

Đám nông phu bên ngoài nhìn thấy hơn một ngàn binh lính hướng tới nơi này đã sợ tới mức chân mềm nhũn ra, hối hận đã chạy đến đây hỗ trợ, hiện tại đã quyết tâm chạy trốn, nhìn thấy tình hình thay đổi, hơn nữa nhìn thấy những tên côn đồ bị giết gào khóc thảm thiết, lập tức lao lên, loại cơ hội có thể lập công lại không có nguy hiểm ai lại bỏ qua?

Những tên côn đồ vừa rồi còn rất kiêu ngạo hiện tại thì thê thảm, toàn bộ đều bị những nhân viên võ trang cường hãn số lượng nhiều hơn mình giết cho hồn phi phách tán, kêu cha gọi mẹ khắp nơi.

Trác Văn Lạp nhìn thấy chém giết đã đến lúc không sai biệt lắm, mới hô lớn:

- Đầu hàng không giết!

Thủ hạ của hắn lập tức hô theo, những nông phu cùng người của phủ lãnh chúa may mắn sống sót cũng quát to theo, thanh âm này cộng hưởng vang vọng tới tân chân trời, gần như toàn bộ trấn Thanh Hương đều nghe được.

Nghe thanh âm như thế, người biết chi tiết cảm thán một tiếng thất bại rồi, mà người không biết chi tiết thì có chút kích động nhìn xung quanh, bởi vì bọn họ không biết thanh âm này là từ nơi nào vọng tới.

Những tên côn đồ sót lại đã sớm bị giết cho vỡ mật, bọn họ không phải tử sĩ gì cả, chỉ là đám lưu manh du côn trải qua huấn luyện của quân chính quy một chút mà thôi, hiện tại đối phương tiếp nhận đầu hàng, lập tức ném vũ khí xuống, quỳ trên mặt đất.

- Trong các ngươi ai là đầu mục, khẩn trương triệu tập nhân thủ thu dọn chiến trường sữa chửa phủ lãnh chúa, những tù binh này giao cho ta xử lý.

Về phần phản kháng? Không nói có thể đánh thắng ngàn người mới tới này hay không, cho dù đánh thắng, vậy còn không phải trêu chọc đại quân bên ngoài trở về hay sao, đây chính là tội lớn xét nhà diệt tộc nha.

Tuy rằng những người Thị Tòng Trưởng không dám phản kháng, nhưng ai kêu mình là thành viên Cục quân chính, có thể có được trăm võ trang tư nhân, khi lấy hiệp ước ra, Thị Tòng Trưởng cũng có chút đỏ mặt, tuy rằng thực tế những người bọn họ đã không còn là thành viên Cục quân chính, nhưng hiệp ước chưa có hủy diệt, trên pháp lý quả thực vẫn còn đầy đủ quyền lực như cũ.

Tới lúc này mới có thể thấy được Trác Văn Lạp khôn khéo, hắn sau khi kiểm tra văn kiện xong không ngờ thật sự không động tới trăm người vệ đội này, chỉ là giải trừ võ trang của bọn họ.

Thời điểm cần mặt mũi này, cũng yêu cầu bọn họ viết giấy chứng minh, hành động này khiến cho cái tên "Trác Văn Lạp" bị những thủ lãnh đó thường xuyên nguyền rủa, bởi vì đây thật sự là chuyện mất mặt mà.

Tuy nhiên Trác Văn Lạp lại dựa vào chỗ hắn không có gì cố kỵ, trong khoảng thời gian cực ngắn liền chải vuốt trấn Thanh Hương một lần, căn bản khiến cho các thế lực vũ trang biết không thể tùy ý điều động quân đội với phủ lãnh chúa, cũng một lần làm cho phủ lãnh chúa Khang Tư hoàn toàn khống chế trấn Thanh Hương.

Ngay tại thời điểm trấn Thanh Hương hoàn toàn bị Khang Tư khống chế, đại quân hỗn hợp của Khang Tư cũng đã hoàn toàn bao vây tòa thành của Bá tước Bỉ Khắc.

Trải qua một trận nghỉ ngơi, quân đội trực thuộc Khang Tư, Giáp Nhất dẫn đội kỵ binh kia đi tới bên cạnh Khang Tư, theo bọn họ đến còn có một đội kỵ binh của các quý tộc ở trên đường đi qua, những quý tộc này toàn bộ là tiến đến bái phỏng nguyện trung thành với chủ nhân.

Về phần những kẻ không có chuyển biến hoặc không muốn chuyển biến, toàn bộ bị kỵ binh của Khang Tư tiêu diệt.

Những quý tộc mới đầu nhập này, cũng giống như những quý tộc đầu nhập trước đó, toàn bộ đều dẫn theo binh lính vận chuyển lương thực chạy tới.

Theo tư binh của những quý tộc đó gia nhập, đại quân hỗn hợp của Khang Tư quân số nhanh chóng bành trướng tới năm sáu vạn.

Nhìn ngoài thành chi chít người, Bá tước Bỉ Khắc trong lòng một mảnh lạnh lẽo. Nhìn cờ những quý tộc đó, đa số đều là quý tộc do mình sắc phong, không nghĩ tới đám người kia căn bản không để ý tội danh phạm thượng, không ngờ trước sau chạy tới ôm đùi Khang Tư!

Thủ hạ phản bội khiến cho Bá tước Bỉ Khắc tâm tàn ý lạnh, điểm mấu chốt sụp đổ nằm ở năm nghìn quân tinh nhuệ kia, không ngờ bị đối phương trùng phong một cái liền tan tác chạy về, nhìn những binh sĩ ánh mắt bối rối vô thần đó, Bá tước Bỉ Khắc trong lòng đau đớn.

Trời ơi! Binh sĩ của mình tinh nhuệ vô địch thiên hạ, khi nào thì trở nên khiếp đảm yếu đuối thế này?

Ngay cả khi tấn công thành Bỉ Khắc lúc trước, binh sĩ biết rõ đều có thể thương vong, bởi chính mình vứt đầu lâu khơi dậy nhiệt huyết, liền ngay cả binh lực thương vong hơn phân nửa cũng tử chiến không lùi, vì cái gì những binh lính đó hiện tại lại trở nên căn bản không có dục vọng chiến đấu nữa?

Bá tước Bỉ Khắc không suy nghĩ cẩn thận, đám binh lính sở dĩ sĩ khí xuống thấp, dục vọng chiến đấu sở dĩ biến mất, chủ yếu là bọn hắn phát hiện, gần như toàn bộ quý tộc Bỉ Khắc lĩnh đều đã đầu nhập vào phía Khang Tư.

Ngẫm lại, khi bọn hắn phát hiện, từ nhỏ ở trong thôn đã được cha mẹ dặn dò cẩn thận cần kính phục quý tộc, không ngờ hiện tại trước mặt mình, phàm là quý tộc mình đã từng nghe nói qua đều có thể thấy được. Nhưng lại đứng ở bên phía đối lập với mình, tình huống như thế, những binh lính vốn kính phục quý tộc này làm sao còn có sĩ khí cùng dục vọng chiến đấu nữa.

Bọn họ đã cho rằng, mình nguyện trung thành với Bá tước Bỉ Khắc nên bị quý tộc từ bỏ, người hơi có chút đầu óc đã bắt đầu lo lắng chính mình có nên chết theo Bá tước Bỉ Khắc nữa hay không.

Sáu vạn đại quân của Khang Tư vây quanh Bỉ Khắc bảo chật như nêm cối, toàn quân cao thấp đều hưng phấn dị thường, hoặc hướng về phía Bỉ Khắc bảo làm nhục chửi bậy, hoặc thảo luận tại chỗ xem Khang Tư đại nhân khi nào thì sẽ trở thành Bá tước đại nhân của Bỉ Khắc lĩnh.

Tuy nhiên những tiếng ồn ào đó rất nhanh yên tĩnh lại, bởi vì tất cả mọi người nhìn thấy cờ lệnh của Khang Tư đang bay múa, không phải phái người chiêu hàng trước trận thì chính là chuẩn bị hạ lệnh chiến đấu, tất cả mọi người lắng lặng cùng chờ đợi sự việc phát triển.

Những người này xếp hàng thành hình chữ "nhất" trước Bỉ Khắc bảo, tiểu quý tộc đắc ý dào dạt quay đầu nhìn xung quanh một chút, sau đó vội ho một tiếng rống lớn nói:

- Bá tước Bỉ Khắc đại nhân, ngài đã bị toàn bộ quý tộc Bỉ Khắc lĩnh từ bỏ, ngài không thể đạt được thắng lợi, không cần chống cự, đầu hàng đi!

Lời này vừa ra, mấy trăm tráng hán phía sau lập tức cầm loa sắt rống to thuật lại.

Tiểu quý tộc bịt lỗ tai lại trong lòng có chút bất mãn lời lẽ chiêu hàng thực không có khí thế, theo lý dù sao cũng có thể khiển trách sai lầm của Bỉ Khắc một phen, sau đó hiên ngang lẫm liệt nói cho đối phương biết ngoan cố chống cự rốt cuộc không có kết quả tốt, chỉ có sớm đầu hàng còn có một đường sống.

Tuy nhiên hắn cũng chỉ là nói thầm trong bụng một chút, dù sao đây là lời chiêu hàng do chính Khang Tư nói ra, vào lúc này ai dám trái lệnh Khang Tư chứ.

Trong Bỉ Khắc bảo đám quý tộc binh lính tôi tớ hai mặt nhìn nhau, kẻ sáng suốt khi nhìn thấy Bỉ Khắc bảo nơi tôn quý nhất Bỉ Khắc lĩnh bị người ta vây khốn, cũng biết đại thế đã mất.

Khi đó tất cả mọi người đã chuẩn bị thề sống chết chống cự đến cùng, bởi vì quý tộc khác Khang Tư có thể tiếp nhận, nhưng Bá tước Bỉ Khắc tượng trưng cho Bỉ Khắc lĩnh, địch nhân chính của Khang Tư, thì không có khả năng được tiếp nhận đầu hàng, đổi lại nếu là bất cứ người nào đều sẽ đuổi tận giết tuyệt kẻ chiến bại này, miễn cho đối phương có cơ hội đông sơn tái khởi,

Tuy nhiên thanh âm chiêu hàng lập tức khiến cho sĩ khí những người vốn đang xúc động phẫn nộ chuẩn bị tử chiến này bị chèn ép xuống.

Ai cũng không cho rằng Bá tước đại nhân bị tất cả quý tộc dưới trướng vứt bỏ, cùng với bị năm sáu vạn người vây khốn xung quanh Bỉ Khắc bảo, lại tuyệt đối không có ngoại viện, còn có khả năng tồn tại.

Nhưng hiện tại đối phương không ngờ không muốn đuổi tận giết tuyệt, ngược lại chiêu hàng, đây thực sự là hi vọng, khiến cho người ta thấy được hy vọng sống sót, người không thể sống mới theo đuổi quyết chiến đến cùng, nguyện ý đi tìm chết, không phải nói là chết tử tế không bằng sống nghèo sao?!

Những người trên tường thành Bỉ Khắc bảo con mắt bắt đầu xoay chuyển loạn vòng. Tiểu quý tộc có chút địa vị cùng quản sự, lập tức đi bái kiến Bá tước Bỉ Khắc, xem Bá tước Bỉ Khắc đối với đề nghị này có động ý hay không.

Tuy nhiên kết quả khiến cho người ta tâm lạnh.

Vừa mới nói câu đầu tiên, Bá tước Bỉ Khắc đầu tiên là chửi ầm lên:

- Vô liêm sỉ! Lão tử tuyệt đối sẽ không đầu hàng, lão tử tình nguyện chết trận đương trường, cũng không nguyện ý cúi đầu trước tên nhóc Khang Tư đó!

Sau đó Bá tước Bỉ Khắc chỉ là mặt lạnh nói:

- Hừ! Ta biết các ngươi có ý gì, nói cho các ngươi hay, sớm buông bỏ ý tưởng không thực tế đó đi, chúng ta chỉ có chết trận mới có đường thoát, chỉ có chết trận mới có thể đánh ra cho chúng ta một tương lai!

Mấy người tới bái kiến có chút chần chờ liếc nhìn lão già kia một chút, sau khi thấy lão già chua xót lắc đầu, những người bái kiến này lập tức sắc mặt tái nhợt lui xuống.

Lão già kia là người thân tín bên cạnh Bá tước, người hiểu rõ nhất tâm tính Bá tước là chính hắn. Vừa rồi lão đầu đã nói với bọn họ, Bá tước không phải vì thể diện mà nói như vậy, mà là ý tưởng chân thật nhất trong lòng hắn. Hắn là muốn những người mình đây chôn cùng hắn nha!

Mọi người biết chút tình huống hiểu được vì cái gì Bá tước kịch liệt đến thế, vừa nghĩ tới Bá tước xem nặng con tư sinh như vậy, trong lòng mọi người đều không kìm nổi một trận khó chịu. Đột nhiên một người suy nghĩ linh hoạt chợt nhỏ giọng nhắc nhở:

- Chúng ta đi tìm phu nhân cùng thiếu chủ đi?

Lời này vừa ra, tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng, gật gật đầu, lén lút rời đi.

Bên phía Khang Tư sau khi hô lên vài lần, phát hiện tòa thành không có phản ứng, người chiêu hàng hậm hực lui ra, mà những binh lính thì lại bắt đầu xoa tay, máy bắn đá và xe phá cửa toàn bộ được đẩy đi dời khỏi trận doanh, trong lúc nhất thời không khí chiến tranh trở nên nồng hậu hơn, ngay khi Khang Tư chuẩn bị hạ lệnh công kích, tòa thành đột nhiên xuất hiện một người giơ cờ trắng đầu hàng.

Mọi người nhìn thấy cờ hàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền bắt đầu hoan hô.

Người hoan hô đều là những tiểu binh không muốn chết nhưng lại dễ chết nhất kia, chỉ có những quý tộc không sợ sống chết cùng những lão binh thì rất bất mãn bĩu môi, chính mình còn chưa có lập được công huân, không ngờ đã đầu hàng, thật mất hứng.

Tuy nhiên so với suy nghĩ của mọi người lại khác xa, người giơ cờ hàng kia, nhanh chóng buông cờ hàng, sau đó giơ cung tên lên bắn một tên, tiếp theo liền rụt quay về.

Hành động này khiến cho quân Khang Tư đang sôi trào đột nhiên yên tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn chằm chằm cây tên đang run rẩy trên mặt đất kia, nhìn thấy trên thân tên buộc một tấm da dê, lập tức nhãn tình sáng lên, người tay chân mau lẹ lập tức lao tới cởi xuống, hai tay cầm lên chạy về phía Khang Tư.

Những quý tộc thân phận đủ để chứng kiến đều tập trung bên người Khang Tư, giờ phút này bọn họ căn bản không có thảo luận vấn đề làm thế nào tấn công Bỉ Khắc bảo, mà là chuyển sang đề tài làm thế nào bắt đầu thống trị lãnh địa này.

Người minh mẫn đều biết, những quý tộc này bắt đầu cạnh tranh đất đai phì nhiêu trên Bỉ Khắc lĩnh, đương nhiên, không ai dám hy vọng xa vời trở thành người sở hữu tất cả lãnh địa.

Bọn họ cũng biết chế độ quý tộc trong hệ thống Khang Tư khác với chế độ hiện tại. Trong hệ thống Khang Tư, quý tộc chỉ là một tên gội thân phận, chắc chắn có được tài phú cùng đặc quyền nhất định, nhưng mất đi quyền lợi muốn làm gì thì làm cùng quyền theo đuổi lãnh địa khổng lồ.

Tuy rằng mọi người đối với thay đổi như vậy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng bọn hắn cũng không có để ý, dù sao bọn họ đều là tiểu quý tộc, giỏi lắm lãnh địa chỉ là một cái thôn trấn, đại đa số những người khác thì có lãnh địa là một thông trang.

Đối với bọn họ mà nói, hệ thống Khang Tư hạn chế quy củ lãnh địa quý tộc, cũng không mang đến nhiều tổn thất.

Hơn nữa nếu ngươi không muốn,

Nếu không thể theo đuổi sắc phong lãnh địa khổng lồ, như vậy trở thành người quản lý một khối thổ địa lớn cũng không tồi, hoặc là người quản lý như vậy càng có thể chiếm được ưu đãi.

Phải biết rằng lãnh địa là chính mình, chính mình chẳng những không dám hãm hại vơ vét quá mức nghiêm trọng, nhưng lại phải nghĩ trăm phương nghìn kế để đưa lãnh địa phát triển tiến lên, bằng không làm sao có thể truyền lãnh địa lại cho đời sau?

Hiện tại làm người quản lý này, quản lý thổ địa chính là Khang Tư, kiến thiết tốt lắm thì nhiều nhất được Khang Tư tưởng thưởng một phen, không gì thay đổi thì cũng bình thường, biến thành xấu đi bị khiển trách một phen rồi xong việc. Nếu cũng không có gì nguy hiểm, vậy không bằng liều mạng mắng chửi cướp đoạt một phen mới được.

Thấy những người đầu nhập vào cấp dưới đó liều mạng khoe mình, liều mạng chửi bới người cạnh tranh, Khang Tư không khỏi nhíu mày.

Hắn đương nhiên biết những người này cạnh tranh lãnh địa phì nhiêu kia là vì cái gì, vốn muốn để quý tộc đảm đương người quản lý hắn là tốt hơn rất nhiều so với bình dân làm người quản lý. Ít nhát quý tộc là những người có thân phận có tiền lại có kiến thức, chứng những sẽ không cướp đoạt lãnh địa đến mức quá phận, mà còn có thể kiến thiết lãnh địa tốt hơn. Mà bình dân làm người quản lý, đầu tiên là vấn đề năng lực, thứ hai bọn họ chưa từng hưởng thụ nên rất dễ dàng bị người mua chuộc, rất dễ dàng tha hóa, cho nên mới cân nhắc đến quý tộc.

Tuy nhiên hiện tại nhìn bộ dáng tham lam của những quý tộc đó, phỏng chừng để cho bọn họ đi làm người quản lý, chỉ sợ so với bình dân cướp đoạt còn lợi hại cùng bí mật hơn.

Xem ra cần phải tìm biện pháp để cho bọn họ không thể không kiêng nể gì như thế.

Khang Tư cũng không có để ý Bỉ Khắc bảo có chống cự hay không, Bá tước Bỉ Khắc đã trở thành người cô đơn làm sao nhảy bắn được, không bao lâu nữa sẽ rơi đài thôi.

Đương nhiên, nếu Bá tước Bỉ Khắc nguyện ý đầu hàng, Khang Tư cũng không có hứng giết chết Bá tước Bỉ Khắc.

Hắn căn bản không quan tâm những tên đầu sỏ này có thể đông sơn tái khởi hay không, không phải bản thân tin tưởng mười phần, chỉ là không thèm để ý mà thôi.

256. Chương 256: Đông Nam Ngũ Tỉnh. (1+2)

Trong Bỉ Khắc bảo, Bá tước Bỉ Khắc hai mắt đỏ bừng ngồi ở trên ban công, uống rượu cứ từng ngụm từng ngụm một, như là nhìn hư không đang suy tư về điều gì đó.

Cứ như vậy một lát sau, bình rượu trong tay Bá tước Bỉ Khắc đã cạn, hắn tức giận ném bình rượu đồng thời kêu to:

- Mang rượu lại đây!

Trong phòng không có người hầu nào khác.

Vốn là những người hầu đợi nơi đây đã sớm bị Bá tước Bỉ Khắc đánh cho đầu rơi máy chảy đuổi đi rồi, phát hiện không có ai hầu hạ Bá tước Bỉ Khắc tức giận vỗ mạnh bàn một cái, vừa thầm nói:

- Ai cũng phản bội ta!

Vừa tiến vào trong phòng chuẩn bị tìm kiếm rượu ngon.

Đúng lúc này, lão già kia cầm một bình rượu đi tới.

Bá tước Bỉ Khắc nhìn thấy bộ dáng lão già vẫn cung kính như trước, có chút vui mừng cười cười, khoát tay nói:

- Đến đây, hai người chúng ta đã lâu không uống rượu cùng nhau, lần này nhất định phải uống cho thật thống khoái.

Nói xong liền quay về nơi ban công.

Lão già vẫn hầu hạ Bá tước giống như lúc trước, lau khô cái chén, sau đó cẩn thận rót rượu ra hai chén.

Bá tước có chút vội vàng mà nâng một chén lên uống cạn, sau đó hít một hơi nói:

- Cũng chỉ có ngươi là trung thành nhất, ta biết thê tử của ta, con của ta cũng...

Bá tước nói đến đây, đột nhiên sắc mặt cứng đờ, khóe miệng xuất hiện vết máu, nhận ra được tình huống của mình, hắn thần tình không thể tin nhìn lão già.

Lão già cười cười bưng lên chén rượu trước mặt ngửa cổ uống cạn, rồi nói:

- Ngài đã biết, vậy tội gì phải kiên trì như thế chứ? Ai! Chén rượu này ta không thể không uống a!

- Thói đời này...

Bá tước Bỉ Khắc khó khăn nở một nụ cười, sau đó ầm ầm ngã xuống, mà lão già kia thì lắc lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ lộ ra nụ cười khổ. Sau đó cứ như vậy nhắm mắt lại, ngồi xuống rồi ngừng thở.

Nghe được thanh âm, ngoài cửa đi vào ba nam tử, ba người này cẩn cẩn thận thận kiểm tra Bá tước cùng lão già, sau đó lập tức rời khỏi phòng này.

Khang Tư sau khi bất đắc dĩ tán gẫu một hồi, đuổi đi cái đám cả ngày đòi khen thưởng kia, lúc này mới mở tấm da dê ra nhìn, vừa xem xong hắn liền nở nụ cười, lắc lắc đầu nói:

- Không thể tưởng được Bá tước Bỉ Khắc thực sự bị chúng bạn xa lánh.

- Chủ thượng! Đây là chuyện gì xảy ra?

Giáp Nhất nhìn thấy bộ dáng những quý tộ ở đây đã tò mò lại còn ngượng ngùng, biết bọn họ còn ngại thân phận trước kia, không khỏi lên tiếng hỏi.

- Bá tước Bỉ Khắc phu nhân cùng con trai, ngỏ ý nguyện đầu hàng, cũng nguyện ý dời Bỉ Khắc bảo cùng dỡ bỏ tước vị Bá tước, tuy nhiên muốn ta phong cho con trai một tước vị Tử tước, ban cho một khối lãnh địa để cho bọn họ có thể duy trì gia tộc tồn tại, cũng ngỏ ý nguyện trung thành với ta.

Khang Tư vừa nói xong câu này, những người ở đây đều biết Bá tước Bỉ Khắc bị phu thê cùng con trai hắn từ bỏ, phỏng chừng là bởi nguyên nhân người này không chịu đầu hàng quyết ý tử chiến đến cùng, thật đúng là chúng ban xa lánh.

Tuy nhiên mọi người cũng không bởi vậy mà thương cảm cho Bá tước Bỉ Khắc.

Trong thời đại này, kẻ không thức thời như thế, muốn lôi kéo thân bằng thích hữu thần chúc tiếp hắn cùng xuống địa ngục, thật sự là không đáng thương cảm.

Phải biết là ai chẳng có cha có mẹ, ai chẳng có vợ có con, nếu mắt thấy sự việc không thể, có ai tạ lễ với ngươi một đường cùng đi xuống địa ngục chứ!

Bá tước phu nhân cùng con trai dám phát ra thông cáo như vậy, nói rõ bọn họ đã được đại đa số người trong tòa bảo ủng hộ, Bá tước Bỉ Khắc sắp xong đời rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được bên ngoài liên tục không ngừng vang lên tiếng hoan hô, lần này có thể sánh với tiếng reo một chút rồi lại yên lặng vừa nãy.

Mọi người lập tức đứng lên giương mắt quan sát, phát hiện trên tòa thành lá cờ Bỉ Khắc đã biến mất, thay vào đó một lá cờ trắng, lúc này vệ binh tiến tới bẩm báo:

- Đại nhân! Bỉ Khắc bảo đã đầu hàng, các cửa thành đã mở ra.

Vừa rồi còn đang thảo luận, giờ đã trở thành sự thật rồi sao?

Vừa nghĩ tới Bá tước Bỉ Khắc đứng ở trên đầu mình nhiều năm như vậy chưa từng thay đổi, cảm giác căn bản không thể chống cự vậy mà cứ như vậy kết thúc, tất cả quý tộc đều có chút tâm tình cảm khái thế sự vô lường.

Tiến vào tòa thành Khang Tư mới biết được, Bá tước Bỉ Khắc đã bị thân tín của hắn cùng lão già kia ám toán, tuy rằng sau đó lão già cũng tự sát, nhưng vẫn coi là phản bội Bá tước Bỉ Khắc. Sở dĩ như vậy, tất cả mọi người hiểu được, ai chẳng có vợ có con nha! Làm sao có thể cưỡng bức người ta đem cả nhà kéo xuống vực sâu được? Người bình thường gặp chuyện như vậy, không phản mới là lạ. Đương nhiên, kẻ đầu óc điện loạn không tính.

Khang Tư hoàn thành tiếp nhận Bỉ Khắc bảo liền giàu to rồi, Bá tước Bỉ Khắc chính là nhân vật nắm trong tay toàn bộ Bỉ Khắc lĩnh, nhưng lại dã tâm bừng bừng muốn chỉ điểm cho người phát triển lên, nhân vật như vậy lưu lại di sản quả thực rất giàu có.

Dù sao trên trăm lều phòng phải vất vả mấy ngày mới có thể kiểm kê xong. Nhìn được danh sách, đã sớm có thói quen với những con số lớn, Khang Tư cũng không kìm nổi tâm tình kích động.

Ngoại trừ vật tư thuế ruộng ra, thu hoạch lớn nhất của Khang Tư chính là tiếp nhận đầu hàng của hơn vạn trí thức cùng vài trăm thợ thủ công, hai dạng này, khác biệt đủ để thực lực bản thể Khang Tư lập tức nâng lên mấy lần.

Khang Tư cũng là người tuân thủ lời hứa, chẳng những không động tới tài sản tư nhân của gia quyến Bá tước Bỉ Khắc, mặt khác còn tặng cho ba mươi vạn kim tệ, đơn giản từ con số này là có thể biết Khang Tư thu hoạch lớn tới mức nào.

Đương nhiên, Khang Tư cũng vì người con trai của Bá tước đang chờ đợi sắc phong thành Tử tước kia tìm một khối lãnh địa phì nhiêu, nếu không phải Bỉ Khắc bảo là chỗ yếu đạo, Khang Tư cũng đã nghĩ thầm, trực tiếp phong trả lại tòa thành này cho con trai của Bá tước Bỉ Khắc.

Đến lúc này, mọi người đều hiểu được, Khang Tư đã tự nhiên trở thành chủ nhân của Bỉ Khắc lĩnh, một trong mười ba khối Bá tước lĩnh của Băng Diệu công quốc này. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Người tinh mắt còn biết Khang Tư không chỉ có thượng vị lĩnh chủ này, mà tuyệt đối còn là lĩnh chủ có lực không chế mạnh nhất từ khi Bá tước Bỉ Khắc lĩnh kiến lập tới nay.

Quý tộc cơ sở toàn lãnh địa sớm đã tuyên thệ nguyện trung thành tập trung bên người hắn, mà những quý tộc cao cấp hoặc là những quý tộc phản đối Khang Tư không phải bị giết thì chính là trốn đi vùng đất bên ngoài khác.

Có thể nói toàn bộ Bá tước Bỉ Khắc lĩnh, ngoại trừ quý tộc bên trong Cáp Nhĩ lĩnh vẫn giấu binh trung lập như cũ ra, những quý tộc khác trong danh sách đã toàn bộ đầu hàng Khang Tư, hơn nữa nguyện ý được Khang Tư sắc phong một lần nữa, chân chính trở thành thần chúc của Khang Tư.

Tuy là mọi người đoán rằng những quý tộc đó là khiếp sợ cường thế của Khang Tư nên mới cúi đầu chấp nhận, dù sao ai cũng biết chế độ quý tộc trong hệ thống Khang Tư cùng chế độ quý tộc hiện tại thật sự quá keo kiệt, không phải bị bức bách, không có quý tộc nào nguyện ý tiếp nhận chế độ mới như vậy, mà đối với quý tộc Cáp Nhĩ lĩnh vẫn giấu binh trung lập như cũ, kẻ có đầu óc thì cho rằng những người này là đám ngu ngốc.

Khi Bá tước Bỉ Khắc thế còn lớn ngươi nói trung lập còn cho qua, nhưng giờ Khang Tư thế lớn ngươi còn trung lập, vậy quả thực chính là tự tìm đường chết, không thể không nói sau khi Khang Tư đăng vị lập tức điều binh tiêu diệt đám các ngươi, thật sự là mấy tên ngu ngốc không biết thời thế!

Những người nhận xét như thế cho tới bây giờ không nghĩ tới, những quý tộc giấu binh đó bằng vào nội tình bọn họ, cho rằng Khang Tư nhiều nhất chỉ trách mắng bọn hắn mà thôi, dù sao đầu mục cũng là một mạch hậu duệ quốc gia cổ đó, thế nào cũng phải cho chút mặt mũi chứ?

Đương nhiên kết quả còn chưa ai biết, bởi vì Khang Tư còn chưa đưa ra quyết định.

Khi tin tức Khang Tư tiếp thu Bỉ Khắc bảo truyền ra ngoài, trên đại thảo nguyên của Phi Mục Kỳ Minh vốn bị Tuyết quốc và đế quốc kẹp ở giữa kia, vô số bộ lạc đang bận rộn nuôi thả trâu dê ngựa, chỉ là căn bản không nhìn thấy thanh tráng, đều là chút người già yếu, phụ nữ và trẻ em cùng mục dân bệnh tàn làm việc chăn nuôi.

Nếu nói trời phạt khiến cho khu vực duyên hải phải chịu kiếp nạn nặng nề nhất thế giới, vậy đối với người dân chăn nuôi trên đại thảo nguyên mà nói, bọn họ hứng chịu kiếp nạn nặng thứ hai thế giới.

Thời tiết băng tuyết trong thời gian dài, khiến những mục dân chuẩn bị vật tư qua mùa đông theo thói quen trước đó không đủ dùng, một lượng lớn trâu dê ngựa đều đói chết lạnh chết, tiểu hài tử mới sinh cũng chết non.

Những chuyện đó còn chưa tính là gì, khiến cho người ta tuyệt vọng chính là, bởi vì xuất hiện trì hoãn, mùa đông tuyết đọng phải thời gian dài mới tan hết, cũng bởi vậy khiến cho cây cỏ mới vừa đâm chồi đã bị đàn trâu dê ngựa đói quét sạch, khiến cho dân chăn nuôi chỉ có thể không di chuyển bãi chăn không ngừng.

Loại hành động này chẳng những không thể giúp cho đàn gia súc ăn no, còn tận mắt chứng kiến, cây cỏ đều bị gặm hết, người đầu óc bình thường cũng biết, thu hoạch năm nay sụp đổ rồi.

Người một khi sống không nổi, vậy chuyện gì cũng có thể làm ra, đầu tiên xuất hiện chính là mã tặc hoành hành, so với quá khứ còn ngang ngược hơn, tiếp theo là chiến tranh giữa các bộ lạc. Các bộ lạc chỉ có dựa vào chiến tranh để cướp đoạt đồng cỏ, cướp đoạt vật tư, hơn nữa lấy chiến tranh để giảm bớt gánh nặng nhân khẩu.

Có thể nói sau khi trời phạt kết thúc, đói khát, tử vong, chiến tranh lan tràn trên đại thảo nguyên. Đối với tình hình chuyển biến có chút điên cuồng như vậy, những thủ lĩnh của Phi Mục Kỳ Minh lập tức tuyên bố phát động chiến tranh toàn diện xâm lược bên ngoài, đề nghị này đạt được tán thành của tất cả mọi người bao gồm cả người lang thang trên đường.

Mọi người đều cho rằng, cùng nhau tranh đoạt trên thảo nguyên không còn nhiều vật tư, không bằng đi ra ngoài đánh cướp đồ vật này nọ. Hơn nữa chiến sĩ cùng chiến mã tiêu hao nhiều nhất rời đi, phụ nữ, trẻ em và người già trên thảo nguyên cũng sẽ có điều kiện tốt hơn để có thể sinh tồn.

Chỉ một lý do đơn giản như vậy, tất cả nam đinh kỵ binh đại thảo nguyên đều tập kết, sau khi tới biên cảnh thảo nguyên, cũng không quản đối diện có bao nhiêu địch nhân hay là quốc gia nào, chính mình có đạt được thắng lợi hay không, dù thế nào cũng chỉ mang theo trạng thái điên cuồng, kỵ binh trực tiếp công thành.

Các quốc gia tiếp giáp đại thảo nguyên, đặc biệt vùng biên cảnh đế quốc Áo Đặc Mạn, bị những kỵ binh thảo nguyên điên cuồng đó khiến cho sợ hãi. Những kỵ binh này không mang ý đồ chính trị, chỉ là vì đánh cướp, chỉ là vì tiêu hao dân cư thảo nguyên, giống như đàn châu chấu vậy quét sạch sẽ bất cứ chỗ nào chúng đi qua.

Kỵ binh thảo nguyên hộ tống giống như thủy triều tiến tới, phía sau bọn họ là các xe ngựa nối liền không dứt chở các loại chiến lợi phẩm vận chuyển quay về đại thảo nguyên.

Vì những chiến lợi phẩm đó, kỵ binh thảo nguyên đã chết nhiều ít bao nhiêu, không ai có thể tính rõ ràng, còn có bao nhiêu kỵ binh thảo nguyên chuẩn bị chết trận, cũng không ai có thể biết trước được.

Đại thảo nguyên bắt đầu vì tương lai chính mình mà hăng hái chiến đấu, tuy nhiên loại tình huống này rất là phổ biến.

Phải biết rằng trời phạt qua đi, trên thế giới tiếng kêu than vang dậy trời đất, mặc dù có vài nơi may mắn từ trong trời phạt giãy giụa thoát ra. Nhưng rất nhiều nơi càng hãm sâu vào trong vũng bùn không thể tránh thoát.

Đến khi mọi người cho rằng có thể chết già là một ước vọng xa xỉ, mọi người tâm tình đã mất, cái thứ cần làm nhất chính là cầm lấy vũ khí, giết chết đồng bào của mình tranh đoạt tài nguyên.

Mà một số dân tộc đoàn kết thì trực tiếp đặt mục tiêu trên những đoàn người bên ngoài, cho nên trời phạt qua đi, chiến loạn chính là chủ đề của thế giới này.

Các tỉnh của đế quốc kề sát với đại thảo nguyên, toàn bộ đều bởi vì kỵ binh đại thảo nguyên điên cuồng xâm lấn mà sứt đầu mẻ trán, hoàng đế mới của những địa phương đó cùng các thế lực cát cứ, đã mất đi lòng dạ cùng năng lực tấn công vào trung tâm đế quốc, có thể sống sót qua thời gian này đã xem như rất giỏi rồi.

Mà trung tâm đế quốc cùng thủ lĩnh các thế lực vùng duyên hải, ngoại trừ đối với thế lực bắc cương gặp nạn cảm thấy vui sướng ra, cũng chỉ dỏ nước dãi với một thế lực mà thôi. Thế lực đó chính là Đông Nam ngũ tỉnh thông nhất bởi Đông Nam phủ Đại đô đốc.

Sở dĩ trực tiếp dùng tên này thay thế tên thế lực, là bởi vì ai cũng biết chủ nhân thế lực này đã biến mất khi trời phạt bùng nổ, hiện tại quản lý thế lực này, chỉ là một đám thuộc hạ của chủ nhân trước mà thôi.

Tuy rằng kỳ quái thế lực này không có chia năm xẻ bảy, nhưng ai cũng cho rằng thế lực do nhiều người liên hợp quản lý như vậy, khẳng định không linh hoạt thuận tiện bằng các thế lực độc tài.

Cho nên các thế lực xung quanh đều nhắm vào Đông Nam ngũ tỉnh, cho dù không lâu trước mọi người còn đang kinh sợ vũ lực của Khang Tư, nhưng tất cả đều rất nhanh chết đói, còn quản được nhiều như vậy sao, tất cả mọi người chuẩn bị hy sinh một đám thủ hạ đi tìm Đông Nam ngũ tỉnh gây phiền toái.

Cho nên dưới trạng thái như vậy, những chuyện như Đông Nam ngũ tỉnh cường hãn, cùng với cái gì Nguyên soái đế quốc sắp đảm nhiệm Đại đô đốc Đông Nam ngũ tỉnh, đều căn bản không ở trong mắt mọi người.

Tuy rằng toàn bộ thế giới đều hỗn loạn không chịu nổi, nhưng Liên Minh Duy Nhĩ Đặc lấy bến cảng làm chủ thể thương nghiệp, lại vẫn duy trì sự ổn định, trong loạn thế này, một quốc gia ổn định, vậy đối với những quốc gia lâm vào hỗn loạn kia mà nói khẳng định là rất khủng bố.

Tuy nhiên may mắn là Liên Minh Duy Nhĩ Đặc vốn thích chinh chiến cùng đế quốc nay lại thay đổi chủ ý, đều đặt tinh lực vào việc làm thế nào tranh thủ tài phú của thế giới đi.

Thương nhân Duy Nhĩ Đặc mang lá cờ Duy Nhĩ Đặc bắt đầu loạn chuyển khắp thế giới, đế quốc là quốc gia gần nhất đương nhiên chính là thị trường chính của những thương nhân đó.

Bởi vậy, tuy rằng đế quốc hỗn loạn không chịu nổi, nhưng thương nhân Duy Nhĩ Đặc vẫn có thể đi lại trong đế quốc, chỉ cần không phải không may gặp phải đám loạn dân số lượng khổng lồ, không có tổ chức, không có đại thủ lĩnh tồn tại cướp bóc, an toàn của thương nhân Duy Nhĩ Đặc đều là không lo.

Lúc này, một thương đội Duy Nhĩ Đặc cứ bình yên vô sự đi qua một số tỉnh, tiến đến khu Đông Nam.

Một chiếc xe ngựa được vén rèm lên, lộ ra một gương mặt uy nghiêm, người nhận thức lập tức biết đây chính là Nguyên soái Tả Đặc Lạp Lai Nhân Cáp Đặc, người bị hoàng đế đế đô Áo Đặc Mạn lưu đày.

Đương nhiên, uy danh này trong loạn thế, đặc biệt sau khi rời khỏi quân đội đế đô do một tay lão sáng lập, căn bản là không đáng giá hai tiền đồng.

Nguyên soái đế quốc đương nhiên biết sau khi mình rời khỏi quân đội khẳng định liền giống như người vô gia cư, hắn có thể cự tuyệt mệnh lệnh của hoàng đế, hắn tự tin chỉ cần mình cự tuyệt, hoàng đế tuyệt đối không đám cường ngạnh yêu cầu mình, chỉ là làm như vậy uy vọng của hoàng đế cũng sẽ không tồn tại nữa.

Cho nên mình tội gì phải làm như vậy chứ? Dù sao mình không có khả năng phản bội đế quốc, hoàng đế bảo làm gì thì làm là được rồi, một Nguyên soái đế quốc như hắn tồn tại chính là vì thể hiện uy nghiêm của hoàng đế mà thôi.

Nếu hoàng đế có thể theo đó xóa sạch những cựu thần, thành lập uy vọng chân chính nắm thế lực dưới trướng trong thay, như vậy bản thân mình chịu chút ủy khuất cũng có thể.

Chỉ là Thừa tướng cũng không phải dễ đối phó như vậy, hy vọng khi hoàng đế đối phó Thừa tướng không nên thắng thắn giống như đối phó mình, bằng không lại là một hồi đại họa ngập trời rồi.

Mình đã viết thư riêng báo cho hoàng đế, hy vọng hoàng đế có thể chú ý tới thủ đoạn.

Nguyên soái đế quốc còn đang trong miên man suy nghĩ, căn bản không biết thư riêng của hắn căn bản chưa có tới tay hoàng đế đã bị hoạn quan thiêu hủy rồi.

- Đại nhân! Đây là địa giới Đông Nam ngũ tỉnh, trong nhiều tỉnh của đế quốc như vậy, ngũ tỉnh này an toàn chính là xếp hạng đầu, chỉ xếp sau đế đô mà thôi.

Đầu mục thương đội quay sang Nguyên soái đang ngẩn người nói.

Nguyên soái bị một câu này thức tỉnh, lúc này mới đưa mắt nhìn cảnh tượng xung quanh.

Vừa nhìn, khiến cho Nguyên soái không kìm nổi sững sờ, bởi vì hắn thấy được cảnh sắc nông thôn, thấy được người vội vàng qua đường, thấy được tuy rằng sắc mặt mọi người không được tốt, nhưng trên mặt mỗi người đều tươi cười thoải mái, mà không giống như những địa phương khác toàn bộ là màu xám chết lặng.

Từ những điều này, cho thấy năng lực đảm bảo an toàn lãnh địa của Đông Nam phủ Đại đô đốc. Quan trọng là Đông Nam ngũ tỉnh không ngờ bắt đầu công việc đồng ruộng rồi!

Đây chính là lần đầu tiên suốt một đường mình đi qua nhiều tỉnh như vậy, nhìn thấy tỉnh có người làm nghề nông.

Phải biết rằng bị trời phạt tàn phá mặt đất cũng không dễ dàng có thể nông canh như vậy, nếu không có chính phủ tổ chức, nghề nông này có chịu khó làm được thì cũng làm nhiều thu ít.

Từ điều này có thể nhìn ra, Đông Nam ngũ tỉnh Đại đô đốc phủ đã có được năng lực, trình độ quản lý phù hợp.

Chỉ là phát hiện này chẳng những không khiến cho Nguyên soái cao hứng, ngược lại khiến cho Nguyên soái càng thêm lo lắng. Không có biện pháp, bởi vì Đông Nam ngũ tỉnh này trên danh nghĩa nguyện trung thành với hoàng đế đế đô, nhưng trên thực tế cũng là tự làm tự hưởng. Nói cách khác, năng lực nơi này càng mạnh càng lớn, nguy hại đối với thống nhất chính quyền đế quốc cũng sẽ càng lớn.

Tuy rằng đối với cuộc sống dân chúng ngũ tỉnh là chuyện tốt, nhưng đối với hoàng đế đế đô mà nói cũng là chuyện vô cùng xấu. Lời này thật sự khiến cho người ta cảm thấy bị châm chọc nha!

Nếu Khang Tư còn ở đây thì tốt rồi, tuy rằng cũng có chút vấn đề cát cứ, nhưng dù sao cũng coi như là ngoan ngoãn trung thành với hoàng đế.

Nhưng sau khi Đại đô đốc Khang Tư này biến mất, những thủ hạ của Khang Tư liên hợp quản lý phủ Đại đô đốc lập tức coi như hoàng đế không tồn tại, ngay cả cống phẩm cũng tuyệt, càng không nói gì tới nộp thuế lên trên.

Trước kia khi Khang Tư cầm quyền, ngày lễ ngày tết còn có thể ý tứ một chút, hiện tại cái gì cũng không có.

Nguyên soái đã đoán trước mình phụng mệnh hoàng đế đến tiếp quản Đông Nam ngũ tỉnh sẽ gặp được chuyện gì, không phải bị giết thì bị giâm cầm, hoặc là căn bản coi như mình không tồn tại không để ý tới, phỏng chừng không có lựa chọn thứ tư. Tuy rằng là biết, nhưng mình vẫn phải đến đây, bởi vì không thể cự tuyệt mà, sở dĩ nói nhân sinh vốn bất đắc dĩ là như thế.

Xe ngựa một đường đi tới, Nguyên soái thấy được Đông Nam ngũ tỉnh yên ổn cùng cường đại.

Xem ra nghe nói thế lực xung quanh Đông Nam ngũ tỉnh mặc dù thèm nhỏ dãi, nhưng lại rất cẩn thận, cũng là có vài phần đạo lý.

Mặt khác không nói, chỉ riêng việc phục hồi lương thực, sau khi năm thiên tai mất mùa qua đi cũng đủ để ngạo nghễ đứng trên thiên hạ.

Hơn nữa dân tâm ổn định, vậy cụm từ "Bách chiến bách thắng" cũng có thể dùng để đại biểu cho Đông Nam ngũ tỉnh.

Nghĩ tới lương thực sung túc, Nguyên soái tự nhiên liền nghĩ tới địa phương giúp cho Đông Nam ngũ tỉnh lương thực sung túc, bán đảo Phi Ba.

Nghe nói thời kì Khang Tư còn ở lãnh địa Thiếu tá, nơi bị Sư đoàn trưởng hãm hại, bất đắc dĩ trốn đến bán đảo Phi Ba. Cũng không biết làm thế nào, Khang Tư dễ dàng cắm rễ trên bán đảo Phi Ba. Hơn nữa thành lập một gia tộc. Nhưng lại trong khoảng thời gian ngắn liền kiến thiết gia tộc này nổi tiếng toàn bộ bán đảo Phi Ba.

Sau đó, Khang Tư từ bán đảo Phi Ba tích lũy lực lượng, một lần nữa đánh giết về đế quốc đại lục, cũng nương theo thời cơ quân phiệt cát cứ, nhanh chóng chiếm được địa bàn, cuối cùng mới trở thành Đông Nam Đại đô đốc độc bá cát cứ ngũ tỉnh đế quốc.

Nghĩ tới sự tích của Khang Tư, Nguyên soái đột nhiên một trận sợ hãi, một kiêu hùng có năng lực mười phần hơn nữa dã tâm bừng bừng như vậy, sẽ hết dạ trung thành với đế quốc sao?

Nếu hết dạ trung thành, bị Sư đoàn trưởng cùng những người khác hãm hại như vậy, hắn thân phận Thiếu tá vì sao không cầu viện một Nguyên soái như mình, lúc ấy mình thực xem trọng hắn.

Khang Tư vì sao trực tiếp chạy đến bán đảo Phi Ba chứ? Ngoại trừ lý do không muốn dưới người khác ra, vốn không có giải thích khác, Về phần lực lượng đạt được, thừa dịp cơ hội tốt trở về đế quốc, đây chính là biểu hiện của dã tâm.

Thật may là Khang Tư đã tiêu thất!

Nguyên soái đột nhiên toát ra ý niệm này trong đầu, điều này khiến cho Nguyên soái vốn còn đang cảm thấy tiếc nuối sâu sắc vì Khang Tư biến mất cũng cảm giác có chút quái dị, nhưng lão cũng hiểu được vì sao có ý nghĩ như vậy.

Đông Nam ngũ tỉnh dưới sự liên hợp khống chế của thủ hạ Khang Tư mà đã thịnh vượng phát triển như thế, nếu Khang Tư tồn tại càng dễ dàng tiến lên một hướng.

Nếu quả thực Đông Nam ngũ tỉnh thực lực cường hãn này bị Khang Tư tạo thành một cỗ chiến xa dã tâm, có được ngũ tỉnh làm căn cứ vậy Khang Tư căn bản không cần sợ bất cứ người nào.

Mà Khang Tư xuất thân người dã tâm, khẳng định sẽ không bỏ qua thời cơ tốt khi trời phạt qua đi. Tin rằng nếu Khang Tư còn, chỉ sợ hoàng đế không phải mệnh lệnh cho mình tới tiếp quản Đông Nam ngũ tỉnh, mà là mệnh lệnh cho mình dẫn binh thảo phạt Khang Tư đã chiếm cứ hơn nửa đế quốc này.

May mắn là hắn tiêu thất, bằng không đế quốc sẽ gặp nhiều khó khăn.

Thời điểm Nguyên soái đang cảm thán một tiếng, đột nhiên sửng sốt.

Bởi vì lão nghĩ tới, nếu Khang Tư không có biến mất, cũng đã chiếm cứ hơn phân nửa đế quốc, dựa theo cứu tế ở Đông Nam ngũ tỉnh hiện tại, dưới sự khống chế của Khang Tư, hơn phân nửa đế quốc khẳng định giống như Đông Nam ngũ tỉnh này, mọi người bận rộn không ngớt an cư lạc nghiệp, sẽ không giống như hiện tại người ăn thịt người náo động khắp nơi.

Nhưng, đế quốc chung quy là đế quốc chủ nghĩa của hoàng đế, mà không phải đế quốc của những kẻ kiêu hùng!

Nhưng, vì cái gì hiện tại có nhiều hoàng đế như vậy?

Vì cái gì đế quốc lại thống khổ như thế?

Nguyên soái nhắm mắt lại, loại cảm giác này khiến lão không thể chịu được, khiến hắn cảm thấy huyệt thái dương rất đau đớn, không kìm nổi bóp bóp trán.

Nguyên soái cảm thấy đầu không thoải mái, tự nhiên trở nên đa sầu đa cảm hơn, cũng khiến hắn không kìm nổi nhớ đến nữ nhi của mình căn bản còn không tiễn mình ra khỏi kinh thành, càng không nói tới cùng đến nơi đây với mình.

Nghĩ tới chính mình tuổi cũng già rồi, không ngờ trở nên bơ vơ không nhà thế này, rốt cuộc mình đã làm sai điều gì mới có thể rơi xuống tình trạng này?

Nghĩ như vậy, Nguyên soái kiên cường cũng khống chế không được khóe mắt có chút ẩm ướt.

Mà lúc này, đầu mục thương đội kia hô lên:

- Đại nhân! Tới phủ Đại đô đốc rồi!

Nguyên soái vội vàng lau khuôn mặt một chút, mạnh mẽ phấn chấn lại tinh thần một chút, chờ xe ngựa dừng hẳn, rồi tự mình xuống xe.

Mười hộ vệ đi theo từ kinh thành, lập tức bảo vệ Nguyên soái. Nguyên soái không để ý đến bọn họ đang ngạc nhiên, chỉ lẳng lặng đánh giá khối kiến trúc được nghe nói là lớn nhất toàn bộ Đông Nam ngũ tỉnh này.

Sau khi chứng kiến bộ dáng kiến trúc này, Nguyên soái chỉ có thẻ cảm thán, bởi vì kiến trúc này diện tích rất lớn, nhưng tất cả kết cấu đều lấy thô giản vững chắc là việc chính, căn bản không giống trong tưởng tượng sa hoa như những kiến trúc đế đô.

Cho nên bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, kiến trúc này không cần tiêu phí quá nhiều tiền. Từ điều này nhìn ra được tính cách thật sự của Khang Tư, mà cũng là tâm tính có sẵn của đại đa số người có dã tâm.

Đánh giá đầy đủ một trận, Nguyên soái phát hiện hộ vệ ngoài cửa phủ căn bản không để ý tới mình, chuyện này cũng quá kỳ quái, biết rõ mười một người chính là quân nhân, nhưng lại đĩnh đạc đứng trước cửa phủ Đông Nam ngũ tỉnh, không ngờ căn bản không để ý tới?

Tuy nhiên nhìn thấy bên cạnh cũng có rất nhiều quý nhân dẫn theo hộ dừng lại nơi này, hơn nữa chỉ trỏ vào phủ Đại đô đốc, cũng biết người ta đây là đến xem, không cần quan tâm.

Đến khi nhớ tới thương đội đưa mình tới, mới phát hiện bọn họ đã sớm không biết chạy đến nơi nào, may mắn hành lý những người mình được bọn họ thả xuống. Khó trách những thương nhân đó lúc đầu nói rõ sau khi đưa mình tới đích sẽ không quản nữa, xem ra quả thật là như thế.

Nguyên soái vội ho một tiếng, quay lại nói với hộ vệ phía sau:

- Lấy danh thiếp của ta, đi lên thông báo đi.

Hộ vệ đều đã làm quen việc này, lập tức lấy ra đanh thiếp đi lên phía trước.

Chỉ thấy hộ vệ này đưa lên danh thiếp cho hộ vệ cửa, những hộ vệ thủ hộ bên người Nguyên soái đều nghĩ rằng bảo vệ cửa này sẽ rất sợ hãi, bởi vì loại tình huống này bọn họ gặp nhiều rồi.

Nhưng không nghĩ tới, bảo vệ cửa kia chỉ lơ đãng liếc mắt nhìn một cái, sau đó tay cầm danh thiếp, thong thả ung dung đi vào phủ Đại đô đốc.

Nhìn thấy hành động hoàn toàn không để Nguyên soái vào mắt này, đám hộ vệ lập tức nghiến răng nghiến lợi, trên tấm thiếp kia ngoại trừ tên Nguyên soái ra, còn có chức vụ Nguyên soái, cho nên cho dù không biết tên Nguyên soái, nhìn thấy chức vụ này còn không biết là ai tới sao?

Theo lý thuyết chỉ cần vừa nhận được danh thiếp, đều là lập tức trả lại, sau đó lập tức chạy đi kêu người tôn quý nhất trong những người ở lại ra nghênh đón!

Bảo vệ cửa kia không ngờ giữ danh thiếp lại!

Cho dù đế quốc đã suy yếu, đế đô quản không nổi địa phương các ngươi, nhưng biểu hiện này cũng quá không coi ai ra gì, rất không có lễ phép rồi.

Nhìn thấy đám hộ vệ kích động muốn rút đao, Nguyên soái lạnh lùng nhìn lướt qua lạnh giọng nói:

- Bệ hạ mệnh lệnh cho bổn soái đến nơi này để làm gì?

Vừa nghe nói vậy đám hộ vệ liền nhụt chí, bọn họ đương nhiên biết Nguyên soái là bị phái tới tiếp quản Đông Nam ngũ tỉnh, tin rằng đối phương cũng biết tin này, cứ như vậy khẳng định bất cứ ai cũng sẽ không nhìn những người mình hợp mắt được.

Tuy nhiên đám hộ vệ đột nhiên nhớ tới, Đông Nam ngũ tỉnh này nói là phục tùng đế đô, nhưng thực ra đã sớm tự mình hành sự, chính những người mình chạy tới cướp đoạt quyền, những thế lực cát cứ như bọn họ không phải sẽ tiêu diệt những người mình sao.

Phải biết là thời đại này chuyện gì cũng có thể phát sinh nha!

Vừa nghĩ vậy, cho dù là người trải qua khảo nghiệm, đám thị vệ đại nội thân mang tuyệt kỹ cũng không kìm nổi biến sắc, trời ạ! Mình đắc tội ai vậy trời, tại sao phái mình đến nơi này chứ.

Ngay khi đám hộ vệ oán trời trách đất, một nam tử trẻ tuổi ăn mặc kiểu quan viên, bước nhanh từ phủ Đại đô đốc ra, đám hộ vệ mắt tinh nhìn thấy trong tay quan viên này cầm chính là danh thiếp của Nguyên soái.

Chứng kiến điều này, đám hộ vệ có chút nghi hoặc, đây là người có địa vị cao nhất phủ Đại đô đốc sao? Rất trẻ nha?

Tuy nhiên thầm nghĩ vừa rồi bảo vệ cửa khinh thường, quan viên trẻ tuổi này tuyệt đối không thể là người lãnh đạo cao nhất, tức giận lập tức bốc lên bừng bừng.

- A! Tại hạ văn thư tam đẳng thuộc Bí thư thủ các ra mắt Nguyên soái đại nhân, không có tiếp đón từ xa, xin thứ lỗi.

Quan viên này rất khách khí nói, tuy nhiên biểu tình tuy rằng nhiệt tình, nhưng hành vi cùng câu nói cũng thật sự hơi quá đáng, chẳng những không quỳ lạy Nguyên soái đế quốc, mà bộ dáng lại một bộ rụt rè, giống như Nguyên soái nhà mình là một người thường đến gặp quan viên này làm việc vậy, thật sự khiến cho người ta căm tức mà!

Tuy nhiên đám hộ vệ này cũng biết đây là địa bàn của người ta, thời đại quân phiệt cát cứ, coi trọng thực lực là chính, cũng không thích danh phận, cho nên thân phận đại nội thị vệ của những người mình cũng không dọa được người, đám hộ vệ liền áp chế sự tức giận lại.

Nguyên soái cũng gặp nhiều quen nhiều, gặp chuyện cũng nhiều, cho nên căn bản không có so đo vấn đề lễ tiết đó, ngược lại nho nhã lịch sự hỏi:

- Không biết thủ các Tương Văn đại nhân, Bỉ Khố Đức đại nhân, Liễu Thanh Dương đại nhân hiện tại nơi nào? Lão hủ muốn bái kiến bọn họ một chút.

Quan viên vẻ mặt bộ dáng rụt rè này nghe được Nguyên soái không ngờ nói ra câu bái kiến, sắc mặt đỏ bừng vội vàng xua tay, sau một lúc mấp máy miệng, mới có chút ngượng ngùng nói:

- Thật có lỗi Nguyên soái đại nhân, tất cả đại nhân thủ các cũng không ở trong phủ Đại đô đốc, nếu ngài muốn gặp bọn họ, tại hạ có thể dẫn ngài đến bến cảng, các đại nhân hiện tại đều chờ ở bến cảng.

Nghe được tất cả các đại nhân thủ các đều ở bến cảng chờ, Nguyên soái trong lòng giật mình, người đáng để những người này chờ là ai? Chẳng lẽ...Không có khả năng, Khang Tư bị long quyển phong cuốn đi rồi, không thể là hắn.

Tâm tình có chút vội vàng, Nguyên soái lập tức dò hỏi:

- Không biết những đại nhân đó ở bến cảng chờ ai?

Quan viên này hiển nhiên không biết là nhận không ra người này là thân phận gì, trực tiếp bĩu môi nói:

- Không phải chỉ là Nhị đệ kết bái của chủ công nhà ta thôi sao, tên kia biết đại ca, tức chủ công nhà ta mất tích, lập tức dẫn theo một số đông nhân mã tới muốn tranh đoạt quyền lực đây mà!

Hừ! Nếu không phải nhìn thân phận nhị đệ chủ công của hắn, Ai muốn đi tiếp hắn chứ! Bên phía Lôi gia nghĩ như thế nào ta mặc kệ, Đông Nam chúng ta bên này tuyệt đối không chào đón hắn!

Quan viên này nói đến đây mới rõ ràng tỉnh ngộ, những câu bực tức phía sau không nên nói với người ngoài, cho nên lập tức ngậm miệng lại, bất luận Nguyên soái đáp lời thế nào cũng không hé răng nữa.

Nguyên soái này lão già thành tinh, tuy rằng không có tìm được tin tình báo khác, nhưng từ những câu nói đó cũng đủ biết được rất nhiều tin tức này nọ.

Đầu tiên, quan viên này xưng hô Khang Tư là chủ công, theo như mình biết, chỉ có chế độ gia tộc ở những địa phương trên bán đảo Phi Ba mới xưng hô gia chủ là chủ công, không trách hắn vẫn tự xưng là tại hạ, mà không phải hạ quan, cảm giác không phải người đế quốc rồi.

Thứ hai, Nhị đệ kết bái của Khang Tư dẫn theo rất nhiều binh lính đến đây tranh đoạt quyền lực, đây là một địch nhân đối với đế quốc chủ nghĩa có uy hiếp rất lớn.

Bởi vì thời điểm thủ hạ Khang Tư nắm Đông Nam ngũ tỉnh trong tay, tuy rằng thường xuyên vượt biên tấn công, nhưng không có chiếm cứ địa bàn khác, hơn nữa mình còn biết rõ các thành viên thủ các phần nhiều đều là người xuất thân đế quốc.

Mà hiện tại anh em kết nghĩa của Khang Tư từ trên biển đi tới, ai biết hắn là người nước nào? Vạn nhất là người nước ngoài, một khi hắn nắm Đông Nam ngũ tỉnh này trong tay, ngũ tỉnh này chẳng khác nào bị ngoại quốc xâm chiếm!

Thứ ba, cũng chính là điều khiến mình yên tâm một chút, chính là nhị đệ kết bái này của Khang Tư cũng không được các nhân viên ở Đông Nam ngũ tỉnh chào đón.

Chỉ cần nhìn một quan viên nhỏ đơn thuần kia có thể thốt ra những lời đó với một người ngoài như lão, như vậy, cũng đủ thấy cảm tình của những quan viên này đối với nhị đệ kết bái của Khang Tư phi thường thấp, thấp tới mức xem ra ai cũng không chịu nổi, bằng không cũng sẽ không mạo phạm huynh đệ của chủ công hắn như thế.

Đối với điểm này thực sự mình có thể lợi dụng, theo Nguyên soái thấy, mặc kệ Đông Nam ngũ tỉnh cát cứ hay là độc lập, chỉ cần người lãnh đạo cùng quân đội đều là người đế quốc, vậy cũng không sao cả, dù sao vẫn là một bộ phận của đế quốc.

Nhưng nếu người lãnh đạo cùng quân đội đều là người nước ngoài, Đông Nam ngũ tỉnh này khẳng định sẽ bị ngoại quốc lấy làm cơ sở dựng nước.

Đến khi Đông Nam ngũ tỉnh hoàn toàn tách khỏi đế quốc, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra! Cho nên bất luận mình sử dụng biện pháp gì, nhất định phải đuổi nhị đệ của Khang Tư ra khỏi đế quốc!

Áo Kha Nhĩ vĩnh viễn cũng không thể tưởng được mình không ngờ bị người ghét đến thế, hắn vĩnh viễn không thể tưởng được mình che dấu dã tâm thực sự rất sâu, không ngờ sớm đã bị rất nhiều người thấy rõ.

Lần này tuy rằng hắn lấy cớ đau thương khi Khang Tư gặp nạn, đến thăm hỏi sự nghiệp của đại ca mình, nhưng không ai không biết hắn tới là để tranh đoạt quyền lực.

Mà bởi vì cái gì cũng không biết, cho nên tâm tình Áo Kha Nhĩ phi thường tốt, giờ phút này chỉ đứng ở đỉnh mép thuyền, ngắm nhìn bờ biển lục địa mênh mông bát ngát phía trước.

Nhìn một hồi, Áo Kha Nhĩ không kìm nổi hào hùng vươn tay phải ra, năm ngón tay mở rộng, cổ tay chậm rãi cong lên nắm năm ngón tay lại một chỗ, giống như nắm khối lục địa kia ở trong tay vậy. Mà thời điểm làm động tác này, trong miệng hắn cũng đồng thời than nhẹ nói:

- Ngươi! Rồi sẽ thuộc về ta!

Nhìn hào quang nóng rực từ trong hai mắt hắn phát ra, cùng với thân thể không ngừng run rẩy kia, là có thể biết hiện tại hắn kích động cỡ nào.

Quyển 14: Sở Hữu Địa Đồ.

257. Chương 257: Lòng Lang Dạ Sói. (1+2)

Nơi bến cảng quân sự lớn nhất Đông Nam ngũ tỉnh, giờ phút này tất cả chiến thuyền của Đông Nam phủ Đại đô đốc đều đã xuất cảng, ở trên biển xếp thành đội hình chào đón.

Tuy nhiên, đây chỉ là hình thức cho người ngoài xem, thực ra thủy binh trên chiến thuyền, tất cả đều được các sĩ quan ra nghiêm lệnh tập trung tinh thần chuẩn bị tùy thời có thể phát đông công kích chiến đấu.

Những thủy binh trên thuyền cùng tất cả sĩ quan đều biết rõ mình lần này đối mặt với ai, đối với loại người muốn tranh đoạt quyền lực trong tương lai này, những người ở đây đều không có bất cứ hảo cảm nào.

Thủy binh xuất thân bản thổ đế quốc không cần phải nói, bọn họ tuyệt đối sẽ không phục tùng một thủ tướng xa lạ thuộc ngoại hệ, mà thủy binh xuất thân bán đảo Phi Ba, cũng không thích tên nhị đệ của chủ công này, kỳ thực chỉ là một trong những gia thần của Lôi gia trở thành chủ công mới của mình.

Thực ra nói đến cũng bởi, Áo Kha Nhĩ vì sao không thể phát huy thân phận nhị đệ của Khang Tư đến mức tận cùng, đạt được sự tán đồng của thủ hạ Khang Tư, một là bởi tính chân thực không cao, hai là địa vị không cao, ba là không có lập được công lao gì lớn.

Chỉ cần nghĩ tới Áo Kha Nhĩ ở bán đảo Phi Ba nhiều thời gian như vậy, cũng chỉ là một gia thần trung cấp, cũng hiểu rõ Áo Kha Nhĩ có tiếng nói thấp như thế nào.

Một người không danh tiếng không địa vị như vậy, hơn nữa thân phận huynh đệ chủ công cũng chỉ là kết bái, muốn bằng vào một thân phận như vậy chiếm được quyền lãnh đạo thế lực của chủ công sao?

Nằm mơ!

Bởi vì những nguyên do này, cho nên thành viên cao thấp của phủ Đại đô đốc, đối với Áo Kha Nhĩ không có một tia hảo cảm nào, cũng không trách bọ họ có hành động chuẩn bị chiến đấu như thế.

Trên bến cảng tập trung nhân viên quân chính phủ đô đốc, chẳng những không có không khí khẩn trương đề phòng như những binh lính, cũng không có loại kính cẩn nghênh đón quyền quý gì, ngược lại ngoại trừ mấy người đứng thẳng yên lặng không hé răng ra, những người khác toàn bộ đều là nhóm ba nhóm năm tụ tập cùng một chỗ tán gẫu.

Hơn nữa, mấy người bất động, chính là Tương Văn, Liễu Thanh Dương, Bỉ Khố Đức.

Ba người này tuy rằng cũng không vui lòng nghênh đón Áo Kha Nhĩ, nhưng ai kêu đối phương có được thân phận nhị đệ chủ công chứ? Nếu không nghênh đón, có chút hương vị không để chủ công vào mắt rồi.

Tuy ràng chủ công mất tích, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều lấy danh nghĩa chủ công tập trung một chỗ, bọn họ làm sao có thể tự vả vào miệng mình được đây?

Về chuyện đám thủ hạ lo lắng đối phương đoạt quyền, ba người bọn họ lại căn bản không lo lắng như vậy.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, hiện tại phủ Đại đô đốc nhiều cơ cấu như vậy, đều là chế ước với nhau, đoàn kết với nhau, bất cứ một cơ cấu nào cũng chỉ có khả năng hoạt động trong phạm vị của mình.

Trừ khi Khang Tư một lần nữa xuất hiện, bằng không ai cũng đừng nghĩ tới một lần nữa thu hồi quyền lợi, ngay cả con trai của Khang Tư cũng không được, càng không cần nói chỉ là một anh em kết nghĩa.

Đúng lúc này, một con thuyền buồm mui trần từ trên mặt biển đi tới.

Vừa thấy lá cờ lớn có chữ Lôi trên đỉnh buồm, mọi người trên bến cảng lập tức khôi phục hàng ngũ, bày ra một thần thái trang nghiêm hành lễ với lá cờ kia.

Mà những chiến thuyền trên mặt biển lại sớm đánh tín hiệu cờ nghênh đón, đám thủy binh đều ưỡn ngực thẳng lưng, chuẩn bị bắt tay vào làm, ngẩng đầu đứng ở trên boong tàu, thoạt nhìn bề ngoài, vẻ mặt bọn họ đều là thần thái sùng kính.

Nhưng nếu nhìn thấy đám thủy binh đứng nấp phía sau, trong tay cầm vũ khí, liền biết bọn họ vẫn vô cùng đề phòng như cũ.

Đứng ở thuyền đầu tiên Áo Kha Nhĩ vẻ mặt làm bộ rụt rè mỉm cười vẫy tay với đám thủy binh đó, tuy nhiên mới hưng phấn trong chốc lát, hắn liền phát hiện ánh mắt những thủy binh đó cũng không nhìn trên người mình, mà toàn bộ tập trung ở chữ Lôi trên đỉnh thuyền kia.

Áo Kha Nhĩ thầm mắng một tiếng, nhưng vẫn như cũ tiếp tục duy trì mỉm cười vẫy tay, dù sao hắn không ngu xuẩn đến mức lập tức nghiêm mặt tỏ vẻ bất mãn được.

Khi thuyền được dẫn đường tiến vào bến cảng, Áo Kha Nhĩ ở thuyền đầu có thể dễ dàng nhìn thấy tiến đến nghênh đón mình trên bến cảng có những người nào.

Nhìn thấy những đại đầu mục như Tương Văn, Bỉ Khố Đức bộ dáng cung kính đứng đợi mình trên bến cảng, Áo Kha Nhĩ vốn đang bị đám thủy binh khiến cho có chút lo lắng, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn thấy thần thái những đại đầu mục đó, hắn là phải hoan nghênh chính mình, dù sao không có một đầu lĩnh điều hành, đối với tập thể này căn bản không có bất cứ lợi ích gì nha.

Hắc hắc, chỉ cần thừa nhận mình là tân thủ lãnh, thân phận địa vị vừa xác nhận, trên danh nghĩa hay không trên danh nghĩa cũng không tới phiên bọn họ làm chủ nữa.

Thuyền cập bến neo đậu xong, vẻ hăng hái trên mặt Áo Kha Nhĩ lập tức tiêu thất, thay vào đó là thần thái cực kỳ bi thương, sau đó giống như toàn thân vô lực, dưới sự dìu đỡ của Liệt Văn, An Đạt rời thuyền đi tới trước mặt mọi người.

Đến khi nhìn thấy Tương Văn, hắn không kìm nổi sửng sốt một chút.

Vài năm không thấy, người này vốn chỉ là một nàng hầu xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh Khang Tư, không ngờ trở nên càng thêm mỹ mạo, hơn nữa trên người lại thêm một phong phạm lãnh diễm hút hồn, Tương Văn khiến cho người khác càng nhìn càng không thể quên, nhưng lại không có bất cứ tâm tình nhìn trộm nào, thật sự là làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc nha.

Đương nhiên, sửng sốt như vậy chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Ở trước mặt những văn võ bá quan lệ thuộc trực tiếp Khang Tư này, Áo Kha Nhĩ chính là xoay chuyển giữa buồn vui lẫn lộn, cho nên mọi người căn bản nhìn không ra tâm tư của hắn là đang suy nghĩ cái gì, nhìn thấy hắn khóc không ra nước mắt, bộ dáng cực kỳ bi thương.

Tương Văn cùng Liễu Thanh Dương nhìn thấy bộ dạng Áo Kha Nhĩ khóc lóc chảy nước mắt, thần sắc đều không có biến hóa, chỉ có Bỉ Khố Đức đầu tiên là sửng sốt, sau đó trong mắt hiện lên một tia thần sắc khinh bỉ, sau đó cũng khôi phục bình tĩnh.

Áo Kha Nhĩ còn đang cân nhắc mình nên biểu hiện bi thương thế nào đối với chuyện Khang Tư rời đi, còn có hồi ức cẩm tình huynh đệ thâm trầm, nhưng hắn còn chưa kịp nói, Tương Văn đã cầm đầu hô lên:

- Hoan nghênh Áo Kha Nhĩ đại nhân quang lâm địa giới Đông Nam Đại đô đốc.

Sau đó các quan viên lập tức hô theo, hơn nữa hô xong, còn có mấy thị nữ xinh đẹp tiến lên tặng hoa tươi cho Áo Kha Nhĩ.

Áo Kha Nhĩ vốn đang nghẹn ngào bị chiêu đãi như vậy biến thành một chút choáng váng, nhưng hắn lập tức hiểu được, cái đinh trong mắt không kìm nổi lộ ra một tia thần sắc ác độc.

Tới rồi tình trạng này, kẻ ngu cũng biết là người ta không chào đón mình đến đảm nhiệm thủ lĩnh, bằng không làm gì có nghi thức hoan nghênh quang lâm.

Đây hoàn toàn là coi mình như người ngoài, ngay cả thân phận nhị đệ Khang Tư cũng không thừa nhận.

An Đạt ở bên cạnh cũng không phải vô cùng ngu xuẩn, lời này của Tương Văn có ý tứ gì hắn đương nhiên hiểu rõ, chủ tử của mình có chút khó nói, mình lại có thể trực tiếp tỏ vẻ bất mãn, cho nên ánh mắt trợn lên định chửi mắng, tuy nhiên lại bị Liệt Văn vội vàng kéo ngăn lại.

Liệt Văn vừa nháy mắt, vừa chửi bậy trong lòng: ” Mẹ nó! Lúc muốn ngươi thông minh thì ngươi ngu xuẩn, lúc muốn ngươi ngu xuẩn thì ngươi lại thông minh, hiện tại là lúc để ngươi nói xen vào sao?”.

An Đạt tuy rằng thái độ làm người có chút ngay thẳng, nhưng cũng không phải người xem không hiểu ánh mắt người khác, bị huynh đệ lôi kéo lập tức không hé răng nữa.

Áo Kha Nhĩ không để ý đến hai thân tín của mình đang trao đổi, mà một bộ cảm khái cùng mệt mỏi nói:

- Cẩm ơn Tương Văn đại nhân hoan nghênh, Ôi! Đi theo đại ca ra ngoài phiêu bạt nhiều năm như vậy, cuối cùng về tới đế quốc, nhưng không nghĩ tới đại ca hắn lại không còn.

Nghẹn ngào một chút, Áo Kha Nhĩ rung đùi đắc ý, như là cưỡng chế bi thương tiếp tục nói:

- Ai! Đây cũng là số mệnh, tuy nhiên nếu đại ca đã mất, thân là huynh đệ của đại ca, ta cũng liền cố mà làm, không biết tự lượng sức mình đi ra gánh vác di chí của đại ca, tránh cho mất đi đầu lĩnh cả tổ chức tan rã, khiến đại ca không yên lòng. Đương nhiên, không thể thiếu những thần chúc hết dạ trung thành với đại ca như các ngươi hỗ trợ được.

Nói xong những lời này, Áo Kha Nhĩ không kìm nổi tự đắc hơn: Hừ hừ! Ngươi không thừa nhận? Lão tử liền trực tiếp mở miệng, để xem ngươi cự tuyệt thế nào!

Lời này của Áo Kha Nhĩ vừa ra, ngay cả Liễu Thanh Dương cũng thay đổi sắc mặt, càng không nói những quan viên khác.

Người này cũng thật không biết xấu hổ? Cũng không hỏi xem những người mình ở đây có đồng ý hay không đồng ý, không ngờ dám nói phải kế thừa di chí của chủ công?

Chỉ sợ hắn vốn là nghĩ tới khi gạo nấu thành cơm, trước tiên đặt mình lên vị trí này, để cho những người mình ngại ngùng không dám cự tuyệt đây!

Đương nhiên, cũng không thiếu người linh hoạt nghe ra ý tứ của Áo Kha Nhĩ, tuy nhiên những người nghe ra ngoại trừ khinh bỉ ra, đa số còn là khinh thường.

Người này nghĩ rằng phủ Đại đô đốc bởi vì không có chủ công mà sẽ tan rã sao? Nghĩ muốn làm một cái biểu tượng sao?

Xin ngươi! Không biết chi tiết chúng ta còn dám nói lung tung, còn muốn vọng tưởng trở thành thủ lĩnh, thật sự quá mức tự cho là đúng rồi?

Tương Văn không có đáp lại lời Áo Kha Nhĩ, chỉ lạnh lùng cười cười, quay đầu nói với quan liêu phía sau:

- Làm cái gì vậy? Thấy huynh đệ Lôi gia chúng ta đến đây, tại sao không đi tiếp đón bọn họ một chút? Lên thuyền nói cho bọn họ không cần khách sáo như vậy, Lôi gia là chủ thượng, Đông Nam ngũ tỉnh cũng là chủ thượng, đến nơi đây chẳng khác nào đến nhà mình, không cần giống như khách khiến cho người ta chê cười như vậy!

Nghe nói như thế tất cả người bên phía Áo Kha Nhĩ đều biến sắc.

Cái gì kêu huynh đệ Lôi gia? Đây chẳng phải là muốn chia cắt thủ hạ của mình với chính mình sao? Muốn lôi kéo người từ chính tay mình nha?

Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ liền rất nhanh mỉm cười nhìn những thủ hạ phủ Đại đô đốc đi lên thuyền nhắn mệnh lệnh.

Hừ! Những người này nghĩ rằng thủ hạ của mình đều là người của Lôi gia sao? Ta còn không có ngu ngốc đến mức vận chuyển miễn phí người Lôi gia đến nơi này, trên những chiến thuyền đó, không phải tộc nhân của mình thì chính là những gia thần binh lính hoàn toàn thần phục mình, muốn lôi kéo bọn họ sao? Không có dễ dàng như vậy!

Cùng Áo Kha Nhĩ suy nghĩ giống nhau, binh lính có thể được hắn mang tới, không phải tộc nhân của hắn, chính là gia thần hoàn toàn đầu nhập vào hắn, thủ hạ bên phía Tương Văn lên thuyền la lên khiến cho một trận xôn xao, nhưng ngay cả một người đi theo bọn họ rời thuyền cũng không có.

Nhìn thủ hạ ủ rũ trở về bẩm báo, văn võ bá quan bên phía Tương Văn sắc mặt xanh lại.

Áo Kha Nhĩ có chút đắc ý nói:

- Ai nha! không cần phiền chư vị đại nhân, những người đó đều là người chưa thấy qua mặt các vị đại nhân, để bọn họ đổ bộ lên bờ, thấy nơi này xinh đẹp như vậy e rằng sẽ sợ tới mức chân nhũn ra, hơn nữa thuế ruộng cũng không thiếu, hay là tùy tiện cấp cho một khối thổ địa bố trí cho bọn họ là tốt lắm rồi.

Chết tiệt! Không ngờ dám muốn bằng vào những người này chiếm đoạt địa bàn? Thật sự là không biết chữ "chết" viết như thế nào mà!

Văn võ bá quan bên phía Tương Văn đối với nhị đệ chủ công dã tâm bừng bừng này, thật sự là phải chán ghét bao nhiêu thì chán ghét bấy nhiêu, hận không thể lập tức chém giết người này ngay tại đương trường.

Chỉ là, nói như vậy, chính những người mình cho dù hoàn toàn thoát ly chủ công, như vậy mới có thể đắc tội Lôi gia trên bán đảo Phi Ba được.

Phải biết rằng, hiện tại lương thực phủ Đại đô đốc đều là Lôi gia trợ giúp, trong thời đại này một khi xuất hiện nguy cơ lương thực, vậy cũng không làm được việc gì, chờ tự tan vỡ đi.

Hơn nữa quan trọng nhất là những người tới hiển nhiên đều là vây cánh của hắn, giết hắn, những binh lính trên thuyền kia khẳng định sẽ báo thù, tuy nói sẽ đánh không thắng, nhưng vùng duyên hải bị đánh cho nát bét cũng có thể khẳng định, bản thân mình nhiều kẻ thù bên ngoài như vậy, còn muốn tạo nội chiến, thật là có chút phiền toái đây.

Văn võ bá quan đương nhiên hiểu được chuyện như vậy, cũng biết hiện tại việc này không có khả năng họp thương thảo giải quyết, nhất định phải làm ra phản ứng trước, mà hiện tại có thể làm chủ, cũng chỉ có một người.

Vì thế, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Tương Văn.

Tuy rằng Tương Văn bình thường không thường xuyên tham dự sự vụ thủ các, nhưng hắn nắm trong tay hệ thống tình báo, hệ thống mật vệ, hệ thống nội vệ, đồng thời còn có quan hệ tốt đẹp với hệ thống tài chính, cũng thật sự là một đại ca lớn, chỉ cần hắn lên tiếng, thủ các không thể không đồng ý.

Tương Văn đương nhiên hiểu rõ tình huống hiện tại, cũng hiểu được địa vị chính mình, vì thế gật đầu nói:

- Nếu Áo Kha Nhĩ đại nhân cùng với binh lính dưới trướng của ngài không muốn về phủ Đại đô đốc, như vậy xin mời di chuyển đến đóng quân tại quận Văn Tân tỉnh Hải Tân đi, nơi đó có bến cảng nhỏ, các ngươi không cần rời thuyền là có thể đến đó.

Tương Văn nhẹ nhàng nói một câu, văn võ bá quan phủ Đại đô đốc tất cả đều lộ ra một vẻ vui sướng khi người gặp họa, mà bên phía Áo Kha Nhĩ thì sắc mặt rất khó coi.

Ai cũng biết, quân Văn Tân tiếp giáp với Sơn Việt Quốc, mà những người vùng núi Sơn Việt Quốc này, người nào cũng điên cuồng như quỷ vậy, bình thường không có việc gì đều chạy đến cướp bóc một phen, hiện tại hỗn loạn như vạy càng không cần phải nói, để Áo Kha Nhĩ bố trí ở nơi đó quả thực chính là mượn đao giết người nha!

Áo Kha Nhĩ vừa định kháng nghị, nhưng Tương Văn liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Nghe nói ở nơi đó có một chi quân đội vũ trang dân tộc thiểu số của đế quốc cấu kết với người vùng núi, hy vọng Áo Kha Nhĩ đại nhân có thể giúp quận Văn Tân yên ổn lại.

Lời này vừa ra, khiến cho Áo Kha Nhĩ, Liệt Văn cùng những người biết chi tiết lập tức mồ hôi lạnh ứa ra.

Người này biết nội tình của mình?

Trong lòng Áo Kha Nhĩ nổ loạn lên, hắn thực không nghĩ tới Tương Văn không ngờ lợi hại đến mức này.

Phải biết rằng, chuyện mình phái tộc nhân vào trong vùng núi, ngoại trừ tộc nhân của mình ra vốn không có bất cứ người ngoài nào biết được, mà chính những tộc nhân này, cũng hàm ý là bởi vì Khang Tư ra lệnh, ngoại trừ thân tín bên người ra, căn bản không có khả năng có người biết ý tứ mình làm như vậy.

Vì cái gì mà Tương Văn lại lại biết?

Nếu nói chính tộc nhân mình nói ra, Áo Kha Nhĩ không tin, bởi vì tộc nhân của mình là vinh nhục một thể, mình tốt bọn họ cũng tốt, mình xong đời bọn họ cũng xong đời, cho nên căn bản không có khả năng bán đứng mình nhưng Tương Văn làm thế nào biết được?

Chẳng lẽ những tên mật vệ kia của hắn lợi hại như thế?

Hay là nói, hắn căn bản cho tới bây giờ vốn không có buông tha giám thị đối với mình?

Áo Kha Nhĩ tuy rằng trong lòng bối rối không chịu nổi, nhưng trên mặt lại bình tình cảm tạ Tương Văn:

- Cảm ơn Tương Văn đại nhân chấp thuận, như vậy ta để cho binh lính thủ hạ đến quân Văn Tân trước vậy, về sau có cái gì sai phái xin cứ phân phó, dù sao ta cũng là một thành viên trong hệ thống của đại ca.

Ai cũng biết ý tứ cua Áo Kha Nhĩ khi nói lời này, cho thấy hắn tuy rằng tự lập, nhưng hắn cũng nguyện ý lộ vẻ vẫn thuộc hệ thống Khang Tư, dù sao ở đế quốc, hắn với chút người ấy nếu phải tự lập, chỉ sợ sẽ bị người tiêu diệt trước tiên.

Dù sao người có tâm vẫn cho rằng Áo Kha Nhĩ chưa từ bỏ ý định, muốn bằng số binh lực đó gia nhập hệ thống Khang Tư, như vậy hắn liền có cơ hội trở thành thủ lĩnh, tuy nhiên mọi người cũng không có thực để ý vấn đề đó.

Cho dù ngươi vào được thủ các thì sao chứ, chẳng lẽ một người ngoài đến như ngươi còn có thể khống chế toàn bộ thủ các được sao? Hiện tại thủ các, trừ khi chủ nhân sống lại, bằng không ngay cả Tương Văn cũng vô pháp khống chế toàn bộ thủ các.

Nếu hai bên đã quyết định phạm vi quyền lực cùng thế lực, như vậy không khí vốn khẩn trương liền tiêu thất, hai bên cũng bắt đầu nói chuyện nhiều hơn.

Đương nhiên, trong đó tránh không được có chút hành vi nói trái nhìn phải tìm hiểu tình báo đối phương.

Ngay từ đầu còn không có gì, nhưng sau đó Tương Văn hỏi vài câu mấu chốt, đều khiến người bên phía Áo Kha Nhĩ mồ hôi lạnh ứa ra, bởi vì mấy vấn đề này liên quan đến những chuyện tình rất ít người mới biết được, khiến đám người Áo Kha Nhĩ biết đại bộ phận việc mình làm đều rơi vào mắt Tương Văn rồi.

Biết đây là Tương Văn cảnh cáo mình không được xằng bậy, Áo Kha Nhĩ có chút run sợ trong lòng, kinh hãi ngay cả chuyện mình thông đồng với mật giáo cũng bị Tương Văn biết, tuy nhiên Tương Văn thật ra không có nói bất cứ chuyện gì về phương diện này, khiến Áo Kha Nhĩ hơi nhẹ nhàng thở ra.

Phải biết rằng, mật giáo chính là con át chủ bài chưa lật của hắn, nếu điều này cũng để người ta biết được, vậy mình cũng không còn gì để chơi, chờ bị người biết rõ lột da hủy cốt đi.

Mật vệ!

Mình nhất định phải có được mật vệ!

Nghĩ tới Tương Văn là bằng vào cái gì mới tìm hiểu được tình hình như thế, Áo Kha Nhĩ hận không thể lập tức truyền lệnh bức bách gia tộc sĩ quan quân đội Lôi gia, cho dù có phải đắc tội với đại chúng Lôi gia, cũng phải lấy được phương pháp đào tạo mật vệ của bọn họ!

Những mật vệ đó thật sự rất hữu dụng, những ác ma ngu xuẩn kia so sánh với những mật vệ này, ngay cả rắm cũng không bằng!

Chỉ là, bức bách gia tộc sĩ quan quân đội nhất định phải cẩn thận, bằng không bị Tương Văn biết được, khẳng định trước tiên sẽ tiêu diệt chính mình.

Lúc này, Nguyên soái đại nhân đang ở xa ngắm nhìn tình hình trên bến cảng.

Hắn lão già thành tinh, vừa thấy bộ dáng hai bên ở bến cảng, cũng biết quan hệ hai bên cũng không hữu hảo, mà khi bọn hắn sau khi không biết nói những chuyện gì liền trở nên nhiệt tình hơn, cũng lập tức đoán ra bọn họ đã thỏa hiệp xong với nhau.

Đối với nhận thức này, Nguyên soái đại nhân không khỏi cười.

Nội bộ có chia rẽ, vậy tốt lắm rồi. Khổ sở mình còn muốn phá hư nhị đệ Khang Tư đăng vị, lại quân mất phủ Đại đô đốc đã tự thành một thể, căn bản sẽ không chấp nhận người ngoài lãnh đọa, xem ra đúng là quan tâm quá sẽ loạn.

Cũng theo lý đó, hắn một Nguyên soái đế quốc khẳng định cũng sẽ không được bọn họ để vào mắt, muốn khống chế bọn họ, hoàng đế bệ hạ cũng quá coi trọng một lão già như hắn rồi.

Tuy nhiên, mình ước thúc bọn họ không nên đầu nhập vào ngoại tộc hoặc bị ngoại tộc khống chế, thậm chí dẫn đường cho bọn họ tấn công ngoại tộc đang như hổ rình mồi xung quanh còn có chút cơ hội, tuy nhiên còn phải xem đám người kia mua hay không mua nét mặt già nua của mình.

Trên bến cảng, Liệt Văn nhìn bốn phía một chút, phát hiện bên cạnh đều là thân tín của mình, mà chủ công đang cùng Tương Văn và đám người quyền quý phủ Đại đô đốc nói chuyện phiếm, căn bản không có người nào chú ý tới mình, lập tức nhân cơ hội nói nhỏ với một thủ hạ bên cạnh:

- Đi! Phái người truyền lệnh cho bên kia chuẩn bị chiến tranh cho tốt.

Nhìn không chớp mắt cho đến khi tên thủ hạ không khiến cho bất cứ người nào chú ý tới lui ra, Liệt Văn mới nhẹ nhàng thở ra, mà An Đạt vẫn chú ý bọn họ tò mò tiến sát lại, huých hắn một cái, thấp giọng nói:

- Có phải sắp chiến hay không? Mẹ nó, ta đã sớm chịu bọn họ đủ rồi, để xem nhất định phải lăng nhục tên đê tiện kia đến chết!

Nói tới đây, An Đạt đã hưng phấn dị thường.

Liệt Văn vốn đang muốn gật đầu, nhìn thấy ánh mắt An Đạt không có hảo ý không ngờ nhìn đúng Tương Văn, không khỏi vội vàng thấp giọng mắng:

- Ngu ngốc! Ngươi nghĩ bậy bạ cái gì? Chúng ta phải đánh chính là nhằm vào người Sơn Việt bên kia.

Đối với tên An Đạt này, Liệt Văn thật sự phi thường buồn rầu, người này có khi rất thông minh, có khi rất ngu ngốc, cũng không biết có phải hắn giả bộ cho người khác nhìn hay không, không ngờ đĩnh đạc lộ vẻ muốn xuống tay với phủ Đại đô đốc, cũng không nghĩ xem mình mới có bao nhiêu người, người ta có bao nhiêu người.

Có lẽ ngay từ đầu có thể là bởi vì đánh bất ngờ khiến đối phương tổn thất thảm trọng, thậm chí còn có thể giết chết những thủ lĩnh như Tương Văn kia, nhưng người ta là chế độ thủ các, sẽ không bởi vì một thủ lĩnh bị chết mà cả hệ thống tan vỡ.

Nói không chừng những lãnh đạo khác kia, còn ước gì có người thay bọn họ quét dọn đối thủ ấy chứ, sau đó hiển nhiên chính là tiêu diệt địch nhân rõ ràng này, hoàn thành nhiệm vụ báo thù, hợp lý lại hợp pháp chiếm cứ vị trí thủ lĩnh đang bỏ không kia.

- A? Sơn Việt bên kia? Sao lại thế?

An Đạt phát hiện mình đoán nhầm chủ ý, không khỏi tò mò hỏi.

- Rất đơn giản, chúng ta trước kia bố trí chút nhân thủ đợi ở phía Sơn Việt, người Sơn Việt cũng không thèm để ý, nhưng phát hiện chúng ta nhiều người như vậy di chuyển địa điểm tới đóng quân tại quận Văn Tân, người Sơn Việt tuyệt đối sẽ không ngồi yên không lý đến, chúng ta liền tiên hạ thủ vi cường, trước tiên khai thác cho chúng ta một cơ sở an toàn, có cơ sở rồi sau đó làm gì cũng có chút dễ dàng hơn.

An Đạt đột nhiên rất thông minh hỏi:

- Quân Văn Tân bởi vì tiếp giáp Sơn Việt Quốc nên rất nghèo khó, chúng ta lấy nơi đó làm cơ sở tại đế quốc, có thể không lý tưởng hay không?

Đối với biểu hiện khi hay khi dở của An Đạt, Liệt Văn cũng đã sớm quen thuộc nên cũng không thèm để ý, tùy ý hỏi:

- Bằng không thì thế nào? Ngoại trừ địa phương này, địa phương khác phủ Đại đô đốc nguyện ý cấp cho sao? Đừng quên hiện tại chúng ta cũng không có bản lĩnh tự quyết định cơ sở ở địa phương nào!

Nói đến đây, Liệt Văn ngắm nhìn bốn phía một chút, sau đó thấp giọng nói:

- Ngươi cũng đừng tưởng rằng Sơn Việt Quốc đều là vùng núi nghèo khó, đừng quên tin tức do người chúng ta bố trí ở đó báo cáo lại, không nói bọn họ sơn sản phong phú, chỉ riêng ý thức những bộ lạc người miền núi không có quốc gia, cũng đủ để cho chúng ta cắn nuốt bọn họ phát triển chính mình.

Cho nên, đừng thấy địa phương đó hiện tại rất nghèo nàn, nhưng chờ chúng ta đứng vững chân, sơn sản cuồn cuộn không ngừng tới cùng sơn binh cường hãn có thể khiến thực lực chúng ta mạnh lên mấy lần đó.

Đúng lúc An Đạt muốn nói gì, tất cả mọi người thấy một kỵ binh trên lưng cắm một cờ phiên hiệu trinh sát quất ngựa chạy lại nơi này, các quan nhỏ bên cạnh lập tức né tránh, mà phỏng chừng toàn bộ đại quan đều tiến gần lại phía Tương Văn, An Đạt, Liệt Văn nháy mắt với nhau, lập tức cũng tiến lại gần hơn.

Kỵ binh đi tới trước mặt Tương Văn, trở mình xuống ngựa, quỳ xuống hô:

- Báo! Quân tình khẩn cấp!

Tương Văn cùng những người bên mình nhìn ba người Áo Kha Nhĩ một chút, phát hiện bọn họ căn bản không có ý rời đi, không khỏi mặt nhăn mày nhíu.

Chết tiệt! Cũng quá không có mắt rồi, đây là tình báo phương bắc chúng ta, ngươi là một người ngoài không ngờ đĩnh đạc đứng nghe?

- Nói đi.

Tương Văn thấy Áo Kha Nhĩ không có ý nhượng bộ, hơn nữa kỵ binh kia lại có thần thái rất vội vàng, nhíu mày lại, phân phó cho kỵ binh nói.

Nhưng mà, trong lòng hắn lại không kìm nổi chửi loạn lên, tuy nhiên đối tượng chửi loạn cũng không phải Áo Kha Nhĩ, mà là thủ các do một tay hắn sáng lập kia.

Nguyên nhân chính là, những người này nhìn thấy mỗi lần mật vệ xuất hiện đều lén lút truyền tin tình báo cho Tương Văn, chính mình lại căn bản không biết chút tin tức gì, chỉ có thể thông qua miệng Tương Văn mới có thể là người thứ hai biết được tin tức, không khỏi phi thường bất mãn, cho nên ngày trước mãnh liệt yêu cầu tình báo quân chính quan trọng, mật vệ phải nói ra với các nhân viên thủ các này.

Không muốn bởi vì một chuyện nhỏ này khiến cho nội chiến, Tương Văn đành phải thỏa hiệp, vì thế xuất hiện hệ thống mật vệ trinh sát không cần che mặt, kỵ binh này chính là một thành viên thuộc hệ thống này, cũng mới có chuyện cái cọc ngày hôm nay.

Được người lãnh đạo trực tiếp cho phép, kỵ sĩ lập tức bẩm báo:

- Rõ! Hôm nay nhận được tin tức, bát đại thổ phỉ đã tạo thành liên quân, chuẩn bị đánh vào Đông Nam ngũ tỉnh chúng ta.

- Cái gì?

Tất cả những người chỉ đạo tình hình đều thần sắc khiếp sợ, chỉ có những người ngoài như Áo Kha Nhĩ có chút nghi hoặc trợn mắt nhìn một chút.

Áo Kha Nhĩ nháy mắt, An Đạt, Liệt Văn lập tức lôi kéo toàn bộ đám quan viên hỏi thăm tin tức.

Bẩm báo quân tình trước nơi đông người, tuy rằng thanh âm có chút nhỏ, nhưng người lỗ tai minh mẫn vẫn có thể nghe thấy, những người này thấy bốn phía đều là người một nhà, cũng liền không để ý nói ra, vì thế lập tức tin bát đại thổ phỉ chuẩn bị tiến công Đông Nam ngũ tỉnh truyền khắp toàn bộ bến cảng.

Nguyên soái ở bên cạnh cũng rất nhanh nghe được tin tức, không khỏi quay sang hỏi tiểu quan bên cạnh kia:

- Bát đại thổ phỉ này là chuyện gì xảy ra? Tại sao ta ở đế đô chưa từng nghe thấy?

Tiểu quan kia có chút khinh thường bĩu môi nói:

- Đó là những thổ phỉ tụ tập ở bên ngoài Đông Nam ngũ tỉnh chúng ta, các ngươi đều sao có khả năng biết được tin tức thổ phỉ.

Nguyên soái sửng sốt một chút, tuy nhiên rất nhanh liền tỉnh ngộ.

Đế đô tiền nhiều lương nhiều binh nhiều thành lại cao, rất an toàn, thổ phỉ đối mặt với thành lớn như vậy chỉ có thể ôm đường mà đi, mà các ngụy đế khác, phạm vi quân phiệt, gần như bắt đầu người ăn thịt người, thổ phỉ cũng sẽ không chạy tới những địa phương đó kiếm lương thực, cho nên, Đông Nam ngũ tỉnh không có thành trì gì, binh lực cũng không hùng hậu, nhưng lương thực cũng rất nhiều liền trở thành mục tiêu tốt nhất cho đám thổ phỉ, có thể nói thổ phỉ năng động xung quanh Đông Nam đều gần như chạy hết lại nơi này.

Khó trách trên đường đi theo thương đội tới nơi đây gần như không có nhìn thấy lưu dân nào, hơn nữa cũng không sai biệt lắm khi tới địa giới Đông Nam ngũ tỉnh lại biến thành cẩn cẩn thận thận, thì ra bên ngoài Đông Nam ngũ tỉnh đầy rẫy thổ phỉ nha.

Nguyên soái nhìn thấy thần sắc thoải mái của tiểu quan, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Các ngươi không sợ thổ phỉ sao? Phải biết rằng, tùy tiện một cỗ thổ phỉ cũng đến mấy vạn người đó. -

Tiểu quan vẻ mặt đắc ý nói:

- Hừ! Cái gì mà mấy vạn người, hiện tại bát đại thổ phỉ này liên hợp lại khẳng định lên tới hơn trăm vạn người, mà toàn bộ lại đều là nam đinh đó! Về phần sợ, ha ha! Đông Nam ngũ tỉnh chúng ta cũng không phải chưa từng đánh với thổ phỉ, những tên thổ phỉ chết tiệt này lần nào triệu tập không phải hơn mười vạn người xâm lấn Đông Nam ngũ tỉnh? Tuy nhiên những tên thổ phỉ đó không phải chết trận, thì cũng là bổ sung nô lệ mới cho chúng ta mà thôi.

Nguyên soái sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hiểu được, chuyện tình Đông Nam phủ Đại đô đốc tự tiện sửa đổi chế độ cả thiên hạ đã sớm biết, xem ra cấp bậc chế độ quả thực đã được thi hành tại Đông Nam ngũ tỉnh rồi, không ngờ bắt nhiều tù binh như vậy làm nô lệ, cũng không sợ bọn họ tạo phản sao!

Tuy nhiên, từ những điều này cũng nhìn ra được thái độ của người Đông Nam phủ Đại đô đốc đối với chiến tranh, trăm vạn thổ phỉ xâm lấn cũng không lưu tâm, vô cùng cường hãn tự tin nha! Nếu lúc trước quân đội đế quốc có khí khái như vậy, tin rằng đế quốc cũng sẽ không trở nên chia năm xẻ bảy như thế này, còn phải chịu bị kẻ thù bên ngoài xâm lấn nữa không?

- Nguyên soái đại nhân, ngài đi ra gặp các vị đại nhân không?

Tiểu quan lại hỏi lại Nguyên soái.

Trong lòng tiểu quan có chút nghi hoặc, Nguyên soái này ngay từ đầu vội vã muốn gặp mặt các thành viên thủ các, nhưng khi đi tới bến cảng lại nói không muốn làm phiền, hiện tại thì sao? Không phải còn muốn quan sát một chút chứ? Còn như vậy nữa ta sẽ bẩm báo hành động của Nguyên soái lên trên, biết đâu còn có thể lập công nữa chứ?

Nguyên soái không có khiến hy vọng lập công của tiểu quan tan vỡ, bởi vì hắn lắc đầu cười nói:

- Hiện tại thủ các hắn là bận rộn chuyện tình bát đại thổ phỉ xâm lấn, chuyện của lão già như ta cũng không có gì, tạm thời không nên làm phiền bọn họ nữa.

Tiểu quan lại giả cười nói:

- Theo ý kiến đại nhân, như vậy hạ quan trước tiên dẫn Nguyên soái đại nhân đi bố trí được không?

- Ừ! Làm phiền rồi.

Nguyên soái liếc mắt nhìn những nhân viên phủ Đại đô đốc tụ tập một chỗ trên bến cảng, mỉm cười đi theo tiểu quan rời đi.

Liệt Văn hỏi thăm được tin tức bát đại thổ phỉ quay lại, nhìn thấy đám người Tương Văn như là lơ đãng rời xa Áo Kha Nhĩ vài bước.

Áo Kha Nhĩ vẫn cố gắng không để ý tiếp tục đuổi theo, bị Liệt Văn giữ lại, giới thiệu tình huống thổ phỉ, còn chưa có bị con số khủng bố trăm vạn thổ phỉ làm cho hoảng sợ, Liệt Văn đã thấp giọng nói tiếp:

- Chủ công! Bọn họ căn bản không để đám thổ phỉ này vào mắt, đều coi thổ phỉ xâm lấn là một cơ hội tốt gia tăng số lượng nô lệ, cho nên bất luận bọn họ nói cái gì, chúng ta cũng phải tỏ vẻ nhất định phải trợ giúp bọn họ.

Áo Kha Nhĩ sửng sốt, Đông Nam phủ Đại đô đốc này chẳng những không để trăm vạn thổ phỉ vào trong mắt, ngược lại cảm thấy đâu là cơ hội tốt để gia tăng nhân số?

Trời ạ! Những thủ hạ của Khang Tư khi nào thì trở nên tự đại như thế?

Hay là, phải nói là trở nên cường đại như thế rồi?

Trăm vạn thổ phỉ, đó chính là một trăm vạn nam định nha, khẳng định chưa chắc không thể so sánh với quân đội Đông Nam, nhưng số lượng này cũng rõ ràng, mỗi người nhổ một miếng nước bọt chỉ sợ cũng có thể dìm chết mấy người người chứ? Không tránh không né đám thổ phỉ như vậy, ngược lại tác chiến cùng với bọn họ? Cho dù đánh thắng cũng không có lợi mà, Liệt Văn đầu bị hư rồi sao?

Nhìn thấy thần sắc Áo Kha Nhĩ, Liệt Văn một trận bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không giải thích:

- Chủ công! Ở bên Đông Nam này, nô lệ có thể đổi tiền, hơn nữa chúng ta cũng cần một lượng lớn nhân thủ trợ giúp chúng ta khai phá quân Văn Tân, mà những nô lệ đó chính là nhân thủ tốt nhất, cuối cùng, chúng ta hỗ trợ như vậy, có thể khiến quân Đông Nam hiểu được, chúng ta cùng bọn họ là người một nhà, mà không phải là địch nhân gì cả!

Áo Kha Nhĩ lập tức tỉnh ngộ gật đầu, những điều khác không trọng yếu, quan trọng nhất chính là để cho quân đội Đông Nam xem như độc lập đó nhìn những người mình là đồng bạn mà không phải địch nhân, chỉ có như vậy mới có cơ hội giúp mình thẩm thấu vào quân Đông Nam nha!

Tình huống sau đó lại khiến cho Áo Kha Nhĩ cam tâm tình nguyện phái binh hỗ trợ, bởi vì người của Đông Nam phủ Đại đô đốc chẳng những không để binh lính dưới thủ hạ của mình tham chiến, ngược lại rất vội vàng nói thổ phỉ xâm lấn quy mô, Áo Kha Nhĩ ngươi hay là nhanh chân dẫn người tới quân Văn Tân thu xếp là tốt nhất, chuyện nơi này không cần ngươi nhúng tay vào.

Xuất hiện việc như vậy, ai cũng biết người ta không chào đón mình, tuy nhiên Áo Kha Nhĩ mặt dày mặc kệ, trực tiếp cho thấy mình còn chưa có bái kiến hai người quen Ngả Lệ Ti (?), Y Ti Na, cũng còn chưa đi tới nơi đại ca biến mất bái tế một chút, làm sao có thể vội vàng rời đi như thế, hơn nữa hiện tại có quân địch xâm lấn, mình thân là nhị đệ Khang Tư, làm sao có thể ngồi yên không lý đến?

Áo Kha Nhĩ không quan tâm phải xuất binh tác chiến hay không, dưới tình huống không nể mặt như vậy, đám người Tương Văn thật đúng là chỉ có thể vuốt mũi chấp nhận.

258. Chương 258: Cuối Cùng Cũng Có Tin Tức. (1+2)

Đông Nam ngũ tỉnh bởi vì là xã hội phồn vinh trong loạn thế, so với nơi nơi thiếu lương thực lại có thể hai bữa ăn no, cho nên thu hút trăm vạn thổ phỉ điên cuồng xâm lấn.

Mà những quân phiệt xung quanh vốn định xuất binh thăm dò Đông Nam ngũ tỉnh một chút, liền thu binh trở về.

Không có ai ngu ngốc đến mức đi tranh đoạt lương thực với những thổ phỉ đó, không phải ai cũng có dũng khí đối mặt với những thổ phỉ gặm cả xương người đó.

Những thế lực xung quanh cũng không phải thu binh lại rồi xong việc, Đông Nam ngũ tỉnh cường đại nhất đối chiến cùng với thổ phỉ khủng bố nhất, những người mình đương nhiên phải thừa dịp thời cơ tốt này, xuất binh khuếch trương địa bàn đoạt lấy thực vật mới là lẽ phải nha, bằng không nuôi nhiều binh lính như vậy để làm gì?

Vì thế, toàn bộ địa giới Đông Nam, gần như cả mười tỉnh lâm vào hỗn chiến.

Những tỉnh kề sát đại thảo nguyên càng không cần phải nói, bị những kỵ binh thảo nguyên không muốn sống đánh cho liên tiếp lui về phía sau, từ trên không nhìn xuống, ngoại trừ đế đô ra, toàn bộ đế quốc gần như không có địa phương nào yên ổn.

Đương nhiên, tình huống như vậy diễn ra khắp thiên hạ cũng không sai biệt lắm, ngoại lệ duy nhất chính là Liên minh Duy Nhĩ Đặc.

Trong khi thiên hạ đều hỗn loạn, Liên minh Duy Nhĩ Đặc có thể nói là quốc gia tiêu sái thoải mái nhất.

Đương nhiên, ở quốc gia này chỉ có người có tiền có quyền mới có khả năng hưởng các loại cảm thụ này, những người tầng lớp dưới tuy rằng sẽ không khổ đến mức không chịu nổi, nhưng cũng chẳng khoái hoạt đến nơi nào.

Trong toàn bộ Liên minh Duy Nhĩ Đặc, gian khổ nhất chính là những tá điền nội địa Duy Nhĩ Đặc.

Duy Nhĩ Đặc trọng thương (Chú trọng buôn bán), cho nên văn hóa, kinh tế, quân sự toàn bộ tập trung tại các bến cảng và thành thị ở vùng duyên hải, hơn nữa những bến cảng thành thị đó còn có các cơ cấu hội nghị, quân đội cùng hành chính. Cho nên mới nói Duy Nhĩ Đặc là một quốc gia chỉnh thể, còn không bằng nói là một liên minh bến cảng

Nội địa Duy Nhĩ Đặc là những khu đất ít người, tuy rằng không ai nguyện ý đào bới thức ăn trong đất, nhưng chung quy không có khả năng đưa vận mệnh của những thức ăn trọng yếu này vào trong tay người khác, hơn nữa mua bán lương thực một khi mở rộng, vậy cũng là một khoản sinh ý dồi dào. Cho nên rất nhiều thương đoàn thất bại trong giao tranh ở bến cảng đều đã chạy đến đất liền thành lập trang viên canh tác lương thực.

Tuy rằng trời phạt mang tới ảnh hưởng khắp thiên hạ, nhưng ai kêu Duy Nhĩ Đặc có tiền, bị trời phạt hủy hoại bến cảng, đầu tiên phải sửa chữa lại, sau đó từ những đồn điền đó chiếm được một khoản vay rất lớn, dần dần khôi phục bộ dáng trước kia.

Đối với những trang viên cho vay, là tốc độ nhanh nhất Duy Nhĩ Đặc từ trước tới nay, dù sao tất cả mọi người biết, nếu không có lương thực, Duy Nhĩ Đặc có nhiều tiền hơn cũng là vô ích, cho nên các quốc gia khác bởi vì ngập úng thiên tai khiến cho dân loạn, mà thời điểm dân loạn càng làm cho trời đất hoang phế, đồn điền Duy Nhĩ Đặc đã trồng lên lúa mì non, đám nông phu cũng đã bắt đầu lao động.

An Tái Kháng quan sát mảnh thổ địa mênh mông bát ngát, xanh biếc đến mê người trước mặt, vạn phần vừa lòng cười nói:

- Nhìn xem những bông lúa mì non đó thật cường tráng nha, chỉ cần mưa thuận gió hòa, đến lúc thu hoạch sẽ là một mùa bội thu, những đồn điền này sản lượng lớn sẽ giúp cho Đông Nam ngũ tỉnh càng ngày càng tăng nhiều dân chúng đây.

Lai Nhĩ Ôn Chí ở bên cạnh lại không có phần vui mừng đó, mà là thần sắc phức tạp nhìn An Tái Kháng.

Sau khi tin tức Khang Tư bị long quyển phong cuốn đi truyền đến, hắn không ít lần khuyên An Tái Kháng không cần duy trì Đông Nam ngũ tỉnh hoạt động giống như truyền máu nữa. -

Người ngoài không rõ lắm, chính những người mình ai chẳng biết, nếu không có An Tái Kháng lãnh đạo sớm đánh vào các thương đoàn trên các bến cảng thành thị Duy Nhĩ Đặc, Đông Nam ngũ tỉnh căn bản sẽ không càng ngày càng lớn mạnh như thế.

Lúc này khắp thiên hạ đều hỗn loạn không chịu nổi, binh khí lương thảo của bọn họ là từ đâu tới? Còn không phải do chính những người mình bán mạng không quản vất vả giành được sao!

Đã có công lao rất lớn như thế, sau khi Khang Tư đi rồi, mấy tên kia cướp di sản của Khang Tư, chẳng những một tiếng cảm kích cũng không có, ngược lại như là đương nhiên tiếp tục hưởng thụ An Tái Kháng tiếp máu.

Nếu chỉ có như vậy còn chưa tính, dù sao cũng là vì xây dựng hệ thống Khang Tư, nhưng địa vị lãnh đọa như Khang Tư lại không có phần An Tái Kháng, ngay cả vị trí bên cạnh cũng không có, có chỉ là một cái thân phận tam đệ Khang Tư không dùng để làm gì.

Đáng tiếc Lai Nhĩ Ôn Chí khuyên bảo căn bản không có tác dụng, An Tái Kháng vẫn làm theo ý mình.

Kỳ thật trải qua mấy năm nay phát triển, An Tái Kháng lấy danh nghĩa thành lập các loại thương đoàn dưới trướng, đã trải rộng toàn bộ tất cả bến cảng thành thị Duy Nhĩ Đặc, hơn nữa những thương đoàn đó còn đều xây dựng vô số đồn điền trong nội địa Duy Nhĩ Đặc.

Nếu thống kê toàn bộ hệ thống, các thương đoàn của An Tái Kháng chiếm cứ 1% quyền lợi cùng tài phú toàn bộ bến cảng thành thị Duy Nhĩ Đặc. Hơn nữa còn chiếm 7% đồng ruộng toàn Liên minh Duy Nhĩ Đặc.

Đừng thấy những con số đó rất nhỏ, ngẫm lại Liên minh Duy Nhĩ Đặc chính là trở thành thiên hạ cường đại nhất, mà chiếm 1% quyền uy này, có thể thấy đây là lực lượng khủng bố cỡ nào.

Cỗ lực lượng này, hiện tại nắm trong tay An Tái Kháng, ngay cả dùng cỗ lực lượng này để xưng vương xưng đế cũng không phải việc khó!

Lai Nhĩ Ôn Chí lắc đầu nói:

- Chủ công! Ngươi đến giờ vẫn cho rằng bị long quyển phong cuốn đi còn có thể sống sót sao?

An Tái Kháng cười nói:

- Ha ha! Ngươi nha, phải có lòng tin với đại ca của ta chứ, ngẫm lại trước kia hắn từ trên vách núi cao như vậy rơi xuống, nhưng lại không rơi xuống biển như chúng ta, mà là rơi vào trong rừng rậm, hắn không phải cũng bình yên vô sự sao? Chuyện khó tin như thế cũng có thể phát sinh, vậy thì bị long quyển phong cuốn đi hắn vẫn sống sót lại có gì kỳ quái?

Lai Nhĩ Ôn Chí đối với chuyện này chỉ có thể không nói gì, chính chủ công hắn nói cũng có lý, nếu loại chuyện tình không thể xảy ra kia mà vẫn có thể sống sót, vậy long quyển phong trên biển vì cái gì không thế?

Tuy nhiên Lai Nhĩ Ôn Chí vẫn thầm than một tiếng:

- Chủ công! Nếu đại gia không chết, vậy hắn đi nơi nào? Vì cái gì không phái người trở về truyền tin? Sự kiện long quyển phong kia đến giờ đã gần một năm, thời gian lâu như vậy, điểm xuất phát cho dù là tận cùng thế giới cũng có thể đến nơi chúng ta rồi, nhưng hiện tại một chút tin tức cũng không có.

- Hắc! Kỳ thật lấy cảm giác của ta mà nói, đại ca hắn tới phần đất bên ngoài rồi, khẳng định đã vứt chúng ta ra khỏi đầu, tự mình sống một cuộc sống khoái hoạt.

An Tái Kháng cười rộ lên, chứng kiến Lai Nhĩ Ôn Chí vẻ mặt nghi hoặc, không khỏi thở dài:

- Kỳ thật ngươi nghĩ tới tính cách đại ca của ta liền hiểu được, dựa theo nhận thức của mọi người, bị long quyển phong cuốn đi, dù thế nào cũng là chết, cho dù bất tử cũng là toàn thân tàn tật. Người nhìn thấy đại ca biến mất có rất nhiều, dựa theo lệ thường, thủ lĩnh thế lực giống như đại ca không có con nối dõi sau khi bị người xác nhận tử vong, ngươi nói xem thế lực đó sẽ như thế nào?

Lai Nhĩ Ôn Chí lơ đễnh nói:

- Còn có thể như thế nào? Không phải chia năm xẻ bảy thì là xuất hiện người lãnh đạo mới.

- Như vậy thế lực này sau khi hoặc là chia năm xẻ bảy hoặc là xuất hiện người lãnh đạo mới, giả sử người lãnh đạo mới xuất hiện, ngươi nói xem thế lực mới sẽ đối đãi với người lãnh đạo cũ thế nào?

An Tái Kháng hỏi tiếp.

- Nếu thế lực này chia năm xẻ bảy, sẽ đối với thủ lĩnh cũ không nói như hội nghị được, nhưng nếu thế lực này đã đổi thủ lĩnh mới, vậy thủ lĩnh củ kia chỉ có kết cục bị giết chết, bởi vì vốn sau khi thế lực thay đổi thủ lĩnh mới những thành viên quan trọng còn lại đều xem như phản đồ, không ai nguyện ý thủ lĩnh cũ còn có thể sống vui vẻ.

Lai Nhĩ Ôn Chí nói đến đây, đột nhiên sửng sốt có chút chần chờ nói:

- Không phải ý ngài nói là, đại gia sợ bị người giết chết mới không truyền tin tức xấu về?

An Tái Kháng bất đắc dĩ nói:

- Ôi! Tình huống ngươi nói kia chỉ có thủ lĩnh yếu đuối mới có thể làm, người giống như đại ca nếu một lần nữa xuất hiện, cùng lắm chỉ là nội chiến mà thôi, mà đại vốn là người đối với quyền thế lớn căn bản không để ý chút nào, nếu hắn xuất hiện liền xảy ra nội chiên, như vậy hắn đương nhiên không muốn xuất hiện rồi.

Lai Nhĩ Ôn Chí có chút choáng váng:

- Đại gia là người thiện lương như vậy sao?

Liếc mắt nhìn thân tín một cái, An Tái Kháng có chút khinh thường nói:

- Làm sao? Thấy đại ca ta hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, đầu người chất thành đống liền nghĩ rằng đại ca là người hung tàn sao? ngươi không có dẫn binh đánh giặc nha, đôi khi chỉ có làm như vậy mới có thể tránh được tổn thương nhiều hơn nữa, tuy nhiên biết rõ là đạo lý này, đối với ngươi cũng vô pháp làm được, cho nên ta mới có thể chuyên tâm vào chuyện kiếm tiền cho nhanh.

- Ách! Nhưng hiện tại Đông Nam ngũ tỉnh còn nằm trong khống chế của Tương Văn tiểu thư, mà Lôi gia vẫn nguyện trung thành với đại gia như trước, chỉ cần đại gia xuất hiện, hai cỗ thế lực này lại một lần nữa trở lại ôm ấp đại gia, nếu như vậy vì sao đại gia còn không xuất hiện?

Lai Nhĩ Ôn Chí vẫn muốn xóa đi tưởng niệm Khang Tư vẫn còn sống trong đầu An Tái Kháng.

- Theo ta, đại ca không biết bị long quyển phong mang đi nơi nào, ngươi nói xem hắn làm sao biết Đông Nam ngũ tỉnh cùng Lôi gia vẫn nguyện trung thành với hắn như cũ chứ? Nếu không biết tin tức, đại ca đương nhiên là nghĩ rằng thế lực vốn không còn sót lại chút ý tứ hàm xúc nào về mình bởi vì mình xuất hiện liền xảy ra nội chiến, cho nên đương nhiên sẽ không xuất hiện.

- Vậy ngài cứ tiếp tục làm như vậy mãi sao? Nếu đại gia cả đời không xuất hiện nữa thì sao?

Lai Nhĩ Ôn Chí hỏi.

- Nhân vật như đại ca, bất kể ở địa phương nào cũng trở nên nổi bật, đến khi thương đoàn của chúng ta trải rộng khắp thiên hạ khẳng định có thể biết được tin tức của đại ca, đến lúc đó giao hết những thương đoàn này cho đại ca, ta có thể về hưu rồi, sẽ cùng Tiểu Cầm đi hưởng thụ cuộc sống.

An Tái Kháng có chút khát khao nói.

- Vâng! Như thế là biện pháp tốt nhất, như vậy chủ công, vì có thể mau chóng được cùng chủ mẫu đi hưởng thụ cuộc sống, ngài cần phải liều mạng mở rộng số lượng thương đoàn đi. Hiện tại những thương đoàn trong tay chúng ta đã trải rộng toàn bộ Liên minh Duy Nhĩ Đặc, cố gắng một chút liền trải rộng đế quốc Áo Đặc Mạn, cố gắng thêm chút nữa liền trải rộng toàn thiên hạ, sau đó ngài có thể nghỉ ngơi rồi.

Lai Nhĩ Ôn Chí cười nói, hắn không tin thương đoàn An Tái Kháng trải rộng khắp thiên hạ, cũng thu được tin tức Khang Tư rồi về hưu.

Hắn biết điều An Tái Kháng cảm thấy hứng thú nhất chính là tiền tài sinh sôi nảy nở, đến lúc đó bắt buộc hắn về hưu sợ là cũng không có khả năng.

An Tái Kháng tùy tiện tuần tra mấy đồng ruộng tên tuổi một chút, cũng không phải quan sát kỹ càng, khi trở lại thành thị bến cảng, trời cũng đã tối đen.

Bến cảng thành thị này rõ ràng gần trang viên vừa rồi nhất, trang viên xa nhất muốn đi qua đi lại cũng cần thời gian một tháng, đối với những trang viên quá mức xa xôi, An Tái Kháng không có khả năng đi dò xét.

Tất cả thành thị bến cảng Duy Nhĩ Đặc đều không có cấm đi lại vào ban đêm, đặc biệt là bến cảng, có thể nói trong mọi thời tiết đều bận rộn không ngừng, bởi vì tiền tài là sinh mệnh của thương nhân, khi không có hải đăng thì dưới đảm bảo an toàn của nhân viên hoa tiêu, căn bản mặc kệ giờ giấc trực tiếp đến cảng.

An Tái Kháng có chút mỏi mệt cũng không trực tiếp đi nghỉ ngơi, mà là đi tới bến cảng, bởi vì một thương đoàn mang tên hắn cũng cập bến đêm nay.

Lần sinh ý này có thể giúp thương đoàn mang tên hắn thừa cơ kiếm chác, đủ để cho thương đoàn mang tên chính mình xếp thứ hai trên danh sách những thương đoàn lợi nhuận cao nhất, bằng không cũng không đến mức đích thân An Tái Kháng từ trước đến nay ra tiếp hàng.

Nghĩ vậy, An Tái Kháng liền cảm thấy dở khóc dở cười.

Những thủ hạ trở thành đầu mục những thương đoàn, vì tranh đoạt thứ tự trong danh sách lợi ích, căn bản không để ý thể diện một thủ trưởng như hắn, sống chết đuổi theo, vài lần thiếu chút nữa bị vượt qua.

Nếu một thương đoàn trực thuộc trực tiếp một thủ trưởng như hắn không thể xếp vị trí thứ nhất, vậy năng lực kiếm tiền của mình chẳng phải khiến cho người ta coi thường sao? Cho nên An Tái Kháng đối với việc kinh doanh của thương đoàn mang tên mình khá là hao tổn tâm cơ.

Đương nhiên, An Tái Kháng chưa từng sử dụng thủ đoạn áp bách những thương đoàn dưới tay khác để đảm bảo thượng vị thương đoàn mang tên mình, đây chính là thủ đoạn hủy hoại toàn bộ thương đoàn, kẻ ngu ngốc mới có thể sử dụng thủ đoạn này.

Mà An Tái Kháng cạnh tranh công bình như vậy, cũng khiến cho đám thương đoàn càng vung ra nỗ lực khổng lồ, bằng không dựa vào cái gì thương đoàn mới thành lập vài năm không ngờ có được 1% quyền thế tài phú Duy Nhĩ Đặc?

Trên hải thuyền thuộc thương đoàn mang tên hắn đang đậu ngay tại bến cảng, An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí vừa uống rượu ăn chút đồ vặt, vừa nói chuyện phiếm chờ đợi đội tàu đến.

Kỳ thật tại Duy Nhĩ Đặc, xem địa vị một thương đoàn cao hay thấp, không cần xem hắn có bao nhiêu tiền bao nhiêu thương thuyền, chỉ nhìn xem hắn có bao nhiêu hải thuyền tư hữu, nhìn số hải thuyền là sẽ biết được địa vị.

Ngay từ đầu, chỉ có thương đoàn có được nơi đậu thương thuyền tư nhân ở bến cảng Khôi Kiều mới được cho là lợi hại, sau đó thì chỉ có thương đoàn chiếm cứ nơi cập bến chủ thuyền ở bến cảng Khôi Kiều mới được kêu lợi hại.

Dưới tình huống những thương đoàn đăng ký càng ngày càng nhiều, không chỉ nói cảng Khôi Kiều vui mừng, ngay cả những bến cảng trọng yếu khác có thể có một nơi cập bến tư nhân cho hải thuyền đã là chuyện tình phi thường giỏi, phi thường có mặt mũi rồi.

Ngẫm lại trên mặt biển không phải chỉ dẫn hợp lý trên sách trên vở, là có thể cập bến neo đậu ở bến cảng vào bất cứ thời điểm nào, ngẫm lại căn bản không cần thay thuyền nhỏ, có thể trực tiếp rời thuyền, hơn nữa vừa bước xuống là có thể ở trong biệt thự trên hải thuyền tư nhân nghỉ ngơi, căn bản không cần chạy vào trong thành, hết thảy những điều này đại biểu cho địa vị cao quý của mình.

Đạo lý vị trí hải thuyền này, cũng không phải chỉ cần vị trí đỗ được một chiếc hải thuyền rộng là được, mà là một khu cảng ít nhất có thể cho mười hải chiến thuyền rộng đồng thời cập bến neo đậu, tính ra trong khu cảng này còn có một khối thổ địa có thể xây dựng kho hàng, thật muốn nói tiếp, cho dù toàn bộ bến cảng nhỏ cũng vô pháp so sánh.

Nếu không phải cảng Khôi Kiều này số lượng khu cảng tư nhân lớn đến mức thật sự khủng bố, tin rằng tất cả những ai nắm trong tay hải thuyền đều nguyện ý gọi địa phương của mình là bến cảng.

Thương đoàn An Tái Kháng khống chế, sở dĩ có thể nắm 1% quyền thế Duy Nhĩ Đặc, khi đó bởi vì thương đoàn đã phát triển ở tất cả bến càng Duy Nhĩ Đặc, mức độ thấp nhất mỗi bến cảng đều nắm giữ một hải thuyền tư nhân.

Đương nhiên, thương đoàn mang tên An Tái Kháng có được hải thuyền tư nhân cấp Khôi Kiều, diện tích tuy rằng là ít nhất trong các thương đoàn, giá trị cùng địa vị cũng là cao nhất.

Mà cao cấp nhất chính là, thông qua hơn mười thương đoàn đầu tư, đã khống chế hai ba vị trí chênh lệch hơn, lợi nhuận chiếm đến bảy tám phần bến cảng, đồng thời còn thông qua cổ phần khống chế gần trăm thương đoàn, hoàn toàn nắm giữ mười mấy xưởng đóng tàu, mà hơn nữa thương đoàn còn khống chế hàng trăm thương lộ liên hợp quốc cùng điểm thu mua.

Không có những cơ sở đó, thương đoàn An Tái Kháng dựa vào cái gì đại biểu cho 1% quyền thế Duy Nhĩ Đặc?

- Lão gia! Thuyền tới rồi.

Một người hầu chạy tới bẩm báo.

Người này cũng là gia thần của An Tái Kháng, tuy nhiên nhập gia tùy tục, sau khi đi vào Duy Nhĩ Đặc, những gia thần đó đều gọi An Tái Kháng là "lão gia", chỉ có Lai Nhĩ Ôn Chí vẫn giữ xưng hô là chủ công.

- Ừ! Đi nghênh đón một chút, tuy nói hai tháng hành trình so ra không kém với đi Đông đại lục, nhưng cũng đủ dài, mặc kệ hàng hóa có tổn thất hay không cũng phải khích lệ bọn họ một chút.

An Tái Kháng cười đứng dậy, mà Lai Nhĩ Ôn Chí thì không nói gì thêm, vốn loại việc nhỏ này mình có thể giải quyết, chỉ là An Tái Kháng thích tận mắt thấy hàng hóa về, tự tay đụng vào những tài phú đó, xem như mọi người hứng thú cũng là bởi hắn.

Đi vào bờ biển, vừa nhìn về phía mặt biển tối đen, An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đều sửng sốt một chút, bởi vì trên mặt biển không ngờ xuất hiện hai ngọn đèn thuyền, đây là những đội thuyền đứng đầu mới có khả năng tạo ra, những đội tàu trẻ con khác chỉ có thể đánh đèn rồi từng chiếc nối đuôi đi theo nhau đi.

- Tại sao lại có hai đội thuyền?

An Tái Kháng vừa nhìn vừa hỏi, nhìn vị trí hải thuyền tư nhân ngay cạnh cũng có tiếng người cùng bóng đèn, lập tức hiểu được:

- Thì ra là đội thuyền bên cạnh, đây là thương đoàn nào? Ta nhớ rõ vị trí hải thuyền bên cạnh chưa từng có thuyền cập bến ban đêm mà, như thế nào lần này đúng dịp như thế?

Chứng kiến hai mắt An Tái Kháng sáng lên ngắm nhìn, Lai Nhĩ Ôn Chí biết tính cách thương nhân mẫn cảm của An Tái Kháng lại phát tác. Người sáng suốt cũng biết, bình thường đội tàu lớn cũng không có thói quen tiến hành chuyến đi đêm, đặc biệt nhập cảng càng không chọn lựa vào ban đêm, dù sao rất nhiều công việc bởi vì vấn đề tầm nhìn của con người mà suy giảm lớn, cho nên bình thường đều xen kẽ công việc ban đêm, không phải những con thuyền công hữu chờ đợi nơi cập bến xếp hàng, thì không thể nhìn thấy thuyền buôn bán.

Đương nhiên, những kẻ tiền nhiều khí lớn lại gấp đến độ bất chấp mọi chuyện cũng tiến hành làm việc ban đêm.

- Nơi cập bến tư nhân bên cạnh là của thương đoàn Áo Kỳ Cát Mễ Đặc - Liên minh tự do Duy Nhĩ Đặc thượng tướng công tước Cát Mễ Đặc đoàn trưởng.

Lai Nhĩ Ôn Chí lanh lợi chú ý tài liệu từ nơi xa truyền tới, nhìn một chút rồi nói.

Nơi cập bến này đều là ngài tự mình chọn, tình huống xung quanh cũng là ngài tự mình phái người hỏi thăm, tại sao lại quên rồi? Ta thấy chủ công ngàu cần tìm cơ hội nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi.

Lai Nhĩ Ôn Chí nhíu mày nói.

Lời này tuy rằng không nên xuất ra từ miệng thần tử, nhưng Lai Nhĩ Ôn Chí lại có thói quen coi An Tái Kháng như là huynh đệ, cho nên thấy hắn vọi đến mức không ngờ chuyện như vậy cũng đã quên, không khỏi lại khuyên bảo.

- Không có biện pháp, tư liệu về thương đoàn nhiều lắm, ta ngay cả tên những thương đoàn dưới tay mình cũng không nhớ được, càng không nói của người ngoài, được rồi, ta sẽ tìm cơ hội nghỉ ngơi.

An Tái Kháng có chút bất đắc dĩ đầu hàng, lời này không hề khoa trương, chỉ riêng chuyện An Tái Kháng cần sắp xếp cho số lượng thương đoàn bao nhiêu đó cũng biết được hắn sẽ không nhớ nổi một việc rất bình thường đó.

- Ngươi thấy chuyện này thế nào?

Lai Nhĩ Ôn Chí quay nhìn nơi cập bến bên cạnh hỏi.

- Hắc hắc! Áo Khắc Kỳ Cát Mễ Đặc là nhân vật thực quyền của Duy Nhĩ Đặc, hắn không ngờ lén lút như thế, khẳng định là sự vụ trọng đại gì đó, ta làm sao có thể buông tha chứ! Phải biết rằng, mặc dù một tin tức không chớp mắt liền có thể mang đến tài phú thật lớn nha!

An Tái Kháng hưng phấn xoa xoa tay nói.

- Muốn từ hắn vớt lấy một khoản, chỉ sợ sẽ bị hắn phát hiện đó, hiện tại chúng ta không có tư cách so đo với hắn.

Lai Nhĩ Ôn Chí rất bình tĩnh nói.

- Ta tin tưởng mật vệ sẽ không làm ta thất vọng.

An Tái Kháng nói xong, khoát tay chặn lại nói:

- Đi! Giám thị bọn họ. Xem bọn hắn vận chuyển hàng gì, xem bọn hắn có tính toán gì không!

Đúng vậy, An Tái Kháng trong tay cũng có được một đám mật vệ, tuy rằng nhân số không có nhiều như trong tay Tương Văn, nhưng là lực lượng phi thường cường hãn.

Số mật vệ này là lúc đảm nhiệm nhiệm vụ kinh doanh Khang Tư liền phái cho hắn.

Chỉ là có số mật vệ này tồn tại, rất nhiều thương đoàn do An Tái Kháng mê hoặc chiếm lấy mới không có phản bội đi ra ngoài, cũng bởi số mật vệ này tồn tại, An Tái Kháng mới có thể làm ra một đám sinh ý không lỗ vốn, nhưng lại có thể thường xuyên đi vào thị trường mới kiếm tiền, hơn nữa căn bản không gặp phải đả kích trí mạng của những thương nhân khác.

Có thể nói, bởi vì được số mật vệ này bảo hộ cùng duy trì tin tức, An Tái Kháng mới có thể ở trong thời gian ngắn như thế, vững vàng nâng đỡ thương đoàn An Tái Kháng khổng lồ như thế.

Nhìn thấy những mật vệ đó biến mất, Lai Nhĩ Ôn Chí đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, nếu để những mật vệ đó ám sát toàn bộ thủ lĩnh của những thương đoàn lớn, thương đoàn của chủ công có khả năng khống chế được Liên minh Duy Nhĩ Đặc không?

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến dưới tình huống hỗn loạn như vậy, thật sự ai đứng đầu ngọn người đó muốn chết, Lai Nhĩ Ôn Chí cũng liền bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Đồng thời Lai Nhĩ Ôn Chí cũng không kìm nổi miên man suy nghĩ, chủ công nhà mình có phải bởi vì những mật vệ này tồn tại mới vẫn không muốn độc lập hay không? Dù sao, những mật vệ này đã bị tẩy não, tuy rằng phục tùng mệnh lệnh, nhưng người bọn hắn nguyện trung thành thủy chung vẫn là Khang Tư nha!

Chỉ là suy nghĩ miên man này rất nhanh đã bị vứt bỏ, bởi vì An Tái Kháng cũng không phải người tâm tư thâm trầm, chỉ sợ hắn căn bản không có suy nghĩ đến việc này.

Ôi! Khang Tư cái người này, thật sự khiến cho người ta nhìn không thấu, không ngờ có thể nắm giữ lực lượng mật vệ khủng bố như vậy, người này một khi điên lên, nếu phái ra mật vệ ám sát các nhân vật cấp thủ lĩnh bốn phía, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ sẽ càng thêm hỗn loạn.

Cũng không biết có thủ đoạn có thể chống lại đám mật vệ như vậy hay không?

Không thể trách Lai Nhĩ Ôn Chí nghĩ như vậy, bất cứ người nào biết có một lực lượng như vậy tồn tại không nằm trong khống chế của mình, vậy cũng đều ăn không ngon, ngủ không yên.

Có lẽ đối với những người biết tình huống mật vệ, Khang Tư bị long quyển phong mang đi, ngược lại là chuyện tốt đó chứ.

Sau khi phái mật vệ đi, An Tái Kháng sẽ không tiếp tục để ý tới, chuyên tâm bận rộn công việc của mình, dù sao sau khi mật vệ nắm được tin tức tự nhiên sẽ tới bẩm báo.

Chỉ là đợi cho hàng hóa kiểm kê xong, đèn bên cạnh cũng đã sớm tắt, nhưng mật vệ vẫn như cũ không có trở về.

An Tái Kháng có chút nghi hoặc đi qua đi lại, Lai Nhĩ Ôn Chí an ủi nói:

- Chủ công! Mật vệ xuất quỷ nhập thần, về vấn đề an toàn khẳng định không có vấn đề, bọn họ thong thả như vậy, phỏng chừng là bởi vì còn chưa có được tin tình báo, hoặc là còn cần mất một phen công phu mới có thể nắm được tin tình báo, tin rằng đợi qua một đoạn thời gian nữa ngài có thể biết được tin tức.

An Tái Kháng lắc đầu nói:

- Ta không lo mật vệ sẽ thất thủ, ta lo chính là tin tức này mật vệ cần tiêu phí nhiều thời gian để tìm hiểu, khẳng định phi thường trọng yếu, không biết có thể bởi vì chúng ta biết được tin này mà cuốn vào trong một sự kiện lớn hay không, phải biết rằng, hiện tại chúng ta không có tư cách đấu với Áo Khắc Kỳ Cát Mễ Đặc.

Lai Nhĩ Ôn Chí đề nghị nói:

- Áo Kỳ này là nhân vật mưa gió ở Duy Nhĩ Đặc, nhưng là mấy tháng nay cũng không có tin tức Áo Kỳ, nghe nói là rảnh rỗi đến ngứa chân, nên tự thân xuất mã đi buôn bán, cho nên lần này thuyền cập cảng ban đêm, rất có thể chính là sinh ý do Áo Kỳ mang về.

Chủ công! Hàng hóa chúng ta dọn xong rồi, vẫn nên theo thói quen rời đi, miễn cho ở tại chỗ này bị người hiềm nghi, dù sao mật vệ sẽ đuổi theo bẩm báo.

- Ừ! Cũng phải, vậy chúng ta đi thôi.

Vừa mới chuẩn bị lên xe ngựa, mật vệ lại đột nhiên hiện ra trước người An Tái Kháng.

An Tái Kháng cùng Lai Nhĩ Ôn Chí đều bị dọa cho giật mình, không phải bởi vì mật vệ xuất quỷ nhập thần dọa cho sốc, mà là hơn mười mật vệ đồng thời hiện ra tại trước mặt khiến cho bị dọa cho sốc.

Mật vệ bẩm báo đều chỉ có một người, hiện tại tất cả mật vệ bên cạnh mình không ngờ đồng thời xuất hiện, đây rốt cuộc là đại sự gì?

- Đại nhân! Chủ thượng ở Tuyết quốc phương bắc!

Một mật vệ đứng đầu âm thanh kích động nghẹn ngào hô lên.

- Cái gì!

An Tái Kháng thân mình nhoáng lên, hô lớn:

- Ngươi nói đại ca của ta ở Tuyết quốc phương bắc?

Lai Nhĩ Ôn Chí cũng thần sắc khiếp sợ, Khang Tư này không ngờ thật sự bị long quyển phong mang đi vẫn còn sống!

- Đúng vậy! Đại nhân! Những thương thuyền của thương đoàn Áo Kỳ vừa rồi là từ Tuyết quốc quay về.

Mật vệ cả người run rẩy kể rõ chuyện bọn họ đi tìm hiểu tình báo, vốn bọn họ lẻn vào chỉ là muốn biết Áo Kỳ lần này làm sinh ý gì, chỉ là không nghĩ tới từ trong câu chuyện của đám thủy thủ không ngờ nghe được một cái tên khiến cho bọn họ khiếp sợ không thôi, đó chính là Khang Tư Lôi Luân Đặc.

Vừa nghe được tên chủ thượng của mình, tất cả đám mật vệ đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe, ngay từ đầu chỉ là tò mò, tuy rằng bọn họ cũng nguyện ý tin tưởng như An Tái Kháng vậy, Khang Tư còn sống! Nhưng nếu ngay cả người bình thường đều không cho rằng Khang Tư có thể ở trong long quyển phong mà còn sống, thì đây chỉ là cách nói an ủi mà thôi.

Nhưng sau khi nghe được rằng, người này chẳng những thị vệ xuất quỷ nhập thần, nhưng lại được Áo Kỳ xác nhận chính là chủ nhân Lôi gia cùng Đại đô đốc Đông Nam ngũ tinh, vậy vấn đề chết kia không cần lo lắng nữa, Bá tước đại nhân Tuyết quốc này chính là chủ thượng của mình!

Chủ thượng hắn thật sự ở trong long quyển phong còn sống, nhưng lại sống thật thoải mái, hơn nữa ở trong khoảng thời gian cực ngắn đã thấy trở thành người bề trên!

Không hổ là chủ thượng mình nguyện trung thành nha!

Tuy rằng đám mật vệ hận không thể lập tức bắt những thủy thủ đó về tra tấn thêm, nhưng băn khoăn đến việc không muốn đưa tới phiền toái cho thương đoàn truyền tiếp lực cho chủ công này, cho nên bọn họ chỉ có thể ẩn nhẫn nghe trộm, căn bản không dám động thủ đánh người, thật vất vả đến lúc không còn thu được tin tức gì nữa, bọn họ mới chạy trở về.

- Đại ca không ngờ trở thành Bá tước ở Tuyết quốc? Dưới tay mấy vạn binh lính? Trời ạ! Lúc này mới qua bao lâu thời gian!

Từ trong ngạc nhiên vui mừng khi biết Khang Tư còn tồn tại, An Tái Kháng khôi phục lại sau đó mắt choáng váng, mà Lai Nhĩ Ôn Chí ở một bên cũng trợn mắt há hốc mồm.

Trời ạ! Một người bị long quyển phong mang đi có thể sống sót đã là phi thường kinh người rồi, không nghĩ tới người này cái gì cũng không có không ngờ có thể trong thời gian không đến một năm chiếm được lãnh địa khổng lồ như thế, lại còn có được tước vị cao cùng quân đội như vậy, thật sự không phải người mà!

- Đại nhân! Chúng ta xin ngài trang bị cho chúng ta một hải thuyền và thủy thủ cùng vật chất, chúng ta cần phải nhanh một chút chạy tới nơi đó hiệu lực cho chủ thượng.

Mật vệ rất chăm chú nhìn An Tái Kháng.

Nghe vậy, Lai Nhĩ Ôn Chí biến sắc.

Mật vệ vừa đi liền mất hết, nhiều thương đoàn bị khống chế như vạy sợ là đều sẽ nổi lên dị tâm, tuy rằng những thương đoàn đó đều có chế ước bởi vì các loại chế độ mà bọn họ nguyện trung thành,nhưng kinh sợ mật vệ cũng là một nguyên nhân trọng yếu, mất đi mật vệ bảo hộ cùng chấn nhiếp, chỉ sợ An Tái Kháng sẽ bị người ta ám sát trước tiên.

Nhưng nếu không đồng ý, những mật vệ này chẳng những sẽ vẫn rời đi, mà còn cho rằng An Tái Kháng bất trung đối với Khang Tư, thật sự là làm thế nào cũng không được nha.

An Tái Kháng phi thường bất mãn, hừ lạnh một tiếng nói:

- Các ngươi có ý tứ gì? Vứt bỏ ta sao? Đó chính là đại ca của ta, ta đương nhiên phải đi gặp hắn trước!

Đám mật vệ vốn bởi câu nói đầu tiên của An Tái Kháng khiến cho toàn bộ ánh mắt lạnh lùng, nhưng những lời sau đó, lại khiến cho đám mật vệ có chút ngượng ngùng, đúng vậy! Chính mình nói vậy giống như không cho An Tái Kháng đi gặp Khang Tư vậy.

Mật vệ rất vội vàng nói:

- Đại nhân! Chúng ta lập tức chuẩn bị đi chứ?

- Xin ngươi! Ngươi cũng biết đại ca ta làm lĩnh chủ ở Tuyết quốc, tuyệt đối cần lượng lớn vật chất, chẳng lẽ chúng ta cứ đi tay không như vậy, đương nhiên phải chuẩn bị một phen thật tốt mới được! Hơn nữa mật vệ các ngươi cũng không thể đi theo toàn bộ được, dù sao thương đoàn này còn cần các ngươi canh chừng cùng chấn nhiếp, ta cũng không muốn báo cáo với đại ca có bao nhiêu thương đoàn phản bội.

An Tái Kháng nói lời này khiến đám mật vệ đều gật đầu không thôi, toàn bộ bọn họ đều là cao thủ đã trải qua nhiều loại huấn luyện, sau khi cảm xúc kích động ổn định xuống lập tức có thể hiểu được nên làm thế nào mới là tốt nhất.

- Đại nhân! Tin tức này là do ngài hay để tại hạ đi thông báo cho Đông Nam ngũ tỉnh?

Một thủ lĩnh mật vệ trong đó nói.

Thủ lĩnh mật vệ này sở dĩ không trực tiếp thông báo tổng trưởng mật vệ Tương Văn này, là bởi vì hắn không nằm trong hệ thống mật vệ do Tương Văn khống chế, bọn họ là trong lúc Tương Văn đang đảm nhiệm chức vụ tổng trưởng, cũng đã dời đi, chuyên quản lý những mật vệ phụ trách sự tình bên phía Duy Nhĩ Đặc, cho nên gặp phải loại chuyện này, muốn chính là lập tức chạy tới bên người Khang Tư cống hiến, mà không phải bẩm báo tổng trưởng Tương Văn.

An Tái Kháng suy nghĩ một chút, lắc đầu thở dài:

- Hay là tạm thời không nên mới là tốt nhất, các ngươi ngẫm lại xem, nếu Tổng trưởng Tương Văn sau khi biết tin đại ca của ta hắn sẽ như thế nào?

Lai Nhĩ Ôn Chí trong lòng chấn động, ngay cả chủ công hắn không ngờ cũng hoài nghi Tương Văn vì quyền lực sẽ phái người đi ám sát Khang Tư sao? Điều này, hắn là không có khả năng nha, không nói Tương Văn trung thành với Khang Tư, cho dù có tâm phản, những mật vệ đã được tẩy não đó cũng sẽ không phục tùng mệnh lệnh.

- Giống như chúng ta, trước tiên chạy tới bên người chủ thượng.

Mật vệ không có suy nghĩ, trực tiếp trả lời.

An Tái Kháng gật đầu nói:

- Không sai! Các ngươi ngẫm lại lực khống chế Đông Nam ngũ tỉnh của tổng trưởng Tương Văn, nếu tổng trưởng Tương Văn không quan tâm bỏ đi, Đông Nam ngũ tỉnh mất đi không chế cùng chấn nhiếp, chỉ sợ đến lúc đại ca ta quay về, Đông Nam phủ Đại đô đốc đã chia năm xẻ bảy rồi.

- Đại nhân nói chính phải, xem ra chúng ta còn phải che dấu tin tức này, chỉ có những người chúng ta ở đây biết mới được.

Mật vệ gật đầu tán đồng với phỏng đoán của An Tái Kháng.

- Đúng vậy! Ta lấy danh nghĩa đi tìm thị trường mới, thành lập thương đội khoảng mười chiến thuyền hải thuyền đi tới Băng Diệu công quốc tìm đại ca trước, mà các ngươi giúp ta chọn lựa một đám thủy thủ trung thành tinh nhuệ có đầy đủ năng lực lục chiến mới được.

- Rõ!

Mật vệ đương nhiên biết chọn lựa nhân thủ trung thành là như thế nào, cũng hiểu được vì cái gì phải chọn lựa nhân thủ như vậy, một đoàn thủy thủ có thể tác chiến trên lục địa chính là kì binh nha!

259. Chương 259: Lôi Đình Xuất Kích. (1+2)

Đám người Thị Tòng Trường hiện tại đã biến thành những đầu lĩnh nhỏ không có gì quan trọng, lời nói cũng không có trọng lượng như trước nữa. Bọn họ tuy là mất mát nhưng bây giờ ở vào thế dưới, căn bản không có cách nào phản kháng. Bởi vì bọn họ không có cách nào phản kháng cho nên đành phải vuốt mũi chấp nhận.

Những người khác là như vậy, mà Thị Tòng Trường thì đặc biệt buồn rầu. Làm sao mỗi lần lão muốn làm cho Khang Tư ăn một chút khổ cực thì mọi chuyện phát triển lại xảy ra khác xa dự đoán của lão. Chẳng những không mang cho Khang Tư chút đau khổ nào ngược lại còn khiến Khang Tư nâng cao một bước.

Công quốc Băng Diệu, toàn bộ quyền quý công quốc đều dùng ánh mắt phức tạp chú ý lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc. Bởi vì một người lấy thân phận đoàn trưởng lính đánh thuê có mười người đã chuẩn bị thành vị Bá tước Bỉ Khắc mới.

Đối với việc nhân vật trèo lên mấy cấp đến ngôi vị Bá tước này, tất cả mọi người đều không còn lời nào để nói. Bởi vì bất kể thế nào, cho dù là một nhân vật thiên tài xuất sắc, ở Tuyết quốc này không mất mười đến hai mươi năm thời gian căn bản đừng nghĩ leo lên giai cấp đỉnh của Công quốc.

Nếu chỉ là một người bình thường leo tới vị trí này thì đám quyền quý cũng thật sự chỉ có chút tò mò bội phục hoặc là có ý niệm chuẩn bị mưu hại trong đầu. Nhưng người này không phải là người thường mà là có thân phận con cháu hoàng tộc của nước có lịch sử lâu đời (Cổ quốc).

Thân phận này nếu được chứng thật, trên pháp lý hắn sẽ có được toàn bộ quyền sở hữu ba công quốc lớn phương bắc. Đơn giản mà nói, người này phát động chiến tranh căn bản không cần lấy cớ, nhưng không ai có thể lên án hắn!

Nếu như vậy, đám quyền quý cũng sẽ không ngồi nhìn nhân vật như vậy trưởng thành. Cho nên khi Khang Tư tiêu trừ Bá tước Bỉ Khắc, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, hơn nữa bộc phát vào ngày lên ngôi hôm nay của Khang Tư.

Thành lũy Bỉ Khắc, đám quyền quý trang phục lộng lẫy mang theo bạn gái xinh đẹp, phi thường rụt rè chào hỏi tán gẫu cùng người bên cạnh.

Lần tụ hội trong thành này, thanh âm ồn ào thấp hơn bất kỳ một lần nào từ trước đến nay.

Sở dĩ như vậy là bởi vì trong đám quyền quý này có hơn một nửa là không có thân phận quý tộc. Vốn đám nhà giàu mới nổi vừa ráo bùn ở chân này là không có tố chất như vậy, nhưng ai khiến sau khi Khang Tư trở thành Bá tước, những người này toàn bộ trở thành quý tộc mới, bọn họ biết điều này đương nhiên phải cố gắng hết sức làm ra dáng vẻ quý tộc.

Cho nên những quyền quý mới này không nói nhiều, toàn bộ đều nhẹ nhàng bâng quơ nói chuyện phiếm.

Một ít quý tộc cũ tuy rằng nhìn được bộ dáng ra vẻ này, trong lòng cười trộm. Nhưng không ai biết những người này rất có khả năng sẽ trở thành thủ trưởng của mình, cười bọn họ khác gì muốn tìm chết. Mà cũng bởi vì có đám quý tộc mới này dẫn dắt, khiến cho đám quý tộc vốn tham gia tụ hội đều oa oa kêu to phải áp thấp thanh âm. Điều này cũng khiến cho tòa thành xuất hiện một buổi tụ hội im lặng nhất từ trước đến nay.

Tuy nhiên so với bề ngoài mặc dù không náo nhiệt nhưng nhân khí dày dặc, phòng trong tòa thành có vẻ áp lực cùng khẩn trương. Các sĩ quan trong quân Khang Tư từ Thiên phu trưởng trở lên toàn bộ tụ tập ở đây. Nhưng tất cả mọi người đều toàn bộ kính cẩn ngồi ngay ngắn, ánh mắt toàn bộ nhìn lên người trẻ tuổi đang xem tài liệu.

Nhìn cảnh tượng khí thế sâm nghiêm từ trên xuống dưới này, rất khó xác nhận đây là một tổ chức mới thành lập chưa được một năm.

Khang Tư lật xem tình báo Giáp Nhị đưa lên, vẻ mặt không thay đổi, chỉ hỏi Giáp Nhất:

- Nói một chút tình hình quân ta.

- Dạ. Chủ thượng!

Giáp Nhất bẩm báo:

- Hiện tại quân ta có biên chế một vạn người vệ đội lĩnh chủ, quân chính quy biên chế hai vạn người, toàn bộ đủ quân số, trang bị vật tư dự trữ đủ đánh vài trận chiến lớn. Mặt khác còn có ba vạn vệ đội địa phương, đội quân này vật tư trang bị đều thiếu thốn, ít nhất có hơn bốn phần năm số người đang sử dụng binh khí cũ hỏng. Tuy là sức chiến đấu kém quân chính quy chúng ta nhưng là có thể so sánh với quân chính quy khác trong Bá tước lĩnh.

- Quân lương thì sao?

Khang Tư lại hỏi.

- Trừ lương thực vệ đội địa phương, có thể cam đoan một vạn lao động chống đỡ ba vạn đại quân chúng ta tác chiến một tháng ở ngoài ba trăm dặm.

Giáp Nhất nhanh chóng đáp lời.

Thẳng đến lúc này, Khang Tư mới vỗ vỗ văn kiện trên tay nói:

- Ừ! Lần này xem như chúng ta chọc vào một tổ ong vò vẽ. Ba Bá tước lĩnh gần chúng ta đều phái binh đến thử chúng ta, hơn nữa mỗi một phía đều phái ra binh lực không dưới một vạn người.

Nghe đến đây các sĩ quan căn bản không có biểu hiện lo lắng, ngược lại là một bộ dáng hưng phấn hận không thể lập tức khai chiến.

Ở trong đầu bọn họ, lời Khang Tư vừa rồi nói với Giáp Nhất tuy nhiên là để cho bọn họ hiểu được lực lượng quân Khang Tư mạnh mẽ, căn bản không cần lo nghĩ về đám người kia. Cũng chính là cổ động tinh thần cho đám sĩ quan.

Tuy nhiên ngay sau đó Khang Tư lại dội một bát nước lạnh, khiến cho đám sĩ quan đang nhiệt huyết trào dâng bị hạ xuống.

- Ngoại trừ ba Bá tước đại nhân này, tất cả lĩnh chủ Bá tước lĩnh của công quốc Băng Diệu cùng với Công tước đại nhân đều đưa đến tuyên bố tỏ vẻ không thừa nhận tính hợp pháp thân phận Bá tước của ta. Nói cách khác, chúng ta đã trở thành phản nghịch của công quốc Băng Diệu.

- Cái gì? Đáng chết! Bọn họ cũng thật không biết trời cao đất rộng. Tính hợp pháp của điện hạ cần bọn họ đến xác nhận sao?

- Để ý tới bọn họ làm gì? Điện hạ muốn làm Bá tước hoặc là Công tước căn bản không cần những người này công nhận.

- Không ngờ dám nói điện hạ là phản nghịch? Ta xem điện hạ cũng chẳng cần cử hành nghi thức lên ngôi Bá tước làm gì, trực tiếp trở thành vua Cổ quốc là được. Xem rốt cuộc ai mới là phản nghịch!

- Đúng vậy! Chỉ cần lấy danh nghĩa Cổ quốc, đám Công tước, Bá tước này căn bản không có bất cứ tư cách gì chỉ huy điện hạ. Bởi vì điện hạ mới là chủ nhân chân chính của Tuyết quốc.

Đám sĩ quan vốn vẫn không lên tiếng, sau khi nghe thấy bản thân mình không ngờ trở thành phản nghịch lập tức sôi trào hẳn lên. Ngay từ đầu vẫn còn quở trách Công tước cùng Bá tước công quốc Băng Diệu, tới sau cùng đều muốn Khang Tư xưng Vương.

Ai lại không muốn mình đứng về phe chính nghĩa? Ai không muốn bản thân trở thành người có công lao dựng nước? Cho nên đề nghị này vừa đưa ra lập tức được mọi người đồng ý.

Nhìn xem đám bộ hạ này bị công lớn dựng nước này kích thích đến hai mắt sáng lên, Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu.

Đám thủ hạ của mình này đều là những người chưa gặp qua trận chiến lớn, binh lực nho nhỏ ba, năm vạn người không ngờ đã muốn xưng vương xưng bá, đã muốn là kẻ địch của toàn bộ Tuyết quốc?

Muốn tìm chết cũng không phải tìm như vậy chứ!

Khang Tư khoát tay:

- Lần này ta triệu tập các ngươi đến là muốn cho các ngươi thảo luận thế nào tác chiến cùng với ba đội quân chuẩn bị xâm lấn lãnh thổ của chúng ta, mà không phải thảo luận những chuyện đó. Cho nên chuyện xưng vương tạm thời không cần nói, một chút binh lực cùng đất đai như vậy đã muốn xưng vương. Các ngươi không biết xấu hổ nhưng ta cũng ngượng ngùng!

Lời nói này của Khang Tư khiến các sĩ quan lại yên lặng.

Không phải không ai nghĩ đến Khang Tư ra vẻ rụt rè hoặc lấy lùi làm tiến. Nhưng là dưới uy quyền của Khang Tư thật sự không ai dám đứng ra biện bạch.

- Ta trước tiên quy định về trận chiến lần này. Đầu tiên quân đội không được xâm nhập biên giới hơn trăm dặm, bởi vì chúng ta không thể chi viện được lương thực. Tiếp theo, bởi vì nhân viên quân chính của chúng ta hiện tại khan hiếm, hơn nữa vừa mới chiếm lĩnh được Bỉ Khắc lĩnh, bên trong còn rất nhiều thứ còn không thanh trừ sạch sẽ. Bởi vậy phương châm chiến đấu lần này là cướp người, cướp của, cướp lương thực mà không cần cướp đất đai. Các ngươi bắt đầu bàn bạc đi!

Khang Tư nói đến đây ngừng lại, im lặng ngồi ở đó.

Sĩ quan phía dưới hiển nhiên đã thích ứng với hội nghị quân đội của Khang Tư như vậy. Hơn nữa ai cũng rõ ràng, hội nghị nói thoải mái như vậy cũng là phương pháp để lựa chọn cao cấp sĩ quan. Cho nên sau một lúc chần chờ, đám sĩ quan có chút tài mỗi người đứng ra biểu đạt quan điểm của mình.

Khang Tư ánh mắt bình thản, chuyên chú nghe, một bên tỏ vẻ khen ngợi đối với những đề nghị, phương án tốt, một mặt trong lòng cảm thán. Ở Tuyết quốc này người đủ tư cách làm lính khắp nơi đều có, nhưng đủ tư cách làm sĩ quan thì ít ỏi không có mấy.

Nếu bản thân mình có được đám sĩ quan trước kia trợ giúp, chỉ cần ba vạn bộ đội chủ lực này cũng đủ để quét ngang toàn bộ Công quốc Băng Diệu. Làm gì chỉ hạn chế chiến tranh ở gần biên giới.

Sau một phen thảo luận, từ từ theo nhiều Thiên phu trưởng trổ hết tài năng lộ ra được hai sĩ quan có nhiều người ủng hộ.

Nhìn hai người công kích khuyết điểm lẫn nhau, hơn nữa phía sau đứng một đám thủ hạ cầm cự, Khang Tư liếc mắt nhìn Giáp Nhất một cái. Giáp Nhất lập tức tiến đến gần giới thiệu:

- Chủ thượng! Người bộ dáng hung mãnh kia tên là Mãnh Cương, xuất thân từ binh lính cơ sở, tham gia quân đội mười mấy năm chiến công sáng chói. Sau bởi vì đối tượng hắn trung thành bị tiêu diệt hơn nữa người ta cũng không muốn tên lính cũ này cho nên hắn lưu lạc ở Bỉ Khắc lĩnh. Y - www.

- Mãnh Cương bị triệu tập nhập ngũ vào lúc chúng ta mới vừa khởi binh, cũng tính là lính cũ của chúng ta. Thấy hắn sau vài lần trận chiến lớn có thể dựa vào công huân thăng chức thành Thiên phu trưởng thì tuyệt đối là sĩ quan xuất sắc. Tuy nhiên hắn thích xung phong phía trước, sĩ quan đã có thói quen tấn công dũng mãnh đi đầu.

- Mà tên có vẻ nho nhã yếu đuối kia là Nam Lâm, xuất thân là Bách phu trưởng. Hắn là một trong những tù binh sớm nhất chuyển sang chúng ta, tuy rằng người này kém Mãnh Cương một chút nhưng cũng là công

huân sáng ngời. Tuy nhiên khác hẳn với Mãnh Cương không để ý thương vong đánh trận mạnh mẽ cứng rắng, hắn lại thật thích dùng mưu kế để giảm bớt thiệt hại.

Nghe xong Giáp Nhất giới thiệu, Khang Tư cười cười:

- Cũng chính là một người thích đánh nhanh thắng nhanh, một người thích đánh chậm mà chắc? Ồ! Xem như đều có sở trường cùng khuyết điểm. Hai người bọn họ bù đắp cho nhau cũng đủ tiêu chuẩn một Vạn phu trưởng rồi.

Nhìn thấy Giáp Nhất nói chuyện với Khang Tư, tranh luận cũng đã ngừng lại cho nên đám sĩ quan toàn bộ nghe được Khang Tư đánh giá.

Nghe được hai người hợp lại mới đủ tiêu chuẩn một Vạn phu trưởng, Mãnh Cương cùng Nam Lâm nhìn nhau, trong lòng có chút động tâm. Một người xung phong phía trước, một người ở sau phòng thủ, vừa có thể đả kích quân địch lại không sợ bị chặt đứt đường lui. Đánh được công lao chia cho hai người, vậy cũng là không tồi.

Những sĩ quan khác không kìm được cảm thấy chua xót. Quân Khang Tư hiện tại mới có hai vạn quân chính quy, trừ Giáp Nhất là Vạn phu trưởng ra, những người khác đều là sĩ quan từ Thiên phu trưởng trở xuống.

Vệ đội lĩnh chủ của Khang Tư là Vạn phu trưởng thì không ai dám nghĩ tới. Vị trí đó là Khang Tư kiêm nhiệm.

Vạn phu trưởng vệ đội địa phương? Vệ đội địa phương đều dựa theo nhân số khu vực để bố trí binh lực, căn bản không có biên chế Vạn phu trưởng. Cho dù có cũng không có ai nguyện ý hạ phong cách để nhậm chức.

Cho nên mọi người đều ngóng trông một chức vị Vạn phu trưởng duy nhất kia. Bởi vì đó là vị trí duy nhất trước mắt có thể tranh đoạt, không nghĩ tới lại bị hai người này đoạt được.

Tuy nói hai người mới là một Vạn phu trưởng, nhưng đây cũng đã là Ngũ Thiên phu trưởng rồi. Lập tức liền đứng trên các sĩ quan còn lại.

- Được rồi. Hai phương án của các ngươi đều được mọi người duy trì, đồng thời các ngươi cũng không thể thuyết phục được đối phương. Như vậy liền cho các ngươi đều tự thống lĩnh năm nghìn quân chính quy, mang theo các sĩ quan duy trì các ngươi đi thực hiện phương án. Quân địch cánh phải giao cho các ngươi!

Lời này của Khang Tư vừa hạ xuống, mọi người vốn âm thầm đoán vội thở dài. Hai người này quả thật được nhậm chức Ngũ Thiên phu trưởng.

- Cảm ơn điện hạ đề bạt! Thần xin nhận lệnh!

Mãnh Cương cùng Nam Lâm lập tức quỳ xuống dập đầu, trong lòng kích động dị thường. Tước vị không nói đến, chỉ nói chức trong quân đội. Trong quân đội chỉ có mỗi Giáp Nhất là một Vạn phu trưởng, hai người bọn họ hiện tại đã là sĩ quan dưới hai người, trên mấy vạn người rồi!

Chỉ cần bản thân có thể lập được công huân, không chừng Vạn phu trưởng mới chính là mình rồi!

- Giáp Nhất! Một vạn quân chính quy khác do ngươi chỉ huy, phụ trách quân cánh trái. Về phần ta suất lĩnh một vạn vệ đội lĩnh chủ phụ trách cánh quân trung lộ của địch.

Khang Tư vừa nói vừa đứng lên:

- Trợ thủ của các ngươi không nên tham gia yến hội, để cho bọn họ về trước chuẩn bị. Chờ sau khi chấm dứt yến hội lập tức xuất phát.

- Dạ!

Đám Thiên phu trưởng khom người nhận lệnh.

Đám quyền quý trong thành đột nhiên phát hiện, phần lớn các sĩ quan có chức Bách phu trưởng đột nhiên mang theo bạn gái rời đi. Mà đám Thiên phu trưởng vừa rồi vẫn không xuất hiện bắt đầu đi ra tham dự tụ hội.

Đám quyền quý vốn muốn đi lên góp vui lại rất kinh ngạc phát hiện, những Thiên phu trưởng này không ngờ dựa theo bộ đội biên chế tụ thành mấy chỗ đang bàn luận cái gì đó, mà lại còn từ chối người ngoài đến gần.

Phát hiện này, đám quyền quý đầu óc bình thường thì không để ý. Mà những người có đầu óc linh hoạt thì bắt đầu chú ý, một ít người tư tưởng thâm trầm thì có vẻ đứng xem trò vui, nói không chừng đám sĩ quan này đang chuẩn bị mưu phản.

Vào lúc hành động của đám sĩ quan gây ra các loại dự đoán, Khang Tư tùy tiện nói ra một số lời, bản thân đảm nhiệm chính mình thành Bá tước mới của lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc. Tuy nhiên Khang Tư lại từ chối dựa theo lệ thường đổi lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc thành lãnh địa Bá tước Khang Tư mà là giữ nguyên cái tên lãnh địa Bá tước Bỉ Khắc.

Mọi người ở đây trừ khen ngợi Khang Tư không quên nguồn gốc ra, thì không có lời khuyên nào khác. Căn bản không có ai ngờ đến Khang Tư chỉ là ngại phiền phức mà thôi.

Sau khi nghi thức nhậm chức kết thúc, tiếp theo chính là sắc phong quý tộc. Vào lúc Khang Tư trở nên miệng khô lưỡi nóng, toàn bộ Bỉ Khắc lĩnh, trừ bỏ những quý tộc có giấu binh lính, tất cả những quý tộc khác đều trở thành gia thần của Khang Tư. Hơn nữa là cái loại gia thần không có bao nhiêu cơ hội dựa vào đất phong để phản loạn.

Có thể nói sau khi sắc phong, toàn bộ Bỉ Khắc lĩnh đã có chín phần bị Khang Tư nắm chặt trong tay.

Nghi thức sắc phong chấm dứt, khách khứa còn muốn cùng Khang Tư tạo nên quan hệ đột nhiên nghe được bên ngoài thành truyền đến những tiếng động "ầm ầm". Bọn họ thò đầu nhìn phát hiện Khang Tư mặc quân phục mang theo vệ đội lĩnh chủ nhanh nhẹn dũng mãnh, nhanh chóng rời khỏi tòa thành.

Thấy một màn như vậy rồi lại liên tưởng đến bộ dáng các sĩ quan trước đó không lâu, đám quyền quý lập tức phái người ra tìm hiểu chung quanh. Đám ác bá địa phương đương nhiên sớm biết ba Bá tước lĩnh liền sát đồng thời phái binh tấn công Khang Tư.

Tin tức này vừa truyền ra, một ít tên đầu óc linh hoạt cùng những tên phi thường dối trá bắt đầu làm cỏ đầu tường. Nhưng một ít người khôn khéo thật tinh mắt hoặc là ý nghĩ thẳng thắn thì trực tiếp dựa theo số lượng binh lính tước vị của mình bắt đầu chiêu binh, sau đó mang theo binh lính đi theo trợ giúp Khang Tư chiến đấu.

Đám người hầu của Khang Tư ở lại vẻ mặt không chút biến hóa nhớ kỹ đám người làm cỏ đầu tường này. Tuy nhiên đám cỏ đầu tường cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, thấy hầu hết mọi người mang binh đi theo hỗ trợ, chỉ còn lại một số ít ở lại xem xét tình hình. Bọn họ lập tức hiểu được loại cách thức khoa trương này cũng không phải là đám cỏ đầu tường có thể làm được.

Những người nhìn ra tình huống lại bắt đầu đi một đám.

Người còn lại có chút chần chờ, nhưng khi bọn họ chú ý tới có người đang kiểm kê nhân số bọn họ lập tức hốn hển mang theo thị vệ chạy về hướng chiến trường.

Nhìn tòa thành trống rỗng, một người hầu rất khinh thường lắc lắc tấm da dê ghi tên:

- Một đám ngu ngốc, tùy tiện lắc lắc liền dọa được toàn bộ bọn họ phải đi hỗ trợ cho chủ thượng. Tuy nhiên mọi chuyện không có khả năng chấm dứt dễ dàng như vậy.

Tạm thời không nói quân Khang Tư chiến đấu thế nào với đám quân Bá tước. Trong phủ Đại Đô đốc năm tỉnh Đông Nam đế quốc, Tương Văn đang nghe một mật vệ bẩm báo:

- Tổng trưởng đại nhân! Tam gia không biết làm sao, đột nhiên chuẩn bị mười thuyền biển lớn, chở đầy khí giới cùng lương thực mang theo một đám tinh nhuệ rời khỏi Duy Nhĩ Đặc.

- Có phải tới chỗ chúng ta không?

Tương Văn rất kỳ quái về hành động của An Tái Kháng.

Từ sau khi chủ thượng mất tích, vị Tam gia An Tái Kháng này không có nể mặt bất kỳ ai, căn bản không đổ bộ lên đất liền đế quốc. Hắn chỉ cùng người yêu của hắn – tiểu thư Tiểu Cầm mỗi nửa tháng, một tháng

trở lại gặp tiểu thư Y Ti Na một lần. Mà hắn cũng không có một lần đi cùng. Hơn nữa, vị Tam gia này rất biết buôn bán, căn bản không cần phải rời khỏi Duy Nhĩ Đặc cũng có thể buôn bán rất tốt. Lần này không ngờ tự hắn dẫn người đi thật sự làm cho người ta hoang mang.

Mật vệ trả lời:

- Không phải tới chỗ chúng ta mà là đi qua rừng rậm Mạn Đặc Tư, tiến vào Tuyết Long giang. Phỏng chừng là đi Bắc quốc.

- Bắc quốc? Vùng rừng núi nghèo túng kia thì việc làm ăn gì đáng cho Tam gia tự thân ra tay?

Tương Văn nhíu mày nói thầm.

Ngược lại với Áo Kha Nhĩ dã tâm bừng bừng lúc nào cũng nghĩ trở thành thủ lĩnh, An Tái Kháng chuyên tâm kiếm tiền để tiếp máu cho hệ thống Khang Tư thì lại được Tương Văn kính trọng.

Không chỉ là Tương Văn như vậy, mà nhiều người biết tình huống đều càng thêm tôn kính vị Tam đệ này của Khang Tư.

Vào lúc Áo Kha Nhĩ muốn tranh đoạt vị trí gia chủ Lôi gia, còn có nhiều người ở Lôi gia đợi An Tái Kháng lên vị trí gia chủ. Từ đây có thể thấy địa vị của An Tái Kháng ở Lôi gia.

An Tái Kháng cùng Áo Kha Nhĩ tuy rằng đều là anh em kết nghĩa của Khang Tư nhưng sự chênh lệch giữa hai người là một trời một vực.

- Chúng ta không thể thiếu sự giúp đỡ của Tam gia. Truyền lệnh xuống, toàn lực tìm kiếm tung tích Tam gia. Sau khi tìm được toàn lực trợ giúp Tam gia thực hiện mục đích. Các ngươi đều hết sức làm việc miễn cho người ta nói mật vệ chúng ta chỉ biết tiêu tiền mà không làm việc!

Tương Văn lạnh giọng nói.

- Dạ!

Mật vệ lập tức khom người nói.

Trong lòng bọn họ đều nghẹn đầy bụng lửa giận. Cơn giận này không nhằm vào An Tái Kháng. An Tái Kháng vì toàn bộ hệ thống Khang Tư truyền nhiều máu như vậy, là người thì đều nhớ ơn. Lửa giận này của bọn họ nhằm vào một đám mật vệ được chủ thượng đưa cho An Tái Kháng.

Đám mật vệ này năng lực tuyệt đối không bằng mật vệ bọn mình ở tổng bộ.

Tuy là đám người bọn mình cũng toàn lực thu thập tình báo, ám sát quân địch, nhưng so với đám mật vệ hệ thống bên ngoài chuyên môn bảo hộ thần tài, thay tổ chức mở rộng con đường tiền bạc, bảo vệ con đường kiếm tiền thì công lao của mình thực sự không thể cùng so sánh. Cho nên đám mật vệ bên ngoài này luôn có chút xem thường hệ thống mật vệ bọn mình.

Cũng không có biện pháp, ai khiến cho tất cả mọi người ở năm tỉnh Đông Nam đều dao động.

Trước kia có chủ thượng áp chế, mọi người chỉ là giễu cợt, trào phúng mà thôi. Từ sau khi chủ thượng mất tích, loại tình huống này nghiêm trọng hơn, hiện tại lại phát triển đến mức vị thần tài Tam gia dẫn người đi ra bên ngoài mà đám mật vệ hệ thống bên ngoài cũng không thông báo một câu.

Bọn mình tuyệt đối sẽ không hy vọng mang cái danh nghĩa chỉ biết tiêu tiền mà không biết làm việc. Lần này ngay cả Tổng trưởng đều nổi giận, bọn mình nhất định phải khiến cho đám hệ thống bên ngoài hiểu được ai mới là mật vệ chân chính.

Ngay lúc Tương Văn khoát tay, một mật vệ đột nhiên xuất hiện trước mặt Tương Văn. Tuy rằng người này vẫn dựa theo lệ thường quỳ trên mặt đất, nhưng người thông minh là nhìn ra được mật vệ này không biết là sợ hãi hay thế nào mà toàn thân run rẩy không ngừng.

Mật vệ chưa từng xuất hiện tình huống quá thất thố như vậy, điều này không khỏi khiến cho tất cả mọi người khẩn trương hẳn lên.

- Tam gia có chuyện gì?

Tương Văn vội vàng hỏi han. Bởi vì mật vệ này là do Tương Văn đưa vào hệ thống mật vệ bên ngoài, trừ bỏ khiến cho hắn theo dõi An Tái Kháng ra căn bản không có để cho hắn bẩm báo tin tức, xem như là một gián điệp chết. Hiện tại không ngờ gián điệp này lại có động tĩnh, khẳng định là có chuyện lớn.

Mật vệ này mở rộng miệng thở mạnh vài hơi, sau đó hơi nói lắp hô lên:

- Tổng trưởng! Có... Có tin tức của chủ thượng!

- Cái gì?

Tương Văn cùng mật vệ ở đây vừa nghe được lời này lập tức nhảy dựng lên. Tin tức chờ đợi khổ sở không được liền cứ thế đột nhiên xuất hiện trước mắt, tất cả mọi người đều lộ vẻ khiếp sợ không thể tin tưởng.

Tương Văn qua một lúc lâu mới dùng giọng run rẩy nói:

- Điều này là thật không? Chủ thượng ở nơi nào?

- Chủ thượng ở Tuyết quốc! Tam gia chính là nhận được tình báo sau đó đi Tuyết quốc tìm kiếm chủ thượng trước! Nghe nói đã xác định được chỗ của chủ thượng!

Mật vệ rất kích động nói.

- A! Tam gia không ngờ là đi tìm chủ thượng? Đáng chết! Vì sao hắn không cho chúng ta biết? Chẳng lẽ hắn...

Sắc mặt Tương Văn rất khó coi, đám mật vệ trong mắt nổi lên sát khí.

Bọn họ nghĩ rằng An Tái Kháng không thông báo với phủ Đại Đô đốc, khẳng định là muốn mưu hại Khang Tư!

- Tổng trưởng! Có khi Tam gia không tin tưởng chúng ta thì sao!

Một mật vệ to gan nhắc nhở.

- Không tin tưởng chúng ta? Vì sao... Ách!

Tương Văn vốn tức giận đột nhiên nghĩ đến vừa rồi mình còn nghi ngờ An Tái Kháng giấu diếm tin tức chủ thượng là muốn mưu hại chủ thượng. Rồi lại nghĩ sau khi An Tái Kháng nhận được tin tức đương nhiên cũng sẽ nghi ngờ mình gần như thủ lĩnh độc lập, chỉ sợ hắn cũng đều không có thông báo cho Áo Kha Nhĩ.

Suy bụng ta ra bụng người, vậy thì cũng không kỳ quái An Tái Kháng lại giấu diếm tin tức Khang Tư. Đối lại là mình thì khẳng định cũng làm vậy.

Tương Văn không còn đắn đo, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Một mật vệ tiến lại gần tò mò hỏi:

- Tổng trưởng! Chúng ta đi đâu?

- Tìm Liễu Thanh Dương yêu cầu người và thuyền. Không có thuyền biển chúng ta làm sao đi Tuyết quốc!

- Tổng trưởng! Liễu Thanh Dương là người bộ Hải quân. Báo cho hắn, Thủ các cũng biết. Ngài xác định muốn cho Thủ các biết?

Mật vệ nhắc nhở.

Tương Văn cười lạnh nói:

- Hừ! Ta biết Thủ các có rất nhiều nhánh, về mặt này cũng không thể tín nhiệm. Cho nên ta cũng không chuẩn bị báo cho Thủ các. Nhưng là chúng ta lại phải dùng thuyền, khẳng định không thể gạt hải quân sang một bên. Một khi như vậy, Liễu Thanh Dương ít nhất cũng tốt hơn so với mấy tên đầu mục mới nhập vào hải quân. Hơn nữa chúng ta có vô số phương pháp khiến cho Liễu Thanh Dương nghe lệnh. Không phải sao?

- Ách! Tổng trưởng. Cũng không thông báo cho tiểu thư Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na sao?

Mật vệ lại hỏi.

Lần này đến lượt Tương Văn chần chờ.

Suy nghĩ một chút, Tương Văn hạ lệnh:

- Đi thông báo cho họ. Nhưng nhất định phải lưu ý phản ứng của họ. Nếu họ không tỏ vẻ muốn đi tìm chủ thượng, như vậy từ chối tiếp xúc với họ!

Mật vệ sửng sốt, nhưng rất nhanh liền hiểu được, lập tức nhận lệnh đi ra. Mà khi mật vệ đứng trước biến mất, mật vệ tiếp theo lại lên hỏi:

- Tổng trưởng! Chúng ta mang theo bao nhiêu người?

- Tất cả những mật vệ không bận việc giám sát lâu dài đều tham gia!

Tương Văn đã hận không thể lập tức đến bên cạnh Khang Tư cho nên nói chuyện đều mất kiên nhẫn.

Mật vệ vẫn còn không nhịn được, lại nhắc nhở:

- Tổng trưởng! Ngài cùng hai vị tiểu thư, còn có Liễu Thanh Dương đại nhân của hải quân đột nhiên rời đi khi đang chặn đánh bọn thổ phỉ tấn công điên cuồng. Vậy điềunày có thể sẽ gây hỗn loạn hay không?

Đối với việc Tương Văn muốn thử thách hai vị tiểu thư Ngả Lệ Ti và Y Ti Na, mật vệ này cảm thấy có vẻ hơi thừa, cho nên trực tiếp lo lắng đến việc ảnh hưởng khi nhiều nhân vật quan trọng như vậy đột nhiên rời đi.

Tương Văn khoát tay nói:

- Yên tâm! Hiện tại bộ binh chuyên tâm suy tính đánh bọn thổ phỉ này thế nào, căn bản không có thời gian rỗi để ý tới chúng ta. Về phần dân chúng chỉ cần chúng ta thắng trận, căn bản không lo nghĩ đến vấn đề phức tạp như vậy.

Mật vệ vội nói:

- Nhưng Nhị đệ của chủ thượng ở đây, nói không chừng hắn sẽ nhân cơ hội thắng trận cùng với chiến công mà thẩm thấu vào bộ binh. Phải biết rằng đám người mới bên bộ binh chỉ bội phục thủ lĩnh chiến công oanh liệt!

Đây mới là nội dung chủ yếu mật vệ muốn Tương Văn cẩn thận. Mật vệ rất rõ ràng tổng trưởng của mình rất khinh thường Áo Kha Nhĩ này chỉ biết lấy danh nghĩa anh em kết nghĩa với chủ thượng khắp nơi khoa trương.

Tương Văn dừng chân, nghe được tên Áo Kha Nhĩ, Tương Văn cảm thấy đau đầu.

Từ khi Áo Kha Nhĩ xung phong nhận việc tham dự vào chiến tranh thổ phỉ, không biết là gặp vận may hay là thuộc hạ có người tài. Cứ mỗi lần chiến đấu đều dùng giá nhỏ nhất đánh ra một trận chiến huy hoàng.

Về phần Áo Kha Nhĩ mỗi lần vào thời khắc mấu chốt xuất hiện trước mặt binh lính khiến cho người đời hiểu lầm rằng chỉ cần hắn vừa xuất hiện liền đại biểu cho có cơ hội xoay chuyển cùng với thắng lợi.

Vài lần tinh mắt như vậy, chọn đúng thời cơ lại có kỹ năng biểu diễn ưu tú hỗ trợ chiến đấu, làm cho Áo Kha Nhĩ vang danh năm tỉnh Đông Nam. Chẳng những binh lính bên mình biết đến người này, ngay cả thổ phỉ cũng tuyên bố nhất định phải tiêu diệt kẻ địch uy hiếp lớn nhất này.

Tới bây giờ Áo Kha Nhĩ tiếng tăm lừng lẫy, thổ phỉ đầu hàng hắn nhiều gấp chục lần đầu hàng các sĩ quan khác. Hiện tại binh lính Áo Kha Nhĩ bành trướng gấp mấy lần khi hắn mới tới, trong toàn bộ quân Đông Nam cũng là đứng số một, số hai.

Cái này cũng còn chưa tính là gì, quan trọng nhất chính là... Đám sĩ quan tầng dưới cùng binh lính quân Đông Nam vốn nghe được Áo Kha Nhĩ muốn cướp đoạt binh quyền hận không thể không cắn chết Áo Kha Nhĩ, bây giờ lại thay đổi thái độ. Thậm chí bọn họ cho rằng một người dám đánh dám giết hơn nữa có thể giành thắng lợi làm thủ lĩnh cũng không phải là không thể.

Vừa nghe được tin này, Tương Văn liền nổi giận.

"Áo Kha Nhĩ ngươi thật sự khôn khéo, quân Đông Nam chúng ta liều sống liều chết thật vất vả đánh ra thế thắng, mà ngươi ngay tại thời điểm này đột nhiên nhảy ra. Đoạt chiến thắng đi còn không tính, còn muốn người ta cảm ơn hành động cứu viện của ngươi. Thật sự làm người khác bội phục!"

Tương Văn vốn không tin Áo Kha Nhĩ mấy năm không thấy không ngờ có thể sinh ra năng lực quan sát nhạy cảm sâu sắc như vậy, cũng không tin thuộc hạ thân tín của hắn có ánh mắt như vậy. Cho nên Tương Văn cố ý phái mật vệ theo dõi chặt chẽ, hy vọng lôi tên đứng sau màn trợ giúp Áo Kha Nhĩ ra.

Đáng tiếc không biết có phải là thật không có hay là đối phương có năng lực phản mật vệ, Tương Văn vẫn không có tìm ra mưu sĩ lên kế hoạch cho Áo Kha Nhĩ.

Đối với tình hình lãng phí nhân thủ như vậy, Tương Văn có khuynh hướng cho rằng không có mưu sĩ như vậy. Bởi vì nàng vốn không tin Áo Kha Nhĩ có năng lực phòng ngừa mật vệ, bởi vậy cũng rút mật vệ về hơn nửa.

Tuy nhiên Tương Văn tức giận thông báo suy đoán về Áo Kha Nhĩ cho người của bộ binh. Bộ binh đương nhiên không bằng lòng Áo Kha Nhĩ chiếm tiện nghi của mình, chỉ là lúc này đã muộn. Áo Kha Nhĩ binh hùng tướng mạnh, danh tiếng lại lớn đã tự động phát động chiến tranh với thổ phỉ, không cần chiếm thành quả thắng lợi của quân Đông Nam nữa.

Mà điều này cũng khiến cho danh tiếng Áo Kha Nhĩ truyền đi rộng rãi trong đám binh lính cấp thấp.

Tuy rằng lính cũ vẫn không vừa mắt Áo Kha Nhĩ như cũ, nhưng quân đội sau khi khuếch trương đặc biệt là sau khi trời phạt, lính mới chưa gặp Khang Tư chiếm rất nhiều, bất kể lính cũ có thể biết rõ uy năng Khang Tư như thế nào đều là không thực tế. Căn bản không thể so sánh với Áo Kha Nhĩ một nhân vật chói lọi trước mắt.

Có thể nói từ khi Áo Kha Nhĩ tham gia chiến tranh, tâm tính đám lính mới chậm rãi nghiêng về phía hắn.

260. Chương 260: Lòng Dân Ủng Hộ Hay Phản Đối. (1+2)

Nghĩ đến đây, Tương Văn lắc lắc đầu. Quản bọn họ nhiều như vậy làm gì, cho dù năm tỉnh Đông Nam bị Áo Kha Nhĩ chiếm thì sao? Cho dù Áo Kha Nhĩ đều thu nạp lòng quân lòng dân năm tỉnh Đông Nam thì thế nào? Chỉ cần chủ thượng xuất hiện liền đủ khiến cho hắn tiến lùi đều gặp khó khăn.

Lui là không thể nào. Không có mấy người nguyện ý bỏ quyền thế trong tay. Tiến thì lại tuyên chiến với đại ca kết nghĩa của mình, danh tiếng trong sạch liền có vết nhơ. Hơn nữa bất kể là ngoài sáng hay trong tối, Áo Kha Nhĩ đều không có phần thắng chủ thượng. Như vậy để xem hắn vênh váo đến thế nào!

Tương Văn suy nghĩ cẩn thận, vẻ mặt cương quyết nói:

- Mặc kệ hắn. Chỉ cần chủ thượng còn, thiên hạ này nơi nào không huy hoàng.

Mật vệ đương nhiên hiểu được lời này. Đúng vậy. Chỉ cần chủ thượng, năm tỉnh Đông Nam này có hay không thì có gì đặc biệt? Chủ thượng đều có thể dẫn dắt bọn mình đánh được càng nhiều thổ địa.

Có quyết định, đám mật vệ phân công nhau làm việc, mà Tương Văn thì liền đến thăm hỏi Liễu Thanh Dương!

Tương Văn nhìn thấy Tương Văn chỉ nói tới đã có tin tức Khang Tư, Liễu Thanh Dương lập tức tỏ vẻ muốn đích thân dẫn hạm đội đi đón Khang Tư về. Tương Văn phi thường hài lòng về việc này.

Mà càng khiến Tương Văn vừa lòng chính là đám mật vệ công tác toàn bộ thuận buồm xuôi gió, không có bất kỳ khó khăn.

Việc rút người đi không cần phải nói, ra lệnh một tiếng không chỗ nào dám không theo, thật sự là dễ hơn ăn cơm. Điều động vật tư, Y Ti Na, Ngả Lệ Ti quản lý tài chính vừa nghe mật vệ đến bẩm báo tình huống, tất cả vật tư được đưa đến cảng biển so với cung cấp cho chiến trường còn nhanh hơn.

Tuy rằng Thủ các cũng chú ý tới động tĩnh khác thường của Tương Văn, Tài các, bộ hải quân nhưng ai cũng không dám lên tiếng. Một là người ta quyền lớn. Hai là mấy nhân vật này không có quan hệ gì với chiến tranh thổ phỉ, cho nên mặc kệ.

Đợi khi phát hiện Tổng trưởng hải quân Liễu Thanh Dương mang theo gần trăm chiến thuyền, mấy trăm thuyền vận chuyển, mang theo mấy vạn tinh nhuệ cùng ba người đẹp rời cảng thì phản ứng đã muộn. Điều này khiến cho đám Thủ các trừng mắt lớn mắt nhỏ.

Chuyện này là thế nào? Chuyện gì cũng không biết liền mang nhiều người như vậy đi. Tương Văn muốn làm gì?

Tuy rằng khó hiểu nhưng bởi vì quan hệ với bộ binh không lớn, Thủ các bỏ qua bàn luận chuyện Tương Văn, hoặc là bọn họ còn rất nhiều việc mà thở phào nhẹ nhõm.

Tương Văn là một thanh kiếm sắc đặt trên đầu bọn họ rời đi, bọn họ cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành. Bọn họ càng cầu mong Tương Văn tốt nhất gặp tai nạn trên biển, như vậy bọn họ có thể vô tư. Chỉ tiếc rằng không biết phương pháp tiếp thu mật vệ, bằng không thì hoàn mỹ không chút khuyết điểm.

Bởi vì các thủ đô trên thế giới đều nội loạn khiến cho hải quân đa phần không có chiến tranh, quyền lên tiếng cũng rơi vào trong tay quân bộ binh. Hơn nữa quân bộ binh đặc biệt làm nhạt Tương Văn cho nên đối với chuyện tập thể rời đi này dễ dàng bị người quên đi.

Áo Kỳ vừa mới thuận lợi làm một vụ buôn bán ở trên đầu nguồn Tuyết Long Giang, hiện tại đang thuận theo dòng chảy đi vào cửa cảng Thanh Hương. Hắn nhíu mày nhìn một đội thuyền bỗng xuất hiện trên mặt sông, quay đầu hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Làm sao lại có một đội thuyền khác của Duy Nhĩ Đặc đến nơi đây?

Những thuyền có treo cờ thì phần đông là cờ quốc gia hoặc cờ của người có thế lực. Cho nên đi lại trên biển từ xa nhìn liền biết ngay là của phe nào khiến cho đội thuyền hai bên đều có thể nhanh chóng chuẩn bị. Mà thuyền không treo cờ, phần đông là cướp biển. Nếu vừa nhìn thấy thuyền không treo cờ, đều phải trước tiên chuẩn bị chiến đấu.

Đám người của Áo Kỳ thầm nghĩ Áo Kỳ đã coi Bắc quốc thành đất tư nhân của hắn, làm sao còn cho phép có người xuất hiện cạnh tranh với hắn! Cho nên thuộc hạ của Áo Kỳ lập tức đề nghị:

- Lão gia. Đây không biết là đội thuyền buôn của đội buôn dã tâm bừng bừng nào. Dù sao cách xa Duy Nhĩ Đặc như vậy, cứ tiêu diệt bọn họ nhé?

Loại chuyện này đừng lấy làm ngạc nhiên, trong đội buôn Duy Nhĩ Đặc nhìn mãi thành quen rồi. Hai bên gặp nhau ở nơi hẻo lánh, nếu phát hiện đối phương yếu hơn mình, mà lại không có viện quân như vậy khẳng định là không nói hai lời diệt sạch đối phương.

Làm như vậy, một là vì lũng đoạn nguồn cung cấp, hai là vì đả kích đối thủ tiềm ẩn.

Đừng cho rằng hủy xác xóa dấu vết ổn thỏa, nhưng cuối cùng cũng sẽ lộ ra dấu vết. Chỉ là không có bất kỳ chứng cứ rõ ràng thì chỉ đành phải theo chủ nghĩa duy tâm – cho rằng là ngươi thì đó là ngươi.

Vì vậy mà hàng năm Duy Nhĩ Đặc đều có rất nhiều đội buôn đã đăng ký bị mất tin tức.

Có khi là kiếm được một khoản rồi không làm nữa, có khi là bị người ta tiêu diệt. Mà trong tình huống diệt đoàn, có bốn phần năm là từ tranh chấp nội bộ tạo thành.

- Hừ! Ngươi cũng thật là quá kiêu ngạo rồi! Thực sự cho rằng đội buôn chúng ta là số một số hai ở Duy Nhĩ Đặc là có thể muốn làm gì thì làm sao? Hơn nữa chúng ta hiện tại có bao nhiêu thuyền, người ta có bao nhiêu? Diệt bọn họ? Đừng để bọn họ diệt chúng ta mới đúng!

Áo Kỳ tức giận bọn thuộc hạ tự cao tự ngạo, giọng điệu rất lạnh lẽo.

Tên thuộc hạ đưa ra đề nghị toát mồ hôi lạnh. Hiện tại bên mình mới có năm cái thuyền buôn, mà trên thuyền trừ thủy thủ cố định ra chỉ có ba trăm là chiến sĩ chuyên nghiệp. Mà đối phương có mười thuyền buôn, hơn nữa đối phương dám đến mạo hiểm khẳng định không chỉ mang theo thủy thủ.

Đừng nói là bên ta tiêu diệt bọn họ. Nói không chừng khi bọn họ phát hiện ra đội tàu của mình cũng có ý nghĩ như vậy trong đầu.

Vì lập công chuộc tội, tên thuộc hạ này con ngươi chuyển động, lại đề nghị:

- Lão gia! Chúng ta lên tiếng chào hỏi bọn họ đi. Đầu tiên là biểu lộ thân phận của chúng ta, sau đó hỏi lúc đối phương đi tới có nhìn thấy đội tàu thứ hai của chúng ta trên biển hay không. Như vậy đối phương sẽ e dè thân phận của chúng ta cùng với một đội tàu khổng lồ đang tới, hắn sẽ không có ý đồ gì với chúng ta!

Áo Kỳ cũng biết ý của thuộc hạ là dọa đối phương, không nên mất trí muốn nuốt năm cái thuyền của chúng ta, chúng ta bên ngoài vẫn còn có một đội thuyền lớn nữa.

Áo Kỳ nghĩ đến mình đã không biết bao nhiêu năm không gặp chuyện phiền phức như vậy, hắn không khỏi vừa gật đầu tán thành, vừa cảm thán sự sơ ý của bản thân.

Nếu hắn thấy được tương lai ở Tuyết quốc, vậy người khác cũng không phải ngu đương nhiên cũng sẽ nhìn ra.

Xem ra bởi vì đã lâu không có đối thủ khiến cho hắn có điểm cao ngạo. Trước kia thường nói thủ hạ không thể tự cao tự ngạo, kỳ thật bọn họ có tâm tính như vậy chỉ sợ nguyên nhân là bản thân hắn mơ hồ có tâm tính như vậy. Xem ra phải tự sửa, thật sự là cẩn thận sống vạn năm.

Sau khi được đồng ý, đám người bên Áo Kỳ lập tức phất cờ hiệu, mà đội buôn bên kia đang bày ra trận hình chiến đấu, như là suy nghĩ một lúc cũng phất cờ trả lời.

Áo Kỳ không cần thuộc hạ phiên dịch, trực tiếp có thể đọc hiểu cờ hiệu. Vừa nhìn hắn không khỏi nhíu mày:

- Không ngờ là đội buôn An Tái Kháng?

- Đội buôn An Tái Kháng? Lão gia! Chính là đội buôn ngài từng chú ý, đội buôn mới thành lập trong thời gian rất ngắn đã khống chế mấy con đường buôn bán?

Thuộc hạ Áo Kỳ có vẻ giật mình nói.

- Đúng vậy. Đội buôn An Tái Kháng này chính là nhờ vào tin tức linh thông mới có thể đạt được như hiện nay. Như vậy xem ra đội buôn An Tái Kháng này có thể theo sát ta chạy đến Bắc quốc cũng không có gì kỳ quái!

Áo Kỳ gật đầu nói.

- Hừ! Chẳng qua cũng chỉ chiếm ưu thế ở nơi này thôi. Rời khỏi dòng sông này ngài xem hắn dựa vào cái gì so sánh với chúng ta!

Thuộc hạ Áo Kỳ rất vẻ khinh thường nói.

Đối với sự kiêu ngạo của thuộc hạ, Áo Kỳ lắc lắc đầu. Chuyện này có nói cũng không thể thay đổi được. Chỉ cần tâm tính của mình không thay đổi, vậy đám thuộc hạ rất giỏi về khoản nịnh bợ thủ trưởng là sẽ không thay đổi.

Mà bên An Tái Kháng sau khi nhìn thấy cờ hiệu của Áo Kỳ thì hết sức vui mừng:

- Không ngờ là đội buôn Áo Kỳ! Thật sự là quá tốt, hắn khẳng định biết trấn Thanh Hương ở nơi nào!

Lai Nhĩ Ôn Chí nhắc nhở:

- Chủ công! Không nên kích động như vậy, tránh mất quyền chủ động cho bọn họ!

An Tái Kháng gật đầu, đột nhiên vẻ mặt dữ tợn nói:

- Mật vệ các ngươi nhất định phải cam đoan làm cho bọn họ nguyện ý báo cho chúng ta biết cách đến trấn Thanh Hương!

Đám mật vệ xung quanh nghe được câu này lập tức “vâng” một tiếng, sau đó đầy mặt sát khí nhìn chằm chằm năm thuyền buôn đối diện.

- Người cầm cờ, báo cho bọn họ biết ta ở đây, nói cho họ biết chúng ta sẽ lên thuyền thăm hỏi đầu lĩnh của họ!

An Tái Kháng lạnh lùng nói.

Lai Nhĩ Ôn Chí khóe miệng giựt giựt, bỏ qua ý định khuyên can.

Vị chủ công này của hắn đối với đại ca Khang Tư thật sự là hết lòng hết nghĩa. Vì muốn trong thời gian ngắn nhất gặp Khang Tư, không ngờ hắn nguyện ý mạo hiểm lên thuyền đối phương. Tuy rằng có mật vệ bảo vệ nhưng là một chuyện thật sự nguy hiểm.

"Hy vọng Khang Tư đại nhân đừng khiến cho chủ công của ta thất vọng. Bằng không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Lai Nhĩ Ôn Chí âm thầm hạ quyết tâm.

Nhìn thấy tín hiệu cờ, Áo Kỳ sửng sốt. Đường đường chủ một đội buôn không ngờ lại mạo hiểm bước lên thuyền không quen thuộc! Chẳng lẽ hắn căn bản không nghĩ tới chúng ta có thể sẽ bắt giữ hắn sao?

Nghĩ đến đây, Áo Kỳ không khỏi cười. "Người ta gan lớn như vậy, mình né tránh ngược lại có vẻ kỳ cục." Vì thế hắn lệnh thuộc hạ cũng báo tên mình lên, hơn nữa hoan nghênh An Tái Kháng lên thuyền.

Thuộc hạ của Áo Kỳ đương nhiên là phản đối. Ai biết đối phương phát hiện chủ nhân thương đoàn Áo Kỳ ở đây, có thể nào dã tâm nổi lên đột nhiên phát động tấn công diệt năm chiếc thuyền buôn này hay không?

Tuy nhiên sự cương quyết của Áo Kỳ khiến cho lời khuyên của bọn họ không có hiệu quả. Bọn họ chỉ có thể một mặt điều động người lên tàu chỉ huy, một mặt khiến cho đội thuyền làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Đám người An Tái Kháng nhìn thấy tín hiệu cờ đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo là hết sức vui mừng.

Áo Kỳ - chủ đội buôn Áo Kỳ không ngờ lại ở trên thuyền! Người này khẳng định đã gặp mặt Khang Tư cũng khẳng định đã từng làm ăn với Khang Tư. Tin tức Khang Tư thật giả chỉ cần hỏi hắn là sẽ biết.

Tuy nói bọn An Tái Kháng chỉ là nghe bọn thủy thủ đội buôn Áo Kỳ nói chuyện phiếm mà xác định Khang Tư còn sống và vị trí hiện tại, nhưng trước khi nhìn thấy tận mắt, dù sao cũng có chút lo lắng.

Mà hiện tại đại nhân vật Áo Kỳ xuất hiện, tính chân thật về tin tức của Khang Tư ít nhất đến chín phần. Lý do này không khỏi làm An Tái Kháng hưng phấn không thôi.

Về phần có phải là bẫy của Áo Kỳ hay không, mặc kệ hắn thế nào biết quan hệ giữa An Tái Kháng và Khang Tư, cũng không quản hắn vì sao lại tính kế đội buôn nho nhỏ không quá nổi bật như đội buôn An Tái Kháng. Chỉ cần lên thuyền mật vệ có thể cam đoan tất cả âm mưu của đối phương đều không thể thực hiện. Cho nên có bẫy hay không, căn bản không ai để ý.

An Tái Kháng mang theo mấy mật vệ nhanh chóng xuống thuyền nhỏ đi tới thuyền chỉ huy Áo Kỳ. Mấy mật vệ bên người là ở ngoài sáng, những mật vệ khác mang đi lần này đều lặn dưới nước đi theo.

Về phần Lai Nhĩ Ôn Chí thủy chung không rời An Tái Kháng thì lại không đi theo. Bởi vì hắn bị An Tái Kháng bắt buộc phải ở lại trên thuyền chỉ huy làm dự phòng tình huống xấu nhất.

Trèo lên thuyền, An Tái Kháng ngay cái nhìn đầu tiên phát hiện Áo Kỳ trong đám tráng hán đông đúc vẻ mặt đề phòng.

Áo Kỳ cùng An Tái Kháng nhìn nhau một chút, cười nói:

- Hoan nghênh đội trưởng đội buôn An Tái Kháng.

- Rất vinh dự ở đây gặp được ngài, đội trưởng đội buôn Áo Kỳ.

An Tái Kháng vốn khẩn cấp muốn hỏi tình huống Khang Tư, theo phản xạ nháy mắt khôi phục bộ dáng người kinh doanh.

Ấn tượng đầu tiên của hai người đều không tồi, thuận miệng nói vài câu tán gẫu. Áo Kỳ có vẻ lơ đãng nói:

- À! Không biết tại hạ có thể biết đội buôn các vị ngàn dặm xa xôi đi tới Bắc quốc muốn kinh doanh cái gì? Điều này có được tính là mạo muội không?

An Tái Kháng đã sớm tự hỏi thế nào trả lời, lập tức thuận theo đáp:

- Ta chính đang muốn tìm Áo Kỳ đại nhân ngày đấy. Ta lần này đến là muốn tìm người anh của ta, được biết ngài là người biết tình hình. Xin đại nhân chỉ cho.

- Người anh của ngài?

Áo Kỳ đầu tiên là mê hoặc liếc nhìn An Tái Kháng một cái, tiếp theo nhướn mày hỏi:

- Ngài là Tam đệ kết nghĩa của Khang Tư đại nhân?

Áo Kỳ nhìn thấy An Tái Kháng không phủ nhận, không khỏi vỗ vỗ trán, cảm thán:

- Khó trách lúc trước nghe thấy tên đội buôn của ngài lại cảm thấy có vẻ quen thuộc!

Nói đến đây Áo Kỳ không khỏi có điểm hối hận. "Mình quả thật là kiêu ngạo, lúc trước nghe thấy tên có vẻ quen thuộc nên phái người tìm hiểu rõ ràng. Mình lại chỉ cho rằng đó là một đội buôn mới thành lập có chút may mắn mà thôi. Nói không chừng là mình nghe thấy ở đâu mới cảm thấy quen thuộc, căn bản không có chú ý tới."

"Tuy rằng việc này tra hay không tra đều không sao cả. Nhưng cũng khiến cho mình hiểu được tính kiêu ngạo của mình sớm có. Ài. Người kiêu ngạo không sống lâu, tổ chức kiêu ngạo thời gian tồn tại lại càng ngắn!"

An Tái Kháng vào lúc Áo Kỳ nói mình là Tam đệ của Khang Tư, hắn thậm chí có điểm kích động muốn lệnh cho mật vệ bắt người. Nhưng hắn suy nghĩ lại cẩn thận, "mình là Tam đệ của Khang Tư, cùng với đội buôn mình thành lập ở Duy Nhĩ Đặc có vẻ là không có điểm nào không ổn. Như vậy mình quá cẩn thận đấy thôi."

An Tái Kháng cũng mỉm cười nói:

- Đúng vậy. Nếu ngài biết tình huống của tại hạ, như vậy khẳng định cũng biết đại ca của ta mất tích mất tích đã lâu, cho nên xin tha thứ cho ta vừa nghe được tin tức của đại ca liền vội vã đến hỏi thăm ngài.

An Tái Kháng đương nhiên là sẽ không nói mật vệ của mình nghe được tin tức, chỉ là nói từ quán rượu nghe được dăm ba câu, sau đó liền mạo hiểm tới đây tìm kiếm.

Áo Kỳ đã hiểu được tin tức là như thế nào để lộ, An Tái Kháng là thế nào tìm đến chính mình. Phỏng chừng là trên đường về thủy thủ đội buôn uống nhiều mà lộ ra tin tức.

Từ đây có thể thấy được chính mình đối với bản thân rất không nghiêm, thủ hạ cũng buông thả rất nhiều.

Nghĩ lại trước kia, cho dù việc làm ăn đã xong một năm đều không có một ai biết mình thế nào làm đến. Lại nhìn hiện tại thật sự là không cách nào so sánh.

Áo Kỳ tuy bởi vì An Tái Kháng mà phát hiện bản thân thiếu sót nhưng không có giận chó đánh mèo, ngược lại rất tán thưởng An Tái Kháng có tình có nghĩa. Không có mấy người hưởng thụ vinh hoa phú quý nghe tin tức anh em kết nghĩa không biết thật giả có thể lập tức bằng lòng vứt bỏ hết thảy, tự mình mạo hiểm tới nơi hoang dã tìm kiếm. Y - www.

Hắn rất là ôn hòa cười nói:

- Nguyên lai các vị còn không biết Khang Tư đại nhân ở nơi nào. Thật may chúng ta sắp phải về cảng Thanh Hương. Đó là cảng trong lãnh địa Khang Tư đại nhân, như vậy để đội thuyền của ngài cùng đi thôi.

An Tái Kháng thấy mục tiêu đã đạt được lập tức nhẹ nhàng thở ra, ra hiệu cho thuộc hạ truyền tin tức.

Đội thuyền bắt đầu chạy, Áo Kỳ và An Tái Kháng hai người vừa uống trà ăn điểm tâm, vừa nói chuyện phiếm.

Hai bên đầu tiên là tôn sùng năng lực buôn bán của nhau, sau đó mới bắt đầu thổ lộ tâm tình.

Áo Kỳ đầu tiên thở dài nói:

- An Tái Kháng đại nhân. Thái độ làm người cùng bản lĩnh của ngài không cần phải nói. Mà đại ca của ngài lại là một đại nhân vật tuyệt đối làm cho người ta phải kinh ngạc! Ngài biết không? Hắn từ trong gió lốc thoát hiểm, chỉ bằng vào ba tên thuộc hạ chỉ trong thời gian ngắn ngủi không đến một năm đã khống chế một Bá tước lĩnh ở Tuyết quốc này. Thật sự làm cho người ta phải bội phục.

- Ồ! Ngài cũng không nên coi thường Bá tước lĩnh bên này. Theo diện tích mà nói thì hoàn toàn có thể bằng hai tỉnh của Duy Nhĩ Đặc chúng ta. Đổi lại là ta, tuyệt đối không có khả năng đạt tới thành tích như vậy.

Áo Kỳ nói đến đây, phát hiện vẻ mặt An Tái Kháng không thay đổi, không khỏi có chút kỳ quái nói:

- Thế nào? Vẻ mặt ngài không có bất kỳ vẻ giật mình nào, chẳng lẽ ngài không biết rằng đại ca ngài cực kỳ lợi hại sao?

An Tái Kháng nhún nhún vai, rất lơ đễnh cười cười:

- Ha ha! Đại ca của ta cho tới nay đều mạnh mẽ tới mức làm cho người khác không có lời để nói. Ta cũng đều quen rồi.

Lời này vừa nói ra, tròng mắt Áo Kỳ thiếu chút nữa lòi ra, sau đó hai người đồng thời cười ha ha.

Dưới sự dẫn dắt của đội thuyền Áo Kỳ, bọn An Tái Kháng rốt cục đến được trấn Thanh Hương.

An Tái Kháng đứng ở đầu thuyền nhìn bến cảng phía xa. Vốn còn tưởng rằng bến cảng này sẽ cực kỳ đơn sơ, không nghĩ tới bến cảng tuy nhỏ nhưng đều được xây dựng bằng đá. Từ điểm này cũng biết được bến cảng này mất bao nhiêu công sức để xây dựng nên.

- Ha ha! Tuy rằng ta rất muốn đem công lao xây dựng bến cảng này đổ lên người Khang Tư đại nhân. Đáng tiếc đây lại không phải là công lao của Khang Tư đại nhân. Phải biết rằng địa phương này trước khi Khang Tư đại nhân đến đây, khoản thu nhập thêm duy nhất của bọn họ chính là tiếp đón hải thương chúng ta mà thôi.

Áo Kỳ giới thiệu lịch sử của cảng Thanh Hương.

- Tin tưởng về sau cảng Thanh Hương khổng lồ sẽ là công lao của đại ca ta!

An Tái Kháng vẻ khẳng định nói.

"Xây dựng một bến cảng lớn cần nhân công kỹ thuật, vật liệu đá, sức người. Mà phương pháp giải quyết những chuyện phiền toái này chính là tiền tài. Đánh giặc, quản lý địa phương có lẽ không phải những công việc sở trường của mình, nhưng nói đến kiếm tiền dùng tiền, mình ở hệ thống Khang Tư tự xưng là thứ hai vậy thật sự không ai dám xưng thứ nhất."

Nhìn vẻ mặt An Tái Kháng, Áo Kỳ nhíu nhíu mày.

"An Tái Kháng này phỏng chừng là chuyên môn kiếm tiền cho Khang Tư. Có An Tái Kháng này ủng hộ, Khang Tư ỷ lại vào bản thân mình sẽ bị hạ xuống vài mức. Tuy nhiên nghĩ đến chính mình không ngờ lại sợ hãi một đội buôn nhỏ mang phiền toái đến cho mình lại có vẻ quá mức cẩn thận." Áo Kỳ không khỏi cười nói:

- An Tái Kháng đại nhân. Không biết ngài có đội buôn phụ thuộc không?

Trái tim An Tái Kháng đập mạnh, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Đội buôn phụ thuộc? Là đội buôn tồn tại phụ thuộc vào đội buôn của mình?

Áo Kỳ giải thích nói:

- Không. Không. Đội buôn tồn tại dựa vào đội buôn của mình chính là đội buôn phụ thuộc, thuộc loại buôn bán nhỏ việc nhỏ nghe lệnh việc lớn chính mình quyết định mà thôi. Đội buôn phụ thuộc mà ta nói, kỳ thật chính là một phân hội bên dưới mà thôi. Loại đội buôn này bình thường có hai loại. Một loại là người ta viết tên ngài nhưng đội buôn có người khác đảm nhiệm. Một loại là hoàn toàn từ một người thành lập đội buôn chỉ là ngầm ký một phần văn kiện chứng minh tài sản phân chia. Ở bên ngoài xem ra đội buôn này không có liên hệ gì với ngài.

- Ồ! Đội buôn như vậy có cái lợi gì?

An Tái Kháng vẻ mặt cực kỳ tò mò hỏi:

- Vì sao phải thành lập đội buôn như vậy? Tập trung tất cả tài chính để phát triển đội buôn trực tiếp lệ thuộc vào mình không phải tốt hơn sao?

- Ha ha! Bình thường đội buôn đều là tập trung tài chính ở đội buôn của mình. Nhưng là có dã tâm muốn hô phong hoán vũ ở Duy Nhĩ Đặc thì nhất định phải có đội buôn phụ thuộc. Đặc biệt là cái loại đội buôn không phải của ngài nhưng toàn bộ đội buôn lại hoàn toàn nghe lệnh.

Áo Kỳ cười tủm tỉm nhìn An Tái Kháng.

An Tái Kháng mày nhướn lên, kinh ngạc nói:

- Là vì quyền khống chế bến cảng?

Áo Kỳ mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy. Vì tránh xuất hiện tình huống một nhà độc quyền lớn mạnh, những người khác toàn bộ trở thành phụ thuộc, Duy Nhĩ Đặc đặt ra quy định chỉ có đội buôn có đăng ký ở bến cảng mới có quyền bỏ phiếu. Hơn nữa vì tránh cho một đội buôn ở tất cả các bến cảng đăng ký, bọn họ lại đặt ra quy tắc một đội buôn chỉ có thể đăng ký một bến cảng.

- Hai quy tắc này liền hạ chế một đội buôn cho dù có lớn mạnh thế nào cũng chỉ có thể khống chế một bến cảng. Cũng bởi vì như vậy cho nên mới xuất hiện dạng đội buôn phụ thuộc che giấu tai mắt người khác.

- A! Nói như vậy, bến cảng Duy Nhĩ Đặc chẳng phải đều bị những đội buôn lớn khống chế?

An Tái Kháng bộ dáng khiếp sợ hỏi.

- Làm sao xảy ra loại chuyện này được!

Áo Kỳ cười lắc đầu:

- Đầu tiên, loại thứ nhất thuộc về loại đội buôn treo đầu dê bán thịt chó. Một khi vào đăng ký ở bến cảng khác, những đội buôn cảng đó khẳng định sẽ liên hợp lại tiến hành chèn ép khiến cho ngươi căn bản không kinh doanh được gì. Mà không có kiếm được tiền thì cũng không có quyền bỏ phiếu. Ngài nghĩ lại, ngay cả quyền bỏ phiếu đều không có, còn nghĩ đạt được quyền khống chế bến cảng sao?

- Không phải còn có một loại đội buôn phụ thuộc khác sao? Loại đội buôn này hẳn là có thể đạt được mục đích đúng không?

Đội buôn An Tái Kháng chính là sử dụng loại phương pháp này. Sự thật đến hiện tại hắn đều không phát hiện vấn đề cho nên thực sự muốn xem đại nhân vật Áo Kỳ này đánh giá thế nào.

Áo Kỳ gật đầu nói:

- Loại đội buôn này quả thật có thể đạt được mục đích. Bởi vì nó cực kỳ bí mật, trừ bỏ người trong cuộc người ngoài căn bản không biết đội buôn này có quan hệ với ai, cho nên muốn đả kích cũng không đả kích được.

- Ồ! Như vậy không phải là rất nhiều đội buôn lớn đều lựa chọn phương pháp này? Áo Kỳ đại nhân cũng nhất định có được đội buôn như vậy đúng không?

An Tái Kháng cười nói. Hắn không cho rằng đội buôn lớn như Áo Kỳ lại không có loại đội buôn phụ thuộc này.

- Không có. Đội buôn của ta là loại có người sở hữu rõ ràng.

Nói đến đây không biết Áo Kỳ nghĩ đến cái gì, đột nhiên trở nên chua xót.

- A! Vì sao? Như vậy đội buôn sẽ bị người chèn ép!

An Tái Kháng tò mò hắn lên. Hắn thật không nghĩ tới đội buôn lớn như Áo Kỳ không ngờ lại lựa chọn loại phụ thuộc này. Chẳng lẽ hắn không sợ bị người chèn ép?

Áo Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Ài! Không phải không muốn lựa chọn loại đội buôn phụ thuộc. Nhưng là đội buôn như vậy trên pháp lý cùng với đội buôn bản bộ hoàn toàn không có vấn đề gì. Hơn nữa để tránh bại lộ, nguồn gốc tài chính và chiêu mộ nhân viên đều là chủ đội buôn tự tiến hành. Chỉ có như vậy đội buôn mới không bị người tra ra chi tiết. Nhưng như vậy đội buôn cũng hoàn toàn trở thành phụ thuộc vào chủ nhân đội buôn nào đó.

- Lúc đầu một đoạn thời gian còn tốt, hắn cần sự giúp đỡ của ngươi mới có thể giữ vững chỗ đứng. Cho nên khoảng thời gian phát triển này, chủ nhân đội buôn vẫn còn dựa theo mệnh lệnh của đội buôn bản bộ làm việc. Nhưng chờ khí hắn cứng cáp hắn sẽ tự nhiên theo đuổi ích lợi của bản thân. Mệnh lệnh của ngươi phù hợp lợi ích của hắn thì hắn nghe theo, không phù hợp làm như không nghe, thậm chí còn bật ngược lại.

- Nói cách khác, ngươi bỏ tiền bỏ sức kết quả ngược lại tạo kẻ địch cho bản thân! Cho nên hành vi mất nhiều hơn được như vậy cũng càng ngày càng ít người sử dụng.

An Tái Kháng trợn tròn mắt. Không ngờ bởi vì nguyên nhân này mà không muốn có được đội buôn phụ thuộc như vậy? Hắn có chút chần chờ nói:

- Như thế nào nghe giống như là đội buôn như vậy muốn phản liền phản? Chẳng lẽ không thể sử dụng thủ đoạn theo dõi khống chế? Như là phái người theo dõi, giam người nhà của hắn, đưa người vào làm mất quyền lực... đều được mà!

Áo Kỳ giải thích nói:

- Ha ha! Những thủ đoạn này đương nhiên có thể sử dụng. Nhưng đội buôn trên biển quyền làm việc hàng ngày nắm trong tay chủ đội buôn. Người hơi chút thông minh chỉ cần theo dõi những người hắn nghi ngờ cùng với những người không phục tùng muốn làm mất quyền lực đó phái đi đến nơi cướp biển hoành hành không phải là xong sao. Một lần không được thì hai lần, vừa dễ dàng lại vừa hợp pháp tiêu diệt tai họa ngầm. Chỉ cần chủ đội buôn có ý đồ khác, đội buôn bản bộ cho dù phái bao nhiêu người tới đều có đi không về.

- Mà chuyện giam người nhà, nếu đối phương là người nhẫn tâm vậy một điểm thật sự uy hiếp đó sẽ không có, ngược lại sẽ mang đến tai họa cho người nhà mình.

Nghe xong lời này, An Tái Kháng lại mê hoặc:

- Chẳng lẽ không thể trực tiếp khống chế chủ đội buôn? Tâm hắn có độc không để ý sự chết sống của người nhà thì thế nào cũng phải quan tâm sự sống chết của chính mình chứ?

Áo Kỳ có chút quái dị liếc mắt nhìn An Tái Kháng. Một người thoạt nhìn khôn khéo thế nào hiện tại lại cảm thấy có vẻ ngu ngốc?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn vẫn thẳng thắn nói:

- Ngài cũng biết đội buôn Duy Nhĩ Đặc chúng ta vừa đăng ký lập tức có thể đạt được số lượng một trăm tên hộ vệ thấp nhất. Tuy rằng có thể đưa người của mình vào đám hộ vệ này nhưng bởi vì thủ đoạn đưa người đi tìm chết, có thể khiến cho những người có ý đồ không bao lâu sẽ thay đổi chủ nhân. Như vậy làm sao còn khống chế được đối phương!

An Tái Kháng vẻ mặt học hỏi nhưng trong lòng vui như nở hoa.

"Thực sự cho ta là ngu ngốc sao? Chẳng lẽ ta không biết rằng thành lập đội buôn phụ thuộc không thể khống chế như vậy tương đương với chuyện đưa tiền cho người ta sao?"

"Hừ! Các ngươi làm không được không có nghĩa là người có mật vệ như ta làm không được. Có mật vệ theo dõi, đám người phía dưới kia ai dám có ý phản? Chỉ một sự khác thường chẳng những làm hắn mất mạng còn có thể thần không hay quỷ không biết bắt cóc toàn bộ già trẻ lớn bé nhà hắn!"

"Như vậy xem ra chỉ cần số lượng mật vệ có thể duy trì, cho dù đội buôn nhiều đến mức nào cũng đều có thể thành lập được. Như vậy tiếp tục sớm muộn sẽ có một ngày toàn bộ Duy Nhĩ Đặc đều sẽ bị đội buôn của mình khống chế. Nếu mình có thể nhìn thấy được cảnh như vậy thật tốt biết bao!"

Hai người lại tán gẫu vài câu, đợi cho đến khi cầu thang thật lớn đẩy tới hai người mới ngừng nói chuyện mà xuống thuyền.

Dưới sự bảo vệ của đám mật vệ, An Tái Kháng đã đứng trên mặt đất Tuyết quốc.

An Tái Kháng dùng sức dậm một cái lên đất, vui mừng hớn hở nói với mật vệ:

- Ha ha! Không biết tại sao bước trên mảnh đất này nhưng không có chút cảm giác nơi đất khách nào cả!

Mật vệ cũng cười nói:

- Đại nhân! Nơi này là lãnh địa của chủ thượng, như thế nào lại có cảm giác nơi đất khách đây?

- Ha ha! Đúng vậy. Nơi này là lãnh địa của đại ca ta, cũng là nơi của chúng ta!

Sau khi An Tái Kháng nói xong lời này, tâm tính lập tức thay đổi. Sau khi nhìn tình hình bốn phía, trong đầu suy nghĩ làm thế nào kiến thiết, làm thế nào xây dựng thêm công trình.

Tuy rằng An Tái Kháng nhìn đông nhìn tây nhưng lực chú ý phần lớn vẫn tập trung trên người Áo Kỳ. Chỉ thấy Áo Kỳ cùng một người trung niên ăn mặc kiểu quan viên quản lý bến cảng vẻ mặt tươi cười nói vài câu, sau đó chỉ về hướng An Tái Kháng. An Tái Kháng thậm chí nhìn thấy tên quan viên kia khi nhìn mình vẻ mặt phức tạp trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, hoài nghi, kinh ngạc.

Áo Kỳ giới thiệu tên quan kia với An Tái Kháng, An Tái Kháng biết đối phương là quan viên phụ trách quản lý bến cảng.

Tên quan kia có vẻ chần chờ nói:

- Vị đại nhân này. Thân phận của ngài chỉ có điện hạ mới có thể xác nhận cho nên xin thứ cho hạ quan thất lễ.

An Tái Kháng có chút vội vàng nói:

- Không sao. Đúng rồi. Đại ca của ta, cũng chính là Khang Tư đại nhân của các ngươi hiện ở nơi nào? Ta hy vọng có thể nhanh chóng gặp mặt anh ấy!

Quan viên bến cảng còn chưa kịp trả lời thì Áo Kỳ giành trước nói:

- Ta biết Khang Tư đại nhân ở đâu. Vừa lúc ta cũng muốn đi chào hỏi Khang Tư đại nhân, không bằng chúng ta cùng đi?

Nói xong, Áo Kỳ vẫy tay một cái, một chiếc xe ngựa to nặng có vẻ xa hoa chạy tới.

An Tái Kháng cũng không khách sáo, lại càng không sợ cái gì. Bên người có mười mấy mật vệ bảo vệ, đi đâu cũng không phải sợ cái gì cả.

Theo đường lớn bến cảng, xe ngựa đi nhanh tới trấn Thanh Hương. An Tái Kháng đã biết đại ca của mình vừa mới một lần đánh lùi ba lãnh địa cùng lúc xâm lấn, hiện tại đang ở tòa thành Bá tước Bỉ Khắc chúc mừng thắng lợi. Cho nên hắn cũng không có hứng thú gì dừng lại ở trấn Thanh Hương, khối lãnh địa thứ nhất của đại ca ở Tuyết quốc này.

Theo xe ngựa đi qua càng ngày càng nhiều thành trấn, An Tái Kháng càng ngày càng tò mò. Chờ sau khi lại đi qua một thành trấn, An Tái Kháng không kìm nổi hỏi:

- Áo Kỳ đại nhân. Không biết ngài có biết tại sao dân chúng trên đường chúng ta đi qua lại vui mừng như vậy? Xem biểu tình của bọn họ, hắn không bởi vì nguyên nhân đại ca Khang Tư đạt được thắng lợi.

Áo Kỳ nhướn mày nói:

- Lợi hại! Người bình thường căn bản không thể phân biệt được.

An Tái Kháng cười cười:

- Kỳ thật cũng rất đơn giản. Bất kể thủ lĩnh bên trên đạt nhiều thắng lợi cùng vinh dự, dân chúng phía dưới chỉ là vui mừng náo nhiệt mà cũng không thật tình vì bên trên thắng lợi cùng vinh quang mà hoan hô, cho dù có được lòng người thế nào cũng vậy. Mà đại ca Khang Tư tuy rằng đã đạt tới mức không phù hợp

quy luật, nhưng ta không thể tưởng được chỉ một năm như thế nào cũng không có khả năng chiếm hết lòng dân. Cho nên ta phỏng chừng còn có nguyên nhân khác mới khiến cho dân chúng hân hoan như vậy.

Áo Kỳ hơi chút suy nghĩ nhìn An Tái Kháng cười nói:

- Ngài là một người tâm tư tỉ mỉ, đừng trách ta mới quen mà nói lời thực. Ngài quả thật không thích hợp làm thủ lĩnh một tổ chức, tuy nhiên lại rất thích hợp làm quản gia trong tổ chức này. Con người, quan trọng nhất là phải biết rõ mình nằm ở địa vị nào, bằng không nếu cưỡng cầu thì lại là một hồi tai nạn.

An Tái Kháng ngẩn người. Áo Kỳ này giống như coi mình là người trong nhà bằng không lời này khẳng định sẽ không nói với một người chỉ mới gặp một ngày. Đối với Áo Kỳ quan tâm mình như vậy, An Tái Kháng mỉm cười gật gật đầu nói cảm ơn.

Áo Kỳ cười nói:

- Ha ha! Đột nhiên cảm thán một chút, phát hiện tâm tính của mình đã biến già rồi. Ồ! Ngài hỏi dân chúng vì sao lại vui mừng như điên vậy? Rất đơn giản. Đại cả ngài, Khang Tư đại nhân đã chia toàn bộ tiền thưởng trận chiến này, chẳng những chia cho quý tộc cùng quân đội, mà còn chia cho toàn bộ dân chúng tầng chót của Bá tước lĩnh một phần tiền thưởng. Bởi vậy nên đám dân chúng được lợi ích mới vui mừng như vậy. Nhìn thấy không, có phải rằng cảm thấy dân tâm kỳ thật cực kỳ dễ khống chế?

- Toàn bộ người Bá tước lĩnh đều được chia tiền thưởng? Đại ca Khang Tư lần này thắng lợi được rất nhiều lợi ích hay sao?

An Tái Kháng nhìn đám dân chúng bên ngoài vui mừng ca hát nhảy múa nói.

Dọc đường mình nhìn thấy dân chúng đều hơn vạn người, toàn bộ Bá tước lĩnh ít nhất có mấy chục vạn người. Có thể khiến cho nhiều người như vậy cười vui, vậy khoản tiền thưởng này hẳn là khổng lồ đến kinh người.

- Rất đơn giản. Lương thực, tráng đinh nhân khẩu của ba Bá tước lĩnh đối địch với đại ca ngài bị hắn dọn sạch bảy, tám phần. Nhưng lại không chỉ có thế, ba cái kho phủ lĩnh chủ Bá tước phái binh xâm lấn không ngờ bị dọn sạch sẽ thần không hay quỷ không biết. Thật không biết đại ca ngài làm như thế nào. Ta nghe nói đám vệ binh bảo vệ kho vì thế mà gặp vận xui, bị Bá tước đại nhân tức đến mức gần như vỡ mạch máu nhốt sạch vào trong tù. Nếu không phải đại ca ngài đưa những đồ lấy được của đám Bá tước kia để làm phần thưởng, chỉ sợ ai cũng không biết đây là đại ca ngài làm. Thật không rõ đại ca ngài vì sao tự bộc lộ chi tiết như vậy?

Áo Kỳ có chút nghi hoặc nói.

An Tái Kháng nghĩ đến mật vệ đại ca mang theo bị gió lốc cuốn cùng hạ mật vệ đặc biệt, phỏng chừng việc này chính là bọn họ làm. Về phần vì sao làm vậy? Rất đơn giản, để đe dọa người khác mà thôi.

Ý đe dọa là nhìn xem ta có thể thần không hay quỷ không biết dọn sạch kho của ngươi, đương nhiên càng có thể thần không hay quỷ không biết cắt hết đầu toàn bộ già trẻ lớn bé nhà ngươi đi!

"Phỏng chừng người hơi chút đầu óc đều hiểu được điều này, không ngờ Áo Kỳ này lại hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy. Hắn như vậy thật sự là muốn thử mình hay là muốn mê hoặc mình?"

"Ài! Cùng đám quỷ khôn khéo này tiếp xúc thật sự rất mệt mỏi. Mỗi một câu đều có hàm ý sâu xa."

An Tái Kháng không trả lời câu hỏi của Áo Kỳ, mà chỉ vào một tòa thành xa xa hỏi:

- Đó chính là tòa thành Bá tước Bỉ Khắc?

- Đúng vậy!

Áo Kỳ nói đến đây, chú ý tới vẻ mặt An Tái Kháng cùng đám mật vệ đều kích động hẳn lên, trong lòng không khỏi thở dài. Khang Tư quả thật may mắn, chẳng những anh em kết nghĩa từ ngàn dặm xa xôi tới tìm, mà thuộc hạ của hắn vẫn có thể giữ trung thành như vậy. Thật sự làm cho người ta hâm mộ.

Tuy nhiên Áo Kỳ rất nhanh liền bình tĩnh lại tâm tình có chút đố kỵ. Hắn biết rõ người và người không thể so sánh, giữ tâm tính bình thường là quan trọng nhất.

Áo Kỳ tâm tình khôi phục, chuẩn bị thưởng thức một cảnh tượng cảm động người thân gặp nhau.

261. Chương 261: Huynh Đệ Gặp Lại. (1+2)

Trong thành Bỉ Khắc một số gia tộc lâu đời, quý tộc mới nổi đang khuyên can Khang Tư. Nội dung chính là muốn ngăn hành vi phân phát tiền thưởng của Khang Tư.

Tuy rằng đám quý tộc cũ không muốn chống đối vị Bá tước đại nhân Khang Tư mới lên này, nhưng bất kỳ ai nhìn thấy tiền của khổng lồ đến kinh người này chia do dân đen thì không đau lòng mới là lạ.

Đám dân đen này hiểu được cái gì gọi là thưởng thức nghệ thuật, hiểu được cái gì gọi là yêu thích đồ cổ?

Đưa cho đám dân đen này mấy đấu lương thực đã là hành vi cực kỳ yêu dân. Làm sao phải chia cho bọn dân đen bảo vật mà bọn họ khẳng định sẽ lấy để đổi lương thực?

Kho của Bá tước ngài không chứa được nhiều đồ như vậy nhưng nếu không muốn thì ngài có thể ban cho đám thuộc hạ của ngài chứ. Chúng ta thật sự không chê nhiều tiền bạc châu báu!

Khang Tư vẫn không nói gì cho nên đám quý tộc cũ này càng nói càng hăng say. Bọn họ nói nhiều làm tâm tư đám quý tộc mới phía dưới cũng thay đổi.

Bọn họ cho rằng Bá tước đại nhân khao thưởng ba quân, thậm chí thưởng người nhà binh lính đều được. Dù sao tất cả mọi người đều nằm trong một hệ thống, xem như đồ tốt không đưa cho người ngoài. Nhưng đám dân đen không có quan hệ gì với quân đội, chính phủ thì dựa vào đâu mà được chia phần thưởng? Chẳng lẽ bởi vì bọn họ nộp thuế?

Nếu là như vậy, vậy chẳng phải là mỗi lần chiến tranh đều phải chia phần cho toàn dân? Đó chẳng phải là phần thưởng của đám người mình vô duyên vô cớ bị mất hơn nửa? Đám quý tộc cũ nói đúng a, loại luật lệ này không nên mở ra!

Nhìn đám bề tôi bên dưới ba hoa chích chòe, thậm chí đám quý tộc có giấu binh đều phái người chạy tới giúp vui. Nói cái gì ngay cả dân đen đều được thưởng tiền lãi vậy đám thế hệ sau của Cổ quốc đương nhiên càng có quyền được hưởng phần thưởng đó. Bọn họ lại còn đưa ra yêu cầu hiện tại đưa phần tiền đưa cho bọn họ. Điều này khiến cho Khang Tư thật sự dở khóc dở cười.

Đám hạ thần của mình thật sự là đỏ mắt. Nếu chính mình thu hồi phần chia cho dân chúng để cấp cho bọn họ, bọn họ có còn ý kiến gì nữa không? Cho nên hắn cũng không đặc biệt tranh luận với bọn họ.

Nhưng là đám quý tộc giấu binh thật sự mặt quá không biết xấu hổ. Vốn nhìn thấy mình chiến thắng trở về, bọn họ đều phải ngoan ngoãn cúi đầu. Hiện tại nhìn thấy bên mình xuất hiện tình huống, lập tức lá gan biến lớn, không ngờ dám mạo hiểm đi ra gây thị phi. Quả thật làm người tức giận.

Khang Tư ho lên một tiếng. Giáp Nhất vốn như hổ rình mồi nhìn chằm chằm đám khỉ làm trò này, lập tức chống đao xuống đất lạnh giọng nói:

- Yên lặng!

Hiện tại Giáp Nhất thật sự là rất bực tức.

“Chủ thượng của ta muốn thưởng cho ai, cần phải suy nghĩ đến ý kiến của các ngươi hay sao? Thật sự là chẳng biết phân biệt cao thấp, đừng cho lão tử tìm được cớ, bằng không lão tử lập tức chém hết các ngươi!”

Đám quý tộc này đều là người giảo hoạt. Ngay cả đám quý tộc mới vừa ráo bùn ở chân này, sau khi trở thành quý tộc thì cho dù vốn là một tên ngốc cũng trở thành giảo hoạt. Cho nên bọn họ vừa thấy tên Giáp Nhất người thân tín nhất của Khang Tư, Vạn phu trưởng đầu tiên trong quân sắc mặt khó coi lập tức ngậm miệng, cung kính cúi đầu chuẩn bị nghe Khang Tư nói.

- Các ngươi thân là quý tộc, trợ giúp ta thống trị lãnh địa, mang binh chiến đấu sau khi chiến thắng được chia tiền thưởng là chuyện nên làm.

Lời này của Khang Tư vừa nói ra, tất cả đám quý tộc đều mặt mày hớn hở gật đầu đồng ý.

Khang Tư tiếp tục nói bình thản:

- Mà đám nhân viên cơ sở chính phủ hỗ trợ các ngươi sử lý công vụ, dù sao không có bọn họ các ngươi cũng bận mà không thể làm ra được thành quả gì. Mà quân đội thì càng không cần phải nói. Không có binh lính, sĩ quan có lợi hại thế nào cũng không thể thắng trận. Cho nên bọn họ được chia tiền thưởng sau chiến tranh cũng là việc phải làm.

Đối với điểm này đám quý tộc kỳ thật trong lòng vẫn còn có chút khúc mắc. Bọn họ cảm thấy được đám binh lính nho nhỏ tầng chót không ngờ lại có tư cách được thưởng như quý tộc bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy mất mặt. Hơn nữa đáy lòng họ cũng cho rằng chỉ thưởng cho bọn người này một ít tiền lương là được rồi, cần gì phải chia tiền thưởng chiến tranh?

Phải biết rằng, tiền thưởng này gấp mấy chục lần tiền thưởng bình thường.

Nhưng Khang Tư đã làm chuyện này. Đắc tội dân đen thì không sao, đắc tội binh lính và quan lại, bản thân mình cũng không nên nghĩ lập công nữa.

Lại nói, bọn họ vốn cũng có ý đồ với đám dân đen. Phải biết rằng hơn một nửa tiền được chia cho dân đen, một khi thu hồi lại phần mọi người được còn hơn phần hiện tại được chia!

Bọn họ vốn không để tâm về mặt này đương nhiên không có ý kiến gì, đồng ý mệnh lệnh phân chia cho quân đội, chính phủ cơ sở. Hơn nữa hiện tại cũng hiểu được hẳn là phải như thế.

Cũng giống như hiện tại Khang Tư nói. Không có quan viên cùng quân nhân cơ sở, cho dù quý tộc bọn bọn họ có lợi hại đến đâu cũng vô ích. Cho nên bọn họ tâm phục khẩu phục gật đầu đồng ý.

- Về phần người nhà của cha mẹ các ngươi càng không cần phải nói. Không có người nhà của bọn họ, làm sao có những người trung thành như họ xuất hiện? Bởi vậy để cho người nhà bọn họ được thưởng cũng là nên làm.

Khang Tư nói ra lời này, trừ bỏ một số ít người đầu óc thật sự linh hoạt bắt đầu sững sờ, những người khác vẫn gật đầu theo bản năng. Tuy nhiên tất cả mọi người đều cảm thấy được có điểm không phù hợp, không khỏi đều ngẩng đầu nhìn Khang Tư.

- Như vậy dân chúng nộp thuế cho chúng ta thì sao? Là bọn họ làm cho chúng ta có tiền chế tạo, mua sắm vũ khí trang bị. Là bọn họ khiến cho chúng ta có lương, có thể thành lập quân đội để đảm bảo vinh hoa phú quý của chúng ta. Là bọn họ cho chúng ta có thể hưởng thụ rượu ngon gái đẹp. Là bọn họ cho chúng ta có thể ăn mặc lộng lẫy nhà cao cửa rộng. Là bọn họ cho lãnh địa của chúng ta phồn vinh giàu có. Nếu bọn họ là căn cơ của những người bên trên như chúng ta, như vậy vì sao bọn họ không được chia tiền thưởng chiến tranh?

Khang Tư cố nén lời nói phẫn nộ, khiến cho đám quý tộc ở đây đều trợn mắt sững sờ. Bọn họ cho tới bây giờ thật không nhờ rằng dân đen bình thường không ngờ lại vĩ đại như vậy. Vĩ đại đến không có bọn họ, thì mình không có hạnh phúc hôm nay!

Tuy rằng tuyệt đại bộ phận quý tộc đều không đồng ý sự vĩ đại của dân đen, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khiếp người của Khang Tư, còn có ánh mắt đầy sát khí của mấy người thân tín dòng chính Giáp Nhất kia, tất cả quý tộc đều nuốt nước miếng, cực kỳ biết điều gật đầu đồng ý.

Đương nhiên, vẫn còn mấy quý tộc hiểu biết tâm tính Khang Tư mạo hiểm đứng ra đề nghị:

- Bệ hạ! Thần có đề nghị, dân chúng không nộp thuế thì không được hưởng thụ tiền thưởng chiến tranh!

- Đúng! Chỉ có dân chúng nộp thuế mới ủng hộ điện hạ. Dân chúng như vậy hưởng thụ tiền thưởng chúng thần không có ý kiến. Nhưng đám trốn thuế, lậu thuế tuyệt đối không thể hưởng tiền thưởng!

- Còn nữa, thần cho rằng hẳn là quy định những tội phạm, tù binh, dân không làm việc thì không được chia tiền thưởng chiến tranh! Bằng không không thể làm cho người đời hiểu được sự khác nhau giữa ủng hộ và không ủng hộ điện hạ!

Những đề nghị này đều cực kỳ thích hợp, Khang Tư cũng không nguyện ý làm người hiền lành. Người ủng hộ mình mới được thưởng tiền. Không ủng hộ mình, vậy tránh sang một bên, sống chết mặc kệ.

Vì vậy đương nhiên Khang Tư đồng ý, mà đám quý tộc phát hiện mọi chuyện không thể cứu vãn đương nhiên chỉ có thể đưa ra đề nghị hạn chế đối tượng phân chia tiền thưởng.

Vào lúc đám quý tộc bất đắc dĩ thở dài, Khang Tư đột nhiên nói với Gn:

- Giáp Nhất! Mang vệ đội lĩnh chủ đi làm cho đám quý tộc này hiểu rằng không phải là đời sau của Cổ quốc là có thể đòi tiền thưởng của ta. Để cho bọn họ giao lực lượng vũ trang ra để chỉnh lý, biên chế. Nếu không vậy chờ đón nhận sự hủy diệt!

Giáp Nhất gần như nhảy dựng lên. Nếu không phải đám quý tộc giấu binh này có thân phận là con cháu Cổ quốc, thì hắn đã sớm xin Khang Tư tiêu diệt lực lượng vũ trang duy nhất không bị khống chế trong lãnh địa Bá tước.

Hiện tại được lệnh của Khang Tư, Giáp Nhất hận không thể hiện tại xuất hiện trước mặt quý tộc giấu binh, buộc bọn họ nhận lựa chọn hủy diệt mà không phải giao ra võ trang để đổi lại mạng sống.

Đám quý tộc nghe thấy mệnh lệnh như thế cũng vui vẻ. Không nói đám quý tộc giấu binh này không biết xấu hổ, bất kỳ công lao nào cũng không có không ngờ lại muốn tranh đoạn tiền thưởng chiến tranh. Quả thực là không bằng cả dân đen.

Mà làm bọn họ ghen tị nhất chính là, đám người bọn mình giỏi lắm mới được trăm thị vệ đeo đao mà đám quý tộc giấu binh này ít nhất đều có hơn trăm binh sĩ cường tráng. Hơn nữa còn có thể làm mưa làm gió trong lãnh địa. Cho nên bọn họ sớm đã không vừa mắt đám quý tộc này. Hiện tại Khang Tư hạ lệnh tiêu diệt bọn họ, đương nhiên là tán thành cả hai tay hai chân.

Giáp Nhất hưng phấn lao ra phòng nghị sự. Sau đó hắn lập tức tỉnh ngộ nghĩ đến thân phận của mình lập tức có chút dè dặt vội ho lên một tiếng, đứng thẳng tiến tới sát tên vệ binh ra lệnh:

- Lập tức triệu tập vệ đội lĩnh chủ tập kết! Chúng ta nhận lệnh đánh dẹp quý tộc giấu binh!

- Dạ!

Vệ binh vừa nghe lệnh này cũng hưng phấn khác thường chạy đi. Từ điểm này cũng biết danh tiếng đám quý tộc giấu binh trong hệ thống Bá tước Khang Tư là như thế nào.

Giáp Nhất đang muốn đi thao trường chờ đợi binh lính tập kết thì nhìn thấy xe ngựa phi thường thu hút sự chú ý của Áo Kỳ đang trên đường cái ngoài tòa thành chạy nhanh đến đây. Giáp Nhất ngừng lại, nghĩ tới Áo Kỳ có quan hệ tới quân giới cùng kinh tế của quân Khang Tư, không thể chậm trễ. Giáp Nhất cũng liền thay đổi chủ ý, một mặt cho người thông báo với Khang Tư, một mặt đi cửa lớn tòa thành để tiếp đón.

Xe ngựa dừng lại, cửa xe mở ra. Giáp Nhất tươi cười vừa định hô lên thăm hỏi đột nhiên phát hiện người đầu tiên xuống xe cũng không phải Áo Kỳ mà là một người trẻ tuổi xa lạ nhìn có vẻ quen mắt.

An Tái Kháng cũng có chút nghi hoặc nhìn Giáp Nhất này. Nhìn dáng vẻ của hắn không giống như quản gia, ngược lại giống một Tướng quân. Nhân vật như vậy đảm đương người tiếp khách thật sự quá lãng phía. Vẫn là để sau khi mình gặp đại ca lại làm Bá Nhạc một lần.

(Bá Nhạc: Người thời Xuân Thu Chiến quốc. Ý nói là người chuyên xem tướng và bồi dưỡng nhân tài)

An Tái Kháng đang đắm chìm miên man suy nghĩ không biết được. Những mật vệ lần này hắn mang tới lúc này toàn bộ tiến vào trạng thái cảnh giác vạn phần. Nguyên nhân không có gì khác, bởi vì mật vệ dựa vào trực giác cảm giác được người tiếp khách trước mắt này là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm!

Giáp Nhất vốn đang âm thầm suy nghĩ xem nhân vật An Tái Kháng này rốt cuộc là ai thì đột nhiên cảm giác được sự khác thường khi bị mật vệ theo dõi mới có. Trong mắt hắn chợt lóe sảng, cẩn thận quan sát xung quanh một chút, lập tức phát hiện tình hình.

Không nghĩ tới người này cũng có được nhiều thủ hạ là mật vệ như vậy

Nghĩ đến mật vệ, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Giáp Nhất. Hắn lập tức hiểu được người trẻ tuổi trước mắt này là ai, lập tức kinh ngạc vạn phần hô:

- Tam gia!

An Tái Kháng đang miên man suy nghĩ đột nhiên bị một tiếng hô này làm tỉnh lại. Hắn giương mắt nhìn phát hiện Giáp Nhất vẻ mặt không xác định nhìn mình, không khỏi hỏi:

- Ngươi là...

Người kêu mình là Tam gia chỉ có đám thủ hạ trực thuộc bên cạnh đại ca, cho nên hắn mới hỏi thân phận như vậy.

Lời này liền xác nhận thân phận của An Tái Kháng, Giáp Nhất vội thi lễ nói:

- Giáp Nhất kính chào Tam gia! Không nghĩ tới Tam gia lại đến đây, chủ thượng biết chắc chắn sẽ rất vui mừng.

- Không cần khách khí, mau đứng lên. Đại ca của ta đâu?

An Tái Kháng đã biết đại ca ngay trong thành, cũng không nóng lòng như trước nữa. Về phần cái tên Giáp Nhất đại biểu cái gì, An Tái Kháng rất rõ ràng.

Cũng khó trách mật vệ đi theo đại ca có thể sống sót trong lốc xoáy, thì ra đều là mật vệ đẳng cấp đặc biệt.

Vừa nghe được Giáp Nhất xưng tên, những mật vệ ngoài sáng hộ vệ An Tái Kháng đều chấn động thân hình, trong mắt tản ra vẻ khó tin. Mà đợi sau khi Giáp Nhất chào hỏi xong, những mật vệ này không đợi lệnh của An Tái Kháng, lập tức quỳ xuống thi lễ.

- Tham kiến đại nhân!

An Tái Kháng căn bản không có để tâm đến hành vi phạm quy này.

Trong hệ thống Khang Tư, ngoại trừ sự tranh chấp giữa mật vệ trong và ngoài thì tất cả mật vệ đều từ một hệ thống huấn luyện ra. Nếu đã không có tranh chấp trong ngoài, vậy thì cấp dưới nhìn thấy cấp trên đương nhiên phải chào.

- Ừ! Đều đứng lên đi. Có phải là đệ tam kỳ?

Giáp Nhất nhìn thấy có mấy người quen mặt không khỏi thuận miệng nói một câu. Mà lời nói của hắn khiến cho Áo Kỳ đứng cạnh An Tái Kháng lông mày nhíu mạnh.

Áo Kỳ vẫn kỳ quái Khang Tư thành lập thế lực nhanh chóng, hiện tại nghe nói như thế không kìm được đoán rằng Khang Tư có cơ cấu chuyên môn bồi dưỡng. Hiện tại "đệ tam kỳ" này vừa ra, Áo Kỳ liền không khỏi kinh hãi. Đám hộ vệ cao cấp của An Tái Kháng này không ngờ là đệ tam kỳ, vậy Giáp Nhất kia là đệ mấy kỳ?

Có thể bồi dưỡng ra người tài như vậy, Khang Tư thật sự là lợi hại!

Phải biết rằng trong đám thủ hạ của Khang Tư, Áo Kỳ chỉ nhìn thấy có ba người. Người thứ nhất gọi là Giáp Linh, Áo Kỳ chỉ gặp qua một lần. Nhưng chỉ có một lần khiến hắn khắc sâu ấn tượng. Bởi vì hắn cảm giác được nhìn thấy Giáp Linh giống như là nhìn người chết, toàn thân lông tóc đều dựng đứng lên.

Tiếp theo là Giáp Nhất cùng Giáp Nhị. Giáp Nhất phụ trách quân sự, Giáp Nhị phụ trách tình báo. Hai người này biểu hiện bề ngoài làm cho người khác có vẻ nhìn một lần là biết rõ. Kỳ thật đây đều là biểu hiện giả dối, trong lòng nghĩ cái gì, người khác căn bản không thể đoán ra.

Tùy tiện nói vài câu khách sáo với Giáp Nhất, đám người An Tái Kháng được Giáp Nhất dẫn đường đến gặp Khang Tư.

Trên đường đi, Áo Kỳ cố ý tới gần một mật vệ của An Tái Kháng sau đó tùy tiện nói vài câu liền hỏi được tên gọi đối phương. Sau khi nghe được tên "Bính Cửu", Áo Kỳ lập tức nở nụ cười. Xem ra Khang Tư lười lấy tên cho bọn họ, dựa theo số thứ tự và thành tích để đặt tên.

Khang Tư đang cùng thuộc hạ bàn luận tình hình đột nhiên nghe được vệ binh bẩm báo:

- Điện hạ! Giáp Nhất đại nhân để thuộc hạ đến bẩm báo. Tam đệ của ngài đến bái kiến.

- Cái gì?

Khang Tư đột nhiên nhảy dựng lên, ngạc nhiên vui mừng hô lên:

- Tam đệ đến đây?

Vừa nhìn bộ dạng này của Khang Tư, mọi người ở đây liền coi vị Tam đệ của điện hạ chưa từng gặp này thành đối tượng cần nịnh bợ. Nhìn xem Khang Tư lao ra khỏi phòng nghị sự như gió liền biết được sự quan trọng của vị Tam đệ này trong lòng Khang Tư.

Mọi người vội vàng đi theo ra ngoài. Vừa tới bên ngoài nhìn thấy Khang Tư một bên cười sang sảng, một bên ôm bả vai một thanh niên kích động đến gần như rơi lệ. Phỏng chừng đây là Tam gia.

Hai anh em tình cảm tốt, biểu hiện kích động như thế thật không sao cả. Có điều quái dị chính là đám hộ vệ đi theo Tam gia, không ngờ bọn họ cũng kích động đến nỗi run rẩy cả người, hai mắt đỏ bừng đầy nước mắt nhìn Khang Tư.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám quý tộc thật sự cảm khái. Không ngờ vuốt mông ngựa tới trình độ này, thật sự là lợi hại. Khẳng định là phi thường được Tam gia trọng dụng, xem ra chính mình cũng phải học tập một chút.

Khang Tư mới cùng An Tái Kháng nói vài câu liền phát hiện tình huống xung quanh khác lạ. Quanh thân đứng đầy người, hai anh em mình thì như con khỉ bị người vây xem. Tình hình này còn làm sao nói chuyện được, đương nhiên rời khỏi.

Vị khách quý Áo Kỳ này tuy rằng bị người khác quên, nhưng hắn biết điều nên cũng không bởi vậy mà tức giận, cười ha hả rời đi.

Về phần Giáp Nhất phái người thông báo cho Giáp Nhị đi tiếp đãi các anh em vẫn còn phiêu bạt trên mặt biển. Hắn thì mang theo mấy mật vệ đệ tam kỳ kia, dẫn vệ đội lĩnh chủ đi giáo huấn đám quý tộc giấu binh. Dù sao Giáp Linh vẫn đi theo bên cạnh Khang Tư, sự an toàn của Khang Tư căn bản không cần Giáp Nhất lo lắng.

Khang Tư nói chuyện với An Tái Kháng chủ yếu là An Tái Kháng hỏi Khang Tư một năm này sinh sống thế nào.

Kỳ thật, nếu nói đúng ra, tâm tình của Khang Tư khẳng định là không thể so sánh với An Tái Kháng.

Dù sao Khang Tư chỉ là muốn để bọn An Tái Kháng được tự do, hơn nữa cũng biết rất rõ bọn họ sống rất tốt. Nhưng bọn An Tái Kháng lại nghĩ rằng Khang Tư đã chết, hiện tại đột nhiên phát hiện Khang Tư còn sống, hơn nữa sống rất khá. Vậy tâm tình kích động kia có thể tưởng tượng được.

Tuy nói hai bên cảm tình khác xa nhau nhưng cảm tình là thứ không thể dùng máy tính đơn giản có thể tính toán rõ ràng.

Tuy rằng Khang Tư rất cảm kích An Tái Kháng vừa nghe được tin tức của mình lập tức ngàn dặm xa xôi tới gặp mình. Nhưng hắn lại không muốn An Tái Kháng bởi vì mình mà mất mục tiêu theo đuổi của bản thân.

Năm xưa, nếu không phải thấy rằng An Tái Kháng cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với việc kiếm tiền, Khang Tư khẳng định sẽ không để An Tái Kháng phụ trách công việc này. Cho dù An Tái Kháng có thích hợp đến mấy cũng không để hắn làm mà là để hắn đi làm công việc hắn thích.

Khang Tư vốn muốn nhân cơ hội tốt sau khi bị lốc xoáy cuốn đi, để người khác nghĩ rằng mình đã chết, buông tay cho những anh em, thuộc hạ đã theo mình nhiều năm có thể đạt được cơ hội theo đuổi việc mình thích. Nhưng thật không nghĩ tới, không ngờ An Tái Kháng đã tìm tới cửa.

An Tái Kháng vừa tìm tới, Khang Tư tin tưởng Tương Văn cũng sẽ biết tin tức của mình. Khẳng định không được bao lâu Tương Văn nhất định xuất hiện trước mặt mình.

Đối với Tương Văn, Khang Tư biết rất rõ. Nhưng Tương Văn cũng là một người khiến hắn đau đầu.

Những người khác biết được mình bị chết, khẳng định sẽ đi tìm giấc mộng của mình. Mà Tương Văn có khuôn mặt cùng thân thể nam nhân này lại không như vậy. Chỉ sợ vẫn còn làm nhiệm vụ mà mình sắp xếp cho nàng.

Cho nên vào khoảnh khắc Khang Tư gặp An Tái Kháng, hắn đã có thể xác định. Quan hệ giữa mình và đám thuộc hạ gia thần lại được tạo nên.

An Tái Kháng đang nói với Khang Tư tình hình một năm nay, biến hóa của Lôi gia, năm tỉnh Đông Nam thì lại phát hiện Khang Tư có cảm giác cô đơn. Hắn nghĩ lầm Khang Tư có chút lo lắng rời đi lâu như vậy đã không thể khống chế thế lực cũ.

An Tái Kháng hành quân đánh giặc, thống trị địa phương đều không tốt, hắn chỉ có thể dùng phương pháp của mình để khuyên giải an ủi Khang Tư:

- Đại ca! Những năm nay huynh đều không hỏi ta công việc mà ta phụ trách. Lần này ta nói với huynh một chút.

Khang Tư cũng phát hiện mình lộ ra vẻ cô đơn trước mặt An Tái Kháng như vậy cũng có chút không ổn, không khỏi gật đầu cười nói:

- Tốt! Những chuyện này lúc trước cũng là đệ đề nghị. Từ đó đến nay ta thật sự là chưa hỏi qua những việc này hiện tại thế nào!

Nhìn thấy Khang Tư cảm thấy hứng thú, An Tái Kháng lập tức có điểm khoe khoang:

- Đại ca! Trước tiên ta nói một chút về tổng số đội buôn. Đội buôn thuộc hệ thống chúng ta hiện tại có ba trăm bảy mươi sáu cái, trong đó một trăm bảy mươi lăm đội buôn đều có quyền bỏ phiếu cấp một ở bến cảng Duy Nhĩ Đặc!

- Một trăm bảy mươi lăm quyền bỏ phiếu cấp một!

Khang Tư vẻ mặt khiếp sợ.

Khang Tư biết rất rõ, Liên minh Duy Nhĩ Đặc tuy là có quyền lớn quyết định hành động của Duy Nhĩ Đặc. Nhưng hội nghị này bình thường chỉ là nắm trong tay quyền lợi đối ngoại khai chiến, đàm phán hòa bình, kết thành đồng minh. Về những quyền lợi khác đều nằm trong tay nghị hội của mười lăm bến cảng thành thị.

Mà trong những nghị hội bến cảng này, quyết định mọi chuyện chính là đội buôn đăng ký ở bến cảng.

Tuy rằng toàn bộ Duy Nhĩ Đặc đều có văn bản rõ ràng quy định từng đội buôn đăng ký đều có quyền bỏ phiếu biểu quyết. Nhưng là văn bản cũng quy định rõ ràng, chỉ có đội buôn quyền bỏ phiếu cấp một mới có quyền đề nghị phương án.

Đừng coi thường quyền đề nghị phương án này. Cho dù có quyền quyết định cùng quyền bác bỏ, nếu không có quyền đề nghị phương án này thì cũng chỉ có thể yêu cầu người khác lựa chọn chấp nhận hoặc không chấp nhận.

Nhưng mà như thế nào đều là do người ta xác định lựa chọn làm cái gì. Như vậy còn bỏ phiếu cái gì nữa?

Khang Tư khiếp sợ như thế, một mặt là bởi vì tính thực dụng của quyền bỏ phiếu cấp một này. Về mặt khác thì là bởi vì quyền bỏ phiếu cấp một này đại biểu sự giàu có.

Quyền bỏ phiếu ở bến cảng thành thị Duy Nhĩ Đặc có ba cấp. Quyền bỏ phiếu cấp ba là đăng ký, nhưng chỉ khi nào có chuyện liên quan đến toàn bộ thành thị thì mới cần sử dụng quyền bỏ phiếu này. Nguồn truyện: Y

Quyền bỏ phiếu cấp hai là quyền lợi mà một đội buôn có được khi thuế năm nột lên đạt một vạn kim tệ. Mà quyền bỏ phiếu này cũng chỉ có thể sử dụng khi bến cảng xây dựng cơ bản, vệ sinh, trị an, cũng chính là những việc nội bộ.

Đương nhiên phải có đội buôn có quyền bỏ phiếu cấp một đưa ra phương án mới được.

Mà quyền bỏ phiếu cấp một của bến cảng thành thị là đội buôn thuế năm đạt tới mười vạn kim tệ mới có được. Có thể quyết định chuyện đã tới mức khai chiến với thành thị xung quanh hay không, có kết minh với thành thị xung quanh hay không, hay là mở rộng mặt hàng nào đó. Quyền bỏ phiếu cấp một chính là có quyền quyết định những việc quan trọng như thế.

Một trăm bảy mười lăm quyền bỏ phiếu cấp một, nói cách khác có một trăm bảy mươi lăm đội buôn thuế năm đạt tới mười vạn. Mà thuế buôn của Duy Nhĩ Đặc gần như thấp nhất toàn thế giới, nghĩ lại lợi nhuận của một trăm bảy mười lăm đội buôn này cũng có thể hiểu được vì sao Khang Tư bình thường thật bình tĩnh mà lúc này lộ ra vẻ khiếp sợ.

Về phần tư cách thành viên Nghị hội Duy Nhĩ Đặc? Thuế năm đạt tới một trăm vạn kim tệ mới có thể bước chân vào, có thể nghĩ thành viên Nghị hội Duy Nhĩ Đặc là thế nào.

Tuy nhiên vì rất nhiều người giàu có tới mức ngay cả mình có bao nhiêu tiền lại không có hứng thú về chính trị. Cho nên người giàu có nhất không nhất định là Nghị viên, nhưng Nghị viên nhất định là người kinh doanh giàu có.

Nhìn vẻ mặt Khang Tư như vậy, An Tái Kháng rất tự đắc cười:

- Đại ca! Trừ một trăm bảy mươi lăm người có quyền bỏ phiếu cấp một ra. Những đội buôn khác toàn bộ có quyền bỏ phiếu cấp hai. Hơn nữa thông qua liên hợp bỏ vốn và đầu tư, Duy Nhĩ Đặc đã có hai bến cảng thành thị hoàn toàn bị chúng ta khống chế.

- Nếu đại ca muốn đối địch với Duy Nhĩ Đặc, thuyền chiến cập bến ở hai bến cảng này. Như vậy một khi bộ binh đổ bộ, Duy Nhĩ Đặc liền xong một nửa.

An Tái Kháng có ý nói như vậy, ý ngầm chính là: "Đại ca không cần để ý Lôi gia cùng năm tỉnh Đông Nam. Chỉ cần ngươi thích muốn làm cái Duy Nhĩ Đặc để chơi đều được. So sánh với Duy Nhĩ Đặc thì năm tỉnh Đông Nam cùng bán đảo Phi Ba chả là cái gì. Cho nên ngươi cứ vui lên."

- Lợi hại! An Tái Kháng, ngươi thật là lợi hại. Không nghĩ tới không được mấy năm ngươi chẳng những thành lập được đội buôn khổng lồ như vậy, hơn nữa lại còn khống chế hai bến cảng. Thật sự là lợi hại tới cực điểm!

Khang Tư căn bản không chú ý tới ý ngầm của An Tái Kháng, ngược lại hoàn toàn vì năng lực kinh doanh của An Tái Kháng mà bội phục không thôi.

Ai cũng biết hải quân là tuyến đầu tiên của Duy Nhĩ Đặc. Cho nên muốn tấn công Duy Nhĩ Đặc thật sự là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, bởi vì đầu tiên phải tiêu diệt hải quân Duy Nhĩ Đặc.

Đúng vậy. Hoàn toàn tiêu diệt mà không phải là đánh bại!

Bởi vì dựa vào năng lực chế tạo thuyền của Duy Nhĩ Đặc, một khi không đánh chết hải quân Duy Nhĩ Đặc tại chỗ, như vậy nó vẫn có thể như trước có được cuồn cuộn không ngừng thuyền chiến cùng lính hải quân. Càng quan trọng chính là binh lính tư nhân của đội buôn lại khổng lồ tới mức làm người ta tuyệt vọng sẽ bởi vì hải quân Duy Nhĩ Đặc thất bại mà chạy đến hỗ trợ. Một khi không phá hỏng bến cảng khiến cho viện binh khởi hành, vậy đội thuyền có mạnh mẽ thế nào cũng chỉ có thể thua trong hối hận.

Nhưng một khi bộ binh đổ bộ thành công, vậy có thể từ đất liền tấn công các bến cảng thành thị. Không chỉ là thuyền chiến thời đại này đánh bến cảng không phải dễ đánh. Quan trọng chính là tinh hoa của Duy Nhĩ Đặc nằm trong những bến cảng thành thị này. Chỉ cần chiếm vài cái tinh hoa trong tinh hoa, như là thành thị dạng như cảng Khôi Kiều khiến cho Duy Nhĩ Đặc đầu hàng cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nhưng ai cũng đều nghĩ tới biện pháp này, lại cũng chưa có ai thành công.

Trước kia vào thời kì đế quốc thịnh vượng từng phái ra hàng vạn mật thám có năng lực kinh doanh, muốn làm chuyện giống như An Tái Kháng, cũng chính là chuyện khống chế bến cảng Duy Nhĩ Đặc từ bên trong.

Đáng tiếc, mấy vạn mật thám này nếu không phải gặp nạn trên đường buôn bán thì là bị người khác chèn ép tới mức phá sản. Mà càng nhiều là mất tích không rõ nguyên nhân.

Những tên mật thám may mắn sống sót hơn nữa đội buôn cũng kinh doanh phát triển không ngừng thì không ngờ lại toàn bộ phản bội.

Sau một phen điều tra chặt chẽ, đế quốc chỉ rút ra được một kết luận là lòng người biến đổi. Cũng từ đó buông tha sử dụng âm mưu, ngược lại bắt đầu cứng rắn tấn công. Tuy nhiên ngược lại khiến cho chính

mình chia năm xẻ bảy.

Cho nên từ đây có thể thấy được công lao mà An Tái Kháng tạo nên là huy hoàng đến cỡ nào.

- Kỳ thật đây đều là công lao mật vệ đưa cho đại ca.

An Tái Kháng có vẻ ngượng ngùng nói:

- Sau khi ta gặp được Áo Kỳ mới hiểu được. Nếu không có mật vệ theo dõi, đội buôn khống lồ như vậy căn bản không có khả năng thành lập được.

- Bởi vì lòng người thay đổi, sau khi chủ đội buôn có quyền lợi tuyệt đối phát hiện sự tuyệt vời của quyền lực sẽ tự nhiên muốn độc lập tự do. Một khi có người thứ nhất đứng ra, tác dụng làm gương thật lớn vô cùng. Cho dù có đầu nhập tinh lực vật lực nhân lực nhiều thế nào thì cuối cùng cũng chỉ thay người làm giá y. (giá y: áo của cô dâu gả về nhà chồng)

- Mà mật vệ xuất quỷ nhập thần lại có thể cam đoan sự trung thành của đám chủ nhân đội buôn này. Có thể nói nếu không có mật vệ, thì sẽ không có chuyện được như ngày hôm nay. Cho nên công lao lớn nhất này hẳn là thuộc về hệ thống mật vệ mới đúng.

Khang Tư nghĩ lại phát hiện quả đúng là như vậy. Cái gọi là trung thành cũng đều có mức độ. Nếu hấp dẫn lớn hơn khiếp sợ vậy chuyện phản bội là tự nhiên. Mà kinh sợ lớn hơn hấp dẫn, như vậy trung thành được bảo đảm.

Kỳ thật Khang Tư cũng hiểu được loại trung thành khống chế dựa vào làm kinh sợ này là giải dối. Chỉ cần lực lượng làm kinh sợ này không còn hoặc uy lực không đủ, như vậy sự phản bội như núi lở lập tức sẽ đến.

Biện pháp tốt nhất khống chế sự trung thành, Khang Tư biết rõ ràng. Đó chính là tẩy não. Biến ý thức nguyện phục tùng, nguyện trung thành tổ chức thành sự tưởng tượng và tín ngưỡng của bản thân. Như vậy sẽ thề sống chết nguyện trung thành, trừ phi mất tín ngưỡng bằng không căn bản không thể thoát khỏi sự khống chế.

Nhưng Khang Tư lại không muốn biến toàn bộ thuộc hạ thành như vậy.

Nói tiếp mật vệ của Khang Tư cũng là bị tẩy não. Tuy nhiên đây là thủ đoạn phải có trong hệ thống huấn luyện mật vệ. Bởi vì nếu loại người này mà không có hạn chế, vậy thật sự là thiên hạ đại loạn.

Mặc dù có nguyên nhân này coi như là Khang Tư cho phép, vậy nếu đã làm mùng một tại sao còn không làm ngày rằm đây? Dứt khoát tẩy não tất cả mọi người không phải là mọi chuyện phiền toái đều không có sao?

Nhưng Khang Tư chính là không làm được như vậy.

Nói hẳn dối trá cũng được, yếu đuối cũng xong. Khang Tư chỉ bằng lòng tẩy não lực lượng mạnh nhất – hệ thống mật vệ. Có lẽ trong lòng Khang Tư cũng giống như người thường, hy vọng có một cỗ lực lượng tuyệt đối trung thành.

Hơi sửng sốt, Khang Tư vội cười nói:

- Ha ha! Không nên khiêm tốn. Tuy rằng mật vệ cam đoan đội buôn ổn định, nhưng nếu không có năng lực của ngươi, thì cho dù thành lập đội buôn quyền bỏ phiếu thứ ba có nhiều thế nào thì cũng không có lợi gì. Nói đến cùng công lao của ngươi mới là quan trọng nhất.

262. Chương 262: Sở Hữu Địa Đồ (p1)

Khang Tư bởi vì chuyện trung thành mà bị ngây người một chút, khiến cho An Tái Kháng nhìn đến. An Tái Kháng lại nghĩ rằng Khang Tư muốn nói đến vấn đề Lôi gia cùng Đông Nam ngũ tỉnh phản bội, không khỏi trực tiếp đề nghị:

- Đại ca! Huynh vì sao ở Tuyết quốc hoang vắng này? Cho dù là Đông Nam ngũ tỉnh và bán đảo Phi Ba không có cũng chả sao cả!

Bằng vào những thương đoàn của chúng ta, chỉ càn cố gắng khống chế vài bến cảng, khống chế được một góc Duy Nhĩ Đặc. Đại ca trực tiếp đổ bộ lên Duy Nhĩ Đặc, chiếm toàn bộ Duy Nhĩ Đặc cũng không phải là việc khó. Có Duy Nhĩ Đặc, đất nước lớn nhất thiên hạ này, cái gì đế quốc, cái gì Sơn Việt, cái gì thảo nguyên. Toàn bộ đều không là gì hết! Đến lúc đó nắm giữ đất nước giàu nhất thiên hạ, thật sự là muốn đánh ai thì đánh, ở nơi này tuyệt đối là lãng phí thời gian!

An Tái Kháng cực kỳ kích động. Trong mắt hắn xem ra Khang Tư đợi ở Tuyết quốc này căn bản là lãng phí tính mạng, cũng lãng phí một thân năng lực chiến đấu mạnh mẽ của Khang Tư.

Dựa vào năng lực của đại ca cùng sự ủng hộ của đất nước mạnh nhất, việc thống nhất thiên hạ cũng không phải việc khó.

"Ách! Thống nhất thiên hạ? "

An Tái Kháng đột nhiên sững sờ. Bản thân mình thế nào lại nghĩ như vậy? Tuy nhiên nếu thật sự có được Duy Nhĩ Đặc, vậy chuyện thống nhất thiên hạ cũng không phải là giấc mộng.

Bởi vì hiện tại thiên hạ đều loạn thành một đoàn, chỉ có Duy Nhĩ Đặc mới giữ nguyên sự ổn định phồn vinh!

Thật không biết đám người của Duy Nhĩ Đặc muốn làm gì. Một thời cơ tốt để thống nhất thiên hạ như vậy không ngờ căn bản không thèm để ý, ngược lại chuyên tâm dựa vào thời cơ thiên hạ hỗn loạn mà liều mạng kiếm tiền.

Chờ khi đất nước bị người chiếm, kiếm tiền có nhiều thế nào cũng có tác dụng quái gì!

Vừa nghĩ đến đám người cầm quyền Duy Nhĩ Đặc đều là như vậy, An Tái Kháng không khỏi cảm thấy được cơ hội này thật sự là khó có được, hai mắt hắn tỏa sáng nhìn Khang Tư.

Trời ạ! Đại ca của mình thực sự có thể trở thành nhân vật đầu tiên thống nhất thiên hạ từ trước tới nay!

Khang Tư không lâm vào trạng thái điên cuồng giống như An Tái Kháng. Hắn trợn mắt há mồm nhìn An Tái Kháng, thậm chí có chút nghi ngờ có phải An Tái Kháng phát sốt hay không. -

Chiếm lĩnh Liên minh Duy Nhĩ Đặc?

Chuyện mà đế quốc thời kỳ thịnh vượng nhất cũng không làm được, Tam đệ của hắn không ngờ dám dễ dàng nói ra, không phải hắn phát sốt thì chắc mình nghe lầm rồi. (Phần trên là do Virgo-huyenao dịch=>Thanks bạn nhiều!)

Chăm chú nhìn vào Khang Tư, An Tái Kháng rất nhanh phát hiện trên mặt Khang Tư nào là buồn cười, mê hoặc, lo âu các loại thần sắc, điều này khiến cho An Tái Kháng rất nhanh từ trong ảo tưởng tỉnh lại.

Hắn cũng biết Khang Tư vì sao lộ ra thần sắc như vậy, cho nên có chút không vui nói:

- Đại ca! Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi đang mộng tưởng hão huyền sao?

Khang Tư có chút ngượng ngùng nói:

- Không phải vậy, lời ngươi nói khiến ta cảm thấy có chút phóng đại, ngươi ngẫm lại đi, đó là Liên minh Duy Nhĩ Đặc nha, theo lời ngươi nói thật dễ dàng giống như là đánh một tiểu bộ lạc vậy.

Bị Khang Tư gội một bát nước lạnh, tâm trạng An Tái Kháng cũng có chút khôi phục lại, nhưng khiến hắn buông tha cho giấc mộng rất lớn như thế, cũng không thể nào nguyện ý được.

An Tái Kháng nhíu mày suy nghĩ một chút, vẫn khẳng định nói:

- Đại ca! Thật ra cẩn thận suy nghĩ một chút, chiếm được toàn bộ Liên minh Duy Nhĩ Đặc có lẽ rất khó khăn, nhưng chiếm được hơn nửa giang sơn Duy Nhĩ Đặc cũng không phải không có khả năng.

- Ồ! Nói nghe một chút.

Khang Tư thấy An Tái Kháng khẳng định như thế, cũng cảm thấy hứng thú.

An Tái Kháng không có lập tức giải thích, ngược lại từ trong lồng ngực lấy ra một tấm da dê.

Hắn vừa trải tấm da dê lên trên bàn, vừa đắc ý nói:

- Đại ca! Đây chính là bảo vật vô giá, đệ phải bỏ ra lợi nhuận của toàn bộ thương đoàn trong một tháng mới có được đó, đây chính là bản đồ thế giới hoàn thiện nhất hiện nay!

Nghe được là bản đồ thế giới, Khang Tư lập tức cúi người về phía trước quan sát. Thứ này tuy rằng các quốc gia đều có một bản như vậy, nhưng bình thường chỉ có quốc gia mình là coi như được vẽ chính xác, địa phương khác thì vô cùng thê thảm.

Phải nói là, bản đồ thế giới chính xác thật sự vẫn do Duy Nhĩ Đặc sản xuất.

Những thương nhân trải rộng khắp thế giới đó hầu như tất cả đều là gián điệp, khi có cơ hội, sẽ ghi nhớ lại toàn bộ những tư liệu về địa hình, thực vật, khoáng sản, phong tục tập quán vân vân... Trên đường mà mình đi qua.

Sau khi bọn họ trở lại Duy Nhĩ Đặc, không phải dùng mấy thứ này đi đổi tiền, mà là trao đổi tư liệu với những người khác, cho nên người có tâm tại Duy Nhĩ Đặc tự nhiên có thể có được bản đồ thế giới tỉ mỉ.

Khang Tư vừa thấy bản đồ rộng hai đến ba mét vuông này được mở ra, phát hiện trên bản đồ này chẳng những phân chia các quốc gia, mà còn dùng những chữ nhỏ để biểu thị các địa phương cùng tài nguyên mà mỗi quốc gia có.

Mà chỗ tinh xảo nhất của bản đồ này, chính là hai quốc gia Áo Đặc Mạn đế quốc cùng Liên minh Duy Nhĩ Đặc, đều tỉ mĩ đến cấp bậc quận huyện rồi.

Có thể nói cầm tấm bản đồ này, hoàn toàn có thể biết tình hình phân bố tài nguyên của đế quốc cùng Duy Nhĩ Đặc.

Mà các quốc gia khác, tuy rằng không có chia nhỏ như vậy, nhưng thành thị quan trọng cùng những con đường giao thông chủ yếu đều được miêu tả ra đây, chỉ cần dựa vào bản đồ này cũng đã có thể hành quân tác chiến, cho nên dù tốn hao trên ngàn vạn lần kim tệ cũng đáng giá.

An Tái Kháng chỉ một ngón tay trên bản đồ rồi nói:

- Đại ca huynh xem, hai bến cảng thành thị mà chúng ta khống chế là hai cái góc rất khuất, có thể nói nếu không phải hai bến cảng thành thị này còn có chút đặc sản địa phương, thì hai bến cảng này gần như bị hoang phế, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì chúng ta dễ dàng khống chế hai bến cảng này như thế.

- Ồ? Bến cảng này kề sát với rừng rậm Mạn Tư Đặc, tại sao sinh ý lại tiêu điều chứ?

Khang Tư có chút nghi hoặc chỉ vào điểm rừng rậm Mạn Tư Đặc trên bản đồ nói:

- Sản phẩm của một rừng rậm là phi thường dồi dào, thương nhân Duy Nhĩ Đặc hẳn là sẽ không bỏ qua cơ hội khai phá rừng rậm nha!

- Khụ! Đại ca huynh không biết rồi, nơi Duy Nhĩ Đặc tiếp giáp với rừng rập Mạn Đặc Tư kia cũng giống như phía tiếp giáp với bán đảo Phi Ba vậy, không phải vách núi treo leo, thì là đầm lầy ngập tràn độc khí, xem như đó là một đường biên giới lãnh thổ trời sinh.

Bằng không, dựa theo Liên minh Duy Nhĩ Đặc tham lam trước kia, sớm đã chiếm lấy rừng rậm Mạn Tư Đặc, còn cần gì phải thông qua đế quốc mới tiến đến thu mua lâm sản của rừng rậm Mạn Tư Đặc nữa chứ.

Nói xong, An Tái Kháng còn chỉ một chút điểm tiếp giáp giữa hai nơi trên bản đồ, vẽ ra một đường kẻ đen.

Khang Tư nhìn chằm chằm đường kẻ đen kia nói:

- Như vậy xem ra, đầm lầy cũng không phải không thể đi qua, chẳng lẽ Liên minh Duy Nhĩ Đặc không ai đi dò đường sao?

Nếu có thể tìm được đường qua, chính mình thậm chí không cần đi theo đường biển xa xôi, có thể trực tiếp từ Lâm Tuyết xuyên qua rừng rậm Mạn Tư Đặc đâm thẳng vùng phương Bắc Duy Nhĩ Đặc rồi.

An Tái Kháng lắc đầu nói:

- Đương nhiên là có phái người đi dò đường, bởi vì nơi này một khi đả thông, là có thể xuyên qua rừng rậm chạy thẳng tới Tuyết quốc, mà không cần phải đi vòng ngàn dặm đường biển theo Tuyết Long Giang mới

qua được, hoàn toàn có thể chế tạo một còn đương hoàng kim, thương nhân Duy Nhĩ Đặc làm sao bỏ qua một cơ hội như vậy chứ?

Hơn nữa quan trọng nhất là, từng có động vật sống trong rừng rậm Mạn Tư Đặc xuất hiện ở phương Bắc Duy Nhĩ Đặc, cho nên con đường đi qua an toàn quả thật tồn tại.

Chỉ là, cho đến tận ngày hôm nay, bất kể là người được phái đi từ bên phía Duy Nhĩ Đặc hay là đi từ phía Mạn Tư Đặc, dù sao cũng không ai có thể tìm được con đường an toàn này, hoàn toàn là phái đi bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Nghe nói những người này lợi hại nhất cũng chỉ đi vào đầm lầy được mấy trăm bước, sau đó còn chưa kịp tiếp tục tiến bước, đã bị độc khí độc chết, cho nên căn bản không ai có thể biết trong đầm lầy này có hay không có con đường an toàn, trừ khi có người vũ lực cường hãn lại không ngại độc khí, mới có thể tìm được con đường an toàn trong đó.

Khang Tư nghe thế, lông mày nhướng lên.

Trong số thủ hạ của mình không phải có một nhân tuyển thích hợp như vậy sao?

Phải biết là, Giáp Linh kia là mật vệ có tấm thân bất tử, không cần hô hấp cũng không cần ăn uống, có khi giống người bình thường chỉ ở lớp da bọc ngoài, tuyệt đối sẽ không để ý đến khí độc nguy hại.

Ừ, chờ mình chiếm được rừng rậm Mạn Tư Đặc, sẽ phái Giáp Linh đi điều tra một chút.

Khang Tư bị bản đồ của An Tái Kháng hấp dẫn, theo bản năng liền muốn mở rộng diện tích lãnh địa mình.

Không có biện pháp, bất cứ một thủ lĩnh nào nhìn thấy khối đất đai khổng lồ bày ra trước mặt mình như thế, mà lãnh địa của mình so với khối đất đai này chỉ lớn như một con kiến, đều sẽ không tự chủ được nghĩ tới khuếch trương.

Nếu không như vậy, rừng rậm Mạn Tư Đặc vốn không ai để ý tới lại lập tức bị Khang Tư nhìn trúng.

- Đại ca! Chỉ cần không có con đường an toàn, khu vực này cho dù là bỏ đi, chúng ta cũng không cần phải xen vào.

Dựa theo sự khuếch trương của thương đoàn chúng ta hiện tại, nếu muốn khống chế một bến cảng thành thị, phỏng chừng cần thời gian ba năm chúng ta mới có thể làm được.

Hơn nữa trong lúc đó còn phải không khai phá những thành thị bến cảng đó thêm bất cứ sản phẩm mới nào, cũng tức là dưới tình huống bảo trì hiện trạng, chúng ta mới có khả năng trong ba năm đồng loạt chiếm cứ bắc bộ Duy Nhĩ Đặc.

Nếu những địa phương này đột nhiên xuất hiện một đặc sản hoặc khoáng vật trân quý nào đó, vậy lúc đó phát triển lên mấy lần cũng có thể.

An Tái Kháng vừa nói, vừa lấy tay vòng một vòng nơi bắc bộ Duy Nhĩ Đặc.

- Mười bến cảng thành thị xung quanh có cái gì đáng chú ý?

Khang Tư theo bản năng hỏi, hỏi xong không khỏi phát hiện, thì ra bản thân mình cũng là người dã tâm bừng bừng đấy chứ, vừa thấy An Tái Kháng nói có cơ hội chiếm Duy Nhĩ Đặc, chính mình không ngờ cũng động tâm.

An Tái Kháng cũng thấy được sự chuyển biến của Khang Tư, không khỏi cười nói:

- Những bến cảng thành thị phía bắc Duy Nhĩ Đặc này đều bởi nằm phía cực bắc, hướng bắc không thể lưu hành, hướng tây là đất liền Duy Nhĩ Đặc, hướng đông lại là biển rộng mênh mông mờ mịt, những bến cảng đó vị trí địa lý không tốt, lại không có hàng hóa có thể sinh lãi lớn, tất cả những con thuyền đi qua Đông đại lục căn bản không dừng lại những nơi này.

Bởi vậy, những bến cảng này muốn kiếm tiền, cũng chỉ có thể xuôi về hướng nam, mới có khả năng hưởng thụ lợi nhuận do vận chuyển đường biển mang lại. Nhưng hướng nam thì phải đi qua những bến cảng thành thị vốn có của Duy Nhĩ Đặc, đại ca cũng biết, giữa các bến cảng thành thị Duy Nhĩ Đặc cũng không hòa thuận, cho nên bị kiểm soát rất thảm. Thậm chí một số thương đoàn bị bức bách phải đi theo đường lục

địa, mà những thương đoàn dám vận chuyển theo đường biển thì chỉ có kinh doanh hàng hóa đại chúng như lương thực hay gỗ mà thôi.

Nói đến đây, An Tái Kháng đột nhiên rất tự đắc cười nói:

- Tuy nhiên đại ca cũng đừng thấy những thành thị phương bắc đích xác rất nghèo khổ, nhưng cũng bởi vì bọn họ làm không ra hàng hóa sinh ý cao, chỉ có thể chuyên tâm với những mặt hàng tiêu dùng như lương thực, gỗ, cho nên cho dù bắc bộ không thể so với kho lúa lớn trung bộ, nhưng cũng là khô lúa đầy đất rồi.

Càng quan trọng hơn là, bởi vì vật liệu gỗ phong phú, cho nên bắc bộ mới có xưởng đóng tàu, tay rằng cũng không thể so với khu xưởng đóng tàu tinh hoa, nhưng so với xưởng đóng tàu ở đế quốc chúng ta thì còn tốt hơn rất nhiều đó.

Còn nữa, bởi vì nơi đó dầy đặc nông trường cùng rừng cây trồng, cho nên tráng đinh cũng là rất nhiều.

Nghe đến đó, Khang Tư lập tức hiểu được vì nguyên nhân gì mà An Tái Kháng còn có thể nguyện ý xuống tay khống chế những địa phương rách nát của Duy Nhĩ Đặc đó.

Đầu tiên, nơi đó không phải bến cảng tinh hoa, sẽ không gặp nhiều lực cản đã có thể khống chế được.

Thứ hai chính là mười nông điền cùng xưởng đóng tàu kia.

Thứ ba lại là bởi những tráng đinh này.

Chỉ cần đại quân đổ bộ, lương thực, tráng đinh, chiến thuyền đều có thể chiêu mộ ngay tại chỗ, căn bản không cần ngàn dăm xa xôi đưa lại nơi này.

Cho nên Khang Tư gật gật đầu:

- Nói như vậy, khống chế những bến cảng đó cũng không tồi, tuy nhiên đệ nói phải vận binh đến nơi này, làm sao thông qua nhiều bến cảng Duy Nhĩ Đặc tuần tra như thế? Trong nhiều bến cảng như vậy, chỉ cần một nơi xuất hiện vấn đề, vậy những binh lính được vận chuyển này chẳng khác nào dê đưa vào miệng hổ.

Nói tới đây, Khang Tư không khỏi nhíu mày.

An Tái Kháng sửng sốt một chút, cũng có chút buồn rầu phiền não nói:

- Chuyện phiền toái như thế, chúng ta chỉ có thể mỗi lần vận chuyển một nhóm nhỏ nhân thủ bố trí vào giữa nông trường cùng lâm trường, chờ sau khi lực lượng tập trung mới có khả năng phát động. Hoặc là thành lập một hạm đội, đi đánh đông đại lục trước, sau đó mới đột nhiên đổ bộ lại nơi này.

Khang Tư có chút thất vọng lắc đầu:

- Hạm đội là không có khả năng, hải quân Duy Nhĩ Đặc sẽ không dễ dàng để hạm đội đi qua hải vực do bọn họ quản lý.

Điều động nhân thủ với quy mô nhỏ thật ra cũng không khả thi, bởi muốn tập kết được đại quân, vậy cũng không phải mất một hai năm là có thể làm được, hơn nữa thường thường nếu phái nhân thủ, không thể khiến cho những bến cảng đó bởi vì nguyên nhân chúng ta mà xuất hiện phồn vinh giả dối.

Biểu hiện giả này vừa ra, những thương nhân từ những bến cảng khác khẳng định sẽ chạy tới, mà đến lúc đó khẳng định chúng ta có thể bị hấp thụ ánh sáng, như vậy sự tình đã có thể sụp đổ rồi.

An Tái Kháng buồn rầu gõ gõ đầu nói:

- Đại ca! Là ta suy nghĩ chưa thấu đáo, khiến đại ca thất vọng rồi. Ta còn đang suy nghĩ kế sách rõ ràng như thế, tại sao các quốc gia khác không thử dùng một chút, thì ra cho dù ngươi dùng đế quốc chiếm vài bến cảng, cũng không có cách nào khác đưa đại quân lên trên nha.

Nói tới đây, An Tái Kháng đột nhiên ánh mắt sáng lên, chỉ vào bến cảng cùng tiếp giáp với Duy Nhĩ Đặc và đế quốc nói:

- Đại ca! Không bằng chúng ta thay đổi kế hoạch, khống chế cái bến cảng này đi?

Khang Tư cười lắc đầu:

- Không cần vội vàng như thế, Duy Nhĩ Đặc cũng không phải tốt như ngươi tưởng, hơn nữa ngươi cũng không dùng được kế hoạch thay đổi đó.

Trái ngược với bến cảng không thể độc chiếm này, ta càng cảm thấy hứng thú với những bến cảng phương bắc hơn, chẳng những dễ dàng khống chế, hơn nữa không khiến người khác chú ý.

An Tái Kháng vừa nghe không thể độc chiếm liền hiểu được tại sao lại thế.

Bến cảng đó tiếp giáp đế quốc, những thương đoàn làm ăn với người ở đế quốc gần như đều bố trí nhân thủ trên bến cảng đó, ngươi cho dù phái một trăm thương đoàn tới cũng không có khả năng khống chế được.

An Tái Kháng tâm tình có chút uể oải nghe được Khang Tư vẫn chấp hành kế hoạch của mình lúc trước, không khỏi nhắc nhở:

- Nhưng đại ca! Chiếm những bến cảng như vậy đối với chúng ta có nhiều hơn cũng không có chỗ tốt gì mà, nếu không thể tập kết đại quân, chúng ta làm sao đánh hạ thành thị tinh hoa của Duy Nhĩ Đặc?

Khang Tư lắc đầu cười nói:

- Tính tình của đệ không ngờ vẫn nóng nảy, hiện tại chúng ta thương thảo là làm thế nào chiếm lĩnh những đại quốc đứng đầu thiên hạ, nghe khẩu khí của đệ, cứ như hai ba năm là có thể chiếm hết mấy đại quốc đứng đầu thiên hạ này vậy, sự tình sao có thể đơn giản như vậy được.

Hơn nữa, chỉ cần đệ chân chính khống chế nhiều bến cảng như vậy, cho dù bên này không cần chuyển binh đổ bộ hỗ trợ, chỉ cần dựa vào dân cư cùng vật chất của những bến cảng đó cũng đủ để cắt đất làm vua rồi, sau đó còn để ý làm thế nào vận binh tấn công nữa sao?

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của Khang Tư như thế, An Tái Kháng có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, thần tình ngạc nhiên vui mừng nhìn Khang Tư.

- Đại ca! Chẳng lẽ huynh có biện pháp tìm được con đường an toàn đi thông rừng rậm Mạn Tư Đặc sao?

Khang Tư cười lắc đầu:

- Ta không có cách nào cả.

An Tái Kháng căn bản không để ý, vẫn nhìn chằm chằm Khang Tư như trước, khiến cho Khang Tư đành phải bất đắc dĩ nói ra:

- Ta tuy rằng không có cách gì, nhưng là với hắn có thể có biện pháp.

Giáp Linh, ngươi nguyện ý đi điều tra con đường an toàn nối giữa rừng rậm Mạn Tư Đặc với Duy Nhĩ Đặc không?

Giáp Linh *"vù"* một cái hiện thân trước mặt An Tái Kháng, thần sắc có chút do dự nói:

- Chủ thượng! Nhiệm vụ của ta là bảo hộ ngài mà!

Khang Tư cười nói:

- Ha ha! Tin rằng An Tái Kháng điều đến đây không ít mật vệ, nhân thủ bảo hộ an toàn sẽ không thiếu, mà thảo luận vừa rồi ngươi cũng nghe được, biết rõ tầm quan trọng của con đường này, cho nên mới phải phiền ngươi đi điều tra một chuyến.

Giáp Linh vừa được Khang Tư khen, cái mũi cũng phồng lên, lập tức vỗ ngực nói:

- Xin chủ thượng yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tìm được còn đường an toàn!

Khang Tư đột nhiên rất khẩn trương nói:

- Nhớ kỹ, là con đường an toàn, cũng chính là địa phương mà người thường có thể đi qua, tuyệt đối không muốn tìm những nơi mà chỉ có ngươi mới có khả năng đi qua.

- Rõ! Thuộc hạ lĩnh mệnh.

Giáp Linh hành lễ rồi biến mất.

Khang Tư căn bản không biết chính nhắc nhở lần này của mình, sẽ vô duyên vô cớ khiến cho vùng đất tiếp giao tiếp giữa Duy Nhĩ Đặc với rừng rậm Mạn Tư Đặc không hiểu vì sao mất tích một số đông người.

263. Chương 263: Sở Hữu Địa Đồ (p2)

An Tái Kháng ngạc nhiên nói:

- Giáp Linh?

Đại ca! Trong hệ thống mật vệ cao cấp nhất không phải Giáp Nhất sao? Tại sao còn có một Giáp Linh? Hơn nữa hắn không ngờ lợi hại đến mức không sợ độc khí? Mật vệ khi nào thì lợi hại như vậy?

Khang Tư lúc này mới nhớ tới, mình hình như chưa có nói lai lịch của Giáp Linh, không khỏi ngượng ngùng cười cười, kể lại tình huống giải thích cho rõ ràng.

An Tái Kháng cười nói:

- Oa thật là! Giáp Linh này không ngờ là ác ma biến dạng? Mà còn là quái dị nhất, không phải tên có tấm thân bất tử đó đầu phục đại ca, mà là đại ca người không ngờ có khả năng sống sót dưới ám sát của mật vệ siêu cấp như vậy! Đại ca! Huynh thật sự lợi hại nha!

Biết Giáp Linh là ác ma xuất thân mật vệ, điều lo lắng duy nhất của An Tái Kháng cũng đã biến mất, loại người sẽ không chết này đi khu đầm lầy độc khí điều tra con đường an toàn, chính là lựa chọn lý tưởng nhất.

Hai người lại cười đùa vài câu, sau đó An Tái Kháng hỏi:

- Đại ca! Huynh chuẩn bị khi nào thì trở về? Sẽ không phải muốn thống nhất Tuyết quốc rồi mới xua binh nam hạ đấy chứ?

Chuyện này cũng có thể, hiện tại ta ngay cả xung quanh lãnh địa Bá tước đều chẳng muốn chiếm lĩnh.

Khang Tư cười nói tiếp:

- Chờ đánh chiếm được rừng rậm Mạn Tư Đặc đi, như vậy liền thông với đế quốc, đến lúc đó chúng ta muốn trở về lúc nào thì trở về lúc đó.

Bị huynh đánh cho sợ? Ba Bá tước lĩnh đánh một Bá tước lĩnh như huynh, hơn nữa vừa rồi huynh nói huynh chỉ có ba vạn binh lực, huynh làm thế nào đánh cho bọn họ sợ vậy?

An Tái Kháng tò mò hỏi.

Bọn họ bất bại mới là lạ, đầu tiên, ba Bá tước này chân chính có thể khống chế chỉ có địa phương trực thuộc bọn họ, so với toàn bộ Bá tước lĩnh, khu trực thuộc chỉ chiếm một khối rất nhỏ.

Thứ hai, lần này bọn họ mỗi người xuất một vạn binh, nhưng lại đều là đám du binh tán dũng (ý nói: Đám quân dự bị không được huấn luyện đầy đủ, không có kỷ luật) do đám phong thần của bọn hắn phái ra, lấy loại ô hợp này đến thăm dò ta, bọn họ thật đúng là quá đề cao chính mình rồi.

Cho nên chiến đấu rất đơn giản, chính diện trận hình phương trận bộ binh ngăn cản quân địch, kỵ binh xung phong hai cánh, một lượt xông lên liền quấy rối bọn họ, đến lúc đó, lượt đánh quay lại, trận chiến liền thắng lợi.

Khang Tư tùy tiện vài câu liền nói xong trận chiến kịch liệt.

An Tái Kháng nháy mắt mấy cái, đột nhiên nói ra một câu:

- Huynh định để Ngả Lệ Ti cùng tiểu thư Y Ti Na chờ huynh đến khi nào?

Khang Tư theo bản năng hé miệng chuẩn bị trả lời, nhưng lập tức thầm nghĩ đây là hỏi cái gì? Không khỏi lâm vào sửng sốt, vẻ mặt trở nên cứng ngắc hơn.

Cũng phải nói rằng, có thể khiến Khang Tư cảm thấy áy náy, chính là hai nữ tử này.

Biết bọn họ lâu như vậy, thậm chí có thể nói trong nhiều huynh đệ, thần chúc, bằng hữu, thì quen biết hai nàng chính là sớm nhất.

Tuy rằng hai nàng không nói gì, nhưng từ trong lời nói cử chỉ của hai nàng đối với chính mình là có thể hiểu được hai nàng nghĩ điều gì.

Kỳ quái chính là, chính mình cũng không biết là chuyện gì xảy ra, vẫn luôn tránh né.

Hoặc là bởi vì chính mình cảm thấy mình không phải đối tượng thích hợp để các nàng nương tựa cả đời, sợ làm phiền các nàng, cho nên mới vẫn tránh né vấn đề này.

Nhìn thấy Khang Tư đang trầm tư, An Tái Kháng cảm thấy được không bằng mình nhân cơ hội này nói thẳng ra là tốt nhất, vì thế lấy giọng nói to:

- Đại ca! Tiểu đệ nói chuyện thẳng thắn huynh đừng trách móc.

Thực ra, không quản huynh có thích các nàng hay không, không quản huynh có đối tượng khác trong lòng hay không, lại càng không quản huynh có suy nghĩ rằng có vợ sẽ bị trói buộc hay không, tiểu đệ cũng phải nói với huynh! Địa vị cùng thân phận hiện tại của huynh đều đã tới lúc phải kết hôn, hơn nữa đến mức phải sinh được một đứa con trai nối dõi!

Huynh không biết nha, từ sau khi huynh mất tích, Lôi gia cùng Đông Nam ngũ tỉnh đều là một mảnh hỗn loạn, những kẻ dã tâm toàn bộ đều rục rịch khắp nơi, nếu Tương Văn không thông minh, trực tiếp tạo ra cái thủ các, tin rằng tổ chức do một tay huynh tạo ra đã sớm chia năm xẻ bảy rồi.

Mà nguyên nhân tạo thành tất cả những chuyện đó, chính là bởi huynh không có người thừa kế!

Một tổ chức không có người thừa kế là không hoàn thiện, cũng không thể lớn mạnh được! Chẳng lẽ huynh không phát hiện sao? Cho dù huynh nắm trong tay Đông Nam ngũ tỉnh, danh vọng có một không hai, nhưng vì cái gì rất nhiều thế gia lịch sử lâu đời lại căn bản không có một nhà nào đầu nhập vào huynh chứ?

Nguyên nhân xảy ra như vậy, chính là bởi vì người ta cho rằng huynh không có người thừa kế, cơ sở không ổn định, sợ rằng một khi huynh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ tổ chức tan rã sẽ liên lụy đến bọn họ đó!

Cho nên huynh phải kết hôn, phải lưu lại ít nhất một người con trai, đây không chỉ là con của huynh, mà còn là người thừa kế toàn bộ hệ thống! Chỉ cần huynh có tâm với trách nhiệm này, vậy trách nhiệm này huynh sẽ không thể vứt bỏ! Cho dù huynh thật sự không thích nữ nhân! Huynh cũng phải vuốt mũi mà chấp nhận. Y - www.

Đệ nói với huynh, bởi đây chính là nghĩa vụ của huynh! Tuyệt đối không thể khước từ!

An Tái Kháng một hơi nói đến đây, khiến cho Khang Tư đầu óc lâm vào mê muội.

Tuy nhiên trước tiên Khang Tư vẫn hiểu được ý tứ An Tái Kháng nói, đợi đến khi An Tái Kháng uống nước thở ổn định, mới bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Cơ thể của ta là rất bình thường.

- Ha ha! Bình thường là tốt rồi, nếu đại ca huynh đã biết tầm quan trọng của việc này, như vậy lập tức tìm một nữ nhân kết hôn rồi sinh con đi! Nếu không, cứ để cho đệ đi thu xếp đi?

Tuyết quốc này chung quy cũng có chút mỹ nữ xuất thân cao quý, dung mạo dáng người học thức đều tương xứng chứ? Để đệ lập tức thay đại ca huynh đi cầu hôn được không?

An Tái Kháng hưng phấn nói.

Thực ra nói đến cũng phải, nếu đại ca nhà mình có con trai, mình còn phải lo lắng an nguy của đại ca sao? Trực tiếp chiếu cố cho đứa cháu ổn định tổ chức là tốt rồi, để mặc đại ca cường hãn không ai địch nổi này tự sinh tự diệt là được, đỡ cho hắn phải cứ vài năm lại mất tích một lần!

- Không cần cấp bách như vậy chứ?

Khang Tư rất là bất đắc dĩ, hắn cũng không nghĩ tới cái tên này trước kia đối với việc này luôn có chút thẹn thùng, làm sao mà giờ biến thành như nguyệt lão thế này, chẳng lẽ là bởi ăn nhiều nước miếng Tiểu Cầm sao?

- Không cấp bách?

An Tái Kháng nghe được lập tức nhảy dựng lên:

- Ta nói đại ca huynh...

Nói đến đây, An Tái Kháng đột nhiên sửng sốt, sau đó trộm cười nói:

- Đại ca! Huynh là cảm thấy trở về cưới hai vị tiểu thư Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na nên mới không nôn nóng đúng không?

Chứng kiến sắc mặt Khang Tư cứng ngắc, An Tái Kháng không khỏi cười lớn "ha ha" nói:

- Được! Tiểu đệ biết làm sao rồi, việc này để phái người đưa hai vị tiểu thư tới nơi này đi!

Nói xong, An Tái Kháng liền chạy ra khỏi phòng.

Khang Tư vội đưa tay lên, không kịp giữ An Tái Kháng lại, đến khi muốn đứng dậy đuổi theo, An Tái Kháng đã chạy mất hút rồi.

Khang Tư chần chừ một chút, có chút bất đắc dĩ, lại có chút ngượng ngùng lắc đầu nói thầm:

- Quên đi! Thuận theo tự nhiên vậy.

Đông Nam ngũ tỉnh nơi đế quốc xa xôi, Áo Kha Nhĩ rất hăng hái vẫy tay với binh lính xung quanh đang hoan hô với hắn, sau đó vung áo choàng, tung mình lên ngựa, vung roi, giục ngựa chạy băng băng.

Phía sau hắn, mấy trăm kỵ binh thân vệ lập tức đi theo.

Áo Kha Nhĩ theo tiếng vó ngựa âm vang như vị chiến thần sáng suốt trong mắt những binh lính tham gia chiến tranh thổ phỉ, rời khỏi tiền tuyến, lui về hậu phương nghỉ ngơi và hồi phục.

Áo Kha Nhĩ lần này nghỉ ngơi và hồi phục, không phải bởi vì binh sĩ mệt mỏi, ngược lại, hắn đã dẫn quân đánh cho đám thổ phỉ xâm lấn gà bay chó sủa.

Tuy rằng ngoại trừ bắt một lượng lớn tráng đinh làm tù binh ra, thật sự cũng không có chiếm được chiến lợi phẩm gì, tuy nhiên danh vọng ổn định tăng lên, kể ra cũng là một thu hoạch lớn.

Đặc biệt chiếm được hảo cảm của đại bộ phận binh lính thuộc đơn vị bạn, chuyện này đối với kẻ dã tâm bừng bừng như Áo Kha Nhĩ mà nói, chính là so với bất cứ chiến lợi phẩm nào cũng khiến hắn thoải mái hơn.

Vốn Áo Kha Nhĩ muốn đánh xong toàn bộ chiến tranh thủ phỉ, khiến cho mình trở thành thống soái sáng chói nhất của trận chiến này, tuy nhiên hắn bị người đánh thức, đột nhiên co rút binh lực lại, sau đó tỏ vẻ với quan chỉ huy quân đội ban rằng quân đội của mình tổn thất thật lớn, muốn dẫn binh lính quay về phía sau nghỉ ngơi.

Chứng kiến ánh mắt những quan chỉ huy khác nhìn mình, bắt đầu từ đề phòng, ghen tị, đến khi mình biểu thị sẽ lui lại phía sau, ngược lại biến thành thở nhẹ ra, coi như ngươi thức thời, cùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, Áo Kha Nhĩ liền biết bản thân mình là cây to giữa rừng, chuẩn bị đón gió.

Xem ra lần này mình lui cũng còn kịp, bằng không chờ đến khi những sĩ quan đó đốt lửa thiêu hoa tìm mình phiền toái, lúc đó muốn vãn hồi, cũng không phải là cho chút ưu đãi là làm được.

Nghĩ tới mình không ngờ có thể ở lại Đông Nam ngũ tỉnh, Áo Kha Nhĩ không khỏi cảm tạ lần tấn công này của đám thổ phỉ, bằng không chính mình thật đúng là không có lý do gì ở lại nơi này, chỉ có thể ngoan ngoãn dẫn binh chạy đến quận Văn Tân nghèo khó kia mà tranh đấu với những láng giềng Sơn Việt.

Đương nhiên, chính mình có thể trải qua ba lượt mấy lần chiến đấu ngay giữa binh sĩ thành lập được uy vọng cao như thế, vậy cũng là nhờ đám người kia hỗ trợ, thật không nghĩ tới mật giáo của giáo phụ không ngờ có nhiều nhân vật kiệt xuất như vậy.

Những tên thanh niên được gọi là thiếu tông mật giáo này, thoạt nhìn không lớn hơn mình bao nhiêu, nhưng không nghĩ tới trong chiến đấu biết nắm cơ hội chuẩn như vậy, khẳng định đã trải qua rất nhiều trận chiến.

Cũng khó trách lại được người ta gọi là thiếu tông mật giáo.

Áo Kha Nhĩ đương nhiên hiểu được giáo phụ phái thiếu tông mật giáo đến bên cạnh mình, khẳng định có ý đồ giám thị, tuy nhiên nhiệm vụ của đám thiếu tông cũng không phải việc này.

Vậy vì sao? Thiếu tông nha, đường đường là người thừa kế mật giáo nha, ngay cả những nhân vật quan trọng như vậy cũng phái đến giám thị bên người mình sao? Đây không phải mật giáo điên rồi, thì là chính mình điên rồi.

Nhìn mấy trăm thiếu tông thủ hạ đi theo cường hãn không giống người này, chỉ biết đối phương lấy cớ đang nghiên cứu con đường đi tới mảnh đất của thượng đế mà thôi.

Tuy ràng quản không nổi những nhân vật thần bí như vậy, chỉ là hi vọng đám người này không tiếp tục phát triển ác ma trong địa bàn của mình nữa. Nếu đế quốc bị hủy, vậy đối với ai cũng không có lợi.

Nghĩ đến đây, Áo Kha Nhĩ quay đầu liếc nhìn kỵ sĩ che mặt bên người một chút.

Đối với thiếu tông tên gọi Đa Nhĩ Mã này, tâm tình Áo Kha Nhĩ rất là phức tạp.

Đầu tiên, người ta là thiếu tông, địa vị so với hắn thân phận con đỡ đầu một Đại giáo chủ cao hơn nhiều lắm.

Áo Kha Nhĩ căn bản không dám lấy địa vị thông thường để so sánh, không nói thân phận tộc trưởng của mình còn không cao bằng nhị đệ Khang Tư, cho dù chính mình là hoàng đế thì thế nào?

Ở trong mắt mật giáo, tiêu hao một khoản phấn ác ma liền đủ tiêu diệt một quốc gia, như vậy hoàng đế một quốc gia có gì giỏi?

Ngoại trừ địa vị không bằng ra, thiếu tông này còn tuấn tú như ánh mặt trời.

Tuy rằng có chút già dặn dễ nhìn, nhưng là một gã đẹp trai, so với mình còn dễ nhìn hơn, khi cười lên lộ ra hàm răng cũng sáng lạn chói mắt hơn mình.

Đây còn chưa phải nơi đả kích người.

Thiếu tông này căn bản là không vênh váo hung hăng nơi nào. Chẳng những đối với người khác hòa nhã hết mức, phong độ hết mực, mà tri thức lại uyên bác, không có chuyện gì không biết đến.

Đối mặt với nhân vật hoàn mỹ như vậy, Áo Kha Nhĩ ngoại trừ bội phục ra, ngay cả ghen tị cũng không dậy nổi.

Áo Kha Nhĩ không khỏi có chút bất đắc dĩ, chính mình cũng coi như là tuấn kiệt phi thường xuất sắc, nhưng vì cái gì cố tình lại gặp phải hai người tài căn bản đến mức siêu việt chứ?

Đại ca Khang Tư kia của mình, thời điểm đầu tiên, chính mình còn có tin tưởng siêu việt hơn hắn, nhưng theo thời gian Khang Tư từng bước ổn định và nhanh chóng tiến lên, vốn mình với Khang Tư có cùng khởi điểm, cũng chỉ có thể ngây ngốc đi phía sau nhìn bóng dáng Khang Tư.

Đến khi cái bóng dáng kia càng ngày càng nhỏ, tâm tình tranh cường háo thắng lúc đầu, cuối cùng trong lòng chỉ còn ngửa mặt trông lên, ngay cả ghen tị cũng không có biện pháp sinh ra.

Tuy rằng mình vẫn cố gắng tổ chức thế lực chính mình, nhưng vẫn thật sự chưa từng suy nghĩ đến vấn đề phản bội, thậm chí biết được Khang Tư tiêu thất, chính mình cũng không muốn phải phản bội, mà là lấy cờ hiệu huynh đệ Khang Tư để phát triển, có lẽ cũng bởi liên quan đến loại tình cảm kết nghĩa này.

Nhưng là cho phép mình bởi vì yếu đuối mà cảm thấy bi ai, ở sâu trong nội tâm cất giấu một tia kiêu ngạo, cho nên mới khiến mình vẫn không có suy nghĩ phải đi theo bên cạnh Khang Tư nâng cao địa vị, ngược lại rời xa Khang Tư, tự một mình mình ở trên bán đảo Phi Ba cố gắng.

Cùng Khang Tư thì khiến mình từ coi thường đến ghen tị, so với bất đắc dĩ ngước lên nhìn diện mạo huynh đệ, thì thiếu tông Đa Nhĩ Mã xuất hiện lại không khiến mình cảm thụ áp lực chút nào.

Có lẽ người ta lên đài chính là Thiếu chủ, cho dù mình là thiếu chủ, con nuôi đại đầu mục phía dưới, bẩm sinh đã hạn chế cấp bậc rồi.

Hơn nữa mình cũng hiểu được mật giáo cường hãn, cường hãn đến mức không thể đấu lại, cho nên mới tự nhiên mà chấp nhận địa vị người ta như thế.

Hiểu được mình cũng chỉ giống như một người thường, đối mặt với cường quyền tuyệt đối chỉ có thể cúi đầu, Áo Kha Nhĩ trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ đau thương chua xót.

Mình thực sự là quá mức gian khổ nha, khi nào mới không cần cố kỵ bất cứ cường quyền nào? Phỏng chừng cho dù chính mình trở thành hoàng đế cũng không có khả năng lớn là không có sợ hãi nơi nào, ít nhất mật giáo cũng đủ để cho mình kinh sợ rồi.

Điều duy nhất khiến Áo Kha Nhĩ có chút tiêu sầu chính là, Đa Nhĩ Mã đại biểu mật giáo lại nhắc lại lời nói của chính giáo phụ mình từng nói.

Mật giáo không theo đuổi quyền lợi thế tục, chỉ cần Áo Kha Nhĩ duy trì mật giáo, lập trường sẽ không thay đổi, như vậy mật giáo lấy việc duy trì Áo Kha Nhĩ để đạt được quyền lợi thế tục.

Có mật giáo hỗ trợ, chính mình sớm hay muộn có thể nắm thiên hạ trong tay!

Trong lòng Áo Kha Nhĩ nhớ tới những điều này, theo bản năng không tự suy xét, nếu Khang Tư còn tại nơi này, mật giáo nơi Đa Nhĩ Mã còn có thể chống đỡ chuyện này cho mình hay không.

Đa Nhĩ Mã yên lặng cưỡi ngựa, liếc mắt nhìn Áo Kha Nhĩ một cái, khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười.

Người này, nếu hắn biết được mình cùng Khang Tư, Ngả Lệ Ti là kẻ thù của nhau, hắn còn dám dẫn mình đến nơi này không?

Vừa nghĩ tới sỉ nhục bị người đuổi ra khỏi đại lục Hi Nhĩ Đạt, Đa Nhĩ Mã liền hận không thể triệu tập ác ma giết sạch mọi sinh vật ở Đông Nam ngũ tỉnh này.

Tuy nhiên, hiện tại không được, thánh nữ hắn là không biết mình đi tới khối đại lục này, không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Vạn nhất bởi vì nguyên do chính mình lại khiến thánh nữ chạy mất, mật giáo tiêu hao mất nhiều thời gian như vậy cuối cùng sắp nhìn thấy ánh rạng đông, tuyệt đối sẽ tự nguyện đổi mới một Thánh tử!

Thân phận thánh tử của chính hắn phải không đối nha, cũng không thể bởi vì tiểu tiện nhân kia bị những lão già kia cướp đoạt! Chính mình nhất định phải kiên nhẫn!

Kiên nhẫn đến lúc Thánh nữ mất đi tác dụng, vậy còn không phải duy nhất mình được bổ nhiệm sao!

Ảo tưởng về cuộc sống thoải mái sau này, Đa Nhĩ Mã thiếu chút nữa cười lên thành tiếng.

264. Chương 264: Nội Các Đại Loạn (p1)

Đại quân của Áo Kha Nhĩ đã sớm tiến vào phía sau doanh trại. Chuyến đi này của Áo Kha Nhĩ là chuẩn bị đi xem Thủ Các phủ Đại Đô đốc tiến hành thế nào.

Đương nhiên, trừ bỏ lý do này ra, Áo Kha Nhĩ vẫn muốn bái kiến Y Ti Na một chút.

Đối với người đẹp thông minh này, tâm tình của Áo Kha Nhĩ cũng rất phức tạp.

Tuy rằng bên cạnh Áo Kha Nhĩ đã có nhiều phụ nữ, nhưng trong đáy lòng hắn vẫn cảm thấy được phải có người có thân phận như vậy. Người con gái đẹp tuyệt vời muốn tri thức có tri thức, muốn dung mạo có dung mạo, muốn dáng người có dáng người như vậy. Mới chính là lựa chọn số một làm vợ của hắn.

Lúc Y Ti Na vào trong nội đình phủ Đại Đô đốc, Áo Kha Nhĩ từng nghĩ rằng Khang Tư đã sớm “ăn” Y Ti Na cùng Ngả Lệ Ti.

Lúc ấy hắn gần như muốn cắn vỡ răng. Tuy rằng phát giải phóng thông suốt, nhưng đã mất đi dũng khí theo đuổi Y Ti na. Dù sao chính mình căn bản vẫn kém Khang Tư, hơn nữa nếu bởi vì chuyện này mà làm mọi chuyện lộn xộn lên, sợ rằng danh tiếng Nhị đệ Khang Tư của hắn hoàn toàn bị hủy.

Tranh vợ với đại ca của mình? Đám gia thần chỉ sợ lập tức tìm mình quyết đấu!

Ngay lúc Áo Kha Nhĩ đã chuẩn bị cố nở nụ cười lẳng lặng chờ đợi tin tức hôn lễ thì lại phát hiện chờ hoài vẫn không có gì xảy ra. Mà người được sắp xếp ở phủ Đại Đô đốc truyền tới tin tức khiến mình lập tức khôi phục tình cảm mãnh liệt.

Y Ti Na chỉ là ở trong đình mà thôi, căn bản không có tiếp xúc gì với Khang Tư.

Áo Kha Nhĩ âm thầm vui sướng. Một mặt viết thư tình thổ lộ tâm tình, một mặt trong lòng âm u đoán Khang Tư có phải là loại "gay" hay không!

Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ cao hứng không được bao lâu. Bởi vì Y Ti Na chẳng bao giờ hồi âm. Nếu không phải thuộc hạ xác nhận thư tín quả thật được Y Ti Na nhận, chỉ sợ bản thân hắn sẽ nghĩ rằng nửa đường bị Khang Tư chặn lại.

Đến nước này, Áo Kha Nhĩ cũng chỉ có thể kết luận Y Ti Na chỉ thích Khang Tư.

Đối với chuyện này Áo Kha Nhĩ trừ bỏ nguyền rủa ra thì không có biện pháp nào khác.

Tuy nhiên trời cao lại cho hắn một cơ hội. Đó là Khang Tư bị lốc xoáy cuốn đi.

Nhận được tin tức này, Áo Kha Nhĩ rất hưng phấn nghĩ rằng bản thân mình có thể tiếp quản tổ chức của Khang Tư, lại càng cao hứng rốt cuộc không có ai có thể cạnh tranh Y Ti Na với mình.

Áo Kha Nhĩ có điểm giống thiếu niên thầm yêu, sau khi hắn vào năm tỉnh Đông Nam cũng không lập tức đi thăm hỏi Y Ti Na mà đi tham dự chiến tranh thổ phỉ trước.

Hắn làm như vậy, trừ việc muốn bản thân thể hiện thật lực mua chuộc lòng người, tăng thêm lý do tự mình lưu lại. Mà một phần lại càng muốn tạo lập công huân để Y Ti Na hiểu được mình tuấn kiệt không thua gì Khang Tư.

Có thể nói hiện tại tâm tính Áo Kha Nhĩ cũng vẫn kiêu ngạo giống như chú gà trống nhỏ.

Nhìn Áo Kha Nhĩ hưng phấn như vậy, hàn quang trong mắt Đa Nhĩ Mã chợt lóe rồi biến mất.

Tên nhãi ngay cả giáo chủ đều không phải này không ngờ muốn tranh đoạt Y Ti Na với mình? Thật sự không biết sống chết!

Tuy nhiên nhìn tiểu tử này giống như thằng hề trong hài kịch biểu diễn cũng là một trò giải trí không tồi.

Chuyện Áo Kha Nhĩ thích Y Ti Na, thân tín bên cạnh Áo Kha Nhĩ đều biết rõ. Dù sao lúc trước bọn họ cũng không ít lần hỗ trợ hắn đưa thư.

Đa Nhĩ Mã đã gia nhập vào hệ thống Áo Kha Nhĩ cũng biết rõ ràng. Tuy nhiên thân tín của Đa Nhĩ Mã mang tới cũng biết thân phận Y Ti Na.

Nghĩ đến Thánh Nữ trong giáo phái mình không ngờ bị một người phàm tục theo đuổi, mọi người trong lòng cũng không hài lòng. Nếu không phải Đa Nhĩ Mã đã hạ lệnh nghiêm cấm không được tiết lộ, chỉ sợ bọn họ đã sớm dạy Áo Kha Nhĩ phải hiểu được cái gì là cao thấp, trên dưới.

Sau khi tiến vào thành thị, Đa Nhĩ Mã liền chia tay Áo Kha Nhĩ.

Đa Nhĩ Mã một là không muốn hiện tại bại lộ trước mặt người đời, hai là hắn không có tư cách tham gia hội nghị Thủ các. Cho nên hắn dứt khoát không đi xem náo nhiệt, trực tiếp dẫn thủ hạ đi tới nơi ở tạm trước.

Áo Kha Nhĩ không để ý đến việc vặt này, một lòng một dạ giục ngựa chạy như điên đến phủ Đại Đô đốc. Hắn xoay người nhảy xuống ngựa, hưng phấn chạy vào trong.

Vệ binh ở cửa quần áo như chó xù, cúi đầu khom lưng:

- Nhị gia ngài đã tới? Hội nghị Thủ Các chính đang chờ ngài mới bắt đầu tổ chức.

Áo Kha Nhĩ mỉm cười gật đầu. Liệt Văn bên cạnh hắn nhanh chóng ném cho mỗi vệ binh một kim tệ.

Đám vệ binh này sở dĩ có bộ dạng như vậy. Một là bình thường mất công lớn thu mua. Áo Kha Nhĩ mặc dù ở trên chiến trường, nhưng ít nhất hơn một nửa tinh lực là tính toán thu mua người nào.

Hai là Thủ Các đã thông báo cho Áo Kha Nhĩ đồng ý hắn dự thính hội nghị Thủ Các. Có thể nói Áo Kha Nhĩ đã là thành viên dự bị của Thủ Các, thân phận khác hắn. Đám bảo vệ cửa này đương nhiên phải nịnh bợ cho tốt mới đúng.

- Y Ti Na đại nhân có tới không?

Áo Kha Nhĩ vừa đi vừa thuận miệng hỏi.

Vệ binh lập tức báo ra tin tức:

- Điều này tiểu nhân cũng không rõ lắm. Nội đình là không cần phải đi theo cửa lớn. Tuy nhiên hình nhưu hội nghị hôm nay là do Bộ Lục quân và Bộ Chính vụ tổ chức.

Nghe nói như thế, Áo Kha Nhĩ có chút mất mát. Hội nghị lần này không phải hội nghị Liên hợp, cho nên có thể Y Ti Na không tham gia.

Đi vào phòng nghị sự đã sớm được bố trí vây quanh thành hình tròn, Áo Kha Nhĩ nhìn quanh một vòng liền phát hiện đám trọng thần Bỉ Khố Đức cùng với thành viên Thủ Các hiện tại đều đã tới. Hiển nhiên người tới không riêng Bộ Lục quân và Bộ Chính vụ.

Nhưng chuyện cổ quái là Bộ Tài chính, Bộ Tình báo, Bộ Hải quân đều không có một người có mặt. Người phụ trách thư ký cũng chỉ là một vài tiểu lại.

Áo Kha Nhĩ nháy mắt mấy cái. Tuy rằng Bộ Lục quân cùng Bộ Chính vụ đều là những Bộ mạnh, nhưng so với ba Bộ không có mặt thì lại kém một tầng.

Hội nghị hôm nay có cổ quái!

Chẳng lẽ... Bộ Lục quân, Bộ Chính vụ cùng với ba Bộ Tài chính, Tình báo, Hải quân ý kiến không đồng nhất?

Nhìn xem trừ bỏ lão quái Bỉ Khố Đức vẻ mặt không thay đổi ra, thành viên Bộ Chính vụ cùng Bộ Lục quân đều vẻ mặt phẫn nộ. Mà Bộ Hậu cần, Bộ Nhân sự, người phụ trách những Bộ này vẻ mặt đều buồn rầu. Như vậy rất có khả năng đó!

Vừa nghĩ vậy, Áo Kha Nhĩ lập tức chuẩn bị đứng ngoài cuộc.

Tương Văn là ai Áo Kha Nhĩ lại rất rõ ràng. Đắc tội nàng cùng với muốn chết không có gì khác nhau. Nói không chừng mình còn phải đứng về phía Tương Văn để lấy lòng mới đúng. Nguồn:

Đúng lúc này, một giọng nói có vẻ già nua truyền đến:

- Áo Kha Nhĩ đại nhân. Ngài biết hội nghị lần này thảo luận về đề tài gì không?

Áo Kha Nhĩ quay đầu nhìn, vội vàng đứng lên cười nói:

- Nguyên Soái các hạ. Tại hạ cũng không rõ ràng lắm đề tài thảo luận là cái gì. Bởi vì tại hạ cùng ngài đều giống nhau, chỉ là có tư cách dự thính mà thôi.

Đừng xem vẻ mặt tươi cười hiện tại của Áo Kha Nhĩ. Chỉ nghe hắn tự xưng lại nghĩ lại hắn vẫn là do Nguyên Soái tự thân đề bạt thành Thiếu Tá, chỉ biết người này sớm đã quên những gì đã qua, càng không coi Nguyên Soái đã sớm trao quyền cho cấp dưới để tới đây ra gì nữa.

Một là bản thân không quyền không thế, so đo không nổi. Hai là mình so với Áo Kha Nhĩ đã thật nhiều năm sớm đạt được tư cách dự thính. Người trẻ tuổi cảm thấy được rõ ràng lập công huân rất lớn, lại bại bởi một lão nhân như ông ta, thì có điểm hành động theo cảm tình cũng không kỳ quái.

Nhìn bộ dạng khinh người của Áo Kha Nhĩ, Nguyên Soái cũng không hề đáp lời, lẳng lặng chờ đợi hội nghị bắt đầu.

Áo Kha Nhĩ căn bản không coi Nguyên Soái ra gì. Lão nhân được đế đô phái tới tiếp thu quyền lực quân chính năm tỉnh Đông Nam này, ở đây còn không được người khác hoan nghênh bằng mình.

Hơn nữa chính mình hiện tại cũng thay đổi được ấn tượng của đa số người với mình, cũng không nên bởi vì có chút thân thiết với Nguyên Soái mà làm hạ thấp ấn tượng của mình.

Nhìn xem mọi thành phần đã đến đông đủ, Chủ tịch luân phiên Bỉ Khố Đức gõ gõ chày gỗ, nói:

- Tốt lắm. Hiện tại hội nghị bắt đầu. Hội nghị hôm nay là một lần nữa thành lập Bộ Tình báo, cùng với hai đề tài bàn luận một lần nữa đề cử người phụ trách Bộ Tài vụ và Bộ Hải quân. Mọi người có ý kiến gì có thể nói thoải mái.

- Cái gì!

Nghe đến đó, đám người dự thính Nguyên Soái, Áo Kha Nhĩ, Liệt Văn không biết tình huống tất cả đều đứng bật dậy.

Thảo luận hai đề tài này nói lên cái gì?

Thành lập lại Bộ Tình báo, hơn nữa Tương Văn không ở đây hoặc là nói rõ Tương Văn không còn là thành viên Thủ Các. Hệ thống Tình báo này đều thoát ly hệ thống Thủ Các, hoặc là nói rõ Tương Văn không biết vì sao mà giải tán hệ thống Tình báo.

Điều cuối cùng có vẻ hơi vô căn cứ, thì phải là Thủ Các đồng loạt tiêu diệt Tương Văn và hệ thống tình báo nguyện trung thành với Tương Văn.

Tuy nhiên nghĩ lại Tương Văn trong tay khống chế hai vũ lực mạnh mẽ là mật vệ và nội vệ. Không tiêu diệt Thủ Các đều là Tương Văn muốn tổ chức này sụp đổ, không ngờ còn dám có ý đồ với Tương Văn?

Từ đây liền có thể hiểu rõ, hoặc là Tương Văn rời khỏi tổ chức, hoặc là Tương Văn giải tán Bộ Tình báo.

Mà điều này cũng có thể hiểu được, vì sao phải một lần nữa bầu lên người phụ trách Bộ Tài vụ. Mấy người Ngả Lệ Ti khẳng định là đều đứng cùng một phía với Tương Văn.

Chỉ là Bộ Hải quân có chuyện gì? Chẳng lẽ Liễu Thanh Dương kia cũng hoàn toàn đứng về phía Tương Văn?

Hơn nữa, Tương Văn rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì mà bất hòa với Thủ Các?

Vào lúc Áo Kha Nhĩ còn đang tự hỏi nên làm thế nào hỏi thăm tình báo, Nguyên Soái đã giơ tay hô:

- Người dự thính Tả Đặc Lạp Lai Nhân Cáp Đặc có chuyện muốn hỏi!

Nguyên Soái là người cực kỳ hiểu rõ các quy củ của Thủ Các. Hắn biết nếu muốn dung nhập vào tổ chức này, như vậy phải tuân thủ điều lệ, chế độ của tổ chức này.

Về phần như vậy có thể mất mặt hay không? Nguyên Soái đại nhân gần như đã trải qua mọi chuyện thì căn bản không để ý đến những điều này.

- Mời nói!

Bỉ Khố Đức rất lễ phép gật gật đầu với Nguyên Soái.

Đối với Nguyên Soái đại nhân uy danh hiển hách đế quốc này, Bỉ Khố Đức xuất thân là quan lại đế quốc thế nào cũng vẫn giữ được ý kính trọng. Dù sao đế quốc biến thành như vậy cũng không phải sai lầm của Nguyên Soái.

- Xin hỏi Bộ Tình báo vì sao phải tổ chức lại?

Nguyên Soái như là hỏi một câu vô nghĩa, nhưng tất cả mọi người đều biết. Đoán chỉ là đoán, mà nói ra là nói ra, hoàn toàn là hai mức độ.

Bỉ Khố Đức chần chờ một chút, nhìn một chút những thành viên Thủ Các biết tình huống. Mà một sĩ quan Bộ Lục quân vẻ mặt khinh thường hô:

- Bỉ Khố Đức đại nhân cứ việc nói thẳng đi. Miễn cho có người cho rằng dường như chúng ta mưu hại Tương Văn đại nhân vậy.

Bỉ Khố Đức suy nghĩ một chút, cao giọng nói với Nguyên Soái:

- Sở dĩ phải tổ chức lại Bộ Tình báo là bởi vì Tương Văn đại nhân đều mang toàn bộ mọi nhân viên của Bộ Tình báo đi, khiến cho Bộ Tình báo chỉ còn trên danh nghĩa.

Nguyên Soái cùng Áo Kha Nhĩ đều cả kinh.

Tương Văn không ngờ đều rút hết Bộ Tình báo đi?

Áo Kha Nhĩ nóng nảy, cũng mặc kệ quy tắc gì, trực tiếp hô:

- Tương Văn đại nhân ở nơi nào? Y Ti Na đại nhân đâu?

Ai cũng đều nghe ra Áo Kha Nhĩ quan tâm Y Ti Na, nhưng mọi người hiện tại đều không có tâm tình bát quái, thậm chí ngay cả Áo Kha Nhĩ vi phạm quy củ cũng lười nói.

Bỉ Khố Đức không có trả lời, vẫn là sĩ quan Bộ Lục quân lười biếng hô:

- Ai biết bọn họ làm gì. Dù sao Tương Văn đại nhân mang theo rất nhiều thủ hạ, chẳng những nội đình bị nàng dọn sạch, còn kéo theo Tổng trưởng Hải quân cùng mấy trăm chiến thuyền hải quân.

- Bộ Tình báo, toàn bộ lực lượng nội đình, lại thêm hai phần ba lực chiến đấu của Hải quân. Cứ như thế không người không ra, ra biển mất tích rồi!

265. Chương 265: Nội Các Đại Loạn (p2)

- Ra biển?

Bọn người Áo Kha Nhĩ trợn tròn mắt sững sờ. Tương Văn này đang êm đẹp lại mang theo nhiều người như vậy ra biển làm gì? Mà lại còn mang đi hai phần ba hải quân Đông Nam. Nàng định làm gì?

Ngươi muốn đi thì đi, vì sao lại mang cả Y Ti Na đi cùng?

Lão tử đã rất lâu không gặp mặt Y Ti Na. Ngươi không phải là khiến cho ta thành công dã tràng hả!

Áo Kha Nhĩ đang nguyền rủa đột nhiên chấn động thân hình. Bởi vì hắn nghĩ đến Tương Văn tại sao liều lĩnh ra biển như vậy. Hơn nữa đám người Y Ti Na không ngờ cũng không chút do dự đi theo. Nguyên nhân chỉ có thể có một – bọn họ nhận được tin tức của Khang Tư.

Trời ạ! Khang Tư chính là bị lốc xoáy cuốn đi! Chẳng lẽ hắn còn sống?

Không! Không có khả năng! Cho dù là ác ma bị lốc xoáy cuốn đi cũng sẽ dập nát toàn thân mà chết. Khang Tư cho dù là người mạnh mẽ thế nào, tuyệt đối sẽ không thể sống sót trong lốc xoáy. Đúng vậy, không có khả năng sống sót.

Ồ! Có lẽ ở nước ngoài có phát hiện di vật gì của Khang Tư, cho nên mới vội vàng đi xác nhận. Đúng vậy! Chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích được Tương Văn vì sao lại xúc động như thế.

Áo Kha Nhĩ hơi chút thở phào, căn bản lười nghe Thủ Các vì tranh đoạt danh sách người phụ trách mấy bộ quan trong kia mà mặt đỏ tai hồng. Toàn bộ thể xác và tinh thần hắn đều suy nghĩ làm thế nào nhanh chóng đoạt năm tỉnh Đông Nam vào trong tay.

Chỉ cần năm tỉnh Đông Nam trở thành của mình, như vậy mặc kệ Khang Tư còn sống hay không cũng không cần để ý. Đã chết càng tốt, mình sẽ thừa nhận hắn là đại ca, ngày lễ ngày tế cúng bái một chút. Nếu không chết, không cho mình biết được tin tức thì không sao. Nhưng nếu hắn dám đứng ra mình lập tức sẽ triệu tập đại quân chém hắn thành thịt vụn!

Lão tủ không tin Khang Tư ngươi như vậy cũng không chết!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Áo Kha Nhĩ dữ tợn, hô hấp cũng lớn lên.

Liệt Văn nhìn thấy chủ công của mình không bình thường, lập tức kéo ống tay áo hắn. Áo Kha Nhĩ tỉnh táo lại lập tức nhìn tình hình trong hội trường đang tranh đấu đến mức sắp đánh nhau, lạnh lùng cười:

- Đi!

Nói xong hắn quay đầu đi ra khỏi phòng nghị sự.

Mà Nguyên Soái ở một bên nhìn bộ dạng tự tin mười phần của Áo Kha Nhĩ, lại nhìn hội trường Thủ Các đã hỗn loạn cực kỳ, thở dài trong lòng.

Mất đi hạn chế cùng kinh sợ, hội nghị chỉ là một nơi cãi nhau.

Một ngày cãi nhau không có bất kỳ kết quả nào, đề tài thảo luận của hội nghị Thủ Các chỉ có thể để đến ngày mai giải quyết.

Bỉ Khố Đức một thân mệt mỏi về đến nhà. Sau khi được thị nữ xinh đẹp hầu thay quần áo rửa mặt, chải đầu mát xa, tinh thần lão hơi tốt lên một chút mới bắt đầu ăn tối.

Bỉ Khố Đức không có mang người nhà ở bên cạnh mà là an bài họ ở Duy Nhĩ Đặc an toàn. Cho nên lão chỉ có một người ngồi ở bàn ăn cơm có vẻ thê lương.

Bỉ Khố Đức không để ý đến chuyện này, lão có chút không yên lòng gắp thức ăn, ăn cơm.

Quản gia của Bỉ Khố Đức cũng nhận thấy tâm thần lão gia không ổn định, bằng không sẽ không chỉ ăn đồ ăn trước mặt. Bỉ Khố Đức cẩn thận ăn đồ ăn yêu thích, giống như nhai cỏ khô, đột nhiên lão mạnh mẽ bỏ bát xuống, nhảy dựng lên hô:

- Không bình thường!

Tất cả mọi người bị hoảng sợ, tên quản gia lập tức đuổi bọn thị nữ đi. Sau đó hắn đóng cửa lại, ghé sát vào Bỉ Khố Đức đang đi đi lại lại trước mặt, thật cẩn thận hỏi:

- Lão gia! Cái gì không bình thường?

- Ánh mắt đám người Bộ Lục quân khi tan họp không bình thường! Đó là loại ánh mắt muốn sử dụng võ lực.

Bỉ Khố Đức nói đến đây, vỗ vỗ đầu đau khổ nói:

- Ta sớm biết, không có Tương Văn đại nhân chấn nhiếp đám quân nhân này lập tức trở nên cuồng vọng tự đại. Không ngờ rằng bọn họ không thỏa mãn yêu cầu sẽ dùng vũ lực với Thủ Các!

- Trời ơi! Tương Văn đại nhân. Ngươi không kêu một tiếng đột nhiên mất tích, chẳng phải là muốn hại chết ta hay sao!

Quản gia cũng hiểu chút ít, lập tức kích động nói:

- Lão gia! Điều này đúng là việc lớn không ổn. Tương Văn đại nhân không ở đây, đám quân nhân này không có người kiềm chế, hoàn toàn có thể mượn binh lực của mình để tự lập. Cũng giống thời kỳ quân phiệt, có binh chính là vương pháp!

Bỉ Khố Đức tức giận nói:

- Đúng vậy! Chuyện lớn không ổn! Năm tỉnh Đông Nam chỉ sợ lại rơi vào cục diện hỗn loạn, tái hiện thời kỳ quân phiệt. Đáng chết! Những người khác có thể không có vấn đề, chỉ là Bộ trưởng Bộ Chính vụ tương đương với Thừa Tướng như ta chính là đối tượng khai đao của bọn họ!

- A! Lão gia... Vậy làm gì bây giờ?

Quản gia vội hỏi.

Bỉ Khố Đức cắn răng nói:

- Mẹ nó. Lão tử đã đoán trước sẽ đến nước này. Phải vài người lập tức truyền tin tức khắp toàn thành rằng có người Bộ Lục quân muốn làm phản! Nhớ kỹ, làm cho bọn họ đặc biệt chỉ ra đám mưu phản này đầu tiên chính là giết hại lão thần của Khang Tư đại nhân! Làm lòng người càng rối loạn càng tốt!

- Dạ! Nhưng lão gia, chẳng lẽ ngài vẫn muốn ở lại trong thành?

Quản gia khẩn trương hỏi.

- Hừ! Ngu ngốc mới đợi ở đây chờ bọn họ tới chém. Ngươi hiện tại giao phó mọi chuyện xuống dưới, chúng ta cả đêm chạy tới bến cảng. Năm xưa ta đã cố ý chuẩn bị một con thuyền nhanh. Chúng ta ngồi thuyền tới Duy Nhĩ Đặc tiêu dao qua ngày. Ngồi xem đám quân nhân này tương lai sẽ chết kiểu nào.

Bỉ Khố Đức vẻ mặt khinh thường nói.

Sau khi Khang Tư bị lốc xoáy cuốn mang đi, Bỉ Khố Đức mất đi tin tưởng con đường làm quan. Hoặc là nói hắn mất tin tưởng đối với hệ thống phủ Đại Đô đốc mất chủ nhân này.

Nếu không phải Tương Văn làm ra chế độ Thủ Các để hắn có cảm giác Thừa Tướng, chỉ sợ hắn đã sớm chạy về nhà sống tiêu dao.

Quản gia biết được lão gia của mình có chuẩn bị đầy đủ lập tức trái tim bình tĩnh lại, làm việc cũng nhanh rất nhiều.

Vì thế ai cũng không thể tưởng được ban ngày Bỉ Khố Đức còn chủ trì hội nghị Thủ Các, buổi tối lên thuyền chạy.

Áo Kha Nhĩ trở lại nơi dừng chân, bố trí người đề phòng. Sau đó hắn liền chạy đi tìm Đa Nhĩ Mã nói hết mọi chuyện. Hắn đột nhiên phát hiện trên người Đa Nhĩ Mã có một cỗ sát khí mãnh liệt, không khỏi há hốc mồm.

Thiếu tông này muốn làm gì?

Tương Văn mang theo người chạy liên quan gì đến người? Làm gì phải bùng nổ sát khí kinh người như vậy? Chẳng lẽ hắn có cừu oán với Tương Văn?

Đa Nhĩ Mã nghe được Y Ti Na không biết chạy đến nơi nào, thật sự là hận không thể chém giết khắp nơi, dùng vô tận máu tươi để giải phóng cơn tức của mình.

Nếu không phải tự biết hành tung của mình không thể bị lộ ra, lại nếu không phải biết nguyên nhân bởi Tương Văn mới khiến cho Y Ti Na rời đi. Đa Nhĩ Mã sẽ kết luận bởi vì tin tức của Y Ti Na linh thông đã phát hiện tung tích mình đến, cho nên mới chạy trước.

Mạnh mẽ áp chế tâm tình phẫn nộ, Đa Nhĩ Mã lộ vẻ tươi cười hỏi:

- Ngươi muốn sau lúc này cướp lấy năm tỉnh Đông Nam? Thời cơ thích hợp sao?

- Thích hợp. Không còn gì thích hợp hơn hiện tại! Thiếu tông ngài có thể không biết, Tương Văn là tên khủng bố cỡ nào.

- Có Tương Văn, ta gần như không có một chút cơ hội nào cướp năm tỉnh Đông Nam. Cùng lắm chỉ là Thiên An quận Văn Tân. Hơn nữa đám sĩ quan quân nhân toàn bộ đều ngoan ngoãn như mèo nhà vậy. Cho dù Tương Văn muốn đầu của bọn họ, bọn họ đều tự tay chặt đưa lên. Có thể nói tuyệt đối không dám chống cự.

- Hiện tại Tương Văn biến mất, đám sĩ quan đầy bụng tức giận khẳng định sẽ tự lập. Nếu không thừa dịp trước bọn họ có phản ứng mà giải quyết bọn họ, sau này muốn chiếm được năm tỉnh Đông Nam phải đánh dần dần. Chờ đánh xong, năm tỉnh Đông Nam này thật vất vả xây dựng cũng trở thành hoang tàn!

Áo Kha Nhĩ cực kỳ gấp gáp.

- Vậy ngươi muốn làm thế nào?

Đa Nhĩ Mã hỏi.

Trong mắt hắn những tranh đấu này giống như những con kiến giành ăn, chỉ là đám để giải buồn, cũng không để ý gì.

- Ta muốn một chút phấn ác ma, biến toàn bộ bọn họ thành ác ma!

Áo Kha Nhĩ vẻ mặt dữ tợn nói.

Đa Nhĩ Mã lắc đầu cười nói:

- Ngươi như vậy sẽ tạo nên khủng hoảng, kỳ thật cần gì phiền toái như vậy? Ngươi có biết ba trăm tên thuộc hạ ta mang tới lần này là ai không?

Áo Kha Nhĩ sững sờ nháy mắt mấy cái, như thế nào đột nhiên dời đề tài thế vậy?

Đa Nhĩ Mã đắc ý cười nói:

- Ha ha! Bọn họ đều là thần binh. Thần binh được tạo ra thần phấn, so với thiên sứ phấn còn tốt hơn. Đao thương không vào đều là bình thường. Bằng vào ba trăm thần binh này, tiêu diệt một phủ Đại Đô đốc thật sự là việc dễ như trở bàn tay.

Nói tới đây, Đa Nhĩ Mã thấy Áo Kha Nhĩ định nói gì, hắn không khỏi lắc lắc ngón trỏ cười nói:

- Không nên nói ngươi muốn thu bọn họ làm bộ hạ, cũng không nên nói ngươi muốn giữ thanh danh không muốn vào ác danh đồ sát.

- Giáo hữu! Thiên hạ này bất cứ lúc nào đều là người thắng làm vua, nắm tay cứng làm anh. Ngươi muốn người năm tỉnh Đông Nam chịu phục, ngươi phải thể hiện sự bá đạo của ngươi! Sự mạnh mẽ của ngươi! Sự khát máu của ngươi!

- Cho nên sử dụng vũ lực, sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt phủ Đại Đô đốc chính là cơ hội tốt nhất để bày ra sự uy vũ của ngươi với thiên hạ. Nếu không phải lần này binh lực mang theo không đủ, ta thậm chí sẽ đề nghị giáo hữu đồ sát thành thị này để biểu lộ uy phong!

Mồ hôi lạnh Áo Kha Nhĩ toát ra. Đám người hoạt động tà giáo này chính là bệnh thần kinh đến mức khủng bố.

Tuy là Áo Kha Nhĩ giật mình vì sự tà ác của Đa Nhĩ Mã, nhưng trong lòng hắn cũng đồng ý cách nói của Đa Nhĩ Mã.

Đám sĩ quan này đều là những người muốn hưởng thụ cảm giác duy ngã độc tôn. Trước kia có Tương Văn áp chặt không cách nào biểu lộ ra, hiện tại không có Tương Văn, vậy đương nhiên phải thật kiêu ngạo một chút.

Dưới loại tình huống này, mình bằng cái gì để bọn họ chịu cho mình khống chế? Cho nên cùng với thỏa hiệp mà lưu lại nhân tố không ổn định, không bằng ngay từ đầu liền trừ bỏ đám mầm mống tai họa này.

Về phần tiêu diệt toàn bộ phủ Đại Đô đốc. Đó chính là thị uy, cũng vì tỏ vẻ đồng chí Khang Tư hoàn toàn chấm dứt, tuyên ngôn nghênh đón người thống trị mới của năm tỉnh Đông Nam.

Trong lòng hiểu rõ, Áo Kha Nhĩ lập tức thi lễ với Đa Nhĩ Mã:

- Như thế liền phiền toái Thiếu tông cùng các vị thần binh đại nhân.

Đa Nhĩ Mã cười nói:

- Ha ha! Nói hay lắm. Vậy để xem ngươi làm thế nào dẫn bọn họ tụ lại, miễn cho thần binh của chúng ta phải đuổi theo giết bọn họ.

Áo Kha Nhĩ đang định nói gì đột nhiên bị thanh âm Liệt Văn ngoài cửa cắt ngang:

- Chủ công! Bên ngoài đột nhiên đồn đãi, nói có sĩ quan Bộ Lục quân muốn làm phản. Nhưng lại nói bọn họ mưu phản chuyện đầu tiên chính là tiêu diệt lão thần của Khang Tư đại nhân. Hiện tại khiến cho dư luận xôn xao, lòng người hoảng sợ.

Áo Kha Nhĩ lập tức vỗ tay cười nói:

- Ha ha! Thật sự là buồn ngủ gặp chiếu manh. Liệt Văn! Ngươi lập tức đi biến lời đồn càng rầm rộ sôi nổi hơn. Sau đó đưa ra lời đồn.

- Nói rằng ngày mai hội nghị Thủ Các vẫn tổ chức. Có chuyện gì đều có thể đưa ra thảo luận trên hội nghị Thủ Các. Cho dù muốn độc lập cũng có thể thông qua hội nghị tán thành! Tuy nhiên nếu có sĩ quan dám không tham gia, vậy hắn chính là người có mưu đồ bất chính.

- Tóm lại. Cần phải làm cho đám sĩ quan muốn chứng minh bản thân trong sạch tham gia hội nghị.

Trái tim Liệt Văn đập mạnh. Tuy rằng hắn không nghe rõ Áo Kha Nhĩ cùng Đa Nhĩ Mã nói gì. Nhưng hắn thông minh vừa nghe nói đến làm cho các sĩ quan đều tới hội nghị Thủ Các liền biết được chủ công nhà mình muốn dùng hành động chém đầu tận diệt!

Tuy nhiên giải quyết đám sĩ quan này có thể khống chế được năm tỉnh Đông Nam sao? Liệt Văn không tin như vậy.

Nhưng hắn đảo mắt tưởng tượng, thầm nghĩ rằng vị Thiếu tông mật giáo Đa Nhĩ Mã mày che giấu thực lực, lại cảm thấy được có khả năng. Dù sao việc này thất bại cũng không mang nguy hại gì cho chủ công, nên hắn cũng không lên tiếng nhắc nhở.

Đêm nay là một đêm cực kỳ náo nhiệt. Đầu tiên là có tin tức sĩ quan Bộ Lục quân mưu phản, hơn nữa muốn giết sạch lão thần của Khang Tư truyền khắp toàn thành.

Dân chúng nửa tin nửa ngờ. Người biết thì tin chắc không nghi ngờ, tuy nhiên mặc kệ là loại nào đều phải làm tốt chuẩn bị trốn tránh và chạy nạn. Một ít gia thần xuất thân Lôi gia lại chạy đến ở lại trong quân doanh.

Khi tình huống càng ngày càng vi diệu, cũng càng ngày càng khẩn trương, lại truyền ra tin tức người nào muốn chứng minh trong sạch phải đi dự hội nghị Thủ Các để giải thích.

Nghe tin đồn này, tất cả mọi người đều thở ra. Đúng vậy. Hiện tại là nghi thần nghi quỷ, cũng không biết ai trung ai gian. Ngày mai dứt khoát nói rõ trên hội nghị Thủ Các là được.

Dù sao hiện tại không có Tương Văn, mình hoàn toàn có thể trực tiếp biểu đạt nguyện vọng của chính mình. Mặc kệ hội nghị đồng ý không thống nhất, ít nhất mình cũng không cần đeo tội danh phản nghịch.

Mà càng quan trọng là như vậy sẽ không đắc tội lão thần của Khang Tư.

Thật sự không biết người nào truyền tin láo, lời nói ngu ngốc như giết lão thần của Khang Tư cũng đều dám nói ra.

Hiện tại các sĩ quan của Khang Tư đều là lão thần. Người đưa ra tin tức này chẳng phải là muốn làm kẻ địch của mọi người hay sao? Muốn chết cũng không cần phải chết như vậy!

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông phủ Đại Đô đốc vang lên. Thành viên đại biểu hội nghị Thủ Các đã tới phòng họp. Mà hiện tại ngoài cửa phủ Đại Đô đốc không náo nhiệt như ngày trước. Trừ bỏ đám vệ binh khẩn trương thì không có người nào rảnh rỗi. Hơn nữa một mảnh yên tĩnh, bầu không khí cũng trở nên trầm trọng. Nguồn:

Khi tiếng chuông vang lần thứ hai, một hồi tiếng chân từ xa truyền đến.

Vệ binh vội vàng nắm chặt binh khí chỉ tới chỗ tiếng động. Không quá bao lâu, vệ binh liền nhìn đến một quân nhân thường xuyên ra vào mang theo hơn trăm hộ vệ nghênh ngang đi tới.

Vệ binh cũng không biết giữa đám sĩ quan này xảy ra chuyện gì, dù sao vẫn cúi chào theo quy củ.

Sĩ quan kia cũng không đáp lễ, trực tiếp mang theo hộ vệ đi vào cửa lớn. Vệ binh muốn cản lại không dám cản bị hộ vệ sĩ quan trừng mắt một cái, lập tức biến thành tượng gỗ, làm cho sĩ quan cùng đám hộ vệ phá lên cười to.

Mà ngay trong tiếng cười, một sĩ quan cũng mang theo số lượng xấp xỉ hộ vệ quần áo ngụy trang cây cối xuất hiện.

Theo tiếng chuông ngừng, tất cả thành viên tham gia hội nghị Thủ Các đều vào trong phủ Đại Đô đốc.

Bọn họ đều mang theo hộ vệ tiến vào, hơn nữa không biết có phải đã thương lượng tốt hay không, hộ vệ mang tới không nhiều cũng không ít, đều là trăm người.

Xem mọi người đều đã tới, một vệ binh lau mồ hôi lại, thấp giọng hỏi:

- Mẹ kiếp! Hôm nay suýt bị dọa chết! Còn có vị đại nhân nào chưa tới?

Một vệ binh khác nhỏ giọng:

- Hôm nay không có nhìn thấy Bỉ Khố Đức đại nhâ, hắn là cũng sắp tới. Ồ! Vừa mới nhắc đã tới rồi.

Vệ binh nói xong nhìn về hướng thanh âm truyền đến. Nhưng vừa nhìn một cái, chỉ thấy hắn nhìn đến một điểm đen nhỏ đập vào mặt, lỗ tai chỉ nghe thấy "sưu" một tiếng. Sau đó mặt tê rần, mát đi tri giác.

Mà tên vệ binh lau mồ hôi kia chỉ ngây ngốc nhìn đầu đường nhảy ả một đám người mặt không chút thay đổi mang theo vũ khí. Đám người này đều vạm vỡ toàn thân âm lãnh dọa người, sau đó không còn cảm giác được cái gì nữa.

Đám người vạm vỡ âm lãnh này nhanh chóng vồ tới giết sạch vệ binh, sau đó không ai ra lệnh trực tiếp xông vào phủ Đại Đô đốc như tia chớp.

Tiếp theo tiếng kêu thảm tiết truyền ra từ phủ Đại Đô đốc. Dân chúng bên ngoài nghe được thanh âm chỉ có thể tránh ở gầm giường run rẩy, căn bản không dám lên tiếng. Càng không nói đến ra cửa nhìn.

266. Chương 266: Trộm Gà Không Được (p1)

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài không bao lâu, đột nhiên biến mất.

Dân chúng xung quanh cố vãnh tai nghe, nhưng không còn nghe chút thanh âm nào. -

Đang lúc bọn họ cảm thấy kỳ quái, đột nhiên một tràng tiếng động như tiếng sấm rền từ xa truyền tới. Đa số mọi người đã thường nghe qua tiếng vó ngựa, lập tức liền biết đây là có rất nhiều kỵ binh chạy gần tới.

Cũng không biết đám kỵ binh đó có phải kẻ xâm nhập phủ Đại Đô đốc hay không, tuy nhiên mọi người thầm nghĩ cứ nghe tiếp một hồi có tiếng chém giết hay không thì biết ngay.

Đàng xa truyền tới tiếng hoan hô ầm ĩ, khiến dân chúng đều cảm thán trong lòng.

Xem ra, chế độ Thủ Các đã hỏng mất rồi.

Rất nhiều dân chúng có cấp bậc thân phận thượng dân, nghe thấy thế đều nắm chặt tay lắc lắc đầu, tháo huy chương thân phận trên ngực xuống, tiện tay vứt qua một bên.

Trước kia thời điểm Khang Tư đại nhân còn tại vị, khẳng định bản thân mình sẽ vì để nâng cao cấp bậc thân phận mà liều mạng với địch nhân xâm phạm phủ Đại Đô đốc này.

Đáng tiếc lúc này Khang Tư đại nhân đã mất tích không biết sống chết, mình có lựa chọn lẫn tránh qua một bên, nguyên nhân cũng đúng thôi. Hiện nay mình có hy sinh căn bản cũng không thể đổi lấy được chỗ tốt gì, chế độ cấp bậc của năm tỉnh Đông Nam đã trở thành cơ cấu tham quan ô lại vơ vét bổng lộc.

Áo Kha Nhĩ bước vào chủ phủ Đại Đô đốc dưới ánh mắt coi thường của dân chúng.

Sau đó hắn mượn danh nghĩa, lấy lý do đang tiến hành chiến sự, không nên phân tán quyền lực, nắm lấy tất cả quyền lực của Thủ Các vào trong tay mình.

Áo Kha Nhĩ ra một mệnh lệnh đầu tiên chính là trấn an các cựu thần của Khang Tư: Tỏ ý bản thân mình là kế thừa ý nguyện của đại ca, sẽ không phủ nhận công huân của cựu thần trước đây, yêu cầu cựu thần nguyện trung thành với đại ca thế nào thì nguyện trung thành với hắn như vậy.

Sau đó, chính là một loạt ngợi khen và thăng chức cho quan chức. Trên danh sách số cựu thần gần như chiếm một phần ba.

Hành động này vừa thực hiện, đám hành chính đã mất đi đầu lĩnh, đang mơ hồ phân vân, lập tức ngoan ngoãn tiếp nhận mối lợi lấy lòng của Áo Kha Nhĩ.

Về phần quân đội, chẳng những người cầm đầu biến mất, hơn nữa bọn họ còn phải đối mặt với công kích điên cuồng của thổ phỉ, hậu cần tiếp tế tiếp viện vân vân đều dựa vào hậu phương duy trì. Hiện tại Áo Kha Nhĩ đã khống chế hậu cần, lại được đám tân binh hoan nghênh, hơn nữa các quan lớn quân đội cũng không có dã tâm. Tuy rằng các sĩ quan xuất thân cựu thần có chút bất mãn, nhưng đa số vẫn là nhắm con mắt bịt cái mũi tiếp nhận Áo Kha Nhĩ hợp nhất.

Tuy nhiên, cũng có một số người vẫn bất mãn không chấp nhận.

Đầu tiên có vài sĩ quan cấp bậc Lữ đoàn trưởng tỏ vẻ không chấp nhận Áo Kha Nhĩ, nhưng mấy nhân vật đó bị Áo Kha Nhĩ thỉnh mời thần binh chém giết một trận, đã biến thành vật hy sinh bị giết gà dọa khỉ.

Như vậy hiệu quả thực rõ ràng, không còn người nào dám xầm xì bàn tán nữa.

Một Liên đội trưởng tên là Cát Cát, không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên mang theo binh sĩ bỏ trốn, dứt khoát không muốn nhận Áo Kha Nhĩ thu nạp vào dưới trướng của hắn.

Vốn Áo Kha Nhĩ cũng không thèm để ý một tên sĩ quan Liên đội trưởng, nhưng không biết tên Liên đội trưởng Cát Cát này thanh danh hiển hách hay là thế nào, binh đội vốn đã ổn định được, không ngờ lại xuất hiện một số đông binh sĩ trốn chạy như sóng triều. Sĩ quan Liên đội trưởng, Đại đội trưởng linh tinh chạy hơn mấy chục người, lão binh tinh nhuệ bỏ trốn hơn bảy tám ngàn người!

Con số này khiến Áo Kha Nhĩ hết sức kinh hãi, hắn cho người điều tra, mới phát hiện Cát Cát cùng đám người chạy trốn, đều là quan binh do Khang Tư đề bạt từ nô lệ lên.

Nhưng, mình cũng đã ngỏ lời chuyện cũ sẽ bỏ qua, bọn họ còn lo sợ cái gì chứ?

Áo Kha Nhĩ không sao hiểu được lại không dám hạ lệnh đuổi giết đám sĩ quan không trọng yếu như vậy. Nhưng hắn khôn ngoan đưa ra một mệnh lệnh tuyên cáo giải phóng nô lệ, nên thu được sự ủng hộ của rất đông nô lệ ở năm tỉnh Đông Nam.

Mà việc này đủ để có ảnh hưởng ngăn chặn người trốn chạy.

Nhìn đoàn người đông đúc bên ngoài hướng về phía chính mình hoan hô, Áo Kha Nhĩ rất đắc ý hài lòng.

Không nghĩ tới toàn bộ năm tỉnh Đông Nam lại dễ dàng như thế liền rơi vào trong tay mình, trước đây không lâu mình còn phải chịu đám chó má Thủ Các kia xem thường, phải xem sắc mặt bọn chúng mà làm việc!

Lúc này đâu có bao lâu, các đại nhân vật đó vốn nhìn mình với vẻ mặt khinh thường, giờ cũng y như bùn đất hòa hợp cùng một thể. Mà bản thân mình ở nơi này nhận được thế nhân hoan hô, thật đúng là thế sự vô thường mà!

Nhìn thấy Áo Kha Nhĩ dường như quá mức hưng phấn... Liệt Văn đã thay Bỉ Khố Đức giữ địa vị Tể tướng, thực cảm thấy bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Tuy rằng thành viên của Thủ Các nếu không phải bị giết thì đầu hàng, nhưng Bỉ Khố Đức nhân vật trọng yếu nhất của Thủ Các lại sớm đã mất tích, nhìn hắn mang theo quản gia, giải tán sạch đám người hầu, liền biết người này không phải vội vàng rời đi, mà đã sớm có chuẩn bị trước.

Loại nhân vật có thể đoán trước đại sự nguy hiểm chạy trốn như vậy, không ngờ chủ công lại không thèm để ý tới chút nào?

Hơn nữa, toàn bộ vụ việc cũng không phải tuyệt vời như trong tưởng tượng như vậy, mà vẫn mù mờ không biết, thật sự khiến người ta không biết làm sao đây.

Áo Kha Nhĩ phát hiện tâm tình của thủ hạ dưới tay, hắn rất nhạy cảm, không khỏi có phần không vui hỏi:

- Làm sao vậy?

“Tên này xảy ra chuyện gì vậy? Đang thời điểm hưởng thụ thắng lợi, hắn là phải buông lỏng tinh thần cao hứng mới đúng chứ! Không ngờ ngươi ngu ngốc đến đưa ra một bộ dáng như mẹ già mới chết. Nếu ngươi

không phải phụ tá đắc lực của ta, với lại biết ngươi hết dạ trung thành, lão tử đã sớm dùng tội danh đó bắt nhốt ngươi rồi! ”

Một gã cận thần dòm ngó địa vị của Liệt Văn, lập tức nhảy dựng lên hô:

- Liệt Văn đại nhân! Ngài sao bộ dáng mặt mày ủ rũ như thế? Chẳng lẽ ngài không cảm thấy cao hứng vì thắng lợi của điện hạ sao?

Gã cận thần này vừa nói ra, An Đạt ngay lập tức không kiềm được, trực tiếp thoi gã cận thần một cái, trừng mắt quát lên:

- Ngươi nói cái gì vậy!

Đối với An Đạt loại người thô lỗ dám cả gan ra tay đánh người, gã cận thần cũng không dám trêu chọc, chỉ có thể trề trề môi tránh qua một bên.

Liệt Văn đối với kẻ tiểu nhân như vậy hoàn toàn không thèm để ý, mà nói thẳng ra:

- Chủ công! Thần hạ nhận công tác chính vụ, mới phát hiện hiện tại nô lệ của năm tỉnh Đông Nam có tới một trăm tám mươi vạn người, chủ công ban ra đạo mệnh lệnh giải phóng nô lệ, khiến cho một trăm tám mươi vạn người này thần phục chủ công, đối với việc này, thần hạ cảm giác sâu sắc chủ công rất sáng suốt.

Áo Kha Nhĩ được gãi trúng chỗ ngứa, lập tức cười ha ha khoát tay nói:

- Đây cũng không tính là công lao của ta, cũng nhờ được Tái Môn nhắc nhở rất nhiều.

Tái Môn cũng chính là gã cận thần kia, vẻ mặt tươi cười xu nịnh nói:

- Nguyên nhân vẫn là điện hạ thương tiếc đám dân đen đó. Nếu là hạng người như Khang Tư, khẳng định sẽ không chấp nhận đề nghị của tiểu thần.

Nhìn đến Áo Kha Nhĩ bởi vậy rất đắc ý cười ha hả, trong lòng Liệt Văn không khỏi cười khổ không thôi.

Cho xin đi chủ công! Đối với một quân chủ mà nói, không biết rõ tình hình đã phát thiện tâm lung tung, đây chính là sẽ mang đến tai họa mà thôi.

Chờ Áo Kha Nhĩ đắc ý, sau một lúc, Liệt Văn tiếp tục nói:

- Chủ công! Sau khi kiểm kê tồn kho, phát hiện năm tỉnh Đông Nam cộng tất cả có ba trăm kho lúa, cộng tất cả lương thực còn lại hơn ba trăm vạn thạch, tuy nhiên con số này chỉ là trên mặt sổ sách, số lượng thực tế cần phải kiểm kê từng kho lúa mới có có con số chính xác được.

Vốn Áo Kha Nhĩ vừa nghe nói có ba trăm vạn thạch sắc mặt đỏ bừng hí hửng, lại nghe nói tiếp chỉ là con số trên giấy tờ, sắc mặt hắn không khỏi sa sầm xuống.

Hắn đương nhiên biết rõ sự chênh lệch giữa sổ sách và tình trạng thực tế, không khỏi vội vàng nói:

- Lập tức phái người kiểm kê kho lúa, nhất định phải cho ra con số chuẩn xác! Đúng rồi, không chỉ là kho lúa, các kho hàng khác cũng đồng thời cho kiểm kê đi!

- Dạ!

Liệt Văn không nói gì thêm nữa, tốt hơn là chờ có con số chính xác mới càng có sức thuyết phục.

Vài ngày sau, Áo Kha Nhĩ và toàn bộ trọng thần đều chỉ ngây ngốc sững sờ nhìn bảng ghi chép khoản tồn kho sau khi kiểm kê, đến nỗi gã Tái Môn thích xu nịnh Áo Kha Nhĩ, cũng không còn tâm tình vuốt mông ngựa nữa.

Bởi vì lúc này mà vuốt mông ngựa hoàn toàn chính là hành động đi tìm chết.

Áo Kha Nhĩ lắc lắc tờ giấy trong tay, dùng giọng điệu có điểm hoảng hốt hỏi:

- Là ta nhìn lầm hay là các ngươi tính toán sai lầm vậy?

Liệt Văn vội thấp giọng như ở trong thư viện:

- Thần hạ dẫn người kiểm kê ba lần, số liệu là đúng thật.

- Là thật? Con bà nó! Đây chính là vùng quản hạt của Đông Nam Đại Đô đốc mà khắp cả đế quốc trừ đế đô ra là vùng giàu có nhất à! Lương thực tồn kho lại chỉ có không tới năm mươi vạn thạch! Tiền bạc không đến trăm vạn kim tệ! Trang bị vũ khí chỉ đủ để võ trang ba vạn quân!

- Chỉ riêng số tồn kho một cái địa phương nhỏ của Lôi gia cũng không kém hơn con số này, như thế nào đường đường là năm tỉnh Đông Nam cũng chỉ có chút xíu như vậy chứ?

Áo Kha Nhĩ gần như là sắp bùng lên cơn phẫn nộ, chút đồ vật này ngay đến mười vạn quân Đông Nam hợp nhất cũng không đủ dùng! Càng không nói tới mấy trăm vạn dân chúng của năm tỉnh Đông Nam!

"Dân chúng không cần mình cấp dưỡng cũng còn đỡ một chút, bằng không... Ai chà! "

Áo Kha Nhĩ đột nhiên nhớ tới, dưới trướng mình còn có một trăm tám mươi vạn nô lệ vừa giải phóng cần cấp dưỡng!

Vừa nghĩ đến con số một trăm tám mươi vạn khủng khiếp này, Áo Kha Nhĩ toát ra mồ hôi lạnh đầy mình.

Sớm biết như thế lúc trước sẽ không giải phóng bọn họ, thì dù có giảm phần ăn của bọn họ, cũng không ai dám hé răng, nhưng hiện tại nếu giảm thức ăn của họ, khẳng định sẽ lập tức tạo phản ngay!

Đó cũng không phải là một vạn tám ngàn người, mà là một trăm tám mươi vạn người tạo phản đấy!

Một trăm tám mươi vạn người, so với tất cả thổ phỉ hiện đang tạo phản bên ngoài còn nhiều hơn. Hơn nữa điều đáng sợ là bọn chúng đang ở ngay bên trong lãnh địa, xem ra, toàn bộ lãnh địa sắp bị hủy diệt đến nơi rồi!

Áo Kha Nhĩ khổ sở vạn phần suy nghĩ tìm biện pháp, đột nhiên ánh mắt hắn chú ý tới một khoản ghi trên sổ sách, vội vàng lật xem, phát hiện tất cả sổ sách kho hàng đều có một khoảng chi xuất kếch xù.

Hắn không khỏi lập tức giận dữ hét to:

- Chết tiệt! Là ai điều phái các thứ này đi! Không ngờ lại có người tham lam như thế!

Liệt Văn chần chờ một chút, có hơi ngập ngừng dè dặt nói:

- Chủ công! Trước khi Tương Văn rời bến, đã điều xuất ra hơn một trăm vạn thạch lương thực, đồng thời xuất đi hơn hai trăm vạn kim tệ; mà còn lấy đi toàn bộ binh khí cường nỏ lợi hại nhất của năm tỉnh Đông Nam. Có thể nói, Tương Văn chẳng những mang đi một lượng lớn quan binh tinh nhuệ nhất của năm tỉnh Đông Nam, cũng mang theo một lượng lớn vật tư quân khí và tiền lương. Nói cách khác, Tương Văn lần này lấy đi làm cho thực lực của năm tỉnh Đông Nam bị giảm mất hơn bảy thành so với lúc trước!

- Mẹ nó! Tương Văn chết tiệt! Tên đê tiện này mang đi nhiều thứ như vậy để làm gì chứ? Hắn đi tìm người chứ có phải đi đánh giặc đâu?! Thật là tức chết ta mất!

Áo Kha Nhĩ cực kỳ tức giận gầm thét lên.

Gã Tái Môn vội khuyên giải an ủi nói:

- Điện hạ không cần tức giận như thế! Không phải nói năm tỉnh Đông Nam mỗi tháng đều có nhận được một khoản viện trợ sao? Nghe nói phần viện trợ này mỗi tháng một lần, dường như tính theo số tồn kho của chúng ta hiện tại không còn lâu lắm, cho nên điện hạ không cần lo lắng vật tư không đủ.

267. Chương 267: Trộm Gà Không Được (p2)

Nghe nói thế, Áo Kha Nhĩ lập tức hạ hỏa, sau khi bớt giận, hắn mỉm cười không tự nhiên lắm nói:

- À! Nói tới khoản viện trợ này, thật ta mới nhớ tới đã rất lâu rồi không có gặp mặt Tam đệ. Lúc trước vì để cho hắn lập nghiệp, thời điểm đó chúng ta ở Lôi gia cũng không ít người xuất lực, không nghĩ tới thời gian mới vài năm ngắn ngủn, chẳng những hắn không cần chúng ta bổ sung, ngược lại có thể viện trợ cho chúng ta. Năng lực buôn bán của Tam đệ này thật đúng là số một số hai trong thiên hạ nha!

- Đúng vậy, đã sớm nghe nói tam gia vộ cùng tài giỏi, đáng tiếc không có cơ hội gặp mặt lần nào. Thật sự khiến tiểu thần có chút tiếc nuối! Cũng chỉ có nhân vật như điện hạ mới có huynh đệ như vậy! Tiểu thần thật sự bội phục.

Áo Kha Nhĩ được gã Tái Môn vỗ mông ngựa phi thường hài lòng, nhìn hắn có điểm khoa trương diễn tả tình cảm huynh đệ giữa mình và An Tái Kháng thì biết.

Nhìn thấy Áo Kha Nhĩ đang trổ tài diễn kịch ở đó, Liệt Văn nuốt nuốt nước miếng, chần chừ một chút mới nói:

- Chủ công! Dựa theo lệ thường, ba ngày trước lượt viện trợ này hắn phải tới nơi rồi, nhưng tới giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

- Ồ!

Áo Kha Nhĩ biến sắc, nhưng rất nhanh hờ hững khoát tay:

- Có lẽ đã xảy ra trắc trở gì nên chậm trễ, ngươi phái người đi thúc giục thử xem!

- Dạ!

Nhìn đến bộ dáng làm như không thèm để ý của Áo Kha Nhĩ, Liệt Văn chỉ có thể lĩnh mệnh.

Hắn vốn còn định nhắc nhở khuyên cáo Áo Kha Nhĩ một chút, An Tái Kháng thật ra không có nghĩa vụ viện trợ cho Áo Kha Nhĩ, nhưng lúc này đương nhiên hắn không dám nói ra miệng nữa.

Thời gian lại trôi qua mấy ngày, số lúa tồn kho giảm xuống kịch liệt, Áo Kha Nhĩ lo lắng đi qua đi lại: “Chết tiệt! Lần viện trợ này như thế nào còn chưa chuyển tới? Thật muốn để ta bên này xuất hiện tình trạng thiếu lương thực sao? An Tái Kháng làm cái trò quỷ gì thế! ”

Đột nhiên nhìn thấy Liệt Văn đang vội vàng chạy vào, Áo Kha Nhĩ lập tức hất đầu hỏi:

- Viện trợ đến đây chưa?!

Liệt Văn rất kích động nói:

- Chủ thượng! Bên kia truyền đến tin tức, An Tái Kháng dẫn người rời bến đi buôn bán, bởi vì An Tái Kháng không có mặt, không có giao quyền nên bọn họ không thể phân phối vật tư. Vì thế bắt đầu từ bây giờ viện trợ vật tư tạm thời tạm dừng, phải đợi sau khi An Tái Kháng trở về mới có thể cung ứng trở lại!

- Cái gì?

Tin tức này thật đúng là như sét đánh lên đỉnh đầu Áo Kha Nhĩ, khiến cả người hắn chấn động tới mơ mơ hồ hồ.

Tuy nhiên ngay lập tức Áo Kha Nhĩ giận nổi gân xanh chửi ầm lên:

- Cái gì đi buôn bán? Nhiều năm như vậy hắn đâu có rời khỏi Duy Nhĩ Đặc, không ngờ đúng lúc then chốt này lại chạy đi làm ăn buôn bán? An Tái Kháng chết tiệt này không phải là giống như Tương Văn nhận tin tức đi tìm tên Khang Tư chết gió kia chứ!

- An Tái Kháng chết tiệt này! Lại vì một tên Khang Tư không biết sống chết mà cắt đứt viện trợ cho ta? Con bà nó!

Nhìn Áo Kha Nhĩ nổi cơn phẫn nộ, ngay cả gã Tái Môn chuyên vuốt mông ngựa cũng không dám hé răng, càng đừng nói tới đám người Liệt Văn.

Thật ra mọi người tại đây đều biết Áo Kha Nhĩ phẫn nộ như vậy: Một là thiếu lương thực khiến hắn nổi giận; hai là hắn phát hiện bất kể như thế nào bản thân hắn cũng không thể sánh bằng Khang Tư, trong lòng bị áp lực của cảm xúc đố kỵ bao lâu nay rốt cục bùng phát lên, bởi vậy lần này hắn mới phát tác lên như thế.

Một hồi lâu sau, Áo Kha Nhĩ rốt cục không còn sức để tức giận ngồi phịch lên ghế, Liệt Văn thừa cơ hội đề nghị nói:

- Chủ công! Nếu hiện tại lương thực khan hiếm, chúng ta cũng không nên phí công nuôi không nhiều tráng đinh thế này, nên biên chế tổ chức bọn họ thành quân đội, bắt đầu tung ra ngoài công kích xâm lược, như vậy chẳng những có thể tránh khỏi một lượng lớn tráng đinh gây rối, mà còn có thể giảm bớt gánh nặng dân cư, càng có thể mở rộng thêm lãnh địa gia tăng tài phú.

Từ đầu đến cuối Tái Môn luôn chủ trương ngược lại Liệt Văn rốt cục phụ họa theo:

- Đúng vậy điện hạ! Đề nghị của Liệt Văn đại nhân thật đúng là một kế hoạch nhiều tiện lợi: Nếu chúng ta cấp dưỡng không được bọn họ, như vậy cứ để cho bọn họ ra ngoài cướp đoạt vật chất nuôi sống bản thân mình đi. Có một trăm tám mươi vạn tráng đinh này, nói không chừng điện hạ có thể thống nhất toàn bộ đế quốc đấy!

Vừa nghe nói mình sắp thống nhất đế quốc, Áo Kha Nhĩ lập tức kích động cả toàn thân.

Chỉ thấy "rẹt" một tiếng hắn nhảy dựng lên, đầy mặt đỏ bừng hăng hái phất tay ra lệnh nói:

- Tốt! Lập tức hạ lệnh thành lập quân đoàn, phái tộc nhân chúng ta ra làm sĩ quan hạ tầng cơ sở, phân tán quan binh quân Đông Nam vào trong quân đoàn này cùng đám tráng đinh đó chung với nhau thành lập biên chế mới! Phát tất cả binh khí cho họ, không đủ thì dùng tre làm thương! Thông báo cho toàn quân, chiến lợi phẩm lão tử không cần tới, toàn bộ thưởng hết cho quan binh tham chiến!

Liệt Văn cũng rất hưng phấn, chủ công của mình bình thường tính cách mặc dù có chút cổ quái, về nhân cách cũng hơi có chút khuyết điểm, nhưng một khi thật sự vùng lên thật đúng là một quân chủ anh minh đây.

Nghĩ đến vạn nhất chó ngáp phải ruồi thống nhất được đế quốc, vậy lúc đó mình ít nhất cũng là một khai quốc công thần vị trí công tước thừa kế là không chạy khỏi đâu được!

Nghĩ vậy, cả người hắn chấn động, lập tức tinh lực tràn đầy lĩnh mệnh chạy đi thi hành công việc.

Vốn lúc trước khi Khang Tư cai quản năm tỉnh Đông Nam thì lấy hạ tầng cơ sở là chính; mà tới thời kì Thủ Các thống trị, thì lấy việc cướp lương thực bên ngoài là chính. Có thể nói chẳng những thỏa mãn nhu cầu vật tư của bản quân, mà còn làm suy yếu các thế lực xung quanh.

Bởi vậy, tình hình bên trong năm tỉnh Đông Nam rất phong phú, cho dù kho lúa của Áo Kha Nhĩ hết sạch, cũng sẽ không dẫn tới nạn đói khát. Chỉ cần duy trì giữ nguyên tình trạng cũ, thì tới thời điểm vụ mùa thu hoạch có thể thu được một lượng lớn lương thực, từ đó về sau tự cấp tự túc cũng không phải việc khó.

Thế nhưng đám người Áo Kha Nhĩ này nhìn thấy kho lương càng ngày càng ít, bị dọa cho hoảng sợ, lập tức quyết định tổ chức đại quân khởi động đối ngoại công kích, cướp đoạt vật tư để thỏa mãn nhu cầu của mình.

Sở dĩ có lựa chọn như vậy, chuyện này cũng có liên quan phần nào tới phần hành chính vụ: Là do bọn họ không đủ năng lực làm việc.

Thử nghĩ xem, trước kia Áo Kha Nhĩ chỉ là tộc trưởng của một bộ lạc, về sau cũng chỉ là lĩnh chủ của vài cái thôn trang, tiếp sau lại cũng chỉ là lên làm địa chủ, căn bản không có kinh nghiệm cai quản lãnh địa năm tỉnh khổng lồ như vậy, dân chúng hơn mấy trăm vạn người như vậy.

Hơn nữa quan trọng nhất là vốn Thủ Các đang vận hành tốt đẹp, phần đông các quan lại đã có được mấy năm kinh nghiệm, nếu như tiếp thu như cũ, toàn bộ năm tỉnh Đông Nam khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

Tiếc thay! Vấn đề là Thủ Các trước đây bị Tương Văn lôi đi một số tinh anh, tiếp theo bị Bỉ Khố Đức dọa hoảng sợ bỏ đi một số, cuối cùng lại bị Áo Kha Nhĩ giết một số, còn lại đều là hạng quan văn gió chiều nào che chiều ấy, chẳng qua cũng chỉ thuộc loại quan lại biết ghi chép chút tư liệu, truyền đạt chút văn kiện mà thôi.

Để cho bọn họ hỗ trợ thống trị năm tỉnh Đông Nam, không đem lại cho Áo Kha Nhĩ thêm phiền phức cũng coi như là tốt lắm rồi, còn muốn làm cho quốc thái dân an ư?

Thủ hạ Áo Kha Nhĩ vốn cho rằng phải học tập một chút thuật cầm quyền, thế nhưng công việc bận bịu lu bù phát giác sự tình không dễ ăn như mong muốn, thậm chí còn làm cho mình sứt đầu mẻ trán. Chờ nghe

được thành lập quân đoàn đối ngoại khai chiến, lập tức vứt bỏ chính vụ chạy tới làm sĩ quan.

Đối với bọn họ mà nói, xem ra một đao một thương tung hoành trên chiến trường lập công huân vẫn là thống khoái hơn.

Hạ tầng cơ sở thiếu nhiều người trợ giúp, đám quan viên Liệt Văn quay tới quay lui bận rộn lu bù, kết quả lại làm nhiều công ít. Mất thời gian rất lâu mới biên chế thành lập xong năm quân đoàn.

Nhìn từ trên đầu người thật hiển hách: Đại quân năm quân đoàn kia ước chừng tới hai trăm vạn quân đấy! Toàn bộ đế quốc rất nhiều thế lực, cũng không có thế lực nào có quân lực khổng lồ như vậy.

Tuy nhiên bởi vì mật thám của các thế lực bên ngoài nghe phong phanh đều khẩn trương đến dò thám, sau khi điều tra nắm được tình hình đều bật cười, trực tiếp trở về báo cáo.

Thủ lãnh các thế lực nhận được tin báo, đều chỉ vào văn kiện cười to: Quân đoàn như vậy chính mình cũng có thể lập ra hai ba cái để khoa trương chơi! Thật đúng là quân đoàn khất cái!

Không phải quân đoàn khất cái có năng lực gì? Binh lính hơn chín phần sử dụng thương trúc, chín thành binh sĩ không có quân phục giày quân đội, chín phần không có khôi giáp, tám phần binh sĩ không có trải qua huấn luyện, cung tên các loại vũ khí công kích từ xa lại cực độ thiếu hụt.

Chẳng những quan binh quân Đông Nam có sức chiến đấu bị phân tán trong năm quân đoàn, làm cho bọn họ không thể kết hợp thành tinh binh, hơn nữa duy nhất một chi sư đoàn kỵ binh vì thành kiến chế độ, vì vấn đề trung thành, bị tước mất thân phận kỵ binh, toàn bộ bị điều đi làm bộ binh, còn kỵ binh mới có được chiến mã lại chưa từng cưỡi qua ngựa, đều phải ở hậu phương huấn luyện.

Người sáng suốt đều biết, vốn quân Đông Nam hùng mạnh, bị gã Áo Kha Nhĩ này quản lý như vậy, đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Hiện tại quân Đông Nam cũng chỉ là một con heo nhà béo phì dọa người mà thôi, vốn răng nanh nhọn hoắc khủng khiếp trước đây đã biến mất.

- Giết con heo thịt!

Trong nháy mắt, các thế lực xung quanh năm tỉnh Đông Nam cùng một lúc dâng lên ý niệm này trong đầu.

Từ lâu đã thèm nhỏ dãi năm tỉnh Đông Nam, hiện tại thật may mắn lợn rừng biến thành lợn nhà, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội tốt này.

Vì thế, các thế lực đó bắt đầu thường xuyên điều động binh lực nổi dậy.

Mà cả trăm vạn quân thổ phỉ vây khốn năm tỉnh Đông Nam, vốn đã bị đánh cho sắp tán loạn, nhưng không nghĩ tới địch nhân trước mắt lại tự phế võ công. Nếu đã như vậy, thì còn chờ gì nữa chứ, vội chạy nhanh tới chia phần thịt heo thịt dê!

Áo Kha Nhĩ đương nhiên biết rõ chuyển biến xung quanh, nhưng hắn không thèm để ý tới, dù sao chiến đấu lần này cũng chỉ để giải trừ uy hiếp của đám nô lệ giải phóng này, nên trận chiến càng đánh kịch liệt càng tốt.

Áo Kha Nhĩ thật không tin, trong năm quân đoàn ẩn giấu gần ba trăm thần binh chuyên môn tập kích thủ lãnh quân địch, mà mình lại bại trận.

Hơn nữa bản thân mình còn cố ý làm ra một vài đại sát chiêu, khẳng định sẽ làm cho lão nhân tám mươi tuổi và thanh niên mười tám tuổi đều hung mãnh chém giết, nếu như vậy mà còn bị đánh bại thì mặt trời hắn mọc ở hướng Tây rồi!

Đa Nhĩ Mã sở dĩ nguyện ý cấp cho Áo Kha Nhĩ ba trăm thần binh, đó là sau khi Áo Kha Nhĩ vừa ngồi lên chủ vị, lập tức thừa nhận mật giáo của Đa Nhĩ Mã là tôn giáo duy nhất ở năm tỉnh Đông Nam, hơn nữa còn xuất người xuất của trong khoảng thời gian rất ngắn, đã giúp Đa Nhĩ Mã xây dựng xong giáo đường.

Đa Nhĩ Mã đối với chuyện này bánh ít đi, bánh quy lại, liền trích ra ba trăm thần binh giao cho Áo Kha Nhĩ sử dụng.

Áo Kha Nhĩ nắm được quyền chỉ huy đúng là hứng thú mười phần lập tức thử nghiệm một chút năng lực của thần binh, kết quả khiến Áo Kha Nhĩ trợn mắt há hốc mồm, nhiều hơn lại là vui mừng dị thường.

Áo Kha Nhĩ cho tới bây giờ thật không ngờ, thần binh cùng ác ma quả nhiên là hai thái cực hoàn toàn đối lập, tuy rằng đều không sợ đao chém thương đâm, nhưng ác ma sau khi rơi vào các đợt công kích, thân thể sẽ bị rách nát tả tơi, còn thần binh thì lại có thể tự động hồi phục, thân thể đều không có một chút vết thương nào.

268. Chương 268: Trộm Gà Không Được (p3)

Đương nhiên, nếu dùng đá tảng lớn đánh đè bọn họ thành thịt vụn, khẳng định bọn họ cũng không thể khôi phục được.

Hơn nữa thần binh còn không sợ lửa đốt nước sôi hay chôn vùi xuống đất, tuy nhiên lửa này chỉ là củi lửa bình thường, Đa Nhĩ Mã đã cho biết nếu dùng dầu hỏa tưới đốt, thần binh cũng sẽ biến thành tro.

Nhược điểm duy nhất của các thần binh này chính là đầu, chém rơi đầu là các thần binh liền hoàn toàn tử vong.

Đã biết nhược điểm, hơn nữa dùng dao nhỏ cắt thử, tuy rằng lớp da của thần binh thực cứng rắn, nhưng cũng không phải không thể chém chết. Áo Kha Nhĩ hiểu được thần binh cũng không phải là vô địch, mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với mật giáo nhiều vô số kể thủ đoạn thần bí, Áo Kha Nhĩ tuy rằng là một giáo hữu trong đó, nhưng cũng khiếp sợ. Hiện tại phát hiện mình đối mặt với bọn họ cũng không phải không có sức trả đòn, trong lòng hắn dù sao cũng dễ chịu đi rất nhiều.

Vì thế Áo Kha Nhĩ lưu lại mười thần binh làm hộ vệ, còn lại đều phái vào trong quân đội để làm chiêu sát thủ ám sát thủ lãnh địch quân.

Áo Kha Nhĩ căn bản không có chú ý tới, công tác bí mật thí nghiệm thần binh hắn cho là rất bí ẩn, lại đều lọt vào trong mắt Đa Nhĩ Mã.

Nhìn thấy Áo Kha Nhĩ phát hiện chặt bỏ đầu thần binh sau đó vẻ mặt nhẹ nhàng thở ra, Đa Nhĩ Mã mỉm cười lẩm bẩm: “Nếu Áo Kha Nhĩ biết đám thần binh đó chẳng qua chỉ là cấp thấp nhất mà thôi, không biết trên mặt hắn sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào? Thật là rất chờ mong xem thử. ”

Cảm thấy quân đội chỉnh đốn biên chế gần như hoàn chỉnh, Áo Kha Nhĩ không muốn để bọn họ lãng phí lương thực thêm nữa, sau khi mời tất cả binh sĩ uống một ngụm rượu nhạt thêm vào bạch thủy, liền phất tay một cái, năm quân đoàn cứ như vậy chạy ra khỏi năm tỉnh Đông Nam.

Vốn đại quân thổ phỉ hưng phấn bừng bừng, bị đội quân này quân số ước chừng hơn gấp đôi quân mình, hơn nữa còn được ăn no đủ vừa xông vào, lập tức hỏng mất.

Chỉ một hiệp liền đánh tan tành trăm vạn thổ phỉ đã bao vây năm tỉnh Đông Nam lâu nay. Áo Kha Nhĩ bên này đương nhiên là đầy đắc ý tự mãn, dã tâm cũng bùng phát lên.

Cùng thời gian, các thế lực vốn khinh thị quân đoàn khất cái đó ngược lại đều hít một hơi khí lạnh. “Trời ạ! Không phải nói quân đoàn khất cái sao? Như thế nào sức chiến đấu hung mãnh như thế? Xem ra phải cẩn thận hành động mới được. ”

Quân đội vốn đã chuẩn bị xuất phát bị bọn họ hạ lệnh đề phòng cẩn thận, sĩ khí không thể tránh khỏi giảm xuống rất nhiều.

Mà đại quân đoàn năm tỉnh Đông Nam giống như được ăn xuân dược, như cơn gió lốc quét ngang qua mặt đất, sau đó hưng phấn dị thường lao thẳng tới các thế lực đó.

Sau khi giao chiến cùng quân đoàn thấy thế nào cũng đều là những tên khất cái, nhưng lúc này các thế lực mới rõ ràng vì cái gì trăm vạn thổ phỉ lại bị bại trận nhanh như vậy, bởi vì tất cả đám quan binh Đông Nam này đều điên rồi!

Bọn họ hoàn toàn không để ý tới sống chết lao thẳng tới đối phương. Chiến đấu khủng khiếp như vậy, tâm thần không đủ kiên nghị căn bản là dễ dàng sụp đổ, căn bản là đừng nghĩ ngăn cản được các đợt xung phong như vậy!

Áo Kha Nhĩ nắm trong tay quân Đông Nam có sức chiến đấu kinh khủng chấn nhiếp thiên hạ. Thời gian không đến một tháng, địa bàn năm tỉnh Đông Nam được quân đoàn khất cái này mở rộng gần như gấp đôi. Nói cách khác chỉ trong thời gian một tháng, Áo Kha Nhĩ nắm trong tay trăm vạn đại quân, chiếm cứ mười hành tỉnh!

Tuy rằng thoạt nhìn lãnh địa của Áo Kha Nhĩ chiếm đóng gần như một phần ba lãnh thổ đế quốc, nhưng mọi người cũng không xem trọng Áo Kha Nhĩ.

Bởi vì không biết tên Áo Kha Nhĩ này phát bệnh thần kinh gì đó, phàm là địa phương bị quân đoàn khất cái của hắn chiếm cứ, đều giống như bị dịch châu chấu càn quét, tất cả vật chất nếu không bị quân đoàn khất cái tiêu hóa tại chỗ, thì bị cuồn cuộn chuyển vận không ngừng về năm tỉnh Đông Nam.

Cứ nhìn theo hành động này là biết Áo Kha Nhĩ muốn lấy năm tỉnh Đông Nam làm căn cứ địa, các tỉnh xung quanh trở thành vùng đất cướp bóc, hoàn toàn không có ý đồ định chiếm giữ cai quản làm lãnh địa.

Kỳ thật Áo Kha Nhĩ bị oan uổng.

Áo Kha Nhĩ mơ ước thống nhất đế quốc như thế nào có thể không muốn chiếm giữ thống trị lãnh địa chứ? Chỉ có điều hắn cũng không có cách nào khác, bởi vì thủ hạ dưới tay hắn không có nhiều quan viên chức văn như vậy. Tuy rằng cũng dán bố cáo chiêu mộ, nhưng phần lớn người tới tiêu chuẩn cũng giống như tộc nhân của Áo Kha Nhĩ mà thôi.

Hơn nữa củng cố năm tỉnh Đông Nam còn không đủ, lấy đâu ra để phái đi?

Tuy nhiên mấy vấn đề đau đầu này ngay sau đó bị Áo Kha Nhĩ vứt qua một bên, trong lòng hắn tràn đầy vui mừng thưởng thức phía dưới tiến cống tới trân bảo và mỹ nữ.

Hiện tại tiền tài của hắn đã nhiều đến mức có thể lấy kim tệ để lót đường.

Đương nhiên, trái ngược với thu hoạch tiền tài dồi dào, tổn thất của năm quân đoàn cũng thực rất thảm trọng. Binh sĩ của năm quân đoàn ít nhất đã chết trận hết bảy thành. Đúng vậy, không có thương binh, toàn bộ chết trận, hơn nữa sĩ quan không có mấy người chết trận, toàn bộ đều là binh sĩ.

Khi Áo Kha Nhĩ nhận được báo cáo tổn thất này, hắn hoàn toàn không thèm quan tâm tới, chỉ cần quơ một cái trên dưới: Hơn mấy chục vạn thổ phỉ bị bắt làm tù binh, còn có những tên thanh tráng vì người nhà bị giết, sắp biến thành lưu dân gia nhập thổ phỉ, lập tức lôi ra hết cũng đủ để bổ sung quân số còn thiếu cho năm quân đoàn rồi.

Tuy nhiên đám binh sĩ bổ sung này còn chưa kịp lên sân khấu, thì năm quân đoàn đang nghĩ ngơi và hồi phục ở năm tỉnh mới chiếm, lập tức bị đối phương triệu tập bà con bằng hữu tập trung nhân mã ào tới đánh vỡ tan.

Đợi đến lúc năm đại quân đoàn chạy về tới địa giới năm tỉnh Đông Nam, thì chỉ còn lại có các cấp sĩ quan, binh sĩ không còn một người nào. Nguồn:

Vốn, thương vong thật lớn như thế đủ để cho Áo Kha Nhĩ đau lòng muốn chết, dù không làm cho hắn đau lòng chết đi, thì trợ cấp tiền tử tuất cũng đủ để hắn bị phá sản,.

Đáng tiếc Áo Kha Nhĩ lại ra ngoài dự kiến của người đời, hắn không hề mảy may quan tâm khoát tay một cái, lại điều động tiếp một lượng lớn thanh tráng, hơn nữa Áo Kha Nhĩ ngoại trừ ngợi khen sĩ quan ra, thì hoàn toàn không có xuất ra một kim tệ nào trả tiền tử tuất cho gia đình binh sĩ tử trận.

Đến lúc này, còn nhìn không ra Áo Kha Nhĩ dùng tiêu hao chiến căn bản không xem tính mạng con người là gì. Vậy thật đúng là kẻ ngu ngốc.

Dân chúng ở năm tỉnh Đông Nam lập tức khủng hoảng cả lên, tráng đinh bị lôi vào quân ngũ cũng đều chuẩn bị chạy trốn, nhưng bị Áo Kha Nhĩ đưa ra tộc nhân võ trang bên người toàn lực áp chế cũng không phải dễ đối phó. Sau một trận chém giết điên cuồng, liền áp chế được đám đông gây rối bên dưới.

Áo Kha Nhĩ vì để tránh cho đám tráng đinh đó lại gây phiền toái cho mình, lại tiếp tục cho mỗi người uống một ngụm rượu lạt. Ngay sau đó đám tráng đinh đột nhiên trở nên điên cuồng được dẫn đi đánh cướp.

Nhìn vô số tiền tài trước mặt thuộc về mình, lại nhìn tộc nhân võ trang tinh nhuệ dị thường, Áo Kha Nhĩ nở nụ cười hài lòng. Chỉ có điều lúc này tên không thức thời Liệt Văn lại giội lên người hắn một thùng nước lạnh.

- Chủ công! Hạ thần muốn xin ngài không nên lôi tráng đinh đi làm tiêu hao bọn họ!

Liệt Văn thần sắc kích động nói.

Áo Kha Nhĩ nhướng mày lên, định quát lớn, nhưng lại nghĩ đến Liệt Văn xưa nay luôn là tay thủ hạ trung thành nhất của mình, hắn không khỏi thở dài nói:

- Vì sao nói như vậy? Bọn chúng đúng là cướp về cho chúng ta rất nhiều tiền tài và lương thảo đấy!

Hiện tại số vật tư này đủ cho năm tỉnh Đông Nam chúng ta không cần dựa vào bất cứ người nào để vượt qua mấy năm mùa màng thất bát này. Nếu có thể tăng mạnh lực lượng của mình làm suy yếu năng lực của địch nhân, chuyện tốt như vậy vì sao không làm? Ta nhớ rằng lúc trước ngươi cũng đồng ý mà!

- Chủ công! Lúc trước thần hạ đồng ý là căn bản thật không ngờ hao tổn quá lớn như thế. Tuy rằng chúng ta đánh cướp nhiều tài sản lương thảo, nhưng cũng tổn thất gần như hai trăm vạn người đấy!

Liệt Văn nói đến đây, thanh âm đã có phần run rẩy.

Áo Kha Nhĩ lơ đểnh khoát tay:

- Này! Ta tưởng là vì nguyên nhân gì chứ! Hai trăm vạn người thôi mà, có gì đâu! Chỉ cần chúng ta muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể biên chế thành lập một đại quân đoàn hai trăm vạn người.

Liệt Văn vừa nghe xong lời này, toàn thân hắn phát lạnh rùng mình.

Không ngờ nói nhẹ nhàng như thế, tâm thần cũng không mảy may dao động chút nào? Chủ công mình khi nào thì trở nên máu lạnh như thế?

Đó chính là hai trăm vạn cái mạng người, chứ có phải hai trăm vạn đầu heo đâu!

Liệt Văn biết rằng chủ công mình từ khi gia nhập vào mật giáo kia, tâm tính so với trước kia mạnh hơn nhiều, cũng lạnh lùng rất nhiều, làm việc càng có khuynh hướng không từ bất cứ thủ đoạn nào, đến mức chỉ một lòng thu lợi. Nếu mình thẳng thắn can gián, chẳng những sẽ không nghe, ngược lại không có kết cục tốt đây!

Vì thế Liệt Văn gắng sức kiềm nén tâm tư của mình, khẩn trương nói:

- Nhưng chủ công! Đây chính là hai trăm vạn thanh niên cường tráng! Hai trăm vạn thanh niên cường tráng đã không còn sót lại một người. Bây giờ lại tiếp tục hai trăm vạn trai tráng, lần này không thể để tiếp tục tiêu hao vô vị như vậy được!

Áo Kha Nhĩ lộ vẻ khinh thường:

- Không phải chỉ hai trăm vạn tráng đinh thôi mà... Làm gì... Ái chà...

Áo Kha Nhĩ chính là vì thắng lợi dễ dàng cùng thu hoạch thật lớn nên tạm thời bị mê hoặc thần trí mà thôi, cũng không phải thật sự là hạng người không hiểu chuyện, giờ phút này hắn chợt hiểu rõ, sắc mặt xanh mét, có phần run rẩy hỏi:

- Năm tỉnh Đông Nam chúng ta còn lại bao nhiêu tráng đinh?

Liệt Văn biết Áo Kha Nhĩ tỉnh ngộ lại, lập tức nói:

- Chỉ còn có hai mươi vạn thanh niên trai tráng!

- A! Hai mươi vạn? Sao lại ít như vậy?

Áo Kha Nhĩ lập tức cả kinh biến sắc:

- Năm tỉnh Đông Nam không phải có mấy trăm vạn người sao? Cho dù bị diệt mất hai trăm vạn, nhưng trong đó một trăm tám mươi vạn là nô lệ, sau này còn thêm hơn mười vạn tù binh, căn bản không có điều động tráng đinh địa phương của năm tỉnh Đông Nam, vì sao chỉ có ít như vậy!

Chỉ cần người hơi có chút đầu óc liền biết rằng: Tráng đinh nhiều hay ít đối với một tổ chức lớn mạnh hoặc là suy kiệt có quan hệ trọng yếu đến mức nào.

Liệt Văn nghe nói như thế lập tức trợn tròn mắt, một hồi lâu mới dùng ánh mắt cổ quái nhìn Áo Kha Nhĩ.

Áo Kha Nhĩ bị nhìn trong lòng bực bội vỗ mạnh bàn quát lớn:

- Ngươi phát ngốc cái gì? Mau trả lời ta vì sao năm tỉnh Đông Nam chỉ có hai mươi vạn tráng đinh!

Liệt Văn nuốt nuốt nước miếng, sau đó có hơi rụt rè dè dặt nói:

- Chủ công! Mấy trăm vạn dân cư của năm tỉnh Đông Nam là bao gồm cả một trăm tám mươi vạn nô lệ kia trong đó. Hơn nữa thời kỳ Khang Tư và thời kỳ Thủ Các, đều thích đày tù binh xuống thành nô lệ. Mà thời điểm Khang Tư lập nghiệp, lãnh địa chỉ có một khu vực nhỏ, lãnh địa sau này đều là đánh chiếm được, bởi vậy tráng đinh địa phương chân chính có thể có tới hai mươi vạn người, đã là chuyện phi thường tài giỏi rồi.

Áo Kha Nhĩ chớp mắt mấy cái:

- Ý ngươi là nói mấy trăm vạn dân cư của năm tỉnh Đông Nam đại đa số đều là sau khi phủ Đại Đô đốc thắng lợi, thu nhận bại binh mà thành?

Liệt Văn gật đầu, đầu gục xuống.

Áo Kha Nhĩ hỏi lại:

- Vậy một trăm tám mươi vạn nô lệ, kỳ thật chính là tráng đinh trong số mấy trăm vạn người à?

Liệt Văn lại gật đầu, đầu càng ngày càng thấp.

Áo Kha Nhĩ hỏi:

- Nói cách khác, ta đã lôi ra hết tráng đinh trong hộ tịch, hơn nữa ngại bọn họ làm gánh nặng cấp dưỡng, còn đuổi bọn họ đi ra ngoài chịu chết hết sạch?

Liệt Văn gật đầu.

Sắc mặt trắng bệch hai mắt thất thần Áo Kha Nhĩ nói:

- Ha ha... Không ngờ ta lại phái đi chịu chết hơn hai trăm vạn tráng đinh trong sổ sách, chỉ còn lại có hai mươi vạn tráng đinh, mà còn đắc chí rung đùi tưởng rằng mình kiếm được nhiều chỗ tốt! Ngươi nói xem có phải ta thực quá ngu ngốc hay không?

Liệt Văn gật đầu theo bản năng, tuy nhiên lập tức hiểu ra cuống quít ngẩng đầu xua tay giải thích:

- Chủ công! Không phải...

Thế nhưng vừa nhìn thấy một màn trước mắt khiến hắn la hoảng lên:

- A! Chủ công ngài đừng làm ta sợ mà! Người đâu! Chủ công hộc máu! Mau gọi thầy thuốc!

Quyển 15: Quay Về Hoàn Hảo

269. Chương 269: Thuyền Lớn Vào Cảng (p1)

Đoạn nào đó trên bờ sông Tuyết Long Giang, hơn một trăm chiếc thuyền câu loại thuyền tam bản, đang bận rộn trên mặt sông.

Đừng coi thường đám ngư phủ này, cũng đừng coi thường các thuyền chài khó coi đó. Địa phương này là địa bàn của bọn họ, thân phận của đám ngư dân cùng thuyền chài tất nhiên là biểu tượng nổi bật ở địa phương.

Các thiếu nữ muốn gả cho ngư phủ không có mười cũng có tám, về phần muốn gả cho chủ ngư thuyền, không có một trăm cũng có tám mươi.

Có lẽ có người sẽ nghĩ rằng làm một ngư phủ có gì là giỏi, tạo một thuyền đánh cá lại có cái gì là ghê gớm? Nhưng đừng quên, Tuyết quốc bên này không có người nào biết được kỹ năng bơi, càng không có người nào biết kỹ thuật đóng thuyền.

Kỹ năng bơi không ai chỉ dạy, bản thân sống nghề sông nước mà không muốn mất mạng thì phải mày mò còn có thể học được, nhưng nghề đóng thuyền cũng không phải là chuyện đơn giản.

Phải biết rằng Tuyết Long Giang này rộng lớn như biển, mắt nhìn không đến cuối, hơn nữa không may gặp vài ngọn sóng lớn, bến cảng thực dễ dàng chìm trong nước.

Hơn nữa quan trọng nhất là người thợ có tay nghề này, đều bị lĩnh chủ địa phương lôi đi chế tạo thuyền lớn, thuyền đánh cá chỉ là đám con cháu của họ thời điểm luyện tập tay nghề làm ra.

Trên một chiếc ngư thuyền, bốn tráng hán đang kéo lưới đánh cá.

Sau khi kéo mấy vại đầy cá vào khoang thuyền, bốn người vừa gỡ cá cho vào vại vừa tán gẫu với nhau. Trong đó một ngư dân trẻ tuổi liền trở thành đối tượng bị trêu ghẹo.

- Tiểu Tam! Lần này trở về ngươi hẳn là có thể cưới Hải Luân về nhà đấy?

- Hà hà! Lần này phải sắm một chiếc thuyền đánh cá mới được.

Gã ngư dân trẻ tuổi có hơi ngượng ngùng cười cười.

- Ha ha! Nhạc phụ ngươi kia cũng thật là tham lam. Vốn trước kia như chúng ta đây, đều là người ta dẫn con gái tìm tới cửa, cũng chỉ có ngươi phải phí tâm sức như thế.

- Ha ha! Ai kêu Tiểu Tam cứ nhất định thích Hải Luân chứ! Người trong nhà Hải Luân đương nhiên phải nạo hẳn rồi. Hoàn toàn là do Tiểu Tam tự tìm khổ thôi.

Tiểu Tam bị người trêu đùa, thật không có cách nào khác, chỉ đành xấu hổ cười trừ.

Mọi người ở đây đang hi hi ha ha đùa giỡn, đột nhiên chiếc thuyền đánh cá lắc lư không ngừng. Mọi người cả kinh, vội nhìn ra xung quanh, chỉ thấy từng cơn từng cơn sóng từ hạ lưu cuồn cuộn tràn lên.

- Dậy sóng rồi!

Tiếng gọi ầm ĩ từ thuyền này lan ra các thuyền đánh cá khác, mà chiếc thuyền của đám Tiểu Tam này cũng cuống quít thu thập đồ vật này nọ, bắt đầu chuẩn bị chèo thuyền vào bờ.

Tuy nhiên mọi người vừa mới chèo mấy cái, Tiểu Tam thốt ra một câu nói làm cho bọn họ đều ngừng lại:

- Kỳ quái, sóng nổi lên thế này, như thế nào không thấy có gió lớn thổi lại vậy?

- Ừ nhỉ! Đúng vậy! Bình thường đều là gió lớn nổi lên trước sau đó mới có sóng mà, như thế nào lần này ngọn sóng cuồn cuộn, mà gió lại rất bình thường vậy?

Cả đám ngư phủ trên thuyền đều nghi hoặc đứng lên.

Không những bọn họ có hành động như thế, mà các thuyền đánh cá khác sau khi cả kinh chèo thuyền vào bờ, cũng đều nghe được, phỏng chừng cũng phát hiện sóng nổi lên lần này thật kỳ quái.

Đúng lúc này, từ một chiếc thuyền đánh cá đàng xa đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô:

- Trời ạ! Các ngươi mau nhìn xem! Kia là cái gì?

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, toàn bộ mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Tận cuối chân trời tiếp giáp với Tuyết Long Giang, xuất hiện một bức tường đen gần như nhìn không đến cạnh rìa.

Hơn nữa theo bức tường đen càng ngày càng cao lớn, ngọn sóng trên mặt sông cũng càng lúc càng cao càng ngày càng cấp bách, thuyền đánh cá thậm chí bị lắc lư dữ dội, nghiêng bên trái ngã bên phải.

Đến lúc này nếu còn không nhìn ra bức tường đen này là cái gì, vậy thì đúng là mắt đui mắt mù rồi, thế nhưng phát hiện này lại khiến cả đám ngư dân đều choáng váng mặt mày.

Mắt lúc nãy nhìn không thấy biên, không ngờ đều là thuyền, là loại hải thuyền khổng lồ mà nếu so với tòa thành của lĩnh chủ còn lớn hơn!

Các con thuyền của các lĩnh chủ trăm cay nghìn đắng chế tạo ra nếu đem so với những hải thuyền này, quả thực chính là khác nhau giữa xe trượt tuyết loại nhỏ so với xe ngựa cỡ lớn.

Đoàn hải thuyền khổng lồ như thế xuất hiện trên Tuyết Long Giang, tuy rằng mặt sông thực sự rất rộng lớn, nhưng người hai bên bờ sông dùng mắt thường cũng có thể phát hiện đoàn hải thuyền này.

Càng đừng nói một số ngư phủ chạy về tới, trong cơn sợ hãi còn miêu tả rất khoa trương phóng đại lên.

Mấy tin tức này, lập tức hấp dẫn lĩnh chủ của hai bờ sông nằm trong lãnh địa lại đây.

Đứng ở chỗ cao ngắm nhìn số lượng đoàn hải thuyền khổng lồ đó, tất cả các lĩnh chủ hai bên bờ sông, đều sắc mặt tái nhợt, thần sắc khủng hoảng nuốt nuốt nước miếng.

Đây mà là hải thuyền cái gì? Toàn bộ đều là chiến thuyền!

Hàng trăm... Chiến thuyền, không ngờ liền như vậy xuất hiện trên Tuyết Long Giang. Đây rốt cuộc là thuyền chiến nhà ai? Vì cái gì chạy đến Tuyết Long Giang?

Chẳng lẽ là muốn xâm lấn Tuyết quốc!

Vừa nghĩ vậy, các lĩnh chủ hoàn toàn quên lời nguyền rủa trước kia, trái lại cảm thấy may mắn lãnh địa mình không có bến cảng thích hợp cho thuyền lớn cập bến, thậm chí ngay cả bến thích hợp cho thuyền nhỏ đổ bộ cũng không có mấy.

Đương nhiên, các lĩnh chủ này đều cảm thấy may mắn chính mình sẽ không bị người ta lập tức tiêu diệt, đồng thời cũng bắt đầu triệu tập binh mã.

Ai mà biết đoàn chiến thuyền khổng lồ như thế, rốt cuộc là đến đây với ý đồ gì chứ! Nói không chừng, mục tiêu chính của đoàn thuyền này là chính mình thì sao?

Mà lúc này các thuyền đánh cá bị cuộn sóng giúp đẩy nhanh vào bờ, căn bản không có lo lắng như các lĩnh chủ của bọn họ, ngược lại cùng nhau đi theo phía trước, muốn tới gần để quan sát những chiến thuyền khổng lồ này.

- Trời ạ! Thật sự là khổng lồ! Lần trước mười chiếc hải thuyền lớn đến đây, đã khiến ta sợ hãi ba ngày không ngủ yên, không nghĩ tới lần này đến đây nhiều hải thuyền lớn như vậy? Có bao nhiêu chiếc thuyền vậy ta? Gần như giăng kín mặt sông!

Ngư phủ trên thuyền đánh cá đều ngẩn người sửng sốt một hồi lâu, mới thì thào cảm khái.

- Cái gì hải thuyền? Đây là chiến thuyền! Ngươi không thấy nỏ sàng và máy bắn đá trên thuyền sao? Đây là chiến thuyền dùng để đánh hải chiến! Lần trước chúng ta thấy mười chiếc hải thuyền lớn kia đều chỉ là thương thuyền. Người ta chỉ quăng ra một chiếc chiến thuyền là có thể đuổi theo đánh đắm hơn mười chiếc thương thuyền kia rồi!

Một gã ngư phủ khoe khoang kiến thức của mình.

- Một trăm ba mươi, một trăm ba mươi mốt, một trăm ba mươi hai... A, đếm không hết! Khẳng định có bốn năm trăm chiếc chiến thuyền đó!

Một ngư phủ dùng giọng điệu khẳng định để khoe năng lực tính toán của mình.

- Nhiều chiến thuyền như vậy chạy đến xứ chúng ta để làm gì, chẳng lẽ là muốn tấn công Công quốc chúng ta?

- Loại công kích trên mặt sông này, lĩnh chủ chúng ta đúng là hoàn toàn chịu trận không thể đối phó được!

- Các ngươi còn nói cái gì? Bọn họ thả thuyền nhỏ xuống kìa! Là tới bắt chúng ta! Đi mau!

Một gã ngư phủ đột nhiên chỉ mặt sông la to lên.

Mọi người vừa thấy, quả nhiên, hơn mười chiếc "khoái đĩnh" nhỏ gọn tinh xảo, từ trên thuyền lớn thả xuống.

Không hổ gọi là "khoái đĩnh" mấy chiếc thuyền nhỏ này "vút một cái" chạy nhanh tới.

Vừa thấy đối phương xông tới với khí thế hừng hực, đám ngư phủ lập tức kinh hoàng liều mạng chèo thuyền chạy đi, tuy nhiên đám ngư phủ này không có trải qua huấn luyện nghiêm khắc, một khi bối rối hoảng loạn, thuyền đánh cá cũng chỉ xoay vòng một chỗ, căn bản đừng nghĩ tới vào bờ.

Bởi vậy, đám ngư phủ bối rối đó, vừa bị binh sĩ trên khoái đĩnh dùng cung nỏ chỉ vào mình với ánh mắt trợn trừng hung ác, toàn bộ đều ngoan ngoãn giơ hai tay đầu hàng.

Đám ngư phủ khủng hoảng, bị áp giải lên một thuyền chiến khổng lồ nhất.

Nhìn thấy bên trên chiến thuyền trang trí lộng lẫy rực rỡ dị thường, đám ngư phủ vừa cảm thấy có rất nhiều điểm quái dị, vừa không kìm nổi hai mắt mơ mơ màng màng, cảm giác không bình thường không chân thật.

Mà khi một đám hộ vệ vạm vỡ, vây quanh một mỹ nhân xinh đẹp mặc hoa phục có hơi quá mức đi ra, đám ngư phủ không cần người ta quát tháo, đều theo phản xạ quỳ sụp xuống.

Ngư phủ tuy rằng không có kiến thức gì, nhưng khi nhìn thấy như thế liền biết là đại nhân vật, và nên làm như thế nào lại là chuyện biết rõ ràng.

Dù sao, bọn họ đã quỳ lạy các quý tộc không ít.

- Các ngươi không cần sợ hãi, ta chỉ là muốn hỏi các ngươi mấy câu, trước đây không lâu một số hải thuyền lớn cập bến ở đâu?

Tương Văn ôn tồn hỏi các ngư phủ.

Tuy rằng đã tiến vào Tuyết Long Giang, nhưng lại không biết An Tái Kháng tới chỗ nào. Tuy rằng trên đường đến đây cũng không ít lần lên bờ hỏi, nhưng đám người đó không ở trên mặt sông nên hoàn toàn không biết.

Lần này thật vất vả phát hiện ngư phủ, đương nhiên không thể buông tha!

Tuy nhiên Tương Văn nói xong, phát hiện đám ngư phủ chỉ nằm mẹp trên boong tàu toàn thân run rẩy không thôi, căn bản không có người nào trả lời câu hỏi của mình, hắn không khỏi nhíu mày.

"Chết tiệt! Ta thật vất vả biểu hiện vẻ hiền lành một chút, lại không cấp cho ta chút mặt mũi nào? Thật là đáng giận! Nếu không phải thuộc hạ không có dò tìm được tin tức tam gia, ta thật đúng là không kiên nhẫn bắt các ngươi tới đây! "

Nghĩ vậy, Tương Văn không khỏi khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, trong mắt cũng hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

- Các ngươi biết thì nói mau, ta sẽ thưởng cho các ngươi một trăm kim tệ. Nếu các ngươi không biết, thì coi như đã làm lãng phí thời gian của ta, toàn bộ xử tử!

Tương Văn nói vừa ra, gã hộ vệ bên cạnh đầu tiên là lấy ra một túi kim tệ, sau đó từ từ rút thanh đao ra một nửa, một luồng sát khí lập tức phủ trùm trên người đám ngư phủ.

Đám ngư phủ đều rất mẫn cảm với sát khí, lập tức tất cả đều bị dọa co rụt người lại.

Tiểu Tam lại rất mẫn cảm với túi kim tệ kia. Trong khoảng thời gian này hắn nghĩ đến tiền sắp điên lên rồi. Tuy rằng không biết đại nhân vật này nói cái gì, nhưng nhìn túi kim tệ đó hắn liền biết có việc cần mình đi làm.

Tiểu Tam thông minh vội cung kính hỏi:

- Vị đại nhân này! Ngài có điều gì phân phó, xin cứ việc nói, chỉ cần chúng ta có thể làm được nhất định sẽ làm tốt cho ngài.

Lời này rất thẳng thắn rõ ràng, ngư phủ có thể nói ra lời này coi như là có kiến thức rồi.

Nghe nói như thế, Tương Văn cùng đám hộ vệ đều ngẩn người, bởi vì bọn họ không ngờ nghe được ngôn ngữ Duy Nhĩ Đặc, mà vừa rồi Tương Văn nói là tiếng Áo Đặc Mạn.

Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ là bởi vì nghe không hiểu tiếng Áo Đặc Mạn, cho nên mới không có phản ứng? Nhìn bộ dáng bọn họ có tới chín phần là tình huống này, mặt Tương Văn hơi đỏ lên.

Tuy nhiên Tương Văn rất nhanh khôi phục lại, dùng tiếng Duy Nhĩ Đặc nói:

- Các ngươi ai biết trước đây có một đoàn hải thuyền lớn cập bến ở địa phương nào? Biết thì có thưởng!

Lời này tất cả đám ngư phủ đều nghe hiểu, lập tức ngẩng đầu lên tranh nhau nói ầm ĩ cả lên:

- Ta biết! Ta biết! Bọn họ đã neo đậu ở cảng Thanh Hương!

Trong lòng đám ngư phủ đều vui mừng, kiếm tiền cũng quá dễ dàng đi?

Ai chẳng biết cảng Thanh Hương là bến cảng thiên nhiên duy nhất trên Tuyết Long Giang chứ! Lĩnh chủ nhà mình gắng sức đóng thuyền, không phải chính là để tấn công bến cảng này sao? Nếu không phải bến cảng kia đột nhiên xuất hiện một số hải thuyền lớn, chỉ sợ hải thuyền của lĩnh chủ, đã mò tới cảng Thanh Hương rồi.

- Cảng Thanh Hương? Tốt! Ai có thể dẫn chúng ta đến đó? Thưởng thêm cho các ngươi một trăm kim tệ!

Tương Văn nói thẳng ra.

- Ta có thể! Ta có thể!

Nghe được dễ dàng như thế liền có thể thu được một trăm kim tệ, đương nhiên đám ngư phủ tranh nhau lên tiếng. Bọn họ dựa vào sông nước mà sống, đương nhiên không thể không biết chỗ bến cảng thiên nhiên duy nhất ở Tuyết Long Giang.

Có đám ngư phủ dẫn dắt, đoàn chiến thuyền khổng lồ bắt đầu thẳng đường trực chỉ tới cảng Thanh Hương, mà đám ngư phủ hoàn thành nhiệm vụ, mang theo tiền thưởng về nhà, vừa mới lên bờ đã bị lĩnh chủ chộp lại.

Sau một phen tra hỏi, biết mục tiêu của chi đội thuyền chiến khổng lồ này là cảng Thanh Hương, lĩnh chủ nhẹ nhõm đi rất nhiều, lại có chút lo lắng và tò mò.

Tò mò là đội chiến thuyền khổng lồ như vậy vì cớ gì chạy tới cảng Thanh Hương làm gì? Còn lo lắng là sợ chi đội chiến thuyền này cùng cảng Thanh Hương là quan hệ bạn hữu.

Một khi cảng Thanh Hương có đội chiến thuyền khổng lồ này hỗ trợ, thì hai bờ sông Tuyết Long Giang đều sẽ trở thành địa bàn của cảng Thanh Hương. Cảng Thanh Hương muốn làm gì thì làm, điều đó quả thật có khả năng!

Tại cảng Thanh Hương mọi người không hiểu rõ tình hình, chợt phát hiện trên mặt sông xuất hiện đoàn chiến thuyền khổng lồ như thế, hướng thẳng tới bên mình, đầu tiên là vì đoàn chiến thuyền đồ sộ mà khiếp sợ phát ngẩn người, tiếp đó tất cả đều hoảng loạn cả lên, vội vàng vừa triệu tập binh sĩ vừa báo cáo lên trên.

Kẻ ngu ngốc cũng sẽ không tin mấy trăm chiếc chiến thuyền là tới làm ăn buôn bán, toàn bộ hàng hóa của Khang Tư lĩnh, cũng không thể thỏa mãn đội chiến thuyền khổng lồ như thế nha!

Thuỷ binh của Áo Kỳ trên thương thuyền đều sắc mặt ngưng trọng, trong lòng vừa chua xót vừa thao tác thương thuyền, làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, mà thủy thủ thống nhất trên thương thuyền của An Tái Kháng cũng tâm tình trầm trọng chuẩn bị tác chiến.

Mọi người đều không có mong đợi thắng lợi, tất cả chỉ có ý định tử chiến mà thôi.

Không có biện pháp, thực lực giữa song phương quả thực là quá mức chênh lệch, đối phương tùy tiện rút ra mười chiếc chiến thuyền, đã có thể đánh chìm toàn bộ thương thuyền của mình bên này.

Nguyên nhân vì Khang Tư quá hùng mạnh, hơn nữa hắn cùng Áo Kỳ đầu lĩnh Hải Thương có quan hệ rất tốt, khiến cho hội Liên Nghị hoàn toàn mất đi quyền lợi ở trấn Thanh Hương, chân chính biến thành cơ cấu phụ thuộc.

Lão già Thị Tòng Trường chân chính trở thành kẻ phụ thuộc đó, đành phải nhàm chán ở lại cảng Thanh Hương.

Cũng vì thế, lão là người đầu tiên biết tin tức có địch nhân cường đại xâm lấn.

Nhìn đoàn chiến thuyền trên mặt sông, lão nhân này chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: Bất kể Khang Tư có năng lực đến đâu, đối mặt với thực lực dũng mãnh khiến người ta mất đi dũng khí như vậy, Khang Tư cũng chỉ có thể thất bại.

Xem ra Thị Tòng Trường hội Liên Nghị mình đều không làm được, bí mật của mình cất giấu chỉ có thể tiếp tục truyền lại cho đời sau.

Vốn còn tưởng rằng Khang Tư có thể giúp mình giải trừ gông xiềng đã trải qua hơn mấy chục đời này. Không nghĩ tới con cháu của mình còn phải tiếp tục gánh vác. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Ngay lúc bến cảng hỗn loạn không chịu nổi đều rối rít bỏ chạy ra hậu phương, thời điểm người trên thương thuyền chuẩn bị tử chiến, Tương Văn thấy được cờ An Tái Kháng treo trên thương thuyền, ngay sau đó hắn lại nhìn thấy lá cờ dựng thẳng trên đỉnh tháp ở bến cảng, hắn lập tức kích động nhảy dựng lên, vui mừng dị thường kêu hô:

- Chủ nhân ở nơi này, toàn quân treo cờ!

Tương Văn mang theo chi đội chiến thuyền khổng lồ, vòng một vòng lớn mới chạy đến Tuyết Long Giang bên này, vì để tránh gặp phiền toái, căn bản không có treo bất kỳ cờ nước nào.

Tuy rằng ngẫu nhiên bị người ta hiểu lầm là hải tặc, nhưng tránh khỏi chiến đấu nhàm chán phát sinh với các thế lực khác cố sống cố chết ngăn cản.

Mọi người trên cảng Thanh Hương vốn đã tuyệt vọng, đột nhiên toàn thể đều há hốc miệng, suýt rơi cằm xuống đất, ngây ngốc nhìn trên mặt sông: Sự việc khiến bọn họ thất thố như thế không có gì lạ, trên mỗi chiến thuyền dày kín trên mặt sông, đều kéo cao lên lá cờ Bạch Mạn Mân Côi.

Nhìn thấy đoàn chiến thuyền khổng lồ đều treo cờ, lại nhìn lá cờ tung bay phía trên đỉnh tháp tại bến cảng, bất kể màu sắc hay hình dáng đều giống nhau như đúc, tròng mắt mọi người trên cảng Thanh Hương xoay vòng. Phát hiện chính mình thật đúng là như đi một chuyến từ địa ngục trở về thiên đường.

Không nghĩ tới, đội chiến thuyền khổng lồ như thế lại của lĩnh chủ nhà mình!

Một khi phát hiện lực lượng khổng lồ đủ để hủy diệt hết thảy này, không ngờ là thuộc về quân bên mình, tâm tình mọi người lập tức biến thành kiêu ngạo cả lên.

Phía sau mình có đội chiến thuyền khổng lồ như vậy làm chỗ dựa thì còn ai dám tới tìm chết nữa chứ? Người nào dám không nghe lời ư? Cứ việc đến thử xem!

Đám lão nhân Thị Tòng Trường kiến thức rộng rãi, nhưng không có vui mừng như mọi người, bởi vì bọn họ hoài nghi đối phương có phải bởi vì lĩnh chủ nhà mình treo cờ giống với bọn họ, cho nên mới tìm tới cửa để hỏi tội hay không?

Loại chiến tranh bùng nổ chỉ vì sử dụng cờ giống nhau, bọn họ đúng thực đã từng nhìn thấy.

270. Chương 270: Thuyền Lớn Vào Cảng (p2)

Cũng trách không được bọn họ nghĩ như thế, ngẫm lại lúc trước Khang Tư lập nghiệp chỉ có mấy người, thật vất vả mới mở mang lãnh địa rộng lớn này, như vậy sao có khả năng có được đội chiến thuyền khổng lồ vậy chứ!

Nếu Khang Tư lúc trước đã có quân đội khổng lồ này, thì đã sớm nuốt gọn toàn bộ Công quốc Băng Diệu rồi, đâu cần phải từ tầng dưới chót từng bước một đi lên như vậy!

Việc này không phải phí sức phí thời gian sao?

Tuy nhiên chuyện xảy ra kế tiếp, làm cho những người kiến thức rộng rãi này tất cả đều há hốc mồm, rốt cuộc không nói được một câu nào. Tình hình lúc này chính là: Mười chiếc thương thuyền của An Tái Kháng kia, đột nhiên treo cờ của Khang Tư lên mà còn cao hơn cờ của An Tái Kháng, đồng thời đánh ra tín hiệu cờ chào mừng.

Nhìn lại đội chiến thuyền khổng lồ thả neo trên mặt sông, chỉ có một chiếc chiến thuyền thật lớn xinh đẹp chạy lại đây, thêm vào tiếng hoan hô ầm ĩ trên thương thuyền An Tái Kháng, tới giờ khắc này, còn hoài nghi đoàn chiến thuyền là tới khai chiến, thì kẻ đó đúng thực là đầu óc có vấn đề, có chứng bị vọng tưởng rồi.

Những người này đương nhiên biết rõ An Tái Kháng là tam đệ của Khang Tư.

Lúc trước biết Khang Tư có huynh đệ giàu có, đều cho rằng khó trách Khang Tư có thể dễ dàng phát triển lớn mạnh, hóa ra là bởi vì nhờ có huynh đệ có tiền hỗ trợ.

Nhưng bây giờ nhìn thấy An Tái Kháng cũng treo lên cờ của Khang Tư, hơn nữa tất cả đoàn chiến thuyền khổng lồ được hoan nghênh này cũng treo thống nhất một loại cờ, điều này chẳng phải là nói, chẳng những các chiến thuyền đó đều là binh sĩ thủ hạ của Khang Tư, chính kẻ có tiền An Tái Kháng này, cũng không chỉ đơn giản là huynh đệ của Khang Tư như vậy, khẳng định đồng thời là thần chúc thủ hạ của Khang Tư!

Trời ạ! Khang Tư có thế lực khổng lồ vậy sao!

Vì cái gì Khang Tư còn phải theo tầng dưới chót từng bước một bò lên chứ? Chẳng lẽ hắn có tâm tính tự ngược đãi bản thân? Ưa thích chịu khổ cực chịu vất vả để hưởng thụ quá trình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng?

Tâm tính các nhân vật thượng tầng này quả thật khiến người ta không sao hiểu nổi!

Ý nghĩ của Thị Tòng Trường lại hoàn toàn khác biệt cùng những người khác.

Lão vô cùng hối hận.

Chính mình quả thực là không có con mắt, không ngờ lại không nhìn ra Khang Tư có thực lực khổng lồ như thế. Nếu sớm biết như vậy, mình còn rụt rè cái gì chứ? Trực tiếp nói cái bí mật kia cho Khang Tư là được rồi.

Chẳng những giải thoát cho mình, đồng thời có thể thu được thật rất nhiều chỗ tốt, ít nhất vinh hoa phú quý của gia tộc mình tuyệt đối không thể ít được!

Sau vài tín hiệu cờ giữa kỳ hạm Tương Văn cùng kỳ hạm An Tái Kháng, không đợi kỳ hạm An Tái Kháng lên tiếng, ba chiếc thương thuyền của An Tái Kháng neo đậu trên bến cảng, lập tức vội vã dời tránh qua neo đậu một bên chừa chỗ trống.

Bọn họ đúng ra nhìn thấy tín hiệu cờ liền biết người đến là ai. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Người dưới hệ thống Khang Tư, không ai không biết thân phận của Ngả Lệ Ti, Y Ti Na, hai mỹ nữ này chẳng những thân phận cao quý, hơn nữa trong đó một người là tiểu thư của phu nhân An Tái Kháng.

Càng quan trọng là... Hai mỹ nữ này có quan hệ rất thân thiết với thủ lĩnh Khang Tư, vậy không dồn hết lòng tiếp đón được sao?

Cho nên các thương thuyền đó chẳng những lập tức lui nhường chỗ, còn cố ý phái người đi bến cảng quát to:

- Mau chuẩn bị nghênh đón! Tiểu thư Ngả Lệ Ti, tiểu thư Y Ti Na đã cùng Tương Văn đại nhân, Liễu Thanh Dương đại nhân sắp đến!

Người trên bến cảng khẳng định không biết rõ lắm thân phận của bốn người này là gì, nhưng thấy thủ hạ của An Tái Kháng là đại thương nhân là huynh đệ của lĩnh chủ mà lại vội vàng như thế, đương nhiên cũng biết người đến là nhân vật trọng yếu.

Thời điểm những người khác còn đang hoang mang rối rít, thì lão nhân Thị Tòng Trường này bắt đầu động thân, bắt đầu chỉ huy người làm công tác chiêu đãi.

Thật đúng là lão nhân tinh ranh vừa ra tay lập tức làm cho sự tình đang rối tung rối mù ổn định lại, tuy rằng không thể nói là trọng thể, nhưng cũng rất long trọng.

Tương Văn ở trên kỳ hạm của mình chầm chậm chạy tới cảng Thanh Hương. Không cần phải nói, Tương Văn thần tình kích động quan sát bến cảng đơn sơ, còn Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na lại hai mắt rưng rưng lệ, nhìn lá cờ tung bay trên đỉnh tháp.

Vốn bởi vì Khang Tư bị long quyển phong cuốn mang đi, hai nàng đã bi thương quá mức, toàn bộ tâm tư đều trống rỗng, cũng không thể nghĩ đến điều gì nữa.

Nếu không phải Tương Văn ép buộc yêu cầu hai nàng phụ trách sự việc, yêu cầu bọn họ cố gắng vì giữ lại cơ nghiệp của Khang Tư, phải bận rộn trong công việc.

Có lẽ chỉ có làm việc, mới có thể giúp hai người quên đi nỗi thống khổ trong lòng, cho nên thái độ hai nàng làm việc quả thật làm cho lòng người chua xót.

Bởi vì ai nấy đều biết rõ, tình trạng này nếu tiếp tục kéo dài vài năm nữa, hai nàng cũng tránh không khỏi hương tan ngọc nát.

Đối với điều ấy không phải không có người khuyên giải, chỉ là hai nàng hoàn toàn không muốn nghe, Tương Văn thật ra khuyên hai người nên chú ý thân thể một chút, để tránh sau này Khang Tư trở về nhìn thấy chỉ còn hai bộ xương khô.

Tuy rằng hai nàng đối với ý tưởng của Tương Văn vẫn luôn cho rằng Khang Tư còn sống thực ra rất đồng quan điểm, nhưng ở sâu trong nội tâm hai nàng cũng đã xác định Khang Tư đã chết rồi.

Suy cho cùng người bị long quyển phong cuốn mang đi, quả thực không có khả năng còn sống.

Mà ngay tại thời điểm hai nàng nghĩ đến suốt cuộc đời mình sẽ như vậy trôi qua, bỗng nhiên thủ hạ dưới tay của Tương Văn vội vã chạy tới bẩm báo tin tức Khang Tư chưa chết!

Hai nàng nhân được tin tức này, không hề suy nghĩ chút nào liền theo Tương Văn chạy lên thuyền, đến khi xác nhận thuyền đi ra nước ngoài, chuyện có tám phần có thể hiện thực, hai nàng lập tức mềm nhũn ngã nhào xuống.

Giờ đây nhìn tháp hải đăng càng ngày càng gần, tâm tình hai nàng bồi hồi xúc động, rốt cục mình lại có thể nhìn thấy hắn, người này thật là có đủ ngoan độc!

Bản thân hắn ở nơi này ung dung sống qua ngày tháng, lại hoàn toàn đã quên phương xa còn có người nhớ nhung hắn đến quên ăn quên uống. Khi gặp lại hắn nhất định không thể dễ dàng buông tha được.

Nhất định phải giáo huấn hắn một lần mới được! Có vậy mới có thể hóa giải nỗi bi phẫn của mình bấy lâu nay.

Tương Văn liếc mắt nhìn hai mỹ nữ này một cái, đối với hai nàng này trong lòng Tương Văn thực rất vừa lòng. Ít nhất mấy năm nay tiếp xúc với nhau, hiểu được cảm tình của hai nàng với chủ thượng đúng thực rất chân thành tha thiết. Nhất là lần này vừa nghe được tin tức, không hề suy nghĩ mảy may liền đi theo mình đến đây, càng khiến Tương Văn vừa lòng hơn.

Tuy rằng trước kia Ngả Lệ Ti đặc biệt quan tâm tới Khi Hồng Quốc của nàng, tiếp xúc cùng chủ thượng đều là vì toan tính phục quốc, thực khiến Tương Văn rất bất mãn. Thế nhưng sau này từ khi Ngả Lệ Ti giao nhiệm vụ phục quốc cho chủ thượng, tâm tình nàng đã hơi khôi phục bình thường, biểu hiện cũng tốt lên rất nhiều. Lúc này Tương Văn mới có vài phần kính trọng nàng.

Về phần Y Ti Na, trong mắt Tương Văn nàng vẫn luôn là người xứng đáng nhất kết duyên cùng chủ thượng, nếu không phải chủ thượng chưa có tỏ thái độ, Tương Văn đã xưng hô Y Ti Na là chủ mẫu rồi.

Tuy rằng sau một thời gian nghiêm mật theo dõi, Tương Văn phát hiện trên người Y Ti Na có ẩn giấu bí mật, nhưng chỉ cần không có hại tới chủ thượng, hơn nữa nàng là thật tâm đối đãi tốt với chủ thượng, nên từ đó Tương Văn cũng không có hứng thú đi tìm tòi chuyện riêng tư của nàng. Dù sao ai lại không có một số bí mật không muốn cho người khác biết chứ!

Đối với mấy nữ quan cùng đi theo hai người Y Ti Na, Ngả Lệ Ti chạy đến, Tương Văn cũng đổi gương mặt lạnh lùng trước đây, bày ra vẻ tươi cười đối với các nàng.

Dù sao họ dùng hành động chứng tỏ lòng trung thành với chủ thượng, chỉ cần trung thành với chủ thượng mình, đương nhiên Tương Văn sẽ hài lòng đưa ra vẻ mặt tươi cười.

Cung Huân Đại vốn muốn tăng thêm ấn tượng, cho tới bây giờ thật không ngờ chặng đường biển dài ngày lại vất vả như thế. Nếu có thể, nàng hận không nên theo cùng đến đây, cứ ở lại phủ Đại Đô đốc hưởng phúc hẳn là tốt hơn nhiều.

Chỉ có điều chuyện này Cung Huân Đại chỉ có thể nghĩ trong lóng mà thôi. Đầu tiên, đại tổng quản nội đình Tương Văn này lớn thế, tiếp nữa hai người Ngả Lệ Ti, Y Ti Na đều đi theo, chỉ cần chính mình còn muốn qua cuộc sống vẻ vang, nhất định phải đi theo đến, dù có cực khổ có mệt mỏi đi nữa cũng phải đi theo đến.

Giờ phút này trong lòng Cung Huân Đại đã sớm không còn hứng thú gây rối loạn trong nội đình của Khang Tư, chỉ là có chút tò mò Khang Tư làm thế nào có thể sống sót dưới long quyển phong.

Nếu Cung Huân Đại biết, nhờ vậy mà mình tránh được tai họa rơi vào tay giặc ở phủ Đại Đô đốc, nói không chừng nàng còn cảm tạ lòng tham danh lợi của chính mình.

Liễu Thanh Dương yên lặng nhìn chăm chú vào bến cảng, hắn không nghĩ tới Khang Tư chẳng những còn sống sót ở dưới long quyển phong, mà còn trong thời gian ngắn như thế, thành lập thế lực ở bắc quốc.

Hơn nữa thế lực này còn không phải thế lực bình thường, cứ nhìn hắn có thể chiếm bến cảng thiên nhiên duy nhất trên Tuyết Long Giang thì biết.

Mà càng làm cho Liễu Thanh Dương bội phục nhất là: Cho dù Khang Tư thoát ly thế lực trung tâm đã hơn một năm, hắn hoàn toàn bị người ta xác định đã chết, thế mà vừa được biết tin tức hắn may mắn còn sống, ngay lập tức có rất nhiều thủ hạ hết dạ trung thành vứt bỏ hết mọi chuyện lên đường tìm tới.

Điểm ấy thật khiến Liễu Thanh Dương cảm thấy kính nể sâu sắc, bởi vì làm cho thủ hạ dưới trướng có lòng trung thành như vậy, cũng không phải là quân chủ bình thường có thể làm được.

Nghĩ lại, đâu có người quân chủ nào bị xác nhận đã chết, thủ hạ dưới tay còn có thể giữ lòng trung thành, vừa nghe được tin quân chủ sống lại lập tức tìm tới gặp mặt?

Chỉ sợ trong lịch sử khắp thiên hạ, cũng không có được mấy quân chủ như vậy đâu.

Chính mình khi nghe mệnh lệnh của Tương Văn, mang theo đội chiến thuyền nhiều như vậy đến nơi đây: Một là chính mình cũng không muốn tham dự chiến đấu tranh quyền đoạt lợi ở Thủ Các; hai là chính mình biết rõ, chỉ cần vừa nói ra chữ "không", lập tức Tương Văn sẽ giết chết mình ngay, hơn nữa sẽ không một chút nương tay giết chết toàn bộ sĩ quan có liên quan với mình trong hải quân.

Tương Văn có năng lực này, cũng có thủ đoạn ác nghiệt này.

Nếu chuyện đã không vi phạm nguyên tắc làm người của mình, cũng không vi phạm đại nghĩa, còn có thể giữ được cái mạng của mình cùng các sĩ quan, như vậy có phục tòng mệnh lệnh cũng là chuyện đương nhiên phải làm.

Nói không chừng còn phải dựa vào Khang Tư, mình mới có cơ hội Thống soái đội chiến thuyền đến Đông đại lục đây! Nếu dựa vào Thủ Các kia mà muốn thực hiện giấc mộng của mình quả thật rất khó thành hiện thực.

Ngay lúc những người trên kỳ hạm Tương Văn đều đang miên man suy nghĩ, đắm chìm trong suy tư của bản thân thì kỳ hạm chậm rãi tới gần bến cảng. Cảng Thanh Hương bốc lên cuồn cuộn khói báo động.

Hắn là ngay từ đầu người chạy vào báo cáo tình hình đã mang viện binh tới. Tuy nhiên khói báo động này rất nhanh giảm bớt, có lẽ vì phía sau nhận được tin tức, biết người tới không phải là địch nhân.

Kỳ hạm vừa mới ngừng ổn định, cầu thang gỗ lập tức được đẩy lại, người trên thuyền còn chưa kịp làm ra phản ứng, một bóng người liền vọt đi lên.

Người này vừa lên tới liền la to;

- Hai vị đại tẩu! Các người rốt cục cũng tới rồi!

Vốn binh sĩ đang ở thế đề phòng cẩn mật, vừa thấy rõ người này liền lui lại chắp tay thi lễ.

- Ra mắt tam gia!

Ngả Lệ Ti thần tình kích động đang định nói gì, đột nhiên phát hiện Y Ti Na mặt đỏ bừng cúi đầu xuống, nàng nhướng mày, đột nhiên tỉnh ngộ lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn An Tái Kháng kêu lên:

- Ngươi gọi chúng ta cái gì?

An Tái Kháng ngây ra một lúc, vuốt gáy thần tình khó hiểu hỏi:

- Gọi là đại tẩu! Không thì gọi các người là gì?

- Cái gì?

Người ở đây tất cả đều hiểu được kinh hô lên, Tương Văn lại có vẻ hấp tấp hướng về phía An Tái Kháng hỏi:

- Tam gia! Chủ thượng quyết định rồi à?

An Tái Kháng liếc nhìn một cái, vẻ mặt có hơi ngượng ngùng, nhưng lại vạn phần khẩn trương, thỉnh thoảng nhìn lén đại mỹ nhân của mình, không khỏi đắc ý cười.

- Hì hì! Ta hỏi đại ca khi nào thì kết hôn cùng hai vị tẩu tẩu, đại ca giao cho ta phụ trách, cho nên ta liền quyết định tẩu tẩu vừa đến đây liền chuẩn bị cử hành hôn lễ.

Giờ phút này trong lòng An Tái Kháng thật sự là đắc ý phi thường, tuy rằng Khang Tư không có tỏ rõ ý định, nhưng bản thân hắn biết là Khang Tư có ý chấp thuận.

An Tái Kháng cũng rất hiểu rõ tình cảm của hai mỹ nữ đối với đại ca. Hai nàng có mặt ở đây không phải cùng nhau có ý tứ này sao!

Nhưng nếu song phương đều đã có ý lựa chọn, chính mình đương nhiên phải giúp cho hai bên gạo nấu thành cơm, tránh cho người thừa kế của hệ thống Khang Tư kéo dài quá lâu không có xuất hiện.

Như vậy làm ra chuyện gióng trống khua chiêng vừa rồi, tin rằng đại ca muốn thanh minh giải thích cũng không có can đảm làm.

Bởi vì một khi nếu Khang Tư đại ca thanh minh thanh nga, hai nàng đại mỹ nữ kia khẳng định sẽ thương tâm rời đi, nhất định Khang Tư đại ca cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Nói cách khác, lần này An Tái Kháng có làm ra thịt heo sống đưa tới miệng, Khang Tư như thế nào cũng phải ăn sống đây.

An Tái Kháng vừa nói ra lời này, trong lòng Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na vừa mừng vừa sợ: Mừng chính là tâm nguyện cuối cùng của mình đã toại nguyện. Cái tên đầu gỗ kia sau khi trải qua nguy cơ sinh tử cuối cùng đã mở mang đầu óc rồi.

Kinh sợ chính là nếu thời điểm Tương Văn thông báo cho mình, chính mình không trước tiên kịp làm ra phản ứng, khẳng định sẽ bị Tương Văn vứt bỏ lại ở phủ Đại Đô đốc. Nếu như vậy, An Tái Kháng đối với lối xưng hô của mình khẳng định sẽ giữ nguyên như trước kia, thậm chí còn có thể vì mình không có xuất hiện mà sau này sẽ coi thường mình.

Này thật đúng là may mắn mà!

Mọi người nhận được tin tức này đều vui mừng chủ thượng gàn dở của mình kia rốt cục sắp có gia đình rồi. Sau đó mọi người đều suy nghĩ có phải chủ thượng nhà mình bởi vì đã trải qua giờ phút sinh tử vừa rồi, mới thay đổi chủ ý quyết định kết hôn hay không?

Tuy nhiên nếu thật sự thay đổi chủ ý, hắn là đã sớm kết hôn ở Tuyết quốc bên này, làm gì đợi hai người Ngả Lệ Ti, Y Ti Na đến đây mới kết hôn chứ?

Nói không chừng hai người không thể đến đây, nếu như vậy thì làm sao bây giờ?

Mọi người đều lắc lắc đầu, vứt cái vấn đề đã không có khả năng xuất hiện này qua một bên.

Hôm nay thật đúng là song hỷ lâm môn đây! Chẳng những tìm được Khang Tư người chủ đáng tin cậy, hơn nữa chủ công còn chuẩn bị kết hôn, mà kết hôn rồi khẳng định sẽ có người thừa kế xuất hiện. Vậy hệ thống Khang Tư sẽ không bao giờ xuất hiện tình huống tìm không thấy người thừa kế. Quả thật là niềm vui lớn nha.

- Được rồi! Chúng ta không nên nói nhiều như vậy, đại ca còn chờ ở dưới đấy! Chúng ta mau đi xuống đi!

An Tái Kháng bị người vây quanh dò hỏi vấn đề Khang Tư, hắn lập tức giơ tay đầu hàng la to.

Hắn vừa nói xong, Ngả Lệ Ti, Y Ti Na lập tức phóng vèo xuống.

Tương Văn phất tay một cái vội theo sau, mấy tên mật vệ lập tức nối gót theo.

Chủ thượng đã có quyết định, thân phận hai mỹ nữ này liền hoàn toàn khác trước, Tương Văn đương nhiên phải tăng cường bảo vệ cho hai nàng.

Tuy rằng Tương Văn cũng muốn là người trước tiên nhìn thấy Khang Tư, nhưng cơ hội như vậy thì không thể tranh giành với hai đại mỹ nữ này, cho nên Tương Văn đành phải chụp lấy vị trí người thứ ba xuống thuyền.

Khang Tư lẳng lặng chờ đợi ở dưới bến cảng, hoàn toàn không biết An Tái Kháng "giả truyền thánh chỉ" bán đứng hắn, hắn cũng thật hoàn toàn không ngờ hai người Y Ti Na, Ngả Lệ Ti lại đi theo đội chiến thuyền đến đây, hắn chỉ đang cảm khái Tương Văn "chuyện bé xé ra to", chỉ vì tìm kiếm mình lại điều động hơn phân nửa hải quân của phủ Đại Đô đốc Đông Nam đến đây.

Đúng lúc này, Khang Tư bất ngờ nhìn thấy hai thân thể mềm mại rơi vào trong lòng mình.

Nghe tiếng khóc thốn thức mà vui mừng kia, vốn khuôn mặt cùng thân thể cứng ngắc của Khang Tư đều mềm nhũn xuống, hai tay hắn vốn không thể nhúc nhích được, theo biểu tình yêu thương xuất hiện trên mặt, cũng khôi phục lại bình thường, hắn choàng tay ôm chặt hai mỹ nhân trong lòng.

271. Chương 271: Lễ Cưới Xa Hoa (p1)

Vốn bến tàu ồn ào, lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi cùng tiếng khóc đè nén, hoàn cảnh yên ắng, để cho hai nàng Ngả Lệ Ti, Y Ti Na lập tức tỉnh táo lại.

Hai nàng ngượng ngùng muốn giãy ra, đáng tiếc lại bị Khang Tư ôm chặt lấy, hai nàng giãy dụa một chút, dùng sức ngay cả một cọng tơ mảnh cũng không giãy dứt được, thì không phản kháng tiếp, kỳ thật nói lại, các nàng vốn không muốn rời vòng tay Khang Tư ôm ấp, giãy dụa chỉ là làm cho ra vẻ mà thôi.

Về phần Khang Tư, bản tính hắn giống như người bị bức phải hành động, nếu hai đại mỹ nữ đều lớn gan như vậy, trước mắt bao người biểu đạt cảm tình của mình, hơn nữa còn không để ý ngôn luận đầu nhập vào vòng tay mình ôm ấp, mình còn không làm ra phản ứng, vậy quả thật không phải nam nhi nữa.

Cho nên Khang Tư cũng tùy ý để cho cảm tình của mình bay bổng, ôm chặt hai người không buông.

An Tái Kháng nhìn một hồi lâu, thấy xung quanh đã tụ tập rất nhiều ánh mắt, biết thời gian quá dài, dân chúng vốn từ cảm động sẽ biến thành cười nhạo, không khỏi phải lập tức lên tiếng.

- Ai nha, ta nói đại ca đại tẩu, các người đã lâu không gặp muốn thân thiết, vậy cũng có cần phải ngay trước mắt công chúng hay không, sẽ dạy hư trẻ con đó.

Một lời phá hư phong cảnh như vậy vừa nói ra, người vây xem xung quanh sững sốt một chút, tiếp đó lập tức quay đầu nhìn bốn phía, đồng thời như lơ đãng tản ra.

Còn hai nàng Y Ti Na, Ngả Lệ Ti, dù là không muốn, lúc này cũng phải giãy ra.

Khang Tư bất đắc dĩ liếc nhìn An Tái Kháng, nhưng hắn cũng biết, sự tình không thể cứ kéo tiếp, vì vậy khoát tay, một chiếc xe ngựa lập tức chạy tới, bọn người Khang Tư bước lên lập tức nhanh chóng chạy đi phủ lĩnh chủ.

Tương Văn vốn định theo Khang Tư, thế nhưng thấy Ngả Lệ Ti, Y Ti Na thần sắc có chút khẩn trương rụt rè theo phía sau Khang Tư, thở dài, không tranh với các nàng nữa.

Bên trong xe ngựa, căn bản không có bầu không khí thân thiết như bên ngoài như vừa nãy, ngược lại tràng diện có vẻ xấu hổ.

Hai nàng Ngả Lệ Ti cùng Y Ti Na hai má ửng đỏ, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc xa xa bên ngoài, thấy cái dạng này, vốn An Tái Kháng có ý xuống xe lưu lại không gian riêng tư cho bọn họ, không khỏi may mắn mình ở trên xe, không thì e rằng ba người này cả một đường cũng không nói gì.

Nếu như lại xảy ra cái chuyện bất ngờ nào, sợ rằng hôn sự sắp tới sẽ đổ bể hết.

Cho nên An Tái Kháng lập tức nói:

- Đại ca, ngươi xem hôn sự của ngươi cùng hai vị đại tẩu lúc nào cử hành? Cần làm long trọng cỡ nào?

Khang Tư ngẩn người, làm sao đột nhiên nói tới chuyện hôn sự đây? Cái này cũng quá nhanh đi chứ?

Khang Tư đang nghi hoặc vô thức chuyển mắt lên người hai mỹ nữ đối diện, phát hiện tuy rằng các nàng vẫn giữ động tác thưởng thức cảnh sắc bên ngoài, nhưng hai má đỏ ửng đã khuếch tán đến cổ rồi.

Thấy hai mỹ nữ không lên tiếng, chỉ vểnh tai nghe, nhìn lại ánh mắt cùng khóe miệng lộ vẻ tươi cười đắc ý của An Tái Kháng, Khang Tư hiểu biết rộng rãi lập tức biết ngay mình trúng chiêu rồi.

Khang Tư hơi mở miệng một chút, đột nhiên thấy hai mỹ nữ thân thể căng thẳng, trong lòng run lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười nói với An Tái Kháng:

- Tất cả giao cho ngươi làm đi.

Nghe được Khang Tư nói vậy, An Tái Kháng lập tức thầm khen, biết rõ đại ca dù có hiểu được, vậy cũng sẽ không làm người ta thất vọng, mình mới dám đi làm hành động bức bách này.

Kỳ thật sở dĩ An Tái Kháng có thể bức bách đại ca cùng hai người chị dâu chấp nhận việc này, nói lại cũng là trong lòng bọn họ có đối phương, không thì nếu thật sự muốn bức bọn họ? Đi nằm mơ chắc là được!

- Tốt, như vậy việc này cứ giao cho tiểu đệ làm, tiểu đệ nhất định sẽ biến hôn lễ của các người hết sức long trọng, nhất định phải khiếp sợ thiên hạ mới được.

An Tái Kháng vừa hưng phấn xoa xoa tay, trong đầu vừa tự hỏi nên sử dụng cảnh tượng và thủ đoạn nào, về phần mấy chuyện khác có thể dùng tiền giải quyết, căn bản không xuất hiện trong đầu An Tái Kháng.

Tuy rằng ba người Khang Tư, Ngả Lệ Ti, Y Ti Na đều không thích làm chuyện này quá lớn, nhưng không có ai mở miệng, chỉ sợ vạn nhất mình nói ra dàn xếp nhỏ một chút, có thể khiến hai người khác hiểu lầm, là chính mình căn bản không để ý tới hôn sự này hay không?

Dù sao ba người còn không hoàn toàn buông lỏng lòng mình ra, hơn nữa lần đính hôn vội vội vàng vàng này là An Tái Kháng giở trò quỷ, căn bản không có thương thảo gì, cho nên mới gặp phải loại tình huống này.

Nếu không ai phản đối, như vậy một cái hôn lễ long trọng, gần như hoàn toàn sinh ra trong tay An Tái Kháng.

Trở lại phủ đệ Khang Tư, mọi người bên trong phủ đã biết tình huống trên bến tàu, cũng biết rõ người tới lần này là ai, đối mặt với chủ mẫu tương lai, người trên dưới trong phủ đều ra sức xu nịnh.

An trí xong, Ngả Lệ Ti, Y Ti Na không để ý hành trình uể oải, lập tức lôi kéo Khang Tư bắt đầu hỏi chuyện, các nàng hết sức muốn biết Khang Tư ở Bắc quốc này gặp phải chuyện gì.

Mà lần nói chuyện này, Tương Văn thân tín cũng có phần tham dự, hắn mong mỏi biết chuyện của Khang Tư, tuyệt không ít hơn các nàng Ngả Lệ Ti.

Sau một phen trò chuyện, hai mỹ nữ ngáp dài ngáp ngắn đi nghỉ ngơi, Tương Văn lập tức vẻ mặt thống khổ quỳ xuống trước Khang Tư nói:

- Chủ thượng, thuộc hạ để cho ngài thất vọng, thuộc hạ không thể bảo vệ được năm tỉnh đông nam cho ngài.

Tương Văn cũng không biết hiện tại năm tỉnh đông nam đã thành bộ dạng gì nữa, nhưng hắn biết rõ, chỉ cần mình rời đi, mất đi mình áp chế, năm tỉnh đông nam nếu không phải chia năm xẻ bảy thì sẽ rơi vào trong tay những nhà có dã tâm.

Thế nhưng muốn hắn đợi ở năm tỉnh đông nam không đến gặp Khang Tư, vậy là chuyện không thể nào, Tương Văn tình nguyện tới đây chịu phạt, cũng không muốn đợi ở năm tỉnh đông nam.

Khang Tư đương nhiên rõ ràng, thế lực mình dựng lên sau khi mất đi thủ lĩnh, sẽ biến thành bộ dạng gì, cho nên hắn cười nói:

- Không có chuyện gì, lãnh địa mất đi có thể đánh lại một lần nữa, thế lực tan vỡ có thể xây lại, chỉ cần các người bình yên vô sự là được.

Có được Khang Tư thông cảm, Tương Văn lập tức khoe thành tích:

-Chủ thượng, thuộc hạ đưa toàn bộ hệ thống mật vệ đều gọi lại, hơn nữa ngoại trừ mật vệ ra, còn đưa hệ thống nội vệ cùng với bộ đội tinh nhuệ hải quân đều mang đến, có thể nói thực lực năm tỉnh đông nam ít nhất cũng phải giảm đi phân nửa! Chỉ cần chủ thượng hạ lệnh, hải quân cập bờ Đế quốc, năm tỉnh đông nam cũng sẽ là của ngài.

Tương Văn tuyệt không tin, võ lực khống lồ như thế dưới Khang Tư dẫn dắt, năm tỉnh đông nam còn dám chống lại, khẳng định sẽ nhìn xa mà đầu hàng sẵn.

Dù sao võ lực mạnh mẽ nhất đều ở chỗ này, hơn nữa Khang Tư vẫn còn là chủ nhân danh chính ngôn thuận năm tỉnh đông nam, thân phận hợp pháp trong tay, căn bản không ai có thể chống đối.

Mà Khang Tư càng sớm thu hồi năm tỉnh đông nam, tội trạng của mình cũng càng sớm tiêu trừ.

Nghe nói như thế, trong lòng Khang Tư tràn đầy vui mừng, không ngờ Tương Văn lại dẫn nhiều người tới như thế, đặc biệt hệ thống mật vệ đưa sang đây, lực lượng trong tay mình nháy mắt liền trở nên hết sức sung túc rồi.

- Chuyện năm tỉnh đông nam thì để sau, mục tiêu trước mắt của chúng ta, là Liên minh Duy Nhĩ Đặc.

Khang Tư đưa chuyện An Tái Kháng làm và thành tích đều nói cho Tương Văn nghe, đối với thân tín trong thân tín này, Khang Tư không cảm thấy có chuyện gì cần giấu diếm.

Từ việc Tương Văn vừa nhận được tin tức, liền có thể lập tức vứt bỏ quyền khống chế năm tỉnh đông nam, mang theo người từ xa xôi ngàn dặm tới tìm kiếm mình, riêng điểm này là đủ để đảm bảo Tương Văn trung thành với mình rồi.

Đối với thủ hạ trung thành như vậy, có cái gì cần phải giấu diếm chứ.

- Liên minh Duy Nhĩ Đặc?

Tương Văn mở to hai mắt, mặt đầy thần sắc khiếp sợ, chủ thượng mới không gặp một năm, làm sao lại đột nhiên cuồng vọng như vậy?

Duy Nhĩ Đặc không phải như các quốc gia bình thường, trước đây là nước lớn nhất nhì thế giới, hiện giờ thiên hạ hỗn loạn, Đế quốc sụp đổ mấy năm, Duy Nhĩ Đặc càng hoàn toàn xứng đáng là cường quốc đứng đầu, chủ thượng nhà mình lại dám đánh chủ ý tới một quốc gia như thế?

Tuy rằng chủ thượng rất lợi hại, nhưng bằng vào một khối lãnh địa nhỏ tổng số mấy vạn binh lính, liền dám đi trêu chọc quốc gia đứng đầu thiên hạ, vậy cũng quá không tự lượng sức mình đi chứ?

Tương Văn rất chần chờ, hắn cũng không rõ ràng lắm sau một năm không gặp tính cách Khang Tư có biến đổi hay không, dù là không biến đổi, chính mình cũng không có dũng khí chỉ ra việc Khang Tư làm chẳng khác gì cuồng vọng tự đại.

Bộ dáng Tương Văn, Khang Tư nhìn vào mắt, đợi một lúc Tương Văn không lên tiếng, trong lòng Khang Tư thở dài, Tương Văn trung thành không cần hoài nghi, nhưng không có dũng khí thẳng thắn can ngăn.

Một người nội thần ưu tú, đồng thời cũng là quan viên tình báo khôn khéo, nhưng lại không phải một đại thần hợp cách, nói cách khác không thể một mình đảm đương một phía được.

Nhưng mà Khang Tư cũng biết, sở dĩ Tương Văn lại chần chờ, hắn là có quan hệ tới chuyện mình làm có thể sai lầm hay không.

Hắn cũng không muốn Tương Văn lại phiền não, trực tiếp đưa bố trí của An Tái Kháng ở Liên minh Duy Nhĩ Đặc cho Tương Văn biết.

Vốn thần sắc Tương Văn có chút chần chờ, càng nghe con mắt càng sáng rực.

Hắn làm sao cũng có thân phận Tổng trưởng, kiến thức cũng phải có, đương nhiên biết loại hành động thông qua thương đoàn cùng kinh tế, khống chế được Duy Nhĩ Đặc, chỗ yếu duy nhất là phải làm sao đảm bảo khống chế được lòng trung thành của thương đoàn.

Để tránh bị lọt vào chèn ép, chủ nhân thương đoàn cũng không có khả năng cùng một người, mà những chủ nhân thương đoàn đối mặt với tài sản kếch xù, lại có Duy Nhĩ Đặc cường quốc số một này đảm bảo, người hơi chút có dã tâm, đều sẽ vứt bỏ chủ nhân ngày xưa tự mình độc lập.

Cho nên, cũng không phải không có quốc gia nào không nghĩ đến chuyện dùng thủ đoạn này mưu tính Duy Nhĩ Đặc, chỉ là đều không thể đảm bảo thủ hạ trung thành.

Như vậy xem ra, chủ thượng có mật vệ xuất quỷ nhập thần trung thành tận tâm, xác thật có thể đảm bảo cho sự trung thành của thương đoàn, nhìn thương đoàn An Tái Kháng mở rộng đến lớn như vậy, cũng không có người phản bội, có thể biết được tác dụng của mật vệ cỡ nào.

Tương Văn đã tim đập thình thịch, bởi vì dựa theo Tam gia An Tái Kháng phát triển, thật sự rất có thể thông qua thương đoàn, khống chế tất cả cảng khẩu Duy Nhĩ Đặc.

Đã khống chế được cảng khẩu Duy Nhĩ Đặc, thì không khác gì khống chế hoàn toàn quốc gia Duy Nhĩ Đặc.

Một khi đã khống chế Duy Nhĩ Đặc, có được nền kinh tế mạnh mẽ nhất thiên hạ, quần chiến hạm hùng mạnh nhất cùng lục quân xếp thứ hai thiên hạ, đối phó với thiên hạ này giống như một trò chơi mà thôi.

Thiên hạ?

Ngẫm lại trước đây nhằm vào một cái hành tỉnh cũng phải phập phồng lo sợ, lúc ngắm vào một quốc gia một Đế quốc thì càng ăn không ngon, ngủ không yên, hiện tại càng thêm kinh khủng, lại bay lên tới thiên hạ?

Tương Văn rõ ràng, nếu chủ thượng đặt mục tiêu lên mặt này, như vậy mình sẽ phải chịu một thời gian rất lâu ngay cả ăn ngủ cũng không có thời gian nữa.

Nhưng dù là có khổ có mệt hơn thì mình cũng sẽ vui vẻ đồng ý, ai bảo cái từ thiên hạ này mê người như vậy!

- Chủ thượng, hạn chế Tam gia phát triển số lượng thương đoàn, là bởi vì mật vệ không đủ, hiện giờ thuộc hạ dẫn toàn bộ mật vệ hiện có trở lại, có thể phân phối một nhóm mật vệ cho Tam gia, tin rằng số lượng thương đoàn Tam gia phát triển được, sẽ lại tiến lên một bước mới.

Tương Văn vội vàng biểu thị lập trường của mình, tuy rằng hắn là Tổng trưởng mật vệ, nhưng chính hắn không thể đưa mật vệ thành tài sản riêng của mình, chỉ cần có lợi với chủ thượng, hắn sẽ rất vui lòng đưa mật vệ dưới trướng mình giao cho bên ngoài hệ thống mật vệ quản lý.

Khang Tư rất an lòng gật đầu, tuy rằng mình rất tin tưởng chỉ cần ra lệnh một tiếng, tất cả mật vệ đều sẽ phục tùng mệnh lệnh của mình, nhưng Tổng trưởng mật vệ Tương Văn tỏ thái độ như vậy, vẫn để cho Khang Tư thật cao hứng, ít nhất hệ thân tín của mình không có ý nghĩ tranh quyền đoạt lợi.

Khang Tư đang cao hứng, đưa tiến độ hiện nay cùng phương hướng chuẩn bị nói cho Tương Văn biết. Nghe được Khang Tư chuẩn bị bảo trì lãnh thổ hiện tại, sau đó quay đầu xuyên qua rừng rậm Mạn Đặc Tư đến Liên minh Duy Nhĩ Đặc, trên mặt Tương Văn xuất hiện thần sắc chần chờ.

Thấy thần sắc Khang Tư đang hứng thú, Tương Văn không nhịn được nói:

- Chủ thượng, ngài cứ vậy buông tha công quốc Băng Diệu? Thuộc hạ cho rằng, lúc chủ thượng xuất phát từ nơi này, công quốc Băng Diệu đã trở thành hậu phương của ngài, một căn cứ hậu phương quan trọng như thế, làm sao có thể tùy ý để cho các quý tộc này nhìn chằm chằm được chứ?

- Nếu như binh lực không đủ, chủ thượng có thể yên tâm, lần này tới mấy trăm chiến hạm, chỉ riêng đội lục chiến có thể điều ra hai vạn rồi.

Khang Tư lắc đầu, cự tuyệt đề nghị của Tương Văn.

- Chiếm toàn bộ công quốc Băng Diệu, sau đó quy hoạch phát triển ra bên ngoài, ngay từ đầu ta cũng nghĩ như vậy, cũng không phải nguyên nhân không đủ binh lực, mà là bởi tiêu diệt công quốc Băng Diệu rồi, hai công quốc khác ở Tuyết quốc này, tuyệt đối sẽ coi chúng ta là địch nhân lớn nhất.

- Cứ vậy, chúng ta sẽ phải chịu hai công quốc khác đe dọa uy hiếp hậu phương, hoặc là sẽ phải thống nhất toàn Tuyết quốc, cái trước không cần nói, một khi sơ ý, chúng ta mất đi hậu phương kết cục là toàn quân bị diệt.

- Về phần cái sau, không có hơn mười mấy năm, đừng nghĩ tới chuyện an ổn được Tuyết quốc, quý tộc tan tác tuyệt đối sẽ làm cho chúng ta sứt đầu mẻ trán, hậu phương hỗn loạn sẽ không thể nào trở thành căn cứ tiếp viện được.

Nói đến đây, Khang Tư mỉm cười nhìn Tương Văn, muốn biết cái thân tín không gặp một năm này có tiến bộ hay không, có thể đưa ra ý kiến khác hay không.

- A...

Tương Văn sửng sốt một chút, xác thực hắn không nghĩ qua vấn đề này, theo hắn nghĩ hắn không muốn đánh người ta, bọn họ nên ở một bên mừng rỡ cười trộm, nào còn dám ngược lại đi đánh mình chứ.

Nhưng mà Tương Văn đầu óc cũng xoay chuyển nhanh chóng, hắn lật bản đồ khoanh tròn vị trí Tuyết Long Giang một chút.

- Chủ thượng, thuộc hạ cho rằng, chúng ta cũng không cần phải để ý lãnh địa công quốc nào, trực tiếp đánh hạ hết lãnh địa trên bờ Tuyết Long Giang bên này, như vậy chỉ cần lưu lại hơn mười chiếc chiến hạm, chia làm mấy đoàn tuần tra bất kể ngày đêm, sau đó lại đặt binh lực đóng ở mấy vị trí mấu chốt, như vậy có thể thành lập được một hậu phương an toàn rồi.

- Ừm, đề nghị của ngươi cũng tốt, có chiến hạm hỗ trợ, chúng ta hai mặt giáp công, nếu chiến sự thuận lợi, chúng ta có thể trong một thời gian rất ngắn đánh hạ được khối lãnh địa này, để thống nhất một bờ Tuyết Long Giang.

Khang Tư cười nói.

272. Chương 272: Lễ Cưới Xa Hoa (p2)

Biện pháp này cũng không phải Khang Tư chưa từng nghĩ tới, chỉ là trước đây thiếu binh lực, căn bản không cách nào thực hiện được, hiện giờ tới mấy trăm chiến thuyền, còn có hơn mười vạn binh lính tinh nhuệ, có được điều kiện như vậy mà còn không chiếm sông đặt chốt, vậy quả thật đúng là ngu ngốc.

Hiện giờ binh lực tinh nhuệ của Khang Tư bành trướng mạnh mẽ, vốn binh lực tinh nhuệ có ba bốn vạn, lần trước lên ngôi Bá tước phái ra đại quân tiêu diệt quý tộc ẩn binh, chẳng những không tổn thất lớn, ngược lại từ trong tay quý tộc ẩn binh cướp được mấy vạn tinh binh.

Lúc đầu quý tộc ẩn binh còn muốn phản kháng, nhưng thứ nhất là đại quân tới quá đột nhiên, bọn họ phân bố rải rác chỉ có thể đơn độc đối mặt với đại quân, kế đó là các quý tộc ẩn binh dẫn binh tác chiến đột nhiên chết bất ngờ khó hiểu, tiếp theo có mấy quý tộc đến chết không biết hối cải, bị đại quân diệt toàn nhà, các quý tộc ẩn binh cùng binh lính bọn họ lập tức đầu hàng.

Nếu như không phải thế, ngược lại cứ đánh tiếp từng cái, tiêu diệt xong tất cả quý tộc ẩn binh, tinh binh Khang Tư cũng không còn thừa mấy cái trở về.

Ngoại trừ tinh binh của các quý tộc ẩn binh này, Khang Tư còn thường tuyển tinh binh từ vệ đội địa phương, tới hiện tại, rốt cuộc bộ đội dã chiến dưới trướng mở rộng đến sáu bảy vạn.

Hơn nữa binh lính mấy trăm chiến thuyền mang đến, mười vạn đại quân chi thừa chứ không thiếu.

- Chủ thượng, thuộc hạ sẽ phái người điều tra đám quyền quý trên vùng đất này, lần này mang đến ba ngàn mật vệ toàn bộ tản ra ngoài, tin rằng không bao lâu sẽ có thể điều tra rõ ràng binh lực phân bố, quan hệ địch ta của các quý tộc này!

Tương Văn lập tức báo cáo.

Đối với năng lực của mật vệ Khang Tư rất có lòng tin, nhưng không cho rằng khác biệt giữa trời nam đất bắc, mật vệ có thể thoáng cái khắc phục được, cho nên nói:

- Mật vệ ngươi mang đến đều là từ bên ngoài vào, vẫn nên để cho mật vệ học việc do Giáp Nhị huấn luyện, giải thích cho các ngươi một chút phong tục nhân tình, mới làm việc tốt được.

- Rõ.

Tương Văn không nói hai lời gật đầu nhận lệnh.

Tin tức về Bá tước Khang Tư lại một lần nữa truyền khắp Tuyết quốc, các quý tộc hai bên bờ sông biết sự tồn tại của hạm đội khổng lồ, vừa thở phào một hơi, lại một lần nữa trưng binh mở rộng võ trang, tăng mạnh công tác phòng ngự trên bờ sông.

Còn các quý tộc địa phương khác, lại đặt ánh mắt lên trên người một nhân vật phong vân, trong khoảng thời gian cực ngắn trở thành Bá tước, lại mang thân phận hậu duệ vương thất Cổ quốc, có binh lực cường hãn.

Lúc này đây, các quý tộc không giống như lần trước, sẽ nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa Khang Tư hậu duệ vương thất Cổ quốc này lập tức chết ngay, hoặc là lo sợ tên cường hãn này dẫn binh đánh mình, mà tất cả đều thay bằng thần thái hâm mộ khiếp sợ đố kỵ chua chát.

Trấn Thanh Hương và cảng Thanh Hương trong khoảng thời gian này đều đang xây dựng cơ sở rầm rộ.

Đặc biệt bến tàu Thanh Hương, càng thêm vô số tráng đinh, mạnh mẽ khoách trương chỗ cập bến lên con số năm trăm, đương nhiên, giai đoạn hiện tại vẫn đang ở mức có thể dừng thuyền, nhưng mà tốt xấu gì cũng miễn cho hải quân Khang Tư ngày đêm phiêu bạt trên mặt sông.

Sở dĩ có thể mở rộng nhiều chỗ cập bờ như vậy, là do khai phá địa hình khu núi tránh gió mà ra, không thì dựa vào mấy chỗ cập bến bằng phẳng ở cảng Thanh Hương, hải quân Khang Tư có thể bỏ neo bao nhiêu chiếc?

Phủ lĩnh chủ trấn Thanh Hương, hiện giờ hầu như trống rỗng, bởi vì Vô Ưu cung đã xây dựng gần xong, chỉ còn lại chỉnh sửa chi tiết.

Để hôn lễ có thể phù hợp với trường hợp lớn, cho nên phủ lĩnh chủ Khang Tư, đã lục tục dọn sang Vô Ưu cung.

Chỉ là, tuy rằng phủ lĩnh chủ không còn ở trấn Thanh Hương nữa, thế nhưng trấn Thanh Hương vẫn náo nhiệt như cũ, ai bảo nơi này là điểm nối tiếp giữa cảng và Vô Ưu cung.

Người ở khu này, dù là đi Vô Ưu cung hay đi ra bến cảng, đều phải trải qua trấn Thanh Hương, có thể không náo nhiệt sao?

Mấy ngày này, trấn Thanh Hương quá sức náo nhiệt, đội xe ngựa thật dài, từ bến tàu đi qua trấn Thanh Hương đến Vô Ưu cung.

Những xe ngựa vừa to vừa nặng này, để cho người trấn Thanh Hương đều bàn tán xôn xao, mà đám mật thám hết sức hứng thú với Bá tước Khang Tư này, toàn bộ đều chen lấn trong đám người vểnh tai lắng nghe.

Những mật thám này đều ăn mặc thành bộ dạng ông già bà lão, sở dĩ hóa trang như vậy cũng là không còn cách nào khác, ai bảo nam nữ trai tráng thanh niên trấn Thanh Hương đều bị bến tàu cùng Vô Ưu cung tuyển đi không còn, có thể nói ngoại trừ thương gia đi ngang qua, trên trấn không còn có thanh niên khác.

Mật thám lấy bộ dáng thanh niên đi trên trấn hỏi thăm bậy bạ, vậy thật là muốn chết mà.

- Ta nói, mấy chiếc xe ngựa này là cái chuyện gì vậy? Nhìn bộ dáng mấy chiếc xe ngựa này kéo, có nặng có nhẹ cả.

Một bà cô cư dân trong trấn rất hiếu kỳ hỏi tỷ muội bên cạnh.

- Ha ha, bà hỏi người khác không chắc biết được, ông nhà ta vừa vặn phụ trách vận chuyển ở bến tàu, có người nói những xe ngựa này vận chuyển, đều là đồ cưới của hai vị Bá tước phu nhân đó.

Một bà cô có chút đắc ý nói.

- Ồ, đây là bao nhiêu chiếc xe ngựa chứ, dù là đồ cưới phu nhân Công tước cũng không nhiều như vậy được?

- Cái này tính là nhiều sao? Có người nói Bá tước phu nhân mỗi người đều có mười thuyền đồ cưới, hơn nữa bỏ vốn lớn nhất, chính là Bá tước đại nhân của chúng ta!

- Một trăm thuyền rượu ngon, một trăm thuyền thức ăn ngon, còn có hơn mười thuyền đồ dùng hôn lễ, chỉ riêng đầu bếp mời từ Duy Nhĩ Đặc đã có hai ba trăm người rồi, hôn lễ Bá tước chúng ta, chắc chắn là hôn lễ long trọng nhất Tuyết quốc từ trước tới nay!

- Bá tước kết hôn, bà hưng phấn như vậy làm gì chứ?

Một bà cô hiếu kỳ hỏi.

- Hả, lẽ nào bà không biết sao? Tiệc cưới của Bá tước đại nhân phải là đại tiệc! Biết đại tiệc bao gồm người nào không? Ngoại trừ quan viên quý tộc và toàn thể nhân viên quân chính ra, còn bao gồm tất cả cư dân ở trấn Thanh Hương cùng cảng Thanh Hương! Nói cách khác mấy người như chúng ta đây, đều nằm trong phạm vi đại tiệc!

- Trời ạ! Chúng ta cũng có thể tham gia tiệc cưới của Bá tước đại nhân? Trời ạ! Vậy chẳng phải có thể ăn được mỹ vị chỉ có quý nhân mới được thưởng thức?

Vừa nói chuyện bà cô kia vừa liều mạng nuốt nước bọt.

Mấy bà cô xung quanh nghe được đắc ý nói:

- Các bà không chú ý sao? Hôn lễ là đặt ở hai tháng sau, cũng là cử hành ngày một tháng bảy, tiệc cưới đương nhiên là ngày đó, có người nói tiệc cưới này phải cử hành liên tục một tuần lễ đấy!

- Oa, đến lúc đó cả nhà ta sẽ bỏ ăn một ngày, sau đó ăn liên tiếp cả bảy ngày!

- Hu hu, sống trên đời mấy chục năm, cuối cùng cũng có cơ hội ăn được một bữa, cũng là Bá tước đại nhân rộng lượng hào phóng mà!

Mấy tin tức này, lập tức truyền khắp toàn bộ Tuyết quốc, phần lớn mọi người đều tán thưởng hâm mộ Khang Tư có được tài lực hùng hậu.

Đến lúc này, sẽ không còn ai coi Khang Tư như là một người thừa kế Cổ quốc nghèo khó nữa, mà cho là người thừa kế Cổ quốc này đi ra ngoài kiếm được nhiều tiền, lúc này mới chạy về chuẩn bị phục quốc.

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, có tiền tới mức này, không phải vì một lý tưởng vĩ đại, ai lại muốn chạy tới sinh hoạt ở cái Tuyết quốc cái gì cũng không có này?

Đã biết Khang Tư tài đại khí thô, nhìn dòng xe ngựa rồng rắn kéo dài đến các nơi, cũng không có người để ý.

Đương nhiên cũng có một chút mật thám cẩn thận len lén lên xe ngựa coi thử, nhưng đi xuống rồi chỉ có thể căm giận mắng Khang Tư có tiền, lại lấy nguyên liệu tốt như vậy, mở tiệc chiêu đãi binh lính thấp hèn - chỉ riêng chi phí nguyên liệu này, cũng đủ để nâng chức mười cái đại quý tộc rồi!

Xe ngựa chen chúc trong lãnh địa Khang Tư, mãi cho đến tuần cuối tháng sáu mới bắt đầu giảm xuống.

Mọi người đều biết hôn lễ sắp cử hành, còn các doanh trại đóng ở các nơi cũng bắt đầu trang hoàng, sĩ quan các nơi hô hào, binh lính đều lau chùi binh khí, chỉnh sửa lại hành trang của mình.

Tất cả những chuyện này không khiến người khác quan tâm chú ý, bởi vì sĩ quan chỉ yêu cầu binh lính dùng bộ dáng tốt nhất, tham dự hôn lễ của Bá tước đại nhân.

Ngày một tháng bảy cuối cùng cũng tới, cung điện to lớn được trang hoàng lộng lẫy, dưới nước hồ xanh biếc chiếu rọi, có vẻ càng thêm hùng vĩ, tráng lệ nguy nga.

Toàn bộ quan viên văn chức Khang Tư lĩnh, đã mang theo người nhà, vừa du ngoạn ở các khu vực được mở trong Vô Ưu cung, vừa chờ đợi hôn lễ cử hành.

Phần lớn thị nữ mới tinh vừa đào tạo ra vội vàng chạy quanh Vô Ưu cung, nếu không phải phụ trách bưng trà rót nước, thì là canh chừng các khu trang hoàng, vệ binh cũng mặc trang phục mới tinh, vỏ đao sáng bóng, bộ dáng hùng dũng đứng yên như một pho tượng.

- Hì hì, lĩnh chủ đại nhân của chúng ta thật đúng là lợi hại mà, thoáng cái một lần liền cưới hai người vợ, hơn nữa lại không phân biệt lớn nhỏ, hai người đều là Bá tước phu nhân.

Quý phụ nói lời này thấy đám bạn nữ mỗi người đều lộ ra ánh mắt khó hiểu, suy tư một chút, trong lòng chợt cả kinh.

Quý tộc Tuyết quốc đa phần đều chỉ có một vợ, thế nhưng tình phụ lại rất nhiều, mình nói như vậy có chút coi như Bá tước vi phạm quy củ. Nguồn truyện: Y

Điều thứ hai càng đáng sợ hơn, hai Bá tước phu nhân, nói cách khác con cái các nàng đều là con trưởng danh chính ngôn thuận, tương lai tranh vị có khả năng còn lớn hơn các quý tộc khác, mà vấn đề như vậy càng không phải mình nói được.

Quý phụ này vừa chuyển mắt, lập tức nói tiếp:

- Cũng không biết lúc động phòng, Bá tước đại nhân là hai người cùng lên hay là mỗi người một vòng nữa.

Lời vừa nói ra, vốn các phu nhân đều có ý muốn rời đi, lập tức thay bằng một bộ thần sắc nhiều chuyện, nhỏ giọng thì thầm chuyện lẽ ra nên nói trong phòng the. Nhìn một màn như vậy, quý phụ kia mới hoàn toàn thở ra.

Không nói mấy quý phu nhân tụ năm tụ ba, cách đó không xa vẫn có quý phu nhân không rời xa chồng mình, quan sát xung quanh một chút, hỏi người chồng:

- Anh yêu, sao lại không thấy được một sĩ quan cao cấp nào vậy?

Người chồng kia cẩn thận thưởng thức một ngụm rượu ngon trong tay, sau đó không để ý nói:

- Không cần nói sĩ quan cao cấp, ngoại trừ bộ đội nội vệ canh giữ Vô Ưu cung ra, các sĩ quan trung tầng ở bên ngoài cũng không có ai tới.

- A, sao lại như vậy được? Lẽ nào Bá tước đại nhân lại muốn có một yến tiệc chiến trận nữa?

Quý phu nhân kia há to miệng giật mình nói.

Lần yến tiệc trước đại quân Khang Tư đột nhiên xuất động, đánh quý tộc ẩn binh trở tay không kịp, truyền ra bên ngoài được xưng là yến tiệc chiến trận.

Đương nhiên, lời này chỉ ở truyền lưu trong hệ thống Khang Tư, bên ngoài còn không coi chuyện xảy ra lần đó là một vấn đề gì.

- Lớn tiếng như vậy làm gì? Không biết dùng quạt che lại sao? Hiện tại cô là phu nhân Tước sĩ, không phải như bà nông dân! Đừng làm mất mặt!

Người chồng bực bội trừng mắt vợ mình, thấy vợ mình lập tức rút quạt ra che lại nửa mặt, mới có chút khoe khoang khoác lác nói:

- Lần trước là yến tiệc đăng vị, cho nên làm một lần yến tiệc chiến trận coi như tạo ra uy phong, thế nhưng bây giờ là hôn lễ của Bá tước đại nhân! Lấy tiệc cưới làm một cái yến tiệc chiến trận khẳng định không thích hợp, những người này không tới, ta xem chừng là Bá tước đại nhân để bọn họ đại biểu Bá tước mở tiệc chiêu đãi binh lính mà thôi.

Quý phu nhân vội vã gật đầu nói:

- Cái này cũng đúng, hôn lễ thấy máu thì không tốt.

Người chồng kia trầm ngâm một chút đột nhiên trở miệng lật lọng:

- Nhưng mà nói cũng không chừng, ý đồ của Bá tước đại nhân, mấy người chúng ta không thể suy đoán được!

- Không phải chứ? Lẽ nào Bá tước đại nhân thật sự muốn làm một lần yến tiệc chiến trận nữa?

Quý phu nhân cũng không phải thật ngốc, chồng mình ở hậu cần phụ trách lương thực đột nhiên đổi ý, lập tức biết được chồng mình phát hiện được một chút tình huống, mới có thể nói như vậy.

Người chồng trừng vợ mình:

- Đừng lắm miệng, không liên quan thì đừng nó nói, tuyệt đối là tìm chết!

Một câu này làm quý phu nhân sợ đến lập tức lấy quạt che miệng lại gật đầu không ngừng.

Còn lúc những thần dân dưới trướng Bá tước Khang Tư này đang trò chuyện đủ loại đề tài, một chỗ trong đại sảnh nội đình Vô Ưu cung, hai nàng Ngả Lệ Ti, Y Ti Na đứng song song cách nhau mấy thước.

Bên cạnh hai người đều vây quanh một nhóm thị nữ cùng thợ hóa trang đang chỉnh tóc chỉnh trang phục cho các nàng, còn đối diện bọn họ là một chiếc gương ba mặt, từ các góc độ bày ra dung nhan các nàng.

Các bạn nữ thiếp thân do các nàng dẫn theo từ phủ Đại Đô đốc, lại líu ríu trêu ghẹo.

Ngả Lệ Ti vẻ mặt tươi cười hạnh phúc, nhìn nhìn chiếc gương biểu diễn tư thế dung mạo của mình, đồng thời không ngừng hỏi ý kiến thị nữ.

Y Ti Na lại mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng đứng ở nơi đó tùy ý để thợ hóa trang an bài, nhưng mà nhìn nàng giống như kẻ trộm thỉnh thoảng liếc nhìn mình trong gương, là biết ngay nàng cũng rất lưu ý thời khắc này.

Bận rộn một trận, thợ hóa trang hai bên đều thu hồi công cụ, thị nữ chờ một bên liền chạy vội ra ngoài, chỉ chốc lát sau, một hồi tiếng kèn dài vang vọng Vô Ưu cung, hai mỹ nữ mỹ lệ làm người ta động lòng, thân thể cùng lúc chấn động, biết đây là tín hiệu hôn lễ sắp cử hành.

Hai người nhìn nhau đánh giá đối phương, trong lòng không nhịn được tán thưởng đối phương xinh đẹp, chỉ là lúc này, hai người đều không có ý muốn nói gì.

Ngả Lệ Ti lẳng lặng nhìn ngoài cửa, Y Ti Na lại cúi đầu lẳng lặng nhìn góc váy mình.

Một trận bước chân chỉnh tề vang lên từ xa đến gần, trong lòng hai người run lên: Tới rồi. ”

273. Chương 273: Tâm Tư Nữ Nhân (p1)

Nghe được tiếng kèn, những người đi dạo gần Vô Ưu cung, lập tức vội vàng chạy nhanh tới quảng trường trước Vô Ưu cung.

Mà từ trước lúc tiếng kèn lệnh vang lên, trên quảng trường đã sớm đứng đầy nội vệ mặc trang phục mới tinh, còn Tương Văn xinh đẹp đến mức gần như yêu quái, đang bận rộn chức trách tuần tra xung quanh.

Ở trong lòng Tương Văn, ngày hôm nay là chuyện tốt của chủ thượng nhà mình, nếu có người dám cả gan gây chuyện, hắn tuyệt đối sẽ vui lòng rút gân lóc xương hủy nhà diệt tộc đối phương.

Các quý tộc trên quảng trường, nhìn thấy Tương Văn lập tức lộ ra dáng cười nịnh bợ cung kính, nhường đường cho mỹ nhân xinh đẹp này đi qua.

æ®B pÈB +€B i?•M iQM i?B T i?•M +O E? M; hQ KÈB tm'i ?B M M¨v- imv `^M; F?-
M¨Q- i? M?QM; M;QÌB +¦ K„i ç m ?B m çQÊ+- +€B K„ M?•M i?Q¢i M?bM v m çB m
K) M?'i iQ¨M [m•M E? M; hQ5

*?d +–M M?bM i?'v ?„M K'i i?ÌB ;B M K°i im–M- K°i M;QÌB K°i FB K- HB M / /¨M; c
pä HU+ K¢M? M?'i iQ¨M [m•M E? M; hQ- p"v i?b [m€ `ä ``¨M; `²BX

J¨ F?B M +?Q i`QM; HÁM; ç€K [mv M [mw `mM bÊ- b m F?B +€B v m [m€B M¨v tm'
iS+ H"T ` ? B i´ +?S+X

J°i +€B H¨ ? i?®M; M°B p +?mv M K¬M T?K i`€+? +¬M; i€+ #ªQ p - F?€+ #B i pÈB
ç°B HoM? +?OX J°i +€B H¨ ? i?®M; K"i p +,M #ªM F?¬M; #B i H¨K ;b- K¨ M;QÌB T
M;?2 i M ç½ #B i `'i [m M i`¼M; M¨v- +?QM? H¨ +€B hQÆM; o,M v m çB m FB X

> B ? i?®M; K"i p - M°B p M¨v imv `^M; F?¬M; M¦B `ä +?S+ M,M;- M?QM; M;QÌB +
? i?®M; ç†+ pK T?K i`€+? i`U+ iB T pÈB E? M; hQX L¦B +€+? F?€+- +€B hQÆM;
#'i Hm"M [m M pB M [mw i°+ M¨Q M?bM i?'v ç–m KK+ ç†+ pK +¦ i? iMv i?ÌB /šM iI
i`W M`M? #Ê i?b +ÁM i? M¨Q M[\

hQÆM; o,M KdK +QÌB ;"i ç–m iÄ w pÈB M?[M; M?•M p"i ?¨M? H pÈB KbM?- imv `^
+?9i +SM; M;„+- imv `^M; `'i F?¬M; [m2M- M?QM; hQÆM; o,M pšM T?ªB ûT KbM?

>„M F?¬M; Km®M i`QM; M;¨v pmB +O +?O i?QÊM;- pšM K M; K°i #° K†i +QÆM; i
M¨Q H¨K ?ÄM; F?¬M; F?Q M;¨v pmB M¨v çQÊ+X

•M? K†i i`ÌB +kM; F?¬M; +?B m `¼B i`U+ iB T- F?Q i`ÌB +kM; `'i i`QM; H¨M? F?Q

*€+ [mv M [mw +kM; F?¬M; M¦B ;b- +?d /U i?2Q i?•M T?"M çŠM; +'T + Q i?'T- t T
? B # M [mªM; i`QÌM; #¨v ç–v çB K i•K `QÊm M;QM M?QM; F?¬M; K°i B /€K +?¢K

L?[M; [mv M [mw M¨v çSM; M; v M;„M- T?Q b m H¢B i? K K°i M?¦K M;QÌB- ç m H
F?¬M; +¦ iQÈ+ p` [mv M [mw- M?bM #° /¢M; ;Á #¦ +O #¼M ?¼ i?b #B iX

*m®B +MM; H¨ K°i #B M M;QÌB iÈB /U H - H¨ ç¢B #B m +€+ i?QÆM; çQ¨M +¬M; ?'
M;QÌB M¨v /€M; p i?ª HÄM; ?ÆM +€+ M?•M pB M FB - M?QM; t T ?¢M; [mv M HU+
+m®B +MM;X

æQÆM; M?B M- M?[M; M;QÌB M¨v ç m F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i¢Q [m M ? pÈB E? M;

hmv `^M; Î # M M;Q¨B #¼M ?¼ +¦ i? /U p¨Q [m M pB M +'m F i [m M ? - Î K°i b®
M?QM; Î i`QÈ+ K†i [m•M +?O E? M; hQ M¨v- #¼M ?¼ +?d +¦ i? H¨K K°i i–M; i?'T F

æ¦ +kM; H¨ Hw /Q +Æ #ªM pb b Q iW i`QÈ+ iÈB M v i?QÆM; M?•M Hm¬M Km®M H"
T?–M ç€K i?QÆM; M?•M +¦ [m M ? pÈB E? M; hQ- çQÆM; M?B M çSM; M; M; ?¨M

hQ¨M #° M?[M; M;QÌB M¨v iB M p¨Q [mªM; i`QÌM;- ç°i M?B M T?€i ?B M K'v M;QÌB
? B T?–M- Î ;B[H¢B /¼M ` K°i +QM çQÌM; `°M; K'v +?K+ i?QÈ+X J¼B M;QÌB ç
çQ€M- H) M¨Q +¬ /•m Km®M iB M p¨Q o¬ Pm +mM; iW # M M;Q¨B\

L?QM; #¼M ?¼ T?€i ?B M ` KbM? bmv çQ€M b B H–K- b m K°i ?²B iB M; #QÈ+ +?
i` M; T?K+ i`„M; imv i- i` M; bS+ p¨M; FBK- ? ibS+ ?Q H #QÈ+ ` - b m ç¦ M? M?
/¨B iW +Y +?QM? çB M o¬ Pm +mM; ç M [mªM; i`QÌM;- i?Q€M; +€B # Q p•v iQ¨M |

G¢B K°i ?²B F M H M? p M; H M- b m ç¦ iW i`QM; +?QM? çB M p M; H M K°i ?²B +?
i?2Q iB M; +?m¬M;- K°i KMB ?QÆM; H"T iS+ t¬M; H M KkBX h`QM; H9+ K¼B M;Q
i?B m M[€Q i`„M; KªM? K B M?m K„ M?Q HQÈi ` M;Q¨B +?QM? çB M- iB T i?2Q
i`„M; t¦ - #` K°i KªM? HK i`„M; +?2 H¢B ;QÆM; K†i- i`QM; pÁM; p•v +€+ i?` M[#Q
G hB p¨ u hB L ;B®M; M?Q K°i +QM `®B #` M;QÌB i FûQ /•v- +?`m +€+ i?` M[+?
p[M; i` M #"+ i? M; p¨Q +?QM? çB M- +€+ M¨M; KÈB +¦ i•K ibM? [m M b€i #®M T?

h` M [mªM; i`QÌM; /¨v ç†+ M;QÌB- tmM; [m M? H¨ #BM? H M;?B ,M K†+ ?Q H - #
+kM; F?¬M; i?m ?9i €M? K„i +O +€+ M¨M;X S?€i ?B M iQ¨M i`QÌM; +kM; F?¬M;

Km®M ;†T- ? B K„ M[F?¬M; M?`M çQÊ+ M?Qm K¨v H¢B- M;QÌB t2K H # M /QÈB
M¨Q +¦ +?mv M +¬ /•m tm'i ?B M K°i KbM?- K¨ +?9 ` H¢B F?¬M; i?'v #¦M; ç•m- H)
M?B M ç´B w ? v +¦ +?mv M i`¼M; ç¢B M¨Q ç°i M?B M T?€i bBM?X

GÁM; iÁ KÁ M?B m +?mv M M´B H M- K¼B M;QÌB ?"M F?¬M; i? H"T iS+ i?ªQ Hm"M
Î i`QÌM; ?ÊT M;?B K i9+ M?Q i? M¨v- +?ŠM; F?€+ M¨Q çQ ç–m KbM? +?Q M;QÌB
i?"i H¨ +?ÆB F?¬M; M´BX æ†+ #B i i?'v #° /€M; #bM? ioM? +O +€+ p #BM? +MM
/€K çSM; ` H¨K +?BK ç–m ç¨M M[X

> B M¨M; L;ª G hB- u hB L +kM; M? M? +?¦M; F?¬B T?K+ H¢B #bM? ioM?- H¨K ` i
hQ F?¬M; +¦ F?ª M,M; H•K i`"M HMB #QÈ+- ?ÆM M[E? M; hQ +kM; F?¬M; T?ªB K
F?ŠM; ç`M? H¨ i`bM? iU ?¬M H M¨v +ÁM +?Q iÈB HQÊi +?9 ` H M b•M F?'mX

L;?o iÈB +¬ /•m ç½ çSM; i`QÈ+ K†i M;QÌB i - +?9 ` +ÁM F?¬M; tm'i ?B M- L;ª G
M?`M çQÊ+ ;?B ?"M H M M;QÌB T?K i`€+? H +QÈB @ M h€B E?€M;X

L;QÌB i`QM; [mªM; i`QÌM; +?`m €T HU+ K°i ?²B- imv F?¬M; /€K H M iB M;- M?QM
çQÊ+ iU M?B M K°i +?9i- K¨ iB T i?2Q ç¦- t t ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; p¦ M;U

J¼B M;QÌB H"T iS+ [m v ç–m M?bM H¢B- ç M H9+ M¨v- K¼B M;QÌB +kM; #B i +?9
;B€+ M¨v- K¼B M;QÌB ç m +ªK i?'v [m€B H¢- +¦ +?9i ;B®M; M?Q i"T [m€M ;ª +?9 `

hB M; p¦ M;U +¨M; M;¨v +¨M; HÈM- K°i çQ¨M F} #BM? iQ¨M i?•M i` M; T?K+ imv
p•v [m M? K°i F} bo iQ¨M i?•M [m•M T?K+ K¨m ç2M- +QÐB K°i +QM M;U ç2M imv
M;QÌBX

J¼B M;QÌB Î ç•v ç m i?'v çQÊ+ ;QÆM; K†i F} bo €Q ç2M FB X L;m²M,

L?bM `ä +?9 ` iQ¨M i?•M pä i` M; ?¢M; M†M; iÈB i? K ;B H +QÈB- ç b® K¼B M;

hmv `^M; +?9 ` mv T?QM; HšK HB i- F?Q i? #WM; #WM;- M?QM; #° /€M; mv pä
M?Q +?9 ` b„T F i?¬M b Q\

L m M?Q F?¬M; T?ªB F} #BM? çB +MM; tmM; [m M? E? M; hQ H¨ #BM? H M;?B- M
;BÌ iQ¨M [m•M ç m ç M; +?Ì iB + +QÈB- bÊ `^M; K¼B M;QÌB Î ç•v ç m b) +?Q `^M
E? M; hQ HB M /šM #BM? tm'i +?B M M; vX

> B ç¢B K„ M[K'v M;¨v M v ç m #` H +QÈB +?B K ? i ç–m ¦+- M?bM i?'v E? M; hQ
+?'M ç°M;- +€B Q M ;B M¨v b) F?¬M; T?ªB KQÊM H9+ F i ?¬M pÈB KbM?- M?•M +

hmv `^M; F?¬M; M;¢B E? M; hQ HÊB /KM; KbM?- M?QM; M m [mª i?"i M?Q p"v- H
M¨v b) #B M b„+ `'i M?B mX

hB m *–K M;QÌB v m /'m +O M h€B E?€M; ç²M; i?ÌB +kM; H¨ T?K /•m +O u hB L +
i?Q M?¨ KbM? ?B M ;BÌ HQ H„M; +€B ;b- /U b€i iÈB i`QÈ+ H2M HûM M¦B,

@ sBM iB m i?Q v M i•K- E? M; hQ ç¢B + imv i ç®B b) F?¬M; `ÌB F?ÄB i`QM; ç K

u hB L F?¬M; F?ÄB K†i çÄ YM; H M- +¦ +?9i M;QÊM; M;MM; tb K°i iB M; M¦B,

@ L¦B +€B ;b p"v +?SX

E?¦2 K„i u hB L tmv M i?'m [m F?,M +?2 K†i HB + M?bM b M; L;ªB G hQ # M FB
æ¢B +kM; ç M; F?2 F?) M¦B M?Ä +MM; L;ªB G hB- HB M #B i #¼M M;QÌB FB +?
L;ªB G hB `'i M?B m +?mv MX

æQÆM; M?B M- bÊ `^M; ç•v +kM; H¨ /Q +€B h´M; +?d ?mv ?¬M H M h€B E?€M; F

>B m çQÊ+ çB K M¨v- u hB L F?¬M; F?ÄB v M HÁM;- v M H†M; M?bM E? M; hQ +

L?bM E? M; hQ F?¬M; +–M +® w #B m ?B M- HÆ ç½M; +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i T?€
M i`QM;- u hB L F?¬M; F?ÄB +ªK F?€B i?"i M?B m- F?¬M; M?`M çQÊ+ M?È iÈ
çQÊ+ E? M; hQX G9+ ç¦ ?„M +?d H¨ K°i iB m #BM?- #ÎB pb +Sm çQÊ+ +¬M; +?9 H

?Q¨M; +mM;- M;?o ç M F?B T bÊ +MM; iS+ ;B”M F?B ?„M /MM; +¬M; H Q #B i `ä +
ç´B H’v [mv M ç¼+ b€+?- H9+ ç¦ +ÁM iQÎM; `^M; ?„M +® wiB T +”M KbM? M[+?S

L?È ç M ?bM? /¢M; ?„M +?,K +?9 ç¼+ b€+?- M;?o ç M ?„M bm’i HoM? #° ç°B +?”K
ç°i M?B M K’i iQ+?- H9+ ç¦ i•K ibM? K¨ KbM? K¢M? K) FB K +? ç°i M?B M #°+ T?
çQÊ+ i?U+ i•K +O KbM?- +?d H¨ H9+ ç¦ KbM? +?Q `^M; KbM? M;?o M?B mX

L?QM; F?¬M; M;Ì iÈB- +€B M;QÌB F?B M KbM? HQ H„M; M;¨v ç K H¢B +¦ i? b®M
HU+ +¨M; i? K ?MM; K¢M?- i?”i H¨ F?¬M; B +¦ i? M;Ì iÈB K¨5 uhB L M;?o ç M
+?mv M bmv M;?o- ç°i M?B M wi?S+ çQÊ+ +€B iQM M;QÐM; i M pÐ +O KbM?- M
pÈB KbM? FB - ? v H¨ KbM? F?¬M; M M HB M HKv ç M E? M; hQ- #ÎB pb +€B i?
F?¬M; #Ä [m +?Q KbM?X

*?d H¨ E? M; hQ K¢M? K) H¨K +?Q KbM? i?’v çQÊ+ ?v p¼M;- KbM? b) F?¬M; # Q
ibM? +ªK +?•M i?¨M? Mk - +€B HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q +¬ ?²M /½ [m, ç2Q #€K FB - M
ç`M? T?ªB /B i pQM;- M?Q p”v Î +¢M? M;QÌB •m v K çB ç M /B i pQM; +kM; H¨ K°i

L?bM E? M; hQ +¨M; M;¨v +¨M; ;–M- uhB L +„M K¬B- M¨M; [mv i ç`M?- pb ?¢M
F?¬M; M;¢B M¦B +?mv M pÈB i? HU+ i¬M ;B€Q +QÌM; ç¢B FB 5 æ +?Q #¼M ?¼
ibM?- K°i F?B çB M +m²M; +€B ;b +kM; +¦ i? H¨K çQÊ+5

L;ªB G hB +¦ +?9i bB K M?bM E? M; hQX

*ªK ibM? +O M¨M; pÈB E? M; hQ +¦ K°i i?ÌB ;B M ? i bS+ T?S+ i¢T- E? M; hQ +S
[m•M- Î +?mM; +MM; KbM? i`QM; K°i i?ÌB F€ M;mv ?B K- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M
#BM? /kM; +ªK ?–m M?Q F?¬M; ;b F?¬M; H¨K çQÊ+ M¨v- +?QM? KbM? F?¬M; Km
+?QM? i``- F?B ç¦ i?”K +?Q +ÁM bmv M;?o #²B /QÐM; E? M; hQ i?¨M? i?•M pQÆM

L; v F?B F ?Q¢+? +O KbM? ç M; iWM; #QÈ+ ç M i?¨M? +¬M;- F?¬M; B M;Ì çQÊ-
[m•M ç°i M?B M K’i iQ+?X

a m F?B K’i çB E? M; hQ- KbM? +?d H¨ i?’i H¢+ K°i ?²B- M¦B i?”i ` - H9+ ç¦ i?”i H
F€ #B i?QÆM; ;b- +?Q M M M?bM i?’v i?–M ibM? #B i?QÆM; +O uhB L - +?QM?
F?¬M; i? K ç w M[X

L; v +ª ç¢B i?–M [m M uhB L +kM; +QB i`¼M; E? M; hQ- +€B M¨v M¦B `ä €M? K„
tm’i- p T?–M ibM? v m\ G9+ ç¦ KbM? ?Q¨M iQ¨M #` F?€i p¼M; M„K ;B[[mv M HU+
HoM?- F?¬M; i? K HQm wiÈB M¦5

*?d H¨ b m ç¦ HB M iK+ tªv ` +?mv M- H¨K +?Q +ª i? +K+ çB i?2Q T?QÆM; ?QÈM
+? - M¶ HU+ +O KbM? M?Q t•v H•m ç¨B i` M +€i- K°i +QM b¦M; M? M?¨M; HB M P
i?”K +?Q KbM? +ÁM +?Q T?ªM SM; H¢B i?b ç½ i M pÐ `²BX

æ–m iB M H¨ +€+ MÆB ç°i M?B M M?ªv ` +„i ç’i ç°+ H”T tQM; #€ +?O- iB T ç¦ H¨
;B€Q- ç°i M?B M #¢B H° /½ i•K +?QM? i`` i`„M; i`ÊMX

L m M?Q F?¬M; T?ªB uhB L ?¶ i`Ê- bÊ `^M; +?QM? M¨M; ç½ i`Î i?¨M? K°i +QM `®
#` ç2K ;ä i`®M; `²BX

*?d H¨ HB M iB T T?ªM #°B- F?B M M¨M; K’i çB HÁM; iBM pÈB #’i F€ M;QÌB M¨Q- i
+ª uhB L - +?m˜M #` KQÊM /MM; K„ K¢Q p¨ i?•M i? +O M¨M;- ç´B H’v ç¢B [m•M +

L m M?Q F?¬M; T?ªB hY h•K [m®+ #¢B H° /½ i•K- M m M?Q F?¬M; T?ªB ;†T çQÊ
KbM? b) FûQ uhB L tm®M; pU+ b•m ç` M;K+X J v K„M- pB + M¨v +kM; F?¬M; tªv
F?ŠM; ç`M? b) +?bK ç„K i`¼M çÌB i`QM; ç` M;K+ K½B K½B F?¬M; M´B H M çQÊ+

L;?o ç M M h€B E?€M;- L;ª G hB F?¬M; F?ÄB M;?o iÈB H9+ ç¦ KbM? pb +€B i•K
i?’v i? M- M¨M; H¢B p¼M; iQÎM; /MM; i?•M i? KbM? /K ?Q†+ M h€B E?€M; T?K+

*kM; K v H¨ M h€B E?€M; +,M #ªM F?¬M; ç M¨M; p¨Q K„i- F?¬M; i?b ?B M ;BÌ M¨
•K i?–K ?®B ?”M- +?d +¦ i? i`WM; K„i M?bM uhB L ;ª +?Q E? M; hQX

L?QM; K¨ M¦B H¢B +kM; H¢- b m F?B ;†T M h€B E?€M;- iB T ç¦ ;†T H¢B E? M; hQ
+O E? M; hQ +kM; ``'i F?ª [m M- /K+ p¼M; T?K+ [m®+ +O M¨M; p®M ç½ /–M M;m
H–M M[X

*?QM? M¨M; imv #B i H¬B FûQ E? M; hQ ç½ F?¬M; +¦ HB M ? ;b pÈB E?B >²M; |
pkM; H–v H¨ ``'i F?¬M; ? v- i? M?QM; H¢B F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ +?QM? KbM?X

kd9X *?QÆM; kd9, h•K hQ L[L?•M UTkV

*?d H¨ L;ª G hB M? M? +?¦M; T?€i ?B M- M¨M; /•v /Q T?K+ [m®+- Î i`QM; ? i?®
F?¬M; çQÊ+ ?Q M M;? M?- H9+ ç–m M¨M; +U+ F€ T?šM M°- M¨M; H¨ M[pQÆM; K
M¨M; M?Q p”v +?S\

a m M;šK H¢B- M;QÌB i +MM; M;QÆB F?¬M; +¦ K°i +?9i [m M ? M¨Q- p¬ /mv M p
+?Q M;QÆB +?S\ >ÆM M[/M H¨ M¨M; ;B Q i?•M t€+ +?Q E? M; hQ ?QÎM; /KM;-
+?9 K'i MQÈ+ +¦ i? ç€M; ;B€ K'v i, FBK i \ æ€M; ;B€ ?ÆM KQÌB +QM b® bBM? K

.mM; M? M +¦ tBM? ç T +?d +–M F?¬M; K ?Q†+ çQÊ+ [m•M +?O- +?d H¨ i?S iMv
i?¬BX J¨ iU M¨M; +kM; #B i- M;QÌB M?Q E? M; hQ- imv i ç®B b) F?¬M; ç w- K¨ H
#ÎB pb M[b„+ K¨ ?v bBM? M?B m M;QÌB M?Q p”vX

æ®B pÈB M;QÌB M?Q E? M; hQ- M¨M; i?”i F?¬M; #B i M M #°B T?K+ ? v iS+ ;B”M

G9+ M¨M; ?B m çQÊ+ K°i +€B / M? ?B m +¬M; +?9 F?¬M; ç€M; K'v ç²M; iB M- pb
ç˜v M?B K pK T?K+ [m®+ H M M;QÌB E? M; hQX

E€ i?”i M¨M; #B i- E? M; hQ F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç†+ T?€B #BM? HU+ çB T?K+ [m®
+€+? [m€ t - M?QM; pb +€B +È HW M;QÌB /®B KbM? M¨v- ç +?Q M¨M; +¦ i? #m¬M
i?K bBM? ?Q¢i #bM? ioM?X

Í i`QM; +ªM? bBM? ?Q¢i M¨v- M¨M; +?Q ``^M; +ªK ;B€+ +O KbM? pÈB E? M; hQ ç½
HQ¢B +ªK ;B€+ i`W E? M; hQ ` F?¬M; B +¦ i? +?Q M¨M; çQÊ+X

L¨M; iBM iQÎM; ç•v F?¬M; T?ªB H¨ v m- bÎ /o M¨M; +ÁM /•v /Q pÈB E? M; hQ- M;Q
+¦ M;QÌB M¨Q +¦ i? ç M¨M; +QB i`¼M; ` - +¨M; M?B m ?ÆM H¨ pb i` M? ;B¨M? / M
F?B M¨M; +?Q ``^M; M;¨v [m M;¨v M?Q i? - ç°i M?B M iBM iS+ E? M; hQ #` pÁB `²I

G9+ ç¦ i•K ibM? i M pÐ ç M¨M; ?B m çQÊ+- +ªK ibM? +O M¨M; pÈB E? M; hQ t€-
+?'i ç M M¶B K'i çB E? M; hQ- M¨M; b) F?¬M; +ÁM KK+ iB m bBM? i²M M[X

L m M?Q F?¬M; T?ªB +¦ hQÆM; o,M F?mv M ;BªB M OB- ç²M; i?ÌB M¨M; +kM; F?¬M
hQ i M pÐ M?Q i? - +?Q M M KÈB b®M; iB T M?Q K°i +€B t€+ F?¬M; ?²MX

hmv M?B M +kM; K v H¨ M?Q p”v- F?¬M; i?b M¨M; b) F?¬M; +¦ çQÊ+ ?¢M? T?9+ M;
T?–M ?¢M? T?9+ M¨v +kM; F?¬M; T?ªB K°i KbM? M¨M; ç°+ ?QÎM;- K¨ T?ªB +?B K

> B K„ M[bmv M;?o KB M K M- i?'v E? M; hQ iB m b€B tQ v M;QÌB tm®M; M;U -
+9B +?¨Q T?QM; [m•M- [m€ K°i ;®B i`QÈ+ K†i ? B M¨M;- ? B K„ M[M¨v +ÁM ç M;
H¢B çQÊ+X

*?Ì F?B M;?2 ç M iB M; ² H M i` M [mªM; i`QÌM;- ? B K„ M[KÈB ;B”i KbM? idM? H
` - pûM H M +?B + ` K +?2 K†i FûQ ;¦+ p€v H M- HB M p¼i iÈB [m€ i?2Q i`QÈ+ K†

o T?–M i?` M[+MM; T?K /•m i?2Q # M +¢M? ? B K„ M[- iW H9+ E? M; hQ [m€ tm®
?QªM; bÊ +?¢v iS i€MX

æSM; Î i`QÈ+ K†i E? M; hQ ç M; [m€\ *€B M¨v +,M #ªM H¨ ?¨M? pB çB ibK +? i- F
i? X

E?¦ i`€+? L;ª G hB- u hB L ?QªM; ?®i- +kM; F?¦ i`€+? M;QÌB /U H F?¬M; M?`M ç
H M- i"T [m€M [m€ tm®M; +–m ?¬M- F?¬M; +¦ Î hmv i [m®+- F?¬M; +¦ Î ç¢B i?ªQ M
•Q æ†+ J¢M- F?¬M; +¦ Î GB M KBM? .mv L?o æ†+- Î #€M çªQ S?B " H¢B +¨M; F?¬

GQ¢B H iB i M¨v +?d +¦ Î +€+ [m®+ ;B M?Ä F?¬M; +¦ K°i +?9i M;mv +Æ bBM? i²M
K¢M- ?ÆM M[b® HQÊM; M[iQM? Qi ?ÆM M K iQM? KÈB +¦X

Í +€+ MQÈ+ HÈM- ç†+ #B i +€+ MQÈ+ K¨ [mv M HU+ M K M?•M H¨ +?Q + Q p¬ i?QÉ
?¬M M¨v- [mª i?"i H¨ K°i HQ¢B ?¨M? pB K K v m p¬ M,M;- M;QÌB H¨K M?Q p"v imv
#d +ª çÌB5

L;QÌB /U H +?QM? H¨ #ÎB #B içB K M¨v KÈB b)² H M- L;ª G hB u hB L KÈB ?Qª

hmv `^M; +€+ [mw T?m M?•M ? i bS+ ?•K K°- imv `^M; i`QM; HÁM; ? B ç¢B K„ M[ `
M¨M; +kM; F?¬M; Km®M iB T i?m +?mv M M?Q p"v- +¨M; F?¬M; +–M M¦B ç€K [m
+ÆK M[X

hQÆM; o,M Î # M +¢M? i`WM; K„i- i'i +ª +€+ M°B p Î ç•v ç m ;–K H M K°i iB M;- +A
ç°M; +kM; [m v ç–m M;U H¢BX

hB M; ?Á ?ûi +?dM? i - +MM; €M? K„i H¢M? #,M;- H"T iS+ ç tm®M; iB M; t¬M t Q
iS+ iQ€i K² ?¬B H¢M?X

hmv `^M; F?¬M; ?¨B HÁM; ?¨M? pB E? M; hQ [m€ i`QÈ+ M[M?•M- M?QM; #ªM i?•M
hQ FB K +ÆK- ?ÆM M[+Æ +'m pä HU+ ?Q¨M iQ¨M M„K ;B[i`QM; i v E? M; hQX

L?bM +€+ M°B p iBM? F?Q i?–M ç m HÊB ?¢B ?ÆM +ª iBM? #BM? ç M; +,K iS+ M?
+O E? M; hQ +kM; F?¬M; F?B M +€+ M°B p M¨v +QB i?QÌM;X

L m [m•M pQÆM; +¦ i? p[M; p¨M; M„K +?„+ [m•M ç°B- [m•M pQÆM; FB [mª i?"i H
/U p¨Q ?„M ,M +ÆK +,M #ªM F?¬M; +¦ iQ +€+? +?d i`Q+?X

>B m çB K M¨v- M?bM H¢B ibM? +ªM? +O KbM?- M?[M; M;QÌB /U H H"T iS+ M;"K
T?–M ç€K #¢M M[#¼M ?¼ /šM iÈB- ?•K K° [m€ KS+ ? v H¨ ;b ç¦- pW `²B ² H M +?
M +¢M? KbM? K¨ i?¬BX

hQ¨M i`QÌM; K°i i`"M v M ioM?- H9+ M¨v M;QÌB /U H KÈB T?€i ?B M # M;QÌB E?
H¢B K†i ç®B K†i [m€ K°i +?¶- K¨ p¨Q H9+ M¨v- #¼M ?¼ ç½ #„i ç–m i` Q ç´B M?šM

s2K ` i`QM; H9+ K¼B M;QÌB –K o- E? M; hQ ç½ M¦B pÈB +€+ M¨M; ;b ç¦- M?bM i?–
T?9+ ;B Q M? m +O +€+ M¨M;- t2K ` HÌB E? M; hQ M¦B F?B M +€+ M¨M; `'i pmB

M h€B E?€M; [m v b M; hQÆM; o,M +ªK i?€M M¦B,

@ L;QÆB M;?2 çQÊ+ ç¢B + M¦B pÈB ? B +?` /•m +€B ;b F?¬M;\

hQÆM; o,M +,M; K†i H¨M? H¢M? i`WM; M h€B E?€M;- ?„M /€K F?ŠM; ç`M? HQ¢B
K'i K†i KkB E? M; hQ M¨v- M?'i ç`M? H¨ M h€B E?€M; M #¨B- #ÎB pb +€B i M M¨v
H¨ /MM; +?B m M¨v- +?Q M M +¦ i? +?Q ?„M b„+ K†i i®i KÈB H¨ H¢X

M h€B E?€M; çQÆM; M?B M #B i pb b Q M;QÌB i M?bM KbM? M?Q p"v- H"T iS+ #

@ §B- ç m H¨ +€B ç€K +?Q #B i +?mv M çÌB- ²M ¨Q HmM; imM;- H¨K +?Q i F?¬M;
+ªK- /M b Q +€B ç¦ H¨ ç¢B + +U imv i #ªM i?ªQ i pB i bŒM- H•K i?ÌB KÈB T?€i ?

@ *Æ ?°B F?¦ +¦ çQÊ+ M?Q p"v- H¢B #` #¼M M;QÌB FB H½M; T?Q5 h M;?o M;Q¢
F?€+ F?ŠM; ç`M? ç m F?¬M; M;?2 çQÊ+- i? M?QM; /Á ?ÄB ? B +?` /•m +,M #ªM H

L;?2 M¦B M?Q i? - b„+ K†i hQÆM; o,M ?Á ?Q½M tm®M;- i`QM; K„i ç–m iB M H¨ H
i?2Q H¢B ?mM; ?,M; i`WM; ç€K M;QÌB /U H bÊ ç M M;Q M M;Q½M M?Q +?BK +9
K„i- M h€B E?€M; H"T iS+ ` ?B m pÈB i?O ?¢- iB M; F M pmB p p M; H M- +ÁM
p°B p¨M; çB iÈB /bm ? B "€ iQÈ+ T?m M?•M /"vX

æ M F?B E? M; hQ K M; i?2Q ? B +¬ /•m ç®B K†i pÈB K¼B M;QÌB- M?[M; M;QÌB
/mM; K¢Q T?m M?•M E? M; hQ- iB M; ?Qi p¨Q K°i ?ÆB H"T iS+ p M; H MX hB T i
M KiY/U H -i`ÁM; K„ii`Î M MçÄ #WM;- H¨ K°iM K M?•M- B +kM; b) ç® F} E? M;
+QÈB ? B K„ M[/mM; K¢Q M?Q i?B M iB MX

>ÆM M[? B K„ M[M¨v- +¦ M;QÌB M¦B ç miWM; çªK çQÆM; +?S+ pK i?U+ [mv Mi
E? M; hQ- M¦B +€+? F?€+ ? B p` T?m M?•M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #bM? ?Q -K
T?K i€ [m•M pQÆM;5 *?d +–M çB K M¨v- +kM; çO ç +?Q M;QÌB i ?•K K° MQÈ+ #½

@ *ªK ÆM +€+ p` iÈB i? K;B ?¬M H +O i +MM; L;ª G hB-uhB L -T?Q b m KÌB
i?S+ çB K i•K +MM; `QÊm M;QM- tBM +?Q +?9M; i tm®M; /QÈB i? v[m–M €Q- `²B
ç½B +€+ p`X

E? M; hQ M¦B pÈB K¼B M;QÌB p¨B +•m ?bM? i?S+- HB M/šM ? B p` T?m M?•M `ÌB

*€+ i?` M[pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- H"T iS+ F?¬B T?K+ H¢B-#„i ç–m iB M p¨Q b•

GÌB E? M; hQ M¦B F?B M ç€K M;QÌB /U H M;•v M;®+- ?¬M H +S p"v F ii?9+\ E?–
`Y i°B b m ç¦iB M ?¨M? ?ÄB ç€T;b ç¦b Q\ G¨K b Q +€B;b +kM; F?¬M; +¦p"v +?S

L?QM; K¨ #¼M ?¼ #` /¼ bÊ b) F?¬M; i?2Q çm´B p'M ç M¨v- ?¬M H FBM? F?OM;
+?¦M; F ii?9+ H¨ i®i M?'i- K'v M;QÌB #¼M ?¼ ç½ +?m˜M #` #KM; ,M p¨B M;¨v- ç +
+?9iX

hB + +QÈB +Y ?¨M? ç9M; ?¢M- ç€K [mv M[mw +ÁM +¦ +?9i / /†i ?QÎM; i?K v M ?°
ç½ bÈK ?Q M ?¬ p M; ` M #®M T?Q -,M KB M; iQ m®M; +?ûM HÈM M?²B M?ûi i?"

æ€K K"i i?€K ˜M M'T- ç½ bÈK i?Q;B½M +?2M H'M i`QM; ç€K M;QÌB ?QÎM; i?K i?S

a€M; bÈK M;¨v ?¬K b m H +QÈB-[m•M /Q M? H†M; H) BK iB M; KÎ ` - p¬ b® #BM
i?2Q bo[m M/šM ç–m- M? M? +?¦M; `ÌB F?ÄB [m•M /Q M?X

hB M; #QÈ+ +?•M /¨v ç†+- ç +?Q ç€K #bM? /•M m®M; b v +?d H¨ H–K #–K p¨B iB
+ÁM ç€K K"i i?€K;€M? p€+ M?B K pK H¢B T?¦M; M;QÌB M?ªv/UM; H M- i`€M iQ€i
M? M? +?¦M; `ÌB çB Î # M M;Q¨BX

L;?o ç M M;¨v ?¬K [m KbM? KÈB i`ª p iBM iS+ [m•M E? M; hQ #"M i? K;B iB + +
[m•M HB M tm'i ç°M;- K"i i?€K F?¬M; M?`M çQÊ+ Hm®M; +m®M; i v +?•M i`mv M

hmv `^M; ibM? #€Q i`mv M çB F?ŠM; ç`M? M? M? ?ÆM ç¢B [m•M- M?QM; HQ¢B ib
bÊ `^M; b) H¨K;B +?O #®B `®B K°i T?2M- p¢M M?'i +¦M;QÌB bÆ b˜v +?O [m M `Q
M?Q KbM? F?ŠM; ç`M? b) #` H¨K/ i? i°BX

L;?o iÈB ç•v- iQ¨M #° ç€K K"i i?€K ç m +?¢v ` M;Q¨B HB m K¢M; /Á ?ÄB ibM? #€Q
+¦i? ç KbM? H"T +¬M; +?m°+ i°B- +?d iB +- +Æ b® #` ? i?®M; K"i p E? M; hQ M

E?¬M; M¦B i•K ibM? ç€K K"i i?€K F?OM; ?QªM; F?´ M½Q- #° ç°B E? M; hQ ç¦M; [
+?¦M; çB [m #B M +ªM?- ç€M? p T?Q +€+ KK+ iB m ç`M? bŒMX

æQ¨M +?B M ?¢K i` M K†i b¬M; +kM; ç²M; i?ÌB F?ÎB ?¨M?- M;QÊ+ /ÁM; çB H M p
iB T;B€T ç'i HB M ç½ bÈK ç`M? bŒM iW i`QÈ+- M? M? +?ÄM; i?ª ç°B HK+ +?B M
K†i b¬M;- pW +ªM?;BÈB- pW çªK M?B K ç°B ?"m +–M iB T pB MX

hBM iS+ [m•M E? M; hQ H¢B K°i H–M M[tm'i ç°M; [mv K¬ HÈM- p¨B M;¨v b m HB
ç€K [mv M[mw +€+ MÆB t¬M t Q K°i i`"M- E? M; hQ M¨v +kM; [m€ H¨K +¨M çB +?S
iQÈ+ HoM? +ÁM F?¬M; iB m ?¦ tQM; HB M KÎ `°M; ` M;Q¨B-[m€/½ i•K çB +?S\ E
iQÈ+ i?U+ [mv M\

æ€K [mv M[mw hmv i GQM; :B M; Î # M #Ì T?Q E? M; hQ- H"T iS+ çB m #BM? F
ç–m pÈB E? M; hQ- F?¬M; /B i çQÊ+ E? M; hQ- +kM; T?ªB ç€M? +?Q ?„M F?¬M;
K°i ?¨M; t¦K M?Q p"v- K'v M;QÌB M¨v çWM; KQM; K°i M;¨v M;O M;B'+X

*ÁM +€+ [mv M [mw # M #Ì hmv i GQM; :B M; ç®B /B M- imv `^M; +kM; ?¬ ?¨Q +?Q
M;Q¢B i`W ç€K [mv M [mw Î F?m p2M b¬M; ` - M?QM; M;QÌB F?€+ ç m F?¬M; B ç

J°i Qi i?QÆM; çQ¨M M;?B T pK FBM? /Q M? i` M b¬M; +kM; M;WM; H¢B- F?¬M;
[m®+ F?¬M; FB K ` M?B m +?B M ?¢K M?Q p"v- K'v +?B + tm²M; # H€ +O KbM
+? i- pšM M M i¢K i?ÌB M;?d i¢K K°i +?9i- çÊB i?ÌB +Æ t2K b QX

æ M H9+ M¨v- ç€K [mv M [mw # M M¨v ç m K v K„M E? M; hQ F?¬M; T?ªB tm'i ?B
KbM? +kM; b) bSi ç–m K i`€M M?Q # M #Ì ç®B /B MX

æ€K [mv M [mw hmv i GQM; :B M; Î # M M¨v bÎ /o K'i HÁM; iBM M?Q i? - K°i H¨ F?
K'v i`,K +?B M ?¢K ?Q¨M? ?¨M? i` M K†i b¬M; FB - ? B H¨ [m•M E? M; hQ FBM? F
?¼ `mM `˜v- +,M #ªM F?¬M; /€K i` m +?¼+ E? M; hQX

ob b Q M¦B M?Q p"v\

a m F?B E? M; hQ tm'i #BM?- i`QM; i?ÌB ;B M # M;¨v iBM M¨v i`mv M F?„T hmv i
iBM M¨v ç½ H¨ +U+ M? M? `²BX "„i ç–m iW M;¨v i?S iQ- H¨ +?B M #€Q [m•M E? M
ç M M;¨v i?S KQÌB #®M- [m•M E? M; hQ ç½ # ;½v M;?B M M€i +?B K HoM? ?ÆM T
T?Q #„+X

L?[M; +€B M¨v F?¬M; iQM? H¨ ;b- +?d H¨ #B m i?` [m•M E? M; hQ bS+ +?B M ç'm
M? M? K¨ i?¬BX

h? M?QM; +?•M +?QM? F?B M ç€K [mv M [mw F?OM; ?QªM;- H¨ H–M M¨v [m•M E
€+- T?¨K H¨ +?®M; H¢B #'i Hm"M ;B i ? i- ?ÆM M[K°i F?B #BM? HQM? iÈB i?¨M
T?€ i?¨M?- [mw i°+ +MM; bo [m M ;B i iQ¨M M?¨- +Q /•M i`QM; i?¨M? `9i ` K°i T?

GQ¢B i?O çQ¢M M¨v #¨v ` +?Q [mw i°+ p¨ iB M /•M t2K- H"T iS+ /¼ ç€K [mw i°+
/•M p®M iQÎM; `^M; /M +?Q B i?„M; +kM; F?¬M; +¦ [m M ? iÈB KbM? +kM; #` ?M

h`®M Î i`QM; M?¨- /M H¨ F?¬M; +¦ OM; ?° +?®M; H¢B- b m F?B T?€ i?¨M? KbM? +
#` ;B i +ª M?¨- +?mv M FBM? F?OM; M?Q i? b Q KbM? H¢B ;†T T?ªB +?S5 L m #B
çB +?®M; H¢B b) /šM iÈB ?"m [mª F?OM; F?B T- M?Q p"v w M;?o bÈK ç–m ?¨M; H

hmv `^M; B +kM; #B i ç•v H¨ i?O ç¼ ;B i ;¨ /¼ F?d ?M M;QÌB i - +kM; #B i ç•v
F?B M [m•M E? M; hQ i`QM; K°i F?Q ªM; i?ÌB ;B M M;„M +¦ i? iB M t M?Q p"v- M
p¨B H–M bU FB M i¨M b€i FBM? F?OM; M?Q i? - F?B M +?Q p b m [m•M +?®M; +
M?Q M;?2 iB M; K¨ ?¨M;X L;m²M,

.M b Q F?¬M; +¦ [mv M [mw #bM? /•M M¨Q +?`m iB T M?"M HQ¢B ?bM? T?¢i ;B i -
[mw pW K„M; +?YB E? M; hQ H¨ €+ K F?¬M; T?ªB M;QÌB- pW M?m i?m"M M?'+ i

J¨ F?B M [m•M E? M; hQ çQÊ+ tQM; H¨ [m•M €+ K - M;Q¢B i`W #¼M ?¼ /MM; i?O
[m M i`¼M; ?ÆM H¨- i'i +ª iQÈM; HoM? [m•M ç`+? /šM #BM? +?®M; H¢B #¼M ?¼
K'i çB i€M? K¢M;X

E?¬M; +?d M?Q i? - b m F?B +?O iQÈM; #Ä K¢M;- B H M i? v +kM; ç m +? i i?2C
ç°B ?¶M HQ¢M K'i çB +?O iQÈM;- H¨K b Q +¦ i? i€+ +?B M pÈB [m•M E? M; hQ b€
H¨ / /¨M; bKT ç´X

J¨ HQ¢B #B m ?B M i?„M; HÊB / /¨M; M¨v- +kM; +?QM? H¨ iQÊM; i`QM; +?O v m +

*?B M /`+? E? M; hQ F?ÎB tQÈM; H–M M¨v- +,M #ªM F?¬M; ? i`„+ i`Î- M;Q¢B i`W
b m F?B i¨M b€i K°i M?¦K M;QÌB- p b m H¨ i?„M; HÊB F?¬M; ç°M; pä M[X

æ†+ #B i b m F?B ç°B HK+ +?B M ?ªB [m•M +?B K ? i pMM; p2M b¬M;- [m•M E? M
M;QÌB- +?B M i` M? iB M ?¨M? ç M # i?€M; b m- H½M? ç` E? M; hQ ç½ # Q p•v
/QÈB +?•M M9B hmv i- M m M?[M; i? HU+ ç®B ç`+? M¨v F?¬M; ç–m ?¨M;- +?d +¦
K¨ i?¬BX

*?B M i` M? iÈB i?€M; i?S iQ- ;–M iB M p¨Q KM imv i `ÆB- i?O HoM? K°i +´ i? i?O ?¢ +„i ç–m- tBM çQÊ+ ç–m ?¨M; [m•M E? M; hQX

hW ç¦ +?B M /`+? F i i?9+- H½M? ç` "€ iQÈ+ E? M; hQ i?m M?"T iQ¨M #° ç'i ç B p :B M; p¨Q i9B- F i i?9+ H`+? bY K°i MY +¬M; [m®+X

hmv `^M; iQ¨M #° hmv i [m®+ pšM H¨ # F?®B i? HU+ HÈM M?Q i`QÈ+- M?QM; E? M; hQ pQÊi [m hmv i GQM; :B M;- hmv i [m®+ i?®M; M?'i b) H¢B i€B ?B M K°

æ M H9+ M¨v- F?¬M; +ÁM M;QÌB M¨Q tQM; ?¬ E? M; hQ H¨ "€ iQÈ+ M[X

*kM; F?¬M; +¦ M;QÌB ;¼B E? M; hQ H¨ *¬M; iQÈ+ @ H9+ +?B K HoM? i'i +ª ç'i ç B +¦ M;QÌB ç½ ç M;?` E? M; hQ ç,M; p` *¬M; iQÈ+- ç€M; iB + E? M; hQ F?¬M; ç w #Ì ç¬M;- +kM; F?¬M; B ç +"T iÈB +?mv M *¬M; iQÈ+ M[- K¨ H¨ i`U+ iB T ;¼B E?

L; v # M #Ì ç¬M;- H9+ M;QÌB i` M /QÈB E? M; hQ HoM? tQ i v +?Ì pQÊi [m hmv i°+ #Ì i•v HB M ?ÊT H¢B HB m K¢M; t•v /UM; i`"M ç` # M #Ì b¬M;- [m•M E? M; h i?m ?²B ç b® [m•M ç°B iB M ?¨M? +?dM? ç®MX

*¦ M;QÌB M¦B H¨ #° ç°B M°B p +U+ K¢M? i`QM; [m•M E? M; hQ- i"T ?ÊT çO K°i p¢ hQ çB iÈB `WM; `"K J¢M æ†+ hQX

L;?2 iBM iS+ t€+ i?"i M?Q i? - K¼B M;QÌB ç m i`ÊM i`ÁM K„iX

JQÊM p¨Q M?B m +?B M ?¢K M?Q i? - /šM i?2Q [m•M ç°B mv / M? i`,K i`"M i`,K i? hmv i [m®+- KÈB H¨ ?¨M? ç°M; ç9M; ç„M M?'i +?S- #m¬M; i? T?QÆM; €M i€+ +? +?B K HoM? +€B F?m `WM; `"K +?d +¦ +•v +®B FB H¨K ;b\

hmv `^M; +€+ +€+ [mw i°+ #Ì i•v i?Î T?¨Q M? M?äK- M?QM; K¨ F?¬M; B /€K M?„+

J°i H¨ F?¬M; [m çQÊ+- ? B H¨ ç€M? F?¬M; i?„M;- +¦ i? M¦B ?B M ;BÌ +?d +¦ i? hQ H9+ ?„M i?Q+? w +?ûK tm®M;- +?QM? KbM? Km®M Mû i`€M? +kM; F?¬M; çQÊ

*€+ +€+ [mw i°+ #Ì i•v +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ç M; +?Ì +? i- iQM? +€+? +Ä ç–m iQÌM E? M; hQ ç²M; w çªK #ªQ pBM? ?Q T?9 [mw +O KbM?- bŒM b¨M; ;¦T bS+ +?Q ?„ ;b ?´ i? MX

L;QÌB +¦ i–K M?bM t ç m #B i?B M ;BÌ E? M; hQ ç M; Î i? HÈM- ç–m M?"T p¨Q +Á T?9 [mw- Î i¢B +?¶ p"v +?d +¦ i? +?Ì +? i- imv M +?¼M i? M¨Q i?b F?¬M; +–M T?

ob p"v- K°i +?B + i?mv M +QM #2 #û pQÊi b¬M;- M?bM i?mv M im–M i` K†i b¬M; i®i t'm i`U+ iB T iB m /B i- b® HQÊM; i?mv M +QM pQÊi b¬M; H"T iS+ #¨M? i`QÈ

hÈB +m®B +MM;- M;Q¢B i`W K°i Qi [mw i°+ +U+ ç° M;Q M +® ?Q†+ H¨ Hmv M iB + M?[M; M;QÌB F?€+ ç m FûQ [m M ? pÈB E? M; hQ Î T?Q # M M¨vX

J°i F?B i¢Q çQÊ+ [m M ? - K"m /`+? i` M b¬M; HB M F?¬B T?K+X æ€M; iB + /mv M K°i B +¦ i? #€B FB M E? M; hQX

J¨ E? M; hQ ç€K bS ;Bª [mw i°+ Km®M #€B FB M- H9+ M¨v ç M; çSM; i`QÈ+ M;¬B /ÁM; ?¼ G¬B Gm•M æ†+X

kd8X *?QÆM; kd8, *QM æQÌM; "Q J"i UTRV

> B M;QÌB pÊ +O E? M; hQ çQÆM; M?B M #B i B H¨ M;QÌB çQÊ+ +?¬M /QÈB M;

æ®B pÈB M;QÌB +? i # M i M ?¼ +?Q E? M; hQ- i•K iQM? ? B M;QÌB F?¬M; ;B®M;

o T?–M uhB L - M¨M; +QB M;QÌB Î /QÈB #MM ç'i M¨v i?¨M? M;QÌB i?•M +O E? M +ªK ÆM ç M i H X

J¨ L;ª G hB H¢B H¨ F?BM? i?QÌM;X L m F?¬M; T?ªB M;QÌB Î/QÈB ç'i M¨v ;B Q /ÁM
hQ +kM; b) F?¬M; Î hmv i [m®+ M¨v ?ÆM K°i M,KX J¨ ?„M ç½ bÈK i`Î H¢B M,K idM
T?O æ¢B æ¬ ç®+ Î i`QM; i v- ç•m +–M T?ªB Î ç•v /UM; M;?B T #^M; ? B #¨M i v i`„

æQÆM; M?B M M?[M; w M;?o M¨v L;ª G hB b) F?¬M; #B m ?B M ` M;Q¨BX L¨M;
M;?o ç M KbM? H¨ K°i M;QÌB pQM; •M T?K M;?o X

J¨ +?Q /M M?Q i? M¨Q- E? M; hQ iW p€+? M9B ç2M `ÆB tm®M; +kM; M?Ì +¦ M;QÌB
b¦iX *?Q M M ?„M pšM K M; HÁM; +ªK ÆM i?B H pÈB M;¬B K°X

L?bM M;¬B K° pW KÈB çQÊ+ `Y b¢+? b)- E? M; hQ [m v ç–m M?bM ?Q¨M +ªM? tr

hmv `^M; i`QM; KªM? ç'i i`®M; M¨v +?d +¦ K°i M?¨ E? M; hQ +MM; hQÆM; o,M- K
F?¬M; +–M M;?o +kM; #B i `WM; `"K tmM; [m M? iK i"T ?ÆM M;¨M M°B p iBM? M?
+ Q +'TX

J¨ tmM; [m M? # M M;Q¨B +¨M; iK i"T ?ÆM p¢M ç¢B [m•M M°B p X "^M; 'v #BM? HU
hQ M¨v ç½ t2K M?Q H¨ pk HU+ imv i çdM?X hQ¨M #° `WM; `"K J¢M æ†+ hQ +,M #ª
M¨Q +¦ i? M;,M +ªMX

@ *?O i?QÊM;5 æ–m KK+ +€+ i? HU+ /m +Q tBM ` K„iX

hQÆM; o,M #˜K #€Q pÈB E? M; hQX

hW F?B E? M; hQ K'v i?€M; HB M i?®M; M?'i #Ì ç¬M; hmv i GQM; :B M;- ?ÆM M[
p çB p¨Q `WM; `"K J¢M æ†+ hQ- M?B m i? HU+ +O `WM; `"K J¢M æ†+ hQ ç m ?Q

æQÆM; M?B M F?¬M; Qi ç–m KK+ i? HU+ F?¬M; + K HÁM; Km®M KQÊM p¨Q ?Q¨M
hQ i?B i ?¢B i?"i HÈM- ç F?B M +?Q E? M; hQ HMB #QÈ+ i`Î p X

S?ªB #B i ``^M; #¼M ?¼ F?¬M; Qi H–M KQÊM p¨Q bU iB M HÊB +O M;QÌB ç` T?Q
K¢M? K) +¦ w ç² Km®M F?®M; +? `WM; `"K J¢M æ†+ hQX

E?B L°B p E? M; hQ pW KÈB #„i ç–m iB M p¨Q `WM; `"K- [mª i?"i ;†T çQÊ+ `'i M?
`WM; `"K ˜K QÈi- +ÁM +¦ `'i M?B m `„M ç°+- Km¶B- ?Q ç°+- +Ä ç°+ K M; ç M +?Q
L;QÊ+ H¢B i?9 /[H¢B F?¬M; +¦ #'i F€ T?B M iQ€B ;b- i'i +ª ç m i?¨M? i?S+ ,M M;C

hmv M?B M b m F?B [m•M E? M; hQ KÌB +?¨Q K°i ç€K ç M H¨K F ç`+? +O #¼M ?¼
`"K HB M ?¢ i?'T iÈB KS+ +¦ i? +QB M?Q F?¬M; i? K ç wX

o T?–M M?[M; i? HU+ Km®M KQÊM ?Q¨M +ªM? ç K M; T?B M iQ€B +?Q ç¢B [m•
F?¬M; çQÊ+ +ÁM K'i M„K ;¢QX "ÎB pb #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; #B i- #° ç°B iB M T
M?•M p"i i? M¨QX

Zm•M E? M; hQ çB m ç°M; ` K'v i`,K K"i p + Q +'T- iQ¨M #° ç m i`ªB [m +€+ HQ¢
>Q¨M +ªM? `WM; `"K ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B +?QM? H¨ K°i #[,M b€M;X "¼M ?¼
iB m /B i M?[M; M;QÌB +¦ w ç² t'mX

J¨ +?mv M M?[M; ç–m KK+ i? HU+ Km®M [m M b€i +MM; MÁM; +®i ?¨M? ç°M; ç°i M
[m•M €+ K +O E? M; hQ H"T iS+ i`mv M F?„T iQ¨M #° `WM; `"K J¢M æ†+ hQX

*?mv M +? i +?¦+ i?–M #Q +MM; mv / M? [m•M E? M; hQ F?B M ç¢B ç b® +€+ i? H
ç–m M?"T p¨Q [m•M E? M; hQX *?d +ÁM +¦ K°i b® Qi i? HU+ HÈM H•m çÌB M?Q i?
K¼B i?SX J†i M;Q¨B #¼M ?¼ +¦ çB K M Q M9M;- M?QM; i`QM; HÁM; +kM; ç M; +?

æ®B pÈB M?[M; i? HU+ /MM; T?QÆM; i?S+ F?¬M; ?ÊT i€+- K"i p H¢B i?"i bU M;
i?O HoM? +€+ i? HU+ F?¬M; i`U+ iB T +?®M; +UX

hB M p¨Q `WM; `"K J¢M æ†+ hQ ç½ ?ÆM MY i?€M;- H–M M¨v H¨ H–M ç–m iB M +€
çÌB ç M #€B FB M +?Q M M E? M; hQ ;"i ç–m M¦B,

@ JÌB ?„M p¨Q çBX L;m²M i`mv M, u

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M K†+ [m–M €Q KÈB iBM?- p K†i +¦ +?9i FB m M;¢Q
p +mM; FQM? çQÊ+ hQÆM; o,M /šM iÈBX

oW ç M Kª M? ç'i i`®M;- p K†i M;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M M¨v HB M #B M ç´BX

J°i M;QÌB ç¨M ¬M; i` im´B +S M?Q p"v HŠM; H†M; çSM; +?„T i v b m HQM;- €M?
ç•v ç m i"T i`mM; i` M M;QÌB ç¨M ¬M; M¨v i` M M;QÌB- +,M #ªM F?¬M; +?9 w ç M b
F?€+X

L;QÌB ç¨M ¬M; i`mM; MB M i`QM; HÁM; `mM H M- •K i?–K M¦B, óE?¬M; ?´ H¨ +?O
i? F?¦ K¨ ?bM? /mM; çQÊ+ M¨v i`W ?„M ` iBM iQÎM; F?¬M; B +¦ çQÊ+X J°i ç–m H
p"v H¢B iU i?•M tm'i ?B M i¢B `WM; `"K J¢M æ†+ hQ- M¦B `ä ?„M Î p¨Q ibM? i? #
L?Q p"v +¦ i? F?¦ ç®B T?¦ ?ÆM bQ pÈB M?[M; i? HU+ +?d +¦ i?m°+ ?¢ iÈB ç•v5 ô

ó§B5 h K M; i?2Q /•M /m +Q iU /Q iU i¢B i?"i bU i?QªB K€BX L m F?¬M; T?ªB [m•
i +kM; F?¬M; M;mv M çSM; ` Km®M i¢Q [m M ? X >B M i¢B +?d ?v p¼M; [m•M €+
ç®B tY i®i pÈB M;QÌB M?¨- ç®B tY pÈB F ç`+? i¨M €+X ô

@ *?¨Q M;¨B5 h?O HoM? /•M /m +QX h H¨ E? M; hQX

E? M; hQ tQ v M;QÌB ;"i ç–m M¦B pÈB M;QÌB i`mM; MB M M¨vX

@ sBM +?¨Q çB M ?¢ ç€M; FQM?5 h¢B ?¢ H¨ i?O HoM? /•M /m +Q Î `WM; `"K J¢M a
#° /•M /m +Q M;mv M w pb M;¨B H¨K pB +X

:B¼M; çB m M;QÌB i`mM; MB M i?"i +mM; FQM?- M?QM; ç°M; i€+ H¢B #B m H° ` I
+?d ?ÆB ?ÆB +9B ç–m ?¨M? H K¨ i?¬BX

E? M; hQ F?¬M; ç w ç M p'M ç M?Ä M¨v- ?„M M¦B i?ŠM;,

@ h [mª i?"i +–M /•M /m +Q +€+ p` i`Ê ;B9TX "ÎB pb i?Ê b,M /•M /m +Q +€+ p` H¨ M
`WM; `"K M¨v M?'iX >v p¼M; M;QÆB +¦ i? T?€B ` i?Ê b,M Qm i9 M?'i /šM çQÌM;

L;QÌB i`mM; MB M +¦ +?9i b[M; bÌX ó.šM çQÌM;\ >B M i¢B +?d +–M i?O HoM? [m
+?mv M +k ?ÆM M[/MM; / M? HÊB Km +?m°+ HÁM; M;QÌBX L?Q p"v iQ¨M #° i?
ç m ç–m M?"T p¨Q /QÈB i`QÈM; +O M;QÆBX hQ¨M #° `WM; `"K J¢M æ†+ hQ ç m i'
p"v +ÁM Km®M /šM çQÌM; +€B ;b\ ô

hmv H¨ M;QÌB i`mM; MB M F?¬M; M;¢B ç E? M; hQ ç€M? ;B€ i? HU+ K°i M;QÌB
çQÊ+ M,M; HU+ i? M¨QX hBM iQÎM; F?B ?„M M?bM ç M i?Ê b,M /QÈB i`QÈM; Kb
K„i F?€+ tQ X æ M H9+ ç¦ Km®M iB M +¬M; i? M¨Q +kM; +¦ i? KÎ KB M; çÁB M?B

L?Q p"v- ?„M H"T iS+ M¦B,

@ sBM çB M ?¢ v M i•KX h¢B ?¢ b) çQ T?€B i?Ê b,M FBM? M;?B K M?'i- Qm i9 M?
"•v ;BÌ i¢B ?¢ HB M çB ;¼B M;QÌB- tBM M;¨B çÊB iBM pmBX

L¦B tQM; M;QÌB i`mM; MB M ç½ Km®M `ÌB çBX hmv M?B M ?„M H¢B #` HÌB M¦B +C

@ *?Ì ç½X *€+ M;QÆB H¨ i? HU+ ç–m iB M +¦ ?¨M? ç°M; ?[m M;?` ç®B pÈB [m•M
ç®B tY i²B pÈB +€+ M;QÆBX L;QÆB M¦B t2K5 *€+ M;QÆB Km®M +€B ;b\

L;QÌB i`mM; MB M bYM; b®iX

óGÊB Q+? M¨v F?¬M; T?ªB b m F?B tQM; pB + KÈB M?"M çQÊ+ b Q\ L?Q i? M¨Q
`®i +m°+ Km®M +€B ;b KÈB i®i\ hB M\ a® HQÊM; F?¬M; M¦B- i`QM; `WM; `"K M¨
[m M\ E?¬M; M¦B ç` p` + Q i?'T- Km®M H¨K [m M +?ŠM; F?€+ M¨Q ç–m M?"T p¨
F?¬M; ;B®M; H9+ i`QÈ+ + Q i–M; i´ +?S+ #¨M Hm"MX ô

E? M; hQ M?bM i?'v M;QÌB i`mM; MB M +?–M +?Ì- ?„M +QÌB M¦B,

@ *?Q i´ +?S+ +€+ M;QÆB K°i p¢M FBK i - i?O HoM? çQÊ+ i?•M T?"M L K iQÈ+ +
p` F} bo #"+ M?'i- # iQÈ+ bo #"+ M?'i +€+ M;QÆB iU b„T t TX h?Ê b,M H¨K pB +
FBK i - M;Q¨B ` ç m çQÊ+ ç®B tY M?Q #BM? HQM? +O i X

h`QM; K„i M;QÌB i`mM; MB M +?Êi H¦2 b€M;- ?ÆB +˜M i?”M ?ÄB,

@ hQÈ+ p` M¨v

>„M +ÁM +?Q M¦B tQM;- E? M; hQ ç½ +QÈT HÌB,

@ æ m H¨ [mw i°+ +¦ H½M? ç` +¦ i? i?W F X

@ Zmw i°+ i?W F \

L;QÌB i`mM; MB M +?'M ç°M;- ?¨Q [m M; i`QM; K„i H¢B +¨M; M?B mX

E?¬M; M¦B ?B M i¢B M;QÌB M;m +kM; #B i Î MÆB M¨v E? M; hQ HoM? H¨ HÈM M?
K) M?'iX L;QÌB ?ÆB +?9i i?¬M; KBM? ç m +¦ i? M?bM ` - +?d +–M M;QÌB M®B M;
?Q M; T?Q- +?Q /M H¨ M;QÌB M;m i?b i? HU+ KÈB M¨v +kM; +¦ i? FûQ /¨B çQÊ+

Zmw i°+ i?W F p¨Q i?ÌB F€ /UM; MQÈ+ imv i ç®B H¨ p¬ b® M;QÌB i` M? ç M pÐ ç-
b m F?B /UM; MQÈ+ +kM; F?¬M; +¦ K'v M;QÌB çQÊ+ i?W F -iQ¨M #° çÌB b m i?'T
i?b i? ? b m HB M i`Î i?¨M? /•M i?QÌM;X

J¨ ?B M i¢B KbM? +?d +–M ç–m M?”T p¨Q E? M; hQ i?Q€M; +€B HB M i`Î i?¨M? L
çÌB b m +O KbM? ç m H¨ [mw i°+- K¨ H¢B +ÁM +¦ b m iQÈ+ p` ç +?Q M;QÌB /QÈB
çQÊ+ b€m ç–m HoM? M„K [mv M- KbM? +?•M +?QM? M„K i`QM; i v i´ +?S+ /•M /m
F?¦5

L;QÌB i`mM; MB M ;–M M?Q i`QM; F?Qª M; i?ÌB ;B M M;„M HB M T?•M iQ+? ` KbM

>„M F?¬M; +?9i /Q /U [m€ tm®M; /”T ç–m- HB M #B i M; v bU HU +?¼M +O ?„MX

E? M; hQ +QÌB +QÌBX

a m K°i T?2M [m•M i?–M H¨K M?[M; H M;?B +–M i?B i- M;QÌB i`mM; MB M ?QM
æQÆM; M?B M çB +MM; pÈB ?„M +ÁM +¦ K'v K”i p + Q +'T ,M K†+ M?Q M°B p X

@ S?m [m•M- H¨K b Q M;QÆB H¢B ç K„i ç€K /•M /m +Q M¨v\ L;?2 M¦B #¼M ?¼ H¨
æ†+ hQ #B M i?¨M? M?[M; +QM b¦B `WM; `”K i? K H KX *?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ MÆ
+¦ #'i F€ H”T i`QÌM;- i?m°+ HQ¢B +¦ HÊB KÈB H¨KX æ +?Q #¼M ?¼ /šM çQÌM; H
b€m F} boX " M i?QÎM; M?Q p”v +¦ T?ªB [m€ M?B m F?¬M;\

L;ª G hB `'i M;?B ?Q†+ M¦B- K¨ u hB L i?b H¢B v M H†M; Î # M +¢M? KdK +QÌBX

æWM; i?'v L;ª G hB ?B M i¢B ;¼B óT?m [m•Mô i?”i i`¬B +?ªvX G9+ KÈB ç–m M¨M;
HB M p K†i çÄ #WM;- +,M #ªM F?¬M; ;B®M; #° /€M; ?'T i'T ` H M? M?Q #bM? i?

L;QÊ+ H¢B u hB L H¢B `'i i?m”M KB M;- b m F?B K¨M ç K i•M ?¬M pW #m¬M; tm
tQM; ?¬X hW ç•v +¦ i? i?'v çQÊ+ i`QM; HÁM; u hB L F?¬M; ;B®M; # M;Q¨B i? M

E? M; hQ H„+ ç–m +QÌB M¦B,

@ E?¬M; M M +QB i?QÌM; #¼M ?¼X L m M?Q i?U+ bU M¦B B H¨ M;QÌB [m2M i?m
M?Q p”v +kM; +?d +¦ i?Ê b,M FB i tm'i +O /•M /m +Q KÈB +¦ iQ +€+?X L m M?[M; i
Km®M ç–m M?”T p¨Q +?9M; i - M?Q p”v `WM; `”K J¢M æ†+ hQ M¨v F?¬M; +¦ ;b #Q K
iQÈ+ p` L K iQÈ+- b€m F} bo +¦ i? ç´B çQÊ+ bU [m2M i?m°+ `WM; `”K J¢M æ†+ h
ç€M; ;B€X

@ *–M M?[M; i?Ê b,M M¨v /šM çQÌM; H¨K ;b\ L m çB m ç°M; K”i p - imv H¨ F?¬M;
M?QM; i? M¨Q +kM; HÊB ?¢B ?ÆM bQ pÈB ç€K i?Ê b,M M¨v +?S\

L;ª G hB p `'i F?¦ ?B m E? M; hQ pb b Q M?'i ç`M? Km®M ç€K i?Ê b,M M¨vX

a„+ K†i E? M; hQ i`–K i`¼M; M¦B,

@ *€+ p` T?m M?•M #B i bU i²M i¢B +O :B€T GBM? +?S\ >„M bÈK çQÊ+ i T?€B
[m ç–K H–v iÈB .mv L?o æ†+X *?d H¨ ?ÆM MY M,K [m ç m F?¬M; +¦ #'i F€ iBM

MX J¨ M?[M; M;QÌB i?Ê b,M M¨v +m°+ b®M; /U p¨Q `WM; `"K- #¼M ?¼ F?ŠM; ç`
`WM; `"KX J¨ i KQÊM #¼M ?¼ +?QM? H¨ ?v p¼M; #¼M ?¼ +¦ i? M¦B ` #Q K"iX

@ :B€T GBM?\ *?QM? H¨ i M K"i p bB m +'T F?¬M; bÊ ç Q i?QÆM;- HY i?B m /bK
M;Ì ?„M ç m F?¬M; +¦ i`mv M H¢B #'i F€ iBM iS+ M¨Q\

> B M;QÌB ç T ç m H° p FBM? M;¢+X "¼M ?¼ çQÆM; M?B M #B i ibM? ?m®M; -
i?QÌM; i?–M #Q M¨v iW i`QM; KB M; ç€K M;QÌB :B€T L?'iX *kM; #B i çQÊ+ K°i i
p"v- ;–M M?Q F?¬M; ;b +¦ i? p•v F?®M ?„MX E?¬M; M;?o iÈB K°i M;QÌB M?Q p"v
p"vX

S?m [m•M +O KbM? +kM; i?"i H¨ +¦ i? M?šM M?`M- F?¬M; M;Ì p¨Q i?ÌB çB K F?¬
ç–m ibK FB K iBM iS+ :B€T GBM?X

hmv M?B M M;?o H¢B M;QÌB M?Q p"v ç m F?¬M; +¦ +?9i iBM iS+ ;b- M m F?¬M; +?
p"v i?"i ç9M; H¨ F?¬M; B /€K çB ibK ?„MX

kdeX *?QÆM; kde, *QM æQÌM; "Q J"i UTkV

u hB L +?d KdK +QÌB çSM; Î K°i # M F?¬M; T?€i #B m w FB MX J¨ L;ª G hB i?b
M?bM hQÆM; o,M K°i +€BX s2K #° /€M; M;QÌB M¨v +?„+ +?„M ç½ bÈK #B i +?mv
m´M; +¬M; KbM? +® ;„M; [m M ? i®i pÈB M¨M; i - F?¬M; M;Ì M; v +ª +?mv M M?Q
+•mX æ M F?B +?QM? E? M; hQ H M iB M; #¼M KbM? KÈB #B i çQÊ+- i?"i bU H¨

h?€B ç° +O L;ª G hB ç®B pÈB hQÆM; o,M iW ç–m #ÎB pb b„+ ç T +O hQÆM; o,M
#B i b m F?B #B i ;BÈB iQM? hQÆM; o,M H¢B +¨M; i? K +?€M ;?ûiX

L?QM; b m H¢B T?€i ?B M [m M ? ;B[E? M; hQ p¨ hQÆM; o,M +kM; F?¬M; +¦ #'
+?d H¨ [m M ? ;B[+?O M?•M p¨ M;QÌB ?–m i`mM; i?¨M? K¨ i?¬B- +?Q M M L;ª G
H¢B #ÎB pb i•K iQM? hQÆM; o,M imv i ç®B M[iQM? ?¦ - K¨ M¨M; +QB hQÆM; o,M

*?d H¨ L;ª G hB H¬B FûQ +kM; +?d ç´B H'v bU +mM; FQM? ;B®M; M?Q ç®B tY pÈ
tY ç†+ #B i M¨QX æ•v +?QM? H¨ M;mv M M?•M [m M i`¼M; M?'i F?B M L;ª G hB i

æQÆM; M?B M L;ª G hB F?¬M; +¦ F?ª M,M; i`U+ iB T #B m H° HQ¢B i?€B ç° M¨v

hQÆM; o,M +kM; T?€i ?B M €M? K„i +O +?O Kšm- çQÆM; M?B M #B i €M? K„i M¨
ç„+ /o i?Î /¨BX JbM? H¨K b Q +¦ i? i`QÈ+ F?B +?Q M¦B pÈB +?O i?QÊM; H¢B çB #
ç•v\ æ•v +,M #ªM H¨ +?mv M iU ibK T?B M iQ€BX

GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v i?"i bU H¨ #'i ç„+ /o- imv M?B M K v H¨ +?O i?QÊM; b) F?¬M;
M ;®B K¨ i? v ç´B +?O wX "^M; F?¬M; KbM? F?ŠM; ç`M? +¨M; i? K #'i ç„+ /oX

u hB L +?9 w M?[M; #B M ?¦ M¨v- i`QM; HÁM; +QÌB i?–KX

L;ª G hB i?"i bU H¨ `'i `„+ `®B- +kM; F?¬M; M;?o H¢B hQÆM; o,M +?•M +?QM? M;
KbM? E? M; hQ K¨ i?¬BX G¨K b Q +¦ i? #ÎB pb +?O Kšm K¨ pSi #Ä H"T i`QÌM;\

æQÆM; M?B M M m ç®B K†i pÈB M?[M; M;QÌB F?€+- p"v hQÆM; o,M F?ŠM; ç`M?
L?QM; H9+ ç®B K†i pÈB E? M; hQ i?b H¢B +?d çSM; p T?Q E? M; hQX æ®B pÈB
hQ F?¬M; M;¢B ç„+ i°B ? B p` +?O Kšm- u hB L +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ i•K ibM? T?
pmB KWM; b•m b„+X S?m [m•M KbM? +¦ i?–M iY i`mM; i?¨M? M?Q p"v- ç¦ H¨ K v K

oW M;?o ç M iW óT?m [m•Mô M¨v- i`QM; HÁM; u hB L H¢B ç m t¦iX JbM? `®i +m
+¦ i? [m M; KBM? +?QM? ç¢B [m M i•K- +?B m +® ?„M K¨ F?¬M; # Q ;BÌ +–M T?
F?€+X GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v i?U+ i?QªB K€B- +?d H¨ #Q K"i KbM? +'i ;B'm +¦ M M M

L¦B +?Q E? M; hQ- /U i?2Q iQM? +€+? +O ?„M- F?ŠM; ç`M? b) HB m HoM? +?®
i?O F?¬M; i? +?B M i?„M;- #'i F€ +?®M; +U ;b ç m H¨ T?Q +¬M;- M;QÊ+ H¢B b)
F?¬M; +?`m M´BX

æ +?Q E? M; hQ M;?2 i?2Q\ o”v +¨M; F?¬M; +–M T?ªB M;?oX E? M; hQ H¨ M;Q
+?mv M M¨v b Q\ *¦ H) ç T?m [m•M ?ÊT i€+ pÈB #¼M ?¼ i?”i bU H¨ +?mv M i®i +?

*?d H¨ M¨M; ;ª +?Q E? M; hQ- p’M ç M¨v ç®B pÈB bU ?ÊT i€+ +O ? B # M +kM; i?
M m Km®M KbM? ?v bBM? ?¢M? T?9+- i?b H¢B +kM; F?¬M; ibM? M;mv MX

J¨ [m M i`¼M; M?’i +?QM? H¨- M m E? M; hQ #B i KbM? pb ?„M K¨ ?v bBM?- p”v [
#¼M ?¼ b) i`Î i?¨M? F ç`+? K°i K’i K°i +ÁM- F?¬M; +¦ #’i F€ F?ª M,M; +?mv M #B

L m i?U+ bU Km®M i`€+?- p”v HB M i`€+? #¼M ?¼ F?B M M¨M; p¨Q H9+ ?QÎM; i?K
"^M; F?¬M; KbM? ?B M i¢B +¦ H) pšM M;?2 HÌB ?¼- /U i?2Q w ?¼ H¨K pB + M?Q +

§5 h?”i bU +kM; F?¬M; i? F?¬M; H¨K +?m˜M #`X *¦ H) T?ªB #¨M #¢+ pÈB hQÆM;

h´M; i`QÎM; J”i p [m2M i?m°+ iQM? +€+? +O E? M; hQ M m #B i `ä +?mv M M?Q
i? #€Q +?Q E? M; hQ #B iX

hQÆM; o,M ?ŠM H¨ b) M;–K iB M ?¨M? +ªM? ;B€+X J¨ +¦ bU +?m˜M #` M¨v- # M KbI
tªv ` K¨ Hm®M; +m®M; i v +?•MX

E? M; hQ F?¬M; +¦ M?”M i?’v çQÊ+ bU F?€+ i?QÌM; +O ? B M;QÌB pÊ- ?Q†+ H¨ ?„
M?Q F?¬M; T?€i ?B MX >„M +?d +MM; #¼M ?¼ M¦B +?mv M T?B M- `²B b m ç¦ K
M¨v çB iÈB MÆB i¢K i`9X

Í `WM; `”K çÊB p¨B M;¨v- F?B i?O HoM? /•M /m +Q FB K M; i?2Q p¨B i`,K i?Ê b,M
+kM; M?”M çQÊ+ iB T pB M çÊi b mX

o ç°B HoM? +?O F?QªM; K°i p¢M M;QÌB K M; i?2Q `’i M?B m p”i iQ ç M # M E? M

J°i p¢M p ç°B HoM? +?O M¨v +O E? M; hQ +kM; F?¬M ;+?d H¨ +?B pB M E? M; hQ
p K°i ç€K [m M pB M ç M [mªM Hw M?[M; MÆB `WM; `”K ç½ F?®M; +? çQÊ+X

J¨ M?[M; [m M pB M M¨v +MM; ?° p b m F?B ç M MÆB- +?B K HoM? ç’i ç B M?ûi
+O E? M; hQ [mªM HwX L¦B +€+? F?€+- ç°B +?B pB M ?”m T?QÆM; +O E? M; hQ
`”KX

*?mv M M¨v ç®B pÈB pB + E? M; hQ i?®M; M?’i iQ¨M #° `WM; `”K +¦ i`Ê ;B9T `’i H

E? M; hQ ?S i`¼M; i?QÎM; H¨K ç€K i?Ê b,M #„i ç–m HB m K¢M; /Á tûi T?¢K pB
ç–K H–vX

*kM; F?¬M; #B i ç€K i?Ê b,M M¨v bÈK #B i ? v H¨ #¼M ?¼ K v K„MX E?¬M; ç M KQ
` K°i KªM? ç’i M iQ¨M p¨B /†K i`QM; b•m ç–K H–vX *?d H¨ çQÌM; +¦ i? çB tmv M
KBM? .mv L?o æ†+ pšM F?¬M; +¦ iBM iS+X

E? M; hQ H–M M¨v F?¬M; +¦ K M; i?2Q ? B M;QÌB pÊ çB ç–K H–vX >„M +?d K M; i
ç€K K”i p - #„i ç–m çB m i` M?[M; MÆB M iQ¨MX æ–m iB M çB p¨Q iÈB K°i MÆB
H–v iÈB M?Q p”vX

E?B i”M K„i M?bM ç M ç–K H–v +?QM? i?S+ +?†M ? B +QM çQÌM;- E? M; hQ KÈB
M,K M?Q p”v pšM F?¬M; +¦ M;QÌB çª i?¬M;X *?d +–M M?bM ç€K bQÆM; KM K¨m HI
+MM; pÈB K°i KªM? ç’i `°M; `½B F?¬M; +¦ #’i F€ i? M? •K M¨Q- i?”i bU H¨ #’i F€ E

@ æB M ?¢5 LÆB M¨v +?QM? H¨ MÆB M iQ¨M ;–M M?’i `²BX L m H¢B çB iB T p i
KM M¨v H¨K i?QÆM; i´M- K¨ H¢B +¦ i? `ÆB p¨Q ç–K H–v #’i +S H9+ M¨QX

h?Ê b,M /šM çQÌM; +˜M i?”M tQ v M;QÌB M¦B pÈB E? M; hQX

E? M; hQ M?bM K¨M bQÆM; KM K¨m HK+ M?Q #’i ç°M; T?Q i`QÈ+ K†i- ?„M F?Q€
K’v ç°M; p”i M?Ä p¨Q i`QM; bQÆM; KMX

*?d i?’v ç€K ç°M; p”i #` i`¦B #®M +?•M +?d F`T ;B½v /K K°i +?9iX a m ç¦ /QÈB +Q
M;QÌB- ç€K ç°M; p”i M¨v M? M? +?¦M; #B M i?¨M? K¨m HK+- iB T iK+ `ÆB +?bK p

h?'v +ªM? iQÊM; M?Qm p"v- K¼B M;QÌB # M E? M; hQ +?'M ç°M;- ?ÆM M[ç m ç²M
G9+ M¨v K¼B M;QÌB i?'v bQÆM; KM K¨m HK+ Î tmM; [m M?- ç m ? i bS+ ç T?ÁM;

E? M; hQ M?Qm K¨v- ç°M; p"i ç m MûK p¨Q M?[M; ?QÈM; F?€+ M? m- ç€M; iB + i'
+QM çQÌM; i?¬M; +kM; F?¬M; T?ªB Î i`QM; M¨vX

E? M; hQ H„+ ç–m ` H M? `9i HmBX E?B K¼B M;QÌB Î ç•v +?m˜M #` [m v ç–m `Ì
M?B M +¦ #B M ?¦ X L?bM ?bM? /¢M; bQÆM; KM +m°M H M ;B®M; M?Q H¨ # M i`Q

hQÆM; o,M K°i K†i ?ûi HÈM,

@ *ªM? ;BÈB5

J°i K†i +?2 +?Î E? M; hQ HMB p b mX

æ€K K"i p tmM; [m M? H"T iS+ p¼i H M- i v +–K #BM? F?Q +ªM? ;B€+ M?bM +?,K
ç M; [m v +m²M;X J¨ i?Ê b,M /šM çQÌM; FB ç½ bÈK bÊ t M? K†i i`®M iÈB ;–M E?
çQÌM; HmB ç½ #` K"i p +?„M- +?d bÊ ?„M ç½ bÈK +?¢vX

J°i iB M; óT? M?ô p M; H M- K¨M bQÆM; K¨m HK+ ç°i M?B M HäK p¨Q K°i ?bM?
;B®M; M?Q H¨ T?mM ` p"vX J°i #¦M; M;QÌB K¨m HK+ # v ` X

L m F?¬M; T?ªB K¼B M;QÌB bÈK ç T?ÁM; HmB ` çO t - +?d bÊ +?ŠM; M?[M; b) #
+ÁM #` K¨M bQÆM; ç°i M?B M T?mM ` # Q T?OX

hmv `^M; i`QÈ+ F?B ç M ç½ H¨K i®i #B M T?€T /U T?ÁM; M?QM; B +kM; F?¬M; #
M;•K p¨Q i`QM; K¨M bQÆM; HK+ +¦ i? +ÁM +¦ i€+ /KM; ? v F?¬M;X

> B K"i p çSM; Î ç–m iB M ç½ H¨K ` iQ i? i'M +¬M;- +?d +?Ì p"i i? ?bM? M;QÌB
HB M H"T iS+ T?€i ç°M; i'M +¬M; +?ÈT M?Q€M;X

o T?–M +¦ i? i`9M; ç°+- +¦ i? ç€M? i?„M; ? v F?¬M;- #¼M ?¼ F?¬M; ? bmv M;?

o"i i? ?bM? M;QÌB iQ¨M i?•M iÄ K¨m HK+ FB - ?Q†+ +¦ F?B +?QM? H¨ M;QÌB- ?„
#` M;QÌB +?9 wX æ–m iB M ?„M çSM; /"v p¶ p¶ i?•M i? - b m F?B p¶ ` K°i ç€K #K
ç¬B K„i t M? H [m M b€i ? B K"i p i`QÈ+ K†iX

> B K"i p M¨v +,M; i?ŠM; +ª M;QÌB- #ÎB pb #¼M ?¼ T?€i ?B M KbM? M?Q H¨ +?
#ªM F?¬M; i? M?9+ M?Q+?X GQ¢B +ªK ;B€+ M¨v F?B M ? B K"i p ;–M M?Q F?¬M
+¬M; i`QÈ+X

L?"M i?'v çQÊ+ F ç`+? K¢M? K)- ? B K"i p pW i?QM; i?ª /B ç°M; p T?Q i`QÈ+
i? F?B M +?Q M;QÌB T?Q b m K m çB F?ÄB5

E? M; hQ #ÎB pb +?mv M tªv ` ç°i M;°i #` K"i p +?2 FQM KQiX >„M T?€i ;B€+ K"i
ç˜v KbM? p T?Q b m F?¬M; F?ÄB +?'M ç°M; i`QM; HÁM;X E?¬M; M;Ì +¦ F ç`+? F
i? H"T iS+ +?¢v i`®M tm'i ?B M\

E? M; hQ F?B T bÊ FbK F?¬M; M´B M?bM [m F?2 ?Î ç€K M;QÌBX a m F?B M?bM
FB - ?„M F?¬M; FbK M´B M?€v K„i K'v +€B- b m ç¦ +¦ +?9i F?¬M; +?„+ +?„M ?¬,

@ :B€T GBM?\

L;QÌB K¨m HK+ p®M çSM; Î MÆB ç¦- p K†i M?Q i?^M; ? [m M b€i K"i p b m F?B M
hQ H"T iS+ [m€ K°i ;®B tm®M;- ¬K [mv M ?¬,

@ "€B FB M +?O i?QÊM;5 h?m°+ ?¢ ç½ T?€i ?B M ` +QM çQÌM; çB [m MiQ¨M5

L;?2 M¦B M?Q i? - i`W #Ä E? M; hQ HÁM; i`¨M ç–v pmB KWM; ` - i'i +ª K"i p # Q
+SM; HQÐB M?bM +?^K +?^K M;QÌB i`QÈ+ K†iX

æ•v +?QM? H¨ i M :B€T GBM? i?–M #Q FB \ J"i p çŠM; +'T + Q M?'i i`QM; ? i?®

æ€K K"i p p®M +¦ +?9i F?¬M; T?K+ :B€T GBM? çQÊ+ E? M; hQ +MM; :B€T L?'i-
?B M i¢B ?Q¨M iQ¨M F?•K T?K+X h®B i?B m M?[M; M;QÌB #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M

bQÆM; KM K¨m HK+- +¨M; F?¬M; i? ?Q¢i ç°M; iU /Q i`QM; K¨M bQÆM; HK+ ;B®I
iQ¨M i?•M K¨m HK+ K¨ F?¬M; +¦ pB + ;b- i?"i bU H¨ T?M ?ÊT pÈB #B i ?B m F?¬M

@ L¦B M? M? M;QÆB +QM çQÌM; çB [m M iQ¨M M;QÆB ibK çQÊ+ Î ç•m\

E? M; hQ ç`M? çB iÈB ;–M :B€T GBM? imv M?B M H¢B #` hQÆM; o,M M;,M H¢BX

hQÆM; o,M HQ H„M; M¦B,

@ *?O i?QÊM; F?¬M; M M iÈB ;–MX >B M i¢B iQ¨M i?•M :B€T GBM? ç m H¨ F?¦B ç
`²B ;†T b mX

E? M; hQ F?¬M; T?ªB H¨ M;QÆB F?¬M; M;?2 F?mv M #ªQX L m ç½ ibK çQÊ+ +QM
+–M ;'T ;€T i`QM; +?®+ H€iX ob i? ?„M F m K¼B M;QÌB M? M? +?¦M; i`Î p MÆB
iQ¨M i?•M F?¦B ç°+ ç¨M? T?ªB K°i KbM? çB i?2Q `'i t çˆM; b m K¼B M;QÌBX

a m F?B i`Î H¢B MÆB Î- hQÆM; o,M H M? +?Q i?m°+ ?¢ ibK K°i MÆB ? Q H€M? M
a m ç¦ F m :B€T GBM? M?ªv p¨Q i`QM; ?®- b m ç¦ KÈB ç +?Q M;QÌB K9+ MQÈ+ ç

GB M iK+ ç¨Q F?QªM; KQÌB ?® iQ ç :B€T GBM? M;•K KbM? i„K- :B€T GBM? KÈB F

L?bM KQÌB ç–K MQÈ+ ç°+ t M? #B + i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¬M; FbK M´B bÊ ?½
o,M iWM; K9+ K°i i?b MQÈ+ çB +?Q K°i +QM ;'m +?¦ m®M;X E i[mª H¨ +QM ;'m +?
bÊ ?½B FB F?¬M; M;Ì i`QM; M?€v K„i i?OM; `m°i i?®B #KM; K¨ +? iX

"BM? HQM? #bM? i?QÌM; i?b i`€M? t ç®M; MQÈ+ K¨m HK+- M?QM; ç€K K"i p i?
KWM; M?Q çB M- ç m i?m i?"T ? i ç€K MQÈ+ ç°+ M¨v H¢BX

æ•v +?QM? H¨ MQÈ+ ç°+ +¦ i? M?€v K„i ;B i+? i ;'m +?¦X J"i p i?QÌM; tmv M H¨K
M?B M F?¬M; i? #Ä [m i?S i®i M?Q i? X

hQÆM; o,M H¢B +˜M i?"M FB K i` :B€T GBM? K°i +?9iX a m F?B t€+ M?"M [mª i
M¨Q hQÆM; o,M KÈB ç²M; w +?Q ?„M ;†T E? M; hQX

hQÆM; o,M ç®B pÈB i M K"i p F?¬M; T?ªB M;QÌB M¨v +kM; iÁ KÁ p¢M T?–MX E?
+?9i FB m M;¢Q M¨Q- M;QÊ+ H¢B +?d M;•v M;®+ M;?2 i?2Q KbM? +?d ?mv- hQÆ
M¨v F?¬M; +¦ +?9i F?Q T?€+? + Q i?OX .Q /M H¨ K"i p i`mM; i?¨M? M?'i +O Kb
Km®M ç +?Q M;QÌB F?€+ FB K i` ;B®M; M?Q H¨ F?€K M;?B K t€+ +? iX

J¨ M;QÌB M¨v F?B M hQÆM; o,M +ªK ;B€+ çQÊ+ F€ [m€B +?QM? H¨- F?¬M; M;Ì M¨
p M?bM [m2M K„iX *?d H¨ M;?o i? M¨Q M¨M; +kM; F?¬M; M?È M´B ç½ ;†T ?„M Î ç
H'v +È H¨ M;QÌB M¨v H¨ K°i #° K†i ç¢B +?9M; T?´ i?¬M;- #'i F€ B M?bM i?'v ç m +

hmv M?B M E? M; hQ HÁM; i`¨M ç–v pmB KWM; b m F?B M;?2 i?'v HÌB M¦B :B€T G

"ÎB pb :B€T GBM? M¦B +?QM? H¨,

@ *?O i?QÊM;5 G®B p¨Q çQÌM; çB [m M¨v `°M; F?QªM; p¨B Kûi- +?QM? H¨ MÆB i
# KûiX hmv M?B M i` M F?QªM; +€+? # KûiM¨v +?d +¦ K°i MÆB `°M; ?ÆM K°i tQ
4jjX jj+KV

@ _°M; K°i tQ+? +¦ i? ç†i +?•M\ o"v +?ŠM; T?ªB H¨ ç€K ç°M; p"i M?Q +QM i?Ä KÈ

L;ª G hB +MM; E? M; hQ ;†T :B€T GBM? p°B +?2M p¨Q M¦BX

J"i p i?m°+ HQ¢B +'T #"+ i?B T i?•M i?` p X æ†+ #B i H¨ HQ¢B K"i p + Q +'T H¢
M M #¼M L;ª G hB KÈB +¦ i? +MM; E? M; hQ ;†T- +kM; +¦ i? +?2M M; M; p¨Q ?Ä

@ .¢5 *?d ç°M; p"i M?Ä +¦ i? çB [m X hmv M?B M b m F?B çB [m # KûiM¨v- K†i
+¦ i? +?Q ? B- # M;QÌB +MM; çBX L?QM; H¨ +kM; F?¬M; T?ªB M iQ¨M #ÎB pb ?
bQÆM; KM K¨m HK+ ? B # M F?¬M; ç9M; ;BÌ # Q T?OX >ÆM M[+QM çQÌM; M¨v
F?m,m K†i ç'i +kM; M?'T M?¬ F?¬M; #ˆM; T?ŠM;X L m çB çSM; F?¬M; çO HBM? ?
ç–K H–v- ?Q†+ H¨ +ÁM K°i MY çQÌM; T?Q b m #` bQÆM; KM HK+ # Q T?OX

:B€T GBM? pW M;?o pW M¦BX

E? M; hQ M?Qm K¨vX

h?2Q HÌB M¦B +O :B€T GBM?- +QM çQÌM; M¨v +kM; M?Q F?¬M; +¦X hBM iQÎM; i`¨
F?€+ +,M #ªM F?¬M; +¦ i? i?¬M; [m +QM çQÌM; M¨v ç M .mv L?o æ†+X

E?¦ i`€+? M?B m M,K M?Q p"v [m çB ç m F?¬M; +¦ M;QÌB imv M #® çQÌM; çB [m
/M +¦ M;QÌB T?€i ?B M ` +QM çQÌM; M¨v M?QM; H¨ F?¬M; B M;mv M w /MM;- #ÎB

L?Q p"v F ?Q¢+? E? M; hQ +?m~M #` iB M p¨Q .mv L?o æ†+ HB M #` +ªM i`ÎX J'i
/M F?®M; +? çQÊ+ +€+ # M +ªM; p"v +kM; F?¬M; i? F?®M; +? iQ¨M #° .mv L?o

L?bM E? M; hQ M?Qm K¨v- u hB L F?¬M; F?ÄB ç M;?` M¦B,

@ .MM; i?mv M ç H¦i çQÌM;- i`U+ iB T H¦i i?ŠM; iW MÆB MiQ¨M ç M# M .mv L?o
T?ªB / çB ?ÆM bQ pÈB çQÌM; ç–K H–v ;"T ;? M? b Q\

@ æQÌM; i?b çB / `²B- M?QM; F?¦B ç°+ FB H¨K i? M¨Q ;BªB [mv i\

E? M; hQ ?ÄBX

L;ª G hB t2M p¨Q M¦B,

@ Zm€ çÆM ;BªMX *¦ i? /MM; F?Q M; i?mv M /¨v M®B HB M pÈB M? m i`Îi?¨M? K
T?ªB [mûi bÆM H M MÆB M®B HB M +O F?Q M; i?mv M i`€M? #` F?¦B ç°+ i?˜K i
+¦ +•v +®B F?¬ ?ûQ- M¦B `ä F?¦B ç°+ Î ç•v ,M KÁM +•v +®B +kM; F?¬M; K¢M?X *?
F?2 ?Î H¼i p¨Q i`QM; +QM çQÌM; H¨ F?¬M; i?¨M? p'M ç X .M b Q +?d H¨ +QM çQÌ
b m M¨v +¦ çB m FB M i`U+ iB T /MM; b„i i?ûT i? v i? p€M ;¶- i?ÌB ;B M +?®M; KK
ç¦ +?QM? H¨ K°i +QM çQÌM; [m H¢B #bM? i?QÌM;X

u hB L #´ bmM; i? K,

@ hmv M?B M +¬M; pB + M¨v +?d +¦ M;QÌB F?¬M; bÊ F?¦B ç°+ KÈB +¦ i? H¨K- M
>ÆM M[b m F?B çQÌM; ?–K #^M; i?mv M çQÊ+ i¢Q tQM; +ÁM T?ªB i?¬M; ;B¦ i`QM
bU MiQ¨M KÈB ç +?Q #BM? HQM? çB [m 5

L¦B ç M ç•v- ç€K M;QÌB E? M; hQ ç m M?bM p¨Q :B€T GBM?- imv M?B M :B€T GB
F?¬M; +¦ #'i F€ T?ªM SM; M¨QX

u hB L +MM; L;ª G hB #B i ç–m ¦+ :B€T GBM? F?¬M; HBM? ?Q¢i ç m F?¬M; ç w-
F?B E? M; hQ M¦B F„ +¨M; id Kd M?B K pK +?Q :B€T GBM? ? B M¨M; KÈB çQ ` K

a m F?B ?¢ H M?- M;? +?†i ;¶ i`QM; `WM; `"K J¢M æ†+ hQ H–M ç–m iB M M?"M ç

o¬ b® ;¶ çQÊ+ #¨Q b¢+? pÄ çQ ç M MÆB +€+? K¨M bQÆM; HK+ F?¬M; t X J¨ ``i
i`˜m- MQÈ+ bÆM ;B Q- /•v i?WM;- çBM? i€M çQÊ+ p"M +?mv M p¨Q `WM; `"K J¢M

L;QÌB /•M `WM; `"K J¢M æ†+ hQ +kM; +¦ +Æ ?°B M?"M çQÊ+ pB + H¨KX o¬ b® M;C
HK+ #„i ç–m [mûi bÆM H M ;¶- b m ç¦ K°i ç®M; i?mv M +?d +¦ ç€v +MM; K°i p€M ;¶
ç M # M +¢M? K¨M bQÆM; HK+X

*¦ M;QÌB +?9 w iÈB ibM? ?m®M; M¨v F?¬M; F?ÄB i?–K iU +QÌB i`¨Q T?9M;X

E? M; hQ M¨v F?¬M; M;Ì Km®M /MM; i?mv M ç çB [m ç–K H–v F?¦B ç°+X >„M M
+?ªv- F?¬M; +–M +? Q i?mv M +¦ i? /B ç°M;\

J°i F?B +? Q i?mv M p"v M;QÌB +? Q i?mv M H¨K i? M¨Q +?®M; +U F?¦B ç°+ t•K M

æ•v [mª i?U+ +?QM? H¨ pB + T?Q +¬M;5

kddX *?QÆM; kdd, >¨M? æ°M; *O *?B M h?–M UTRV

hmv M?B M F?B M?bM i?'v K°i +QM çQÌM; +¦ ç€v iW i?mv M /¨v #^M; p€M ;¶ tm'i ?E
+ª K¼B M;QÌB M;•v M;˜M +ª M;QÌBX Zm•M E? M; hQ M¨v F?¬M; T?ªB Km®M /MM;
[m ç–K H–v F?¦B ç°+ +?S\ "¼M ?¼ F?¬M; bÊ b m F?B ç M MY çQÌM; tm'i ?B M
iQ¨M #° K¼B M;QÌB # M i`QM; +QM çQÌM; b Q\

L?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; `ä `¨M; H„K pb +QM çQÌM; M¨v b) F?¬M; #` F?¦B H¼i p¨Q
H¨ ? B i–M; ;?ûT p¨Q M? mX *?ŠM; M?[M; ;B[? B i–M; +¦ K°i i–M; MQÈ+ bÆM ;B
çQÊ+ [mûi K°i HÈT MQÈ+ bÆM ;B Q /¨vX >ÆM M[# M i`QM; +ÁM çQÊ+ /€M i? K

*¦ i? M¦B pb +QM çQÌM; i¢K i?ÌB M¨v E? M; hQ iB m T?Q K°i F?QªM iB M i?"i HÈM

o®M E? M; hQ F?¬M; Km®M t td M?Q p"v- +?d +¦ i? H¨K p¨B M;¨M #BM? HQM? çI
M;?o iÈB b m F?B M h€B E?€M; M?"M çQÊ+ iBM iS+ ç M [m M b€i- H"T iS+ ? B K
T?ªB ?Q¨M i?¨M? ? i bS+ ?Q¨M K„X L m F?¬M; T?ªB MÆB M¨v `'i ? Q H€M? ?ÆM
M h€B E?€M; +ÁM +?m˜M #` H¨K K°i çQÌM; ?–K #^M; b„i i?ûTX

æ®B pÈB bU ?QM; T?'M +O M h€B E?€M;- E? M; hQ `'i H¨ F?¦ ?B mX

M h€B E?€M; /€Q /€+ M?bM M;¦ F?„T MÆB- b m ç¦ M?Ä ;B¼M; M¦B,

@ æ¢B + 5 æWM; +QB i?QÌM; +QM çQÌM; M¨vX J°i F?B t•v /UM; tQM;- ç•v b) i?¨M
+¦ [m½M; çQÌM; M;„M M?'i iW i`QÈ+ iÈB M vX

@ *QM çQÌM; ?Q¨M; FBK\

E? M; hQ +?ÈT +?ÈT K„i- ç°i M?B M ;B"i KbM? M¦B,

@ L;QÆB ç`M? p"M +?mv M ç†+ bªM "„+ [m®+ i?¬M; [m +QM çQÌM; M¨v ç M .mv L

M h€B E?€M; H"T iS+ F?2M M;ÊB,

@ >„+5 E?¬M; ?´ H¨ ç¢B + - pW M;?o H¨ #B i `äX >mvM? M;?o H¢B +QBX æWM; t2
`"K J¢M æ†+ hQ- M?QM; +¦ ç–K H–v F?¦B ç°+ M¨v +ªM çQÌM;- H¢B F?B M ? B MÆ
i` M i? ;BÈBX

@ æ†+ bªM .mv L?o æ†+ F?¬M; +–M T?ªB M¦B- Î J¢M æ†+ hQ i`Î i?¨M? ?¨M; t td ç
Î J¢M æ†+ hQ M¨v Î # M .mv L?o æ†+ ;B€ ;–M M?Q M? mX *¦ +QM çQÌM; M¨v- ç°B
+¦ i? F?m +? i`QÆM; p¨B H–M5

@ h®i i?b i®iX L?QM; +QM çQÌM; M¨v T?ªB /Q M;QÌB +O KbM? p"M +?mv MX L;Q
/¨M; tm'i ?B M F?2 ?Î- F?¦B ç°+ H¢B H¼i p¨Q i?b +QM çQÌM; +QB M?Q ?ÄM;X *?
i?¬M;- i? ;BÈB F?¬M; #B i [m # Q M?B m H•m `²BX

E? M; hQ +kM; F?¬M; +QB i`¼M; #ÎB pb +QM çQÌM; M¨v i¢Q M M +?d ç /B +?mv M
a m F?B +QM çQÌM; #„i ç–m bY /KM;- i?m°+ ?¢ +O KbM? i?2Q ç°B i`,K M;QÌB +M
+¦ ;b- /M b Q +kM; H¨ /MM; K°i H–MX L?QM; M m HB M iK+ F?¬M; M;WM; p"M +?
çQÊ+ # Q H•m- +QM çQÌM; M¨v b) ?ÄM; K'iX

M h€B E?€M; ?QM; T?'M M¦B,

@ >„+ ?„+5 æ¢B + X >mvM? F?¬M; M;?o F„ ;b +ªX *QM çQÌM; M¨v i +?d +?Q M;Q
?¨M; ?¦ X

@ *?Ì F?B +?9M; i çSM; p[M; Î # M FB - F?B M +?Q :B€T GBM? +? Q i?mv M # H
M?'i i`QM; F?¦B ç°+ M¨vX a m ç¦ Î ? B # M i¢Q i?¨M? /•v +€T M;U FûQ- /•v +€T +¦
K°i +QM i?mv M ?Q†+ K'v +?B + i?mv M HÈMX L?Q p"v #'i F€ ?¨M; ?¦ M¨Q ç +¦ i
iWM; ç®M; iÈBX

@ ...+5 L?Q p"v ?¨M; ?¦ F?¬M; #` M?B K F?¦B ç°+ b Q\

E? M; hQ +¦ +?9i #°B T?K+ M;QÌB M? 2K M¨v +O KbM?- bU ibM? ;b ?„M +kM; ç
FB K iB MX

@ L; v iW ç–m +?d H¨ p”M +?mv M K°i Qi p”i HB m ;¶ [mw #€m +MM; pÈB +?•m #
ç°+X *?Ì b m F?B i? HU+ +?9M; i Î .mv L?o æ†+ HÈM ç M KS+ +¦ i? Km M?[M; ç
i v- +kM; F?®M; +? K'v i?¨M? i?` tmM; [m M?- +?9M; i +¦ i? i`U+ iB T /MM; b„i i
çQÌM; çB [m çQÌM; FQM? F?Qª M; #ªv- i€K KûiX L?Q p”v K°i Qi ?¨M; ?¦ ç„i iB M
M;mv M HB m M'm ,M ç m +¦ i? p”M +?mv M [m X *kM; +?d H¨ K'v /†K K¨ i?¬B- +
i ?B M i¢B +¦ i? +?'T M?”M çQÊ+- +¨M; F?¬M; M¦B iÈB p b mX æ¢B + 5 L?Q p”
+? çQÊ+ +QM çQÌM; ?Q¨M; FBK M;„M M?'i- imv i ç®B b) K M; ç M +?Q +?9M; i
+?Q /M ç¢B + i?¨M? H”T K°i [m•M ç°B i`,K p¢M #° €Q ;B€T +kM; +?d H¨ +?mv M M

L¦B ç M ç•v- ? B K„i M h€B E?€M; ç½ b€M; [m„+- #Ä [m E? M; hQ Î K°i # M- +?C
iQ€M M M H¨K ;bX

æ®B pÈB M;QÌB M? 2K +U+ F€ M?B i ibM? FB K iB M M¨v- E? M; hQ +?d +¦ i? +C

hmv M?B M HÌB M¦B +O M h€B E?€M; +kM; F?B M iBK E? M; hQ ç”T i?bM? i?`+?X
?¦ /MM; +€T FûQ M h€B E?€M; M¦B ç M imv i ç®B +¦ i? i?U+ ?B M çQÊ+X

>ÆM M[çB m M¨v ç®B pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ K¨ M¦B H¨ +?mv M +,M #ªM F?¬M;
KbM? i?b H¢B +U+ F€ çÆM ;BªMX "ÎB pb # M KbM? +¦ K°i i M :B€T GBM? F?¬M; T
tûi ç` ?bM? Î i`QM; F?¦B ç°+X

o T?–M HÊB M?m”M- M;?o H¢B •Q E€ FB +¦ ç` p` ``'i + Q Î .mv L?o æ†+- F?¬M; M
"„+ [m®+ Km b„K ç² ;¶ [mw #€m- i?b #B i çQÊ+ i?S M¨v Î .mv L?o æ†+ +¦ i? #€M

J°i F?B KÎ çQÊ+ +QM çQÌM; i?¬M; [m - b) #Èi çB çQÊ+ T?Q p”M +?mv M- M?•M +¬
*¨M; i`€M? çQÊ+ p¬ b® M;mv ?B K F?¬M; i? çQ€M i`QÈ+X *?d +–M +¦ i? iB i FB
#m¬M +?2M +?9+ K¨ ç MX

hmv M?B M /U i?2Q iQM? +€+? M h€B E?€M;- ?„M M?'i ç`M? b m F?B #m¬M #€M
+?Q ç°B #m¬M F?€+ çQÊ+ bY /KM; +QM çQÌM;X h?¨M? i`'M i?QÆM; K¢B T?²M pB
`'i H•m i?ÌB ;B M KÈB +¦ i? tm'i ?B MX

hmv M?B M +¦ çQÊ+ K”i p ç +¬M; M,M; :B€T GBM?- K¨ +QM çQÌM; H¦i b„i i?ûT +
+?d +–M i`ªB K°i +QM çQÌM; #^M; i?mv M H¨ tQM; p”v i?b pÈB i M :B€T GBM? F?-
+MM; M¨v i?b imv i ç®B +¦ i? H¨K i®i +QM çQÌM; i`QM; pÁM; p¨B M;¨vX

J¨ +kM; ç9M; i?”i- :B€T GBM? [mª i?”i F?¬M; K'i # Q M?B m i?ÌB ;B M HB M i`ªB
/†K #^M; i?mv M b„iX

æ€v i?mv M +? i¢Q i?¨M? ?bM? +?[l F?¬M; ç–m F?¬M; çm¬B- K¶B +?B + i?mv M
;–M b€m- #ªv i`,K +?B + i?mv M M?Q p”v KÈB +¦ i? H¦i tQM; çQÌM;X

J¨ HQ¢B i?mv M ;¶ M†M; K'v i`,K +•M M¨v :B€T GBM? K°i i v p€+ i?mv M #QÈ+ çBX
i?mv M H¦i çQÌM; ç b® H½M; T?Q H¨ F?B çB H¢BX

hmv M?B M +?mv M i¢Q i?¨M? +QM çQÌM; ?bM? pm¬M; H9+ b m- i`ªB pªB #¢i- ;„M
K¢M? +¦ i? H¨K tQM;X

*?Q /M :B€T GBM? F?¬M; #B i K i KÄB M?QM; H¨ T?ªB K'i i?ÌB ;B M i?”i HÈM KÈ
M[b m F?B H¨K tQM; +ÁM T?ªB i?´B ;B¦ p¨Q ç ç˜v ;B¦ ç°+ i`QM; +QM çQÌM; i?¬
i?”M FB K i` t2K +QM çQÌM; +¦ MÆB M¨Q `Á `d H¶ i?OM; ? v F?¬M;X L?[M; +¬M;
;B M MY M,K +,M #ªM F?¬M; i? H¨K tQM;X

L m +–M M?B m i?ÌB ;B M M?Q p”v- E? M; hQ H¢B F?¬M; i? +S K°i K¢+? +?Ì Î `W

hmv `^M; `WM; `”K +ÁM `'i M?B m i? HU+ F?¬M; T?K+ iMM; M?QM; +?d +–M ç H¢
i`,K K”i p i?b +¦ i? çO F?®M; +? çQÊ+ `WM; `”K J¢M æ†+ hQX

E? M; hQ ç H¢B K°i ç€K i?m°+ ?¢ +MM; :B€T GBM?- b m ç¦ K M; i?2Q +¨M; M?B
[m®+ iÈB- #„i ç–m K°i +?mv M çB KÈBX

G–M M¨v KK+ iB m +O E? M; hQ F?¬M; T?ªB i`Î H¢B hmv i[m®+X

E€ i?"i ?B M i¢B hmv i[m®+ ç½ i?¨M? ?"m T?QÆM; HÈM +O `WM; `"K J¢M æ†+
[m M pB M-[mw i°+- M;?` ?°B FB K +? HšM M? mX *?Q M M "„+[m®+ i?U+ M´M
E? M; hQ i¼ i`'MX

o T?–M M h€B E?€M;- ?„M ç½ bÈK K M; p¨B i?mv M +?B M +?¢v p .mv L?o æ†+ M
FBK M;„M M?'i iW i`QÈ+ iÈB M vX

>ªB [m•M +O E? M; hQ i`W #Ä ç H¢B ?ÆM KQÌB +?B + i?mv M im–M i` hmv i G
ç m/QÈB bU/šM/„i +O GB m h? M? .QÆM;- çB #€M çªQ S?B " X

G¬B ;B i` M #€M çªQ S?B " ç½ ;–M ? B-# M,K F?¬M; B çB im–M [m - T?ÄM; +'
H"T ç½ ç M K°i KS+ ç° M?'i ç`M?- +–M T?ªB +? M ûT K°i T?2MX

hmv ``^M; H9+ i`QÈ+ #"M i•K ç M €+ K i¨M b€i #W #½B K¨ +¦ w pSi #Ä- M?QM; ?B
K +ÁM F?¬M; #MM; M´ +?Q M M #'i F i? M¨Q ç m T?ªB +?dM? Hw K°i +?9iX .M i?
E? M; hQX

J¨ [m M i`¼M; M?'i +?QM? H¨- M h€B E?€M; M;?o iÈB #€M çªQ S?B " +kM; +¦ K°
*?Ì b m F?B :B€T GBM? H¨K tQM; pB + MÆB ç•v- +¦ i? çB i?,K/Á F?m ç–K H–v FB

hmv ``^M; #ÎB pb p'M ç p"M +?mv M çQÌM; #B M K¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M; tm'i?B M +Q
M m +¦ K°i +QM çQÌM; ç€M? #'i M;Ì +kM; H¨ +?mv M F?¬M; i²BX J¨ ?ªB [m•M i`W #
G¬B ;B +¦ w ç² F?€+- +ÁM H¨ ;BQÆM; + Q +Ì G¬B ;B - +?B K +S i?´ ç` [m M? ç–I

@ *?O i?QÊM;5 *€+? MÆB ç•v # KQÆB /†K +?QM? H¨ ?¨M? idM? h?B K æ¬M; +O
pb ?¨M? idM? h?B K æ¬M; +?mv M K¬M F? B +?B M pÈB ?¨M? idM? h?B K L K +C
M M M?[M; [m"M ?mv M ;–M `WM; `"K +?d +¦ bQ çQ¨M HQM? i`€M; ç` T?QÆM; + I
iWM; T?€B i?€K #€Q ç M T?Q `WM; `"K +?Q M M F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?€i?B M +

J"i p bÈK çQÊ+ T?€B çB /Á tûi- çÊB +?Q çQ¨M M;QÌB E? M; hQ tm'i?B M H"T iS+

æ9M; p"v- E? M; hQ [mv i ç`M? i?¬M; [m +QM çQÌM; M®B pÈB `WM; `"K J¢M æ†+
ç`M? M¨v F?¬M; +?d H¨ +O `B M; ?„M-K¨ +ÁM H¨ w +O ``i M?B m M;QÌBX

æ€K M;QÌB iW T?O æ¢B æ¬ ç®+ æ¬M; L K M?Q hQÆM; o,M- L;ª G hB-uhB L F?
ç`M? H¨ ?v p¼M; E? M; hQ +¦ i? bÈK [m v p i?m i?"T +K+/B M æ¬M; L KX

J¨ ç€K M;QÌB iW hmv i[m®+ i?b +ªK i?'v +U+ F€ ?QM; T?'M F?B #QÈ+ +?•M H M H
``^M; ç [m®+ i`QÈ+ FB +?QM? MQÈ+ K¢M? M?'i i?B M ?¢- ç m H¨ M?[M; MQÈ+ M
>B M i¢B +¦ i? çB i?2Q [m•M +?O +O KbM? ç M ç'i MQÈ+ M¨v- ç¦ H¨ K°i +?mv M p

hmv ``^M; F?¬M; T?ªB pW iB M p¨Q ç [m®+ +¦ i? ç M çQÊ+ idM? æ¬M; L K- +ÁM
idM? KÈB +¦ i? ç M çQÊ+ æ¬M; L KX L?QM; H¨ #'i F€ B +kM; F?¬M; +?Q ``^M; ç•v

hmv ``^M; ?B M i¢B i`QM; i v E? M; hQ +?d +¦ M,K p¢M p ç°B HoM? +?O +MM; K°i p
'v #BM? HU+ imv i ç®B F?¬M; i? ç€M? i?OM; # ?¨M? idM?- imv M?B M B +kM; F

hQ¨M #° `WM; `"K J¢M æ†+ hQ +MM; #Ì ç¬M; hmv i GQM; :B M; ç m H¨ ?"m T?QÆM
bÊ K'v ?¨M? idM? iU H"T M¨vX

E? M; hQ tmv M[m `WM; `"K M?bM ç²B M9B # M M;Q¨B- F?¬M; F?ÄB i?Î/¨BX

JbM? Î `WM; `"K J¢M æ†+ hQ b m F?B ;B M?"T p ç°B L;mv M bQ€B çm´B ;B i ;
[m +QM çQÌM; M¨v çB ç M ç ç¬X E?¬M; M;?o iÈB K°i +QM çQÌM; [m M i`¼M; M?C
h?B K æ¬M; ç [m®+ F?¬M; +¦ #'i F€ ç T?ÁM; M¨QX L?È `ä H9+ i`QÈ+ +?QM? H¨
+ M? ;B[i` M +QM çQÌM; M¨vX

hmv M?B M M;?o H¢B ibM? ?bM? ç [m®+ ?¶M HQ¢M M?Q p”v- #BM? HU+ iBM? M
M?[M; MÆB +–M i?B iX

>ÆM M[`WM; `”K J¢M æ†+ hQ pšM ç m H¨ MÆB ˜M M'T +O ç€K M;QÌB /m i?O /m
#BM? #¢Q ç°M;- pB + +QB i?QÌM; # M M¨v +kM; H¨ `'i #bM? i?QÌM;X

E? M; hQ ;BK+ M;U çB ` `WM; `”K- T?Q b m i?2Q b€i b Q `”K `¢T F} #BM? €Q ;E
b€m p¢M F} #BM? ;B€T b„i +MM; ?ÆM KQÌB t2 M;U +S M?Q p”v t¬M; ` iW `WM; `

>B M i¢B +?B M K½ +O [m•M E? M; hQ çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H¨ imv i K½ +
[m®+ `ÌB çB "„+ [mv i imv i ç®B b) #` +? i pb M¦M;X hQ¨M #° +?B M K½ ?B M i¢B
+O M h€B E?€M; Km b„K- çQÆM; M?B M €Q ;B€T- #BM? F?Q- +mM; i M +kM; i'i

hW ç•v +¦ i? i?'v çQÊ+- +€+ ç°B #m¬M +O M h€B E?€M; +¦ [m M i`¼M; ç M KS+

>B M i¢B i¨m +?B M ?ªB [m•M ;–M M?Q ç m H¨ i?mv M #m¬M +'T E?¬B EB m +ªB
HÈM M¨v i`W #Ä ?ªB [m•M .mv L?o æ†+ ` - +?QM? H¨ ?ªB [m•M E? M; hQ K¢M? M?
E? M; hQ bÈK i¢B i?ÌB F€ G¬B ;B F?B M +?Q M h€B E?€M; bÈK çB iÈB MQÈ+ M¨

"ÎB pb +¦ +€+ ç°B #m¬M M¨v +?d +–M .mv L?o æ†+ pšM H¨ # M +ªM; ç'i MQÈ+ GB M
#m¬M .mv L?o æ†+ pšM +¦ i? +?¢v F?„T i? ;BÈB F?¬M; #` M;,M +ªM M?Q i`QÈ+X
i? +,M #ªM F?¬M; +–M ?”m T?QÆM; HÈM- +¦ i? K M; i?2Q [m•M ç°B imM; ?Q¨M?

J¨ F?B ç€K F} #BM? M¨v ` F?ÄB `WM; `”K K°i H9+ H•m- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M?bM
çQÌM; i?¬M; `WM; `”K H¢B çB ` p¨B M;¨M t2 M;U HÈMX

L?[M; M;QÌB ç€M? t2 +MM; ?° p M;? M? M; M; H€B t2 +?¢v +?–K +?”KX L?bM H€
#B i çQÊ+ M?[M; M;QÌB M¨v i`W #Ä ç€K ;B†+ +QÈT F?¬M; i`”i iU- i?b +?QM? H¨ ç
F?¬M; bÊ #'i +S +€B ;bX

æ°B #m¬M M¨v imv `^M; +?–K +?”K çB iÈB- M?QM; M?bM imv M çQÌM; +O #¼M ?½
ç¢B [m•M +O F? M; iQX

hmv M?B M +kM; F?¬M; F€ [m€B- #ÎB pb #¼M ?¼ +?QM? H¨ ?”m +–M #° ç°B [m•M

•Q E€ ç½ bÈK H M i?mv M Î +ªM; h? M? >QÆM; +?m˜M #` `ÌB F?ÄB "„+ [m®+X *
#m¬M- ?¨M? ç°M; #m¬M #€M i` M #B M pÈB MQÈ+ M;Q¨B FûQ /¨B MY M,K F?B M
T?S+ i¢TX

L?[M; +ªK iQÎM; M¨v +MM; ç¢B #ªM /Q M? +O KbM? F?¬M; +¦ #'i F€ [m M ? ;bX
F?¬M; i`Î H¢B- ç°B #m¬M /Q KbM? i¢Q ` M m F?¬M; +¦ iBM iS+ +?QM? t€+ KbM?
KQÌB K'v M,KX

æQÆM; M?B M ç•v +?QM? H¨ /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; +¦ [m•M ç`+? çª FQ+?X

*?Q M M pb #B m ?B M bU i²M i¢B +O KbM?- ç°B #m¬M •Q E€ K M; iÈB pW i¢Q [
+?Ì K°i MY ?¨M; ?¦ [m v p X a m ç¦ +?Ì ç¢B #ªM /Q M? K M; ç M +¨M; M?B m i?m
H¢B H”T iS+ [m v p X .M b Q +?QM? H¨ F?¬M; M;WM; T?€B i?mv M i`Î p X

J°i H¨ FB K iB M- ? B H¨ ç i?m°+ ?¢ M;?d M;ÆB K°i +?9i- # H¨ ç M¦B H M bU i²
M?[M; i M F?¬M; #B i b®M; +? i i?W /`T KbM? F?¬M; Î ç¦ M?ªv ` ;•v `®BX

*?mv M #m¬M #€M H¢B +¨M; F?¬M; +¦ ;b ç M;?oX hmv `^M; KbM? Î i?¨M? T?® ?
F?B M +?Q KbM? FB K çQÊ+ `'i M?B m K®B H¨K ,M H9+ i`QÈ+ FB F?¦ K¨ +?B K ç

*?O ç°B #m¬M iU i?•M #m¬M #€M- K¨ H¢B H¨ [mw i°+ + Q i–M; .mv L?o æ†+ iU i?•
+¦ #'i F€ K®B H¨K ,M M¨Q F?¬M; i? i?QÆM; HQÊM; çQÊ+X

hmv M?B M- çB m /mv M?'i F?B M •Q E€ #'i ç„+ /o #m²M `–m ç¦ H¨ ç²M; #¼M #m¬M
H”T p¬ /mv M K'i ?ÆM K°i MY F?B M `'i M?B m +¬M; pB + KbM? H¨K F?¬M; +¬M;

J¨ M?[M; ç²M; #¼M #m¬M #€M M¨v M;mv M M?•M ç m #ÎB pb E? M; hQ K¨ K'i çBX

L?[M; K'i çB F?¬M; T?ªB H¨ ç€K ç²M; #¼M F?¬M; ç w H¨K pB + #m¬M #€M pÈB K
i? i?U+ ?B M ;B Q ? M pÈB KbM?X "ÎB pb #¼M ?¼ ç m #` [m•M E? M; hQ ;B i +?

æ®B pÈB E? M; hQ M¨v- •Q E€ F?¬M; M¦B HÌB M¨QX G¨ F?B T bÊ ç M F?¬M; M¦B

E?B ?„M ?QÈM; /šM +?Q E? M; hQ ç½ +¦ ?B m #B i F„ +¨M;- F?¬M; /€K M¦B bQ pÈ
?ÆM M?QM; i? M¨Q +kM; ?B m E? M; hQ ?ÆM p¬ b® M;QÌBX

•Q E€ i?U+ +QB i`¼M; E? M; hQ- F?¬M; T?ªB +QB i`¼M; M,M; HU+ +O ?„M- +kM
T?"M +O ?„MX *?d H¨ +QB i`QM; p"M F?Q +O E? M; hQX

L;QÌB çB #m¬M #bM? i?QÌM; ç m `'i ç w ç M p"M F?QX "ÎB pb M;QÆB p"M F?Q i®
F i`°K M¨QX G9+ #¨M +?mv M H¨K ,M +¦ F?B ;†T H9+ ;B€ +ª ?¨M; ?¦ H M ç M çd
#€M HÊB M?m"M ;'T K'v H–M #bM? i?QÌM;X

J¨ M m p"M F?Q F?¬M; i®i- KÈB ` F?ÄB +Y ç½ #` i`°K +QÈT M?B m ?¨M; ?¦ - b r
+?¢v ç M MÆB H¢B T?€i ?B M ;B€ +ª ?¨M; ?¦ ç½ #` i?'T bQ pÈB ;B€+ ;®+X h? K
i?QÆM; i"i +¦ F?B #` T?€ bªMX

æ•v pšM H¨ #bM? i?QÌM;- #ÎB pb p"M F?Q +¨M; F?¬M; i®i M[+?QM? H¨ b m F?B
?¨M; ?¦ - pW ` +Y ç½ #` ;B†+ +QÈT ;B i +? i- M;QÌB M?¨ H"T iS+ i`Î i?¨M? ,M K¨

*?Q M M M¦B p"M F?Q +U+ F€ [m M i`¼M;X J¨ E? M; hQ +?QM? H¨ M;QÌB p"M F?Q

ob b Q M¦B E? M; hQ p"M F?Q i®i\

•Q E€ +?QM? H¨ +˜M i?"M +?9 w ? i i?ªv ?¨M? ç°M; +O E? M; hQX æQÆM; M?B M
i?¬M; [m i?m°+ ?¢ +O E? M; hQ M¦B +?mv M T?B K pÈB M? m i?m çQÊ+ iBM iS+

æ–m iB M- E? M; hQ F?¬M; #B i H¨K b Q b®M; b¦i b m F?B #` H®+ tQ€v +m®MX G
çQÊ+ iB M p®M H"T M;?B TX æ•v +?QM? H¨ i? ?B M p"M F?Q i®i +O E? M; hQ- #
b®M; b¦i i`QM; H®+ tQ€vX

kd3X *?QÆM; kd3, >¨M? æ°M; *O *?B M h?–M UTkV

•Q E€ iBM iQÎM;- +?Q /M K°i KbM? E? M; hQ +kM; +¦ i? çB H M p` i`Q ?B M i¢B-
/ /¨M; M?Q p"vX aÎ /o +¦ i? M? M? +?¦M; M?Q p"v- +¦ [m M ? `'i HÈM ç M # i?m
+O ?„MX

hB T i?2Q E? M; hQ i?¨M? H"T çQ¨M HQM? ç€M? i?m X G¢B #ÎB pb p"M F?Q i®i
i¢Q M M [m M ? iW M?B K pK ?° i®M;X a m ç¦ F?¬M; #B i i? M¨Q çQÊ+ "€ iQÈ+ *
iQÈ+ M?bM i`9M;- i`U+ iB T # M i`'M h? M? >QÆM; i?¨M? ?° p HoM? +O çQ¨M H

J¨ E? M; hQ b m F?B iB M p¨Q i`'M h? M? >QÆM;- i?QªB K€B i?•m i¦K M?[M; ç€K
ç M i"M +Y - F?m +? i`QÆM; i?U+ HU+ +O +?QM? KbM?X

hB T i?2Q KQÊM p¨Q #^M; 'v i?U+ HU+- ?„M i`Î i?¨M? K°i pb b Q b€M; +?¦B i` M b
L?o p¨ "d E?„+X E?B M +?Q *€T L?o F?¬M; i? F?¬M; b„+ T?QM; E? M; hQ- /Q ç¦
#¨M +O +?QM? KbM?X

*,M +S •Q E€ çB m i` +MM; iQM? iQ€M- M;QÌB M?Q E? M; hQ b m F?B +¦ çQÊ+ +
i? T?€i i`B M i?`M? pQÊM;X

J¨ bU T?€i i`B M i?`M? pQÊM; +O ?„M `'i F?OM; #®X E?¬M; T?ªB M¦B i?O ?¢ +C
çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; `'i K¢M?X L?QM; ?„M bÎ /o +¦ i? M? M?
M?•M ç m #ÎB pb p"M F?QX

L?bM t2K H½M? ç` E? M; hQ F?¬M; +¦ iB M- H"T iS+ tm'i ?B M bU FB M hmv i G
i?QÎM; +MM; iQÈ+ p` +S i? p¨Q i vX

J¨ E? M; hQ #ˆM; p¨Q K°i M;?bM #BM? HU+ +O ?„M HB M iB m /B i hmv i G M; *?ŠM; M?[M; +¦ çQÊ+ K°i F?Qª M iB M T?€i i`B M- K¨ +ÁM M•M; + Q iQÈ+ p` +O K i?m p¨Q K'v F?®B ç` #¨MX

*?mv M T?Q b m H¢B +¨M; F€ [m€BX

E? M; hQ p®M i?U+ ç w i? M? / M? +O KbM? ;–M M?Q #` M?®i Î i`QM; K°i MQÈ+ #B i [mw i°+ "„+ [m®+ M½Q i¨M ? v H¨ F?¬M; +QB E? M; hQ ` ;b- iMv iB M ;€M + +O ?Q¨M; i°+ *´ [m®+- b m ç¦ HB M çB m #BM? ç M ç€M?X *kM; F?¬M; t2K KbM? /€K i` m +?¼+ p¨Q i M pk HU+ K¢M? K) M?Q E? M; hQX

E i [mª F?¬M; +–M T?ªB M¦B- E? M; hQ ibK çQÊ+ +È ?€ K²K HB M i`U+ iB T i?¬M i ç¦ H M M;¬B "€ iQÈ+ i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌBX

æQÆM; M?B M H9+ b m ç°B i¨m +O •Q E€ +kM; i?¨M? K°i #° T?"M p"M F?Q i®i M F?¬M; #B i H¨K b Q- •Q E€ F?¬M; M;Ì H¢B tm'i ?B M ç9M; H9+ E? M; hQ +–M M?'i K°i T?–M HU+ HQÊM; +?Q i? HU+ E? M; hQX

*?mv M F iB T K¨ #„i ç–m H¢B +¨M; F?B M M;QÌB i i`ÊM K„i ?€ K²KX

æ–m iB M H¨ i?•M iQM i`U+ ? +O E? M; hQ Î M,K idM? æ¬M; L K K M; i?2Q p¨B FB K E? M; hQX *kM; F?¬M; #B i ç€K M;QÌB +€+? t M;¨M- p¢M /†K H¨K i? M¨Q t€+ +O E? M; hQX

J'v i`,K +?B + i¨m +?B M M¨v ç M- F?¬M; M¦B +mM; +'T +?Q E? M; hQ K'v p¢M pä i i¨m +?B M ç¢B #B m F?¬M; HQ H„M; çQÌM; HmB HB M çO F?B M bo F?Q [m•M E?

J¨ [m M i`¼M; M?'i +?QM? H¨- i M M h€B E?€M; +¦ i M im´B i`QM; ç°B #m¬M .mv #m¬M F i ?ÊT pÈB i¨m +?B M F?B M +¬M; i€+ ?"m +–M +O E? M; hQ ?Q¨M iQ¨M #

h? HU+ E? M; hQ ç½ pQÊi [m€ ;BÈB ?¢M H"T iS+ pSi #Ä €Q F?Q€+ +?QM? M;? tQÈM; +?B M i` M? "„+ [m®+X

æ¢B i? ç m i?m°+ p E? M; hQ- +K+ /B M +?B M i` M? ?Q¨M iQ¨M M;?B M; p K° hmv i GQM; :B M; b m MY M,K HB M i?¨M? H½M? ç` +O E? M; hQX

J¨ ç•v F€ i?"i +kM; H¨ #B m ?B M +O p"M F?Q i®iX

ob b Q ç¢B [m•M Î MQÈ+ M;Q¨B +O E? M; hQ H9+ M¨Q F?¬M; ç M- H¢B tm'i ?B M hQ ç M; M¶ HU+ i'M +¬M; ç M ;BÈB ?¢M\

> i?®M; E? M; hQ ç°i M?B M M?"M çQÊ+ i`Ê ;B9T- T?€ i M çB K ;BÈB ?¢M- Km® M;Q¨B +kM; i?U+ F?¦ F?,MX "ÎB pb T?ªB /U p¨Q +?B M i` M? KÈB +?B K çQÊ+ # b®M; K'v i`,K i¨m +?B M H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;X *?Q M M ? i?®M; E? M; hQ ?Q¨M /B M F?¬M; i? F?¬M; ç€M?X

J¨ [m•M E? M; hQ F iB T i?ŠM; iB M +kM; H¨ M;mv M M?•M F?B M •Q E€ #°B T?K i®iX L?bM t2K p¬ b® iQÈM; HoM? +MM; i?O HoM? [m•M ç`+? +? i F?¬M; `ä M;mv / /¨M; ç¢i çQÊ+ i?„M; HÊB H¨ çB m +¦ i? ?B m çQÊ+X

æQÆM; M?B M B +kM; #B i +?mv M i?O HoM? [m•M ç`+? +? i imv i ç®B +¦ HB M [ F?€+? +¦ HÊB ?¢B ç M K'v +kM; F?¬M; +¦ t€+ tm'i i`,K T?–M i`,K i?¨M? +¬M;X E? i?O HoM? [m•M ç`+? +O KbM? +? i ? i- +kM; +?d +¦ i? M¦B H M p"M F?Q i®iX

L; v iW ç–m •Q E€ M;?o ç M E? M; hQ T?ªB ?Q¨M iQ¨M i?®M; M?'i "„+ [m®+ KÈB + [m i?ªQ M;mv M ç M ç [m®+X L?QM; F?¬M; M;?o iÈB b m F?B E? M; hQ ç€M? + :B M;- #Ì i•v F?¬M; ç€M? HB M çB m #BM? iB M p¨Q `WM; `"K J¢M æ†+ hQX

GQ¢B +?B M i?m"i M¨v +?ŠM; M?[M; F?B M +?Q ç€K [mw i°+ #Ì i•v hmv i GQM; :B M? K°i ?ÆB +kM; i`ÊM K„i ?€ K²KX *?QM? H¨ K¼B M;QÌB i`QM; H½M? ç` E? M; b Q E? M; hQ H¢B ?¨M? ç°M; M?Q i? X *?ŠM; H) ?„M F?¬M; #B i i?®M; M?'i iQ¨M ?QÈM; T?€i i`B M +?•M +?QM? b Q\ ob b Q +® ibM? H¨K pB + [m, /` M?Q p"v\

•Q E€ F?¬M; ?B m `ä- T?€B ` M;QÌB çB i?2Q E? M; hQ p¨Q `WM; `"K J¢M æ†+ hQ
`WM; `"K J¢M æ†+ hQ +?d +¦ +•v +®B +kM; F?¬M; +¦ #'i F€ K¦M ,M /•M /½ M¨v `®i
E? M; hQX E?B M +?Q E? M; hQ iW #Ä i?®M; M?'i "„+ [m®+- F?¬B T?K+ i? M? / M

*?d H¨ F i [mª M?"M çQÊ+ F?B T?€B ` `'i M?B m M;QÌB- +?QM? H¨ M?bM i?'v E?
hQ F?¬M; M;WM; i'M +¬M;- i?m M¢T b m ç¦ +?¢v ç M # M #Ì `WM; `"K M +QX

•Q E€ pšM FB M M?šM +?Ì çÊBX >„M F?¬M; iBM E? M; hQ H¢B ç°i M?B M v M H¨M
K¼B M;QÌB- +?mv M KK+ iB m +O ç¢B [m•M çB K°i T?QÆM; ?QÈM; F?€+X

a m F?B `'i M?B m p"i iQ p"M +?mv M ç M `WM; `"K J¢M æ†+ hQ- •Q E€ +¦ +?9i ?Q
i?'v çQÊ+ KbM? b„T T?€i ?B M KK+ çQ+? +O E? M; hQX

L?QM; H¨ F?B çQÊ+ iBM E? M; hQ +?d ç H¢B K°i M?¦K M;QÌB F?®M; +? `WM; `
i?2Q `'i M?B m #BM? HQM? `ÌB F?ÄB `WM; `"K J¢M æ†+ hQ çB ç [m®+- •Q E€ H¢

*?ŠM; H) E? M; hQ i'M +¬M; `WM; `"K J¢M æ†+ hQ +?d H¨ pb i`Î H¢B ç [m®+\

E?ª M,M; M¨v F?¬M; HÈM\ >„M i`U+ iB T M;²B i?mv M i`Î H¢B M,K idM? æ¬M; L K

LÆB ç¦ +?QM? H¨ ç` #¨M +k +O ?„MX *?Q /M M,K idM? æ¬M; L K ?B M i¢B ç½ #`
+? - M?QM; /U p¨Q / M? iB M; +MM; K'v p¢M #BM? HQM?- K'v i`,K i¨m +?B M ?
æ¬M; L K +?Q /M F?¬M; T?ªB M;?2 iBM ç½ ?¨M; i?b +kM; +?d +–M ç2 /¼ K°i +?9i

*,M #ªM F?¬M; +–M T?ªB K'i bS+ K°i H–M M[ç +?B K çQÊ+ M,K ?¨M? idM? ç [m
#ÈipB + ?ÆM bQ pÈB ç€M? ?¢ `WM; `"K J¢M æ†+ hQ- b m ç¦ ç€M? # ?¨M? idM? +
æ¬M; L K b Q\

>ÆM M[HB M iK+ +?B M ç'm M?Q p"v- +?Q /M p"M F?Q E? M; hQ i"M i`ÌB- #BM?
+?Q H9+ ç M M,K idM? æ¬M; L K +?d bÊ +kM; F?¬M; +ÁM K'v HQM? +kX GQ¢B +?
E? M; hQ M? KBM? i?–M pä M¨v H¢B çB H¨K\ h?"i bU H¨ M;?o F?¬M; ` 5

•Q E€ H„+ ç–mX >B M i¢B ?„M ç M; +?Ì i?m çQÊ+ iBM iS+ KÈB M?'i HB M M?´ M2Q
ç M iBM iS+ +O E? M; hQ Qi M?'i T?ªB +?Ì ç M ?ÆM MY i?€M;X

L; v H9+ •Q E€ KB M K M bmv M;?o- K°i ;½ i?O ?¢ +O ?„M M? M? +?¦M; çB H M +
T?€iX L?bM i?m°+ ?¢ H M i?mv M- •Q E€ F?Q€i i v- #m²K #„i ç–m /•M; H M- #„i ç-

•Q E€ M?"M H'v iBM iS+ /Q i?m°+ ?¢ çQ H M- ?„M +?d M?bM K°i çQ¢M KÎ ç–m H"

@ *€B ;b\5 E? M; hQ /€K t•v /UM; K°i +QM çQÌM; #^M; i?mv M ;¶ i`QM; ç–K H–v F?
H¨K i? M¨Q i`€M? F?¦B ç°+ M¨v\

•Q E€ ?B M i¢B +U+ F€ F?B T bÊX >„M #B i ç–K H–v F?¦B ç°+X LÆB M¨v i`QÈ+ F
L?o æ†+ +?9 w iÈB- i?"K +?Q pšM +¦ i`2 ;B¨ K,M; K¼+ +?9 w iÈBX

hmv `^M; B +kM; F?¬M; #B i ç–K H–v F?¦B ç°+ M¨v `°M; # Q M?B m- M?QM; i? M¨
#B M M;¨M /†KX B +kM; #B i- M m i¢Q çQÊ+ K°i +QM çQÌM; çB i?¬M;- p"v +?QM?
FBK i?m ?9i `'i M?B m i¨B +?QM?X

æ€M; iB +- F?¦B ç°+ F?¬M; ?´ H¨ F?¦B ç°+X "'i F bY /KM; i?mv M /¨v ç†+ FQM F)
;B€T- i'i +ª #B M T?€T +¦ i? M;?o ç M ç m F?¬M; +¦ i€+ /KM;X

"ÎB pb T?¨K H¨ F?B t•K M?"T p¨Q K¨M bQÆM; K°i çQ¢M M?'i ç`M?- M?[M; T?QÆM;
H¶ i?OM;- M?Q p"v iQ¨M #° M?•M pB M K¢Q ?B K ç m +¦ çB F?¬M; p X

a m F?B ?v bBM? `'i M?B m M;QÌB- M?[M; #B M T?€T M;?o iÈB ç m ç½ /MM; ç m
çQÆM; M?B M +?d +¦ i? #m¬M; i X

J¨ F?¬M; M;Ì ?B M i¢B E? M; hQ H¢B +¦ i? H¨K çQÌM; i?¬M; [m \

>„M +¦ i?O ?¢ F?¬M; ? bÊ F?¦B ç°+- ? v H¨ +¦ T?QÆM; T?€T M¨Q\

L m H¨ i?O ?¢- p”v F?¬M; +–M bmv M;?o F?ŠM; ç`M? H¨ F?¬M; i? ç¨Q ;¦+ iQÌM; ç
p”v T?ªB M?bM t2K +¦ i? H’v çQÊ+ iW MÆB M¨Q +O E? M; hQX

*?d H¨ M?[M; +?mv M M¨v ç m H¨ p b mX >B M i¢B [m M i`¼M; M?’i +?QM? H¨ T?€
`”K J¢M æ†+ hQX J°i F?B +QM çQÌM; F? B i?¬M;- KbM? T?ªB H”T iS+ ibK E? M; h

L;QÌB çB #m¬M imv `^M; ç¢B ç b® i?ÌB F€ ç m T?ªB i?”i +˜M i?”M [mv i ç`M?- M?
K) [mv i çQ€MX

L?Q p”v- •Q E€ H”T iS+ T?€i K M? H M?X o T?–M i?m°+ ?¢ çB i?mv M M?Ä ? v H¨
i`Î p +ªM; h? M? >QÆM; i?b F?¬M; T?ªB +?mv M ?„M HQ M;?oX

•Q E€ ?B M i¢B ç–v ç–m H¨ F?¬M; #B i +QM çQÌM; i?¬M; [m F?¦B ç°+ +¦ i? i?¨M
tm’i i?•M M;QÌB #m¬M çQÆM; M?B M `ä `¨M;- K°i +QM çQÌM; +¦ i? H¨K F?QªM; -
i?¨M? ;–M M?’i b) K M; ç M # Q M?B m HÊB M?m”MX "¢M ç M; ç¼+ i`mv M çQÊ+ -

>ÆM M[HÊB M?m”M +?d H¨ pB + M?ÄX J°i i? HU+ F?®M; +? K°i +QM çQÌM; M
#ªQ p - p”v +¦ i? HÊB /KM; +QM çQÌM; M¨v ç +’T [mv M çB [m - ç´B H’v p¬ b® Q+

L¦B F?¬M; +?WM; M h€B E?€M; M;QÌB T?€i M;¬M +O E? M; hQ Î .mv L?o æ†+
i–M; i` M ;B®M; M?Q KbM?X

J¨ ?B M i¢B K†+ F +QM çQÌM; M¨v +¦ i?¨M? +¬M; ? v F?¬M;- i`QÈ+ K†i +?O v m M
pÈB E? M; hQX h?”K +?Q M m K’i iB M +kM; T?ªB i¢Q [m M ? i®i pÈB ?„MX

"ÎB pb +?d +¦ M?•M ibM? +O M;QÌB +?`m +?B iB M- iQÆM; H B H9+ +¦ pB + KÈB
+kM; F?¬M; / KÎ KB M; +?®B iWX

>B M i¢B E? M; hQ ç½ `ÌB çB hmv i [m®+- ?ÆM M[hmv i [m®+ ç½ iB M p¨Q ;B B ç
M?B m pB M i`ÊX L;QÊ+ H¢B E? M; hQ K M; i?2Q K’v p¢M M;QÌB iB M p¨Q i`QM; H
T?QÆM; iQ¨M #° H¨ F ç`+?- iB T i +U+ F€ F?¦ F?,MX

J†+ /M çˆM; b m +¦ ç°B #m¬M çB +MM;- M?QM; imv i ç®B F?¬M; i? bQ b€M? pÈB
`9i ` K°i b® ç°B #m¬M çB i?2Q T?Q b m E? M; hQ KÈB ç9M;X

•Q E€ bmv M;?o `ä `¨M; M M H¨K i? M¨Q- K†i K M; iQÆB +QÌB M?bM T?QM; +ªM
?ÆM MY M,K- i?¨M? H”T +QM çQÌM; K”m /`+? pÈB "„+ [m®+X *?d +–M çB K ’v +
#m¬M +O ?„M i?m p¨Q i`,K p¢M FBK i ?¨M; M,KX

Zm M i`QM; M?’i H¨ i¢Q [m M ? pÈB E? M; hQX L?•M p”i +¦ p”M F?Q i®i ç M i”M i
M M H¨K #¢M pÈB ?„MX :B€ i`` K°i M;QÌB M?Q ?„M F?ŠM; ç`M? +¨M; M;¨v +¨M; i,M

æÊB +?Q F?B M;QÌB ç°B #m¬M F?€+ Î .mv L?o æ†+ #B i E? M; hQ Km®M ç–m iQ p
M¨Q +kM; ;’T K’v +?K+ H–M KbM?X > ? 5 L?bM M?[M; M;QÌB ç¦ iB m T?Q `’i M?B
b€M? pÈB KbM?- +ªK ;B€+ M?Q p”v +kM; iQÆM; çQÆM; F?¬M; i²BX

•Q E€ `’i ç„+ w- M•M; +?ûM `QÊm +?”K `½B i?QÎM; i?S+X

kdNX *?QÆM; kdN, æB hÈB æ Zm®+ UTRV

æ [m®+ @ ?¨M? idM? h?B K æ¬M;- F +”M `WM; `”K J¢M æ†+ hQ- K°i iÁ i?¨M? i
a•K- ? B p #BM? i?m T?Q p¨Q i?¨M?- ç M; ¬K i`QÌM; i?QÆM; ;”i ;M /U p¨Q +Y i?

*kM; F?¦ i`€+? ? B M;QÌB M¨v H¢B +¦ #° /¢M; M?Q p”v- Î +€B i?` i`’M t t¬B F?¬M;
i M¨v- H¢B F?¬M; +¦ +€B T?QÌM; i?Ê ;b- M;Q¢B i`W +¦ K°i KªM; HÈM ç²M; `m°M;
M[X "¢M ç M; ç¼+ i`mv M çQÊ+ +QTv i¢B u

"’i [m€ /M H¨ ç` T?QÆM; ? Q H€M? H¢+ ?”m M?Q i? - p®M iQ¨M ?mv M +kM; +?d -
+?B M i` M? #°+ T?€i- #ÎB MÆB M¨v +€+? t i?¨M? i`’M [m M i`¼M;- +¦ i? M¦B M;
F?¬M; i?B m ç®i çQÊ+ ç M MÆB M¨v- +?Q M M p¬ b® M;QÌB /šM i?2Q M;QÌB M?¨-
?mv M- M;?2 ç•m M?•M F?˜m #¨M? i`QÈM; ;’T # H–M- ç¢i iÈB +QM b® ? B KQÆB

*?d H¨ F?¬M; T?ªB B +kM; +¦ i? çB p¨Q i`9 M;K Î ?mv M i?¨M?X

L?bM t2K M;QÌB M?¨ [mv M [mw F?¬M; M;WM; iW t iÈB ç•v- M?bM H¢B p®M H¨
F?¬M; M;WM; #` çm´B +?¢v iÈB ?QÆM; i`'M i?b #B i- +¦ i? M¦B ?B M ;BÌ M;QÌB
M;QÌB +kM; +¦ [m M ? pÈB K°i p` [mv M [mw ?Q¨M; i`B m M¨Q ç¦X

>B M ;BÌ +Q /•M Î i`QM; i?¨M? /M #'i +S K°i M;QÌB M¨Q +kM; F?¬M; T?ªB #BM? ;
i°B çQÊ+- +?Q M M p` i`Q i?m T?Q p¨Q i?¨M? +?ŠM; F?€+ M¨Q +¦ +kM; M?Q F?¬M

L;QÌB i`QM; ?QÆM; i`'M +kM; F?¬M; T?ªB F M;m bB- K¼B M;QÌB # M i`QM; i?¨M
çB p¨Q ç¦ ibK iU M;QÊ+\ Jm®M #¨v ?¨M; [m€M +kM; +¦ i? #¨v Î M;Q¨B +Y i?¨M? K

*ÁM i?m i?m i?QÆM; M;?B T H¨ K°i ? i?®M; F?€+- +S M?Q p”v- #BM? ;€+ +Y i?¨
M¨Q M?Q i? - +?Q M M +kM; F?¬M; +–M F€ [m€BX

"BM? ;€+ +Y i?¨M? # M i`€B H m K² ?¬B- #'i K½M i?b i?–K,

@ E?Q i`ÌB +? i iB i M¨v- ç½ i?€M; KQÌB K°i- i?€M; KQÌB ? B- b„T iÈB KM ç¬M; `²
+?S\ h?”i b„T ?'T +?QM M;QÌB i `²B5

"BM? ;€+ +Y i?¨M? # M +¢M? pšM M?„K K„i H¢B +QÌB F?) M¦B,

@ æWM; [m M- i?ÌB Fb i`ÌB T?¢i KQ iQ `ÆB /–K / bm®i # i?€M;- i?2Q +´ ?¼+ ;
?¦ i?¨M? KQ `ÆB tm®M;- #–m i`ÌB F?¬M; +ÁM K•v +?2 H¢B €M? K†i i`ÌB- +?Q M
T?ªB M¦M; H M5

@ L?QM; K¨ i?ÌB iB i M¦M; ? v F?¬M; +?9M; i F?¬M; +–M t2M p¨Q- F€ i?”i +?d +-
H†M;- iU M?B M b) K€i K i?¬B- ç•v H¨ HÁM; v M ioM? iU M?B M H¢M?- t2K i ç•v

@ h?¬B- çWM; +¦ ;BªM; ç¢Q pÈB i - i pW M;?2 HB M ç m ç–m- p”v +¨M; M¦M; i? H

"BM? ;€+ +Y i?¨M? FB H„+ ç–m,

@ aÈK #B i `^M; +€B ç` T?QÆM; M¨v K¶B M;¨v #m²M +?€M M?Q i? - H½Q iY ç½ b
ç`+? H”T +¬M; `²B- M m K¨ p”M b® i®i- M¦B F?¬M; +?WM; ?B M ;BÌ H½Q iY +kM; H

@ _ i`”M ;B i ç`+?\ >„+ ?„+- p”M b® i®i i?b H¨ bo [m M- p”v p”M b® F?¬M; i®i i?b

"BM? ;€+ +Y i?¨M? M?„K K„i F?BM? i?QÌM; M¦B,

@ G½Q ç - i M¦B M;QÆB +kM; çWM; ªQ iQÎM; pB + M¨v M[- Î +€B HQ¢M i? M¨v-
M?'i- i +kM; F?¬M; Km®M i?2Q çm´B +–m KQM; pBM? ?Q T?9 [mw ;b- +¦ i? +MM
HQ¢M i? K°i +€+? #bM? M- ç½ H¨ F€ p¼M; i®i M?'i `²BX

@ §B- F?¦ [m€- imv `^M; +?9M; i Î T?Q b m ?”m T?QÆM;- ?ÆM M[i?m ?Q¢+? ç²
çQÊ+- i? M?QM;- ç²M; `m°M; i?m ?Q¢+? i€K T?–M KQÌB ç m #` +?mv M H M +?
+?9M; i +kM; +?d +¦ i? Î +?¶ M¨v ;B[F?Q H9 K¨ ç¦B #KM;5

@ *€B M¨v F?¬M; M¦B çB- /M b Q ç¦B F?¬M; +? i M;QÌB +kM; i®i `²B- M?QM; K¨ çV
i?b HB M M iQ¨M- M¦B F?¬M; +?WM; ?Q¨M; ç KÎ `°M; # M M;Q¨B F?¬M; çQÊ+- M
p¨Q `WM; `”K J¢M æ†+ hQ- M;QÆB +kM; #B i F i [mª +?BM? T?¢i `WM; `”K J¢M a
K¨- i'i +ª M;QÌB iB M p¨Q `WM; `”K ç m +? i F?¬M; KBM? #¢+?5 *?Q M M- i ibM? M
H¢B ç Q i?”i i?QÆM; i?”i- +kM; F?¬M; Km®M #B i i,K #B i iQ+? Î i`QM; +€B `WM;

"BM? ;€+ +Y i?¨M? iQ¨M i?•M ç–v K² ?¬B ç°i M?B M +ªK i?€MX

@ ‘v- F?¬M; M;Ì H¨ M;QÆB +ÁM +¦ FB M i?S+ M?Q p”v +?SX

"BM? ;€+ +Y i?¨M? pšM M?„K K„i- ;B”i KbM? KÎ K„i M¦BX

"BM? ;€+ +Y i?¨M? H m K² ?¬B +QÌB F?´ M¦B,

@ h M¦B i iWM; H¨ GB M ç°B i`QÎM; [m•M +?QM? [mv æ [m®+- M;QÆB iBM F?¬M

"BM? ;€+ +Y i?¨M? FB M;?2 p”v +QÌB M¦B,

@ G¨K b Q K¨ H¢B F?¬M; iBM\ L; v +ª +'T i`QÎM; ?"m +–M G[çQ¨M M?Q i ç•v +Á
+€B GB M ç°B i`QÎM; M?Q M;QÆB i?2Q i ;€+ +Y i?¨M? i?b +¦ ;b F€ [m€B\

> B H½Q #BM? M?bM M? m- F?¬M; F?ÄB +QÌB ` iB M;X

hmv ``^M; #¼M ?¼ +?d KÈB i`mM; MB M- ç M; Î im´B FBM? M;?B K T?QM; T?9- Î H
b) +¦ K°i M;?B T pK i®i- M?QM; K¨ #¼M ?¼ ç®B pÈB æ [m®+ +¦ ibM? +ªK ``'i b•m-
/U p¨Q M°B +?B M M?Q i? X

Zm•M ç°B #` ç€M? i M- iQ HB m #` pSi #Ä- #¼M ?¼ F?¬M; Km®M #B m H° i?•M T?"
/•MX L m M?Q F?¬M; T?ªB i'i +ª i`€M; çBM? #` `9i çB ? i- K'v M;QÌB +¦ +?9i im´B M
#` FûQ p¨Q [m•M ç°BX

*?d H¨- M¦B çB +kM; T?ªB M¦B H¢B- F€ i?"i ? B M;QÌB +kM; F?¬M; iBM +?mv M ç
i?ÌB +Æ i®i ç [m•M M?•M T?€i i`B M K¢M? K)- M;QÌB Î ç` p`+ Q H¨K i? M¨Q #m-
KbM?\

E?ŠM; ç`M? H¨ Î i`QM; [m•M ç°B ç„+ i°B [m M HÈM- #bM? i?QÌM; ç®B T?QÆM; +
pW ç M HQ¢M i? i?b iMv H9+ +¦ i? #` M;QÌB i ?¢B +? i- F?¬M; i`®M +?ŠM; H) +
ç®B T?QÆM; M¦B /®B- M?QM; tm'i i?•M iQÆM; ç²M; HB M +ªK i?'v i?•M +"M ?ÆM
+•m #„i ç–m M¦B +?mv M T?B KX

æ°i M?B M- #¼M ?¼ M;?2 çQÊ+ iB M; p¦ M;U ;'T ;€T- M;˜M; ç–m M?bM ` t - i?'v
M? M? +?¦M; T?¦M; p T?Q +Y i?¨M?X

*€B #BM? ;€+ +O i?¨M? i`QÎM; ?"m +–M G[çQ¨M FB ?QT K„i [m M b€i K°i +?9i- I

@ G¨ iB m iY +QM ?mv M +?O +MM; K'v iB m iY [mv M [mw- H¨K b Q +?¢v p°B p¨M

@ >W- M m #¼M ?¼ p°B p +?`m i M;- F?ŠM; ç`M? +?"K [m€ `²B- ?B M ;BÌ M;U +Á
+?WM; H¨ çB M¬M; i?¬M b,M #„i [m€ ç€M; F?B M M?B m M;QÌB iS+ ;B"M- +?Q M
i M;- +?m˜M #` i`B m i"T +Sm #BM? K¨ i?¬BX

"BM? ;€+ +Y i?¨M? GB M ç°B i`QÎM; F?BM? i?QÌM; M¦BX

> B M;QÌB M?bM M? m- ç m +QÌB ?„+ ?„+- b m ç¦ ;Bª #° /€M; ?QªM; ?®i- F?˜M i`
+QM p¼i iÈB +Y i?¨M?X

> B M;QÌB M¨v bÎ /o /€K +?YB K„M; +QM ?mv M +?O M?Q p"v- +?O v m H¨ #ÎB ?B
Î i`QM; i?¨M? +kM; F?¬M; T?ªB i?S ;b i®i- ç†+ #B i +€B ç€K iB m i?B m ;B ç M;
T?K+ pK +?Q [m®+ ;B - M;QÊ+ H¢B i`®M Î T?Q b m ?"m T?QÆM;X

L?[M; iB m i?B m ;B M¨v F?¬M; /€K ;•v bU i`QM; i?¨M?- M?QM; H¢B F?¬M; +¦ +?¶
i M M¨Q ` +?O w #"v #¢- F?B M ç€K iB m iY M¨v i?Q+? ` M;Q¨B b,M #„iX

L;šK H¢B i?•M T?"M K'v iB m iY M¨v- HB M #B i #¼M ?¼ F?¬M; +¦ F?ª M,M; çB b,M
+O #¼M ?¼ +?QM? H¨ +€+ M[[mv M i` im´B +Q /•M ?QÆM; i`'M +?2 ;B'm M;Q¨B

"¼M M;QÌB FB HQÊM [m HQÊM H¢B i` tûi K'v H–M- ?QÆM; i`'M tmM; [m M? ?
[mv M i` im´B M[- +¨M; F?¬M; +–M M¦B H¨ K„ M?•M- +€B M¨v F?B M K'v i M ç¦ +¨
b,M #„M ` +¨M; t ?ÆMX

hmv ``^M; ?¨M? pB +O #¼M ?¼ F?B M /•M +?9M; M€Q HQ¢M- M?QM; B #ªQ +Æ +
[mw ç•v +?S\ >ÆM M[M;QÌB Î i?QÊM; i–M; p®M F?¬M; +QB iB M /•M H¨ M;QÌB-
ç m #` €T +? tm®M;- b m p¨B H–M €T +? - /•M +?9M; # M /QÈB ç½ ?B m `ä i?•M
/€K ?û `,M; M[X

>B M ;BÌ ç°i M?B M tm'i ?B M /•M +?9M; #¢Q HQ¢M- t2K +?WM; ç€K M?¦+ M¨v H¢
Q€M `²B- F?¬M; i?b /•M i•K ç½ `ÆB tm®M; ç€v b) F?¬M; H¢B b¬B i`¨Q H M M[X

æ½ H•m F?¬M; i?'v /•M HQ¢M- t2K ` H–M M¨v H¢B +¦ K'v i?¬M i` M; #` /B i M[\ a
HQM? H¢B +¦ i? FB K çQÊ+ K°i K X

> B #BM? ;€+ +Y i?¨M? tm'i i?•M iW bo [m M æ [m®+- +¦ +?9i K'i i`Q +?m˜M #` i
/B i- i?2Q +€+? M?bM +O #¼M ?¼- M?¨ KbM? H¢B F?¬M; +¦ M[[mv M i` im´B tB
M¨Q +kM; F?¬M; ;•v ?¼ H M i` M M;QÌB KbM?- çQÆM; M?B M H¨ +¦ HÊB i?b T?ªB

L M #B i ``^M;- ç•v +?QM? H¨ #Q [mv i bBM? i²M MÆB HQ¢M i? X

L?QM; K¨ i?2Q K'v M;QÌB FB +¨M; M;¨v +¨M; ;–M- ? B M;QÌB ;€+ +Y i?¨M? b„+ K

> B M;QÌB #¼M ?¼ H¨K i? M¨Q +kM; H,M H°M çQÊ+ ç M +'T GB M ç°B i`QÎM;- H¨
+QÌM; i?`M?- M?bM M;QÌB t2K b„+ ?–m M?Q ç½ i`Î i?¨M? #ªM M,M;- +?Q M M HB
F?OM; ?QªM; +O K'v M;QÌB M¨vX

*¦ T?€i ?B M M¨v H"T iS+ F?B M ? B M;QÌB +ª FBM?- i`QÈ+ ç•v K'v i M M¨v +kM;
HQ¢M /•M- M?QM; K¶B H–M +?¢v p iÈB ç•v ç m H¨ i?–M b„+ iS+ ;B"M +?2 H'T M¶
iQ¨M K°i i?–M b„+ F?OM; ?QªM; +?SX

G) M¨Q /•M +?9M; HB M ?ÊT H¢B pSi #Ä `WM; `"K J¢M æ†+ hQ- +?¢v ` F?ÄB `WM

oW M;?o p"v- ? B #BM? ;€+ +Y i?¨M? +kM; #„i ç–m ?QªM; HQ¢M- i?` i`'M ?"m T?
[m•M T?ÁM; i?¨M? ;B¨ v m i¨M # M?- iMv iB M H M K°i M;¨M i`€M; çBM? +kM; F?¬

J'v i M i? M? MB M FB pW çB M +m²M; [m'i `QB M;U - pW çB M +m²M; ?¬ iQ, L
+Y i?¨M?5 ô _²B i`U+ iB T M?ªv [m +Y i?¨M?X

> B #BM? ;€+ +Y i?¨M? F?¬M; M¦B ? B HÌB- +kM; F?¬M; +?Ì i?O i`QÎM; ?¢ H M?
+ÁM /•M +?9M; #¨v [m€M M;Q¨B +Y i?¨M?- iW H9+ i?'v ç€K i? M? MB M FB +?¢v
` ``'i t - +?Ì i?'v +Y i?¨M? ç¦M; H¢B- #¼M ?¼ M?Q +?BK bÊ +¨M? +QM; çQÆM; M?
iS i€MX

> B #BM? ;€+ +Y i?¨M? M¨v +kM; F?¬M; +–M iQM? iQ€M +¦ iQ +€+? ? v F?¬M;- /M
`²B +kM; F?¬M; T?€i iQM ?B m +ªM? #€Q- i`U+ iB T +?¢v çB #€Q +?mv M +?Q i?C

*?Ì F?B i?O i`QÎM; ;€+ +Y i?¨M? M?"M çQÊ+ iBM- pW b B T?€B M;QÌB- pW +?m
ibM? #€Q- i?b i`QM; M?¨ K'v i M H9+ M½v- F +ª M?¨ ?mv M +?O ç½ #„i ç–m ?¶M H

>mv M +?O #bM? i?QÌM; M;? M? M; M;- b„+ K†i ?QªM; ?®i b B T?€B ;B çBM? Fû
?mv M;QÌB ?–m- HB m K¢M; +?'i p¨M; #¢+ i¨B #ªQ H M ç–v t2 M;U X

*¨M; F€ [m€B ?ÆM- i¨B p"i KÈB +?'i F?¬M; ç–v T?•M MY - ?mv M +?O #bM? i?QÌM
iB M ç²M; +kM; T?ªB # H¨K ? B- H¢B F?¬M; +–M iÈB i¨B p"i i`¨M ç–v i`QM; i v +
iB T ` H M? i?O ?¢ H"T iS+ i?9+ M;U +?¢v i?ŠM; ` +Y - H Q i?ŠM; p T?Q +Y
?Q¨M; ç X

"BM? ;€+ +Y i?¨M? +ÁM +?Q F`T M¦B ;b- +?d +¦ i? M?bM K'v +?B + t2 M;U +?¢
i?¨M?- ?ÆM M[+,M #ªM F?¬M; i? K ;BªB i?Q+?- i`U+ iB T ç€M? # v ? B #BM? ;€+
H Q ` #B M K'i M;Q¨B +Y i?¨M?X

"¼M M;QÌB ?–m ¬K ç–v K°i #KM; p¨M; #¢+ +?d +¦ i? M;•v M;®+- M;QÆB M?bM i i
i?¨M? FB i? K H K M?bM p¨M; #¢+ i`QM; i v M;QÌB ?–m- +kM; +¦ +?9i FB M; F} i
ç¬M; KÎ ``°M;X

L; v H9+ ?„M +?–M +?Ì- K'v M?¨ i?B m ;B i?2Q +MM; +QM ?mv M +?O i`Î p - +kM;
T?•M MY i¨B bªM +MM; M;QÌB ?–m- i?2Q K'v +?B + t2 M;U +?¢v M?Q # vX

L?[M; M;QÌB F?€+ +ÁM ç M; M;?B ?Q†+ tªv ` +?mv M ;b ç•v- [m M ;€+ i?¨M? M?Q
M;QÌB ?QªM; bÊ +?¢v iÈB +Y i?¨M?- H"T iS+ /"K +?•M ?¬ K°i +•m,

@ *? i iB i5 E?¬M; M;Ì

*S i? - +•m b m +ÁM F?¬M; M¦B tQM;- [m M ;€+ i?¨M? H"T iS+ [m v ç–m H¢B +?¢v

E?¬M; # Q H•m- K¼B M;QÌB +kM; T?€i ?B M [m M ;€+ i?¨M? +kM; p°B p½ K M; i?
t2 M;U +?¢v K'iX

æ M H9+ M¨v- M;QÌB i +ÁM F?¬M; T?€i ?B M ` +?mv M F?¬M; ç9M;- p”v i?”i bU ç

æ–m iB M H¨ M;QÌB ?–m K’v T?O ç #’i ç–m ?Qª M; HQ¢M +QÈT ;B”i i¨B p”i- imv M
i? K [m€ ç€M;- M?[M; M;QÌB F?€+ +?d M„K K°i ç®M; FBK i tQ v M;QÌB #Ä +?¢vX

hBM iS+ K’v T?O ç `®B HQ¢M +MM; K’v +?B + t2 M;U H–M HQÊi H Q ` M;Q¨B i?
i`QM; i?¨M? #B i çQÊ+X

L;Q¢B i`W K°i Qi M;QÌB +¦ FB M i?S+ +¦ [mv i çQ€M +?¢v i?2Q #¼M M;QÌB ?mv M
pW T?€B M;QÌB ` M;Q¨B çB m i` - pW ?ÆB ?Qª M; HQ¢M i?m /¼M ç² ç¢iX

J¨ M;QÌB M?¨ [mw i°+ Î ?”m T?QÆM;- M;QÌB +?O bU T?–M HÈM ç m H¨ M[[mv M- i
#Ä tm®M;- +¨M; F?B M +¬M; i€+ i?m /¼M +?”K K’v +?K+ H–MX

*?Ì F?B #¼M ?¼ [mv i ç`M? i?S iU i?m /¼M- ç½ F?¬M; +ÁM F`T `²BX

h` M iQÌM; i?¨M? i?` i`’M- #ÎB pb +?O KbM? +ÁM ç¦- p #BM? i?¨M? i`b +MM; +€+
[mw T?€B iÈB F?¬M; i? #Ä +?¢v- i•K ibM? ç m ? i bS+ #’i M- M?bM p T?Q `WM
+?•M i`ÌBX

J¼B M;QÌB i` M i?¨M? H•m- ç–m iB M ç°i M?B M +ªK ;B€+ iQÌM; i?¨M? `mM H M- b
–K –K M†M; M - K¼B M;QÌB ç m M;•v M;®+ ?€ KB M;- K„i M?bM +?^K +?^K p¨Q çQ

k3yX *?QÆM; k3y, æB hÈB æ Zm®+ UTkV

E?B iB M; b’K ` M +¨M; H9+ +¨M; HÈM- #¶M; M?B M- K°i HQ¢i F} #BM? M?Q iW /Q
tm’i ?B M i`QÈ+ K„i K¼B M;QÌBX

GQ¢B ibM? ?m®M; [m€ bS+ ç°i M;°i M¨v- H”T iS+ /¼ K¼B M;QÌB i` M i?¨M? H•m
M;QÌB ?–m [mv M [mw- F?¬M; ?´ H¨ ,M m®M; i®i ?ÆM +€+ #BM? HQM?- i`QM; H9+
F`T T?ªM SM; H¢B- #¼M ?¼ ç½ M iû +?¢v F?ÄB iQÌM; i?¨M?- +?¢v p M?¨ +?O KbM

*€B [m M +?d ?mv i?¨M? p [m•M +¦ H) i?’v [m i`QÌM; ?ÊT M¨v- pW pmM; i v ç€M
pW ?¬ HÈM,

@ >Qª M; bÊ +€B ;b\ *?d iÈB +¦ K°i M;¨M F} #BM?- +?9M; i +?ŠM; M?[M; +¦ # M
iQÌM; i?¨M?- +,M #ªM F?¬M; +–M HQ H„M;5 æ m idM? i€Q H¢B çSM; H M +?m˜M #

æ€K #BM? HQM? +?ŠM; M?[M; F?¬M; ;QÊM; M´B bo F?Q- M;QÊ+ H¢B K†i F?¬M; +
M¦B ` HÌBX

Zm M +?d ?mv M;?B K K†i ?´ ç`M? ?¢ ç°+ i?O ;B i p¨B +ÁM ;¨- ç°i M?B M T?€i ?B
#¼M M;QÌB FB b Q H¢B F?B T bÊ M?bM M;Q¨B i?¨M? M?Q p”v\

Zm M +?d ?mv [m v ç–m M?bM H¢B- #°B ç Q ç½ H¬B ` T?•M MY - çBM? ç M; K°i i

smM; [m M? iQ¨M H¨ F} #BM? M?bM F?¬M; iÈB +m®B- +?ŠM; M?[M; ;•v ` FQ+? i?
M;QÌB i K’i çB ? K Km®M +?®M; +UX

E?¬M; +–M T?ªB ç K- F?¬M; +¦ # #®M p¢M M;QÌB- çWM; M;?o iÈB +?mv M ;•v `
p”vX

G9+ M¨v K°i M;QÌB ?–m [mv M [mw p°B p½ +?¢v H M i?¨M? H•m- pW ´M ç`M? ?ÆB
FB m M;¢Q- +® H¨K ` i? ?¬,

@ S?m M?•M M?¨ i ` H M? +€+ M;QÆB iY i?O i?¨M? i`b- K°i F?B +¦ bÆ b˜v- H½Q
;B¨ i` +ª M?¨ +€+ M;QÆB5

Zm M #BM? Î ç•v M;?2 p”v iQ¨M #° #B M b„+X

L;QÌB ?–m M¨v H¨ M?¨ M¨Q #¼M ?¼ ç m `’i `ä ``¨M;- H½Q ;B M?¨ ?„M t€+ i?”i +¦ F?
#¼M ?¼- M; v H9+ [m M #BM? +„M `,M; +?m˜M #` p¨Q p` i`Q T?ÁM; i?O- +€B bo [m
M?†i H M #°B ç Q- F?¬M; M¦B ? B HÌB +?ûK i?ŠM; p¨Q M;QÌB ?–m iÈB i`mv M HÌB

Zm M +?d ?mv KB M; T?mM #¼i- ?MM; ?MM; ?´ ?´,

@ *kM; F?¬M; M?bM +QB M;QÌB i # Q M?B m M;QÌB- +?9i M;QÌB # M T?2 i - +Á
K¬M; M;QÌB i? [m€B M¨Q çQÊ+5 *€+ p` ?mvM? ç - M?[M; F} #BM? M¨v +¦ i? H¨ I
;?ûi M?'i H¨ i?'v M;QÆB ;B[i?¨M? +?®M; +U- K°i F?B i?¨M? i`b #` +¬M; T?€- b m
b€i b¢+? b)- +?Q M M F?¬M; pb #ªM i?•M +?9M; i - +kM; T?ªB M;šK H¢B pb M;QÌB
+Ì ç–m ?¨M; çB5

"BM? HQM? BK H†M; K°i i`"M- b m ç¦ H"T iS+ HÈM iB M; ?M i?2Q [m M +?d ?mvX

æ®B pÈB +€+ i`€M; çBM? i`mM; MB M #` ûT #m°+ FûQ p¨Q [m•M ç°B- ;B[H¢B K
+?mv M [m M i`¼M; M?'iX

>ÆM M[#¼M ?¼ ç m M;?2 [m M;QÌB i?ªQ M;mv M çB M +m²M; ?B m b€i- ç®B K
p"v- +?d +–M F?¬M; M„K +?„+ i?„M; HÊB- p"v i?b M? M? +?¦M; ç–m ?¨M; H¨ i®i M?

hmv M?B M M; v F?B i?¨M? p [m•M i` M iQÌM; i?¨M? +?m˜M #` ç–m ?¨M;- #¼M ?½
[m, /`X

E} #BM? /QÈB i?¨M? /UM; +Ì tQ H M- H¢B H¨ K°i ?Q p,M "¢+? J¢M J•M *¬B- +€B
H¨ K°i 'M +?QÆM; [mw i°+- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ +?9i HB M [m M M¨Q pÈB ç² ç^M;

>ÆM M[H¨K +?Q #¼M ?¼ /Q /U M?'i- H¨ +€+ F} #BM? M¨v i` M; #` ? i bS+ iBM? I
i` M; #` iQ #BM? [mv M [mwX

hmv ``^M; F?¬M; M?bM `ä #° /€M;- i? M?QM; K¼B M;QÌB ç m `ä M;QÌB i?ªQ M;mv
;B€ M?Q p"v- F?¬M; i?b M;QÌB i?ªQ M;mv M +kM; b) F?¬M; HB m K¢M; +QÈT ç'i M

@ 'v- i`QÎM; [m M- M?[M; M;QÌB M¨v M?bM i? M¨Q +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q M;QÌ
+–M ç–m ?¨M; ? v F?¬M;\

J°i iB m bo [m M i?•M iQM H2M HûM ?ÄB [m M +?d ?mvX

Zm M +?d ?mv H9+ M¨v +¦ +?9i ?®B ?"M- b Q KbM? H¢B tmM; ç°M; M?Q i? - K°i ç
[mw- H¢B +ÁM imv M #® Km®M ç–m ?¨M; i`QÈ+ K†i ç¬M; M;QÌBX

L m M?Q iÈB ç•v F?¬M; T?ªB ç`+? M?•M K¨ H¨ [m•M #¢M- p"v KbM? iU tmB t Q `²B
+ÁM çQÌM; HmB- /Si F?Q€i çB H M +QM çQÌM; #¦M; i®BX

>„M H¢B ?¬ iB T H–M M[,

@ *€+ p`- K†+ F ç®B T?QÆM; +¦ T?ªB H¨ M;QÌB i?ªQ M;mv M ? v F?¬M;- Qi M?'i ç
i +ÁM Km®M T?ªM F?€M;- [mª i?U+ H¨ çQÌM; H M; #°

L¦B +ÁM +?Q tQM;- #BM? HQM? ç°i M?B M ?¬,

@ "¼M ?¼ /WM; H¢B `²B5

æªQ K„i M?bM H¢B- i?'v ç T?–M F} #BM? HB M ioM? H†M;X

hB T ç¦- F?QªM; K°i i`,K F} #BM? iB T iK+ çB iÈB- çB iÈB ;–M i–K #„M +mM; iB M
#BM? M¨v KÈB /WM; H¢BX

E iB T- HB M M;?2 i`,K M;QÌB ç²M; i?ÌB ?¬ iQ,

@ " M i`QM; i?¨M? M;?2 ç•v- H M? +?Q +€+ M;QÆB H"T iS+ ç–m ?¨M;5 L m F?¬M
F +?®M; +U i`m ;B i +ª M?¨- K¼B M;QÌB # M i`QM; i?¨M? +kM; b) `9i ` K°i T?–M

E?¬M; H¨K i?b i?¬B- H¨K K°i +€B i?b ;B i +ª M?¨- i'i +ª K¼B M;QÌB M;?2 i?'v ç m

*€B [m M +?d ?mv FB T?€i ?B M ç•v H¨ i?ÌB +Æ i®i- H"T iS+ T?'i i v ?¬,

@ J¼B M;QÌB çWM; +?–M +?Ì M[- H"T iS+ /UM; +Ì ç–m ?¨M; M; v5

Zm M +?d ?mv pW ?¬ M?Q p"v- ç€K #BM? bo ç½ bÈK ?Q M; K M; HQ bÊ F?¬M; +?9
?¨M;X

E} #BM? # M /QÈB p®M ç M; i?2Q H i?QÌM; ?¬ çO # H–M KÈB ç'm pä- +ÁM +?Q
HB M T?€i ?B M i` M ç–m iQÌM; ç½ /UM; +Ì ?¨M;- ?ÆM M[+Y i?¨M? +kM; +?–K +
bS+ T?B M Km°M M?bM M? m- ``'i #'i ç„+ /o i?Î /¨B- iB M H M iB T [mªM +Y i?¨M?

*Y i?¨M? KÎ `°M;- K'v M;¨M F} #BM? M?Q M?"M çQÊ+ H M?- H"T iS+ +?¢v ¨Q p¨Q
p M; H M i`QM; i?¨M? i`b- p®M +¦ M;QÌB M?"M çQÊ+ iBM- M;QÌB M?¨ [mv M [mw ?
i?Q€i çB- H"T iS+ HMB p i`QM; M?¨- i`B m i"T ?° p FBM? ?²M #¢i pQ i?O i`QM;

L;?2 çQÊ+ iB M; p¦ M;U - K¼B M;QÌB i`QM; i?¨M? ç m #B i [m•M ç`+? ç½ p¨Q i?¨M

*€B i?¨M? i`b M¨v +,M #ªM F?¬M; +¦ HQ¢B #BM? +?OM; + Q +'T F} #BM? M¨v i²M
ç m iK i"T Î iB M imv M- ?B M ;BÌ M?ªv ` F} #BM? i?b i`W ç`+? M?•M ` - b) F?¬M;

J¼B M;QÌB ç m pW +?YB K„M; i?¨M? p [m•M p¬ /KM;- M; v +ª K°i +?9i i?ÌB ;B
çQÊ+- ç +?Q [m•M ç`+? p¨Q i?¨M?X oW +m®M; [mQi +?¬M ;B'm i`•M #ªQ i`QM;
+€+ M[[mv M tBM? ç T- +m®B +MM; KÈB i`B m i"T ;B çBM?- K†+ €Q ;B€T p€+ ç

h?'v i?` i`'M G•K a•K M¨v H¢B F?¬M; ? +?®M; H¢B HB M ç–m ?¨M;- E? M; hQ +M
+?9i b[M; bÌX

J†+ /M +¦ iB M H i¨M b€i K'v H–M i`QÈ+- b m ç¦ F?¬M; Qi MÆB F?¬M; ;B Q +?B
M?QM;- +?Q iÈB #•v ;BÌ +?Q i?'v [m M; v +ª i?•M T?"M [m•M ç`+? +ÁM +?Q `ä c
+kM; F?¬M; #„M ç½ ç–m ?¨M;5 *€B i?¨M? i?` #B M ;BÈB æ [m®+ M¨v +kM; [m€ M

L;?o ç M ç¦- +€+ bo [m M bBM? ` Î "„+ [m®+- H"T iS+ /MM; €M? K„i +U+ M¦M; M?b

L m M?Q i?¨M? i`b æ [m®+ ç½ bmv v m ç M i`bM? ç° M?Q i? - p"v i?b ç M;QÌB "
æ [m®+- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M F?¬M; +¦ F?ª M,M;5

> ? - M;mv M #ªM "„+ [m®+ F?¬M; H¼i p¨Q K„i i?B M ?¢- `®i +m°+ b„T i?¨M? K°i
i?B M ?¢ `²B\

oW M;?o ç M +¦ i? HQm / M? bY b€+?- ``'i +¦ i? KbM? b) çQÊ+ i`ªB [m i?ÌB F?„+
bo [m M +ªK ;B€+ K€m i`QM; M;QÌB KbM? ç½ b¬B i`¨QX

"ÎB pb /ÁM; ?¼ E? M; hQ ç¢B #B m +?Q pQÆM; i?'i *´ [m®+- +?Q M M E? M; hQ #
`^M; H¨ M;QÌB "„+ [m®+ +?QM? i?®M;X

L?[M; M;QÌB `ÌB t "„+ [m®+ M¨v +,M #ªM F?¬M; #B i- ?B M ;BÌ i`QM; H½M? ç` I
tm'i ?B M ``'i M?B m M;QÌB K M; /ÁM; ?¼ G¬B Gm•M æ†+- ç M; +?Ì #€B FB M E? M

L?[M; M;QÌB M¨v ç m #B m i?` +?Q M;QÌB M;Q¨B KbM? H¨ K°i i?¨M? pB M +O pQ
H"T iS+ ç,M; +Æ i`MM; FB M pQÆM; i?'i *´ [m®+- +kM; T?•M T?QM; +?Q +€+ i?•M
M¨vX

h`QM; i?` i`'M G•K a•K- F} #BM? M°B p iBM? M?m M; v H"T iS+ ç½ F?®M; +? iQ
b m ç¦ H¨ K"i p ç²M; i?ÌB iB M p¨Q #„i ç–m #® i`Q- +m®B +MM; KÈB H¨ M,K p¢M p
M;KX

J°i M?¨ E? M; hQ +MM; pÈB i?` M[ ç m Î H¢B i`QM; ç¢B [m•M- hQÆM; o,M K M; i?
p¨Q i?¨M? i`b i`QÈ+ #„i ç–m ibK FB K T?O ç T?M ?ÊT pÈB E? M; hQ +Q M;KX u @

L?¨ ?mv M +?O imv ``^M; H¨ T?O ç - M?QM; ?„M +?d H¨ [m M p,M +O K°i i?` i`'M
M?Q€M; +kM; F?¬M; i®i +?¶ M¨Q çQÊ+- F?¬M; i?b F?B +€+ [mv M [mw F?€+ ç M
i`QM; i?m T?ÁM; ®+ +O ?„MX

æªQ [m M? K°i pÁM; i?` i`'M M?Q M?Ä M¨v- hQÆM; o,M M•M; `QB M;U +?d p T?Q
?¨Q M?Q€M; M?'i iQ¨M i?` i`'M- +€+ M°B p H"T iS+ tQ v M;QÌB tm®M; M;U - çB i
*Y HÈM iU ç°M; KÎ ` - ?ÆM KQÌB i`€M; ?€M K†+ €Q ç2M +?2 K†i ç½ çSM; Î +¢M?
o,MX

L°B p M? M? +?¦M; i``¨M p¨Q i`QM; F?m T?O ç M¨v- #„i ç–m HK+ bQ€i M;QÌB #® i

æQÆM; M?B M- F?¬M; i`€M? F?ÄB ?° p T?O ç T?ªM F?€M;- +?d H¨ HQ¢B T?ªM I
p HB M i?O €T +? - +,M #ªM F?¬M; T?€i ?mv ` i€+ /KM; ;bX

hQÆM; o,M H¢B iMv w çB /¢Q i`QM; F?m T?O ç - ç€M? ;B€ +€+ MÆB +–M #® i`Q i

J¨ ç9M; H9+ M¨v- K°i ;B¼M; M¦B K K K¢B F?Q i? /¼ M;QÌB ç°i M?B M i`mv M ` ,

@ *€+ M;QÆB #B i ç•v H¨ M°B [mv M M?¨ B ? v F?¬M;\ G¢B /€K p¬ H M?Q i? \

hQÆM; o,M KdK +QÌB- çB iÈB MÆB T?€i ` iB M; M¦BX

*?d i?'v K°i M;QÌB i?` M[tBM? ç T M?Q ?Q - ç M; /MM; i?•M ?bM? ;–v ;Á +?2 Î T?
#ªM F?¬M; +® F} ç€K M°B p ?mM; ?½M ;„i ; Q M?bM +?^K +?^KX

h?'v +€B iB m K„ M?•M M¨v- i`QM; HÁM; hQÆM; o,M F?¬M; F?ÄB `mM `mM K°i i`"

æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB #ÎB pb p ç T +O K„ M?•M M¨vX

L m M?Q Km®M bQ /mM; K¢Q- hQÆM; o,M bQ pÈB M¨M; +ÁM tBM? ç T ?ÆM M?B m
H¨ +€B i?` M[ M¨v ç®B K†i pÈB +QÌM; ç`+?- Hm¬M ;B[i`mM; i?¨M? pÈB ;B +?OX

s2K F i +'m #® +K+ +,M T?ÁM; M¨v- HB M #B i M; v +,M T?ÁM; M¨v +?QM? H¨ +?O

hQÆM; o,M #ÎB pb iQM? +€+? +O ?„M- +¦ ?ªQ +ªK pÈB M;QÌB M?'i KU+ i`mM; i?¨
hQÆM; o,M ç½ F?¬M; HmB iÈB pÈB #®M M;QÌB ;B®M; M?Q KbM? i`QM; M;k ç¢B
E? M; hQ bÈK M?'iX

"ÎB pb hQÆM; o,M T?€i ?B M- #®M M;QÌB M¨v # Q ;²K +ª ? B ?mvM? ç bBM? ç¬B
iQ HÊB- i`mM; i?¨M? pÈB E? M; hQ- #¼M ?¼ F?¬M; ç†i Î p` i`Q ?¨M; ç–mX

L m M?Q F?¬M; T?ªB #¼M ?¼ +ÁM #B i i?m HB K- ?B m çQÊ+ F?¬M; T?¢K T?ªB ç
bU T?ªM #°B E? M; hQ- iBM `^M; hQÆM; o,M ç½ ?¢ i?O tY Hw #¼M ?¼- +kM; F?¬
+€+? F?¬M; [m M i•K K¨ i?¬BX

h?` M[ K„ K¢Q FB - H9+ M¨v +kM; T?€i ?B M ` hQÆM; o,M ?B M /B MX

J°i +€B K„ M?•M tBM? ç T +¦ +?9i i¨ F?Q M?Q p"v- K M; i?2Q K°i ç€K M;QÌB p¢K
M;QÌB i ç m b) /WM; H¢B i`QÈ+ ? i i` M M;QÌB K„ M?•M M¨vX

hQÆM; o,M KdK +QÌB K°i +?9iX

"bM? i?QÌM; hQÆM; o,M F?¬M; +QÌB- ;B®M; M?Q K°i F?®B #,M;- M?QM; +QÌB H
?Q iQÆB MÎ `°- H¨K +?Q M;QÌB i ?Q K„i- p®M +€+ M°B p +?m˜M #` /MM; bS+ K
+QÌB pÈB i?` M[ tBM? ç T FB - H"T iS+ HmB ` çSM; i` M; M;?B K K°i # MX

@ *?O iY M?¨ M;QÆB H¨ M°B [mv M M?¨ B\

hQÆM; o,M +QÌB ?b ?b ?ÄBX

h?` M[ tBM? ç T FB i?'v K„ M?•M i`QÈ+ K„i ?ŠM H¨ K°i [m M HÈM- H"T iS+ +ªM H

@ o` bQ€B + ?ªQ i•K M¨v- T?m M?•M M?¨ i H¨ T?m M?•M h?W iQÈM; æ [m®+- i?
+?`m çQÊ+ bÊ ?½B- M;¨B ç +€+ ?€M iY i?¬ H¶ M¨v çB ` M;Q¨B çQÊ+ F?¬M;\ h
T?O ç X

*€+ M°B p Î ç•v ç m i`ÊM i`„M; K„i- M? ç–m FB H¨K b Q +QB ç¢B K„ M?•M hQÆM;
G) M¨Q ç•v H¨ i?B M iQM? K„ M[ç® F` HšM M? m\

h`QM; ? i?®M; E? M; hQ M;Q¢B i`W K°i b® `'i Qi M;QÌB ` - M?[M; M;QÌB F?€+ ç m
K„ M[X

E?¦2 K„i hQÆM; o,M ;B"i ;B"i K°i +?9i- ç•v pšM H¨ H–M ç–m iB M +¦ M;QÌB HB +
+O ?„MX "'i [m€ ?„M H"T iS+ MûK +?mv M M¨v b M; K°i # M- /€M; +QÌB +kM; i?m

L[iY M¨v imv `^M; +?•M i?¨M?- M?QM; F?¬M; +¦ €M? K„i- +¦ H) M¦B H¨ #` i˜v M½
h?W iQÈM; T?ªM #°B pQÆM; i`B m- +¦ +€B ;b + Q [mw +?S\ G¢B /€K Î i`QÈ+ K†i
M?Q p”v\

>ÆM M[T?m M?•M M¨v +kM; [m€ ?mM; €+ çB +?S\ hU KbM? i`®M Î i`QM; T?ÁM;-
M;,M +ªM Î M;Q¨B +Y - [mª i?”i H¨ ç†i K°i +QM / M?Ä i`QÈ+ K†i K°i #–v b¦B ?Q M

hQÆM; o,M F?¬M; +¦ i`ª HÌB i?` M[FB - i`U+ iB T F?Q€i i v ` ?B m- M°B p H”T i
p¨Q +,M T?ÁM; i`QM; iB M; F m bÊ ?½B +O i?` M[FB X

h`QM; T?ÁM; F?¬M; +¦ #¦M; M;QÌB- ?B M M?B M H¨ #Ä i`®M iW K”i ç¢QX

*ÁM i?` M[p®M +® b®M; +® +? ipW +„M pW ç€M? M°B p ;B[+?†i M¨M;- H”T iS+
F?¬M; M;Ì iÈB- +,M T?ÁM; KbM? HB m +? i #ªQ p H¢B F?¬M; +¦ K°i #¦M; M;QÌBX

hQÆM; o,M M?bM i?Q€M; [m i?` M[ ç½ +?Q€M; p€M;- i`QM; HÁM; K°i i`”M F?¬M;

*QM #û M;m M;®+ M¨v H¢B ;†T T?ªB K°i M;QÌB +?O iMv H9+ ç˜v M¨M; çB ` +? ii?
K„MX "'i [m€ i?ÌB ç¢B M¨v ?bM? M?Q F?¬M; +¦ +?O M?•M +?'T M?”M ç²M; bBM? +

§- +?O i?QÊM; M?¨ KbM? H¨ K°i M;Q¢B H X

hQÆM; o,M çB ` M;Q¨B i?m”M KB M; M¦B,

@ æ +¬ M¨M; M¨v H¨K i?` M[+O i çBX

GÌB pW M¦B ` - hQÆM; o,M HB M T?€i ?B M F?¬M; ç9M;X

*?QM? KbM? +ª M;¨v çB i?2Q # M M;QÌB +?O i?QÊM;- +–M i?` M[i?b H¨K b Q ?–
[mûi /¼M K°i +?9i +kM; çQÊ+X hQÆM; o,M `'i M? M? t¦ #Ä w M;?o M¨v- ?„M +,M #
+?Q iÈB #•v ;BÌ ?„M ç®B pÈB M[M?•M F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ ;b- pb b Q H¢B Km®M K

*?mv M ç½ tªv ` pÈB hQÆM; o,M +?d H¨ +?mv M M?Ä- M?QM; pšM `ÆB p¨Q i`QM;

æ®B pÈB +?mv M M?Q p”v- E? M; hQ +?d H¨ +QÌB +QÌB- imv `^M; +?QM? ?„M i?Q+
ç•v H¨ +?mv M i?m°+ p +€ M?•M- M;Q¢B i`W T?ªB çB m i` t2K i?•M T?”M i?` M[
?„M +,M #ªM F?¬M; +–M T?ªB ç w iÈBX

h?m”M i?2Q iU M?B M +?QM? H¨ i®i M?'i- H9+ ç¦ +?ŠM; T?ªB iU KbM? i?m”M i?
M;QÌB pÊ v m\ *?Q M M M¦B b® T?”M i?”i H¨ K°i i?S F€ [m€BX

>¨M? ç°M; iMv w ç€M? i`'M G•K a•K- ç +?Q E? M; hQ i?m ?Q¢+? ? i bS+ HÈMX

æ–m iB M H¨ i?m M?”T i¨B T?9X

*Ym ?Q¨M; iY iW H9+ ç,M; +Æ iÈB M v- +¦ i? M¦B idM? h?B K æ¬M; +?QM? H¨ K
a•K H¨ ?”m T?QÆM; HÈM +O [m®+ ;B M¨v- +kM; H¨ ç` T?QÆM; M iQ¨M M?'iX

>–m M?Q [m M pB M + Q +'T iQ¨M [m®+ ;B - ç m çQ ;B i¨B p¨ M;QÌB M?¨ i®M; iÈ
M¨v E? M; hQ [mûi b¢+? +?QM T?–M ;B i¨B +€+ +?Q i?–M /QÈB i`QÈM; *Ym ?Q¨M

h?S ? B- +?QM? H¨ #„i ;B[iQ¨M #° ;B [mv M +€+ +?Q i?–M pQÆM; i`B m M¨v- # C
bÈK #Ä +?¢v- +MM; pÈB +€B T?m M?•M h?W iQÈM; ç½ i`®M FB - iQ¨M #° F?¬M;

E? M; hQ +kM; F?¬M; +¦ T?QM; iÄ iBM iS+- K¨ +?d ;B K ;B[+€+ M;QÌB M?¨ [mv
M;QÌB ?–m i?` M[- E? M; hQ i?ª ` ç K†+ +?Q #¼M ?¼ ?Q¢i ç°M; iU /QX

>Q†+ #ÎB pb i`mM; i?¨M?- ?Q†+ #ÎB pb iB M ç² +MM; T?–M i?QÎM;- t€+ i?”i +¦ K°
i`®M çB- #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; #B i- K”i p ç½ i?2Q b€i # M M;QÌB #¼M ?¼X

h?2Q M?[M; M;QÌB ?–m M¨v F?m +? i€M- iBM iS+ [m•M E? M; hQ tm'i ?B M Î ?”m
iS+ i`mv M F?„T i?B M ?¢X

"¼M M;QÌB ?–m +¦ i? F?¬M; #B i- ç² €M "¢+? J¢M J•M *¬B ç¢B #B m +?Q +€B ;b-
M¨v- ç†+ #B i [mv M [mw + Q i–M;- H¢B ? i bS+ `ä `¨M; ç•v H¨ H€ +Ì ç½ iWM; imM
M,K idM? ç¬M; M KX

*Ym ?Q¨M; iY +?d H¨ K°i +€B çS i` +QM KÈB KQÌB im´B- M;?2 M¦B M?Q i? - +¦ +
p T?Q +"m KbM?- +kM; H¨ h?W iQÈM; æ [m®+X

*€B h?W iQÈM; M¨v +ÁM +?Q M¦B ;b- K°i h?B m iQÈM; # M /QÈB ç½ M?ªv ` X

@ " ?¢ tBM v M i•K- ç•v H¨ K°i i M H M; i? M; F?¬M; #B i iW +?¶ M¨Q ` - ;Bª K¢Q /
#¼M +?9M; +?d +?B K K°i +€B i?` i`'M i?b M;WM; pB + KÎ `°M;- +¦ i? ;BªB i?Q+?
+?d #B i T?¬ i`QÆM; i? M? i? - +?d +–M +?Q pB i?–M K°i p¢M #BM? HU+- pB i?–
M¨v +?Q # ?¢- pb # ?¢ i?m T?K+ H½M? i?´5

>Q¨M; ç *Ym ?Q¨M; iY +ÁM +?Q iÄ `ä i?€B ç°- h?W iQÈM; ç½ •K i`–K M¦B,

@ L;¨B h?B m iQÈM;- M;¨B H¨K p"v H¨ +?m~M #` ç +?Q M;QÌB M?¨ +€+ +?Q i?–M ç
b Q\

GÌB pW M¦B ` -[m€ MY +€+ ç¢B i?–M i`QM; i`B m- ç m +?mv M €M? K„i i?•K ç°+
h?B m iQÈM; M¨vX

*€B h?B m iQÈM; FB +,M #ªM F?¬M; i? K ç wiÈB M?[M; €M? K„i M¨v- +?d H¨ M?

@ æ€K ç¢Q i†+ FB +ÁM F?¬M; +¦ + M çªK M¨v- +?d +–M +?9M; i ç€M? i?"i mv K
?¼ b) i?ª +QM iBM ` - #B m i?` ç–m ?¨M; M; v\

h?W iQÈM; ?W H¢M? M¦B,

@ >W5 æ•v +?d H¨ +€+? M;?o +O K°i KbM? M;¨B5 L m M?Q ç€K ç¢Q i†+ FB T?€i
F?¬M; FB M; M ;B i ?¢B +QM iBM i?b b Q ç•v\

@ *€B M¨v +?d +¦ i? i`€+? #¼M ?¼ F?¬M; K v K„M- M?QM; K¨ [m•M æ [m®+ +?9
+?Q #¼M ?¼5

h?B m iQÈM; FB +® w M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦BX

Zm•M ç°B +MM; [m M p,M ç m +¦ T?•M MY M;QÌB OM; ?° +€+? M¦B +O h?B m iQÈ

h?W iQÈM; K†+ F ç€K M;QÌB T?ªM ç®B OM; ?° M¨v- i`U+ iB T M¦B pÈB ?Q¨M; ç

@ " ?¢- iW +?mv M ç€K ç¢Q i†+ FB ç K†+ +?Q +€+ M;QÌB ?–m `ÌB çB iU /Q- ?ÆM
?¢B +QM iBM- +€B M¨v M¦B `ä ç®B T?QÆM; ?v p¼M; i` Q ç´B +?9i +?mv M pÈB +?
T?€B M;QÌB- çB p¨Q HB M H¢+ pÈB #¼M ?¼X

@ " ?¢- i?–M T?ªM ç®B5 æ [m®+ +?9M; i imv i ç®B F?¬M; i? F?m'i T?K+ ç€K i-
iÈB ªM? ?QÎM; `'i t'm5

*€B h?B m iQÈM; FB HB M M?ªv ` ?¬X

h?W iQÈM; i`€M M´B ;•M t M?- M m M?Q F?¬M; T?ªB M?¨ K T?m M?•M KbM? H¨ ç
K†+ F M¨M; b®M; +? i- M?QM; K¨ #B m ?B M ` M;Q¨B- ?„M pšM T?ªB K„M; iQ K°i

@ L;¨B h?B m iQÈM;5 >B M ;BÌ +?9M; i ç M; ;B Q +?B M pÈB M;Kv ç +?B K +S
M[ç M; H9+ F?~M v m [m M ç–m- +?9M; i ?¨ i'i pb K°i +€B i? HU+ +¦ i? H¬B Fû
i`¼M; v m ç•v +?S\ " ?¢- tBM +?'T i?m"M pB i?–M ç M;?`5

h?W iQÈM; pW M¦B p"v- iB m ?Q¨M; ç M?Q +QM `®B #B i KbM? T?ªB #B m ?B M
w h?W iQÈM; ç M;?`X

*€+ [m M pB M p,M pä Î ç•v +kM; F?¬M; +¦ w FB M ;b- /M +€B h?B m iQÈM; FB K
M?bM h?W iQÈM;- #Ä [m /U ç`M? ç +?Q ?Q¨M; ç bY ç´B [mv i ç`M?X

h?` i`'M G•K a•K- L;ª G hB M?šM M¢B ?²B H•m- `'i M;?B ?Q†+ ?ÄB E? M; hQ ç M

@ S?m [m•M- M? H¨K b Q H¢B +?B K i?¨M? G•K a•K i?b M;WM; H¢B F?¬M; iB M M
?–m ç¢B i?–M M¨v `ÌB çB- +¦ T?ªB M? /U ç`M? ç¨K T?€M pÈB #¼M ?¼ F?¬M;\

@ E?¬M; b B- M? Km®M i?¬M; [m #¼M ?¼- HB M ? +€+ i? HU+ ç½ tQM; ?Q¨M;

E? M; hQ M¦BX

@ GB M ? i'i +ª +€+ i? HU+\ M? Km®M H¨K ;b\ :B[#¼M ?¼ +¦ K•m i?mšM- ç½ i
+,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç #¼M ?¼ HB M ?ÊT H¢BX

L;ª G hB +?mv M €M? K„i b M; u hB L - i?'v u hB L +kM; ``i F?¬M; ?B m H„+ ç–m
ç–v bQÆM; KMX

>ÆM M[pb b Q E? M; hQ T?ªB HB M ? pÈB #¼M ?¼ +?S\ h`U+ iB T /šM #BM? iB
h?"i H¨ H¨K M;QÌB i F?¦ ?B mX *?d H¨ M¨M; +kM; F?¬M; ?ÄB iB T- +?d HŠM; H†M

L¨M; #B i- E? M; hQ b) i`ª HÌB M;?B ?Q†+ +O M¨M;X

k3RX *?QÆM; k3R, •K JQm s'm s UTRV

E? M; hQ +kM; F?¬M; i`U+ iB T ;BªB i?Q+?- K¨ H¨ id Kd iQM? iQ€M H¢B b® ?Q¨M

@ >B M i¢B i`QM; #B M ;BÈB æ [m®+ i`Î i?¨M? ?Q¨M; ç +¦, "®M idM? o,M h•v- M
+,M +S +O hS ?Q¨M; iYc # idM? h`[ æ¬M;- h`'M æ¬M;- M æ¬M; H¨ +,M +S +O L?
L K- h`'M L K H¨ i?m°+ h K ?Q¨M; iYc ?¨M? idM? hQÆM; æ¨K H¨ +,M +S +O L[?Q

@ *ÁM +¦ L[?Q¨M; h K +¬M; +?9 H'v idM? hQÆM; æ¨K H¨K +,M +Sc *Ym ?Q¨M; iY
h?B K æ¬M;- ?¨M? idM? h`mM; smv M H¨ +,M +S h?"T h K ?Q¨M; iYc +,M +S ?¨M?
h?'i ?Q¨M; iYc +m®B +MM; H¨ h?€B iY +?B K i?O ç¬ æ [m®+ +MM; # idM? tmM; [
ç X

@ J¨ i`QM; M?[M; ?Q¨M; ç M¨v- hS >Q¨M; iY p®M H¨ ?MM; K¢M? M?'i- M?QM; M;Q
iB M +¬M;- H½M? ç` i´M i?'i ?ÆM T?•M MY - i'i +ª M?•M HU+ p"i HU+ ç m ç–m i
+¬M; +O M;QÌB i?ªQ M;mv M- +?Q M M M;QÊ+ H¢B i?¨M? +?¶ v m M?'i- H9+ M¨
F?€+ +¦ i? OM; ?° ?„M M[X

@ *ÁM h?"T h?'i >Q¨M; iY- h?"T h K >Q¨M; iY- *Ym >Q¨M; iY ç m H¨ ?Q¨M; ç +QM
M?¨ +"m K #¼M ?¼- ç +?Q #¼M ?¼ i? v ç´B +?O w +kM; F?¬M; T?ªB pB + ;b F?¦-
>Q¨M; iY- æ¢B +¬M; +?9 - h K +¬M; +?9 - #®M M;QÌB M¨v ç m H¨ ?¢M; M;QÌB F?
ibM?- iU M?B M #¼M ?¼ b) imv M +?¼M HB M ?ÊTX

@ E?¦ F?,M M?'i +?QM? H¨ h?€B iY iU M?"M H¨ +?QM? i?®M;- ç²M; i?ÌB #ÎB pb K
HÈM M?'i- ?„M H¨ HQ¢B [m•M +?O €+ ç°+- pb iB m /B i T?ªM #°B- /M H¨ iQ¨M [m®

L;ª G hB K ?Q†+ +?ÈT K„i K'v +€B- iB T ç¦ +¦ +?9i #U+ #°B M¦B,

@ M? M¦B M?[M; +€B M¨v i?b 2K ?B m i? M?QM; M? HB M ?ÊT M?[M; M;QÌB M¨
M[M? +ÁM +?Q M¦B HB M ?ÊT #¼M ?¼ H¢B ç®B T?¦ B K¨X 1K T?€i ?B M i?'v
#ªM p,M FB M iW hQÆM; o,M i`bM? H M i?b i`Î M M M;Q M M;Q½M- H¢B ç°i M?B
æ†+ hQ ç M i?ŠM; æ ç¬- +€B M¨v +m®B +MM; tªv ` +?mv M ;b\

E? M; hQ +QÌB +QÌB F?¬M; +¦ ç€T HÌB- +?d çQ K°i T?–M ?² bÆ b M; +?Q M¨M;,

@ L¨M; t2K çBX

L;ª G hB H"T iS+ H"i t2K T?–M ?² bÆ hQÆM; o,M +'i ;B'm F?¬M; +?`m +?Q M¨M; t
``+?- `®i +m°+ F?¬M; M?`M çQÊ+ ?B m F€ pÈB T?–M ibM? #€Q +Æ K"i M¨v- /ÌB M

*?d H¨ pW t2K- p K ?Q†+ i` M K†i ? B K„ M[+¨M; i? K ç"KX

*m®B +MM; pšM H¨ L;ª G hB KÎ KB M; ?ÄB,

@ M? F?¬M; ç†i M;QÌB i?ªQ M;mv M H¨K ç¢B ç`+? bBM? iY ç M?[M; M;QÌB M¨v
HÊB ?¢B M?Q p”v b Q\ L?[M; M;QÌB i?ªQ M;mv M M¨v i”T ?ÊT i’i +ª M K çBM? H¢
b® M,K b€m i`,K p¢M- H¨K b Q H¨ ç¢B ç`+? pÈB æ [m®+ M?•M b® ç M ?¨M; S+ +?

E? M; hQ H„+ ç–m,

@ s2K tQM; M°B /mM; # M /QÈB `²B ?½v ` [mv i ç`M?X

GÌB M¨v F?B M ? B K„ M[H”T iS+ H”i t2K ? i ?² bÆX

J°i ?²B H•m- u hB L ç°i M?B M KÎ KB M;,

@hbM? ?m®M; F?¬M; ç9M; H„KX

L;ª G hB +kM; b„+ K†i i`–K i`¼M; ;”i ç–m,

@ s€+ i?”i F?¬M; ç9M;X

G9+ M¨v E? M; hQ M;QÊ+ H¢B #„i ç–m ?SM; i?9- Km®M i?Y M,M; HU+ T?•M iQ+?

@ §- M¦B i?Y t2KX

L;ª G hB u hB L M?bM i?Q€M; HšM M? mX

u hB L #B i i•K ?B m i?„M; +O L;ª G hB pšM +ÁM- +?d H¨ b) F?¬M; i` M? ;B¨M? i’
ibM? €B K¨ i?¬B- +€+ K†i F?€+ Hm¬M F? Q F?€i i?„M; HÊB- i? M?QM; +ÁM + Q ?
M M- ç®B pÈB +?mv M M¨v ç½ t2K `’i M?¢i- u hB L çQÆM; M?B M i?Q€B M?QÊM;

h?’v u hB L KdK +QÌB ;”i ç–m pÈB KbM?- p®M HÁM; ?B m i?„M; K¢M? K)- L;ª G
F?¬M; +¦ ç®B i?O +¢M? i` M? i?”i H¨ F?¬M; +¦ w M;?o X

*?d H¨ K†+ /M +¦ +?9i O `k- M?QM; #ÎB pb +?mv M M¨v ``i i`¼M; v m- L;ª G hB +
i?ŠM; ` ,

@ *?mv M M¨v F?¬M; ç9M; Î +?¶- H¨ ?¨M? ç°M; F} #BM? i?ªQ M;mv M çB M +m²M
iU b€iX

@ >ª- pb b Q M¦B M?Q p”v\

E? M; hQ ?ÄBX

@ .U i?2Q +?9M; i ?B m i`QÈ+ FB - i?ªQ M;mv M #ÎB pb M;mv M M?•M i?ÌB iB i-
pB + +?,M Mm¬B ç®B K†i pÈB +ªM? i M pÐ- +?Q M M #¼M ?¼ i`B m i”T i’i +ª M K
F?¬M; ;•v ` +?9 w HÈMX "ÎB pb i`QÈ+ FB H9+ i?ªQ M;mv M ;†T T?ªB i?B M i B- M
+¦ pB + H¨K M m Km®M b®M; b¦i- +?d +¦ i? iB M ?¨M? ?¨M? ç°M; +QÈT çQ¢i æ [
ç°M; M?Q p”v ç m b) F?¬M; FûQ /¨B- ç€M? +QÈT çO p”i iQ- #¼M ?¼ iU M?B M b) H

@ J¨ ?B M ;BÌ +¨M; F€ [m€B- H¨ KK+ çQ+? +O M?[M; #BM? HQM? i?ªQ M;mv M +?
H¢B #B M i?¨M? i?S v m- i`€B H¢B +¨M; i”T i`mM; çB ç€M? i?¨M? i`b æ [m®+X

L;ª G hB #„i ç–m ;BªM; ;BªB i? Q i? Q #’i imv iX

@ L m M¦B #bM? i?QÌM;- i?ªQ M;mv M #ÎB pb +QÈT ;B”i p”i iQ b) imv i ç®B F?¬M
çO p”i iQ- #¼M ?¼ b) [m M i•K iÈB iQM? K¢M;- /M H¨ E€ +?O #¼M ?¼ +kM; F?¬M;
M;mv M iB T iK+ F? B +?B M- #ÎB pb #¼M ?¼ ;’T ;€T Km®M i`Î p i?ªQ M;mv M ?Q

@ L m M?Q i?2Q H i?QÌM;- ?B M ;BÌ M;QÌB i?ªQ M;mv M ç½ +QÈT çQÊ+ ? B ?¨M?
M;mv M ?QÎM; i?K +?B M HÊB T?˜K +QÈT çQÊ+- +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; M?Q
bBM? K¢M; p¨ M;U +QÐB çB ç€M? i?¨M? i`b æ [m®+X

@ L¦B F?¬M; +?WM;- #¼M ?¼ Km®M i?®M; i`` M?[M; F?m +?B K HoM? i?b b Q\

E? M; hQ ;”i ç–m ç²M; w +€+? M¦B +O L;ª G hB- `²B H¢B H”T iS+ ç†i ` M;?B p’M

L;ª G hB H„+ ç–m,

@ æB m ç¦ F?¬M; +¦ F?ª M,M;- #'i Hm"M ;B B i–M; i?®M; i`` M¨Q- ç m +–M K°i +?B
i`b bU i?®M; i``- K¨ M K çBM? M;QÌB i?ªQ M;mv M +?QM? H¨ HU+ HQÊM; ?¢+? i•
i°+ i?m°+ HQ¢B M?•M F?˜m i?Q i?Èi- Km®M i?®M; i`` æ [m®+ /•M +?9M; ç¬M; ç
HU+ i?ªQ M;mv M çO HU+ `mM; ç°M;- b) F?¬M; +€+? M¨Q i?¨M? H"T çQÊ+ bU i?®
?¼ M m Km®M +?B K HoM? i?®M; i``- +?d +–M #S+ #€+? /•M +?9M; æ [m®+ i¢Q i
K¨ F?¬M; T?ªB iU i?•M tm'i K½- çªK M?B K ç°B +¬M; i?¨M? ç´ K€m M?B m M?'iX

h` M T?–M ?² bÆ M¨v- #B m i?` ` +?B iB i- M;QÌB i?ªQ M;mv M ç M; HB M iK+ F?
Qi M?'i iY i`"M ;–M ? B i`,K p¢M M K çBM?- ?ÆM M[ç½ F?B M b® HQÊM; M K çB
;–M T?•M MY - iÈB KS+ M¨v- /M H¨ i?B M T?¢i #MM; M´ H–M M[- ç²M; +Ä i?ªQ M;m
çQÊ+ K°i +?9i M;QÌB #¼M ?¼ `²BX

L?QM; #¼M ?¼ pšM +S K½M? HB i T?€i ç°M; +¬M; i?¨M? +?B M- çB K 'v /M H¨ i?O
H¨K- M?QM; M;QÌB i?ªQ M;mv M #¼M ?¼ +S pšM +?'T ?¨M? M?Q +k- /U i?2Q i®+
i`,K p¢M M;QÌB i?ªQ M;mv M- b) iQ¨M #° iY i`"M i`QM; #B M ;BÈB æ [m®+- ?Q¨M
M;mv M `ÆB p¨Q +ªM? /B i i°+X

@*?Q M M 2K F i Hm"M H¨\

E? M; hQ ?ÄBX

@ 1K F i Hm"M H¨ M;QÌB i?ªQ M;mv M M¨v ?Q¨M iQ¨M K'i çB Hw i`Q- +¦ H) T?ªB M¦B
i?b #'i Hm"M K°i M;QÌB +¦ Hw i`Q M¨Q- ç m b) T?€i ?B M #¼M ?¼ ç M; iB M ?¨M? K
i°+5

L;ª G hB M;[F?Q bK+ b¬B M¦B ç M ç•v- ç°i M?B M M;?B ?Q†+ ?ÄB,

@ E€ [m€B- H¨K b Q M? [m M i•K ç M p'M ç M;QÌB i?ªQ M;mv M +¦ /B i i°+ ? v F
[m®+ ?"M F?¬M; i? /B i i`W ?Q¨M iQ¨M M;QÌB i?ªQ M;mv M M?B m M,K T?€ ?Q¢
;B"MX E?¬M; T?ªB M? Km®M +?QM p` ?Q¨M; iY +¬M; +?9 FB HB M ?ÊT H¢B- ;Bª
i #Ä i?m®+ +?S\

E? M; hQ H„+ ç–m,

@ M? HQm w F?¬M; T?ªB M;QÌB i?ªQ M;mv M +¦ T?ªB çB p¨Q KQm ç² /B i i°+ ? v
i`,K p¢M M;QÌB i?ªQ M;mv M #` M;QÌB i #Ä i?m®+- i`Î M M çB M +m²M; M?Q p"v- +
F?¬M;\

GÌB pW M¦B ` - u hB L H"T iS+ #B M b„+- i?–M b„+ ? i bS+ HQ H„M; M?bM +?,K +

L;ª G hB H¢B FBM? ?½B M?ªv /UM; H M,

@ M? b) F?¬M; M¦B- ç•v H¨ +€B ;b J"i ;B€Q +¦ i? +? i¢Q €+ K FB ;BÎ i`Á [m, +?

E? M; hQ +QÌB F?´ M¦B,

@ M? F?¬M; M;?o ` M;Q¢B i`W J"i ;B€Q- +ÁM +¦ i? +¦ B ç²M; i?ÌB #Ä i?m°+ ?¢B

@ *? i iB i- #¼M M;QÌB FB Î #€M çªQ S?B " #` M? ?Ov çB K'v i`,K p¢M €+ K p'
v M ioM? K°i +?9i- F?¬M; M;Ì iÈB ?B M ;BÌ H¢B M?¨Q ` M[X

L;ª G hB M¦B ç M ç•v- F?¬M; M?`M çQÊ+ + m K¨v ?ÄB,

@ h? M?QM; pb b Q H–M M¨v #¼M ?¼ F?¬M; +¦ bY /KM; €+ K X L;QÊ+ H¢B +?d K
M¨v çB ibK +? i /B i i°+ +?S\ G) M¨Q M?[M; M;QÌB i?ªQ M;mv M M¨v +? i `²B- +¦
i?¨M? +QÆM; i?B\

L¦B ` `²B L;ª G hB F?¬M; M?`M çQÊ+ `MM; KbM? K°i +€B- pW M;?o ç M K'v i`,K
L;ª G hB HB M i?'v H¬M; i¦+ /UM; i?ŠM;X

E? M; hQ iB T HÌB,

@ M? +?QM? H¨ bÊ ibM? i`¢M; M¨v tm'i ?B M- +?Q M M Km®M HB M ?ÊT M?[M; ?
M;U M;QÌB i?ªQ M;mv M- bQ pÈB pB + i` M? [mv M çQ¢i HÊB- ç®B F?€M; €+ K t•
M m M?Q ç +?Q #¼M ?¼ ?B m `ä çB K M¨v- #¼M ?¼ ?ŠM b) HB M i?O ç®B ç`+?X

@ >W- 2K M;?o M? H¨ iU +?Q H¨ ç9M; [m€ KS+- F?¬M; +¦ +?SM; +S- M? iQÎM; K'
HÌB M¦B F?¬M; +,M +S M?Q p"v b Q\ L?QM; K¨ +?Ì H9+ #¼M ?¼ +¦ +?SM; +S `²B
ibM? ?m®M; HB M M;mv +'T- pB + M¨v +m®B +MM; T?ªB H¨K b Q #•v ;BÌ5

L;ª G hB +kM; +¦ +?9i HQ H„M;X

E? M; hQ i?QªB K€B M¦B,

@ G¨K ? ibS+ H¨ çQÊ+ L m M?Q #¼M ?¼ F?¬M; Km®M- +?9M; i HB M #m°+ #¼M
/¨B çQÊ+ M[X

L¦B ç M ç•v- E? M; hQ +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ + m K¨v M¦B,

@ L¦B H¢B +kM; i?"i H¨ i?'v F€ [m€B- J"i ;B€Q M¨v H¨K ` M?B m €+ K M?Q i? - ;B
+m°+ H¨ pb +€B KK+ çQ+? ;b\ "B i ``^M; ;•v F?OM; ?QªM; i?m ?9i ;B€Q ç² i?¨M? H"
K¶B H–M #¼M ?¼ ç m i¢Q ` K'v i`,K p¢M €+ K - i`ªB [m p¨B H–M- M;QÌB +? i b¢+
+?S\ G) M¨Q #¼M ?¼ i?®M; i`` €+ K \ h?"i H¨ F?¬M; ?B m #¼M ?¼ M;?o i? M¨Q M

@ •+ K ?Q¨M? ?¨M?- i?B M bS T?O tm®M;- i?–M K ç¢B +?B M- M?[M; i?S M¨v ç
i`M? i? X

ošM F?¬M; H M iB M;- u hB L ç°i M?B M M;[F?Q +¦ +?9i i`®M; `¶M; H M iB M;X

@ >ª\ E?9+ M?¢+ /¢Q i`QÈ+ i`M? i? \ G¨ +¦ w ;b\

E? M; hQ iW +•m tm¬B i B M¨v M;?2 ` ?ÆB i?Î #'i M- F?¬M; M?`M çQÊ+ + m K¨v

@ L;ª G hB i, F?ŠM; ç`M? t2K [m b€+? H`+? bY i¬M ;B€Q +?S- T?m [m•M +kM; +
M¨v- F?¬M; #B i +€+ M;QÌB +¦ +?9 w iÈB ? v F?¬M;- #'i +S K°i [m®+ ;B tm'i #ªM
ç m H¨ €+ K ?Q¨M? ?¨M? M?•M ;B M- b m ç¦ H¨ i?B M bS T?O tm®M; i€+ +?B M p
?B M i?–M K ç¢B +?B M- M?•M HQ¢B i`ªB [m `Y i°B iBM? i?–M- b m ç¦ #„i ç–m i

u hB L ç°i M?B M #¨v ` K°i #° /€M; i?–M i?€M? M¦BX

L;ª G hB +MM; E? M; hQ M;?2 p"v i`QM; HÁM; ç m `mM H MX

> B M;QÌB #¼M ?¼ ç m ç½ ç¼+ [m M?B m HQ¢B b€+?- ç†+ #B i H¨ E? M; hQ- +¨
M M ç®B pÈB HÌB u hB L M¦B ç m `'i `ä `¨M;X

" M ç–m t2K +MM; K°i i?ÌB F€ H`+? bY- T?€i ?B M F?„T i?B M ?¢ ç m F?¬M; F?€+
hQ +ÁM ?Q¨B M;?B- +¦ T?ªB H¨ i?"i bU +¦ i²M i¢B i?B M bS +MM; €+ K - +¦ i?–M p

J¨ ?B M ;BÌ M;?2 çQÊ+ u hB L M¦B iÈB- bU ibM? t2K ` F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM M?

ob b Q u hB L pW M¦B- #¼M ?¼ HB M iBM iQÎM; ç•v +?S\

L;?o H¢B i`QÈ+ ç•v i?•M T?"M u hB L ` b Q- M¨M; +?QM? H¨ tm'i i?•M iW ç¢B i?–
Î E?B >²M; [m®+ M;Q¨B ç¢B #B m +?Q æ¢B ?¼+ bo ` - ç²M; i?ÌB +kM; ç¢B #B m +
+O [m®+ ;B€QX

G'v ç` p` ç¦- F?ŠM; ç`M? #B i `ä K°i Qi M°B ibM?X

u hB L ç°i M?B M i`Î M M +?m t¦i M¦B,

@ h`M? i? - M¦B # M;Q¨B i?b H¨ iB m /B i M?[M; €+ K +MM; +€+ p"i i¨ €+- ç i?B
w M;?o +?•M +?QM?- H¨ iB m /B i M?•M HQ¢B ç½ #` €+ K ?Q2M ®- ?Q†+ H¨ T?ªB
iQM M;QÐM;5

GÌB pW M¦B ` - E? M; hQ +MM; L;ª G hB ç m b„+ K†i ç¢B #B MX

hB m /B i M?•M HQ¢B F?¬M; +¦ iQM M;QÐM;\ *€B M¨v ?Q¨M iQ¨M i?mv i T?€T +O
iW óì`M? i? ô FB - i?"i H¨ H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; `ûi K¨ `mMX

L;ª G hB +¦ +?9i `mM `mM M¦B,

@ v +O Km°B- H¨ +€+ i¬M ;B€Q +¦ çQÊ+ M,M; HU+ i?–M #Q- #'i Hm"M H¨ b B F?B
ç¢B +?B M- F i [mª ç m H¨ pb i`M? i? \

@ æ9M; p"v- HÊB /KM; i?–M K ç¢B +?B M iB m /B i /` ;B€Q ç²- K¨ i?O çQ¢M i®i M
iQM M;QÐM; i¬M ;B€Q- +?QM? H¨ iB m /B i iQ¨M #° i'i +ª iQM ç² i¬M ;B€Q ç¦- K°i
F?B +?d +ÁM K°i iQM M;QÐM; i²M i¢B- M?Q p"v +?QM? H¨ i?ÌB +Æ i®i M?'i ç i?¨
H¨ [m®+ ;B i¬M; ;B€QX

u hB L i`–K i`¼M; ;"i ç–mX

@ h?ªQ M¨Q- KK+ iB m ç–m iB M F? B ç Q [mv K¬ HÈM H¨ M;QÌB i?ªQ M;mv M- M;
F?˜m M;QÌB i?ªQ M;mv M H¨ Qi M?'i- +?`m ªM? ?QÎM; i?ÌB iB i HÈM M?'i- +ÁM H
ç^M; i?ªQ M;mv M- ?ÆM M[K°i HÁM; i?Ì T?KM;- F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç #¼M ?¼ +ª

@ L m ç•v H¨ K°i M?¦K /` ;B€Q ç² M;Q M +®- M?Q p"v iB m /B i #¼M ?¼ H¨ K°i +?m

E? M; hQ +ªK F?€B M¦BX

L;ª G hB M?bM +?^K +?^K u hB L X

L¨M; M?È iÈB +€B i¬M ;B€Q +O u hB L i`QÈ+ FB X

*€B i¬M ;B€Q FB +kM; imv M i`mv M i`M? i? - ?ÆM M[/•M +?9M; #` #¼M ?¼ K ?
M?Q #¼M M;QÌB ç¢B i?ªQ M;mv M- t2K +?WM; i¬M ;B€Q +O M¨M; +MM; i¬M ;B€Q

L;ª G hB ?€ KB M;- ç½ Km®M +?'i p'M u hB L X L?QM;- M¨M; ç°i M?B M T?€i ;B€+

L;šK H¢B u hB L pb +Sm M¨M;- pSi #Ä i?•M T?"M i?€M? M[+ Q i?QÊM;- +MM; M
K°i i?B M +?B FB m M[- #B M i?¨M? K°i F H M; i? M; ,M M?Ì Î ç"m- T?ªB M?bM b„

L;?o iÈB ç®B T?QÆM; ç®B pÈB KbM? F?¬M; #Ä F?¬M; `ÌB- L;ª G hB •K i?–K i?Î /

JbM? +MM; M¨M; ç½ H¨ i, Km°B +ª çÌB F?¬M; +?B Hb - M m M?Q p"v- +ÁM +–M ;b
ç•v M¨M; #'i [m€ +?d H¨ K°i +QM `®B K¨ i?¬B- +?mv M +€B i¬M ;B€Q FB - ?Q¨M i
M¨M;X

L;?o i?¬M; M?[M; çB m M¨v- L;ª G hB M„K H'v i v u hB L X

u hB L #B i L;ª G hB +ªK ÆM- M?bM M¨M; KdK +QÌBX

*ÁM E? M; hQ H¢B H„+ ç–m #'i ç„+ /o,

@ h¬M ;B€Q i?–M #Q M¨v ?¨M? ç°M; i`M? i? - `'i F?¦ i?m çQÊ+ +?SM; +S- /M H¨ +?
çQÊ+ M;QÌB çÌB +?9 w iÈB- #ÎB pb ?–m M?Q i`QM; i'i +ª +€+ i¬M ;B€Q ç m +¦ Hw
T?•M `ä- i`M? i? M¨v `®i +m°+ +¦ T?ªB H¨ M?^K p¨Q i'i +ª M?•M HQ¢B ? v F?¬M;X

L;ª G hB ç°i M?B M +QÌB M¦B,

@ h t2K T?m [m•M M? +,M #ªM F?¬M; +–M T?ªB F?´ M½Q M?Q i? - bU ibM? H¨K i
;BÌ #QÈ+ ç–m iB M +O M?- +?QM? H¨ HB M ?ÊT +€+ i? HU+ æ [m®+- +ÁM ç®B
i? b) #°+ T?€i- +?d +–M M? çB i`QÈ+ K°i #QÈ+ çª FQ+? w ç² i¬M ;B€Q +?¦ K€ FB
?¼ b) ç†i KK+ iB m H M M;QÌB T?m [m•MX

E? M; hQ +kM; ?B m çQÊ+- ?B M ;BÌ F?¬M; +–M HQ H„M; t t¬B M?Q i? - +m®B +
ç² i¬M ;B€Q M¨vX

E? M; hQ F?¬B T?K+ i•K i`¢M;- F?¬M; F?ÄB ;Bª pÌ ?QªM; bÊ M¦B,

@ o"v M? ç•v +?ŠM; T?ªB `'i M;mv ?B K b Q\

G–M ç–m iB M i?'v E? M; hQ i? ?B M #B m ibM? M¨v- ? B M¨M; L;ª G hB u hB L ç +QÌBX

L;ª G hB +QÌB tQM;- H¢B /äM; /¢+ M¦B,

@ E?¬M; M¦B M,M; HU+ #ªM i?•M T?m [m•M- # M M;QÌB +¦ +?9M; i +MM; +€+ K"i i? K M°B p +MM; #BM? bo iBM? M?m #ªQ p - #¼M ?¼ F?¬M; ç€M? +?O w iÈB T?m K¢Q T?¢K- imv i ç®B ç #¼M ?¼ +¦ çB F?¬M; p 5

@ > ? - M?Q p"v M iQ¨M +O i - T?ªB Ov i?€+ ? B p` K„ M?•M ?¶ i`Ê +?B m +® `²E

E? M; hQ i•K ibM? ç M; i®i +QÌB iQX

S?O ç h iQÈM; *Ym ?Q¨M; iYX

G9+ M¨v h?W iQÈM; +¦ +?9i b[M; bÌX

L;?2 +?QM? H¨ i?O ?¢ çB HB M H¢+ i`Î p #˜K #€Q- ?„M +?ÈT K„i K'v +€B- +¦ +?9i

@ L;QÆB M¦B +€B ;b\ æ®B T?QÆM; H¢B v m +–m +?9M; i çbM? +?B M pÈB h?" M?•M K½- i`Ê ;B9T hS ?Q¨M; iY ç®B T?¦ M;QÌB i?ªQ M;mv M\

h?'v i?O ?¢ M? M? +?¦M; t€+ M?"M- h?W iQÈM; F?¬M; F?ÄB T?šM M° [m€i,

@ *? i iB i- #¼M +?9M; +QB +?9M; i H¨ HQ¢B M;QÌB M¨Q\ G¢B /€K +ª ; M + M i? +?Q `^M; #„i M;QÌB M?¨ +?9M; i `²B i?b +¦ i? Km®M H¨K ;b i?b H¨K b Q\

"'i [m€ h?W iQÈM; [m H¢B p¨B #QÈ+- iU H˜K #˜K K°i T?2M,

@ J°i ç€K M¬M; /•M Î M?¨ [m - +?Q `^M; [m®+ +?QM? ç¢B bU M¦B bY H¨ bY b Q\

G¢B çB i? K ? B pÁM;- HÌB M¨v #B M i?¨M?,

@ "ªQ +?9M; i HB M ?ÊT pÈB h?"T h?'i ?Q¨M; iY- HQ¢B +?mv M M¨v F?¬M; +¦ F?ª i?–M æ [m®+ +MM; /•M +?9M; ç•v +?S5

æ®B pÈB pB + +?O iY M?¨ KbM? ç´B w- F +ª iB m #BM? p¨Q #˜K +€Q ibM? #€Q- i F?¬M; i?'v +¦ +?¶ M¨Q F€ [m€BX

"ÎB pb M?¨ K +?O Kšm M?¨ KbM?- H¨ K°i ;B i°+ i?U+ HU+ ?MM; ?"m- +?O iY M?¨ K h?W iQÈM;- +ÁM +¦ `'i M?B m H¨ /Q ?¼ i`Ê ;B9TX

a) F?¬M; T?ªB i?"i +?Q `^M; i?•M H¨ K°i M;QÌB M;Q¨B ?¼- +?d +–M +?®M; çÐ K°i ;B[iQ¨M #° [mv M HÊB [m•M +?QM? H¨ +¦ i? Km®M H¨K ;b i?b H¨K +?S\

E?¬M; T?ªB / /¨M; M?Q p"v- M M #B i `^M; ;B[ +€+ ;B i°+ i` M? ç'm ? i bS+ ; v M¦B F?¬M; +?WM; i?O ?¢ # M /QÈB ç°i M?B M i¢Q T?ªMX

*?Q M M- +?d +–M h?W iQÈM; +ÁM Km®M M;²B v M +?S+ h?W iQÈM;- +ÁM Km® p"v T?ªB ç†i M iQ¨M i? iY H M i` MX

a m F?B h?W iQÈM; i M +ÆM iS+ ;B"M- h?W iQÈM; ç½ #„i ç–m iU ?ÄB- H¨K i? ç²M; w pÈB w FB M +O KbM?X

o T?–M w FB M ?Q¨M; ç \

>Q¨M; ç +QM `®B FB +¦ i? +¦ w FB M b Q\

æWM; iQÎM; `^M; +€B ?¨M? idM? h?B K æ¬M; M¨v i` M / M? M;?o H¨ +O ?„M- F€ +O i?–M iY\ "ªM i?•M +?O M?•M +?•M +?QM? F?¬M; Km®M ç€M?- ?„M +ÁM Km®M

o T?–M h?"T h?'i ?Q¨M; iY idM? h?B K L K- h?W iQÈM; +kM; F?¬M; HQm wX

>Q¨M; ç +QM `®B # M T?Q KbM? +ÁM +¦ i? H¨K ?mv +?QÆM; ?bM? M;QÌB- i?^M M; v +ª +?S+ M,M; ?mv +?QÆM; +kM; F?¬M; +¦- [mv M HU+ [m®+ ;B #` ç€K M;QÌ

*?d +–M çB m FB M T?M ?ÊT- ? B [m®+ ;B HB M ?ÊT H¢B +kM; F?¬M; T?ªB pB
[mv M [mw +kM; F?¬M; +? i i` M +?B M i`QÌM;X

G9+ h?W iQÈM; +?m˜M #` ` [mv i ç`M?- ç°i M?B M /WM; H¢BX

k3kX *?QÆM; k3k, •K JQm s'm s UTkV

>„M ç°i M?B M M?È iÈB- M m M?Q #® pÊ +?'T M?"T #m¬M; i? M[M?B M¨v- p"v K
T?B M T?S+- M m M?Q Km®M H"T [m M ? i?¬M; ;B - KbM? H¢B +QÈB K°i M[M?B

*?d H¨- +?mv M M?Q p"v F?¬M; i? ç i?O ?¢ çB H¨K- T?ªB iU KbM? çB i?QÆM; i?
çQÊ+X

L m M?Q #® pÊ ç²M; w- KbM? +kM; iB M HMB iU M?B M- i`U+ iB T çB m [m•M iB r
H¨ K°i +?mv M ;b F?¦X

L;?o ç M ç¦- ?„M H"T iS+ ` H M? i?O ?¢ +?m˜M #` t2 M;U ` M;Q¨BX

h`QM; pÁM; p•v ?° p ?° i®M;- h?W iQÈM; çB iÈB T?O ç #® pÊX

oW i?¬M; #€Q- h?W iQÈM; HB M M;? M? ç¦M p¨Q T?O- M;mv M H B h?W iQÈM;
M;U - +?Q `^M; K¼B M;QÌB i`QM; T?2 T?€B KbM? ibK iÈB M?¨ #® pÊ i?QÆM; i?ªQ

hmv `^M; #¼M M;QÌB FB F?¬M; iÈB ibK h?W iQÈM; KbM? H¨K ?„M +¦ +?9i iS+ ;
i`QM; M?B m +QM iBM M?Q p"v- +ÁM +¦ T?m M?•M M?¨ KbM?- +kM; +?QM? H¨ M[

"® pÊ F?¬M; Km®M #m¬M; i? - K'v M;QÌB M¨v iU M?B M T?ªB ?ÊT i€+ pÈB #¼M ;B
K'v M;QÌB FB HB M H"T iS+ çB m #BM? F? B +?B MX

æ•v H¨ i?U+ HU+ K¨X

§B- çWM; M?bM KbM? K†i M;Q¨B `U+ `Ð- +?d #'i [m€ H¨ F?Q€+ K°i +€B i?•M T?"M
i?¬BX

h?"i bU iQM? iQ€M H¢B i?U+ HU+ +O KbM?- Î i`QM; [m®+ ;B M¨v +?d tm'i T?€i Î
i? /U i? çSM; p¨Q ?¨M; b® K°iX

h`QM; HÁM; h?W iQÈM; bmv M;?o KB M K M- pW #QÈ+ p¨Q i`QM; +?O T?O- H"T
T?O +?ŠM; M?[M; M?•M p"i +?O v m T?2 T?€B KbM? iÈB ç¬M; çO- /M H¨ M?•M p"i
iÈB ? iX

*€B M¨v +kM; +?Q iQM?- p®M #® pÊ KbM? H¨ +?O M?•M- b„+ K†i +¦ +?9i i®B ç2M
M;²B K°i K„ M?•M tBM? ç T K†i F?¬M; +?9i #B m ibM?X

J¨ +¨M; FBM? F?OM;- # M +¢M? +€B K„ M?•M M¨v- H¢B H¨ ?Q¨M; ç # ?¢ H) ` H9
p•v ?° p - ,M +?ÆB M;O M;?d5

L?bM iB m ?Q¨M; ç H9+ M¨v +ª M;QÌB `mM `mM- i` M K†i ç–v p ?QªM; bÊ- M?Q
` - i`QM; HÁM; h?W iQÈM; F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i +ªK F?€B- ?mv i K¢+? ?Q¨M; i?'i
+¨M; FûKX

h?W iQÈM; M? M? +?¦M; [m M b€i b„+ K†i M?[M; M;QÌB Î ç•v- T?€i ?B M i?–M b„
+QB- i`QM; HÁM; h?W iQÈM; M;˜M ` - óE?¬M; tQM;5 "` #„i +¦+ `²B5 ô GB M Km©
#` M;QÌB i ç˜v K¢M?- HªQ çªQ p¨Q i`QM; T?O +?O- +Y T?O H"T iS+ ç¦M; H¢BX

J„ M?•M M i¼ i` M +?O p`- K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B ;"i ç–m pÈB h?W iQÈM;,

@ *kM; +?d +ÁM K¶B M;QÆB- p®M +ÁM T?ªB T?€B M;QÌB çB KÌB- F?¬M; M;Ì `^M;

h?W iQÈM; +® H'v /kM; F?Q ?¬,

@ L;QÆB H¨ B\ *?ŠM; H) F?¬M; bÊ #` /B i i°+ b Q\ G¢B /€K #„i +¦+ ?Q¨M; ç +MM

GÌB M¨v pW M¦B ` - i` M +´ h?W iQÈM; HB M +ªK i?'v ç m t¦iX

h?W iQÈM; +9B ç–m M?bM H¢B- HB M iQ€i ? i K² ?¬B H¢M?- #ÎB pb K°i HQÐB ç C
Î T?Q b m M;QÌB ?„M- F?¬M; #B i H9+ M¨Q ç½ tm'i ?B M K°i M;QÌB €Q ç2M +?2 K

J„ M?•M FB T?'i i v- M;QÌB €Q ç2M +MM; i? M? ç Q FB +S i? #B M K'i- M;QÌB
[m i"M K„i- M?QM; pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ H¢B ?Qi K°i ?ÆB H¢M?X *ÁM h?W iQ
F?¬M; /€K ?û K¬B M[- M?m i?m"M M;²B p¨Q K°i p` i`Q i`®M;X

G9+ M¨v- h?W iQÈM; KÈB T?€i ?B M # M +¢M? KbM? M;²B H¨ i?O HoM? T?2 +?
iQÈM; FB - b„+ K†i +kM; ç M; i€B KûiX E?¬M; #B i pb b Q- i?'v i?–M b„+ M;¨B h
T?šM M° H¢B F?¬M; /€K T?ªM F?€M;- h?W iQÈM; +?d +ªK i?'v i`QM; HÁM; +¦ K°i

h? M¨Q- #bM? i?QÌM; M;QÆB ?m M? ?Q M; # Q M?B m- ?B M i¢B ç®B K†i pÈB +C
i?m"M M?Q +?€m M;Q M ;†T ¬M; M°B b QX

J„ M?•M FB [mûi M?bM K¼B M;QÌB- ?Q F? M K°i iB M; KÎ KB M; M¦B,

@ æQÊ+ `²B- ?B M ;BÌ ç½ çO M;QÌB- i HB M iU ;BÈB i?B m K°i +?9iX

GÌB pW M¦B ` - K¼B M;QÌB ç m p M? i B- #¼M ?¼ ç m Km®M #B i- +€B i? HU+ +
;b M¨v- i®i +m°+ H¨ +€B i?S M¨QX

>ÆM M[K°i HQÈB #„i ? i i`B m i?–M +MM; ?Q¨M; ç æ [m®+- H¢B H¨ pb +€B ;b\

"'i [m€ i•K ibM? K¼B M;QÌB iÈB H9+ M¨v- +kM; +¦ +?9i ´M ç`M? H¢BX

"ÎB pb K¼B M;QÌB ç m #B i ç®B T?QÆM; i®M bS+ i"T ?ÊT K¼B M;QÌB H¢B ç•v- P
;BªM H'v +€B K¢M; M?Ä +O KbM?X

@ h H¨ hQÆM; o,M- H¨ i?` p i?B T i?•M h?O i`+? Zm•M çQ¨M E? M; hQ- FB K M?B
M°B p X

hQÆM; o,M M? M?¨M; M¦B K°i +•m- F?B M iQ¨M #° M;QÌB Î ç•v p„M; H†M;- i`WM;

J°i ?²B H•m b m- KÈB +¦ M;QÌB T?ªM SM; H¢BX

o` #® pÊ h?W iQÈM; K†i KkB pšM •K i`–K FB b„+ K†i ç´B ç´B- +m®B +MM; #B M

@ §B- i?b ` M;¨B +?QM? H¨ h´M; i`QÎM; M°B p [m•M E? M; hQ- hQÆM; o,M ç¢B M
`^M; M;¨B +ÁM FB K M?B K +?S+ pK [m M +?d ?mv #° ç°B #Q K"i +O [m•M E? M
M;QÌB €Q ç2M tm'i [m, M?"T i?–M FB +¦ H) +?QM? H¨ #° ç°B #Q K"i i`QM; [m•M E
?¢B- H½Q ?O #°B T?K+X

hQÆM; o,M çQÆM; M?B M #B i- [m•M E? M; hQ i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M +?B
F?ŠM; ç`M? b) +¦ M;QÌB ç w id Kd ibK ?B m i'i +ª ibM? #€Q [m•M E? M; hQX

hmv `^M; K"i p F?¬M; +¦ F?ª M,M; iB i H° #Q K"i- M?QM; E? M; hQ +¦ çQÊ+ K°i #°
i?–M #Q- i?b F?¬M; +€+? M¨Q +?2 ;B'm M´BX

hMv iB M M?bM K°i Qi +?B M i` M? tQ v +?mv M ibM? i? +MM; ?¨M? ç°M; +O [m•
F?¬M; +¦ K°i çQ¨M #° ç°B #Q K"i +?®M; çÐ- F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K çQÊ+X

*?Q M M hQÆM; o,M `'i H¨ `°M; HQÊM; ;"i ç–m M¦B,

@ Zm€ F?2MX

h?W iQÈM; FB +¦ H) M;?o ?„M M M #B m ?B M K°i +?9i ç` p` +O KbM?- ` p + I

@ hQÆM; o,M ç¢B M?•M- F?¬M; T?ªB +€+ M;QÌB ç½ `ÌB F?ÄB M,K idM? æ¬M; L K
tm'i ?B M Î ç•v\

*€B M¨v +kM; H¨ p'M ç K¼B M;QÌB F€ [m€BX

"¼M M;QÌB hQÆM; o,M ç°i M?B M K'i iQ+?- M,K idM? æ¬M; L K ç°i M?B M i? v
i`mv M F?„T iQ¨M #° æ [m®+- M;QÌB #B i +?9i ibM? ?bM?- ç m F€ [m€B #¼M M;
MY i?B M ?¢- iW #Ì #B M iÈB M°B ç` - H¢B #Ä [m çQÊ+ +?SX

@ "ÎB pb +?O i?QÊM; M?¨ i [mv i ç`M? tm'i ?B M Î +?¶ M¨v- +?Q M M +?9M; i HB

hQÆM; o,M i?m"M KB M; i`ª p K°i +•m- b m ç¦ T?'i i v M;,M H¢B M?[M; i M [m M M¨vX

hQÆM; o,M H¢M? HMM; M¦B,

@ G–M M¨v i`B m i"T K¼B M;QÌB- +kM; F?¬M; T?ªB Km®M ç +€+ M;QÌB ç†i +•m M;QÌB +¦ i? ç€T SM; ç M;?` +O +?9M; i X h ?v p¼M; K¼B M;QÌB +¦ i? H"T iS- M;mv M +?O i?QÊM; M?¨ i - i +kM; F?¬M; Km®M #ÎB pb +€+ M;QÆB K¨ F?B M +?

@ *?Q M M M m F?¬M;- i F?¬M; M;¢B +?Q æ [m®+ +€+ M;QÆB i? v ç´B K°i M?¦K

L¦B ç M ç•v- hQÆM; o,M ç°i M?B M `'i bd M;K+ p¶ p¶ ç–m ?Q¨M; ç # M M;QÌB- ?Ì

@ "B i F?¬M;\ *?d +–M +QM `®B ?Q¨M; ç M¨v +ÁM i²M i¢B- i? v ç´B # Q M?B m ç¢ / /¨M;X

hQÆM; o,M M¦B `'i #bM? i?ªM- M?QM; K¼B M;QÌB ç m iQ€i ? i K² ?¬B H¢M?X

B +kM; #B i ç•v H¨ HÌB M¦B mv ?B T i`„M; i`ÊMX

h?B m iQÈM; FB +„M `,M;- F?¬M; M?`M çQÊ+ ;–K F?),

@ *€B +€+? M;QÆB M¦B +¦ i? H¨K çQÊ+ b Q\ hmv `^M; +?9M; i F?¬M; T?ªB M?•M i? M¨Q +kM; +¦ ? i?•M iQM i?2Q +?9M; i +MM; iB M +MM; HMB5 h iBM iQÎM; /U i? v ç´B +€+ [m M pB M i?QÊM; i–M; +?9M; i ? ibS+ / /¨M;- M?QM; M;QÌB # M / M?"K +?S+ b Q\

*€+ M?•M pB M Î ç•v M;?2 p"v- i`QM; HÁM; F?) ç°M;X

æ9M; p"v- /M H¨ KbM? +¦ FûK +ÄB i? M¨Q- # M /QÈB +kM; +¦ K'v i?•M iQM +?'T KbM? #` ;B i `²B- F?ŠM; ç`M? #¼M ?¼ b) #€Q i?M +?Q KbM?- M?Q p"v æ [m®+ `Æ ç`M? F?¬M; T?ªB ç®B T?QÆM; Km®M- F?¬M; i?b #¼M ?¼ +–M ;b T?ªB F?®M; +? KbM?\

L m i?"i Km®M KQm çQ¢i [m®+ ;B M¨v- i`U+ iB T ;B i ? i K'v M;QÌB KbM? +ÁM F' V- ç•v H¨ +Æ ?°B i`ª ;B€ i®i- +?Q M M K¼B M;QÌB #„i ç–m F m H X

hQÆM; o,M b„+ K†i H¢M? H)Q- H¢M? HMM; pmM; i v H M M¦B,

@ æ +?Q #¼M ?¼ +•K KB M; H¢BX

GÌB pW ` - KB M; K¶B M;QÌB ç m #` K°i #¨M i v +?2 H¢B- i` M K¶B +€B +´ ç m +¦ HQÈi [m X

GQ¢B +ªK ;B€+ FBM? F?OM; F?B iY pQM; iÈB ;–M- +€B HQ¢B +ªK ;B€+ ;B½v /K ç F?€+ t•K HQÊi- H"T iS+ H M i`¨M i`QM; HÁM; K¶B M;QÌB #¼M ?¼X

hmv M?B M +kM; K v H¨ ç®B T?QÆM; +?d ç2 /¼ K°i +?9i- +?d /¼ bÊ #¼M ?¼- #¨ K'iX

hmv `^M; K¼B M;QÌB ç m +?2 H¢B p i +„i i` M +´- +® bS+ ?Qi i?Î F?¬M; F?Q- M?(K¬B M[- +kM; F?¬M; /€K +?Q i?•M i? KbM? +Y ç°M; K¢M?- +?d +¦ i? #Ä K†+ ç [m–M €Q- #Ä K†i +?Q i`€B iBK ç M; ç"T K¢M?X

*ÁM i`QM; €M? K„i iB m ?Q¨M; ç pšM Hm¬M +˜M i?"M `Ki ` FB ?B M H M i?–M b„ +QM `®B H•m `²B- K'i çB ?SM; i?9 H M iB M;- +?Q M M KÈB KB M +?Q K°i H–M ?M

E?¬M; #B i pb b Q- iB m ?Q¨M; ç M?bM HûM hQÆM; o,M- i`QM; HÁM; ç°i M?B M H - #ÎB pb i?–M i?€B hQÆM; o,M H½M? F?®+ tBM? ç T ? ibS+ K M;QÌBX

æ†+ #B i M?B m + Q i?O i?–M #Q ?¨M? bU i?2Q €M? K„i +O M¨M; M?Q p"v- M? M' ç¢B #B m +?Q K°i HQ¢B w M;?o [mv M i? M;"T i`ÌB- +¨M; F?B M iB m ?Q¨M; iY b

L?[M; i`B m i?–M M¨v M„K i`QM; i v [mv M HÊB æ [m®+ +?•M i?"i- ?Q¨M iQ¨M +Q
i?QÌM; ç®B K†i pÈB ?„M ç m M;? M? K†i- ?²M M?B M F?¬M; ç i?®M; bQ€B i®B +

h? M?QM;- F?B #¼M ?„M ç®B K†i pÈB +QÌM; [mv M iMv i?ÌB +¦i? H'v çB K¢M; M'
v m M?Q i? - #'i HU+ M?Q p"vX

oä HU+ imv i ç®B- ç¢B #B m +?Q [mv M HÊB imv i ç®BX

G9+ ç–m KbM? +?d +?Q ``^M; M„K ;B[çQÊ+ [m•M ç°B- HB M M„K ;B[çQÊ+ [mv M
F?¬M; +–M # Q M?B m #BM? HU+- +?d +–M ?ÆM KQÌB + Q i?O tm'i [m, M?"T i?–
M„K ;B[F?®M; +? iQ¨M #° æ [m®+X

"ÎB pb +´ HU+ HQÊM; i?Q¢i M?bM ? i bS+ M?Ä #û M¨v- M?QM; M¦ ç¢B #B m- +?d
F?B M ?„M H"T iS+ K'i K¢M;X J¼B M;QÌB ç m bÊ +? i- ç†+ #B i H¨ +€+ [mv M i?–M
+O #¼M ?¼- M?Q p"v [mv M HÊB i`QM; i v #¼M ?¼ iU M?B M b) i`Î H¢B i`QM; i v

>ÆM M[?Q¨M; ç +?Q i?'v [m K„ M?•M tBM? ç T M?Q p"v- +QÌM; i? M?Q p"v-
o,MX

hmv ``^M; ?Q¨M; ç #B i HQ¢B HU+ HQÊM; M¨v F?¬M; i?m°+ p KbM?- M?QM; F?-
;B®M; M?Q hQÆM; o,M b) ?¬ KQ ;¼B ;B¦ ` b QX

J¨ +€B M¨v +¨M; F?B M iB m ?Q¨M; ç ç® F} b•m b„+ +€B +?O i?QÊM; K„ M?•M h
M?„+ iÈB- +QB M?Q H¨ F M;®+ +kM; M;?2 ` M;[F?Q +O hQÆM; o,M- +kM; +¦i? =
M¨v ç®B pÈB +€B +?O i?QÊM; FB - H¨ i?•K ?"m +Ð M¨Q- iB m ?Q¨M; ç +?Q # Q ;
F?¬M; ç® F} KÈB H¨ H¢X

hQÆM; o,M M?bM +€B h?B m iQÈM; ç–m ç–v K² ?¬B FB - H¢M? ;B¼M; M¦B,

@ *?9M; i +kM; F?¬M; M;¢B çQ ? i iQ¨M #° +€+ bo [m M iW "€+? T?m i`QÎM;- +€
tm®M; ç` M;K+X æQÆM; M?B M +?9M; i +¨M; F?¬M; M;¢B ?ÊT i€+ pÈB h?"T h?
iQ¨M #° M?[M; M;QÌB i?QÊM; i–M; +€+ M;QÆB- iBM i çB- +?9M; i +¦M,M; HU+ H

GÌB M¨v i?"i H½M? ç¢K- M?QM; K¼B M;QÌB Î ç•v ç m #B i ç•v F?¬M; T?ªB H¨ HÌB

"^M; p¨Q + Q i?O tm'i [m, M?"T i?–M +O ç®B T?QÆM;- i®M +?9i i?ÌB ;B M t€+ i?
#ÎB pb M;¢Q F?Q +O KbM? K¨ p¬ /mv M p¬ +È ç +?Q i?^M; ` M? h?"T h?'i ?Q¨M;

Zmv i F?¬M; i? M?Q p"v5

L; v H9+ i`B m i?–M +?m~M #` F?m'i T?K+- #ÎB pb M;?2 çQÊ+ hQÆM; o,M +?m~M #
Q ;²K +ª iB m ?Q¨M; iY KbM?- ?„M p°B p¨M; i?'i FBM? ?¬ iQ K°i +•m ç–m iB M iV
h ç²M; w ?ÊT i€+ pÈB +€+ M;QÌB5 ô

*€+ [m M pB M Î ç•v imv ``^M; ``'i H¨ F?BM? #d ?¨M? pB bÊ +? i +O ?Q¨M; ç M¨v-
HÁM; #¼M ?¼ `mM; H M- HQ¢B +?mv M F?m'i M?K+ M¨v- ç +?Q ?Q¨M; ç çSM; Kk
+kM; H¨ K†i KkB ?Q¨M; ç - +?Q M M ? B ç¢B T?€B M?€v K„i ` ?B m- H"T iS+ ?¬ iQ

@ oB i?–M im•M H M?5

o¨Q H9+ M¨v- #¼M ?¼ H"T iS+ pSi ? B +?[+QM `®B b M; K°i # M- +?d +–M ç KbM
+–M ;b T?ªB [mªM M;QÌB M;Q¨B M?bM i? M¨Q +?S5

k3jX *?QÆM; k3j, GB M JBM? h?®M; L?'i UTRV

L?bM i?'v +?mv M çQÊ+ ;BªB [mv i / /¨M;- i` M K†i hQÆM; o,M H°` MûiiQÆB +Q
Hm¬M +?9 w iÈB hQÆM; o,M H"T iS+ +® bS+ Mm®i MQÈ+ #¼iX

hB m >Q¨M; ç ç½ #B i T?QM; ibM?- #„i ç–m /•M; H M ªQ iQÎM; i`QM; HÁM;X hmv
#,M; +O hQÆM; o,M HB + K°i +€B- +ªK ;B€+ `ûi H¢M? +?¢v /¨B iW +°i b®M; ç M¦
+O ?„M ç m #` iB m i MX

:½ h?W iQÈM; FB #m¬M; HÄM; i?Î T?¨Q M? ?ŠM çB `'i M?B m- +kM; ç°i M?B M
?Q¨M; iY # M FB X

>„M F?¬M; FbK M´B KÎ KB M; M¦B,

@ hQÆM; o,M ç¢B M?•M5 *?9M; i # M M¨v imv `^M; `'i pmB HÁM; #„i i v +MM; ?¨M
iY- M?QM; K¨ +kM; F?¬M; #B i h?"T i?'i ?Q¨M; iY # M FB +¦ +MM; K°i HÁM; M?Q

o,M pä #€ [m M i¢B ç•v +kM; F?¬M; Km®M #ÎB pb ç®B T?QÆM; F?¬M; T?®B ?ÊT
+?Q M M p°B p¨M; T?K ?¼ i?2QX

@ E?¬M; +–M HQ H„M;5 "¼M ?¼ MÆB ç¦ i +kM; T?€B K°i M?¦K M;QÌB çB F?mv M
ç²M; w- +?9M; i +kM; F?¬M; M;¢B +?Q #¼M ?¼ ?QÎM; i?K ç½B M;° ç†+ #B iX

hQÆM; o,M `'i #bM? i?ªM M¦BX

*€+ [m M H¢B Î ç•v ç m H¨ M;QÌB iBM? F?¬M- pW M;?2 HÌB M¨v H"T iS+ HB M iQÎ

h?W iQÈM; , p¨Q ç` p` + Q i?•M T?"M M?¢+ i`QÊM; i?•M +"M +O pm - +¦ ?ÆB +~

@ §5 E?¬M; #B i hQÆM; o,M ç¢B M?•M +¦ i? iQ¨M HU+ ?¶ i`Ê +?9M; i ? v F?¬M;
im•M i?2Q +?d i?` +O hQÆM; o,M ç¢B M?•MX > B # M +?9M; i ;B€T ;BÈB M? m-
pÈB h?"T i?'i ?Q¨M; iY # M FB K¨\

hQÆM; o,M pW M;?2 iQ¨M HU+ ?¶ i`Ê- HB M ?B m çQÊ+ M;QÌB M–v Km®M KbM?
h?"T i?'i ?Q¨M; iY- OM; ?° #¼M ?¼ i?®M; i`` idM? h?B K L K- b„+ K†i ?„M F?¬M; I

@ "B i +?9M; i pb +€B ;b ¬M ?Á +MM; +€+ M;QÆB i?QÆM; i?ªQ bU pB + F?¬M;
i F?¬M; +¦ M,M; HU+ +?B K +S ? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K b Q\ L m F?¬M;
F?¬M; Km®M +?9M; i +MM; +€+ M;QÆB ç m iB m ? Q i?U+ HU+ i`QM; +?B M i` M
i?¨M? iM M?•M `²B5 *?Q M M- i`QÈ+ F?B ;BªB [mv i tQM; #¼M i?ªQ M;mv M- imv i
ç'm ç€ M°B #°5 :BªB [mv i tQM; #¼M i?ªQ M;mv M- +€+ M;QÆB Km®M ? v F?¬M; I
F +€+ M;QÆB5 L?È F„- +?9M; i `'i pmB i?Q+? çQÊ+ t2K im²M; /B M ç¦X

"` hQÆM; o,M [m€i i?€Q F?¬M; +?9i F?€+? b€Q M?Q p"v- ç b® M;QÌB ç m #B M
i?•M Î ç` p` + Q- F?B M¨Q i?b +?`m çUM; M;QÌB F?€+ [m€i K„M; F?¬M; M K†i K
F?¬M; çO bS+ F?€M; +U H¢B M;QÌB i - p"v +kM; +?d ç¨M? i` M? K²K KûT K¨ i?¬B
K†i [m€ M?Q p"v M? 5

hmv M?B M ç€K M;QÌB M¨v +kM; #B i `ä `^M;, >B M i¢B #ÎB pb M;QÆB H¨ / Q i?È
i?b K'i K¢M; M; vX s2K #° /€M; +O ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; +¦ ?SM; i?9 i¢Q +Æ

oW M;?o ç M p b m +?QM? KbM? b„T i`Î i?¨M? +QM `®B +O M;QÌB F?€+- K¼B
M?bM iB m >Q¨M; ç pšM M;²B ;K+ ç–m F?¬M; /€K M?9+ M?Q+?X >¨5 J°i iB M; +Q
+kM; +QB M?Q çQÊ+ ?QÎM; i?K ç½B M;° M?Q >Q¨M; ç `²BX

h? M?QM; h?W iQÈM; M?¢+ i`QÊM; H¢B ?bM? M?Q +?Q iW #Ä w ç`M?X

@ *€B FB æQÆM; M?B M +?9M; i b) M;?2 i?2Q +?d H M? +O ç¢B M?•M- imv M?
?¢M? çQÊ+ #€B T?ÄM; +?O i?QÊM; +O ç¢B M?•M K°i +?9i ? v F?¬M;\ .M b Q +?
+?O i?QÊM; +O ç¢B M?•M- i?'v i? M¨Q +?9M; i +kM; i?'i H p"vX

*€+ [m M H¢B i¢B ç•v ç m /UM; H´ i B H M M;?2X

"¼M ?¼ +kM; ç m #B i E? M; hQ #` HQM; [mv M T?QM; +m®M K M; çB `²B- +?O i?Q
M;QÌB F?€+X G"T [m M ? i®i +MM; ç¢B ç–m HoM?- +kM; +¦ i? i`€M? F?ÄB #` iB

@ u M i•K çQÊ+ `²B5 *?Ì >Q¨M; ç ? B pMM; +O +€+ M;QÆB +MM; i?–M iY iK i"T
çQÆM; M?B M b) iB T FB M +€+ M;QÆBX

hQÆM; o,M +,M #ªM F?¬M; +¦ ç p¨Q K„i +?QM p` >Q¨M; ç +O ç [m®+X

E€ i?"i +kM; F?¬M; +–M T?ªB æ p¨Q K„iX

aQ b€M? ç` #¨M Q\

*?O i?QÊM; M?¨ KbM? +?B K +S K°i MY hmv i[m®+ +MM; iQ¨M #° J¢M æ†+ hQ a•
idM? æ¬M; L K p¨ G¬B ;B -`'i +¦ i? ç½ +?B M,K t #ªv FB +MM; pÈB K'v # M +ªM;
ç½ •K i?–K F?®M; +? X *?d +–M K°i MY H½M? i?´ hmv i[m®+ M¨v ç½ `°M; HÈM ?

aQ b€M? [m•M +¬M; Q\

*?O i?QÊM; M?¨ KbM? iW M K ç€M? iÈB #„+- iW ç¬M; ç€M? [m i•v- K¨ #¼M ?¼ +?
ç [m®+- bQ b€M? + Q i?'T HB M #B i M; vX >ÆM M[+€+ >Q¨M; ç M¨v M; v +ª [r
p¨Q i`QM; i v- +,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ iQ +€+? bQ b€M? +MM; +?O i?QÊM; M?¨ KbM?
;B¼M; çB m +'T i` M M¦B +?mv M pÈB +'T /QÈB- +kM; +QB M?Q M K†i KkB #¼M ?

o®M M;?2 çQÊ+ ;B¼M; çB m F?¬M; F?€+? b€Q- i`U+ iB T t2K ç€K M;QÌB KbM? i`Î
[m M H¢B Î ç•v ç m #B M b„+- M?Q +¦ Hm²M; ?ÆB T?šM M° ?bM? i?¨M? i`QM; M;U

*?d +¦ çB m +ÁM +?Q F`T #MM; T?€i- ç½ #` óiK i"Tô HÌB M¨v ç€M? i M çBX

E?¬M; M;Ì ç®B T?QÆM; +?m˜M #` ;QK ? i[m M H¢B HÈM M?Ä +O h?"T i?'i ?Q¨M

*€B M¨v +kM; [m€ +m²M; p¼M; çB\ h?"T i?'i ?Q¨M; iY +¦ iÈB K'v +?K+ p¢M ç¢B [m

hmv M?B M M;?o iÈB + Q i?O tm'i[m, M?"T i?–M +O M;QÌB i - K¼B M;QÌB H¢B +¦
çB5 h®i ?ÆM H¨ i¢K i?ÌB +?Ì t2K ibM? i? t2K b Q5 .M b Q ?B M i¢B +kM; F?¬M; -

hQÆM; o,M M;? M? M; M; Î M?¨ h?W iQÈM; M?¢+ i`QÊM; p¨B M;¨v- b m ç¦ i`U+ iE
?Q¨M; +mM;X

G–M M¨v H•K i`B m ?°B M;?`- [m M H¢B +O *Ym ?Q¨M; iY F?¬M; +ÁM ;b ç M¦B-
#¼M ?¼ M?bM i?'v i`QÈ+ K„i K°i çS i` #¼+ i`QM; ?Q¨M; #¨Q- +ÁM +¦ çO K†i p,
i?'i ?Q¨M; iYX

E?¬M; M;Ì ç®B T?QÆM; +?d i`QM; p¨B M;¨v- HB M H¨K çQÊ+ +?mv M +,M #ªM F?¬
?¢ M¨v +ÁM +¦ +€B ;b #¼M ?¼ F?¬M; i? H¨K çQÊ+\

Í ç•v M;QÌB ?B m `ä M°B ibM?- i'i +ª ç m bÊ ?½B M?bM K„ M?•M /€M; p i Q M?½ ç

L;QÌB M–v +?d ?mv ç°B [m•M i?–M #Q [mª i?"i `'i F?OM; #®- HQ¢B bU pB + F?¬M;
i? H¨K ` çQÊ+X o"v M m ?„M Km®M i€M? K¢M; +O iQ¨M #° ;B¨ i` ç€K M;QÌB Kb
/¨M; b Q\

hmv `^M; +€+ ç¢B i?–M K¶B M;QÌB ç m +ªK i?'v KbM? `'i F?m'i M?K+- H¢B T?ªB M
iY- M?QM; #¼M ?¼ v m [mw +€B K¢M; M?Ä B B +kM; F?¬M; /€K T?ªM F?€M;X

>ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•M Î i`QM; K„i ç®B T?QÆM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ i€+ /KM;-
[m•M M¨v +kM; /Si F?Q€i F?¬M; i? K M; H¢B [mv M i? +?Q +?QM? KbM?X L;QÊ
mv ?B T iMv i?ÌB +¦ i? ;B i b¢+? +ª M?¨ KbM?- pW +¦ i? K M; ç M[mv M i? imv

E€ i?"i- M¦B i`„M; ` [mv M i? +?d H¨ +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i +¦ çQÊ+ ç` p` + Q

ç¢B ?Q¨M; iY Î h?B K æ¬M; h?B K L K- iB m i`W çQÊ+ +ÆM b¦M; ;B¦ iW b m F?B ?
æ >"m- p®M +?B M i` M? F?¬M; M;WM; H•m M vX

>ÆM M[H¨K +?Q M;QÌB i ;B"i KbM? FBM? bÊ M?'i H¨, E?¬M; #B i E? M; hQ K†
H¨K +?Q +€+ [m M H¢B i`¼M; v m +O h?"T i?'i ?Q¨M; iY- # Q ;²K +ª h?"T i?'i ?Q
+?¢v ç M H¨K F?€+? Î ?Q¨M; +mM; +O *Ym ?Q¨M; iYX

>ÆM M[- ? B # M +ÁM ? ibS+ i?•M i?B i Fw F i ?B T QÈ+ GB M KBM?X

L¦B +€+? F?€+- p®M h?"T i?'i ?Q¨M; iY +MM; *Ym ?Q¨M; iY H¨ iY ç`+?- +ÁM i? K
HB M [m M ;b- F?¬M; M;Ì H¢B +MM; M? m i?¨M? H"T K°i +€B GB M KBM? i?®M; M

hBM iS+ M¨v pW i`mv M ` - +ª MQÈ+ M€Q ç°M;

æ†+ #B i i¢B [m®+ ;B +O h?"T i?'i ?Q¨M; iY +kM; +?QM? H¨ ?¨M? idM? h?B K L
+¦ iQ +€+? i? K ;B +?SM; FB M Fw F i GB M KBM?- ç m M? Q M? Q +?Q `^M; ç€K
MQÈ+X G¨ #¼M ?¼ pb #ª pBM? ?Q T?9 [mw +O KbM?- ç2K #€M >Q¨M; ç +?Q M;

h?"K +?Q- M?¦K [mv M [mw M¨v +ÁM F m ;¼B iQ¨M i? [m•M ç°B- F?¬M; +–M T?K+
ç½ i`Î i?¨M? +QM `®B p¨ T?ªM ç²- F m ;¼B #¼M ?¼ T?K+ iÁM; K M? H M? +O M?
iB m /B i *Ym ?Q¨M; iY- ;BªB +Sm h?"T i?'i ?Q¨M; iYX

L; v H9+ M?¦K [mv M [mw HQm H¢B i`QM; MQÈ+ ç¦ ?MM; ?´ #„i #È ;B [mv M +O
+?m˜M #` ç2K #¼M ?¼ ` i +Ì imv M i? i`QÈ+ F?B tm'i [m•M- i?b ç°i M?B M M?¦K
+€+? F€ #QX

>ÆM M[F?OM; F?B T M?'i H¨ M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; M;Ì H¨ +? i +MM; i`QM; K°

E iB T +?QM? H¨ +€B +? i i`¨M H M M?Q K°i +ÆM ;B¦ tQ€v- #'i +S B /€K ?B m i`B
KBM? i?®M; M?'i- ç m F?¬M; M;Q¢B H M?"M çQÊ+ ç½B M;° ç°i M?B M iY pQM;X

a m F?B K°i ç€K i¬K iûT HB M iB T +? i pb /€K +¨M `Ð- idM? h?B K L K i?–M ?²M M
+¦ M;QÌB M¨Q /€K ?Q ?2 T?ªM ç®B M[X

L;mv M +€+ [m M H¢B +O h?"T i?'i ?Q¨M; iY p®M pb ç` #¨M +O KbM? [m–M +?9
?¢ /QÈB i v ¨Q ¨Q T?ªM #°B- M;QÌB M?¨ +O KbM? b„T #` ?½K ?¢B- M?QM; +?QM'
+O ç`+? M?•M- F?¬M; i? i`Î p +?O i`b ç¢B +K+ ´M ç`M? +K+ /B M- +€+ [m M H¢B
tb #QM; #¦M;X

L?QM; M?bM i?'v E? M; hQ F?¬M; M;Ì +?d i`QM; i?ÌB ;B M +U+ M;„M ç½ ç # T T
M?[M; #ªQ ?° M;QÌB M?¨ KbM?- +ÁM iB m /B i b¢+? ç€K T?ªM ç² ç¦X *€+ ç¢B i?–M
+O E? M; hQ K¨ F?B T bÊ- ç²M; i?ÌB +kM; #„i ç–m F?¬B T?K+ M;¢Q F?Q- F?¬M; -
M;QÌB *Ym ?Q¨M; iY M[X

"ÎB pb #¼M ?¼ +?Q ``^M;- E? M; hQ M m ç½ i?¨M? H"T GB M KBM? i?®M; M?'i- M
+?O F?¬M; +?QM? i?S+ +O ?„M- +€+ i?¨M? pB M T?Q /QÈB ç m M; M; ?¨M; M? r

J°i F?B ç½ M?Q p"v- KbM? ?¨ +È ;b T?ªB M`M? #Ê pÈB M;QÌB +¦ i?•M T?"M ;B®M;

L°B +€+ h?"T i?'i ?Q¨M; iY F?¬B T?K+ i`¢M; i?€B #bM? i?QÌM;- ?Q†+ H¨ bQ pÈB i
H"T iS+ HÈM iB M; i`mv M ` K M? H M? i¨M F?®+ H M? +?Q [m•M ç°B +MM; [m M
ç`M? T?ªB T?K+ iÁM; K M? H M? +O L°B +€+X

*S M?Q p"v- #ÎB pb i²M i¢B HÊB F?Q H¨K +¨M +O K"i p - F?B M +?Q +K+ /B M H) `
`'i H•m KÈB +¦ i? ´M ç`M? çQÊ+- H"T iS+ v M ´M H¢BX

J¨ ç M H9+ M¨v- ç¢B +QÆM; p +Æ +'m i´ +?S+ GB M KBM? i?®M; M?'i KÈB çQÊ+
+?[ç m #B i i` M ç¦ pB i M?[M; ;bX

o¬ b® M;QÌB b m F?B ç¼+ T?–M ç¢B +QÆM; GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v- ç m +¦ ç

"ÎB pb çB m i?S M?'i +?QM? H¨ KBM? t€+ +?Q i?'v- GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v +?
iB m /B i F i?M # M M;Q¨B- KÈB i¢K i?ÌB i?¨M? H"T GB M KBM?X

*?d +–M b m F?B F i?M # M M;Q¨B #` çm´B ` F?ÄB T?¢K pB i? HU+ +O GB M KB
ç M M;mv ?¢B +?Q i?¨M? pB M GB M KBM? M[- GB M KBM? b) iU ç°M; ;BªB i€MX

æ M H9+ ç¦- ;B[+€+ i?¨M? pB M i`QM; ç¦ Km®M H¨K ;b i?b H¨K- b) F?¬M; #` #'i +

J¨ +€B M¨v /šM iÈB çB m i?S ? B- +kM; +?QM? H¨ i?¨M? pB M # M i`QM; M°B #°
F?B +¦ M;QÌB T?€i ç°M; /šM iÈB ç€M? M? m- i'i +ª i?¨M? pB M b) F i ?ÊT iB m /B

æB m i?S # H¨ M°B +?QM? +O i?¨M? pB M GB M KBM? iU HQ HB m- GB M KBM?
+kM; F?¬M; +?Q T?ûT #'i +S M;Q¢B M?•M M¨Q + M i?B T p¨Q M°B +?QM? i?¨M? p

æB m i?S #®M- i?¨M? pB M GB M KBM? T?ªB ;B Q ` K°i T?–M # HU+ HQÊM; [m
+O GB M KBM?- ç²M; i?ÌB T?ªB iU +mM; SM; i` M; #`- iB M HQÆM; p¨ ?"m +–M i
HU+ HQÊM; [m•M bU M¨vX h'i +ª F ?Q¢+? [m•M b® +?B i?m p"i iQ /Q GB M KBM

æB m i?S M,K- +¬M; i€+ i?®M; F [m•M b® [m•M HU+ p¨ FB K F p"i iQ- T?ªB /Q i
M;QÌB T?K i`€+? t2M HšM M? m- M?•M pB M M?"M M?B K pK imv i ç®B F?¬M; i?

æB m i?S b€m- [m•M ç°B HB M ?ÊT T?ªB T?•M i€M #B M +? H¢B- bo [m M ?¢ i–M;
i`QM; [m•M ç°B KÈB #B M +? c bo [m M + Q +'T b) /Q i?¨M? pB M GB M KBM? +M
[m•M ç°B #´ M?B KX

æB m i?S #ªv- K°i T?–M # +?B M HÊB T?˜K i?m°+ bÎ ?[m ?"m +–M GB M KBM?- K
[m•M i€+ +?B M- K°i T?–M # /U i?2Q +¬M; ?m•M T?•M T?®B +?Q i?¨M? pB M GB

æB m i?S i€K- ç'i ç B GB M KBM? +?B K çQÊ+- ? B T?–M KQÌB +„i +?B ç m +?Q
T?–M KQÌB /MM; iQM? iQ€M T?•M +?B i?2Q +¬M; ?m•M- #®M T?–M KQÌB +ÁM H¢
#'i +S M;QÌB M¨Q +kM; +¦ i? iU /Q Km iU /Q #€M ç'i ç BX

æB m i?S +?QM- /•M +?9M; +O i?¨M? pB M GB M KBM? çQÊ+ ?QÎM; iQ¨M #° [mv
/Q çB H¢B- [mv M iU /Q ç`M? +Q i`QM; T?¢K pB i? HU+ GB M KBM?X :B[+€+ i?
i?m [m M +MM; K¬M i?m - i?QÆM; i?m i?®M; M?'i- i?m tm'i M?"T F?˜m i?®M; M

æB m i?S KQÌB- i?¨M? pB M GB M KBM? imv M i? #ªQ çªK i¨B bªM iQ M?•M H¨ i
T?¢KX

GB M KBM? i?®M; M?'i pW +¬M; #® ` KQÌB çB m ?B T QÈ+ M¨v- H"T iS+ F?B M

J°i b® M;QÌB iU M?"M H¨ F?¬M F?ûQ M¦B H M GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v +kM; +
K¨ i?¬BX

"ÎB pb GB M KBM? +,M #ªM F?¬M; [mªM iÈB M°B +?QM? i?¨M? pB M- +?d i"T i`m
i?¨M? pB M H¢B ç F? B +?B M pÈB F i?M # M M;Q¨BX oÆ pûi çQÊ+ +?¶ i®i i?b K
K¼B M;QÌB ç´ K€m- ?Q¨M iQ¨M +?d H¨ K°i +€B i´ +?S+ +QÌM; ç¢Q K¨ i?¬BX

J¨ K°i b® M;QÌB +?•M +?QM? +¦ €M? K„i iBM? iQÌM;- H¢B +?d p¨Q çB m i?S i€K-
KQÌB K¨ +ªK i?€MX

*?d +–M # çB m ?B T QÈ+ M¨v M m +¦ i? i?U+ bU i?U+ ?B M ç9M;- GB M KBM?
i? pQÊi [m GB M KBM? .mv L?o æ†+- #ÎB pb i?m [m M ;B[+€+ # M +ªM; GB M K
i`QM; ç¦ +ÁM +¦ +? M? H +?X

>ÆM M[[m M i`¼M; M?'i H¨ Î GB M KBM? .mv L?o æ†+ # M +ªM; M¨Q FB K çQÊ+
? i p # M +ªM; ç¦- # M +ªM; F?€+ K°i +?9i Qm ç½B +kM; F?¬M; +¦- H¨K b Q ;B®M;
p"v +?QM? H¨ Q+? HÊB çQÊ+ ?QÎM; #^M; M? m- H¢B +¦ [mv Hm"i +¢M? i` M?- +m
bªM iQ M?•M H¨ i?B M; HB M; F?¬M; i? t•K T?¢K5

æB m M¨v ç9M; H¨ +•v M;¬ ç²M; +¦ i? i?m ?9i T?QÊM; ?Q¨M; iÈB i?m FBK i ç•v5

*?d +–M F +¦ iB M t€+ M?"M GB M KBM? i?®M; M?'i b) F?¬M; pB T?¢K ?B T QÈ+
M? m K¨ ç MX

Í i?ÌB çB K F?„T MÆB +?d KkB M?¼M p¨Q KQÌB çB m ?B T QÈ+ +O GB M KBM
i?¨M? H”T M¨v- H¢B K°i H–M M[#’i M;Ì ?QÈM; i? M?•M i? ?B M K°i iBM ;B”i ;•M

o®M iBM iS+ M¨v +kM; F?¬M; FBM? M;QÌB H„K- +?d H¨ # i?¨M? pB M GB M KBM?
#BM? HU+ i`QM; T?¢K pB H½M? i?´ +O KbM?- +MM; pÈB i`M iQM? +?mM; +€+
+?mv M ç M GB M KBM?- K¨ GB M KBM? i?b +¬M; F? B i?¬M; #€Q +€+ iQ HB m M

*Ym ?Q¨M; iY +MM; h?”T i?’i ?Q¨M; iY +¬M; F? B F #€Q ç’i ç B pÈB GB M KBM?- +
h?B K æ¬M; p¨ h?B K L K- #BM? HU+ +ÁM H¢B H¨ ? B M;QÌB ç m iU +mM; +’T # p

L?bM i?’v p”v- /•M +?9M; #B i? B ?Q¨M; iY i`QÈ+ FB +¦ # Q M?B m #BM? HU+- H
#^M;X

@ h ç½ #B i M?[M; i M ?Q¨M; i°+ bBM? ` M¨v F?¬M; ç€M; iBM +”v- h?B K æ¬M; h
+?¶ M¨Q F?¬M; T?ªB # #®M KQÆB p¢M +?S\ J°i T?–M # #BM? HU+- M?Q i? M¨Q
KÈB ç9M;\ >B M i¢B H¢B +?d tm’i ` # p¢M [m•M- i?U+ F?B / /•M +?9M; +?9M; i
hQ M;QÌB M–v +kM; F?¬M; #B i Km®M H¨K +€B ;b- H¢B ç²M; w #€Q +€Q +O #¼M ?
çQ ` GB M KBM? i?®M; M?’i ç çM +?S\ h?”i bU F?B M i [m€ i?’i p¼M; `²B5

J°i M;QÌB i? M? MB M +¦ H) ç M; ?”M çÌB- b m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB M¦B +O i?mv
M; v H”T iS+ KÎ KB M; +?YB –K H MX

hmv M?B M HÌB M¦B FQ+? ç°M; +O ?„M +kM; F?¬M; çQÊ+ K¼B M;QÌB T?K ?¼ X

J°i H½Q M?•M HB + K„i M?bM M;QÌB M–v K°i +€B- KÎ KB M; +?d +ÁM K’v +€B `,M

@ hB m iY FB 5 hBM iS+ +O M;QÆB +kM; [m€ H¢+ ?”m `²B\ *?ŠM; H) M;QÆB F
h?B K L K ;B M?”T GB M KBM? i?®M; M?’i- ç m i`U+ iB T iU ;BªB i€M ?ÆM KQÌB
K¶B ?¨M? idM? +O #¼M ?¼ +kM; +?d +ÁM K°i bQ çQ¨M- çQ ` # p¢M M;QÌB +kM;
M?B M ç°B [m•M # p¢M [m•M iBM? M?m M¨v +¦ i? b€M? #^M; ?ÆM KQÌB p¢M [m
`^M;- # p¢M [m•M M¨v ç m H¨ [m•M iBM? M?m imv M +?¼M iW i`QM; KQÌB p¢M [m

@ > B >Q¨M; ç M¨v H¢B i?¨M? i?”i M?Q p”v- +?`m tm’i ` #BM? bo iBM? M?m M?’

Zmv M Re, *QÆM; h?B æ°i EQ+?

k38X *?QÆM; k38, GB M JBM? E? B *?B M UTRV

@ > B >Q¨M; ç M¨v H¢B i?¨M? i?”i M?Q p”v- +?`m tm’i ` #BM? bo iBM? M?m M?’

:½ i? M? MB M pšM F?¬M; i? M¨Q iBM çQÊ+5 hmv M?B M M m ?„M #B i `^M; i?”i
bÊ /QÈB bU mv ?B T +O K”i p E? M; hQ T?ªB çQ ` #BM? HQM? iBM? M?m M?’
F?¬M; H’v H¨K H¢ M?Q p”vX

@ E?¨ F?¨5 "¼M ?¼ T?€B M;QÌB FB K F HšM M? mX L;QÆB M;?o t2K- h?B K æ¬
`^M; HB M ?ÊT H¢B- M?QM; ? B # M i`QÈ+ FB +?QM? H¨ +Wm ç`+? ç’v5 .Q +Wm
/€K ;BÎ i`ÁX

L;QÌB # M +¢M? pmB +QÌB ?ÈM ?Î M¦BX

@ hB M bBM?5 L;¨B F iB T çB5 h i?”i Km®M M?bM t2K E? M; hQ M;QÌB FB - H¢
#BM? HU+X L M #B i `^M; M,K idM? æ¬M; L K ?„M ç m b„T i`Î i?¨M? ç` M;K+ Î M
i?•M H¨ F HQm pQM;- F?ŠM; ç`M? H¨ +?m˜M #` +?B K iB M M;?B +O ? B p` >Q¨M

:½ i? M? MB M [m v b M; M¦B pÈB iB M bBM? i?mv i i?QX

hB M bBM? i?mv i i?Q +kM; F?¬M; M¦B ;b- +?d M?bM ;½ i? M? MB M +QÌB M¦B,

@ L;QÆB ?bM? M?Q t2K B +kM; F?¬M; pW K„i M? \ E? M; hQ ç¢B M?•M ç„+ i°B

@ •B +?¨5 h M¦B M?B m pÈB M;QÆB M?Q p”v H¨K ;b +?S\ h M E? M; hQ FB H¨ +€

L;QÌB i? M? MB M `’i F?BM? i?QÌM; +?YB #”v H MX

G½Q M?•M K¦K FB M?bM i?'v i`QM; K„i iB M bBM? i?mv i i?Q +?Êi H¦2 b€M;- H½
i? M? MB M M¨v i?"i H¨ [m€ FB m M;¢Q- iQÎM; ``^M; i? K ;B [m•M M;k #B i +?9i çd
MÆB M¨v F?¬M; T?ªB H½M? ç` ?Q¨M; i°+ +kM; F?¬M; T?ªB M,K idM? æ¬M; L K +
w M?K+ K¢ +€+ ç¢B [mv M [mw ç¦- i?U+ M;?o `^M; #¨M i v +O M;QÌB i F?¬M; p¦E
MB M #ÎB pb +?YB #"v +€+ M;QÌB [mv M [mw ç¦ K¨ +? i ç°i M;°i +¦ # Q M?B m F?¬
iB M bBM? i?mv i i?Q- +€B K¢M; +O ;½ i? M? MB M M¨v F?¬M; +ÁM # Q H•m M[
+?mv M M?Q p"v H¨K ;b\ *¦ i? +? i ;B¨ ç½ H¨ T?9+ F?Q [m€ i®i `²B- i?ª HÄM; i•K i
i?Q M¦B M?Q i? M¨Q ç•vX ô

L?bM ç M i?¬M; +€Q p"i iQ H½M? i?´ [m•M b® +O *Ym ?Q¨M; iY +MM; h?"T i?'i ?
+¦ K'v M;QÌB +?9 w iÈB- M?QM; iB T i?2Q b m i?¬M; +€Q p E? M; hQ- F?B M i'i
?®+ K²KX

S?QÆM; #„+ æ¬M; M;¢M hmv i GQM; :B M; FûQ /¨B iÈB çdM? hmv i aÆM- /B M iC
a•K G•K ?ÆM M,K KQÆB p¢M +•v b® pm¬M;X

E} #BM? i?B i ;B€T b€m p¢MX

J'v +?[b® M¨v i?Q¢i M?bM F?¬M; # Q M?B m- F?¬M; +¦ K'v M;QÌB #B i- M?QM; I
``°M; HÈM ?ÆM i´M; /B M iQ+? +O K'v +€B ?¨M? idM?5

hmv M?B M K¼B M;QÌB +kM; ?Q¨B M;?B- E? M; hQ +¦ T?ªB T?MM; K€ ;Bª H¨K M;Q

.M b Q M?[M; ç` T?QÆM; ç¦ ç m H¨ pMM; ç'i t t¬B ? Q H€M?- /B M iQ+? /M +¦ ``°I

L?QM; b® HB m b€m p¢M F} #BM? i?B i ;B€T pW ç¼+ ` - i'i +ª K¼B M;QÌB i`ÊM i
#BM? HU+ ç½ +¦ iÈB b€m p¢M F} #BM? i?B i ;B€T Q\

o"v [m•M ç°B i`QM; i v E? M; hQ +?ŠM; T?ªB H¨ +ÁM +¦ KQÌB ? B p¢M [m•M Q5

oMM; hmv i [m®+ ?Q M; pm +MM; J¢M æ†+ hQ a•K G•K ? Q H€M? ç¦- H¢B +¦ i? M
M?Q p"v Q\

>ÆM M[E? M; hQ +kM; +?d KÈB K'i iQ+? K°i M,K F?¬M; ç M ? B M,K- ?„M H¨K i?
F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- +¦ çQÊ+ ç'i ç B # Q H M?Q p"v- +MM; #BM? K½ iBM? M?

Í i?ÌB çB K i'i +ª K¼B M;QÌB #€M iQM #€M M;?B- iBM iS+ i`mv M HQm M? M? ?Æ
ç M M,K idM? æ¬M; L K- T?O æ¢B æ¬ ç®+ H"T iS+ #` i´M i?'i ;B®M; M?Q +ÆM H®
#` ç"T pÐ i M- p¬ b® i?` M[#` ç€M? ç"T K†i KkB #–K /"TX

J¨ i`W M?[M; i?S ç¦- +ÁM +¦ iWM; ?²B iWM; ?²B iB M; ;¨Q i?ûi F?B M M;QÌB i bÊ

@ E? M; hQ +? i iB i5 J¢M; +O M;QÆB pb +€B ;b M;Q M +QÌM; M?Q p"v\ E?¬M; M
+m®M çB M;QÆB +kM; F?¬M; +? i\ ob +€B ;b M;QÆB H¢B /kM; K½M? M?Q i? - i
/UM; M;?B T #^M; ? B #¨M i v i`„M; K¨ b€M; H"T çQÊ+ ;B M;?B T +¦ i? b€M? #^M
L;QÆB +ÁM +¦ H¨ +QM M;QÌB ? v F?¬M; p"v5 *?ŠM; H) M;QÆB +S M?'i ç`M? T?ªB
b Q\

•Q E? L?o i`ÊM i`WM; ? B K„i çÄ M;–m- M;„K M?bM p ?QÈM; ?¨M? idM? h?B K æ

@ E?¬M; çQÊ+5 oW M;?2 çQÊ+ iBM iS+ ?„M- i?–M i`Q +O i F?¬M; i? i? M? id
/B i i`W ?„M5

>Q¨M; +mM; Î ?¨M? idM? h?B K æ¬M; ;B€T b€i #Ì b¬M;- +ª pMM; /B M iQ+? ç'i ç
#^M; iQÌM; ``¨Q ;¶- # M i`QM; M;Q¢B i`W ?ÆM KQÌB M;¬B M?¨ + Q i–M; /UM; #^M
ç†+ /Q M? i`¢BX

" M M;Q¨B K¶B /Q M? i`¢B ç m +¦ ? B #BM? bo pä i` M; ?¢M; M†M; çSM; ;€+- # M
iWM; ç¬B iWM; ç¬B #BM? bo [m H¢B im–M i` - iQ¨M #° /Q M? i`¢B + M? ;€+ ``'i M

æWM; M?bM p # M;Q¨B /Q M? i`¢B çÆM bÆ M¨v- i`W +€+ M?¨ + Q i–M; p¨ T?–M
p F?¬M; ` ;b- imv M?B M F?B /Q M? i`¢B M¨v T?¬ #¨v ` +€B / M? tQM;- i?b ?Q¨M
ç¢K i?'i b„+X "ÎB pb MÆB M¨v +?QM? H¨ h´M; #° H•K i?ÌB +O óGB M KBM? i?®M;

:BÌ T?9i M¨v # M i`QM; +,M H m HÈM M?'i i¢B i`mM; i•K /Q M? i`¢B- +€+ [mw i°+
h?B K æ¬M; h?B K L K- ç M; i iUm i¢B ç•v i"T i`mM; iBM? i?–M H„M; M;?2 M;QÌB

E? M; hQ K„i [mûi M?bM K¼B M;QÌB K°i +€B b m ç¦ M¦B,

@ *?Q p`5 >B M i¢B +?9M; i H¨ HB M ?ÊT # # M- ç²M; i?ÌB +MM; i?¨M? H"T K°i
L?QM; +?Q p` M?bM t2K p`i`Q ç` Hw +O i? HU+ +?9M; i M¨v- i`W /U b€i J¢M a
M?Ì i?m°+ p HoM? ç` E? M; hQ M M çQÊ+ M iQ¨M- +ÁM +€+ K†i ;BÈB imv M F
i?M # M M;Q¨BX *?9M; i M m Km®M HB M ?ÊT pÈB hS ?Q¨M; iY ?Q¨M i?¨M? M;m
M;mv M- i`W +QM çQÌM; pÁM; [m hmv i [m®+ iÈB i?ªQ M;mv M- i?b +?d +¦ i? +?E
+€+? HB M ? ;B[+?9M; i +MM; hS ?Q¨M; iY KÈB çQÊ+X *?Q M M +?9M; i ?°B M
iB m ç¦X L;m²M i`mv M, u

hmv `^M; K¼B M;QÌB M;²B i?¨M? ?bM? pÁM; i`ÁM- F?¬M; +¦ T?•M #B i p` i`Q + Q
ç m #B i- ?B M i¢B i`QM; HB M KBM? # M?¨ M¨v +?•M +?QM? +?d +¦ K°i KbM? E
?Q¢+? p¨ [mv i ç`M?- ç€K M;QÌB M¨v i` M / M? M;?o +?d H¨ K°i i?–M iY i`QM; HB
` +kM; +?QM? H¨ T?K+ iÁM; K M? H M? +O E? M; hQ K¨ i?¬BX

hmv M?B M #ÎB pb E? M; hQ M¨v i?"i [m€ HÊB ?¢B- M;Q¢B i`W +QÐM; #S+- +ÁM +
M¨v `'i + K i•K ibM? M;mv M /®+ bS+ HU+ T?K+ pK +?Q E? M; hQ i` M / M? M;?o

@ æB M ?¢5 h?"i` M m +?9M; i b m F?B H¨K i?¬M; çQÊ+ i?¬M; ç¢Q ç iB M +¬M
H¨ +¦ i? i`U+ iB T iB M +¬M; hS ?Q¨M; iYX L m i`QÈ+ b m ;B€T +¬M;- iBM iQÎM; h
i`b çQÊ+- +?9M; i ?ŠM H¨ +¦ i? iB m /B i hS ?Q¨M; iY b m ç¦ iB T iK+ ç®B F?€M;
p"v b m M¨v +?9M; i ç•m +–M T?ªB +?B K°i T?–M HÊB Q+? +?Q hS ?Q¨M; iY\

J°i ç¢B i?–M +¦ ?ÆB `mM bÊ i`QM; HÁM; T?€i #B mX

o®M ?„M F?¬M; /€K ` iB M; M;?B M;Ì F ?Q¢+? +O E? M; hQ- M?QM; B F m ?B
+?B M HÊB T?˜K T?•M T?®B M?Q i? X GÁM; i? K i?"i ç9M; H¨ F?¬M; [mªM ;b ? i
i? K T?–M +?B /M +?d +?9i Qi5

E? M; hQ +QÌB M¦B,

@ "BM? bo hS ?Q¨M; iY i`ªB [m [mv i iY +?B M ç'm +MM; #BM? i?ªQ M;mv M- bS
#BM? bo #bM? i?QÌM; +¦ i? b€M? #ˆM;X h?2Q iBM ibM? #€Q +?Q #B i- [m M #BM
+?B M i`QÌM;- Qi M?'i +¦ ? B KQÆB p¢MX L m F?¬M; T?ªB [m•M i?ªQ M;mv M #€K
iQ¨M #° F?m h•v L K M¨v ç m ç½ #` hS ?Q¨M; iY i?m p¨Q i v KbM?X L m +?9M; i i
F?¬M; #B i T?ªB ? Q T?Q # Q M?B m #BM? HU+ KÈB +¦ i? i?„M; HÊB\ >ÆM M[+
iY ç€M? +?Q HQÐM; #¢B +•m i?QÆM;- iB M M;?B +?d +¦ [m•M i?ªQ M;mv M K¨ i?
t pÌB +?9M; i tQ€ b¢+? hS ?Q¨M; iY b m ç¦ +ÁM +¦ çO i?U+ HU+ ç iB m /B i [m•M
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç M?'i i?B M ?¢5

*€+ ç¢B i?–M i¢B ç•v ç m H¨ M;QÌB F?¬M F?ûQ- i?Q€M; +€B HB M ?B m i?¬M;X h
M?¨ HB M ?ÊT K¨ bBM? ` - H"T iS+ HB M #B M K'i F?¬M; +ÁM +?9i i,K ?ÆBX

"¼M ?¼ bÎ /o +¦ i•K M;mv M M?Q p"v- +?O v m H¨ iW F?B H"T [m®+ iÈB M v #¼M
/²M ? i iBM? HU+ ç'm ç€ pÈB M? m- ç€M? H•m M;¨v i?"K +?Q H¢B bBM? ` +ªK ;B€
+?QM? KbM? H¨ ç M?'i i?B M ?¢X

*?Q M M i?ÌB çB K bQM; T?QÆM; HB M ?ÊT pÈB M? m- H"T iS+ HÁM; iBM #¢Q i,
+¦ ç®B i?O- ob Hw /Q ç¦ KÈB +¦ i? +QB i?QÌM; hS ?Q¨M; iY +MM; #BM? i?ªQ M;mv

G9+ M¨v M;?2 çQÊ+ hS ?Q¨M; iY H¢B +¦ iÈB ? B KQÆB p¢M #BM? bo FBM? M;?B
p¼M; +¦ ?ÆB M?Ki +?QX *?ŠM; [m #¼M ?¼ +kM; ?B m çQÊ+ pb b Q p` KBM? +?
T?ªB H¬B FûQ hS ?Q¨M; iY ç M pÈB HB M KBM?X *¦ ? B KQÆB p¢M +?B M #BM?
#BM? HU+ ç ç¬ K¢M? M?'i i?B M ?¢ +O h?€B iY +kM; F?¬M; +–M T?ªB HQ H„M;

@ æB M ?¢5 E?¬M; #B i i'M +¬M; idM? h`mM; L?¢+ +–M +?9M; i tm'i HU+ M?Q i?

Zm M H¢B +O *Ym ?Q¨M; iY pW M m +•m ?ÄB- H"T iS+ +€+ ç¢B i?–M Î ç•v ç m T?
h?"T i?'i ?Q¨M; iY i?"K +?Q ?¬ H M F?˜m ?B m ó+?d M;?2 K M? H M? iW E? M; hQ

L?QM; ç€K M;QÌB M¨v i`QÈ+ ç¦ F?¬M; H•m +ÁM ²M ¨Q +€B ;b F?¬M; +¦ F i?ÊT K'v
?¼ imv i ç®B b) F?¬M; tm'i ç°M; K°i #BM? bo M¨Q- ?B M i¢B H¢B bY KB M; M¦B
i X E? M; hQ i?'v p"v +?d +¦ +QÌB +QÌB5 æ€K M;QÌB FB bÎ /o +¦ #B M ?¦ M?Q p"
óHÊBô- ?B T QÈ+ HB M KBM? +¦ [mv ç`M? T?•M +?B ç'i ç B b m F?B +?B K çQÊ+
?¼ i? v ç´B +?O wX

E?¬M; M¦B b m F?B +?B K HoM? b€m T?–M KQÌB ç'i ç B ç¦ i?m°+ bÎ ?[m +O +€+ [
+¦ i? FB K çQÊ+ K°i F?QªM HÊB- +?QM? H¨ #®M T?–M KQÌB ç'i ç B H'v ` #€M ç'
?¼ +kM; +¦ +Æ ?°B Km b„K iB M HÊB ?ÆM M?B m bQ pÈB M;QÌB M;Q¨BX

*€+ ç¢B i?–M bÎ /o +m²M; M?B i pÈB ç'i ç B M?Q i? - H¨ #ÎB pb E? M; hQ ç½ + K ç
i?–M i?€M? F?¬M; i? t•K T?¢K- +?d +–M HB M KBM? +ÁM i?b HÊB Q+? +O M?¨
iQ¨MX

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- +?d +–M HB M KBM? +¨M; M;¨v +¨M; HÈM K¢M?- M¦B
KbM? ?ŠM +¦ +Æ ?°B `°M; HÈM ?ÆM K°i +€B ?¨M? idM? ç'v5

æ•v +?QM? H¨ i¢Q ` +Æ M;?B T Km¬M çÌB +?Q ;B i°+ +O +?QM? KbM? M? 5 .Q
+¦ i,M; ;'T ç¬B +kM; F?¬M; ? M;¢B Qi- +¨M; F?¬M; +–M M¦B iÈB M?QÌM; M?`MX

J¨ T?–M Q+? HÊB M¨v +kM; H¨K +?Q +€+ ç¢B i?–M i?"K +?Q M; v +ª +?mv M QÈ+ ç
?Q¨M; iY +kM; #` pSi b M; K°i # M- M´B H M w MB K i`QM; ç–m iB m /B i hS ?Q¨M
/B i [m•M i?ªQ M;mv M- +QÈT çQ¢i +?B K HoM? +ª pMM; ç'i ç B `°M; HÈM M?Q i?

@ hdM? h`mM; L?¢+ F?¬M; Î i`QM; i v #'i F€ ?Q¨M; iY M¨Q- K¨ /Q K°i b® [mv M i?–
KBM? F?®M; +? X L¦B +€+? F?€+- ?¨M? idM? M¨v +kM; F?¬M; +¦ K°i i? HU+ i?®M
+?Q p` ç m +¦ HB M ? pÈB i? HU+ # M i`QM; idM? h`mM; L?¢+ i?b T?ªB\ Zm M ?
[m M ? F?¬M; i®i- +?9M; i +?Q #¼M +?9M; K'i +?¶ ç°B M¦MX h¦K H¢B T?ªB H¨K
HQ¢M- M?Q p"v [m•M ç°B GB M KBM? i?®M; M?'i +?9M; i i'M +¬M; +?B K ;B[idM
#` i´M i?'i M?B m- +?B M HÊB T?˜K b) +¨M; M?B m ?ÆM ç'vX

E? M; hQ M¦B ` HÌB M¨v- H"T iS+ i`ÁM; K„i +O +€+ ç¢B i?–M Î ç•v +?mv M ç°M; [

k3eX *?QÆM; k3e, GB M JBM? E? B *?B M UTkV

hdM? h`mM; L?¢+ +kM; H¨ idM? ;B€T ;BÈB- H¢B H¨ idM? /Q ;BÈB [mv M [mw + B [
i` M ç–m +¦ +QM `®B >Q¨M; ç - i?¨M? H"T +?QM? [mv M +kM; F?¬M; F?€+ #B i ;b
T?ªB +¦ K°i +?9i [m M ? X

hmv M?B M H–M M¨v M?QM; H¨ +?B +„i idM? h`mM; L?¢+- F?¬M; ;B®M; M?Q K¼E
#€M +?B HÌB- K¨ H¨ +?B +„i +€B #€M? M;¼i- M?B m M;QÌB M?B m T?–M- +?QM?

L m +¦ çB m FB M #¼M ?¼ ?"M F?¬M; i? ç°+ +?B K idM? h`mM; L?¢+X L?QM; M
pB M # M i`QM; idM? h`mM; L?¢+ M¨v H¢B F?¬M; +¦ F?ª M,M;- KS+ ç° F?¦ i'M +¬M
M?B mX

>ÆM M[wiS i`QM; +•m M¦B +O E? M; hQ iÄ `ä +–M T?ªB FB K K'v i M ç²M; #¼M
+€B #€M? M;¼i idM? h`mM; L?¢+X L M +?mv M M¨v çWM; M;?o iÈB ç°+ [mv M +?Q
HÊB i?m ?9i M;QÌB M;Q¨B ç–m M?"T p¨Q- +?Q M M Km®M ,M K°i KbM? H¨ F?¬M; +

>B M i¢B +?QM? H¨ T?ªB bmv M;?o `®i +m°+ H¬B FûQ M;QÌB M¨Q p ç•v- ?ÆM M[
+?`m +?Q KbM? KÌB +?¨Q ç–m M?"TX oB + M¨v +kM; `'i ? Q T?Q K°i T?–M i`Q M?

L m F?¬M; i? i`€M? F?ÄB T?ªB FûQ M;QÌB M?"T #¼M- M?Q p"v M;QÌB M?"T #¼M
çSM; Î T?2 KbM? # M M¨vX o b m i?ÌB çB K +?B +„i #€M? M;¼i- +?QM? KbM? M
p M; K°i +?9i M? 5 ob i? b m K°i ?²B i?Ä ?B T- #¼M ?¼ [mv i ç`M? ` / M? b€+?

L; v i¢B i?ÌB çB K K¼B M;QÌB +?m˜M #` i M ?¼T ç iB M ?¨M? i?U+ ?B M M?B K
H M iB M; M¦B,

@ *?9M; i F?¬M; +?d T?ªB +?B K HoM? idM? h`mM; L?¢+ Î ?bM? i?S+ # M;Q¨B- +
idM? h`mM; L?¢+- T?ªB H¨K b Q ç +€+ i? HU+ F?€+ /M Km®M +?¢v iÈB FB K +?9
çQÊ+X

GÌB M¨v pW M¦B ` - +€+ ç¢B i?–M Î ç•v ç m +ªK i?'v +?¦M; K†i- ?Q¨M iQ¨M +?B
Km®M +?¢v iÈB FB K +?9i iB M M;?B +kM; F?¬M; +?B K çQÊ+\ *•m M¨v +¦ w ;b\

*?d +–M çB m [m•M ç°B iB m /B i ç®B T?QÆM;- +?B K HoM? ç` T?QÆM; M¨v- b
+O KbM?- p"v F?¬M; T?ªB +?QM? H¨ ?Q¨M iQ¨M +?B K HoM? b Q\

E?¬M; +?Q i? HU+ F?€+ +?B K iB M M;?B- i?b M m M;QÌB M¨Q Km®M i?Á i v iÈB
i? M¨Q T?ªB M¦B K°i +€+? F€ H¢ M?Q p"v\

E? M; hQ T?ÄM; +?WM; +kM; #B i M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; ?B m `ä w +O KbM?- +

@ E?B i M¦B ?Q¨M iQ¨M +?B K HoM?- iS+ H¨ M;Q¨B çB m ç°M; [m•M ç°B F?®M; +?
i +ÁM T?ªB FB K bQ€i Hm¬M +€+ K†i FBM? i - p"i iQ- i¨B M;mv M F?Q€M; bªM- #
p"v- +?ŠM; M?[M; +?B M HÊB T?˜K +O +?9M; i b) +¨M; i? K /²B /¨Q- ?ÆM M[+k
T?QÆM; F?€+ +¨M; bÈK [mv i?m"M p pÈB +?9M; i 5

E iB T b m K°i ?²B +m²M; M?B i T?•M T?®B +¬M; i€+- ?Q†+ T?ªB M¦B H¨ +?B +
+?O E? M; hQ F?¬M; +¦ i` M / M? M;?o M¨v- M?"M çQÊ+ ? i?®M; M;•M ?¨M; +O
`^M; B M'v ç m #B i `ä M;•M ?¨M; ç¢B #B m +?Q HÊB M?m"M i? M¨Q- M?QM; +?
i M?B m- +ÁM [m M i`¼M; M?'i H¨ E? M; hQ +¦ çQÊ+ +?mv M ;B M;•M ?¨M; +?mv
i?–M bQ ` +?d +¦ i? M¦B H¨ +QÌM; ?¨Q F?¬M; i? ?ÆM çQÊ+X

h?B K æ¬M; h?B K L K +°M; i? K +€+ ç–m HoM? [m•M T?B i M M +¢+ +¢+ +?¢v iÈB
i¢Q ` K°i +€B GB M KBM? i?®M; M?'iX hmv `^M; HB M KBM? +¬M; #® ` #BM? H
M?QM; iQ¨M #° +€+ i? HU+ T?K +"M HB M i,M; +QÌM; +ªM? ;B€+ M?'i +Y M?'i ç°M

GB M KBM? i?®M; M?'i #` i? HU+ F?„T MÆB T?€B K"i i?€K iÈB /Á tûi- `'i M? M? T
GB M KBM? i?®M; M?'iX h`QM; M?€v K„i ;–M M?Q K"i i?€K +€+ MÆB ç m +?¢v [m

h'i M?B M H¨ b m K°i T?2M i`ªB [m ;B M F?´ M;mv ?B K +MM; ?v bBM? K¨ M;QÌB
ibM? #€Q +O ç€K K"i i?€K ç¦ `®i +K+ +?mv M ç M i v K¶B +?O M?•MX

*€+ i?O HoM? i? HU+ M?bM ç M iBM ibM? #€Q T?€i ?B M KK+ iB m +O ç®B T?QA
M¨v /B M iQ+? F?¬M; HÈM- F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B i- FBM? i T?€i i`B M +?"K /•M +?9
F?ÄB i?Î T?¨Q M? M?äK- +ÁM +? M?¢Q GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v H–M ç–m iB
H¢B HU +?¼M K°i ç®B iQÊM; [m€ bmv v m M?Q p"vX

*€+ i? HU+ +€+? t GB M KBM? i?®M; M?'i +?d t2K M?Q K°i i`mv M +QÌB ç M ç®
GB M KBM? i?®M; M?'i- ç†+ #B i H¨ KK+ iB m idM? h`mM; L?¢+- i?b H¢B HÁM; M
F?B M iQÈM;X hmv M?B M M;Q¨B idM? h`mM; L?¢+ #ÎB pb i? HU+ F?¬M; +¦ K¨ i`
H•M +"M F?¬M; M?Q p"v H¢B ç€M? ç°M; +?9 w iÈB GB M KBM? i?®M; M?'iX

J°i H¨ h K ?Q¨M; iY M;QÌB ç½ `WM; KQm çQ¢i #ªM ç² i?ªQ M;mv M +O E? M; hQ
L K- h`'M L K pW p†M H¨ H€M; ;B M; ?¨M? idM? h?B K L KX

L m F?¬M; pb #"M ç€M? M? m K°i K'i K°i +ÁM pÈB L?` ?Q¨M; iY- h K ?Q¨M; iY ç½
L K +Æ bÎ +O i?^M; 2K h?"T i?'i M¨v `²BX

hmv M?B M ?B M i¢B `9i ` K°i T?–M #BM? HU+ i?W /`T h?B K L K `¶M; F?¬M; +
F?¬M; T?ªB +?mv M F?¦- M m ibM? ?m®M; i?Q+? ?ÊT- Mm®i ;¼M ?¨M? idM? h?B

/Q bS+ +?®M; H¢B L?` ?Q¨M; iYX S?ªB #B i ``^M; i?ÌB ;B M M¨v [mª i?U+ ?„M Hm¬M
+?Q Km®M M;¢i i?Î ç'vX

L;QÌB +ÁM H¢B H¨ h?"T i K ?Q¨M; iY ?¨M? idM? h`mM; smv M- ?¨M? idM? M¨v F
M?B M #ÎB pb h?"T i K ?Q¨M; iY +kM; +?d HÈM ?ÆM K'v i?€M; bQ pÈB h?"T i?'i ?
i?®M; i`` ?¨M? idM? M¨v ç m H¨ [mv M i?–M i?•M i?Q+? +O pÊ pm - +MM; pÈB i
h`mM; L?¢+ ç m +¦ [m M ? [m H¢B +'m F i pÈB M? mX

h?U+ HU+ bQM; T?QÆM; F?¬M; +? M? H +? H„K- H¢B +¦ K®B [m M ? i®i- +?Q M
p¬ bUX

h? M?QM; K„i i?'v GB M KBM? i?®M; M?'i b) tm®M; i v pÈB idM? h`mM; L?¢+X .M
smv M +kM; +¦ +?9i +ªK ;B€+ K¬B ?Î `,M; H¢M?- M M pW M?"M çQÊ+ ç€K [mv M
+Sm- H"T iS+ i`B m i"T #BM? K½ +?m˜M #` i`Ê ;B9T +?®M; [m•M t•K H'M +kM; H¨

.•M +?9M; i¢B +€+ idM? T?K +"M GB M KBM? i?®M; M?'i- # Q ;²K ?¨M? idM? KK
[m•M T?B i M¨v- F?¦2 K„i +kM; F?¬M; i? K M?QÈM; H M /ÁK K°i +€BX > B # M ç m
T?ªB H¨ F i?M # M M;Q¨B t•K H'M- Km®M ç€M? M? m +?Q +? i ç m H¨ +?mv M +O
i?QÌM; KbM? F?¬M; #` +m®M p¨Q pÁM; F?¦B HY +?B M i` M? ç½ H¨ +?mv M i®i `

ob i? +¦ çB m FB M i?b ¨Q ¨Q +?¢v ` M;Q¨B H€M? M¢M- F?¬M; +¦ çB m FB M- F
ç` T?QÆM; #'i ç„+ /o #„i ç–m ?Q¢i ç°M; iQ [m•M i?2Q K M? H M? +O ç€K [mv M

J¨ Î ? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K +O GB M KBM? i?®M; M?'i- ?ÆM M[F?¬M;
/½ i? M¨Q- t2 M;U p"M +?mv M iÈB p"i iQ M®B HB M F?¬M; /SiX

"ÎB pb /QÈB v m +–m +SM; `„M +O E? M; hQ- bY /KM; FBK i #¢+ i`„M; +?B m K°
iQX *?Q M M +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ tm'i ?B M ibM? +ªM? H¨K +?Q /•M +?9M; F?Q
+?¢v- p"i iQ i?B m ?Ki- ;B€ ?¨M; i,M; + QX L;QÊ+ H¢B #ÎB pb +¦ i?W iB M +O - i?
;B9T +?Q M;QÌB M;QÌB i`QM; T?¢K pB i? HU+ GB M KBM? i?®M; M?'i Qi M?B m
M?m"MX

hbM? ?bM? M¨v tm'i ?B M- pb i? /•M +?9M; GB M KBM? i?®M; M?'i ç m +¦ F?mv
KBM? i?®M; M?'i +¦ i? ç¢i çQÊ+ i?„M; HÊBX

J¨ b® HQÊM; i?QÆM; M?•M +O GB M KBM? i?®M; M?'i i,M; p¼i M? M? +?¦M;- F?
+¦ /½ i•K +¦ ; M HÈM +?¢v iÈB F?m idM? h`mM; L?¢+ FBM? /Q M? #m¬M #€MX

L?[M; i?QÆM; M?•M M¨v H9+ ç–m iQM? i?,K /Á ibM? ?bM?- M?QM; i?'v GB M KB
iQ¨M F?¬M; [mªM iÈB- ç²M; i?ÌB M?bM i?'v +?Q i?QÆM; M?•M M¨Q #¬M # p"M
æ€K i?QÆM; M?•M ç¦ H"T iS+ K†+ F GB M KBM? i?®M; M?'i i?m i?m M†M; ?ÆM M
[m M iÈB [m•M bU- M; v b m ç¦ HB M M?Q QM; pÐ i´ ¨Q ¨Q +?¢v iÈB idM? h`mM; L

J¨ ?ÆM T?•M MY idM? h`mM; L?¢+ çQÆM; M?B M H¨ +?d KQM; b Q +€+ i?QÆM;
ç¦ +?¢v iÈB K M; i?2Q #BM? F?Q i` M; #` [m•M ç°B +¨M; M?B m +¨M; i®i- M M ç K
p¨QX *ÁM M?Q # M i`QM; ç€K i?QÆM; M?•M +¦ ;B€M çB T ? v F?¬M;- +€+ p` [m M
[m•M ç°B FB K çQÊ+ K°i KÈ p¨Q i v i?"i F?¬M; +¦ ?SM; i?9 çB [mªM iÈBX

Í i?ÌB çB K GB M KBM? i?®M; M?'i #„i ç–m +?m˜M #` F? B +?B M- +€+ p` [mv M [
bS ;Bª +?¢v iÈB +?¢v HmB- imv M?B M ç€K bS ;Bª +¦ i?¨M? +¬M; ç¨K T?€M ?B T Q
? v F?¬M;- +?mv M ç¦ +kM; +?d +¦ +?O M?•M +O bS ;Bª ç¦ KÈB #B i `äX .M b Q +
iB M; M¦B iÈB ç i¨B ç¨K T?€M i?'i #¢B ? v F?¬M;X

h?2Q i–M bm'i +O bS ;Bª tm'i ?B M +¨M; M;¨v +¨M; Qi- iÈB +m®B +MM; b m F?B
[m•M GB M KBM? i?®M; M?'i #„i ç–m ?¨M? ç°M;X

GB M KBM? i?®M; M?'i F?¬M; +¦ +?2 /'m [m•M ibM? +O KbM?- i`U+ iB T +?Q i?
M?'i çB m ç°M; b€m p¢M i?B i F}- # p¢M #° #BM?- +ÁM +¦ # p¢M HQ¢B t2 T?O Kr

"° ç°B i"T F itQM; HB M –K –K ?¨M? [m•M iÈB idM? h`mM; L?¢+X *¦ i? M¦B ?–m M
#° [m M #BM? /QÈB [mv M F?®M; +? +O KbM?- imv M?B M M;?o ç M h?B K L K

ç°B #ªM #° HQm i?O- +kM; F?¬M; F€ [m€B i´M; #° GB M KBM? i?®M; M?'i Î i` M H
iQ¨M #° HU+ HQÊM; F?¬M; ç H¢B K°i i M HQM? M¨QX

h?QÆM; M?•M M? M? M?¢v +˜M i?"M- M;QÌB +O idM? h`mM; L?¢+ +kM; F?¬M; T
bÈK i"T F i Î #B M +ªM? H"T iS+ F?˜M i`QÆM; +ª H MX ao [m M [m€i HÈM ` H M
iB M p¨Q i`¢M; i?€B +?m˜M #` +?B M ç'mX

@ *?O i?QÊM;5 >¨M? idM? h`mM; smv M ç½ T?€B ` M,K p¢M #° #BM? iB M p¨Q id
[m•M +O h K ?Q¨M; iY FB K†+ i` M; T?K+ #bM? /•M +kM; #® i`Q Î #B M ;BÈB ?¨M
+?WM; i?ÌB çB K +?9M; i +MM; idM? h`mM; L?¢+ ç€M? M? m- #¼M +?9M; b) t•K +

hQÆM; o,M #€Q +€Q iBM ibM? #€Q KÈB M?'i pÈB E? M; hQX @

E? M; hQ p®M Km®M çQ+? i?•M +?d ?mv +?B M ç'm- M?QM; pb i?•M T?"M +O Kb
i?•M H M iB M imv M- ?ÆM M[M?¦K [m M HB m +O GB M KBM? i?®M; M?'i +kM
i?•M p¨Q +?B M i`QÌM;X

E?¬M; M¦B M?•M p"i i?®M; HoM? i`¼M; v m M¨v +¦ i? tªv ` i B M¢M #'i M;Ì M;Q
K M; i?2Q [m•M iBM? M?m +O K¼B M;QÌB K°i çB F?¬M; i`Î H¢B +kM; H¨ +?mv M
M;Q M M;Q½M Î ?"m T?QÆM; ç®B pÈB K¼B M;QÌB K¨ M¦B ç m H¨ HU +?¼M i®i M

E? M; hQ ?ÄB M;QÊ+ H¢B,

@ J"i p +?m˜M #` i?Ä ç€M; +?Q \

@ æ m ç½ ˜M M9T Î # M M;QÌB bo [m M +?O v m i`QM; [m•M ç°B h K ?Q¨M; iY- +?d
iB M;- +¦ i? i`QM; M?€v K„i F?B M +?Q KQÌB p¢M ç¢B [m•M +O h K ?Q¨M; iY i`Î i
ç–mX

hQÆM; o,M +¦ T?–M iU ç„+ M¦BX

@ h®i H„K5 G M? +?Q K"i p Î i?ÌB çB K [m•M h K ?Q¨M; iY #QÈ+ p¨Q ?¨M? idM?
?¨M? F ?Q¢+? +?ûK ç–mX *S M?Q p"v- T?ÄM; +?WM; [m•M ç°B HQm H¢B Î ?¨M? i
+?®M; H¢B ç°B [m•M M?Q `„M K'i ç–m +O h K ?Q¨M; iYX

E? M; hQ ;"i ç–m M¦B- ç½ [m2M M T K"i p K M; ç M i?¨M? [mª i?"i HÈM +?Q Kb
E? M; hQ ç½ F?¬M; ? +¦ +?O w Mû i`€M? i?O çQ¢M €K b€iX .M b Q i? HU+ K"i p
S?ÄM; +?WM; F?„T i?B M ?¢ +?d +¦ K°i M?¨ KbM? KÈB +¦ çQÊ+- M m KbM? +?d ç
#ªM i?•M p¨ +?d ç /¦ i?€K K°i +?9i iBM ibM? #€Q- p"v [mª i?U+ ç–m ¦+ KbM? +¦ p'

@ .¢5

hQÆM; o,M i`QÈ+ H M iB M;- b m ç¦ +¦ ?ÆB H'v H¨K H¢ ?ÄB,

@ *?O i?QÊM;5 Zm•M b® [m•M h?B K L K HQm H¢B T?ÁM; i?O imv `^M; +?d +¦ b€
+?¼M ` iW ?ÆM KQÌB p¢M i`€M; çBM? Qm i9 i`QM; Qm i9- +?ŠM; H) #^M; p¨Q b€
ç€M? #¢B KQÌB p¢M [m•M K'i çB [m M +?d ?mv +O h K ?Q¨M; iY b Q\

k3dX *?QÆM; k3d, GB M JBM? E? B *?B M UTjV

E? M; hQ ;BªB i?Q+? M¦B,

@ L;QÆB M;?o H¢B t2K- i`QÈ+ FB ç®B i?O +O [m•M h?B K L K +?d +¦ [m•M h?
/•M #¢Q HQ¢M ç m pb p'M ç ç` Hw p¨ p` i`Q K¨ F?¬M; tm'i ?B M b® HQÊM; M?B
h K ?Q¨M; iY ç b® ç m i`ªB [m FBM? M;?B K +?B M i`"M- +?Q /M i`€M; çBM? Fû
bQ pÈB #BM? bo #bM? i?QÌM; +O [m•M h?B K L KX L?[M; iBM M¨v ç m /Q K"i p #
[m•M h?B K L K +MM; [m•M +O h K ?Q¨M; iY +¦ +? M? H +? i?"i HÈM- +kM; b) F?
?mv K¨ / iÈB ;–M- i T?ÄM; +?WM; [m•M h?B K L K H–M M¨v +¦ i? M?B m H„K H¨ i
MQÈ+ M;Q¨BX

hQÆM; o,M ;"i ;M ç°i M?B M /QÌM; M?Q bmv M;?o iÈB çB m ;b- b m ç¦ i?–M ibM?

@ *?O i?QÊM;5 E€ i?"i [m•M ç°B H i?m°+ i`U+ iB T +?9M; i # M M¨v +kM; F?¬M
i? HU+ ç [m®+ ç¦ ç•m +¦ ;b HÊB ?¢B- M?QM; pb +€B ;b iW i`QM; [m•M ç°B +O ?
M?Q p"v\ *ÁM M?È i`QÈ+ ç•v /M H¨ ç°B [m•M +ªM? p ç` T?QÆM; +O ç [m®+ +kM
#BM? +O ?¨M? idM? #•v ;BÌX

@ _'i çÆM ;BªM5 hBM? #BM? +O ç [m®+ ç¢B ç b® ç m i? v ç´B K'v HQÊi, G9+
M,K ?m'M Hmv M ç–m iB M iB m ? Q Î M°B +?B M [m•M T?B i H–M ç–mc M?¦K iBM?
F€ [m•M T?B i +€i +Sc M?¦K i?S # i?b iB m ? Q Î # M i`QM; /•M +?9M; #¢Q HQ¢M
>Q¨M; ç +MM; +€+ [m•M T?B i ç¢B +?B M iB m ? Q i? K M[X ob i? iBM? #BM?
F?¬M; i? bQ b€M? pÈB iBM? #BM? i`QÈ+ FB X u @ rrrX

E? M; hQ +QÌB M¦BX

@ §5 >¦ ` M;mv M M?•M H¨ p"v5 E?¦ i`€+? i H¢B +ªK i?'v iBM? #BM? +O ç [m©
b m F?¬M; #^M; M,K i`QÈ+5

hQÆM; o,M +?Êi ?B m ` X

@ hmv M?B M +kM; çWM; +QB i?QÌM; #¼M ?¼- +?d +–M i`ªB [m K'v i`"M ç¢B i?„
b) F?¬M; FûK i?m #BM? bo +O +?9M; i ç•mX

E? M; hQ +ªK i?€M M¦B iB T,

@ *?d +–M ç€M? i?„M; HB M iB T K'v i`"M- bo F?Q +MM; M;¢Q F?Q +O #BM? bo i,
HU+ +O #BM? bo tm'i ?B M +?'i #B MX hmv M?B M /MM; i?„M; HÊB ç #²B /QÐM; `
ç€M; bÊ +?Q H„K5 æ€M; bÊ +?QM? H¨ HQ¢B iBM? #BM? +¦ i? i?„M; +¦ i? #¢B- #
çQÊ+ i•K i`Q ´M ç`M?X

hQÆM; o,M F?¬M; #B i M;?o ç M çB m ;b- ç°i M?B M H° i?–M b„+ HQ H„M; M¦B,

@ *?O i?QÊM;5 L;¨B M;?o ç€K h¬M; ;B€Q €+ K ç¦ +¦ i? i¢Q ` [m•M ç°B €+ K pš
M;QÌB #bM? i?QÌM;- M?QM; H¢B F?¬M; bÊ b®M; +? i- F?¬M; +¦ ibM? +ªK ? v F?¬

E? M; hQ +kM; HQ H„M; +ªK i?€M M¦B,

@ >v p¼M; b) F?¬M; tm'i ?B M [m•M ç°B €+ K M?Q p"v- #^M; F?¬M; ç®B K†i pÈB
ç9M; H¨ ;†T T?B M iQ€B HÈMX

h?'v i•K ibM? E? M; hQ F?¬M; i®i- hQÆM; o,M p°B bY KB M; M¦B,

@ h?2Q Hw ?ŠM H¨ F?¬M; +¦ [m•M ç°B €+ K M?Q p"v5 L m M?Q +¦ HQ¢B [m•M ç°
;b ç¦ ç½ bÈK T?€B #¼M +?9M; ` `²BX >ÆM M[iW F?B i`ÌB T?¢i [m çB- €+ K Î +€
/€M; M[X L¦B F?¬M; +?WM; ´ h¬M; ;B€Q €+ K #` i`ÌB T?¢i ?Ov /B i`²BX

E? M; hQ M;?2 M¦B p"v F?¬M; i? K ç w +?d H„+ ç–mX h¬M; ;B€Q €+ K i`mv M HQ
M,K b Q +¦ i? pW ç9M; H9+ i`ÌB T?¢i #` ?Ov /B i\

Zm•M ç°B iBM? M?m +O h¬M; ;B€Q €+ K bÎ /o F?¬M; +¦ tm'i ?B M, J°i H¨ #¼M
` [m•M ç°B M?Q p"vc ? B H¨ ç +? i¢Q [m•M ç°B M?Q p"v T?Q i´M `'i + Q- ç®B T?
` X

.U i?2Q +€+ i¬M; ;B€Q ç½ #²B /QÐM; €+ K K¨ M¦B- M;mv M M?•M i?S ? B `'i +¦ i
+S ?v p¼M; [m•M KbM? i¢K i?ÌB F?¬M; M M çKM; T?ªB [m•M ç°B €+ K M?Q p"v KB

L; v i¢B i?ÌB çB K GB M KBM? i?®M; M?'i #„i ç–m H–M ç–m iB M ç®B M;Q¢B i€+ +
#€M çªQ S?B " - i?¨M? +?O i?¨M? i`b ç M; [mûi K„i M?bM pä bo /QÈB i`QÈM;- M?
i`QÈM; i?m°+ bÎ ?[m +O KbM?- T?Q /QÈB +ÁM +¦ K'v M;¨M #BM? HQM?- i`QM; I
/•M; H M K°i +¶ ?¨Q F?QX

B +¦ i? M;?o ç M i`QÈ+ FB #ªM i?•M KbM? +?d +¦ KQÌB i M pä bo- K°i i`,K i M #B
`²BX h? K¨ p¨B M,K b m +kM; i¢B ç•v F?¬M; M;Ì +¦ çQÊ+ çQ¨M pä bo K'v i`,K i M +

>ÆM M[H½M? ç` +O KbM? +kM; #ÎB p”v K¨ KÎ `°M; ;’T K’v H–M5

æQÆM; M?B M- #ÎB pb ;½ G¬B ;B FB ç°M; K°i +€B HB M tm’i ` K’v p¢M #BM? K
+?Q iQ¨M #° pä ;B i` M #€M çªQ S?B " #` #„i #m°+ F?¬M; #B i H¨K b Q +?d ç¨M?
i?•m +¨M; i? K F`+? HB i- F?B M +?Q ?B M i¢B K°i +€B ç` T?QÆM; +¦ i? tQM; H¨
#BM? bo i`9 ç¦M; +kM; H¨ +?mv M i?U+ [m€ KS+ F?¦ iBMX L;?o iÈB ç•v ;½ i?¨M? +
ç–m F?¬M; i? K M;?o iÈB M[X

h?¨M? +?O [m v ç–m M?bM çQÌM; H° M;Q¨B i?¨M? BK „M;- F?¬M; F?ÄB M;?B M `,
i?O ?¢ /QÈB i v KbM? [m€i HÈM,

@ *?Q p` pä bo M? /kM; M?¨ i 5 >B M i¢B M;Q¨B i?¨M? tm’i ?B M F?QªM; K°i M;’
HQ¢M- +?ŠM; M?[M; H¨K # i„+ imv M çQÌM; +?QM? bBM? i²M +O i?¨M? +?9M; i -
i?¨M? +€+? K°i /†K i?B i H”T i`¢K +?†M i?QÆM; ç°B +O i?¨M? +?9M; i H¢B5 J®B
i` M /QÈB ç m F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ+5 *?Q M M ?¬K M v #ªM i?¨M? +?O v m +
/B i #¼M +?9M;5 ob M?¨ i - pb +?O +¬M;- pb +¬M; H Q bU M;?B T5 sm’i +?B M +?

@ o¢M i?„M;5

J’v i`,K pä bo H”T iS+ ;¨Q i?ûi –K H M- #¼M ?¼ çQÆM; M?B M #B i `ä çQÌM; H° #`
H¢B b) K M; ç M ?”m [mª ;b +?Q iÁ i?¨M?X "ªM i?•M KbM? H¨ pä bo- F?¬M; M?B
F i +MM; iÁ i?¨M? M¨vX hmv `^M; F?¬M; +¦ [m M ? [m•M i?–M +MM; i?¨M? +?O- M
iÁM; K M? H M?X

a m F?B ;¨Q i?ûi T?€i iB i +ÆM T?šM M°- +€+ pä bo H”T iS+ T?•M T?®B K M; i?2
+?’M ç¢T #QÈ+ t¬M; ` F?ÄB i?¨M? i`bX

h` M +QM çQÌM; +?QM? v m +€+? M;Q¨B i?¨M? K°i /†K- ;–M K°i M;¨M ?€M iY ;–v
T? M? M;U+ H° p9- çB +?•M i`–M- i`QM; i v ?Q†+ H¨ M„K ç Q +k M€i- ?Q†+ H¨ +–
iK i”T +MM; K°i +?¶- +?†M FQM +ª K°i /Q¢M çQÌM;X

hmv `^M; ç€K M;QÌB M¨v F?¬M; +¦ #¨v ` #° /€M; +O F HQm K M? +¬M ç²- M?QM;
M; M; M;²B M;,M +?†M imv M çQÌM; +?QM?- +„i çSi ;B Q i?¬M; ? B # M [m H¢B M
M¨v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB HQÆM; i?B M `²BX

"ÎB pb ? B # M +€+? M? m +?d K°i /†K çQÌM;- çQ¨M pä bo bm’i HoM? [m•M ç°B ` F
#QÈ+ ç½ iB M p¨Q T?¢K pB +?B M ç’mX *€+ pä bo [m€i HÈM K°i iB M; H M?- #BM
i`”M ?bM?- b m ç¦ i?2Q +€+ pä bo /šM /„i ç°B ?bM? iW iW iB M iÈB ç€K i?´ T?dX

:–M K°i M;¨M i M i?´ T?d FB F?B M?bM i?’v çQ¨M pä bo tm’i ?B M- +kM; ?Q¨M iQ
M¨Q- F M;²B i?b M;²B- F çSM; i?b çSM;X

L?bM ç M ç€K i?´ T?d F?BM? i?QÌM; F?¬M; ç KbM? p¨Q K„i M?Q i? - +€+ pä bo p
bm’i M?Q i? - pW T?šM M° pb #` #¼M +?9M; +QB i?QÌM; KbM?X

*€+ M;QÆB +?d H¨ K°i ç€K i?´ T?d i?¬B K¨- , /U p¨Q +€B ;b #¨v ` K°i #° i?–M i?€B
p”v\ h?2Q Hw ?ŠM H¨ +€+ pä bo ç¢B M?•M #¨v ` #° /€M; M¨v KÈB ç9M; +?S5

"ÎB pb T?šM M°- +€+ pä bo b„T t T p` i`Q Î ?¨M; ç–m t¬M; iÈB- H9+ M¨v ç½ i`B M
+kM; #B m ?B M KB i i?` #¼M i?´ T?d- +¨M; i,M; i? K /kM; F?Q +O +€+ M¬M; #BM

*€+ pä bo iQ¨M #° i` M; #` pä i` M; ?¢M; M†M;- +kM; F?¬M; +?Q `^M; +?QM? KbM
F?¬M; +¦ i` M; #` ;b H¢B T?ªB +?`m i?QÆM; i´MX

hmv M?B M- +€+ pä bo F?¬M; +¦ /mv i`b pmB KWM; # Q H•m5 E?B +€+ pä bo +?d
+?WM; K°i i`,K Kûi- i?ÌB çB K iQ¨M #° pä bo #„i ç–m tmM; T?QM;- ç9M; H9+ M¨v
/QÌM; M?Q M?”M çQÊ+ K M? H M? M¨Q ç¦- H”T iS+ ;B®M; M?Q ç½ i? v ç´B i?¨M?
HQÌB #B M; ç°i M?B M #B M K’i- i’i +ª ç m K„i iQ€i ` ?¨M [m M;- ç°M; i€+ M? M? +
?bM? +¬M; FQ+?X

hmv `^M; +€+? ,M K†+ [m–M €Q +MM; pk F?Q +O M?[M; M;QÌB M¨v pšM M?Q +k +
M?QM; #ÎB pb i?–M i?€B #B M ?¦ - F?B M M;QÌB i M?bM ç M #¼M ?¼ ç m F?¬M;

M[X

hmv `^M; ç€K i?´ T?d ç°i M?B M #¨v ` i`”M ?bM?- F?B M +€+ pä bo ;B”i KbM?- M?
H„KX *S M?bM pk F?Q +O ç€K i?´ T?d ç¦ t2K- F?ªK ç Q +?d +¦ KQÌB i? M?- +ÁM
i`9+ i?QÆM;- pk F?Q M?Q p”v +?Q /M #¨v ` i`”M ?bM? ?Q¨M K„ M?’i i?b i? M¨Q\
+?Q pä bo iBM? M?m KbM? pmM; ç Q +?ûK ;B i b Q\

L;?o ç M F?Q€B +ªK K M; iÈB F?B iB m /B i /•M #¢Q HQ¢M i`QÈ+ FB - +€+ pä bo
#WM;X *?d +ÁM +¦ K’v +?K+ i?QÈ+- KbM? H¢B +¦ i? +ªK i?K- +¦ i? i?QÎM; i?S+ +
iQÆB imM; i¦2 ç–v i`ÌB `²B ç•vX

> B # M b„T +?¢K M? m- ?¨M; pä bo T?Q i`QÈ+ ;BÆ + Q F?ªK ç Q- ?ûi HÈM K°i iE

ošM M?Q +k Mªv bBM? i`QM; iQÎM; iQÊM;, æ–m M;QÌB `ÆB tm®M; ç’i- M?QM; ib
M?Q KQM; Km®M +O +€+ pä boX

h`QM; F?QªM? F?„+ ç Q +O +€+ pä bo ;BÆ H M + Q +ÁM +?Q F`T +?ûK tm®M;- ?
ç° M? M? M?Q +?ÈT- `’i M? M? ç½ ;B i +? i pä bo ç®B K†i pÈB KbM?5

a m ç¦- F?¬M; M?[M; ?¨M; pä bo i?S M?’i M;½ tm®M; K°i HQ¢i- pä bo ?¨M; i?S ? E
#QÈ+- +kM; M?Q M? m `’i M? M? M;½ [m}X hmv M?B M iÈB ?¨M; pä bo i?S # - pä b
pW T?šM M° ?Q†+ H¨ `’i M? M? +?†M i?´ T?d i”T FQ+?- ?Q†+ H¨ H€+? [m K°i #
i?ÌB M? M? +?¦M; i`B M F? B T?ªM FQ+?X

h? M?QM;- imv `^M; +€+ pä bo M¨v H¨ [m•M M?•M +?mv M M;?B T ç½ i`ªB [m ?m’
i?´ T?d ç¦ F?¬M; M;Ì `ä `¨M; H¨ FûK i?m `’i M?B mX

æÆM ;BªM +?d M?bM ç€K i?´ T?d ç¦ mM; /mM; i?QªB K€B M?Q€M; H M K°i +€B ç½
+€+ pä bo H¨ +¦ i? #B i M; v- ?ÆM M[ç€K i?´ T?d +ÁM i?m”M i? T?ªM +¬M;- +€+
Mû i`€M? i?Q€M; +€B ç½ #` ;B i b¢+?X

oä bo i´M; +°M; +?d +¦ ? B # i`,K M;QÌB- K¶B ?¨M; i’M +¬M; Qi M?’i # #®M KQÆE
H M- +€+ pä bo `’i M? M? HB M ç½ +? i ;–M T?•M MY X EB m +¬M; FQ+? HBM? ?
T?Q b m F?¬M; F?ÄB bBM? ` K°i +?9i / Q ç°M;- K¨ +?9i / Q ç°M; M¨v H¢B H¨K +
?ÆMX

ob i? - F?¬M; iÈB KQÌB T?9i b m- M;Q¢B i`W K’v pä bo ? M M?€i- pW T?€i ?B M
T?Q b m ç½ i`€M? i?Q€i çQÊ+ K°i FB T- +€+ pä bo +ÁM H¢B #` #¼M i?´ T?d ;B i
T?–M M¬M; #BM? T?Q b m- /Q pä bo +QÐM; #S+ +?d ?mv iÈB- #¼M ?¼ b Q /€K ç
F?¬M; +ÁM pä bo +?d ?mv- ç€K M¬M; #BM? M¨v i?”K +?Q M; v +ª /•M #¢Q HQ¢M #
+?Q M M b m F?B pä bo #` ;B i b¢+?- F i [mª +O #¼M ?¼ F?¬M; +–M M¦B +kM; #B

a m F?B ç€K i?´ T?d +?ûK ;B i K’v i`,K M¬M; #BM?- M¬M; #BM? HB M pSi #Ä #BM
T?d F?¬M; +¦ i?W i?„M; t¬M; H M- +kM; F?¬M; +¦ i?m /¼M +?B M i`QÌM;- +?d H
ç®B T?QÆM; `Èi H¢B +?¼M K°i +•v i?m”M i v- b m ç¦ HB M b„T t T ç°B M;k +?dM?

> i i?ªv pB + tªv ` H¨K +?Q i?¨M? +?O çSM; i` M i?¨M? H–m M?bM i?’v +kM; i?Î `
#¢B F?B M i`QM; HÁM; ?„M `mM bÊ ç½ +?m˜M #` #Ä i?¨M? +?¢v i`®MX G9+ M¨v i`

hmv `^M; pä bo ç½ +? i i`”M M?B m M?Q p”v- +?QM? KbM? F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; 1
M¨Q i?¨M? i`b #` +¬M; ?½K- +?d +–M i?¨M? i`b +ÁM Î i`QM; i v- M?B m M?’i +kM;
K¨ i?¬BX

:½ i?¨M? +?O M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i `„M;, "¼M i?´ T?d +kM; F?¬M; +¦ `ÌB t iA
`ÌB t i?¨M? +?WM; ?ÆM KQÌB /†K iÈB K°i +?¶ i?mM; HkM; i`9 Î MÆB ç¦X

k33X *?QÆM; k33, Zm•M æQ¨M h?B M aS UTRV

L m M?Q H9+ M¨v +¦ M;QÌB i?’v çQÊ+ ibM? +ªM? # M i`QM; bÆM +®+- F?ŠM; ç`M
H9+ M¨v +ª bÆM +®+ ç m +¦ p ? i bS+ [m€B /`X

:–M M;¨M i M i?´ T?d- +ª M;QÌB i`–M M?Q M?°M; t T ?¨M; /¨B çSM; i?ŠM; i`QM; b
i?–M #Q iQ¨M i?•M F?Q€+ €Q ç2M çSM; ç®B /B M +€+ i`€M; ?€M M¨v M?Q FB K i`

*ÁM Î T?Q i`QÈ+ ç€K M K M?•M i`–M i`m²M; FB - K°i M;QÌB K†+ €Q ç2M +?„T i
M +¢M? H¢B +¦ K°i M;QÌB €Q ç2M F?QK HQM;- M;QÌB €Q ç2M +?„T i v /MM; ;B¼

@ h´M i?'i # Q M?B m\

@ >²B #˜K ç¢B M?•M- i?Y +?B M i´M i?'i K°i i`,K ? B KQÆB # M;QÌBX

L;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; +mM; FQM? M¦BX

@ J°i i`,K M;QÌB- ;B i ? i ?ÆM ? B i`,K +QM F?d +MM; #®M M,K i`,K +QM ;¨ ç'i HB
Zm•M ç°B M?Q p"v +,M #ªM F?¬M; ç€M; ç +?9M; i +?Ì KQM;X

L;QÌB €Q ç2M +?„T i v M¦BX

h?•M i? M;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; `mM `˜v K°i +?9i- b m ç¦ /MM; ;B¼M; ? i bS+ ;

@ æ¢B M?•M- ç•v +?d H¨ ;B B çQ¢M i?U+ M;?B K- F?B iB M p¨Q ;B B çQ¢M iB T i
i9 ?ÆMX

L;QÌB €Q ç2M +?„T i v i`–K M;•K K°i +?9i `²B ?ÄB,

@ Pm i9 ?ÆM i? M¨Q\

h?'v i?QÊM; +'T F?¬M; i`Î K†i i¢B +?¶- M;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; +¦ +?9i KWM; `

@ >bM? /€M; # M;Q¨B b) ;B®M; M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM;- M?QM; K¨ b) +¦ M,M; HU
+O +?B M bo Qm i9 M?'i- ?ÆM M[i?•M i? b) K M; i?2Q K°i KMB ?QÆM; i?Q M;
i`Î M M / M?bM ?ÆMX

@ >ÆM M[+?¶ [m M i`¼M; M?'i H¨- i?•M i? #¼M ?¼ b) +¦ K°i KMB ?QÆM; i?Q M
€+ K `mM `˜v- T?ªM SM; +¨M; i? K i`b ç°M- H¢B +ÁM F?¬M; /€K +¬M; FQ+?- +¦ i?
€+ K b) Î i` M Qm i? imv i ç®B5

@ æ•v +¦ ;b H¨ Qm i9- #ªM i?•M Zm•M çQ¨M i?B M bS ç½ +¦ M?[M; M,M; HU+ M¨v >
M;QÌB #¼M +?9M; b) +¦ K°i KMB ?QÆM; i?Q M; i?QªM;- ?ÆM M[KMB M¨v +¦ i? F

L;QÌB €Q ç2M +?„T i v ç°i M?B M ;B"i KbM? M¦BX

L;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; +¦ +?9i ç„+ w M¦B,

@ æ9M; p"v- ç¢B M?•M- +?d +–M çB K M¨v çO ç +?Q Zm•M çQ¨M i?B M bS +O +?
?mv ?bM? iQÊM; [m M; KBM? tm'i ?B M i`QÈ+ K„i M;QÌB çÌBX

@ V- M m M?Q M;QÆB F?ŠM; ç`M? H¨K çQÊ+ çB K M¨v- i b) F +¬M; +?Q M;QÆB

L;QÌB €Q ç2M +?„T i v ;"i ç–m- i`QM; ;B¼M; M¦B +kM; +¦ K°i iB i?Q+? i?9 i?Ä K

L;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; çQÆM; M?B M H¨ M;QÌB i?¨M? iBM?- K°i +?9i i•K ibM
M?bM ? i p¨Q K„i- H"T iS+ ;"i ç–m i?Q /¢- b m ç¦ H2M HûM çQ H M K°i +€B i9B M

*¦ H) H¨ +'T i` M M¨v iB T i?m i?S M?Q p"v M?B m H„K- ç°M; i€+ M? M? M? M iU M
H"T iS+ i`Î M M ?B M H¨M?,

@ L;?2 M¦B L K i¬M; F?®M; +? €+ K ç M; +?m˜M #` ?Q¢i ç°M; i¢B >ªB *–K GQ M
i`QÎM; H½Q ç®B pÈB L K i¬M; M¨v +¦ K®B ?"M i"M tQÆM; K¨X

L;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; ç–m iB M H¨ pmB p ,

@ h K i`QÎM; H½Q\

h? M?QM; H"T iS+ H¢B +ª FBM?- b m +¦ +?9i ?QªM; ?®i ?ÄB,

@ æ¢B M?•M- L K i¬M; H¢B /€K bY /KM; €+ K i` M #€M çªQ S?B " \ G) M¨Q #¼M
QÈ+ b Q\ L;k ç¢B J"i ;B€Q +?9M; i iW b m H–M i`,K p¢M €+ K / /¨M; #` HY i?B
QÈ+ ç`M? F?¬M; çQÊ+ b B F?B M €+ K H¬B FûQ iQM ç² i` M #€M çªQ S?B " M[

L;QÌB €Q ç2M +QÌB H¢M? M¦B,

@ >W- H–M i`QÈ+ H¨ "„+ i¬M; ;•v ` +?mv M i®i- ?ÆM M[+€B G¬B ;B +? iiB i FI
K°i M;¼M HY HB M i?B m ?Ov M?B m €+ K M?Q i? 5

@ æ€M; ?"M M?'i H¨ #¼M +?9M; +ÁM [mªM Hw i'i +ª +€+ i¨B HB m +? i¢Q €+ K -
ç m i`Î M M i?B m i?®M M;mv M HB m- ç H¨K ;BªK HÁM; ç T?ÁM; +O K'v HoM?
KÈB H¨K ` KBM? QÈ+- M?QM; K¨ ?B M ;BÌ i?m i?"T ç–v çO p"i iQ- çQÆM; M?B M
M?ªv ` ç¦M ;B¦ i`QÈ+5

@ o"v H–M M¨v tm'i ç°M; Zm•M çQ¨M i?B M bS

L;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; ?ÆB `Ki ` ?ÄBX

@ >W- H–M M¨v tm'i ç°M; Zm•M çQ¨M i?B M bS- K°i H¨ i?Y t2K Zm•M çQ¨M i?B M
ç +€+ J"i i¬M; F?€+ ?B m `ä- æ¬M; i¬M; +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB / +?ÆB M?Q
`ä- æ¬M; i¬M; +?9M; i Hm¬M Hm¬M H¨ J"i ;B€Q çSM; ç–m i?B M ?¢5

L¦B ç M M?[M; HÌB M¨v- M;QÌB €Q ç2M +?„T i v ç½ +¦ K°i #° /€M; M;¢Q F?Q M;'i i`

@ æ¢B M?•M ``i ç9M;5 æ¬M; i¬M; +?9M; i Hm¬M H¨ J"i ;B€Q çSM; ç–m- F?¬M; i?b
+?d +¦ æ¬M; i¬M; +?9M; i +? i¢Q ` bÈK M?'i +?S5

L;QÌB €Q ç2M F?QK HQM; p°B p¨M; p¶ K¬M; M;U X

@ VK- +?mv M M¨v +S ç`M? M?Q i? - M;QÆB çB m +?dM? i®i Zm•M çQ¨M i?B M bS
GQ M- i b) +?m˜M #` +? i¢Q +?Q Zm•M çQ¨M i?B M bS €Q ;B€T p¨ #BM? F?Q T?
M?'i ç`M? T?ªB ç€M? ` / M? iB M; +?Q æ¬M; i¬M; +?9M; i 5

@ _ä5

L;QÌB €Q ç2M F?¬M; +?9i +?–M +?Ì M?"M H M?X

G¬B ;B Î #€M çªQ S?B " - H9+ i`QÈ+ #ÎB pb E? M; hQ /šM i?2Q ç¢B #° ç°B +?¢v iÈ
HU+ tmM; [m M? ç m #B i- M?QM; ç®B T?QÆM; H¨ KÎ `°M; i? HU+ b M; æ [m®+
iÈB æ [m®+- i? HU+ G¬B ;B +¨M; i? K +QÌM; ç¢B ?ÆM- i? HU+ tmM; [m M? B

ob M;mv M M?•M ç¦- imv ``^M; +¦ +?9i +ªK ;B€+ M?Q G¬B ;B ç¦M; +Y #B i H"T- M
+QB i?QÌM; G¬B ;B - çÊB H9+ K'v i? HU+ i` M #€M çªQ S?B " #B içQÊ+ ;B +?O
M,K idM?- i`Î i?¨M? æ¬M; L K æ¢B æ¬ ç®+- H"T iS+ +¨M; i? K M`M? #ÊX L;m²M,

:†T T?ªB i` M? +½B- +?d +–M G¬B ;B T?€B M;QÌB M¦B K°i +•m- ? B # M #'i ?Á H
M¦B G¬B ;B Î i`QM; i?ÌB F€ M¨v M; M; pÈB #€ +?O F?m pU+ tmM; [m M?X

h`QM; H9+ G¬B ;B tQM; ?¬ #€ +?O- ;B i?–M HQm i?O G¬B ;B K¶B M;QÌB ç m T?C
çQÊ+ M;QÌB M;QÌB FQM? M;QÐM;- K°i Qi ;B i?–M bmv M;?o iQÆM; ç®B M?¢v #û
M;QÌB ?Á ;BªB +?Q +€+ i? HU+ F?€+- /M b Q i?b H¨K +QM /•M G¬B ;B çB ` M;Q

hmv M?B M M;¨v pmB +?ŠM; i²M i¢B K½B- i?ÌB Fb i`ÌB T?¢i F?¬M; +–M T?ªB M¦B
M?¨ F?¬M; /€K ç°M; ç"v- M?QM; i`ÌB T?¢i [m çB- M? 2K F i M;?o pÈB çQÆM; +
M?¦K HÈM #BM? HQM? `ÌB #€M çªQ S?B " - H9+ ç¦ +€+ i? HU+ tmM; [m M? +ÁM i
iK+ KÎ `°M; ` M? ;BÈB Î æ [m®+ M[X

*?Ì H9+ i`mv M iÈB iBM iS+ Î # M FB æ [m®+- çQÆM; +?O G¬B ;B æ¬M; L K æ¢
+€+ i? HU+ tmM; [m M? KÈB #¶M; M?B M idM? M;°- +¦ H) M;?o ç çQÆM; +?O G
+?S+ p` æ¬M; L K æ¢B æ¬ ç®+ ç•v K¨X

L;QÌB +¦ +?9i ç–m ¦+ HB M iQM? iQ€M- G¬B ;B ç½ F?¬M; +ÁM # Q M?B m #BM?
HU+ H¢B K'i çB +?¶ /U p¨Q- ç9M; H¨ K°i F?®B i?`i #ûQ bB m +'T K¨X

J’v M;QÌB *mM; h€ æ¬M H¨ i?–M iY G¬B ;B - M¦B H¢B i?”i H¨ ç€M; i?QÆM;- #¼M
T?–M H¨ Î p` i`Q çQÆM; +?O K°i ;B i°+- /M H¨ E? M; hQ ç½ M;²B i` M p` i`Q æ¢B a
+€B M?”M i?S+ M¨v pšM /WM; Î +?¶ +k- +MM; H„K H¨ M?B m i? K K°i +€B +ªK i?€M
?´ H¨ M;QÌB M„K p[M; +?B M i` M?X

L?QM; ?B M ;BÌ +ªK ;B€+ çQÊ+ GB m h? M? .QÆM; i? v ç´B- H¢B HB M iQÎM; ç
T?Q +?9i bS+ M¨Q HB M +?B K T?•M MY hmv i [m®+- H¢B +ÁM +?B K iQ¨M #° `V
ç M; ?Q¢i ç°M; i`QM; #KM; æ [m®+- M?[M; ;B i?–M G¬B ;B M¨v +?Êi ;B”i KbM?-
i?QÌM; E? M; hQ M¨v ? v F?¬M;5

J°i +€B [m•M pQÆM; #bM? i?QÌM; +¦i? Î #’i F€ MÆB M¨Q +kM; /UM; M;?B T #^M;
K°i KªM? +Æ M;?B T çQÊ+ ? v b Q\ >ÆM M[+?¶ [m M i`¼M; M?’i H¨- /M +?Q +Æ
/¨B F?¬M; ç w iÈB- +kM; pšM b) i?2Q [m„ ç¢Q /U ç`M? bŒM K¨ iU ç°M; T?€i i`B M
FB i tm’i M?’i +kM; F?¬M; i? H¨K çQÊ+X

æ´B H¢B K°i M;QÌB F?€+- [m•M +?O `ÌB çB H•m M?Q i? - ç¢B i?–M # M /QÈB ç½
M;?B T M¨v `²B- M¨Q +ÁM +¦i? +?Ì [m•M +?O i`Î p - M;Q¢B i`W +Æ M;?B T +¨M; H
ç m F?¬M; +¦ T?€i bBM? #B M ?¦ 5

L?QM; +€B +?mv M i?€B [m€ M¨v H¢B tªv ` i`QÈ+ K„i KbM?X

E? M; hQ `ÌB G¬B ;B çB æ [m®+ T?€i i`B M i?b F?¬M; [m v p #€M çªQ S?B " M[
+ÁM +¦i? M¦B H¨ #ÎB E? M; hQ pšM H¨ M;QÌB M„K ;B[G¬B ;B X

L?QM; çÊB F?B E? M; hQ #` pÁB `²M; +m®M çB- #ªM i?•M K’v M;QÌB M¨v H¢B +kM
G¬B ;B - K½B +?Q ç M F?B [m•M ç`+? ç€M? iÈB G¬B ;B - +kM; H¨ H9+ +MM; çQÌM
` w M;?o iU H”TX

G9+ M¨v Mªv ` w M;?o ç¦ K¨ M¦B H¨ /½ i•K- F?¬M; #^M; M¦B H¨ Q€M ?”M- Q€M ?”M
K’v M;QÌB M¨v Î ç•v F?¬M; [m M i•K iÈB5

s2K +?WM; +?QM? H¨ #ÎB /¢M; M¨v- +?Q M M F?B ?¢K ç°B E? M; hQ iÈB ç•v iB T
#B M K’i F?¬M; +ÁMX L;m²M,

ob b Q H¢B M?Q p”v\ "ªM i?•M KbM? +kM; H¨ M;QÌB +¦ /½ i•K- pb i` M? [mv M çQ¢
F ç çQ M F?¬M; Qi H–M- pb b Q +?Q iWM; bmv M;?o iÈB +?mv M T?ªM #°B E? M

G¨ #ÎB pb +¦ K”i p i²M i¢B\

>ŠM +¦ K°i #° T?”M H¨ M;mv M M?•M M¨v- M¦B i?”i M m #’i +?’T ;B€ M¨Q- K¢M; +
M¨Q +ÁM ç w K”i p M;mv ?B K +?SX

G¨ #ÎB pb ? i?®M; E? M; hQ `U+ `Ð p¬ ?¢M\ >ŠM +kM; H¨ K°i T?–M M;mv M M?•M
M?”T K°i i? HU+ +¦ iB M ç² p¬ ?¢M K¨X

*¦ H) +ÁM +¦ K°i +?9i H¨ M;mv M M?•M /Q E? M; hQ H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; M?bM
p”v /M H¨ F?¬M; H¨K ;b +kM; F?B M M;QÌB i bÊ ?½B- +¨M; çWM; M¦B M?Q K°i [m•
çB /UM; M;?B T #^M; ? B #¨M i v i`„M; +ÁM H”T ` K’v +€B +Æ M;?B T HÈMX

*¦ M?[M; +ªK M;° M¨v- #¼M M;QÌB *mM; h€ æ¬M F?¬M; F?ÄB i?Î /¨BX

L m F?¬M; i? +kM; F?¬M; /€K i?Q€i Hv ? i?®M; E? M; hQ- M?Q p”v +S Î i`QM; +
çB- K°i çÌB KbM? #ÎB çO HQ¢B M;mv M M?•M K¨ K’i çB +Æ ?°B iB M p¨Q ?¢+? i•K
+kM; +?d +¦ i? +® ;„M; iB M p¨Q K°i i–M; ;–M pÈB ?¢+? i•K M?’i- pb +QM +?€m
+ Q ?ÆMX

h`QM; M?[M; M;QÌB M¨v- ?®B ?”M M?’i +?QM? H¨ lv EB i @ K°i i`QM; M,K M;QÌB i?
•m E?„+ ç½ M,K KQÆB im´B ? B +?•M ç½ #QÈ+ p¨Q [m M i¨B `²B- +S M?Q p”v [m

*ÁM ? B F M;®+ bBM? ç¬B G¬B æ†+- G¬B E?ªB M¨v +¨M; F?¬M; +–M M¦B- H¨ K°i
i?b K†+ F K¼B +?mv M- +¦ H) M¦B ? B M;QÌB #¼M ?¼ #’i Hm”M ç®B pÈB B +kM;

o T?–M hQÆM; o,M ç¢B i,- imv i ç®B H¨ T?QM; +ªM? p¬ ?¢M- imv i ç®B ?¢+? i•K
E? M; hQ5

o®M H¨ KbM? +kM; +¦ i? çB p¨Q ?¢+? i•K i`QM; ?¢+? i•K K¨- B M;Ì iÈB F?B KbM
#€Q tm'i ?B M `mM; ç°M; ç•v +?SX hmv `^M; æB M ?¢ F?¬M; +¦ i`€+? +S- M?QM;
F?¬M; HB M ? pÈB KbM? M[- i?b #B i #ªM i?•M KbM? ç½ #` +'K +?d iB M p¨Q ?¢

§B- [m M çB- +?QM? KbM? ?B M ;BÌ +¦ [mv M- +¦ iB M- M[M?•M +QM +€B +kM; +¦
F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; H9+ +ÁM H¨ M¬ #°+- +kM; b) F?¬M; +–M T?ªB +–m t ;b- +?
?¢ +¦ i? M?bM ibM? +ªK M;¨v tQ [m M i•K p¨B T?–M H¨ çQÊ+X

L;?o iÈB KbM? KÈB ?ÆM ? B KQÆB im´B ç½ T?ªB bmv M;?o +?Q +QM KbM?- i?"i
#'i ç„+ /o K¨5

L m i•K iQM? ç€K ;B i?–M ç½ +?mv M #B M- M?Q p"v +?mv M F iB T / H¨K- K¼
+?mv M pW T?•M T?®B +¬M; i€+- +?d +?®+ H€i HB M i?m i?"T tQM; ibM? #€Q-
[m•M ç°B- i?m Km M?•M i?O *€+ HQ¢B bU ibM? +¦ HB M [m M iÈB ç–K H–v ç m ç

E?¬M; M¦B E? M; hQ Î +€+? ç¦ F?€ t - /M +?QM? H¨ GB m h? M? .QÆM; Î ?B M i`
#ÎB pb K°i +•m +ªK t9+ ?„M M¦B ` - +¦ i? F?B M ;B i?–M G¬B ;B ?Q¨M iQ¨M ç€M
ç–m- /Q ç¦ i`€M? F?ÄB F?ª M,M; G¬B ;B i M pÐX

o T?–M +?mv M G¬B ;B pb ?Q¨M i?¨M? K M? H M? +O E? M; hQ +?B K H'v ç–K
/Q ç¦ F?B M +?Q +€+ MÆB ç m ;?û K„i p¨Q- b) F?¬M; M¦B iB T- [m v H¢B +?¶ >ªB

>ªB *–K GQ M +€+? +ªM; h? M? L;mv i# #®M i`,K +•v b®- ç®B pÈB +ªM; h? M? L
+kM; F?¬M; ;–M- ?ÆM M[K°i çQ¢M çQÌM; M¨v ç m H¨ ç` ?bM? ;² ;? - M m çB [
F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M MY i?€M; +,M #ªM F?¬M; i? ?Q¨M i?¨M?X

J¨ >ªB *–K GQ M Î i` M #€M çªQ S?B " +kM; `'i +¦ iB M;- #ÎB pb ?ÆM T?•M MY Km
" ç m +?mv M ` iW MÆB M¨vX

*?Q M M K°i ç` T?QÆM; ç¢B #B m i¨B M;mv M +m²M +m°M M?Q p"v- çQÆM; M?B
ç¦ i` M? çQ¢i b®M; +? iX

G) ` G¬B ;B +¦ çQÊ+ ?¢K ç°B p¬ ç`+? b) F?¬M; +¦ F?ª M,M; #m¬M; i? ç` T?QÆ
#B i H¨ #ÎB F?¬M; i? K ç w HÊB M?m"M i`QM; ç¦- ? v H¨ F?¬M; Km®M i?mv M #B
+¦ H) F?¬M; Km®M HB M + M p¨Q +€B M;¨M? Km®B +¢M? i` M? T?S+ i¢T- /M b Q
M;Q¨B +kM; F?¬M; +¦ +?9 w ç€M? p¨Q >ªB *–K GQ MX

L?QM; K¨ iW F?B Km®B #B M >ªB *–K GQ M tm'i ?B M- +?Q iWM; +¦ K°i ;B i°+ M
H9+ Qi M?'i +kM; H¨ ? B ;B i°+ +?B +„i- i®B ç F?¬M; +–M T?ªB M?„+- ?ÆM KQÌB
K¨ ?B M ;BÌ >ªB *–K GQ M ç M; Î i?ÌB F€ Qi M?'i- +kM; H¨ i?ÌB F€ M ´M M?'i- +?d

J¨ ?B M ;BÌ M;QÌB ? B ;B i°+ M¨v ç M; K M; i'i +ª ;B i?–M #BM? HQM? i'i +ª i` M
>ªB *–K GQ M- ? B # M K†+ /M +¦ +?9i F?„+ +? - M?QM; ç m i`WM; K„i ç®B T?QÆ
HÁM; Km®M i?YX

J¨ Î M;Q¨B #BM? HQM? ;B i?–M tY Hw ` - +ÁM +¦ /B K T?m iQM? #^M; p¢M +?B
M?bM #° /¢M; #¼M ?¼- ç m ?"M F?¬M; i? ;B i çQÊ+ ç®B T?QÆM;X

L?bM i`¨M; +ªM? +ª K°i /ªB ç'i >ªB *–K GQ M +?2M +?"i M?Q M K +®B- +¦ i? M¦B
M?Q ç½ ç M çO- +¦ i? ç +?Q M;QÌB i` M /QÈB ? B ;B i°+ ç²M; HÁM; ç®B F?€M;-
F?¬M; +¦ M;mv M M?•M F?€+ M[X

L; v F?B bS ;Bª ? B # M +¨M; M¦B +¨M; iS+ ;B"M- p¨Q i?ÌB çB K çQÆM; +?O ? B
ç–m F?¬M; M?`M çQÊ+ çSM; H M +?m˜M #` ` H M? i?O ?¢ iB M +¬M;- M;Q¨B F?Æ
ç²M; i?ÌB i`mv M ç M iWM; iB M; `¨Q `¨QX

J¼B M;QÌB Î ç•v çQ K„i ` M;Q¨B F?ÆB- ç m ;B"i KbM? M?bM M;Q¨B F?ÆB F?¬M
M;QÌB +ÁM +?Q `ä tªv ` +?mv M ;b- b m K°i i`"M iB M; `¨Q `¢i +O K°i p"i i?Q€i F
i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM K°i ç€K M;QÌB `"K `¢T M?•M b® F?¬M; FûK # M T?Q KbM?

@ *¦ K B T?K+5

o¬ b® M;QÌB F m iQ- /M +?Q B i?'v H¢B +¦ M?B m M;QÌB M?Q p"v ˜M M'T /QÈB ç€
M[ç m +?Q `^M; +?mv M M¨v H¨ i?O çQ¢M /Q ç®B T?QÆM; #® i`Q- +?Q M M i'i +ª
#` H¨K i? M¨Q +kM; T?ªB FûQ i?2Q K°i K¢M;X

L?QM; K¨ i?2Q M?[M; M;QÌB ˜M M'T M¨v +?"K `½B çB iW i`QM; MQÈ+ H M #Ì +€i- M
iQ K„i- b m ç¦ M?Q #` M;QÌB i +?¼+ +?Q K°i ç Q +MM; M? m ?ûi H M,

@ •+ K 5 h'i +ª #¼M +?9M; ç m H¨ €+ K 5

kNyX *?QÆM; kNy, Zm•M æ°B •+ J UTRV

hB M; F m i?ªK i?B i i? HQÆM; F?B M €M? K„i K¼B M;QÌB [m v H¢B i"T i`mM; p¨

oW M?bM- çQ¨M M;QÌB Î ç•v H"T iS+ #„i ç–m ?QªM; HQ¢M- #ÎB pb +¦ M?[M; F ˜M
M[;B¨ i` ç m +¦- M?QM; iQ¨M #° ;QÆM; K†i +SM; M;„+ F?¬M; +?9i i? v ç´B- i?•M
? B K„i p¬ i?–M- ç°M; i€+ +SM; M;„+- KB M; ?û KÎ ?ÊT H¢B M?QM; F?¬M; T?€i ` ¦
?¼ +?QM? H¨ €+ K 5

hmv i ç®B H¨ €+ K 5

J†+ /M M;QÌB ç M; Î ç•v F?¬M; +¦ K'v B i?'v [m i"M K„i €+ K - M?QM; M;?2 [m `'i
;BÌ bQ b€M?- ?Q¨M iQ¨M ;B®M; M?Q ç9+ pÈB M?[M; M;QÌB K B T?K+ M¨v- ?ÆM M
i`QM; #B M ç M M´B / i`„M; # +? b Q\ aÊ `^M; F?¬M; iÈB p¨B T?9i b) #` MQÈ+ /bK
`½B H M #Ì M?Q i? 5

L;QÌB ;B B i–M; i?'T H"T iS+ F m –K H M- ç²M; i?ÌB [m v ç–m #Ä +?¢v- Î i`QM; H
F?OM; F?¬M; i? +?B M i?„M;- i?'v €+ K #B M T?€T i®i M?'i +?QM? H¨ +?¢v +¨M;

hW H–M i`QÈ+ G¬B ;B #Ä K°i M;¼M HY iB m /B i i`,K p¢M €+ K - p®M €+ K H¨K
Î i`QM; HÁM; M?[M; M;QÌB #B i +?mv M HB M F?¬M; ` +€B ;b +ª- +?Q M M +€+ pä
+?d H¨ ;B"i KbM? K°i +?9i- Î i`QM; HÁM; #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; +¦ ?QªM; bÊX

"ÎB pb ç•v ç m H¨ €+ K +'T i?'T M?'i- ?¨M? ç°M; +?"K +?¢T- T?ªM SM; i`b i` - ?Æ
ç–m H¨ +¦ i? iB m /B i ç®B T?QÆM;X

*?Q M M çWM; M?bM €+ K FB ?ÆM p¢M- M?QM; +ÁM F?¬M; #^M; +ª K°i p¢M +Q
T?ÁM; M;W ?2Q +?¢v HQ¢M- M?[M; €+ K M¨v +S M?Q K°i F?9+ ;¶ iMv w +?Q KbM

"'i [m€ imv `^M; M?[M; €+ K M¨v F?¬M; +?`m çQÊ+ K°i FQ+?- M?QM; +kM; F?¬M; i
+?¶ M¨v +¦ i? iB T iK+ +?¢v ` €+ K ? v F?¬M;X

*?Q M M ? B çQÆM; +?O H"T iS+ #m¬M; #Ä i?¨M? FB M- i` Q ç´B HšM M? m K°i +
ç–m +¬M; FQ+?- p®M /B K T?m ç½ #Ä +?¢v i€M HQ¢M- T?€i ?B M i?2Q Hw +€+ pä
M?[M; F?¬M; #Ä i`®M M;QÊ+ H¢B +ÁM ç¢B T?€i i?–M mv M?^K T?Q €+ K iB M ?¨M
bÌX

*?Ì i?'v €+ K M¨v F?¬M; +¦ M,M; HU+ T?ªM F?€M; #` +?†i K'i ç–m- +€+ /B K T?m
çQÊ+ /WM; H¢B- ç M F?B +¦ M;QÌB Km®M +?SM; KBM? #ªM i?•M i`QÈ+ K†i çQÆ
iS+ çB ç–m FûQ M?[M; M;QÌB F?€+ i?2QX

E?B T?€i ?B M ` M;mv M H B €+ K H¨K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B F?¬M; i?¬B- F€ i?'
F?Q K'i çB +?ŠM; M?[M; tm'i ?B M i`Î H¢B- +ÁM +¨M; i? K #¨M? i`QÈM;- i?"K +?Q
?¢ €+ K ç M +? i ç +?SM; iÄ ?¨M? ç°M; /kM; +ªK +O KbM?X

>B M ;BÌ +€+ pä bo M¨v +¦ i•K ibM? M?Q p"v- pW T?•M i€M €+ K /¨v ç†+- b m ç¦ i
p•v [m M? €+ K #„i ç–m +¬M; FQ+?X

G9+ #„i ç–m i?b M? M? +?¦M; +?ûK `ÆB ç–m €+ K - M?QM; ;B i K°i ?²B- M?[M; p
K'i i v +?•M €+ K - ç €+ K K'i çB iS +?B M?Q F?9+ ;¶ ?Q¢i ç°M; +?"K +?¢T i` M #
?bM? /€M; €+ K +QÌB iQ K°i i`"MX

*€+ pä bo çM ;BÐM- +€+ F?B M #¼M HQM? ?SM; i?9- #¼M ?¼ +kM; ?¼+ i?2Q +?û
Î ç¦- +€+ /B K T?m +kM; HÈM ; M +?2M H M t2K M€Q M?B i- K°i Qi i M ç†+ #B i H
i?•M i? €+ K - ç €+ K FûQ KbM? çB p i`QÈ+X

o®M #–m F?¬M; F?Q F?˜M i`QÆM;- tªv ` M?[M; +?mv M M?Q p"v- +,M #ªM F?¬M; +
H¢B F?B M M;QÌB i +ªK ;B€+ M?Q K°i M;¨v H ?°B ;b ç¦X

L?"M i?'v #–m F?¬M; F?Q i?QªB K€B- ? B p` çQÆM; +?O +kM; F?¬M; M;,M +ªM i?
çÆM ;BªM M?Q p"v- ? B M;QÌB ç m MûK ibM? ?m®M; €+ K i€B ?B M b M; K°i # M
i` M pB + T?•M +?B ç`M? KS+ /B K i`QÌM;X

L; v F?B ? B çQÆM; +?O iU i?•M tm'i K½- ;B Q +?B M pä K²K F?¬M; B M?QÌM; B
i?b ç M; i` m +?¼+ €+ K - K¼B M;QÌB +ÁM ç M; +QÌB iQ- ibM? ?m®M; ç°i M?B M

•+ K K'i çB iS +?B K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B H„+ HQ çB T?Q i`QÈ+- ;B®M; M?Q ,M
M?B M tQ v M;QÌB M;²B /"v- b m ç¦ i?„i HQM; +Q H¢B- M?ªv /UM; H M K°i pä bo ç
K²K +„M çSi +´ K°i pä bo p K†i ç M; M;¢+ M?B M M¨vX

L m M?Q H¨ K°i +€B €+ K tm'i ?B M HQ¢B +„M M;QÊ+ M¨v- +kM; b) F?¬M; +–M H
i?"K +?Q +ÁM #` M;QÌB i +QÌB M?¢Q- i? M?QM; HQ¢B +„M M;QÊ+ M¨v ç²M; i?ÌB

h`QM; çQ¨M €+ K - #` +?ûK ç–m +?d +¦ K'v i`,K +€B- €+ K #` +?ûK K'i iS +?B H¢B
M;mv M p M F?¬M; ? Q i´M +ÁM +¦ iÈB ? B p¢MX

E?¬M; M¦B +€+ €+ K K'i çB iS +?B ç°i M?B M +„M M;QÊ+- i`QM; M?€v K„i HB M +
p"v- #` €+ K +„M +? i ç m H¨ pä boX

*€+ €+ K i¨M T? M¨v M?Q #B i +?¼M HU - # M M;QÌB iK i"T ? B # HQ¢B M;QÌB +
bo- #¼M +?9M; +?d +?mv M K¬M +?¼M HU pä bo- M m M?Q çB K M¨v #` M;QÌB i
HQ¢B bÊ ?½BX L;m²M i`mv M, u

*?d H¨ +?mv M tªv ` [m€ KS+ ç°i M;°i- +¨M; F?¬M; +¦ M;QÌB +?9 w iÈB çB K M¨v-
+„M M;QÊ+ H¢B- +MM; H9+ +€+ €+ K ç M; /B +?mv M +?"K +?¢T- ç°i M?B M ç°M;
H M i¨M b€i +€+ M?•M HQ¢B Î ;–MX

*ÁM ?ÆM +€+ €+ K i¨M T? +?d +¦ i? /MM; ?¨K `,M;- M?[M; €+ K ?Q¨M +?dM? M
çQ¢M +¬M; FQ+?- +?d `B M; ? B i v #¼M +?9M; +?ŠM; F?€+ M¨Q ? B HQÐB / Q b,

Í ç•v M?B m M;QÌB #` €+ K ç°i M?B M +¬M; FQ+? M?Q p"v- i?Q€M; +€B ç˜v M;½
/¨v ç†+ i?Q€M; +€B F?¬M; +ÁM K°i KªM?X

æ–m iB M H¨ iB M; i?ûi ?QªM; bÊ +?¢v i`®M tmM; [m M?- F?¬M; +–M M¦B +?QM?
M?B i HB M p•v i`Î H¢B- ;†T M;mv ?B K i?b +?¢v çB M; v- M?Q M?[M; +QM `m²B
#–m F?¬M; F?Q ?QªM; HQ¢M- +ÁM T?€ i M +ª i`"M ?bM? +€+ #BM? HQM? H"T ` X

æQÆM; +?O ? B M?¨ ç M; ç¨K T?€M- HB M iB T M;?2 çQÊ+ iB M; F m i?ªK i?B i F
F?ÄB b[M; bÌ- HB + K„i M?bM H¢B- i?bM? HbM? T?€i ?B M p¬ b® HQ¢M /•M i?–M
tmM; [m M?- #¼M ?¼ +?Êi i?'v +ª FBM?- bU ibM? tm'i ?B M #B M +®5

> B çQÆM; +?O M m +¦ i? +?B +„i F?®B i¨B M;mv M +m²M +m°M F?¬M; M;WM; i
M?B M +kM; H¨ ?¢M; M;QÌB iBM? KBM? pä /kM;- +?Q M M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; [m
#BM? F?Q ;¨Q i?ûi ç€K i?O ?¢- K¨ H9+ M¨v i?O ?¢ +O #¼M ?¼ +kM; H"T iS+ çQ i

oW M;?2 €+ K ç°i #B M- ? B çQÆM; +?O F?¬M; M¦B ? B HÌB- H"T iS+ ` H M? i?
H¢B- +kM; ?¢ iY H M?- v m +–m i?O ?¢ F?¬M; +?Q T?ûT €+ K `ÌB F?ÄB T?¢K pB
M;QÌB ` M;Q¨B i?m ;QK /–m HY X

hW F?B G¬B ;B i?B m ?Ov i`,K p¢M €+ K - /–m HY ?–m M?Q H¨ p”i iQ i?B i v m K
K°i iB m ;B i°+ +kM; +¦ i? ç˜v ` K’v t2 /–m HY X

æQÆM; +?O ç m Î i¢B +?¶- ;B i?–M +MM; pä bo # M /QÈB H¨K b Q /€K M¦B #Ä i`®
HU+ ç€M? ;B i €+ K - KB M +?Q €+ K t9+ T?¢K iÈB +?O +¬M;X

*?d H¨ #¼M ?¼ +kM; + K i•K ibM? M;mv M- /M b Q çQÌM; çQÌM; +?O +¬M; K°i ;B i
imv M ç®B K†i pÈB K’v p¢M €+ K ;B®M; M?Q KbM?- iQM? K¢M; +?O +¬M; [mw ;B
ç w- #ªM i?•M K’v M;QÌB M¨v H¢B +¦ w M¨Q F?€+\

*€+ pä bo ? B M?¨ /šM i?2Q #BM? bo M? /kM; +?ûK ;B i €+ K - H–M M¨v #¼M ?¼ F
ç m i`U+ iB T +?ûK ;B i €+ K +?Q tQM; pB +- M?bM i?B i? ;–M p¢M pä bo #` €+ K
ç m `ä `¨M;- €+ K H¨ F?¬M; i? i` m çM - i` m +?¼+ €+ K +?ŠM; F?€+ M¨Q çQ K
+?ÆB H¢BX

•+ K M´B HQ¢M ;B i M;QÌB- imv `^M; i?O çQ¢M b„+ #ûM- M?QM; M¦B H¢B- ç°M; i
#^M; çQÊ+ M;QÌB #bM? i?QÌM;- ?ÆM M[+?d H¨ /U p¨Q i?•M i? H¨K pk F?Q- i?C
M¨Q +?®M; H¢B çQÊ+ M?•M HQ¢B +¦ #BM? F?Q `B M;X

"BM? HQM? iBM? M?m p¼i iÈB ç®B K†i pÈB €+ K ?Q¨M +?dM?- #BM? HQM? #bI
i¨M T? K’i çB HU+ M?ªv ç M; HQ v ?Q v i` M #½B +€iX

"` [m•M ç°B ? B M?¨ +?ûK b®M; +?ûK +? i K°i i`”M- K’v p¢M €+ K M¨v H”T iS+ i?B
#½B- b m i`”M +?B M i?®M; F iQM? iQ€M #€Q H M- çQÆM; +?O ? B M?¨ H”T iS+
+? i M;’i çB- M;mv M M?•M- H¨ #BM? HQM? #bM? i?QÌM; ç½ +? i #ªv i€K M;¨M M;
? B p¢M5

J°i p¢M i`QÈ+ H¨ #` €+ K i¨M T? ç€M? HûM iY pQM;- K°i p¢M b m H¨ #` +?9M; i”T

h`QM; H`+? bY #€M çªQ S?B " - H–M ç–m tm’i ?B M K°i i`”M çB M ?bM? pä bo iY
i?QÌM;- M m M?Q i`”M +?B M M¨v K M; H¢B HÊB Q+? `’i HÈM- M?Q p”v /M +¦ ?v b
ç€M; ;B€- i? M?QM; +?B M iQ+? H–M M¨v H¨ i?B i? €+ K - i?B i? M¨v M;Q¢B i`W
F?¬M; +¦ #’i +S i€+ /KM; ;bX

h?”K +?Q +¦ i? M¦B ? B ;B i°+ ç½ /MM; ? B p¢M pä bo Qm i9 ;B i°+ KbM?- ç´B H¢
[mª M?Q p”v F?¬M; F?B M ? B çQÆM; +?O iS+ +? i i¢B +?¶ +kM; +QB M?Q #¼M
K¢M?X

L; v F?B çQÆM; +?O ? B M?¨ iU M?”M F?¬M; K v- F?¬M; iB T iK+ i` M? Hm”M HÊB
M?•M K½ p M?¨- H¢B tªv ` K°i H–M #B M +® M[X

*?d M;?2 i?’v iB M; +€+ /B K T?m M?†i t€+ FBM? ?Q¨M; bÊ ?½B ?ûi iQ #Ä +?¢v iS
b¦i H¢B i”T i`mM; M?bM H¢B- H”T iS+ b„+ K†i i`„M; # +?- #¼M ?¼ F?¬M; M;Ì M?b
T? +„M +? i +¦ i? b®M; H¢B5

*¦ H) F?¬M; M¦B H¨ b®M; H¢B- K¨ H¨ i’i +ª ç m #B M i?¨M? +QÆM; i?B- ?ÆM M[+
+¦ K°i +€B H¶ HÈM- ç°M; i€+ +kM; F?¬M; i`b i` - K°i F?B çSM; H M- H”T iS+ pmM
+?ûK ;B i HmM; imM; M;QÌB b®M; tmM; [m M?- ?ÆM M[+€+ pä bo +QÆM; i?B M¨
? B +QÆM; i?B p +?¢K p¨Q M? m +kM; b) F?¬M; iU ;B i HšM M? mX

J°i Qi pä bo iQÆM; ç®B M?B i ?mv i- ç†+ #B i i?’v ?mvM? ç KbM? #B M i?¨M? p
T?šM M?ªv ` - M´B ;B”M [m€i K°i iB M; HÈM p¼i iÈBX

hmv M?B M +?B M ç’m K’v ?B T- +€+ pä bo Î ç•v ç m t M? K†i- +?d +–M +¦ K„i +kM;
i?B M¨v pšM +ÁM ;B[H¢B F„ M,M; +?B M ç’m H9+ +ÁM b®M;5

o®M +¦ M;QÌB b m F?B +? i #B M i?¨M? +QÆM; i?B +kM; çO FBM? F?OM; `²B- ?B
?Q¨M iQ¨M F?€+ #B i- i v +?•M HBM? ?Q¢i- F„ M,M; +?B M ç’m ?Q¨M iQ¨M ;B[H¢
M?Q p”v +,M #ªM F?¬M; T?ªB +QÆM; i?B #bM? i?QÌM; +¦ i? bQ b€M? çQÊ+X

>ÆM M[F?B M M;QÌB i bÊ ?½B- +€+ pä bo +QÆM; i?B H¨ #` €+ K +„M +? i- ?B M
p”v +¦ F?ª M,M; #` +€+ pä bo +QÆM; i?B M¨v ;B i +? i- +?QM? KbM? +kM; b) #B M

oW M;?o ç M +?mv M M¨v `'i +¦ F?ª M,M;- pä bo +¦ /kM; K½M? çB M[- bo F?Q +kM

æQÆM; +?O ? B M?¨ M?”M çQÊ+ #€Q +€Q- `®i +m°+ F?¬M; i? #ªQ i`b çQÊ+ F?m
ç m K„M; iQ #¼M ç°+ i?O b m K¨M +? i¢Q ` €+ K M¨v- `®M; iQ i?O ?¢ #€Q +€Q i
?Ä - #B i çQÊ+ ç½ ;QK ;–M çO- KÈB i?Î ` K°i ?ÆB ?Á ?Q½M H¢BX

> B ç¢B ;B +?O F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB / ç®B T?¦- pW ` H M? i?O ?¢ /MM; #BM
i?B- pW i?9+ ;BK+ i®+ ç° p”M +?mv M /–m HY X

o®M #BM? HQM? ç½ K'i bo F?Q- #` ;B +?O K¢M? K) ûT #m°+- #„i ç–m `mM `˜v p•v
?¼ T?€i ?B M +€+ pä bo +QÆM; i?B M¨v +?d +–M +?ûK `ÆB ç–m- +kM; b) ;B®M; M
F?¬M; /”v M´B- bo F?Q /–M /–M F?¬B T?K+ H¢BX

*?d +–M ç®B T?QÆM; F?¬M; T?ªB i?S ?¨M; Hb HÊK- p”v +ÁM +¦ bo F?Q HB m K¢M

J¨ F?B ?ÆM KQÌB +?B + t2 M;U +?S ç–v /–m –K –K t¬M; iÈB- `®i +m°+ bo F?Q F?
pä bo #BM? HQM? ç½ +¦ i? ç®B K†i pÈB M?[M; pä bo +QÆM; i?B M¨vX

@ L? M?5 æ®i +? i #¼M +?9M; +?Q i 5

> B çQÆM; +?O H”T iS+ T?šM M° ;–K `9- H–M M¨v #¼M ?¼ i´M i?'i ?–m M?Q M; M
;B i?–M +MM; pä bo i`QM; i°+- ?–m M?Q ç½ +? i ?ÆM T?•M MY - M?QM; H¨ #` €+
+¦ ;B€ i`` F?¬M; çQÊ+ #'i +S +?¶ i®i M¨Q- i?”i H¨ ç m HÁM; Km®M +? i K¨5 *?Q M
iÈB `²B- ç9M; H¨ ?”M F?¬M; i? iU KbM? +?•K HY ç®i +? i ç€K €+ K FB 5

kNRX *?QÆM; kNR, Zm•M æ°B •+ J UTkV

*?O i?QÊM; ç½ ?¢ H M? tm®M;- K¼B M;QÌB i` M? M? m M®B iB T ?'i /–m p¨Q i`QM
HQÊM; ç½ ;BªK tm®M; +ÁM M,K b€m M;¨M M;QÌB- ç M; #` ç°B i`QÌM; i?QÆM; ;„i ;

L?[M; pä bo +QÆM; i?B M¨v +,M #ªM F?¬M; ? ç w iÈB /–m ?Ä iQÈB H M- +?mv M
ç°B i`QÌM; i?QÆM;- b m ç¦ M? M? +?¦M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

hB M; ?ûi i?ªK +MM; iB M; K„M; +?YB p¨ iB M; H¼ /–m pÐ i M +MM; ç M t2M p¨Q M
?ÆM T?•M MY - +•v çm®+ +MM; i M HY ç½ bÈK +?m˜M #` bŒM H”T iS+ H Q i?ŠM
iB M; ?WM; ?U+ i?B m ç®iX

L?bM pä bo +QÆM; i?B ;B½v /K ;–K `9 i`QM; M;¼M HY - K¼B M;QÌB ç m i?Î /¨B K
M¨v +m®B +MM; +kM; #` ;BªB [mv i `²BX

"'i [m€ H–M M¨v M;QÌB i` M /QÈB ? B M?¨ +kM; F?¬M; i?Q ;B½M- M;QÊ+ H¢B iB T
i`QM; pÁM; p•v- ç²M; i?ÌB ç°B i`QÌM; i?QÆM; F?B M /UM; i`”M ?bM? p•v pÁM; i`A
`²B HB M iK+ ? B H–M bÆ tm'i- K°i H–M #` ?Ov /B i ;–M p¢M pä bo- K°i H–M HB
M[- +ÁM iB T i? K K°i H–M- çQÆM; +?O ? B M?¨ +¦ i? `9i ç Q +„i +´ M; v çQÆM;

L;¼M HY i?B m ç®i i`QM; €M? K„i K¼B M;QÌB ç T?ÁM; +ªM? ;B€+ +?”K `½B i„i
çQÊ+ KMB i?`i MQÈM; F?B M M;QÌB i #m²M M¬M- M?QM; KMB F?ûi b m ç¦- H¢B H
M;?o H¨ pä bo +QÆM; i?B ç½ #` ç®i i?¨M? i? M `²BX

:B¦ #B M M? M? +?¦M; i?´B i M F?¦B ç2M- H° ` iWM; +KK iWM; +KK i?B i? ç2M i
K°i ?ÆB- +€+ #BM? bo +ªM? ;B€+ + Q ç° +kM; i?ª HÄM; tm®M;X

L; v H9+ K¼B M;QÌB +?Q ``^M; bU ibM? ç½ çB ç M H9+ F i i?9+- ç–m iB M H¨ K°i +
çSM; H M- i?2Q +´ i?B i? M¨v ç°M; ç”v- # #®M i`,K i?B i? +?€v ç2M F?€+ +kM; H

J¼B M;QÌB i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM K°i K¨M i`QÈ+ K„i- ç M F?B +€+ +•v +OB ç2M F
HÈT i? M ç2M- H° ` F?m¬M K†i K€m i?`i KÆ ?²- K¼B M;QÌB i?'v K¨ F?¬M; M?`M ç
+ª ç m p¬ i?S+ ?€ K²K ` M `dX

h`QM; ç€K M;QÌB- ? B M K M?•M ,M K†i M?Q K°i /B K T?m- i?–M b„+ M;QM; H¢B-
` K°i +•m,

@ Zm•M çQ¨M €+ K 5

h`QM; ç¦ K°i M;QÌB H”T iS+ i?’T ;B¼M; K„M;,

@ h #B iL K i¬M; b) F?¬M; p¬ /mv M p¬ +È H½M; T?Q K°i ç€K i¨B HB m HÈM +? i?’T K¨5 E?¬M; M;Ì iÈB #¼M ?¼ M;?B M +Sm ` çQÊ+ €+ K +’T ç†+ #B i- i?ªQ M¨Q iÈB ç` T?QÆM; M¨v5

J°i M;QÌB F?€+ H¢B Mm®i MQÈ+ KB M;,

@ æ¢B M?•M- Zm•M çQ¨M €+ K M¨v H¨ +MM; K°i çŠM; +’T pÈB Zm•M çQ¨M i?B M b #¼M +?9M;- +¦ i? F?B M L K h¬M; KQÊM +È ;•v F?¦ ? v F?¬M;\

@ L¦B #”v- æ¬M; i¬M; +?9M; i H9+ M¨Q bÊ L K i¬M; H¨K F?¦ / 5 ‘v- M;QÆB M¦B ;B i?B M bS +?9M; i +¦ i? ;B i +? i [m•M €+ K M¨v\

L;QÌB FB ? B K„i T?€i b€M; M?bM i?O ?¢X

*€B i?O ?¢ M¨v F?¬M; M?`M çQÊ+ +¦ +?9i iU ç„+ ;”i ç–m,

@ æ¢B M?•M- Zm•M çQ¨M i?B M bS +?9M; i ç½ iB M p¨Q ;B B çQ¢M ? B- K¨ [m• çQ¢M K°i- /M H¨ +?9M; i F?¬M; +¦ ?QÆM; p` i?B M bS ç†+ b„+ €T +? - +?d #^M; p? i #¼M +?9M;X

L;QÌB i?O i`QÎM; H”T iS+ ?QM; T?’M M¦B,

@ h®i- H”T iS+ +?Q Zm•M çQ¨M i?B M bS tm’i ç°M;5

L¦B `²B i M i?O i`QÎM; FB T?€i ?B M i?O ?¢ +?–M +?Ì- F?¬M; F?ÄB iS+ ;B”M M¦B

@ L;m M;®+- çWM; [m M- /U i?2Q [mv ç`M?- i?B M bS ;†T T?ªB €+ K M?’i ç`M? F?¬M; #B i ;Bª i` M; ?m’M Hmv M Zm•M çQ¨M i?B M bS i?b M;šm M?B M ;†T T?ªB i¬M; /U p¨Q +€B ;b H¨K F?¦ +?S5

h?O ?¢ FB H”T iS+ ?B m çQÊ+- p°B p¨M; M`M? #Ê M?”M H M?,

@ _ä- H¨ ç¢B M?•M M? KBM?- i?m°+ ?¢ çB H M? +?Q [m•M i?B M bS tm’i ç°M;5

*ÁM i`QM; ç€K M;QÌB BK H†M; FB - F?¬M; #B i B ç°i M?B M `®M; iQ K°i iB M;- ?¨M? ç°M; M¨v /šM iÈB ? B HQ¢B T?ªM SM; imv i M?B M iQÆM; T?ªM, J°i HQ¢B i?ŠM; p¨Q ç€K €+ K #` i?B m F?¬M; +? i FB c K°i HQ¢B F?€+ H¨ #` bÊ ?½B iÈB ¬K ç–m +?¢v i`®M M?Q +?m°iX

"’i [m€ /kM; F?Q F?B ç®B K†i pÈB i?U+ HU+ imv i ç®B- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ #’i +QÆM; i?B M¨v M?Q iB M ?¦ - i’i +ª +€+ pä bo +QÆM; i?B ç m T?€i ` K°i iB M; ;– #Ä #BM? F?Q ç½ +?€v ç2M- #¨M i v i`–M ç€M? p T?Q #BM? HQM? t¬M; iÈBX

h`QÌM; i?QÆM; +?ŠM; M?[M; F?¬M; i? ç•K p¨Q i?•M i? +€+ €+ K i?Q¢i M?bM +? HU+ ç€M? [m€ HÈM- M m F?¬M; T?ªB ;½v çQ¢M- i?b H¨ #` ç€M? # v- b m ç¦ +?O M +¦ M;Q¢B H - #` M?[M; €+ K M¨v /MM; i v i? v ç Q +?ûK çSi +´X

"BM? HQM? +¬M; FQ+? T?Q +¬M; p¬ /KM;- #° /¢M; +? i i?ªK F?B M M?[M; M;QÌB HÁM; ç m H¢M? #,M;- HQ¢B €+ K FB p®M F?¬M; T?ªB K’v M;QÌB M¨v +¦ i? ç®B

hmv i p¼M; H M i`¨M i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB- T?ªM F?€M; F?¬M; i? /šM iÈB i?QÆ p”v F?¬M; Km®M +? i +kM; +?d +¦ i? ibK K°i çQÌM; i`®M K¨ i?¬BX

J¨ H–M M¨v ? B çQÆM; +?O +kM; F?¬M; i`’M ç`M? M?Q ? B H–M ç°i #B M i`QÈ+ óGmB5 ô Zm v ç–m +?m˜M #` #Ä +?¢vX

L; v H9+ ibM? ?bM? b„T ç M KS+ F?¬M; i? p½M ?²B- t t ç°i M?B M i`mv M ç M K¼B M;QÌB ç M; i€M HQ¢M H”T iS+ M;˜M; ç–m M?bM tmM; [m M?- +?d i?’v ;–M M K M; i` M M;QÌB H¨ ;–M M;¨M F} bo b€M; #¦M; K¨m #¢+- i®+ ?¨M? T?¦M; ç M MÆB

h?'v F} #BM?- M?[M; M;QÌB M¨v b„T i?¨M? +?BK bÊ +¨M? +QM; F?¬M; F?ÄB i?Î `
i?S+ ç m H¨ #° #BM?- F} #BM? M¨v F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨ €+ K çQÊ+X

h?2Q F} #BM? +¨M; M;¨v +¨M; ;–M- K¼B M;QÌB +QM K„i +¨M; i`WM; i?"i HÈM- iÈB
b€M;- ibM? ?m®M; €+ K çm´B iÈB b m M;QÌB M?€v K„i #` pSi b M; K°i # M- i`QM
ç•v `®i +m°+ H¨ pä bo M?¨ B p"v +?S- +¦ i? t ?Q iBM? M?m M?Q p"v\

E?¬M; M¦B /QÈB i?•M +€+ F} bo M¨v ç M; +QÐB ç m H¨ M;U + Q iQ H¬M; imv i i`„M
T?¨K- +¨M; H¨K +?Q M;QÌB i M¦M; K„i +?QM? H¨ K°i i?•M €Q ;B€T +O #¼M ?¼-
#¢+- pB M #ˆM; p¨M; `ÁM;- Mûi p) çÄ iQÆB- H¨ F?ªK #ˆM; #ªQ i?¢+?- M;Q¢B i`W
M; M; pÈB K°i K¦M ç² M;? i?m"i- ?ÆM M[çQÊ+ ç€M? #¦M; b€M; #¢+- F?B M +?Q
M?Q # Q T?O i`QM; K°i KªM? €M? b€M;- +ªK ;B€+ M?Q i?B M bS T?O tm®M;X

.šM ç–m H¨ K°i F} bo F?m¬M K†i im'M i9- ç–m iB M /MM; €M? K„i ?B M H¨M? [mûi
i?ÄK HQ •m- b m ç¦ ç†i €M? K„i H M +€+ pä bo +QÆM; i?B +?€v ç2M ç½ /WM; H¢B
i?B- €M? K„i +€+ F} bo M¨v i`Î M M +U+ F€ b„+ #ûM- i`QM; K„i +kM; i`¨M M;"T [m

E} bo /šM ç–m `9i ` K°i i? M? HÊB FB K- iW HQÐB FB K ç M +?m¬B FB K ç m ? i
K°i pÁM; i`ÁM- b m ç¦ +?d p T?Q +€+ €+ K - ;–M M;¨M F} bo #¢+ H"T iS+ `9i ` #
/šM ç–m H Q iÈB i`QÈ+X

.•M +?9M; i`®M Î ? B # M +MM; ? B p` çQÆM; +?O KÎ i`WM; K„i M?bM +€+ F} bo M
i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM +€+ F} bo iQÈ+ ;¼M ç–m +€+ €+ K +U+ F€ F?¦ +?ÆB FB -
ç€K M;QÌB ;¶X

L?bM K°i K¨M M?Q p"v- K°i Qi M;QÌB ç½ iWM; ;B Q i?O pÈB pä bo +QÆM; i?B K v
Km®M H¼i ` - +?QM? KbM? /MM; ? i iQ¨M HU+- +MM; H„K KÈB iQÈ+ çQÊ+ K°i F?
F} bo #¢+ FB H¨K b Q pmM; i v H M ç½ +¦ i? iMv w +?ûK `ÆB ç–m €+ K p"v +?S\

æ•v H¨ #BM? F?Q F} bo #¢+ p¬ +MM; b„+ #ûM ? v H¨ ?„M HU+ i v #¼M ?¼ ç†+ #B i
+€+ €+ K iB M ?¦ M¨v ;†T T?ªB M?[M; F} bo FB HB M #B M i?¨M? €+ K T?´ i?¬M

J¨ M?[M; M;QÌB F?€+ M?bM i?'v K'v i`,K €+ K pW `²B +ÁM ;B i ç M M´B K'v p¢M
KbM? b Q H¢B F?¬M; bBM? ` KbM? +¦ i? K ? B +€B +?•M +?¢v +?Q M? M?- HB M
;B i ;¨- K¼B M;QÌB b m F?B i`ÊM i`ÁM K„i K°i H9+- H"T iS+ #„i ç–m ?Q M ?¬X

*?d H¨ ? B çQÆM; +?O H¢B F?¬M; +¦ pmB KWM; M?Q i?O ?¢ [m•M /•M- M;QÊ+ H
i`¼M;X

"¼M ?¼ `ä `¨M; bS+ +?B M ç'm +O M?[M; €+ K M¨v- M?QM; ç®B ç–m pÈB +€+ F
/¨M; +?ûK ;B i- +€B M¨v M¦B `ä +€+ F} bo #¢+ ç½ K¢M? K) iÈB i`bM? ç° M¨Q `²BX

*?B #° ç°B M¨v `®i +m°+ H¨ #° ç°B +O B\ "¼M ?¼ +¦ w ç² ;b\ ob b Q ;†T #¼M ?¼
i?W +Æ iB m /B i KbM? ? v F?¬M;\

L?[M; bmv M;?o M¨v F?¬M; i? F?®M; +? tQ v i`ÁM i`QM; ç–m ? B p` çQÆM; +?O

J¨ Î i`QM; çQ¨M M;QÌB- M;Q¢B i`W ? B çQÆM; +?O F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ pmB p ` -
çQ¨M M;QÌB +kM; ? i bS+ iS+ ;B"M- ?"M F?¬M; i? Mm®i ? i ç€K F} bo #¢+ ;Bª i` I

@ æ€K ?¶M çªM æ¬M; i¬M;5 E?¬M; #B i H½Q iY K'i bS+ +?QM i`•m ? B ?´ KÈB i¢Q
+ÁM K'i M?B m iBM? HU+ T?Q M?B m KQm F +m®B +MM; KÈB i¢Q ` K'v i`,K [m•
+?m˜M M¨v5 G½Q iY +ÁM +?Q F`T pmB p # Q H•m- K'v i M pQÆM; #€i çªM æ¬M
iÈB K°i ç€K #BM? i?B M bS +'T ? B5

@ G¢B +ÁM i?Q€M; +€B /B i b¢+? #ªQ #®B +O H½Q iY5 æWM; iQÎM; `ˆM; +¦ #BI
*?Ì ç¦5 G½Q iY F?¬M; ç v M +?Q +€+ M;QÆB ç•m5

L;QÌB i?–M #Q M¨v M;mv M `O tQM;- i?W H9+ K¼B M;QÌB F?¬M; ç w iÈB- tQ v
#B M M;QÌB K'i çB i,K iQ+?X

*ÁM +€+ F} bo #¢+ iB m /B i tQM; €+ K - ç®B pÈB iB M; ?Q M ?¬ #®M T?Q - +?d K
i?9+ M;U `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB ? B çQÆM; +?O v m +–m ;†

hBM iS+ €+ K i€B ?B M M? M? +?¦M; iW >ªB *–K GQ M i`mv M F?„T +ª #€M çªQ
i`mv M #€ +¦ w F?Q2 F?Q M; FB M i?S+ +O KbM? i? K K„K i? K Km®B p¨Q- M,M;
K'v H–M- +?d H¨ K¼B M;QÌB +?Q iWM; +ªK ;B€+ ` M¦B [m€- #ÎB pb K'v p¢M €+ K
i?B- M,M; HU+ pä bo +QÆM; i?B M¨v çQÆM; M?B M T?ªB M¦B +?Q T?¦M; ç¢B H M

*¦ i? M¦B M?[M; HÌB ç²M ç½B +MM; iBM iS+ €+ K i€B ?B M M¨v- F?B M +?Q M;Q
KÈB pW v M ´M b m i`ÌB T?¢i ?Q¨M iQ¨M #B M K'i- HÁM; M;QÌB F?„T MÆB ç–v ?C

hmv M?B M +kM; +¦ HÌB ç²M v M ´M HÁM; M;QÌB i`mv M #€ i` M #€M çªQ S?B " - I
ç²M ç½B M¨v +?QM? H¨ K°i çQ¨M F} bo #¢+ #° /¢M; M? im'M iB m b€B- /€M; p ?B
#` i` M M;QÌB +¦ K°i +´ €M? b€M; +?¦B +? M;X

L?[M; F} bo M¨v +?ŠM; M?[M; +¦ ?bM? iQÊM; [m M; ?mv- ?ÆM M[M,M; HU+ +kM;
?¼ +¦ i? / /¨M; ;BªB [mv i +€+ pä bo +QÆM; i?B p®M F?¬M; bÊ ?½B HY i?B m ç

.•M +?9M; ç®B pÈB €+ K +¦ # Q M?B m bÊ ?½B- M?Q p"v ç®B pÈB F} bo +¦ i? / /
#€B #'v M?B m- H9+ iBM iS+ i`mv M ` M;Q¨B- H"T iS+ +¦ ç¬M; çªQ ;B i°+ T?€B I
#¢+ M¨v- F +ª G¬B ;B +kM; T?€B ` K°i M?¦K M?•M i?OX

æ®B K†i pÈB K°i F} bo çQ¨M +¦ i? / /¨M; iB m /B i €+ K F?¬M; bÊ HY ç®i /bK MQ
#'i M?"T- #'i +S K°i M;QÌB +¦ +?9i i•K iQ M¨Q +kM; b) F?¬M; #Ä [m X

E?¬M; M¦B F} bo çQ¨M M?Q p"v ç®B T?¦ pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; b) +'m i?¨M? # C
/M H¨ ;†T T?ªB Zm•M çQ¨M €+ K +kM; H¨ #M ?° K M? K¨- i?S i®i M?Q p"v imv i
çQÊ+X

h`ÌB T?¢i [m çB- €+ K tm'i ?B M Î >ªB *–K GQ M- M?[M; M;¨v b m ç¦- €+ K M?Q
?B M Î +€+ MÆB i` M #€M çªQ S?B " - +?d H¨ T?–M HÈM ç m H¨ €+ K T?´ i?¬M;- [
KbM? ;BªB [mv i i?S ?¨M; M¨vX

*S M?Q p"v- K†+ /M +¦ M;QÌB i?QÆM; pQM;- M?QM; ç®B pÈB +Q /•M #€M çªQ S?I
+? i i`QM; +?B M i` M? i?b H¨ +? i i`QM; i v ç¢Q i†+- i`QM; i v i?O i`QÎM;- HoM? +
i B- /M b Q +kM; F?¬M; +¦ K'v M;QÌB +¦ T?9+ çQÊ+ +? i ;B¨- +?9i i?QÆM; pQM; ç

h`QM; K°i i?¬M bÆM Î K°i M;¼M M9B b•m i`QM; `WM; `"K i¢B K°i MÆB M¨Q ç¦ i` M
i?–M #Q K†+ €Q #¨Q ç2M ç M; [m H¢B /Á tûi i`QM; i?¬MX

hW H° imv M M?[M; M;QÌB M¨v /Á tûi +¦ i? M?"M ` - M?[M; M;QÌB €Q ç2M i`QM; b
i?¨M? M,K ç°B `ä `¨M;- M;QÌB F?¬M; +MM; ç°B K°i F?B ;†T M? m i'i +ª ç m ?W H¢I
ç–m +QB M?Q F?¬M; T?€i ?B MX

æB K F€ [m€B /mv M?'i H¨ i` M M;QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ #'i +S K°i /'m ?B m
`ä H¨K b Q #¼M ?¼ T?•M #B i çQÊ+ ç`+? i X :B[bÆM i?¬M +¦ K°i +,M T?ÁM; ®+
;B¨ €Q #¨Q ç2M M;²B p•v [m M? K°i +?B + #¨M i`ÁM- T?Q b m #¼M ?¼ ç m +¦ K°
+¨M; i? ?B M ç` p` M,K M;QÌB ç m +¦ p #bM? çŠM;X

J°i H½Q ç–m b„+ K†i •K i`–K HB + b M; K°i H½Q ç–m b„+ K†i ?²M; M?m"M F?€+-
M¦B,

@ h K i`QÎM; H½Q æ¬M; i¬M;- ;–M ç•v +¦ T?ªB `'i ç„+ w ? v F?¬M;- # M i`QM; i?B
+¦ æ¬M; i¬M; M;QÆB H¨ p M? p€Q M?'i- FûQ ` K°i ç€K F} bo #¢+- +¦ T?ªB H¨ ç†+
;B"M- M;?o `^M; æ¬M; i¬M; +O M;QÆB i`Î i?¨M? i?B M ?¢ ç M?'i J"i ;B€Q\

*€B H½Q ç–m ç–v K†i ?²M; [m M; FB - /MM; KQ K„i HB + H½Q ç–m M?^K p¨Q KbM
b m ç¦ HQÌB #B M; M¦B,

@ hS i`QÎM; H½Q L K i¬M;- M;?2 ç€K M?¦+ +QM # M /QÈB #˜K #€Q- i`QÈ+ ç¦ p¨B
Hmv M #BM? i?B M bS- F?¬M; +˜M i?"M ;†T K°i ç€K €+ K iB M ?¦ - #ÎB pb MÆB

?ÆM M[T?ªB T?K+ iMM; [mv ç`M? i?B M bS ;†T €+ K T?ªB iY +?B M- +?Q M M T
ç€K €+ K iB M ?¦ FB X

@ G9+ M;?2 M¦B ç•v H¨ ç€K iB m iY L K i¬M; FB H¨K ` - t2K +?WM; #¼M +?9M; i?
i?"i H¨ tBM H¶B- H½Q ç–m i i? v K†i ç€K M?½B +QM # M M¨v tBM H¶BX

L;?2 çQÊ+ H½Q ;B¨ æ¬M; i¬M; M¨v +,M #ªM F?¬M; ? i`ª HÌB +•m ?ÄB +O KbM?-
M /QÈB KbM? M;m M;®+- hS i`QÎM; H½Q L K i¬M; F?¬M; F?ÄB HY ;B"M i"M i`Ì

>„M i?"i H¨ ?"M F?¬M; i? H"T iS+ T?€B ` K p ç"T M€i +€B ç€K F} bo #¢+ +?¦ K
ç•v H¨ pk F?Q + Q +'T M?'i +O KbM?- F?¬M; i? iMv w #¢B H°- +?d +ÁM +€+? iS+
?W K°i iB M;X

h`QÎM; H½Q #®M i¬M; F?€+ ç m H¨ H½Q v m iBM?- çQÆM; M?B M +¦i? M?bM ` i?
H½Q L K i¬M;- F?¬M; F?ÄB €M? K„i +?Êi H¦2 b€M;- +¦ H) i`QM; i v M;QÌB M¨v +Á
i?B M bS +'T ? B FB X

L;?o p"v i`QÎM; H½Q #®M i¬M; [m M b€i M?[M; M;QÌB Î ç•v K°i +?9i- i`QM; HÁM; ç
` i`QM; M?¨ B +kM; ç m +¦ K°i ? B K¦M imv i +?B m `²B ç•vX

J°i H½Q ç–m `•m #¢+ /¨B M?'i- iQÈM; K¢Q ;B¨ M?'i i`QM; M,K M;QÌB Î ç•v- p°B ?Q

@ æQÊ+ `²B- h`mM; i¬M; i H–M M¨v i`B m i"T K¼B M;QÌB KÎ ?°B F?¬M; T?ªB ç K¹

s2K +?WM; H½Q ç–m h`mM; i¬M; M¨v +ÁM +¦ +?9i mv p¼M;- #®M H½Q ç–m F?€+
+?Ì H½Q ç–m M¨v M¦B iB TX

G½Q ç–m h`mM; i¬M; +kM; #B i KbM? M M H¨K M?Q i? M¨Q- +?Q M M M¦B i?ŠM;,

@ hBM `^M; K¼B M;QÌB ç½ M;? M K°i i?ÌB ;B M /¨B- i¨B HB m T?QM; T?9- i?¨M?
Hm¬M Hm¬M b) F?¬M; M?`M çQÊ+ H'v ` i?Y t2K- çB K M¨v M; v +ª i`QÎM; H½Q h`
H - +¨M; F?¬M; +–M M¦B ç€K M?¦+ p®M F?¬M; +¦ HÁM; FB M i`b FB X

L;?2 M¦B M?Q i? - #®M i`QÎM; H½Q F?€+ ç m ;"i ç–m- h K i`QÎM; H½Q æ¬M; i¬M;

@ o"v i?b +?9M; i +S /Si F?Q€i tû #Ä +€B ?B T QÈ+ ?¢M +? bY /KM; €+ K i` M #
i?b `'i M?B m i?Q M;?B K ç m T?ªB HûM H9i i?"i H¨ F?¦ +?`mX

@ > ? - i +kM; F?¬M; M;¢B +€B ?B T QÈ+ FB i`Î i?¨M? T? i?ªB- +?d H¨ i Km®M
M¨v- K¨ H¨ +?mv M HÁM; M;QÌB +?mv M #B MX

h`QÎM; H½Q h`mM; i¬M; M¦B ç M ç•v F?¬M; M?`M çQÊ+ i?Î /¨BX

@ GÁM; M;QÌB +?mv M #B M\ G¨ HÁM; M;QÌB J"i ;B€Q +?9M; i +?mv M #B M ? v I
" +?mv M #B M\

GÌB M¨v pW ?ÄB ` - h K i`QÎM; H½Q æ¬M; i¬M; FB H"T iS+ KWM; `Ð M¦B,

@ L?'i ç`M? H¨ HÁM; M;QÌB #€M çªQ S?B " +?mv M #B M `²B- M M M?È ?B M ;BÌ €
HQ¢M /•M M¨v F?ŠM; ç`M? T?ªB ibK FB K MÆB T?M ?°- +¬M; i€+ i`mv M ;B€Q +
i? KÎ `°M; `²B5

*€+ H½Q ç–m F?€+ +kM; M;?o M?Q p"v- imv `^M; `'i M?B m +?mv M J"i ;B€Q ç m I
+?mv M HB M [m M ç M iB M ç° M;?B M +Sm +MM; T?¢K pB i`mv M ;B€Q- M?Q p"
#´M i¬M;- i?b b) +?mv M b M; ç®B ç`+?- +?Q M M #®M H½Q ç–m H"T iS+ ç®B K†i
K M; #®M T?Q X

@ G¨ +Q /•M #€M çªQ S?B " +?mv M #B M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ibK FB K MÆ
iQÊM;- i`ªB [m i çB m i` - T?€i ?B M /•M +?9M; #€M çªQ S?B " #„i ç–m F?¬M; ç
i`QM; HÁM; M[X

G½Q ç–m h`mM; i¬M; i?Î /¨B M¦BX

@ *€B ;b\

@ *€B M¨v H¨K b Q çQÊ+ +?S\ æ¦ H¨ €+ K K¨5 "¼M ?¼ H¢B F?¬M; ç Î i`QM; HÁM

"®M i`QÎM; H½Q F?€+ H"T iS+ i`ÊM K„i ?€ K²K- p K†i F?¬M; i? iBM çQÊ+X

kNkX *?QÆM; kNk, æSM; JkB *?`m a¨Q UTRV

@ §B5 Zmª ç9M; M?Q p"vX "ÎB pb b® M;QÌB +? i /•M +?9M; çªQ S?B " #ÎB €+ K i
i°+ ?¶M +?B MX *¦ i? M¦B b® M;QÌB +? i `'i Qi F?B M +?Q [m•M /•M #€M çªQ S?
ç M €+ K #bM? i?QÌM; M[X "¼M ?¼ +?d +QB +?9M; i?¨M? i B ?¼ M?Q #–v +?m°

L¦B ç M ç•v- H½Q ;B¨ h`mM; i¬M; M;WM; K°i +?9i `²B M¦B iB T,

@ >Q†+ H¨ +¦ i? M¦B- #ÎB pb HQ¢B €+ K v m Èi M¨v tm'i ?B M `'i M?B m ?B M +
+QB €+ K i`Î i?¨M? K°i HQ¢B p"i +¦ iQM? M;mv +Æ M?'i ç`M?- F?¬M; #^M; i?9 /[X
/•M #€M çªQ S?B " ç®B pÈB €+ K F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ F?OM; #® K¨ H¨ +?€M ;?ûi›
F?¬M;\

G½Q ;B¨ h`mM; i¬M; F?¬M; çÊB K¼B M;QÌB M m +•m ?ÄB HB M M¦B i?ŠM;,

@ "ÎB pb €+ K M¨v F?¬M; K M; ç M #'i F€ Q+? HÊB M¨Q ;B®M; M?Q / H¬M;- i?`i +
/•M +?9M; M?"M çQÊ+ i?B i ?¢B F?¬M; i? +?`m çUM; +?Q M M /•M +?9M; +?€M ;
u @ rrrX

"®M i`QÎM; H½Q K"i ;B€Q Î ç•v ç–m iB M H¨ ?€ ?®+ K²K i`ÊM K„i- b m ç¦ HB M ;B"

•+ K +O #¼M ?¼ F?B M¨Q H¨K +?Q M;QÌB i +¦ 'M iQÊM; F?¬M; +?`m M´B M?Q p"
€+ K F?¬M; +¦ #'i +S Q+? HÊB ;b K¨ +?€M ;?ûi €+ K \

J"i ;B€Q i`mv M i?W iWM; 'v M,K iÈB M v iW H9+ M¨Q tm'i ?B M +?mv M €+ K #`
+?Q iÈB ;BÌ ç m H¨ iQÊM; i`QM; +O bU FBM? F?OM;5

aU i²M i¢B +O €+ K F?B M¨Q i?b i`Î M M i? i?ªK M?Q p"v5

@ æ€K F?®M M¢M ç€M; +? i M¨v5 E?¬M; M;Ì /€K +QB i?QÌM; €+ K M?Q i? \ E?¬M
?QªM; /Q €+ K K M; iÈB M?Q p"v\ E?¬M; M;Ì H¢B +QB €+ K F?¬M; #^M; +QM +?m
iW H9+ M¨Q i`Î M M ` K¢i M?Q p"v5

h`QÎM; H½Q L K i¬M; H"T iS+ `®M; ;B"MX

J¨ i`QÎM; H½Q æ¬M; i¬M; i?b p K†i bQÆM; H¢M? M¦B,

@ >W5 L m M;QÌB +O #€M çªQ S?B " ;?ûi #Ä €+ K F?¬M; HÊB ?¢B ;b ?B M i¢B-
#"+ €+ K M¨v H M ? B +'T5 h i?"i Km®M M?bM ç®B K†i pÈB M?[M; €+ K F?¬M; #
i?QÌM;- M;QÌB #€M çªQ S?B " bÊ ? v pšM F?¬M; bÊ5

@ æ9M; p"v5 >B M i¢B +'T #"+ €+ K i?"i bU [m€ i?'T- iMv iB M K°i i? M? MB M F
M¦X *?9M; i bÈK M M i?ª €+ K i`QM; i`mv M i?mv i ` 5

> B i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B ç m M¦B i?2QX

@ h®i H„KX L m M,K i¬M; +?9M; i ç m ç²M; w- M?Q p"v ç +?Q M;QÌB T?Q /QÈB
bBM? M¨v ç H¢B K'i K†iX L M ç €+ K çÌB b m tm'i ?B M- +'T i?'T M?'i ç m +¦ i?
+€+? F?€+ €+ K tm'i ?B M imv i ç®B F?¬M; i? ç M¬M; T?m / /¨M; ?Ov /B i5

h`QÎM; H½Q h`mM; i¬M; ?mM; iÊM M¦BX

"®M M;QÌB F?€+ ç m ç²M; w- t2K #° /€M; +O #¼M ?¼ [mª i?U+ +?QM? H¨ K°i ç€H
hW ç•v +¦ i? #B i çQÊ+ €+ K #` F?BM? i?QÌM; [m€ ç€M; F?B M +?Q #¼M ?¼ `'i T

a m F?B K"i ;B€Q H¨K ` [mv i ç`M?- i`QÈ+ ? i +ªK M?"M çQÊ+ +?QM? H¨ /•M +?9

æ–m iB M #¼M ?¼ T?€i ?B M €+ K p®M +?d +˜M i?"M K°i +?9i H¨ +¦ i? ;BªB [mv
i?m®+ i,M; HU+- +,M #ªM +QB i?QÌM; i'M +¬M;- i?QªB K€B +¦ i? tY Hw /•M +?9M;

>ÆM M[M?[M; €+ K #B M /` M¨v /B ç°M; F?¬M; +?”K +?¢T M[K¨ i®+ ç° ç½ +¦ i?
i?QÌM;- ?ÆM M[H¢B +U+ F€ +¦ iQM? +¬M; FQ+?X

*?d +–M pW +¦ M;QÌB b®M; iB M p¨Q T?¢K pB +O #¼M ?¼- M?[M; €+ K M¨v b)
F?¬M; tY Hw M;QÌB b®M;- çWM; M;?o H¨K +?Q #¼M ?¼ M;WM; çm´B ;B iX

GQ¢B €+ K iB M ?¦ M¨v imv pšM tm’i ?B M K°i- ? B M;QÌB M?QM; imv iç®B F?¦ ç
im v m FûK i`QÈ+ FB X E?¬M; # Q H•m F?„T #€M çªQ S?B " ç m H•K p¨Q +ªM? ?
pB M pä bo +€+ iÁ i?¨M? çQÊ+ i`mv M ` iW +€+ i?¬M i`’MX

h`ªB [m pä bo i€+ +?B M T?€i ?B M €+ K i?’T M?’i M?Q p”v ç m T?ªB +? i K°i- ?
[mv i- ç€K pä bo ç m M?,M +ª K¨vX

L m +S iB T iK+ ibM? ?m®M; M¨v- ? Q i´M M;QÌB b) T?B i?QÌM; M;?B K i`¼M;X *
[mv ç m #´ bmM; F?¬M; F`TX æ M H9+ ç¦ +kM; +?d +¦ i? F?B M iU i?•M pä bo ` i

J¨ b m F?B #€M çªQ S?B " H¢B F?¬B T?K+ bÊ ?½B pÈB €+ K - F} bo #¢+? M;•M
L;mv M H B M?[M; M;QÌB M¨v ç m H¨ çQ¨M F} bo ?° ;B€Q +O ;B€Q T?€B +Sm i?

:B€Q T?€B +Sm i? M¨v pW tm’i ?B M Î T?Q ç¬M; #€M çªQ S?B " - M?[M; pä bo
F?¬M; #B i H¨ M?”M #B i çQÊ+ bU mv ?B T +O ;B€Q T?€B M¨v pÈB i?®M; i`` +O
H”T iS+ T?€B #BM? p•v [m M? ;B€Q T?€B +Sm i? - v m +–m ;B€Q ?°B M¨v +?d çQ
+O HoM? +?O pä bo- +kM; +?QM? H¨ ;B€Q ?°B +Sm i? M¨v T?ªB M;mv M i`mM; i
H–M M¨v F} bo #¢+? M;•M F?B M +?Q M;QÌB çÌB ?B m çQÊ+ M?[M; F} bo +¦ i? / /
M;QÌB i?b H¢B +¨M; / /¨M; [m€ ,M +ÆK m®M; MQÈ+X

L?[M; #° ç°B iBM? M?m pä bo ç` T?QÆM; #` K°i H–M tmM; T?QM; +O F} bo #¢+?
+? i ç€M? i`ª H¢B ;B®M; M?Q i` M?Ä #` F} bo #¢+? M;•M #„ip ;B€Q ?°BX

E?¬M; #B i M?[M; pä bo M¨v Î ;B€Q ?°B #` +QÐM; #S+ i? M¨Q- b m F?B çB ` H¢
;B€Q ?°B i®i M?’i- K M; ç M ?v p¼M; +?Q M;QÌB F?€+ Î i`QM; i?ÌB HQ¢M K K M;
+kM; ;B M?”T p¨Q ;B€Q ?°B +Sm i? - i`Î i?¨M? iQM ç² iB m iKvX

L m HoM? +?O ç¢B M?•M ç m M¦B M?Q p”v ?ÆM M[+kM; i?’v çQÊ+ HoM? +?O M
?Q†+X >ÆM M[HoM? +?O ç€M? F?¬M; H¢B F} bo #¢+? M;•M +?Q M Mi–M; HÈT
M?”M [mv M mv +O ;B€Q ?°B +Sm i? X

o T?–M /•M +?9M; i`QM; H½M? ç` \

L?[M; M;QÌB / /¨M; #` K ?Q†+ M?’i M¨v +,M #ªM F?¬M; +–M T?ªB M;?2 w FB MX

J¨ ;B€Q ?°B +Sm i? i?m çQÊ+ iQM ç² H¨ HoM? +?O- iU M?B M i`Î i?¨M? H½M? ç¢
ç¦X

hmv M?B M ;B€Q ?°B +Sm i? M¨v #B m ?B M ` tY bU +U+ F€ i?U+ i X E?¬M; T?ª
+–m- ;B€Q ?°B +Sm i? +,M #ªM F?¬M; ç wX L?QM; #¼M ?¼ H¢B #Ä p i¨B M;mv
iQM ç² +mM; T?KM;- çQÆM; M?B M +?d +¦ i? bY /KM; i` M M;QÌB iQM ç²X

J¨ ç®B pÈB iQM ç² +O KbM?- ;B€Q ?°B +Sm i? ç9M; H¨ +¦ +–m i?b çQÊ+- ?ÆM M
2K ` - +ÁM +¦ i? i`Ê ;B9T iQM ç² ibK FB K +¬M; pB +X h?”K +?Q +ÁM +¦ i? ;B9T i
p` pä boX

*?B m M¨v pW çQ ` F?B M +?Q p¬ b® M;QÌB +¦ tm ?QÈM; Q+? HÊB i`Î i?¨M? iQM

æ†+ #B i F?B K°i i?¬M t¦K F?¬M; +¦ iQM ç² ç²M; /¢M; i?dM? +–m F} bo #¢+? M;•M
i? H”T iS+ T?€B ` K°i ç°B F} bo #¢+? M;•MX

J°i i?¬M t¦K i?b #` €+ K /¼ F?¬M; +ÁM M;QÌB M¨Q- K¨ K°i # M F?€+ i?b €+ K M?
.•M +?9M; +¦ i? iB T iK+ bBM? b®M; Î MÆB +O i´ iB M- iB T iK+ +m°+ b®M; #bM

aU ç®B tY +? M? H +? K°i i`ÌB K°i pU+ M?Q p”v F?B M +?Q M?[M; i?¬M t¦K- i?¨M
HoM? +?O- +QB i?QÌM; ;B€Q ?°B +Sm i? H”T iS+ #„i ç–m tm’i ?B M iQM ç²X

æ M i”M H9+ M¨v- imv `^M; HoM? +?O F?¬M; +¦ v m +–m i’i +ª /•M +?9M; ç m T?ªB
M?QM; ;B€Q ?°B +Sm i? /U p¨Q i?O çQ¢M +O KbM? F?B M b® HQÊM; iQM ç² ;B

J¨ HQ¢B ?¨M? pB F?¬M; /U p¨Q HU+ HQÊM; ?¨M? +?QM? +O HoM? +?O M¨v F?B
+?O #` ;B€Q ?°B +Sm i? K ?Q†+ H”T iS+ i`mv M ` X

o¨Q H9+ ;B€Q ?°B +Sm i? ç½ i?¨M? iQM M;QÐM; i`QM; H½M? ç` - #„i ç–m KÎ `°M;
[m M?X h`mM; #°- h•v #°- L K #°- "„+ #° #€M çªQ S?B " +kM; #„i ç–m tm’i ?B M
M;¨M F} bo ?° ;B€QX

"®M i¬M ;B€Q M¨v- ;B€Q Hw +MM; F i +’m i´ +?S+ i?”i ;B®M; pÈB ;B€Q ?°B +Sm i
i?W M?”M i¬M ;B€Q +O KbM?- +QB i¬M ;B€Q F?€+ H¨ i¨ ;B€Q i?b HB M #B i #¼M
;B€Q M¨v i¬M +?d ç m H¨ b€M; H”T i?ÌB ç¢B KÈB- +Sm p½M i”M i? X >ÆM M[i M
H„K- pb / /¨M; T?•M +?B i’i +ª K¼B M;QÌB /U p¨Q F?m pU+ ç T?•M #B i #¼M ?¼

hmv M?B M ç®B pÈB /•M +?9M; ;B B +’T i?’T F?¬M; `ä `¨M; H„K æ¬M; h•v L K "„+
?°B i?b K¨m b„+ +O çQ¨M F} bo H¢B çQÊ+ /MM; ç #¼M ?¼ T?•M #B i i?•M T?”M c

oQ /K M?Q M?bM i?’v çQ¨M F} bo #¢+? M;•M +?QM? H¨ æ¬M; i¬M;- h`mM; i¬M; H
h¬M; H¨ çQ¨M F} bo K¨m H K- h•v i¬M; H¨ çQ¨M F} bo K¨m çÄ i?šKX *m®B +MM;- L
ç2M i?šKX

L,K i¬M ;B€Q +?®M; H¢B €+ K M¨v mv / M? i®i M?’i +?QM? H¨ çQ¨M F} bo #¢+? M
M?•M F?¬M; +¦ ;b F?€+X J°i H¨ çQ¨M F} bo tm’i ?B M +?®M; H¢B €+ K bÈK M?’iX
i`„M; / /¨M; H¨K M;QÌB i +¦ ’M iQÊM; i®iX

J¨ FûK +ÄB M?’i T?ªB F ç M çQ¨M F} bo ç2M i?šK +O L K i¬M;X E?¬M; M¦B K¨m
K¨m €+ K - ?ÆM M[M;QÌB Î L K #° ç®B pÈB i¬M ;B€Q F?¬M; +?9i ?SM; i?9- K¨ H
K)X æ¦ +?QM? H¨ G¬B ;B X

G9+ M¨v pMM; ` M? ;BÈB G¬B ;B - ?ÆM KQÌB i M F} bo ;B€T ç2M +QÐB i` M M;U
bo L K i¬M; /WM; Î # M çQÌM;X

L?[M; F} bo ç2M i?šK M¨v #° K†i iQÆB +QÌB ?B M H¨M? b€M; bO - bQ pÈB ;B€Q b
bU H¨ F?¬M; T?M ?ÊTX

*?d i?’v +Y i?¬M +¦ ?ÆM KQÌB i`€M; ?€M ç M; /MM; i`9+ i?QÆM; tB M ? B €+ K F
+¦ KQÌB K’v M¬M; T?m F?¬M; M;WM; F?m•M p€+ ;¶ p¨ ç–m ?Ä +?’i ç®M; /QÈB i`
[m M? ç–v i?¬M /•M ç M t2K M€Q M?B iX

h`€M; çBM? +–K i`9+ i?QÆM; p K†i KdK +QÌB ?QÈM; ` #®M T?Q pšv i v- p ç„+
çQÊ+ K°i +QM HÊM `WM; HÈMX J¨ M;QÌB t2K #®M T?Q ç m i`–K i`² F?2M M;ÊB p
#` tB M i` M i`9+ i?QÆM;X

h M ;B€Q bo FB #B M b„+- #ÎB pb ?„M M;?2 çQÊ+ +¦ i?¬M /•M ç„+ w F m H M,

@ æ€K €+ K M¨v i?”i bU F?¬M; #B i b®M; +? i- +?ŠM; H) F?¬M; #B i G¬B ;B +?9
L,K tQ ç½ iWM; i?B m ?Ov K’v p¢M €+ K - +QM /•M G¬B ;B +?9M; i H¨K b Q +Á
*?¢v iÈB MÆB +?9M; i Km®M /¼ B ?ª\ æ +?9M; i i?B m +? i +?9M;5

J°i M;QÌB /€M; M?Q i`QÎM; i?¬M F?Q€i i v +?†M H¢B- #®M M;QÌB F?B M; K°i +€B

*?d i?’v M?[M; M;QÌB F?B M; FûQ HÈM M¨v i?QªB K€B +„i ç–m €+ K ç M; ;B½v /
p•v t2K H”T iS+ pMM; H M ?Q M ?¬X

a m ç¦ #¼M ?¼ ç®i HY - i?¬M /•M +?ÆB çM tmM; [m M? ç€K HY +ªK ;B€+ ;B®M;
+?9+ KWM; M;¨v H HÈM p”vX

h M ;B€Q bo FB b„+ K†i t M? Kûi ;BK+ ;BU tQ v M;QÌB [m v ç–m #QÈ+ çBX æ€K
K†i iQÆB +QÌB `¢M; M;ÌB ;BK+ M;U [m v ç–m çm´B i?2QX :B€Q bo FB M?bM ç€K
M?Q p”v- F?¬M; F?ÄB M?Qm K¨v [m€i,

@ L;?B K i9+ K°i +?9i5 >B M i¢B +ÁM +QÌB +?Q [m, t2K ¨5

:–M M?Q #¼M ?¼ MûK ? i i²M F?Q p¨Q F?m /•M +Q- b m ç¦ +–m HY ç®i +?€v +MM;
L;¼M HY –K –K H”T iS+ #®+ H M # M i`QM;X

Zm•M ç°B HB m +? i p•v [m M? F?m /•M +Q F?B M?bM i?’v M;¼M HY HÈM #®+ H
?Q M ?¬X >ÆM M[#¼M ?¼ M? /kM; ?ûi HÈM ç˜v €+ K H¨M / +?€v tûK p¨Q i`QM
+?€v #m°+ €+ K F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB #B M HY X

æ€M; iB + bU +® ;„M; +O #¼M #BM? HQM? +kM; M?Q F?¬M; #ÎB pb ç€K €+ K M
M?ªv i•vX h`W F?B K°i b® Qi €+ K i` M M;QÌB /QM? ç–v /–m KÈB +¦ i? #` M;¼M
+?”K `½B M;½ tm®M;X J¨ +¨M; M?B m €+ K +?Q /M Î i`QM; #B M HY +kM; M?Q F
#BM? bo M?Q i?QÌM;X

Zm M +?d ?mv ?mM; ?,M; M„K +?†i i vX L m HY HÈM M?Q p”v F?¬M; i? ;BªB [mv
bU +?d +¦ i? +?¢v p i?¨M? h? M? L;mv i- KQÊM iQÌM; i?¨M? ç®B T?¦ ç€K €+ K M

hBM iS+ K¼B MÆB i`mv M H¢B F?B M HQ H„M; bo [m M i?¨M? bU i?”iX L?QM; ?B
/•M # M +ªM; +ÁM +?Q `9i HmB çQÊ+ iQ¨M #°X h?¨M? h? M? L;mv i +kM; F?¬M;
i? i?O p[M; Î ç•vX

J¨v M; v F?B [m•M ç°B ç¦M; Î +ªM; +?m˜M #` ?v bBM? K°i MY b® M;QÌB +kM; T?
M;Q¨B # M +ªM; tm’i ?B M ?ÆB KQÌB +?B M i?mv M iQ HÈMX J¨ [m•M ç°B ç¦M; Î
#€Q- >ªB [m•M ç M i`Ê ;B9TX

æÊi i’M +¬M; i?S M?’i +O >ªB [m•M +?QM? H¨ [mª +–m HY i˜K /–m ç–v i`ÌB- i`U
F?m /•M +Q- F?B M +?Q M;¼M HY ç½ bÈK + Q KQÌB K’v Kûi H¢B +¨M; +?€v K¢M?

L;QÌB +O >ªB [m•M p¨ M;QÌB +O [m•M ç°B ç m ?Q M ?¬- +?d H¨ #BM? HQM? Î T
`’i #’i ç„+ /oX "ÎB pb €+ K iQ¨M #° Î T?Q i`QÈ+- K°i HQ¢i +–m HY M¨v +O >ªB
#’i F€ i?QÆM; i´M M¨Q +?Q €+ K X

@ J M? H M?X S?Q i`QÈ+ #B M i`”M i?¨M? ?bM? +?[l- #’i +S ;B€ M¨Q ç m ?’T /šM
H M? >ªB [m•M +MM; t2 +¬M; i?¨M? [m•M i M?„K i?ŠM; p¨Q ç€v i`”M ?bM? +?[l- +
a m F?B i ` H M? H”T iS+ #„M iQ¨M #° ç¢M /–m ?Ä ` X

*?d ?mv [m•M ç¦M; Î ç v #° K†i /[iÊM- +„M `,M; [m€iX

GQM? HB M H¢+ i?2Q [m€M iQM? +?m˜M #` M?”M H M? `ÌB çB ç°i M?B M T?ªM S
+?d ?mvX L?QM; F?B M?bM i?’v F?¦2 KB M; h`QÎM; [m M +¦ p i K€m- p K†i i?®M
HQM? HB M H¢+ i?Î /¨B- i•K ibM? i`–K i`¼M; çB i`mv M H M?X

Zm•M ç°B ç¦M; Î ç•v M?”M çQÊ+ H M? F?¬M; +?9i +?–M +?Ì H”T iS+ +?”K `½B Hm
l- +kM; ?’T /šM ç€K €+ K iW i`QM; #B M HY ` iÈB ç€v +?[lX GQM? K€v #„M ç½
+?dM? ?QÈM; +O K€v #„M ç€X

J¨ >ªB [m•M +kM; M?”M çQÊ+ K M? H M? +,M #ªM F?¬M; ç w bo [m M HK+ [m•M H¢
pK- M;QÊ+ H¢B çSM; M;?B K i?B H ?¬ iQ HoM? K M?X

*?B M ç’m pW `²B ç½ #B i `ä- €+ K +?d +¦ i`U+ iB T i`9M; ç¢M H M M;QÌB KÈB
+¢M? +,M #ªM F?¬M; i? ;BªB [mv i #¼M +?9M;X

L m Km®M ;BªB [mv i €+ K H¨M / +?€v tûK b® HQÊM; iÈB K’v M;¨M M¨v- +?d +¦ /
K°i +?¶X L?Q p”v ç¢M /–m ?Ä +O >ªB [m•M pÈB [m•M ç¦M; Î +ªM; KÈB +?QM? t€+
*kM; +?d +¦ p”v KÈB +¦ M?B m +Æ ?°B ;BªB [mv i #¼M +?9M;X

hmv `^M; M?Q p”v F?ŠM; ç`M? +¦ i? ;BªB [mv i `’i M?B m €+ K - M?QM; #BM? H
F?¬M; i? b®M; b¦i i`QM; ibM? ?m®M; M?Q p”vX

kN9X *?QÆM; kN9, .B i a¢+? G¬B :B UTRV

L?bM [m•M ç¦M; Î ç•v F?¬M; +?9i /Q /U T?K+ iMM; K M? H M? i?O i`QÎM;- iBM iQÎ
;b tªv ` X "¼M ?¼ +kM; ç½ [mv i ç`M?- ç®B K†i pÈB M?[M; ç²M; +?Q- M? 2K M?Q

+¦ i? /MM; i'M +¬M; K¢M? K) M?'i ç #B m ç¢i w FQM? i`¼M; +O KbM?X

E?B €+ K #` #¼M #BM? HQM? /MM; ? i bS+ HU+ p¨ ?v bBM? `'i M?B m `®i +m°+ i
[m M +?d ?mv +?Ì çÊB ç½ H•m- F?¬M; +?9i /Q /U- i`U+ iB T pmM; i v ?¢ H M?,

@ "„M5

GQM? HB M H¢+ çSM; b m ?„M ;BÆ H€ +Ì H M T?'i /[/°BX

h?2Q H€ +Ì H v ç°M;- i` M #–m i`ÌB tm'i ?B M ? B H¨M KQ b Q #,M; /¨v ç†+X J°i ç
Î +ªM;- K°i ç€K ç M iW # M +ªM;X J¨ KK+ iB m KQ b Q #,M; M¨v +?QM? H¨ MÆB
+ªM; ç€v i`"M ?bM? +?[lX

æ–m iB M H¨ K°i HQ¢i iB M; p M; óH€+? +€+?ô i?MM; /–m pÐ p M; H M- b m ç¦ iB
i?B i +MM; pÈB KMB F?ûi t¬M; i?ŠM; i`ÌB + QX

Zm M +?d ?mv H•K i?ÌB çªK M?B K p K†i M;QM; i`¼M; M?bM M;¼M HY ?WM; ?U+
#B M HY H Q ` ;–M ? B M;¨M M;QÌB H¨M / +?€v tûK- [m M +?d ?mv M¨v T?mM K
H M?,

@ L? M?5 hQ¨M [m•M HmB H¢B i?¨M? h? M? L;mv i5

Zm•M ç¦M; Î ç•v +kM; T?€i ?B M KbM? ?v bBM? M?B m M?Q p"v F?¬M; M;Ì F?¬M;
ç€K €+ K M¨v- i`QM; HÁM; F?¬M; FbK M´B iQ€i ` +ªK ;B€+ m QªBX

L; v b m ç¦ K M? H M? `9i [m•M çQÊ+ i`mv M ` - +€+ bo [m M ç H¢B K°i #° T?"M i
iS+ HMB p i?¨M? h? M? L;mv iX >ÆM M[/MM; +€+? i?S+ pW HmB pW ç®i +?€v

E?B ç¢B [m•M iB M p¨Q i?¨M? h? M? L;mv i- M?[M; #BM? HQM? iY i?O Î +ªM; h?
æ€K HQM? €+ K +?€v tûK Î i`QM; #B M HY +ªM; h? M? L;mv i t¬M; T?€ HmM; im
#Ä +ªM; h? M? L;mv iX

h?¨M? h? M? L;mv iX *€+ M?•M p"i +'T + Q # M i`QM; i?¨M? ç½ #B M çQÊ+ €+ K t
L;mv i- M; v iW ç–m +,M #ªM F?¬M; B +?9 wX Í +?¶ G¬B ;B M¨v tY Hw €+ K `'i +
M¨v T?ÄM; +?WM; M;?B K i`¼M; H„K i?b KÈB +¦ i`9 [m•M tm'i ç°M;X æ¢B ç b® H
;BªB [mv i €+ K X

GB m h? M? .QÆM; i¢K i?ÌB i`Î i?¨M? HB M H¢+ +?d ?mv Î MÆB M¨vX >„M i?'v ;B
p"v M?QM; +kM; F?¬M; i? M¦B ;bX

.M b Q G¬B ;B ;†T çQÊ+ bU FB M €+ K M?B m ?ÆM bQ pÈB >ªB [m•M +O ?„M- M
iÈB T?B M ?„M M?B m HÌBX

L?QM; *mM; h€ æ¬M- GB m h? M? .QÆM; pW KÈB M¦B +?mv M T?B K çQÊ+ p¨B
F?B M +?Q #¼M ?¼ T?mM +ª MQÈ+ ç M; m®M; ` X *mM; h€ æ¬M; F?¬M; ç w p i #
/UM; H M FBM? M;¢+ M¦B,

@ *€B ;b5 "®M M;¨M €+ K / /¨v tm'i ?B M Î +ªM; h? M? L;mv i\

G¬B ;B imv `^M; i?U+ ?B m #B i +'T #"+ €+ K M?QM; +kM; T?ªB ç€M? KÈB #B i
HB m ;?B H¢B- HQ¢B €+ K / /¨v F?¬M; bÊ ç Q i?QÆM;- MQÈ+ HY M¨v H¨ F?¦ ç®
F?¬M; T?ªB H¨ `'i F?¦ tY Hw- K¨ H¨ b® HQÊM; #¼M +?9M; [m€ M?B mX "ÎB pb iQ
+?d H¨ #BM? HQM? +Æ bÎ [m•M €+ K K¨ i?¬BX

>B M i¢B F?¬M; M;Ì +¦ #®M M;¨M €+ K / /¨v tm'i ?B M Î +ªM; h? M? L;mv i- iQÆ
ç°B [m•M €+ K t•K H'MX *mM; h€ æ¬M p K†i M;QM; i`¼M; H"T iS+ ?¢ H M?,

@ G"T iS+ i`mv M H M? iQ¨M i?¨M? iB M p¨Q K°i #"+ +?m~M #` +?B M ç'm- T?€B
i` B i`€M; iQ¨M i?¨M?- i?m i?"T /–m ?Ä - ç€ iªM; iQ¨M i?¨M?X EB K i` H¢B /KM; -

*mM; h€ æ¬M M?bM i?m°+ ?¢ M?"M H M? `ÌB çB- M¦B pÈB GB m h? M? .QÆM;,

@ GB m ç¢B M?•MX >B M i¢B +–M bU i`Ê ;B9T +O >ªB [m•MX

@ E?¬M; M M F?€+? F?QX Jm®M +?9M; i H¨K i? M¨Q- tBM +S M¦BX

GB m h? M? .QÆM; M¦BX >B M i¢B €+ K t•K H'M H½M? ç` - +?d +–M H¨ HQ¨B M;
F?¬M; M¦B K¼B M;QÌB pšM M^K i`QM; K°i ? i?®M;X

@ > v H„K5 sBM ç¢B M?•M T?€B i¨m +?BûM ç M +ªM; h? M? L;mv i i`Ê ;B9T [m•M
i?"i +?d +–M +€+ p` #„M +–m HY H¨ +¦ i? i`Ê ;B9T i`9 [m•M `'i M?B m- +kM; F?-
+?B MX

*mM; h€ æ¬M M¦BX

@ >ªB [m•M +?9M; i¬B +kM; F?¬M; iU T?K M?Q p"vX L m +–M i?B i- >ªB [m•M iU M

GB m h? M? .QÆM; +QÌB F?Q€i i vX

*mM; h€ æ¬M HB + K„i M?bM GB m h? M? .QÆM; K°i +€B- ;"i ;"i ç–m,

@ o"v tBM +ªK ÆM i`QÈ+X

L¦B ç M ç•v- *mM; h€ æ¬M M;WM; K°i +?9i KÈB M¦B iB T,

@ L;Q¨B ` tBM ç¢B M?•M T?€B i?mv M p"M +?mv M >ªB [m•M ç M M2Q ç"m Î K°i
+€+? +ªM; h? M? L;mv i KQÌB /†KX

@ ±\ LÆB ç¦ H¨

GB m h? M? .QÆM; M?Qm K¨v ?ÄBX

@ LÆB ç¦ +¦ çQÌM; M;–K i?¬M; pÈB i?¨M? h? M? L;mv iX L m +¦ +?mv M F?€+ i?Q
ç m +¦ i? / /¨M; `9i HmB ` F?ÄB i?¨M? h? M? L;mv iX

*mM; h€ æ¬M M¦B ç M ç•v- T?€i ?B M GB m h? M? .QÆM; M?Qm K¨v- F?¬M; F?ÄB

@ æWM; [m€ ç i•KX *?d +–M +¦ K°i +?9i +Æ ?°B- i +kM; b) F?¬M; ?¢ H M? bY /KM
/U T?ÁM; p¢M M?'i K¨ i?¬BX

@ .U T?ÁM; p¢M M?'i\ E?¬M; +?d H¨ #®M M;¨M €+ K b Q\ Zm•M ç¦M; Î +ªM; h? M
M;QÌBX >ÆM M[+¦ >ªB [m•M +O i i`Ê ;B9T +?ŠM; H) F?¬M; i? iB m /B i #®M M

GB m h? M? .QÆM; `'i F€ [m€B ?ÄBX

s2K #° /€M; *mM; h€ æ¬M- ;B®M; M?Q #®M M;¨M €+ K FB +?ŠM; M?[M; b) iB m
K¨ H¢B +ÁM +¦ i? iB m /B i +ª i?¨M? h? M? L;mv i- +?Q M M ç½ bÈK +?m˜M #` i®

hmv M?B M +¦ +–M i?B i T?ªB H¨K p"v F?¬M;\ *?d H¨ #®M M;¨M €+ K K¨ i?¬BX h`
?Ov ?ÆM i`,K p¢M €+ K - F?B M¨Q i?b M?€i ; M ç M M; v +ª #®M M;¨M €+ K +kM;

*mM; h€ æ¬M #m²M `–m H„+ ç–m,

@ æ¦ H¨ #®M M;¨M €+ K / /¨vX L m H¨ #®M M;¨M €+ K #bM? i?QÌM;- iBM iS+ +,M
i`QÈ+ iB MX *?Ì +?9M; i #B i ç M- +Q /•M # M +ªM; ç½ ç®i €+ K i?¨M? i`QX L;m

@ •+ K / /¨v\ •+ K +ÁM +¦ +'T #"+\

GB m h? M? .QÆM; +¦ +?9i FBM? M;¢+X hmv ``^M; €+ K tm'i ?B M F?B M GB m h
?¼+ ;BÄB #B i M?B m #B i ``^M; i?ÌB ç¢B i?–M i?Q¢B b„T i€B ?B MX L?QM; #ÎB pl
ç•v +?QM? H¨ M?[M; i¬M; ;B€Q pb i?¨M? H"T [m®+ ;B i¬M; ;B€Q K¨ ;BÎ i`Á- +?Q
ç M ç€K €+ K +m®B +MM; +kM; #` +?O M?•M +O #¼M +?9M; ?Ov /B iX

>ÆM M[GB m h? M? .QÆM; i?QÌM; Î i` M #B M- +,M #ªM F?¬M; ;†T €+ K +?Q M
+ÁM F?¬M; #^M; K°i çS i` G¬B ;B X

@ *?QM? H¨ ç€K €+ K F?¬M; bÊ ç Q i?QÆM;- F?¬M; bÊ MQÈ+ HY - ç'i +?¬MX L r
i?ÌB ;B M- M;¨B +¦ `ªM? i?b çB ç¼+ [mv M b€+? M¨vX æ•v +?QM? H¨ b€+? ;?B H¢B
€+ K /Q çB M ?¢ E? M; hQ bY b M; H¢BX æ•v +?QM? H¨ b€+? K¨ Î G¬B ;B +?9M
K°i [mv M K M; i?2QX

*mM; h€ æ¬M M¦B tQM; HB M H'v iW i`QM; HÁM; ` K°i [mv M b€+? KÄM; K M? çQ

GB m h? M? .QÆM; FBM? M;¢+ F?¬M; M;Ì ç®B T?QÆM; H¢B K M; i?2Q HQ¢B b€+
iB T M?"M `²B M¦B,

@ L m €+ K M¨v +U+ F€ F?¦ ç®B T?¦- M?Q p"v H¨K ` çQÌM; HmB /U T?ÁM; i?"i `
H M? +?Q i?mv M p"M +?mv M >ªB [m•M +?Ì Î # M +ªM; M?Ä FB X hmv M?B M +€+

@ *€+? +ªM; h? M? L;mv i M,K ?ªB Hw p ?QÈM; ç¬M; +¦ K°i çªQ M?Ä- i?m°+ p
iQ+?- ?Q¨M +ªM? +kM; F?¬M; i²B- M?QM; +?d pb +€+? +ªM; h? M? L;mv i ;–M [m
i¢Q i?¨M? # M +ªM; #m¬M #€M +?Q M MÎ i` M ç¦ +?9M; i +?d i¢Q i?¨M? K°i i` M;
æO +?Q K'v p¢M M;QÌB ç†i +?•MX

*mM; h€ æ¬M H"T iS+ M¦B F?B M;?2 çQÊ+ GB m h? M? .QÆM; ç²M; wX

GB m h? M? .QÆM; M;?2 p"v +?d #B i ç®B T?QÆM; bÈK ç½ H¨K +?m˜M #` i®i- `9i
+kM; F?¬M; H M iB M;- KÎ [mv M b€+? FB ` ç¼+X

J¼B +?mv M #¨M tQM; `²B- *mM; h€ æ¬M +kM; F?¬M; H¨K T?B M GB m h? M? .Q
ç½B M;QÌB +O >ªB [m•M- b m ç¦ HB M /šM M;QÌB #„i ç–m +?m˜M #` +¬M; pB + i?

GB m h? M? .QÆM; +?d H"i p¨B iÌ b„+ K†i +kM; ç½ +U+ F€ F?¦ +QBX >„M i?"K +?Q
hQ i`U+ iB T b Q +?ûT H¢B M°B /mM; i?–M i?Q¢B tQ p¨Q ç•vX h? ;BÈB i?"i bU +¦
T?ªB H¨ #` i¬M ;B€Q +?Q m®M; i?m®+ F?¬M; #B i ç m çÈM- +?d #B i çB M +m²M;
i? M¨Q H¢B +¦ +?mv M M m #` K°i HQ¢B €+ K M¨Q ç¦ +„M T?ªB b) #B M i?¨M? +Q

>ÆM M[ç•v +ÁM +?d H¨ K°i HQ¢B €+ K i`QM; ç¦ K¨ i?¬BX h?"K +?Q +¦ HQ¢B €+
M?ªv H M iQÌM; i?¨M?- iQ¨M i?•M ç Q i?QÆM; F?¬M; p¨Q- ç°M; i€+ M? M? M? M H
#"+- +?S+ M;?B T +?OM; HQ¢B T?•M #® `°M; HÈM- T?S+ i¢T M?Q p"vX J¨ i`QM;
i?QÌM; F?¬M; i? ;B9T çQÊ+ ;b i`QM; pB + iB m /B i €+ K X

•+ K M¨v pšM H¨ €+ K i`QM; 'M iQÊM; +O KbM? ? v b Q\ *?ŠM; H) HQ¢B €+ K F
b€+? ;B i°+ KbM? ;?B H¢B +?d H¨ HQ¢B i?'T M?'i i`QM; i v +€+ i¬M ;B€Q i¨ €+ ?

L;?o ç M +?mv M i?–M i?Q¢B +?d +¦ i`QM; i`mv M i?mv i +¦ i? tm'i ?B M- GB m h
+kM; F?B M +?Q #¼M M;QÌB ?–m H'v K'v #ªM +?Q i?m°+ ?¢ t2KX hmv M?B M ç€K
iÌ b m ç¦ ç m HÆ ç M? +QÌB ? ?

@ E? M; hQ ç¢B M?•M ;?B H¢B ;B®M; M?Q H¨ €+ K M?Q p"v i?"i bU i²M i¢BX h t2
iB m i?mv i i`mv M F€ +kM; +¦ i? FB K iB MX

@ *•K KB M;5 L?bM t2K [mv M +O i çBX

GB m h? M? .QÆM; ç2K [mv M b€+? i` M i v ?„M ;B Q +?Q i?m°+ ?¢X h?m°+ ?¢ K
+¢M? K'v HQ¢B €+ K K'v i` M; ç–m ç m ç½ pB i +?[óæ½ +?SM; KBM? H¨ i?"iôX
GB m h? M? .QÆM; +MM; pÈB #ªM i`QM; i v #¼M ?¼- F?€+ M? m /mv M?'i +?QM?

*€+ bo [m M ç m #B i [mv M b€+? M¨v +?QM? H¨ [mv M K¨ *mM; h€ æ¬M K M; i?2
F?¬M; T?ªB H¨ pB i ` ç +?ÆBX L¦B +€+? F?€+ M?[M; HQ¢B €+ K F?B M M;QÌB
M?B M H¨ +¦ i?"i\

L?bM i?m°+ ?¢ p MY iBM MY M;Ì- GB m h? M? .QÆM; H„+ ç–m M¦B,

@ *?•M iQÈM; bU i?"i i? M¨Q- +?Ì #®M M;¨M €+ K / /¨v FB i'M +¬M; i?¨M? h? M
#B i iS+ F?„+X

GÌB M¨v pW M¦B ` - ç€K bo [m M p®M Km®M H M iB M; i` M? +½B H"T iS+ M;"K K
+kM; #„i ç–m T?•M +¬M; M?B K pK +?Q ç€K bo [m M- KB M +?Q H9+ i?"i bU `9i Hı

J M? H M? +O *mM; h€ æ¬M ;B i°+ + Q i–M; H¨K +?Q +ª i?¨M? h? M? L;mv i M€Q
ç½ #B i `ä KK+ iB m H¨ #®M M;¨M €+ K Î +ªM; h? M? L;mv iX hmv ``^M; #¼M ?¼ ç
+?m˜M #` +?B M ç'm M?QM; ç m +ªK i?'v çQÊ+ +¦ p [m€ [m M i`¼M; ?¦ p'M ç X

i€M HQ¢M +?¢v iÈB F?B M +?Q /•M i`QM; i?¨M? H¢B w i?S+ çQÊ+ ibM? ?m®M; F
pB + i`QM; i v +kM; F?¬M; FbK çQÊ+ ;'T ;€T ?ÆMX

L; v F?B K¼B M;QÌB +?Ì çÊB ç€T €M- #° ç°B # M +ªM; +ÁM b¦i H¢B ç½ HmB p i?¨

oW M?bM i?'v i` M; T?K+ ç€K #BM? bo p¨Q i?¨M?- i'i +ª K¼B M;QÌB M?Q M;WM; i
Î +ªM; ç m #° /¢M; K i KÄB- i?®M; F?´ #'i ç„+ /o- iB m iKvX *?d H¨ M?bM i` M M;Q
F?¬M; +¦ #'i F€ i´M i?QÆM; ;b- H¨K b Q #° /¢M; #¼M ?¼ H¢B M?Q p"v\

J¨ #BM? HQM? +Y i?¨M? T?€i ?B M ç¢B [m•M pW p¨Q i?¨M? K°i çQ¢M ç½ ? i- #¼
#BM? HQM? p¨Q i?¨M? +m®B +MM; ?ÄB t2K #° ç°B T?Q b m Î ç•mX

hmv `^M; F?¬M; çQÊ+ ç M ç€T €M i`U+ iB T M?QM; H¢B +kM; F?B M +?Q ç€K HQM
h M #BM? HQM? +m®B +MM; p¨Q i?¨M? +¦ p i`–K i`¼M; M¦B,

@ *¦ i? ç¦M; +Y i?¨M? `²BX S?Q b m F?¬M; +ÁM +¦ #BM? HQM? ç M M[X

@ E?¬M; +ÁM M[\

L;?2 M?Q i? - H¢B M?bM /€M; p ç€K HQM? ç¦M; [m•M Î +ªM; `9i p ç•v- HQM? +Y
iS+ Hm®M; +m®M; ç¦M; +Y i?¨M?X a m ç¦ ?„M HB M i`€M? b M; K°i # M v M H†M

Zm•M ç¦M; Î +ªM; Qi M?'i +¦ # p¢M M;QÌB- K¨ ?B M i¢B i`Î H¢B i?¨M? F?¬M; çQÊ
M¦B [m•M # M +ªM; #` €+ K iB m /B i ?ÆM K°i p¢M\

*?ŠM; H) €+ K + Q +'T ç½ tm'i ?B M\

kN8X *?QÆM; kN8, .B i a¢+? G¬B :B UTkV

*?„+ H¨ M?Q p"v- #^M; F?¬M; i?b [m•M # M +ªM; H¨K b Q +¦ #° /¢M; M?Q i? M¨vX
çB MÆB ç¦M; [m•M +O #¼M ?¼ K¨ p i`QM; i?¨M?5

GÌB #¨M Hm"M +O HQM? +QB +Y i?¨M? `'i M? M? i`mv M ` M;Q¨B- ?ÆM M[#° /
B +kM; M?bM i?'v çQÊ+X J¼B M;QÌB i`QM; i?¨M? H"T iS+ i`Î M M F?¬M; v M ´MX

L; v F?B K¼B M;QÌB #"M `°M ;B +® iQÌM; i?¨M?- F?m•M p€+ p"i iQ i`QM; F?¬M;
HY HÈM #MM; H M iW +?•M i`ÌB t t X o #BM? i` M i?¨M? H"T iS+ çB M +m²M; ?û

@ hQ¨M #° # M +ªM; ç½ +?€v5

æB m M¨v /šM iÈB i'i +ª K¼B M;QÌB ç m /WM; +?•M M?bM p T?Q # M +ªM; #®+ I
pÈB €M? HY MÆB +?•M i`ÌBX h'i +ª K¼B M;QÌB ç m i`–K K†+X

LÆB + Q M?'i i`QM; i?¨M? H¨ h?B M h?O *€+ H¢B +¨M; / /¨M; M?bM i?'v KªM? #B
G¬B ;B ç m i?®M; F?´ p¶ M;U+ /"K +?•MX B +kM; #B i /QÈB M;¼M HY HÈM M
F?¬M; +ÁM b¦i H¢B #'i F€ i?S ;bX L¦B +€+? F?€+ +ªM; h? M? L;mv i T?²M pBM? M
#B M K'i- i¨B T?9 ;B çbM? KbM? ç–m iQ Î # M +ªM; +kM; K'i i?2QX

@ •+ K 5 h p¨ M;QÆB i? F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM;5

o¬ b® ;B i?–M +MM; ç€K M;QÌB çB #m¬M ç m M?bM p T?Q # M +ªM;- H `ÆB ç–

GY M¨v i?"i bU H¨ i?B m H¨K #¼M ?¼ ç m HÁM;- M; v +ª ç€K ?ªB [m•M ç€K ?ªB [
i`9 Î +ªM; +kM; H¢M? HMM;- +¦ i? M¦B H¨ M´B ;B"MX

L m [m•M ç¦M; Î +ªM; +€+ M;QÆB iB m /B i €+ K - ?Q†+ H¨ F?¬M; bY /KM; ç¢M /–m
tm'i ?B M +ªM? iQÊM; M?Q p"vX

Zm€ i`bM? #€Q +€Q F i [mª +?B M ç'm H9+ i`QÈ+ +O [m•M ç¦M; Î +ªM; +kM; i?'v
;B i?–M- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ w ç`M? ;€M? +?`m Q M S+ +?Q M;QÌB F?€+X *
+ªM; H"T iS+ FQ+? ç°M; ?¬,

@ :B M i 5 æ•v H¨ ;B M i ;•v ` X "ÎB pb H9+ +?9M; i b„T ç†i #šv ç½ +® w +€+? H
+?9M; i `9i HmB M;¼M HY ç½ b„T i„i- imv i ç®B F?¬M; +¦ F?ª M,M; F?B M +?Q iC

ao [m M [m•M ç¦M; Î +ªM; ç m i? i?®i- #B m i?` ? i i?ªv ?¨M? ç°M; +O KbM? ç +
+?€v iQ¨M #° F?¬M; T?ªB #ÎB pb #¼M ?¼ #„M +€+ i?MM; /–m K¨ T?€i ?Ä X

L;?2 M¦B M?Q i? - ç€K ;B i?–M bYM; b®i K°i ?²B- imv M?B M #¼M ?¼ `'i M? M?
Î +ªM; çQÆM; M?B M #B i `ä # M +ªM; M¨v [m M i`¼M; i? M¨Q ç®B pÈB i'i +ª +€+
ç•v- # Q ;²K +ª bo [m M ç¦M; [m•M Î +ªM;X L¦B F?¦ M;?2 K°i +?9i- [m•M ç¦M; Î +ªM
çQÊ+ `'i M?B m Q+? HÊB iW +ªM; h? M? L;mv iX *¦ i? M¦B G¬B ;B iW i` M tm®M
M¨Q M;mv M w ?Ov /B i +ªM; h? M? L;mv iX

*?Q M M H9+ [m•M ç¦M; Î +ªM; # Q p•v iB m /B i €+ K F?ŠM; ç`M? M;?o iÈB #ªQ p
pb iB m /B i €+ K K¨ ç®i +?€v K'v MÆB H¨ F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ M?QM; i? M¨Q
F?¬M; +?m˜M #` p¨M? ç B +€+? Hv HY - M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; F?
iQ¨M # M +ªM; #` HY H M ` X

æ•v F?¬M; T?ªB H¨ /Q [m•M ç¦M; Î +ªM; F?¬M; +˜M i?"MX L;QÊ+ H¢B [m•M Î ç¦ ç
M?QM; iQ¨M #° # M +ªM; pšM #` HY ç®i +?€vX *¦ F i [mª M¨v +?d +¦ i? #ÎB pb F
;BÎ i`ÁX

L m F?¬M; T?ªB #¼M ?¼- p"v +ÁM +¦ B M[\ *?ŠM; H) ç€K €+ K M¨v #B i ç®i HY

*?d +¦ [m•M ç`+? KÈB ;?2M ;?ûi G¬B ;B +¦ çQÊ+ # M +¨M; ;B¨m +¦ M?'i #€M çªQ
[m•M ç`+? F?¬M; i? +?B K çQÊ+ # M +ªM; M¨v KÈB +¦ i? ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B i # M

G9+ M¨v M; v +ª *mM; h€ æ¬M ç m M´B ;B"M,

@ h` 5 h` +?Q i H¨ B H¨K5 a m ç¦ i`U+ iB T ?¢ H M? ç¢B [m•M Î #B M ;BÈB /B i

:B i?–M çQÆM; M?B M ç m pMM; H M +?YB #"v- K¨ ç€K >ªB [m•M- [m•M ç¦M; Î +ª
i?b ç m ?ÆB +? m K¨vX

G¬B ;B M¨v F?¬M; ?´ H¨ i? HU+ `ÌB t ? i?®M;- i€+ T?QM; ç m +¦ +?9i F?mvM? ?
p¨ i?2Q çm´B +?d H¨ Q+? HÊB +O #ªM i?•M K¨ i?¬B- T?K+ ?QM; iQ¨M i? +kM; T
M?•MX hmv M?B M K¼B M;QÌB F?¬M; T?ªB H¨ [m M ? i` M /QÈB i`U+ iB T +kM; F

J¨ M; v F?B ;B i?–M G¬B ;B #Ä [m [m•M €+ K - #„i ç–m +?mv M i•K #¨M Hm"M t
?Ä ç®i +?€v # M +ªM;- *mM; h€ æ¬M ç°i M?B M p K†i +SM; çÌ- HB + K„i M?bM >
?„M M;,M K¼B M;QÌB H M iB M;- p¨Q H9+ K¼B M;QÌB K ?Q†+ M?bM ?„M- ?„M ç°i

@ >½v #€Q +€Q ibM? ?m®M; pÈB +€+ p` ç¢B M?•M5

L¦B +?mv M pÈB F?¬M; F?Q\ æ€K M;QÌB GB m h? M? .QÆM; pW KÈB +¦ +•m ?ÄB
K°i M;QÌB K†+ ç² ç2M +?2 K†i i`®M; `¶M; tm'i ?B M i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌBX

GB m h? M? .QÆM; M? M? +?¦M; HB + M?bM p K†i M;?B K i`¼M; +O ç€K ;B i?
K†i M?[M; M;QÌB M¨v ç m +¦ p ?•K K° p¨ F?BM? i?QÌM; HšM H°M- F?¬M; F?ÄB i?Í

E?¬M; M;?o iÈB *mM; h€ æ¬M M¨v H¢B H¨ i?•M iQM +O E? M; hQX J v K„M KbM?
hQX *?d H¨ i?•M iQM M¨v +kM; [m€ i?•M `²B- F?¬M; M;Ì +¦ +ª [mv M bY /KM; K"i p
K"i p +O E? M; hQ +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB M;QÌB M;Q¨B ? i?®M;X

L;QÌB K†+ ç² ç2M FB [m€ K°i +?•M- ç°M; i€+ i?"i bU `'i +mM; FQM?X >ÆM M[b
H¨K +?Q M;QÌB i F?B T bÊX L?QM; F?¬M; #B i pb b Q i'i +ª K¼B M;QÌB M?bM i?'
i?•M QÈi çšK- K² ?¬B M?Ä ;B¼i +?ªv tm®M;X >ÆM M[i?•M i? ?„M `mM `˜v M?Q
+?Q M;QÌB i pW M?bM +?d #B i H¨ ç€K M;QÌB M¨v FBM? bÊ [m€ KS+X

*mM; h€ æ¬M #ªQ K"i p i`U+ iB T #€Q +€Q iBM iS+ +?Q K¼B M;QÌBX J°i H¨ F?B M
+¦ M,M; HU+ M?"M çQÊ+ ibM? #€Q ç–m iB MX > B H¨ Km®M F?Q2 F?Q M; K°i +?
>ªB [m•MX

S?ªB #B i`^M; Î G¬B ;B - i`W #Ä ;B +?O E? M; hQ ` - +kM; +?d +¦ ;B i°+ *mM; h€
#bM? i?QÌM; F?¬M; /€K F?Q2 F?Q M; M?QM; i`QM; i?ÌB F?„+ F?˜M i`QÆM; M¨v
+?9i +kM; H¨ +?mv M F?¬M; i²BX

o T?–M T?€B K"ip M¨v çB H¨K ;b- H¨ b m F?B *mM; h€ æ¬M #B içQÊ+ €+ K tm'i
K"ip çB i?2Q /äBX *?Q M M iBM iS+ +O ?„M M? M? ?ÆM bQ pÈB M?[M; M;QÌB F

J¨ ç•v +kM; H¨ M;mv M M?•M F?B M ?„M pW M;?2 çQÊ+ +¦ #®M M;¨M €+ K / /¨v
"ÎB pb K"ip ç½ M¦B i`QÈ+ pÈB ?„M p M,M; HU+ ç€K €+ K / /¨v M¨vX

*?B M ç'm F ii?9+ *mM; h€ æ¬M +kM; F?¬M; +¦ F m K"ip i`Î p X "ÎB pb B +kM;
M¨v H¨ ?QÈM; p i?¨M? h? M? L;mv i ç¬M; ç9+ i?`M? pQÊM;- ? v H¨ iªM ` +€+ ?QA
M M K"ip pšM Hm¬M i?2Q /äB ç€K €+ K X

*?d H¨ *mM; h€ æ¬M iBM iS+ +?Q M;?2 ç½ F?B M +?Q K"ip ?B M i?•M- +kM; #`
bÊX hW i`QÈ+ ç M M v ?„M +?Q iWM; M?bM i?'v K"ip H¢B #` /¼ ç M KS+ M¨vX
æ¬M F?˜M i`QÆM; ;„i ; Q M?bM K"ip - Km®M t2K K°i +?9i `®i +m°+ ?„M #` +€B ;b

:B i?–M G¬B ;B +MM; >ªB [m•M imv `^M; F?¬M; +¦ [mv M HÊB +MM; +Æ ?°B bY
?² #B içQÊ+ K"ip H¨ HQ¢B K"ii?€K HÊB ?½B +Ð M¨QX u m +–m +Æ #ªM +O K"i
M?QM; ?B M i¢B K"ip M¨v #` /¼ ç M KS+ M?Q p"v- F?B M +?Q i•K i?–M K¼B M;C

J"ip FB Mm®i K¢M? K°i M;KK MQÈ+ KB M;- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦ i? M;?2 çQ
p M¨v KÈB i?Î K¢M? K°i ?ÆB- M¦B,

@ *€+ p` ç¢B M?•M5 *ªM; h? M? L;mv i +?€v H¨ /Q #` ç€K €+ K ç®i HY 5

GÌB M¨v pW M¦B ` - i'i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

h?2Q HÌB K"ip M¨v- i`QM; ç–m K¼B M;QÌB tm'i ?B M ?bM? ªM? b m F?B ç€K €+
Hw i'i +ª M;QÌB b®M;- b m ç¦ +–K ;"v ;¶ #` +?€v #„i ç–m +?¢v F?„T MÆB ç®i HY X

*ªM? iQÊM; M¨v pW ?B M ` - i'i +ª K¼B M;QÌB ç m `MM; KbM?X "ÎB pb #¼M ?¼ #
#B m i?` +?Q ç€K €+ K / /¨v M¨v +¦ w i?S+5

*?Q /M H¨ F?¬M; +¦ w i?S+- p"v +kM; +¦ i? H¨ #` M;QÌB F?®M; +? 5

GQ¢B ;Bª i?B i i`QÈ+ ç®B pÈB K¼B M;QÌB K¨ M¦B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ iBM iS+ i®
çQÊ+ w i?S+- M?Q p"v p b m €+ K b) i`€M? Mû M;mv ?B K- +?mv M K¬M i'M +¬M
æ•v imv i ç®B H¨ +?mv M HÈM HB M [m M ç M bU b®M; +ÁM +O HQ¨B M;QÌB5

J¨ ;Bª i?mv i i?S ? B +kM; F?¬M; i®i iQ M¨QX L¦ M¦B H M M;QÌB +¦ i? F?®M; +?
+,K i?M G¬B ;B - ç®B T?QÆM; T?€B €+ K iÈB ?Ov /B i G¬B ;B X

@ L;QÆB M¦B `ä t2K ç€K €+ K M¨v H¨K i? M¨Q ç®i HY \

GB m h? M? .QÆM; ç°i M?B M H M iB M; ?ÄBX

J"ip FB M?bM GB m h? M? .QÆM; K°i +€B- b m ç¦ i`–K iQ K°i +?9i- i?¨M? i?"i M

@ "¼M ?¼ iU ç°M; çB ibK M?[M; p"ii? M?Q +•v çm®+X L m M?[M; +•v çm®+ M¨v
+?•K HY X hB T i?2Q #¼M ?¼ ?B m çQÊ+ i`QÈ+ F?B ç®i HY T?ªB ç®i p"i / +?€v
M?[M; i?S M¨v i`QÈ+X

@ hB T i?2Q #¼M ?¼ M?Q çQÊ+ T?•M +¬M;- T?•M i€M ` tmM; [m M? ç®i HY X *?C
M? M? +?¦M; #` ç®i +?€v iQ¨M #°X

@ E?¬M; B +?d ?mv #¼M ?¼ b Q\ h`QM; #¼M ?¼ +¦ €+ K M¨Q ç†+ #B i F?¬M;\

GB m h? M? .QÆM; H¢B ?ÄBX

h M K"ip H„+ ç–m,

@ E?¬M; +¦ T?€i ?B M- F?¬M; #B i `ä +¦ ? v F?¬M;X *?d H¨ i¢B ?¢ i?2Q /äB ;„i ; C
T?€i ?B M #'i F€ çB K M¨Q ç†+ #B iX

L?[M; HÌB M¨v +O K”i p F?B M ç€K ;B i?–M +¦ +?9i i?Î T?¨QX L m F?¬M; +¦ B +
K ç¦ +kM; b) F?¬M; +?mv M K¬M M?^K p¨Q #¼M ?¼X

*mM; h€ æ¬M H¢B ?ÄB ?QÈM; çB +O €+ K - K”i p +?d i`ª HÌB K°i +•m,

@ "¼M ?¼ +?QM? ç M; /B ç°M; p T?Q i?¨M? h? M? L;mv i M¨vX

L?[M; HÌB M¨v F?B M i’i +ª K¼B M;QÌB iQ€i K² ?¬B H¢M?X

@ E€ i?”i +?9M; i pB + ;b T?ªB HQ H„M; M?Q p”vX E?¬M; T?ªB H¨ #®M M;¨M €+ K
+ÁM F?¬M; ç M ? B M;¨M i?¬B b Q\ h?¨M? h? M? L;mv i +?ŠM; M?[M; iQÌM; + Q H
i?¨M? +¦ M?B m #BM? HQM? iBM? M?m p¨ p”i iQ- b Q +?9M; i T?ªB bÊ ? B M;¨M
/QÈB iQÌM; i?¨M?- +?9M; i +?ŠM; T?ªB +¨M; / /¨M; i?m i?”T #¼M ?¼ ? v b Q\

J°i ;B i?–M #° /¢M; i?¬ H¶ ç°i M?B M M¦B p M; H MX

hmv M?B M HÌB M¦B +O ?„M +kM; F?B M +?Q M?[M; M;QÌB Î ç•v `mM; ç°M; i•K i?
+?d +ÁM F?¬M; çQÊ+ ? B M;¨M €+ K - +?d +–M #¼M ?¼ /€K + M çªK +¬M; i?¨M? M
MûK ç€ ? v H¨ ç¢M /–m ?Ä +kM; i?QªB K€B ?ÆM bQ pÈB ç®B T?¦ €+ K i` M ç’i ?Q

æB m M¨v M¦B `ä- +?d +–M i?¨M? + Q- iQÌM; /¨v- ?ÆM M[iB T pB M F?¬M; /Si i’
K i’M +¬M; p¨QX *?Q /M ç€K €+ K M¨v +¦ i? H2Q iQÌM; çB +?,M; M[- +?Q ?„M H
?„M M;½ tm®M; /QÈB i?¨M?X L?Q p”v i?QªB K€B ?ÆM bQ pÈB +?ûK ;B i i` M ç’i #

L;QÌB H¨ K°i ç°M; p”i `’i F€ [m€BX J°i F?B T?€i ?B M KbM? M iQ¨M- + M çªK /kM
iS+ #®+ H MX æB K M¨v +¦ i? i?’v çQÊ+ iW ç€K ;B i?–M G¬B ;B ?B M i¢B ç m F
ç€K €+ K X @

hmv M?B M M; v F?B #¼M ?¼ M¦B ?m M? ?Q M; F?Q€+ H€+- # M /QÈB i?¨M? i`mv
?¶M HQ¢MX J¼B M;QÌB Î i`QM; ;¦+ i?Á ç–m ` M?bM- T?€i ?B M F?¬M; M;Ì i`QM;
M;QÌB €M? K„i b„+ #ûM i?”K +?Q +ÁM M?bM i?’v K’v +?K+ i M €+ K ç M; çm´B ;B
tmM; [m M? ç M; +?¢v ç M # Q p•v iB m /B iX

@ æ€K €+ K M¨v +kM; i?”i +´ [m€B `²BX "¼M +?9M; H¨K +€+? M¨Q iB M p¨Q i`QM;
bÈK ˜M M9T i`QM; i?¨M?- +?Q ç M H9+ M?”M çQÊ+ H M? KÈB çB ` ;•v ?¼ \

æ€K ;B i?–M ç m +?YB –K H MX hmv T?Q /QÈB +?d +¦ K’v +?K+ €+ K ;•v ?¢B-
F?¬M; +–M ç wX æ€K €+ K M¨v +¦ HÊB ?¢B i? M¨Q +kM; p¬ /KM;- b® HQÊM; Qi M
+?9M; K°i +?9i i?b +,M #ªM F?¬M; i? ;•v ` M?B m ?¶M HQ¢M p¨ i?B i ?¢BX

Zmª M?B M +kM; ;B®M; M?Q ç€K ;B i?–M M;?oX .QÈB bU çm´B ;B i [m M K¢M; +
K M¨v `’i M? M? #` i€+? `ÌB ` b m ç¦ i?B m ç®i i?¨M? i`QX •+ K pW ? i- /QÈB bU
+O [m•M ç°B- i`QM; i?¨M? `’i M? M? F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;X

*?d H¨ K¼B M;QÌB pW iB T iK+ #¨M Hm”M K°i H9+- b„+ K†i *mM; h€ æ¬M H¢B #B

@ "€Q +€Q +?Q +€+ p` ç¢B M?•M5

a m F?B M?[M; HÌB M¨v H¢B tm’i ?B M- b„+ K†i K¼B M;QÌB H”T iS+ `’i F?¦ +QBX
iBM iS+ ;b M[ç•v\ L;¨M p¢M H–M F?¬M; M M H¨ iBM iS+ ç M; v M ´M H¢B tm’i ?I
F?„T MÆB ;B i ?¢B /•M +?9M; i`QM; H½M? ç` X

hmv M?B M iBM iS+ ?B M i¢B bQ pÈB K¼B M;QÌB iQÎM; iQÊM; +¨M; i? K t’mX æ–m
M?B M tm’i ?B M #®M i M K”i p X a m ç¦ #®M i M M¨v T?•M #B i M¦B ` T?QÆM;
+kM; +?QM? H¨ T?€i ?B M Î T?QÆM; ?QÈM; #B M ;BÈB æ¬M; "„+- h•v L KX J¨ #€
F?B M +?Q i’i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v F +ª GB m h? M? .QÆM; ç m ;B®M; M?Q #` b’K

h?2Q iBM iS+ +O K”i p - i` M ç’i HB M #B M ;BÈB pÈB G¬B ;B i’i +ª ç m tªv ` p
ç`+? t•K H’M ?Q†+ H¨ ;b +ª- K¨ H¨ i` M +QM çQÌM; ;B Q i?¬M; #B M ;BÈB ç’i HB M
K°i ç€K €+ K H¨M / +?€v tûKX J¶B K°i T?QÆM; ?QÈM; ç m F?QªM; M,K M;¨M i M
€+ K M¨v +,M #ªM F?¬M; ;B®M; M?Q i`QÈ+ +?¢v HQ¢M F?„T MÆB +?ûK ;B i HmM;
+?9M; +¦ i?¬M i` M;- +?9M; +kM; K†+ F - i?ŠM; K°i çQÌM; HÈM /B ç°M; p T?Q i?

L?[M; i? HU+ tmM; [m M? +?ŠM; H) K†+ F ç€K €+ K M¨v çB i?¬M; [m H½M? ç`
F?¬M; +¦ F?ª M,M;X L; v iW ç–m H9+ T?€i ?B M- i?2Q /äB €+ K - M?[M; i? HU+
ç°B # Q p•v i'M +¬M; ç€K €+ K / +?€v tûK M¨vX æ€M; iB + M?[M; €+ K M¨v K¢M
i?QÌM; F?¬M; +?d K°i ? B T?–MX

æ€K €+ K / +?€v tûK M¨v T?€i ?B M [m•M ç°B +?†M H¢B F?¬M; M;Ì F?¬M; T?•M
/¨v ç†+- b m ç¦ K½M? HB i i'M +¬M; KÎ çQÌM; ?QÈM; G¬B ;B X oÁM; p•v [m•M ç°
M?€v K„i- b m ç¦ ç€K €+ K / +?€v tûK M¨v +kM; HQÌB çm´B ;B i #BM? HQM? +?¢v

*ªM? iQÊM; M?Q p"v tªv ` ? B H–M- b m ç¦ +€+ i? HU+ tmM; [m M? H"T iS+ #m¬M
ç–m /B +?mv M M?[M; i?¨M? i`'M- i?¬M i` M; i` M çQÌM; çB +O €+ K X hB T i?2Q
Î # M çQÌM;X æQÆM; M?B M M?[M; i? HU+ M¨v `'i M? M? HB M T?€i ?B M- M m
M¨v- #¼M +?9M; +,M #ªM F?¬M; ç€M? M;QÌB- +?d K°i K¢+? +?¢v çBX

S?€i ?B M M¨v F?B M +?Q +€+ i? HU+ tmM; [m M? çB m F?B M [m•M ç°B i?¨M? ?
H¨M / +?€v tûK M¨v çB F?ÄB H½M? ç` - ?ÆM M[pmB KWM; F?B M;QÌB ;†T ?¼
ç` #¨M # M +¢M?X

æ²M; i?ÌB M?[M; i? HU+ M¨v +ÁM #„i ç–m çB m #BM? F?B M iQÈM; +?m˜M #` +?¢
L; v iW ç–m #` €+ K iB M p¨Q H½M? ç` - iQ¨M #° ç m ?¶M HQ¢M- ç m +?B [m•M
T?–M çB +?†M ç€K €+ K - K°i #° T?"M +?†M H¢B [m•M ç`+? çB i?2Q €+ K M?•M +A
M?B M M;QÌB i `'i M? M? ç m +¦ T?€i ?B M- +?d +–M F?¬M; +?†M çQÌM;- €+ K
*?Q M M HoM? +?O M¨v H"T iS+ /MM; i€K T?–M HU+ HQÊM; +O KbM? ç +?†M [m
/MM; ? B T?–M HU+ HQÊM; çB i?2Q €+ K FB K HÊBX

L?[M; H½M? ç` i` M çQÌM; €+ K çB [m ç m H¨ M?Q p"v- +?•M i`QÈ+ +?†M ?¨M; t¦
?ÄB i?,K K°i ?¨M; t¦K F?€+X hmv M?B M #ÎB pb K¼B M;QÌB +¦ HÁM; T?ÁM; #` ?¨
M;QÌB ç m F?¬M; i? FB K çQÊ+ +?9i ;b iW ?¨M; t¦K- M;QÊ+ H¢B +¨M; F?B M +?Q
+?¢v +¨M; i`¦i H¼iX "ÎB pb p b m HoM? +?O i` M +QM çQÌM; €+ K çB ç½ iU ç°M; K
ç€K €+ K çB iÈB M?[M; H½M? ç` b€i G¬B ;B - M?[M; M;QÌB pšM +?9 w iÈB €+ K
+O €+ K H¨ BX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- i'i +ª K¼B M;QÌB K°i K†i pmB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ - K
+?m˜M #` H9+ €+ K ç€M? i M G¬B ;B i?b tm'i #BM? ?¬B +O X

o T?–M M?[M; M;QÌB ;B i?–M M;¨v i`QÈ+ i?–M T?K+ G¬B ;B - ?B M i¢B ç m çB i
#` i?–M /•M ?B m H–K KbM? H¨ M;QÌB T?ªM T?9+ p¬ i?QÌM; ? v F?¬M;\

kNeX *?QÆM; kNe, hQ¨M "° _9i GmB UTRV

±5 G¬B ;B #` €+ K ?Ov /B i- pB + ;B i?–M #€Q i?M +?Q ;B +?O ?Q¨M iQ¨M H¨ pB
i?M +?Q ;B +?O- imv i ç®B +¦ çQÊ+ iQ +€+? t•v /UM; H¢B G¬B ;B - i?–M /•M +?
i`Q+?\ *?Q M M +Æ ?°B +U+ F€ i®i M?Q p"v imv i ç®B F?¬M; i? #Ä [m X

J¨ +?mv M t¬M t Q M?Q p"v ?B M i¢B KÈB i`mv M ç M G¬B ;B - +?O v m H¨ HoM?
iS+ ibM? #€QX *ÁM +¦ ç€K €+ K M¨v tm'i ?B M +MM; pÈB ç M #B M ;BÈB G¬B ;B
G¬B ;B #"M tY Hw +?mv M €+ K Î # M +ªM;- +?Q M M +,M #ªM F?¬M; #B i +?mv M

L m F?¬M; T?ªB *mM; h€ æ¬M +¦ i?¦B [m2M T?€B K"i p im–M i` #B M ;BÈB H½M
çQÊ+ €+ K ?¨M? [m•M- +?d bÊ H¨ €+ K ç€M? p¨Q H½M? ç` i?¨M? h? M? L;mv i K

L;?o ç M i`QM; i v KbM? +?d +¦ ?ÆM KQÌB K"i p - *mM; h€ æ¬M i?Î /¨B i`QM; HÁM;

E?€+ pÈB T?B M M½Q +O *mM; h€ æ¬M- M?[M; M;QÌB F?€+ i'i +ª ç m +?'M ç°M;
K F?¬M; M;Ì i?2Q #®M çQÌM; iB M p¨Q ç` ;BÈB G¬B ;B \

G–M M¨v +¦ i? F?ŠM; ç`M? €+ K +¦ €+ w pÈB G¬B ;B X

L?bM ç€K [m•M iB m #b €+ K ç¦ F?¬M; /WM; H¢B +?9i M¨Q- KK+ çQ+? `ä `¨M; H¨ i
#B i KK+ iB m +O €+ K +?QM? H¨ G¬B ;B X

"®M M;¨M €+ K i¢B +Y +ªM;- +?ŠM; M?[M; çm´B # p¢M ç¢B [m•M +MM; KQÌB K'v
i?B m ç®i iQ¨M #° # M +ªM; i?¨M? i`Q i¨M- K¨ M?[M; €+ K ç¦ +?d i´M i?'i +¦ ? B M

L?QM; ?B M i¢B #®M çQÌM;- K¶B çQÌM; çO M,K M;?bM iB m #b €+ K M?Q p"v iB
+?QM? H¨ ? B p¢M €+ K b„T tm'i ?B M M; v /QÈB i?¨M?X

L m ç®B i?O H¨ ;–M ? B M;¨M €+ K pW `²B- K¼B M;QÌB +¦ HQ H„M; KQÌB T?–M- +
M? M? +?¦M; ;BªB [mv i ;¼M ? B M;¨M €+ K M¨v- t•v /UM; H¢B # M +ªM; h? M? L
;B Q i?¬M;- pÆ pûi iB M i¨BX

J¨ ?B M i¢B b® HQÊM; €+ K M? M? +?¦M; i,M; H M- F?¬M; M;Ì M?B m ?ÆM KQÌB

a® HQÊM; €+ K H9+ M¨v H M ç M ?¨M; p¢M- p"v b) F?¬M; T?ªB / /¨M; ;BªB [mv i
M;?o iÈB M;QÊ+ H¢B ç ç®B T?QÆM; iB M +¬M; p¨Q i`QM; i?¨M? çQÊ+5

æ ? B p¢M iB m #b €+ K p¨Q i?¨M?- iBM ``^M; ç¦ imv i ç®B H¨ K°i i`"M i B ?¼ 5

G9+ K¼B M;QÌB ç m b–m KB F?´ FB K- +kM; ç m +?YB K„M; F çSM; ç^M; b m K¨M
ibK G¬B ;B T?B M iQ€B- çQÆM; M?B M- +¦ M;QÌB M;–K M;mv M `O E? M; hQ K
? v F?¬M; i?b F?¬M; B #B i çQÊ+X

o T?–M pb +€B ;b H¢B ç´ i°B H¶B H M M;QÌB E? M; hQ\ _'i çÆM ;BªM- F?¬M; i?
çKM; +?¢K ç M M;QÌB M¨Q F?€+ K¨ +?d +?mv M i` m +?¼+ G¬B ;B ç¦ b Q\

aU F?€+ M? m HÈM M?'i ;B[G¬B ;B pÈB +€+ i? HU+ HÈM F?€+ +?QM? H¨ G¬B
K - M?[M; €+ K ç¦ F?ŠM; ç`M? H¨ ç M #€Q i?M- +?Q M M i`€+? M?B K ç†i Î i` M M
ç¢Q Hw- B #ªQ ?„M iB m /B i €+ K +?S5

*mM; h€ æ¬M p¶ p¶ i v i?m ?9i bU +?9 w +O K¼B M;QÌB `²B M¦B,

@ E?¬M; +–M [m€ HQ H„M;- +?m˜M #` `9i HmB çBX

@ _9i HmB\

L?[M; M;QÌB +¦ K†i FBM? ?¬ K°i i`"M- ?–m M?Q i'i +ª ç m M;¢+ M?B M pmB KWM;-
M?B M pmB KWM;- #ÎB pb F?¬M; T?ªB B +kM; +¦ /kM; F?Q ç®B K†i pÈB ? B p¢M
çSM; ç–m æ¢B i?¨M? +?O ç M;?` `9i HmB- KbM? +?d +–M i€M i?¨M? HB M `ÌB F?
F?¬M; +¦ #'i +S T?B M iQ€B ;bX

*mM; h€ æ¬M [mûi K„i HB + M?bM K¼B M;QÌB K°i +€B- F?¬M; çÊB K¼B M;QÌB H

@ GmB i?b F?ŠM; ç`M? T?ªB HmB- F +? i¢Q €+ K ç½ H'v G¬B ;B H¨K KK+ iB m
[mv i ? i ? B p¢M €+ K M¨v- F?¬M; i? #B i çQÊ+ ç®B T?QÆM; +¦ i? M [m€ i?¨M?
p¢M- i€K p¢M €+ K +¨M; +QÌM; ç¢B ?ÆM ç M ?Ov /B i +?9M; i ? v F?¬M;- pb p"v
i +?d +¦ +?Ì çÊB /B i pQM;X

L;?2 M¦B M?Q i? - K°i p¨B ;B i?–M p®M Km®M T?ªM ç®B `9i HmB +kM; F?¬M; ?û

>B M i¢B ç®B T?QÆM; Km®M #€Q i?M +?mv M G¬B ;B ?Ov /B i i`,K p¢M €+ K - M
p¢M iB m #b €+ K M¨v- i´M i?'i i?ªK i`¼M; ?ÆM- H¢B bd M?K+ F çSM; ç^M; b m ?
b) H¢B i`B m i"T +¨M; M?B m €+ K +QÌM; K¢M?- F?¬M; ?Ov /B i G¬B ;B i? F?¬
+kM; b) H¨K M?Q p"v- +?Q M M F?¬M; +–M HQ H„M; iÈB +?mv M ç®B T?QÆM; +¦ i

L m bQM; T?QÆM; ç½ H¨ +Wm ?"M F?¬M; +? i F?¬M; M;WM;- ?ÆM M[K¶B H–M +
FQ+? i`QÈ+ H bU ibM? F?¬M; i? i`€M? Mû- M?Q p"v ç½ F?¬M; i? +?B M ç'm pÈB
M;?B T M¨v +?¢v i`®M +?QM? H¨ HU +?¼M i®i M?'iX

*?ŠM; [m +¦ çQÊ+ HQÊM; HÈM +O +ªB +MM; M?B m i?–M +?9+ M;QÌB i?•M M?Q p
M?Q i? M¨Q ç•v\ .M b Q ?B M i¢B ç½ #B i +?d +¦ K°i H®B i?Q€i H¨ `ÌB çB- B +kM
M? 5

@ hmv M?B M- +?9M; i +kM; F?¬M; i? H”T iS+ `9i HmB çQÊ+- iBM `^M; K¼B M;Q
çQÌM; ?–K- M®B i?ŠM; iW i`QM; i?¨M? ` # M +ªM; M?Ä # M M;Q¨B- +?Q M M +?
F?¬M; #` T?€- +?9M; i M?’i ç`M? b) M iQ¨MX

*mM; h€ æ¬M M¦B HÌB M¨v ` - F?B M +?Q i’i +ª K¼B M;QÌB Î ç•v M? M?¨M; i?Î ` -
M iQ¨M i²M i¢B- p”v i?b KbM? M i•K `²BX

@ v FB M +O i H¨ F?¬M; i? Î H¢B #€M çªQ S?B " - #ÎB pb +?d +–M +ÁM b®M; i
M;¨v- F çSM; çˆM; b m ç€K €+ K FB imv i ç®B b) F?¬M; #Ä [m +?Q +?9M; i - +
i +–M iQ¨M #° `9i HmB F?ÄB #€M çªQ S?B " X

GÌB M¨v +O *mM; h€ æ¬M- F?B M K¼B M;QÌB FBM? ?½B H„T #„T Km®M M¦B ;b-
M;QÌB i +¦ i? T?€B €+ K iW MÆB t M?Q p”v ç M ç•v i”T FQ+?- M;Q¢B i`W M¦B `
M;WM; ` - +ÁM M¦B `ä i? HU+ +O ç®B T?QÆM; ç½ #¨M? i`QÈM; iQ¨M #° #€M çªQ

*?d +–M G¬B ;B +ÁM i²M i¢B i` M #€M çªQ S?B " M;¨v M¨Q- p”v F çSM; çˆM; b m
F?¬M; i? M;¨v ç¦X

J†+ /M +¦ M;QÌB +ªK i?’v çQÊ+ +S pSi #Ä G¬B ;B M?Q p”v +¦ +?9i F?¬M; ´M- M?QM
M;Q¢B ? G¬B ;B F?¬M; +¦ H M iB M;- ?ÆM M[/Q +?QM? æ¢B i?¨M? +?O *mM; h
E? M; hQ i`mv +Sm i`€+? M?B K +kM; F?¬M; i`mv +Sm ç M M?[M; M;QÌB KbM?X

>ÆM M[- #ˆM; p¨Q mv i? ?B M i¢B +O E? M; hQ- G¬B ;B M¨v ;B®M; M?Q +?ŠM;
hQ +,M #ªM F?¬M; ç w ç M bU b®M; +? i +O G¬B ;B X

*?SM; FB M i’i +ª K¼B M;QÌB ;”i ç–m i€M i?¨M?- *mM; h€ æ¬M iB T iK+ M¦B,

@ L m i’i +ª K¼B M;QÌB ç²M; w `9i F?ÄB #€M çªQ S?B " - p”v [mv i ç`M? M?Q p”v- +
Km®M `9i ç M ç` T?QÆM; M¨Q\

GÌB M¨v F?B M K¼B M;QÌB bYM; b®i K°i +?9i- M?QM; H”T iS+ ?B m çQÊ+- M m F
i’i M?B M T?ªB çB iÈB M,K idM? æ¬M; L K +O ç [m®+ ?Q†+ H¨ çB iÈB `WM; `”K J

*?d +¦ ? B MÆB M¨v ç HU +?¼M- ç¦ H¨ #ÎB pb +?d +¦ ? B ç` T?QÆM; M¨v F?QªM;
+kM; H¨ ? B ç` T?QÆM; +¦ [m ? pÈB G¬B ;B X

æQÆM; M?B M- +?d +–M M;QÆB +¦ #ªM HoM?- M;QÆB çB ç–m M?”T p¨Q h K ;B
M?B M h K ;B #m¬M #€M Î .mv L?o æ†+ +¦ i? iB T M?”M M?B m M;QÌB M?Q M¨v
H„M;- +?Q M M .mv L?o æ†+ +kM; F?¬M; T?ªB HU +?¼M ç–m iB MX

L m M¦B iÈB ?Q¨M +ªM?- çQÆM; M?B M M,K idM? æ¬M; L K H¨ i®i M?’i- M;?2 M¦B
ç–m ` - M?[M; i?S F?€+ +,M #ªM F?¬M; +¦ T?€i bBM? #’i +S i` M? ç’m M¨QX

J¨ `WM; `”K J¢M æ†+ hQ imv `^M; KbM? MÆB M¨v F?¬M; #B i- M?QM; M;?2 i M HB
/¢M; ;b- imv i ç®B M; v +ª K°i H¨M; M?Ä i` M #€M çªQ S?B " +kM; F?¬M; #ˆM;X

L?QM; +?d +¦ `ä `¨M; M?Q i? - i’i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; ? M K¨ ;†T +MM; HU +?¼M
/o F?¬M; B HU +?¼M M,K idM? æ¬M; L K- ç¦ H¨ #ÎB pb #¼M ?¼ ç m F?¬M; Km®M

hmv `^M; •Q E? L?o H¨ L?` ;B - M?QM; i?’v ?„M pW ç M HB M KQm çQ¢i +Æ M;?E
çm´B ;B i M?[M; i?–M iY M;mv M i`mM; i?¨M? pÈB E? M; hQ- +kM; çO #B i ?„M ç½

*?Q /M KbM? +MM; çQÌM; +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; çB ç–m M?”T p¨Q T?ªM M;?`+?
M?’i H¨- M;QÌB i H¨ T?ªM M;?`+?- p”v +¦ i? iB T M?”M M?[M; i?–M iY +k M?Q +€

hB T M?”M +€+ M;QÆB ç +€+ M;QÆB i` M? [mv M çQ¢i HÊB pÈB i°+ M?•M +O ?
M;QÌB i M;mv M wiB T M?”M- #ªM i?•M KbM? çB iÈB ç¦ +?ŠM; M?[M; T?ªB K°i H-
H M- K¨ +ÁM +¦ i? +?Ì çÊB bm®i çÌB Î +Æ bÎ +kM; F?¬M; +?B K çQÊ+ ç #¢iX

S?ÄM; +?WM; #ÎB pb M;mv M M?•M M¨v- HU +?¼M M,K idM? æ¬M; L K KÈB +,M #

J¨ i`€B H¢B ç®B pÈB `WM; `"K J¢M æ†+ hQ i?m°+ E? M; hQ HoM?- i`QÈ+ F?¬M; i
ç` #¨M +O +?O +¬M; M?¨ KbM? HB M +ªK i?'v ;B®M; M?Q i`Î p i´ p"v- +,M #ªM F'
ç"mX

>ÆM M[+?QM? KbM? T?ªB ç–m M?"T p¨Q +?O +¬M; M? -imv i ç®B H¨ HU +?¼M
F?¬M; +–M HQ H„M; +?O +¬M; F?¬M; iB T M?"M- ?ÆM M[çB i?2Q +?O +¬M;- +¬
K¨ M?[M; +Um i?–M M?Q KbM? çB iÈB ç¦ F?¬M; +–M T?ªB M¦B- #'i +S B +kM; T?
?Q¨M iQ¨M +¦ F?ª M,M; M?Q +€ ;†T MQÈ+X

L m +ªK i?'v ?Q¨M +ªM? MÆB ç¦ H¢+ ?"m- +¦ i? çB i?2Q +?O +¬M; iB M p¨Q ç'i HB
Km®M i?2Q çm´B +m°+ b®M; ?QÎM; i?K- +¦ i? tBM +?O +¬M; çB i`QÈ+ iÈB .mv L?
;B - M?Q p"v +?ŠM; T?ªB +¨M; imv i pÌB b Q\

*?Q M M- M?B m M;QÌB Î ç•v M?Q p"v- ç m F?¬M; M;Q¢B H iÄ p i`QÈ+ K„i +?O +-
i?®M; M?'i- ç9M; H¨ i?ÌB F?„+ +–M M?•M i?O- M?[M; i?–M iY M?Q KbM? çQÆM;
+?O +¬M; ?¶ i`Ê KÈB çQÊ+X

Gw /Q M¨v pW M¦B ` -i?b M; v +ª Hw /Q `9i HmB +kM; F?¬M; +–M M[-+¦ i? i`U+
/ÌB ç M ç [m®+ ?B m HU+ pb +?O +¬M;ô ç imv M #® pÈB M;QÌB M;Q¨B- iBM ``^M
M?[M; b) F?¬M; F?B M +?Q F?OM; ?QªM;- M;QÊ+ H¢B +ÁM +¦ i? F?B M [m•M /•M

L m ç½ t€+ ç`M? KK+ çQ+?- p"v T?ªB t€+ ç`M? +–M /ÌB çB M?Q i? M¨Q- B b) /ÌB

*mM; h€ æ¬M +¨M; M;¨v +¨M; / M? +?QM? M;¬M i?m"M i`Î i?¨M? M;QÌB çSM; ç–m
ç M p'M ç M¨v H° p pB + M?•M çS+ F?¬M; M?QÌM; B KÎ KB M; M¦B,

@ L m +?9M; i T?ªB çB iÈB /®+ bS+ +?Q +?O +¬M;- M?Q p"v M?¦K ç–m iB M `ÌB ç
M?'i K M; ç M i`Ê ;B9T +?Q +?O +¬M; M?B m M?'iX

L;?2 M¦B M?Q i? - K¼B M;QÌB K°i i`"M pmB p - M¦B ç M M?[M; M;QÌB i¨B +€M M?'
+¬M; M?B m M?'i- F?¬M; T?ªB +?QM? H¨ M?[M; [m M pB M KbM? +MM; [m•M ç°B

L; v H9+ K¼B M;QÌB M¬M M¦M; +?m˜M #` çÊB *mM; h€ æ¬M M¦B tQM;- KbM? HB
*mM; h€ æ¬M HB M F?B M #¼M ?¼ FBM? M;¢+ ç M KS+ ;–M M?Q M;WM; i?Î K°i +'

@ h +?Q ``^M; ?[m /KM; M?'i ç®B pÈB +?O +¬M;- ?ŠM H¨ ç€K i?Ê i?O +¬M; M?Q i?
p•M p•M ç½ çQÊ+ G¬B ;B +?9M; i ç¨Q i¢Q M?B m M,K [m - M?[M; i?Ê i?O +¬M; M
+?Q +?O +¬M;- +¦ i? +? i¢Q #BM? F?Q +?Q +?O +¬M;- +¦ i? FB M i?B i i?¨M? i'
?¼ KÈB H¨ M?[M; M;QÌB +?O +¬M; ç M; +–M M?'iX

*mM; h€ æ¬M `'i ?B M M; M; HšK HB i M¦B ` M?[M; HÌB M¨vX

E€ i?"i B +kM; #B i H¨ ?„M ç M; p¶ K¬M; M;U E? M; hQ- ç®B pÈB +?O +¬M; E? M
+kM; `'i ?B m #B i- #B i +?O +¬M; M?¨ KbM? F?¬M; i?Q+? p¨M; #¢+ +?•m #€m- F?
b Q M?[M; i?S M;QÌB #bM? i?QÌM; ? K i?Q+? i`QÈ+ K†i E? M; hQ H¢B F?¬M; +¦ H
iY p¬ +MM; F?¦ ?–m ?¢X

>ÆM M[+m®B +MM; T?€i ?B M +?O iY E? M; hQ i?Q+? ç¼+ b€+?- i?Q+? i?Ê i?O
Km®M M`M? #Ê +?O iY- H"T iS+ tm'i ç°M; ` +?mM; [m M? +QÈT çQ¢i K'v i?S M¨v

hmv M?B M ç€M; iB + +?QM? H¨ E? M; hQ F?¬M; i? K ç w i`bM? ç° [mw ?B K +O
M°B /mM; i`QM; b€+?- M¦B +€+? F?€+ b€+? +´ bQ pÈB b€+? KÈB i`QM; K„i E? M; h
/mM; K¨ i?¬BX

ob i? K°i #ªM; / M? b€+? M?[M; [mv M b€+? ç½ +¦ i`QM; i?Q T?ÁM; +O E? M; hQ
iY M¨v K M; i?2Q # M M;QÌB çB ` M;Q¨B- H¨ ç ibK FB K M?[M; [mv M b€+? E? M;

æ M F?B i?Q T?ÁM; E? M; hQ +¨M; H9+ +¨M; HÈM- / M? b€+? +€+ M?•M pB M K M
M;¨v +¨M; /–v- /Q ç¦ Km®M M`M? #Ê E? M; hQ i?2Q T?QÆM; T?€T M¨v +kM; +¨M;

J¨ E? M; hQ +¦ ? K Km®M i"T ?ÊT i?Ê i?O +¬M;- i?b / H¨K `'i M?B m- /Q ç¦ ibK FB
+¬M; iW i`QM; ç€K M¬ H #bM? i?QÌM; +€+ MÆB +?QM? H¨ K°i K¦M bBM? w K¨ ç€I

#ÎB pb E? M; hQ imv i ç®B b) H¨K #¼M ?¼ pW HÁM;X

hmv M?B M bQ pÈB pB + i?m i?"T i?Ê i?O +¬M; +O +€+ [m•M +?O F?€+ #'i ç²M;- i
w H¨ M?^K p¨Q [m•M bU- /•M bBM?- M¦B +€+? F?€+ M;QÆB çQ iÈB K°i ?¼ bo ? v
hQ- imv ``^M; +kM; b) çQÊ+ K°i +?9i iB M i?QÎM;- M?QM; imv i ç®B b) F?¬M; çQÊ

J¨ M m H¨ i?Ê ` M- +MM; i?Ê ç¦M; i¨m- p"v +?ŠM; M?[M; çQÊ+ i`¼M; i?QÎM; iB M
+¨M; [m M i`¼M; ?ÆM H¨- i?Ê ` M i?Ê ç¦M; i¨m /Q +?QM? KbM? çQ iÈB H¢B T?€i
p"v +?QM? KbM? F?¬M; M;Ì +¦ i? i? K ;B p¨Q #m¬M #€M +MM; FB K HÊB M?m"M
KÈB p¨ ?B K M?Q p"v- çQÆM; M?B M ?'T /šM p¬ b® i?Ê i?O +¬M; +?2M p¨Q G¬B ;

*?Q M M Î G¬B ;B M?[M; i?S F?€+ F?¬M; M¦B- `B M; K'v p¢M i?Ê i?O +¬M; H¨ imv
hQ K°i b® HÈM i?Ê i?O +¬M; M?Q p"v- F?ŠM; ç`M? b) F?B M E? M; hQ ?¨B HÁM; i

hmv M?B M M¦B ç M +kM; F€ [m€B- #'i Hm"M H¨ E? M; hQ ? v H¨ •Q E? L?o- F?B ?
HÈM [m•M ç°B `ÌB #€M çªQ S?B " çB iÈB MÆB F?€+ T?€i i`B M- ç m F?¬M; +¦ K M

E? M; hQ +ÁM +¦ i? M¦B H¨ HQm H¢B i?Ê i?O +¬M; ç i,M; +QÌM; +,M +S ?"m +–M
L?o @ F T?ªM #°B M¨v pb b Q F?¬M; K M; i?Ê i?O +¬M; çB\ h?ÌB çB K ç¦ M m ?„
K¼B M;QÌB +QB i`¼M; i?"M T?"M L?` ;B +O ?„M F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; M;,M +ªM

S?ÄM; +?WM; •Q E? L?o +QB M?[M; i?Ê i?O +¬M; ç¦ M?Q M?[M; /•M ç2M- Km®M
pÆ çQÊ+ H9+ ç¦\ "^M; F?¬M; F?¬M; i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X

hmv ``^M; K¼B M;QÌB #'i K½M #` *mM; h€ æ¬M +QÈT çB +Æ ?°B pm®i K¬M; M;U - M
/MM; / M? M;?o G¬B ;B çB iÈB MÆB E? M; hQ K¨ F?¬M; T?ªB /MM; / M? M;?o +
E? M; hQ T?ªB F?2M M;ÊB- M?[M; M;QÌB KbM? F?ŠM; ç`M? ç m +¦ T?–M- +?Q M

*mM; h€ æ¬M i?'v G¬B ;B +?"K `½B i`Î i?¨M? K°i KbM? KbM? ç`M? çQ¢i- F?¬M; F
ç–m iU K½MX

æ9M; H9+ ?„M ç M; ç„+ w- K°i i? M? •K ç°i M?B M çQ ` w FB M i`€B M;QÊ+,

@ h +ªK i?'v F?¬M; +–M H"T iS+ çQ i?Ê i?O +¬M; çB i`QÈ+X

kNdX *?QÆM; kNd, hQ¨M "° _9i GmB UTkV

*mM; h€ æ¬M i`QM; HÁM; H"T iS+ #®+ ?Ä - M?QM; M?bM i?'v M;QÌB M¦B H¨ GB
+? F?¦ +?`m i`QM; HÁM;- +QÌB ?ÄB,

@ ±\ E?¬M; #B i GB m ç¢B M?•M +¦ w FB M ;b\

GB m h? M? .QÆM; F?¬M; i? K ç w ?¨M [m M; H¦2 ` i`QM; K„i *mM; h€ æ¬M- i`U

@ v FB M +O i H¨- HQm H¢B M?[M; i?Ê ç¦M; i¨m iW i`QM; K'v p¢M i?Ê i?O +¬M; F
+? i¢Q ?ªB i?mv M çÆM ;BªM- +?d +–M +? i¢Q HQ¢B ?ªB i?mv M +¦ i? +?Î M;QÌB
FûQ çB ?ŠM H¨ çQÊ+X

@ ±5 æ¦ H¨ K°i #B M T?€T i®i M? - +S ç i'i +ª i?Ê i?O +¬M; +MM; i`€M; çBM? Î H
`WM; `"K- i`U+ iB T +?†i b¢+? +•v +®B- +¦ i? +? i¢Q # Q M?B m ?ªB i?mv M çÆ
+?Ì ç M F?B +?9M; i +¦ çO ?ªB i?mv M- +?9M; i HB M p"M +?mv M iQ¨M #° M;QÌB
ç M `WM; `"K J¢M æ†+ hQX

J°i ;B i?–M H"T iS+ ?QÎM; SM;X

@ æ9M; p"i- M m KK+ iB m +O €+ K H¨ G¬B ;B - M m M¦B F?¬M; b B i?b ? H¨ +Q
i? - +?d +–M +?9M; i +¦ i? K M; #¼M ?¼ çB- p"v i?b +® ? i bS+ K¨ K M; çB i?¬BX

h? K M?B m ;B i?–M F?€+ +kM; H M iB M; ?QÎM; SM;X

*mM; h€ æ¬M M?bM i?'v M?[M; M;QÌB M¨v +m²M; M?B i M?Q i? - F?¬M; F?ÄB bY
`'i M? M? ?B m çQÊ+- M m +¦ i? K M; /•M +?9M; #bM? i?QÌM; çB- M?Q p"v çQÆM

çB M +O KbM? çB- K¨ M?[M; M;QÌB M¨v b m F?B ç M `WM; `"K J¢M æ†+ hQ- #ÎB p
+?O +¬M;- +?Q M M M?[M; i€ çB M ç¦ b) pšM i?m°+ p KbM? M?Q i`QÈ+- M?Q p"v
ç¦ imv i ç®B b) F?€ ;Bª X

>ÆM M[+¦ M?[M; i€ çB M M¨v /mv i`b- M?•M b® ;B çBM? +O KbM? +ÁM i?B m K

oW M;?o iÈB i¨B T?9 +MM; i€ çB M +O KbM? ;–M M?Q +?mv M ç M `WM; `"K J¢M
h€ æ¬M F?¬M; F?ÄB K°i i`"M HY M¦M;- M?Q p"v +?Q /M b®M; i`QM; `WM; `"K M;m
p'M ç X

L;?o p"v *mM; h€ æ¬M H"T iS+ ç²M; w- çQÆM; M?B M T?ªB i? K K'v HÌB +?SM; iÄ

@ *?9M; i +¦ i? t€+ ç`M?- ? B p¢M €+ b„T ç M FB ç–m iB M T?ªB +¬M; FQ+? +?O
i - +?Q M M +€+ i?¨M? i`b +MM; i?¬M i`'M F?€+ H¨ M iQ¨M5 "ÎB p"v +?9M; i +–M
K¶B ?° T?ªB +? i¢Q K°i +?B + t2 ç˜v- i` M; #` HK+ H¢+- ?ÆM M[H"T iS+ i?m i?
i`•m #Á K¨ KbM? +¦- b m ç¦ /šM i?2Q M;QÌB M?¨ pÁM; [m çQÌM; iB M [m•M +O €+

*ÁM [m•M ç°B i"T F i MÆB #B M +ªM?- M;Q¢B i`W çB m ç°M; M,K p¢M #BM? HQM
pB + +?†i +•v +MM; #ªQ ?° çQÌM; çB ` - b® #BM? HQM? +ÁM H¢B H"T iS+ T?•M i€
/B /ÌBX

GB m ç¢B M?•M +MM; +€+ p` bo [m M ?ªB [m•M- +?B M ?¢K +O [mw [m•M +MM;
?¨M? p"M +?mv M i`QÈ+- i ç M;?` b m F?B M?¦K ç–m iB M p"M +?mv M ç M `WM
?QÈM; +?O +¬M; tBM +–m pB M- ?v p¼M; +?O +¬M; +¦ i? T?€B ` +¨M; M?B m ?ª

L?È F„- [m M i`¼M; M?'i H¨- i`QÈ+ ç¦ F?¬M; i? M¦B `ä H¨ +?m˜M #` `ÌB #€M çªQ
H¨ i`€M? Mû €+ K ?½K ?¢B- KB M +?Q M?[M; /•M ç2M ç¦ bmv M;?o HmM; imM; ;•v
i - +?Ì F?B iÈB i?mv M `²B i?b `ÌB çB ? v F?¬M; +kM; F?¬M; +ÁM /Q #¼M ?¼ M[5

*mM; h€ æ¬M M¦B tQM; +•m +m®B +MM; M¨v- HB M H"T iS+ M;"K KB M; m®M; MQ

L?[M; M;QÌB Î ç•v i?b K„i +?Q€M; p€M;- ç¢B i?¨M? +?O M¨v +?mv M #B M +kM; i?
ç`M? +?d +?Î M?[M; M;QÌB i`QM; i?¨M? h? M? L;mv içB- ?B M i¢B H¢B +?m˜M #` +
+O G¬B ;B çB- imv M?B M M;šK H¢B +kM; ç9M;- +?d +–M çO i?mv M- çQÆM; M?
K FB K°i +?9i p"i +?'i +MM; /•M +Q M¨QX

hmv M?B M €+ K +¬M; i?¨M? i?Q¢i M?bM `'i F?OM; #®- +?d H¨ M?[M; €+ K ç¦ p•v
ç M F?B /MM; K¦M; pm®i +kM; F?¬M; i? bQ pÈB i?–M #BM? HÊB FB K FB ç¨Q K¦
+¦ p F?¬B ?¨BX

Zm M #BM? i` M H–m i?¨M? i?'v ç€K €+ K +® b®M; +® +? i /MM; K¦M; pm®i +†K +
#^M; M? K i?¢+?- bYM; b®i F?€ H•m K°i +?9i- H"T iS+ i?Qª B K€B ?ÆM- i?"K +?Q +
i?¨M? i?¬ i?B M +O €+ K K¨ +QÌB ? ? X

E?¬M; i`€+? M?[M; [m M #BM? ç¦ H¢B ?Q ?YM; ç M KS+ +QÌB iQ H M- #ÎB K¦M; pm
ç•m- +kM; +?d H¨ K¦M; pm®i iQ ? v M?Ä K¨ i?¬B- Km®M /MM; M¦ ç ç¨Q #ÈB iQÌM;
M?Q p"v- [mª i?U+ +?QM? H¨ M^K KÆ ;B[# M M;¨vX

L m T?QÆM; T?€T +¬M; i?¨M? +O €+ K +?d H¨ M?Q p"v- +?Q /M KQÌB p¢M €+ K
i?¨M? +kM; b) F?¬M; +¦ #'i +S HQ H„M; ;bX

Zm M #BM? i` M H–m i?¨M? i•K ibM? çQÊ+ i?ª HÄM;- pW +QÌB ? ? - pW M•M;
M?[M; €+ K ç M; /MM; K¦M; pm®i ç¨Q iQÌM; i?¨M? K¨ ç´ tm®M;X

a m F?B ?–m ? i M?[M; €+ K +¦ i? iÈB b€i ç m #` [m M #BM? i` M H–m i?¨M? iQ
tQM;- p¬ b® M?[M; +•v çm®+ ç½ çQÊ+ +?•K HY H"T iS+ çQÊ+ [m,M; tm®M;- T?
óP M?ô K°i iB M; #MM; H M M;¼M HY HÈM- M;¼M HY ç¦ +ÁM #S+ +?Q [m M #BM

•+ K /QÈB i?¨M? ç m ç M; ;B½v ;BK i`QM; #B M HY - M;QÌB +?d ?mv i`®M Î K°i M
#ÎB pb €+ K +'T M,K M¦B i?"i ç9M; H¨ F?¬M; bÊ HY - M?[M; +kM; +?d H¨ HY pÈB
M m M;¼M HY +¦ ç° M¦M; [m€ + Q- i?b pšM #B M i?¨M? i? M ç2M M?Q i?QÌM;X

L?bM i?'v HY HÈM- ç†+ #B i M;QÌB +?d ?mv +O M K i¬M;- H¢B H"T iS+ ` H M?
i?U+ ç½ #` HY i?B m F?B M +?Q FBM? bÊ `²BX

•+ K pW HmB- i` M H–m i?¨M? H"T iS+ K°i i`"M ?Q M ?¬- i`QM; HÁM; K¼B M;Q
+kM; +?d M?Q i? - bo F?Q iU M?B M +kM; i`Î M M ç¢B +?'MX

hmv M?B M F?B +€+ bo [m M FB K F b® HQÊM; €+ K #` i?B m ?Ov /QÈB iQÌM; i?
i,M; H MX

oW `²B b® HQÊM; €+ K #` i?B m ç®i /QÈB iQÌM; i?¨M? +¦ iÈB i` M p¢M- M?QM; ?
i?¨M? +kM; +?d F?Qª M; # #®M KQÆB K¨ i?¬B- çB m M¨v M¦B `ä M?[M; iB m #b €-

L;QÌB +?d ?mv €+ K ?B M M?B M +kM; T?€i ?B M M;¼M HY pW `²B i?Q¢i M?bM
F?B FB K ç K HU+ HQÊM;- +kM; ?B m çQÊ+ +?d H¨ /¼ M;QÌBX

L?QM; #¼M ?„M +kM; F?¬M; +¦ H"T iS+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- #ÎB pb i?2Q +€+? €
M¦B- K¦M; pm®i €+ K ç®B pÈB ç€ iªM; t•v /UM; iQÌM; i?¨M? +,M #ªM F?¬M; +¦ i€+
M;?o #B M T?€T +¬M; i?¨M? F?€+- +?Q /M F?¬M; bÊ HY i?B m +kM; F?¬M; +¦ #B
;B çQÊ+X

L?[M; M;QÌB +?d ?mv pW i?QÊM; HQÊM; tQM;- HB M ç ç€K €+ K H¨K K°i pB +
i?¨M? i`ÊM K„i ?€ KB M; M?bMX

*?d i?'v M?[M; €+ K ç¦ #„i ç–m H'v #MM ç'i M;Q¨B i?¨M?- b m ç¦ +S M?Q p"v +–K
iQÌM; i?¨M?- K¦M; pm®i +O €+ K H'v #MM ç'i i?U+ bU `'i i?Qª B K€B- M?QM; #®+

>ÆM ? B p¢M €+ K #®+ ç'i [mª i?"i ç„T i?¨M? K°i +€B M9B M?Ä- imv M?B M +€B +
i"T i`mM; K°i +?¶ M¨v- ç½ F?B M +?Q [m M #BM? i` M i?¨M? ç®i ç M [m M b€i #m´

J°i M;¨v +¬M; i?¨M? M?Q K°i pÎ ?¨B F`+? HB M i`¬B [m - F i [mª M¨v F?B M +?Q
t'm ?´ p¨ ;B"M /[+?d Km®M +?mB tm®M; ç'i- imv M?B M çB m M¨v +kM; F?B M M;Q
#B M T?€TX

h +¬M; F?¬M; T?€ çQÊ+ +kM; ç„T F?¬M; ` #"+ i? M;- M?QM; i +¦ i? ç¨Q ?–K M?

o•v [m M? iQÌM; i?¨M? iQ¨M #° T?QÆM; ?QÈM; ç m iB M ?¨M? ç¨Q ?–K- M; v +ª +
€+ K F?¬M; bÊ #` ç'i +?¬M- +?Ì iB M p¨Q çQÊ+ i`QM; i?¨M?- t2K G¬B ;B +€+ M;

*¦ çQÊ+ w iQÎM; M¨v i`QM; ç–m- M?[M; M;QÌB +?d ?mv €+ K +¨M; +ªK i?'v çQÊ+ ç
+¬M; i?¨M? i®i M?'i +?Q €+ K - pb i? ` H M? K°i iB M;- ç€K €+ K F?¬M; +¦ M;¨v
KÄB- F?¬M; +–M #'i +S iB T i iB T pB M M¨Q- H"T iS+ p•v [m M? iQÌM; i?¨M? #„i

L; v iW ç–m M?bM i?'v €+ K +¬M; i?¨M? bm®i ç K-[m M #BM? i` M i?¨M? çQÆM;
+•v ç´ /–m- b m ç¦ #„i ç–m H'v MÄ +¬M; i?¨M? #„M tm®M;X

*kM; T?ªB M¦B i?"i bU H¨ /Î F?¦+ /Î +QÌB- #BM? F?Q #bM? i?QÌM;- M?Q F?ªK ç Q
i` M; #` i?O i?¨M? F?€+- ç®B K†i pÈB M?[M; €+ K +¬M; i?¨M? +,M #ªM H¨ K'i çB
/KM; mv HU+ `'i HÈM +O MÄ +¬M; i?¨M? +MM; ç€ iªM; p¨ +€+ F?Q ;BÈB +¦ i? MûK
+ªK ;B€+ M;? M F?m'i M¨v i?"i bU F?¦ +?`mX

Zm M #BM? i` M i?¨M? M?bM i?'v €+ K F?¬M; Mû F?¬M; i`€M? +?d tQ v M;QÌB F
`^M; F€ [m€B M?[M; +kM; F?¬M; M;?o M?B m- +?d HB m K¢M; MûK +€+ p"i HB m
+?Q /–m T?Q /QÈB ç½ çO M?B m- H¢B MûK M?[M; +•v çm®+ ç M; +?€v tm®M;- M

@ ±\ h¢B b Q H–M M¨v €+ K F?¬M; HMB H¢B\

"BM? HQM? ç M; ;B[MÄ +¬M; i?¨M? ?QT K„i M?bM ` # M M;Q¨B- b m F?B i`ÌB i®
tmv M +¦ M?[M; [mª +–m HY MûK ` ;B9T +?Q [m M #BM? i?'v `ä ?¨M? ç°M; +O €+

>B M i¢B T?Q /QÈB ç½ #` HY HÈM i?B m +?€v- €M? b€M; iÄ `°M; K°i pMM;- F?
+¦ i? M?bM i?'v `ä t ?ÆM- +?d H¨ i?2Q Hw €+ K M M HmB H¢B M?QM; F?¬M; i?
+?m~M #` iB T iK+ +¬M; i?¨M? i`QM; HY \

"BM? bo M;?o p"v H"T iS+ ?¬ HÈM,

@ *?9 w5 *QB +?WM; €+ K i?W /`T HY HÈM +¬M; i?¨M?5

"BM? HQM? p®M #` HY M¦M; T?ªB tm®M; H–m- M;?2 M¦B M?Q i? - +ªK ;B€+ `'i +¦
F HY M¦M; +?¢v H M H–m i?¨M?X

hmv M?B M K¼B M;QÌB +?Ì çÊB +?Q ç M F?B M;¼M HY #„i ç–m iW iW M;m°B i„i-
i?¨M?- [m M b€i p T?Q /QÈB i?¨M?- i'i +ª K¼B M;QÌB bYM; b®i K°i +?9iX

"ÎB pb ?ÆM ? B p¢M €+ /QÈB i?¨M? F?¬M; M;Ì #B M K'i p¬ ªM? p¬ imM;5 *?ŠM; H
`²B i?B m ?Ov\ "BM? HQM? p®M F?¬M; Km®M bmv M;?o b•m t H"T iS+ i` M K†i t

hmv M?B M +€+ bo [m M i?b b„+ K†i M;?B K i`¼M;- F?¬M; M¦B M;¼M HY ç¦ F?¬M;
+?Q /M H¨ i?B m ?Ov- M?Q p"v i` M K†i ç'i +kM; T?ªB +¦ ?ÆM ? B p¢M #° ?¨B +®i-
?ÆM KQÌB +¶ ?¨B +®i iW H–M i`QÈ+ ` F?¬M; +ÁM K°i #° ?¨B +®i M¨Q F?€+X

@ L?[M; ç®M; ç'i FB H¨ +€B ;b\

h? M? •K M¨v F?B M €M? K„i K¼B M;QÌB ç m i"T i`mM; p M?[M; ç®M; ç'i i?'T #
i?¨M?- #ÎB pb `'i / i?'v +?9M; +¦ +?9i +?€v ç2M- +¦ +?9i H°M t°M- +?Q M M / /¨M;
i'i +ª K¼B M;QÌB +?'M ç°M; i`QM; HÁM;- #ÎB pb M?[M; ç®M; ç'i ç¦ i`QM; `'i ;B®M
M?bM H¨ #B i b® #MM ç'i ç¦ H¨ KÈB çQÊ+ ç¨Q H M5

@ •+ K ç M; ç¨Q ?–K5

h'i +ª K¼B M;QÌB çQ€M ` çQÊ+ F i [mª ç m çB M +m²M; [m€i HÈM H M- K'v p¢M
+¬M;- i`QM; HÁM; +€+ bo [m M H"T iS+ tm'i ?B M K°i +¶ +ªK ;B€+ p¬ HU+- #ÎB pb
M¨Q ç®B T?¦ pÈB T?QÆM; i?S+ iB M +¬M; i?2Q çQÌM; ?–K M¨v +O €+ K X

*?ŠM; H) +?QM? M?[M; M;QÌB KbM? T?ªB ;BQÆM; K„i M?bM M?[M; €+ K ç¦ ç¨Q ?-
ç¦ +?ûK ;B i #®M T?Q b Q\

J°i bo [m M M;?B M `,M; ¬K H'v K°i i?MM; /–m ?Ä [m€i HÈM K°i +•m,

@ J m KÎ +Y i?¨M? +?Q i 5

a m ç¦ HB M [m v ç–m H Q tm®M; /QÈB i?¨M?X

>¨M? ç°M; +O bo [m M M¨v F?B M +?Q ç€K #BM? bo ?B m çQÊ+ ?„M Km®M H¨K K¢M? K)- +?'M ç°M; #ÎB /kM; F?Q +O p`/kM; bo M¨vX

S?ªB #B i``^M; M;Q¨B i?¨M? H¨ +¦ ? B p¢M €+ K M? 5 hmv ``^M; ?B M i¢B ç m +?m +–M +¦ K°i M;QÌB çB ` - M;QÌB ç¦ imv i ç®B b) F?¬M; iQ¨M K¢M;X

æQÆM; M?B M- ç€K [m M #BM? ç²M; i?ÌB +kM; +?'M ç°M; #ÎB bU i?¬M; KBM? +G¨K b Q ?„M M;?o çQÊ+ /MM; /–m ?Ä ç´ p¨Q i`QM; ?–K M;–K `²B i?B m ç®i €+ K

æ•v imv i ç®B H¨ #B M T?€T imv i pÌB- M?[M; €+ K ç¦ +?mB p¨Q i`QM; ?–K- imv M?Q i` M K†i ç'i #^M; T?ŠM;- K°i i`"M HY imv i ç®B +¦ i? F?B M ?–K M;–K +O +?¶ K¨ ç¨Q5

L;QÌB G¬B ;B +¦ ; M HB m +? i imv i ç®B F?¬M; T?ªB Qi- H"T iS+ /–m ?Ä i` M H?Q F?¬M;- p¬ b® [m M #BM? ¬K i?MM; /–m H Q ` F?ÄB +Y i?¨M?- b m ç¦ ibK +Y

L;QÌB +?d ?mv €+ K i`®M Î K°i MÆB #Q K"i ;–M ç¦ M;Q¨B i?¨M? +?d F?2M M;ÊB MKbM?- F?¬M; M;Ì M; v +ª T?QÆM; T?€T +¬M; i?¨M? imv i ç®B i?Q+? ?ÊT pÈB €+ KBM? ` X

"¼M ?¼ ç M; KÆ iQÎM; ç M H9+ KbM? K M; T?€i KBM? M?Q p"v p i`QM; i¬M; ?°B ;b- HB M T?€i ?B M +Y i?¨M? h? M? L;mv i ç°i M?B M KÎ ` 5

S?€i ?B M M¨v F?B M i'i +ª M;QÌB +?d ?mv €+ K ç m +?Q€M; p€M;- M m G¬B ;B M;QÌB KbM? ` H M? +?Q €+ K ç¨Q ?–K +?ŠM; T?ªB H¨ +?mv M ç +?Q i?B M ?¢ +

L; v F?B M?[M; M;QÌB +?d ?mv €+ K ç M; +?–M +?W Km®M i`B m i"T €+ K ` ? v Fh? M? L;mv i i``Q ` p¬ b® #BM? HQM? G¬B ;B - b m ç¦ HB M i?'v M?[M; #BM? Hi`QM; M?[M; ?–K M;–K K¨ €+ K ç¨Q ` X "¢M ç M; ç¼+ i`mv M çQÊ+ +QTv i¢B u

L?bM i?'v M?[M; i?S [m2M i?m°+ ç¦- M;QÌB M K i¬M; H¨ M;QÌB ç–m iB M M?ªv /UM

@ "¼M +?9M; H¨ Km®M /MM; /–m ç®i +? i ? M; +?m°i ç¦5 J m F m ç€K €+ K çB `

@ hW iW5 J¶B i¬M; +?d ç K°i MY €+ K çB ` i?¬B- b® €+ K F?€+ iB T iK+ ç¨Q ?–?„M +¦ i? +?®M; +U ç M F?B M¨Q5

æ°i M?B M +¦ K°i M;QÌB +?d ?mv €+ K H M iB M; T?ªM #€+ ç M;?` +O M K i¬M;-+?B K çQÊ+ bU ç²M; w +O K¼B M;QÌB # Q ;²K +ª M;QÌB M K i¬M;X

"'i [m€ M¦B H¨ M¦B M?Q p"v- K M? H M? +kM; çQÊ+ i`mv M tm®M; M?Q p"v- M?QM €+ K +?mB i`QM; ?–K M;–K ç¦ +¦ i? +?mB ` / /¨M; M?Q p"v ? v F?¬M;X

E i [mª +?QM? H¨- ç M F?B i'i +ª ?–K M;–K ç m ç½ #` +?•K HY - F?¬M; M;Ì F?¬M;

E i [mª M¨v F?B M M?[M; M;QÌB +?d ?mv €+ K ;'T ç M ç° ç–m ¦+ +kM; T?€i M´- ?B €+ K M?¨ KbM? M,M; HU+ F?€M; ?Ä çO K¢M?- ?Q†+ H¨ HY /–m G¬B ;B M?B i ç°[m•M #` /B i +kM; +¦ i? tªv ` X

hmv M?B M M?[M; M;QÌB +?d ?mv €+ K ç¦- F?¬M; +–M #B i i? M¨Q pšM +?Q ``^Mç€M; M?'i- i'i +ª ç m bY ç´B K M? H M?- ç +?Q i'i +ª €+ K iQ¨M HU+ ç¨Q #ÈB çQ+–M pW tm'i ?B M i¢B i`QM; i?¨M? h? M? L;mv i HB M H"T iS+ i`B M F? B +?ûK

Zm K°i çQ¢M i?ÌB ;B M ``'i /¨B- #BM? HQM? G¬B ;B F?¬M; M;WM; i,M; i? K /–m ?HB M iK+ ç M b€M;- `®i +K+ iW iW M;m°B i„i /QÈB bU +?Ì çÊB HQ H„M; +O ç€K M

h?Q€M; +ªK SM; K°i +?9i- H"T iS+ F?B M HÁM; iBM +O ç€K M;QÌB +?d ?mv €+ K iU i¢B +MM; +?Ì çÊB iB M; F m i?ªK i?B i iW i`QM; i?¨M? i`mv M ` X

"BM? HQM? G¬B ;B ç½ i`Î H¢B i`QM; i?¨M?- K°i H–M M[ç¦M; +Y i?¨M? H¢B- ``'iç®M; ç'i ç½ #` +?€v ç2M i?–K +?YB- M m F?¬M; T?ªB /–m ?Ä i`QM; F?Q ç½ /MMT?ªB iB T iK+ i?B m ç®i M[X

J¨ i?¨M? h? M? L;mv i K'i çB HÊB F?Q /–m ?Ä ç ç®B T?¦ €+ K - HB M HQm H¢B K
#° T?"M K¼B M;QÌB i?¬M; [m K"i ç¢Q /B /ÌB ç M # M +ªM; M?ÄX

>B M i¢B +?B #° ç°B iBM? M?m +ªK iY M¨v- ç m v M H†M; +MM; +?Ì çÊB €+ K iW

hmv M?B M- #'i Hm"M H¨ [m M #BM? G¬B ;B ? B H¨ M;QÌB +?d ?mv €+ K - ç m +?Ì
F?¬M; +¦ K°i +?9i /` i`¢M; M¨Q tm'i ?B MX

L m F?¬M; T?ªB M;QÌB +?d ?mv €+ K t€+ ç`M? €+ K pšM ç M; ç¨Q #ÈB- #¼M ?¼
i`QÈM; KbM? +¦ T?ªB ç½ #` i?B m ? i `²B ? v F?¬M;X

J¨ [m M #BM? G¬B ;B çQÆM; M?B M bmv M;?o i?2Q +?B m ?QÈM; i®iX

*?ŠM; H) M?[M; €+ K ç¦ ç m ç½ #` +?QM? KbM? i?B m +? i\ >ŠM H¨ F?¬M; +¦ F?ª
;BªB [mv i M?Q p"v- +kM; F?¬M; +–M ?mv ç°M; iQ¨M #° /•M +Q i` M H½M? ç` ç m

hmv M?B M M;šK H¢B +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ F?ª M,M;- # M KbM? M?B m /–
ç´ ? i p¨Q i`QM; ?–K M;–K- i?B m ç®i M;?B K i`¼M; M?Q p"v- M; v +ª b„i i?ûT +k
F?¬M; T?ªB M¦B €+ K ;b ;b ç¦X

L m €+ K i?"i bU #` i?B m ? i- p"v iU M?B M H¨ K¼B bU K ç T- M?QM; p¢M M?'i €
i?B m +? i i?b b Q\

B +kM; F?¬M; /€K çªK #ªQ çB m M¨v- +?Q M M ç¨M? T?ªB iB T iK+ +?Ì çÊB- /M b
+ÁM HQÊM; HÈM- +?Q /M çÊB Î i`QM; i?¨M? K°i M,K ? B M,K +kM; F?¬M; i?¨M? p'

hmv M?B M +kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +¦ iQM? M?šM M¢B M¨v- +?d i?
F?¬M; ` M K°i iB M; /šM i?2Q ?ÆM i`,K i?O ?¢ i v +–K #BM? F?Q +MM; +m®+ t M
/QÈB i?¨M?X

oW i?'v ç€K #BM? bo G¬B ;B M¨v +–K i?2Q t M;- +kM; #B i #¼M ?¼ Km®M H¨K
Q ;²K +ª M;QÌB +?d ?mv €+ K ç m F?˜M i`QÆM; i"T i`mM; €M? K„i i` M i`,K M;Q

*?d i?'v bo [m M FB ?ûi iQ p¨B +•m- ?ÆM i`,K #BM? HQM? `9i ` pk F?Q F?˜M i`QÆ
+–K t M;- K¨ K'v [m M #BM? ç¦ i?b M?´ MQÈ+ KB M; p¨Q HÁM; #¨M i v KbM?- `²B p

kNNX *?QÆM; kNN, æ¨Q >–K *¬M; h?¨M? UTkV

JB M; ? M; +¨M; ç¨Q +¨M; b•m- #MM ç'i çQÊ+ ç¨Q +?mv M H M +kM; +¨M; M;¨v +¨M
v M H†M; +?Ì çÊB- ç°i M?B M M?bM i?'v MÆB ç€K M;QÌB ç¦ ?¶M HQ¢M H M- b m ç
i?B i +MM; iB M; H ?ûi- ?ÆM i`,K #BM? HQM? FB ç m ;BÆ #BM? F?Q H Q p¨Q ;B

L?bM i?'v #BM? HQM? G¬B ;B i` M H–m i?¨M? ç m iWM; çQ¨M +?¢v iÈB- FQ+? ç°
M;QÌB +?d ?mv €+ K ç m M? M?¨M; i?Î ` X

s2K ` €+ K M?¨ KbM? +kM; F?¬M; tªv ` p'M ç ;b- pšM T?K+ iMM; K M? H M? ç¨Q

E i [mª M¨v F?B M +?Q #¼M ?¼ M HÁM;- imv M?B M +kM; F?¬M; FbK M´B F€ [m€
€+ K M¨v +¦ p [m€ +?"K M? \

*?d H¨ K¼B M;QÌB +,M #ªM +?Q +¦ FB K M;?B K €+ K +'T M,K ç¨Q K°i i?QÈ+ ?–K
+?Q M M +,M #ªM F?¬M; /€K t€+ M?"M M?[M; €+ K ç¦ F?B M¨Q i?b KÈB +¦ i? p¨Q

æ®B pÈB p'M ç M¨v- M;QÌB +?d ?mv €+ K F?¬M; i? K ç w- /M b Q €+ K M?¨ KbM?
+–M ,M m®M;- +?Q /M ç¨Q ç M K°i M,K +kM; F?¬M; +¦ p'M ç ;bX

hmv M?B M ?–K M;–K M?Q i? /M i? M¨Q +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; pQÊi [m K°i i?
iY #^M; #'i +S ;B€ M¨Q- +kM; ç €+ K ç¨Q i` M K°i i?€M;- +ÁM F?¬M; iBM €+ K
h? M? L;mv i5

L;QÌB +?d ?mv €+ K +¦ [mv i ç`M?- iU M?B M HQm H¢B M;QÌB ;B€K i?`- M?[M; M
M;ÆBX

aQ pÈB M;QÌB +?d ?mv €+ K i?QªB K€B iU i¢B-# M T?€B G¬B ;B i?b +?bK M;"T i
T?m i`QÎM; pW `²B FB - ç½ /MM; +?QM? iQM? K¢M; +O KbM? +MM; ?ÆM KQÌB #
ç²M; HB m F?€+ `^M; pB + €+ K F?¬M; ? #` i?B m +? i H¨ i?"iX

*?mv M M¨v F?B M +?Q #BM? HQM? G¬B ;B +?d +¦ i? +ª M;¨v ç T?ÁM; €+ K ç°i
;B M HQ H„M; ç T?ÁM; /¨B +,M #ªM F?¬M; T?ªB +QM M;QÌB +?`m çQÊ+- M?QM; H
p'M ç - +?d +¦ i? bY /KM; Hm•M T?B M ;B€K i?`X

hWM; M;¨v iWM; M;¨v i`¬B [m - #BM? HQM? i?¨M? h? M? L;mv i +kM; F?¬M; ?Q¨M
i?QÌM; T?€B ` i`,K M;QÌB ç¨Q #ÈB €+ K K°i +?9i- M?QM; F i [mª H¨ ç m ?v bBM?
Hw çQÊ+ €+ K çQÊ+ ç¨Q ` X

æ®B pÈB id H ç´B M?Q p"v- M;QÌB +?d ?mv €+ K T?B i?QÌM; pmB KWM;- K°i ç´B
K +O KbM? +¦ i? ç´B H'v ? B KQÆB p¢M #BM? HQM? G¬B ;B - imv M?B M iBM `
+€+? i?S+ ç´B €+ K M?Q p"v- +?Q M M M;QÌB +?d ?mv €+ K ?Q¨M iQ¨M v M HÁM

G¬B ;B [mª i?"i F?¬M; Km®M ç€M? ç´B pÈB €+ K M?Q p"v- +?Q M M b m F?B i?Y
i?¨M? h? M? L;mv i F?¬M; +ÁM T?€B M;QÌB çB ` ç¨Q ?–K M[X

æ M H9+ M¨v ? B # M HB M `ÆB p¨Q i`QM; i`¢M; i?€B ;BˆM; +Q- i?¨M? h? M? L;m
+?d ?mv €+ K +kM; ç²M; /¢M; +?Ì çÊB €+ K çB ` - ? B # M ç m F?¬M; +¦ ?SM; i?9
ç ;BªB [mv i i?¨M? h? M? L;mv iX

" M T?Q G¬B ;B i?b F?¬M; +–M T?ªB M¦B- #¼M ?¼ QÈ+ ;b ç€K €+ K Î H¢B i?¨M?
KÈB- ç M?[M; M;QÌB KbM? +¨M; / /¨M; çQ /•M +?9M; /ÌB çB F?ÄB ç•vX

J¨ # M T?Q K"i ;B€Q- ç–m iB M H¨ p'M ç K†i KkB- M,K i¬M; HB M KBM? +kM; F?
i?¨M? h? M? L;mv i M?Q M?Ä- M¦B ` i?"i bU H¨ F?¬M; +ÁM K†i KkB ;†T M;QÌB-
F?¬M; +¦ M,M; HU+ ç€M? ?¢ i?¨M? h? M? L;mv i- +?ŠM; [m H¨ +–M i?ÌB ;B M K¨ i

æB K ç¦ çQÊ+ M;QÌB +?d ?mv p¶ M;U+ + K çQ M- #ÎB pb +¦ i? çªK M?B K +?S+ pK
M?•M p"i iBM? M? i`QM; +€+ i¬M;- +?Q M M +€+ i¬M; ç m M;mv M w +'T +?Q +Æ
pÈB K"i ;B€Q ç½ M?šM M¢B M;¨M M,K- ç½ i`Î M M T?B i?QÌM; FB M M?šM K¨ M¦B-

L;Q¢B i`W çB m ç¦K- +ÁM +¦ K°i M;mv M M?•M F?B M K"i ;B€Q F?¬M; i? K ç w pB
h? M? L;mv iX

hBM iS+ G¬B ;B #` €+ K i"T FQ+?- #ÎB pb pB M [m•M +O #®M i¬M; F?B +?m˜M
#B i- K¨ +€+ i? HU+ tmM; [m M? G¬B ;B ç m çB i?2Q T?Q b m €+ K +?¢v ç M G

L; v H9+ ç–m #¼M ?¼ #` [m•M ç°B #B M T?ÁM; +O G¬B ;B ç€M? i`Î H¢B-?ÆM M
p¨Q H½M? ç` +QÈT b¢+? K°i T?2M- M?QM; iÈB F?B €+ K p•v [m M? i?¨M? h? M
F?¬M; #B i H¨ çB iB T pB M ? v H¨ i? M¨Q- ç m `9i HmB p # M i`QM; G¬B ;B - ç
tmM; [m M? p®M ç M; ç–v #KM; m'i F?Q H"T iS+ K¢M? K) iB M ç M H½M? ç` G¬B

h`QÈ+ ç¦ ç½ iWM; M¦B- H½M? ç` G¬B ;B /QÈB i?ÌB E? M; hQ i?®M; i`` HB M çQ
HÊB M¬M; M;?B T [m†M; KÄ ç m +¦ +Æ bÎ T?QÆM; iB M i?"i bU H¨ +–M +€B ;b +¦ +
[m M? imv `^M; T?€i ?B M /•M +?9M; i`QM; H½M? ç` G¬B ;B ç m +?¢v i`®M i`€M?
i? K ç w- M;QÊ+ H¢B ç„+ w çQ +QM /•M iW H½M? ç` +O KbM? ç M +?B K +S M?

GQ¢B +?mv M +€+ i? HU+ tmM; [m M? M?•M H9+ +?€v M?¨ çB ?¬B +O M¨v- Î i`
i"T iK+- B +kM; F?¬M; ç w- M?QM; M K i¬M; ç½ +QB H½M? ç` G¬B ;B i?¨M? ;B
F?¬M; t2K M?Q p"v- HQ¢B ?¨M? pB M¨v +O +€+ i? HU+ tmM; [m M? +?ŠM; F?€+ M
i¬M; M? 5

L K i¬M; M´B ;B"M çQÆM; M?B M F?¬M; M¦B ? B HÌB H"T iS+ T?€B b® €+ K +'T i

L?[M; €+ K ç¦ pW tm'i ?B M- M;Q¢B i`W ç€M? +?Q +€+ i? HU+ tmM; [m M? bÊ
M;Q¢B ;BÈB #B i HÌB ç²M G¬B ;B ç½ #` €+ K +?B K +S H¨ bU i?"iX

GÌB ç²M M¨v pW ` - G¬B ;B ?Q¨M iQ¨M ´M ç`M? ?ÆM- +€+ i? HU+ tmM; [m M? F
ç` G¬B ;B M[X

æQÆM; M?B M- +kM; F?¬M; B Km®M çB p¨Q G¬B ;B - M?•M HQ¢B iB M p¨Q H½M
i?U+ bU F?¬M; #B i T?ªB M¦B i? M¨QX

hmv M?B M b m F?B HÌB ç²M M¨v i`mv M ` M;Q¨B- +kM; F?B M #®M i¬M; ç M ?¶ iˋ
M;Ì #` M;QÌB HÊB /KM;- M?[M; M;QÌB KbM? tm'i HU+ F?¬M; M;Ì H¨ ;B9T M K i¬M
i?m°+\

æ•v H¨ +?mv M ;b tªv ` \ :B€Q i¬M; M?¨ KbM? +ÁM F?¬M; +¦ ;B€Q F?m i`U+ i?m°+
F?¬M; M;Ì H¢B +¦ çQÊ+ ;B€Q F?m i`U+ i?m°+\

"®M i¬M; F?€+ M´B ;B"M ?Q†+ H¨ M¦B ç® F}- H"T iS+ F m ;¼B [m•M ç°B +O KbM?

L K i¬M; çQÆM; M?B M F?¬M; pmB F?B i?¨M? h? M? L;mv i +ÁM +?Q ç€M? ?¢ HB
`'i ?B m `ä +?d #^M; i?U+ HU+ M?¨ KbM? ;BªB [mv i F?¬M; çQÊ+ G¬B ;B X

"ÎB pb M;QÌB i`QM; ç` ;BÈB G¬B ;B ç m #B i- #'i Hm"M M;QÌB # M M;Q¨B imv M i
i"T FQ+? H–M M¨v- G¬B ;B +kM; +?d i´M i?'i ? B # p¢M #BM? HQM? K¨ i?¬BX

*¦ i? M¦B çÆB pÈB G¬B ;B M„K i`QM; i v KQÌB K'v p¢M [m•M- ? B # p¢M #BM? H
HÈT / - F?¬M; M;?o t2K M;QÊ+ H¢B +¦ i? /B i b¢+? M K i¬M; ç¦ +?SX

*¦ H) M?"M çQÊ+ HÊB Q+? M K i¬M; ç€T SM;- +¦ H) #B i G¬B ;B [mª i?"i F?¬M; /
KB M +QÐM; ç²M; w iB T iK+ +¬M; i?¨M?- imv M?B M +kM; iÄ p b m F?B i?¨M? #
iS+ `9i p - çB K M¨v H¨ F?¬M; i? i?QÆM; HQÊM;X

L K i¬M; ç½ +¦ iQM? iQ€M çQÆM; M?B M ç²M; w v m +–m M¨v- /M b Q +?QM? M K
i¬M; F?€+ T?€i ?B M iQM ç² i?¨M? FQM? i²M i¢BX

hmv `^M; F?¬M; i? M? M? +?¦M; iB m /B i G¬B ;B - M?QM; i?¨M? +?O G¬B ;B K
F?B M +?Q /•M +?9M; G¬B ;B #` çª FQ+? `'i HÈM- M?[M; pB + +ÁM H¢B M K i¬M;
#®M i¬M; Km®M b m F?B i?¨M? #` ?¢ HB M `ÌB çB imv i ç®B ?ÊT w M K i¬M;X

h"T ?ÊT M?[M; +?mv M ibM? `„+ `®B T?S+ i¢T ç¦- iU M?B M HB M #B M i?¨M? ?
L;mv i ç²M; i?ÌB +?Ì çÊB ibM? ?m®M; [m, /` T?€i bBM?X

h`QM; i?ÌB ;B M ç¦ M K i¬M; çQÆM; M?B M çB ibK FB K M?[M; iQM ç² i?¨M? FQM

hmv `^M; H"T iS+ #B iM; v çQÊ+ #¼M ?¼ ç M; Î #Ì #B M- M?QM; #ÎB pb G¬B ;B i?
[m M? MÆB /•M +?9M; i"T F i- +?Q M M i?"i bU F?¬M; `ä `¨M; H„K ibM? ?m®M; +?

L?QM; ç®B pÈB M K i¬M; +?d +–M #B i /•M +?9M; ç M; Î ç` T?QÆM; M¨Q H¨ çQÊ
+–M ibK ?B m- +?9i ibM? #€Q ç¦ H¨ +¦ i? `²B- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km®M b m F?
+ªM? ;BÈB FB H¢B ?M /¼ /•M +?9M;X

hWM; M;¨v iWM; M;¨v i`¬B [m - i?2Q i?ÌB ;B M M¨v- M;QÌB +?d ?mv €+ K +kM; #„i
+?ŠM; H) /QÈB i?¨M? h? M? L;mv i ç m H¨ ç€ iªM; HÈM ? v b Q\

h¢B b Q ç M #•v ;BÌ €+ K +ÁM +?Q çª i?¬M; çQÌM; ?–K\ *?Q /M H¨ ç€ iªM; HÈM-
p"v- €+ K +?Q /M +ª K°i F?m ç€ iªM; +kM; T?ªB ç¨Q H M `²B M? 5

J¨ M; v F?B M;QÌB +?d ?mv €+ K F?¬M; FbK M´B Km®M T?€B K°i ç€K €+ K +'T i
M?B M +ªK SM; çQÊ+ €+ K ç½ çB ` X

h´M ? Q i?ÌB ;B M KQÌB K'v M;¨v- M?[M; €+ K +'T M,K ç¦ +m®B +MM; +kM; H¢B i?

h`QM; F?B M;QÌB +?d ?mv €+ K ç M; /` i?QÌM; pmB KWM;- ç²M; i?ÌB #¼M ?¼ +kM
F?B i`Î p imv i ç®B b) F?¬M; ç +"T iÈB T?QÆM; T?€T ç¨Q ?–K +¬M; i?¨M?- ç•v
T?€T +¬M; i?¨M? F?B M M?[M; M;QÌB +?d ?mv €+ K T?ªB +?`m i°B M? X

L;QÌB +?d ?mv €+ K pW ` H M? +?Q €+ K +?ûK ;B i iQ¨M i?¨M?- pW +˜M i?"M iB
#` H¢B ;–M +ªK i?K K°i +?9i M?[M; iB M; F m i?ªK i?B i #'i HU+ +O ç€K G¬B ;B
+?Q ç M i"M F?B #¼M ?¼ iB M ç M ;–M +Y i?¨M?- pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; M;?2 i?'
i?¨M? h? M? L;mv i i`mv M ` X

æQÆM; M?B M- b m F?B #¼M ?„M M?bM i?'v €+ K çB H¢B i` M H–m i?¨M?- KÈB
M?Q p"vX

L;QÌB +?d ?mv €+ K /Q /U K°i +?9i- imv `^M; +¦ T?–M Km®M `9i HmB K°i +€+? i`'
ç•v ç m H¨ M;QÌB M,K i¬M;- +?mv M ;b tªv ` Î ç•v iQ¨M #° K"i ;B€Q ç m #B i `ä-
M;?o iÈB H,M HÊM i`QM; ;B€Q i¬M; M[- M;?o M?Q p"v +?d +¦ i? K¢M? K) +´ pk +?
K°i ç€K €+ K iB M iÈB KÎ +Y i?¨M?X

*Y HÈM KÎ ` - M;QÌB +?d ?mv €+ K çQÊ+ €+ K #ªQ p M M H€ ; M +kM; HÈM H M-
M; M; iB m b€B #QÈ+ p¨Q +Y i?¨M?X

hmv M?B M M?[M; M;QÌB M¨v `'i M? M? HB M i`ÊM K„i ?€ K²KX

"¼M ?¼ M?bM i?'v K†i M M #^M; ç€ iªM; i`QM; i?¨M? F?¬M; M;Ì #` ç¨Q ` +?B +?Qi
+–M T?ªB M¦B- imv i ç®B ,M F?ÈT pÈB b® HQÊM; €+ K K¨ KbM? +¦X

h'i +ª M;QÌB +?d ?mv €+ K ç m p¶ i v H M i`€M- i`QM; HÁM; F?¬M; M;Ì +¦ K°i +¶ w

"ÎB pb #¼M ?¼ ç½ ?B m çQÊ+ pb +€B ;b €+ K ç¨Q ?–K H•m M?Q p"v KÈB iB M p¨Q
K†i M M i?¨M? h? M? L;mv i ç m H¨ M?[M; F?®B ç€ iªM; HÈM- M?[M; €+ K ç–m ç'
ç˜v ç€ b¨M H M- +?d ?B m p¨ T?K+ iMM; K M? H M? /MM; K¦M; pm®i ç ç¨Q #ÈB ç€

S?ªB #B i `^M; ç•v H¨ ç€ iªM; HÈM M? 5 *?Q /M /MM; +?Mv b„i çK+ ç¨Q +kM; T?ªB
+¦ i? tmv M i?OM;- +¨M; F?¬M; T?ªB M¦B ç¨Q ` K°i +Y ?–K HÈMX

*?Q M M €+ K M?¨ KbM? +¦ i? /MM; K¦M; pm®i ç¨Q ` K°i +Y ?–K HÈM i` M M?[
K°i F i [mª T?B i?QÌM; ;B€ i``- p ?¨M? ç°M; K¶B M;QÌB ç¨Q ` K°i +€B ç°M; HÈM-

.M b Q M?[M; €+ K M¨v ç m F?¬M; +¦ ç–m ¦+- i`€+? K„M; +?9M; +?ŠM; F?€+ M¨Q
pB + M¨v +QB M?Q F?¬M; T?€ibBM?- /M b Q +?mv M +?QM? KbM? i?®M; HoM? €+
ç½ ?Q¨M i?¨M? `²BX

L?[M; M;QÌB +?d ?mv €+ K M?€v K„i pÈB M? m b m F?B i?®M; M?'i +€+? tY Hw- I
i?¨M? h? M? L;mv i H¢B BK „M; M?Q i? - [m M b€i #®M T?Q - M;Q¢B i`W K°i KªM?
T?ÁM; Î M;mv M p M +kM; F?¬M; i²M i¢BX

@ J m5 hbK M;QÌB +ÁM b®M; +?Q i 5

L;QÌB +?d ?mv €+ K pW i`mv M H M?- i'i +ª €+ K H"T iS+ p•v [m M? #¼M ?¼- ?Æ
p¨Q M?[M; M;QÌB +?d ?mvX

h?'v K°i K¨M M?Q p"v- M;QÌB +?d ?mv H¢B p¶ ç–m- ;•M t M? M´B H M [m€i,

@ L;m M;®+5 hbK FB K M?[M; M;QÌB +ÁM b®M; F?€+ +?Q i 5

a m F?B K M? H M? +?m˜M t€+ çQÊ+ çQ ` - ç€K €+ K H"T iS+ iªM ` - #„i ç–m ib
i?¨M?X

æ€K €+ K K'i i?ÌB ;B M K°i M;¨v- +€B ;b +kM; F?¬M; ibK çQÊ+ HB M i`Î H¢B i`Q
b m ç¦- M;QÌB +?d ?mv ? B K„i #®+ ?Ä M?bM K°i çQÌM; ?–K ç½ bKT ç´ i¢B i`mM;

L?bM M?[M; /'m +?•M ?¶M ç°M /¨v ç†+ tmM; [m M?- F?¬M; +–M T?ªB M¦B- i'i +ª
i?2Q çQÌM; ?–K M¨v +?¢v i`®MX

J'i K°i F?QªM; i?ÌB ;B M Hw ;BªB +?mv M ibM? i`QÈ+ K„i- M¦B +€+? F?€+ +?QM
F?¬M; M;Ì # Q p•v K°i +€B i?¨M? i`®M; F?¬M; #B i # Q M?B m M;¨v- K°i +¶ t'm ?´
ç–v i•K + MX

L?[M; M;QÌB +?d ?mv i`–K K†+ K°i +?9i- ç°i M?B M +¦ M;QÌB M;?B M `,M; M;?B M

@ *?9M; i imv i ç®B F?¬M; i? #m¬M; i? +?Q #¼M +?9M; M?Q p"v- imv i ç®B F?¬
iB M M?•M ç½ i` m çM M?[M; iBM? M? +?9M; i 5

"ˆM; F?¬M; K°i F?B #` i`mv M ` M;Q¨B- +?ŠM; M?[M; +?9M; i F?¬M; +ÁM K†i Kk
+O +?9M; i Î i`QM; i¬M; ;B€Q +kM; imv i ç®B p¬ p¼M;5 *?Q M M +?9M; i M?'i
+?9M;- ;B i b¢+? #¼M +?9M;5

L?[M; M;QÌB +?d ?mv çQ K„i M?bM M? m- ç m ;"i ç–m i€M i?¨M? ç M;?` M¨vX

h`QM; i?ÌB çB K M;QÌB +?d ?mv T?'M ç'm pb +?QM? i? /B M p¨iB M ç² +O KbM?-
M;m M;®+ ç¦ +kM; ç°i M?B M i`Î M M HBM? ?Q¢i /` i?QÌM;X

*?d i?'v M?[M; €+ K ç¦ ç–m iB M H¨ #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; H Q ` F?ÄB i?¨M? h
t - M?[M; €+ K ç¦ +?QM? H¨ /Q M;QÌB +?d ?mv T?€B ` - çB ibK FB K T?QÆM; ?QÈ
i`®MX

J¨ # M i`QM; i?¨M? +¨M; F?¬M; +–M T?ªB M¦B- K'v i`,K €+ K H Q p T?Q çQÌM; ?
T?K i`€+? T?ªB ç¨Q i?¬M; M¦X

L;QÌB +?d ?mv F?¬M; iBM M?[M; F +?¢v i`®M çO #ªM HoM? H¨K b"T iQ¨M #° çQÌ
M;QÌB H¨K b"T +Y p¨Q +MM; H®B ` K¨ i?¬BX

æ9M; M?Q M;QÌB +?d ?mv M;?o- €+ K `'i M? M? HB M ç¨Q i?¬M; çQÌM; ?–KX "¢M
i¢B u

L?[M; €+ K F?€+ M? M? +?¦M; iB M p¨Q çQÌM; ?–K- M;QÌB +?d ?mv ç M; i`QM; +
M;mv ?B K- pšM K¢M? K) M?"M M¢B +MM; +?Ì çÊBX

hmv M?B M ?B M i¢B i®+ ç° T?ªM SM; +O €+ K +U+ M? M?- b m F?B iB M p¨Q ç
çQÊ+ çQÌM; ?–K ç½ i?¬M; HB M #€Q +€Q H¢B- M;QÌB +?d ?mv HQm H¢B ?ÆM K°
KbM? /šM ç°B iB M p¨Q çQÌM; ?–KX

a m F?B M;QÌB +?d ?mv i?2Q çQÌM; ?–K /¨B ?ÆM KQÌB FBHQK2i çB ` - i`ÊM K„i
i`QÈ+ K„iX

LÆB ç•v ç½ H¨ #Ì #B M- #®M T?Q tmM;[m M? +?d +ÁM H¢B K°i `WM; +¼+ ;¶ HÎK
`WM; `"K- imv M?B M ?B M i¢B F?„T MÆB ç m H¨ +¼+ ;¶5

L?bM b® HQÊM; +¼+ ;¶ FB - imv i ç®B H¨ i` M K°i p¢M5 L¦B +€+? F?€+- pW KÈB
M;QÌB ç®M ?¢ i` M p¢M +•v ç¢B i?K5

L?[M; +•v ç¢B i?K ç¦ çB ç•m `²B\

L?bM #Ì +€i ;–M M?Q T?O FQM M?[M; F?9+ ;¶ ç–m i?W çm¬B i? Q FB - M?bM tQ
i`QÈ+ K„i- H¢B M?bM +QM çQÌM; H¨K #ˆM; p€M ç–v /šv H¶ i?OM; FB - +kM; #B i +
#¨M +?•M i¨M T?€ KÈB +¦ i? i¢Q M M b® HQÊM; H¶ i?OM; M?Q i? X

L;QÌB i?¨M? h? M? L;mv i F?¬M; M;Ì i?2Q çQÌM; ?–K +?¢v ç M MÆB M¨v- b m ç¦ Î
i?mv M `ÌB çB\

L;QÌB +?d ?mv €+ K b„+ K†i M? M? +?¦M; #B M ç´B- H9+ ?²M; H9+ t M?- H9+ i`„
K†i H M i`ÌB i?ûi /¨B- T?mM ` K°i M;KK iB M ?mv i- M;½ M;Y tm®M; ç'i #'i idM?X

æ¢B ;B€Q +?O #B i çQÊ+ iBM iS+ ç½ +¬M; +?B K i?¨M? h? M? L;mv i- i?–M b„+ #I
i`b çQÊ+ i`¢M; i?€B #bM? i?QÌM;- ?„M iÄ p i?Qª B K€B M¦B,

@ *?¢v i?Q€i i?b +?¢v i?Q€i- +QB M?Q #¼M +?9M; ;†T K v çB- T?ªB #B i `ˆM; H9+
#` i„K K€m i?¨M? h? M? L;mv i- F?¬M; M;?o iÈB #¼M ?¼ F?¬M; +¦ + M çªK M?Q i
pSi #Ä i'i +ª ç +?¢v i`®M- i?"i bU b) i´M ?¢B mv p¼M; +O E? M; hQ ç¦- p T?–M
+kM; F?¬M; +–M T?ªB i`€+? K„M;- M?"M çQÊ+ #¨B ?¼+ H–M M¨v- iBM `ˆM; #¼M ?

:B€Q +?O +?d +¦ i? ;"i ç–m ç²M; wX

*?ŠM; H) ?„M /€K M¦B i'i +ª p"i +?'i i`QM; i?¨M? +¦ i? K M; çB ç m #` K M; çB `²B

*?ŠM; H) ?„M /€K M¦B HQ¢B +?mv M /B /ÌB HÈM K°i +€+? M;mv M p M F?¬M; i´M
F?¬M; H¨K i´M ?¢B ç M mv p¼M; +O E? M; hQ- M;QÊ+ H¢B +¨M; F?B M mv p¼M;
K°i i–M; b Q\

*¨M; [m M i`¼M; ?ÆM H¨ ?„M +,M #ªM F?¬M; /€K #€Q +€Q +?Q æ¢B ;B€Q +?O #B
FB b m F?B i`ªB [m HB M iK+ çª FQ+? ç½ ?Q¨M iQ¨M bmv bKTX

æ¢B ;B€Q +?O +kM; F?¬M; Km®M iB T iK+ #¨M ç M p'M ç M¨v- +?mv M ç i¨B M¦B

@ L?[M; /•M +?9M; +?¢v i`®M iÈB #Ì #B M i`€M? Mû €+ K i?b i? M¨Q\ o T?–M
L;mv i #` /B i ? v F?¬M; #` /B i +kM; F?¬M; b Q +ª- /M b Q +?d +–M ç€M? #¢B G
i?B m ?Ov i`,K p¢M €+ K HB M i M pÐ- ç½ +¦ i? ç¢i çQÊ+ çB m FB M i?m T?K+ iQ

L?QM; ç +?Q M?[M; /•M +?9M; ç½ iWM; i`ªB [m pBM? [m M; +MM; i¨M T?€ ç¦ +?¢
H"T iS+ +¦ ``'i M?B m iQM ç² i?¨M? FQM? +O M K i¬M; +?9M; i b) F?¬M; i? i?U+

L¦B ç M ç•v- æ¢B ;B€Q +?O ç°i M?B M [m„+ K„i M?bM i`WM; i`WM; [m€i F?),

@ *?Q M M- #'i Hm"M T?ªB i`ª ;B€ ;b- +?9M; i imv i ç®B F?¬M; i? ç M?[M; /•M +

"ÎB pb #¼M ?¼ +?QM? H¨ M M iªM; +O M K i¬M; +?9M; i 5 *?d +–M +¦ iQM ç² i?¨M
+?9M; i b) bÎ ?[m HU+ HQÊM; i`QÈ+ K„i +?Q iWM; +¦- p"v +kM; ç€M; ;B€5

jyyX *?QÆM; jyy, L;k h¬M; >B M h? UTRV

a m HQM; €Q :B€Q +?O ç½ #` K² ?¬B H¢M? F?¬M; M;WM; im¬M ` çšK QÈi- ?„M çQ
ç€K iQM ç² iB m iKv M;Q M ç¢Q M¨v +?¢v i`®M i?b b) K M; ç M +€B ?"m [mª ;bX

E?¬M; +–M M¦B ç•m t - +?d M¦B iQ¨M #° H½M? ç` G¬B ;B i`QÈ+ K„i M¨v- ç m H'
+?9M;X

*?QM? # M KbM? M¨v €+ K ``'i M?B m- M?QM; F?¬M; +¦ /•M +?9M; i?b ç•m +¦ i€+ /
+?mv M M?Q p"v +?ŠM; M?[M; L K i¬M; F?¬M; #B i ;B'm K†i KkB çB ç•m- K¨ iQM?

hmv M?B M M;?o ç M /•M +Q ?ÆM K°i i`,K p¢M +O G¬B ;B ç M; Î #Ì #B M FB - +?Q
b® i?mv M HÈM p"M +?mv M bm®i K°i M;¨v K°i ç K- +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?d i`
p"M +?mv M ? i b¢+? çQÊ+X

L;?o p"v- :B€Q +?O H"T iS+ / T M¶B HQ H„M; i`QM; HÁM;- p°B +mM; FQM? ç€T,

@ hm•M K M? ç¢B M?•M5 h?m°+ ?¢ H"T iS+ T?€B M;QÌB çB çB m i` iBM iS+X

L¦B tQM; F?¬M; çÊB æ¢B ;B€Q +?O ;"i ç–m- ?„M H"T iS+ +?¢v p°B çBX

h?'v i?m°+ ?¢ b®i b„M; pÈB K M? H M? +O KbM? M?Q i? - æ¢B ;B€Q +?O ``'i H¨ i?
i®i ?ÆM H M H½Q #„i ç–m M?'K i`¨ M;?d M;ÆBX

h? M?QM; i•K ibM? i?QªB K€B +O H½Q +kM; F?¬M; +¦ FûQ /¨B # Q H•m- F?B H
i?'i ?²M H¢+ T?€+? +O :B€Q +?O ç M; #Æ T?Ì iB M p¨Q- i`QM; HÁM; H½Q i?Q€M;
+¦ /U +ªK F?¬M; H¨M?X

@ æ¢B æ¢B M?•M5 h'i +ª /•M +?9M; Î #Ì #B M ç m F?¬M; +ÁM K°i #¦M; M;QÌB `²
i?mv M çB `²B5

L¦B ç M +•m b m- ;B¼M; +O :B€Q +?O ç½ M?Q iB M; F m ` MX

æ¢B ;B€Q +?O i`ÊM i`WM; K„i +¨M; M;¨v +¨M; HÈM- +¦ i? i?'v `ä iÆ K€m T?O i`Á
+¨M; M;¨v +¨M; M?B m- ç²M; i?ÌB M? M? +?¦M; ;QK H¢B K°i +?¶- F?B M +QM K„i ç
`U+X

hB M; ?¬ ?'T +O æ¢B ;B€Q +?O +¨M; M;¨v +¨M; /²M /"T- iB M; i?Î /®+ /²M /"T ç¦
iB M; :B€Q +?O F m ` M- F?B M :B€Q +?O H"T iS+ M;WM; iB M; ` M F?˜M i`QÆM;

E?B ?ÆB i?Î /²M /"T H M iÈB çdM? çB K- æ¢B ;B€Q +?O T?mM ` K°i M;KK K€m iC
#QM; #¦M; tb ?ÆB F?¬ [m„i H¢BX

•M? K„i :B€Q +?O +?Êi H¦2 b€M;- i`QM; HÁM; i?–K KWM; `ÐX

*?d +–M M;QÌB ç–m ¦+ F?¬M; T?ªB M;m M;®+ HB M #B i H–M M¨v L K i¬M; H¶ p®
?Ov /B i +ªM; h? M? L;mv i- iQ¨M #° +?B M /`+? T?€i ç°M; +?B M ç'm pÈB G¬B ;B
H°+ ;bX

hmv `^M; ?B M i¢B H½M? ç` G¬B ;B `ÆB p¨Q i`QM; i v L K i¬M;- M?QM; F?¬M;
+?ŠM; F?€+ M¨Q pMM; ç'i +? iX æ†+ #B i i?¨M? iQ+? /mv M?'i H¨ i?B m ?Ov +ªM
#B M i?¨M? i?'i #¢B HÈM M?'i- M m M?Q # M +ªM; F?¬M; #` i?B m ?Ov- ;BÌ +¦ i?
Q HÊB Q+? +?S5

*¦ i? M¦B i`"M +?B M +¬M; T?¢i G¬B ;B - i`W i´M i?'i ?ÆM ? B M;¨M €+ K +'T M,K
FB K°i T?–M •M ibM?- L K i¬M; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ i?m çQÊ+ +?9i +?¶ i®i M¨QX

æQÆM; M?B M- M?[M; i?S H½M? ç` i`®M; i`ªB +MM; p¨M; #¢+ i¨B #ªQ imv i ç®B
p¨Q K„i- K¨ i`€B H¢B M?[M; iQM ç² i?¨M? FQM? i`QM; iQÆM; H B +?¢v i?Q€i FB
ç€M; ;B€ ;'T i`,K H–MX

óJ¨ ?"m [mª +O ? i i?ªv M?[M; +?mv M M¨v ç m /Q H½Q ;B¨ i`QÈ+ K„i M¨v K M; ç M
#˜K #€Q H Mi` M +?mv M iQM ç² i?¨M? FQM?- T?ÄM; +?WM; +€+ i´M i?'i ç¦ +kM; F
#ªQ M;QÆB Km®M F?Q2 F?Q M; +?S\ *?Q +¦ ;b ç½ i`mv M iBM iS+ p i´M; #°X >A
M;?2 HÌB F?mv M M;,M +O i -` H M? +?Q i T?€B M;QÌB çBX >„+ ?„+5 L;QÆB +

hmv `^M; i`QM; ç–m :B€Q +?O +?YB #ÈB æ¢B ;B€Q +?O- M?QM; Î M;Q¨B K†i ?„M
çÐ æ¢B ;B€Q +?O- ?ÆM M[pW H¨K M?Q HQ H„M; F?OM; ?QªM; F m ;¼B æ¢B ;B€
;B9TX

E?¬M; M¦B iÈB L K i¬M; ç M; `®B HQ¢M- H9+ M¨v #®M i¬M; æ¬M; h•v "„+ h`mM;-
H½M? ç` G¬B ;B K¨ FQ+? ç°M;- #„i ç–m p"M /KM; ç–m ¦+ bmv M;?o ibK K°i pMM; ç
+O KbM?X

>¢M; M;QÌB M?Q #¼M ?¼ pb ç ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? F?¬M; iW #'i +S i?O çQ¢M M
K"i- HU+ HQÊM; K¢M? K)X æ–m iB M M;?o ç M +?QM? H¨ M„K H'v ç'i ç B +O i?O
F?®M; +? X

hmv M?B M #B M T?€T M¨v Î i?ÌB çB K ?B M M v +kM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT- #ÎB pb M
?Q¨B M;?B i?O HoM? M?¨ KbM? +¦ T?ªB #` #®M i¬M; i?¬B KB M K ?Q†+ ? v F?¬
i?"i bU `'i F?¬M M;Q M- +,M #ªM F?¬M; +¦ p"M /KM; [mv M p` ?¶ i`Ê +O i?O HoM?
#€M iQM #€M M;?BX

h¢B i?ÌB çB K +OM; +® KS+ ç° iQM M?B K M¨v M m H¨K ` +?mv M K°i i?O HoM? p-
ç B- F?ŠM; ç`M? b) F?B M +?Q M?[M; M;QÌB F?€+ ?Q¨B M;?BX

h`QÈ+ K„i #®M i¬M; F?¬M; Km®M #Ä çB i?•M T?"M [m M; KBM? ?B M i¢B- H¢B F
FB K çQÊ+ K°i pMM; ç'i +„K /MB- M M #®M i¬M; ç¨M? T?ªB +?mv M KK+ iB m iÈB
[m M?X

æ®B pÈB M?[M; pMM; ç'i i`QÈ+ M v pšM +QB i?QÌM; ?Q†+ M?bM #®M i¬M; pÈB €
ç9M; H¨ +¦ `'i M?B m #B M T?€T ç i?m çQÊ+ pMM; ç'i ç¦X

æ–m iB M H¨ T?€B ` €+ K i¨M b€i #W #½B K°i T?2M- ;B i b¢+? HoM? +?O ç` T?Q
çm´B /•M +?9M; +?¢v HQ¢M F?„T MÆB- b m ç¦ +?QM? H¨ +?Q iQM ç² +?¢v iÈB ;Bª

hmv `^M; M?[M; M;QÌB M¨v F?¬M; Î +MM; K°i F?m pU+- M?QM; iQM ç² H¨ F?¬M; +
;B FB K¨X

*?Q M Mi?ÌB çB K çQ¨M F} bo ?° ;B€Q ? i HÁM; ? i bS+ pb pB + M;?o ` çÌB- #¨v
F?B i[m M; KBM? tm'i ç°M;X o¼i p¨Q H½M? ç` +?O M?•M ç½ iY pQM;- +?Q €+ K

?¨M? ?¨M? ç°M; /B M F`+? çM ;BÐM F?®+ HB i K°i T?2M- b m ç¦ b m K°i i`"M ?mv
b¢+? €+ K X

*?Ì iÈB H9+ /•M +?9M; p•v H¢B +ªK FQ+?- ç9M; H9+ M¨v ç€K ;Bª /¢M; /•M +?9M; ç
çB ` - M;Ä HÌB v m +–m çQ¨M F} bo ?° ;B€Q Î H¢B MÆB ç•v ç #ªQ p MiQ¨M +?Q /
K°i b® /•M +?9M; F?€+ #` /¼ +?Q ?QªM; bÊ T?K ?¼ i?2QX

æ M ç•v i?b çQ¨M F} bo ?° ;B€Q çQÆM; M?B M H¨ F?¬M; p°B ç€T SM;- ç–m iB M H
i?€M? i?B M- #¨v iÄ +?QM? KbM? M;mv M w b) tm'i ?B M T?K+ pK iQM ç² #'i +S H
#B i- +ÁM +¦ `'i M?B m iQM ç² +–M KbM? i?O ?°- F?¬M; i? pb K°i ? B iQM ç² MÆE

æ€K ;Bª /¢M; /•M +?9M; çQÆM; M?B M HB M H"T iS+ iÄ w Km®M M?"T ;B€Q- ç M
MÆB M¨v ç m ¨Q ¨Q ;B M?"T i¬M; ;B€QX

h? H¨ i'i +ª K¼B M;QÌB i`Î i?¨M? iQM ç²- +?mv M F iB T i?b i®i ?ÆM `²B5 æQ¨M
+?QÆM; iB T M?"M M?[M; M;QÌB M¨vX E} bo çQ¨M ç9M; H¨ +¦ M;?o pK #ªQ p iQM

E} bo HQm H¢B ç` T?QÆM;- T?€i ?B M MÆB M¨v F?¬M; +¦ +?O M?•M- ?ÆM M[
/•M +?9M; ç m #` €+ K T?€ ?Ov- pb i? F} bo HB M +,M +S p¨Q i?•M T?"M i?€M?
bªM +O +?O M?•M +k +?Q +€+ iQM ç²X

æQÆM; M?B M- T?–M +?QM? v m i?m°+ p ;B€Q ?°B- b® H KÈB p iQM ç²X *?d +
ç¦- K°i Qi +kM; +¦ i? +?Q /•M +?9M; F?¬M; #B i p ;B€Q ?°B K¨ `2Q ?Á ?Q M ?¬X

æ M H9+ M¨v- i`QM; i v #®M i¬M; +Æ #ªM +¦ çQÊ+ ç` #¨M `²BX

o T?–M p b m T?ªB H¨K i? M¨Q +OM; +® iQM M;QÐM; iQM ç²- H¨K i? M¨Q M„K +
ç¦ iU M?B M b) +¦ M?•M bo +?mv M M;?B T iÈB H¨KX

J¨ M?[M; i? HU+ F?€+ M?bM i?'v +?O M?•M +O F?m H½M? ç` ç½ iY pQM;- +?m~
çQÆM; M?B M #®M i¬M; b) H¨K +?Q #¼M ?¼ ?B mi? M¨Q H¨ +€B +? ipb bU T?š

*S M?Q p"v K°i i v +?Q €+ K i"T FQ+? K°i i v /B M F`+? i?m ?9i HÁM; M;QÌB- ç`
i¬M; +¨M; M;¨v +¨M; KÎ `°M;X æ M i?ÌB çB K M?B m ç M KS+ ç° M?'i ç`M? M¨Q ç¦-
iU M?B M b) +?B m €M? K„i bQB K¦B p¨Q +€+ i¬M ;B€Q #¨M? i`QÈM; i? HU+ [m€

h` M çÌB M¨v F?¬M; +¦ #'i +S +?mv M ;b +¦ i? ;B'm çQÊ+ /QÈB +QM K„i [m M b€i
tmM;[m M? `'i M? M? HB M T?€i ?B M- K'v i¬M ;B€Q ?Q†+ H¨ H'v +Sm i? H¨K i¬M
+Æ bÎ- /QÌM; M?Q +¦ çB m ;b ç¦ F?¬M; ç9M;X @

*¦ M;QÌB i`U+ iB T #¨M ç M Hm"M +?SM; /MM; •K KQm i?m HÊB- H"T iS+ HB M M?
F i +MM; €+ K /®+ bS+ KÎ `°M; ç` #¨MX

"ÎB pb #'i +S B +kM; #B i i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v- T?¨K H¨ ç` T?QÆM; #` €
p¨Q i v K'v i¬M ;B€QX Zmª i?"i F?B M M;QÌB i +ªK i?'v i¬M ;B€Q `'i tªQ [mv iX

hmv M?B M HÌB #¨M Hm"M M?Q p"v +kM; F?¬M; +¦ +Æ ?°B +¬M; #® ` - #ÎB pb #®M
i?` F?„T MÆB- pW T?€i ?B M M;QÌB [m€ iBM? K„i M?Q p"v- i?"i bU H¨ iQ€i K² ?¬B
çQÆM; M?B M i`QÈ+ iB M +–M T?ªB i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?'i +?Q i?O iB m M;Q

E iB T +?QM? H¨ +¦ i? HU+ M?bM i`9M; pk HU+ +QÌM; ?½M +O çQ¨M F} bo ?° ;E
i? HU+ +?m~M #` ?"m H ?QÈM; iÈB #®M i¬M; i?dM? ;B€QX

aU pB + +?ŠM; F?€+ M¨Q F?€+? ?¨M; iU M?B M çQ iÈB +Y - #®M i¬M; çQÆM; M'
` M;QÌB +O çQ¨M F} bo ?° ;B€Q ?¶ i`Ê ?m'M Hmv M [m•M ç°B ç®B T?QÆM;- M;
i`mv M #€ / M? iB M; +O #ªM i¬M; +¨M; p M; t X

æQÆM; M?B M +kM; i`€M? F?¬M; çQÊ+ +¦ i? HU+ i?Q+? i`U+ iB T /MM; pä HU+
;B€QX

æ®B pÈB HQ¢B i? HU+ M¨v- #®M i¬M; +,M #ªM F?¬M; tm'i ç°M; €+ K - i`U+ iB T
T?QÆM; i M i¨M?- b m ç¦ pW +QÐM; ûT pW /MM; HÊB /K ?Q†+ ;²K i?•m H½M?

F?¬M; FB M; M ;b pÆ pûi i¨B bªM +QÈT #¦+ K°i HQÊM; HÈM i¨B p"i- KÈB ç +?Q K T?K+ iU /QX

hmv M?B M M?[M; +?mv M M¨v `'i Qi tªv ` X æ¢B ç b® +€+ i? HU+ Î ;–M ç m +,K

æ•v F?¬M; T?ªB p'M ç HB M[m M ç M iQM M;QÐM; ? v F?¬M; iQM M;QÐM;- K¨ #Î #®M i¬M; mv ?B T iÈB #¼M ?¼X

æB m +€+ i? HU+ +ªK i?'v #` mv ?B T i`U+ iB T M?'i +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; HB K¨ +?QM? H¨ bU #¨M? i`QÈM; i? HU+ +O #®M i¬M; pW KÈB [m"i F?ÎB ç¦- pb i?

hmv `^M; KK+ iB m +m®B +MM; +O #®M i¬M; +?QM? H¨ ç` #¨M ?Q¢i ç°M;- M?QM M;QÌB i ç®B ç½B M?Q p"v- çB m ç¦ i?"i ç9M; H¨ i`QÌM; ?ÊT /Î F?¦+ /Î +QÌBX

L?QM; K¨ Km®M ;BªB i?Q+?- M;QÌB i F?¬M; M;?2- Km®M #B m ?B M M?¨ KbM? Hmv M iB + HoM? ç` +?B K çQÊ+- ?ÆM M[M;QÌB i ç½ ç€M? H M iÈB +Y - Km®M çQÊ+X

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q F?€+ #®M i¬M; ç¨M? T?ªB F? B +?B MX æQÆM; M?B M- i`W T ¦+ +¦ p'M ç - #^M; F?¬M; /M H¨ #` ç€M? +?Q iQ¨M #° /B i pQM; +kM; b) F?¬M; M;m

"ÎB pb K°i F?B i`„M; i`ÊM bY /KM; €+ K - p"v çWM; M;?o iÈB i?m çQÊ+ K°i iQM ç² i?¨M? H"T +€B ;b Zm M; KBM? h?–M [m®+- +S i`U+ iB T +?mv M i? i?¨M? €+ i?–M +ÁM +¦ i? ?'T /šM K°i b® M?•M p"i i¨ €+ i€M i?¨M? M[ç'vX

hmv M?B M #®M i¬M; ç®B pÈB çQ¨M F} bo ?° ;B€Q M?¨ KbM? H¢B `'i +¦ HÁM; iBM imv i ç®B H¨ + Q i?O +¦ i? H'v K°i ç`+? i`,K- K°i M;¨M +¦ i? +?®M; K°i p¢M5

æQÆM; M?B M +kM; F?¬M; i? +?d +¦ +?9i M;QÌB F} bo çQ¨M M?Q p"v ç®B F?€M; p #¨B bÎ i`QÌM; +O #®M i¬M; +?QM? H¨ •+ K +MM; h?B M bS- •+ K F?¬M; i? /MM h?B M bS i?¬BX

*?OM; HQ¢B h?B M bS +MM; •+ K ;B®M; M? mX E€ i?"i T?ªB M¦B H¨- çQ¨M F} bo ;B€Q ?°B- M¦B i?2Q / M? iW po ç¢B +?QM? H¨ F} bo çQ¨M [m M; KBM? +?QM? M;? iQM ç²X L¦B M?B m M?Q p"v +kM; +?QM? H¨ ç K¼B M;QÌB ?B m `^M;- çQ¨M F} bo +?OM; h?B M bS +?B M ç'mX

jyRX *?QÆM; jyR, L;k h¬M; >B M h? UTkV

o®M ç¢Q #BM? h?B M bS M¨v T?ªB çÊB iÈB i?ÌB çB K €+ K +'T #"+ `'i + Q- i®B i? ?Q¨M? ?¨M? /[ /°B H9+ ç¦ KÈB ç2K ` bY /KM;X

L?QM; bmB F?B M H¨K +?B M?[M; M?¨ +¦ /½ i•K ç¦ /®+ iQ¨M #° HU+ HQÊM;- K M; K iB m /B i b¢+? +,M +S +Æ bÎ +O #®M i¬M;\ ob i? #®M i¬M; H"T iS+ çQ ` #BM ç9M; i?ÌB +Æ tm'i ?B M ` +?B M ç'mX

>¨M; HQ¢i #° #BM? i`¼M; i` M; iQ¨M i?•M #¼+ FQM i`QM; +?B M ;B€T ?¢M; M†M; ` +?B M ç'mX

L?bM +€+ +?B M bo b„i i?ûT ç¦ +?'M M?B T iQ¨M i`QÌM;- HB M #B i #¼M ?¼ pb b bo ?° ;B€Q [m M; KBM? +?QM? ç¢B M?Q p"vX

hQ¨M #° ç¢Q #BM? h?B M bS M?Q M;QÌB b„i H¢M? M?Q #,M;- M; v +ª K†i K¨v +k i?'v- M;?o M m /U p¨Q #¼M ?¼ i?m ?9i iQM ç²- i?b +ÁM F?¬M; #^M; iBM iQÎM; i?– +¦ i? i`B m FB M KbM? iÈB ;†TX

L m M;QÌB #B i `ä iQÌM; i"M p K"i ;B€Q F?ŠM; ç`M? b) M¦B iQ¨M #° i?O HoM? K" *?d #^M; p¨Q i? HU+ i¨B HU+ p"i HU+ K"i ;B€Q M„K i`QM; i v +MM; pÈB iB M i`bM pQÊi F?ÄB i–K ?B m #B i +O i?B M ?¢- i?b /M H¨ M;QÌB i`–M M?Q M?°M; H M b•M ?¢- iBM ``^M; +kM; +¦ F?ª M,M; i?¨M? +¬M;X

æ€M; iB + #¼M ?¼ H¢B pšM +S i?Q+? i`®M K°i +?¶ M;'K M;–K ?¨M? ç°M;X ob ç
ç¦ K¨ ;BÎ i`Á •K KQm #¢i K¢M;- /®+ ? i i?O çQ¢M /®+ ? i M,M; HU+ ç i?U+ ?B M K

*S M?bM ç°B #BM? +O æ¬M; i¬M; ?B M ç M; /¨M i`"M H¨ +¦ i? #B i i¨B HU+ +O æ
M¦B iÈB ;–M +ª M;¨M i M F} bo çQ¨M ?° ;B€Q- i` M; #` ?Q H M?'i +?¦B K„i M?'i
M;QÌB #¼M ?¼- iMv iB M H'v ` K°i M;QÌB ç m çO ç M?[M; i M +?O M?•M pä ;B i?

hB T i?2Q +?QM? H¨ ç¢Q #BM? h?B M bS K°i p¢M i M #° #BM? ;B€T i`¼M; i` M;-
F?¬B ;B€T +O ? B ç¢B +QÌM; [m®+ •Q æ†+ J¢M p¨ .mv L?o æ†+X

æ¬M; i¬M; # M M¨v +?QM? H¨ K°i i?•M i?B i ;B€T iBM? Hmv M- i`W +?¶ ? B K„i +¦
iQ¨M #° i` M M;QÌB #° #BM? ;B€T i`¼M; i` M; F?¬M; +¦ K°i F?2 ?Î M¨Qc ?ÆM M[
#° çQÊ+ ;?ûT M®B- +¦ i? M¦B ?Q¨M iQ¨M +QB i?QÌM; ç Q i?QÆM; +¬M; FQ+?- çB
/–m ?Ä X

o T?–M +?bK tm®M; MQÈ+ p¨ ;B i #^M; i?m®+ ç°+\

*?Q tBM çB5 æ°B #BM? h?B M bS H¢B bÊ ? B i?S i–K i?QÌM; ç¦ b Q\

J°i p¢M #° #BM? ;B€T i`¼M; i` M; M¨v M;Q¢B i`W M,M; HU+ T?ÁM; M;U bB m +QÌM
G M; L? #´M; /¨B ?ÆM ? B i?QÈ+X

hBM `^M; #'i +S M;QÌB M¨Q M?bM ç M ç°B #BM? h?B M bS iQ¨M #° K°i p¢M M;QÌB
+ Q ? B i?QÈ+- ?ÆM M[i v +–K G M; L? #´M; iQ HÈM /¨B ?ÆM ? B i?QÈ+- i`QM;
K'i M?m F?Q F?¬M; +ÁM Km®M ç®B +?B MX

*?d +–M ? B i?S i` M; #` M¨v- +?Q /M i` M; #` i` M M;QÌB #bM? i?QÌM; +kM; çO ç
+¨M; çWM; M¦B i` M; #` i` M M;QÌB M?[M; p"i i? F?¬M; #B i K i KÄB ç¦X

L?bM ç€K +?B M bo b„i i?ûT +O KbM?- i`QÎM; H½Q æ¬M; i¬M; ç„+ w +QÌB ? ?ª,

@ L?bM t2K ç°B #BM? h?B M bS +?9M; i ?MM; i`€M; #B i # Q5 G–M M¨v F?ŠM; ç
+¦ ç M K¨ F?¬M; +¦ p 5

*€+ ;B€Q bo i¢B ç•v ç m T?K ?¼ i?2QX

J¨ K°i ;B€Q bo im´B +ÁM i` M?bM p¨Q +€+ +?B M bo b„i i?ûT ç¦- K†i H¢B #B M b„

:½ ç²M; #¢M # M +¢M? ?mw+? ?„M K°i +€B,

@ L;QÆB H¨K b Q p"v\ h?ÌB çB K i`QÎM; H½Q pmB KWM; M;QÆB H¢B #¨v ` #° K
Km®M ibK +? i¨5

:½ ;B€Q bo im´B i` H"T iS+ #¨v ` p K†i iQÆB +QÌB- pW +QÌB pW i?'T ;B¼M; M

@ ob +€B ;b i?ÌB çB K H–M i`QÈ+ pB M i`Ê L K i¬M; F?¬M; T?€B ` ç°B #BM? M¨v-
i`¼M; i` M; M¨v i?b +?d +¬M; FQ+? K°i çÊi H¨ +¦ i? T?€ ?Ov i?¨M? h? M? L;mv i
+¦ #` M?K+ M?½ M?Q #•v ;BÌ +?S5

@ L?K+ M?½\ L;QÆB M¦B +?9M; i çSM; Î +m®B +MM; ¨\ *?Q tBM çB5 *?9M; i H
i`QÈ+ H¨ +'T #"+ ;b +?S\ L;QÆB H¢B Km®M F /QÈB T?¢K i?QÊM;\

:½ ;B€Q bo FB i`WM; iQ K„i F?¦ iBM M?„+ M?Î M¦BX

:½ ;B€Q bo im´B i` +ªB H¢B,

@ L?QM; i`QÈ+ ç•v +?9M; i ç m H¨ M;QÌB i?2Q b€i T?Q b m i`QÎM; H½Q K¨5 "•v ;
iÈB +m®B +MM;- ç•v F?¬M; iQM? H¨ M?K+ M?½ i?b +€B ;b KÈB M?K+ M?½\

:½ ;B€Q bo ç²M; #¢M +?ÈT K„i K'v +€B- M?bM ç M #° /€M; ó/o M?B M H¨ i? ô +O
i?Î /¨B- ?mvM? ç +O KbM? M¨v iW b m H–M i`QÈ+ #` çª FQ+? i`Î p ç–m ¦+ /QÌM;

*?ŠM; H) ?„M ç½ [m M H¨ H–M i`QÈ+ +?¼M M;QÌB FB i tm'i M?^K ;BÈB i?B m M?¨
çQÆM; M?B M çSM; i`QM; HU+ HQÊM; T?Q b m i`QÎM; H½QX

"B i F?mv M ;BªB F?¬M; çQÊ+- ;½ ;B€Q bo H"T iS+ M¦B b M; +?mv M F?€+,

@ oW `²B F?¬M; T?ªB M;QÆB M¦B çB m ç°M; ç€K +?B M bo b„i i?ûT ç¦ F?ŠM; ç
i?¨M? h? M? L;mv i b Q\ æB m M¨v F?¬M; b B-#ÎB pb i`W HY i?B m ç®i ` - +?B
bÊ #'i +S i?S ;b ;•v i?QÆM; i´MX L?QM; K¨- tBM H½Q æ¢B M;QÆB bmv M;?o F„ H
?mv €+ K - H¨K i? M¨Q +¦ i? çB +?d ?mv ç°B #BM? h?B M bS M¨v5

L;QÌB i` im´B FB /QÌM; M?Q H9+ M¨v KÈB idM? M;° H¢B- H° i?–M b„+ M;QÊM; M

@ L;mv M H B H¨ M?Q i? 5 h +S iQÎM; `^M; i`QÎM; H½Q F?¬M; +¬M; #bM?- F?¬M
HU+ HQÊM; K¢M? M?'i ç¦X h [m M K'i €+ K H¨ €+ K - i?B M bS +?QM? H¨ i?B M
çQÊ+X hmv M?B M i i?"i +¦ çB K ?ÆB H'v H¨K H¢- T?QÆM; T?€T F?®M; +? +k
M;QÌB +?d ?mv €+ K F?¬M; i? çªK M?B K H¨K [m M +?d ?mv i?B M bS p"v\

L¦B ç M ç•v- M;QÌB i` im´B H° i?–M ibM? M;?B ?Q†+X J¨ M;QÌB FB +?d i?Î /¨B i`

J†+ /M Î i`QM; M°B i¬M; M;QÌB +?d ?mv €+ K +MM; [m M +?d ?mv i?B M bS ç` p
b€M; bm®i ç m ?B m ``^M; ? B M;QÌB imv i ç®B F?¬M; ;B®M; M? mX æB K F?€+ #B
+?d ?mv €+ K - K°i M;QÌB +?d ?mv i?B M bS- K¨ H¨ M m bQ b€M? ;B[? B M;QÌB [
bQ pÈB ç` M;K+5

ob b Q M¦B M?Q p"v\ aQ b€M? K°i çB m HB M `ä `¨M;, •+ K ;–M M?Q F?¬M; +¦ i
#° T?"M i` M i?•M i? €+ K - K¨ i?B M bS i?b i` M; #` pk F?Q iBM? tªQ M?'i +O i?
M?[M; ?Q H +?¦B K„i ?ÆM M[i?U+ /KM; H•m # MX

*?d +–M bQ b€M? i` M T?QÆM; /B M i` M; #`- B i®i B t'm pW i?'v HB M #B i `ä

*ÁM çB m M[H¨ M;QÌB +?d ?mv €+ K +?d +¦ i? M;'K M;–K HûM H9i ?¨M? ç°M;- ir
T?€i ?B M- K¨ [m M +?d ?mv i?B M bS i?b +¦ i? +¬M; F? B i`QÈ+ K„i +¬M; +?9M; ç
pBM? [m M; ç m i?m°+ p ?„M- K¨ M;QÊ+ H¢B i'i +ª iB M; t'm +MM; M;mv M `O ç

*?d bÊ i?ÌB çB K ;¼B +€B / M? tQM; +kM; [mv ç`M? iW ç•v K¨ ` X *S M?bM K°i M;
M;QÌB H¨ [m M +?d ?mv i?b #B i- [mª i?"i H¨ +€+? #B i M? m M?Q i`ÌB p¨ ç'iX

o¨ çB K F?€+ M? m i`¼M; v m M?'i ;B[? B M;QÌB H¨ tm'i i?•M +O [m M +?d ?mv
H¨ i`QÎM; H½Q æ¢B ;B€Q +?O- +ÁM M;QÌB +?d ?mv €+ K +?S+ pK + Q M?'i +kM;

GQ¢B ?¢M +? +O K"i ;B€Q M¨v H¨K +?Q M;QÌB +?d ?mv €+ K p'i pª M?'i- #¬M #
M?'i- ;B Q iB T pÈB i?B i? ;? iÎK M?B m M?'i i`QM; +Æ bÎ K"i ;B€Q- i`¼M çÌB F
i–M; +O K"i ;B€QX

*?mv M M?Q p"v `'i M?B m M;QÌB ç m #B i `ä `¨M; i`QM; HÁM;- M?QM; H¢B F?¬M

L;QÌB #B i i'i +ª M°B ibM? i`QM; K"i ;B€Q ç m •K i?–K +ªK i?€M- M?bM ç€K M;QÌB
?mv i ç¦ /–M /–M #B M i?¨M? M;QÌB H¢M? HMM; MªM HÁM; i?Ì Æ pÈB K¼B bU i` M

Í i?ÌB çB K ;½ ;B€Q bo KB M K M bmv M;?o- p` i`QÎM; H½Q æ¬M; i¬M; FB ç M; ?,
T?€i #B m ?¬ + Q F?˜m ?B m T?ªB M;?B K i`` F +¦ /½ i•K- ç€M? iÈB i"M ´ [m•M ç`

B M'v ç m #B i ç•v H¨ i`QÎM; H½Q M?bM i`9M; ç M T?¢K pB ç` #¨M +O ç`+? M?•
+€B +È i?¬ i`B M M?Q p"vX

J¼B M;QÌB ç m iBM ``^M;- M m i? HU+ iÈB t•K T?¢K M?bM ç M M?[M; i M h?B M
iQ¨M i?•M F?¬M; +¦ K°i iB F?Q iS+ i`QÈ+ K„i M¨v- H¢B [m, /` M K çQÊ+ KMB p` +
H"T iS+ ç–m ?¨M;X

hmv M?B M K¼B M;QÌB Î ç•v +kM; iBM iQÎM;- i`QÎM; H½Q F?ŠM; ç`M? b) i`QÈ+ i
i?2Q b) çB m #BM? ç€M? p¨Q H½M? ç` +O ç®B T?QÆM;X

E i [mª i`"M +?B M ;B®M; M?Q w iQÎM; +O K¼B M;QÌB- [m M +?d ?mv +O [m•M ç`
+kM; F?¬M; F`T F m H M- ç½ #` çQ¨M F} bo ?° ;B€Q +?ûK `ÆB ç–mX

a m ç¦ ç°B #BM? h?B M bS K°i p¢M #° #BM? ;B€T i`¼M; i` M;- i®+ ç° `'i M? M? i`U
p¨Q i`"M imv M [m•M ç`+?- b m K°i ?²B ?mv i M?K+ # v iS imM;- HB M i?Q ªB K€B
i€M; ç ªK FBM? ?²M ç¦ H¨K iM #BM?X

h? H¨ æ¬M; i¬M; HB M [m M; KBM? +?QM? ç¢B /šM #BM? iB M p¨Q H½M? ç` +O

jyjX *?QÆM; jyj, >Q¢+? æ`M? _ M? :BÈB UTRV

h¢B ?¨M? idM? h?B K æ¬M; ç [m®+X

h¢B ç¢B /Q M? GB M KBM? i?®M; M?'i ç®B /B M pÈB >Q¨M; +mM;- b m F?B ç¢B
/Q M? i`¢B H"T iS+ BK H†M; F?¬M; K°iiB M; ç°M;X hmv M?B M ? B ;½ [mv M [mw
h?B K L K- H¢B i`QÈ+ iB M +?¢v iÈB +Y #€B T?ÄM; E? M; hQX

a m K°i T?2M M¦B +?mv M T?B K- ;½ [mv M [mw ç¢B #B m h?B K æ¬M; +¦ ?ÆB /

@ æ¢B M?•M5 >¢ [m M T?€i ?B M Î i´M; #° GB M KBM? i?®M; M?'i b m F?B ç¢B [
+¦ p p„M; H†M; H¢ i?QÌM;X E?¬M; M¦B ;b F?€+ Qi M?'i i`¢K + M? ;€+- im–M i` -
ç`M? +–M i,M; b® HQÊM;- KÈB +¦ i? #B m ?B M mv M;?B K +O GB M KBM? i?®M
KBM? iU /Q [m H¢B- K°i F?B +¦ M;QÌB M;Q¨B iÈB #€B T?ÄM; +?d bÊ b) +QB i?QÌ
i ç'v5

:½ [mv M [mw ç¢B #B m h?B K L K +kM; H"T iS+ M¦B,

@ æ9M; p"v ç¢B M?•M5 æ¢B /Q M? M¨v iB m #B m i? /B M +O GB M KBM? i?®M
p ç¢B /Q M? Qi ÄB M?Q i? H¨K i? M¨Q +¦ i? #B m ?B M ` ç` p` +O i´M; #° i`Q

v +O ? B ;½ ç¢B #B m imv `^M; F?¬M; +¦ /B M ç¢i i?ŠM; ` - M?QM; E? M; hQ i?U-

E? M; hQ KdK +QÌB ;"i ç–m M¦B,

@ hbM? i`¢M; +O æ¢B /Q M? [mª i?"i +¦ çB K ;B®M; M?Q ? B p` M¦B- M?QM; ? E
i?m°+ HB M KBM? ;–M M?Q ç m T?€B ? i` M;Q¨B- i?"ibU H¨ F?¬M; +ÁM M;QÌB #
#B i h?B K æ¬M; p¨ h?B K L K +¦ M;mv M w T?€B M;QÌB iÈB ?¶ i`Ê F?¬M;\

> B ;½ ç¢B #B m i`ÁM; K„ii`ÊM i`WM; ;–M M?Q Km®M H¼i ` M;Q¨BX

JbM? F?¬M; +¦ M¦B ` KB M; M;QÌB i H"T iS+ ç½ M m ` - M?QM; #° /€M; E? M; h
[m M i•K iÈB- +?ŠM; H) ?„M F?¬M; #B i +€B M¨v +?ŠM; F?€+ M¨Q #` ;B€K b€i b Q

> B ;½ ç¢B #B m +kM; #'i +?'T F?¦ F?,M Km®M /Á tûi E? M; hQ i?Y t2K- #ÎB pb ç
idM? ç®B pÈB iBM? #BM? ? B idM? ç m çQ p¨Q GB M KBM? i?®M; M?'i i`QM; HÁM
HQ bÊ E? M; hQ HW Mm®i ;¼M b® iBM? #BM? ç¦ ç #B M i?¨M? iQ #BM? `B M; +C

>B M i¢B H¨ HB M ?B T # # M ` M;Q¨B i€+ +?B M- B K¨ #B i E? M; hQ +¦ i¨ i•K
M?m +O ? B idM? i`Î i?¨M? p"i ?B bBM? ? v F?¬M;\

hmv `^M; ç b® [mv M [mw i`QM; HÁM; ç m #B i E? M; hQ M m Km®M +?B K H'v ?
T?B M iQ€B M?Q p"vX h?ÌB çB K pW KÈB #„i ç–m M m Km®M +¦ i? i?O iB m M?
`²Bc +ÁM F?¬M; +S pB + ;B K ç€K M;QÌB KbM? H¢B i?b iU M?B M ? B idM? b) `Æ

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i- +?d +–M i`QM; i v E? M; hQ +¦ ? i?®M; K"i p - ?Q¨M
F?€/ /¨M;X >B M i¢B bÎ /o E? M; hQ iU ç°M; çQ ` ç M;?` +?Q [m•M iBM? M?m
T?ÄM; +?WM; +kM; pb +¦ K"i p M M F?¬M; i? K ç w iÈB ibM? ?m®M; #` ;B€K i?`

> B p` [mv M [mw ?B m çQÊ+ çB m 'v H¢B +¨M; +?m t¦i- #'i ç„+ /o çQ K„i M?bM
hQ M¨v +?d +–M +ÁM +¦ ? i?®M; K"i p - M?Q p"v ;–M M?Q F?¬M; B +¦ i? i?QÆM

*¦ i? M¦B E? M; hQ M?Ì +¦ ? i?®M; K"i p KÈB +¦ i? i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M +U+
idM?- M?QM; +kM; pb M,M; HU+ +O K"i p H¨K +?Q ;BÈB [mv M [mw ? B idM? ç m
i`QM; HÁM; `mM bÊ- i?"K +?Q bBM? ` K°i HQ¢B FB M; F`- #ÎB pb B +kM; F?¬M; K
bm®i i?€M; #` # Q T?O i`QM; K®B M;mv ?B K K¨ KbM? F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+

*kM; pb K®B HQ H„M; M¨v- b m F?B [m•M ç°B `ÌB çB- K¼B M;QÌB KÈB /€K K¢Q ?B
t2KX E i [mª çQÆM; M?B M H¨ K v K„M- E? M; hQ F?¬M; T?ªB H¨ K°i M;QÌB +¦ /K+
HU+- #^M; F?¬M; K°i #¢Q [m•M imv ii? M?Q p"v M?'i ç`M? b) H M M;¬B `²BX

*?d +¦ çB m ?B M i¢B E? M; hQ +ÁM +¦ i? bY /KM; K"i p K°i +€+? i?"M i`¼M;- M?
+ K çQ M p b m E? M; hQ +kM; b) pšM M?Q +k bY /KM; i?"M i`¼M; M?Q i? - H¢B
M;QÌB F M?B K E? M; hQ +kM; b) M?Q i? X

h? M?QM; #ÎB pb K"i p [m€ K¢M? F?B M K¼B M;QÌB ? i bS+ HQ bÊ F?¬M; /€K ?
?Qª M; bÊ M¨v i`QM; HÁM;X

L m E? M; hQ F?¬M; i? H¨K +?Q #¼M ?¼ iB m i M M¶B bÊ ?½B M¨v- bÈK ? v Km°M
/²M MûM T?ªB #°+ T?€i ` X hmv M?B M +¦ i? t€+ ç`M?- Î i?ÌB çB K K"i p F?¬M;
HQ¢B €T HU+ M¨v ;–M M?Q F?¬M; +¦ +Æ ?°B #MM; M´X

J†+ /M ç½ ?Q¨M i?¨M? KK+ çQ+? +O KbM? iÈB ç•v- M?QM; ? B ;½ ç¢B #B m [mv
E? M; hQ K°i ?²B KÈB `ÌB çBX L?QM; b m F?B #¼M ?¼ `ÌB çB F?¬M; # Q H•m- i
+?m˜M #` H•m M;¨v H"T iS+ ¨Q ¨Q FûQ iÈB ç¢B /Q M? i´M; #° GB M KBM? i?®M; M

hmv `^M; B M'v ç m #B i `ä ?¨M? pB #ªQ p M¨v +?ŠM; F?€+ M¨Q ;B€K i?` ç¢B /Q M
hQ H¨ KK+ iB m #` ;B€K i?` +kM; F?¬M; ? +¦ w FB M ;b- M;QÌB # M i`QM; ? i?®
+kM; F?¬M; i? M¦B M?B mX

"ÎB pb i'i +ª K¼B M;QÌB #B i `ä `¨M;- E? M; hQ ç K†+ +?Q #¼M ?¼ ;B€K i?`- +?d
[mv M [mw +ÁM iQ iQÎM; t'm H9+ M¨v +?Q +¦ ?Q¨M iQ¨M /mM; M?"T p¨Q HB M KB

.U p¨Q HU+ HQÊM; K"i p - E? M; hQ M m Km®M `ÌB F?ÄB MÆB M¨v +ÁM F?¬M; T?

*MM; E? M; hQ ;B®M; M? m- hQÆM; o,M ç®B pÈB ç€K p #BM? ç¦ +,M #ªM F?¬M;
E? M; hQ,

@ *?O i?QÊM;5 æ9M; M?Q M;¨B çQ€M- ç€K [mv M [mw Î T?Q /QÈB ç½ HûM H9i #„
H¨K i? M¨Q +?B +„i #®M T?–M H½M? i?´ FB #€M ` M;Q¨BX

E? M; hQ F?BM? i?QÌM; H„+ ç–m- M¦B,

@ >W5 G9+ i`QÈ+ +?Q #B i #®M T?–M ç'i ç B #€M ` M;Q¨B- M?QM; F?¬M; +¦ [mv
çQ+? H¨ i¢K i?ÌB H¨K v M HÁM; #¼M ?¼X *kM; F?¬M; i? K M;?o H¢B t2K- F?¬M;
+?¶ i®i- /U p¨Q +€B ;b i?m çQÊ+ i? M?•M OM; ?° +?S\

@ *?O i?QÊM;5 *¦ i? +¬M; #® #® +€Q KÈB ` M;Q¨B F?¬M;\

hQÆM; o,M ?ÄBX

@ V5 :BÌ +¦ i? +¬M; #® ` M;Q¨B çQÊ+ `²B5 hBM `^M; #B i çQÊ+ T?QÆM; €M T?•M
FB - /•M +?9M; ?¢ i–M; +Æ bÎ +MM; [m M pB M +'T i?'T ? B idM? F?ŠM; ç`M? b)
#B ip GB M KBM? i?®M; M?'iX

hQÆM; o,M F?¬M; M?`M çQÊ+ T?b +QÌBX *?O i?QÊM; çQ ` #® +€Q M¨v iBM `^M;
M?"T p¨Q- iB T ç¦ F?®M; +? çQÊ+ +Æ bÎ [m M pB M F?´M; H² +O ? B idM?X :BÈ
Km®M M;,M +?†M GB M KBM? i?®M; M?'i t•K M?"T p¨Q ? B idM?- çB m ç¦ +?ŠM;
F?¬M; +¦ F?ª M,M; ?Q¨M i?¨M?X

o T?–M [m•M ç°B iBM? M?m +O ? B idM? FB - K†+ /M bo [m M +¦ M?B K pK i?2Q
i–M; /QÈB +?¦i ç m t2K E? M; hQ M?Q ç®B iQÊM; M`M? #Ê ç ç®B ç½BX

.M b Q [mv +O HB M KBM? +¬M; #® ` iÈB H¨ B M'v ç m `ä `¨M;- [mv +O +O +?B
+¦ i? i?m çQÊ+ F?B M [m•M ç°B HB M KBM? i`Î i?¨M? T?9 ¬M; `²BX

*€+ #BM? bo iBM? M?m #` ? B idM? +?2 /'m ;B[ H¢B- i`QM; HÁM; ç m m'i M;? M-
[m•M #BM? HB M i´- +?Q M M F?¬M; +¦ iQ +€+? çQÊ+ +?B +?B M HÊB T?˜KX *k
Km®M #B m ?B M K°i +?9i +?QM? KbM? pÈB H½M? iK HB M KBM? E? M; hQ F?¬
p¼M; F iB T E? M; hQ M?bM ç M #B m ?B M +O KbM?- FûQ p¨Q [m•M ç°B HB M

*kM; #ÎB pb +¦ +?9i iQ i•K M¨v- +?Q M M ç€K #BM? bo iBM? M?m +O ? B idM? çQ
hQ- M;QÊ+ H¢B #B m ?B M bQ pÈB Î i`QM; ? i?®M; +k +¨M; i? K tm'i b„+X >¨M?
HÁM; ç€K [mv M [mw +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q ,M i`°K ;¨ F?¬M; çQÊ+ +ÁM K'i K

hmv M?B M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T M¨Q i®i ç ;BªB [mv iX hmv `^M;
iBM? #BM? ç¦ + Q ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB GB M KBM? i?®M; M?'i- M?QM; #BM? b
[mv M HÊB çQÊ+ +?B T?–M +?B M HÊB T?˜K- ?ÆM M[H½M? i?´ +¬M; +?B K çQ
#BM? boi? K +?B MX J¨ ? B çB m Qm ç½B M¨v +?Q /M HQÆM; #´M; M?B m K'v çB
i? çQÊ+X

*?Q M M /QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? - #BM? bo F?¬M; M?„K p¨Q H–M #B M +? F i
i?b [mª i?U+ +?QM? H¨ ç–m ¦+ +¦ p'M ç `²BX *ÁM ç€K [mv M [mw imv i ç®B F?¬M
bªM +O KbM? +?B +?Q +€+ #BM? bo ?° p - i?b +?d +¦ i? M?bM #¼M #BM? bo ;BC
çQÊ+ ç–m M?"T p¨Q GB M KBM? i?®M; M?'iX

L;?o ç M ç•v i•K ibM? hQÆM; o,M F?Q€B i`€ çB i?B ?¨M? M?B K pKX

*kM; M;?o M?Q hQÆM; o,M- +€+ bo [m M + Q +'T i`QM; [m•M ç°B iBM? M?m +O
ç¢B /Q M? i´M; #° HB M KBM?- imv `^M; #B i`ä M?B K pK KbM? ç M; ;€M? p€+-
M?B M F?¬M; i? +¬M; #® ` M;Q¨B- +?Q M M M; v +ª /MM; [m•M H M? ç ?¢M +? +
F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K çQÊ+X *¨M; F?¬M; M¦B imv M #® M?B K pK ;€M? p€+ H–M
;B®M; M?Q +€+ [mv M [mw- #'i ç„+ /o M?bM #¼M #BM? bo # M FB [m'M [m M? tm

æ¢B /Q M? GB M KBM? i?®M; M?'i K°i H–M M[F?¬B T?K+ H¢B ibM? i`¢M; b•K M;
#BM? M?¨ KbM? F?¬M; M;Ì H¢B ;B®M; M?Q K°i HÁM; K°i /¢ pÈB GB M KBM? i?®M
K¢M; +?Q E? M; hQ- ç€K ç¢B [mv M [mw FBM? ?²M #¢ipQ i`®M Î K°i MÆB #Q K"i

L?QM; +€+ iB m [mv M [mw i?b H¢B +–M T?ªB +¦ +€B +?¶ /U p[M; +?„+ KÈB +¦ i?
H"T iS+ ¨Q ¨Q iÈB ç¢B /Q M?- F?¬M; T?ªB ibK iÈB E? M; hQ tBM w FB M i?b iÈB ç

æ®B pÈB +€+ iB m [mw i°+ K¨ M¦B- T?Q i` M i` M? [mv M çQ¢i HÊB M?Q i? M¨Q
i? K /U- K¨ #'i F i? M¨Q #ªM i?•M KbM? +kM; T?ªB ç–m M?"T p¨Q K°i +?¶ /U p[
MQÆM; iU X

L m ç½ M?Q p"v- çQÆM; M?B M H¨ Km®M ç–m M?"T p¨Q M;QÌB +¦ i?U+ HU+ #ªM i
/U p[M; +?„+ ç¦ +?ŠM; M?[M; ç²M; w Ov [mv M K¨ +ÁM +¦ i? K M; ç M +?Q K¼B M

æ²M; i?ÌB M?[M; M;QÌB M¨v i` M / M? M;?o MQÆM; iU +¨M; F?¬M; Km®M [m M
Km®M T?€ ?Q / M? T?"M ç¢B M;?o +O +? ç° GB M KBM? i?®M; M?'iX L m ç½ F
p"v ç–m M?"T p¨Q E? M; hQ +?QM? H¨ HU +?¼M i®i M?'i +O KbM?X

o T?–M bÊ ?½B pÈB K"i p - +€+ iB m [mv M [mw M¨v çQÆM; M?B M +kM; +¦- M?C
K"i p ç ç°M; iÈB ç€K i¬K iûT KbM? ZmªiU+ +?QM? H¨ +?mv M #û tû ` iQ- ?Q
M,M;X >ÆM M[ç€K iB m M?•M p"i #¼M KbM? M?B m H„K +?d H¨ T?¢K +?9i +?m
/•M +?9M;- +'m F i T?2 T?€B- +QÈT çQ¢i [mv M HU+X *ÁM M?[M; +?mv M ç¢B bU
E? M; hQ ç¦ +,M #ªM F?¬M; iÈB T?B M KbM? çB /QM? /€M; p¨Q- M m ç½ F?¬M; /Q
ç¢B bU- M?Q p"v +?QM? KbM? F?ŠM; ç`M? F?¬M; i` m +?¼+ ç M K"i p iÈB +Y - M
K"i p +?SX ô

E? M; hQ #B i`ä b® iB m [mv M [mw ç¦ ¬K i`QM; HÁM; w iQÎM; ;b- +?Q M M çQÆM
F?Q iB T M?"M #¼M ?¼- ç²M; i?ÌB #„i ç–m +?mv M ?QÈM; #¼M ?¼ iÈB M„K ;B[[
[mw ? B idM?X a m ç¦ E? M; hQ h`U+ iB T i`mv M H M? tm®M; ç€K iB m [mv M [
ç€K iB m [mv M [mw çQÆM; M?B M #€M K¢M; çB H¨K- b m K°i H–M ? B H–M- ç€K
iÈB #€Q +€Q bU pB + +?Q E? M; hQ- +kM; [m2M pÈB pB + M?"M K M? H M? +O E

*S M?Q p"v /–M /–M +?QM? [mv M ç` T?QÆM; ? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K `Æ

æ¢B [mv M [mw ? B idM? F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ T?€i ?B M iB m [mv M [mw T?Q
E? M; hQX h? M?QM; K°i H¨ pb HQ¢B +?mv M M¨v M;QÌB i F?¬M; i?W M?"M M;
M¨Q F?€+ t€+ ç`M?- F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç°M; i?O HmM; imM; F?B M +?Q iQ¨M #° i-
+ªKc ? B H¨ M?[M; M;QÌB M¨v ç m +•m F ipÈB E? M; hQ- ;BªB [mv i M?[M; M;QÌB
ç M E? M; hQX *?Q M M MûK +?m°i bÊ pÐ ç²- M?¦K ç¢B [mv M [mw +?d +¦ i? +˜M
+O i?O ?¢X

jy9X *?QÆM; jy9, >Q¢+? æ`M? _ M? :BÈB UTkV

J¨ +¨M; H¨K +?Q #¼M ?¼ F?¬M; +¦ i•K HU+ çB tY Hw +?mv M M¨v M;mv M M?•M i
KBM? i'M +¬M; ?¨M? idM? h`mM; L?¢+ ?¨M? ç°M; i? M?Q +? i`2- [m•M ç°B idM?
;BÈB ç®B K†i pÈB [m•M HB M KBM?- +?d +?®M; +U +?Q +¦ H b m ç¦ HB M i M pÐ

hmv `^M; p T?QÆM; /B M [m•M ç°B HB M KBM? i'M +¬M; ?¨M? idM? h`mM; L?¢+ M
M°B ;B€M F?ÎB H M i€+ /KM;- M?QM; +kM; /Q [m•M HB M KBM? [m€ K¢M? #^M; F?
M°B ;B€M K'v çB M[- K¨ bS+ +?B M ç'm H¢B v m ç M ç€M; i?QÆM;- p"v i?b F M°B
T?ªM #°BX

"ÎB pb K¬B ?Î `,M; H¢M? idM? h`mM; smv M T?€B ` M,K p¢M ç¢B [m•M- `ä `¨M; id
+ Q bS+ +?B M ç'm [m•M ç°B +O KbM?- ç†+ #B i H¨ ç¢B [m•M M,K p¢M Îimv M ?
+?Q iB M imv M- i? M?QM; +ÁM +?Q F`T iB M [m•M H M ?¶ i`Ê- [m•M h`mM; smv
GB M KBM? i?®M; M?'i ç€M? çm´B pÐ i MX

E?Q i? +O b€m p¢M i?B i F} F?B M [m•M ç°B ? B idM? i`QM; M?€v K„i K'i çB +?d
bBM? +?Q KbM? M?B m i? K ? B +?•M ç +?¢v i`®MX

J¨ KQÌB p¢M ç¢B [m•M ;Bª /¢M; #bM? /•M +O h K ?Q¨M; iY FB Km®M FB K iB M
iBM GB M KBM? i?®M; M?'i ç€M? p¨Q idM? h`mM; L?¢+- h K ?Q¨M; iY +ÁM +?Q F
´ €K b€iX

h?Q+? F?€+? +kM; F?¬M; +¦ ;•v i´M ?¢B ç M h K ?Q¨M; iY- +?d H¨ H¨K +?Q h K ?C
p b m +–M T?ªB +¦ p #BM? + M? ;B[Î # M ;BQÌM; KÈB /€K M;OX J¨ +¨M; F?B M
pW ;B"M H¨- i?Q+? F?€+? i?–M #Q tm'i ?B M H¢B i?–M #Q #B M K'i- Km®M #„i ?
i? H¨K çQÊ+X

*MM; H9+ h K ?Q¨M; iY `ÆB p¨Q +ªM? ç2 /¼ F?B T bÊ- i`QM; KQÌB p¢M ç¢B [m•M
+?Q iÈB bo [m M +'T #"+ GB M ç°B i`QÎM;- iQ¨M #° H¼i p¨Q i"T FQ+? €K b€iX >¨
+'T #"+ æ¢B ç°B i`QÎM; i`QM; M?€v K„i i`Î i?¨M? bo [m M + Q +'T M?'i i`QM; KQÌB

JQÌB p¢M ç¢B [m•M /Q æ¢B ç°B i`QÎM; +?d ?mv- +¦ F i [mª M?Q i? M¨Q F?¬M; +–

h'i +ª #BM? bo ç m i`Î i?¨M? `m²B #¼ F?¬M; ç–m- ;–M M?Q ç m H¨ H'v ç¢B ç°B H¨
M;®+ çSM; i¢B +?¶- ?Q†+ H¨ M? M? +?¦M; +?¢v i`Î p X æQÆM; M?B M +kM; +¦ K'
F?€ HÈM F i ?ÊT K'v ç¢B ç°B H¢B- #„i ç–m i`mv ibK #„i i?Q+? F?€+?- i? M?QM;
i?¨M? +O æ¢B ç°B i`QÎM; ç¦- M;QÊ+ H¢B i,M; M? M? i? K i®+ ç° i M `½ +O KQÌB

æ½ F?¬M; +ÁM ç¢B [m•M h K ?Q¨M; iY [m'v T?€ FB K iB M M;?B- ç¢B [m•M GB M
çm´B ç€M? HB M ?ÊT h`mM; smv M h`mM; L?¢+- F?¬M; T?Q +?9i +¬M; T?m M¨Q
L?¢+ h`mM; smv MX

oW i¢Q ` ibM? i? M¨v- ç¢B [mv M [mw ? B idM? h?B K L K h?B K æ¬M; H"T iS+
pMM; ç'i pW +?B KX h`QM; HÁM; ç m i?–K ?"M, h?2Q +?d i?` +O E? M; hQ- M?
iQ¨M F?®M; +? K¼B K†i i` M H½M? ç` +?B K +SX >B M i¢B çQÆM; M?B M H¨ T
T?€B M;QÌB iÈB +?B K i`QÈ+ +€+ HQ¢B [mv M HU+ K¼B K†iX

Zm•M GB M KBM? HB M iB T i?„M; HÊB +MM; K M; +?B M HÊB T?˜K i?m çQÊ+- F?
F?'i +€B- €M? K„i K¼B M;QÌB ç m i"T i`mM; p¨Q T?QÆM; /B M H¨K i? M¨Q +?B +

*?B M HÊB T?˜K i?QÌM; i?QÌM; T?–M HÈM ç m +?d i?m°+ p M?•M bo [mv M [mw- M
H'v ` #®M T?–M +¬M; F? B #€M ` M;Q¨B- M M T?–M HÈM €M? K„i M;QÌB #bM? i?
ç'i ç B M¨vX

L m M?Q H¨ i`QÈ+ ç•v- +?Q /M [m M T?O imv M #® H'v ` KQÌB T?–M KQÌB ç'i ç B
+?9M; #bM? /•M +kM; F?¬M; +¦ ?SM; i?9 +?9 w iÈB- #ÎB pb B M'v ç m #B i `ä M?
H¼i i`QM; i v [mv M [mw i?b +kM; `ÆB p¨Q i v ç¢B i?QÆM; M?•M- ç€K iB m /•M #b
iÈB iW i`QM; ç¦ FB K çQÊ+ KB M; ç'i M¨QX

L?QM; pÈB GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v i?b F?€+X

"ÎB pb b m F?B GB M KBM? i?®M; M?'i tm'i #BM? ç½ #´ bmM; i? K K°i #® +€Q- ç¦
> B T?–M KQÌB ç'iç B +?B +„i +?B ç m +?Q i?¨M? pB M HB M KBM?- #®M T?–M
?m•M M?B m Qi T?•M +?B - t€+ ç`M? F„ +¨M; +?m ç€Q [mv +O #®M T?–M KQÌB ç'
K¢B ç'iç BX

hmv `^M; pšM M?Q i`QÈ+ H¨ #'i +S M;QÌB M¨Q +kM; +¦ i? Km b„K M?[M; T?–M ç'
H¢B i,M; i? K [mv ç`M?, S?¨K H¨ M;QÌB +¦ HoM? ;B'v +?SM; M?"M +O GB M KBM
/MM; ;B€ K°i M;•M i Km çQÊ+ M,K Kšm ç'i ?Q M;- ?Q†+ /MM; ;B€ K°i FBK i Km
i®i- +kM; [mv ç`M? M;QÌB M„K ;B[K¶B +€B ;B'v +?SM; M?"M +?d +¦ i? Km çQÊ+

J¨ b m F?B i'i +ª M;QÌB M„K ;B[;B'v +?SM; M?"M ç m Km tQM;- ç'iç B +ÁM i?W
b) H'v K°i F?QªM? H¨K çÆM p`- `m°M; i®i i?b H'v K°i i`,K Kšm H¨K çÆM p`- çdM
hB M ?¨M? #€M ç'm ;B€ F?¬M; [mv ç`M? ;B€- B i`ª ;B€ + Q i?b çQÊ+X

F?QªM? U`°M; Ryy Kšm h`mM; Zm®+- +?WM; e- eeed ?2+@i V

"® +€Q M¨v pW ` - i'i +ª K¼B M;QÌB i`QM; T?¢K pB i? HU+ GB M KBM? i?®M; M?

.•M +?9M; i`QM; ç` ;BÈB [mªM ?¢i +O E? M; hQ- # Q ;²K +€+ [mw i°+ hmv i [m®-
T?QM;- H"T iS+ +?¢v ç M +€+ MÆB [m M T?O ?ÄB i?,K ;B'v +?SM; M?"M M¨v +¦ T?
?B M +¦ ? v F?¬M;X a m F?B çQÊ+ t€+ ç`M?- +€+ [mw i°+ hmv i [m®+ H"T iS+ /U
FBK i ` - +?SM; iÄ #ªM i?•M KbM? ç½ bÈK Km i`QÈ+ `m°M; i®i +O ç [m®+X æ²
FBK i +?m˜M #` i?ÌB çB K #€M ç'm ;B€ Km i? K K'v F?m ç'iç [m®+ +?Q ;B i°+ +

L;QÌB hmv i [m®+- ç†+ #B i H¨ [mw i°+ ç m +ªK i?'v ?SM; i?9 Km K¶B M;QÌB K°i
F?¬M; ;b F?€+- +?d pb ç¦ H¨ ç'iç B M^K Î i`QM; H½M? i?´ ç [m®+X

S?ªB #B i `^M; K'v M,K i`QÈ+ ç [m®+ pšM H¨ ç¢B [m®+ HÈM i?S M?'i i`QM; i?B M
M;?B T Î M°B ç` ç¢B [m®+ HÈM i?S M?'i i?B M ?¢- çB m ç¦ M?'i ç`M? H¨ +?mv M
T?9+ 'K +?Q +QM +?€m çÌB b mX

*ÁM /•M +?9M; ? B idM? i?b p°B p¨M; +?¢v ç M +€+ M? K¬M- ?ÄB i?,K ;B'v +?SM;
M?'i H¨ +€B ;bX

a m H¢B KÈB #B i çQÊ+ i?b ` +¦ K°i çB m i`QÈ+ iB M +–M iÈB M? K¬M ç` T?QÆ
KÈB +¦ i? +–K ç M iB m M? K¬M i?¨M? H"T Î +€+ MÆB i¢B GB M KBM? i?®M; M?
i'K / / K†i i` M ;?B `ä iQM? / M?- i?•M T?"M- ç` +?d +O KbM?- ç¦ H¨ ;B'v +?SM
i?®M; M?'i +¬M; M?"MX

æ®B pÈB K°i i'K ;B'v M?Ä +¦ i? /MM; K°i M;•M i Km çQÊ+ M,K Kšm ç'i ?Q M;- ?
i Km çQÊ+ K°i Kšm `m°M; i®i- K¼B M;QÌB # Q ;²K +ª F?'i +€B- ç m ? B K„i T?€i
M? K¬M HÈT t T ?¨M; i?b t T ?¨M;- HÈT H¬B FûQ [m M ? i?b H¬B FûQ [m M ? - H
tb- /M b Q +?QM? H¨ /MM; #'i +S i?O çQ¢M i²B i M¨Q T?ªB FB K +?Q #^M; çQÊ+ i

J¨ M?¦K [mv M [mw i?b çQÆM; M?B M ç½ bÈK bY /KM; [mv M HU+- i`Î i?¨M? ç€K
+?SM; KBM? i?•M T?"M +O GB M KBM? i?®M; M?'i- ?ÆM M[+kM; i`QÈ+ iB M i
T?€M çQ€M H'v ` i?S ;b Km #€MX

æ€K [mv M [mw +¦ iQ i•K b m F?B i? K /U- imv `^M; pšM M?Q +k H'v #®M T?–M ç'i
#€M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB M?Q K¼B M;QÌB iQÎM; iQÊM; ç m H¨ b® ç'iç B ?Q
ç m H¨ ç'i i®i- ç†+ #B i M?[M; çdM? M9B ç¦- M;?2 M¦B +® w +?d ` K°i b® çdM? M9
[m†M; b„i +€+ HQ¢B ç2K ` #€MX

a m F?B iBM iS+ M¨v i`mv M ` - F?¬M; M¦B F +¦ iB M i`QM; M°B #° GB M KBM? i?
+m²M;- +?QM? H¨ ç¢B T?9 ?¨Q Î +€+ idM? tmM; [m M? +kM; HûM +?¢v iÈB HoM? ;

æ®B M?Q p"v +?mv M +´ [m€B M¨v- F?¬M; B ?Q¨B M;?B H¨ ;BªX

"ÎB pb /U i?2Q [mv +O tQ M v- [m†M; KÄ p¨M; #¢+ ç m i?m°+ p >Q¨M; ç - +kM; +
+O i?O HoM? # i? HU+ HÈM GB M KBM? i?®M; M?'i- M?[M; M;QÌB F?€+ +,M #ªM

L m M?Q i`QÈ+ ç•v- ;BÈB [mv M [mw ? B idM? +?d KQM; b Q i'i +ª i?S M¨v ç m i?
#ÎB pb p"i +O >Q¨M; ç +QM `®B +?ŠM; F?€+ M¨Q p"i +MM; bÎ ?[m +O #¼M ?¼- K
i? ç¦X

L?QM; ?B M i¢B ? B p` >Q¨M; ç +QM `®B ç½ +¦ GB M KBM? i?®M; M?'i #ªQ ?°- i
i? iMv iB M i? K ¬ +?B K /KM; pÆ pûi M?Q i`QÈ+ FB M[X

hmv M?B M M;?o ç M >Q¨M; ç +kM; F?¬M; +¦ i? iMv iB M t•K +?B K i¨B bªM +O
+kM; M i•K ?Á M?½ +?'T M?"M bU i?"i M¨vX

*?d +¦ çB m M m F?¬M; i? FB K çQÊ+ +?¶ i®i iW >Q¨M; ç - p"v i?b çQÆM; M?B
KbM?X

æ†+ #B i GB M KBM? i?®M; M?'i [mv ç`M? çB m FB M iB M [mv i H¨ i¨B bªM iQ M?
T?¢K- p"v +?d +–M i¨B bªM +O KbM? p b m ç m H¨ ?ÊT T?€T H¨ çQÊ+- M?Q p"v i¨
HQm +?Q +QM +?€m M?¨ KbM? ? i çÌB M¨v iÈB çÌB F?€+X sm'i ?B M +Æ ?°B i®i ç
bY /KM; i?b i?"i ç9M; H¨ M½Q i?'K MQÈ+ `²BX "¢M ç M; ç¼+ i`mv M çQÊ+ +QTv i

ob +¦ w MB K M¨v i`QM; ç–m- +?Q M M KÈB +¦ M?B m F?Q€M; bªM `m°M; i®i M?Q p
+?B M HÊB T?˜K #€M ` - #ÎB pb +?d +¦ T?QÆM; T?€T M¨v KÈB +¦ i? ?ÊT T?€T- /
H'v +€+ [m†M; KÄ p¨M; #¢+ ç¦X h?2Q Hm"i +O GB M KBM? i?®M; M?'i- /M H¨ >Q
H¢B [m†M; KÄ p¨M; #¢+5

S?ªB #B i `^M; HQ¢B [m†M; KÄ p¨M; #¢+ M¨v iQÆM; çQÆM; +¦ i? #ªQ çªK ;B9T ;
F?¬M; bmv i?Q€BX h'i +ª M;QÌB +¦ iQ +€+? +¢M? i` M? M m F?¬M; Km®M i€M; ;B
çQÊ+ M?[M; i?S M¨vX

.•M +?9M; #bM? i?QÌM; +¦ H) F?¬M; +¦ F?ª M,M; M?bM iÈB i?S M¨v- M?QM; M?[M
;B¨m +¦- +?Q /M iU KbM? F?¬M; M?"M #B i M?QM; i?O ?¢ +O ?¼ F?ŠM; ç`M? +¦
M M p¬ b® M?•M pB M çQÊ+ ?¼ T?€B iÈB GB M KBM? i?®M; M?'i- ç m b¬B M´B ib
p pB + #€M ç'm ;B€X

L?[M; T?9 ?¨Q pMM; F?€+ +MM; +€+ i? HU+ # M i`QM; GB M KBM? i?®M; M?'i- ç
?¨Q +O hmv i [m®+- #¼M ?¼ +?d T?€B M;QÌB çB ibK ?B m [m M b€i K¨ i?¬BX

S?9 ?¨Q +O ? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K- ç†+ #B i H¨ hmv i [m®+- #° /€M; T
E? M; hQ- i`U+ iB T K M; i?2Q +?SM; i?Q iQM /KM; F? B ` i¢B M;•M ?¨M; ç` T?
/ M? /U i`U+ iB T i?dM? +–m v i FB M E? M; hQc +ÁM F?¬M; çO iQ +€+?- +?d +¦
tm'i i?•M hmv i [m®+ ibK +€+? H¨K [m2M M?Ì pªX

S?9 ?¨Q Î pMM; F?€+ +?d [m M b€i +?Ì çÊB +kM; F?¬M; +¦ ;b H¢- #ÎB pb #¼M ?¼
/€K i?Y FB m M?Q T?9 ?¨Q hmv i [m®+ +¦ HÁM; iBM pÈB E? M; hQ M?Q p"vX

hmv `^M; #¼M ?¼ i?U+ `'i F?€i p¼M; ;B¨M? çQÊ+ M?[M; i¨B M;mv M F?Q€M; bªM +
#¼M ?¼ H¢B F?¬M; `ä `¨M; H„K i?U+ HU+ +O GB M KBM? i?®M; M?'i K¢M? +Ð # C
KÈB Km ç'i i?b GB M KBM? i?®M; M?'i HB M #` M;QÌB i iB m /B i K'iX

L¦B p +€+ i? HU+- çWM; M?bM hS ?Q¨M; iY ?B M i¢B +?d +¦ K°i +€B ?¨M? idM?-
M?m +O idM? M¨v iQÆM; çQÆM; pÈB #®M idM? i`QÈ+ FB ?ÊT H¢BX

*¦ +Æ bÎ M?Q p"v- ?ÆM M[tm'i ` ç¢B #BM? ? B KQÆB p¢M [m•M /kM; K½M? +M
;B i- i?U+ HU+ p [m•M bU ?Q¨M iQ¨M +¦ i? ç®B F?€M; +MM; ?Q¨M; h?€B iYX

hB T i?2Q +?QM? H¨ •Q E? L?o F?®M; +? T?O æ¢B æ¬ ç®+ æ¬M; L K- +?B K +
+kM; H¨K +?Q M,K ?¨M? idM? [m M? i?•M #B M i?¨M? ç'i ?Q M;- +kM; +¦ i? iQM?
•Q E? L?oX hQÆM; çQÆM; •Q E? L?o +?B K +S KQÌB ?¨M? idM? ç [m®+- pb i
L K +?QM? H¨ i? HU+ HÈM M?'i ç [m®+ ?B M M vX

jy8X *?QÆM; jy8, >¨M? æ°M; •K a€i UTRV

>B M i¢B i? HU+ ç [m®+ •Q æ†+ J¢M T?•M #® `ªB `€+- +?B K +S ç [m®+ ç¢B #'
?mv iK¢+? ?Q¨M; i?'iX L?Q p"v- KQÊM bS+ p¨B ?Q¨M; iY /UM; H M GB M KBM? i?
M;QìB F?€+ +?9 wX

*ÁM H¢B i?'v `ä M?'i +?QM? H¨ •Q E? L?o +¦ çQÊ+ M,K idM? æ¬M; L K- +kM; +?
i?•M- i´M; +°M; +¦ KQìB ?¨M? idM?X

h? HU+ ?Q¨M; i?'i M; v iW ç–m /²M bS+ +?9 w iQ¨M #° ç†i Î E? M; hQ K°i H–M M[
çB K ópmB bQÈM; F?B M;QìB ;†T ?¼ ô +?Ì KQM; E? M; hQ iY +?B M +MM; •Q E?
T?K M;?o ç¦X h?"K +?Q ?–m M?Q +€+ MÆB ç m i`€M? ` M?QìM; çQìM; ç +?Q #½

L?QM; K°i HQ¢i ?¨M? ç°M; HB M iB T +O E? M; hQ b m F?B tm'i ?B M H¨K +?Q +
bYM; b®iX

"ÎB pb E? M; hQ i?¨M? H"T GB M KBM? i?®M; M?'i- [m•M iB M T?QM; ç m M?„K p
+¬M; F? B #¨v iÄ Km®M ?ÊT i€+ +MM; pÈB hS ?Q¨M; iY i'M +¬M; #BM? i?ªQ M;m
+ÁM +?Q +¦ T?ªM SM;- M?QM; B +kM; +¦ i? M?bM ` w ç² +O E? M; hQ +kM; F?-
H¢B M,K idM? æ¬M; L KX

*?QM? H¨ +S M?Q p"v •Q E? L?o # M FB +¦ i`,K p¢M ç¢B [m•M- ?ÆM M[/M H¨ K°
/kM; K½M? i€+ +?B M F?¬M; bÊ +? iX "ªM i?•M #'i F€ i? HU+ M¨Q # M M¨v +kM; F
K v K¨ +?d T?ÁM; p #B M +ªM? F?¬M; /€K i` m +?¼+ •Q E? L?o- ç²M; i?ÌB #„i ç–
pB M ?Q¨M; i?'i F?€+X

æB m M¨v F?B M +?Q i'i +ª i? HU+ ?Q¨M; i?'i # Q ;²K >Q¨M; h?€B iY Î ç ç¬ +€+?
HU+ +?9 w i"T i`mM; p¨Q i` M M;QìB •Q E? L?oX

h?2Q Hw +€+ i? HU+ ?Q¨M; i?'i #ÎB pb +¦ [m M ? ?mv iK¢+? T?ªB H¨ KBM? ?[m
i? v K®B [m M ? ?mv iK¢+? M¨v H¢B H¨K +?Q #¼M ?¼ +¨M; M;¢Q K¢M +® +?'T
K°i K'i K°i +ÁM pÈB M? mX >ÆM M[M m i?O HoM? i? HU+ ?Q¨M; i?'i ç¦ H¨ K°i ç
/ÁM; ?¼ # M K #¼M ?¼ iU M?B M b) pb Q+? HÊB M?¨ KbM?- i?Ä ?B T +MM; ç`+?
KBM? ?Q¨M; i?'i +MM; +?mM; bS+ ç®B F?€M; pÈB F i?M # M M;Q¨BX

L?QM;- i?¨M? pB M ?Q¨M; i?'i i?O HoM? +€+ i? HU+ ç m H¨ M;QìB i`QÎM; i?¨M?
J'v M,K [m ;B[+€+ i?¨M? pB M ?Q¨M; i?'i +?B M i` M? F?¬M; Qi H–M M;QÆB +?
Q€M i`QÈ+ FB •K i?–K i` M? ç'm i` M? ;B¨M? [mv M HU+ i`QM; ?Q¨M; +mM; ç ç-
+S M?Q p"v iB m i M çBX

oÈB H¢B +ÁM +¦ K°i p'M ç H¨ [mv M +?d ?mv i?®M; M?'i ç¦ F?¬M; B M;mv M w #
iY +¬M; +?9 iU M?"M +?QM? KbM? +?QM? H¨ >Q¨M; ç iQÆM; H B +O ç [m®+ •Q
/¨M; HB M ?ÊT H¢B M?Q p"v- +?d `B M; Hw /Q i`QM; HÁM; K¶B M;QìB ç m F?¬M; i
?Q¨M; i?'i i`Î i?¨M? F?¬M; ? M K¨ #` T?€ ?Q iW i`QM; i`SM; MQÈ+X

hmv M?B M K¼B M;QìB ç m F?¬M; [m M i•K +?9i M¨Q- bÎ /o M?Q p"v- H¨ #ÎB pb /Q
iY +¬M; +?9 , .M b Q •Q E? L?o FB +ÁM F?¬M; +¦ ç€M? H¢B ç•v K¨- +S +?Ì i?Y t?
tm'i ?B M M;mv +Æ- p"v i?b KbM? M?šM M¢B K°i +?9i ?¢ KbM? K°i +?9i- çB i?¨M?
i?'i +kM; F?¬M; Km°MX

J¨ •Q E? L?o #ÎB pb /Q K°i HQÊM; HÈM i`€M; çBM? #` i´M i?QÆM; çÊB Î M,K idM
i? L K #° ç [m®+ +m®B +MM; ç½ F?¬M; +¦ tªv ` ç¢B +?B M M?Q /U çQ€M- +¦ +?,
M?Ä M,K i?b KQìB ?¼ ;B[#¼M +QÈT ç K +MM; /•M [m•M ç` T?QÆM;X

*ÁM Î h`mM; #° ç [m®+- p¨B i? HU+ ?Q¨M; i?'i- /Q pb +ªM? ;B€+ pÈB M? m- +kM;
?ÆM M[#ÎB pb #¼M ?¼ F?®M; +? ç` T?QÆM; KbM? F?€ p[M; +?„+- +kM; +¦ ?B
T?€i bBM? ç¢Q i†+ i?´ T?d- M;QÊ+ H¢B H¨K +?Q h`mM; #° ç [m®+ #B M i?¨M? ç`

J¨ /mv M?'i iÄ b€M; +?QM? H¨ F?m pU+ h•v L K pšM M?Q +k /mv i`b ibM? i`¢M; +'

hS ?Q¨M; iY +?d +ÁM H¢B K°i idM? /mv M?'i- ç½ #B M i?¨M? K°i ç¢B [m•M /Q M?
+¦ K°i M;QÌB M¨Q `ªM? `¶B- [mw i°+ T?K i`€+? +?QM? pK [m•M bU ?"m +–M- /•M
+QÐM; #S+ +¬M; i€+ H Q ç°M;- K¨ i` M?Ä [mw i°+ i?b iW bÈK ç½ çQÊ+ +?d /¢v M
+ÁM +QM 2K /•M +?9M; i?b bÈK çQÊ+ /¢v F„ M,M; +?B M ç'mX

*?d +–M M?bM i?'v /M H¨ i`€M; çBM? H¨K pB + Î ç²M; `m°M; ? v M;¨M? i?O +¬M; +
+? p¨Q [m•M ç°B- i?b #B i ç` #¨M +O hS ?Q¨M; iY ç½ ?Q¨M iQ¨M [m•M bU ?¦ `²E

L;QÌB +¦ +?9i ?B m #B i çQÆM; M?B M #B i HQ¢B i?®M; i`` [m•M bU ?¦ i?m–M +
/¨B- +?QM? [mv M +O hS ?Q¨M; iY bÈK ? v Km°M T?ªB ?ÄM; K'iX L?QM; hS ?Q¨M
+€+? M¨Q F?€+- #ÎB pb M m F?¬M; i"T i`mM; i'i +ª M?•M HU+ p"i HU+ p¨Q K†i [m•
M?B m M;¨v b) F?¬M; M;,M çQÊ+ [m•M i?ªQ M;mv M çB M +m²M; iB M +¬M;X hmv
/¨B +€B +? i çQÊ+ M;¨v M¨Q ? v M;¨v ç¦X

*mM; çB M +O hS ?Q¨M; iY p®M i`QÈ+ FB H¨ T?O hdM? i`QÎM;- b m F?B hS ?Q
i`QÎM; M¨v bQ pÈB i`QÈ+ FB +¨M; i? K ;¼M ;¨M; i?m–M F?B iX

L?QM; hS ?Q¨M; iY p K†i ?QÎM; i?K +MM; t ?Q +kM; F?¬M; HQm i•K H„K- ?„M ç
iBM? i?–M ;B®M; M?Q [mv M i? +O ?„M ?B M M v p"vX

L?QM; +?QM? pb ?„M +?d ç w çB K 'v- +?Q M M ?B M i¢B +m°+ b®M; +O ?„M i`ª
•m p¨ i?®M; F?´ F?¬M; M?¨M M?½ M?Q +€+ [mw i°+ F?€+X

L;mv M p®M ?Q¨M; iY i` im´B iBM? i?–M T?ªB ?,M; ?€B ?¨Q ?SM; ?QÎM; i?K- M?
i¢B #B M i?¨M? i?–M b„+ ç2M i®B- K†i K¨v + m +¦- i`¬M; M?Q ;B¨ i? K K'v +?K+ im

hS ?Q¨M; iY çQÆM; M?B M H¨ T?B i?QÌM; i?®M; F?´X

h?®M; F?´ M¨v +¦ `'i M?B m M;mv M M?•M, J°i HQ¢B H¨ bU çB M +m²M; +O [m•
HQÆM; i?U+ F?mv i i?B m- K¨ i?®M; F?´ M?'i +kM; H¨ #ªM i?•M ?„M i?"i p'i pª pSi
+€+ ?mvM? ç F?€+ i?dM? +–m i`Ê ;B9T- p"v K¨ #¼M ?¼ F?¬M; ? +'T +?Q K°i i M
i"T i`€M; çBM? Î #®M idM? [m•M b® +O KbM? +kM; F?¬M; i?B mX

h? M?QM; +?QM? KbM? M;mv M w i`ª ;B€ + Q Km b„K +€+ p"i iQ HQÆM; i?U+ pk
M¨v- F?¬M; M;Ì +€+ ?mvM? ç i, Km°B +?ŠM; M?[M; F?¬M; Km®M FB K T?•M iB
F?Q+? +?•K +?¼+ bS ;Bª +O KbM?X

E?¬M; #€M i?b F?¬M; #€M- +?Q M;QÆB +?•K #B K i?b +?•K #B K- M?[M; i?S ç¦ +
M?'i- ;B M €+ H¨ #¼M ?¼ F?¬M; M;Ì H¢B ?¢M +? +'K p"M pÈB # M KbM?X L¦B +€
ç°B iÈB #m¬M #€M p"i iQ F?¬M; ç +?Q KbM? b®M; b¦iX

JbM? M?Q i? M¨Q H¢B +¦ ?mvM? ç i, Km°B i–K K„i ?¢M ? T M?Q p"v +?S5

*?ŠM; H) F?¬M; T?ªB M?Ì +¦ i çÆM ç°+ #€M K¢M; çQÆM; ç–m pÈB [m•M i?ªQ M;m
T?Q b m KÈB +¦ i? M i•K HK+ çK+ pÈB M? m b Q\

L mi #` [m•M i?ªQ M;mv M iB m /B i- +€+ M;QÆB M;?o KbM? +¦ i? M M?¨M çQÊ
?v p¼M; ç€K [m•M i?ªQ M;mv M +QÈT b¢+? #®M idM? h•v L K b m ç¦ b) `ÌB çB b Q

hmv M?B M M;?o H¢B [m iBM ibM? #€Q i?,K /Á çQÊ+- i?b ` ç€K ?mvM? ç i, Km°B
p"vX

h`QM; HÁM; K'v i M M¨v ¬K K®B iQ i•K M?Q p"v M;mv M M?•M pb ç½ iWM; ;B Q +?
Zm•M i?ªQ M;mv M ç½ `ÆB `KM; Î h•v L K ?ÆM i`,K p¢M i`€M; çBM?- /U i?2Q FBM
i?ªQ M;mv M ç€M? +QÈT tQM; # ?¨M? idM? ?ŠM H¨ bÈK HmB p i?ªQ M;mv MX L
+?B M F?¬M; HMB F?ŠM; ç`M? H¨ #ÎB pb [m•M b® +? i i`"M [m€ M?B m- pb iS+ M
i?ªQ M;mv M T?ªB iB m /B i KbM? pb ç½ K M; iÈB +?Q #¼M +?9M; M?B m i´M i?'i

*?Q M M i`QM; M?"M i?S+ +O K'v i M ç¦- +?d +–M K°i idM? +m®B +MM; +O KbM
M;mv M iU M?B M b) HmB p i?ªQ M;mv M M;?d M;ÆB /QÐM; [m•MX

æ¢B +Æ ?°B i®i KQÊM i v ç`+? [m•M iB m /B i ç®B i?O +¢M? i` M? M?Q p”v b Q +¦
ç¦ M¦B F?¬M; +?WM; +?ŠM; M?[M; +¦ i? i?m çQÊ+ #®M idM? h•v L K- +ÁM +¦ i?
M;mv M ;B¨M? çQÊ+ / M? iB M; ?B M ?€+? ç'v5 *?Q M M +?ŠM; M?[M; F?¬M; B ?
b m +ªM i`Î #Ä ç€ tm®M; ;B M;- T?€i bBM? +?mv M M?Q p”v H¨ i?QÌM; ibM?X

L?QM; H¨ bU pB + i?”i ç9M; M?Q p”v ? v b Q\

*S ç K'v i M ç¦ i?Y çB H M iB M imv M t2K i?b #B i- i`¬M; i?'v [m•M i?ªQ M;mv M
M?B i- M?QM; €M? K„i H¢B H¢M? HMM; HB m +? i t¬M; iÈB- i?b #B i ç€K M;QÌB
F?¬M; i? K ç w ç M i?QÆM; pQM;X

L;?2 M¦B p¬ b® i?´ T?d +?¢v iÈB i` M imv M çQÌM; çB [m +O [m•M i?ªQ M;mv M
#B i [m•M i?ªQ M;mv M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? K ç w iÈB pB + +QÈT #¦+- #¼M ?¼ +
/B iX .QÈB ibM? i`¢M; M?Q p”v- ç•m +¦ F?ª M,M; [m•M i?ªQ M;mv M b m F?B iB m
i v H¢B +?SX

hmv M?B M pB + M¨v ?B M i¢B #` hS ?Q¨M; iY pSi [m K°i # M- #ÎB pb ?„M M?”M
+O GB M KBM? i?®M; M?'i KÌB ;B M?”T p¨Q HB M KBM?X

æ®B pÈB GB M KBM? i?®M; M?'i # M KbM? F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q #B i `ä- +?d #B i
E? M; hQ çQÊ+ ?Q¨M; h?€B iY #´ M?B K H¨K æ¢B æ¬ ç®+ æ¬M; L K- b m F?B ;B
i?'i ç +O KbM? KÈB i?¨M? H”T K°i +€B HB M KBM? [m•M bUX

æ®B pÈB E? M; hQ M¨v- M;QÌB # M KbM? ç²M; /¢M; +kM; F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q #B
M;QÌB M¨v iW K°i i M iB m #BM? ç [m®+ [m”i F?ÎB- /U p¨Q [m•M +¬M; p¨ K v K„M
bBM? M°B HQ¢M- F?¬M; M;Ì ;B9T +?Q ?„M iW K°i bo [m M M?Q M?Ä H2Q ç M ç`
L KX

>ÆM M[M?•M p”i M¨v `'i i?–M #Q- M;?2 M¦B iW H9+ ç [m®+ +?Q +¦ #MM; T?€i M
#` i?O i`QÎM; ?½K ?¢B T?ªB HQm H¢+ iÈB #€M çªQ S?B " i?¨M? H”T +Æ M;?B T
HQ¢M- ?„M +?QM? H¨ /U p¨Q +Æ M;?B T M¨v KÈB +¦ i? M? M? +?¦M; +?B K +S M

æ²M; i?ÌB M;?2 M¦B ?„M iWM; #` HQM; [mv M T?QM; +m®M iÈB hmv i [m®+- b m
i v i`„M; +?B K K°i MY H½M? i?´ hmv i [m®+- `²B KÈB /šM i?2Q ç¢B [m•M i`Î H¢
KBM? i?®M; M?'iX

L?bM i?2Q T?QÆM; /B M M¨v- E? M; hQ H¨ M;QÌB `'i +¦ #ªM HoM?- ?ÆM M[M;?2
i¨m F?´M; H²X L?Ì +¦ ç°B i¨m p”M +?mv M M¨v ? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K F?
M[X

*€B M¨v +kM; F?¬M; iQM?- M;?2 M¦B ;½ E? M; hQ `'i ;B¨m +¦- K¨ +ÁM +¦ H½M? ç`
GB M KBM? .mv L?o æ†+ ç¦ i?m Km `'i M?B m ?¨M; ?¦ X L m KbM? ;B M?”T GB M
i?U+ p¨ #BM? F?Q F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; M?Q ?B M i¢B /M +¦ iB M +kM; F?¬M; i?

L m +?d H¨ HB M KBM? #bM? i?QÌM;- hS ?Q¨M; iY `'i pmB HÁM; ;B M?”T- M?QM;
E? M; hQ M¨v +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p”vX

>„M i?¨M? H”T HB M KBM?- M; v iW ç–m HB M [mv ç`M? ç•v H¨ K°i HB M KBM? +
i•K iÈB M°B +?QM? i?¨M? pB M- K¨ H¢B Km®M t2M p¨Q [m•M bU +O i?¨M? pB M-
i?¨M? pB M çQ ` K°i T?–M # #BM? HU+ iBM? M?m M?'i i?m°+ bÎ ?[m HB M KB
i? ç½ #B iX

L¦B +€+? F?€+- M m Km®M ;B M?”T HB M KBM?- KbM? T?ªB iW i`QM; ? B KQÆB
#ªv p¢M [m•M ;B Q +?Q GB M KBM? i?®M; M?'i +?d ?mvX

>ÆM M[+?QM? KbM? +ÁM T?ªB T?K i`€+? ?”m +–M iB T i iB T pB M +?Q b€m- #
F?€+ M¨Q KbM? ?m'M Hmv M ` #BM? bo b m ç¦ ;B Q +?Q M;QÌB i ç€M? ;B†+- K
iB T pB M +€+ HQ¢B p”i iQ çO iB m +?m˜M- K¨ +?¶ i®i M;Q¢B i`W +¦ i? M?”M çQÊ
F?¬M; +¦ i?S ;b F?€+X

GQ¢B +?mv M M¨v M¦B ç9M; ` +?d +¦ i? HU+ F?¬M; çO #BM? HU+ KÈB M;mv M w
KbM? iBM? #BM? +ÁM +¦ ? B KQÆB p¢M- ?ÆM M[M m +?d +–M HQÆM; i?U+ #BI
+¦ H¬B ` # - #®M KQÆB p¢M [m•M iBM? M?m +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M ;b F?¦

jyeX *?QÆM; jye, >¨M? æ°M; •K a€i UTkV

hS ?Q¨M; iY pšM KB M K M bmv M;?o,

L m ç½ +¦ iBM? #BM? Km®M +¦ +?B M HÊB T?˜K KbM? H¢B F?¬M; çB +QÈT H'v ç
+?Q ?„M- b m ç¦ KÈB M?"M çQÊ+ K°i +?9i +ÆK i?W + M? +†M +?S\

*?d +¦ çB m M¦B H¨ M¦B M?Q p"v- M m F?¬M; +¦ [m•M i?ªQ M;mv M- +?QM? KbM?
wiÈB +€B GB M KBM? i?®M; M?'i +?¦ K€ ;b ç¦- ? v H¨ [m•M i?ªQ M;mv M M?Ä v m
çB m ç°M; K°i ç€K #BM? bo çB ` - p"v i?b KbM? +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +–M [m M
M?'i- M m Km®M i?S ;b +S i`U+ iB T T?€B #BM? çB +QÈT H¨ çQÊ+ `²BX

L?QM; [m M çB5 >B M i¢B [m•M i?ªQ M;mv M +?ŠM; M?[M; HB m K¢M; F?¬M; bÊ
¦+ çB M +m²M;- ;†T çO HQ¢B i`Î M;¢B +–M iB T M?"M i`,K i?S M?m +–mX æ²M; i?Ì
M;Q¢B i`W GB M KBM? i?®M; M?'i- +€+ i? HU+ F?€+ ç m +QB KbM? M?Q F i?M
H"T F?¬M; i?W +Æ ?½K ?¢B +kM; +QB M?Q H¨ K v K„M H„K `²BX

«B5 s2K M?Q ;B Q KQÌB p¢M [m•M +?Q E? M; hQ çQÊ+ `²B- /M b Q +kM; +¦ i?
F?¬M; /Si- ç M H9+ ç¦ KbM? +¦ i? #´ i9+ [m•M b® H9+ M¨Q F?¬M; çQÊ+X

>ÆM M[M m KbM? ;B M?"T HB M KBM?- M?Q p"v [m•M i?ªQ M;mv M +kM; H¨ ç`
ç°B HB M KBM? +kM; T?ªB +MM; +?mM; bS+ pÈB KbM? ç®B T?¦ pÈB #¼M +?9M;X
+ÁM +¦ HÊB ç'vX

a m F?B +•M M?„+ ?ÆM i?B i hS ?Q¨M; iY H"T iS+ i`mv M H M? ;¼B M;QÌB p¨Q- K
KBM? i?®M; M?'i #€B FB M E? M; hQ ç²M; i?ÌB i?QÆM; i?ªQ çB m FB M ;B M?"T

hmv H¨ hS ?Q¨M; iY +kM; ç½ ç`M? i`QÈ+ ;B Q ` KQÌB p¢M [m•M iBM? M?m - M?Q
K†+ +ª K°i T?2M- +¦ i? tm'i ` Qi +?9i M¨Q çÐ +?9i ç¦- +¦ i? i?m M?B m +?9i M¨Q

L; v i¢B i?ÌB çB K bS ;Bª +O hS ?Q¨M; iY K M; i?2Q ?° p ;B¦M; i`®M; F?m +?B M
M?'i- E? M; hQ # M M¨v- /•M +?9M; M?"M çQÊ+ iBM +?B M i?„M; H"T iS+ iU T?€i +

o T?–M M;mv M p®M M?¦K [mv M [mw T?ªB +?O i`b H KWM;- i?b ç½ bÈK #ÎB pb #
T?•M +?B ç'i ç B- +?B K i`QÈ+ Q+? HÊB- pb M?[M; pB + M¨v ç M KS+ ç–m ¦+ +?
KWM; çQÊ+X

.•M +?9M; i´ +?S+ H KWM;- tmM; [m M? ç¢B /Q M? HB M KBM? ç m çQÊ+ ;B,M; H
M?m +O ? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K iÈB ?° p ç¦M; Î ç¢B /Q M? çQÆM; M?B
HB M KBM?- iB T M?"M +?9+ KWM; +O /•M +?9M;X

hmv ``^M; #BM? bo iBM? M?m +O ? B idM? +¦ ?ÆB M;QÊM; M;MM;- M?QM; +kM;
F?¬M; i? F?¬M; T?'M F?ÎB- #ÎB pb i'i +ª ç m #B i b m F?B FB K F tQM; +?B M [
L?¢+- ç'i ç B b) #„i ç–m ç2K ` #€MX L¦B +€+? F?€+ K¼B M;QÌB ç m +¦ i? /MM;
Kšm `m°M; i®i `²B ç•v5

J¨ /QÈB i?dM? +–m +O M?B m H½Q i°+ ? B idM?- #BM? bo iBM? M?m +O ? B id
+'T i` M- b m ç¦ HB M KÎ `°M; +Y ç¢B /Q M?- ?¨M? ç°M; M¨v H"T iS+ #B M ç¢B /
KWM;X

@ *?O i?QÊM;5 æ +?Q M?B m /•M +?9M; p¨Q ç¢B /Q M? M?Q p"v +¦ T?ªB `'i M;m
M;¨B +ÁM Km®M çQ+? i?•M iB T FB M #¼M ?¼- M¦B F?¬M; +?WM; +¦ M;QÌB K M; w
ç'vX

hQÆM; o,M Î K°i # M ;B9T E? M; hQ K†+ F?¬B ;B€T pW F?mv M M;,M E? M; hQ çV

@ E?¬M; b Q ç•m5 h iBM iQÎM; # M M;QÌB i ç½ çQÊ+ M;QÆB i?B i?® #® i`Q çO
M;QÆB +–M i,M; +QÌM; i? K #ªQ ?° ? B T?m M?•M # M FB X

E? M; hQ M¦B tQM; +–K # Q ç Q ç2Q H M i?„i HQM;- `²B çB ` M;Q¨BX

Jm®M i?m çQÊ+ /•M +?9M; ? B idM? i€M i?¨M?- M;Q¢B i`W +?Q #¼M ?¼ M?B m Q
M?”M i?S+ çQÊ+ #ªM i?•M KbM?X

.M b Q KbM? +?d H¨ K°i i?¨M? pB M i`QM; GB M KBM? i?®M; M?’i- K¨ F?¬M; T?ª
i?®M; M?’i- F?¬M; i? bY /KM; / M? M;?o KBM? +?O i?m T?K+ HÁM; M;QÌBX *?
iB T t9+ ;–M ;kB pÈB KbM?- +kM; H¨ ç i,M; i? K ’M iQÊM; i®i p KbM? i`QM; HÁM

hQÆM; o,M F?¬M; ? ?û `,M;- #ÎB pb M m M¦B ` +?ŠM; F?€+ M¨Q K”i p F?¬M; ç€
H¨K K’i K†i M?Q i? b Q +¦ i? M¦B ` çQÊ+\

>ÆM M[hQÆM; o,M [mª i?”i ``’i +¦ HÁM; iBM ç®B pÈB K”i p +O KbM?- +¦ i? M¦I
?„M ç½ #¨v ` i?B M H ç` päM;- i`W T?B ?ÆM p¢M [m•M ç`+? # Q p•v +?O i?QÊM
M;?o Km®M i?QÆM; i´M +?O i?QÊM; /M +?d K°i bÊB H¬M; iÆX L;m²M i`mv M, u

æQÆM; M?B M- ? B p` +?O Kšm MÆB ç¦ +kM; çQÊ+ #® i`Q M?Q p”v- +?d H¨ +’T #
K°i #”+ K¨ i?¬BX

E? M; hQ çB iÈB i`QÈ+ K†i /•M +?9M; ç M; `2Q ?Á ;¨Q i?ûi çB M +m²M;X

L?bM i?’v p` M K iY i? M? MB M i`QM; pÁM; p•v ç¬M; ç9+ ?° p - p K†i iQÆB +QÌE
M;QÌB- M?bM F?m¬M K†i +MM; +€+? ,M K†+ M¨v +?„+ +?„M H¨ M?•M p”i i?O HoM?
? B idM? iU ç°M; M?Q+? ` T?Q i`QÈ+ pÁM; ?° p i? M? MB M ç¦- /•M +?9M; #¶M;
ç¦ H¢B #MM; H M iB M; `2Q ?Á ?Q M ?¬ +¨M; i? K b¬B ç°M;X

E€ i?”i /•M +?9M; imv ``^M; Qi FB M i?S+- +¦ K°i b® pB + M?”M #B i F?¬M; T?ªB i?’
F?¬M; T?ªB ?Q¨M iQ¨M H¨ ç–m ç’i- #¼M ?¼ #B i `ä GB M KBM? i?®M; M?’i [mv ç`
i?¨M? #®M T?–M #€M ` - ?ÆM M[ [mv ç`M? K¶B M;QÌB +¦ çQÊ+ i’K ;B’v +?SM; K
M?’i i`QM; ;BÈB ?¢M K°i T?–M ç’i ç B #€M ` B Km®M Km i?b Km X

J¼B M;QÌB ç m `ä `¨M;- M m F?¬M; +¦ [mv +O M¨v- #®M T?–M ç’i ç B H’v ` #m¬M
+O M;QÌB /•M #bM? i?QÌM;- F?ŠM; ç`M? b) #` ç€K [mv M [mw +MM; T?9 ?¨Q +?B
[m€ i®i M¨v +¦ i? ;B9T KbM? +?d tm’i ` +?9i iB M M?Ä HB M +¦ çQÊ+ K°i T?–M ç
/•M +?9M; ç m K M; ç–v HÁM; +ªK FQ+?X

>B M i¢B M?bM i?’v M?•M p”i ’v tm’i ?B M Î i`QÈ+ K„i KbM? i’i +ª /•M +?9M; ç m `

E? M; hQ M?bM p T?Q /•M +?9M; KdK +QÌB T?’i i v ?QÎM; SM;- ç9M; H9+ M¨v i`
M;Q¨B pÁM; ?° p M;,M +€+?- K’v +?K+ ?€M iY ,M K†+ M?Q i?QÌM; /•M- ç°i M?B M
i?O- ``’i M? M? ç•K p¨Q M;QÌB ç€K #BM? bo iBM? M?m +O ? B idM? p•v +?†M Î #
H¢B +?9i M¨Q T?¦M; p¼i p T?Q E? M; hQX

@ >° ;B€5

hQÆM; o,M ?¬ iQ K°i iB M;- b m ç¦ `9i #BM? F?Q +?2 +?„M i`QÈ+ K†i E? M; hQX

æ®B pÈB #¼M i?Q+? F?€+? +?d +¦ K’v +?K+ i M- hQÆM; o,M +,M #ªM F?¬M; +¦ ç
+?„+- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +–M K”i p ` i v- ç€K M°B p # Q [m M? +?O i?QÊM; +kM;
b¢+? #¼M +?9M;X

aU ibM? T?€i i`B M ç9M; M?Q hQÆM; o,M bmv çQ€M- M°B p # M M;QÌB E? M; h
iB M; ç½ `9i ` #BM? F?Q +?†M K’v +?K+ i M i?Q+? F?€+? H¢B- ?ÆM M[+?d +?Q
HB M T?•M i?„M; #¢BX æ€K M°B p /MM; #BM? F?Q- ?Q†+ H¨ ç•K tmv M [m v i ?
tmv M [m iBK i?Q+? F?€+?- b m ç¦ H¨K M?Q F?¬M; +¦ +?mv M ;b tªv ` - i?m ?²B #

hQÆM; o,M ?€ KB M;- p®M ç M; ç`M? F m H M HQm H¢B p¨B i M +ÁM b®M; ç M;?
iÈB ç€K M°B p M¨v H¨ Km®M #B m ?B M i?U+ HU+ +O KbM? Î i`QÈ+ K†i +?O i?QI

/MM; iQ¨M HU+- H”T iS+ iB m /B i b¢+? #¼M i?Q+? F?€+?X L?Q p”v +kM; +?d ç¨M
i?B i? i?Q+? F?€+? K¨ i?¬B5

L?bM ç M b„+ K†i hQÆM; o,M- M?bM H¢B i?B i? i?Q+? F?€+? i` M K†i ç'i- ç€K M
H¢B p K†i iU ç„+- #¼M ?¼ ç m M?Qm K¨v ?¶ i? MX hmv ``M; M?B K pK +?QM? +O
i?Q+? F?€+?- M?QM; F?¬M; HQm H¢B K°i M;QÌB b®M; M¨Q- çB m ç¦ +kM; #B m ?
F?¬M; +¦ +€B M?bM ç¢B +K+ ç•vX

J¨ /•M +?9M; +MM; #BM? bo iBM? M?m +O ? B idM? tmM; [m M? H¢B F?¬M; #B
H9+ M¨v- #¼M ?¼ +?d #B i- #ªM i?•M KbM? +ÁM +?Q F`T ?B m `ä pB + ;b tªv ` -
#` M°B p / /¨M; iB m /B i b¢+?- ç•v H¨ bS+ +?B M ç'm FBM? M;QÌB ç M +Ð M¨Q +

*¦ çQÊ+ i?O ?¢ /QÈB i v M?Q p”v- F?¦ i`€+? E? M; hQ +¦ i? FB M H”T ;B M;?B T

h?'v çQÊ+ #B m ?B M +O M°B p - i? K p¨Q #° /€M; +O E? M; hQ H¨K M?Q ç€K i?
i¢B- i` M K†i ?„M pšM #bM? i?ªM ;B[p iQÆB +QÌB M?Q +k- +?Q M M F?B /•M +?9
?B M- +?QM? H¨ ç–m iB M H¨ ?QªM; HQ¢M i?ûi H M K°i i`¨M;- b m ç¦ HB M ``i M
iB T iK+ H KWM; ç²M; i?ÌB i`–K i`² F?2M M;ÊB E? M; hQ +MM; ç€K M°B p X

J¨ H9+ M¨v #BM? bo iBM? M?m +O ? B idM? +kM; idM? i€Q H¢B M? M? +?¦M; F
+¦ çB m M?bM ;QÆM; K†i çÄ #WM; +O #¼M ?¼ i?b #B i ?¼ pW t'm ?´ pW #m²M

s2K #¼M ?¼ M;?B M `,M; M;?B M HÊB M?bM +€+ i?B i? ç¦- i?b +¦ i? #B i #¼M ?½
+?Q #¼M ?¼ K'i K†i iÈB +Ð M¨QX

L; v i¢B i?ÌB çB K #BM? bo iBM? M?m +O ? B idM? iS+ ;B”M /` i?QÌM; T?B i?QÌ
i? i?Q+? F?€+? çB MÆB F?€+- ç°i M?B M +€+ i?B i? ç¦ tQ v M;QÌB M?ªv /UM; H
bo iBM? M?m - M; v b m ç¦ iB M i v ;B i +? i #BM? bo- ?¨M? ç°M; +kM; F?¬M; M;
E? M; hQ H–M M[X

@ *? i iB i5 G¨ €+ K 5

hQÆM; o,M `'i +,K iS+ T?'i i v K°i +€B- K”i p ~M i¨M; H”T iS+ ?B M i?•M ç€M? p

hQÆM; o,M #B i `ä M,M; HU+ +O M°B p ?ÆM M[ ?„M +kM; M?bM i?'v `ä `¨M; #½
M? M? M? M- +´ #` ç•K i?OM; K°i H´ iQ F?¬M; T?ªB H¨ ;Bª- M m M?Q p”v +kM; F?-
p”v +kM; +?d +¦ K°i ;BªB i?Q+? ç®B T?QÆM; H¨ €+ K - K¨ €+ K i?b F?¬M; T?ªB M
+?Q M M hQÆM; o,M i`QÈ+ iB M HB M T?€B ` K”i p X

J”i p +MM; M°B p ç m #B i `ä ç®B T?¦ pÈB €+ K +?d +¦ +?ûK `ÆB ç–m KÈB +QB
KS+ ç° K¢M? v m +?ûK ç–m ç`+? pšM H¨ K”i p + Q ?ÆM- +?Q M M i`QM; HÁM; M°
ibM? M;mv M M?QM; pšM iU ç°M; çªK M?B K +¬M; i€+ ?° i`”M ;B Q #¼M i?Q+? F
+MM; b® HQÊM; p•v H¢B i'M +¬M;X

o T?–M €+ K pb b Q H¢B ç M €K b€i E? M; hQ- çB K 'v F?¬M; +–M M;?o +kM; #B
i`,K p¢M €+ K Î #€M çªQ S?B " ç½ çO ç +?Q F +? i¢Q €+ K ç¦ +QB E? M; hQ H¨
+?mM; `²BX

"ÎB p”v ç€K €+ K M¨v pb b B H¢B ç M €K b€i E? M; hQ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv

*?d +¦ çB m pW `²B hQÆM; o,M +ÁM +?m~M #` ?¨M? ç°M; ibK ` F +?O bU T?Q b
ç¦- i?b F?¬M; +–M H¨K M[`²B- i?”i ` HK+ bQ€i +ª idM? F?¦ i`€M? F?ÄB i®M `'i M

J”i p ~M i?•M # M M;QÌB E? M; hQ- ` i v ç–v iU iBM- HQÐB / Q b„+ #ûM i`QM; i
K X J”i p B M'v ç m iBM iQÎM;- +?d +–M HQÐB ç Q +?ûK p¨Q +´ €+ K - F?ŠM; ç`
ç–m €+ K X

æ M KS+ F?¬M; M;?o iÈB €+ K +¦ i? Mû i`€M? ? v F?¬M;\

ob +?B m M¨v K”i p F?¬M; #B i ç½ ` M Hmv M # Q M?B m H–M- p®M F?¬M; iBM K

h? M?QM;- HÁM; iBM p[M; +?„+ +O ç€K K”i p H¢B H”T iS+ #` ;B°B K°i +?”m MQ

æ€K €+ K +´ #` ç•K tmv M [m ?Q†+ H¨ i`€B iBK #` tmv M i?OM;- F?¬M; M;Ì ç°M
i?QÌM;- Î i?ÌB çB K HQÐB ç Q K"ip b„T +?¢K p¨Q +´- ?Q†+ H¨ M? M?¨M; H€+? ç
i?Q€i +?B m M¨v- ?Q†+ H¨ +´ i v i?Q€M; M?Q+? M? - /MM; #BM? F?Q i`QM; i v ;à
M;Q¨BX

*?"m MQÈ+ M¨v +ÁM +?Q iQM? H¨ H¢M? H„K- ?¨M? pB F iB T +¨M; i,M; i? K H¢M
T?ªM FQ+? H¢B K¶B M;QÌB- #BM? F?Q M?Q iB +?ÈT ç•K p¨Q +´ K"ip X

hmv M?B M K v K„M H¨ K"ip K†+ /M #` K² ?¬B H¢M? iQ€i` b„T ç¬M; +SM;- M?QM
Hmv M i?¨M? #ªM M,M; +kM; F?¬M; bÆ bm'i- ;B9T #¼M ?¼ i`QM; M?€v K„i ç¦ i?m
i`Q K M? FB X

jydX *?QÆM; jyd, >¨M? æ°M; •K a€i UTjV

hB M; K'v +?K+ i? M? FBK HQ¢B p p¨Q M? m p M; H MX J'v +?K+ ;½ K"ip #ÎB pb
ç M; HÆ HYM;- #` bS+ p +?¢K +U+ K¢M? M¨v #„M M;QÊ+ p T?Q b mX

L¦B +€+? F?€+- pW ç®B +?B m K°i +€B- K"ip +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ M?€v K„i +
H¢B #` €+ K +?ûK K°i ç Q # v çBX hmv M?B M K"ip # v M;QÊ+ H¢B b m F?B `A
T?¦M; iÈB- H"T iS+ óçBM? çBM? ç M; ç M;ô ç Q +O K"ip +MM; €+ K çKM; M? m

L?[M; M;QÌB F?€+ +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- E? M; hQ- hQÆM; o,M- M°B p - +MM
?B M` # M +¢M? E? M; hQ- H¢B b„+ K†i M;QM; i`¼M; ?ŠM H MX

E? M; hQ #B i`'i`ä M,M; HU+ +O K"ip ?° p # M M;QÌB KbM?- +'T i?'T M?'i +kM
+'T + Q M?'i +¨M; F?¬M; +–M T?ªB M¦B- M?Q ?B M ;BÌ +?Êi ?B M` #®M K"ip ç
+kM; +?QM? H¨ +MM; +'T #"+ pÈB :B€T L?'i :B€T L?`X

J¨ pW `²B T?¦M; ` M;Q¨B ç€M? ;B i- i'i +ª ç m H¨ K"ip #"+ K°i- /U i?2Q +?B M
p #"+ K°i M¨v +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M +?†i `ÆB ç–m KQÌB i M €+ K / /¨v- M
i?¨M? M; M; i v pÈB #¼M i?Q+? F?€+?X

æB m M¨v M¦B H M +€B ;b\ *?SM; iÄ bS+ +?B M ç'm +O #¼M i?Q+? F?€+? €+ K
K"ip #"+ K°iX

L;?2` /QÌM; M?Q F?¬M; +¦ ;b ;BÄB H„K- M?QM; M;?o H¢B ? i?®M; K"ip +O E
K"ip -K"ip #´ bmM; i? v i? +?mv M iW i`QM; K'v p¢M M°B p ç¦ +kM; +?d +¦ F?¬M
M?'i çŠM;- i?b çO #B i #²B /QÐM;` K"ip M?'i çŠM; H¨ F?¦ F?,M +Ð M¨QX

L?QM; pk HU+ +O ç®B T?QÆM; +QÌM; ?½M M?Q p"v H¢B +?d H¨ €+ K - B K¨ #B
Q M?B m €+ K M?Q p"v +?S5 L m €+ K HQ¢B M¨v +¦ i? i¢Q` +m²M +m°M F?¬M
bU FB M F?B M M;QÌB i M;?o iÈB ç m ÈM H¢M? +ª iBK ; MX

@ æ°M; i€+ [m€ HBM? ?Q¢i5 L m F?¬M; i?'v +´ p¨ i`€B iBK #¼M +?9M; ç m #` ç•K
i? iBM +?9M; H¨ €+ K X E?¬M; M;?o iÈB €+ K +kM; +¦ i? HBM? ?Q¢i ç M KS+
F?B M M;QÌB i HQ H„M; K¨X

hQÆM; o,M b„+ K†i M;QM; i`¼M; M¦BX

@ E?¬M; +–M F€ H¢- +S M?bM M,M; HU+ +O :B€T GBM? i?b #B iX

h` M K†i E? M; hQ +kM; F?¬M; +ÁM p iQÆB +QÌBX

hmv M?B M E? M; hQ +kM; F?¬M; F?˜M i`QÆM; # Q M?B m- #ÎB pb ?„M pšM +¦ i?
+O ç€K €+ K M¨v- M M +ÁM +¦ HÁM; iBM ;BªB [mv i çQÊ+ #¼M +?9M;X

@ *?O i?QÊM;5 •+ K HQ¢B M¨v ?ŠM H¨ F?¬M; i? +? i¢Q` b® HQÊM; M?B m +?S

hQÆM; o,M +¦ T?–M HQ H„M; ?ÄBX

hmv ``M; ç€K €+ K M¨v F?¦ ç®B T?¦- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ M;?o K"ip ç†+ #B i
#¼M +?9M;- +S t2K ç€K €+ K M¨v +MM; K"ip #"+ K°i ç€M? #'i T?•M i?„M; #¢B- i

M?'i F?¬M; +?Q KbM? H¨K K°i bo [m M M?Q M?Ä i?b i?"i bU H¨ i`ÌB F?¬M; +¦ K„i5
H–M ?¨M? ç°M; i?m çQÊ+ M?B m +?¶ i®i M?Q i? - b Q +¦ i? F?¬M; H¨K +?S\

*¦ çB m H¨ ç€K iBM? #BM? +O ? B idM? ?QM; T?'M /` i?QÌM; ç`M? FB K +?9i iB M
K†i +?B M ç'm pÈB ç`+? M?•M H"T iS+ +?'M ç°M; +ª FBM?X

"ÎB pb M?¦K iBM? #BM? ? B idM? ç–m iB M- ;–M M?Q pW ç•K i`9M; ç`+? #BM?- H
+? i M; v- ?ÆM M[ç€K ç`+? #BM? #` FQ+? i`9M; +,M #ªM F?¬M; i? K ç w iÈB p
T?¦M; p¼i iÈB- H"T iS+ ç€M? ;B i +?Q iBM? #BM? ? B idM? T?ªB ?¬ +? ;¼B K X

hBM? #BM? ? B idM? i?®M; F?´ /` i?QÌM;- M?QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ i M pÐ
#¼M ?¼ +kM; tm'i i?•M H¨ #BM? bo iBM? M?m - +¦ MB K FB m ?½M? +O iBM? M?

>ÆM M[M?•M b® # M KbM? ç¬M; ?ÆM- b Q +¦ i? +?d pb [m•M ç`+? ?ÆB K¢M? K
*?Q M M imv ``^M; #¼M ?¼ #` i´M i?'i i?ªK i`¼M;- M?QM; pšM +„M `,M; +¬M; FQ+?

hmv M?B M K v K„M H¨ M?"M çQÊ+ iBM iS+ #BM? HU+ iBM? #BM? +O ? B idM? ç
M¨v ç€K iBM? #BM? KÈB i,M; + Q bo F?Q +?B K H¢B Qm i? X

"®M M,K M;?bM ç`+? #BM? imv `^M; /kM; K½M?- imv `^M; ?mM; ?½M F?¬M; bÊ +?
KBM? i?®M; M?'i H9+ M¨v- F?¬M; M¦B M°B p K"i p # M i`QM; ?° p E? M; hQ +¦ #
? B idM? +kM; +¦ iÈB # #®M p¢M [m•MX >ÆM M[ç®B /B M ç¢B /Q M? H¨ ?Q¨M;
F?¬M; +¦ ? B p¢M +kM; +¦ K°i p¢M i€K- b m F?B M?"M çQÊ+ iBM iS+ F?ŠM; ç`M? +

*¦ i? M¦B F i [mª +m®B +MM; +O [m•M ç`+? +?d +¦ +?B M ç'm ç M +? iX

aU ibM? T?€i i`B M +QB M?Q #bM? i?QÌM;- ç–m iB M H¨ M°B p K"i p i`QM; +¬M
?ÆM K°i p¢M M°B p H"T iS+ # Q p•v +?B +„i #BM? ç`+?X

hmv `^M; iBM? #BM? ? B idM? i'i +ª ç m t¬M; iÈB M?QM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ;B i ç
F?¬M; +ªM? ;B€+ p¨ M;,M +?†M H¢B- iBM? #BM? ? B idM? #¼M ?¼ +kM; #B i Î /Q
M?Q p"v- i®i ?ÆM H¨ F?¬M; M M M?B m +?mv M- +?Q M M ?Q†+ H¨ p•v # M M;Q¨
F?„T ç¢B /Q M? HMM; #„i /•M +?9M;X "¢M ç M; ç¼+ i`mv M çQÊ+ +QTv i¢B u

hmv `^M; ç`+? #BM? #` M°B p +MM; K"i p F i ?ÊT +?ûK +? i +¨M; M;¨v +¨M; Qi- E
+¨M; M? M?äK- h? M?QM; HQ¢B i•K ibM? i?QªB K€B M¨v F?¬M; +¦ FûQ /¨B # Q
F i [mª F?€K M;?B K iY i?B- E? M; hQ H"T iS+ +?€M MªM- iB m i M M?m F?Q çB

L;mv M M?•M F?¬M; H¨ ;b F?€+- ç€K €+ K M¨v bY /KM; #BM? F?Q i?®M; M?'i- ?Æ
`^M; H¨ # M M¨v bªM tm'i- M?QM; [m–M €Q H¦i # M i`QM; €+ K +?QM? H¨ çQÊ+ / i

*€B M¨v F?¬M; +¦ F?ª M,M; M?"M b B- #ÎB pb M;? / i Î M,K idM? æ¬M; L K ç9M; H
` H M? i?¨M? H"T- bªM T?˜K KbM? +?Q / i ` - M?bM i"M K„i- bÌ i"M i v b Q +¦ i? F

æ€K ç`+? #BM? M¨v pW H¨ tm'i i?•M Î M,K idM? æ¬M; L K pW H¨ tm'i i?•M [m•M i
HU+ +€+? t M? m p¢M /†K M?Q i? F?¬M; M;Ì H¢B T?®B ?ÊT pÈB M? m +MM; K°i
b€i- M m M¦B #¼M ?¼ F?¬M; +¦ HB M [m M pÈB M? m- i?b i?"i H¨ ç–m ¦+ +¦ p'M ç
iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M; i`MM; ?ÊT ç M M?Q p"vX

>ÆM M[i?2Q Hw F +? i¢Q €+ K +,M #ªM F?¬M; i? K ç w #` M;QÌB i #B i i?•M T
T?"M +O #¼M +?9M; +,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ ;b ç€M; M¦BX *?Q M M imv ``^M; F?¬M;
M¨v H¨ /Q •Q E? L?o T?€B iÈB- M?QM; +¦ i? t€+ ç`M? €+ K M¨v H¨ T?€i tm'i iW M

L;šK H¢B ç†+ iQM? +O #BM? bo i?O ?¢ /QÈB i v •Q E? L?o p¨ #BM? i?ªQ M;mv M
L?o F?¬M; +¦ HB M [m M pÈB F +? i¢Q €+ K p"v i?b +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; tm'

_'i +¦ i? H¨ F +? i¢Q €+ K pb i?2Q w •Q E? L?o Km®M ;BªB [mv i E? M; hQ ç F
?„MX æQÆM; M?B M- +kM; +¦ i? •Q E? L?o F?¬M; Km®M p` ç¢B + F i #€B E? M
çÌBX

óhW F?B HQM; [mv M T?QM; +m®M K M; çB `²B- B M'v ç m M;?o ``^M; KbM? ç½ +?
çQÌM; çB ibK FB K +kM; H¨ +?mv M `'i i?QÌM; ibM?X L m M¦B +?QM? KbM? i`Î p

M?Q F?¬M; +¦ M;?2 çQÊ+ iBM iS+- #ªM i?•M KbM? +kM; +¦ i? F?¬M; i? K ç w- #
H"T- ç½ iU M„K [mv M #QM? i`QM; i v F?¬M; Km®M i?–M T?K+ M;QÌB F?€+ M[- +
#bM? i?QÌM;X ô

óL?QM; M m •Q E? L?o T?€B M;QÌB ç M €K b€i KbM?- p"v i?b F?¬M; / /¨M; +¦ i?
M[`²BX ô

E? M; hQ F?¬M; T?ªB [m M i•K iÈB +?mv M •Q E? L?o T?ªM #°B- K¨ Î i`QM; HÁM;
?mvM? ç i` M /QÈB F?¬M; T?ªB M?Q K¼B M;QÌB, •Q E? L?o /M +¦ iU H"T H¨K p
+?d #B i +?9+ KWM; K¨ b) F?¬M; +? M ûT- imv `^M; •Q E? L?o +QÈT çB +Æ M;?B
KbM?- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i? / /¨M; i? i?SX

h? M?QM; T?€B M;QÌB çB €K b€i KbM?- çB m ç¦ +?SM; iÄ bÈK ç½ F?¬M; +ÁM ib
M;QÊ+ H¢B H¨ M;mv M M?•M F?B M E? M; hQ #m²M F?´ +?€M MªMX

o®M E? M; hQ +ÁM iU ;B m +?QM? KbM? [mª i?"i i?'i #¢B F?¬M; #B i +€+? ?B m M
ç€K ç`+? #BM? M¨v F?¬M; M;Ì H¢B +¦ [m•M i?ªQ M;mv M- K¨ +kM; iW ç¦ E? M; hQ
+?B M +O [m•M i?ªQ M;mv MX

jyNX *?QÆM; jyN, :BQÆM; æ¬M; EQ+? h•v UTkV

o T?–M [m•M i?ªQ M;mv M Km®M ;B i +? i KbM?- E? M; hQ M;?o ç¦ H¨ +?mv M `'i

óE?¬M; M¦B #ªM i?•M KbM? +?Q imv M i`mv M F?„T i? ;BÈB T?ªB HB M ?ÊT pÈB
i?ªQ M;mv M F?B M +?Q #BM? i?ªQ M;mv M +QB KbM? M?Q +€B ; B i`QM; K„iX >A
M;mv M KbM? +kM; ç„+ i°B pÈB F?¬M; Qi ;BÈB [mv M [mw i?ªQ M;mv M- #¼M M;Q
KbM? K¨ F?¬M; iÈB #€Q i?M KÈB ç9M; H¨ F€ [m€BX ô

L?bM i?'v Mûi K†i E? M; hQ H9+ +?€M MªM H9+ ;BªM ` - hQÆM; o,M +kM; T?"T T
?„M F?¬M; +¦ ?ªQ +ªK pÈB •Q E? L?o i?"K +?Q ?"M i`QM; HÁM; F?¬M; i? H"T iS
L?o ? v €K b€i +? i çB +?Q tQM; +?mv MX L?QM; pb i'K HÁM; +?O i?QÊM; i?"i [
ç¨M? Ov F?m'i +?'T M?"M #m¬M; i? +?Q •Q E? L?oX

æQÆM; M?B M- •Q E? L?o +¦ i? #m¬M; i? - M?QM; i?O ?¢ +O ?„M +?QM? H¨ ç²
i? #m¬M; i? - #^M; F?¬M; +ÁM H¨K i? M¨Q +?'M M?B T M?[M; F +¦ /½ i•K F?€+ i
M?¨ KbM? +?S\

Í ibM? ?m®M; E? M; hQ F?¬M; #B i M°B ibM?- hQÆM; o,M ç½ bÈK HÊB /KM; K"i p
pB M p¨ bo [m M + Q +'T i`QM; ? i?®M; E? M; hQX

hQÆM; o,M +?Q `^M; HQ¢B +?mv M M¨v M?'i ç`M? T?ªB /U T?ÁM; i`QÈ+- p T?–M
tY T?¢i KbM?- i?b +kM; T?ªB +?`m i?¬B5

hQÆM; o,M H¢B M?bM i?'v p +¬ çÆM +?€M MªM i` M K†i E? M; hQ- F?¬M; F?ÄB

@ *?O i?QÊM;5 J†+ F H¨ M;mv M M?•M ;b- ç€K €+ K M¨v +kM; F?¬M; i?Q€i çQÊ
*?Q M M +?O i?QÊM; +kM; F?¬M; +–M pb i M T?ªM M;?`+? •Q E? L?o K¨ bmv M;?
M;¨B ç½ i`Î i?¨M? ç`+? M?•M- +?9M; i i®i ?ÆM H¨ /MM; T?QÆM; T?€T ç®B ç½B
E? L?o çB\

E? M; hQ +QÌB F?´ H„+ ç–m- M?bM ç`+? #BM? +?d +ÁM H¢B +¦ K'v i`,K M;QÌB- H
F?€M;- b„+ K†i ?„M +¦ ?ÆB M;QM; i`¼M; M¦B,

@ hBM `^M; +€+ i? HU+ F?„T i?B M ?¢ ç½ bÈK #B i M°B p p¨ K"i p +O +?9M; i
T?€B ` +?9i #BM? HU+ M?Q p"v- M;Q¢B i`W Km®M [m'v T?€ +?9M; i K°i +?9i +kM
i # Q M?B m M;mv ?B K +MM; i´M i?'iX L m M?Q p"v- M;QÆB M¦B t2K #¼M ?¼ pb
æ¬M; L K p¨ ç¢B i?ªQ M;mv M t t¬B M;¨M /"K T?€B ` M?[M; M;QÌB M¨v ç M ç•v i"

"` E? M; hQ ?ÄB M?Q p"v- hQÆM; o,M +kM; M;?B ?Q†+ +ª H M,

@ æ9M; p”v5 "B i +?„+ +?mv M H¶ p®M M?Q i? #¼M ?¼ pb +€B ;b +ÁM T?ªB H¨
+?9M; i - i?b +S T?•M i€M M?[M; i M M¨v Î F?„T M?•M ;B M ;B i M;QÌB #W #½B-
i bSi ç–m K i`€M ç’v5 *–M ;b T?ªB iK i”T M?B m M;QÌB +?¢v ç M ç¢B /Q M? çB ib

@ .B /ÌB i–K K„i- ;BQÆM; ç¬M; FQ+? i•v\ *?d +¦ +€+? ;BªB i?Q+? M¨v KÈB +¦ i? i
F?€+ M¨Q çB +?`m +? iFB 5 h? M?QM; KK+ iB m i?U+ bU +O #¼M +?9M; H¨ ;b\

E? M; hQ M?Qm K¨v H˜K #˜K M¦BX

hQÆM; o,M F?´ bÎ bmv M;?o K°i ?²B- +?d +¦ i? #’i ç„+ /o H„+ ç–m- F?¬M; M;Ì Km®
hQ ç ;BQÆM; ç¬M; FQ+? i•v- i?”i F?¬M; #B i KK+ çQ+? +?•M +?QM? +O #¼M M;

hQ¨M #° ? i?®M; E? M; hQ- +ÁM F?¬M; T?ªB +?d +¦ E? M; hQ i`Î i?¨M? H¨ M?QÊ
+?d +–M /B i çQÊ+ E? M; hQ- iQ¨M #° ? i?®M; b) i M pÐX E?¬M; M;Ì H¢B H’v HQ¢
iB m ;Bª- p”v i?”i bU H¨ B +kM; F?¬M; çQ€M ` +ÁM +¦ KK+ iB m M¨Q F?€+ +ÁM i`
u @ rrrX

L; v i¢B i?ÌB çB K E? M; hQ pW KB M K M bmv M;?o- pW +?Ì çÊB K’v i`,K i M ç`+
T?Q b m # M i`QM; M°B /Q M? ç°i M?B M tªv ` #B M ?¦ H¨K +?Q M;QÌB i FBM?

hmv `^M; ç¢B #° T?”M K”ip +MM; M°B p ç m iªM ` F?„T MÆB +¬M; FQ+? ç`+? #
/Q M? pšM +ÁM HQm H¢B K°i M?¦K M;QÌB #ªQ p uhB L X

o T?–M L;ª G hB- M¨M; iWM; H¨K L[pQÆM;- ç M MÆB ç•v HB M i?¨M? H”T K°i ?°B
pB M iQ¨M #° ç m H¨ i? iY +O [m M pB M [mv M [mw GB M KBM? i?®M; M?’iX L;ª
iK ?°B çB /m M;Q¢M M¦B +?mv M T?B K- /QÈB bU +® ;„M; +O M¨M; ç½ F i ?ÊT H
[mv M [mw GB M KBM? i?®M; M?’i- +?Q M M ?¬K M v L;ª G hB +kM; F?¬M; Î H¢B
Î i`QM; K°i #B i i?U i`QM; i?¨M?X

*?Q M M ?B M i¢B # M i`QM; M°B /Q M? +?d +ÁM uhB L X o®M uhB L F?¬M; i?Q
+¦ F?B #` L;ª G hB H¬B FûQ H„K KÈB F?¬M; i? F?¬M; ` M;Q¨B K°i ? B H–MX

uhB L ç M; i?QªB K€B M;²B H”i t2K +¬M; p,M- iB M; ;¨Q i?ûi ;B i +?¦+ `mM; i`ÌB
M?Q ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ M;?2 i?’vX E€ i?”i çWM; i?’v M¨M; i`’M ç`M? M?Q i? - M
M;¨M M;QÌB p•v +¬M; E? M; hQ- M¨M; i?”i ` +’T #€+? ç M +?KT H’v K°i +€B / Q `
M;Q¨B- +?d H¨ #` K”ip M;,M H¢B K¨ i?¬BX æ M b m ç¦ #B i E? M; hQ /šM i?O ?¢
ç`+? `²B- H9+ M¨v M¨M; KÈB ?²B T?K+ i?–M i?€B i?QªB K€B F?¬M; [m M i•K iÈB i

æQÆM; M?B M- uhB L pšM H¨ #ªQ K”ip +’T ç†+ #B i# M KbM? çB +?B m +® i`Ê
F?m pU+ # M i`QM; M°B /Q M?- # M KbM? +?d +–M KQÌB K”ip #bM? i?QÌM; +kM;

h? M?QM; #’i i?bM? HbM? iW # M M;Q¨B i`mv M p¨Q K’v iB M; ç°M; F?€+ i?QÌM;
FBM?- M¨M; F?¬M; T?ªB H¨ HQ¢B iB m i?Q +¬M; +?9 +?d #B i ç„K +?bK i`QM; i?
M;?2 iB M; ç°M; M¨M; HB M #B i H¨ iB M; M;QÌB #` #`i KB M; +„i çSi v i?–mX

uhB L imv `^M; F?¬M; +–M i?B i[m M i•K `®i +m°+ H¨ K”ip ?° p #` M;QÌB ;B i-
ç`+? M?•M H˜M p¨Q- M?QM; i`QÈ+ iB M M¨M; pšM `9i ` HQÐB / Q b„+ #ûM pW i`
+?WM; +Y T?ÁM;X

ó"®T #®Tô p M; H M K’v iB M; p¶ i v- iB T i?2Q K°i i? M? •K +¦ T?–M H¢M? M?¢i i

@ h?”i H¨ M[M?•M HÊB ?¢B5 hB M; ç°M; i?”i M?Ä M?Q i? +kM; +¦ i? T?€i ;B€+ ç
L K i¬M; +?9M; i 5 Zmª i?U+ H¨K +?Q M;QÌB i #°B T?K+ M? 5

hB M; M¦B pW /Si K°i i? M? MB M iQÆB +QÌB F?Q2 ?¨K `,M; i`„M; b€M; M?Q imv i
K€B tm’i ?B M i¢B +Y X

oW M?bM ç M i? M? MB M M¨v- uhB L i?Q€M; ;B”i KbM? FBM? bÊ- M?QM; `’i M?
i?–M i?€B H¢M? M?¢i M¦B,

@ E?¬M; M;?o iÈB H¨ h?€M? iY L K i¬M; æ L?o J½ +€+ ?¢ çQ+? i?•M iÈBX Zmª i
;B€+ #’i M;Ì b•m b„+X

u hB L #B i ç®B T?QÆM; iQÌM; i"M- M¨M; pmM; i v pSi #BM? F?Q [m K°i # M- i
MQÆM; i?2Q ®M; i v €Q T?'i T?Æ M¨M; M„K H'v +QM / Q `¼+ ;B'v i` M #¨M p¨Q H/

æ L?o J½ KdK +QÌB- imv M?B M K†+ /M F?m¬M K†i ?„M pšM H° p #bM? ioM? b
M?QM; ? B K„i ?„M iQ€i ` €M? K„i H¢B imv i ç®B F?¬M; T?M ?ÊT pÈB Mûi K†iX J
ç¦p •K i`–K- ç°+ €+- +,K ?"M- çB M +m²M; çO i?S t2M HšM +MM; K°i +?¶- i?b +¦ i
ibM? +O ?„M imv i ç®B H¨ F?¬M; #bM? ioM?X

æ L?o J½ #„i ç–m /MM; p K†i i`QM; b€M; K¨ H¢B M¦B ` HÌB ç°+ €+,

@ æ9M; p"v F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ h?€M? M[+kM; F?¬M; #B i HB K bd +?¢v i?2Q
i?B M ?¢- K¨ +ÁM +?bK ç„K i`QM; i`Kv H¢+ +MM; M;QÌB +?B b K°i +?²M;X J v K
#B ii?•M T?"M +O h?€M? M[L K i¬M;- #^M; F?¬M; L K i¬M; +?9M; i i?"ibU H¨ F
M;QÌB F?€+X

u hB L ?Ì ?[M; M? M?¨M; +QÌB,

@ h bÈK ç½ F?¬M; t2K KbM? H¨ h?€M? M[5 L;QÆB H–M M¨v iÈB ç•v H¨ Km®M i?
F? B i`W i?•M T?"M +O i T?ªB F?¬M;\ h?"i ` i +?Ì çÊB M;¨v M¨v ç½ H•m5

@ >W5 æ² pQM; •M T?K M;?o 5 L K i¬M; M?B m M,K /QÐM; /K+ M;QÆB M?Q p"v-
pSi çB MÆB M¨QX

æ L?o J½ M;?B M `,M; M;?B M HÊB M¦BX

J„ M[T?B i?QÌM; i?€M? F?B i i`QÈ+ K„i M¨v p®M T?ªB H¨ i? iY +O KbM?- T?m
iQÆM; H BX B +¦ i? M;?o ç M M¨M; çQÊ+ L K i¬M; +QB i`¼M;- F?¬M; M;Ì i?ÌB
i?W +Æ K M; i?2Q F ç®B ç–m pÈB L K i¬M; H¨ L;ª G hB #Ä i`®M K'i /¢M;- ?ÆM
K'i iBM iS+- H¨K +?Q L K i¬M; Km®M i`WM; T?¢i M¨M; +kM; F?¬M; i? i?U+ ?B M

h?ÌB çB K ç¦- æ L?o J½ ?"M M?'i F?¬M; T?ªB uhB L - K¨ H¨ L;ª G hB- æ L?o J½
H¨ L;ª G hB /MM; HÌB M;QM iB M; M;¼i /K /¶ H¬B FûQ uhB L çB i?2QX

æ L?o J½ ç®B pÈB +¬M; +?9 L;ª G hB +kM; t2K M?Q H¨ #¢M ?¼+ i?mÎ 'm i?Æ-
M?Q M? m- H¢B H¨ iW M?Ä ?„M ç½ F?¬M; i?Q+? +¬ M¨M; FB m M;¢Q /` i?QÌM; M¨

G9+ i`QÈ+ L K i¬M; HU +?¼M [m®+ ;B H"i ç´ +?QM? H¨ E?B >²M; Zm®+- ç H¨K
t'm t +?B K HoM? iQ¨M #° ç¢B HK+ >B L?o æ¢iX *?Q M M L K i¬M; ç½ ?Q¢+? ç`M?
M?B M T?ªB i¢Q K®B [m M ? i®i +?Q h?€M? iY- h?€M? M[+O KbM? +MM; pÈB *-
;B KK+ iB m- +?Q M M ç•v +kM; H¨ K°i Hw /Q uhB L - L;ª G hB iB T t9+ +?ÆB çM

*?d +¦ çB m B +kM; #'i M;Ì M;Q¨B w Km®M- iB T ç¦ +?mv M M;Q¨B w Km®M HB M
i?B m ?Ki #°i T?'M M;mv M HB m- F?B M +?Q L K i¬M; H¢B T?ªB ? Q #BM? i´M iQ
L?o æ¢iX

æB m M¨v +kM; H¨ pb b Q i`QÈ+ FB L K i¬M; F?¬M; +¦ M?"M çQÊ+ iBM iS+ +O u
ç M; iB M ?¨M? +?mv M /B /ÌB HÈMX

*?Ì ç M F?B E? M; hQ [m"i F?ÎB- uhB L +MM; L;ª G hB ibK çQÊ+ MÆB MQÆM; iU
M„K çQÊ+ iBM iS+ +O h?€M? M[X

*?d +¦ çB m Î i?ÌB çB K E? M; hQ F?®M; +? G¬B ;B - `²B S?O æ¢B ç¬ ç®+ æ¬M
K¢M?- ?ÆM M[H¢B tmB F?B M #` E? M; hQ K°i H–M ?Ä i?B m iB m ?Ov +ª i`,K
i¬M; M; v ç M #®M i¬M; FB +kM; F?¬M; +¦ M,M; HU+ p¨ ?SM; i?9X Í i?ÌB çB K Kb
i` m +?¼+ i? HU+ +U+ F€ ?MM; K¢M? M¨v +?d +¦ çQÌM; /B i pQM;X

*?Q M M imv ``^M; æ L?o J½ HÁM; M¦M; M?Q HY ç®i- M?QM; +kM; +?d +¦ i? ;„M;
ç ?„M iU i`'M M KbM? H¨- E? M; hQ +MM; ? B K„ M[M¨v pšM +ÁM F?¬M; +¦ iQ ibM

*?d +–M h?€M? M[+ÁM ;B[i?•M i?€M? F?B i- M?Q p"v +?d +–M h?€M? M[M;mv M
M?"M H¢B H¨K h?€M? M[L K i¬M;X *?mv M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ F?ª M,M;X

h`QM; H`+? bY L K i¬M; +kM; ç½ iWM; tm'i ?B M K'v H–M i`QÌM; ?ÊT M?Q i? - M;r
M[F?¬M; +?`m M´B +¬ çÆM ?Q†+ F?¬M; + K HÁM; i`Î i?¨M? K°i +€B #B m iQÊM
F?®M; +? +O L K i¬M;X æB m M¨v +kM; H¨ K°i i`QM; +€+ M;mv M M?•M pb b Q u
ç€M? #¢M iW M?Ä pÈB L;ª G hB- +kM; pb i? b m F?B i?¨M? MB M Î H¢B E?B >²M
i?–M [m M- +?QM? H¨ pb ç +€+ h?€M? M[b) F?¬M; pb [mv çB m +O ;B€Q i¬M; K
i`€M? +?Q ?¼ K M; i`QM; HÁM; w T?ªM M;?`+?X

hmv M?B M +?Q /M +€+ h?€M? M[iB M #®B ç¦ +?¢v i`®M F?ÄB L K i¬M;- M?QM;
i`Î H¢B i¬M; K¬M ;ª +?Q h?€M? iYX *¦ M;QÌB +ÁM pb h?€M? iY i?U+ HU+ +QÌM;
T?m M?•M- +kM; pb i? æ L?o J½ +ÁM +¦ i? iU FB K +? i•K ibM? +O KbM?- HŠM

Í i?ÌB çB K tm'i ?B M i`ÌB T?¢i ç¦- i'i +ª M;k i¬M; ç m #` #S+ #€+? T?ªB M;QM; K¼
L?o J½ iU KbM? iQÎM; iQÊM; ç M K°i K¨M, E? M; hQ +ª M;¨v Î i`QM; M?¨ i?QÌM; t
M[M?Q p"v- +?Q /M F?¬M; +¦ ibM? +ªK- i?ÌB ;B M /–M /–M `²B HY ;–M `ÆK +kM;

hmv M?B M M; v i¢B i?ÌB çB K +?'K /Si i`ÌB T?¢i H9+ æ L?o J½ HQ •m #'i M ?
i`mv M ç M, E? M; hQ #` HQM; [mv M T?QM; +m®M K M; çB `²BX hBM iS+ M¨v i?"i
KÎ +Ì i`QM; #KM; QÈ+ +?WM; #ªv i€K M;¨vX

hB T ç¦ •Q E? L?o +?¢v iÈB M,K idM? æ¬M; L K +QÈT +?QM? [mv M- ?QÈM; L K i-
L?o J½ H"T iS+ tmM; T?QM; iÄ w ibM? b•m M;?o M†M; M?"M ;€M? p€+ M?B K pK

jRyX *?QÆM; jRy, :BQÆM; æ¬M; EQ+? h•v UTjV

*?d +¦ çB m æ L?o J½ ?QM; T?'M #WM; #WM; p°B p¨M; çB p¨Q M,K idM? æ¬M; L K-
#` #® i`Q M;QÌB #„i h?€M? M[- i?b KÈB T?€i ?B M, hQ¨M #° M?•M pB M +?O v m Î
H†M; v M F?¬M; iB M; ç°M; #B M K'iX

o¨Q ;BÌ F?„+ M¨v- æ L?o J½ KÈB #B i? i?®M; K"i p +O E? M; hQ K¢M? ç M M¶B
+O KbM? +kM; ç m +ªK i?'v FBM? bÊX >„M +kM; ?B m çQÊ+- pb b Q +€+ i¬M; H¢

hmv `^M; `'i i?'i p¼M;- M?QM; æ L?o J½ F?¬M; +ÁM +¦ i•K ibM? #'i M F?¬M; v M

E? M; hQ ç½ K'i iQ+?- æ L?o J½ i?"i F?¬M; iBM u hB L i?•M T?"M + Q [mw- ?B m
H¢B v m i?Q+? M;QÌB F?€+5

*?d +–M i•K ibM? u hB L F?¬M; ? pQÈM; #"M p¨Q M;QÌB Î # M M;Q¨B- æ L?o J½
çQ¢i H¢B u hB L X

o T?–M u hB L H†M; H) #B i iQ+?- æ L?o J½ +kM; F?¬M; HQ H„M;X

h? HU+ +O M,K ç¢B i¬M ;B€Q i`ªB `°M; F?„T i?B M ?¢- +?d +–M KbM? M;mv M v
i¬M; FB ?¶ i`Ê HQm w ?¨M? imM; +O u hB L - +,M #ªM F?¬M; T?ªB +?mv M ;b F?

L; v H9+ æ L?o J½ Î æ¬M; L K ?QÎM; i?K •Q E? L?o +mM; T?KM;- ç°i M?B M M?
F?B M æ L?o J½ M?Q #` bûi ç€M? p¨Q ç–m +?€M; p€M;, E? M; hQ +?ŠM; M?[M; p
i`QM; i?ÌB ;B M +U+ M;„M ç½ +?B K K°i MY hmv i [m®+- K¨ ç€K M;QÌB #Ä +?¢v F
L K- K M; i?2Q ?¢K ç°B ?ªB [m•M ç½ ibK çQÊ+ E? M; hQ `²BX

J'v iBM iS+ M¨v +ÁM F?¬M; iQM? +€B ;b- [m M i`¼M; H¨ u hB L - L;ª G hB F?¬
E? M; hQ i`Î i?¨M? E? M; hQ T?m M?•MX

hmv `^M; æ L?o J½ çQÊ+ •Q E? L?o ?B m FQM? K„ M[tBM? ç T # M M;QÌB ç½ bÈ
+?mv M h?€M? M[Î # M M;Q¨B ;ª +?Q M;QÌB F?€+- H¢B K M; ç M K®B bd M?K+ +?

æ L?o J½ #B i `^M;- M?[M; M;QÌB F?¬M; ?ÊT pÈB KbM? M°B i¬M; b) KQÊM +Æ ?°
KbM? M?Q i? M¨QX ob H¨ h?€M? iY H¢B F?¬M; ;B[çQÊ+ HÁM; i`mM; i?¨M? +O #
i`QM; M°B i¬M; b) ;BªK tm®M;X

æ†+ #B i K°i b® i`QÎM; H½Q #ªQ i?O- i?€B ç° +O #¼M ?¼ b) +?mv M #B M ç®B p
HÁM; /¢ #'i HQÆM; +¦ i? b) ç M;?` imv M +?¼M H¢B h?€M? iY h?€M? M[X

J°i F?B K'i çB / M? ?B m +?¦B H¼B h?€M? iY M¨v- #ªM i?•M KbM? +kM; +?d H¨ K
H„K i?b +QB M?Q H¨ M?•M pB M i`mM; i–M; i`QM; i¬M; K¨ i?¬B- iMv iB M K°i i M :
KbM? çB ibK +? iX

J¨ +€+? ç p½M ?²B / M? /U +?QM? H¨ tY Hw h?€M? M[X *?d +¦ çB m ç¦ H¨ +?mv M
H¨K çQÊ+- F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M- +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ M,M; HU+- M m
F?¬M; i? ,M iQÆB Mm®i b®M; u hB L X

æ L?o J½ #B i KbM? F?¬M; çQÊ+ T?ûT H¨K #"v- :B€Q ?Q¨M; p¨ K°i b® i`QÎM; H½
M?QM; H¨ [mv M i? M;"T i`ÌB ç¦- imv i ç®B b) F?¬M; +?Q T?ûT KbM? tY Hw u hB

æ€K M;m M;®+ i`QM; i¬M; M?bM i?'v KbM? i?Ì Æ- F?¬M; M;Ì Î MÆB M¨Q ç¦ F m ;¨Q
iÈB p¨B M;¨v b m- K'v i M ç¦ ç½ #` T?€B ç M +?¶ çB m +? ç M /QÊ+ çB H¨K T?m F?
M?'iX æ€K M;m M;®+ ç¦ +,M #ªM F?¬M; #B i- h?€M? M[u hB L M¨v ?Q¨M iQ¨M F?
M[çÌB i`QÈ+X

h`QÈ+ FB h?€M? M[+?d H¨ +€B +?B m #¨B- H¨ +?B m #¨B ç H¬B +m®M iQM ç² i
/¢M; tBM? ç T- #B i /B M i`Á- i?b +?B m #¨B h?€M? M[M¨v +¦ i? ;B Q +?Q #'i +
i`mv M, u

L?QM; +?S+ h?€M? M[+O u hB L H¢B F?¬M; M?Q i? X æ–m iB M- H9+ M¨M; +ÁM
b€+? i`QM; F?Q M°B i¬M;- i?ÌB ;B M F?¬M; # Q H•m u hB L i?m°+ H¨m iQ¨M #° b€

>ÆM M[Î i?ÌB çB K KQÌB im´B u hB L ç½ #B i bY /KM; M?[M; b® HB m #€M +¬M
i¢Q ` HQ¢B i?m®+ i?B M bS KÈB iBM?- i?B M bS FB m KÈB M¨v +?Q # Q ;BÌ tm'

h?B M bS M¨v H¨ K°i HQ¢B M,M; HU+ +MM; +'T pÈB €+ K - M?QM; ;B[çQÊ+ #ªM iQ
M[/mM; K¢Q +O i?B M bS b) i`Î M M im'M i9 i?€M? F?B i- +MM; pÈB i?B M bS ç
+?d +¦ i? M9T i`®M i`QM; F?¬B ;B€T F?¬M; /€K ;†T M;QÌB F?€+- i?B M bS M¨v KÈ
i`ÌB- imv i ç®B H¨ i?–M #BM?X

S?€i KBM? M¨v +O u hB L - F?B M ç¢B ç–m HoM? i`QM; i¬M; H"T iS+ t2K M¨M; M
K"i ç m çQÊ+ KÎ ` +?Q u hB L M;?B M +SmX >v p¼M; M¨M; +¦ i? H¨K i€B ?B M
i?mv i +?d +¦ ;?B H¢B i`QM; ?² bÆ + Q M?'i +O +€+ i¬M;- +kM; +?QM? H¨ /QÊ+ p
p` ç¢B ç–m HoM? +¦ ; M /€K #Ä iB M p®M ` M?Q i? H¨ /Q #B i u hB L i¢B i?ÌB ç
ç m +?ÆB çM +MM; L;ª G hB- +?d `9i ` F?QªM; i?ÌB ;B M `½M? `¶B K¨ ç½ T?€i H

>ÆM M[K'v p` ç–m HoM? +kM; F?¬M; T?ªB H'v iB M +O ` çM ;BÐM- ç•v H¨ K°i
çSM; ç–m +€+ i¬M; KÈB #B i `ä, æ¦ +?QM? H¨ h?–M /QÊ+ [mª i?"i i²M i¢BX

J†i M;Q¨B +€+ i¬M; H¨K M?Q pb i?¨M? H"T h?–M [m®+ K¨ +® ;„M; FB K iB M i¨B-
M;QÌB M?B m HQ¢M i?B M ?¢- F€ i?"i KK+ çQ+? +?•M +?QM? +?QM? H¨ pb h?–M

u hB L [mª i?"i F?¬M; +¦ ç ;BÈB + Q i–M; i`QM; i¬M; i?'i p¼M;- b m F?B M?"M çQ
i`Ê ;B9T +O M;m²M p"i iQ M?•M HU+ /²B /¨Q- ``i M? M? HB M #„i ç–m iB M p¨Q ;
*?d +–M çB K 'v ç½ çO ç +?Q ;BÈB + Q i–M; i`QM; i¬M; KWM; `Ð M?Q çB M `²BX

o¨Q i?ÌB Fb ç¦- mv [mv M +O u hB L i`QM; M°B i¬M; M´B #"i +?d /QÈB :B€Q ?Q¨M
T?"M h?€M? iY +ÁM H¨ p` ?¬M T?m iQÆM; H B +kM; +?d +¦ i? Î /QÈB M?bM H MX

G9+ 'v #ªM i?•M æ L?o J½ i?U+ F?¬M; ?B m- F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ H¨K ` i?¨M? T
i–M; H¢B /®+ bS+ /mv i`b M?Q i? \

æ M çQ¢M i?ÌB ;B M u hB L #„i ç–m i?Y M;?B K Hmv M +? FB - p¬ b® p"i iQ i`Q
i´M; #° b m ç¦ ;B®M; M?Q iQÈB MQÈ+ i` M b K¢+ ``i M? M? +?¦M; iB m #B MX

hÈB +m®B +MM; pb ç ?¶ i`Ê iB m ? Q +O u hB L - M°B i¬M; i?"K +?Q /MM; i'i +ª /
+¦ i? +? i¢Q h?B M bS +?•M +?QM? ç¦- +–K ç M #®M i¬M; FB ç´B H'v p"i iQX

J½B ç M F?B K°i i`QÎM; H½Q +¦ [m M ? ?mv i i?®M; pÈB æ L?o J½- i`QM; K°i H-
æ L?o J½ KÈB #B i pb b Q M°B i¬M; H¢B F?¬M; iB + iB M p®M ?¶ i`Ê u hB L M?Q

"ÎB pb u hB L imv `^M; pšM F?¬M; +¦ Hmv M +? ` h?–M /QÊ+ ç9M; iB m +?m˜MX
çO +?m˜M ç¦ H¢B +¦ çO +¬M; ?B m F?B M +?Q i? M?•M çB M +m²M;X

L?[M; i?S T? T?˜K ç¦ +¦ +¬M; ?B m F?¬M; ;B®M; M? mX

*¦ F?B H¨ FûQ /¨B bBM? K M?- H•m # Q M?B m M,K i?b F?¬M; `ä `¨M; H„K- M;„M M
i? K çQÊ+ KQÌB M,K- M;QÌB /MM; i?m®+ b) +ªK i?'v iQ¨M i?•M KbM? +?S ç–v bS

*¦ F?B H¨ FûQ /¨B /mM; K¢Q im´B i? M? tm•M- M;QÌB ;B¨ b m F?B /MM; T? T?˜K ç¦
i`mM; MB M- M;QÌB i`mM; MB M #B M i?¨M? M;QÌB i` im´B- +ÁM i,M; i? K bS+ K
i`Q HU+X >B m [mª b m F?B /MM; i?m®+ ç m `'i `ä `¨M;X

G9+ 'v +?QM? æ L?o J½ +kM; i?"i #` `mM; ç°M; ç M iQ¨M #° ç–m ¦+ i`®M; `¶M;X

u hB L M¨v +¦ T?ªB H¨ +QM M;QÌB ? v F?¬M; +?S\ h?S [mw #€m M?Q p"v +kM; +¦

E?¦ i`€+? +€+ ç¢B ç–m HoM? i`QM; i¬M; ?¶ i`Ê u hB L M?Q i? - M m ç´B H¢B H¨ æ
M; v +ª F?® +kM; H°i` ç ç´B p"i iQ +'T +?Q u hB L X U\\\ *¦ B ç´B F?¬M;\\\ >b ?

æ L?o J½ b m F?B i? M? idM? H¢B- H"T iS+ ibK i`,K T?QÆM; M;?bM F Km®M i
T?˜K i?–M /QÊ+ M¨v- #'i F€ HQ¢B M¨Q +kM; çQÊ+X

*?ŠM; [m [mª i?U+ HQ¢B /QÊ+ p"i M¨v +U+ F€ F?¦ Hmv M- ?ÆM M[K¶B HQ¢B +-
K°i H–M- T?–M M?B m F?¬M; +¦ # Q M?B m ;B€ i``- i`QM; ç¦ +¦ ;B€ i`` M?'i H¨ T?
bBM? K M?- ç m #` +€+ ç¢B ç–m HoM? i`QM; i¬M; ,M b¢+?X

L?QM; æ L?o J½ +kM; F?¬M; +¦ K'i K€i M?B m- #ÎB pb u hB L pšM iB T iK+ Hmv
b) ç M T?B M KbM?- /M b Q ?„M +kM; H¨ h?€M? iYX

h? M?QM;- Î i?ÌB çB K u hB L i`QÎM; i?¨M?- b m F?B ? Q K'i K°i HQÊM; HÈM p"i
M;QM; pB + Hmv M +? i?'i #¢B M¨v H¢BX L¨M; +–M M;?d M;ÆB K°i i?ÌB ;B M ç
t2K +¦ i? +?mv M #B M i®i ?ÆM ? v F?¬M;\ æ²M; i?ÌB M;Ä HÌB Km®M iB T M?"M
E?B >²M; Zm®+ H¨K æ¢B h?–M Zm MX

S?ÄM; +?WM; H9+ 'v +€+ p` ç¢B ç–m HoM? M°B i¬M; +kM; #` u hB L F?mv M + M
MQÈ+ ûT iÈB i?Î F?¬M; ` ?ÆB- M M M;?2 çQÊ+ u hB L v m +–m- F?¬M; M¦B ? B
+ÁM i? i?2Q v m +–m +O u hB L - +?Q #B i +?mv M F?¬M; +¦ ;b i`¼M; ç¢B imv i
u hB L X

J¨ æ L?o J½ +kM; #„i ç–m p¨Q i?ÌB çB K ç¦- +?d +¦ i? p¨Q M;¨v M;?B i?S+ i¬M ;
çQÊ+ M?bM i?'v M¨M; u hB L +¨M; M;¨v +¨M; tBM? ç TX

"ÎB pb æ L?o J½ +?Q /M H¨ i?•M T?"M H¨ h?€M? iY- +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT ç M[

h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - F?¬M; #B i H¨ pb bU ibM? [m€ KS+ #"M `°M ? v M?Q i?
i¬M; /QÌM; M?Q ç½ [m M #ŒM; u hB L çBX

>²B ç¦ F?B iBM iS+ i`mv M ç M #B i L;ª G hB +MM; u hB L K'i iQ+? +MM; K°i H9+
?Q¨M; H° H° #° K†i /[iÊM K„M; +?YB i´ i¬M; KQÌB i€K çÌB L;ªB G hB- ç²M; i?ÌB i?
ç¨Q K² Kª pQÆM; i?'i L;ª G hB- i?b +¦ i? #B i u hB L pšM Hm¬M çQÊ+ M°B i¬M;

oÈB H¢B æ L?o J½ iU KbM? +ÁM #B i `ä, *€+ ç¢B ç–m HoM? ç m iU T?€B M;QÌB ç
hB L #` K°i p` i`QM; ç¦ ibK çQÊ+- F?ŠM; ç`M? b) #` #¼M ?¼ pW HûM H9i pW pn
M[?„M #B i `ä K¶B M;QÌB #¼M ?¼ ç m HûM H9i i?Y M;?B K +? i¢Q h?–M /QÊ+X

hmv M?B M F?¬M; #B i ç€K M;QÌB ç½ Î # M +¢M? i`Ê ;B9T u hB L iW H–M ç–m iB
M;m M;®+ ? v M?Q i? M¨Q- çWM; M¦B i?S T? T?˜K- M; v +ª i?m®+ +¦ i€+ /KM; H
+kM; F?¬M; i? H¨K ` çQÊ+X hQ¨M #° i¨B HB m +O ?¼ #B M i?¨M? T? T?˜K F?¬

a m F?B #` ? Q T?Q K'i `'i M?B m p"i iQ- K'v ç¢B ç–m HoM? ç¨M? T?ªB ç¦M; +Y +
/QÊ+- imv M?B M H¢B ç m iU ;B i,M; ?¨M? ç°M; ibK FB K u hB L X

*?d +¦ çB m u hB L i?"i bU `'i ;BÄB Mû i`€M?- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ K°i M;QÌB M¨Q .–M /–M- +€+ ç¢B ç–m HoM? +kM; ç¨M? +?`m /²M bS+ +?mv M iÈB T?QÆM; ?QÈM

hmv M?B M F?B iBM iS+ u hB L i`mv M ` - H9+ ç¦ æ L?o J½ +€+? ;–M u hB L M?' çQÊ+ iBM iS+ iW ç¢B ç–m HoM? i`mv M iÈBX

æ L?o J½ #B i i–K [m M i`¼M; +O u hB L +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ ;BªK tm®M; K¨ M?B mX *S M?bM #B m ?B M +O +€+ ç¢B ç–m HoM? M;mv M w çB m ç°M; M;QÌB i?ÌB +¬M; F? B F?¬M; +ÁM HQ bÊ E? M; hQ M[i?b +¦ i? #B iX

J¨ p` i`QÎM; H½Q +¦ +MM; ?mv i i?®M; pÈB æ L?o J½ HûM H9i i`mv M iBM iS+ +?Q ;B¨M? i`QÈ+ M?[M; M;QÌB F?€+ ;†T K†i u hB L X *?Q /M F?¬M; i? ;B¨M? H¢B çQ +kM; +¦ i? iW MÆB M¨M; i?m çQÊ+ K°i p¨B çB m HÊB Q+?X

E?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q H¢B iBM- ç–m ¦+ u hB L +Æ ?² +?ŠM; F?€+ ;b i?–M- [m M? F?¬M; +¦ b€M; +? ` i?S ;b i®iX

*?Q M M æ L?o J½ i`QM; HÁM; +¦ KK+ çQ+? i?2Q çm´B- M M pW M?bM i?'v i?–M ?„M HB M ç´B ;B¼M; çB m ?Á ?Q½M M¦B,

@ Jm°B +kM; #B i M m ç½ iU KbM? H"T ;B çbM?- M?Q p"v i?•M T?"M M¨v F?¬M h?€M? M[M[X hmv M?B M M°B i¬M; +kM; F?Q M ?²M; ç° HQÊM; pÈB Km°B- +?d M?Q p"v M°B i¬M; b) KB M t€ ? i i?ªv ?¨M? pB T?¢K i°B +O Km°B- ç²M; i?ÌB #´ M' æ M H9+ ç¦ M;QÊ+ H¢B i ;†T K†i Km°B +ÁM T?ªB ?¨M? H M[ç'v5 J¨ ? i i?ªv M' Km°B [m v i`Î H¢B M°B i¬M; HB M +¦ i? M?"M çQÊ+X

jRRX *?QÆM; jRR, h?–M .QÊ+ >B M h? UTRV

L¦B +€+? F?€+- +?d +–M u hB L ç€T SM; çB m FB M M¨v- i`Î p M°B i¬M; +MM; :I #¼M ?¼ ;†T K†i +?¨Q ?ÄB- H¨K i?2Q M?Q p"v `²B +¦ i? [m v p MÆB ç•v Î # M E?

>ÆM M[M m u hB L i`Î i?¨M? i`QÎM; H½Q- p"v +?ŠM; M?[M; E? M; hQ F?¬M; T? i¬M;- M;QÊ+ H¢B H¨ +QM ` çSM; ç–m i`QM; M°B i¬M;X

*?d +–M M,M; HU+ +MM; i? HU+ +O E? M; hQ çO K¢M?- M°B i¬M; b) #'i +?'T i'i + pQÆM; ?° T?€T L K i¬M;X *¦ i? M¦B +?d +–M u hB L ;"i ç–m K°i +€B- i?U+ HU+ + K¢M? H M ;'T K'v +?K+ H–MX

*?QM? H¨ æ L?o J½ /M #B M i?¨M? F M;m M;®+ +kM; b) F?¬M; iBM, u hB L ç–m M?Q i? - H¢B F?¬M; +¦ +•M M?„+ pB + M¨vX L m F?¬M; p"v- pb b Q u hB L i`QÈ+ i¬M;\ h?"K +?Q F?¬M; iB + i`Î K†i +kM; F?¬M; Km®M i`Î H¢B M°B i¬M;\

æ L?o J½ KB M K M bmv M;?o ç M ç•v ç°i M?B M i`QM; ç–m HBM? [m M; +?Êi H¦ H M,

@ ±5 Jm°B ç½ +? i¢Q ` h?–M /QÊ+X

u hB L +?Êi #B M b„+- M¨M; ç`M? M¦B +€B ;b- M?QM; +kM; #B i pW `²B KbM? i?C #Q K"i +O #ªM i?•M `²BX L¨M; +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+?- HŠM; H†M; M?bM æ L?o K¨ çQÊ+ t€+ M?"M- pb i? [m€ FQ+? ç°M; ç M b„+ K†i çÄ #WM;X

æ L?o J½ ?B M i¢B ç½ FQ+? ç°M; ç M M¶B i`€B iBK b„T M?ªv p¼i ` M;Q¨BX

S? T?˜K h?–M /QÊ+ ç½ +¦ i? F?B M +?Q :B€Q ?Q¨M; #¼M ?¼ çB M +m²M;- K¨ ?B /QÊ+ ç¦ ç9M; H¨ ,M p¨Q HB M i?¨M? h?–M Q5

*?d +–M H'v çQÊ+ h?–M /QÊ+ M¨v- +?d +–M KbM? ,M p¨Q h?–M /QÊ+ M¨v- +?QM æ•m +–M ç wiÈB K'v +QM `M `Ki +´ :B€Q ?Q¨M; i`QÎM; H½Q ç¦5\ æ M H9+ ç¦ Kb b€M; h?–M [m®+ M? X

L;?o iÈB ç•v- p®M ;QÆM; K†i +O æ L?o J½ çÄ #WM; M?Q `€M; +?B m +?Êi i`Î M
M?bM ç M +ªM? ç¦- #'i ç„+ /o H„+ H„+ ç–m- +?QM? pb #B i i?S M¨v b) F?B M +?Q
+m²M;- pb i? M¨M; KÈB ;B'm /B K i?¨M? +¬M; +O KbM?- +kM; +?Q ? i?® H° pÈ

>ÆM M[/U i?2Q M?"M ç`M? +O u hB L - i?S M¨v +kM; F?¬M; T?ªB M?Q i`QM;
i?"K +?Q i?"i +¦ i? tm'i ?B M ibM? ?m®M; iQÆM; T?ªM- +?Q M M b m F?B u hB
F?¬M; +¦ iB T iK+ #¨Q +? X E?¬M; M;?o iÈB pšM ;B[#Q K"i M?B m M,K M?Q p"v H
K¨ #` H° ` M;Q¨BX

æ L?o J½ H9+ M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;?o ç M +?mv M ;b F?€+- ?B M i¢B i`¼M; v
tªv ` +?mv M #'i i`„+- b m ç¦ i` ?ÄB ` MÆB ;B'm h?–M /QÊ+ H¨ çQÊ+X

æ L?o J½ ç M; +?m˜M #` ?¨M? ç°M; ç°i M?B M M;?2 K'v iB M; F m i?ªK i?B i- F?
ç´B ?ûi HÈM,

@ *? i iB i5

a m ç¦ [m v ç–m t¬M; ` M;Q¨BX

u hB L bYM; b®i- M?QM; F?¬M; ç`M? +?¢v i`®M- #ÎB pb M m K"i p ?° p KbM? ç m
J½ ;BªB [mv i- p"v KbM? F?ÄB T?ªB +?¢v i`®M p¬ Q+?- pW F?¬M; +¦ ?B m [mª pV
hB L pšM HŠM; H†M; Î i¢B +?¶ +?Ì T?m [m•M KbM? iÈB +SmX

u hB L çSM; Î +Y M?bM tmM; [m M?- T?€i ?B M M;Q¨B b•M, "ªv i€K M;QÌB K†+ v
ç2M æ L?o J½ /šM i?2Q- ç M; p•v +¬M; #®M ?€M iY +kM; ,M K†+ ;B®M; v ? i- K¨ i
i?B i? +€+? ,M K†+ +kM; v p"v MˆK i` M pkM; K€mX

oW `²B iB M; F m i?ªK i?B i ?ŠM H¨ iW K'v M;QÌB tmB t Q M¨v T?€i ` - ?ÆM M[t
M¨v H¨ #` M;QÌB ç€M? HûM ;B i +? iX E?¬M; #B i H¨ T?2 T?€B F?€+ ? v M?Q i? M
J½ F?¬M; +¦ +?2 K†i- K¨ #®M M;QÌB FB i?b +?2 K†i FQM KQi +?d H¦ ? B +QM K„i

æ L?o J½ `9i #BM? F?Q ` Î K°i # M HQÊ+ i`"M- `'i T?šM M° [m€i,

@ *? i iB i5 æ€K M;Q¢B i¬M; +€+ M;QÆB i?"i ;BÄB +?2 /'m5 E?¬M; M;Ì M; v +ª i?
p¨Q çQÊ+X

L¦B ç M ç•v- æ L?o J½ [m v b M; i?O ?¢ M¦B,

@ L;?2 ç•v5 *?mv M h?–M /QÊ+ i?m°+ +Æ K"i imv i çdM? +O #ªM i¬M;- imv i ç®B
i¬M; #B i #'i +S +?9i iBM iS+ ;bX L?'i ç`M? T?ªB F?¬M; iB + ? i i?ªv K¼B ;B€ ;B
i¢B ç•vX

L¦B pW tQM;- ç +?SM; iÄ +?mv M M¨v i`¼M; v m- æ L?o J½ iU KbM? M?¨Q p¨Q i

>¨M? ç°M; +O æ L?o J½ H¨K +?Q #ªv i€K i?O ?¢ i?–M ibM? T?'M F?Q+?- H"T iS+
?¼ i?•M H¨ i?•M iQM # M M;QÌB æ L?o J½- imv `ˆM; bS+ +?B M ç'm F?¬M; i? K¢M
H¨ M?•M pB M M°B i¬M;- ?ÆM M[ç` p` +kM; F?¬M; i - p®M +ÁM çQÊ+ T?€B çB H

hmv `ˆM; h?–M /QÊ+ H¨ i?S ;b- +¦ +¬M; ?B m ;b K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; `ä `¨M; H
i M ;¼B •+ K T?'M- h?B M bS T?'M +O M°B i¬M;- i?b #B i h?–M /QÊ+ M¨v ç¢B #B
?B m pb b Q #®M i M ;B M i i`¨ i`°M ˜M ;B'm M?B m M,K +kM; F?¬M; ? bÆ ?Î- H9
;B M +kM; F?¬M; M?šM M¢B çQÊ+- i`U+ iB T iU #°+ H° i?•M T?"M +O +?9M;X

L m #®M i M ;B M i M¨v i?"M i`¼M; K°i +?9i- +S +?'T ?¨M? ?Q¨M i?¨M? M?B K pK
+Æ ?°B i`mv M iBM iS+ p - iBM `ˆM; pšM M?Q +k F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q T?€i ?B M `

*?Q /M i?"i bU M?šM M?`M F?¬M; çQÊ+ M[ - #¼M +?9M; +kM; +¦ i? i`U+ iB T +?¢
J½ b) F?¬M; +?9i M;?B M;Ì- M?'i ç`M? +¦ i? +?¢v i?Q€iX

*?d H¨ B M'v ç m #B i- HQ¢B +?mv M i`¼M; v m M¨v T?ªB i` M? i?O iWM; ;B•v i
i?Q€M; +€B u hB L #` ;B i +? i- h?–M /QÊ+ #` æ L?o J½ ,M K'i- ç M H9+ ç¦ K¼B +

hBM `^M; ç•v +kM; H¨ Hw /Q #®M i M ;B M i i`U+ iB T ;B i +? i #®M ç²M; M;?B T-
w ç² +O æ L?o J½X *?d +–M FûQ /¨B iÈB H9+ E? M; hQ K M; ç¢B ç°B i`Î p - p”v
M;?o iÈB Km®M i?U+ ?B M M;mv M p¼M; +O ?„M- K¨ M°B i¬M; +O +?9M; KÈB +
L +MM; h?–M /QÊ+ FB X

æ L?o J½ +?QM? H¨ #B içB K ’v KÈB p°B p¨M; M?Q i? X *kM; pb i? ?„M iU KbM?
M;„M M?’i tY Hw tQM; #®M i M ;B M i M¨v- b m ç¦i` M? i?O H9+ E? M; hQ +?Q p

>„M i?”i #B i `ä bU HÊB ?¢B +O K’v i M + Q i?O + Q +’T # M M;QÌB E? M; hQ H¨ +
M;¨M p”i ?B bBM? # M M;Q¨B- ç½ i?m ?9i ? i + Q i?O # M M;QÌB u hB L ` M;Q¨B-
çQÊ+ +Æ ?°B ` i vX

J¨ u hB L i?b i?–M b„+ #B M ç´BX

L m ç F ?Q¢+? +O #¼M ?¼ i?¨M? +¬M; i`mv M iBM iS+ ` M;Q¨B- E? M; hQ b„T
K°i L K i¬M;- K¨ H¨ M,K ç¢B K”i ;B€Q i`mv M HQm M;¨M M,K- i? HU+ i`ªB `°M; F?,
F?¬M; HQÌM; çQÊ+X hÈB i?ÌB çB K ç¦ +?Q /M E? M; hQ +¦ M;?`+? i?B M K’v çB M
?°B i?„M; HÊB M¨QX

u hB L F?¬M; F?ÄB H° ` K°i p +QÌB +?m t¦i5 L¨M; #„i ç–m HQ H„M; H¨K i? M¨Q
E? M; hQX

JbM? iU b€i Q\ *?d bÊ M,K ç¢B K”i ;B€Q ç m b) M;?o H¨ KbM? ;Bª +? i- ?Q†+ H¨
E? M; hQ- F?ŠM; ç`M? pšM b) ibK ç M E? M; hQ5

*?¢v i`®M Q\ :B M;?B T +Æ M;?B T HÈM- +¦ i? +?¢v i`®M iÈB ç` T?QÆM; M¨Q
;B€Q i? HU+ i`ªB `°M; F?„T i?B M ?¢- i`®M +?¶ M¨Q +kM; b) #` ibK i?’vX

h`B m i”T ç¢B [m•M ç®B K†i +?B M ç’m +MM; M,K ç¢B K”i ;B€Q Q\ "^M; p¨Q •+ K
M,K ç¢B K”i ;B€Q +,M #ªM F?¬M; i?B m #BM?- ?ÆM M[+¨M; ç€M? +¨M; K¢M?X
/MM; ? i i¨B HB m- ?Q†+ H¨ H¨K +?Q M?•M HQ¢B #¼M ?¼ +¦ i? F?®M; +? +? i bQ

L,K ç¢B K”i ;B€Q ?MM; K¢M? +?QM? H¨ /U p¨Q €+ K +MM; i?B M bS- +?d +–M +
[mv i b¢+? HQ¢B i¨B HB m ;b ç¦ F?¬M; M M i²M i¢B i` M çÌB M¨v- M,K ç¢B K”i ;B€
i¬K iûT ç K†+ +?Q E? M; hQ t•m tûX

•M ibM? Q\ hW H9+ +ÁM M?Ä ç M HÈM ç½ #` #„i ?¼+ i”T +€+ HQ¢B i`B i?S+- ?ÆM
F?B i ç +?2 /’m ibM? +ªK b•m ç”K i`QM; HÁM; KbM?X >ÆM M[F?B T?€i ?B M M,
F?¬M; [mªM iÈB bU K i KÄB +MM; +?€M ;?ûi +O KbM? #S+ #€+? H¨K pB +- F?B M
H9+ M¨Q +kM; M?„+ M?Î i?•M T?”M KbM? H¨ h?€M? M[X

h?ÌB çB K ç¦ #ªM i?•M KbM? ç9M; H¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ iQÆM; H B- #ÎB pb iQÆ
+? i `²BX L m F?¬M; T?ªB pb ç i?Q€i F?ÄB iQÆM; H B ç2M i®B ç¦- KbM? +–M ;b
KbM?\

*?Q M M- T?–M •M ibM? FB +?d `B M; K’v T?–M T? T?˜K FûQ /¨B bBM? K M? ç½ c
M¦B +ÁM +¦ +€+ i?S T? T?˜K F?€+- ç9M; ` T?ªB M¦B H¨ L K i¬M; +ÁM i?B m MÊ H

>W5 o¢M H–M +€+ M;QÆB çWM; +QB i?QÌM; M[M?•M HÁM; /¢ ? T ?ÁB5 h b) +?Q
ç„+ i°B pÈB M;QÌB #` +€+ M;QÆB tQM; H¨ i?–M H¨ v m M;?B i i ç•v i?b T?ªB ;†T

u hB L +¦ [mv i ç`M?- i` M ;QÆM; K†i i?€M? F?B i tBM? ç T- F?¬M; M;Ì H¢B tm’i
€+- H¨K +?Q p K†i M¨M; +¨M; H° Mûi /[iÊM F?¬M; M?Q T?QM; i?€B i?QÌM; M;¨vX

L;QÌB # M E? M; hQ ç m H¨ M;QÌB i B K„i M? M? M?¢v- # M i`QM; M°B /Q M? i`mv
H”T iS+ K¼B M;QÌB ç m M;?2 i?’v- pW T?€i ?B M ç`+? M?•M i?U+ bU ç½ t•K M?”T
p”v +ÁM F?¬M; H”T iS+ bÊ iÈB KS+ ?²M pQ H M K•v b Q\ L M K¼B M;QÌB pW p°B
iB M p¨Q H”T +¬M; +?m°+ i°BX

J¨ E? M; hQ M?”M çQÊ+ iBM iS+ `ä `¨M; +¦ T?–M bYM; b®i- `’i ?² M;?B +MM; hQÆ
B +kM; F?¬M; M;Ì iÈB- ç`+? M?•M Km®M i¢Q ` +?B M i`”M HÈM M?Q p”v F?¬M; M
i•v H¨ T?m M?•M +O E? M; hQX

>ÆM M[+ÁM F?¬M; T?ªB L;ª G hB T?m M?•M iWM; H¨K L[pQÆM;- K¨ H¢B H¨ u h
i` M? +?'T pÈB B- p®M F?¬M; ` F?ÄB +Y - F?¬M; +¦ F i?M M¨QX

æ®B pÈB +?mv M pb b Q ç`+? M?•M HU +?¼M u hB L H¨K KK+ iB m- E? M; hQ F
T?QÆM; Km®M #„i u hB L H¨K +QM iBM ç mv ?B T KbM?X hmv M?B M tm'i ç°M;
M°B SM; M?Q p"v- +?d pb Km®M #„i T?m M?•M KbM? ç mv ?B T KbM? i?¬B b Q\
KbM? `²B ç•v\

oW M;?o ç M ç®B T?QÆM; F?¬M; M;Ì/€K ` i v pÈB T?m M?•M KbM?- E? M; hQ -
;B"M i?B m ç®i H"T iS+ ç ç Q M?ªv p¨Q M°B /Q M?- + Q i?O + Q +'T # M M;QÌB
? B HÌB i?2Q b€i T?Q b mX

J¨ hQÆM; o,M i`QM; HÁM; +ªK i?'v m €K- b„+ K†i F?¬M; M;WM; #B M ?¦ X

"ÎB pb ?„M +¦ çB K ?Q¨B M;?B +?mv M M?Q p"v +¦ T?ªB ? v F?¬M; L;ª G hB ;BÎ i
+?mv M ç`+? M?•M #„i M;QÌB H¨K +QM iBM mv ?B T E? M; hQ- +ÁM +¦ i? /Q +?mv

*?d pb /QÈB ibM? ?m®M; +?Q +¦ +?SM; +È- hQÆM; o,M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; /€K i?
i`ªB [m K°i i?ÌB ;B M/¨B [m M b€i- hQÆM; o,M +kM; ç½ bÈK i? v ç´B 'M iQÊM; p
HÁM; ?„M +kM; ?v p¼M; L;ª G hB F?¬M; +¦ i? K/U p¨Q +?mv M M¨v- #^M; F?¬M; [

aU +?9 w +O K¼B M;QÌB ç m/²M p¨Q ç`+? M?•M ç M; ?MM; ?´ ;B Q +?B M i`QM;

J°i ç€K M;QÌB ¨Q ¨Q p¼i p¨Q M°B /Q M? +?¶ u hB L - E? M; hQ T?€i ?B M- u hB L
çQÊ+ KQÌB K'v K"i p +?2 +?„M F„ +¨M;- +?d +¦ i? M?bM i?'v HQ€M; i?Q€M; i?•M

J¨ iQ¨M #° b•M i`¢B- +kM; #` ?¨M; i`,K ?¨M; M;¨M K"i p p¨ M°B p +?"i M?Q M K +
p•v [m M? KQÌB K'v i M >„+ v M?•M Î ;B[bŒM b¨M; i'M +¬M; #¼M +?9M;X *?d H¨
H¨K H¢ H¨, æ€K ?„+ v M?•M FB M?Q i? M¨Q H¢B +?B H¨K ? B T?2 ç€M? M? m\

hmv M?B M E? M; hQ H"T iS+ pSi M;?B p'M M¨v [m K°i # M- u hB L F?¬M; +¦ tªv `
çO ç E? M; hQ ´M ç`M? i•K ibM? H¢B `²BX

jRkX *?QÆM; jRk, h?–M .QÊ+ >B M h? UTkV

>B M i¢B æ L?o J½ ;–M M?Q F?´ bÎ ç M b„T F?¦+ iÈB MÆBX h?"i ` i`QM; M?€v K
+O KbM? #` ;B M i ;B i +? i- ?„M HB M w i?S+ çQÊ+ i?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM M?B
i?` M,M; HU+ +O KbM?- M M ?„M [mv i ç`M? i?W /`T +?9i i?ÌB ;B M E? M; hQ +?
#„i u hB L K M; çBX

h? M?QM;- æ L?o J½ ç½ ç€M? ;B€ + Q M,M; HU+ +O KbM?- +kM; t2K M? M,M;

"ÎB pb +°M; i? K i€K + Q i?O +O ?„M p•v +¬M; #®M i M ;B M i - F?¬M; M;Ì i`W H¨
p i i?QÆM; M;Q¨B / - M;Q¨B ` ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? +?ûK +? i çQÊ+ K°i M;QÌB M

J¨ M; v H9+ ;B Q i` M? pÈB M? m K'v +?B m- æ L?o J½ T?€i ?B M KQÌB K'v M°B
hmv `^M; F?¬M; i? K ç w ç€K M°B p ç¦- M?QM; ?„M pšM HB + K„i/ÁK +?WM; p T
+–M ibM? ?m®M; F?¬M; #bM? i?QÌM;- ?„M b) H"T iS+ #„i u hB L H¨K +QM iBM i?

*?d +¦ çB m pW M?bM i?'v F?B M i`QM; HÁM; æ L?o J½ +?bK tm®M;X

"ÎB pb +?d i`QM; M?€v K„i ç°i M?B M K'v K"i p +O E? M; hQ ç½ ?B M ` +?„M i`Q
#° #BM? F?Q M?„K i?ŠM; p¨Q T?2 ?„MX *¦ i? F?ŠM; ç`M?- F?¬M; T?Q i?ÌB ;B M
F?¬M; +¦ F?ª M,M; iÈB ;–M u hB L çQÊ+X G9+ M¨v u hB L pšM ;B[/€M; p mM; /m
T?ÁM; t2K M€Q M?B iX

hÈB MQÈ+ M¨v- æ L?o J½ H"T iS+ pSi #Ä +?mv M #®M i M ;B M i [m K°i # M- #½
iS+ ` M;Q¨B ? v F?¬M; i?U+ ç½ +ÁM [m M i`¼M; M[- ?B M i¢B [m M i`¼M; H¨ "ªM
`9i HmB- i®i M?'i H¨ i?Y #„i u hB L t2K b QX

J’v K”i p # M M;QÌB u hB L FB - æ L?o J½ +ÁM F?¬M; ç i`QM; HÁM;- imv ``^M; F
+?d +–M T?Q i?ÌB ;B M K’v T?9i H¨ +¦ i? ;BªB [mv i- M?QM; ?„M +?d bmv M;?o
+?mv M T?€i bBM? F?B M æ L?o J½ H”T iS+ +?YB –K H MX

hB M; ótQ€itQ€itQ€iô HB M iB T F?¬M; M;WM; ç°i M?B M p M; H M- +?d i?’v ç€
F?¬M; ? +¦ /’m ?B m #€Q i`QÈ+ HB M iB T ?B M ` i`QM; b•M i`¢BX

æ€K K”i p ç–m iB M H¨ tm’i ?B M i¢B i`QÈ+ K†i u hB L - çÊB +?Q +?2 +?„M u hB
?Î- b m ç¦ ótQ€itQ€iô K”i p iB T iK+ ?B M ` M?Q [m•M +Ì +?†M çQÌM; `9i HmB +

L?bM i?’v i`QM; M?€v K„i ç½ tm’i ?B M +ª i`,K K”i p - æ L?o J½ F?¬M; FbK M´B T
E? M; hQ M¨v +kM; [m€ ;B¨m +¦ çB\ " M M;Q¨B +?d +–M K°i i M K”i p +–m +kM; F?
M;Ì H¢B bY /KM; M?Q #BM? HQM? #bM? i?QÌM;\ æ¨Q i¢Q ç€K K”i p i?–M #Q F?¦
p”v b Q\

J¨ +?d i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OM æ L?o J½ K„M; i?–K K’v +•m- b® HQÊM; ?ÆM
H M ;’T # - +MM; H9+ ç¦ +ÁM i? K K°i ç€K M°B p b® HQÊM; +ÁM M?B m ?ÆM K”i

æ L?o J½ M?bM i?’v #®M T?Q [m M? b•M- ç–m iQÌM;- ç•m ç•m +kM; ç–v M;QÌB-
?v p¼M; t pÌB `9i HmBX JÈB ç–m KQÌB K’v + Q i?O +O ?„M i?”i +˜M i?”M KÈB ;B
p +’T i?’T # M +¢M? u hB L - K¨ ?B M i¢B MÆB M¨v +?d `B M; M°B p ç½ K’v i`,K
K’v i`,K K”i p M?Q p”vX

J¨ ç M F?B E? M; hQ K M; i?2Q + Q i?O +?¢v iÈB MÆB- i•K ibM? +O æ L?o J½ ?
+®+X L m M?Q pW `²B +® bS+ HB m K¢M; /U p¨Q ç€K i?O ?¢ /QÈB i v H¦i çQÌM;
K M; i?2Q MY +€B K¢M; +?¢v i?Q€i- M?QM; b m F?B E? M; hQ /šM i?2Q ç€K + C
p”v i?b KbM? ç½ F?¬M; +ÁM Kªv K v +Æ ?°B M¨Q M[`²BX

E?¬M;5 *¦ H) +ÁM +¦ K°i iB +Æ ?°BX

•M? K„i ç½ m €K +O æ L?o J½ H¢B T?’M +?’M iBM? i?–M M?bM p T?Q u hB L +
K”i p - HB m K¢M; ? ibS+ F?ŠM; ç`M? +¦ i? T?€ i M #¼M ?¼X

L?QM;- æ L?o J½ pW M?bM p T?Q u hB L iS+ i?b €M? K„i /¢B ` - #ÎB pb T?Q i
M?B M ?B M ` ? B ;½ K”i p +?„T i v b m HQM;- HQM; i?ŠM;- €M? K„i M?¨M M?½
HB M #B i H¨ + Q i?O + Q +’T i`QM; K”i p - M¦B F?¬M; +?WM; +¦ i? +?d K°i +?B r

æ L?o J½ +?`m çUM; K°i T?2M çª FQ+? #„i ç–m +?mv M ?QÈM; ç€M? ;B€ + Q ç`+?

@ Jm°B F?¬M; +¦ pB + ;b +?S\

E? M; hQ çB iÈB i`QÈ+ K†i u hB L ?ÄBX

u hB L /`m /¨M; +QÌB H„+ H„+ ç–m- i? M?QM; H¢B M¦B ` K°i +•m F?B M M;QÌB i

@ S?m [m•M H¨K ÆM ;B i +? i i’i +ª #¼M +?9M;- imv i ç®B F?¬M; çQÊ+ #Ä b¦i M;Q
K®B ?¼ HÈM ç’v5

E? M; hQ bYM; b®i- u hB L F?B M¨Q i?b #B M i?¨M? i¨M M?šM M?Q p”v\

hmv M?B M i•K iQM? E? M; hQ pšM Hm¬M Hm¬M iQM M?B K i? iY +O KbM?- +k
i`U+ iB T F?Q€i i v- M°B p K”i p # M M;Q¨B H”T iS+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+? ç€K æ

h?’v E? M; hQ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ?ÄB M;mv M M?•M pb b Q- ç½ i`U+ iB T H¨K i?2C
+ªK ç°M;X L¨M; +?–M +?Ì K°i +?9i KÈB #QÈ+ H¢B ;–M M?Ä ;B¼M; M¦B # M i B E?

@ S?m [m•M5 L K iY i¦+ p¨M; Î ;B[FB +?QM? H¨ h?€M? iY L K i¬M;- +kM; +?QM
:B€Q Î E?B >²M; Zm®+- H¨ Zm•M çQ¨M i`QÎM; [m•M çQ¨M h?€M? F} bo i?S M?’iX >
Km°B5 L m #Q K”i M¨v #` iB i H° ` M;Q¨B- +?9M; i b) `ÆB p¨Q iQ¨M HU+ +¬M; FQ
M M M?’i ç`M? T?ªB +?ûK i”M ;B i imv i #¼M +?9M;X

E? M; hQ M;˜M M;QÌB- +¦ çB K M;?B M;Ì M?bM u hB L - ?„M F?¬M; M;?o iÈB æ¢B h
M¨v- M;QÌB /¢v +?Q KbM? #B i +?[- F?¬M; M;Ì H¢B +¦ #Q K”i M?’i ç`M? T?ªB iB m
:B€Q /B i F?˜mX

hmv M?B M M;?o ç M h?€M? iY *?•M h?–M :B€Q M;¨M /†K t t¬B ibK iÈB MÆB ç•v
HU+ HQÊM; M?B m M?Q p”v ibK ç M #Q K”i +O u hB L X Zmª i?”i +¦ +?9i +ªK ;B€
i`ÌB ;¦+ #B M i? F?¬M; ;†T F?¬M; i?¬B- iW ç¦ +¦ i? t€+ ç`M? H¨ #Q K”i M¨v ç†+ #

"ÎB pb E? M; hQ M?È `ä i?•M T?”M u hB L +ÁM H¨ h?€M? M[+O *?•M h?–M ;B€Q
h?€M? iY p¨ h?€M? M[*?•M h?–M :B€Q i`Î K†i i?¨M? i?M- i?b +¦ i? #B i i–K [m M
`²BX

hmv M?B M E? M; hQ +kM; F?¬M; +¦ ?ÄB iÈB #Q K”i M¨v H¨ +€B ;b- +?d HQm w iÈ

@ L K i¬M;\ L;k ç¢B K”i ;B€Q\ "¼M ?¼ H¨ F +? i¢Q €+ K T?ªB F?¬M;\

u hB L i?–K ;B”i KbM?- F?¬M; T?ªB ;B”i KbM? pb E? M; hQ ?ÄB çB m M¨v- K¨ H¨ H
+¦ [m M ? pÈB F +? i¢Q €+ K X "ªM i?•M H¨ i? iY +O E? M; hQ- M¨M; i?”i ?B m
p¨ +,K i?M +O E? M; hQ ç®B pÈB F +? i¢Q €+ K X

h? M?QM; u hB L iB T iK+ M;?o H¢B, G9+ i`QÈ+ +?QM? M¨M; +kM; ç½ +?2 K„i E
`^M; +?Q /M ;B i ç€K M;QÌB æ L?o J½ /B i F?˜m- M,K ç¢B K”i ;B€Q +m®B +MM; +k

@ .U i?2Q iQ HB m ;?B H¢B HQ¢B h?–M /QÊ+ M¨v- M?B m M,K p i`QÈ+ [mª i?"i -
+ÁM M?Ä M?QM; `'i iU T?KX oW M?bM i?'v M?[M; iQ HB m i?9 p` ç¦- Km°B H"T
M;?B K- #¨Q +? ` `'i M?B m HQ¢B T? T?˜K M?QM; +?QM? M?[M; i?S T? T?˜K
K¢M? K)X

E?B uhB L ;BªB i?Q+? p M,M; HU+ F€ /B m +O +€+ T? T?˜K- M¨M; +˜M i?"M [m

E?B uhB L T?€i ?B M E? M; hQ i`W M;¢+ M?B M i?€M T?K+ +?d H¨ H° p i€M i?Q
` +kM; F?¬M; #B m ?B M ;b F?€+- uhB L +® H'v + M çªK- /MM; ;B¼M; çB m i?U
iB M;,

@ hmv `^M; i?'i #¢B p¬ b® H–M- H¨K ` T? T?˜K +¦ çQÊ+ çO HQ¢B M,M; HU+- M?Q
+¬M;5

uhB L ?B m `ä- HÌB M¦B M¨v +O KbM? M m M?Q #` M;QÌB K"i ;B€Q #B i çQÊ+- -
[m®+ #ÎB p"v K¨ #` K"i ;B€Q ?Ov /B iX

E? M; hQ ?B M M?B M +kM; #` iBM iS+ M¨v F?B M ?„M ;B"i KbM? FBM? bÊX

>ÆM M[Î i?ÌB çB K ?„M ç M; bYM; b®i- uhB L iW i`QM; HÁM; H'v ` K°i pB M ç
i?QÌM; #^M; +Ð +QM K„i- ç²M; i?ÌB M¨M; ç†i H M #¨M i`¬M; M?Q ?¢i i`•M +?•m ç2
H¨ F M;m M;®+ +kM; #B i ç•v H¨ p"i ;bX

E? M; hQ +–K pB M i`•M +?•m ç2M M?€M? H M i v M;?`+? K°i ?²B- #'i F H¨ i?` ;B
ç m v ? i M?Q K°i pB M M;¼+ ç2M M?€M?- E? M; hQ i`¨M ç–v M;?B ?Q†+ i?ª H¢B ?

@ æ•v H¨ h?–M /QÊ+ ¨\ a Q i?'v i? M¨Q +kM; ;B®M; M?Q H¨ pB M M;¼+ ç2M p"v\

uhB L `'i ç„+ w +QÌB +QÌB,

@ E?B Km°B Hmv M +? ` M¦ +?QM? H¨ ?bM? /€M; M¨v- M m F?¬M; T?ªB iQ¨M #° |
i€+- Km°B +kM; F?¬M; iBM i?S M¨v +?QM? H¨ h?–M /QÊ+ +O K"i ;B€Q i`QM; i`mv

uhB L `'i ?¨B HÁM;- +?QM? pb i¨B M,M; tm'i +?9M; +O KbM? K¨ FB m M;¢Q- +¨M
pÈB p"i T?˜K +U+ F€ [mw #€m M?Q i? - F?¬M; M;Ì i?–M i?€B +O ?„M +S H¨K M?Q
M;¼+ #bM? i?QÌM;X uhB L iBM? ` M? çQÆM; M?B M b) F?¬M; M?bM H–K i•K iQ

L m ç´B H¢B H¨ M;QÌB F?€+- iBM `^M; ç½ bÈK ? B K„i çÄ #WM; +?KT H'v F?¬M; +?
F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? i`U+ iB T ç°+ +?B K h?–M /QÊ+ M[ç'vX

"ÎB pb M;?2 tQM; pW `²B +?QM? KbM? KB m iª +¬M; ?B m +O T? T?˜K- ?ŠM H¨
+¦ i? çQÊ+ tQM; H¨ h?–M /QÊ+X J¨ HQ¢B /QÊ+ p"i +¦ i? i?¨M? h?–M M¨v- i?Á i
i`QM; #KM;- iBM `^M; F?¬M; +¦ K'v M;QÌB +¦ i? #m¬M; i? HQ¢B ?'T /šM M?Q p"v

L?QM; E? M; hQ H¢B +?d t2K i?S M¨v H¨K M?Q K¦M ?¨M; ?B K H¢- i?QÎM; i?S+ K°
F?¬M; ? ç w iÈB- F?¬M; m´M; +¬M; KbM? pSi #Ä ? i i?ªv ç m T?ªB çB i?2Q T?m

h•K ibM? i®i- i'i +ª çB m +® F} ç m Î i?ÌB çB K E? M; hQ #m¬M; h?–M /QÊ+ tm®M;
uhB L i` m ;? Q M¦B,

@ S?m [m•M5 >mvM? F?¬M; Km®M M K i?Y KMB p` i`Î i?¨M? h?–M b Q\ S?ªB #B
M; v +ª >Q¨M; ç +kM; F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+ ç¦X

E? M; hQ +QÌB +QÌB,

@ h?¨M? h?–M +¦ ?SM; i?9 ;b\

@ aBM? K M? FûQ /¨B p¬ i"M- mv HU+ ?MM; K¢M?- M?[M; i?S M¨v ?mvM? +kM; F?

uhB L i`QM; HÁM; ç°i M?B M +¦ çB m #'i K½M- #ÎB pb E? M; hQ ?Q¨M iQ¨M t2K i
h?–M /QÊ+ K¨ +?QM? M¨M; i`,K + v M;?bM ç„M; KÈB Hmv M +? ` çQÊ+X

@ *?9M; bBM? +?9M; i bÎ /o i` M çÌB pb ç i?Ä K½M /K+ p¼M; K¨ HB m K¢M; ç'm i
+?d +¦ K'v +?K+ M,K- i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OM K¨ F?€i p¼M; +–M ç¢i çQÊ+ i?b

+¦ i? +® ;„M; H2Q H M- b€M; i¢Q ` i? ;BÈB T?M ?ÊT F?€i p¼M; +O KbM?X "B i
ç®B pÈB #'i F€ i¬M ;B€Q M¨Q ç m F?¬M; +?Q H¨ ç9M; F?¬M;\ "ÎB pb i i?Ov +?mM
Fw i?€+ i•K HBM?- #ÎB pb h?–M H¨ F?¬M; i? b€M; i? X *¦ i? b€M; i? +?d +¦ i? H

E? M; hQ M¦B K°i çQ¢M M? M?¨M;- H"T iS+ H¨K +?Q u hB L +?'M ç°M; ç M +?Q€
M;?o iÈB E? M; hQ H¢B +¦ i? M¦B ` +•m M¦B +?'M ç°M; HÁM; M;QÌB M?Q p"vX

jR9X *?QÆM; jR9, E i JBM? oÈB h•v L K UTkV

hmv M?B M M;šK H¢B +kM; ç9M;5 h`W +?mv M i?–M i?Q¢B ` - h?–M b€M; i? M?Q
i? ;BÈB ?B M i¢B H¨ /Q +€+ #"+ iB M #®B i`ªB [m p¬ b® M,K i?€M;- T?ªB p'i pª F
+?9i K°i K¨ i?¨M?X

hBM `^M; +?d +–M M?•M HQ¢B F?¬M; +¦ ?Q¨M iQ¨M #` /B i pQM;- i? ;BÈB +O K
M?[M; M;QÌB KbM? ?¬K M v iQ+? iK iWM; +?9i iWM; +?9i K°i M;QM; iK K¨ i?¨M?X

hQM M;QÐM; +¦ i? K M; ç M M #bM? +?Q i•K HBM?- M?QM; i¬M ;B€Q +kM; F?¬M
iBM iQÎM; ç•v H¨ [m M MB K +O T?m [m•M M?¨ KbM? p i¬M ;B€Q ç•vX

u hB L i•K ibM? F?Q M F?Q€B +QÌB M¦B,

@ S?m [m•M ç¢B M?•M5 a m M¨v ibK çQÊ+ i¨B HB m- #ªM T?m M?•M Hmv M +? +?
bBM? K M? p¨ ?²B T?K+ im´B i? M? tm•M çQÊ+ F?¬M;\

@ > ? 5 æQÆM; M?B M [m€ i®i5 hmv M?B M i?"i ` i ?v p¼M; +¦ i? +MM; +€+ Km
b®M; ç M ;B¨ ç'vX a m ;BÌ M;¼ /QÈB €M? K†i i`ÌB 'K €T- # H½Q ;B¨ `KM; `,M; +?
+k i?ÌB i` B i` - iBM `^M; H¨ +ªK ;B€+ `'i F?¬M; i M? 5

E? M; hQ +QÌB M¦B- +ÁM u hB L H"T iS+ ? B K„i KÆ K¨M; M?Q+? H¢B ;–M E? M;

@ æ9M; p"v5 æ¦ M?'i ç`M? H¨ +ªK ;B€+ imv i pÌB T?B i?QÌM;5

oB M M;¼+ ç2M F?ŠM; ç`M? b) F?B M +?Q i? ;BÈB ?¶M HQ¢M FB - ;B®M; M?Q ?
H†M;- ªK ç¢K M^K i` M #¨MX

aU FB M M,K b€m M;¨M #BM? ç`+? i?W /`T i?ÌB çB K /•M +?9M; +?9+ KWM; i`¨ i
i"T FQ+? €K b€i E? M; hQX E? M; hQ # M M¨v ?v bBM? ?ÆM KQÌB K"i p - ;–M K°
#BM? bo iBM? M?m ? B idM? i´M ?¢B #ªv #€i i`,K M;QÌB- M?QM; #M H¢B ç½ +?û
#BM? ç`+? ç¢i i?„M; HÊB K¨ F i i?9+X

*?d +¦ p +?mv M ç`+? #BM? i"T FQ+? H–M M¨v- +?ŠM; M?[M; +?2 /'m i?•M T?"M +
+ÁM ;B'm M? K iBM iS+ æ L?o J½ p¨ KQÌB K'v iBM? M? iQÆM; H B +O L K i¬M;
M°B /Q M?X

h`W M°B p K"i p H9+ 'v i? K ;B ç€M? ;B i- p®M F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q #B i +?mv M
M°B /Q M? +O E? M; hQX >ÆM M[+?QM? M?[M; M;QÌB i? K ;B +kM; F?¬M; #B
J½- i`U+ iB T +QB M?Q #¼M +?9M; H¨ ç`+? #BM? iW # M M;Q¨B t¬M; p¨QX

hmv M?B M K†+ /M M?Q i? - M?QM; iBM iS+ E? M; hQ `ÆB p¨Q i"T FQ+? €K b€i- H
iQ¨M #° ç` ;BÈB GB M KBM? i?®M; M?'iX æ¦ +kM; H¨ M;mv M M?•M pb b Q ç€K M
H M # M +ªM;- HB M +¦ i? M? M? +?¦M; #B i çQÊ+ iBM iS+ Î M;Q¨B M;¨M /†K M?Q

*mM; h€ æ¬M # M M¨v b m F?B H M #Ì +?mv M pKM p†i `ä `¨M; F?¬M; +–M M¦B ç M

G9+ M¨v iQ¨M #° /•M +?9M; ç` ;BÈB GB M KBM? i?®M; M?'i ç m #„i ç–m t T ?¨M
?QÎM; i?K HÊB M?m"M +?B M i` M?X

E?B /•M +?9M; i?"i bU /MM; K°i +?9i iB M +ÁK H'v çQÊ+ +¬M; p,M t€+ M?"M ç'i ç
KbM?- +€+ idM? +?mM; [m M? ¨Q ¨Q M´B H M `–K `° T?QM; i`¨Q /B /ÌB M?¨ ÎX

*€+ ;B çbM? +MM; F?´ Î ;–M #B M +ªM?- H"T iS+ pSi #Ä M?¨ i` M? `€+? M€i- +?m
M;QÌB M?¨ i`QÈ+ iB M iB M p¨Q ç` ;BÈB GB M KBM? i?®M; M?'iX

B M'v ç m #B i M?•M F?˜m #Ä çB b) K M; ç M ?"m [mª i? M¨Q- +€+ idM? tmM; [m
;B[#B M ;BÈBX GB M KBM? i?®M; M?'i # M M¨v M;QÊ+ H¢B F?¬M; i? K ç w- +kM
ç` T?QÆM; F?€+ çB ç M ç`M? +Q Î GB M KBM? i?®M; M?'iX .M b Q +kM; T?ªB i?
M;mv MX

*?d +¦ çB m HQ¢B +?mv M +?d +–M HoM? çQÊ+ +?SM; KBM? HB M +¦ i? /MM; K°
i®i- ç9M; H¨ +?mv M i®i ç½ T?€ ?Q ç–m ¦+ M;QÌB i X L;QÌB M?¨ ?„M F?¬M; Km®
HoM? +?SM; KBM?- +?Q M M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +–M HQ H„M; +¦ B F?¬M; Km®MX

æ M H9+ M¨v M? K¬M +€+ MÆB Î GB M KBM? i?®M; M?'i +MM; ? B idM? h`mM;
iQ¨M H¨ M;QÌB p¨ M;QÌB i'T M"TX hmv M?B M M;Q¢B i`W ç€K ç¬M; iK i"T Î M? K¬
ç b® ç€K ç¬M; iK i"T Î ? B idM? h`mM; smv M- h`mM; L?¢+ H¨ i?m°+ HQ¢B /•M /B

hmv M¦B K°i FBK i K°i Kšm `m°M; i®i- M?QM; T?–M ç¬M; /•M +?9M; ç m HU +?½
ç'i ?Q M;- K°i H¨ Qi iB M- ? B H¨ ;B çbM? #bM? i?QÌM; K°i ?° M K M[;B¨ i` +kM;
+€B ;B€ iB m i®M #ªv i€K M;•M i F?¬M; ç M K°i FBK i ç½ +¦ i? çQÊ+ ç M # - #®

æ'i ?Q M; i?b +¦ ;b ç€M; bÊ- `m°M; i®i H9+ i`QÈ+ +?ŠM; T?ªB +kM; iW ç'i ?Q M; F
M?B m M?Q p"v çO ç +?Q +ª M?¨ b®M; /Q /½X ob i? /•M +?9M; F?¬M; +¦ ç'i pQÌ
ç m H¨ i`QÈ+ iB M /B +?mv M ç M ?ÁM; Km ç'i +?Q M?¨ KbM? #„i ç–m +m°+ b®M;

>¨M? ç°M; /B +?mv M M¨v- iU M?B M b) H¨K +?Q ? B idM? KÈB +?B K HoM? h`mM;
i? K K°i b® /•M +Q +¦ HÁM; ´M ç`M? ?QÈM; p GB M KBM? i?®M; M?'iX æ•v +?QM
´M ç`M? HÁM; /•M Î pMM; ç'i KÈB +?B KX

>ÆM M[GB M KBM? i?®M; M?'i +kM; F?¬M; T?ªB +?d i"T i`mM; p¨Q K°i T?QÆM
H¨K v M ´M pMM; ç'i +?B K HoM?- K¨ +€+ i?O çQ¢M FBM? i - p"i iQ- [m•M bU i`QM
bY /KM; Î ? B idM? KÈB +?B K HoM?X .MM; çO HQ¢B i?O çQ¢M + Q i?•K- ç F?®M

aY /KM; +€+ i?O çQ¢M ç¦ K°i i?ÌB ;B M F?¬M; # Q H•m- pMM; ç'i +?B K HoM? ç½ ?
M?Q p"v [m K°i M,K ? B M,K b m- ?Q†+ H¨ H¢B ç®B M;Q¢B +?BM? +?B M H–M M[
HoM? M¨v +kM; ?QÎM; i?K T?9+ HÊB +?B M i` M?- ?QÎM; i?K ;B€ +ª ç'i ç B i?'T-
;B®M; M?Q h?B K æ¬M; h?B K L K- i`Î i?¨M? ?¢ i–M; +Æ bÎ +O GB M KBM? i?®M

E? M; hQ T?•M T?¦ tQM; ? i K¼B +?mv M +–M H¨K +?Q +'T /QÈB- b m ç¦ H¢B F?¬
M;¨v +kM; +?d /MM; i?ÌB ;B M ` M Hmv M pä i?m"i- #²B iB T ? B p` €B i? ` T?®
M¨v [m M;¨v F?€+X

u hB L iW b m M;¨v ç¦ +kM; F?¬B T?K+ #° /€M; p,M M?½ v M ioM? M;¨v i`QÈ+X h
i?¦B [m2M- K¶B M;¨v ç m `9i ` K°i +?9i i?ÌB ;B M M9T KbM? i`QM; K°i +,M T?ÁM;

o®M L;ª G hB +¦ çB K ?² M;?B E? M; hQ +MM; u hB L ;B'm /B K M¨M; çB m ;b- M
i"M T?ÁM; ;¢M ?ÄB u hB L - b m ç¦ +kM; F?¬M; #B i u hB L M¦B pÈB L;ª G hB çB
iW ç¦ p b m- ç M i?ÌB çB K M?'i ç`M? i`QM; M;¨v- ? B p` T?m M?•M ç m iB M p¨Q
M;Q¨BX

E? M; hQ imv `^M; F?¬M; #B i u hB L +¦ M¦B ` +?mv M K"i ;B€Q +?Q L;ª G hB #
+kM; #B i `ä ? B p` T?m M?•M +O KbM? i`®M i`QM; T?ÁM; H¨K ;bX

*?d +–M M?bM K'v +?K+ +?B + t2 M;U HÈM +?Î iÈB +€+ HQ¢B i?ªQ /QÊ+ ?B K H¢
F€ [m€Bô i?b #B i u hB L +?m˜M #` Hmv M +? /QÊ+ p"iX *ÁM L;ª G hB F?ŠM; ç`M
im´B i? M? tm•M FB ?'T /šM iÈB- pb i? KÈB T?Q i?ÌB ;B M +ª M;¨v Î H¢B # M +¢

æ®B pÈB +€+ €B i? ? K i?Q+? M?Q p"v- E? M; hQ +kM; F?¬M; /€K çB [mªM- HB M
i? M? tm•M- L;ª G hB #¼M ?¼ i?"i ç9M; H¨ ;†T i?–M ;B i i?–M ;†T K b€i K ç'vX

L; v i¢B i?ÌB çB K E? M; hQ #„i ç–m H"i t2K b€+? tQ /Q i?O ?¢ /QÈB i v FB K çQ
smv M h`mM; L?¢+ çQ iÈB- i?b hQÆM; o,M ç°i M?B M tm'i ?B M çQ iBM,

@ *?O i?QÊM;5 aS ;Bª +O hS ?Q¨M; iY ç½ iÈB ?¼T ?°B M;?` HB M KBM?X

E? M; hQ H"T iS+ #m¬M; [mv M b€+?- +¦ çB K ?QM; T?'M M¦B,

@ hS ?Q¨M; iY M;mv M w ;B M?"T GB M KBM? +?9M; i `²B b Q\

E? M; hQ ?B M i¢B +?QM? H¨ ç M; +?Ì hS ?Q¨M; iY- #ÎB pb +?d +¦ ?„M ;B M?"T G
KBM? i?®M; M?'i KÈB +¦ i? F? B +?B M pÈB i?ªQ M;mv MX L;m²M,

@ hBM iS+ i`mv M iÈB ç9M; H¨ hS ?Q¨M; iY ç½ t€+ ç`M? ;B M?"T GB M KBM?- +?
;b H¢B F?¬M; i?€K i?QM? çQÊ+X

hQÆM; o,M +¦ ?ÆB iS+ ;B"M i M K"i p T?€B çB /Á i?€K hS ?Q¨M; iY # M FB X

E?¬M; T?ªB M¦B +¦ i? ~M i?•M b Q\ E?¬M; T?ªB ~M i?•M Î # M +¢M? hS ?Q¨M; iY ;
ioM? +O ?„M H¨ çQÊ+ b Q5 æQÆM; M?B M- hQÆM; o,M +kM; #B i KbM? +¦ çB K
T?ªB p¢M M,M;X

@ > ? 5 hW M;QÌB M¨v +¦ i? M?bM ` hS ?Q¨M; iY H¨ i v i´ +~M i?"M ç•v5

E? M; hQ HÆ ç M? +QÌB M¦B- #ÎB pb ?„M #B i `ä K"i p +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; ;b
iQÊM; +O M;QÌB M;Q¨B- +?d +–M ç®B T?QÆM; H¨K i®i +?m~M #`- K"i p Km®M
p¨Q +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;X

*?d +¦ çB m T?QÆM; T?€T M¨v E? M; hQ b) F?¬M; M;m /¢B M¦B +?Q M;QÌB F?€+
+?d +¦ M?¨ KbM? +¦ K"i p 5 *ÁM ;B i°+ *mM; h€ +QB M?Q H¨ M?¨ KbM? `²BX

L;?o ç M *mM; h€ æ¬M- ç½ çB ` M;Q¨B +Y E? M; hQ F?¬M; F?ÄB [m v H¢B ?ÄB,

@ L;QÌB G¬B ;B +ÁM # Q H•m KÈB ç M ç•v\

@ .U i?2Q i®+ ç° ?B M i¢B t2K ` +ÁM T?ªB # M;¨v M[KÈB ç M ç•vX

hQÆM; o,M #B i E? M; hQ H9+ M¨v `'i F?€i p¼M; M?•M pB M +?QM? bU- ç€M; iB +
+ª hmv i [m®+ +kM; F?¬M; çO bY /KM;X .MM; M;QÌB J¢M æ†+ hQ b•K H•K +kM; +¦
idM? ç [m®+ # M M¨v- +kM; F?¬M; +¦ K'v M;QÌBX

æ€K M;QÌB G¬B ;B /B /ÌB M;Q¨B w Km®M M¨v- +?ŠM; F?€+ M¨Q M?Q ;BªB +ÆM
`^M; M,K idM? æ¬M; L K F?¬M; Qi [m M pB M +Æ bÎ M?QM; hQÆM; o,M F?¬M; +Q
K M; i?2QX a m F?B •Q E? L?o ç,M; p`- #¼M ?¼ ibK iÈB G¬B ;B MQÆM; iU - H–M
H M i?mv M +?¢v iÈB ç•vX

*¦ M?[M; M?•M pB M M¨v- +?O i?QÊM; M?¨ KbM? b) F?¬M; +–M bY /KM; bo [m M ç
T?~K p¨ ç'i ç BX hQÆM; o,M pšM Hm¬M +?9 w iÈB ?¨M? i`bM? +O ç€K M;QÌB G¬
i`ª HÌB +•m E? M; hQ ?ÄBX

L;?2 M¦B M?Q i? - E? M; hQ H"T iS+ M;?o ç M F?„T ç` #¨M i`ªB `°M; +O GB M KB
;"T ;? M?- F?¬M; F?ÄB M¦B,

@ Zm€ +?"K5 V5 s2K ` T?ªB ç M;?` im bY çQÌM; ;B Q i?¬M; M®B HB M GB M KB

L?"M çQÊ+ i?¬M; #€Q- ç€K [mv M [mw ç¢B #B m #®M idM? h?B K æ¬M;- h?B K L
L?¢+ H"T iS+ +?¢v H¢B ç•vX

E?¬M; +–M ?ÄB- +S M?bM t2K i?–M i?€B K¼B M;QÌB i?b #B i H¨ ç®B T?QÆM; ç¢
æ¬M;- h?B K L K i?b +?„T i v b m çQi- M;Y ç–m M;? M? M; M; çB p¨Q T?ÁM; M;?`
i?®M; M?'i- K¨ ç¢B #B m ? B idM? h`mM; smv M- h`mM; L?¢+ i?b +?•M i v +¦ T?–
ç–m çB p¨Q T?ÁM; M;?` bUX

E?¬M; i`€+? #° /€M; +O ç¢B #B m ? B idM? h`mM; L?¢+- h`mM; smv M M?Q i? - #
H¨ [mv M [mw H•K i`"M T?ªM #°B K¨ +?QM? H¨ [mv M [mw bÈK #` Km +?m°+X hmv
M?QM; F?€+ #B i `'i HÈM- +kM; +?d #¼M ?„M tmB t Q H¨K +?B H¨ M;QÌB +O ? B i
ç®B K†i pÈB F i?„M; HÊB [m M; KBM? +?QM? ç¢B +O ? B idM? h?B K æ¬M; h?B
i?'v +¦ çB K HQ H„M; F?¬M; v M i•KX

o®M ? B idM? h?B K L K h?B K æ¬M; H¨ +?m~M #` ;²K i?•m ? B idM? h`mM; smv
F?€+ GB M KBM? i?®M; M?'i F?¬M; +¦ ;? M;?` bo ç¢B #B m +O h`mM; smv M h`

[mw ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+ Km®M i`Î i?¨M? ç¢B #B m- +?d +¦ i? +MM
æ¬M; # M M¨v i` M? i?„M; HÊB KÈB +¦ i? ç¢B #B m i? K ;B ?°B M;?` GB M KBM?

*?d +¦ çB m E? M; hQ H¢B [mv ç`M? #'i F€ K°i F?m pU+ +?B K HoM? M¨Q ç m T?ªE
FB M [mv i +O E? M; hQ- [mv ç`M? M¨v HB M i`Î i?¨M? KBM? [mv +O GB M KBM
[mw ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+ KÈB +¦ çQÊ+ [mv M ç¢B #B m +?Q ;BÈB [
KbM? i? K ;B ?°B M;?` GB M KBM? i?®M; M?'iX

æ®B pÈB çB K 'v- #ÎB pb ç€K [mv M [mw h?B K L K h?B K æ¬M; ç½ F?m K¬B K9
#B m ç¢i #'i K½M +O KbM?- +?Q M M ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+ +kM; #
HÊB Q+? +?Q ç` T?QÆM; KbM?- H¨ M?Ì +¦ E? M; hQ i`Ê ;B9T ``i M?B m KÈB +¦ +

E? M; hQ çB p¨Q T?ÁM; ?°B M;?` ?bM? i`ÁM FB - HB M iÈB M;²B Î K°i ;¦+ H"i b€+?
L K h?B K æ¬M; ç M; H° /€M; p FB m M;¢Q b m F?B M?bM i?'v E? M; hQ- H"T i
i`¢M; i?€B #bM? i?QÌM; ibK K°i +?¶ M;²B tm®M;X

"ÎB pb M?[M; M;QÌB M¨v ç m pb F? M; iQ ç`M? ` +€B [mv ç`M? FB , J¶B pMM; ç'i
#B m ç½ H¨K bmv v m [mv M HU+ +O ?¼X *?Q M M ç m /MM; ?bM? i?S+ F?¬M; +
HÁM; #'i K½M +O KbM?X æQÆM; M?B M- imv ``M; pb Km®M #B m ç¢i bU #'i K½
/€K iU ç H° /€M; b„+ FB m M;¢Q +O KbM? H9+ M½vX

J¨ pb #¼M ?¼ F?¬M; +¦ +?¨Q ?ÄB E? M; hQ- M M M;QÌB +O ? B idM? h`mM; smv M
[m E? M; hQ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i p` i`QÈ+ K„i M¨v H¨ BX

hmv ``^M; ``'i M;¢+ M?B M F?¬M; #B i M;QÌB FB H¨ B- M?QM; M;QÌB KÈB ç M pš
H¨K i?2Q T?QÆM; T?€T +O M;QÌB F?€+ H¨ çQÊ+X *?Q M M +kM; F?¬M; ?û `,M;
iWM; M?¦K +?B ` M;²B tm®M;X

*ÁM M?¦K ç¢B #B m +?QM? v m- p #BM? ;€+ +Y H"T iS+ çB i`mv M #€QX *?d +?
ç9 i?–M b„+ +¦ ?ÆB iB m iKv- M?QM; +® ;„M; H¨K +?Q KbM? i`¬M; i?U+ mv T?QI
T?K+ F?ûQ HûQ- #¨v ` p iQÆB +QÌB iB m +?m~M +O [mw i°+- +?"K `½B tm'i ?B
çQÊ+ M?„+ M?Î H"T iS+ ?¬ HÈM,

@ æ¢B #B m h•v L K ç M5

:½ M K iY +¦ ?ÆB FBM? M;¢+ HB + M?bM p #BM? ;€+ +Y K°i +€B- b m ç¦ ;"i ç–
+?m~M #` ``'i +?m ç€Q ç•v5 J°i +•m tQM; ?¬ M¨v HB M +?SM; iÄ +?Q #B i KbM? H
F?¬M; ç°M; iÈB +€+? tQM; ?¬ pÈB i?•M T?"M >Q¨M; ç +O hS ?Q¨M; iY iU tQM; F

æ¢B #B m ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+ ç w i?'v ç¢B #B m h?B K L K h?B
i? M? MB M ç M; ç¼+ b€+? i`QM; ;¦+ K°i +€B- b m ç¦ K°i ç¢B #B m h?B K æ¬M;
M;? M? ç¦M bS ;Bª +O hS ?Q¨M; iYX

aS ;Bª hS ?Q¨M; iY i`QÈ+ F?B ç M h?B K æ¬M; ç½ ibK ?B m p +? ç° GB M KBM?
+'m [mv M HU+ + Q M?'i +O GB M KBM? i?®M; M?'i +?QM? H¨ +€+ i? HU+ i?¨M
M?QM; B B +kM; ç m #B i- F€ i?"i F?®M; +? GB M KBM? i?®M; M?'i +?QM? H¨ I

E?¬M; M¦B GB M KBM? i?®M; M?'i H¨ /Q E? M; hQ i?¨M? H"T H M- F?¬M; M¦B # M
#BM? HU+ +O ?„M K¢M? M?'i HÈM M?'i- +?d `B M; pB + /U i?2Q [mv +O KBM?
#B m- E? M; hQ +¦ hmv i [m®+- J¢M æ†+ hQ a•K G•K M?Q p"v +,M +S i?2Q çÆM
M v K°i KbM? ?„M +¦ i? #ªQ çªK +¦ çQÊ+ ç¢B ç b® M?•M b® ç¢B #B mX >ÆM M[F
KBM? i?®M; M?'i +?B K +S idM? ;B i,M; K¨ H¨K M?•M b® ç¢B #B m ;B i,M;X

oW `²B tQM; ?¬ óç¢B #B m h•v L Kô HB M #B m H° T?QÆM; T?€T p b m ;BªK #Èi
M,K idM? æ¬M; L K +O E? M; hQ i`QÈ+ ç•v ?Q¨M iQ¨M +¦ i? i`Î i?¨M? K°i F?m p
GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v T?€i i`B M ç M F?„T i?B M ?¢- +?d bÊ iQ¨M #° i?O ç¬
i?¬BX

a m K°i T?2M F?€+? b€Q- bS ;Bª hS ?Q¨M; iY F?¬M; M;?2 M¦B ç M i M E? M; hQ
K„i p T?Q M;QÌB i? M? MB M ç M; M;²B i`QM; ;¦+X

hmv `^M; bS ;Bª hS ?Q¨M; iY ç½ T?ÄM; çQ€M çQÊ+ i?•M T?”M i? M? MB M FB - M
M¦B- i?b bS ;Bª hS ?Q¨M; iY +kM; F?¬M; iB M p¢+? i`–MX S?ÄM; +?WM; pb i`€M
K°i p¨B çB m FB M #` #m°+ i`U+ iB T iÄ i?€B ç°- +?Q M M ?„M KÈB F?¬M; #B m H

E?B ç¢B #B m h?B K æ¬M; ?ÄB iÈB- bS ;Bª hS ?Q¨M; iY +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- i
?Q¨M; iY ;B M?”T HB M KBM?,

@ æB M ?¢ M?¨ i M;Ä HÌB- M;mv M w T?•M T?®B KQÌB p¢M iBM? #BM? i`Î i?¨M?
iB T i iB T pB M +O KQÌB p¢M iBM? #BM? M¨v- çB M ?¢ M?¨ i ç²M; w +?'T ?¨M?
çB M ?¢ M?¨ i +kM; H'v #®M idM? h•v L K H¨K çÆM p` i?®M; M?'i- +kM; +?QM? H
i? K /U ?°B M;?` HB M KBM?X

aS ;Bª +O hS ?Q¨M; iY pW M¦B ` HÌB M¨v- M?¦K ç¢B #B m Î ç•v- h?B K æ¬M; h?
b„+ iQÆB +QÌB ;”i ;”i ç–mX

o®M [mv M [mw ? B idM? H¨ F?¬M; M;?o H¬B FûQ hS ?Q¨M; iY p¨Q HB M KBM?X .
hS ?Q¨M; iY +¦ i? i?m M?B m +?¶ i®i #^M; M?Q ç€M? +?O w p¨Q i?ªQ M;mv MX h
M;mv M ç9M; H¨ `°M; ;'T K'T H–M #®M idM? h•v L K- M?QM; i?ªQ M;mv M i?b M;?

*?d pb E? M; hQ pW +QÐM; #S+ pW /MM; HÊB /K- M?[M; M;QÌB M¨v ç¨M? T?ªB H
M?B M #•v ;BÌ ç®B T?QÆM; M;mv M w `9i ` KQÌB p¢M ç¢B [m•M ;B Q +?Q [m•M H
+ªK i?'v hS ?Q¨M; iY i?”i bU ?¨Q T?¦M; `²BX

J¨ ç¢B #B m h`mM; smv M h`mM; L?¢+ i?b +ªK i?'v K v K„M pb KbM? i?S+ i?ÌB- bQ
K°i #QÈ+ ç–m M?”T p¨Q HB M KBM?- #^M; F?¬M; b m F?B hS ?Q¨M; iY ;B M?”T H
p¢M ç¢B [m•M M¨v- F?ŠM; ç`M? F?¬M; +–M KQÊM bS+ KbM? i`QM; +m°+ +?B M b„
ç–m ?¨M; i`QM; i`”M +?B M pW `²B- +S i`U+ iB T /B i ;¼M ? B idM?X s2K ` [mª i

aS ;Bª iB T iK+ M¦B,

@ L m h•v L K +?9M; i ç½ [mv i ç`M? ;B M?”T HB M KBM?- ?ÆM M[M;mv M w i?U
pB M HB M KBM?- M?Q p”v +?9M; i iU M?B M +kM; çQÊ+ ?QÎM; i?K ç½B M;° M?Q

GÌB M¨v çQÆM; M?B M M?”M çQÊ+ ;”i ç–m i€M i?¨M? +O K¼B M;QÌB, .M b Q +
+?mv M F?¬M; +¦ [mv M HÊB K¨ +?d +¦ M;?o pK +?d H¨ +QÌM; [mv M €T +? K¨ i?-
F?¬M; i? i? v ç´B bU i?”i M¨vX

@ *?Q M M- h•v L K +?9M; i ?v p¼M; +¦ çQÊ+ [mv M iU /Q Km b„K5 æQÆM; M?B
M¨v ?Q¨M iQ¨M ç–v çO +€+ K†i ?¨M;- +?9M; i b) +?B i`ª /U i?2Q ;B€ i?` i`QÌM;X

aS ;Bª M¦B HÌB M¨v F?B M +€+ ç¢B #B m ç m ç°M; i•KX L;¨M? i?QÆM; M;?B T +
ç€K [mv M [mw M¨v F?®M; +? - F?ŠM; ç`M? +¦ i? iW hS ?Q¨M; iY MÆB ç¦ FB K çQ
F?B M;?2 ç M bS ;Bª M¦B iB T,

@ æQÆM; M?B M- ;B€ +ª i?` i`QÌM; M¨v H¨ ;B€ #bM? [m•M i`QM; +ª MQÈ+- #^M; F
i,M; ;B€- p”v i?b h•v L K +?9M; i i?B i i?ÁB HÈM `²BX

*€+ ç¢B #B m i¢B ç•v ç m +¦ çB K M;QÊM; M;MM; p°B iÄ i?€B ç° b) F?¬M; H¨K `
p”vX

@ a m ç¦ +?QM? H¨ ?v p¼M; +?Q p` ç¢B #B m F?¬M; M M ?¢M +? b® HQÊM; p¨ +
b„KX æB m ç¦ +?QM? H¨ v m +–m +O h•v L K +?9M; i i` M T?QÆM; /B M Km ?¨M

aS ;Bª M¦B HÌB M¨v F?¬M; F?ÄB H¨K +?Q i'i +ª ç¢B #B m ç m bYM; b®i, E?¬M; ç
?¨M; ?¦ Km b„K\ æB m M¨v +¦ w iS ;b\ E?¬M; ?¢M +? Km b„K\

æ¢B #B m +¦ i? i`Î i?¨M? ç¢B #B m +?Q ;BÈB [mv M [mw ç` T?QÆM; KbM?- çQ
M;®+- M;QÊ+ H¢B iQ¨M #° ç m H¨ M?•M p”i +€Q ;B¨ i?¨M? iBM?- #¼M ?¼ H”T iS+ i
Km b¢+? p”i iQ ç` T?QÆM; KbM? F?¬M; +ÁM ;b- b m ç¦ i?W /`T i,M; ;B€ ç–m +Æ
Km #€M [m H¢B K°i H–M HB M +¦ i? pûi b¢+? iB M K² ?¬B MQÈ+ K„i +O ç` T?Q

*?mv M M?Q p”v H¨K b Q +¦ i? +?Q T?ûT tªv ` çQÊ+5 ob i? i'i +ª +€+ ç¢B #B m

@ E?¬M; çQÊ+5 hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+5

hÈB M?û5

jR8X *?QÆM; jR8, >B T L;?` sm'i "BM? UTRV

@ h•v L K +€+ M;QÆB +kM; çWM; [m€ ç€M;- çQÊ+ K°i i'+ H¢B Km®M iB M K°i i?QÈ
i H¨ M?[M; F M;m bB b Q\

J°i ç¢B #B m FQ+? ç°M; `®M; iQ pÈB bS ;Bª FB X

@ æ9M; p"v- i?m Km F?¬M; ?¢M M;¢+?- +?OM; HQ¢B i?m Km F?¬M; ?¢M +? - p"v
#` +€+ M;QÆB Km ? i- ç +?9M; i m®M; ;B¦ i•v M K b Q\

J°i ç¢B #B m +kM; FQ+? ç°M; M?ªv /UM; H MX

h?'v ç€K ç¢B #B m t9+ ç°M; b¬B i`¨Q K½M? HB i- E? M; hQ F?¬M; F?ÄB H„+ ç–m #
+€+ ç¢B #B m HQ H„M; çB m ;b- i? M?QM; HQ¢B i?m Km Î F?m pU+ M¨v F?¬M; +
#ÎB pb i?QÆM; M?•M Î # M M;Q¨B i?'v ;B€ ?¨M; Î ç•v i,M; H M- b) H"T iS+ +?mv M
#B i``^M; i?QÆM; M?•M KšM +ªK pÈB iB M i¨B- imv i ç®B pQÊi [m€ bU KšM +ªK pI

*?Q M M i`W T?B hS ?Q¨M; iY h•v L K +¦ çQÊ+ i¨B bªM F?„T i?B M ?¢- F?¬M; i?I
+?mv M Km ? i p"i iQ i¨B HB mX

*?d H¨ HQ¢B pB + M?Ä M¨v- E? M; hQ +kM; F?¬M; ç w iÈB- iMv w ç #¼M ?¼ i` M

aS ;Bª h•v L K i?'v +€+ ç¢B #B m FQ+? ç°M; M?Q p"v- +kM; #B i KbM? F?B M +?Q
M? M? +?¦M; `ä pb b Q #¼M ?¼ H¢B FQ+? ç°M; M?Q p"vX

>„M F?¬M; F?ÄB p°B p½ tm i v M¦B,

@ *€+ p` ç¢B M?•M- F€ i?"i w +O i +kM; F?¬M; T?ªB Km ? i i'i +ª p"i iQ- /M b Q
M?B m iB M M?Q p"v- +?d H¨ ?v p¼M; b) F?¬M; #` ?¢M +? ?¢M M;¢+? i?m Km K¨
i [mª i?"i H¨ [m€ i?B m i?®M +€+ HQ¢B p"i iQX

a m K°i T?2M F?„+ F?˜m- ç€K ç¢B #B m ç²M; w +?mv M KÎ +Y i?¬M; i?QÆM;- iMv
p"i iQ +?mv M p h•v L K Km #€M- M?QM; M;QÌB iÈB iW h•v L K HQÊM; Km K¶B
[m€ KQÌB p¢M FBK i - çQÆM; M?B M +?OM; HQ¢B F?¬M; ;BÈB ?¢MX

o T?–M +?mv M KB M i`W i?m [m M- +,M #ªM F?¬M; +–M M¦B- #ÎB pb K¼B M;QÌ
+–M T?ªB M¦B i?m [m M +€B ;b +?S\

o T?–M i?m i?QÆM; M;?B T +¨M; i? K çÆM ;BªM- +?d H'v i?m #€M ` - +kM; H¨ i
` +¨M; M?B m bªM T?˜K- i?m i?QÆM; M;?B T ç` T?QÆM; +¨M; M?B mX

L?[M; +€B M¨v ?B T QÈ+ GB M KBM? ç½ +¦ [mv ç`M?- +S 'M i?2Q ?¨M? bU H¨ çQÊ

*?d H¨ F?B T?–M HÈM +?mv M M?Ä ç m ç½ i?QÆM; i?ªQ 'M ç`M? tQM;- `®i +m°+ F
M?'i- p'M ç M¨v M¦B H¨ ? B i?"i` +?d +¦ K°iX

o'M ç i?S M?'i H¨ p +?mv M [m•M ;BÈB- ?Q¨M iQ¨M +¦ i? i?m°+ p'M ç i?QÆM; M
+?'T M?"M #€M- p"v h•v L K M;QÆB +¦ i? Km - çQÆM; M?B M- i?QÆM; M?•M FB
+¦ ;B'v T?ûT +?SM; M?"M ç†+ #B i KÈB çQÊ+X

J°i p'M ç F?€+- H¨ GB M KBM? i?®M; M?'i +–M T?€i #BM? i`Ê ;B9T h•v L K ç€M?
v m +–m M¨v H¨ T?M ?ÊT [mv ç`M? GB M KBM?- #ÎB pb i?¨M? pB M H¼i p¨Q t•K
i?¨M? pB M ç€M? çm´B ç`+? M?•M- p T?–M +¦ T?ªM +¬M; ? v F?¬M;- i`QM; [mv ç

o®M pB + M¨v +S /U i?2Q [mv ç`M? +?'T ?¨M? H¨ çQÊ+- +,M #ªM F?¬M; +–M i?Q
E? M; hQ ;B M?"T GB M KBM? i?®M; M?'i KK+ çQ+? H¨ i?m M?"M i? HU+ i`QM; M
M;Q¢B t•K K¨ i?¬BX

h? M?QM;- ç¢B #B m h?B K æ¬M;- h?B K L K- H¢B F?¬M; pmB i? M¨Q çQÊ+X

"ÎB pb B +kM; #B i M;QÌB i?ªQ M;mv M #BM? ?MM; iQÈM; K¢M?- +QÌM; ?½M F?
+?®M; çÐ Î iB M imv M pW H9+ i?Q+? ?ÊT- #ªQ +?9M; i /mv i`b p"i iQ [m•M ;BÈ
F?¬M; i?¨M? p'M ç - +–M +?9M; i T?€B [m•M ç°B +QM 2K çB +?`m +? i i? v M;QÆ
ç•mX

J¨ +€+ ç¢B #B m M¨v bÎ /o /€K pB T?¢K w +O E? M; hQ- H¨ #ÎB pb F?B +?B +„i +
+,M #ªM F?¬M; ` K†i- +€+ ç¢B #B m M¨v +S i?QÆM; i?ªQ i? M¨Q- ?ÆM M[+?B
çQÊ+ #'v M?B m- M?[M; ?¨M? ç°M; M¨v F?B M +€+ ç¢B #B m GB M KBM? +¦ +ªK ;

>ÆM M[?B M ;BÌ +Á F K†+ +ª +MM; bS ;Bª h•v L K- p®M ç¢B #B m h•v L K K¢M
M¦ +kM; +?d +¦ i? i?'T ;B¼M; +–m tBMX

*ªK ;B€+ FB [mª i?"i H¨ [m€ bS+ F?Q T?€+?- +ªK ;B€+ i v M„K [mv M iQ M?Q p"v
? B idM? h?B K æ¬M; h?B K L K M;¢Q F?Q #®+ + Q- i?"K +?Q +ÁM +?Q ``^M;- E?
K°i +€B ç¢B #B m- # M +?9M; i H¢B +¦ KQÌB ç¢B #B m- ?ÆM M[ç¢B #B m ? B idM
M;?2 HÌB- i´M; +°M; KQÌB ? B M;QÌBX

JQÌB ? B ç¢B #B m imv i ç®B +¦ i? K¢M? K) M;,M +?†M ç¢B #B m E? M; hQ M;QÆ

.Q E? M; hQ K¢M? K) €T +? - M?[M; [mv M [mw M¨v ç½ [m2M pÈB pB + i` M? [m
i?®M; GB M KBM?- +?Q M M pW M;?o ç M KbM? +¦ çQÊ+ b® HQÊM; ç¢B #B m HÈ
?´ M?bM +?^K +?^K E? M; hQ Km®M i?Y i` M? çQ¢i [mv M i?®M; i`` GB M KBM?X

*?Q M M ç¢B #B m h?B K æ¬M; h?B K L K ç€M? K„i ` ?B m HšM M? m- /Q K°i M;Q
M¦B,

@ *€+ p`- p'M ç M¨v +?9M; i +–M T?ªB i?ªQ Hm"M id Kd K°i +?9i KÈB +¦ i? +?Q M
/M b Q ç¢B bU [m®+ ;B F?¬M; i? F?¬M; +˜M i?"M çQÊ+X L;QÌB ç•m- iB M ç¢B #I

aS ;Bª h•v L K çQÆM; M?B M #B i- +?mv M tm'i #BM? i`QM; +?QM? [mv M ç°+ i¨
[mv i ç`M? M?Q p"v- +¨M; F?¬M; +–M M¦B GB M KBM? i?®M; M?'i +€+ i? HU+ ç
M M +kM; F?¬M; i` M? Hm"M ç•v H¨ [mv ç`M? GB M KBM? M[- ;"i ç–m ç½ ?B m i?

aS ;Bª h•v L K pW çB- K°i ç¢B #B m h?B K L K H M çSM; /"v M¦B,

@ h i?'v- F?¬M; tm'i #BM? F?¬M; çQÊ+- /M b Q ç•v H¨ [mv ç`M? GB M KBM?- M m
M?Q p"v H¨K i? M¨Q +kM; T?ªB ç w K°i +?9iX

@ æ9M; p"v- F?¬M; ç w +?ŠM; T?ªB M¦B [mv ç`M? GB M KBM? +?9M; i +?d #¨v `
#ªQ [m•M ç°B +QM 2K +?9M; i çB #€M K¢M; +?Q hS ?Q¨M; iY- +,M #ªM F?¬M; T?M
i X h i?'v F?¬M; #^M; ç i?B i F} #BM? +O ç¢B M?•M E? M; hQ çB i`Ê ;B9T +?mv

@ .M b Q ç¢B M?•M E? M; hQ H¨ M;QÌB H¬B FûQ hS ?Q¨M; iY +MM; M? miB M ç€M
M;¨B M¦B +¦ ç9M; F?¬M;- ç¢B M?•M E? M; hQ\

J°i ç¢B #B m +¦ +?9i ç„+ w p M? p€Q #„i ç–m F?B m F?Q+? E? M; hQX

æ¢B #B m ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+ i?'v ç¢B #B m FB M?^K p¨Q M;QÌ
iB M;- i`QM; HÁM; M?ªv ` K°i +•m óZmª M?B M H¨ ?„Mô- H¢B +¨M; M;Q M M;Q½M

E? M; hQ #m¬M; [mv M b€+?- çSM; H M +QÌB M¦B,

@ h ç²M; w T?K+ iMM; F i [mª ?°B M;?` i?QÆM; i?ªQX

o®M H9+ E? M; hQ çSM; /"v- +€+ ç¢B #B m ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ +Q `Ki M;QÌB H
M¨Q- E? M; hQ KÈB H¨ M;QÌB b€M; i¢Q GB M KBM? i?®M; M?'i M¨v- ç²M; i?ÌB i`
+¦ [m•M HU+ ?MM; K¢M? M?'i GB M KBM? i?®M; M?'i- ?ÆM M[i`QM; i?ÌB ;B M +
idM?- i?"i H¨ [m•M +¬M; +?¦B H¦ - +?Q M M `'i iU M?B M i¢Q i?¨M? mv p¼M;X

*kM; #ÎB çQÊ+ mv / M? p M; t M¨v- çWM; i?'v M?[M; ç¢B #B m FB M;Q¨B KB M; i
HÁM; H¢B ? i bS+ FB M; F} E? M; hQX

"'i [m€ M;?2 çQÊ+ E? M; hQ M¦B ` K°i +•m M?Q p"v- +€+ ç¢B #B m HB M i?ŠM;
"¼M ?¼ H¨ M;QÌB i?¬M; KBM?- çQÆM; M?B M #B i b m HÌB E? M; hQ M¦B +?2 ;B'
i?®M; M?'i /Q ?„M ç`M? ` - çQÆM; M?B M ?„M b) F?¬M; H¨K i`€B +? ç° /Q ?„M b€

L¦B +€+? F?€+ +?d +–M KbM? +¦ i? HÊB /KM; ?°B M;?` M; M; pÈB ?°B ç²M; M¨v-
KQÊM ?°B M;?` ç GB M KBM? i?®M; M?'i im•M i?O +?'T ?¨M?X

> ? - +€B M¨v +ÁM K¢M? ?ÆM +ª ?Q¨M; ç - /M b Q ?Q¨M; ç F?¬M; +¦ [mv M b B
M?QM; ?°B M;?` M¨v +¦ [mv M b B F?B M pÈB i'i +ª +€+ i? HU+ F?€+X

@ o"v ç¢B M?•M E? M; hQ t2K H9+ M¨Q +?9M; i KÎ ?°B #¨M #¢+ +?mv M M¨v ç•v\

J°i ç¢B #B m +¦ +?9i ;'T ;€T M¦B- çQÆM; M?B M F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q Km®M ç M;
M;QÌB +ÁM +?Q HûM #¨M #¢+ i`QÈ+- i`U+ iB T ` b•M F?'m bÊ `^M; b) iU ;B i HšM

@ "m´B b€M; M;¨v K B çB- M;¨v ?¬K M v +?Q K¼B M;QÌB i?ÌB ;B M +?m˜M #`X

E? M; hQ pW +QÌB pW M¦B- /MM; €M? K„i +?S w ?¨K t9+ [mûi M?bM K¼B M;QÌB
p b m +¦ iQM? T?ªM t¢ +O #¼M ?¼- KdK +QÌB `ÌB çBX @

E? M; hQ `ÌB çB- +€+ ç¢B #B m +kM; iK M,K iK # `ÌB çBX hmv `^M; ç®B M;Q¢B h
K°i i? - M?QM; ç®B M°B- #¼M ?¼ p®M H¨ +Wm ç`+?- ? B # M M?B m H–M ç¢B +?E
#` ç®B T?QÆM; ;B i F?¬M; Qi- K†+ /M +¦ E? M; hQ +QÌM; i? +MM; HÊB Q+? F i?
+¦ F i?M M;Q¨B- #¼M ?¼ +kM; iU bmv M;?o +?Q KbM?X

>ÆM M[bmv /B M p b m- M,K ç¢B #B m i`QM; idM? +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç²M;
+?Q HÊB Q+? i? HU+ KbM? ç¢B #B mX

G¢B i? K E? M; hQ ç½ iÄ w +?'T M?"M T?K+ iMM; [mv i M;?` +O ?°B M;?` GB M
M;QÌB ç m /•M; H M F?€i p¼M; K°i H–M M[i?m çQÊ+ [mv M HU+X

.M H¨ F?¬M; i? i` M? çQ¢i çQÊ+ p` i`Q i?O HoM? +O E? M; hQ- M?QM; p` i`Q i?S
ç`M? T?ªB i` M? ;B¨M?X

*?Q M M +¦ i? `ä `¨M;- KQÌB M;QÌB ç¢B #B m +?B i?¨M? ? B çQ¨M ? B@i€K `ÌB ç
i€M K°i H–M M[- #B M i?¨M? M,K ç¢B #B m +MM; `ÌB çBX

æ¢B #B m ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+ i?'v M?Q p"v- F?¬M; F?ÄB M?bM M?
H°` p iQÆB +QÌBX

@ *?O i?QÊM;- L;ª • ç¢B M?•M +–m FB MX

hQÆM; o,M #€Q iBM +?Q E? M; hQX

@ æ•v H¨ M;QÌB i?S K'v `²B\

E? M; hQ +QÌB ?ÄBX

@ > ? - ç½ H¨ M;QÌB i?S +?QM `²B- F?¬M; M;?o iÈB # M M;¨v #¼M ?¼ H¨K #° /€M;
tm®M; ç¨B- F?¬M; M;Ì iÈB pW i®B tm®M; iWM; M;QÌB iWM; M;QÌB K°i iÈB #€B F

hQÆM; o,M +kM; +QÌB i`ª HÌBX

E?¬M; +¦ +€+? M¨Q- H9+ # M M;¨v- #B i çQÊ+ ibM? ?m®M; Î T?ÁM; T?ÁM; ?°B M;
i`U+ iB T +?ûK ;B i ç€K ç¢B #B m M¨v- M?QM; iÈB #m´B i®B- M?[M; ç¢B #B m M¨
bS+ iÈB ç•v #€B FB M- ?ÆM M[pW KÎKB M; H¨ M¦B # M M;¨v +kM; F?¬M; T?ªB H
hQ- K¨ H¨ M;?o pB + M?Ä M?Q p"v F?¬M; +–M ç¢B M?•M p"i M?Q E? M; hQ T?ªB çS
M?Q i? - M¦B +?mM; H¨ #¨v iÄ i•K w +O KbM?

hQÆM; o,M i?2Q E? M; hQ çB ` M;Q¨B F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB,

@ *?O i?QÊM;- ç®B pÈB bU pK GB M KBM? i?®M; M?'i- M;¨B ?Q¨M iQ¨M +¦ i? M¦B
+?Q ç€K ç¢B #B m M¨v M?ªv H M M?ªv tm®M;- F?B F?¬M; H½M; T?Q M?B m i?ÌB

E? M; hQ i?Î /¨B M¦B,

@ æ•v +kM; H¨ +?mv M F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+- #ÎB pb Km®M i`QM; i?ÌB ;B M
ç` ç½ +?B K- pW T?ªB F?B M +€+ H½M? ç` M¨v +?ŠM; M?[M; F?¬M; +ÁM HÁM;
M;mv M +mM; +'T HU+ HQÊM;- p"v +kM; +?d +¦ i? ?'T i?m +€+ i?O HoM? +€+ H½M
+ªK M?"M çQÊ+ KbM? +ÁM +¦ [mv M HU+ F?®M; +? X

@ hmv M?B M- +€B M¨v +¦ K°i çB m FB M FB M [mv i- H¨ [mv ç`M? K¼B M;QÌB ?Q¢
ç®B F?¬M; i? +¦ ?¨M? pB T?€ ?Q¢B ? i?®M;X

@ *?Q M M K"i p +–M T?ªB [mªM Hw +€+ ç¢B #B m M¨v- KB M +?Q #¼M M;QÌB FB
F?€+? €K b€i M;QÌB #'i ç²M; w FB M- M m M?Q i +kM; F?¬M; T?€ ?Q¢B [mv +O
+¨M; F?¬M; i? ç +?Q M;QÌB F?€+ T?€ ?ÄM; M¦X

@ _ä- i?m°+ ?¢ imv i ç®B b) F?¬M; ç +?Q #¼M ?¼ pQÊi `¨Q5

hQÆM; o,M M¦B H¨ M¦B i? - M?QM; p¢M T?–M F€ [m€B pb b Q E? M; hQ ;'T ;€T i'
HoM? M?Q p"v H¨K ;b\

L;QÌB i?ªQ M;mv M FB i?"i bU HÊB ?¢B M?Q p"v b Q\ *–M +?O i?QÊM; T?ªB i?m
?ÊT i'i +ª HU+ HQÊM; H¢B\

*?d H¨ +?O i?QÊM; ç9M; H¨ HÊB ?¢B- +¦ i? i¢Q ` i´ +?S+ M?Q GB M KBM? i?®M;
i?¨M? pB M GB M KBM? +¨M; +¦ i? K M,M; HU+ iU +?O- Qi M?'i GB M KBM? b) F?
i?¨M? pB M- +kM; b) F?¬M; i?m M¢T iQ¨M #° pä i` M; +€+ i?¨M? pB MX

hmv `^M; b) ;BªK çB K°i T?–M # HQÊM; #BM?- ç²M; i?ÌB +ÁM T?ªB iU KbM? ;€M?
iBM? #BM? M¨v- ç²M; i?ÌB +ÁM K'i çB [mv M HU+ M;Q¢B ;B Q- M?QM; K¨ ;B M?"
i? i€+ mv i€+ T?9+ Î i`QM; H½M? ç` +O KbM?- +?ŠM; M?[M; p b m F?¬M; +–M H
T?Q bS+ H Q ç°M;- +kM; +¦ i? ?QÎM; i?K iB M H½B +?B M i` M?X

J'v i?S M¨v H9+ i? HU+ ? B # M +•M #^M; F?¬M; +¦ mv HU+ ;b- M?QM; K°i F?B G
H M- ç®B T?QÆM; v m çB H¨ H9+ b) T?€i ?mv mv HU+X

"ÎB pb F?¬M; +¦ çQÌM; HmB- /M H¨ i?O HoM? +¦ +? i +kM; T?ªB H¨K ç M +MM;- i?O
i?•M- M¦B F?¬M; +?WM; b) i`¦B i?O HoM? H¢B ;B Q +?Q GB M KBM? i?®M; M?'i ç

h?¨M? pB M KÈB ;B M?"T- Î i`QM; #° F?mM; GB M KBM? i?®M; M?'i- `'i / /¨M; +
` - i,M; i?U+ HU+ +?Q GB M KBM? i?®M; M?'iX

*?Q M M M?Q p"v FûQ /¨B- i?U+ HU+ GB M KBM? i?®M; M?'i F?ŠM; ç`M? b) M?Q
HÈM- +?Q ç M KS+ F?„T i?B M ?¢ F?¬M; B +¦ i? +?®M; H¢B5

*?O i?QÊM; i?"i H¨ [m€ HÊB ?¢B- M;?o ç M ç¦ hQÆM; o,M ? B K„i T?€i b€M; bMM;
ç¦ #B i ç•v H¨ pb E? M; hQ HQÌB #B M;- ç +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?'i ?ÊT M
iMv iB M H¨K ` K°i i´ +?S+ M?Q p"v- F?¬M; #B i b) M;?o M?Q i? M¨QX

jReX *?QÆM; jRe, >B T L;?` sm'i "BM? UTkV

L;¨v ?¬K b m- KQÌB ? B ç¢B #B m ç½ bÈK çB iÈB T?ÁM; ?°B M;?` GB M KBM?- K¶B
pb ç•v H¨ H–M ç–m iB M #¼M ?¼ çQÊ+ M K i?Y [mv M çB m F?B M GB M KBM? i?
i?¨M? +¬M;- M¦B F?¬M; +?WM; p` i`Q ç¢B #B m +O ?„M b) F?¬M; ;B®M; M?Q i`QB
HQ K¨ i?¬B- b) #B M i?¨M? K°i M;QÌB M„K ;B[+?S+ p` i?U+ [mv M ?B M ?€+?X

hBM `^M; iÈB H–M imv M +Y ç¢B #B m F iB T- bÊ `^M; b) +¦ K°i ?²B HQM; i` M?
çQ¢M i²B i M¨QX L m M?Q H–M imv M +Y ç¢B #B m ç–m iB M- +?d #B i `^M; [mv
+€+? M¨Q i`Î i?¨M? K°i ç¢B #B m i?"i bU- /M H¨ p"M b® i®i M¦B F?¬M; +?WM; i`Q
#B m H"T çQÊ+ +¬M; iQ+?- +¦ i? ç KbM? i?QªB K€B p b mX

aS ;Bª h•v L K M;¨v ?¬K M v ç½ iU ç°M; i`Î i?¨M? ç¢B #B m h•v L K- +kM; iU ç°M;
M;?` M;¨v ?¬K M vX >„M +kM; F?¬M; iÈB K°i KbM?- K¨ /šM i?2Q #®M ç²M; #¢MX

L M #B i `^M; K¶B F?m +¦ M,K / M? M;¢+? ç¢B #B m- K¨ b® HQÊM; ç¢B #B m M¨v
GB M KBM? i?®M; M?'i- +?Q M M M;m M;®+ KÈB F?¬M; M?²B çO b® / M? M;¢+?X
M¨v ç m H¨ i?O ?¢ +O ?„M- M; M; pÈB pB + M,K T?B m h•v L K ç m M„K i`QM; i v
HU+ F?¬M; M?Ä K¨

*ªK ;B€+ M¨v F?B M ç¢B #B m h•v M K +ªK i?'v KbM? +¦ +?9iK b vX E?¬M; +ÁM +
t9+ ç M [mv M HU+ HÈM M?Q p"v- i?"K +?Q +¦ i? [mv i ç`M? h•v L K- b® T?"M ?Q
m®M; `QÊm +kM; b) b vX

aS ;Bª h•v L K M¨v +¨M; çQÊ+ pQB çÁB iB M- Q€M ?"M pb b Q F?¬M; T?•M +?B /U
ç¢B #B m i?2Q F?m +?S\ E?¬M; i?b # M KbM? +¦ çQÊ+ #®M idM? i?¨M?- HB M +¦
#B m `²BX

*?d H¨ pW M;?o H½M? ç` F?´M; H² +O E? M; hQ- H"T iS+ pSi #Ä w MB K M¨v F
idM?- K°i +€B hmv i [m®+ +O E? M; hQ H¨ +¦ i? M?²B ç–v K°i +,M T?ÁM; HÈMX

aS ;Bª h•v L K +¦ +?9i #m²M #U+ M?bM ç¢B #B m #®M idM? h?B K æ¬M;- h?B K L
L?¢+ €M? K„i +¦ +?9i ?ª ? - çWM; t2K ?B M ;BÌ ç¢B #B m #¼M ?¼ +?B K ç b®- +
tmM; [m M? H¨ +¦ i? ?ÊT M?'i i?¨M? ? B ç` F?m- ç M H9+ ç¦ t2K #¼M ?¼ H¨K b
M;¢+? ç•v- t2K +€+ M;QÆB +ÁM /€K çm´B i çB F?¬M;X

E?¦ i`€+? bS ;Bª h•v L K +¦ Q€M F?Q M?Q p"v- F€ i?"i M;¨v ?¬K [m ?„M +¦ i? i?
M?QM; #ÎB pb #BM? HQM? +®M; ?B M +ÁM +?Q çQÊ+ FB K F t€+ M?"M- ç m H¨ b
i?'v i` ?B K- +?Q M M KÈB T?ªB `ÌB çBX

*?Q M M ?„M +¦ iQ +€+? M¨v- H¨ #ÎB pb ?„M i`bM? ` KBM? QÈ+- M;¨v ?¬K [m h•v
#¨M GB M KBM? i?®M; M?'i- M;¨v ?¬K [m +Á F K†+ +ª +?d H¨ i` M? +?'T HÊB Q
K†+ +ª ;B[F?m¬M F?´ GB M KBM? i?®M; M?'iX

G9+ iB M p¨Q ?°B i`QÌM;- ç¢B #B m h•v L K M¨v `ä `¨M; b[M; bÌ- #ÎB pb ;? /U t
i`¨ MQÈ+ M;¨v ?¬K [m F?¬M; i?'v ç•m M[- +?d +ÁM H¢B K°i T?ÁM; F?€+? p„M; p
i?O p` T?ÁM; F?€+? +ÁM +¦ K°i #K+ ;BªM; çÆM bÆ ;?ûT #^M; K'v F?®B ;¶X

h? M?QM; i`W ç¦ ` i?b F?¬M; +ÁM K°i +€B ;b F?€+X

hmv `^M; ç¢B #B m h•v L K ? i bS+ F€ [m€B- M?QM; i?'v K¼B M;QÌB ç m K°i #° i?-
M?Q p"v- +kM; F?¬M; /€K M¦B ;bX

L?QM; K°i ç¢B #B m h`mM; smv M M?bM ` ?„M M;?B ?Q†+- iB M H M +QÌB M¦B,

@ *¦ M;QÌB M¦B æB M ?¢ E? M; hQ [mv ç`M? H9+ iB M ?¨M? ?°B M;?` i?QÆM; i?ª
?°B M;?` M;Q¢B i`W #K+ ;BªM; FB ` - F?¬M; +?Q T?ûT #'i +S +?¶ M;²B M¨QX

@ \ob b Q H¢B +¦ [mv ç`M? M?Q p"v\

æ¢B #B m h•v L K `ä `¨M; b[M; bÌX

@ *¦ M;QÌB M¦B H¨ pb [mw i`¼M; i?ÌB ;B M +O K¼B M;QÌB- çWM; +¦ +½B +¼ M[X

æ¢B #B m h`mM; smv M FB H"T iS+ M¦B- ç ç¢B #B m h•v L K i?–K F?2M- K¼B M
ç€K [mv M [mw F?¬M; ?Q¢i ç°M; +?•M i v M¨v çSM; F?¬M; H•m b) K K M?mv M +?•
ç'i +kM; H¨ K°i +?mv M +U+ F€ K'i T?QM; ç°- +?Q M M #` ûT #'i ç„+ /o- +?d +ÁM
M?'i ;BªB [mv i tQM; p'M ç - b m ç¦ çB ` M;Q¨B M;?d M;ÆB +?Q F?Ä2X

L¦B ç M ç•v- ç¢B #B m h`mM; smv M M¨v +ÁM +QÌB ;B M M¦B,

@ L?QM; H¢B +¦ [mv ç`M?- i`QÈ+ F?B K°i [mv i M;?` F?¬M; +¦ F i [mª- `ÌB F?ÄB +
#Ä [mv M [mv i M;?` çB m M¨v5 L M M?È ``^M; # M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB M?Q ?°B
+¦ [mv +O b® HQÊM; ç–m T?B m F?¬M; pQÊi [m€ T?•M MY i?b F?¬M; iQM? iQ€M
M?B m i?„M; Qi- `'i M?B m H9+ H¨ #ÎB b B #B i K°i T?B m K¨ i?m çQÊ+ i?„M; HÊB

aS ;Bª h•v L K i`ÊM K„i ?€ K²K F?¬M; F?ÄB i?Î /¨B- +QM K M¦ +€B [mv ç`M? M¨v
F?¬M; T?ªB ûT M;QÌB i T?ªB M;? M ? i +?Q ç M F?B ` F i [mª b Q\

*?d H¨ +€B [mv ç`M? M¨v ç®B pÈB K'v M;QÌB KÈB tm®M; iW +?B M i`QÌM; M?Q i
H9+ i?O i?¨M? +kM; F?¬M; +?Q M;QÆB # Q M?B m i?ÌB ;B M M;?d M;ÆB- i?ÌB ;B
çQÊ+ K'v M;QÌB çSM; ;€+ Hmv M K½B i?¨M? i?¦B [m2M `²BX

L;?o ç M #° /€M; +€+ ç¢B #B m M¨v #ÎB pb M;? M MQÈ+ iB m K¨ ç M KS+ çÄ #WM;
[mv i tQM; +?QÆM; i`bM? M;?` bU- ç¢B #B m h•v L K HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ H'
ç¢B #B m h`mM; smv M FB çQÆM; M?B M #B i /€M; +QÌB M¨v H¨ +¦ w ;b- +?d H¨
KB M;- #ÎB pb ?„M +kM; F?¬M; +¦ #ªM H½M? M;? M MQÈ+ iB m- M;?o ç M KbM? M
M¨v- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB bÊ ?½BX

æ¢B #B m h•v L K çQÆM; M?B M `ä `¨M; b m M¨v T?ÁM; M;?` ?°B b) H¨ +?B M i`Q

JbM? i` M? çQ¢i HÊB Q+? pb h•v L K +MM; # ?¢ ç²M; i?ÌB +kM; T?ªB pÈi +?¶ i®i
+€B M¨v F?¬M; i?Q€i F?ÄB +€+ ç¢B #B m F?€+ /mv i`b- #ÎB pb b® HQÊM; ç¢B #B
+O KbM?- +?Q M M H"T iS+ FûQ [m M ? pÈB ç¢B #B m h`mM; smv MX

æ¢B #B m Î i`QM; T?ÁM; M¨v t2K +?WM; ç m M;?o M?Q p"v- +?Q M M ? B KQÆB H
HšM M? m- i`Á +?mv M +?„T M®B- M m M?Q /¼M H M K°i #¨M iB + `QÊm +MM; K°
ç®B b) #B M MÆB M¨v i?¨M? v M ?°BX

L?QM; K¨ E? M; hQ +?ŠM; M?[M; F?¬M; +?Q K¼B M;QÌB +¦ +?¶ M;?d M;ÆB- i?"K
F?¬M; +¦- H¢B +¨M; F?¬M; M¦B M #¨B M;QÌB ?–m ?¢ M[X

*?d +?®+ H€i b m- E? M; hQ iB M p¨Q T?ÁM;- K¨ H–M M¨v E? M; hQ +kM; F?¬M; +
i` M #K+ ;BªM;- ? B KQÆB H,K ç¢B #B m H"T iS+ M ioM?- ç²M; i?ÌB iU ç°M; +?B
;BªM;X

E? M; hQ +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- i`U+ iB T ;"i ç–m pÈB K¼B M;QÌB K°i +€B HB M

@ >°B M;?` M;¨v ?¬K [m H¨ i?QÆM; i?ªQ ç M;?` v m +–m pB M #BM? +O ç¢B #
ç`M? GB M KBM?- i?¨M? pB M ;†T M¢M- GB M KBM? T?ªB ?¶ i`Ê- +?Q M M F?¬M
F?¬M;- +–M i?ªQ Hm"M H¨ tm'i ç°M; # Q M?B m #BM? HU+- +MM; i?ÌB ;B M ?¶ i`Ê

@ *kM; KÌB +€+ p` ç¢B #B m M¦B +?mv M i?QªB K€B- b m ç¦ #Ä T?B m +?¼M ` I
i?®M; M?'i b) H¨K i?2Q F i [mª M¨vX

L; v iW ç–m E? M; hQ +QÌM; i? H¨K i`QM; HÁM; ç€K ç¢B #B m +ª FBM?- M?QM;
i?Î ` - K¨ M?[M; M;QÌB iWM; #€B FB M E? M; hQ +¨M; v M i•K- ç m F?¬M; H M iB

æ®B pÈB ç €M M¨v- ç¢B #B m h•v L K çQÆM; M?B M H¨ HQm w M?'i- +?Q M M K
M?ªv ` ?¬,

@ h ç¢B #B m M,K p` ç¢B #B m h•v L K v m +–m GB M KBM? i?®M; M?'i tm'i ç°M
h•v L K5 *?d +¦ iQ¨M HU+ SM; T?¦ KÈB +¦ i? ç€M? çm´B [m•M i?ªQ M;mv M ` F?Ä

E? M; hQ F?Q€i F?Q€i i v,

@ JÌB ç¢B #B m h•v L K HQm w- Km®M H M iB M; T?ªB ;BÆ i v- i`QM; F?B +€+ ç¢
t2M p¨Q- F?¬M; i?b b) #` i`m'i [mv M #Ä T?B mX

æ¢B #B m h•v L K pW ;"i ç–m pW •K i?–K +?YB K„M;- K M¦- [mv +O M?B m M?Q
M?„+ M?Î- +€B M¨v F?¬M; T?ªB ` Q B T?O ç–m +?9M; i b Q\ L?QM; K¨ +kM; #B i
KÈB- M;QÌB i b) MQÈM; KbM? i`QÈ+- +kM; F?¬M; M¦B i? K M[X

*¦ M;QÌB çB ç–m- M;QÌB T?Q b m +kM; H"T iS+ #„i ç–m #B m ç¢i w FB M +O KbM

J°i ç¢B #B m h?B K L K M?'+ i v ?¬,

@ h F?¬M; i€M i?¨M? ç M;?` ç¢B #B m h•v L K- tm'i ç°M; iQ¨M [m•M\ G½M? ç`
#ªQ p b Q\ "` M;QÌB i M?•M +Æ ?°B +?B K H½M? ç` +?9M; i i?b B T?K i`€+? ç•
ç°M; K°i T?–M # #BM? HU+ GB M KBM? H¨ çQÊ+X

æ¢B #B m h•v L K çQÆM; M?B M HB M M?ªv ` ,

@ h?¨M? pB M +?d çQ K°i T?–M # HU+ HQÊM; [m•M bU ;B Q +?Q GB M KBM? i?
M;QÌB +ÁM +¦ ? B T?–M # HU+ HQÊM;- HU+ HQÊM; M¨v +kM; çO ç #ªQ p KbM?-
+kM; F?¬M; +¦ p'M ç - +?Q M M +,M #ªM F?¬M; +–M [m•M ç°B GB M KBM? #ªQ ?°›

@ >ÆM M[[m•M ç°B GB M KBM? KK+ çQ+? +?QM? H¨ pb iB M +¬M;- F?¬M; ç [m
;B†+- Î i`QM; M?¨ H¨K +?¦ + M? +Y iQM? H¨ +€B ;b +?S\

@ L?Q p"v ç +€+ i?¨M? pB M +?Q M°T K°i T?–M # iBM? #BM? T?K i`€+? M?B K p
i?¨M? +?mv M GB M KBM? i`„M; i`ÊM bmv v m HU+ HQÊM; i?¨M? pB M\ L?Q p"v
çK+ M°B #°B pÈB GB M KBM?X

L m M?Q Km®M M¦B ç¢Q Hw +?KT Kk- M?[M; ç¢B #B m M¨v bÊ B +?S\ G"T iS+ ç€
M;?` i?QÆM; iQ+? ç–v KbM?- K¨ ç¢B #B m h•v L K +kM; F?¬M; T?ªB / ç®B T?¦- H'
F?€+ ç–m `ÆB K€m +?ªvX

hmv `^M; ç¢B #B m h•v L K +?d +¦ M,K M;QÌB- i? M?QM; ? B idM? h`mM; smv M h`
/U i` M? Hm"M- +?Q M M HU+ HQÊM; ;B^M; +Q M; M; M? m- +?d H¨ #–m F?¬M; F'
#B m h•v L K t®+ ®M; i v €Q- F?ŠM; ç`M? b„T ç€M? M? m iQX

E? M; hQ Î K°i # M KdK +QÌB HŠM; H†M; M?bM- M;Q¢B i`W [mv ç`M? F, Hm"i ç M;
M?B M ç M F?B E? M; hQ i?'v ç° HY ç½ çO- ;ä ;ä #K+ ;BªM; ç K¼B M;QÌB M ioM

@ L;?2 K¼B M;QÌB +¦ w FB M- i?b H¨ tm'i ç°M; iQ¨M #° #BM? HU+- tm'i ç°M; K°i T
K°i T?–M ? B #BM? HU+- tm'i ç°M; ? B T?–M # #BM? HU+- M m M?Q p"v- K¼B M
HQÊM; tm'i #BM? çBX

L;?2 M¦B M?Q i? - K¼B M;QÌB ç m ;"i ç–m- pW M½v i` M? Hm"M ç9M; H¨ pb +€+
b„+ K†i ç¢B #B m h•v L K ? i bS+ F?¦ +QB- #ÎB pb #¼M ?¼ #B i M,K i'K pû M?Q M?
HÊB- F i [mª F?¬M; +–M M¦B +kM; #B i `²BX

L?QM; K¨ F i [mª FB K T?B m +kM; F?¬M; T?ªB M?Q ç¢B #B m h•v L K +?Q `^M; +?
#BM? HU+- K¨ H¨ çB m ç°M; K°i MY #BM? HU+ ?B M +¦X >ÆM M[F i i?9+ #Ä T?
HB M H"T iS+ ç M;?`,

@ h +?Q `^M; ?ŠM T?ªB iQ¨M HU+ /mv i`b ?mvM? ç h•v L K- +?Q M M K°i MY #B
F} #BM?X

GÌB pW M¦B ` - F +ª ç¢B #B m h•v L K- K¼B M;QÌB ç m ç†i €M? K„i H M M;QÌB E
iQ¨M T?ÁM; ?°B M;?` BK „M; K°i i`"MX

"ÎB pb B +kM; #B i- ?B M ;BÌ i`QM; GB M KBM? i?®M; M?'i +?d +¦ b€m p¢M i?B
imv i ç®B +?B K K°i MY #BM? HU+ GB M KBM?- M¦B +€+? F?€+- +?d +–M [mv i
HU+ i?m°+ T?2 KbM? T?€B ` h•v L K F? B +?B M pÈB #BM? i?ªQ M;mv MX

æQÆM; M?B M- M m M?Q E? M; hQ ç´B w- K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q- #
i?Î Km®M M?bM t2K E? M; hQ +¦ +?'T M?"M im•M i?2Q [mv +O KbM? ç†i ` ? v F?-

E? M; hQ +S +QB M?Q F?¬M; +¦ +?mv M ;b- KdK +QÌB M¦B,

@ *ÁM +¦ w FB M F?€+ ? v F?¬M;\

GÌB pW M¦B ` - H"T iS+ +¦ ç¢B #B m H'v HÁM; E? M; hQ M?ªv ` ,

@ h F?¬M; +?Q `^M; T?€B iQ¨M #° F} #BM? çB H¨ w ? v- #ÎB pb çB h•v L K +?O v
+?Q `^M; F} #BM? +¦ i? i?O i?¨M? çQÊ+- +?Q M M T?€B iQ¨M #° H¨ #° #BM? i?b i

J¨ ç¢B #B m ?¨M? idM? h`mM; smv M H M iB M; F?B M ç¢B #B m ?¨M? idM? h?B
` i?–M ibM? ?"M F?¬M; i? ,M iQÆB ?„M- #ÎB pb M m M?Q tm'i ç°M; #° #BM?- +?
M?m ? B idM? M¨v +®M; ?B MX

E? M; hQ F?¬M; +¦ H"T iS+ +?Q imv M +?¼M #Ä T?B m- K¨ H¢B ?ÄB iB T # H–M-
T?B m H–M M[X

L,K ç¢B #B m h•v L K F?¬M; #B i #ÎB M;mv M M?•M ;b- i`QÈ+ iB M çSM; b M; # M
ç°M; iQ¨M #° i?B i F}- iB T ç¦ # i M F?,M; F?,M; K°i KU+ Km®M ç®B M;?`+? E? M;
+kM; +¦ ç¢B #B m FB M ç`M? çSM; p T?Q E? M; hQ çB b M; # M T?ªB- M?QM; K
i?¬BX

*ÁM +€+ ç¢B #B m F?€+ H¢B M?bM tmM; [m M? HQ i`QÈ+ HQ b m- ç²M; i?ÌB +ÁM i
hQ- i?'v E? M; hQ pšM K°i #° F?m¬M K†i #bM? ioM? iQÆB +QÌB- +€B M¨v +¨M; F
+?ÌX

h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - #–m F?¬M; F?Q +¨M; M;¨v +¨M; M;QM; i`¼M;- `®i +m°+
€T #S+ HU +?¼M M¨v- F?¬M; M;Ì HÈM iB M; ;'T çB p bBM?- #Ä +?¢v ` M;Q¨B T?

*?B m #Ä i`®M p bBM? M¨v H"T iS+ ç K¼B M;QÌB i? K K°i HU +?¼M- H"T iS+ tm

æQÆM; M?B M M;QÌB #Ä +?¢v i?b K'i [mv M- M;QÌB HQm H¢B i`QM; T?ÁM; +?d
K„i HšM M? m- K'v M;QÌB çB b M; # M T?Q T?ªB çSM; bŒM #®M M;QÌB FB - b m
iS+ tQ v M;QÌB `ÌB T?ÁM;X *€B M¨v HB M tm'i ?B M F i [mª ? B # M M; M; M? mX

J¨ +€+ ç¢B #B m ç²M; w tm'i ç°M; iQ¨M #° i?B i F}- #ÎB pb #–m F?¬M; F?Q +MM; ç€
/` K¨ F?B M ç€K ç¢B #B m #` iQ HÊB +?2 KM K„i- H"T iS+ M?È iÈB E? M; hQ +QÌM
H¢M?X *?QM? KbM? H¢B /€K iQ ; M i`„M; i`ÊM ç„+ i°B E? M; hQ- p"v i?"i ç9M; H
F?¬M; +?WM; KbM? b) #` #Q K"i tY HwX

h? M?QM; b m F?B +¦ çQÊ+ F i [mª- i`€B iBK #¼M ?¼ +?Ì çÊB HQ H„M; +m®B +M
[mª H¨ M; M; M? m- /M H¨ E? M; hQ iS+ ;B"M +kM; b) F?¬M; T?€i i€+ i¢B +?¶X >Æ
H¨K M?Q p"v- H¨ H'v +È ç h•v L K Hw ;BªB +Æ +'m p"M +?mv M K¨ i?Q€B i?€+ i`€

L; v F?B +€+ ç¢B #B m çÊB E? M; hQ imv M #® F i [mª- E? M; hQ KdK +QÌB- çB
ç¦ M¦B,

@ æWM; [m M- i +kM; +¦ [mv M ç¢B #B m K¨X

L¦B tQM;- E? M; hQ M•M; + Q ;B¼M;,

@ h imv M #®- i'i +ª i?B i F} iB M p¨Q / M? b€+? tm'i #BM? h•v L KX

h'i +ª ç¢B #B m ç m +?Q€M; p€M;X

L;QÌB b€M; bm®i ç m #B i ç €M M¨v +?QM? H¨ pb iB m ? Q i?B i F} #BM? +O E?
Î i? ?Á - +¦ i? ç´B i?¨M? T?•M MY F} #BM? T?•M MY #° #BM?- B +¦ i? M;Ì E? M
H¢B +ÁM çSM; p T?Q #'i HÊB pÈB ?„M M?'iX @

Jm®M M¦B ?„M çSM; b B +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;- #ÎB pb ?„M ç½ imv M #® i'i +ª i?
+€B M¨v M¦B 2•

"ÎB pb /M H¨ F?¬M; M;mv ?B K ç M bBM? K¢M; i?b #` ;B K HÄM; ç M +? i +kM; H¨ K
+?Q M MibM? M;mv M i®+ ç° +?"K K°i +?9i +kM; F?¬M; b Q +ªX

jR3X *?QÆM; jR3, G½M? æ` h•v L K UTkV

h`QM; F?B +€+ i?¨M? pB M ?Q¨M; i°+ #"M `°M HQ M;?o +?Q M iQ¨M +O #ªM i?•M
KBM? i?®M; M?'i- i?QÆM; M?•M +MM; M?[M; M;QÌB /kM; pä ç m ç†i €M? K„i M?„K

"¼M ?¼ M¨Q [m M i•K iÈB hS ?Q¨M; iY +¦ ;B M?"T GB M KBM? i?®M; M?'i ? v F?¬
KBM? i?®M; M?'i +´ pk ;B Q i?QÆM;- ;B[M°B #° +€+ i?¨M? pB M F?¬M; +¦ p'M ç

J¨ imv `^M; h•v L K +–M HQÊM; HÈM i?QÆM; T?˜K- M?QM; MÆB M¨v +?ŠM; M?[M
H¨K ,M M¨v +kM; F?¬M; T?ªB K'v i?QÆM; M?•M M?Ä +¦ i? +?`m M´BX

"'i [m€ M?[M; i?QÆM; M?•M M?Ä +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ +Æ ?°B T?€i i¨B- +?
p"i /KM; ?¨M; M;¨v +?Q +€+ ç¢B /Q M? ç²M i`9 i?m°+ GB M KBM? i?®M; M?'i +kM
HÈM- K'v M;QÌB M¨v F?¬M; çQÊ+ +mM; +'T HQÆM; i?ªQ- M?QM; +?9i iB M +ÁK M
çQÊ+ +?9i HÌBX

>ÆM M[?B M ;BÌ +¦ M;QÌB M¦B ç¢B M?•M E? M; hQ ç M; bm'i HoM? #ªv p¢M F} #B
çQÌM; çB +kM; iB m T?Q F?¬M; M?Ä- K'v i?QÆM; M?•M M?Ä M?Q KbM? H¢B +¦ ç
M?•M HÈM F?¬M; +¦ çQÊ+X

>ÆM M[KbM? K M; i?2Q HQÊM; ?¨M; ?¦ Qi- ç°M; i€+ H¢B M? M?- i`QÈ+ F?B ç¢
M?'i +¦ i? FB K çQÊ+ K'v pÁM;X

*ÁM M?[M; M;QÌB /kM; pä H¢B çÄ K„i- ç–m iB M H¨ ç½B M;° iB M HQÆM; [m•M G
T?QÆM; `'i M?B m- ?ÆM M[M;QÌB M?¨ [m•M ç°B GB M KBM? +¦ i? Qm iB M +?¼
HÊB T?˜K- M?[M; M;QÌB M?¨ #¼M ?¼ Km tQM; KÈB ç M HQÊi M;QÌB F?€+ Km X

o T?–M +€B ;b K°i FBK i K°i Kšm `m°M;- [m•M GB M KBM? +,M #ªM F?¬M; ç p¨
KBM? iU M?B M +¦ i? iW [m•M ç°B +?B +?B M HÊB T?˜K K¨ i?m çQÊ+ +¨M; M?B

>ÆM M[[m•M GB M KBM? iY i`"M +¦ i`Ê +'T b) H¨K M;QÌB M?¨ +O M;QÆB iW F?
b) çQÊ+ GB M KBM? i?®M; M?'i Mm¬B +ª çÌB- +¦ i? iQÎM; iQÊM; M?[M; ç½B M;° M
/šM +Ð M¨QX

>ÆM M[GB M KBM? i?®M; M?'i +ÁM # M `B M; T?€T H M? ç†+ #B i- iM M?•M T
+ªK iY [m•M GB M KBM?- M?Q p"v +€+ i°B H¶B i`QÈ+ FB b) F?¬M; ? i`mv +Sm- +
[m•M GB M KBM?X

S?€T H M? M¨v pW # M ` - K½ i†+ +QÌM; ç¢Q i?´ T?d bÆM i†+ +ª M;¨v i`®M i`QM
+?Q H¨ b€i i?O i?Q+? F?€+? M¬ H - çO +€+ HQ¢B M;QÌB iW +€+ ;¦+ ? Q H€M? M?ª
KBM? i?®M; M?'i +€+ MÆB #€Q / M?- ?v p¼M; KQÊM +Æ ?°B M¨v i˜v `Y H¶B H–
?°B i®i i?,M; iB M +?S+ / M?X

J¨ E? M; hQ M;Q¢B i`W KQÊM +Æ ?°B M¨v i?m +QÈT M?•M pB M i¢T pK #®M idM
[m M? F?¬M; +ÁM ` - +ÁM #'i M;Ì +•m /šM iÈB K°i M?¦K #BM? HQM? +€+ T?•M i?
[m M?X

a m F?B FB K F - F} #BM? +?d i,M; i? K K°i æ¢B ç°B- /M b Q ç°B F} #BM? F?¬M;
H¨ ç®B iQÊM; çª FQ+? ç–m iB M +O [m•M T?B i ç` T?QÆM;- ?ÆM M[?ÆM M[+
+¦ i? +QÈT çQ¢i iW /•M ;B M çQÊ+ K°i æ¢B ç°B F} #BM?- +kM; H¨ #ÎB E? M; hQ ç
M;QÌBX

L?QM; K¨ bQ b€M? pÈB F} #BM?- b® HQÊM; #° #BM? HB M M?B m ç M KS+ E? M;

"ÎB pb F?¬M; M;Ì +¦ ç M # #®M p¢M i`€M; çBM? +¦ pä HU+ ç–m M?"T p¨Q- ?ÆM M
M;Q¨B p¨Q F?¬M; iQM?- +?d +–M iB m ç°B #BM? HQM? ç–m M?"T +kM; +¦ #ªv i€
M M;Q¨B +°M; p¨Q +kM; b„T ?ÆM p¢MX

L¦B +€+? F?€+- E? M; hQ +ÁM +?Q tm'i #BM?- +?d #^M; / M? iB M; #BM? HU+ ç
#BM?X

>ÆM M[M?•M pB M M?[M; G[çQ¨M M¨v- ç m H¨ M;QÌB ç` T?QÆM; +€+ F?m pU+
i?B i F} #BM? ç m H¨ M;QÌB # M M;Q¨B- +?Q M M KS+ iB T M?"M M?[M; ç` T?QÆ
M?'i H"T iS+ FûQ H M K'v +QM b®X

L?[M; +¬M; i€+ M¨v +?O v m ç m /Q [m M pB M G¬B ;B T?K i`€+?- +?QM? H¨ #ÎB
hQ KÈB +¦ i? iU KbM? ?¨M? ç°M; tm'i #BM? iB T pB M h•v L KX

h?2Q [m M pB M G¬B ;B i? Q i€+- +€+ #BM? HQM? +?B m K° çQÊ+ H–M M¨v ç m #
E? M; hQ- +€B M¨v +kM; ç [m•M E? M; hQ iQ¨M H¨ F} #BM?- `®i +m°+ +kM; +¦ çQ

>¨M? pB E? M; hQ K¢M? K) KÎ `°M; #BM? HU+- F?ŠM; ç`M? b) F?B M [mv M [mw #
imv M¦B ç m H¨ [m•M GB M KBM?- M?QM; # M i`QM; pšM +ÁM T?•M +?B T?€B ? +
JBM? +?O ` - M?[M; M;QÌB F?€+ +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?d ?mv çQÊ+ #° ç°E

>ÆM M[#BM? HU+ T?2 E? M; hQ M? M? +?¦M; i,M; H M- b) ªM? ?QÎM; iÈB KS+ +

L m M?Q p¨B M;¨v i`QÈ+ ç€K ç¢B #B m ç ûT E? M; hQ i?¨M? +¬M;- F?ŠM; ç`M? b)
M;?` pÈB E? M; hQ- +?d H¨ ?B M ;BÌ +€+ [mv M [mw M¨v +,M #ªM F?¬M; /€K M?9+

"ÎB pb E? M; hQ i`€M? +?Q pB + KbM? tm'i +?BM? # M M;Q¨B- M?[M; [mv M [mw
;¼B ;B¦- +?Q M M ç hQÆM; o,M T?€B M;QÌB çB +ªM? +€Q K°i +?9iX

J¨ K"i p +ªM? +€Q ç m F?B M +?Q M;QÌB i FBM? ?²M i€M; çªKX

"ÎB pb T?–M HÈM K"i p i?Q+? MY ç K ç°i M?B M tm'i ?B M Î i`QM; T?ÁM; M;QÆ
? B +•m- H¨K i`Á i`QÈ+ K†i M;QÆB K°i ?²B `²B #B M K'iX

*?d +–M F?¬M; T?ªB M;m M;®+ +kM; #B i ç•v H¨ +¦ w ;b- +?Q M M ç€K [mv M [mw
M;Q½M- Km®M M?m i?m"M +Đ M¨Q +kM; çQÊ+- M;¬M M;[ç m `'i +˜M i?"M- M¨Q +

a m F?B +?m˜M #` ç–v çO ? i p"i iQ- `®i +m°+ E? M; hQ imv M #® tm'i #BM?X

"ÎB b m F?B [m•M GB M KBM? ?ÊT M?'i ?¨M; #BM? ? B idM? h`mM; smv M h`mM;
M[i? K #BM? HQM? +?B m K° i`QÈ+ F?B tm'i +?BM?- [m•M GB M KBM? ç½ +¦ i'i
? B p¢M #° #BM?X

J¨ /U i?2Q ç €M tm'i #BM? K°i MY - E? M; hQ K M; çB i'i +ª F} #BM? +MM; ?ÆM

æ®B K†i pÈB KQÌB p¢M ç¢B [m•M- E? M; hQ +kM; F?¬M; M¦B M?B m HÌB p¬ Q+?
T?–M i?QÎM; T?€i tm®M;X

J¨ E? M; hQ +kM; `'i ç¢B ç°- #B m i?` ç•v H¨ hS ?Q¨M; iY h•v L K /MM; ç F?2M i?
i? K ;B /mv i`b h•v L KX L;m²M,

o®M +?mv M M?Q p"v ç m b) F?B M K¼B M;QÌB ?Q M ?¬- +?d H¨ +€B ç¢B #B m h
E? M; hQ- ç½ bÈK imv M /QÆM; F?„T i? ;BÈB `^M; h•v L K b) çQ ` K°i i`,K p¢M

"ÎB p"v çWM; M¦B +€+ #BM? HQM?- /M H¨ i` +QM # im´B +kM; #B i +?mv M M¨v- I
i?m ?9i çQÊ+ M?B m i`€M; çBM? iÈB ç–m [m•M M?Q p"vX

o®M K¼B M;QÌB +kM; i?"i + Q ?SM;- /M b Q T?–M i?QÎM; K°i i`,K p¢M FBK i - ç•v
`'i HÈM K¨X h? M?QM; H9+ +?B ç m iÈB i v- KÈB T?€i ?B M K¶B M;QÌB +?d +¦ K

hmv M?B M +€+ i•M #BM? +kM; `'i ?¨B HÁM;- #ÎB pb T?–M HÈM #¼M ?¼ +kM; +?Q
p"v- +¨M; F?¬M; +–M M¦B bÎ ?[m M¦X

h? M?QM; +€+ H½Q #BM?- ç†+ #B i H¨ b€m p¢M i?B i F} FB - p K†i F?BM? i?QÌ

"ÎB pb +€+ H½Q #BM? M¨v #B i b m K°i i`"M +?B M i` M?- +¦ i? FB K çQÊ+ +ª i`,K
w iÈB KQÌB ç²M; FBK i M¨vX

"B i çQÊ+ ibM? ?bM? M?Q p"v- +€+ i•M çBM? +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M;?o hS ?Q
KbM? M?B m M;QÌB M?Q p"v KÈB +?Q +¦ +?9i iB M M?Q i? - M m M?Q tm'i ç°M; i
M?"M çQÊ+ M,K FBK i i?¬B b Q\ h?"i H¨ ç€M; ;B"M K¨- m´M; +?Q +¦ M;QÌB +ÁM
M; M; pÈB >Q¨M; i?€B iY M[X

*?Ì H9+ M?[M; HÌB M¨v i`mv M p¨Q i`QM; i B ç¢B #B m h•v L K- ç¢B #B m M¨v i?B
K€mX

.M b Q B +kM; F?¬M; Km®M #` M;QÌB i M¦B H¨ F2Q FB i- bÈK #B i i? i?b ç`M?
FBK i - #Èi +?9i iB M H¨ KbM? +¦ i? i` M; #` çQÊ+ K°i +€B G[çQ¨M `²BX

a m F?B +Y ?¨M? M;?B i?S+ imv M i? tm'i #BM?- i?2Q E? M; hQ ` H M? K°i iB M
i?€K #€Q H"T iS+ H Q ` M;Q¨B ç¢B /Q M?- #„i ç–m i?U+ ?B M +¬M; i€+ /Á çQÌM;
GB M ç°B F} #BM? M? +QÐB ? B M;U F„ i?m"i #„M +mM; + Q bB m tm'i /Q M?- #
T?QM;X

a m ç¦ H¨ b€m p¢M i?B i F} #BM? /Q E? M; hQ /šM ç–m- +kM; H¨ i`mM; [m•M tm'i /Q
ç°B F} #BM? M? - K°i G[çQ¨M #° #BM? +MM; ? B GB M ç°B i`¼M; #° #BM? p¨ K'v
i?¨M? ç°B ?"m p X

h`¨M; +ªM? ç¢B [m•M ?¨M? [m•M i`MM; i`MM; çB T çB T- H¨K +?Q i` M H° imv M ?
M€Q M?B i- +?d H¨ #ÎB iW ç¢B /Q M? ç M h•v L K ç m H¨ ?¨M? [m•M i`QM; F?m p
`'i / /¨M;- +ªK ;B€+ +¦ +?9i ;B®M; M?Q /B m ?¨M? pä i` M;- +?d H¨ HQ¢B +ªK ;B€
h•v L K HB M H"T iS+ i M #B MX

E?m h•v L K ç½ HB m K¢M; ç'm ç€ pÈB [m•M i?ªQ M;mv M [m M? M,K- +?Q M M
HB M [m M ç M [m•M #` çQÊ+ +QB i`¼M; ` - M?[M; +€B F?€+ ç m F?¬M; M?bM iÈ

>ÆM M[imv i ç¢B ç b® /•M +?9M; #` €T +? ç½ +? i H†M;- i` M çQÌM; çB p¨Q F?m
T?m [m–M €Q `€+? M€i- H¨K pB + i` M ç²M; `m°M; M?Q M?[M; +€B t€+ F?¬M; ?²
M?`M çQÊ+ +Q `Ki ç–m H¢BX

@ *?O i?QÊM;- i?m°+ ?¢ +ªK ;B€+ F?m h•v L K ç½ T?O K°i #S+ K¨M m €K- /•M +?9
çm´B- ç½ +? i H†M; ?Q¨M iQ¨M- M m M?Q F?¬M; +¦ +?9M; i /mv i`b- +¦ H) F?¬M;
`ÆB p¨Q i v M;QÌB i?ªQ M;mv MX

hQÆM; o,M F?¬M; M?`M çQÊ+ +ªK i?€M M¦BX

E? M; hQ p®M H¨ Km®M hQÆM; o,M Î H¢B ?"m T?QÆM; #ªQ ?° ? B M;QÌB pÊ v m
M?•M M;QÊ+ H¢B Km®M hQÆM; o,M i?2Q #ªQ ?° ?„M- +?Q M M +¦ +?9i #'i ç„+ /o-
i?2Q hQÆM; o,M i` M M;QÌBX

@ s2K ` ibM? ?m®M; `'i M;mv +'T- F?¬M; i?b hS ?Q¨M; iY b) F?¬M; çQ ` i?O çQ

E? M; hQ M¦B ç M ç•v- /MM; `QB +?d ç²M; `m°M; p2M çQÌM; K°i +?9i,

@ h?'v `²B +?S\ J¼B M;QÌB H¨K `m°M; ç m H¨ M K M?•M i` M #®M KQÆB im´B- ?A
F?B +?9M; i iB M p¨Q h•v L K iÈB M v- +,M #ªM H¨ F?¬M; i?'v [m K°i M[M?•M-
i` X æ•v H¨ +?mv M ;b +?S\

•M? K„i hQÆM; o,M +¦ +?9i #'i ç„+ /o ç m i?QÆM; M¦B,

@ J"i p i?€K i?QM? çQÊ+- p®M #®M idM? h•v L K +¦ ?ÆM i`,K p¢M ?°- ? B # M;¨M
T?¢i i¢Q M¢M ç¦B- H¨K +?Q M?•M F?˜m i?B m çB +?WM; T?•M MY - ?ÆM M[[m•M
H'M- +m®B +MM; #B M i?¨M? ?ÆM # i`,K p¢M i`€M; çBM?- ?ÆM M,K KQÆB p¢M T

@ æ•v +ÁM H¨ hS ?Q¨M; iY +?O ç°M; #m¬M; i? # idM? KÈB #ªQ HQm H¢B çQÊ+-
`'i Qi KÈB +¦ i? +?¢v i`®M iÈB ç•v- +ÁM H¢B ç m +? i i`QM; i v M;QÌB i?ªQ M;mv

L;?2 ç M ç¦ E? M; hQ +kM; i?Î /¨B M¦B,

@ h`ÌB T?¢i t€+ i?"i H¨ i`ÌB + Q F?B M i`€+?- æ [m®+ ?ÆM S+ M?•M F?˜m- i`ÌB T
çO M,K M;¨M p¢M- K¨ ?B M [m•M T?B i +€+ MÆB ç°M; K°i +€B H¨ ;B Q +?B M i`,K

M?Q F?¬M; ?¢M +? - çÊB F?B #¼M ?¼ T?•M ` i?„M; #¢B- H9+ æ [m®+ i?®M; M?'
H¢B M;¨M p¢M M?•M F?˜m +kM; +QB M?Q i`ÌB + Q i?QÆM; iB + `²BX

*ª M;QÌB hQÆM; o,M ç°i M?B M `mM H M- p®M +?Q `^M; #®M idM? h•v L K ç½ çO
+?mv M i?ªK ?ÆM M[X

æ½ iWM; H¨ M?•M F?˜m HÈM M?'i i?B M ?¢- i`QM; iQÆM; H B i?®M; M?'i K°i H–M
[m®+ ;B +ÁM F?¬M; iÈB M;¨M p¢M M?•M F?˜m5\ *?9i M;QÌB M?Q i? H¨K b Q #ª
H¨K i? M¨Q M;,M +ªM çQÊ+ #–v €+ H M; tmM; [m M? t•K H'M +?S\

@ *?O i?QÊM;- M;¨B /UM; H M F, Hm"i GB M KBM? i?®M; M?'i- +?QM? H¨ pb ;BªK
ç #ªQ i`K +?Q iQÆM; H B æ [m®+\

hQÆM; o,M +¦ +?9i FQ+? ç°M; M¦BX

hmv `^M; i?•M T?"M ?„M ? M K¼M- M?QM; K†+ F M¦B M?Q i? M¨Q- ?„M +kM; H¨ M
ç'i M¨v Mm¬B /QÐM; i´ i¬M; ?„M- M¦B ç®B pÈB KªM? ç'i M¨v F?¬M; +¦ ibM? +ªK ;b

@ *?d H¨ M;?o M?Q i? - p T?–M +¦ i? i?¨M? +¬M; ? v F?¬M; i?b F?¬M; +€+? M¨Q

E? M; hQ +¦ +?9i +ªK F?€B M¦BX

@ *?9M; i M?'i ç`M? +¦ i? i?¨M? +¬M;- +¦ K"i p - M m M?Q ç€K ;B ?Ä FB F?¬M;
KBM? QÈ+- +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB ?¢ ç°+ i?O iB m /B i ? i K'v i M M?B m HQ¢M

hQÆM; o,M +„M `,M; i¨M F?®+ M¦BX

E? M; hQ #B i hQÆM; o,M ?B m çQÊ+ HÌB KbM? M¦B- M m M?Q F?¬M; ?¢M +? - /U
b) +ÁM F?¬M; iÈB M;¨M p¢M M?•M F?˜m imv i ç®B b) +ÁM i ?ÆMX

E? M; hQ i?Î /¨B H–M M[- imv `^M; E? M; hQ +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB æ [m®+- M
[m®+ `U+ `Ð M;¨M M,K M¨v- E? M; hQ iU M?B M ¬K K°i i•K ibM? F?¬M; ç¨M? HÁM;

>ÆM M[E? M; hQ i?"i ` F?¬M; `ä i?•M i? +O KbM?- F?B +ÁM #û HÈM H M Î ç¢
T?€i i`B M Î æ [m®+ i` M ç¢B HK+ M¨v- ç²M; i?ÌB +ÁM +¦ /ÁM; ?¼ pQÆM; i?'i *´ |
+m®B +MM; +ÁM +¦ i? HU+ HÈM Î GB M KBM? .mv L?o æ†+- M m M?Q iQM? p¨Q
+€+ M?•M pB M ç½ i?Q€i Hv #€M çªQ S?B " - #ªM i?•M KbM? +¦ i? M¦B `¨M; #m°+

"` K°i i M ;B ?Ä +?d #B i p¶ K¬M; M;U M¨Q #B i çQÊ+ +?mv M M¨v- bÊ `^M; b) +?
?¨Q M;QÌB i`QM; i?B M ?¢ K'i- ? ? - €M? K„i +O KbM? +ÁM F?¬M; +¦ T?¦M; ç M i

L;?o ç M M?[M; +€B M¨v- E? M; hQ F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i +QÌB iU ;B mX

@ E? M; hQ iU i?•M bm'i #BM? iÈB\ .šM i?2Q # Q M?B m #BM?\

hS ?Q¨M; iY M;?2 çQÊ+ #€Q +€Q- H"T iS+ ?ÄBX

E€ i?"i +€B i M E? M; hQ +?Q iWM; HQm H¢B i`QM; ç–m hS ?Q¨M; iY- imv `^M; i
M;QÌB M?Q p"v i²M i¢B- /M H¨ E? M; hQ iWM; +?B K M,K idM? æ¬M; L K- ç¢i çQÊ+
æ¬ æ®+- M?QM; hS ?Q¨M; iY i?Ov +?mM; F?¬M; ç F?m T?Q L K æ [m®+ p¨Q K„i

L m M?Q F?¬M; T?ªB H–M M¨v hS ?Q¨M; iY +–M ;'T `9i KÎ ` +QM çQÌM; i?¬M; i?C
GB M KBM? i?®M; M?'i F?¬M; v m +–m i?¨M? pB M M?B m H„K- ?¢M +? i?¨M? pI
+?¶ i®i çQ pB M [m•M- F?¬M; i?b hS ?Q¨M; iY M¨Q +¦ i? ;B M?"T i´ +?S+ +¦ +?9
+¦ F?ª M,M; #„i ç–m ç w iÈB M;QÌB b€M; i¢Q GB M KBM? M?Q E? M; hQ ç•v +?SX

@ æ9M; p"v- t€+ i?"i H¨ E? M; hQ iU i?•M tm'i K½- ?ÆM M[H–M M¨v GB M KBM? i'
T?ªB ` iÈB KQÌB p¢M pB M [m•M- ?ÆM M[ i`QM; ç¦ +ÁM +¦ #ªv p¢M F} #BM? M[X

J°i i?O ?¢ pmB KWM; M¦BX

hW F?B hS ?Q¨M; iY +?B K h•v L K iU H"T iÈB M v- +,M #ªM +?Q iWM; +–m pB M |
M¨v iU M?B M F?B M +?Q i?O ?¢ ?„M +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +¬ H"T #'i HU+- K¨ ?B
i?®M; M?'i HB M +¦ çQÊ+ pB M [m•M- i?"i +¦ +?9i +ªK ;B€+ M?Q ibK çQÊ+ i´ +?S+

@ JQÌB p¢M pB M [m•M- i`QM; ç¦ H¨ #ªv p¢M F} #BM?\ E? M; hQ M¨v ç–m #` ç¦M; ç
#` ;B Q +?B M pÈB M;QÌB i?ªQ M;mv M M;Q¨B i?¨M?\ G) M¨Q iW i`QÈ+ ç M ;BÌ pšM
`^M; [m•M i?ªQ M;mv M F?¬M; F? K çQÊ+ K°i FQ+?\

hS ?Q¨M; iY + m K¨v M¦BX

h?O ?¢ ?„M +?–M +?Ì K°i +?9i #B M ;BªB i? v E? M; hQ,

@ E?¬M; i? M¨Q- /M b Q ?„M H¨ i?O HoM? K°i i? HU+ HÈM- /M H¨ ?„M F?¬M; `ä
?Q†+ F?¬M; M;?o iÈB K'v p'M ç M¨v- H) M¨Q i?O ?¢ ?„M +kM; F?¬M; M?bM ` M?C

@ L¦B F?¬M; +?WM; i` M /QÈB # M M;QÌB i iQ¨M H¨ ?¢M; iU + Q iU M;¢Q i?b b Q
i?2Q M?B m F} #BM? çB i?O i?¨M? M?Q i? \

hS ?Q¨M; iY i`¨Q T?9M; M¦BX

@ L¨v- æB M ?¢- M;¨B M¦B E? M; hQ M¨v +¦ i? KQÊM +Æ ?°B iÈB iB T pB M M?•
F?¬M;\ L M M?È ?„M +¦ i? i`U+ iB T çB m ` KQÌB p¢M #° ç°B iW ç¢B [m•M +?9M;

h?O ?¢ FB ``'i HQ H„M; M¦BX

@ >W- M m M?Q #BM? bo +O i M; v +ª +?9i M,M; HU+ M?”M #B i ç9M; b B +kM;
i¨B #²B ?m'M Hmv M #¼M ?¼ i?ÌB ;B M /¨B M?Q p”v M[X

@ h F?¬M; HQ H„M; E? M; hQ KQÊM p¨Q FB K çB K [m•M GB M KBM? K¨ ;B i +?9M
/ M? /U +O GB M KBM? i?®M; M?'i- /M H¨ M;m M;®+ +kM; b) F?¬M; H¨K M?Q p”v

@ h iQÆM; ç®B HQ H„M;- H¨ E? M; hQ M?bM i?'v [m•M ç°B i?ªQ M;mv M i?b ç•K
?„M +¦ i? KQÊM FB K çB K #BM? K½ /šM i?2Q i'i +ª ? B KQÆB p¢M ç¢B [m•M çB ç
M?QM;- i F?¬M; +¦ +€+? M¨Q iW +?®B ?„M FB K / M?- #ÎB pb ç•v H¨ +?9M; i ç½ c
H¼M; çQÊ+- i?”i H¨ F?¦ K¨5

hS ?Q¨M; iY F?´ M½Q M¦BX

h?O ?¢ +kM; +?mv M ç°M; ç–m ¦+- imv `^M; i?2Q Hw F i?QÊM; p` ;Bª M?Q E? M;
M;?B T ç¢B bU- +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; +QB i?QÌM; [m•M i?ªQ M;mv M- #ÎB
M¨v- p”v +kM; b) ~M ;B'm `'i i®i- M¨Q b) M; M; M?B M #B m ?B M ` M;Q¨B M?Q p”

:B®M; M?Q æB M ?¢ M?¨ KbM?- ?„M +¦ # M? +QB ` M;QÌB i`QM; i?B M ?¢- # M?
K¨ i?¨M? [m2M Mm¬B ` - M?QM; K¨ +kM; F?¬M; #B m ?B M ` M;Q¨B- bÎ /o [m•M i
#¢B M?Q i? - +kM; H¨ #ÎB +€B # M? ç¦- imv M?B M #ÎB ?„M #B m ?B M [m€ i®i- F
M;mv M M?•M H¨ [m•M i?ªQ M;mv M [m€ çB M +m²M;- F +ª #ªM i?•M æB M ?¢ +kM

E€ i?”i M; v iW ç–m M m M?Q t€+ ç`M? +?m˜M- b) F?¬M; K'i M?B m H½M? ç` M?Q
M?B m M?•M F?˜m M?Q i? X

hmv M?B M KbM? +,M #ªM F?¬M; i? M?„+ M?Î- M?[M; M;QÌB iU +?Q H¨ ç9M; M?Q
M?„+ M?Î M?Q p”v- /M H¨ # M M;Q¨B +?`m bY - +kM; b) F?¬M; tm'i ?B M #B M ?¦
KbM? H¨ + Q M?'i b) H¢B +¨M; F?¬M; +?'T M?”M KbM? ç½ b B H–KX

h?O ?¢ M¨v ç M; KB M K M bmv M;?o +?mv M F?¬M; ç•m- F?¬M; #B i H¨K i? M¨Q
H¦2- H¢B +?Q ?„M M;?o ` çQÊ+ K°i #B M T?€T i®i,

@ æB M ?¢- +?d +–M +?9M; i ?¢M +? E? M; hQ Î i`QM; i?¨M? F?¬M; T?ªB H¨ çQÉ
M;¨B +¦ i? KQÊM +Æ ?°B M¨v F?®M; +? çQÊ+ E? M; hQ M[X

@ E?®M; +? - #B M T?€T i? M¨Q\

hS ?Q¨M; iY `'i ?B m F€ i?O ?¢ +O ?„M b) çQ ` #B M T?€T ;bX

hmv `^M; ?„M F?¬M; bÊ E? M; hQ ç€K /B i KbM?- +kM; HQÌB ç w E? M; hQ +? i
K M; ç M KQÌB p¢M M;QÌB- ?ÆM M[F?ŠM; ç`M? b) `9i iW # M KbM? ` KQÌB p¢M
#BM? M¨v H¨K b Q +¦ i? ç ` M;Q¨B +?`m +? i ç•v +?S\ GQm Î i`QM; i?¨M? i?O ?°

@ *?O i?QÊM;- ?B M ;BÌ [m•M i?ªQ M;mv M b m F?B ? Q i´M HQÊM; HÈM M?•M i?
+?B M ç½ F?¬M; +ÁM K½M? HB i M?Q i`QÈ+- F?¬M; #^M; +?9M; i FQ+? i?Q+?
E? M; hQ ç M i?'v #° /¢M; [m•M ç`+? +¬M; i?¨M?- iBM `^M; ?„M b) F?¬M; çB ` M[X
çB- p"v +?9M; i +?d +¦ i?

h?O ?¢ FB +¦ +?9i #° /¢M; ;B M i?–M M¦BX

hS ?Q¨M; iY M;?2 i? - F?¬M; M?`M çQÊ+ K„i +?Êi H¦2 b€M;- M?QM; iB T ç¦ ?mM;
ç¦ M?„K K„i M;²B tm®M;X J¨ i M i?O ?¢ FB - iU M?B M i`QM; HÁM; iU HoM? M;°
KbM?X

jRNX *?QÆM; jRN, a¨Q >mv i •+ J UTRV

@ - M;¨B +?QM? H¨ ç¢B M?•M E? M; hQ b Q\ h¢B ?¢ H¨ [m M i?` iÁM; +O hS æB
ç¢B M?•M i`QM; ?Q¨M; +mM;X

J°i M;QÌB i`mM; MB M H ç° i?Ä ç€M; `'i M?B i ibM? ?Q M M;? M? E? M; hQ Î +Y

" M T?Q hS ?Q¨M; iY iU +QB H¨ ç½ `'i F?€+? F?Q- M?QM; #¼M M;QÌB hQÆM; o
?Q¨M; iY M¨v +ÁM H¨K + Q ;B€- +?d çÊB i`QM; i`QM; ?Q¨M; +mM; Km®M +?O i?Q
æ` #¨M +?d +¦ K°i ?¨M? idM? +ÁM /€K +QB KbM? i`Î i?¨M? ç¢B ?Q¨M; ç b QX

L?QM; K¨ E? M; hQ KdK +QÌB ç€T SM;- K'v M;QÌB hQÆM; o,M +kM; F?¬M; i? T?€

:†T K†i hS ?Q¨M; iY- #B m ?B M ` M;Q¨B H¨ K°i çQ¨M ?Á F?Q- M;Q¢B i`W ? B
M? m ` - +kM; F?¬M; +¦ +?¶ M¨Q ç†+ #B iX

*?d H¨ F?B # M E? M; hQ çQ ` v m +–m FB K çB K KQÌB p¢M #BM? K½ hS ?Q¨M; i
i?®M; M?'i- hS ?Q¨M; iY pW KÈB ç€T SM;- b m ç¦ /QÌM; M?Q ç½ bÈK +¦ +?m˜M #`
b€i p¨Q #€Q [m•M i?ªQ M;mv M +¬M; i?¨M?X

L m +?B M ç'm ç½ #„i ç–m- M?Q p"v ?°B ;†T K†i çQÆM; M?B M T?ªB M;WM;- +€+ ç
M¦B- +¦ ;b [m M i`¼M; ?ÆM +?®M; H¢B i? +¬M; +O [m•M ç`+? +?S- ç•v H¨ ç¢B bU
p¨Q i`QM; i?¨M? i?b b Q #•v ;BÌ\ *?Q M M ç¢B M?•M E? M; hQ- T?B M M;¨B /šM #

"'i [m€ # M E? M; hQ +kM; F?¬M; T?ªB M;m M;®+- #° ç°B çQÌM; t KÈB iÈB +ÁM +
M[+kM; +?Q iB T t9+ [m•M i?ªQ M;mv M- i®i M?'i M M M;?d M;ÆB K°i +?9i- HC
KbM? çB t2K i?O i?¨M?X

hmv M?B M M;QÌB # M E? M; hQ +kM; #°B T?K+ hS ?Q¨M; iY /kM; +ªK- #ÎB pb F?
+mM; Î M; v iB M imv M i?¨M? i`b- ?ÆM M[ i` M +€+ +?B M imv M i?¨M? i`b- çªK M
iQM i`¼M; i?–M +O hS ?Q¨M; iYX

hmv `^M; M?Q p"v +kM; F?¬M; T?ªB hS ?Q¨M; iY #Ä çQÊ+ HQÆM; i?–M- M?QM;
i`¼M; i?–M i?O Î imv M ç–m- M;QÊ+ H¢B ç +?Q ç° T?ÁM; i?O iB M imv M- i¨B M;
ç°B ç m H¨ +U+ K¢M? Î h•v L K- +¦ H) ç•v H¨ M;mv M M?•M pb b Q p®M [m•M i?ª
+m²M; +kM; T?ªB /WM; H¢B Î iB M imv M M¨vX

*?d H¨ T?QÆM; T?€T M¨v i"T i`mM; i'i +ª HU+ HQÊM; h•v L K /²M p¨Q +?B M imv M
KªM? i`®M; `¶M;- M m M?Q GB M KBM? i?®M; M?'i # M E? M; hQ F?¬M; ç w ç¢B
`^M; ç` #¨M h•v L K +?d p¨B M;¨v b) +ÁM b¦i K¶B i?¨M? i`b M¨vX

J¨ çB K 'v iBM `^M; H¨ K°i i`QM; M?[M; M;mv M M?•M [m M i`¼M; M?'i #m°+ hS ?C
KBM? i?®M; M?'i ç€M? ?¢ ? B idM? h`mM; smv M h`mM; L?¢+- ç H½M? i?´ M®B H
T?€B ` bS ;Bª ç²M; w ;B M?"T GB M KBM?X

E? M; hQ K M; i?2Q i?O ?¢ i?•M iQM +MM; [m M i?` iÁM; hS ?Q¨M; iY- i`QM; pÁM
F?B M +?2 +?„M H2Q H M i?¨M?X hQÌM; i?¨M? M¨v +¦ +?9i [m€B /`- H¢B +¦ F i +'r

Zm M i?` iÁM; FB H¨ M;QÌB +Æ i`Q- i?'v i?–M b„+ E? M; hQ H"T iS+ ;BªB i?Q+?,

@ h?O çQ¢M +¬M; i?¨M? +O [m•M i?ªQ M;mv M `'i FûK +ÄB- ç m H¨ i`QÈ+ ? i +Q

L¦B ç M ç•v- +¦ i? M;?2 i?'v i` M K€B ?B M p M; H M K°i i`"M iB M; ²M çBM? çBM?
M?bM ` # M M;Q¨B +¦ i? i?'v çQÊ+ KQ i M ç M; `ÆB tm®M;- M;QÌB ?B m +?mv M
i M M¨v HB M çQ€M çQÊ+ # M M;Q¨B i?¨M? +¦ Qi M?'i ?ÆM p¢M +mM; i?O ç M; t¢

@ a m ç¦ Î /QÈB i?¨M? t•v ç²B ç'i- +m®B +MM; H¨ i?2Q ç²B ç'i M¨v t¬M; H M iQÌM;

æ®B pÈB KQ i M M¨v- [m M i?` iÁM; ç½ bÈK i?¨M? i?¦B [m2M- iB T iK+ ;BÈB i?B

@ *?9M; i ç m ç½ [m2M pÈB +¬M; FQ+? M?Q p"v- i`QM; H9+ #¼M ?¼ #„M i M +,M
?° KbM? F?¬M; i`9M; i M H¨ çQÊ+X

"¼M M;QÌB E? M; hQ i`ÊM K„i- [m•M ç`+? +¬M; FQ+? H¢B çÆM bÆ M?Q i? \ hQÆ

@ Zm•M i?ªQ M;mv M b Q H¢B iB M +¬M; +SM; M;„+ M?Q i? \

@ *SM; M;„+\ æ9M; p"v- #¼M ?¼ i?"K +?Q +SM; M;„+ ç M M; v +ª i`K T?€ +´M; +k
#¼M +?9M; +?d #^M; p¨Q # +?B m M¨v HB M iK+ +¬M; T?€ # idM? h•v L K +?9M;

Zm M i?` iÁM; +¦ +?9i +?m t¦i M¦BX

@ GQ¢B i? iB M +¬M; M¨v +kM; F?¬M; çÐ çQÊ+\

J°i bo [m M # M E? M; hQ ?ÄB- imv ``^M; M;[F?Q F?¬M; +¦ F?mvM? ?QÈM; M¨Q- M
çQÊ+ w +QB i?QÌM; p¨ F?¬M; ?B m M´BX

Zm M i?` iÁM; b„+ K†i ?ÆB ç2M +QÌB H¢M? M¦B,

@ *¦ H9+ +¨M; çÆM ;BªM H¢B +¨M; Qm pB i +¨M; F?¦ +?®M;- ?B M ;BÌ +?d H¨ [m•M
M M +ªK i?'v F?¬M; +¦ ;bX *¦ #B i [m•M i?ªQ M;mv M i´M; iB M +¬M; H¨ M?Q i? M
i`ÌB H¨ M?[M; +ÆM b¦M; K¶B H–M KQÌB p¢M KkB i M F?¬M; M;WM; M;?d `ÆB tm®M
KQÌB p¢M F} #BM? ç M; ç¨Q ç„T ç'i- /QÈB /¢M; KQ i M M¨v v K ?°- F?¬M; +¦ B +
i?¨M? T?ªM FQ+? çQÊ+X

@ J¨ F?B ç²B ç'i ç„T H M + Q M; M; pÈB iQÌM; i?¨M?- ?ÆM KQÌB p¢M [m•M i?ªQ M
çÊi i'M +¬M; iQÌM; i?¨M?- ?ÆM M[i`QÈ+ K¶B HQÊi ç m +¦ K°i i`"M KQ i M v K ?
FQ+?X

@ æ M H9+ M¨v- i?¨M? i`b ç¦ ç½ F?¬M; +–M T?ªB i?O M[- #ÎB pb F?¬M; +¦ B +¦ i
+¬M; F?¬M; M;WM; M¨vX

@ o"v +€+ M;QÌB H¨K b Q #ªQ p çQÊ+ MÆB M¨v\

hQÆM; o,M ?B m F€ ?ÄBX

@ æ–m iB M H¨ M•M; + Q iQÌM; i?¨M?- iBM ``^M; H9+ K¼B M;QÌB p¨Q i?¨M? +kM; i
ç m + Q ?ÆM # M FB - M•M; + Q iQÌM; i?¨M? +kM; F?¬M; T?ªB +?®M; çÐ +€B ;b- +
M;mv M ç¨Q ç„T ç'i K¨ i?¬BX

@ E ç¦ H¨ ibK +Æ ?°B ` M;Q¨B i?¨M? ;BªB [mv i çQ¨M [m•M i?ªQ M;mv M ç„T ç'i-
T?"M #BM? HU+ M¨v- [m•M i?ªQ M;mv M b) `9i HmB- b m ç¦ çÊB çÊi i"T FQ+? iB T

Zm M i?` iÁM; M¦B i?b / /¨M;- M?QM; M?bM i?–M ibM? ç m çÈM +O ?„M +kM; #B
[m•M i?ªQ M;mv M +–M ?v bBM? # Q M?B mX

E? M; hQ pšM M;?2 F?¬M; M¦B +?mv M- ç°i M?B M #QÈ+ H M i`QÈ+- b m ç¦ i?W
SM; F`T- iW i` M F?B M +?„M T?Q i`QÈ+ `9i ` K°i KkB i MX

a m ç¦ ?„M pW i?QÎM; i?S+ pW ?ÄB,

@ "¼M ?¼ H¨K b Q +¦ çQÊ+ M?B m KkB i M M?Q p"v\ >ÆM M[i'i +ª ç m H¨ KkB i M
+¬M; M;?B T [m•M bU F?´M; H²- +,M #ªM F?¬M; i?Ä K½M çQÊ+ ?¨M? pB #„M i M

J¼B M;QÌB Î ç•v ç m +?'M ç°M;- KQ i M +m²M; #¢Q b) /mv i`b HB M iK+ +?Q ç M
i'i KÈB çQÊ+ çWM; H¢B- +€B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB K°i ? B ;BÌ- Qi M?'i +kM; T?ª
?Q¨M i?¨M?- M?QM; +€B /¢M; KQ i M F?¬M; M;WM; M;?d M¨v +–M # Q M?B m Kk

*?B m i?2Q [m M i?` iÁM; M¦B- K¶B çÊi KQÌB p¢M KkB i M- K°i M;¨v Qi M?'i +kM;
ç„T tQM; +kM; T?ªB ?ÆM i`,K- +kM; H¨ K'v M;¨M p¢M KkB i M- +€B M¨v ;–M M?Q
`²BX

J¨ F?¬M; M¦B KkB i M M¨v F?¬M; / H¨K ` çQÊ+- +?d +–M KkB i M b„i b) F?¬M; /
hQÆM; o,M M;?o iÈB i`QÈ+ FB iWM; çB [m i?ªQ M;mv M- M;QÌB Î ç¦ T?–M HÈM
;¶- K°i +€B KkB i M b„i ç m H¨ ç² ;B i`mv MX G¨K b Q KÈB +¦ K'v M,K F?¬M; ;†T-
t td ç M KS+ K¶B H–M +¬M; i?¨M? ç m MûK ` K'v M;¨M p¢M KkB i M b„i ç•v +?S\

G–M M¨v i` M K†i [m M i?` iÁM; +kM; ?B M ` p K†i F?¦ +QB- ?„M +?d H„+ ç–m #'i

@ *?9M; i +kM; #B i +?d #^M; p¨Q M,M; HU+ [m•M i?ªQ M;mv M +,M #ªM F?¬M; +€
i€+ +?B M M?Q p"v- imv i ç®B H¨ K°i i? HU+ ? i bS+ F?´M; H² KÈB +¦ i? /mv i`b I

@ h? M?QM; [m•M i?ªQ M;mv M +kM; F?¬M; T?ªB +?d K°i ? B i`"M M?Q p"v- K¨ H¨
?½K ç m #` ç€M? #^M; +?B M /`+? iB m ? Q M?Q i? X

@ L;šK H¢B # idM? h•v L K +¦ # Q M?B m i?¨M? i`b- i?b +¦ i? #B i iB m ? Q F?´M
Î i?ÌB iQ¨M i?`M? +kM; F?¬M; H¨K çQÊ+ M?Q i? X

@ J¨ tmM; [m M? i?ªQ M;mv M +,M #ªM F?¬M; K°i i? HU+ M¨Q +¦ çQÊ+ M,M; HU
M?B m i M M?Q p"v- +?d `B M; T?–M KkB i M b„i ç½ +¦ i? M?²B ç–v K°i iQ¨M i?¨M
[m†M; b„i HÈM M?Q i? X

J¼B M;QÌB ç m ?B m [m M i?` iÁM; M¦B ç9M;- HQÊM; iB m ? Q HÈM M?Q p"v- +€+
iW M;¨M /†K iÈB i?m ;QK KkB i M i`Î H¢B- #ÎB pb M¦ +¦ i? #€M M; M; pÈB ;B€ p¨M

h? M?QM; M;QÌB /mv i`b p"i iQ +?Q [m•M i?ªQ M;mv M H¢B imv i F?¬M; H¨K M?Q
t•v /UM; tQÎM; +¬M; #BM? Î ;–M ç•v- #^M; F?¬M; K¶B H–M +¬M; i?¨M? T?ªB iB m
i?QÆM; çQ¨M +¦ HÈM +Ð M¨Q +kM; F?¬M; p"M iªB F`T- ?"m +–M imv i ç®B F?¬M;

Zm M i?` iÁM; FB +¦ H) [m€ FQ+? ç°M;- ç°i M?B M `9i #°B ç Q iMv i?•M- ç°M; i€+
[m M? H"T iS+ # Q p•v #ªQ p E? M; hQX

>B M M?B M [m M i?` iÁM; +kM; `ä KbM? [m€ i?'i H - M?QM; ` p F?¬M; #B i ;Bª
i? M i?Î,

@ h? M? #BM? F?Q M¨v +¦ i? i`U+ iB T +?ûK çSi # i? M? #BM? F?Q h•v L K K¨ F'
i? +QB H¨ i?–M #BM?- M?QM; /¢M; #ªQ ç Q M¨v +?d H¨ i` M; #` iB m +?m~M +O
i?¬BX

L¦B `²B HB M çQ #BM? F?Q +?Q hQÆM; o,MX

hmv `^M; hQÆM; o,M ?B m F€- M?QM; +kM; F?¬M; M?bM F„- +?d H¨ FB K i` K°i +
F?¬M;- HB M +?mv M ;B Q +?Q E? M; hQX

E? M; hQ iMv w i?Y K°i +?9i- b„+ K†i +kM; M;QM; i`¼M;,

@ Zmª i?"i H¨ #ªQ ç Q- M;QÌB i?ªQ M;mv M ç½ t td iÈB KS+ M?Q p"v\

@ E?¬M; `ä +¦ t td M?Q p"v ? v F?¬M;- +kM; F?¬M; #B i M;QÌB +mM; +'T i` M; #`
HQÊM; i? M¨Q- /mv M?'i +ÁM K v K„M- H¨ +mM; +'T [m•M ?Ä +?d +¦ bªM tm'i #ª
M?Q [m•M i?ªQ M;mv M çQÊ+ +mM; +'T MÄ iB M +MM; F?Q i¨B +¬M; i?¨M?- /U i'
+? i¢Q [m•M ?Ä +Ð M¨v- +?ŠM; M?[M; h•v L K +?9M; i ç½ bÈK `ÆB p¨Q i v ;B†+-
ç m ç½ F?¬M; +ÁM K'v +?¶X

Zm M i?` iÁM; ? i bS+ +ªK F?€BX

GÌB M¨v F?B M K¼B M;QÌB E? M; hQ +ª FBM?- M?bM ç®B T?QÆM; +mM; +'T ? B /
+?'i HQÊM; p¨ +¦ b® HQÊM; `'i HÈM- M m M?Q +mM; +'T F?Q i¨B +¬M; i?¨M?- p"v [
B +? T?K+ çQÊ+ M[X

æ M; i?QÎM; i?S+ #ªQ ç Q FB - ç°i M?B M €M? K„i E? M; hQ M;QM; H¢B- #ÎB pb
ç Q +MM; HQÐB ç Q iB T ?ÊT- T?€i ?B M K°i +€B ç² €M- +€B ç² €M M¨v +kM; F?¬M
BM H M- +U+ F€ +?B iB i p¨ id Kd- F?B M +?Q ?bM? ªM? im'M K½ i` M ç² €M ?B M
[m€ ç€M; ?ÆM H¨ M m [m M b€i +~M i?"M- +¦ i? i?'v çQÊ+ iWM; bÊB H¬M; i` M im

*€B M¨v +kM; F?¬M; +QB M?Q F?B T bÊ- +?•M +?QM? F?B M i`QM; HÁM; E? M; I
F?B M E? M; hQ +¦ +ªK ;B€+ [m2M i?m°+X E?ŠM; ç`M? KbM? iWM; M?bM [m ç² €
i?ÌB F?¬M; M;?o ` çQÊ+X

h?'v E? M; hQ pšM i?QÎM; i?S+ #ªQ ç Q- hQÆM; o,M i`U+ iB T KÎ KB M;,

@ h?` iÁM; [m M ç¢B M?•M- F?¬M; #B i +€B +?m¬B ç Q M¨v ç¢B M?•M +¦ #Ä çQÊ+

Zm M i?` iÁM; çQÆM; M?B M i?'v çQÊ+ E? M; hQ v m i?Q+? i? M? ç Q FB - ç M;
p"v- M;Q¢B i`W +¦ +?9i ªQ M½Q b Q KbM? F?¬M; ;B¨M? H'v HÁM; i`QÈ+- +kM; F?-
T?¦M; +QÌB M¦B,

@ E?¬M; i?¨M? p'M ç - HQ¢B #°B ç Q M¨v +?9M; i i?m çQÊ+ F?¬M; Qi- ç i i†M;
+kM; çQÊ+X

Zm M i?` iÁM; ç†i ç®B iQÊM; i†M; H H M M;QÌB hQÆM; o,M- ?„M F?¬M; M;®+ ç
?„M +kM; F?¬M; Km®M M?[M; M;QÌB M¨v M¦B M;QÌB h•v L K F?¬M; ?B m H T?ûT

E iB T /Q E? M; hQ K½M? HB i v m +–m- # M h•v L K F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q F?€+
K°i #° ;B€T iQ¨M i?•M- b m ç¦ /Q [m•M €Q ;B€T #¼+ FQM ?° p - KÈB +~M i?"M ç
K€B ?B M iÈB ç–m iQÌM; [m M b€i ibM? ?m®M; # M /QÈB i?¨M?X

E?B E? M; hQ çSM; ` ç–m iQÌM;- iB M; ²M çBM? ç M; /Q KkB i M /¨v ç†+ ç"T p¨Q
M;?2 çQÊ+ •K i? M? F?€+- i? M?QM; E? M; hQ +,M #ªM F?¬M; +?9 w iÈB M?[M;
+O ?„M ç m #` ibM? +ªM? M;Q¨B i?¨M? i?m ?9i- # M M;Q¨B i?¨M? ç"T p¨Q K„i ç m

L?[M; M;QÌB i?ªQ M;mv M M¨v- i`"i iU +?B H¨K # #° T?"MX J°i #° T?"M H¨ t¢ i?
i M p T?Q i?¨M? i`b- t2K M?•M b®- +¦ H) F?QªM; K°i aQ çQ¨MX æ²M; /¢M; +¦ K°
+?Q p¨Q # Q iªB- K°i aQ çQ¨M F?€+ H¢B K M; M?[M; i9B ç'i M¨v MûK /QÈB iQÌM; i

*S i? F?¬M; H•m- /QÈB iQÌM; i?¨M? ç½ ç„T K°i ç²B ç'i M?Ä- +?d bQ b€M? i?Y ?E
+ Q +O iQÌM; i?¨M?- E? M; hQ t2K +?WM; M m F?¬M; i,M; M?•M i?O- Qi M?'i +kM
i`Î H M KÈB +¦ i? ç„T ç M ç° + Q F} #BM? +¦ i? M?ªv [m p¨Q i?¨M?X

æQÆM; M?B M- çB m FB M i`QÈ+ ? i H¨ i`QM; i?¨M? F?¬M; ç w iÈBX

E? M; hQ HQÈi K„i M?bM- [mª M?B M F?¬M; T?€i ?B M F?Q i¨B +¬M; i?¨M?- K¨ F
H)Q- H¨ # aQ çQ¨M i´M; +°M; ? B KQÆB p¢M #BM? K½ i`B M F? B +¬M; i?¨M?- i
ç'i- iB M; p¦ M;U - iB M; /•v +mM; FûQ +,M; +MM; iB M; KkB i M tû ;B¦ ` - H¢B F?¬
M¨Q F?€+5

jkyX *?QÆM; jky, a¨Q >mv i •+ J UTkV

E? M; hQ HmB p - b„+ K†i i`–K i`¼M; ?ÄB [m M i?` iÁM;,

@ Zm•M i?ªQ M;mv M H¨ €+ K b Q\

GÌB M¨v F?B M K¼B M;QÌB €M? K„i +Q `9i- [m M i?` iÁM; H„+ ç–m i?Î /¨B,

@ *kM; F?¬M; T?ªB- #¼M ?¼ ç°M; i€+ HBM? ?Q¢i- #` i?QÆM; +kM; b) +?ªv K€m I
M m M?Q M¦B #¼M ?¼ H¨ €+ K - h•v L K +?9M; i ç½ bÈK +–m pB M F?„T i?B M ?¢

>„M +kM; #B i pb b Q E? M; hQ +¦ M;?B p'M M?Q p"v- +?Q M M T?Q b m #Ä i? K K

@ *?9M; i +kM; F?¬M; `ä pb b Q #¼M ?¼ H¢B +¦ i? BK H†M; F?¬M; iB M; ç°M;
M;†i i? M¨Q +kM; F?¬M; iÈB KS+ M?Q p"v- M?QM; K¨ F?B #¼M ?¼ F?ÎB tQÈM; i´
+m²M; ;¨Q i?ûi K°i ?²B- t2K +?WM; H¨ #¼M ?¼ +?m˜M #` i`QÈ+ F?B i´M; iB M +¬M
b m ç¦ F?¬M; Km®M M¦B M[X

L¦B ç M ç•v- [m M i?` iÁM; F?¬M; F?ÄB +QÌB iU ;B mX

a m K°i T?2M i`Á +?mv M- K¼B M;QÌB `ÌB i?¨M? H•m- HQ¢B i?O i?¨M? F?ÎB ç°M;
#¼M ?¼ T?Q M?B m i•K iQX

> M #m®B im´B b) ;†T K†i- #¼M M;QÌB E? M; hQ çQÊ+ iB M iÈB i"M [m•M /Q M?X
K M; ç M ç m /¨M t T Î [m•M /Q M? M;Q¨B i?¨M?- K¨ +€+ bo [m M + Q +'T H¢B M
i?¨M?- HQ¢B i?O çQ¢M T?ÁM; #` M¨v +kM; F?¬M; B +¦ w FB MX

@ hQÆM; o,M- M;QÆB t2K t2K +€B ç² €M M¨v iWM; i?'v Î ç•m `²B- i +m®B +MM; p

h`Î H¢B MÆB M;?d- E? M; hQ +?d p¨Q ç² €M i` M #ªQ ç Q FB M¦B pÈB hQÆM; o,M

hQÆM; o,M ç½ bÈK T?€i ?B M E? M; hQ /` i?QÌM;- +?d H¨ H9+ ç¦ F?¬M; iB M ?Ä
M?B M H"T iS+ iB T M?"M #ªQ ç Q t2K tûiX

hQÆM; o,M pW t2K pW i?b i?–K,

@ æ9M; H¨ `'i [m2M K„i- ?bM? M?Q i?'v [m Î MÆB M¨Q ç¦- `®i +m°+ H¨ +?¶ M¨Q ç

@ E?¬M; +–M b®i `m°i- +?"K `½B bmv M;?o- M m ? B M;QÌB +?9M; i ç m i?'v [m
i`QÈ+ FB +?9M; i iWM; çB [m - M?È F„ H¢B H9+ Î æ ç¬ +?B m K° +€+ M;QÆB çB
t•K H'M- +?9M; i F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q T?ªB çB [m ç¢B i?ªQ M;mv M [m v p 5

E? M; hQ pW M¦B ç M ç¦- i`QM; ç–m +?Êi H¦2 b€M;- p¶ K¢M? çMB- +MM; hQÆM;

@ h? ç†i +QÊ+5

h? M?QM; ? B M;QÌB +kM; ç²M; i?ÌB ?€ iQ KB M;- p K†i i?–M b„+ F?¬M; i? iBM
#ªQ ç Q FB +MM; pÈB ç² €M i` M i? ç†i +QÊ+ /MM; Î bÁM; #¢+ i?ªQ M;mv M ;B®

L?QM; ç¦ +?d H¨ i? ç†i +QÊ+ GB M KBM? K½ i†+ H¨K ` - H9+ M¨Q HQ¢B /'m ?B m
ç Q i?m°+ F„ i?m"i [m•M bU çdM? + Q i`QÈ+ K„i M¨v +?S\

G) M¨Q /mv i`b [m•M ;BÈB [m•M ?Ä +?Q [m•M i?ªQ M;mv M H¨ GB M KBM? K½ i†
M?Q GB M KBM? K½ i†+ +¦ çQÊ+ M,M; HU+ bªM tm'i +MM; F„ i?m"i M?Q p"v- ç½ b
?ÆM H¨ KÎ `°M; # M M;Q¨B- +–M ;b T?ªB H¨K +¬M; FB K iB M +?Q i°+ ç¨M i?ªQ M;

>ÆM M[- M?¨ tQÎM; +¦ i? bªM tm'i ` M?B m KkB i M iBM? tªQ p¨ #ªQ ç Q M?Q p"v
F?¬M; +¦ ç¬M; çªQ M?•M pB M F„ i?m"i +MM; i¨B HB m- i?b +¦ M?B m H Q ç°M; +
H M çQÊ+- K¨ M?•M i¨B +MM; i¨B HB m imv i ç®B H¨ i¨B M;mv M i?Q i?Èi i` M ç¢B
i?ªQ M;mv M +,M #ªM çWM; M;?o iÈB +?mv M ç¨Q i¢Q ` çQÊ+- +?d +¦ i? /U p¨Q
+¦ i? X

*?d H¨ M;QÌB FB +¦ çQÊ+ [m•M ;BÈB Qm i9 M?Q i? - #€M +?Q B +kM; +¦ i? FB
+?Q M;QÌB i?ªQ M;mv M M;Q¢B i`W ;B b9+ ` +€B ;b +kM; F?¬M; +¦ ç•v +?S\

G) M¨Q M;QÌB FB +–M ;'T K°i b® HQÊM; ;B b9+ F?´M; H²\ h?"i H¨ F?¬M; ?B m M
F„ i?m"i +MM; bªM HQÊM; M¨v- i`QM; F?Q ?² bÆ K"i p H"T ` - +,M #ªM F?¬M; +¦ K
bQ b€M?X

.M H¨ tQÎM; +¬M; #BM? HÈM M?'i .mv L?o æ†+ +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; M¨v- imv `
L?o æ†+ +¦ bªM HQÊM; `'i HÈMX L?QM; imv i ç®B F?¬M; HÈM ç M KS+ çQ #ªQ ç
"€+? T?m i`QÎM;- #ªQ ç Q HQ¢B M¨v Î +€+ tQÎM; +¬M; #BM? ç m H¨ HQ¢B bªM tm'

@ J"i p +¦ i? ibK çQÊ+ p` i`Q M?¨ tQÎM; M¨v ? v F?¬M;\

E? M; hQ ç°i M?B M pm®i #ªQ ç Q ?ÄB- i`QM; K„i b€M; `U+- hQÆM; o,M #B i- ?
+?O i?QÊM; M?¨ KbM? H¢B #„i ç–m T?€i i€+X

L¦B ç M +kM; #m²M +QÌB- Qm çB K +?O i?QÊM; M?¨ KbM? `'i H¨ `ä `¨M;- M?QM; ç
`'i `ä- +?d H¨ M?[M; F?mv i çB K M¨v- i?O ?¢ H¢B F?¬M; +?Q H¨ F?mv i çB KX

E?mv i çB K i?S M?'i H¨ # Q +?2- imv M?B M HQ¢B # Q +?2 M¨v +kM; F?¬M; T?ªB
F?Q #ªQ ?° i?O ?¢ KbM?- K¨ H¨ i?m°+ ?¢ p¬ /mv M p¬ +È #` M;QÌB i F?B / - /M H¨
T?ªB H'v H¢B +¬M; ç¢Q- çB K M¨v H¢B H¨ +?¶ +€+ ;B i?–M i?Q+? M?'iX

æB K i?S ? B H¨ i?Q+? i?m i?"T +€+ HQ¢B i?Q i`+?- ?ÆM M[#'i F M°B /mM;- +
+kM; F?¬M; [m M i•K ç•v H¨ M;mv M #ªM ? v H¨ T?K+ +? - +€B M¨v +¦ H) F?¬M; M
?ŠM H¨ bÎ i?Q+?X

æQÆM; M?B M- çB K M¨v +kM; çQÊ+ ç€K i?m°+ ?¢ v m i?Q+?- #ÎB pb M;Q¢B i`W H
K°i T?QÆM; T?€T M`M? #Ê E? M; hQX

>ÆM M[#ÎB pb E? M; hQ +¦ bÎ i?Q+? M¨v- i?2Q b® i?Q i`+? E? M; hQ +¨M; M;¨v
i?m°+ ?¢ Km®M p¶ K¬M; M;U i?¬M; [m T?QÆM; T?€T M¨v- +?d +¦ i? ç¼+ i?"i M
KÈB +¦ i? ibK çQÊ+ HQ¢B b€+? E? M; hQ +–M- M?Ì t2K M?B m HQ¢B b€+? M?Q p"
[m•M ? i?®M; E? M; hQ i`Î M M ?¼+ i?S+ T?QM; T?9 FB M i?S+ `°M; `½BX E?¬
+?QM? hQÆM; o,M ?„M +kM; +¦ i¨M; i?Q +?S K'v M;¨M [mv MX

> B F?mv i çB K i` M ç m H¨ / M? iB M; ?B M ?€+?- M;QÌB +¦ +?9i Hw ;BªB E? M;
M¨vX

J¨ F?mv i çB K +m®B +MM; H¢B +?d +¦ /ÁM; i?•M iQM KÈB #B i çQÊ+- ç¦ H¨ i?Q+
i?Q+? i?m i?"T i?Q i`+?X

*?d H¨ M?•M i¨B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M?•M i¨B +¦ i? i?®M; i`` ç` T?QÆM; /š
M?•M i¨B +¦ i? i,M; bªM HQÊM; HQÆM; i?U+- ;BªK i?B m M¬M; ?¢B- +¦ i? i`` HB
i¢Q i?mv M FB m KÈB- +¦ i? çB m F?„+ id Kd b€M; i¢Q ` +€+ i€+ T?~K M;? i?m"i
[m•M ;BÈB FB m KÈB- +¦ i? T?€i KBM? ` +€+ ç² p"i +´ [m€B M;¢+ M?B MX

æ®B pÈB +€+ bU ibM? çQÊ+ K'i- E? M; hQ ç m F?¬M; ç w ;b- M?QM; K°i F?B ç
T?QÆM; M¨Q +¦ M?•M i¨B- ?Q†+ H¨ M;QÌB +¦ / M? iB M; ?B M ?€+? +ÁM +?Q ç–m
T?€B M;QÌB #Ä H HÈM +?¨Q KÌBX

L m M?Q K°i M?•M i¨B M¨Q M;?o iU + Q iU M;¢Q F?¬M; ç w iÈB- ?„+ ?„+- i`QÈ+ i
[m M ? ;B[?„M pÈB M?[M; M;QÌB F?€+- b m ç¦ KÈB ç°M; i?O K°i H–M #„i H'v iQ
i'i +ª iQ¨M #° ;B bªM i`QM; M?¨ ç¦- F?¬M; #Ä b¦i K°i +•v FBKX

*?mv M hQÆM; o,M ç„+ w M?'i F?¬M; T?ªB H¨ K M; i?2Q #° ç°B ibK çQÊ+ E? M; h
M?•M i¨B /Q E? M; hQ i?m i?"T M?B m M,K- iQ¨M #° +?mv M b M; /¨M t T T?Q h
L?o æ†+- ç +?Q •Q E? L?o +?B K M,K idM? æ¬M; L K- M; v +ª K°i i?Ê i?O +¬M
F?¬M; ` X

J¨ ?B M ;BÌ ?B M M?B M +?O i?QÊM; M?¨ KbM? M?bM i`9M; i?Ê i?O +¬M; +mM;
M;mv MX

æ®B pÈB +?mv M +¦ i? #Ä +¬M; K°i H–M HB M i?m çQÊ+ +?O i?QÊM; i?Ä K½M-
+¦ i? i,M; i?U+ HU+ T?2 KbM?- M?B m HÊB M?Q p"v p¬ Hm"M i? M¨Q hQÆM; o,M

hmv `^M; K"i p i?~K i?'m ç¢B i?ªQ M;mv M +U+ F€ i`„+ i`Î- #ÎB pb ?B M ;BÌ M;QÌ
F?¬M; +ÁM K'v- çB K'v M;¨v ibK F?¬M; ` K°i #¦M; M;QÌB- ?ÆM M[ç¢B i?ªQ M;mv
H¢+ çQÌM;- Km®M Î +€B /¢M; ç` T?QÆM; i? M¨v ibK K°i +€B tQÎM; +¬M; #BM? i
F?¦ F?,MX

*?d H¨ hQÆM; o,M +kM; +¦ /U ç`M? +O ?„M- ç–m iB M +¦ i? #„i H'v bo [m M i`QM
?¼ F?ŠM; ç`M? #B i M?[M; #BM? F?Q M¨v iW ç•m T?•M T?®B tm®M;- b m ç¦ çB iV
H2Q H M i` MX

æQÆM; M?B M- #B M T?€T M¨v +?O v m H¨ / #¢B H° w ç² +O KbM?- +?d +–M F?
M?•M pB M K'i iQ+? ç m +¦ HB M [m M ç M [m•M ;BÈB- M?Q p"v B +kM; #B i tªv `

#Si /•v ç°M; `WM;- M m +ÁM +¦ i? bY /KM; +€+ #B M T?€T F?€+ i?b imv i ç®B F?-

J†i F?€+ +ÁM +¦ K°i T?QÆM; T?€T- +?QM? H¨ t2K i` M i?ªQ M;mv M +?¶ M¨Q H¨
M? m- ;–M pÈB M;m²M MQÈ+ p¨ KÄ [m€M;- ?ÆM M[MÆB ç¦ T?ªB / i?O F?¦ +¬M;-
M?•M i?O çB çB m i` H¨ çQÊ+X

"B M T?€T M¨v +–M i?ÌB ;B MX L?QM; K¨ ?B m bm'i p¨ iQM? M;šm M?B M `'i + Q-
ç² +?B iB i ç¢B i?ªQ M;mv M- H¨K M?Q p"v +?ŠM; F?€+ M¨Q KÁ FBK #B M `°M;X

h? M?QM; B #ªQ # M KbM? ç½ bÈK iW K'v M,K i`QÈ+ +¦ çQÊ+ K°i T?–M #ªM ç² ?
[m K'v M,K T?€B K"i p i?,K /Á- #ªM ç² ç½ bÈK +¨M; i? K +?B iB iX

@ sBM +?O i?QÊM; v M i•K- i?m°+ ?¢ M?'i ç`M? ibK çQÊ+ tQÎM; [m•M +¬M; #Q K"

hQÆM; o,M p¶ M;U+ + K çQ M pÈB E? M; hQ- M?QM; K¨ M?bM i?'v #° /¢M; E? M; h
M;?o- #B i E? M; hQ ç M; iU ?ÄB ;b ç¦- +kM; F?¬M; p¶ M;U+ M[- +?d HŠM; H†M;

@ E€ i?"i i pšM Hm¬M ?Q¨B M;?B ç¢B i?ªQ M;mv M ç½ bÈK #` J"i ;B€Q i?˜K i?'m
+¦ i? H¨ i´M; #° J"i ;B€QX

E? M; hQ ç°i M?B M M¦B ` K°i +•m- H¨K i`QM; HÁM; hQÆM; o,M +?'M ç°M;- i´M
i?ªQ M;mv M\ E?¬M; +¦ F?ª M,M; +?S\ E?¬M; F?ÄB p°B ?ÄB,

@ *?O i?QÊM; pb b Q H¢B çQ€M M?Q p"v- i?m°+ ?¢ +S Hm¬M +?Q `^M; i´M; #° J"i
/M b Q MÆB ç¦ tm'i ?B M €+ K M?B m M?'iX

@ > ? - #€M çªQ S?B " imv i ç®B F?¬M; T?ªB i´M; #° J"i ;B€Q- MÆB ç¦ +?d H¨ +,
K¨ i?¬BX

aÎ /o E? M; hQ /€K +¦ F i Hm"M M?Q i? - #ÎB pb u hB L t€+ ç`M? #€M çªQ S?B " H
+ÁM Î i?ÌB E?B >²M; [m®+ iWM; M;?2 i`QM; i¬M; M¦B Î ;–M æ [m®+ •Q æ†+ J¢M T
HB m bmM; i9+- +¦ M;QÌB M¦B L;k i¬M; J"i ;B€Q +ÁM pb p"v K¨ T?€i bBM? i` M?
T?€B K°i æ¢B ;B€Q +?O +'T #"+ i`QÎM; H½Q çB +?O i`b +¬M; i€+ i?m M?†i- iW çI
" F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨ i´M; #° J"i ;B€QX

@ aÎ /o i ?Q¨B M;?B i´M; #° J"i ;B€Q Î ç¢B i?ªQ M;mv M H¨ +¦ K'v Hw /Q, æ–m iB
HQm M;¨M M,K +kM; F?¬M; ç M;QÌB çÌB #B i iÈB- iBM `^M; +?d +¦ i? i?B i H"T i
p„M; KÈB F?¬M; / T?ÆB #¨v ` M;Q¨BX J¨ +?d +¦ ç¢B i?ªQ M;mv M /B M iQ+? +ÁM
M?•M F?˜m +?d +¦ F?QªM; K°i M;¨M p¢M KÈB T?M ?ÊT pÈB çB m FB M M¨vX

E? M; hQ ;BÆ K°i M;¦M i vX

@ h?S ? B- KK+ /•M ç¢B i?ªQ M;mv M i?¬M; i?QÌM; ç m `'i +?'i T?€+- +¦ H) M¦B H
M;QÌB M¨v M m T?€i ?B M #Q K"i ;b iW J"i ;B€Q- +?ŠM; M?[M; b) F?¬M; ?QªM; 1
H¨ i?–M iQ+?- +Æ ?² iU ç°M; #ªQ ?° #Q K"i M¨vX æQÆM; M?B M- KK+ /•M +?'i T?
M;mv M iQM ç² p¬ +MM; i®i- M;šK H¢B KK+ /•M FB M ç`M? pÈB iQM M;QÐM; +O I

E? M; hQ ;BÌ M;¦M i v i?S ? BX

@ h?S # - ç° tm'i ?B M €+ K i` M ç¢B i?ªQ M;mv M +U+ F€ i?Q i?Èi- +¦ i? M;?2
b€M? pÈB h?B M h?O *€+ +kM; +¦ K'v i`,K bU FB M €+ K #°+ T?€i K¨ M¦B- i?"i H¨
M;?B M;ÌX

@ *€B ç¦ p¨ pB + b® HQÊM; /•M +Q ç¢B i?ªQ M;mv M M?B m Qi F?¬M; +¦ [m M? ;b
+kM; F?¬M; tm'i ?B M çQÊ+ i`,K €+ K \ "€M çªQ S?B " +¨M; F?¬M; +–M M¦B- ?ÆM
K tm'i ?B M +kM; +¦ ?ÆM i`,K p¢MX

E? M; hQ ;BÆ M;¦M i v i?S # X

@ h?S iQ- M;QÆB F?¬M; +ªK i?'v [m•M i?ªQ M;mv M i?"i bU ç½ ç€M? K'i Hw i`Q
ç°B i`ÌB +?mM;- /M H¨ #` p¨M; #¢+ i¨B #ªQ K ?Q†+ i?–M i`Q- M?QM; F?¬M; +¦ F?
i•K K¢M; M;QÌB ç€M? i?¨M? i`b +?S\

@ E?¬M; H•m i`QÈ+ K”i p i`mv M H¢B ibM? #€Q M;QÆB +kM; t2K [m - M;QÌB i?ª
i`,K p¢M i?B i? X L;QÆB +kM; #B i K¶B i`€M; çBM? ç m H¨ i¨B bªM [mw +O #° i°-
M?B m Qi HB M [m M ç M i²M pQM; K°i #° i°+- M;QÆB M¦B M?[M; i?O HoM? #° i°+
?¨M? idM? h•v L K K¨ ?v bBM? i`,K p¢M i`€M; çBM?\

@ h°+ i`QÎM; K°i #° i°+ ?ÄM; ç–m +kM; çQÊ+- M?QM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; i` M /QE
i`QÎM; H½Q #° i°+ F?¬M; +¦ F?ª M,M; F?¬M; FB K +? HQ¢B ?¨M? pB iU b€i +O i°+
#° K°i i°+ ç m çB M `²B- +kM; F?¬M; i? M¨Q iQ¨M #° M;QÌB i` M ç¢B i?ªQ M;mv M
#B i M m iB T iK+ ç€M? M?Q p”v M;QÌB i?ªQ M;mv M b) imv i +?OM;X

L¦B ç M ç•v b„+ K†i E? M; hQ M;¨v +¨M; M;?B K i9+,

@ L;QÌB i?ªQ M;mv M +¦ i”T iK+ ?Ä i€M;- ç®i i?B i? i?¨M? i`Q- b m ç¦ i`Q +®i I
K M; i?2Q # M M;QÌBX

@ L?QM; H–M M¨v M;QÌB i?ªQ M;mv M iY i`”M ?ÆM i`,K p¢M- i?B ?¨B H¢B pSi #Ä
ç¦- +¦ i? M¦B iMv w ç i?B i? M¨v ?Q i?®BX "bM? i?QÌM; M;QÌB i?ªQ M;mv M +¦
+?9M; æ [m®+ ?Q i?®B- M?QM; b) F?¬M; ç K†+ +?Q i?B i? ç²M; #¢M KbM? ?Q i
idM? h•v L K ç½ #B M i?¨M? F?m ¬M /`+? `²B T?ªB F?¬M;\

L¦B ç M ç•v- HÌB E? M; hQ ç°i M?B M +?mv M ç´BX @

hQÆM; o,M H”T iS+ ;”i ç–m,

@ æ9M; p”v- ?B M i¢B K”i p +kM; F?¬M; i? iB M p¨Q F?m pU+ FB - Km®M i?€K i
+?d +¦ i? çB çQÌM; pÁM; iW hmv i [m®+X

LÆB ç¦ i`ªB ç–v K’v i`,K p¢M i?B i? - ç†+ #B i K°i i?¨M? i?`- i?B i? +?’i ç–v T?
M¦M; #S+ H¢B F?¬M; B tY Hw- F?¬M; T?€i bBM? ¬M /`+? KÈB H¨ H¢X L;?o p”v- h
i?’v H9+ ç€K [mv M [mw GB M KBM? i?®M; M?’i M¨v #B i ç’i ç B F?Q€M; bªM #¼
F?m ¬M /`+?- b) +¦ +€B #B m ibM? ;bX

E? M; hQ tÁ2 +ª #¨M i v,

@ Gw /Q i?S M,K- +kM; H¨ Hw /Q [m M i`¼M; M?’i- +?9M; i ç m #B i # idM? h•v L
M¦B +€+? Hv pÈB ç¢B i?ªQ M;mv M- M;QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; +€+? M¨Q çB [m -
M;mv M M¨v iB T iK+ +¬M; FQ+? hS ?Q¨M; iY H¨ iW +?¶ M¨Q +?mv M ` \ h M?È K
[m•M i?ªQ M;mv M M¨v i?QÌM; i?QÌM; çB /¢Q K°i pÁM; [m M? #B M ;BÈB F?m ¬M /

hQÆM; o,M ç°i M?B M T?€i H¢M?- Hw /Q M¨v i?”i bU H¨ [m€ i`¼M; v m- H¨K b Q Kb

E€ i?”i F?¬M; +–M T?ªB M¦B +?mv M F?€+- +?d +–M pB + K°i M;QÌB #bM? i?QÌM;
ç`+?- T?Q b m +¦ ¬M /`+?- +?QM? KbM? ç½ F?¬M; +ÁM çQÌM; ç¨Q i?Q€i- M m F?–
+¬M; FQ+? iU b€i- i?b H¨ i`U+ iB T ç–m ?¨M;- b Q +¦ i? M?Q #•v ;BÌ ç€M? hS ?Q
M;’i i`ÌBX

@ *?O i?QÊM;- +?9M; i H”T iS+ çQ iBM iS+ M¨v i`mv M F?„T i?B M ?¢ çQÊ+ F?¬M
p¨Q ç¢B i?ªQ M;mv M- /B i i`W +€B b¨Q ?mv i J”i ;B€Q +? i¢Q €+ K FB \

hQÆM; o,M `’i ?QM; T?’M M¦BX

hS ?Q¨M; iY F?¬M; ibK çQÊ+ pB M [m•M- H¨ #ÎB pb K¼B M;QÌB ç m +QB MÆB M¨v
;B¨M? #bM? i?QÌM;- +?Q M M F?¬M; B ç wiÈB- +ÁM QÈ+ ;b hS ?Q¨M; iY bÈK #`

h? M?QM; ?B M ;BÌ +¦ +?SM; +S- i?ª ` M;Q¨B b) i?m ?9i K°i ç®M; pB M [m•M\ J†
? v i? M¨Q F?€+- ç®B K†i pÈB p”i M?Q €+ K - F?ŠM; ç`M? M?•M HQ¢B +¦ i? M?’i

E? M; hQ H„+ ç–m,

@ L?[M; M;QÌB F?€+ b) F?¬M; iBM iQÎM;- M;QÊ+ H¢B +ÁM +?Q `^M; +?9M; i H’
+?mv M €+ K t•K H’M i?m ?9i /•M +?9M; i?B M ?¢ OM; ?°X *€+ i?O HoM? i? HU+
i X

@ L?QM; K¨ +?9M; i +¦ +?SM; +È K¨\

hQÆM; o,M ? i bS+ FBM? M;¢+ M¦BX

@ *?SM; +È ;b\ *€+ i? HU+ i?O HoM? FB +?`m T?€B M;QÌB iÈB F?m ;B Q +?B M
.M H¨ i'i +ª #¨v ` i`QÈ+ K„i ?¼- iQ i•K +O HQ¨B M;QÌB pšM b) F?B M #¼M ?¼ +Q

E? M; hQ i?Î /¨B M¦BX

hQÆM; o,M i?"i ? i +?¶ M¦B `²B- M?QM; K¨ ?„M M? M? +?¦M; b¬B bK+ M¦B,

@ hmv ``^M; F?¬M; +¦ çQÊ+ bU OM; ?°- M?QM; i?m°+ ?¢ imv i ç®B iBM iQÎM; +?O i
J"i ;B€Q FB - +?ûK i"M ;B i imv i M?[M; i M +? i¢Q €+ K M¨vX

L;?2 M¦B M?Q i? E? M; hQ +QÌB +QÌB- imv ``^M; F?¬M; +¦ i`ª HÌB- M?QM; H¨ hQÆ
?„M- M¦B i?b p¬ /KM;- T?ªB H¨K KÈB çQÊ+X

æ M; Km®M çB T?•M +¬M; M?B K pK- hQÆM; o,M ç°i M?B M ?B m F€ ?ÄB,

@ *?O i?QÊM;- M m i´M; #° J"i ;B€Q ;B'm Î ç¢B i?ªQ M;mv M M?B m M,K M?Q p"
T?€i ?B M- pb b Q ?B M ;BÌ H¢B iU H° imM; iQ+?- ?ÆM M[pW tm'i ?B M HB M ?
#° M;QÌB i` M ç¢B i?ªQ M;mv M\ æ +?Q M;QÌB ç¢B i?ªQ M;mv M +?¢v ç M iY +?B
?ÆM H¨ iU i v ;B i #¼M ?¼X

E? M; hQ M?Q +¦ +?9i bmv M;?o M¦B,

@ > v H¨ +€B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB w +O J"i ;B€Q\

amv #KM; i ` #KM; M;QÌB- iU KbM? i`®M i?"i H¨ i®i- ?ÆM M[i?ÌB ;B M ˜M /'m /¨
M?B M w M;?o M¦M; H M iU KbM? M?ªv ` + ?€i +?SX

@ G) M¨Q +¦ F #S+ #€+? #¼M ?¼\

hQÆM; o,M pW M¦B p"v HB M +QÌB iU ;B m- /U i?2Q i?U+ HU+ K¨ M¦B- J"i ;B€Q M
ç M?'i `²B- M¨Q +ÁM B +¦ i? #S+ #€+? çQÊ+ #¼M ?¼ iU H° b¨Q ?mv i +?SX

h?O ?¢ FB K¬B `mM `˜v M?QM; F?¬M; /€K H M iB M;X

>„M /€K M¦B ç€K #BM? bo FB K°i F?B i?m çQÊ+ ç +Y p¨ #´ M?B K`²B- ç®B iQÊM;
E? M; hQ- M;QÌB +?Q #¼M ?¼ [m M +?S+ p¨ +Æ ?°B ? v b Q\ *¦ i? M¦B # ?¢ M;¨
+O M?[M; M?•M pB M i–M; +?¦i H¨ M;½ i?2Q +?B m ;B¦ ? v b Q\

E?¬M; /€K- M m F?¬M; /€K p”v i?b çWM; M¦B H¨ çQÊ+- ç +?Q # ?¢ iU ç„+ +QM /•
E? M; hQ +kM; pšM b) i?m–M T?K+ ?„M M?Q +kX

jkkX *?QÆM; jkk, h, G *?B M h´M UTkV

@ L;?2 M¦B i?O ?¢ E? M; hQ +¦ K°i +?B #° ç°B K”i i?€K i® +?'i `'i + Q- +?Q M M T?
hQ +?9 w K°i +?9i- çWM; /Á ?ÄB +Æ K”i ;b- +?d +?9 w E? M; hQ +¦ ç´B w +?mv M ;

hS ?Q¨M; iY T?•M T?¦X

@ _ä- i?m°+ ?¢ HoM? K M?X

h?O ?¢ FB H”T iS+ M¦B- M?QM; K¨ i`QM; HÁM; H¢B F?¬M; [m M i•KX

"'i Hm”M K°i i?O HoM? M¨Q /QÈB i v ç m +¦ #° ç°B K”i i?€K- #'i Hm”M H¨ /Á i?€K i
€K b€i ç®B i?O ç m T?ªB /MM; iÈB i?O çQ¢M •K m- i?Q¢i M?bM ?bM? M?Q tm'i [m
i?”i +MM; H„K iÈB H9+ bY /KM; H¢B H¨ +?QÈM; K„i- M,M; HU+ +ÁM F?¬M; #^M; #
?¢ FB +kM; F?¬M; +?Q ``^M; K”i i?€K +O E? M; hQ +¦ i€+ /KM; ;bX *?d H¨ # ?¢ +
KbM? H¨ i?m°+ ?¢ +ÁM M?B m +?mv M çQÊ+ b Q\

" M i`QM; i?¨M?- MÆB E? M; hQ /WM; +?•M- hQÆM; o,M ç M; #˜K #€Q ibM? #€Q p

@ *?O i?QÊM;- hS ?Q¨M; iY +?B m ç½B +?9M; i ,M M;QM Î i®i- ç²M; i?ÌB +kM; F?
/U i?O i?¨M?- F€ i?”i KK+ çQ+? H¨ Km®M b m F?B #¼M ?¼ ç€M? #¢B [m•M i?ªQ M
i ` M;Q¨B i?¨M? iB M ?¨M? /½ +?B M pÈB [m•M i?ªQ M;mv MX

E? M; hQ ;”i ç–m M¦B,

@ V- M;mv M H B H¨ M?Q p”v- i +ÁM F€ [m€B H¨K b Q +?9M; iÈB ç•v M?B m M;¨v
+?9M; i M;?d M;ÆB +?dM? ç®M- i?”K +?Q +ÁM i`U+ iB T ç€T SM; çQ #BM? HU+
iÈB- ç +?9M; i M i•K +ÁM i`U+ iB T FûQ ? i F?¬M; ç K°i bo [m M Î H¢B- +¦ H)

@ L?QM; K¨ +kM; F?¬M; F€ [m€B- F} #BM? # M h•v L K `'i i?B m i?®M- M;Q¢B i`W
+¦ bo [m M +'T #”+ GB M ç°B i`QÎM; i`Î H M KÈB +¦ K°i M;U +QÐB- +,M #ªM F?¬M

hQÆM; o,M H„+ ç–m +QÌB,

@ *?O i?QÊM;- +?•M iQÈM; bU ibM? +kM; F?¬M; T?ªB M?Q p”v- #¼M ?¼ Km®M
+?B M- +?d H¨ #ÎB pb [m•M h•v L K #` [m•M i?ªQ M;mv M ç€M? bÊ- +,M #ªM F?¬
i?ªQ M;mv M- +?Q M M KÈB ç†+ #B i Qm €B +?Q +?9M; i - B #ªQ +?9M; i +?Q i
M;mv M- +¨M; H¨ #ÎB +?9M; i +¦ p¢M i?B i F}5

@ E?¬M; /€K /½ +?B M pÈB [m•M i?ªQ M;mv M\ *?d /€K iB M ?¨M? i?O i?¨M? +?
i?¬B\ *€B M¨v i?”i +¦ +?9i T?B M T?S+- p®M i +ÁM Km®M çQ KQÌB p¢M #BM? H
+?B M i`QÌM; M[+?SX

E? M; hQ H„+ ç–m #'i ç„+ /oX

@ *?O i?QÊM;- K†+ F i? M¨Q- KQÌB p¢M #BM? HQM? M¨v +kM; T?ªB FûQ H M +
F?¬B T?K+ HÁM; iBM +?Q #¼M ?¼- M m F?¬M; ç iBM? M?m M?Q p”v +?d +¦ i?
[m€ H½M; T?Q `²BX

hQÆM; o,M p°B p¨M; ç M;?`X

@ V- +S H¨K M?Q M;QÆB M¦B- ibM? ?m®M; i?ªQ M;mv M i? M¨Q `²B\

E? M; hQ ?ÄBX

@ h¢K i?ÌB +?Q +¦ i`ª HÌB- #'i [m€ M;QÌB +O +?9M; i i?2Q ç°B M;k p"M +?mv M
F?¬M; i? H"T iS+ çB m i` çQÊ+ #Q K"i J"i ;B€Q- M?QM; +kM; +¦ i? #B i çQÊ+ p
iÈB MÆB M¨QX

hQÆM; o,M M¦B ç M ç•v +ÁM +¦ +?9i M;?B ?Q†+ ?ÄB,

@ *?O i?QÊM;- M m iQ¨M #° ç¢B i?ªQ M;mv M ç m #` J"i ;B€Q ¬ M?B K- M?Q p"v
T?˜K H¨K ;b\ G) M¨Q M?[M; M;QÌB i?ªQ M;mv M #` ¬ M?B K M¨v +ÁM +¦ i? H¨K i?

@ L?[M; M;QÌB i?ªQ M;mv M `ÆB p¨Q çB M +m²M; M¨v F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K i?Ê
F? Q F?€i pÈB +?B M HÊB T?˜K M?Q p"v- t2K +?WM; H¨ #¼M ?¼ ?¨M? ç°M; i?2Q
+kM; b) +QÈT #¦+ p"i iQ- ? B H¨ J"i ;B€Q +–M HQ¢B ?¨M? ç°M; M¨v +?2 ;B'm M;QÌ
F?ŠM; ç`M? J"i ;B€Q +kM; +–M M?[M; p"i iQ +QÈT çQÊ+ M¨vX

@ L¦B M?Q p"v- F?ŠM; ç`M? J"i ;B€Q +¦ çQÊ+ M?¨ tQÎM; `'i HÈM- M?¨ tQÎM; HÈM
i?•K bÆM `WM; ;B¨ +kM; `'i / #` T?€i ?B M- i?m°+ ?¢ iBM iQÎM; +?d +–M K"i p T
/•v K®B M?Ê- H¨ +¦ i? i?m"M i? ibK çQÊ+ ç¢B #ªM /Q M? J"i ;B€QX

hQÆM; o,M M¦BX

@VK- pB + M¨v i¢K i?ÌB ç†i Î K°i # M- çB m iW #° ç°B +?9M; i K M; ç M ` K°i p¢M
Hmv M i?O i?¨M?- b m ç¦ ;B M?"T +?B M i?O i?¨M?- KB M +?Q #¼M M;QÌB hS ?Q
ç° ?B M i¢B- +¦ H) +ÁM F?QªM; ? B M;¨v- F} #BM? i?ªQ M;mv M +¦ i? t¬M; H M iQ
?¼ +?Q `^M; +?9M; i i`W ç€M? /½ +?B M +€B ;b +kM; F?¬M; H¨KX

E? M; hQ M¦BX

@ _äX

hQÆM; o,M M?"M H M? HmB tm®M;X L;m²M,

h?2Q ç²B ç'i # M M;Q¨B ç„T M;¨v +¨M; + Q- +m°+ +?B M i?O i?¨M? ;–M #°+ T?€i- p
KÈB ;B M?"T- i?'v [m•M h•v L K iMv w ç [m•M i?ªQ M;mv M ç„T ç'i- H¢B F?¬M;
M¨Q- `'i i?ª HÄM;X

*¦ M;QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ K¢Q ?B K KQ i M iB M ?¨M? pB + T?€ ?Q¢B- +?d H¨ #
+? i K°i Qi F} #BM?- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ i€+ /KM; # Q M?B m- M;QÊ+ H¢B ç¦M;
pB + ç„T ç²B +O [m•M i?ªQ M;mv MX

J¨ #„M i`ª pÈB # M /QÈB i?¨M?- KQ i M F?¬M; M;WM; i`9i tm®M; i` M çdM? ç–m-
F?¬M; +¦ +?¶ M;„K- ;B€ i?¨M? KkB i M MÄ H¢B `'i + Q- ç®B K†i pÈB T?QÆM; i?S+
M m M?Q F?¬M; ` M;Q¨B i?¨M? ç€M? M? m pÈB [m•M i?ªQ M;mv M- p"v i?"i bU +
ç²B ç'i iB M ?¨M? +m°+ +?B M i` M iQÌM; i?¨M?- F?¬M; +ÁM K°i #B M T?€T iB m
?[m ?B mX

>¨M? ç°M; ç„T ç'i M?Q p"v- [m•M i?ªQ M;mv M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; ? i´M i?Q
çB iÈB i`QÈ+ iQÌM; i?¨M? KÈB #Ä ç'i ç„T ç²B çQÊ+- imv `^M; i` M i?¨M? H•m #` I
i`MK #„M +?Q F?¬M; M;˜M; ç–m M´B- M?QM; H¨K i? M¨Q i?b Î i`QM; i?¨M? +kM;
Q i`MK- +¬M; FQ+? M?Q p"v imv `^M; HU+ b€i i?QÆM; F?¬M; HÈM- M?QM; K¨
M;mv M p"M +?mv M ç'i- +?d +¦ ?B m [mª ;B®M; M?Q MûK ç€ H,M +•v- ;¦T i? K K°
M¨v KB M +?Q [m•M i?ªQ M;mv M T?ªB H¨K i? K p¨B H–M p"M +?mv M ç'i çX

æ M F?B ç° + Q ç²B ç'i +€+? çdM? iQÌM; i?¨M? F?¬M; çQÊ+ MY i?QÈ+- #BM? bo
H"T iS+ ;ä p M; +?B M; ç²M;- iB M; +?B M; ç²M; p M; H M /²M /"T- +€+ #BM? HQM'
+?„M #QÈ+ H M i?¨M? H•mX *ÁM +€+ /•M T?m # M i`QM; i?¨M?- +kM; bÈK i?2Q [
+€+ HQ¢B p"i iQ iÈB i?¨M? H•m- +ÁM ?"m T?QÆM; `ÌB t i–K #„M +mM; iB M +kM
+?m˜M #` +€+ bU pK i?m®+ K2M ;BQÌM; # M?X

E? M; hQ #` hQÆM; o,M +MM; hS ?Q¨M; iY ? B # M HB M ?ÊT ?¢M +? M;?B K M;
?"m T?QÆM; M iQ¨M- M?bM i?'v M?Q p"v- F?¬M; F?ÄB +ªK i?€M M¦B,

@ E?¬M; M;Ì +¦ i? +?m˜M #` i?Ä ç€M; M?Q i? - ?ÆM M[F?¬M; +–M [m M pB M i?
H M?- /•M +?9M; iU M?B M b) ?¨M? ç°M; i?2Q [mv ç`M?- t2K ` ç° [m•M bU ?¦ #
i?'m ç M K¶B M;QÌB `²BX

L;QÌB ?–m # M +¢M? /Q hS ?Q¨M; iY T?€B iÈB +¦ +?9i ç m F?´ +QÌB +QÌB,

@ "¼M ?¼ ç½ i"T i?¨M? i?¦B [m2M- M;?2 çQÊ+ ?B m H M? iU M?B M b) H¨K- +,M #ª
pb #¼M ?¼ #B i +?d +¦ ` bS+ M?Q p"v- i?¨M? i`b KÈB F?¬M; #` +¬M; T?€- #¼M ?¹

E? M; hQ Km®M M¦B +€B ;b- i` M i?¨M? H•m ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; ?Á ?ûi
M;QÌB ç m M;?B ?Q†+- #„i ç–m `²B b QX

Zm•M i?ªQ M;mv M i€+ +?B M +kM; i?¨M? i?¦B [m2M- ç„T tQM; ç²B ç'i- ç€K F} #BI
FûQ +mM; M?„K çQ¢M çQÌM; ç°i T?€- #„i ç–m #„M T?€ iQ¨M i? K°i HQÊi- [m•M h
iQ¨M #° i`®M b m i'K +?„M- imv M?B M /M +¦ M;?B K K"i +kM; T?ªB +¦ F?2 ?Î- KC
i`QÈ+ i`9i tm®M;- +kM; T?ªB +¦ K°i p¨B i M [m, F?¬M; K v F m i?ªK M;½ tm®M;- b

S?ªM SM; M? M? i?b H"T iS+ +?†M H¶ ?´M; H¢B- T?ªM SM; +?"K i?b H¢B HB M HK

"„M tQM; # HQÊi- K'v M;¨M F} #BM? i?ªQ M;mv M T?Q i`QÈ+- H"T iS+ MûK +mM
ç Q- KB M; ;–K `9 i?9+ M;U M?^K T?Q ç²B ç'i- b m ç¦ +€+ [m•M i?ªQ M;mv M çS
iB T iK+ FûQ +mM; /MM; KQ i M v K ?° #¼M ?¼ çB iÈBX

L;?2 çQÊ+ iB M; `®M; HQ¢M M;Q¨B i?¨M?- #BM? bo çSM; i` M i?¨M? H•m- H"T iS+
çQ i'K +?„M ;€+ Î çdM? ç–m- +€+ #BM? bo Î b m H¢B çQ i'K +?„M ;€+ H M +€+ i'K
+?„M ;¦+ M;?B M; ?bM? i?¨M?X

*€+ #BM? bo ç^M; b m H"T iS+ +?B ? B M;QÌB K°i ç¬B- # M;QÌB K°i ç°B M•M; ç€ i
i'K +?„M HQÈi tm®M; # M /QÈBX

*ÁM +€+ [m•M i?ªQ M;mv M ç M; çB M +m²M; [m"i M;U - t¬M; H M ç²B ç'i- +¦ F
tm®M; M;U - +¦ M;QÌB #` +•v H,M # ;½v +?•M M;U - +¨M; +¦ M;QÌB #` i M H¢+ #„M

*?d H¨ i´M i?'i M?Q p"v ç®B pÈB K'v M;¨M [m•M i?ªQ M;mv M tmM; T?QM; K¨ M¦B
[m•M i?ªQ M;mv M #^M; p¨Q i?m"i +QÐB M;U i?¨M? i?¢Q i`€M? Mû [m +•v ;¶ H,M
iªM; ç€ +MM; i M H¢+ i?b F?¬M; +?„+- +?d +¦ i? t2K B F?¬M; K v i?¬BX

Zm•M i?ªQ M;mv M +U+ F€ ?mM; ?½M- +?d +–M F?¬M; +? i ç m i?2Q ç²B ç'i T?¦M
K½ i?b i`U+ iB T /MM; i v +?•M i` Q H MX

*ÁM +€+ #BM? HQM? i` M i?¨M? H•m +kM; M?"M i?'v ?¨M? ç°M; +O [m•M i?ªQ M
iB M;- K°i HQ¢B K€v #„M MÄ H"T iS+ ;€+ i` M i'K +?„M- +Á b9M; +Q H¢B- i M MÀ
tm®M; T?Q /QÈB- F} #BM? i?ªQ M;mv M ç M; tmM; T?QM;- H"T iS+ F m i?ªK `²I
i?"K +?Q tmv M i?'m p¨B M;QÌB KÈB M;WM; T?€i mv- K°i +?B m M¨v- H"T iS+ ç b
ç²B ç'i çÄ K€m- H¢B +ÁM F?B F?¬M; +? i¢Q ` i`Î M;¢B M;,M +ªM M;U tmM; T?QI

h?'v çÊi +¬M; FQ+? i?S M?'i H¼i p¨Q +ªM i`Î- çQ¨M F} #BM? €T i`"M T?Q b m- iU
p¼i iÈB- +ÁM [m•M i?ªQ M;mv M Î ;B[ç²B ç'i- i?Ov +?mM; F?¬M; ç w i M MÄ çQ¢
K°i ?ÆB ç m T?¦M; iÈB i?¨M? H•mX

L m M?Q F?¬M; T?ªB +¦ KQ i M F?¬M; M;WM; M;?d pšM ?¢M +? i?¨M? H•m- +¬M;
[mª i?"i H¨ Km®M +? i- #BM? HQM? i` M i?¨M? H•m +¦ i? çªK #ªQ # M KbM? F?¬M
;B i b¢+? [m•M ç`+? +¬M; i?¨M?X

h? M?QM; /QÈB KQ i M # Q i`MK- /M H¨ +¦ +€+ F?Q i¨B i?O i?¨M? iB m +?m˜M M'
ç m F?¬M; i? /MM; M?B m- +¨M; F?¬M; +–M M¦B i`U+ iB T /MM; +mM; i M i`QÌM;
M[X

hmv `^M; ç m F?´- [m•M h•v L K +kM; T?ªB #°B T?K+ [m•M i?ªQ M;mv M M¨v H¢B +
? Q M?Q p"v- +¨M; #°B T?K+ HU+ i v #¼M ?¼ K¢M? K) M?Q i? - H¢B +¦ i? HB M
M;WM; M;?d- M m M?Q F?¬M; T?ªB M?[M; [m•M i?ªQ M;mv M M¨v ;B®M; M?Q M;Q
ç9M; H¨ T?ªB ?Q¨B M;?B #¼M ?¼ +¦ #B M i?¨M? €+ K ? v F?¬M;X

"° ç°B iB M T?QM; [m•M i?ªQ M;mv M HB m K¢M; F?¬M; bÊ +? i- b m F?B i´M i?'i
i?ªQ M;mv M +ÁM H¢B K°i T?–M # +kM; +ÁM ;–M M;¨M M;QÌB- `®i +m°+ p¼i iÈB
+ÁM + Q F?¬M; iÈB MY i?QÈ+- iMv iB M i?9+ M;U H¨ +¦ i? M?ªv [m - i? M?QM
i'K +?„M- H¢B F?B M ?¨M? ç°M; / /¨M; i`Î M M F?¦ F?,M F?¬M; i?¬B- iQÌM; +?„M
+?B M K½ M?ªv H M çB H¢B çQÊ+X

h?ªQ M;mv M t2K ` +kM; ;†T T?ªB p'M ç M?Q p"v- M;QÌB +QÐB M;U H"T iS+ ç +
b m- +?•M i`QÈ+ ;BÆ H M ç€M? i'K +?„M- F?¬M; M;U i?b /MM; i v +?•M ç€M? H
[m F?2 ?Î i'K +?„M- +?¢v p¨Q ;B i M;QÌBX æQÆM; M?B M [m•M M•M; i'K +?„M ç½
i`QÌM; i?QÆM; çÊB [m•M i?ªQ M;mv M ç M- F i [mª +?B M ç'm bQM; T?QÆM; pšM
B i®i b® ?ÆM K¨ i?¬BX

hmv `^M; imv i ç¢B #° T?"M [m•M i?ªQ M;mv M ç m #` [m•M M•M; i'K +?„M ;B i +?
+?B M K½ K¢M? K) ?Q†+ [m•M i?ªQ M;mv M #ªM i?•M /kM; K½M? ç€M? #¢B [m•
i?¨M? H•mX

*¦ +€+ +Æ bÎ M¨v- [m•M i?ªQ M;mv M F?¬M; +ÁM M;U H"T iS+ pmM; pšv ç Q +?ûK
H"T iS+ ç•K KM K„i M;U - b m ç¦ çB M +m²M; i?9+ +?B M K½- F?¬M; ç w #BM? ç Q
HmM; imM;X

L?[M; M;QÌB M¨v çB M +m²M; M?Q p"v çQÆM; M?B M b) F?B M +€+ [m•M i'K +?„
K°i KªM?- +?d H¨- HQ¢B +¬M; FQ+? +O K°i b® Qi M;QÌB b„T +? i M¨v F?¬M; i? K
[m•M h•v L K +?2M ç–v i?¨M? H•m- [m•M i?ªQ M;mv M M? M? +?¦M; #` ;B i- p` i`
pQM; H"T iS+ M? M? +?¦M; #M ç„T H¢BX

L?QM; #ÎB iB M T?QM; i?ªQ M;mv M #Ä b®M; #Ä +? i- +?QM? pb i` M? i?O i?ÌB ;
pB M #BM? Î T?Q b m- #ÎB p"v H9+ [m•M h•v L K +?mv M HU+ +?9 w ` M;Q¨B i?
M;mv M ç½ iB T b m p¼i H M i`QÈ+ i?¨M? H•m- ?ÆM KQÌB +QM M;U ç½ ;BÆ +?•M

G–M M¨v F?¬M; M?Q pW `²B- ?ÆM KQÌB +QM +?B M K½ ç€M? tm®M;- p"v ç9M; H
KQÌB [m•M i'K +?„M ?¨M; ç–m F m i?ªK K°i iB M; ¬K ? B i v M;½ tm®M; ç'i- M;QÌB
[m K°i # M i`€M? çQÊ+ K°i FB T- F?¬M; K v i?b i`U+ iB T #` K¦M; M;U ç¢T M€i
i` M K†i ç'iX

æQ¨M [m•M i?ªQ M;mv M M¨v F?¬M F?ûQ ?ÆM iB M T?QM;- M?¦K ç–m iB M ?ÆM K
HMB i`Î H¢B- b m ç¦ H¢B K°i H–M M•M; p¦ H M + QX

L¦B ` i?b /¨B- F€ i?"i +kM; H¨ +?mv M KÈB p¨B ;B•v i?¬B- F} #BM? i?ªQ M;mv M T
/KM; +?B M K½ +¬M; FQ+? FûQ ç¢T M? M? +?¦M; KÎ `°M; T?¢K pB i` Q H M i?¨M?

>ÆM KQÌB F} #BM? i?ªQ M;mv M imv `^M; +¨M `Ð- M?QM; M?•M b® #¼M ?¼ [m€
[m•M h•v L K ;B i +? i- +?d H¨ #ÎB pb F?m pU+ ç½ KÎ `°M;- ;–M i`,K F} #BM? i?ªQ M
/ /¨M; ;BªB [mv i M[X J¨ F?B ;BªB [mv i tQM; i`,K F} #BM? M¨v- i?¨M? H•m ç½ #`

>ÆM M;¨M F} #BM? i?ªQ M;mv M M¨v H2Q H M i?¨M? H•m- H"T iS+ çB M +m²M; i
/KM; +?B M K½ çKM; i`€B +? M T?ªB- pW pmM; pšv K½ ç Q HB m K¢M; +?ûK ;B
M;mv M M¨v M?Q QM; pÁ p) ç•K HQ¢M tmM; [m M?- i?¨M? H•m p®M +¦ #° ç°B i'K +
i?ªQ M;mv M K†+ F ç m çÈM b®M; +? i ç€M? +?Q +?B M,K t #ªvX

Zm•M h•v L K çQÆM; M?B M #B i M m M?Q F?¬M; M;,M M;¨M F} #BM? M¨v KÎ `°M;
+?Q p¢M F} #BM? T?Q b m HB M iK+ ç°i T?€- i?¨M? i`b M¨v b) `ÆB p¨Q M;mv ?B

h?2Q bo [m M ?ûi HÈM- [m•M i'K +?„M H"T iS+ ;–K `9- +„M `,M; çSM; p[M; +?`m çU
+?„M- #BM? bo K†i b m H"T iS+ M•M; + Q i`QÌM; i?QÆM; /¨B #®M M,K i?QÈ+- ;€
ç¦ F?¬M; [m M i•K T?Q i`QÈ+ +?¼+ i?ŠM; p T?Q [m•M i?ªQ M;mv MX

>¶M ?ÊT iB M; ?ûi i?ªK ;B[M;QÌB M;U H"T iS+ p M; H M- p®M F?¬M; ;B M K'v i`
ç²B ç'i H¨K i`mM; i•K- i?2Q iB M; ?ûi i?ªK M?Q p"v- M? M? +?¦M; #` [m•M i'K +?„
i`,K i?QÈ+- K¨ i`QÌM; i?QÆM; #BM? i¢Q i?¨M? MY +mM; i`ÁM +kM; iW iW ûT iÈB
`½B i?m ? T H¢BX

æ M F?B K°i F} #BM? i?ªQ M;mv M +m®B +MM; #` ;B i- F} #BM? # M /QÈB H¢B ç°i
ç€ iªM;- KkB i M ç€M? +?Q HMB p +?•M ç²B- K¨ F?2 ?Î H2Q H M i?¨M? H•m +kM;
?Q¨M iQ¨MX

L;Q¨B i?¨M? i`mv M ç M iB M; F M- p®M [m•M i?ªQ M;mv M ç M; +?m˜M #` iB T i
M¦B ? B HÌB [m v ç–m çB tm®M;- K¨ KQ i M ?¶ i`Ê +?d F?B F} #BM? H M iQÌM; i?¨
/WM; H¢BX

h?'v [m•M i?ªQ M;mv M M;Q¨B i?¨M? HmB p [m•M /Q M?- i` M i?¨M? H•m H"T iS+
+?B M i?O i?¨M? H–M i?S M?'i +QB M?Q ç½ [m X

E? M; hQ ç½ bÈK F?¬M; M?`M çQÊ+- #ÎB pb t€+ M?"M [m•M ç`+? ç½ [m v p /Q M?
K M; i?2Q #¼M M;QÌB hQÆM; o,M t¬M; H M i?¨M? H•m- +?d i?'v +€+ FB M i`9+ #
ç–v KkB i M- /M H¨ iQÌM; ç€ +kM; +„K K'v i`,K +•v i M K¢M? K) ç M; H„+ HQ +€M? (
+?„M i` M i?¨M? H•m +¨M; i`Î i?¨M? +QM M?QKX

*?d +–M M?Q p"v +MM; #B i çQÊ+ #BM? HQM? i` M i?¨M? H•m +?`m çUM; KQ i
M?[M; M;QÌB #` i`9M; i M i? i?ªK ` b QX

L?[M; M;QÌB i?QÆM; pQM; # M [m•M h•v L K ç½ bÈK +¦ /•M T?m FûQ tm®M; /QÈ
M;mv M H¢B #` /•M T?m i`U+ iB T MûK tm®M; /QÈB i?¨M?- +?'i ?ÆM i`,K i?B i? H
b m ç¦ ç´B MÆB F?€+ MûK tm®M; `²B H¢B ç®iX

*¦ ``'i M?B m /•M T?m #„i ç–m bY +?[i? v ç´B +¬M; i`bM? i?O i?¨M?- ç²M; i?ÌB F
tm®M;X *ÁM +€+ #BM? HQM? pW F?´ +?B M +kM; #„i ç–m i?2Q +€+ bo [m M +?d
K°i M?¦K #BM? HQM? +QÌM; i`€M; ,M MQ M;O i®i H M i? vX

h'i +ª K¼B +?mv M ç m `'i +¦ i?S iU- E? M; hQ M?bM #BM? bo i? v T?B M ?ÄB [m

@ h`QÈ+ FB iW H9+ F? B +?B M ç M F?B ç€M? çm´B ?Q¨M iQ¨M [m•M i?ªQ M;mv

@ hmv ``^M; i?®B HmB ç M idM? i?¨M? M¨v i€+ +?B M pÈB +?9M; i ç m H¨ çQ¨M [
+?9M; i ç½ ;B i [m€ ? B KQÆB p¢M M;QÌB +O #¼M ?¼- M?QM; +?Q # Q ;BÌ +?•
?¼- M?bM #¼M ?¼ ?B M ;BÌ +ÁM KQÌB p¢M M;QÌB pšM K½M? HB i +¬M; i?¨M? M?
iB m ? Q F?QªM; p¢M M;QÌB- Qi M?'i b) +¦ i?ÌB ;B M #bM? i?ªM F?QªM; K°i i?€M;

Zm M i?` iÁM; M¨v F?¬M; i`ª HÌB i? v T?B M # Q M?B m HQÊi KÈB +¦ i? ç ç®B T
K°i i?€M;X

L;?2 M¦B M?Q i? E? M; hQ bYM; b®i K°i +?9i,

@ J°i p¢M M;QÌB b) HmB #QÈ+\ h t2K i?B i? M¨v Qi M?'i +kM; +¦ # #®M M;¨M #°
p"v i? K ? B çÊi- M?[M; [m•M i?ªQ M;mv M FB b) HMB p ioM? /QÐM; K°i i?€M;\

E? M; hQ F?¬M; M?`M çQÊ+ M?O i?–K +¦ +?9i ?¨B ?QÈ+ [m€ +?S- M?bM i, H +?
i?ªQ M;mv M KÈB +? i# #®M M;¨M M;QÌB- H¨K b Q +ªK ;B€+ M?Q #¼M ?¼ i`ªB [m
H¨ F?¬M; ?B m M´BX

jkjX *?QÆM; jkj, h?®M; aQ€B L?B i >mv i UTRV

@ " M +?9M; i i?QÆM; pQM; # Q M?B m\

E? M; hQ ``'i iU M?B M +QB [m•M h•v L K i`Î i?¨M? M;QÌB K°i M?¨- K¨ i?€B ç° M;Q
hQ +kM; ç +?Q [m M i?` iÁM; +kM; p¬ i?S+ H'v i?€B ç° M;QÌB K°i M?¨ ç®B ç½B E

@ æ¢B M?•M- # M +?9M; i i?QÆM; pQM; ?ÆM ? B M;¨M #®M i`,K M;QÌB- i`QM;
i`QÎM;- KQÌB # "€+? T?m i`QÎM;X

hQÆM; o,M i?'v p K†i F?´ bÎ +O [m M i?` iÁM;- +ÁM +?Q ``^M; M;QÌB M¨v i`ÌB bB
F€ [m€B pb b Q M;QÌB #° /¢M; M?Q p"v H¨K i? M¨Q +¦ i? i`Î i?¨M? [m M i?` iÁM

b® HQÊM; i?QÆM; pQM; [m•M h•v L K- pW ;B”i KbM? F?¬M; i?¬B ç²M; i?ÌB +kM; F?¦+ i M; M?Q i? X

oW M¦B [m•M i?ªQ M;mv M +¬M; i?¨M? i?QÆM; pQM; # #®M M;¨M M;QÌB- ?B M ; i?¨M? i?QÆM; pQM; H¢B iÈB ? B M;¨M #®M i`,K M;QÌB- M;?2 p¨Q i B K¼B M;QÌB MY +•M- iW i` M i?QÆM; pQM;- [m•M h•v L K +ÁM +?B K +?9i i?QÊM; T?QM; M[

L?QM; K¨ id Kd M;šK H¢B b) F?¬M; i?Ä ç€M;- #° ç°B +¬M; i?¨M? i?QÆM; pQM; H¢ i?¨M?- i, H +?B M i´M FûK M?Q p”v- #° ç°B i?¨M? +ÁM i?O +€B [m€B ;b M[5

"bM? i?QÌM; +¬M; i?¨M? +?B M ç m H¨ i, H K°i @ M,K i`Î H M- M;?o H¨ [m•M i?O i +¬M; i?¨M? T?ªB +? i M,K- K¨ ?B M ;BÌ +?d H¨ M?B m ?ÆM K°i +?9i- i`”M M¨v H¨K

@ *€+ H–M +?B M ç’m i`QÈ+ ç m H¨ i, H +?B M i´M M?Q p”v b Q\

E? M; hQ ç MûM •m HQ ?ÄBX

Zm M i?` iÁM; i`–K i`¼M; ;”i ç–m,

@ æ9M; p”v- M; v iW H9+ #„i ç–m- +?B M i?O i?¨M? ç m H¨ i, H +?B M i´M M¨v- i +kM; +?d +¦ pW `²B KÈB ç¢i çQÊ+ KS+ ç° K°i ç´B K°i- K°i ç´B ? B K¨ i?¬BX

hQÆM; o,M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB,

@ o”v /½ +?B M i?b b Q\

Zm M i?` iÁM; HB + b M; hQÆM; o,M- T?mM ` K°i +QM b® +¦ +?9i KÆ ?²- hQÆM; M;QÌB i B i?QM? K„i iBM?- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ M;QÌB i`ªB [m F?ªQ M;?B K- +?d +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ FBM? M;¢+ K°i ?²BX

æ€M? /½ +?B M i, H +?B M i´M H¨ K°i ç´B M,K- K¨ B H¨ # M K°i F M¨Q # M M,K i? i?ªQ M¨Q [m•M h•v L K K’i çB HÁM; iBM /kM; F?Q ç€M? /½ +?B M pÈB [m•M i?ªQ M

>B M ;BÌ M;šK H¢B i?O i?¨M? +?B M ç½ +¦ ?B m bm’i +?B M i´M M?Q i? - +kM; F? M?Q i`ªB [m K°i ?²B ?mv i +?B M M?Q p”v- #ÎB pb [m•M i?ªQ M;mv M +? i K°i M; T?Q KbM? +kM; i?B m K’i ? B T?–M- +kM; +¦ M;?o H¨ [m•M i?ªQ M;mv M #` +? i +kM; +? i +¨M; M?B m- M m M?Q F?¬M; T?ªB KbM? +¦ çQÊ+ i`,K p¢M i`€M; çBM?- [m•M i?ªQ M;mv M iB m ? Q F?¬M; Km®M b®M; M[X

aS+ +?B M ç’m [m•M i?ªQ M;mv M +¦ /kM; K½M? M?Q i? b Q\ L;?o p”v- E? M; hQ M?`M- pW M?bM i?–M i?€B E? M; hQ `K+ ``+?- hQÆM; o,M H”T iS+ bÊ ç M F m iQ

@ *?O i?QÊM;- M;¨B imv i ç®B F?¬M; i? iU KbM? i? K /U +?B M ç’m- T?m M?•M ç

Zm M i?` iÁM; +kM; #` /¼ ?QªM; bÊ- +?mv M E? M; hQ #` +’K +?d iB M iÈB iB M #B i ?¢ H M? tm®M;X

G9+ ç–m K¼B M;QÌB ç m iQÎM; H¨ /U T?ÁM; E? M; hQ i?€K i?QM? ibM? #€Q [m•M +?d M?^K p¨Q K°i KbM? E? M; hQX > v H¨ Km®M #ªQ ?° E? M; hQ H½Q ç¢B GB M H¨ M m M?Q #ªQ ?° pb b Q +ÁM ?¢ H M? ç†+ #B i M?’M K¢M?\ *ÁM +¦ +?9i M;?B K

L?QM; ?B M ;BÌ M?bM i?’v #° /€M; E? M; hQ ? B K„i iÄ b€M; +MM; #° /¢M; hQÆM i?`iÁM; HB M ?B m- +¦ H) M;mv M M?•M H¨ #ÎB E? M; hQ i?’v bS+ +?B M ç’m [m•M iU KbM? +ªK M?”MX

L;?o p”v [m M i?` iÁM; +¦ +?9i ç m ç–m- M m M?Q E? M; hQ +?d H¨ K°i p` h?B m M?’i- M?Q p”v # M KbM? b) `’i pmB HÁM; KÌB ?„M çB i?QÎM; i?S+ bU HÊB ?¢B +O `^M; [m•M h•v L K +¦ i? ;B^M; +Q +MM; [m•M i?ªQ M;mv M +?d H¨ ?Q / M?X

*?d H¨ ç€M; iB +- E? M; hQ H¨ i?O HoM? b€M; H”T GB M KBM? i?®M; M?’i- ç ?„M h•v L K b) ?SM; +?`m ibM? +ªM? ? B K†i ;B€T +¬M;X

Zm M i?` iÁM; +MM; hQÆM; o,M F?˜M i`QÆM; +?„M i`QÈ+ K†i E? M; hQ- ?¨M? ç° +¦ i? i?Î /¨B- ?„M #B i iW M v p b m KbM? çWM; M;?o iÈB +?mv M çB H M +?B M

`ä `¨M; KbM? F?¬M; i? iMv ?SM;- +?d +ÁM +€+? #B m i?` GB M KBM? i?®M; M?'i
i`Ê ;B9T i?O i?¨M?X

æ®B pÈB v m +–m M¨v- [m M i?` iÁM; `'i H¨ ?Q M M;? M?- imv `^M; M;?2 çQÊ+ bS
i?®M; M?'i `'i K¢M? K)- M?QM; +kM; T?ªB i?Y [m K°i +?9i KÈB #B i çQÊ+ K¢M? i

>ÆM M[[m M i?` iÁM; iBM iQÎM; K°i p¢M [m•M M¨v b) F?¬M; T?ªB H¨ #BM? bo h•
H¨ #° ç°B E? M; hQ K M; ç M- #ÎB pb E? M; hQ b) F?¬M; H¨K +?mv M M?¨K +?€M

E?¬M; #B i pb b Q- imv `^M; +?d H¨ iB T t9+ pÈB E? M; hQ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M M;„
E? M; hQ b) F?¬M; H¨K +?mv M F?¬M; +¦ F?Q F?€B M?Q p"vX

L m ç½ i?Ä i?m"M tQM;- M?Q p"v K°i p¢M [m•M bo E? M; hQ HB M –K –K çB H M i
M?bM M?[M; [m•M GB M KBM? i`–K K†+ Qi HÌB- imv `^M; F?¬M; +¦ i?–M i?€B F?E
M?[M; [m•M HQM? M¨v +kM; F?¬M; +¦ ;b ;BÄB H„K- ç i`€M? +?d ?mv ?¶M HQ¢M
M?QÌM; K°i çQ¢M iQÌM; i?¨M? ç [m•M GB M KBM? #ªQ p - ?ÆM p¢M [m•M GB M K
i?¨M? K'v i`,K i?QÈ+- iW ç¦ +¦ i? i?'v [m•M h•v L K ç®B ç½B [m•M GB M KBM? i?

hQÆM; o,M çSM; ` çªK M?B K [m M +?d ?mv- M?bM +€+ i?O ?¢ i`QÈ+ K†i p F?¬M

@ *€+ M;QÆB F?¬M; +–M #m²M #U+- +?Ì ç M i?ÌB çB K [m•M i?ªQ M;mv M +¬M; i?
B HÊB ?¢B ?ÆM F?¬M; çQÊ+ b Q\

GÌB M¨v H"T iS+ ç +€+ bo [m M #„i ç–m tQ i v M?B i?mv i b¬B i`¨Q- #¼M ?¼ M;?
M;mv M / +QBX

E?¦ i`€+? #¼M ?¼ MQM M;? M M?Q p"v- p¢M [m•M iBM? #BM? +QÌM; ?½M M?'i i
M?'i- H¢B +?d i?O K°i çQ¢M iQÌM; i?¨M? # #®M i`,K i?QÈ+- H) M¨Q K'v M;QÌB M
KÈB #ªQ p çQÊ+ K°i çQ¢M iQÌM; i?¨M? b Q\ h?"i H¨ [m€ F?BM? M;QÌBX

L?bM [m•M h•v L K M;?d M;ÆB M´M i` M i?¨M? H•m- M?bM H¢B ç¢B /Q M? [m•M
iB M; ç°M;- hQÆM; o,M F?¬M; F?ÄB i?Î /¨BX

Zm•M i?ªQ M;mv M M¨v i?"i [m€ +SM; M;„+- H¢B F?¬M; i?W /`T ç K +¬M; i?¨M?-
[m€ M?€i ; M- H¢B F?¬M; /€K i?W ç K i®B ` M;Q¨B i?¨M? #Q K"i ç€M? 9T [m•M ç
iB M ?¨M? +¬M; i?¨M? +?B M #bM? i?QÌM; p¨Q # M M;¨v- +?B M ç'm M?Q p"v i?"i

J°i ç K F?¬M; +¦ +?mv M ;b- i`ÌB pW iªM; b€M;- K°i ?²B F M i? HQÆM; p M; H
iW t iB M ç M ;–M- +€+ #BM? bo i` M i?¨M? H•m #` ;B"i KbM? idM? ;B'+- H"T iS+
i` M; +O KbM?- [m•M i'K +?„M +¦ +?9i +? i H†M; F?B M; i'K +?„M p¼i iÈB T?Q i
M;?B M; tm'i ?B M ;B®M; M?Q ?¬K [m X

ao [m M i` M i?¨M? H•m M?Q +¦ M?Q F?¬M; ç†i €M? K„i H M çQ¢M iQÌM; i?¨M? /Q
i?'v # M [m•M GB M KBM? +?d T?€B F?QªM; K°i M;¨M M;QÌB i?O ?° çQ¢M iQÌM; i
GB M KBM? M¨v H¢B ç M; +?"K `½B +?dM? Hw i` M; #`- iQ¨M i?•M K°i #° /¢M; HQ
[m M h•v L K ?"M F?¬M; i? pmM; `QB H M ?mM; ?,M; [m"i +?Q ç€K HQÌB #B M; F

h? M?QM;- +€+ bo [m M M¨v M; v +ª [mÎ i`€+? +kM; F?¬M; i? - #ÎB pb F?¬M; +MM
F?¬M; +?Q KQ i M [m•M i?ªQ M;mv M T?¦M; ` F?¬M; M;WM; M;?d i¢Q i´M i?'i [m
K„i T?€B M;QÌB +?m˜M #` i`Ê ;B9T #¼M ?¼ M;,M +ªM KQ i M- #'i [m€ #¼M ?¼ H¢B
H M çQ¢M iQÌM; i?¨M? M¨v- M?Q p"v +¦ i? KQÊM i v [m•M i?ªQ M;mv M ç"T #¼M

æQÆM; M?B M- +€+ bo [m M +¦ M„K +?„+ i?m ?²B H¢B çQ¢M iQÌM; i?¨M? ç¦ iW i`Q
F?¬M; B /€K M;mv M `O M?Q p"v +?S\

J¨ M; v F?B #¼M ?¼ i?'T ;B¼M; +?YB #ÈB /šM i?2Q [m•M i'K +?„M +?m˜M #` ?¨M?
H¨K #¼M ?¼ i`ÊM K„i ?€ K²KX "¢M ç M; ç¼+ i`mv M çQÊ+ +QTv i¢B u

*?d i?'v ?ÆM K°i M;¨M #BM? bo HQÌB M?€+ M¨v- +?–K +?"K K¦+ €Q ;B€T ` - ;B9T

hmv `^M; ç°M; i€+ M?[M; M;QÌB M¨v ç m +?"K `½B- M?QM; ç m +¦ i?S iU- +?Q M M
K†+ tQM;X

:BÌ F?„+ M¨v- ?ÆM M;¨M ?MM; #BM? ;B€T b„i K†+ p¨Q ;B€T i`K +?2 FQM iW ç–m ç
i`QÌM; i?QÆM; +MM; +?B M T?O tm'i ?B M i` M iQÌM; i?¨M?X L?[M; #BM? HQM?
i?•M M?Q K°i T?Q iQÊM; /UM; i` M iQÌM; i?¨M?- F?Q i? mv T?QM; FB - M?'i i?Ì
iQ€i H M i?–M b„+ ?•K K°X

E?¬M; T?ªB ?•K K° i?–M i?€B M?[M; #BM? HBM? M¨v- K¨ H¨ ?•K K° i` M; #` +O
i?•M ç'v- M;Q¢B i`W #BM? bo iBM? M?m çªK M?"M M?B K pK ç°i iY ` -/M H¨ bo [m
K†+ HQ¢B ;B€T i`K M¨v- ?ÆM M[ HQ¢B ;B€T i`K M¨v +?d +¦ +€+ i`€M; ?€M bS+ HU
#bM? i?QÌM; K†+ p¨Q +?d +¦ i? H¨K iQÊM; b„i- +,M #ªM çWM; M;?o +?mv M ;B i ç

E?¬M; M;?o iÈB i?U+ HU+ GB M KBM? i?®M; M?'i +QÌM; ?½M M?Q p"v- i?Q€M; +€
i?B i ;B€T ?¢M; M†M;- # M T?Q KbM? +kM; +?d KÈB +¦ F?QªM; M,K i`,K M;QÌB-
+–M i`€M? Mû #ªQ p T?–M ç–m- M?Q p"v +,M #ªM F?¬M; ç +¬M; FQ+? +O M?[M;

"'i [m€ +?mv M F iB T H¢B ç +?Q [m•M h•v L K #„i ç–m ç® F}X

J°i M;¨M [m•M GB M KBM? i`®M i`QM; ? M; i`9 #BM?- FûQ ` i`,K #° +mM; MÄ +?2
i?B i ;B€T- t2K F i +'m +mM; MÄ FB ç9M; H¨ HB M MÄ- K¨ M?[M; #BM? +mM; MÄ
iS+ H'v +?Mv b„i +MM; K'v +•v ;"v b„i H€ i?ûT ;ä ;ä ç"T ç"T tmM; [m M? +mM; MÄ-
` +¬M; bU +?2 +?„M +?Q +mM; MÄ +MM; #¼M ?¼- t2K F i +'m i?ûT i'K +?2 +?„M
#ªM F?¬M; H¨K ;b çQÊ+X

J M¦- M;QÌB GB M KBM? i?®M; M?'i H¢B bÊ +? i M?Q i? \5 Zm•M h•v L K +?m
M?QM; /M +¦ i? M¨Q +kM; F?¬M; +?2 ;B'm çQÊ+ ?•K K° ç® F} F?„+ b•m i` M K†i
M M;QÌB i `'i M iQ¨M K¨- /M H¨ [m•M i?ªQ M;mv M H2Q H M i?¨M? H•m- +?d bÊ
i´M M?B m ç M ? B M;¨M M;QÌB #¼M ?¼ çQÊ+X

L; v H9+ [m•M h•v L K ¬K i•K ibM? M?Q p"v- K°i i`"M F M p M; /°B F m iQ H M- +
iB M; [m€i K„M;- #BM? HQM? p°B p¨M; i?m ?²B ç–m ¦+ +?m~M #` +?B M ç'm- [m•M
ç–m F?ÎB tQÈM; +¬M; FQ+?X

Zm•M i?ªQ M;mv M +?B M ç'm ;B®M; M?Q i`QÈ+ FB - ç–m iB M H¨ KQ i M `"K `¢
[m•M GB M KBM? iMv w çSM; i`QM; iB M; KQ i M çBM? çBM? ç M; ç M;- [m•M h•v
+?„M i`€M? Mû KQ i M- i?"i H¨ ?"M KbM? F?¬M; i? K†+ p¨Q K°i #° ;B€T i`K M?Q
ç„K +?bK i`QM; KQ i M K¨ F?¬M; M?Q #•v ;BÌ FBM? ?²M #¢i pQ +Q `Ki i?•M KbM
+?9i bÆ tm'i b) #` i M #„M +? iX

E} #BM? i?ªQ M;mv M tmM; T?QM; HQÊi i?S ? B ç€M? H M ç²B ç'i- ç®B pÈB pB +
/`T +?9i i?ÌB ;B M M;WM; +?B M T?€ ?Q¢B ç²B ç'i- K¼B M;QÌB [m•M GB M KBM?

Gw /Q [m•M h•v L K çQ ` H¨ Î i` M iQÌM; i?¨M? ;B i [m•M i?ªQ M;mv M +ÁM M?B m
ç€M? i`ª [m•M i?ªQ M;mv M- M?Q p"v +–M ;b T?ªB T?€ ?Q¢B ç²B ç'i +?S\ Zm•M C
+?d +¦ i? F?¬M; M¦B ;b M[X

Zm•M i?B i ;B€T GB M KBM? ç m +?mv M ç–m ` T?Q i`€B M;Q¨B i?¨M? p¨B i`,K
[m•M i?ªQ M;mv M tmM; T?QM; +?d #B i iW MÆB ç¦ t¬M; H M i?¨M? H•m- K¨ +U Hv
M?•M F?B M [m•M GB M KBM? HQÌB #B M;- #ÎB pb #¼M ?¼ +QÌM; ?½M H¢B F?¬M
K'i K€i M?Q p"v #¼M ?¼ H9+ M¨Q iWM; i`ªB [m +?S\

æ²M; /¢M; i?S iU M;¨v ?¬K [m - M?QM; K¨ H–M M¨v [m•M i?ªQ M;mv M +?d K'i ?Æ
M;¨M M;QÌB H2Q H M çQÊ+ iQÌM; i?¨M?- [m•M h•v L K i` M i?¨M? H•m ?B M M?B
iQ+? H–M M¨v FûK M?Q p"v- M;¨v ?¬K [m [m•M i?ªQ M;mv M +? i ?ÆM M;¨M M;QÌ
i?¨M? H•m- H–M M¨v H¢B +?d +? i i`,K M;QÌB ç½ #` [m•M ç`+? T?€ iÈB iQÌM; i?¨M

hmv `^M; ç®B pÈB çB K M¨v `'i M;?B ?Q†+- M?QM; ç`+? M?•M ç½ ç€M? H M i?¨M
+€+? +?mv M i•K ç€M? M? mX *?d H¨ pW KÈB ç®B ç–m- [m•M h•v L K [m2M i`"M H
M;mv M H–M M¨v imv i ç®B H¨ #BM? bo iBM? M?m - +?ŠM; M?[M; +?B M F„ + Q b

jk9X *?QÆM; jk9, h?®M; aQ€B L?B i >mv i UTkV

E?€+ pÈB +€+ iBM? M?m i?ªQ M;mv M ç®B K†i pÈB i`"M i`QÌM; i?QÆM;- #¼M ?
iB T M?¨Q p¨Q i`"M i`QÌM; i?QÆM;- ?¨M; ç–m iB M iU M?B M #` i`QÌM; i?QÆM; p
[m•M i?ªQ M;mv M HB M iB T M?ªv H M M?Q p"v- Hm¬M Hm¬M tm'i ?B M [m•M i?ª
i`"M i`QÌM; i?QÆM;- M?[M; [m•M i?ªQ M;mv M M¨v T?®B ?ÊT pÈB # M M;Q¨B +¬M
?Ov K'i i`"M i`QÌM; i?QÆM;X

h`"M i`QÌM; i?QÆM; FB M +® pW #` ?Ov- [m•M i'K +?„M HB M F?¬M; +?`m çQÊ+ I
[m•M K†i b m +?Q F`T +¦ T?ªM SM;- ç–m iQÌM; HB M ?¶M HQ¢M K°i KªM?- iB T ç
+Æ ?°B t¬M; H M i?¨M? H•m- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB i` M i?¨M? H•m ?–m M?Q #` [m•
L K +?2M H'M +?"i FQMX

"ÎB pb ç½ +¬M; H M çQÊ+ i?¨M? H•m- KQ i M [m•M i?ªQ M;mv M +kM; M;WM;- K
/U i?2Q i`bM? iU T?¦M; H M ç²B ç'iX

L m M?Q ç [m•M i?ªQ M;mv M i` M i?¨M? H•m KÎ `°M; F?¬M; ;B M ` - ç +?Q [m•
t¬M; H M i?¨M? H•m +¨M; M?B m- +?¶ i?¨M? i?` M¨v +QB M?Q tQM; çÌB ?ÆM T?•M
+? iQÌM; i?¨M? KÎ ` +´M; i?¨M?- p"v imv i ç®B tQM; çÌBX

>B M M?B M +€+ bo [m M F?¬M; /U HB m çQÊ+ [m•M i?ªQ M;mv M H¢B +?d i`QM;
M?Q p"v- pW /šM [m•M # M KbM? iB M H M +?ûK ;B i- pW v m +–m +€+ [m•M ç²M

*€+ #BM? bo i`QM; ç°M; ˜M #BM? +kM; M?"M çQÊ+ iBM- ç M; t¬M; ` M;Q¨B- i? M
M;,M +?†M- T?Q i`QÈ+ HMB p b m- T?Q b m H¢B iB M p i`QÈ+- F?¬M; #` F i K

L; v H9+ [m•M h•v L K #ÎB pb ?B m H–K [m•M i?ªQ M;mv M Hm¬M Hm¬M F?¬M; i
+?B m i`Î M M ?¶M HQ¢M F?¬M; i?¬B- hQÆM; o,M +?9 w iÈB H„+ ç–m F?¬M; M¦B ;
H"T iS+ /B ç°M; p` i`Q- t T i?¨M? K'v i´ F?2 ?Î `'i HÈM çB p ?QÈM; +€+ [m•M i?ªQ
;B i +?¦+ #BM? bo h•v L K- K¨ +€+ +mM; MÄ i?O- +kM; M? M? +?¦M; çB ` iW +¬M;
FûQ +mM; MÄ +,M; /•v i?2Q b€i T?Q b mX

hB M; #QÈ+ +?•M +?dM? i i`–K i`¼M; +O [m•M i?B i ;B€T- p M; H M i`QM; iB M;
M? m K„M; iQ –K –K i?¨M? K°i çQ¨M ?¶M HQ¢M- iB M; ç°M; –K –K K¨ +?dM? i - iU
#S+ M;QÌB- +€B M¨v +kM; F?B M ç€K #BM? bo ç M; +?ûK ;B i F?¬M; M?`M çQÊ+
iÈBX

oW M?bM [m•M i?B i ;B€T ç M; +?"K `½B iB M ç M- #BM? bo h•v L K H"T iS+ pmB
#` M?[M; [m•M i?B i ;B€T M¨v- M?QM; ç®B pÈB pB + [m•M i?B i ;B€T +?B pB M- [

Zm•M i?ªQ M;mv M pW M?bM ç M [m•M i?B i ;B€T- H"T iS+ #m¬M; i? +?ûK ;B i
M;U H¢B p¼i p T?Q [m•M i?B i ;B€T- +¦ H) #¼M ?¼ +kM; ?B m çQÊ+ B KÈB H¨

æ®B K†i pÈB F} #BM? p¼i iÈB- [m•M i?B i ;B€T H"T iS+ M•M; + Q ç Q T?O M?„K M

L?[M; F} #BM? i?ªQ M;mv M M¨v ç m H¨ ?¢M; ?mM; ?½M- i`U+ iB T i?9+ M;U çKM
;B€T- i?'v +?B m M¨v- [m•M i?B i ;B€T M? M? +?¦M; M;?B M; M;QÌB pmM; ç Q T?C
i?'i #¢B- i`U+ iB T #` F} #BM? çKM; M;½ tm®M; ç'i- +kM; #` ç¢T K'v +€B- M?QM;
pÈB [m•M i?B i ;B€T K¨ M¦B F?¬M; ? M;mv ?B K iÈB bBM? K¢M;- +?d H¨ #` çKM;

*ÁM [m•M i?B i ;B€T F?ÎB tQÈM; +¬M; FQ+? i?¨M? +¬M;- H¢B /MM; K°i ç Q K°i #
#BM? +MM; +?B M K½- ?ÆM M[F?¬M; ç w +€+ F} #BM? F m ;¨Q- i`U+ iB T K°i #C
#BM? iB T i?2QX

h?2Q HU+ p +?¢K F} #BM? +¨M; M;¨v +¨M; M?Ä- mv HU+ [m•M i?B i ;B€T +kM; +`
M ç m F?¬M; i? /B +?mv M- [m•M i?B i ;B€T ?Q¨M iQ¨M #°+ T?€i- M•M; ç Q T?C

Zm•M i?B i ;B€T K°i çQÌM; +?ûK ;B i pW /B ç°M; p T?Q i`QÈ+- [m•M h•v L K im
;B€T H¨ ç²M; KBM? +O KbM?- M?QM; +kM; #` F?Q i? ?mM; ?½M +O [m•M i?B i ;

æÊB ç M F?B [m•M i?B i ;B€T M;WM; /B ç°M;- [m•M h•v L K KÈB T?€i ?B M ` - çQ
ç²B ç'i #` [m•M i?B i ;B€T M;,M +?†M- K¨ T?Q b m [m•M i?B i ;B€T H¨ K°i Kª M? i
M;mv M H2Q H M i?¨M? H•m ç m ç½ #Ä K¢M; MÆB ç¦X

L?bM [m•M i?ªQ M;mv M F?¬M; +¦ K°i i?B i? +ÁM M;mv M- M?bM H¢B [m•M i?B
çSM; H M ;B[ç®M; i?B i? - i`"M +?B M ç'm M¨v [m•M i?B i ;B€T GB M KBM? +kM
K„i +U+ M¦M; +O iQ¨M #° [m•M h•v L K i"T i`mM; i` M ;B€T i`K +O [m•M i?B i ;B€

:B€T i`K M¨v i?"i H¨ i®i [m€- #` F} #BM? p +?¢K +MM; +?ûK ;B i pšM +S #bM? v
K° K¨- M m M?Q KbM? +¦ çQÊ+ ;B€T i`K M?Q p"v- bÊ ``^M; [m•M i?ªQ M;mv M ç½ b

Zm•M h•v L K +kM; F?¬M; +?Q `^M; ç•v H¨ M;mv M M?•M #ªM i?•M [m•M GB M KBM
i`K FB B K†+ p¨Q +kM; +¦ çQÊ+ +?B M iQ+? M?Q p"vX

Zm•M i?B i ;B€T i`U+ iB T ;B i [m•M i?ªQ M;mv M p,M; F?ÄB iQÌM; i?¨M?- #„i ç-
tm®M; /QÈB- +ÁM +€+ +mM; MÄ i?O FûQ i?2Q +mM; MÄ +,M; /•v i?2Q b€i T?Q b
iB M;- H"T iS+ tmv M [m F?2 ?Î M;„K F} #BM? /QÈB i?¨M? #„M K°i i`"M HB M iK+

J'v i`,K +mM; MÄ FbM? HU+ K¢M? K) #„M ç²M; HQ¢i- i'i +ª F} #BM? i?ªQ M;mv M
i?ªK #` tû M€i M?Q pªB `€+?- i`QM; M?€v K„i- i`QM; i–K #„M +mM; MÄ ?–m M?Q
M;mv M çSM; i?ŠM;X

Zm•M i?B i ;B€T F?¬M; #ÎB K°i K¨M K€m K2 ç–K çb M¨v K¨ +?–M +?Ì +?9i M¨Q- H
tm®M; iQÌM; i?¨M?- b m ç¦ i`U+ iB T p¼i tm®M; /QÈB +?•M ç²B ç'i- i?Q€M; +?dM
bªB #QÈ+ M;? M? ç¦M F} #BM? M;Q¨B i–K #„M +mM; MÄ- +ÁM +mM; MÄ i?O H¢B p
+mM; MÄ i` M iQÌM; i?¨M?- H'v K°i F?®B i'K +?„M +?2 i` M çdM? ç–mX

*mM; MÄ i?O [m•M GB M KBM? M?Q +¦ /U FB M i`QÈ+- i'K +?„M pW M•M; H M- K

Zm•M i?B i ;B€T T?Q i`QÈ+ +,M #ªM F?¬M; [m M i•K ç M +?9i +¬M; FQ+? ç¦- #¨
+?•M i¢B +?¶ M;? M? ç¦M [m•M ç`+?- F} #BM? tmM; T?QM; iÈB ç®B K†i pÈB F?®
i?–M p p¨Q ç€ iªM;- M;Q¢B i`W imM; i¦2 F?„T MÆB ` - +,M #ªM F?¬M; K M; iÈB #

Zm•M i?B i ;B€T +,M #ªM K†+ F [m•M i?ªQ M;mv M imM; i,M; #®M T?Q - +?d iK H
i„T ç M ç¢B /Q M? [m•M i?ªQ M;mv M- ç®B K†i pÈB i?B i ;B€T /¨v M?Q p"v- F} #B
Hm"M H¨ H'v +?B M K½ t¬M; iÈB- ? v H¨ H'v ç Q i?QÆM; ç•K +?ûK ç m F?¬M; +¦ ?
+mM; i M M[X

E} #BM? i?ªQ M;mv M T?€B ` H–M M¨v- F?¬M; iB T iK+ +¬M; i?¨M? M[- K¨ p•v tm
pW H¨K çO K¼B #B M T?€T p¬ /KM;- pW +ªM i`Î [m•M i?B i ;B€T #QÈ+ ç M ;–M ç

h?'v K°i +?9i [m•M i?B i ;B€T M?Q p"v +kM; F?¬M; ç®B T?¦ çQÊ+- ?ÆM M[KK+ i
/Q M? # M KbM?- ;†T T?ªB ibM? ?m®M; M¨v /M H¨ [m M +?d ?mv M;m M;®+ +kM; b
çB iÈB ;–MX

ob p"v +?O [m M i`QM; ç¢B /Q M? [m•M i?ªQ M;mv M ` H M? K°i iB M;- ç¢B /Q
+?m˜M #` /MM; M?•M b® F?´M; H² i`U+ iB T ç +? i [m•M i?B i ;B€T- ?ÆM M[#'i
/B i ? v F?¬M;- +kM; +¦ i? tm'i ç°M; iQ¨M [m•M i`U+ iB T t¬M; H M i?¨M? H•m iB

"ÎB pb [m•M i?ªQ M;mv M tm'i ç°M; iQ¨M i? - +?Q M M KQ i M i` M i?¨M? H•m +kM

Zm•M h•v L K M iQ¨M i` M i?¨M? H•m H¦ ç–m ` - M?bM [m•M i?B i ;B€T M;Q¨B i?¨M
F?®M- # M i`QM; i?¨M? ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; `®B HQ¢M- [m v ç–m M?bM
t¬M; H M i?¨M? H•mX

Zm•M h•v L K +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ç M; tªv ` +?mv M ;b- +?d i?'v K„ M?•M hQ
FB - i? M? FB K pmM; H M- /šM ç–m i?9+ M;U T?¦M; [m iQÌM; i?¨M?- i?2Q ç²B ç

h?B i F} T?Q b m iWM; M;QÌB K°i +MM; p¼i tm®M; i?2QX

@ æ•v H¨ +¦ +?mv M ;b\ "¼M ?¼ H¢B /€K ç€M? /½ +?B M pÈB [m•M i?ªQ M;mv M\

ao [m M [m•M h•v L K +MM; #BM? HQM? ç m i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM b€m #ªv M;¨M i?
p¼i tm®M; i?¨M? H•mX

h?B iF} H Q tm®M; i?¨M? +kM; F?¬M; /WM; H¢B i”T ?ÊT +?dM? ç°B- +S p”v i?9+ M
T?Q [m•M i?ªQ M;mv M p•v F?®M [m•M i?B i ;B€TX

L?bM ç¢B #° T?”M [m•M i?ªQ M;mv M /¨v ç†+ +€+? ç¦ F?¬M; t - i’i +ª #BM? bo h•
H¢M?X

*€B M¨v +kM; [m€ çB M +m²M; çB +?S- pb +Sm [m•M i?B i ;B€T M¨v- b€m #ªv M;¨M
M?Q p”v- H) M¨Q #¼M ?¼ F?¬M; M?bM i?’v ç®B /B M +¦ ?ÆM KQÌB p¢M [m•M i?ªQ
+kM; [m€ M;¢Q K¢M çB +?S\

hmv `^M; /kM; F?Q +¦ i?W - M?QM; ç€M; iB + +€+ #BM? bo iBM? M?m M¨vX

*€+ bo [m M [m•M h•v L K H„+ ç–m ` H M? i?O ?¢ H¨K i®i T?ÁM; M;U- +?m˜M #`
M;mv M çB M +m²M; +¬M; i?¨M? b m F?B [m•M GB M KBM? i?ªK #¢BX

L?QM; K¨ K°i +?mv M ç°i M?B M tªv ` H¨K [m•M h•v L K +U+ F€ ?QªM; ?®i- #ÎB p
KÎ ` 5

h`ÌB ¢5 o®M i?O i?¨M? +?B M ç½ ? i bS+ ç m F?´ `²B- ?B M ;BÌ +Y i?¨M? H¢B K
Km®M [m•M i?ªQ M;mv M i`U+ iB T M?ªv p¨Q i?¨M? b Q\

h`QM; H9+ [m•M h•v L K bÊ pÐ K”i- iB M; p¦ M;U /¨v ç†i MQÆM; i?2Q p¢M i?B iF}
i”T i`mM; M?bM H¢B- i?bM? HbM? T?€i ?B M ç–m HoM? H¢B H¨ h?®M; bQ€B [m•M

Zm•M h•v L K pW +m®M; [mQi ç¦M; +Y i?¨M?- pW p°B p½ +?¢v çB #˜K #€Q hS ?Q
iY K„M; iQ ç€K T? p”ip #BM? +?mv M M;,M E? M; hQ çB iÈB +?¶ M;mv ?B K- ?B
i?¨M? #€M? +?QM;- ?B M M?B M ç½ Km°M- iQ¨M #° i?B iF} E? M; hQ ç½ ` F?ÄB

hS ?Q¨M; iY çSM; i` Mi?¨M? H•m M?bM [m•M GB M KBM? ç½ ;B Q +?B M pÈB [m•M
K¢M? iQÌM; i?¨M?- ?®B ?”M i?’T ;B¼M; K„M;,

@ G¨K i? M¨Q H¢B +¦ K°i i?O HoM? i? HU+ +® ibM? H¨K HQ¢M M?Q p”v +?S\ h?”
i?¨M? H”T b) F?¬M; #ÎB ?„M iMv ?SM; K¨ i M pÐ5

hS ?Q¨M; iY #’i ç„+ /o pmM; i v H M ` H M?,

@ G”T iS+ i`B m i”T #BM? bo iBM? M?m ` F?ÄB i?¨M? i€+ +?B M5 *?9M; i F?¬M
M¨v5

h?O ?¢ M;?B K M;?` HoM? K M?- +?d +–M M;QÌB +¦ ç–m ¦+ i?b #B i- h?®M; bQ€B
i`”M Î h•v L K- F?ŠM; ç`M? b) F?B M GB M KBM? i?®M; M?’i i`Î K†i- i?”K +?Q M¦B
i?®M; M?’i b) #B T?šM K¨ +QB h•v L K M?Q ?mM; i?O- i`U+ iB T T?€i #BM? ç€M?

S?Q i`QÈ+ ç®B K†i pÈB [m•M i?ªQ M;mv M çB M +m²M;- T?Q b m H¢B T?ªB ç®
+QÌM; ç¢B- h•v L K +¦ ?MM; K¢M? çB M[#` ? B K†i ;B€T +¬M; +kM; b) #` /B i- +?
MQÈ+ pW •M +–M i?,K ?ÄB E? M; hQ pW i`B m i”T #BM? bo iBM? M?m ` F?ÄB i

L?bM i?O ?¢ iBM? M?m H Q ` +Y i?¨M?- hS ?Q¨M; iY F?¬M; F?ÄB i?Î /¨BX

æ®B pÈB +€+ iBM? M?m M¨v- hS ?Q¨M; iY ç½ +?m˜M #` iQ¨M #° iY i`”MX

*?d +–M +¦ i? +Sm ` E? M; hQ- M?[M; #BM? bo M¨v +? i +QB M?Q +kM; +¦ ;B€ i`
K°i M;QÌB h?®M; bQ€B iMv ?SM;- m M?B i ?mv ib¬B i`¨Q F?¬M; +¦ i•K Hw •K- H¨
M?’i- +¦ K°i h?®M; bQ€B M?Q p”v H¨ K°i M;mv M p¼M; +O K¼B M;QÌB F +ª +€+ i

"ÎB pb +?d +¦ K°i h?®M; bQ€B M?Q p”v i²M i¢B- ç²M; i?ÌB Hm¬M Hm¬M M„K ;B[ç
F?¬M; HQ H„M; ç°i M?B M H¼i p¨Q +ªM? M;° M;¢+ M?B M +´ [m€B M¨Q- K¨ i?–M i
b®M; [m M;¨v- F?¬M; +–M bÊ +?ŠM; `ä i? M¨Q #` +?ûK ç–mX

æ®B K†i h?®M; bQ€B M?Q p”v- /M H¨ T?ªM #°B- +?d +–M KB M; HQÐB M;Kv #B M
+kM; +¦ i? F?B M +?mv M HÈM ?¦ i?¨M? F?¬M;X

æ®B pÈB KBM? ?[m +¨M; F?¬M; +–M T?ªB M¦B- F?¬M; M¦B +?¶ i®i F?€+- +?d +–M
?[m ?¨B HÁM; ç°M; i•K `²BX

L;?o ç M ç¦ i`QM; HÁM; hS ?Q¨M; iY F?¬M; F?ÄB M?ªv H M- M?bM ?B M ;BÌ E? M
iU i?•M /šM ç¢B [m•M M?^K i?ŠM; T?Q ç`+? M?•M- M¦B `ä E? M; hQ +?QM? H¨ K°
K†i m €K F?€+- M m M?Q E? M; hQ +?d H¨ K°i h?®M; bQ€B GB M KBM? i?®M; M?'
F?¬M; +–M HQ H„M; E? M; hQ b) KQm ?¢B +?QM? KbM?- +kM; F?¬M; +–M HQ H„
F?€+ ç®B T?¦ KbM?X

*¦ M;QÌB M¦B GB M KBM? i?®M; M?'i +?B +?B M HÊB T?˜K `'i +¬M; #^M;- ?ÆM M
p"v t2K ` - KbM? F ?Q¢+? ;BªB [mv i`„+ `®B H•K i?ÌB ;BÌ M;QÊ+ H¢B H¨ K°i F i®

.Si F?Q€i i?"i ibM? ;B M?"T GB M KBM? i?®M; M?'i H¨ çQÊ+- +?mv M i•K i?®M
i?U+ HU+ +O KbM? b) FûQ H M + Q- M?QM; F?¬M; +–M HQ H„M; bU pK M°B #°- 'v
M?"T GB M KBM? ?ŠM KbM? F?¬M; +–M T?ªB t2M p¨Q +?mv M [m•M bU M[K¨ +?r

hS ?Q¨M; iY H„+ ç–m +QÌB- +?d +–M i?¨M? pB M F?¬M; +¦ /½ i•K +?d +¦ i ç°+ i¬M
M?'i H¢B H¨ K°i i´ +?S+ `'i F?¬M; i X @

L m M?Q i`QÈ+ ç•v F?ŠM; ç`M? KbM? b) i`,K T?QÆM; M;¨M F çQ¢i H'v i´ +?S+ M
i?ªQ M;mv M F?´ +?B M- +kM; #` ?mvM? ç i, Km°B +QB i?QÌM;- ç½ bÈK F?¬M; +Á
+?Q M M b m M¨v +S +?mv M i•K çÊB i`QM; GB M KBM? i?®M; M?'i- çQ GB M KBM
KS+ ?mvM? ç i, Km°B KbM? K'i çB HÁM; iBM +?®M; H¢B- M?Q p"v- +kM; +¦ i? ç
M[X

@ " ?¢- +¦ ?²B +mM; ? v F?¬M;\ LÆB M¨v H¨ F?m ;B Q +?B M- i?"i H¨ [m€ M;mv ?

J°i [m M i?` iÁM; `'i F?˜M i`QÆM; M?„+ M?Î hS ?Q¨M; iY- iQM? K¢M; E? M; hQ `
?Q¨M; ç h•v L K i?b iQM? K¢M; +kM; `'i [m M i`¼M; K¨- M m M?Q M;¨B #` K°i KkB
M¨v F?ŠM; ç`M? b) H"T iS+ i M pÐ- +¨M; çWM; M¦B +€B ;b i?m ?²B h•v L K M[X

Zm M i?` iÁM; i?'v i?–M b„+ hS ?Q¨M; iY +¦ +?9i +?–M +?Ì- F?¬M; F?ÄB iQ ; M `
#BM? M•M; i'K +?„M H"T iS+ p•v [m M? MY pÁM; i`ÁM çQ hS ?Q¨M; iY HmB p b

L; v F?B hS ?Q¨M; iY #` i?O ?¢ K¢Q T?¢K- K¢M? K) €T ;BªB ?²B +mM;- #BM? bo
FBM? ?¬ ` iB M;- hS ?Q¨M; iY Km®M [m v ç–m H¢B- M?QM; #` i'K +?„M # Q [m M

J°i ;½ [m M i?` iÁM; K¢Q ?B K H2Q H M i?¨M? H•m t2K tªv ` +?mv M ;b- F?¬M; iE
M¨v +¦ +?9i i?'i ?²M H¢+ T?€+? +?¢v tm®M; ?¬,

@ " ?¢- [m€ F?¬M; i? iBM M´B- [m•M i?ªQ M;mv M H¢B #` M;¨B E? M; hQ /šM [m•
b m5

hS ?Q¨M; iY i?–M b„+ ç¢K M?¢i +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?QM; T?'M,

@ *€B ;b\ L? M?5 G M i` M t2K5

"B i# M i` M F?¬M; +¦ M;mv ?B K ;b- [m M i?` iÁM; ;"i ç–m K°i +€B- p #BM? H"T
[m v i`Î H M i?¨M? H•mX

hQÆM; o,M K M; i?2Q K'v M;¨M F} #BM? M?ªv tm®M; i?¨M? H•m- HÊB /KM; ç° M;?
K½ +U+ M? M? M?^K i?ŠM; T?Q p¢M [m•M i?ªQ M;mv M p•v [m M? [m•M i?B i ;B€

L?[M; [m•M i?ªQ M;mv M M¨v imv `^M; T?€i ?B M F} #BM? [m•M ç`+? tm'i ?B M- M?
;B€T FB K +? - +?d +¦ K°i #° T?"M M?Ä tmM; [m M? +?mv M ?QÈM; M?„K p¨Q hQÆ

*?9i M;QÌB ç¦ pÈB +€+ i?B i F} iBM? M?m hQÆM; o,M K¨ M¦B- +?ŠM; H¨ +€B [m€
;BªB [mv i [m•M i?ªQ M;mv M M?Q +„i i?`i #ÁX

J¨ [m•M i?B i ;B€T Î ;B[+kM; H¨ ?m'M Hmv M bŒM- i?'v F} #BM? M?¨ KbM? ç°i
+¬M; FQ+? i`QÈ+ K†i +kM; F?¬M; i?m"M i? +¬M; FQ+? T?Q b m- K¨ +?B i?¨M? ?
iB M ?¨M? +¬M; FQ+? ? B # M ?¬M;X

æ M F?B hQÆM; o,M bm'i HoM? i?B i F} tmv M i?'m [m +´ F} #BM? i?ªQ M;mv M
M;mv M H¢B #` +?B i?¨M? ?bM? +?[i?"T- +„i i?¨M? #®M T?–MX

@ æ¢B M?•M- [m•M ç`+? /®+ iQ¨M #° HU+ HQÊM; `²B5

hQÆM; o,M ç M; +?ûK ;B i M;?2 çQÊ+ i?O ?¢ #˜K #€Q- çSM; H M M?bM H¢B- H"T

@ _ H M? iQ¨M [m•M i?2Q i ?¨M? ç°M;5

a m ç¦ i?9+ M;U #„i ç–m ;B i T?Q # M i`€BX

h?B i F} M?"M çQÊ+ H M? H"T iS+ i?2Q b€i T?Q b m- K¨ i?2Q hQÆM; o,M /B ç°M;-
K°i H–M M[H¢B #` ?mM; ?,M; +„i K°i ç Q- ?ÆM M[i?2Q F} #BM? T?Q b m hQÆM
p i ç Q M¨v +kM; +¨M; M;¨v +¨M; HÈMX

hW i` M i`ÌB M?bM tm®M;- T?€i ?B M #° ç°B hQÆM; o,M ç M; çB p ?QÈM; T?Q
#BM? i?ªQ M;mv M i€+? ` +€+? ç¦ F?¬M; t #` T?QM; # ?Q¨M iQ¨MX

J¨ M; v F?B [m•M i?B i ;B€T i?2Q çm¬B #° ç°B hQÆM; o,M F?¦ F?,M H„K KÈB #` [m
ç°i T?€ K°i +?9i- [m•M i?ªQ M;mv M +kM; F?¬M; i`mv b€i hQÆM; o,M- K¨ H¨ i`U+ i
M i`QM; i?¨M? ç°i M?B M T?¦M; ` K°i ç¢B ç°B F} #BM?- KK+ iB m +?QM? H¨ pÈ
ç®B ç–m +?QM? /B MX

E} #BM? i?ªQ M;mv M ç M; M?^K T?Q ç²B ç'i tmM; T?QM;- i?'v # M i`QM; i?¨M? `
+?B M pÈB KbM?- ?W- M;QÌB i?ªQ M;mv M H9+ M¨Q bÊ +?B M ç'm F} #BM? pÈB M

v M;?o M¨v ç½ +„K ` b•m i`QM; ç–m M;QÌB i?ªQ M;mv2M- +?Q M M T?–M HÈM ç
[m v ç–m M;U - T?¦M; i?ŠM; p T?Q çQ¨M F} #BM? [m•M ç`+?X

h'i +ª M;QÌB i?ªQ M;mv M ç m H° ` €M? K„i i?` ?mv i çB M +m²M;X

"¼M ?¼ ç½ ?²B H•m F?¬M; ç€M? /½ +?B M- ç†+ #B i ç®B ç–m F} #BM? +¨M; F?¬M
` - ?B M ;BÌ [m•M ç`+? T?€B ` K'v p¢M F} #BM? +?Q KbM? ;BªB b–m- i?"i H¨ [m€

E? M; hQ tmM; T?QM; çB ç–m i?'v F} #BM? i?ªQ M;mv M +?mv M ?QÈM; M?^K T?
+kM; ç M; b¬B i`¨Q K€m M¦M; ç•v- i?€Q +QÌM; +mM; tm®M;- FûQ +mM; #„M ` - [m•
H"T iS+ i?2Q iB M; +mM; # v M;½ tm®M; ç'iX

" M E? M; hQ H"T iS+ ?Q M ?¬- ?ÆM KQÌB i?B i F} iBM? M?m i?9+ M;U pQÊi [m
ç¦ ç²M; i?ÌB #„M i M t¢ FQ+?X

Zm•M i?ªQ M;mv M ç®B /B M çQÆM; M?B M b) F?¬M; [m M +QÐB M;U #„M +mM;-
`ªB KQ i MX

hB M; çBM? ç M; `ÆB p¨Q €Q ;B€Q- KQÌB K'v i?B i F} +?2 T?Q i`QÈ+ E? M; hQ
T?Q ?„M- i`W #Ä K'v M;QÌB K'v i?B i F} F?¬M; K v #` #„M ?¢ ` - M?[M; M;QÌB F?
F?¬M; +¦ pB + ;bX

> B # M +QÐB M;U #„M +mM; K'v HQÊi i`QÈ+ F?B ç€M? +"M +?B M- # M E? M; h
F - #ÎB pb # M E? M; hQ H¨ i?B i F}- M;Q¢B i`W +U+ ç° F?¬M; K v ` - M?[M; M;Q
i`9M; i M K¨ +? i- +ÁM [m•M i?ªQ M;mv M i` M M;QÌB +?d +¦ €Q / H¢B #` #„M `K
i´M i?'i- i?B i F} E? M; hQ +?B K çO Qm i? X

jk8X *?QÆM; jk8, .kM; ao Zmv i æ'm UTRV

E?QªM; +€+? ? B # M M;¨v +¨M; ;–M- i?2Q +U Hv iB T t9+- #„i ç–m iW T?Q i`QÈ+
H¢B- K°i HQ¢i i?¨M? K½ ç Q i`QÌM; i?QÆM; +€+ HQ¢B #BM? F?Q F} +?B M M•M;
ç²M; i?ÌB T?€i ` iB M; p¦ M;U ;–K `9 F?OM; #®- K¢M? K) pmM; pšv #BM? F?Q p

hB M; F m i?ªK +MM; iB M; M;½ M;U F?¬M; M;WM; p M; H M- E? M; hQ /Q ?ÆM
b„+ H¢M? M?¢i M•M; + Q #BM? F?Q i?9+ +?B M K½X

hmv `^M; E? M; hQ çQÊ+ i?O ?¢ ç†i `'i M?B m HU+ +?9 w ?° p # M +¢M?- i? M?
i`"M +?B M +"M i?•M- M;QÌB T?Q b m +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; i?9+ M;U pQÊ
+?Q M M b m F?B KQÌB M;U +?B M +ªM T?Q i`QÈ+ iY i`"M- `®i +m°+ E? M; hQ T

GQÐB ç Q ? i bS+ M? M?¨M; +„i M; M; +´ K°i ;½ #BM? bo i?ªQ M;mv M- E? M; hQ
+€M? i v ;b- +?d H¨ i?QÌM; i?QÌM; +?mv M ç°M; +´ i v bY ç´B ?QÈM; ç Q K°i +?9i

h®+ ç° +?B M K½ H Q p i`QÈ+ iU M?B M b) çQ v m ?¢B [m•M i?ªQ M;mv M H M H
HQ¢B ;B i ç`+? / /¨M; /MM; `'i Qi bS+ HU+- +?d H¨ T?QÆM; T?€T M?Q p"v +?d ?[

GQ¢B ?¢M +? M¨v H¨ +U Hv +?B M K½ tmM; T?QM;X

>ÆM KQÌB p¢M F} #BM? p +?¢K- KÈB ç–m çQÆM; M?B M i®+ ç° +U+ M? M?- t¬
M?QM; ç M F?B bQM; T?QÆM; p +?¢K iÈB K°i i`bM? ç° M?'i ç`M?- +?B M K½ ç m
+ÁM HQÌB #B M; +?Ì [m•M ç`+? ç€M? H M HQÐB ç Q- i?b ç¦ ç9M; H¨ +?mv M Km®

*?Q M M +€M? i v E? M; hQ #'i ç°M; ;B i +? i KQÌB K'v [m•M i?ªQ M;mv M- +?B
E? M; hQ i`QÈ+ iB M #„i ç–m pW i?9+ M;U /B ç°M; p T?Q b m- pW pmM; pšv H
iÈB ;–M E? M; hQ ç m #` E? M; hQ K°i ç Q ;B i +? i- ç°M; i€+ M? M? ;¼M F?B M #
i`ªB K°i F?QªM; HÈMX

E? M; hQ #B m ?B M M?B i ?mv i ;B i +? i ç`+? M?•M /kM; K½M?- T?¨K H¨ i?'v E?
M? /kM; t¬M; iÈB ç m M;½ tm®M; /QÈB ç Q ?„M- pW +?B M ç'm pW +ÁM +¦ i? M
E? M; hQ F?¬M; M?`M çQÊ+ H„+ ç–mX

L?bM M?[M; [m•M i?ªQ M;mv M M¨v i?–M i?€B +m²M; M?B i- M?QM; €M? K„i ç½ t
` F?¬M; ç9M;- M?QM; [m•M h•v L K ç€M? pÈB M;QÌB i?ªQ M;mv M H•m M?Q p"v
i?QÌM;- +kM; F?¬M; #B i #¼M ?¼ M;?o i? M¨Q M[- i`QM; €M? K„i [m•M i?ªQ M;m
+¦ i? H¨ #bM? i?QÌM; b Q\

L?QM; K¨ M;šK H¢B T?QÆM; i?S+ i€+ +?B M +O [m•M h•v L K- +kM; F?¬M; F€ [m
w iÈBX

.M b Q i?O i?¨M? +?B M ç m H¨ ç€M? ç`+? M?•M +ªM /QÈB i?¨M? H¨ i?„M; HÊB- ?
ç m H¨ #BM? HQM? #bM? i?QÌM;- iB m #BM? Î H9+ b®M; +? i i`QÈ+ K„i M¨Q +ÁM
#° /¢M; ;b- p T?–M bo [m M +¨M; +?d +–M çªK #ªQ i?„M; HÊB H¨ çQÊ+- H¨K b Q ç
M?Q p"vX

s2K ` M?[M; M;QÌB i?ªQ M;mv M M¨v t€+ i?"i #` J"i ;B€Q ¬ M?B K `²B- +?d H¨ F?¬
i?ªQ M;mv M +ÁM #ªQ i`b i?•M i? M?•M HQ¢B ç²M; i?ÌB [m M çB M?[M; +€B F?€+
+¬M; T?€ i?¨M? i`b +QÈT çQ¢i¨B T?9- +?d H¨ HQ¢B ¬ M?B K M¨v i?"i HÊB ?¢B- H
i B ?¼ /B i i°+- +?d HQ H¨K +?mv M i`QÈ+ ç•v [m2M i?m°+ M?'iX

.ÁM; bmv M;?o +O E? M; hQ M? M? +?¦M; çB ` F?ÄB +?mv M F?¬M; HB M ? iÈB
iS+ +?9 w iÈB F} #BM? ? B # M ç½ K'i çB F?¬M; ;B M i,M; i®+- +?d +¦ i? ç F} #
+?B M ç'm- +¦ i? M¦B +?B M ç'm F} #BM? ç½ K'i çB w M;?o X

E? M; hQ F?¬M; F?ÄB ?ûi HÈM K°i iB M;,

@ EûQ H¢B +U Hv5 s¬M; H M K°i H–M M[5

*?ûK ;B i K'v [m•M i?ªQ M;mv M +ªM i`Î- E? M; hQ i?9+ M;U t¬M; H M p¨B #QÈ+
t¬M; H M p¨B #QÈ+- F?¬M; H•m b m- E? M; hQ ç½ ;B i ` K°i F?QªM; F?¬M; ;B M

E} #BM? GB M KBM? T?Q b m çQÆM; M?B M #B i +¦ +?mv M ;b- ;–M K°i M;¨M F}
;B i #®M T?Q - pW KÎ `°M; çQÌM; FQM? F?2 ?Î- K°i M;¨M F} #BM? F?€+ H¢B H¢ %

để binh lực hai bên cân bằng, mà bên Khang Tư có trang bị hùng mạnh nhân viên cường hãn, chiến đấu với quân thảo nguyên còn không chiếm thượng phong, vậy thật sự là không có thiên lý nữa.

Tứ hoàng tử trên thành lâu vẫn ngắm nhìn kích động nắm chặt bàn tay, thủ hạ của hắn cũng múa đao múa thương trầm trồ liên tục.

Rốt cuộc đợi được thời cơ chiến thắng quân thảo nguyên trên chiến trường dã chiến rồi, không ngờ tới quân Liên minh cường hãn như vậy, chẳng những có thể chiến đấu chính diện với quân thảo nguyên, càng có thể quấn chặt quân thảo nguyên một chỗ.

Ai cũng biết rõ quân thảo nguyên khó chơi tới mức độ nào, nhìn bên phía mình chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, chiến thủ thành với quân thảo nguyên lại có tỷ lệ chiến tổn đối lập như vậy thì biết.

Người không hiểu, thấy quân Liên minh lao ra thành trì sau đó chiến đấu chính diện cùng quân thảo nguyên, tiếp đó đánh bại bọn họ, hình như quân thảo nguyên không kham được một kích, nhưng người đã từng giao thủ với quân thảo nguyên lại biết, quân thảo nguyên không phải dễ trêu chọc như vậy.

Quân Tây Nam tác chiến cùng quân thảo nguyên qua năm này tháng nọ, đương nhiên càng thêm rõ ràng, cho nên bọn họ căn bản sẽ không đố kỵ quân Liên minh đánh bại quân thảo nguyên, ngược lại sẽ vui mừng thắng lợi đồng thời kinh hãi quân Liên minh cường đại.

Loại tâm tình này thế nhưng tự nhiên mà xuất hiện, ngày trước hôm nay đều bị quân thảo nguyên áp chế, hiện tại có quân Liên minh áp chế quân thảo nguyên, nếu muốn giải quyết mấy người kia, chẳng phải càng thêm dễ dàng?

Tứ hoàng tử đột nhiên tỉnh táo lại hô lớn:

- Nhanh! Phái ra tất cả bộ đội, đưa tất cả tráng đinh dự bị ra cho ta, tuyệt đối không thể để những tên thảo nguyên kia chạy mất!

Nghe mệnh lệnh như thế, ai cũng biết đây là thời cơ tốt nhất giải quyết hoàn toàn đám người thảo nguyên này, đều nhận lệnh chạy xuống dưới.

Các sĩ quan đều rõ ràng đám người thảo nguyên kia chính là đầu sỏ khiến cho Tây Nam cứ luôn bảo trì chế độ quân sự, hơn nữa ngoại trừ hơn mười vạn quân thảo nguyên này, căn bản không có đoàn quân thảo nguyên nào khác xuất hiện nữa, nói cách khác, chỉ cần giải quyết đám người thảo nguyên này, dù là không thể tiêu diệt hoàn toàn sự uy hiếp từ thảo nguyên, nhưng có thể để cho Tây Nam yên tĩnh một thời gian, để cho mọi người Tây Nam thở một hơi.

Hơn nữa những kỵ binh này bị quân Liên minh đánh tan, kỵ binh mất đi ưu thế số lượng, bộ binh lại chiếm ưu thế số lượng căn bản không cần sợ.

Đây chính là thời cơ thu được quân công tốt, có thể tăng một hai cấp hay không thì xem lần này.

Cửa thành lại mở ra lần nữa, quân Tây Nam còn lại bên trong thành lập tức tập hợp bộ đội lao ra ngoài, mà các tráng đinh Tây Nam, lại cầm theo đủ loại khí giới đủ hình dáng, theo sát phía sau xông ra.

Bộ binh Tây Nam đã bị quân Liên minh chỉnh đốn thành lập mười vạn biên chế, sau khi biết được tình hình, đặc biệt biết thủ lĩnh Khang Tư lại xông ra ngoài thành chém giết quân thảo nguyên, theo các sĩ quan hò hét, trong lòng binh lính mừng rỡ, cũng lập tức xuất phát ra ngoài thành.

Dưới mười vạn đại quân bao vây tiễu trừ, một nhóm quân thảo nguyên này toàn bộ tử trận, không có một ai đầu hàng.

Tuy rằng các sĩ quan nắm chắc đại cục liều mạng chiêu hàng, chỉ là quân thảo nguyên ngoại trừ càng thêm điên cuồng công kích ra, căn bản không một ai buông binh khí.

Giết đến cuối cùng, quân Tây Nam cùng quân Liên minh đều có chút không đành lòng giơ binh khí đánh quân thảo nguyên, để cho các quân thảo nguyên này đánh lên binh khí của mình, mà không ra tay giết bọn họ.

Đây là một trận chiến trực tiếp duy trì liên tục đến đêm khuya, đến sáng ngày hôm sau, trong tầm nhìn đều là thi thể và vết máu, tất cả nhân viên tham chiến đều lắc đầu có chút thất lạc.

Tất cả quan lại, dân chúng bên trong thành giống như xem trò đều hoan hô rung trời, quân thảo nguyên vây khốn thành trì rốt cuộc bị tiêu diệt rồi, hơn nữa là quân Tây Nam rốt cuộc đánh bại quân thảo nguyên trên chiến trường dã chiến, việc này đã tăng mạnh độ thống trị thu phục lại Tây Nam!

Trong lúc Tứ hoàng tử bắt đầu hạ lệnh chuẩn bị tiệc chúc mừng, quân Liên minh Khang Tư đã di chuyển đến đại doanh quân thảo nguyên, còn Tương Văn sau khi báo thời gian mở tiệc chúc mừng, bắt đầu báo cáo tổn thất lần này.

- Chủ thượng, chiến đấu lần này thiết kỵ bên ta tổn hại bảy trăm năm mươi ba người, bị thương hơn hai vạn ba ngàn người, có thể nói sáu vạn thiết kỵ thương vong phân nửa, nhưng mà tám phần mười thương binh có thể khôi phục trong một tháng.

- Bởi vì chúng ta chiếm lĩnh đại doanh quân thảo nguyên trước tiên, cho nên thu được mười ba vạn thạch lương thực, ba vạn chiến mã, mười vạn cây cung thảo nguyên, tên lông chim một ngàn bó, tên sắt một vạn bó, tên gỗ đầu sắt mười vạn bó, mỗi bó là một ngàn cây, bảo đao một ngàn ba trăm bốn mươi thanh.

Khang Tư nhướng mày, loại tên lông chim này là tên quý giá dùng để ngắm bắn mục tiêu quan trọng, lại có tới mười vạn cây? Toàn bộ tên sắt càng hơn một ngàn vạn cây, tên bình thường càng thêm kinh người, lại có tới mười triệu, khó trách quân thảo nguyên có thể công kích mưa tên không ngừng nghỉ mà!

Về phần vì sao quân thảo nguyên có được sức lực bắn tên liên tục không ngừng, Khang Tư không có truy cứu, dù sao người bị Mật giáo ô nhiễm, có năng lực khó tin nổi cũng không phải không có khả năng.

Khang Tư lưu ý là nhiều cây tên như vậy, đặc biệt là một ngàn vạn tên sắt kia, không cần nói bao nhiêu nhà xưởng mới có thể chế tạo ra nhiều mũi tên như vậy, chỉ cần kim loại dùng chế tạo ra những mũi tên sắt kia cũng là một con số trên trời rồi.

Chỉ cần đi ra ngoài thu mua cũng không có khả năng chịu được độ tiêu hao như vậy, chỉ có bản thân đại thảo nguyên có được một quặng sắt lớn mới có thể tiến hành tiêu hao như thế.

Một nhà xưởng có sức chế tạo mạnh như vậy, hơn nữa một mỏ khoáng tài nguyên dày đặc, hai cái kết hợp lại tạo ra hiệu quả làm người ta phải lo lắng.

Bởi vì thứ như vậy không phải bên phía mình, mà là thuộc về Mật giáo đối địch với cả thiên hạ, ngẫm lại Mật giáo có thể sử dụng hệ thống này trang bị bao nhiêu bộ đội, cứ vậy mà không nhịn được có chút đau đầu.

- Tình trạng ôn dịch ba tỉnh Tây Nam khác thế nào rồi? Giảm xuống chưa?

Khang Tư hỏi.

- Không yếu bớt bao nhiêu, nói lại cũng thật kỳ quái, tuy rằng ba tỉnh phơi mấy trăm vạn thi thể, tạo ra ôn dịch quá mạnh cũng là bình thường, thế nhưng cũng không phải đã qua nhiều năm rồi sao? Mặt trời đổ nắng lửa, mưa to rửa trôi, gió lớn thổi tán, thi thể này đã sớm thành xương khô rồi, nào còn chế tạo được ôn dịch chứ?

- Coi như là mấy khu ao đầm gây ra, thì qua mấy năm cũng sẽ biến thành một khối đất khô an toàn, làm sao hiện giờ ba tỉnh vẫn duy trì tình trạng như vậy.

- Ừm, ngươi nói có phải là do người làm hay không? Hoặc là phạm vi ôn dịch chỉ có ở trong biên cảnh ba tỉnh thôi.

Khang Tư suy nghĩ nói.

- Do người làm? Chủ thượng nói là Mật giáo thảo nguyên kia phát hiện thảo nguyên bị bọn họ làm cho rối loạn, mất đi hiệu quả che giấu bọn chúng, cho nên dứt khoát đưa người thảo nguyên ra ngoài tấn công, tạo ra một khu ôn dịch bảo hộ bọn họ?

Tương Văn rất giật mình nói.

- Ngoại trừ tổ chức thần bí Mật giáo này ra tay, thật sự không nghĩ ra vì sao ôn dịch sẽ lưu lại thời gian lâu như vậy. À, chuyện bên Giáp Linh hắn làm xong rồi chứ? Điều Giáp Linh trở lại. Chuyện trinh sát phạm vi ôn dịch chỉ có Giáp Linh mới làm được. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Khang Tư nói.

Tương Văn vừa cười vừa nói:

- Hiện giờ Giáp Linh đang khai thông ba đường liên lạc nối tiếp với Duy Nhĩ Đặc, hơn nữa đường thông tin ở địa bàn bên kia đã bị thương đoàn dưới trướng Tam gia khống chế hoàn toàn, chúng ta ngoại trừ có ba vạn binh sĩ tinh nhuệ rải ở địa bàn các nơi, còn có hơn mười vạn dân chúng di chuyển đến định cư, có thể nói dù có người nào phát hiện ý đồ của chúng ta, địa bàn gần đường thông đạo cũng tuyệt đối nằm dưới sự khống chế của chúng ta.

- Ừ, thương đoàn An Tái Kháng dựa vào giá chênh lệch hàng hóa hai nơi hẳn phải phát triển mạnh chứ?

Khang Tư cũng cười hỏi.

- Đúng vậy, thương đoàn Tam gia thật đúng là kiếm tiền nhanh như gió, ngài ngẫm lại, bên này hàng có giá một kim tệ, đi qua phân nửa thiên hạ mới có thể tới được Duy Nhĩ Đặc, giá cả đã sớm tăng lên gấp mấy chục lần, khấu trừ phí chuyên chở, thương nhân cũng buôn bán lời gấp mười, mà chúng ta chỉ đi qua một thông đạo, chi phí chuyên chở hầu như không có, cũng kiếm được gấp mười.

- Dựa vào thông đạo như vậy, thương đoàn Tam gia dễ dàng hơn những người khác mấy chục lần, lại còn kiếm được nhiều hơn, thường xuyên qua lại, thương đoàn Tam gia tự nhiên càng dễ lớn mạnh hơn những người khác.

- Đã nhận được báo cáo từ Tam gia, hiện giờ thương đoàn phía dưới Tam gia đều có định mức ở từng cảng khẩu trên toàn Duy Nhĩ Đặc, hơn nữa càng liên hợp độc chiếm hơn mười cảng khẩu! Đất đai trong lục địa Duy Nhĩ Đặc càng đạt tới ngàn vạn mẫu!

- Thống kê toàn bộ lại, chúng ta đã có được bảy phần trăm toàn bộ Duy Nhĩ Đặc, hơn nữa sang năm con số này sẽ tăng lên gấp đôi!

Nói đến đây Tương Văn cũng bắt đầu hưng phấn.

Khang Tư há to miệng, ánh mắt tản ra thần sắc không thể tin được.

Bảy phần trăm, không nói quyền lực cũng không phải nói tài phú, lại càng không nói tới đất đai, nhân khẩu, mà là tất cả các nhân khẩu, tài lực, binh lực, đất đai, lực ảnh hưởng, quyền lực... Các loại trên toàn Duy Nhĩ Đặc tổng cộng lại thành bảy phần trăm kia!

Đừng nhìn con số này có chút ít ỏi, nhưng bảy phần trăm của đại quốc lớn nhất thiên hạ, chỉ cần tính toán, có thể phát hiện tuyệt đối to lớn hơn nhiều so với Tây Nam hiện tại bao gồm tất cả thế lực Khang Tư trong toàn bộ Liên minh thống nhất.

Biết rõ con số này đại biểu ý nghĩa gì, người luôn bình tĩnh như Khang Tư cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

Lúc đầu để An Tái Kháng lập ra một số lớn thương đoàn ở Duy Nhĩ Đặc, mục đích chính là dùng để mua lượng lớn thương thuyền cấp Khôi Kiều dùng để cải tạo thành chiến hạm hải quân, không ngờ tới quay trái quay phải, ngược lại để những thương đoàn này đã khống chế định mức Duy Nhĩ Đặc lớn như vậy.

Hiện giờ nói gì thương thuyền lớn, dù là chiến hạm cấp Khôi Kiều cũng có thể mua không hạn chế, chỉ cần lo lắng có đủ thủy binh hợp cách điều khiển nó hay không thôi.

Hơn nữa khi thương đoàn đạt tới con số khống chế được hai mươi phần trăm định mức, thì muốn có được chi hạm đội Duy Nhĩ Đặc thiên hạ đệ nhất cũng không phải là chuyện không thể nào.

Vừa nghĩ như vậy, Tương Văn nhìn Khang Tư càng sùng bái.

Trước đây nghe được muốn mưu đoạt Duy Nhĩ Đặc còn tưởng rằng nói mộng, không ngờ tới đã tiến triển tới mức này. Chỉ cần chờ thương đoàn Duy Nhĩ Đặc đạt tới đỉnh, sáu phần hệ thống cảng khẩu đều thuộc về bên phía mình, như vậy toàn bộ Duy Nhĩ Đặc chính là vật trong tay chủ thượng rồi.

Đương nhiên, cái này phải che giấu một bên không được phơi bày ra ánh sáng, dù ngay cả bên trong các thương đoàn cũng không thể biết được chủ nhân sau màn mình, các thương đoàn khác lại càng không biết nữa.

Tất cả bố trí là để không làm dân chúng Duy Nhĩ Đặc rung động, cũng là để không cho các quốc gia khắp thiên hạ liên hợp lại đối phó chủ thượng.

Dù sao khắp thiên hạ ngoại trừ bên phía mình, không có mấy thế lực chấp nhận thấy Duy Nhĩ Đặc có một chủ nhân, dù sao có thể để cho Duy Nhĩ Đặc hành động theo ý mình, nếu như vậy cần gì cái hư danh có thể dẫn tới phiền phức đây chứ, muốn uy danh, thì uy danh bên Đế quốc là đủ rồi.

Về phần phải nhắc nhở Khang Tư chú ý An Tái Kháng có thể phản khách thành chủ, Tương Văn căn bản không có ý nghĩ này, không phải yên tâm An Tái Kháng, mà là An Tái Kháng này có làm rất tốt đi nữa, cũng không có khả năng hoàn toàn nắm giữ được số lượng thương đoàn đã bành trướng đến nỗi phải dùng đơn vị hàng trăm tính toán.

Sở dĩ những thương đoàn này ngoan ngoãn nghe lệnh, chủ yếu là do mật vệ đe dọa quản lý, không thì các thương đoàn trên danh nghĩa này đã sớm độc lập tự chủ rồi, nào còn chịu nghe lệnh? Cho nên, chỉ cần mật vệ không phản bội, như vậy các thương đoàn này căn bản đừng nghĩ tới chuyện vi phạm mệnh lệnh Khang Tư. Về phần lo lắng mật vệ phản bội? Đầu tiên mật vệ đều là tẩy não xong mới bắt đầu huấn luyện, sẽ không dễ dàng phản bội; hai là muốn phản bội cũng phải có người dụ dỗ, nhưng mà bình thường mật vệ sẽ chỉ tiếp xúc với mật vệ, không có việc sẽ không tiếp xúc với người khác, hơn nữa dù có giao lưu cũng sẽ không bại lộ thân phận của mình, muốn thu mua cũng không có khả năng. Có đảm bảo mật vệ sẽ không bị người ta dụ dỗ, không có cám dỗ bên ngoài, muốn mật vệ phản bội thật là quá sức khó khăn.

Mật vệ sẽ không phản bội, vậy thương đoàn sẽ không phản bội; thương đoàn sẽ không phản bội, Tam gia khống chế nhiều thương đoàn hơn cũng không có gì đáng sợ, đã như vậy, cần gì ta còn phải nói lời vô dụng đây chứ, miễn cho chủ thượng nghĩ mình gây chia rẽ ly gián.

Đúng lúc này, một mật vệ đột nhiên xuất hiện bẩm báo:

- Chủ thượng, phu nhân Y Ti Na đưa thư tín tới.

Nhìn một cái túi mật vệ đang cầm trong tay, trong lòng Khang Tư cười thầm: Phu nhân mình sẽ không phải đưa quần áo tới chứ?

Khang Tư vừa nghĩ vừa mở túi ra, bên trong túi là một cái rương nhỏ, mở ra tiếp, bên trong tràn đầy những viên thuốc nhỏ bằng đầu ngón tay như những viên ngọc trai màu đen, bên trên đặt một phong thư.

Vừa nhìn những viên thuốc này, Khang Tư biến sắc, Y Ti Na sẽ không chế tạo ra nhiều thần dược như vậy chứ? Lập tức mở thư ra đọc.

Tuy rằng Tương Văn không dám nhìn lén nội dung thư, nhưng vẻ mặt nghi hoặc nhìn những viên thuốc trong rương, mấy thứ này dùng làm gì?

Những viên thuốc nho nhỏ như trân châu đen, nhưng không trơn bóng như trân châu, ngược lại có chút giống như thuốc viên, nhưng lại không có mùi thuốc, chủ mẫu đưa những vật này tới làm gì?

Thấy sắc mặt Khang Tư đầu tiên là thất kinh, tiếp đó lại lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng Tương Văn càng hiếu kỳ ngứa ngáy, nhưng đây là thư riêng của chủ mẫu, ai dám xem bậy, chỉ có thể đau khổ đợi Khang Tư giải thích.

Khang Tư cười xếp thư vào túi áo, sau đó bốc lên một viên thuốc đen nói:

- Biết đây là cái gì không?

Nhìn thấy vẻ mặt Tương Văn nghi hoặc, Khang Tư lập tức tự hỏi tự đáp:

- Đây là Y Ti Na cố ý luyện chế ra, thuốc viên dùng để khắc chế ác ma.

- Khắc chế ác ma? Làm sao khắc chế? Để ác ma ăn nó?

Tương Văn mở to hai mắt, tuy rằng biết phu nhân Y Ti Na dịu hiền trước đó vài ngày đột nhiên sửa đổi tác phong, hấp tấp luyện chế dược vật, nhưng không ngờ tới vị phu nhân này thật sự có thể chế ra mấy dược vật hữu dụng.

Chỉ là Tương Văn cũng có chút nghi thần nghi quỷ, vật như vậy lại có thể luyện chế ra? Thật hay giả vậy?

327. Chương 327: Nghỉ Ngơi Chỉnh Đốn Chờ Đợi Lệnh (p1)

Khang Tư không so đo nghi ngờ trong giọng nói Tương Văn, cười nói:

- Tuy rằng đây cũng là một phương pháp nhưng thế nào cũng phải để ác ma ăn luôn thuốc. Chỉ là một ngàn viên thuốc này mới giải quyết được ngàn ác ma, Y Ti Na chỉ sợ sẽ giận ngút trời tìm ngươi phiền toái.

Đến đây Khang Tư nhìn Tương Văn có vẻ ngượng ngùng, nói tiếp:

- Rất đơn giản. Một viên thuốc hòa thành một thùng nước thuốc, sau đó dùng máy bơm nước từ xa phun vào ác ma là được. Theo Y Ti Na nói, ác ma chỉ cần bị chạm vào nước thuốc này sẽ lập tức ngã xuống đất không dậy nổi. Hình như đây là nước thuốc có thể khiến cho nước thuốc chế tạo ác ma mất đi hiệu lực.

- Thật sự lợi hại như vậy?

Tương Văn mở to hai mắt nhìn. Dùng máy bơm nước phun nước thuốc có khả năng giải quyết được ác ma? Đây thật sự là hiệu quả hơn chặt đầu ác ma.

- Y Ti Na đã đặc biệt phái mật vệ đi tìm ác ma thí nghiệm, kết quả cực kỳ tốt. Bên Liên Minh đại doanh chuyên môn tổ chức một đại đội từ mật vệ đảm nhiệm thành viên bơm nước.

Khang Tư rất vui mừng nói, thật sự là nghĩ đến cái gì thì ra cái đó.

Vừa rồi còn đang lo lắng sau khi điều tra rõ ôn dịch thông đạo thế nào tiêu diệt sào huyệt mật giáo. Mình thậm chí đang lo lắng có muốn công bố sào huyệt mật giáo ra ngoài, triệu tập người trong thiên hạ đến giải quyết. Bởi vì sào huyệt mật giáo có rất nhiều ác ma, hơn nữa khẳng định đều là ác ma cao cấp. Chỉ dựa vào sức của mình, thiệt hại khẳng định phi thường lớn.

Hiện tại Y Ti Na đưa tới loại thuốc có thể dễ dàng giải quyết ác ma, vậy mình không phải mạo hiểm một mình hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt hang ổ mật giáo nữa.

Khang Tư sở dĩ như vậy cũng không phải là có tấm lòng quảng đại. Cho dù tấm lòng có rộng mở thế nào cũng không nhận việc nguy hiểm mà toàn bộ mọi người đều có trách nhiệm lên người mình.

Hắn sở dĩ muốn độc chiếm không phải bởi vì công lao to lớn thế nào, mà là vì số liệu và tài liệu trong tay mật giáo.

Nghĩ mà xem. Y Ti Na chỉ học được số liệu trong tông giáo nàng liền luyện chế ra loại thần dược nghịch thiên như vậy. Sào huyệt mật giáo chính là tổng bộ năm giáo phái, số liệu cao nhất ngàn năm lưu truyền tới nay đều giấu trong sào huyệt. Những tư liệu này nếu giao cho Y Ti Na, khẳng định nàng cực kỳ cao hứng.

Không nói loại tư liệu thần bí mà nhân gian không nên có, chỉ cần loại nhà xưởng có thể vô hạn chế phát huy chống đỡ binh thảo nguyên, liền đủ khiến Khang Tư có ý niệm độc chiếm trong đầu. Chỉ cần chiếm cứ thợ thủ công cùng kỹ thuật của nhà xưởng này, kỹ năng và sản năng sự nghiệp quân sự của mình có thể tăng lên vài lần. Không nói thứ nhất thiên hạ, ít nhất là cam đoan đứng trong năm thứ hạng đầu thiên hạ.

Mấy thứ này chính là có thể tăng sức chiến đấu của bộ đội lên rất nhiều, bất kỳ một đội quân nào cũng không thể bỏ qua. Có thể độc chiếm cứ độc chiếm, ai cũng không muốn gọi người tới chia phần.

- Chủ thượng. Thuốc này có hiệu quả như vậy chúng ta có phải là đoạt lại bán đảo Phi Ba hay không?

Tương Văn đối với việc mật giáo chiếm cứ bán đảo Phi Ba rất căm tức. Hiện tại biết được có vũ khí lợi hại đối phó ác ma như vậy, đương nhiên muốn trả đũa.

Khang Tư lắc đầu thở dài:

- Hiện tại đừng nghĩ đánh về bán đảo Phi Ba. Bởi vì loại tài liệu dược vật này cực kỳ hiếm có, hiện thời trừ bỏ một ngàn viên ở chỗ chúng ta, ở doanh trại quân đội cũng chỉ có ba trăm viên.

Tương Văn có chút đáng tiếc gật gật đầu. Chỉ có một ngàn thùng nước thuốc khẳng định không thể giải quyết được ác ma khắp bán đảo Phi Ba. Chỉ sợ giải quyết sào huyệt mật giáo cũng có chút mơ hồ, cần phải cẩn thận sử dụng.

- Lọ bảo mệnh hiện tại tồn kho còn bao nhiêu?

Khang Tư đột nhiên hỏi.

Tương Văn đầu tiên sửng sốt, suy nghĩ một chút mới nói:

- Chủ thượng. Lọ bảo mệnh này hiện tại tồn kho khoảng mười vạn bình. Bởi vì những thảo dược cần thiết chỉ trên bán đảo Phi Ba mới có cho nên hiện tại chúng ta đã ngừng sản xuất.

Đến đây, Tương Văn có chút tức giận khẽ cắn môi. Vốn lọ bảo mệnh tồn kho hơn trăm vạn bình. Chỉ là ở năm tỉnh Đông Nam đối kháng với đám dân lưu lạc đã phát ra một số lớn, tiếp theo là Áo Kha Nhĩ cướp ngôi. Khi mình mang theo nhân viên quan trọng rút lui, tồn kho đều phát cho Hải quân, Mật vệ, Nội vệ đi theo rút lui để nhân đó thu mua lòng người. Cho nên lúc đó trừ việc mang đi một số dược liệu tồn kho thì lọ bảo mệnh cũng không có mấy kiện.

Vào lúc tìm được Khang Tư, Tương Văn còn đặc biệt cường điệu không được bàn luận đề tài lọ bảo mệnh, hơn nữa cũng ngừng việc ban phát lọ bảo mệnh.

Tương Văn sở dĩ làm như vậy, một là lọ bảo mệnh mới không có làm ra, hai là số lượng rất ít. Nếu để người Tuyết quốc biết sau đó lại không phân phối chỉ sợ sẽ gây ra tranh chấp giữa gia thần mới, cũ.

Dứt khoát không nói ra việc lọ bảo mệnh này chủ thượng tuyệt đối cũng cam chịu. Chỉ là vì sao hiện tại lại hỏi tới?

HIện tại chủ thượng thành lập Liên minh Thống nhất càng nhiều người hơn so với hệ thống Khang Tư, bảo vật bảo mệnh này mới có bằng ấy thật sự là cho ai cũng không được.

- Truyền tin cho phu nhân Y Ti Na xem xét một chút về phương thuốc điều chế lọ bảo mệnh. Xem có thể dùng dược liệu chúng ta có nhiều để thay đổi phối phương, rồi mang hết lọ bảo mệnh đến đây. Ta chuẩn bị phân phối cho quân đội tham gia chinh phạt sào huyệt mật giáo.

Khang Tư nói.

Tương Văn lập tức gật gật đầu. Phu nhân nếu có thể chế ra viên thuốc tiêu diệt ác ma vậy khẳng định cũng có thể sử dụng dược liệu hiện có chế tạo lọ bảo mệnh. Về phần phân phối lọ bảo mệnh cho bộ đội hiện tại là việc phải làm. Dù sao thực lực sào huyệt mật giáo cực kỳ kinh người, không chuẩn bị sẵn sàng làm sao dám đương đầu với bọn họ?

Hơn nữa mấy vạn thiết kỵ này đều là trực hệ của chủ thượng, mà hiện tại rời xa các đội quân khác. Chỉ riêng trang bị trên người bọn họ chẳng những có thể làm cho bọn họ càng thêm trung tâm mà lại không khiến các đội quân khác kháng nghị. Chỉ cần không tiết lộ bí mật thiết kỵ là được.

Khang Tư chỉ bàn bạc với Tương Văn vài câu, hoàng hôn đã xuống. Dưới sự nhắc nhở của thủ hạ, Khang Tư mang theo các sĩ quan đã thanh tẩy tiến vào trong thành tham gia tiệc chúc mừng.

Trên bữa tiệc, người của Khang Tư nhạy cảm cảm giác được thái độ quân Tây Nam đối với mình có thay đổi. -

Trước kia quân Tây Nam tuy rằng biết mình là đồng minh cũng chỉ biết là mình đến viện trợ bọn họ. Nhưng bởi vì điều kiện bắt buộc giao nộp binh lực khi gia nhập Liên minh, hơn nữa quân Tây Nam giao nộp mười vạn tinh nhuệ làm cho bọn họ cảm thấy được quân Liên minh tới chiếm tiện nghi. Mặt ngoài đều thật sự lạnh lùng càng không nói trong lòng thế nào.

Nhưng hiện tại đám người quân Tây Nam vẻ mặt tôn kính cảm kích, hơn nữa trong đó còn có mùi vị một tia lo lắng và sợ hãi.

Ngu ngốc cũng biết bọn họ vì sao lại thay đổi thái độ.

Là bởi vì quân mình đánh bại người thảo nguyên, là bởi vì bên mình dùng quân đội ít hơn binh lực quân thảo nguyên lại chính diện giao chiến trên bình nguyên. Hơn nữa còn chiến thắng phá tan hình tượng quân thảo nguyên bất bại đè đầu quân Tây Nam.

Bởi vì có cảm tưởng này cho nên các sĩ quan quân Liên minh đều có chút rụt rè. Đại bộ phận đám sĩ quan này đều xuất thân từ quý tộc nhỏ ở Tuyết quốc, tuy rằng không phải thế gia nhưng phong độ dáng vẻ thấy thế nào cũng không có dạng nhà quê. Cho nên biểu hiện của sĩ quan Liên minh trên buổi tiệc cũng khiến quân Tây Nam khâm phục không thôi. Xem ra hệ thống quân Liên minh là rất tốt.

Tứ hoàng tử và Khang Tư sau khi chúc mừng mọi người liền đi tới một tòa định viện trong cung, xung quanh bố trí đầy cảnh vệ của Tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử nhìn thấy Khang Tư thân ở trong nội viện hoàng cung, bị thị vệ hoàng cung bao vây không ngờ lại chỉ mang theo một mỹ nhân hộ vệ, vẻ mặt lạnh nhạt thưởng thức trà. Hắn không khỏi âm thầm cảm khái Khang Tư lớn gan.

Chẳng lẽ hắn không sợ mình ra lệnh một tiếng bắt hắn giết chết sao?

Mỹ nhân Tương Văn này căn bản không được Tứ hoàng tử đặt trong lòng, bởi vì cho dù ngươi võ tuyệt thiên hạ cũng chỉ là một người mà thôi.

Tứ hoàng tử căn bản không ý thức được, tuy rằng Khang Tư chỉ mang theo một mình Tương Văn nhưng hiện tại quanh thân thị vệ hoàng cung đều ẩn nấp một mật vệ. Nếu Tứ hoàng tử muốn làm gì, kết quả tuyệt đối là ngược lại.

Liên minh Thống nhất tuy là do Khang Tư thành lập, hiện tại quyền lực cũng chỉ một mình Khang Tư. Nhưng mặc kệ thế nào Liên minh Thống nhất này cũng là từ mấy thế lực liên hợp lại, nếu Khang Tư chết đi Liên minh Thống nhất chẳng những sẽ không tan rã, ngược lại sẽ cùng chung mối thù toàn lực tấn công Tây Nam. Hơn nữa không chừng người Liên minh Thống nhất còn ước gì Tứ hoàng tử xử lý Khang Tư, để cho bọn họ dễ dàng đứng ra.

Tứ hoàng tử mỉm cười hướng về Khang Tư nâng chén trà, hắn cũng phát hiện Khang Tư giống mình không thích uống sái. Mà phát hiện này cũng khiến Tứ hoàng tử với Khang Tư có ấn tượng tốt hơn rất nhiều.

Phải biết rằng lúc trước Tứ hoàng tử vẫn cho rằng Khang Tư tới cướp địa bàn, tuy rằng ngoài mặt hữu nghị trong lòng lại rất căm thù Khang Tư.

- Khang Tư đại nhân! Không biết các hạ chuẩn bị khi nào thì thu phục ba tỉnh Tây Nam đây? Quân Tây Nam ta chính là cực kỳ khát vọng quay về chốn cũ. Hy vọng đến lúc đó có thể cùng hành động với các hạ, hết sức mình vì thu phục ba tỉnh Tây Nam.

Tứ hoàng tử nói lời này có điểm mất mát. Bởi vì hắn không ngờ lại phải khẩn cầu quân Liên minh trợ giúp thu phục ba tỉnh còn lại.

Không phải hắn không nghĩ phái người của mình đi thu phục. Tuy rằng trước kia quân thảo nguyên chặn lại không dám đi dã ngoại nhưng cao tầng Tây Nam đều biết ba hành tỉnh kia đều nằm trong vùng ôn dịch, cho dù ngoài thành không có quân thảo nguyên cũng không thu phục được đất cũ.

Khi quân Liên minh vừa mới tới liền tỏ vẻ đất đai quân Liên minh đánh được đều về quân Liên minh, lúc đó thật sự là người người cười chê. Chán ghét quân Liên minh kiêu ngạo là một chuyện, càng nhiều là trào phúng quân Liên minh không biết sống chết. Nếu khu ôn dịch kia có thể thu phục, làm sao còn để lại cho quân Liên minh đi kiếm tiện nghi?

Lúc ấy còn có thể nói quân Liên minh không biết tình huống ba tỉnh khác mới nói như vậy. Nhưng quân Liên minh đã đóng quân ở Tây Nam hơn một tháng. Dựa theo thói quen quân đội bình thường, bọn họ không có khả năng không hỏi thăm tình báo, cho nên hắn là biết tình huống ba tỉnh khác.

Nhìn đối phương căn bản không thèm để ý, thậm chí tất cả quân Liên minh đều điều ra ngoài thành cắm trại hơn nữa bắt đầu phái người hành động hướng ra ba tỉnh khác. Hết thảy điều này nói lên quân Liên minh có năng lực giải quyết ôn dịch.

Nếu như vậy, chỉ còn có thể đưa ra yêu cầu đi theo quân Liên minh kiếm chút lợi ích, bằng không quân Liên minh không thèm để ý ôn dịch tuyệt đối sẽ thâu tóm ba tỉnh Tây Nam vào trong phạm vi trực thuộc của Liên minh Thống nhất!

Đến lúc đó Tây Nam hoàn toàn bị Liên minh Thống nhất bao vây, trừ việc ngoan ngoãn nghe lệnh thì không còn lựa chọn nào khác. Mà đây cũng là nguyên nhân Tứ hoàng tử ăn nói khép nép như thế.

- Điều này chờ chúng ta chỉnh đốn lại rồi nói. Hơn nữa chúng ta cũng phải xác định rõ ràng hiện tại khu ôn dịch bao phủ toàn bộ ba tỉnh Tây Nam hay chỉ là một vành đai cách ly. Bởi vì nếu ôn dịch bao phủ ba tỉnh, như vậy vấn đề thu phục cũng không cần phải nói nữa.

Lời nói của Khang Tư khiến cho Tứ hoàng tử có chút khiếp sợ. Bao phủ ba tỉnh cùng vành đai cách ly. Lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ ôn dịch này chỉ tồn tại ở vùng biên giới khu vực?

Khang Tư liếc mắt nhìn Tứ hoàng tử một cái, có chút nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ Tứ hoàng tử điện hạ không biết ôn dịch này có chút kỳ quái hay sao? Xác chết dân chúng bị quân thảo nguyên đồ sát bại lộ nơi hoang dã này vài năm, đã sớm biến thành xương khô, căn bản không có khả năng ôn dịch tồn tại lâu như vậy. Nhưng vì sao tới bây giờ vẫn còn ôn dịch?

Tứ hoàng tử nghe nói như thế, không khỏi ngây người ra.

Bọn họ bởi vì biết được hơn một nửa dân Tây Nam bị quân thảo nguyên giết chết phơi xác hoang dã cho nên mới xuất hiện chuyện ôn dịch bao phủ ba tỉnh. Chẳng những không cảm thấy ngạc nhiên ngược lại còn cảm thấy được đó là đương nhiên.

Sau đó tuy rằng cũng phái người tránh khỏi quân thảo nguyên đến ba tỉnh điều tra. Kết quả là đại bộ phận có đi không về, ngẫu nhiên mấy người quay về đều mang theo ôn dịch, phải giết chết một đám người cùng bọn họ tiếp xúc rồi sau này không phái người đi điều tra nữa. Đây cũng là vì sao mà có quan niệm ôn dịch bao phủ ba tỉnh.

Nhưng hiện tại suy nghĩ lại cẩn thận, ôn dịch không có khả năng tồn tại thời gian dài như vậy, hơn nữa ôn dịch cũng không có khả năng bao phủ toàn bộ tỉnh. Những khu ôn dịch bùng nổ chết nhiều người nhất đều là thành trì, mà núi rừng hoang dã căn bản không có ôn dịch xảy ra.

Nếu như vậy vì sao Khang Tư lại nói ôn dịch bao phủ ba tỉnh hoặc là chế tạo vành đai cách ly? Chẳng lẽ là muốn mượn ôn dịch này ngăn cản hành động mình thu phục Tây Nam, để hắn độc chiếm ba tỉnh?

Nhìn vẻ mặt Tứ hoàng tử, Khang Tư biết điện hạ anh minh thần võ mà mỗi người truyền tai này đã nghĩ sai lệch. Hắn không khỏi lắc đầu nói:

- Ta đã phái thủ hạ đi trước tìm đến bộ đội phía sau quân thảo nguyên, lúc này mới phát hiện biên giới ba tỉnh Tây Nam đều có triệu chứng ôn dịch. Cho nên mới xác định ba tỉnh Tây Nam không phải toàn bộ bị ôn dịch bao phủ, chỉ là ôn dịch tạo thành vành đai cách ly.

Tứ hoàng tử kết hợp với lời nói lúc trước, lập tức hiểu được ý Khang Tư muốn nói. Hắn không khỏi vẻ mặt khiếp sợ nói:

- Ngài nói là ôn dịch này bị người khống chế!

Tứ hoàng tử không dám tin, ôn dịch không ngờ lại có thể bị người khống chế? Điều đó sao có khả năng? Chỉ là nếu không phải có người khống chế, ôn dịch có thể tồn tại ở trên một diện tích rộng lớn trong thời gian dài như vậy đây!

- Chẳng lẽ ngươi không nhận thấy được sự cổ quái của người thảo nguyên sao? Nếu ba tỉnh thành khu ôn dịch, vì sao quân thảo nguyên vẫn có thể được tiếp viện?

Câu nói của Khang Tư khiến Tứ hoàng tử nổi gân xanh trên trán, sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Tứ hoàng tử hiện tại hận không thể chộp thuộc hạ của mình đến mắng to một trận phát tiết một chút. Chuyện như vậy không ngờ còn phải chờ đến người ngoài như Khang Tư này đến thông báo. Thật sự là mất mặt!

- Không nghĩ tới quân thảo nguyên lại có thủ đoạn như vậy. Xem ra chúng ta phải diệt sạch người thảo nguyên mới được!

Tứ hoàng tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Có thể khống chế ôn dịch, kẻ địch như vậy tuyệt đối không thể buông ta! Đương nhiên nếu có thể nắm trong tay kỹ thuật này, vậy một lần nữa xưng bá thiên hạ cũng không phải việc khó.

Nghĩ như vậy, Tứ hoàng tử liếc mắt nhìn Khang Tư, hào quang cực nóng trong mắt biến mất.

Có Khang Tư, cho dù chiếm được kỹ thuật này cũng vào trong tay Liên minh Thống nhất. Đến lúc đó xưng bá thiên hạ chỉ có thể là Liên minh Thống nhất, mình nhiều nhất chỉ là dựa vào uy phong Liên minh Thống nhất đến dọa đám anh chị em của mình một chút mà thôi.

Quên đi. Không cần nghĩ nhiều như vậy. Dù sao nằm trong Liên minh Thống nhất, sớm hay muộn cũng có thể xả hết cơn giận do đám anh chị em mình gây ra, không phải sao?

Biết được Khang Tư ít nhất là trong vòng một tháng sẽ không có ý đi đánh ba tỉnh Tây Nam, Tứ hoàng tử tuy không tin nhưng cũng thoáng yên lòng.

Xem ra mình còn phải phái người đi điều tra tình huống biên cảnh một chút. Nếu quân thảo nguyên vẫn đạt được tiếp viện, điều này tỏ rõ trong khu ôn dịch có đường an toàn. Chỉ cần tìm ra con đường này là có thể đi vào ba tỉnh Tây Nam.

Dựa theo quy củ Liên minh Thống nhất, chỉ cần mình cắm cờ ở ba tỉnh này, vậy những đất đai cũ sẽ hoàn toàn thuộc về Tây Nam mình mà không cần phân chia đất cho Liên minh Thống nhất. Nhưng nếu để Khang Tư tiến vào trước, như vậy mình phải đưa ra ba phần đất thu phục được để cảm ơn.

Trong ba phần này, một phần chia cho bộ đội tác chiến kỳ thật cũng chính là Khang Tư. Một phần chia cho các thế lực trong Liên minh. Một phần lấy để bán đấu giá. Mà ba phần đất của ba hành tỉnh này chẳng khác nào là một hành tỉnh. Hiện tại có thể đoán trước ba hành tỉnh này không có bao nhiêu người thảo nguyên, cản trở duy nhất chính là ôn dịch.

Chỉ cần giải quyết vấn đề ôn dịch, ba hành tỉnh này lập tức thu phục. Tương đương với nhặt được ba phần kia.

328. Chương 328: Nghỉ Ngơi Chỉnh Đốn Chờ Đợi Lệnh (p2)

Chậm một bước sẽ mất một hành tỉnh. Loại chuyện một bước lên trời một bước xuống vực này, Tứ hoàng tử đương nhiên phải đi trước một bước. Cho nên đối với chuyện Khang Tư nghỉ ngơi hồi phục một tháng, Tứ hoàng tử căn bản đương nhiên làm như không nghe chuẩn bị tự làm việc của mình.

Khang Tư tuy rằng cực kỳ không muốn quân Tây Nam đi theo mình, bởi vì nếu thực sự có thể đánh được mật giáo, lúc đó phải chia một phần đồ vật cho Tây Nam. Nhưng thu phục ba tỉnh Tây Nam lại là chuyện quang minh chính đại, căn bản không có khả năng không cho quân Tây Nam tham gia. Hơn nữa lúc tấn công quân thảo nguyên, hậu cần tiếp tế và người hầu đều do quân Tây Nam cung cấp. Nếu thực sự gạt quân Tây Nam ra, chỉ bằng hậu cần của mình căn bản không có khả năng xâm nhập đại thảo nguyên.

Xem ra thật sự là người độc chiếm không có kết cục tốt. Dứt khoát chiếm nhà xưởng kia vào trong Liên minh Thống nhất, để tất cả mọi người đều được chút lợi ích là được. Tuy nhiên số liệu mật giáo tuyệt đối không thể để cho người khác dính vào một chút nào hết.

Khang Tư sợ sau khi những người khác có được số liệu này, lại biến thành một phần tử mật giáo. Hơn nữa một bộ phận mật giáo vẫn còn ẩn nấp trong Liên minh Thống nhất, một khi bùng nổ rất là phiền toái. Cho nên về mặt này Khang Tư tình nguyện mạo hiểm làm việc độc chiếm không có kết cục tốt như lời tiên đoán.

Hai bên rất nhanh liền bàn luận chuyện thu phục ba tỉnh Tây Nam. Kỳ thật cũng không có gì phải bàn bạc, lúc Khang Tư thành lập Liên minh đã có quy định thu phục đất bị mất cần phải trả cái giá thế nào.

Nếu là chủ nhân mất đất tự thu phục, Liên minh Thống nhất chỉ cần phí xuất binh là được. Mà chỉ cần tiến vào, mặc kệ đánh giặc hay không, chỉ cần thắng lợi liền có thể được đến ba phần đất đai.

Dùng đầu ngón chân cũng biết Tứ hoàng tử vì giữ lại được ba phần đất đai kia khẳng định sẽ phái người vào khu ôn dịch trước. Điều này phải xem Tứ hoàng tử có may mắn đúng lúc tìm được con đường an toàn hay không. Bằng không vẫn phải chờ sau khi Giáp Linh đến mới biết được tình huống bên trong ba tỉnh.

Mà chuyện bàn bạc chủ yếu chính là trả thù đại thảo nguyên sau khi thu phục ba tỉnh. Tứ hoàng tử ngay từ đầu nghe nói thế liền ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hai mắt liền tỏa sáng.

Nếu Tứ hoàng tử lựa chọn Tây Nam làm nơi lập nghiệp đương nhiên rõ ràng tình huống trên thảo nguyên.

Ở bên ngoài xem ra, thảo nguyên trừ một chút cây cỏ chính là trâu bò dê ngựa. Nhưng những người có kiến thức thì đều biết phía dưới đại thảo nguyên ẩn dấu rất nhiều tài nguyên khoáng sản. Nguồn truyện: Y

Có thể nói thế lực chỉ cần có kỹ thuật khai thác chiếm lấy thảo nguyên, vậy thế lực này tuyệt đối không khan hiếm kim loại. Có thể nói thảo nguyên chính là một bảo tàng lớn, bảo tàng mà ai cũng phải chảy nước miếng.

Trước kia không phải là không có ý đồ với đại thảo nguyên, nhưng đại thảo nguyên thật sự rất rộng lớn. Hơn nữa người thảo nguyên từ đứa bé năm tuổi đến người già tám mươi, chẳng phân biệt nam nữ đều giỏi cưỡi ngựa bắn cung, có thể nói tùy thời đối mặt vô số kẻ địch địa phương. Trước kia đế quốc mạnh nhất thiên hạ cũng phát động vài lần chinh phạt đại thảo nguyên đáng tiếc đều lấy thất bại mà chấm dứt.

Nhưng lần này người thảo nguyên điên cuồng tấn công Tây Nam, theo tình huống mình biết được, người thảo nguyên ít nhất chết trận hơn hai trăm vạn người. Nói cách khác thanh niên trai tráng trên thảo nguyên đã không còn một nửa, hoặc là nói người thảo nguyên chỉ còn lại một đám già yếu, tàn tật bệnh. Cơ hội tốt như vậy ai lại bỏ qua?

Phải biết rằng diện tích đại thảo nguyên không nhỏ hơn đế quốc bao nhiêu. Chỉ cần chiếm cứ đại thảo nguyên, khai thác tài nguyên khoáng sản ngầm, vậy thế lực Liên minh Thống nhất sẽ bành trướng tới mức độ nào!

Tứ hoàng tử lập tức vỗ ngực tỏ vẻ nhất định toàn lực ứng phó. Trải qua bàn bạc, đơn vị tác chiến đầu tiên chính là thiết kỵ của Khang Tư và đội quân một vạn long kỵ binh do Tứ hoàng tử chuẩn bị cắn răng thu thập tất cả ngựa để thành lập.

Không phải Tứ hoàng tử không nghĩ phái bộ binh, chỉ là đại thảo nguyên mờ mịt phái bộ binh đi quả thật tìm chết. Mà cho dù Tứ hoàng tử đề đưa ra tất cả ngựa của mình cũng nhiều nhất tổ chức được một vạn, không thể nhiều hơn.

Mặc dò có tiền nhưng nguồn ngựa từ nơi khác đường xá xa xôi. Chờ hắn mua được ngựa chỉ sợ Khang Tư đã chiếm lĩnh đại thảo nguyên rồi.

Về phần nguồn ngựa gần nhất không cần phải nghĩ. Người thảo nguyên chẳng lẽ đều điên mới có thể bán ngựa cho kẻ địch của mình!

Hậu cần đương nhiên là Tứ hoàng tử phụ trách toàn bộ. Chuẩn bị lương thực hơn mười vạn nhân mã ăn hơn một tháng, còn chuẩn bị hơn một ngàn xe ngựa to để trợ giúp vận chuyển vật tư.

Lần này có thể nói Tứ hoàng tử xuất huyết nhiều. Không nói phiền toái khi điều động chiến mã từ rất nhiều sĩ quan cùng quý tộc. Chỉ cần lương thảo cho mười vạn nhân mã ăn trong một tháng liền vét sạch hơn nửa tồn kho của hắn.

May mắn là đã gia nhập Liên minh Thống nhất, khai thông đường buôn bán, bằng không Tứ hoàng tử tuyệt đối sẽ không phụ trách tất cả vật tư hậu cần. Mấy điều kiện này, dễ giải quyết nhất chính là vấn đề xe ngựa.

Mà Tứ hoàng tử sở dĩ tự bỏ hầu bao cũng không có ý đồ với mười mấy vạn thạch lương thực cùng hơn triệu mũi tên Khang Tư cướp được của quân thảo nguyên. Bởi vì mình trả giá càng nhiều, tương lai được phân chia đất cũng càng nhiều.

Dựa theo quy định phân chia chiến lợi phẩm của Liên minh, chỉ cần Tứ hoàng tử cố gắng như vậy hơn nữa việc thành công. Trong sáu phần đất đai để Liên minh chia nhau hắn chắc chắn được một hoặc hai phần sáu. Dựa theo diện tích đại thảo nguyên mà tính, hắn có thể cho lãnh địa Tây Nam trong nháy mắt bành trướng đến gấp hai hoặc hơn.

Nhưng cũng đáng thương, đường đường Tứ hoàng tử khí thế mạnh mẽ, có hy vọng nhất thống nhất đế quốc một lần nữa không ngờ phải đi theo sau Khang Tư mới có khả năng đạt được chiến lợi phẩm. Nói là đồng minh nhưng người sáng suốt đều biết Khang Tư nắm hết thảy mọi thứ.

Tuy rằng Tứ hoàng tử đối với chuyện như vậy thực không được tự nhiên, cảm giác tự tôn bị thương tổn. Nhưng lại không tác dụng, ngươi không tham dự, ngươi chỉ có thể đợi tranh đoạt cơm thừa canh cặn người ta ăn không hết ném ra với bầy chó đói. So sánh như vậy, hắn càng thêm không thể chịu đựng được người khác bố thí.

Sau khi Khang Tư bàn bạc với Tứ hoàng tử, bữa tiệc cũng kết thúc, hai bên đều tự tản ra làm việc của mình. Quân Khang Tư thì đợi ở đại doanh ngoài thành nghỉ ngơi hồi phục. Khang Tư lại điều động tất cả bộ đội thuộc về Liên minh Thống nhất ra đại doanh, một bên huấn luyện quân sĩ Tây Nam, một bên chờ đợi hậu phương vận chuyển đồ vật tới.

Mà Tứ hoàng tử bắt đầu hấp tấp thu thập chiến mã trong nhà đám quan lớn, quyền quý. Ngay từ đầu quả thật khiến cho đám quan lớn, quyền quý bức xúc, nhưng khi Tứ hoàng tử cho biết tình hình thực tế là như nào thì những người này sau đó lại tranh nhau giao chiến mã ra. Cuối cùng lại không ngờ khiến cho Tứ hoàng tử thành lập đội quân hai vạn long kỵ binh.

Đương nhiên trừ việc thành lập long kỵ binh ra, Tứ hoàng tử còn thu thập lương thực cùng xe ngựa khắp nơi. Công việc vốn khó khăn nhất này, dưới đám quan lớn, quyền quý ủng hộ ngược lại còn nhanh chóng hơn thành lập long kỵ binh rất nhiều, rất nhanh đã thu thập ra đủ vật tư cùng xe ngựa cần thiết.

Làm xong công tác chuẩn bị, Tứ hoàng tử bắt đầu bắt tay vào việc thao luyện hai vạn long kỵ binh. Thoạt nhìn giống như là mặc kệ mọi chuyện chỉ chờ Khang Tư phát lệnh xuất phát, nhưng Khang Tư phi thường rõ ràng. Tứ hoàng tử mặc kệ mọi chuyện nhưng mỗi thời mỗi khắc đều lắng nghe báo cáo. Bởi vì Tứ hoàng tử ít nhất phái ra hơn vạn người đi điều tra con đường an toàn khu ôn dịch, chỉ là vẫn không có tin tức tốt truyền đến.

Khang Tư không tin mật giáo lại để lại con đường an toàn gì. Bọn họ căn bản không sợ ôn dịch làm sao phải cần để lại con đường an toàn. Cho nên mặc kệ Tứ hoàng tử làm gì, dù sao chỉ có chờ Giáp Linh đến mới biết được tình huống khu ôn dịch.

Nếu khu ôn dịch trải khắp toàn bộ ba tỉnh, vậy không cần suy nghĩ trực tiếp quay đầu lại đi Tuyết quốc theo đường vòng tấn công đại thảo nguyên. Mà nếu chỉ là một vành đai cách ly như vậy chỉ cần Giáp Linh đến tạo một con đường an toàn là được.

Dù sao mọi chuyện cũng phải chờ sau khi Giáp Linh đến mới biết được, cho nên Khang Tư mới chính thức là mọi chuyện không quản, chuyên môn huấn luyện binh sĩ.

Con đường buôn bán Liên minh Thống nhất và Tây Nam mở ra, tin tức tự nhiên là phi thường thông suốt. Không mất bao lâu, tin tức Liên minh Thống nhất diệt sạch mười mấy vạn quân thảo nguyên vây khốn một tỉnh cuối cùng Tây Nam, hơn nữa bắt đầu chuẩn bị thu phục ba tỉnh Tây Nam truyền về tới Liên minh Thống nhất. Tiếp theo lại không mất bao lâu, tin tức này truyền khắp toàn bộ đế quốc.

Thế lực bên ngoài Liên minh Thống nhất sau khi biết được tin tức này thật không để ý chút nào. Đặc biệt là thành viên hoàng tộc chỉ hừ lạnh một tiếng, nói Tứ hoàng tử vận may không ngờ được giải vây, sau đó liền ném mọi chuyện qua một bên.

Trong mắt bọn họ, hơn mười vạn quân thảo nguyên không ngờ có thể vây khốn Tứ hoàng tử nhiều năm, đây thuyết minh sức chiến đấu Tứ hoàng tử đã suy yếu đến tình trạng gì rồi.

Hơn nữa mấy trăm vạn người thảo nguyên chỉ để lại mười mấy vạn người kiềm chế Tứ hoàng tử cũng nói rõ đại quân thảo nguyên đã cướp đủ chạy về đại thảo nguyên. Tất cả mọi chuyện cho thấy người thảo nguyên sẽ không mang đến nguy hiểm gì cho mình, Tứ hoàng tử lại càng không gây ra nguy hiểm gì cho mình. Bằng sức chiến đấu của Tứ hoàng tử ngay cả mười vạn quân thảo nguyên đều vây khốn, mình căn bản không cần quan tâm đến hắn.

Hiện tại Tứ hoàng tử này đầu nhập vào Liên minh Thống nhất, tuy rằng làm mất mặt hoàng tộc nhưng khiến hắn bình yên không lo. Ít nhất đám bọn mình hiện tại còn không có hứng thú đối phó Liên minh

Thống nhất. Nếu hắn dám đến xâm phạm, vậy không chừng diệt gọn Liên minh Thống nhất luôn.

Người bên ngoài đối với tin tức này, ấn tượng chính là sức chiến đấu của Tứ hoàng tử suy yếu rất nhiều, ngoài ra cái gì khác đều không chú ý tới.

Bởi vì trong đầu bọn họ, người thảo nguyên là đám nghèo đến mức phải dùng đến tên bằng xương đến tác chiến, phải dùng áo da để giữ ấm. Như vậy đám quân thảo nguyên trừ chiến mã ra cái gì cũng không tốt, chỉ dùng mười vạn người khiến cho Tứ hoàng tử thủ thành không ra. Sức chiến đấu của Tứ hoàng tử biến hóa lớn thế nào là có thể biết được.

So với đám người bên ngoài khinh thị và thoải mái so sánh với Tứ hoàng tử, đám quyền quý và đội buôn trong Liên minh Thống nhất thì đều đỏ bừng hai mắt, nhanh chóng triệu tập nhân mã cùng vật tư chạy tới Tây Nam.

Bọn họ đều có quan hệ thiên ti vạn lũ với cao tầng Liên minh Thống nhất, thậm chí bản thân chính là cao tầng Liên minh. Cho nên bọn họ rõ ràng sau khi tiêu diệt hơn mười vạn kỵ binh thảo nguyên kia, trên ba tỉnh Tây Nam bị xâm chiếm căn bản không còn bao nhiêu người thảo nguyên. Ba tỉnh này giống như mỹ nữ bị cởi sạch quần áo không thể nhúc nhích, mặc cho mình muốn làm gì thì làm.

Dựa theo quy củ Liên minh, mọi người trợ giúp quân Liên minh tác chiến có được quyền chia cắt chiến lợi phẩm. Về phần quyền lợi nhiều ít, vậy phải xem đánh trận bao nhiêu.

Trừ bỏ ra trận giết địch, truyền lại tình báo, vận chuyển vật tư, cứu trợ người bệnh đều có thể mang ra chiến trận. Tất cả người Liên minh Thống nhất nghe được tin tức sắp thu phục ba tỉnh Tây Nam đương nhiên ào vào Tây Nam, thầm lo mình tới chậm, vừa tới cuộc chiến đã chấm dứt.

Mà các thế lực Liên minh Thống nhất cũng khẩn cấp triệu tập hội nghị, phái một nửa bộ binh ở lại đi Tây Nam. Hiện tại Khang Tư mang quân đội chính là trực hệ của hắn. Nói cách khác sau khi trận chiến kết thúc, đám người trong Liên minh cũng chỉ có thể chiếm được một phần nhỏ chiến lợi phẩm. Tuyệt đại bộ phận chiến lợi phẩm đều thuộc về Khang Tư.

Ích lợi có thể làm nhiệt huyết con người sôi trào. Giống như công việc vinh quang vì đồng minh ra sức thu phục thổ địa, làm sao có ai không muốn tham gia?

Về phần hành vi lúc trước bức bách Khang Tư chỉ có thể dẫn theo trực hệ của hắn đến trợ giúp Tây Nam, tất cả mọi người lựa chọn quên sạch.

Vì thế trong biên cảnh Liên minh Thống nhất xuất hiện từng dòng người lớn tới tấp về Tây Nam. Đi đầu không cần nói chính là mấy vạn bộ binh quân Liên minh, ở giữa là tư binh của đám quyền quý phái ra. Mặt sau lại là những đội vận chuyển vật tư do các đội buôn thành lập, mà cuối cùng là một số lưu dân khắp nơi chạy tới.

Những người này hưng phấn bừng bừng di chuyển hướng Tây Nam, cái dạng như là tham gia một sự kiện quan trọng vậy.

Tuy nhiên những người này lại đột nhiên như bị dội một gáo nước lạnh. Quân Liên minh đầu tiên là quay đầu hướng quân doanh giải tán, sau đó là tư binh quyền quý tực về nhà. Duy nhất khiến lưu dân có chút an ủi chính là đội buôn không giải tán, càng không dừng lại tiếp tục đi tới.

Nhưng nguyên nhân quân đội cùng quyền quý thay đổi chủ ý khi gần như sắp tới địa giới Tây Nam, đám lưu dân này mới biết được sự thật. Vừa biết được sự thật, đám lưu dân không khỏi bối rối.

Ba tỉnh Tây Nam đều bị ôn dịch bao phủ, chiến dịch thu phục ba tỉnh còn xa xa chưa biết thời gian. Quân đội đương nhiên không có khả năng hiện tại liền chạy đến Tây Nam lãng phí lương thực.

Lưu dân đương nhiên biết sự khủng bố của ôn dịch, rất nhiều người lập tức rút lui có trật tự, tản ra bố trí ở địa bàn khác của Liên minh Thống nhất. Nhưng vẫn có một số người gan lớn mạo hiểm tiếp tục theo đội buôn đi tới. Đội buôn người ta còn không sợ, mình một đám lưu dân mạng rẻ rách thì sợ cái gì?

Hành động lớn mật của những đội buôn cùng lưu dân cũng khiến cho Tây Nam cực độ khát vọng nhân khẩu vật tư một ngụm nuốt sạch, không cần lại buồn phiền về vấn đề nhân khẩu vật tư.

Tin tức Tây Nam ôn dịch tốc độ truyền đi so với lần trước giải vây Tây Nam càng thêm nhanh chóng, không bao lâu liền truyền khắp thiên hạ.

Chờ khi mỗi người đều biết, chỉ có một số đội buôn liều mạng khát tiền tiếp tục đi Tây Nam ra, căn bản không có bất kỳ lưu dân cùng những người khác đi tới Tây Nam.

- Giáp Linh. Tình hình điều tra thế nào rồi?

Khang Tư hỏi Giáp Linh. Khoảng cách lần trước tiêu diệt quân thảo nguyên đã trải qua hơn một tháng, thương binh đại đa số đã khôi phục lại. Giáp Linh cũng vào nửa tháng trước tiến vào khu ôn dịch. Hiện tại liền xem tình báo của Giáp Linh rồi quyết định chế tạo con đường an toàn hay là đi đường vòng Tuyết quốc.

Giáp Linh cũng là số vất vả. Sau khi nhận lệnh lập tức từ ngàn dặm xa xôi chạy đến Tây Nam. Cũng chỉ có hắn như vậy mới không ngủ không nghỉ chạy như điên ngàn dặm. Đổi lại người khác cho dù giục ngựa chạy như điên cũng không thể đến nơi trong thời gian ngắn như vậy.

Giáp Linh vừa nhận lệnh Khang Tư lập tức cũng không làm bất kỳ chuẩn bị gì, trực tiếp tiến vào khu ôn dịch, thẳng đến bây giờ mới từ trong đó đi ra.

Vừa ra tới nơi, Giáp Linh dựa theo bàn bạc từ trước, trước tiên ở trong đống lửa đốt một hồi, sau đó dùng nước tẩy rửa. Cuối cùng lại tiếp xúc một ngày với trâu bò dê ngựa, xác định trên người không còn mang theo ôn dịch mới thay quần áo bái kiến Khang Tư.

- Chủ thượng! Ôn dịch đó quả thật chỉ là vành đai cách ly, mà lại cực kỳ mỏng manh, chỉ khoảng hơn mười mét. Chỉ cần vượt qua hơn mười mét vành đai cách ly này, nơi khác đều an toàn.

Giáp Linh thực ngắn gọn trả lời.

Đừng xem hắn thoải mái như vậy, chỉ cần đo lường tính toán khoảng cách vành đai cách ly này khiến cho Giáp Linh mất một hồi lâu. Ôn dịch đều là không mùi không màu, trừ Giáp Linh cảm giác được, còn ai có thể chuẩn xác đo lường khoảng cách?

Ôn dịch này cực kỳ cổ quái, chẳng những gió thổi không tan mà lại càng không bị lửa thiêu nước trôi. Phàm là người tiến vào sẽ dính độc chết đi, mà lại còn truyền nhiễm rất nhanh.

Nếu không phải là khó làm như vậy, Khang Tư cũng không khiến cho Giáp Linh ngàn dặm xa xôi chạy tới.

Tương Văn hưng phấn nhảy dựng lên:

- Thật tốt quá. Khoảng cách ngắn như vậy, tạo một thông đạo an toàn căn bản không cần mất nhiều thời gian!

Khang Tư cũng cười gật đầu. Trước kia không biết độ rộng vành đai cách ly, không biết làm sao. Hiện tại biết được độ rộng, làm một đường ngầm thông đạo khoảng hơn trăm mét là giải quyết được vấn đề. Mà đào đường hầm căn bản không phải việc khó.

Dưới sự chỉ dẫn của Giáp Linh, quân Khang Tư bắt đầu rầm rộ đào đường hầm.

329. Chương 329: Chiếm Lĩnh Tây Nam (p1)

Quân Tây Nam đi theo đợi lệnh nhìn quân Khang Tư bắt đầu hành động, tuy rằng lòng nóng như lửa đốt. Nhưng bọn họ không biết độ rộng của ôn dịch, căn bản đừng nghĩ đi theo đào đường ngầm, chỉ có thể trơ mắt nhìn quân Khang Tư đào mấy chục đường ngầm.

Đường ngầm là vừa đào vừa gia cố, hơn nữa trên nóc còn đổ đầy dung dịch keo, tuyệt đối vững chắc cùng kín kẽ.

Quân Khang Tư đào mấy chục đường ngầm này cũng không dài, toàn bộ đều khoảng trăm mét, rộng khoảng năm, sáu mét cao khoảng ba mét. Trong đó có năm con đường độ cao cùng rộng không giống nhau. Không cần phải nói, đây chính là đường ngầm cho xe ngựa đi qua. Trong những đường ngầm đó có hai đường chỉ

rộng khoảng ba thước, nhưng cao khoảng bốn năm thước, chính là đường cho chiến mã xung phong. Con đường đặc biệt như vậy chính là để cho lính liên lạc sử dụng, một cái tiến một cái lùi.

Nhìn xem những đường hầm này, lại nhìn những người đào đường không xảy ra chuyện gì, đám quân Tây Nam Tứ hoàng tử chỉ có thể cúi đầu thở dài. Nguyện vọng dựa vào sức mình thu phục ba tỉnh Tây Nam không thể đạt được, ba tỉnh Tây Nam ít nhất phải cắt mất một tỉnh để chia.

Biết mọi chuyện không thể cứu vãn, đám người Tứ hoàng tử chỉ có thể xốc tinh thần, vận chuyển vật tư điều động quân đội đến sau quân Liên minh, lẳng lặng chờ đợi thanh âm xuất phát vang lên.

Lúc này nếu còn không phái binh, sau chiến đấu chỉ sợ mình chỉ có thể thu hồi một hành tỉnh.

Về phần tiêu diệt quân Liên minh ở trong này?

Loại chuyện này ngu ngốc cũng khônglàm. Trước không nói có thể đánh thắng thiết kỵ của Khang Tư hay không, chỉ cần nhìn hiện tại Tây Nam tương đương bị Liên minh Thống nhất bao vây quanh cũng biết. Một khi động võ, tuyệt đối ngay cả một chút vật tư cũng đều không kiếm được cho Tây Nam, mà mình cũng chỉ có thể ngồi chờ Liên minh Thống nhất phát động chiến tranh trả thù. Lúc đó cả nhà xong đời, không cần phải so đo nửa hành tỉnh hay hai hành tỉnh.

Đường ngầm khai thông, sau khi qua lại kiểm tra xác định an toàn, Khang Tư ra lệnh một tiếng. Bộ đội thiết kỵ cùng hậu cần bắt đầu chui vào cửa mấy chục đường hầm.

Mấy chục con đường lượng lưu thông thật sự quá lớn, không bao lâu thời gian, quân Khang Tư đã dũng mãnh tiến ra không ngớt từ đầu bên kia.

Hai bên nhìn nhìn cũng chỉ cách nhau trăm mét. Người không biết nhìn hai bên cửa đường ngầm này khoảng đất trống trăm mét nhất định sẽ nghĩ rằng không biết thằng điên nào muốn đào ra một con đường ngầm ngắn như vậy.

Nếu không biết, ai có thể dự đoán được mấy chục mét trong trăm mét kia cũng là một vành đai lợi hại hơn cả thành đồng vách sát. Là một vành đai ôn dịch khủng bố chỉ lấy sinh mạng, một khi tiếp xúc liền xong đời.

Nhìn mảnh đất trống căn bản không thấy được nguy hại, Khang Tư thở dài nói:

- Trước tiên để Giáp Linh ở trên mảnh đất ôn dịch này dựng tấm biển cảnh cáo. Sau đó nhắc nhở người của hắn làm hàng rào cùng biển cảnh cáo ở hai bên, tránh cho ngươi phía sau không cẩn thận đi vào nơi ôn dịch.

Khang Tư nói đến đây, bộ đội tấp nập ào ra đã rời khỏi đường ngầm, chạy ra thật xa mới bắt đầu tập kết. Tuy rằng biết chỉ cần không đi vào vành đai ôn dịch là an toàn nhưng chỉ cần đầu óc bình thường thì đều rời đi rất xa.

Quân Liên minh rất nhanh tập kết. Đến lúc này mọi người mới có tâm tình quan sát bốn phía.

Rõ ràng trước mắt chính là đất đai Tây Nam đế quốc, nhưng không biết làm sao trong lòng mọi người đều có cảm giác đi ra nước ngoài.

Nhìn cảnh vật xung quanh, một mảnh xanh biếc, h ỷ x ỳ đ ôn
ỉn⁄ uỵ s nhưng kℙ

Dưới đám thuộc hạ yêu cầu, Khang Tư đặc biệt tuyển ra hai vạn tinh nhuệ trong tinh nhuệ nhập bọn họ vào quân Khang Tư. Mà đại doanh nơi này hoàn toàn là nơi đóng quân của quân Khang Tư, doanh trại quân Liên minh ở mấy trăm dặm ngoài kia, chuyên môn bố trí tám vạn bộ binh Tây Nam.

Khang Tư quét qua mọi người dưới đài, tuy rằng nhìn không thấy bộ dáng binh sĩ nhưng có thể cảm thấy được sĩ khí hiên ngang của thiết ky, mà đám bộ đội hậu cần thì uể oải. Phỏng chừng đang mất tinh thần vì lấy bọn họ từ bộ binh tinh nhuệ điều vào bộ đội hậu cần.

Khang Tư không để ý chuyện này, dù sao về sau sĩ khí mọi người đều cũng đạt tới đỉnh.

Nhìn thấy Khang Tư phất phất tay, một xe ngựa được hơn mười nội vệ hộ vệ đi tới dưới đài. Chiếc xe ngựa này xuất hiện đều hấp dẫn hết ánh mắt mọi người lại.

Dưới mấy vạn người chăm chú, nội vệ trước tiên từ trên xe ngựa khiêng xuống hơn một trăm rương gỗ. Sau đó bọn họ sắp xếp những cái rương này thành một hàng, chia thành hơn hai mươi đống. Nguồn:

Trước mỗi một đống đều có vài nội vệ đứng gần như vây quanh mấy cái rương này.

Nhìn bộ dạng khẩn trương của nội vệ đối với những cái thùng này, người ở đây đều thấy ngứa ngáy trong lòng, đoán xem cái thùng chứa đồ vật gì.

Đương nhiên không ai dám lên tiếng, chỉ miên man suy nghĩ trong đầu.

Khang Tư nói:

- Sĩ quan chức vụ thực Đại đội trưởng và kiêm nhiệm trong toàn quân bước ra khỏi hàng lên phía trước.

Lời này thông qua nội vệ trải khắp toàn khu vực truyền đạt. Hơn một trăm Đại đội trưởng lập tức chạy đến trước mặt hai mươi đống rương gỗ trước mặt nội vệ dưới đài. Mà phía sau, mọi người mới phát hiện được, vừa vặn năm đội trưởng một đống, mà cũng vừa vặn năm cái thùng.

Lạp Nhĩ Phu là người Tuyết quốc dáng vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh, cũng là nhóm binh lính thứ hai ở Tuyết quốc đầu nhập Khang Tư. Nếu không so sánh với nhóm đầu tiên, hắn cũng được coi là lợi hại trong đám người Tuyết quốc.

Dù sao trong thiết kỵ có bốn phần là người Tuyết quốc. Mà Đại đội trưởng xuất thân từ Tuyết quốc chỉ có mười, hắn có thể chiếm một vị trí đủ để nói rõ năng lực của hắn.

Tuy rằng hắn thực sùng bái thân phận cao quý lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng của điện hạ Khang Tư, nhưng hiện tại lại cảm thấy được điện hạ có vẻ bà mụ (không dứt khoát) .

Khang Tư là chủ thượng có chuyện gì trực tiếp hạ lệnh là được. Đám người bọn mình đây bất kể là lên núi đao xuống biển lửa đều tuyệt đối phục tùng, làm gì phải làm ra chuyện thần thần bí bí như vậy.

Nhìn độ lớn những cái thùng kia, phỏng chừng không chứa được cả mũ giáp, càng không nói đến binh khí như đao kiếm... Chẳng lẽ bên trong không phải cho một mình đám Đại đội trưởng bọn mình dùng, mà là cho toàn bộ đại đội sử dụng?

Thùng nhỏ như vậy có thể chứa thứ gì tốt? Không có khả năng là trang bị thần đan thần dược cho toàn quân chứ hả?

Khang Tư không nói gì, chỉ là nội vệ vẫy tay với đám Đại đội trưởng như Lạp Nhĩ Phu.

Mặc dù bọn họ không biết sao lại vậy nhưng luôn biết nội vệ là hộ vệ bên người của điện hạ. Những Đại Đội trưởng cùng sĩ quan cao cấp kiêm nhiệm nghe lời năm người đứng trước mặt nội vệ.

- Đây là chủ thượng ban ơn, các ngươi nhất định phải nhớ ơn.

Một câu nói đầu tiên của nội vệ khiến mọi người tuy mờ mịt đầy đầu nhưng lập tức gật đầu biểu thị đã hiểu, sau đó nội vệ mới mở ra một cái rương.

Nhìn đến năm rương nhỏ trong cái thùng, bọn người Lạp Nhĩ Phu không khỏi sửng sốt.

Nội vệ không giải thích lại mở ra một rương nhỏ trong đó, lộ ra năm cái thùng nhỏ hơn. Đám người Lạp Nhĩ Phu trán nổi gân đen.

Nội vệ cười cười:

- Vốn còn muốn thêm một lần rương để tiện lợi ban phát cho đội Năm người một lần, nhưng nghĩ lại số lượng quá nhiều cho nên đành phải tính ở cấp bậc tiểu đội.

- Các ngươi đừng cho là chúng ta làm chuyện vô vị bé xe ra to. Chỉ cần các ngươi biết giá trị đồ vật trong này, các ngươi liền biết làm như vậy được coi là không có trách nhiệm.

Nội vệ nói xong mở cái hộp nhỏ, chỉ thấy bên trong lót vải màu hồng, phía trên bày hai mươi lăm cái bình nhỏ bằng đầu ngón tay màu bạc có vẻ cực kỳ tinh xảo.

Chờ đến lúc nội vệ lấy ra một cái, mọi người mới phát hiện bề ngoài thứ này tinh xảo quá mức, mà thoạt nhìn giống như một vòng bạc chắc chắn.

Thứ này nhìn thế nào cũng như là vòng cổ trong tiệm trang sức được nữ nhân theo đuổi. Chỉ là không ngờ dây xích lại treo cái chai, thật sự là làm mất đi vẻ đẹp của cái vòng cổ này.

Nhưng tất cả các sĩ quan bao gồm cả Lạp Nhĩ Phu đều nhíu mày. Làm ra vẻ lớn lao như vậy, không phải là làm trang sức cho toàn quân đấy chứ. Không rõ điện hạ Khang Tư thờ tôn giáo nào, hơn nữa những cái chai kia nhìn không có ý nghĩa tôn giáo!

Nội vệ không để ý vẻ mặt mọi người, ngược lại cầm vòng cổ lắc lắc nói:

- Chỉ riêng cái vòng cổ này trị giá mười kim tệ, nhưng so với cái chai này không bằng cái rắm!

Lời nói này của nội vệ khiến đám người Lạp Nhĩ Phu trừng mắt vểnh tai.

Thì ra cái chai đó mới là quan trọng nhất. Chỉ là cái chai nhỏ như vậy chứa linh đan diệu dược cũng được vài giọt nước chứ mấy. Chẳng lẽ uống mấy giọt như vậy đều có thể trở thành bất tử hay sao?

Nội vệ tiếp tục nói:

- Cái chai này có tên là lọ bảo mệnh, chủ yếu chính là dược vật trong lọ. Thứ này sử dụng rất đơn giản, đặt cái chai lên miệng cắn một cái, nuốt chất lỏng bên trong vào. Như vậy bất luận thương nặng thế nào lập tức cầm máu giảm đau. Nếu tay chân không đứt rời cho dù gẫy đều có thể đi lại bình thường.

- Có thể nói cho dù ngươi vỡ bụng, đứt ruột, vỡ tim. Chỉ cần ăn dược vật, bắt đầu tính thời gian thì khoảng chừng một ngày một đêm nếu được cứu cùng với chữa bệnh. Như vậy ngươi có thể sống sót, sau khi nghỉ ngơi tuyệt đối giống như người thường.

- Đương nhiên tay chân đứt rời là không thể khôi phục, hơn nữa đầu bị đập nát hoặc bị chặt đứt thì cũng không cứu được.

Đám người Lạp Nhĩ Phu đều trợn mắt há mồm. Lời này cũng quá giả rồi, bị như vậy đều có thể cứu sống, gạt người à!

Tuy rằng không muốn tin tưởng nhưng là điện hạ không có khả năng lấy toàn quân ra để làm trò đùa, lại không khỏi tim đập thình thịch. Nhưng lý trí bản thân lại nói chính mình không nên tin tưởng chuyện tưởng như huyền huyễn ấy.

Nhìn vẻ mặt khi sáng khi tối của mọi người, nội vệ không khỏi cười nói:

- Các ngươi ấy, điện hạ không lấy chuyện như vậy để đùa. Lọ bảo mệnh này ta từng dùng qua. Các ngươi xem, lúc ấy chính là tim ta bị đâm xuyên qua hiện tại chẳng phải vẫn sống tốt?

Nội vệ kéo áo lộ ngực ra, tuy nhiên mọi người đầu tiên là nhìn thấy trên cổ nội vệ treo một lọ bảo mệnh chói mắt, sau đó mới đặt ánh mắt nơi trái tim nội vệ.

Vừa nhìn thấy, mọi người đều ngừng thở.

Chỉ cần xem vết đao kia là biết nội vệ này lúc trước tuyệt đối bị đâm xuyên tim. Người bình thường sớm bị chết đến không thể nào chết được nữa, mà người này hiện tại vẫn sống sờ sờ!

Đại đội trưởng ở đây đều là lính cũ, đương nhiên có thể nhìn qua là biết vết thương này thật hay giả, là dùng hết sức đâm hay là giả cứa lên một đao.

Ví dụ thực tế chân thực ở trước mắt khiến cho bọn họ không thể không tin hiệu quả kỳ diệu của lọ bảo mệnh này, cho nên ánh mắt bọn họ nhìn lọ bảo mệnh lập tức trở nên nóng rực.

Phải biết rằng đây chính là tương đương với thêm một cái mạng. Về phần sau khi dùng lọ bảo mệnh có hậu quả gì, nhìn tên nội vệ này là biết. Chẳng những hắn vẫn còn sống sót mà một chút di chứng cũng không có. Thật sự là bảo vật cấp cao nhất!

Nhìn bộ dáng đám sĩ quan có chút rục rịch, vẻ mặt nội vệ căng ra, lạnh giọng nói:

- Lọ bảo mệnh này vốn chỉ để cho cấp cao sử dụng, nhưng chủ thượng nhân từ, lo lắng chúng ta sắp đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ cho nên mới phát thuốc tới tầng lớp tinh nhuệ chúng ta. Bởi vậy trở về nói cho mọi người, lọ bảo mệnh này không phải hàng thông thường mà là một cái mạng, hiện tại tồn kho không nhiều. Nếu để lọt ra ngoài, nói không chừng mạng không mất trên chiến trường ngược lại mất bởi lý do vớ vẩn. Cho nên lệnh cho tất cả mọi người kín miệng, cho dù người trong nhà cũng không nên nói!

Các sĩ quan tuy rằng kỳ quái cái gì sắp gặp phải kẻ địch mạnh, hiện tại nào có kẻ địch nào? Nhưng tâm thần bọn họ đều chú ý mấy câu phía sau, căn bản quên chuyện tự hỏi về kẻ địch mạnh.

Bọn họ đang biết hơn Khang Tư hào phóng, không ngờ lại phát bảo vật như thế. Đương nhiên bọn họ cũng cảnh giác vạn phần, giống như vị đại nhân trước mắt đã nói. Bảo vật thêm một cái mạng này đúng là không thể nói linh tinh, sau khi bị người biết được không chừng ngày nào đó sau khi uống say ở ngoài bị người lấy mất đầu. Lát nữa trở về phải cảnh cáo mọi người nhất định coi như không có gì, coi như lọ bảo mệnh này chỉ là một cái vòng cổ mà thôi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trang của các sĩ quan biết bọn họ cũng đã có chuẩn bị, nội vệ cũng liền khôi phục tươi cười nói:

- Lọ bảo mệnh này kỳ thật còn có một hiệu quả nữa. Cá ngươi xem một mặt lọ là bằng phẳng, vừa vặn khắc được phiên hiệu và tên. Vừa có thể phòng ngừa người trong nhà trộm mất, lại dùng như giấy chứng minh binh sĩ. Thật sự là một công ba đôi việc.

Các sĩ quan vội vàng cảm ơn. Hiện tại bọn họ hận không thể lập tức cầm trong tay lọ bảo mệnh, làm sao còn nhẫn nại nghe nội vệ nói nhiều.

Nội vệ cũng hiểu được điều này cho nên trước tiên liền phát rương cho bọn họ.

Lạp Nhĩ Phu đang cầm rương, định quay về đơn vị đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Vị đại nhân này! Lọ bảo mệnh này có thể dùng quân công để đổi không?

Lời nói này khiến đám sĩ quan dỏng tai lên nghe. Ai cũng không ngại mình có càng nhiều vật bảo mệnh.

Nội vệ cười cười:

- Đương nhiên có thể. Chủ thượng cũng tính toán đến chúng ta đều có bạn bè thân thích, khó tránh khỏi muốn kiếm thêm một mạng phòng thân cho nên chế độ đổi đã được quy định, tin tưởng vài ngày sau sẽ cho đổi.

Khang Tư nhìn đám Đại đội trưởng bê rương về hàng ngũ, nói:

- Các ngươi nhớ cho kỹ. Hiện tại đồ vật phát cho các ngươi có thể giữ một mạng của các ngươi trong thời điểm nguy hiểm nhất. Cho nên sau khi các ngươi lĩnh phải tùy thân mang theo không được vứt bỏ, chỉ có thể sử dụng vào thời điểm nguy hiểm nhất. Thứ này đã không còn nhiều để phân phối, cho nên mọi người nhất định phải sử dụng cẩn thận!

Khang Tư nói xong khoát tay:

- Tự giải tán theo biên chế đại đội, Đại đội trưởng phát đồ đến tận tay mỗi người!

Toàn quân im lặng đợi sau khi Khang Tư rời đi mới giải tán theo biên chế đại đội. Tiếp theo cả doanh trại lập tức trở nên ồn ào, bọn binh lính vây quanh, Trung đội trưởng, Tiểu đội trưởng vây quanh Đại đội trưởng tranh nhau nói ầm ĩ cả lên hỏi về đồ vật trong rương.

Sau khi mọi người lĩnh được một cái vòng cổ bình bạc, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

Tuy rằng Đại đội trưởng tỏ vẻ nội vệ sử dụng qua, cực kỳ có hiệu quả. Nhưng đây là cách một tầng, không phải tận mắt nhìn thấy, bởi vậy ít nhất quá chín phần bọn họ bán tín bán nghi hiệu quả của thứ này.

Nhưng là bởi vì chính miệng Khang Tư biểu đạt sự quan trọng của thứ này cho nên mọi người chỉ có thể nghi ngờ trong lòng. Chỉ có đợi thời điểm chân chính phải sử dụng mới biết thứ này có hiệu quả hay không.

Vào lúc Lạp Nhĩ Phu buồn rầu, lại phát hiện một Trung đội trưởng thuộc hạ của mình lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng. Hắn cực kỳ cẩn thận trước tiên đeo lọ bảo mệnh lên cổ, sau đó còn cẩn thận vỗ vỗ ngực cảm nhận sự tồn tại của nó.

Lạp Nhĩ Phu đang buồn rầu làm thế nào để bọn binh lính chú ý tới tầm quan trọng chân chính của lọ bảo mệnh. Vừa rồi hắn còn nhìn thấy có binh lính cầm lọ bảo mệnh trên tay, tung bắt chơi đùa, hiện tại có một tên Trung đội trưởng lộ vẻ như vậy không khỏi lập tức hỏi:

- Ngươi làm sao lại hưng phấn như vậy, chẳng lẽ ngươi biết rõ về nó? Ngươi nói cho bọn họ, miễn cho bọn họ không biết chừng mực đánh mất lọ bảo mệnh.

Trung đội trưởng lập tức cười ngoác mồm nói:

- Hắc hắc! Đại đội trưởng. Tim ta hiện tại muốn nhảy ra ngoài. Ta thật sự không ngờ cũng có một ngày ta được phát lọ bảo mệnh.

- Ta nhớ rõ ngươi xuất thân từ đế quốc, là thuộc hạ lâu đời của điện hạ ở khu Đông Nam. Nhanh nói rõ chuyện về lọ bảo mệnh này!

Một Trung đội trưởng quan hệ tốt với hắn lập tức kêu lên. Đám Trung Đội trưởng, Tiểu đội trưởng, Ngũ trưởng lập tức vây quanh nơi này như nêm cối.

- Hắc hắc! Lúc trước ta phục dịch trong quân dự bị phủ Đại Đô đốc Đông Nam. Lúc ấy chính là lúc điện hạ đảm nhiệm Đại Đô đốc Đông Nam. Khi đó phúc lợi tốt, loại lọ bảo mệnh này gần như tất cả quân chính quy đều có một phần, hơn nữa có thể dùng quân công để đổi. Chuyền tay là lập tức bán được mấy vạn kim tệ.

- Đáng tiếc sau này điện hạ mất tích, lọ bảo mệnh này cũng ngừng hoán đổi, sau này lại ngừng phát. Mà sau khi tên phản nghịch Áo Kha Nhĩ xuất hiện, lọ bảo mệnh này liền hoàn toàn không xuất hiện nữa. Lúc ấy đã nghĩ rằng bảo vật này sẽ hoàn toàn biến mất không nghĩ tới một lần nữa lại xuất hiện!

Trung đội trưởng cực kỳ cảm khái nói.

- Thứ này thực sự lợi hại như Đại đội trưởng nói?

Mọi người thấy đây là đích thân người quen của mình chứng minh, không khỏi đều có chút tin tưởng.

- Hắc hắc! Thậm chí càng thêm lợi hại. Ta từng gặp qua một sĩ quan bị chém đứt tay, trên người không chỉ trăm vết đao. Vậy mà người ta vẫn như cũ chém giết mấy trăm binh lính địch, sau đó trừ bỏ cánh tay bị đứt, không có bất cứ vấn đề gì. Tuy nhiên các ngươi phải chú ý, thứ này nhất định phải đến lúc sống chết trước mặt mới được sử dụng, bằng không là lãng phí. Ai cũng không biết lúc nào thì lại phát lọ bảo mệnh này!

Trung đội trưởng dặn dò nói.

Bởi vì có người quen chứng minh cho nên lòng hoài nghi của mọi người tiêu tan rất nhiều. Phần lớn bắt đầu chú trọng vòng cổ nho nhỏ này. Tuy nhiên chỉ cần sau một lần sử dụng qua, loại đồ vật này tuyệt đối được binh lính coi như bảo vậy. Chỉ là tới lúc đó, muốn được phát miễn phí lại không có khả năng.

Trong lều chủ tướng doanh trại, Khang Tư đang nói chuyện với Giáp Linh vừa giải quyết xong vành đai ôn dịch liền vào điều tra thảo nguyên, cho tới giờ mới trở về. Nếu không phải Giáp Linh trở lại, Khang Tư cũng không phát lọ bảo mệnh xuống dưới. Bởi vì đây chứng tỏ rằng sắp khai chiến.

331. Chương 331: Minh Tu Sạn Đạo (p1)

- Chủ thượng! Lúc trước thuộc hạ được mật vệ ẩn náu chỉ dẫn rốt cuộc tìm được công trường của mật giáo. Đồng thời cũng biết được sào huyệt của mật giáo.

Giáp Linh một mình chấp hành rất nhiều nhiệm vụ, trong đó không thiếu nghe báo cáo cùng mệnh lệnh. Hiện tại hắn so với trước kia linh hoạt hơn rất nhiều, không hề giống như trước chỉ hiểu phục tùng mệnh lệnh.

- Ở nơi nào?

Khang Tư vừa hỏi, Tương Văn lập tức mở bản đồ thảo nguyên ra. Mà sau khi Giáp Linh tìm kiếm trên bản đồ một lúc, liền chỉ vào một nơi:

- Chính là ở đây!

Khang Tư nhướn mày nói:

- Thánh Lạp Nhĩ Tuyết Sơn?!

Thánh Lạp Nhĩ Tuyết Sơn có thể nói là một núi tuyết cao nhất, lớn nhất, rộng nhất thiên hạ. Đại thảo nguyên cùng Tuyết quốc, đại lục Hi Nhĩ Đạt đều có dãy núi Thánh Lạp Nhĩ Tuyết Sơn này. Tuy nhiên dãy núi chính của Thánh Lạp Nhĩ Tuyết Sơn vẫn là ở Tuyết quốc.

- Cái nhà xưởng kia được xây dựng ở bên dưới chân Tuyết Sơn, gần mảnh đất bình nguyên Nhĩ Lạp Hồ. Mà sào huyệt mật giáo ở ngay trong một sơn động to lớn dưới chân Tuyết Sơn. Sào huyệt mật giáo cùng nhà xưởng căn bản không che giấu, quang minh chính đại đặt ở đó, chỉ cần vừa tiến vào khu vực đó là thấy được. Cũng không biết vì sao nhiều năm như vậy cũng không có người phát hiện.

Giáp Linh nói một hơi.

Khang Tư lắc đầu nói:

- Thánh Lạp Nhĩ Tuyết Sơn là Thánh Sơn của người thảo nguyên. Mà Nhĩ Lạp Hồ kia là mẫu thân hồ của người thảo nguyên, nghe nói cội nguồn của người thảo nguyên chính là ở chỗ này. Theo tôn giáo nguyên thủy của người thảo nguyên được thành lập, nơi đó liền trở thành Thánh Địa. Dựa theo quy củ bình thường, người thảo nguyên cả đời có thể có một cơ hội đến cúng bái cũng được coi là phi thường vinh quang. Một chỗ như vậy người ngoài căn bản đừng hòng tiến vào.

- Nếu là mật vệ khác, tuy rằng cũng có thể ẩn thân nhưng bọn họ lại không thể ẩn núp lâu dài không ăn không uống. Mà ở nơi đó người ngoài chỉ cần lộ mặt thì sẽ đưa tới phiền toái lớn. Cho nên trừ ngươi ra người khác thật sự là không cách nào thám thính tình báo trong Thánh Địa này.

Giáp Linh được Khang Tư khích lệ lập tức đắc ý dào dạt nở nụ cười. Tương Văn xem không vừa mắt lập tức hỏi:

- Binh lực nơi này bố trí thế nào?

- Không có binh lực, thậm chí ngay cả người tuần tra cảnh giới đều không có. Trong nhà xưởng đó toàn bộ đều là thợ thủ công, dân chúng xung quanh đều là người nhà của thợ. Họ cũng chỉ chuyên tâm chăn nuôi nghề nông, không vào nhà xưởng.

Giáp Linh nói.

- Nhà xưởng sản xuất thế nào? Có bao nhiêu thợ thủ công? Nếu chỉ làm thủ công hắn là không thể sản xuất được sản lượng như vậy.

Khang Tư hỏi.

- Nhà xương cực kỳ rộng lớn. Hơn một vạn thợ thủ công ở trong nhà xưởng cũng thấy rất thưa thớt, nếu chủ thượng nhìn thấy khẳng định sẽ chấn động. Mà quái dị chính là, những thợ thủ công này cũng không sử dụng chùy thép, bọn họ chỉ hý hoáy ở trên một dụng cụ kim loại thật lớn một lúc sẽ làm ra một thanh binh khí giống y hệt nhau. Hơn nữa trong nhà xưởng có một cái lò lửa thật lớn, thuộc hạ nhìn thấy đám

thợ thủ công mang khoáng vật đưa vào trong lò lửa này sau đó nước thép sẽ chảy ra. Sau đó dùng đao sắc thật lớn cắt tấm thép này nhỏ lại, rồi tạo thành thương thép, tên thép.

- Ồ! Dù sao dụng cụ này cực kỳ cổ quái, mà lại cực lớn. Nhưng những dụng cụ này lạ có thể chế tạo khí giới quân dụng thật dễ dàng. Giống như mài lưỡi đao, có một loại đá mài tự động xoay tròn, không được bao lâu có thể mài ra một lưỡi đao sắc bén.

Giáp Linh vừa nhớ lại vừa nói.

Khang Tư cùng Tương Văn nghe đến mấy nội dung này, không khỏi ngây ngốc trợn trừng mắt. Nếu không phải biết chắc Giáp Linh không biết nói dối, thực sự nghĩ rằng Giáp Linh nói lung tung.

Cái gì khoáng thạch ném vào lò lửa một lúc liền chảy nước thép, cái gì dụng cụ kim loại nhanh chóng biến thành binh khí, cái gì dụng cụ kim loại thật lớn. Đây đều là những cái gì? Bằng vào tưởng tượng của mình, một số đồ vật hình thù kỳ dị không kìm được xuất hiện trong đầu.

Nghe Giáp Linh nói, hai người cảm thấy được đầy đầu mờ mịt, cũng quyết định không nghe Giáp Linh nói những lời thừa này nữa. Dù sao đến lúc đó mình có thể tận mắt nhìn thấy những công cụ này, vì thế Khang Tư thay đổi đề tài:

- Sào huyệt mật giáo thì sao?

- Một Sơn động thật lớn, cửa cao mười mấy mét rộng mấy chục mét, khung cửa làm bằng thép. Chỉ kỳ quái là không có cánh cửa, giống như là trống rỗng xuất hiện cái cửa.

- Bên trong là một không cao vài trăm mét, rộng gần ngàn mét. Ở trong này mật giáo xây một cái thang lầu thật cao và đào móc vô số động. Bởi vì hang động trải rộng toàn bộ không gian, thuộc hạ chỉ dò xét một bộ phận nhỏ, phát hiện đều là những lỗ nhỏ ở được một người.

Nói đến đây Giáp Linh im miệng không lên tiếng.

- Ồ? Trừ những cái hốc nhỏ này ra không có phát hiện gì khác sao?

Khang Tư có chút nghi hoặc. Mật giáo nếu làm ra một sơn động to lớn không người chế tạo như vậy, chả nhẽ chỉ dùng để ở? Chẳng lẽ bọn họ ở trong hốc nhỏ như vậy để nghiên cứu sao?

Nhưng là nếu nói có nơi Giáp Linh không thể phát hiện bí mật, vậy Khang Tư thật không tin.

Giáp Linh lắc đầu:

- Không có phát hiện gì khác. Tuy nhiên có một khoảng đất trống ở trung ương động rất cổ quái, không ngờ được làm bằng một khối thép rất rộng. Bên dưới chắc là cũng có dấu bí mật, nhưng ẩn nấp nhiều ngày như vậy cũng không thấy sàn nhà có động tĩnh, cho nên bỏ qua.

Lời nói này của Giáp Linh khiến sắc mặt Khang Tư và Tương Văn đều trầm trọng. Bởi vì dựa theo lời Giáp Linh nói, sào huyệt mật giáo này giống như chỉ cổ quái một chút thôi. Bất kỳ nơi nghiên cứu, thậm chí cất giữ tư liệu cũng không có. Chẳng lẽ sào huyệt này thành lập để làm căn cứ địa cho năm tông phái bên ngoài, cho nên sào huyệt chỉ là một cái xác không?

Khả năng này không lớn. Nếu sào huyệt là xác không, vậy toàn bộ người thảo nguyên vì sao lại trở nên điên cuồng?

Ài! Chuyện cổ quái này xem ra chỉ có lúc đến sào huyệt mật giáo mới có thể kết luận. Hiện tại chính là nghĩ xem thế nào tấn công sào huyệt mật giáo này.

Giáp Linh cũng biết ý đồ Khang Tư cho nên khi ánh mắt Khang Tư chuyển hướng lên bản đồ, hắn vẽ một đường quanh co khúc khuỷu trên bản đồ:

- Chủ thượng! Lúc thuộc hạ quay về đã dựa theo ngài phân phó tìm ra đường hành quân cho binh lính. Thuộc hạ cũng không quen thuộc đại thảo nguyên cho nên liền trực tiếp tìm một đường sông đi xuống hạ du trên Nhĩ Lạp Hồ. Theo con đường sông này, ở mấy nơi phân nhánh lựa chọn hướng này. Trừ bỏ mấy nơi đường sông bị cây cối che phủ ra, các nơi khác đều thẳng một đường, không có vật cản.

Giáp Linh vừa nói vừa chỉ trỏ trên bản đồ.

- Con sông này hoàn toàn có thể nối thẳng đến Lạp Nhĩ Hồ?

Khang Tư cực kỳ vui mừng ghé vào bản đồ. Nếu có thể vận tải đường thủy, vậy chẳng những bộ đội của mình có thể phát động đột kích, càng miễn đi vất vả bôn ba ngàn dặm. Đồng thời áp lực hậu cần tiếp tế thoáng một cái rút nhỏ mấy chục lần.

Ai cũng biết dùng thuyền vận chuyển vật tư chẳng những chở được nhiều hơn nặng hơn, mà hao tổn lại ít. Bởi vì nếu đi đường bộ, chỉ riêng hao tổn cho ngựa của đội hậu cần cũng đủ tiếp tế cho toàn quân mấy lần.

Không nên kinh ngạc số lượng lớn như vậy. Bởi vì từ đây đến Lạp Nhĩ Hồ, đó là con đường mấy ngàn dặm. Chiến mã chạy đi ít nhất phải hơn một tháng. Đợi cho đến đó, đội quân mỏi mệt này tùy tiện đến một đám ác ma liền có thể giải quyết sạch ở đó.

- Đường sông này nơi nhỏ hẹp nhất là bao nhiêu? Có bao nhiêu nơi rộng dưới mười mét?

Khang Tư không nhìn Giáp Linh gật đầu không thôi, trực tiếp hỏi.

- Cả con đường này, nơi hẹp nhất ở đây chỉ có ba mét, hơn nữa có một nơi khúc quanh dài khoảng hơn trăm mét nước chảy rất nhanh. Nơi này, nơi này rộng khoảng năm, sáu mứt chiều dài chừng hai ba trăm mét. Trừ mấy nơi này ra thì những nơi khác tuyệt đối rộng hơn mười mét.

Giáp Linh ở trên bản đồ vừa chỉ vào mấy nơi vừa nói.

- Hai bên sông nơi này là đá hay bùn đất?

Khang Tư hỏi lại.

- Ở nơi hẹp nhất đó ta từng bị dòng nước đánh bay lên bờ, hai bên là đá. Tuy nhiên đó là loại đá màu hồng có vẻ mềm, mà nơi khác đều là bùn đất.

Giáp Linh nhớ lại nói.

Khang Tư điểm điểm vào ba vị trí này trên bản đồ, thì thào nói:

- Nơi hẹp nhất này cách chúng ta khoảng hơn trăm dặm, xe ngựa chạy khoảng mười ngày tới nơi. Mà hai nơi kia thì hơn ngàn dặm, ít nhất phải một tháng.

Khang Tư đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Tương Văn. Điều động ba vạn người ở đại doanh đóng ngoài thành, sau đó đi mua một số công cụ phá núi đào đá trang bị cho ba vạn ngườinày. Chuẩn bị lương thực đủ cho bọn họ ăn trong ba tháng, cùng với xe ngựa có thể chuyên chở cho bọn họ. Vật tư không đủ có thể dùng danh nghĩa Liên minh mua của người buôn. Cuối cùng là điều động ba trăm mật vệ cùng nội vệ theo quân hành động.

Tương Văn đương nhiên biết đây là chuẩn bị làm gì, sau khi truyền lệnh xuống, nhắc nhở Khang Tư:

- Chủ thượng! Ba vạn người này gióng trống khua chiêng xâm nhập đại thảo nguyên đào móc đường sông khẳng định sẽ khiến cho người thảo nguyên chú ý. Đám mật giáo sau khi nhận được tin tức khẳng định sẽ chú ý tới vấn đề đường sông.

Khang Tư biết đây là Tương Văn ám chỉ rút dây động rừng, không khỏi cười:

- Trước tiên phái ba vạn thiết kỵ hành động, làm cho bọn họ hoành hành trong phạm vi ngàn dặm quanh ba con đường sông này. Khiến cho bọn họ làm ra thanh thế chúng ta phản công thảo nguyên.

- Ba vạn thiết kỵ có quá ít hay không? Có cần triệu tập nội vệ không ạh?

Tương Văn có chút lo lắng quyết định của chủ thượng. Nghĩ lại cũng đúng, hoành hành trong phạm vi ngàn dặm đại thảo nguyên, ba vạn người tương đương với hạt tiêu trên bề mặt, ít ỏi đến đáng thương!

- Không cần lo lắng. Đại thảo nguyên chết trận nhiều tráng đinh như vậy, còn lại đều là người già yếu, phụ nữ và trẻ em không đáng nhắc tới. Hơn nữa Tứ hoàng tử không phải thống nhất cùng chúng ta phản công đại thảo nguyên hay sao? Đây chính là lúc cần long kỵ binh của hắn xuất động. Hơn nữa hậu cần cũng có Tứ hoàng tử gánh bớt cho chúng ta.

Khang Tư nở nụ cười.

- Nhưng đến lúc đó chúng ta chỉ mang hai vạn thiết kỵ cùng hai vạn bộ binh đi tấn công sào huyệt mật giáo sao? Hơn nữa đường sông này đối với chúng ta mà nói đều là ngược dòng, thuyền làm cách nào chạy?

Tương Văn vẫn lo lắng vạn phần.

- Thuyền chỉ có thể dùng loại thuyền đường sông rộng bảy, tám mét đạp mái chèo ở trong. Mà ba vạn thiết kỵ xuất phát đầu tiên kia, có thể hội họp khi chúng ta đào móc đến nơi gần nhất, chỉ cần thuyền nhiều một chút là được.

- Thuyền sông đạp mái chèo ở trong? Chính là cái loại du thuyền chơi đùa trên hồ nước? Ây da! Làm sao mình lại không nghĩ ra nhỉ!

Tương Văn buồn bực vỗ đầu. Nói đến thuyền chỉ nghĩ đến lựa chọn trong thuyền Hải quân, hoàn toàn quên các loại thuyền sông lại càng nhiều. Hơn nữa một số ít thuyền vận tải trong đường sông đều là dựa vào ngược dòng nước mà đi. Cho nên ngược dòng tấn công căn bản không coi là nan đề!

Nếu Khang Tư đã có quyết định, vậy hành động lập tức triển khai. Đầu tiên một nhóm người phân tán đi ở trong khu vực Liên minh bí mật mua dụng cụ đào móc cùng xe ngựa. Cuối cùng mới bắt đầu chuyển dần dần ra đại doanh ngoài thành như kiến chuyển nhà vậy.

Tương Văn trừ việc phái người đi mua sắm những công cụ này ra còn ngầm chiêu mộ rất nhiều thợ mộc thợ chủ công chuyên nghiệp. Sau đó cũng ngầm đưa đến đại doanh.

Vào lúc đang làm công tác chuẩn bị, Khang Tư đã có lời mời tới Tứ hoàng tử.

Giờ phút này bởi vì việc đấu giá đất đai chẳng những gia tăng dân cư hơn nữa tài nguyên cuồn cuộn mà đến khiến cho Tứ hoàng tử trở nên tài đại khí thô. Hắn không nói hai lời vung tay mang hai vạn long kỵ binh cùng với đội hậu cần mang vật tư đủ cho mười vạn bộ đội tác chiến nửa năm giao cho Khang Tư chỉ huy.

Mà ngoài hai vạn long kỵ binh này ra, Khang Tư còn bị bức phải nhận một đội kỵ binh do năm, sáu ngàn con cháu, tôi tớ quyền quý tạo nên.

Sở dĩ Tứ hoàng tử hào phóng cùng với đám quyền quý Tây Nam nhiệt tình như vậy là bởi vị bọn họ thấy được chỗ tốt của đấu giá đất đai. Hiện tại Khang Tư chuẩn bị đi tấn công đại thảo nguyên, bằng vào năng lực cùng sự hiểu biết về đại thảo nguyên của Khang Tư không chừng toàn bộ đại thảo nguyên đều rơi vào tay hắn. Nếu như vậy bọn họ đương nhiên phải dựa vào hiệp ước đồng minh để kiếm lợi.

Bởi vì hạn chế của minh quy (quy định Liên minh) không nói rõ khác nhau giữa đánh và không đánh, chỉ có phân biệt giữa tham dự và không tham dự. Nhưng mà quyền lực lời nói khi phân chia chiến lợi phẩm lại cách biệt một trời một vực.

Lúc đến Khang Tư chuẩn bị đưa ra chút lợi ích cho Tứ hoàng tử, hiện tại lại thêm quyền quý Tây Nam, mặc dù có chút không vừa lòng nhưng không sao cả. Chỉ không nghĩ là bọn họ lại gióng trống khua chiêng, khắp thiên hạ đều biết Khang Tư chuẩn bị tấn công đại thảo nguyên càng không nói đến trong Liên minh.

Trước kia Khang Tư tỏ vẻ muốn ủng hộ Tứ hoàng tử chống lại người thảo nguyên, mọi người tuy miệng tỏ vẻ đồng ý nhưng trong lòng đều cho rằng Khang Tư quá mức kiêu căng tự phụ. Thực sự nghĩ rằng có chút binh lính có thể tiêu diệt người thảo nguyên được lịch sử gọi là kẻ tử địch ngàn năm của đế quốc hay sao?

Lúc ấy đế quốc là nước lớn nhất thiên hạ, vô số lần phát binh chinh phạt đại thảo nguyên đều thảm bại mà về, Khang Tư ngươi tổ chức một Liên minh rời rạc mang theo đám chúng ta đi tìm chết sao? Nằm mơ đi!

Nếu không phải là Khang Tư ngươi binh hùng tướng mạnh. Hơn nữa đổ máu bán mạng cũng không phải là con nhà chúng ta, mà chỉ là đám dân đen vậy lão tử ngay cả ngoài miệng cũng không đồng ý.

Tuy nhiên sau đó Liên minh lại chiếm hai tỉnh, chia cắt chiến lợi phẩm cùng với đấu giá đất đai kiếm được rất nhiều ích lợi khiến cho đám quyền quý trong Liên minh bởi vấn đề ích lợi mà có phần nghiêng về Khang Tư. Nhưng bọn họ thủy chung không đứng hoàn toàn về phía Khang Tư, ngược lại vì vấn đề mật về mà ngầm có ý phản.

Đương nhiên cũng vì vấn đề mật vệ mà khiến cho những người có ý phản chỉ có thể nghẹn ở trong lòng, ngay cả thân tín trực hệ cũng không dám lộ một tia.

Sau đó Tứ hoàng tử gia nhập Liên minh, mọi người liên thủ tác quái khiến cho Khang Tư mang theo quân đội trực hệ của hắn đi hỗ trợ. Lúc đó mọi người đều thắc thỏm không yên, rất sợ Khang Tư vứt bỏ minh quy tự lên làm vua. Nhưng sau khi thấy Khang Tư ngoan ngoãn nghe lệnh phục tùng quyết nghị của mọi người, đó thật sự là giống như ăn thuốc kích thích vậy.

Nếu Khang Tư nguyện ý tuân thủ quy tắc, như vậy đám người đối với quy tắc thành tinh bọn mình lại sợ hãi chơi thủ đoạn với Khang Tư sao?

Mà đến sau này, ý sợ hãi của mọi người đối với Khang Tư đã giảm nhanh chóng. Một số tên còn thậm chí mật mọc lông chạy tới trêu ghẹo hai người vợ của Khang Tư, bị hộ vệ đuổi đi còn đắc ý dào dạt cười to, càng khiến cho một đám người vây xem.

Chỉ là những tên trêu ghẹo này trong một đêm cả nhà chó gà không tha, người vây xem thì không rõ tại sao mất một cái tai làm cho quyền quý Liên minh sợ đến mức im tiếng. Y - www.

Những người còn lại cũng hiểu được. Chỉ cần có mật vệ, cho dù Khang Tư thất bại trong tranh đấu chính trị, nhưng hắn cũng vẫn là vua.

Đám quyền quý bị dạy dỗ đành phải đặt mục tiêu lên phương diện cướp đoạt ích lợi, cũng không dám trêu chọc Khang Tư nữa.

Đương nhiên, di chứng để lại sau chuyện này là một số phu nhân quyền quý đến bái kiến phu nhân Khang Tư, khiến cho Ngả Lệ Ti đành phải tiếp nhận trách nhiêm để cho Y Ti Na có thể chuyên tâm nghiên cứu thuốc trẻ mãi không già.

Đây cũng khiến cho phu nhân quyền quý Liên minh biến thành hai đội. Một đội giống như Ngả Lệ Ti thích bàn luận chính trị, đi ra ngoài du ngoạn là dương quang đoàn thể. Một đội giống như Y Ti Na thích đọc sách, im lặng là ánh trăng đoàn thể. Mà thu nạp quyền quý phu nhân cũng chẳng khác nào thu nạp quyền quý vào nội trạch.

Ngươi có kiêu ngạo độc bá thế nào, nội trạch cũng có thể ảnh hưởng đến một chút lối suy nghĩ cùng quyết định.

Tuy rằng Liên minh quyền quý quyết định không trêu chọc Khang Tư ở hội nghị, nhưng thủy chung vẫn mang ý đối địch với Khang Tư. Nhiều nhất chỉ là phân biệt ý đối địch nhiều ít mà thôi.

332. Chương 332: Minh Tu Sạn Đạo (p2)

Khi bọn họ nghe thấy thuộc hạ Tây Nam của Khang Tư kính dâng mười vạn tinh nhuệ, mỗi người vẻ mặt cực khó coi.

Bởi vì bọn họ biết các thế lực đều phải cống hiến một đội quân cho Liên minh, hơn nữa còn phải phụ trách hậu cần và nhân viên bổ sung cho đội quân này. Thoạt nhìn giống như đội quân này ngoài mặt liên minh đều sở hữu, nhưng quyền sở hữu chân chính nắm trong tay thế lực cống hiến. Dù sao binh sĩ đều là dân bản xứ.

Kỳ thật người đầu óc bình thường liền biết là không có chuyện như vậy.

Tiếp tế là thống nhất thu, thống nhất phát, dùng danh nghĩa Liên minh nhưng người phát là thuộc hạ Khang Tư. Hơn nữa đội quân các thế lực cống hiến sau đó trộn lẫn biên chế lại, phái ra thuộc hạ của Khang Tư làm sĩ quan cơ sở. Sau vài lần chiến đấu, ngươi nói đội quân này còn là đội quân y nguyên lúc trước tới sao?

Đội quân như vậy thực sự mà nói ngay cả Liên minh cũng không phải, mà chính là bộ đội tư nhân của Khang Tư.

Tuy rằng biết rõ Khang Tư mượn danh nghĩa Liên minh biến quân Liên minh thành quân Khang Tư. Nhưng Khang Tư làm quá khéo, cho tới bây giờ hắn không trực tiếp phân phối quân Liên minh này. Hơn nữa việc

thao luyện hắn cũng chuyên chú quân Khang Tư của hắn. Tất cả mọi chuyện quân Liên minh đều từ sĩ quan bầu từ hội nghị xử lý. Đây thật sự làm cho người ta nói không nên lời.

Đám sĩ quan cao cấp này trên danh nghĩa là bộ đội chủ quan, nhưng chả tác dụng gì. Binh lính bên dưới chỉ có hai, ba phần là cùng quê quán, tất cả tiểu sĩ quan cơ sở đều là thuộc hạ Khang Tư. Nếu mệnh lệnh của ngươi phù hợp với ý đồ vậy đội quân này sai khiến rất dễ. Nhưng nếu ngược lại, hắc hắc, động cũng không được!

Đây cũng là vì sao sau khi bọn họ nghe được Khang Tư lại có hơn mười vạn tinh nhuệ, sắc mặt thoạt nhìn rất khó coi!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng cho dù không có mật vệ uy hiếp, đám bọn họ cho dù liên hợp lại cũng không làm gì được Khang Tư.

Cũng bởi vậy cho nên vào lúc quân Liên minh tác chiến với quân thảo nguyên, đám quyền quý Liên minh mới có thể âm thầm cầu nguyện quân Liên minh bị diệt toàn bộ.

Tuy nhiên kết quả hiển nhiên không theo nguyện vọng của bọn họ. Quân Liên minh thoải mái trợ giúp quân thảo nguyên vây quân Tây Nam nhiều ngày. Sau đó lại không sợ ôn dịch, nhanh chóng thu phục ba tỉnh Tây Nam khiến cho đất đai Tây Nam đế quốc khôi phục toàn bộ. Nguồn truyện: Y

Tuy rằng đám quyền quý vạn phần kinh ngạc kết quả như vậy, đồng thời cũng đều khó hiểu. Nhưng đến lúc này tâm thần bọn họ cũng không để ý về chuyện đó.

Đám bọn họ trong lòng mắng Khang Tư gặp vận may, miệng lại hô điện hạ Khang Tư vạn tuế, quân Liên minh vạn tuế, thống nhất. Miệng hô Liên minh vạn tuế, động tác nhanh nhẹn vác bao tải đầy tiền tài xông như bay vào Tây Nam, bắt đầu tham dự bữa tiệc thịnh soạn chia cắt chiến lợi phẩm Tây Nam.

Đến lúc này, hình tượng Khang Tư bách chiến bách thắng đã xâm nhập trong lòng mọi người Liên minh. Danh hiệu Chiến Thần tự nhiên không tranh luận rơi lên người Khang Tư.

Bởi vì minh quy phải đem chiến lợi phẩm trở thành tiền lãi chiến tranh cùng với phúc lợi, khiến cho danh hiệu Chiến Thần của Khang Tư càng thêm một tầng hào quang màu vàng, cũng đủ khiến cho người nhìn vào hai mắt biến thành giống như kim tệ.

Cho nên sau khi tin tức Khang Tư chuẩn bị thảo phạt quân thảo nguyên nhưng bởi vì binh lực không đủ phải tiếp nhận Tây Nam xuất binh ủng hộ được truyền ra, tốc độ truyền đi nhanh như gió từ Tây Nam tới Tuyết quốc. Tất cả những người nghe được tin tức này đều chuẩn bị xoa tay phân chia đại thảo nguyên.

Thành viên trong Liên minh đều điều binh khiển tướng chuẩn bị học Tứ hoàng tử đi cướp đoạt chiến. Đám con cháu người hầu quyền quý càng không cần phải nói, xuất phát còn sớm hơn bộ đội tiếp viện.

Các loại đội buôn lại vội vàng đánh xe ngựa mang tiền đi về phía Tây nam. Bất luận là nịnh bợ Khang Tư hay là thu mua chiến lợi phẩm vậy đều là chuyện kiếm tiền yên ổn, người đi buôn si mê tiền tài làm sao có thể bỏ qua.

Khang Tư liên tiếp nhận được thông báo đội quân nào đó xuất phát đến tiếp viện, bất đắc dĩ thở dài.

Quên đi, dù sao bọn họ cũng chỉ là vai phụ để che mắt, cứ để bọn họ đi thôi.

Người càng nhiều, mật giáo lại càng cho rằng mình muốn một lần nuốt sạch đại thảo nguyên. Như vậy càng không phát hiện rõ mục đích chân chính của mình là đánh lén sào huyệt của bọn họ.

Chỉ là thời gian xuất binh lại phải kéo lại. Nhưng như vậy cũng không sai, có thể khiến cho mình chuẩn bị càng thêm ổn thỏa.

Ngay khi Khang Tư đồng ý về việc tăng binh, Tương Văn cầm một phần tài liệu đi vào hô:

- Chủ thượng! Quý tộc đóng giữ ở Tuyết quốc liên hợp phát thỉnh cầu đến!

- Tất cả quý tộc ở đóng giữ?

Khang Tư sau khi hỏi xong nhìn thấy Tương Văn gật đầu không khỏi có chút trì độn.

Hắn không rõ chuyện gì khiến cho tất cả quý tộc đồng tâm hợp lực phát thỉnh cầu đến. Đây không phải là kẻ thù bên ngoài xâm lấn, bằng không thì chính là cầu viện.

Nhìn bộ dạng Khang Tư, Tương Văn có vẻ bất đắc dĩ nói:

- Chủ thượng! Bọn họ thỉnh cầu ngài cho phép bọn họ thống nhất Tuyết quốc!

- Thống nhất Tuyết quốc!

Khang Tư định nói cái gì lại ngừng. Tuyết quốc mới thống nhất được một nửa. Rõ ràng có thể thống nhất được toàn bộ Tuyết quốc mà bởi vì mình không hứng thú với mọi việc Tuyết quốc mà bỏ qua. Mình có lẽ là một người không có trách nhiệm rồi!

Nghĩ như vậy, Khang Tư cười khổ lắc đầu, sau đó gật gật đầu nói:

- Có thể. Đồng ý cho bọn họ tự lên kế hoạch tấn công, nhưng công huân nhận định phải được hội nghị quý tộc tán thành. Phân chia lãnh địa phải bẩm báo với ta, có lãnh địa ta ban phát mới hợp lý.

- Dạ. Chủ thượng! Nghe nói rất nhiều quý tộc Tuyết quốc suy tính chuẩn bị di chuyển đến đế quốc định cư. Bởi vì bọn họ cảm thấy được cách ngày xa quá, thời điểm phân chia tiền lãi chiến tranh bởi vì quãng đường quá xa mà mất nhiều chức quan béo bở. Phỏng chừng đây là nguyên nhân bọn họ nhằm mục tiêu vào một mảnh đất bờ bên kia.

Khang Tư gật gật đầu:

- Ta biết rồi, về sau sẽ chú ý. Tuy nhiên thống nhất Tuyết quốc cũng tốt, chờ chúng ta đánh được đại thảo nguyên, khắp lãnh địa liền nối nối thành một mảnh.

Theo quân tiếp viện Liên minh Thống nhất dần dần đến đông đủ, chiến tranh chinh phạt đại thảo nguyên cũng sắp bùng nổ.

Đợi đến một ngày trời đẹp, Khang Tư ra lệnh một tiếng. Đầu tiên là bảy tám vạn kỵ binh ầm ầm xông vào đại thảo nguyên, tiếp sau chính là số lượng càng nhiều bộ binh, bộ đội hậu cần ngồi xe ngựa chở khống lồ chia làm mấy mũi tiến vào thảo nguyên. Cuối cùng chính là đám người đi buôn to gan lớn mật sát theo sau.

Đối với việc Khang Tư không tự mình dẫn bộ đội xuất chinh, không mấy ai để ý. Người ta đường đường là đại thủ lĩnh Liên minh Thống nhất, mà lại còn là đại thủ lĩnh công huân vô dụng, cần gì phải đi tranh với người.

Đồng thời ai cũng không chú ý tới đội quân đào vét sông của Khang Tư đã sớm tiến vào đại thảo nguyên, phỏng chừng đã sớm bắt đầu làm việc.

Mà Khang Tư tiễn bước bộ đội, bắt đầu điều toàn bộ mấy vạn lính ở đại doanh ngoài thành tới sau đó bắt đầu xây dựng thêm đại doanh.

Xem như là chuẩn bị xây dựng doanh trại lâm thờinày thành doanh trại vĩnh cửu thật lớn.

Chỉ riêng doanh trại này không ngờ đều bao phủ cả lên con đường sông vào nơi đóng quân, thì biết được doanh trại này khổng lồ thế nào. Mà số lượng vật liệu công cụ chế tạo gỗ kinh người không ngừng đưa vào doanh trại.

Ngày lại ngày qua đi, bộ đội xuất chinh thảo nguyên truyền báo cáo lại vẫn đang hành quân. Bọn họ không ngờ không gặp được mấy bộ lạc người thảo nguyên. Cho dù gặp cũng đều là những bộ lạc nhỏ già yếu bệnh tàn, cũng không cần phải đánh, trực tiếp xông đến là bộ lạc nhỏ liền tan thành mây khói.

Tuy rằng mọi người bởi vì không được đồ sát người thảo nguyên mà có cảm giác không thích, nhưng chuyện tốt như là phàm là nơi đi qua liền trở thành địa bàn của mình thì lại không ai chê. Một số người gấp gáp ngay sau đó liền phái người đi thăm dò quặng mỏ.

Ngay khi ánh mắt mọi người đều bị cuộc hành quân quy mô khổng lồ như vậy hấp dẫn, quân đội Khang Tư trong đại doanh một đêm biến mất hơn nửa. Trong đó có hơn hai vạn thiết kỵ cùng hơn hai vạn bộ binh. Chỉ còn lại mấy vạn bộ binh mới đến không lâu trông coi doanh trại.

Lúc các thế lực của đế quốc biết được Khang Tư phản công đại thảo nguyên, tất cả mọi người đều sững sờ há hốc miệng. Đặc biệt đám thủ lĩnh các thế lực tuy ngoài miệng không nói nhưng âm thầm kinh hãi thực lực Liên minh Thống nhất.

Đương nhiên cũng có không ít người trào phúng Liên minh Thống nhất không biết sống chết, không ngờ dám làm liều xông vào đại thảo nguyên? Chẳng lẽ không sợ bị người thảo nguyên phục kích hay sao?

Tuy nhiên mặc kệ bọn họ tâm tính thế nào đều không kìm nổi bắt đầu chú ý tình huống đại thảo nguyên.

Nếu Liên minh Thống nhất chiến bại, bọn họ phải điều động binh mã xem có thể cắn được miếng thịt nào từ Liên minh Thống nhất hay không. Phải biết rằng hiện tại Liên minh Thống nhất ở trong đế quốc cũng đã tám hành tỉnh, nếu thêm vào lãnh địa bên ngoài đế quốc tuyệt đối là thế lực lớn nhất đế quốc. Không cắn nó một ngụm thật sự là ngứa ngáy khó nhịn.

Nhưng nếu Liên minh Thống nhất lấy được thắng lợi vậy cũng phải triệu tập binh mã.

Đó chỉ là vì phòng ngự. Bởi vì Liên minh Thống nhất nuốt được đại thảo nguyên trực tiếp trở thành thế lực có diện dích lãnh thổ lớn nhất thiên hạ. Thế lực mạnh mẽ như vậy tuyệt đối không dễ chơi. Chỉ cần mình không muốn đầu hàng vậy trước tiên phải chuẩn bị sẵn sàng.

Mà Khang Tư được nhiều người chú ý đã sớm rời khỏi biên giới đế quốc hơn trăm dặm. Nhìn trên đường sông hơn mười dặm thuyền đạp chân liên miên không ngớt, thì biết nhiều người như vậy của Khang Tư nhưng có thể lặng yên không tiếng động rời đi.

Khang Tư ngắm nhìn hai bên sông, đột nhiên thở dài nói:

- Dân tộc du mục đều làm bạn sông nước mà sống. Hai bên bờ sông trước kia khắp nơi đều là bộ lạc lớn nhỏ nhưng hiện tại lại không nhìn thấy một bóng người.

- Hơn nữa xem bộ đội truyền tới báo cáo, bọn họ tiến vào thảo nguyên đã mấy trăm dặm, một đường đi tới không ngờ chỉ nhìn thấy không được vạn dân thảo nguyên. Bởi vậy cũng biết được, chuyện mật giáo lần này tiết lộ hoàn toàn diệt sạch một dân tộc. Thật sự làm người cảm thán.

Tương Văn lại cười nói:

- Từ đây có thể thấy được chủ thượng không phải là một người đế quốc chân chính. Nếu là người đế quốc, biết được người thảo nguyên hoàn toàn diệt tộc tuyệt đối sẽ mừng như điên ngửa mặt lên trời cười dài mà không có bất kỳ cảm thán nào. Bởi vì người thảo nguyên là kẻ địch ngàn năm của đế quốc!

Khang Tư bất đắc dĩ lắc đầu, bản thân hắn quả thật không có cừu hận đau tận xương tủy với người thảo nguyên cho nên sau khi biết được chuyện người thảo nguyên diệt tộc mới cảm khái không thôi.

Dựa theo loại cừu hận khắc cốt ghi tâm của đế quốc đối với người thảo nguyên, sau khi biết tin tức sẽ vui mừng cũng là rất bình thường.

Tương Văn đột nhiên nhìn ra phía xa, khi nhìn thấy một gã kỵ binh cầm cờ hoa hồng trên bờ chạy tới nơi này không khỏi bẩm báo:

- Chủ thượng! Ba vạn thiết kỵ đã đến địa điểm hẹn trước.

Khang Tư liếc mắt một cái gật đầu nói:

- Để cho bọn họ lên thuyền nghỉ ngơi. Sau đó điều kỵ binh ngồi thuyền tới đây xuống cảnh giới hai bên bờ sông. Còn có, ngựa thồ bộ đội hậu cần cũng xuống đi vài ngày khôi phục lại trạng thái. Ngồi thuyền lâu người ngựa đều cần phải lên bộ hoạt động một chút mới được.

- Dạ!

Tương Văn lập tức nhận lệnh. Chuyện đội tàu Khang Tư thay phiên tạm thời không nói tới.

Hai vạn long kỵ binh Tứ hoàng tử phái ra đang uể oải chậm rãi đi trên thảo nguyên. Ngay từ đầu bọn họ tiến vào đại thảo nguyên thật sự rất hăng hái, hận không thể một ngày một trăm dặm mới ngừng lại. Nhưng liên tục mười mấy ngày đều hành quân, bộ đội khác còn gặp một ít bộ lạc nhỏ đề cao sĩ khí, đám long kỵ binh bọn họ đi lâu như vậy bóng người cũng chưa từng gặp, càng không nói đến bộ lạc.

Thời gian dài như vậy bất biến hành quân, sĩ khí cao đến đâu cũng sẽ bị hạ thấp.

Quan chỉ huy hai vạn long kỵ binh nhìn ra xa, vẫn thấy thảo nguyên mờ mịt không thay đổi, không khỏi thở dài nói:

- Truyền lệnh toàn quân. Hồ nước phía trước mười dặm là địa điểm kết thúc buổi hành quân hôm nay!

- Dạ!

Nghe được mệnh lệnh, long kỵ binh vốn uể oải cuối cùng cũng có chút sĩ khí. Tuy nhiên ai cũng biết là bởi vì buổi hành quân hôm nay kết thúc, mình có thể nghỉ ngơi một hồi.

Nhìn sắc trời còn thực sáng, phó tổng chỉ huy định khuyên can sau khi nghe được tiếng hoan hô cũng liền sửa miệng:

- May mắn đại nhân Khang Tư đã phân bản đồ kỹ lưỡng. Bằng không chúng ta khẳng định đã sớm lạc đường trên đại thảo nguyên. Tin tưởng nếu không có bản đồ phỏng chừng chúng ta sẽ bị chết khát!

- Đúng vậy! Đừng xem đại thảo nguyên khắp nơi cỏ xanh, kỳ thật lại giống như sa mạc. Nếu không đi dọc theo hồ nước cùng sông ngòi, người không hiểu sinh tồn dã ngoại thật sự bị chết khát!

Quan chỉ huy cũng gật đầu nói.

Phó chỉ huy đột nhiên nhíu mày nói:

- Ba vạn thiết kỵ kia của đại nhân Khang Tư đi đâu rồi? Mấy ngày nay đều không có nghe được tiếng vó ngựa hành quân. Theo lý mà nói bọn họ hành quân cách chúng ta không xa lắm, tiếng nện bước nhiều vó ngựa như vậy hẳn là truyền ra thật xa.

Quan chỉ huy lơ đễnh nói:

- Ai biết được! Dù sao quân Liên minh sau khi phát hiện đại thảo nguyên không có mấy người liền tự động dựa theo phân chia thế lực để chia đường hành quân, cũng ước định ai chiếm được chỗ tốt thì về người đó, không cần lấy đến phân chia.

- Nếu theo tình huống như vậy, thiết kỵ Khang Tư mạnh mẽ nhất làm sao còn lê bước chầm chậm với chúng ta. Ta phỏng chừng bọn họ đã trực tiếp nhằm phía Thánh địa người thảo nguyên rồi!

Nghe nói như thế, phó chỉ huy cũng không kìm nổi gật đầu:

- Như thế nếu chúng ta không phải long kỵ binh mà là kỵ binh chân chính khẳng định sẽ cùng thiết kỵ Khang Tư tranh giành vinh dự đánh chiếm Thánh địa người thảo nguyên.

- Hắc! Cho dù chúng ta là kỵ binh chân chính cũng không tranh được vinh dự này. Các thế lực này chính vì vậy mới quyết định chuyên tâm tìm kiếm bộ lạc để kiếm lợi ích thực tế. Vinh dự công chiếm Thánh địa trừ bỏ thiết kỵ Khang Tư không ai có thể cướp được, cũng không ai dám cướp.

Quan chỉ huy cười nói.

- Quả thật như thế. Kỳ thật Liên minh Thống nhất chính là Liên minh mà Khang Tư là chủ đạo. Khác với các Liên minh khác là, tự chủ của thành viên chúng ta trong Liên minh cao hơn mà thôi. Đúng rồi. Hôm nay nghỉ ngơi hẳn là đến phiên ngươi đưa rượu ra.

Phó chỉ huy đột nhiên nhớ tới nói.

- Hắc! Không thiếu phần của ngươi. Tuy nhiên ngươi phải đánh tới mấy món dã vị, như vậy... Ủa! Tiếng động gì vậy?

Lỗ tai tổng chỉ huy đột nhiên giật giật, không kìm được đứng lên lưng ngựa nhìn vềphía trước.

Nhìn động tác tổng chỉ huy, người xung quanh cũng tò mò thò đầu nhìn.

Như là cảm giác được sự khác thường, ngựa vốn đang giãy dụa hí đột nhiên toàn bộ im lặng. Cử động của vật cưỡi khiến cho đám long kỵ binh đang nói chuyện phiếm trong lòng run lên, đều quay đầu nhìn xung quanh.

Mà đúng lúc này, tên quan chỉ huy kia đã ngồi xuống lưng ngựa, rút binh khi vung lên. Sắc mặt hắn xanh mét vẻ mặt kích động gầm rú nói:

- Toàn quân nghênh chiến!

Đối với mệnh lệnh của quan chỉ huy, không ai chần chờ, đều rút binh khí ra. Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy một đám kỵ binh giáp đen xuất hiện ở vùng đất bằng phẳng phía trước khoảng một dặm.

Nếu chỉ là khôi giáp màu đen mọi người có lẽ sẽ nhận sai, bởi vì thiết kỵ của Khang Tư cũng là giáp đen. Nhưng thiết kỵ của Khang Tư sau lưng đều có một lá cờ hoa hồng, mắt không mù thì không thể lầm được.

Đám kỵ binh giáp đen phía trước cũng không có cờ xí. Dựa theo lệ thường, không có cờ xử lý coi như kẻ địch, cho nên mặc kệ đám kỵ binh giáp đen này là ai, hiện tại đều là kẻ địch.

Khác với vẻ mặt xanh mét của quan chỉ huy, vẻ mặt phó chỉ huy cùng đám long kỵ binh đều kích động.

Rốt cuộc gặp được kẻ địch, quân công a. Muốn cướp à, mấy thứ này đầu kẻ địch có thể đổi được, không hưng phấn sao được.

Chỉ là sắc mặt phó chỉ huy cùng long kỵ binh rất nhanh khó coi giống như tổng chỉ huy. Thậm chí còn nhiều người vẻ mặt cầu xin, sợ hãi nghiêm mặt.

333. Chương 333: Kỵ Binh Giáp Đen

Theo đám kỵ binh giáp đen càng ngày càng gần mọi người mới phát hiện số người đối phương không ngờ như nối tới chân trời. Tuy rằng không nhìn kỹ càng tỉ mỉ số người nhưng khẳng định nhiều hơn vài lần hai vạn quân mình!

Phó chỉ huy rõ ràng có chút chần chờ. Số người đối phương nhiều hơn mình, trang bị tốt hơn mình, sát khí mạnh hơn mình, vậy nên chạy trốn mới đúng chứ? Chỉ là quay đầu nhìn đã thấy toàn bộ binh lính xoay người xuống ngựa, không khỏi lắc đầu, chỉ có tử chiến.

- Tử chiến!

Phó chỉ huy rút binh khí hét lớn.

Quan chỉ huy sửng sốt một chút, nhưng liền hô theo:

- Tử chiến!

Bọn binh lính đương nhiên rõ ràng. Trên thảo nguyên gặp được một cỗ kỵ binh lớn như vậy có kết quả gì. Đám binh lính tinh nhuệ lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh.

Thật sự là không có gì nghiêm trọng lắm, không chỉ là một cái mạng sao? Tử chiến thì tử chiến. Vì thế tiếng gào "tử chiến" lập tức vang vọng chân trời.

Chỉ là đám kỵ binh giáp đen đối mặt chậm rãi đến lại căn bản không coi ra gì, vẫn như cũ thong thả ung dung chậm rãi đi tới.

Long kỵ binh Tây Nam không cho phép bọn họ kiêu ngạo như vậy, đều xoay người lên ngựa. Sau đó bọn họ dưới sự chỉ huy của quan chỉ huy xông hướng kỵ binh giáp đen. Càng ngày càng gần, khi mắt thường có thể nhìn rõ mặt kỵ binh giáp đen, long kỵ binh xung phong đều rùng mình.

Bởi vì bọn họ đám kỵ binh giáp đen này chẳng những toàn bộ kỵ sĩ được bao trùm trong khôi giáp mà ngay cả chiến mã cũng được phủ giáp!

Không phải là khôi giáp mặc vào, mà là loại khôi giáp toàn thân không lộ chút nào, giáp của chiến mã cũng như vậy.

Nếu chỉ như vậy, long kỵ binh nhiều nhất nhíu mày kẻ địch không dễ giết, khẳng định không sợ. Mà khiến bọn họ khủng bố nhất là nơi con mắt kỵ sĩ cùng chiến mã chỉ có thể nhìn thấy hào quang đỏ rực, căn bản không nhìn thấy con mắt.

Trong tiếng hoan hô của binh lính liên minh, vô số mũi tên và lao thương cũng ném qua chiến hào. Chỉ là hiệu quả của chúng không bằng thùng dầu hỏa.

Ít nhiều thùng dầu cũng có thể khiến cho đối phương dính dầu hỏa. Mà những thanh âm đinh đinh đang đang của mũi tên, lao qua đi, toàn bộ rơi trên mặt đất.

Thấy cảnh như vậy, tiếng hoan hô của binh lính liên minh lập tức tắt ngóm.

334. Chương 334: Thẳng Vào Thánh Địa (p1)

Mà tiếp theo binh lính liên minh cũng không cần trưởng quan ra lệnh, tự động dừng hành động bắn tên ném lao vô dụng, chuyên tâm ném thùng dầu hỏa.

Đám quân Liên minh ném thùng dầu quá náo nhiệt mà phản ứng đám kỵ binh giáp đen đối diện lại cực kỳ cổ quái. Bọn chúng chẳng những không làm công kích gì, mà cho dù dầu hỏa tưới đầy thân, đám ác ma con mắt đỏ bừng này cũng không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ lẳng lặng đứng nhận mưa dầu hỏa.

Quân Liên minh cũng mặc kệ tại sao đám kỵ binh giáp đen như vậy. Nhìn dầu hỏa tiêu hao hơn nửa, quan chỉ huy vung tay lên:

- Tên lửa!

Vô số tên lửa đốt cháy sưu sưu bắn tới.

Ngọn lửa bốc lên tận trời, binh lính liên minh cùng hoan hô. Chỉ là tiếng hoan hô này không bao lâu liền biến mất, mọi người trợn mắt há mồm nhìn chiến hào phía đối diện.

Chỉ thấy đám kỵ binh giáp đen này giống như vừa rồi, cũng không nhúc nhích căn bản như không nhận thấy thân thể bị lửa đốt. Cái này cũng chưa tính gì, dù sao ác ma không có đầu óc, có đốt bọn chúng thành tro cũng vẫn bộ dạng này.

Nhưng điều khiến mọi người sợ chính là, ngọn lửa không ngờ lại chậm rãi yếu đi.

Bởi vì những gì có thể đốt toàn bộ cháy hết, nhìn xem mặt đất đen sì mà lại nứt nẻ đủ biết ngọn lửa nóng thế nào. Nhưng vì sao đám kỵ binh giáp đen này giống như không việc gì giữ nguyên tư thế?

Vì sao kỵ binh giáp đen và khôi giáp không bị hòa tan? Vì sao chiến mã giáp đen cũng giống như vậy?

Thậm chí ngay cả đuôi chiến mã cũng không bị ngọn lửa vừa rồi thiêu cháy một cái.

Có thể nói ngọn lửa vừa rồi tiêu hao rất nhiều dầu hỏa, ngoài triển lãm ngọn lửa xinh đẹp ra thì không có bất kỳ công dụng gì.

- Nhanh! Rút lui!

Quan chỉ huy không nói hai lời trực tiếp quay đầu chạy. Đám binh lính biết chuyện không bình thường, toàn bộ doanh địa lập tức loạn hẳn lên.

Mà một binh lính ở phía sau có lòng hiếu kỳ vừa chạy vừa quay đầu nhìn đột nhiên quát to lên:

- Bọn chúng vọt vào chiến hào rồi!

Câu nói này khiến mọi người nghe được lập tức chần chờ dừng chân quay đầu nhìn.

Nhìn kỵ binh giáp đen nối đuôi nhau chậm rãi rơi xuống chiến hào, không khỏi có chút hưng phấn. Một sĩ quan đột nhiên cao giọng hô to:

- Nhanh ném dầu hỏa vào trong chiến hào! Không tin coi bọn chúng như sắt thép luyện không chết bọn chúng.

Đám binh lính vừa nghe cũng cảm thấy đúng. Vừa rồi đốt ở nơi trống trải, nhiệt độ ngọn lửa cũng không cao lắm, đám ác ma này không việc gì cũng là bình thường.

Nhưng nếu đốt ở bên trong chiến hào, nhiệt độ tuyệt đối cao hơn vài lần. Chỉ cần nhiệt đột có thể nóng chảy kim loại, còn sợ đám ác ma này không chết sao!

Bọn họ hiểu được điều này lập tức khuân vác thùng dầu ném vào chiến hào. Mà lúc này một kỵ binh giáp đen đã leo khỏi chiến hào đột nhiên dùng thương đâm chết vài tên khuân vác.

Công kích của đám kỵ binh giáp đen này chẳng những không gây nên khủng hoảng ngược lại khiến cho sĩ khí quân Liên minh tăng cao.

Nếu kỵ binh giáp đen mặc kệ quân Liên minh ném dầu hỏa vậy quân Liên minh khẳng định chạy trong chốc lát. Nhưng đám kỵ binh giáp đen vốn không chủ động công kích lại giành trước giết chết binh lính ném dầu. Như vậy nói rõ đám kỵ binh giáp đen này biết loại đốt chiến hào này có thể giết chết bọn chúng!

Nhận biết này vừa xuất hiện làm sao lại không khiến sĩ khí quân Liên minh tăng cao. Đám tinh nhuệ bọn họ cũng không sợ đánh với kẻ địch mạnh mẽ. Sợ nhất chính là kẻ địch giết không chết, hiện tại phát hiện kẻ địch có thể chết, vậy còn chờ gì nữa!

Đám kỵ binh giáp đen đi lên càng ngày càng nhiều nhưng cũng không thể ngăn cản quân liên minh điên cuồng ném dầu hỏa. Bọn họ hiển nhiên cũng biết nguy hại của thứ này sau khi rơi vào chiến hào, cho nên chuyên tâm đánh chết binh lính liên minh chuẩn bị đốt lửa.

Sĩ quan nhìn thấy mấy tên cầm đuốc phía trước bị kỵ binh giáp đen thoải mái giết chết không khỏi giận dữ hét:

- Ngu ngốc! Dùng tên lửa cho ta!

Lời này của hắn đánh thức mấy binh lính đang chìm vào trạng thái nửa điên, lập tức đốt tên lửa chuẩn bị bắn.

Mà đám kỵ binh giáp đen đi lên cũng khoảng trăm người, bọn họ như là cực kỳ kích động nhằm phía đám binh lính đang kéo dây cung. Binh lính khác thấy như vậy nếu không đi châm lửa thì liều chết chặn đám kỵ binh giáp đen này lại. Trong đầu mọi người đều có một ý nghĩ: “Chỉ cần đốt lửa là thắng lợi! ”

Ngay khi binh lính chuẩn bị buông tay, một kỵ binh giáp đen gần nhất đột nhiên phát ra một tiếng “Ô”, màu đỏ trong mắt sáng rực lên. Sau đó trường thương trong tay hắn đột nhiên bắn ra một hào quang dài mấy chục thước, sau đó giơ hào quang này lên quét ngang.

Người bắn cung quân Liên minh kia đang dữ tợn buông dây cung, trong đầu có ý nghĩ mình là một người có công lớn nhất.

Chỉ là hắn lập tức phát hiện tên lửa mình không có bắn ra, tập trung nhìn lại thì không thể tin được. Cả người và dây cung không biết bị cái gì cắt ngang.

Mà sĩ quan Liên minh không bị loại chùm tia sáng này tấn công, sợ vỡ mật nhìn cảnh tượng trước mắt. Mình đã nhìn thấy gì vậy?

Một chùm tia sáng đảo qua, tất cả mọi vật bị chùm tia này quét ngang bất kể là người, binh khí hay đá đều bị cắt!

- Trời ơi! Đây là cái gì thế?

Sĩ quan mới vừa thì thào thốt ra những lời này liền phát hiện một đạo hào quang lóe qua trước mắt mình, sau đó cái gì cũng không biết.

Sau khi một kỵ binh giáp đen dùng chùm tia sáng cổ quái phát uy, hơn trăm kỵ binh giáp đen khác học theo. Hơn trăm chùm tia sáng thoải mái cắt mọi thứ trong vòng trăm mét thành từng khối.

Rồi kỵ binh giáp đen đi lên sau nhìn thấy được một cảnh này như bị kích thích nhảy vào trong quân Liên minh dùng chìm tia sáng chém bổ linh tinh. Bọn họ biến những thứ trong phạm vi chùm tia sáng thành những mảnh nhỏ.

Những thứ không có sinh mệnh thì không có gì, mà quân liên minh thì thê thảm tới cực điểm. Gần như mỗi người đều bị cắt thành hơn mười khối, mà khủng bố nhất chính là không ngờ ngay cả một giọt máu đều không chảy ra. Tất cả miệng vết thương đều cháy đen một mảnh.

Nhìn cảnh tượng kinh khủng này, ngu ngốc cũng biết đây tuyệt đối không phải thủ đoạn loại người có thể sử dụng.

Quân Liên minh thật sự là hận cha mẹ không sinh cho mình thêm hai cái chân, tất cả đều điên cuồng kêu to chạy trốn.

Chỉ cần thoát ra xa là an toàn, bởi vì đám kỵ binh giáp đen này tốc độ thật sự là quá chậm!

Nhưng cũng không biết tại sao, kỵ binh giáp đen từ trước đến giờ vẫn chỉ biết đi chậm từng bước đột nhiên trở nên nhanh hơn gió. Bốn chân tọa kỵ của họ bay nhanh trên đường, không ngờ lập tức liền đang từ cuối cùng đuổi lên đầu quân Liên minh.

Mà quân Liên minh chạy trốn nhanh nhất nhìn thấy kỵ binh giáp đen đột nhiên xuất hiện trước mắt, cảm giác may mắn trong lòng vừa rồi biến mất, thay vào đó là tâm tình cắn răng liều chết.

Tuy nhiên khi những người chạy trốn đầu tiên bị cắt thành từng miếng, tất cả mọi người nao núng chạy trở về.

Lúc này nếu có thể nhìn từ trên trời xuống, có thể nhìn thấy mấy vạn điểm nhỏ màu đen đang tạo thành một vòng tròn cực kỳ tiêu chuẩn ở xung quanh. Hơn nữa khoảng cách giữa từng điểm đen toàn bộ giống nhau!

Tình huống này khẳng định sẽ làm người nào nhìn thấy cực kỳ chấn động. Bởi vì loài người không có khả năng làm được cảnh tượng hoàn mỹ như vậy.

Mấy vạn người vây quanh hơn mười vạn người, tuy rằng nghe có vẻ khó tin nhưng hiện tại lại quả thật là tồn tại. Hơn nữa hơn mười vạn người này lại chỉ có thể bất đắc dĩ chen chúc vào giữa căn bản không lao ra vòng vây. Bởi vì không đến thời điểm cuối cùng, ai cũng không nguyện được hưởng thụ đãi ngộ cắt thành từng miếng.

Mà đám kỵ binh giáp đen chỉ tiến hành vi cắt miếng đối với những người có hành vi chạy trốn, lại khiến cho quân Liên minh có một cỗ hy vọng.

Không chừng đối phương muốn cầm tù mình ấy chứ! Sau khi biết được thủ đoạn mạnh mẽ của kỵ binh giáp đen, đám quân Liên minh này đã hoàn toàn mất ý chí chiến đấu.

Tuy nhiên một chút hy vọng xa vời cuối cùng của bọn họ rất nhanh biến mất.

Bởi vì vào lúc hơn mười vạn người chen chúc nhau không thể nhúc nhích, trường thương của kỵ binh giáp đen vây quanh toát ra chùm sáng lớn mấy chục thước. Đến lúc này ngu ngốc cũng biết kỵ binh giáp đen dồn quân Liên minh lại một chỗ là vì có thể càng dễ dàng tiến hành đồ sát!

- Các huynh đệ! Dù sao cũng là chết! Liều mạng với bọn chúng!

Các sĩ quan bi phẫn quát lên.

Bọn binh lính cũng bi phẫn hô lên:

- Liều mạng!

Quả thật làm cho người ta bi phẫn. Đánh không được thì cũng thôi, nhưng ngay cả tư cách tổn thương đối phương cũng không có, chỉ có thể mặc kệ đối phương giết hại.

Nếu như vậy, cùng với chờ bị giết không bằng xông lên chịu chết. Ít nhất cũng có thể được chết một cách tôn nghiêm.

Chỉ là chuyện thống khổ thế này làm sao lại bị mình gặp phải đây?

Ngay khi kỵ binh giáp đen giơ chùm tia sáng lên, quân Liên minh đã xung phong. Trong nháy mắt này, tất cả mọi người đều biết hành động của mình là vô nghĩa.

Bằng vào chùm tia sáng có thể cắt bất kỳ vật nào kia, kỵ binh giáp đen chỉ cần vừa đi vừa quét, hơn mười vạn người mình không được bao lâu liền bị cắt miếng toàn bộ. Hơn nữa đối phương tuyệt đối là không mất một sợi lông.

Hiện tại bản thân mình hy vọng nhất chính là có thể nhổ một ngụm nước miếng lên người đối phương, chỉ là nguyện vọng nhỏ bé này đều thực là hy vọng xa vời.

Nguyện vọng trước khi chết của mình không ngờ là như vậy sao? Loại cảm giác này thật sự là quá mức thê thảm bi ai rồi!

Ngay khi cuộc đại đồ sát sắp sửa bắt đầu, thân thể tất cả kỵ binh giáp đen đột nhiên phát ra những tiếng vang "bùm bùm" .

Chùm tia sáng trên trường thương đột nhiên biến mất. Đám kỵ binh giáp đen này cùng với tọa kỵ của bọn họ hai mắt đỏ rực chậm rãi ảm đạm xuống. Khi ánh đỏ sắp tắt đột nhiên mạnh sáng ngời, sau đó mấy vạn kỵ binh giáp đen cùng tọa kỵ đột nhiên vỡ tung ra, hơn nữa phát ra tiếng nổ cực kỵ lớn.

Quá trình này được quân Liên minh đang liều chết chống cự nhìn thấy, chỉ là bọn họ không có bất kỳ người nào nói rõ một cảnh kỳ diệu này.

Bởi vì thân thể kỵ binh giáp đen đột nhiên vỡ tung, uy lực đó quả thực không khác gì trời sụp đất nứt.

Lấy thân thể kỵ binh giáp đen làm trung tâm, tất cả mọi vật thể trong đường kính trăm mét đều bị dập nát. Người trong vòng hai trăm mét toàn bộ bị mảnh nhỏ khôi giáp bắn trúng thân thể. Y - www.

Người trúng chỗ nguy hiểm trực tiếp chết đi, người còn sống chỉ có thể liều mạng kêu thảm thiết.

Mấy vạn kỵ binh giáp đen đột nhiên nổ tung, thanh âm nổ vang đủ khiến hơn mười vạn người ở đây đều choáng đầu váng não tai ù ù muốn ngất. Mà chấn động mạnh mẽ khi đám kỵ binh giáp đen nổ tung lập tức khiến số người hơn mười vạn này thiếu đi một nửa.

Các sĩ quan Liên minh thân hình lung lay đứng lên, nhìn xương cốt khắp nơi cùng với tiếng rên rỉ đau đớn rung trời, các sĩ quan đều khóc không ra nước mắt. Tại sao có thể như vậy?

Đám kỵ binh giáp đen này rốt cuộc lai lịch thế nào? Vì sao lại có lực công kích khủng bố như vậy?

Bọn binh lính thì không có thống khổ như các sĩ quan, mỗi người ngạc nhiên vui mừng mình còn sống sót. Đám ác ma này đột nhiên nổ tung phỏng chừng bị thiên thần thu thập!

Đám sĩ quan bắt đầu khôi phục bình thường nhìn thấy đám binh lính tránh được kiếp nạn, kinh sợ quá độ bị biến thành phiền táo, hoặc trở nên lười biếng hoặc lui thành một đoàn trốn tránh. Bọn họ biết nếu cứ tiếp tục như vậy, cuộc sống của những người này sẽ bị hỏng mất.

Bọn họ không khỏi mạnh mẽ xốc tinh thần, quát lên:

- Các huynh đệ! Vừa rồi chính là sát chiêu cuối cùng của người thảo nguyên! Nhưng Chiến thần đứng về phía chúng ta! Không thấy vào lúc đám sinh vật tà ác này muốn tiêu diệt sạch chúng ta, bọn họ đã bị Chiến thần xử phạt sao?

- Bởi vậy chúng ta không nên uể oải, không nên lo lắng! Chúng ta hãy đi chém tận giết tuyệt đám người thảo nguyên này đi! Chiến Thần cùng tồn tại với chúng ta!

Tên hô khẩu hiệu này không cần phải nói tự nhiên là người của Khang Tư, bằng không sẽ không trực tiếp đổi Thiên thần thành Chiến Thần. Tuy nhiên đối với quân nhân mà nói, Chiến Thần chuyên môn quản lý chiến tranh đương nhiên thân thiết hơn Thiên thần cái gì cũng quản, cho nên lập tức được mọi người đồng ý.

Mọi người một bên hô:

- Chiến Thần tồn tại cùng ta!

Một bên nắm lấy lưỡi đao, hai mắt đỏ bừng ngắm nhìn vành xương cốt phía xa xa.

Nếu hiện tại trước mắt xuất hiện người thảo nguyên, những người sống sót sau tai nạn tâm thần cực độ không ổn định này hiện tại lại bị dẫn phát ra cừu hận với người thảo nguyên khẳng định sẽ ăn tươi nuốt sống người thảo nguyên.

Bởi vì quân Liên minh sát tâm nổi lên, lấy lại sĩ khí. Bọn họ để lại một sốt người coi chừng thương binh, xử lý xác chết sau đó đằng đằng sát khí phóng ra xung quanh.

Bọn họ không tin người thảo nguyên còn có thể có một đội quân biến thái khủng bố như vậy. Nếu thực là thế thì bọn họ cũng đành chấp nhận số phận.

Nếu vận khí mình kém như vậy, không chết thật không có thiên lý.

Tại dạng đánh bạc phá hết mọi tâm hình như vậy, đám quân Liên minh này thật sự hùng hổ. Đám trẻ mồ côi trên thảo nguyên gặp được bọn họ khẳng định xui xẻo, phỏng chừng chủng tộc người thảo nguyên bị giết tuyệt cũng là chuyện sớm hay muộn.

Không nói đến đám quân Liên minh khát máu này. Lại nói quân Khang Tư sau khi nhận được tin tức mật vệ bẩm báo về kỵ binh giáp đen. Sau khi biết được bọn kỵ binh giáp đen đao thương bất nhập, mà lại là ác ma cao nhất ẩn nấp ngầm dưới Thánh địa không khỏi toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Nếu đám người mình nghĩ đến không có bất kỳ kẻ địch nào hưng phấn đi đánh lén sào huyệt mật giáo để cho mấy vạn kỵ binh giáp đen này đột nhiên từ dưới đất xông ra phục kích. Dựa theo tình hình bọn họ đao thương bất nhập, chỉ sợ toàn quân bị diệt cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Nghĩ vậy, mọi người không khỏi kính nể nhìn Khang Tư. Không hổ là Chiến Thần của chúng ta, không ngờ đã sớm đoán trước chuyện như vậy xảy ra.

Đám kỵ binh giáp đen này khẳng định là ác ma cao nhất mật giáo dùng bảo vệ sào huyệt. Bọn họ khẳng định được mệnh lệnh chỉ cần đại thảo nguyên xuất hiện quân địch khổng lồ không người nào đối kháng thì sẽ xuất hiện.

Khó trách trước kia đế quốc phái ra đại quân ba bốn trăm vạn tiến vào đại thảo nguyên, cuối cùng cũng không mấy người thoát được trở về. Thì ra là gặp được đám kỵ binh khủng bố này.

Lần này đại thảo nguyên chết trận rất nhiều tráng đinh, hơn mười vạn quân Liên minh tiến quân gây ra điểm cảnh giới với đám ác ma kia, cho nên tất cả đều xông ra.

Thật sự là bội phục điện hạ. Lúc trước còn chuẩn bị phái mấy vạn người đi tấn công đại thảo nguyên, không nghĩ tới cuối cùng lại làm ra hơn mười vạn liên quân. Khẳng định là điện hạ nhận được tin tức đầu tiên, bằng không làm sao lại làm ra hành động gia tăng số người chia của này.

Hơn nữa hành động này chẳng những khiến cho liên quân dẫn ra được đám kỵ binh giáp đen khủng bố bảo vệ Thánh địa, mà lại khẳng định sẽ làm cho liên quân thiệt hại nặng nề. Thật sự là một công ba bốn việc.

Không cần kỳ quái mình làm sao lại vui sướng khi người gặp họa như vậy. Đám bộ đội này tuy có tên là liên quân nhưng tuyệt đối không phải là quân đội Liên minh, lại càng không phải quân Khang Tư. Hoàn toàn là quân đội của thành viên Liên minh.

Quân đội không thuộc về chủ thượng cai quản như vậy đương nhiên càng yếu càng tốt. Như vậy cũng dễ dàng cho lực ảnh hưởng của Liên minh Thống nhất xâm nhập vào thành viên lãnh địa.

Hơn nữa tinh nhuệ quân Khang Tư hiện tại đều ở đội tàu, thuộc loại bộ binh quân Liên minh đào móc đường sông. Hiện tại theo đường sông trở về có thể nói không chút thiệt hại. Chuyện tuyệt vời như vậy làm sao có thể không vui?

Nhìn vẻ mặt sùng kính của đám thuộc hạ, Khang Tư đương nhiên biết bọn họ nghĩ gì. Chỉ là đây căn bản là hiểu lầm, tuyệt đối là hành động không phải mình tính toán. Lúc ấy ai biết dưới Thánh địa cất giấu ác ma lợi hại như vậy? Ngay cả Giáp Linh cũng không phát hiện ra!

Chỉ là Khang Tư cũng biết chuyện này giải thích không được, miễn cho người ta nghĩ mình dối trá.

Tuy đoán rằng Thánh địa cất giấu ác ma cao nhất là không lớn, nhưng cẩn thận không sai lầm, Khang Tư lập tức phái Giáp Linh cùng nhiều mật vệ ra điều tra cẩn thận tình huống Thánh địa. Miễn cho đến lúc đó thật sự lại nhảy ra một đám ác ma cao nhất.

Nhìn Giáp Linh mang theo nhiều mật vệ rời đi, đội tàu cũng bắt đầu giảm tốc độ tiến lên, chậm rãi hướng về đường thủy Nhĩ Lạp Hồ.

335. Chương 335: Thẳng Vào Thánh Địa (p2)

Khi còn cách Thánh địa chỉ khoảng mười dặm đường, kỵ binh thám báo cùng mật vệ canh gác bốn phía chặt chẽ như nêm. Tất cả tình báo đều cho thấy Thánh địa không phát hiện ra đội quân mình.

Tất cả mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm Khang Tư. Bởi vì hiện tại Giáp Linh thủy chung không có tìm được bất kỳ ác ma nào che giấu tung tích, nhưng là như vậy lại không an tâm. Bởi vì tìm không thấy chứ không phải là không tồn tại, mà loại thời khắc có tính quyết định này cũng chỉ có một mình Khang Tư gánh chịu.

Khang Tư suy nghĩ một chút, cắn răng:

- Không cần che giấu hành tung. Tất cả kỵ binh lập tức rời thuyền tập kết xuất phát. Bộ binh cùng đội hậu cần điều khiển thuyền trực tiếp tiến vào Nhĩ Lạp Hồ.

- Dạ!

Nếu thủ lĩnh đã ra quyết định, đám cấp dưới bọn mình cũng không cần suy này tính kia, trực tiếp tuân lệnh làm việc là được.

Mấy vạn thiết kỵ tụ tập ở bên bờ sông như là rừng rậm sắt thép. Khang Tư không kêu gọi đầu hàng, trực tiếp vung tay lên dẫn đầu giục ngựa chạy như bay.

Sau khi tiếng vó ngựa vang lên "ầm ầm", thuyền dưới đường sông cũng giống như ăn thuốc lắc ngược dòng đi lên. Đương nhiên bất kể đuổi theo thế nào, tốc độ đều không thể so sánh với kỵ binh.

Quãng đường mười dặm đối với kỵ binh mà nói chỉ là chuyện trong chốc lát.

Khi Khang Tư dẫn đầu từ mặt cỏ bước lên một con đường rải đá, đầu tiên đập vào mắt chính là Tuyết Sơn cực lớn cao ngất hùng vĩ. Sau đó là một tòa kiến trúc cực lớn nằm trên bình nguyên dưới chân Tuyết Sơn. Xung quanh kiến trúc này trải rộng vô số mái vòm lều trại.

Tiếp theo đập vào mắt chính là cánh cửa cực lớn tối như mực ở sơn động. Đây chính là nhà xưởng và sào huyệt mật giáo mà Giáp Linh nói.

Bộ đội căn bản không chút ngừng lại, trực tiếp đi theo đường trải đá hướng về phía nhà xưởng. Mà phụ nữ và trẻ em chăn nuôi ở gần nhà xưởng vốn chỉ đứng nhìn. Nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy cờ hoa hồng của Khang Tư lập tức kích động hô lên chạy về hướng lều trại, mà tiếng kèn "ô ô" cũng lập tức vang lên.

Đám người Khang Tư sau khi nghe được tiếng kèn, tất cả mọi người đều căng thẳng, một bên tăng thêm tốc độ chuẩn bị thật tốt để giết địch.

Sau khi tiếng kèn phát hiện kẻ địch vang lên, người thảo nguyên có thể nghe được đều võ trang chuẩn bị chiến đấu.

Quả nhiên, hơn mười cửa lớn ở nhà xưởng kia liên tiếp mở ra, có vô số nam đinh từ bên trong xông ra.

Chỉ là sau khi nhìn thấy những người này, đám người bên Khang Tư không khỏi trừng mắt. Quần áo bọn họ thống nhất, thoạt nhìn rất có khí thế. Chỉ là bọn họ toàn bộ là bộ binh, hơn nữa trong tay không cầm công cụ như chùy thép, kìm thì là cầm gậy gỗ. Có thể nói hoàn toàn là tay không tấc sắt.

Tuy nhiên chuyện rất nhanh có biến hóa. Mỗi một cửa đều có mấy chục chiếc xe đẩy tay chở binh khí đi ra. Đám tráng đinh này lập tức võ trang hạng nặng. Nghĩ lại sản phẩm nhà xưởng này sản xuất cũng không quá kỳ quái vì sao những người này lập tức có thể võ trang.

Tuy nhiên bên Khang Tư thật sự không để ý. Nhân số kỵ binh quá nhiều đánh bộ binh số ít, còn sợ đánh không thắng?

Tuy nhiên có điểm khiến mọi người kỳ quái là, cánh cửa lớn của sào huyệt mật giáo thủy chung hấp dẫn hơn nửa lực chú ý vẫn im ắng. Không nói chuẩn bị chiến tranh, ngay cả bóng người đều không thấy.

Khi khoảng cách hai bên chỉ còn khoảng trăm mét, Khang Tư khoát tay lên. Mấy vạn thiết kỵ thành hình nửa bao vây quanh nhà xưởng ngăn chặn lại đám bộ binh.

Tới khoảng cách này, những người bên Khang Tư có ánh mắt sắc bén đều đã nhìn ra bộ dạng đối phương. Vừa nhìn, đám người này liền cười khúc khích:

- Còn tưởng rằng là tinh binh hãn tướng gì đâu, nguyên lai toàn bộ đều là thợ thủ công. Xem bộ dạng bọn họ khẩn trương như vậy, ta dám nói bọn họ đã nhiều năm không cưỡi ngựa đánh trận!

Mọi người cẩn thận quan sát. Quả thật như thế. Hơn nữa tất cả mọi người nhìn ra được vẻ lo lắng sợ hãi trên mặt đám thợ thủ công này.

Biết được như vậy, khẩn trương trong lòng bọn họ lập tức lơi lỏng rất nhiều. Trong lòng đều nghĩ dùng chiêu số đơn giản nhất để xử lý bọn họ.

- Chiêu hàng!

Khang Tư vừa nói ra, Tương Văn là người thứ nhất giục ngựa lên trước. Đám binh lính phía sau lúc này mới nhớ tới đối phương đều là thợ thủ công. Đối với ưa thích của chủ công mình, bọn binh lính biết thật rõ. Bọn họ đều âm thầm dặn dò nếu thực sự phải đánh, tận lực tránh sát thương, tốt nhất là đánh ngất đối phương.

Loại suy nghĩ kiêu ngạo này, quân Khang Tư lại cho rằng theo lý phải làm. Người ta là thợ thủ công, nếu vậy mà còn không thể bắt sống, vậy dứt khoát cắt cổ tự tử cho xong.

Nhìn kỵ sĩ Tương Văn mỹ mạo khác thường này một mình đi đến, đám thợ thủ công tuy rằng giật mình một chút nhưng không có ai nhiệt huyết sôi trào nguyện ý giết mỹ nhân như vậy trêu chọc mọi người. Tất cả đều im lặng nhìn Tương Văn.

Tương Văn hít vào một hơi, hé miệng. Thanh âm trong trẻo dễ nghe vang lên:

- Ta thay điện hạ Khang Tư – Lôi Luân Đặc, Thống soái Liên minh Thống nhất kêu gọi các ngươi đầu hàng. Chỉ cần các ngươi không chống cự, cam đoan người thân, tài sản của các ngươi an toàn!

Tương Văn đợi một chút, phát hiện đám thợ thủ công không có phản ứng liền dùng ngôn ngữ thảo nguyên, Duy Nhĩ Đặc, Tuyết quốc nói lại một lần. Đám thợ thủ công này vẫn không có phản ứng.

Tương Văn không khỏi tức giận quát:

- Hàng hay không hàng?

Mấy vạn thiết kỵ chung quanh lập tức trợ uy gầm lên:

- Hàng hay không hàng?

Thanh âm thật lớn khiến đám thợ thủ công xuất hiện ba loại tình huống. Một loại là bị dọa ngã ngồi xuống đất, một loại là không biết làm sao nhìn trái ngó phải. Một loại cuối cùng là hai mắt phun lửa, vẻ mặt tức giận nắm chặt binh khí.

Khang Tư nhíu mày, giơ tay chỉ về khu lều trại gần nhà xưởng. Hơn vạn thiết kỵ lập tức hiểu được phóng tới nơi đó.

Hành động nhằm vào người nhà thợ thủ công này lập tức khiến đám thợ thủ công kêu vang lên. Đám thợ thủ công phẫn nộ cầm binh khí chẳng những không giảm mà ngược la gia tăng rất nhiều.

Mà lúc này, một đội tàu như một con rồng dài tiến vào Nhĩ Lạp Hồ. Sau đó trước tiên là rất nhiều bộ binh đi xuống, cũng không chỉnh đội vừa rời thuyền lập tức vọt tới bên này.

Nhìn cờ của thuyền giống như đội quân trước mắt, vẻ mặt đám thợ thủ công đều trở nên ảm đạm.

Đến lúc này Tương Văn nhân cơ hội hô lên:

- Người nào hàng quỳ xuống!

Dưới thanh âm khuếch đại của quân Khang Tư, gần như toàn bộ Thánh địa đều có thể nghe được. Nếu không phải trên độ cao vài trăm mét Tuyết Sơn mới có tuyết đọng thì phỏng chừng riêng thanh âm chiêu hàng này có thể tạo ra một trận tuyết lở.

Sau khi đội tàu xuất hiện, đám thợ thủ công hiểu được không thể chống cự.

Cho nên sau khi Tương Văn lại kêu gọi đầu hàng, đám thợ thủ công ngồi dưới đất trước tiên quỳ xuống, tiếp theo nhìn đám thợ thủ công không có tâm tự chủ quỳ xuống theo. Cuối cùng chính là đám thợ thủ công phẫn nộ, bọn họ chần chờ hồi lâu, thở dài ném binh khí, thống khổ vạn phần quỳ xuống.

Nhìn mọi chuyện thuận lợi như thế, Khang Tư không khỏi cảm giác ngoài ý muốn. Dựa theo phán đoán của mình, khẳng định phải huyết chiến một hồi, thiệt hại thật lớn mới có thể đoạt được nhà xưởng cùng hủy diệt sào huyệt Mật giáo.

Toàn quân thiệt hại trầm trọng chật vật trốn về, thậm chí toàn quân bị diệt cũng đã chuẩn bị tâm lý. Chỉ có không dự đoán được là loại chiến đấu thoải mái như võ trang du hành, mình không chút thiệt hại một người liền chiếm được toàn bộ thợ thủ công cùng nhà xưởng không tổn hao gì?

Này cũng quá giả rồi! Thật sự là may mắn đến làm cho người lo lắng không yên.

Đương nhiên hiện tại Khang Tư lại mặc kệ ưa thích lớn nhất của mình, lại càng lười đi thăm nhà xưởng mà Giáp Linh nói là vô cùng kỳ diệu kia. Hắn trực tiếp quản đám thợ thủ công và nhà xưởng cho bộ binh.

Khang Tư lệnh cho toàn quân làm tốt chuẩn bị, mới bắt đầu mang quân đội thật cẩn thận bao vây quanh cửa sắt thật lớn kia.

Đối mặt đại động sâu kín tối om, xếp đầu là lính thiết giáp toàn thân áo giáp cầm lá chắn, phía sau bọn họ là mấy trăm mật vệ cao cấp cõng một ống gỗ tròn, trong tay cầm máy bơm nước. Mà tất cả những nhân viên vũ lực cao siêu đám Khang Tư thì xếp ở loạt thứ ba. Mặt sau mới là binh lính tinh nhuệ dày đặc.

Những người này đều không ngoại lệ, đều ngậm lọ bảo mệnh ở trong miệng, vừa phát hiệ tình hình không ổn là cắn vỡ. Nhìn bộ đội thật cẩn thận từng bước về trước, người ở đây không ai có nghi ngờ.

Sau khi bọn họ biết được đây là sào huyệt chế tạo ác ma, thật sự hận không thể trang bị mình như bình thép, hận không thể nhét đầy lọ bảo mệnh trong miệng.

Tuy rằng trong lòng mọi người có chút không yên nhưng điện hạ Khang Tư người lãnh đạo trực tiếp của mình đều đích thân đi tới, làm sao đám người dưới bọn mình có thể lui ra phía sau? Không có cách nào, đành phải kiên trì, cùng lắm là biến thành ác ma cùng điện hạ thôi.

Tiến vào trong động, tất cả mọi người đều bị cái động khổng lồ này làm cho hoảng sợ. Chỉ riêng cái nơi mặt đất kim loại màu trắng bạc kia đủ để chứa đựng tất cả thiết kỵ.

Làm cho người ta cảm thấy quái dị chính là, rõ ràng đây là trong động hơn nữa là một cái động thật lớn. Cho dù là ban ngày, không có cây đuốc thì phải tối đen một mảnh mới phải, nhưng vì sao bốn phía động lại mơ hồ phát ra hào quang mỏng manh, làm cho người ta cảm giác được giống như lúc hoàng hôn.

Mà càng quái dị chính là, trước khi vào động chỉ có thể nhìn bên trong tối đen một mảnh, vì sao sau khi vào lại có ánh sáng?

Khang Tư không để ý chuyện cổ quái này, phát hiện đám người mình sau khi vào động căn bản không thấy chuyện gì xảy ra không khỏi khoát tay chặn lại. Tương Văn đích thân chỉ huy đám mật vệ khiêng máy bơm nước mang theo mấy binh lính bắt đầu leo lên thang lầu cao ngất kia, điều tra những lỗ nhỏ rậm rạp ở bên cạnh.

- Giáp Linh, lần trước ngươi tới nơi đây cũng là như thế này sao?

Khang Tư nhíu mày hỏi. Giáp Linh đột nhiên xuất hiện, ngây ngốc gật đầu:

- Đúng vậy! Chính là bộ dạng im lặng thế này.

- Cũng chính là không có ai? Làm sao ngươi không nói tin tức này?

Khang Tư mày càng nhăn, Giáp Linh nháy mắt mấy cái mới nói:

- Ngài cũng không nói ta điều tra nơi này có ai hay không mà!

Lời nói này của hắn lập tức khiến Khang Tư sững sờ. Nghĩ đến Giáp Linh rèn luyện được có vẻ hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, không nghĩ tới vẫn cứng nhắc giống trước kia. Mình làm sao còn hỏi nơi này không có ai, ai có thể nghĩ đến sào huyệt mật giáo lại trống không đây! Dựa theo ý nghĩ người bình thường, sào huyệt như vậy khẳng định canh gác nghiêm ngặt, hắn là phải cất giấu rất nhiều tư liệu quan trọng và nhân viên. Làm sao lại toàn bộ trống không được!

Nhận thấy được mình làm ra động tĩnh lớn như vậy vẫn không xảy ra chuyện gì, Khang Tư thở dài khoát tay. Đại đa số binh lính đều bắt đầu đi lên thang lầu điều tra những cái hốc.

Tới lúc này, bọn họ bắt đầu khôi phục tâm tính bình thường, vào thời điểm tìm tòi không ngừng bàn luận cái động này làm thế nào khai phát.

Mấy vạn người liên hợp điều tra lập tức khiến cho cái động lạnh lùng này biến thành náo nhiệt phi phàm. Qua một đoạn thời gian, lục tục có người chạy xuống báo cáo không có thu hoạch gì.

Khang Tư nhận được tin tức không khỏi thở dài, mật giáo đã di dời sào huyệt.

Có lẽ phỏng đoán không lâu trước đây của mình là chính xác. Chắc là ngũ tông đều thành lập thế lực của mình, vì tránh mở rộng mâu thuẫn, ngũ tông đều tự dời đến địa bàn của mình cho nên sào huyệt mới trống không thế này.

Chỉ là nếu đại thảo nguyên đã sớm bị ngũ tông vứt bỏ, vậy ôn dịch của người thảo nguyên như thế nào xảy ra? Cái nhà xưởng lớn kia làm sao lại không bị dời đi ngược lại tiếp tục phục vụ người thảo nguyên?

Mà càng quan trọng là vì sao không mang mấy vạn kỵ binh giáp đen kia đi, mà lại để lại bảo vệ đại thảo nguyên?

Hoặc là nói, đám kỵ binh giáp đen cùng nhà xưởng lớn này căn bản không do ngũ tông khống chế?

Nghĩ vậy Khang Tư không khỏi đột nhiên kinh hãi. Theo đạo lý thì hai thứ tốt này vào lúc ngũ tông quyết định vứt bỏ sào huyệt không có khả năng bỏ đi. Chỉ là bọn họ không thể khống chế mới có thể làm cho bọn họ bắt buộc phải bỏ đi.

Mà có thể làm cho bọn họ bắt buộc phải bỏ, khẳng định là một thế lực. Trên thế giới này không ngờ có một thế lực có thể khiến ngũ tông đề phòng?

Trời ơi! Thiên hạ này rốt cuộc là thế nào? Làm sao ẩn giấu nhiều bí mật như vậy?

Khang Tư bị mấy vấn đề này biến thành cực kỳ phiền táo, đi qua đi lại ở trung ương đại sảnh. Thuộc hạ của hắn phát hiện tâm tình hắn không tốt, đều mơ hồ tản ra một ít không gian.

Mà chính lúc này, Khang Tư không biết đi vội vàng hay là đá tới cái gì, thân hình đột nhiên ngừng lại.

Khang Tư rất là nghi hoặc nhìn dưới chân. Tên quỷ tinh minh Tương Văn lập tức lấy đuốc cầm tới sát. Dưới ánh sáng chiếu vào, mọi người phát hiện không ngờ Khang Tư lại đá văng ra một lỗ nhỏ bằng bàn tay ở mặt đất kim loại. Mà bên trong lỗ nhỏ này có một vật như cái núm hình tròn màu xanh biếc.

Khang Tư lấy tay sờ một cái, thấy không thể di động thì theo bản năng ấn xuống. Thứ này không ngờ kêu răng rắc rồi đè xuống.

Tương Văn lập tức lôi kéo Khang Tư ra sau, hơn nữa hét lớn:

- Toàn thể cảnh giới!

Vừa nghe được lệnh cảnh giới, tất cả những người hoạt động ở đất trống lập tức tản ra góc tường. Bởi vì đất trống là dễ dàng bị tấn công nhất.

Hành động của bọn họ là chính xác. Bởi vì sau khi bọn họ dựa vào tường, sàn nhà kim loại đột nhiên phát ra hào quang màu trắng bạc. Sau đó mọi người nghe được tiếng răng rắc liên tục không ngừng. Tiếp theo đó bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy khu sàn nhà trung ương đất trống mở ra một cái lỗ hình tròn.

Sau đó tiếng xèo xèo vang lên, một đồ vật như quả trứng gà đường kính một mét, cao ba mét theo lỗ tròn trồi lên mặt đất.

Sau khi trồi lên mặt đất, tiếng răng rắc cũng không ngừng mà ngược lại càng thêm vang dội. Tiếp theo quả trứng gà kia chậm rãi nâng lên, mặt đất cũng dựa theo hình dạng bậc thang, một tầng lại một tầng tăng lên trên. Y - www.

Khi thanh âm này biến mất, bất kể là người đứng trên vách động hay là tránh ở góc tường đều ngây ngốc nhìn đồ vật trồi lên trên mặt đất. Mấy trăm bậc thang kim loại hình tròn tạo thành tháp, đỉnh tháp trung ương là cái trứng gà kia làm cho người ta không biết nói gì.

Hai mắt Khang Tư nhìn thẳng, một bên thì thào:

- Cái này rốt cuộc che giấu bí mật thế nào, chẳng lẽ thứ này chính là cơ mật lớn nhất của mật giáo? Hoặc là đây chính là nguyên nhân làm nên Thánh địa?

Khang Tư vừa nói vừa đi về hướng bậc thang tháp, không ai ngăn trở hắn bởi vì tất cả mọi người bị kỳ tích như thần tích này chấn động ngây người.

Tin tức Liên minh Thống nhất chiếm cứ quá nửa thổ địa thảo nguyên bị những đội buôn mang trở về. Đương nhiên lúc bọn họ truyền tin tức về kỵ binh giáp đen còn không đi ra từ hầm ngầm của Thánh địa.

Tin tức truyền đi thật sự rất nhanh, không được bao lâu liền truyền khắp đế quốc. Phản ứng của những thế lực hoàng tộc không cần phải nói, tới tới lui lui đều vẫn là như vậy.

Khi tin tức từ cửa ngõ Liên minh Thống nhất của Khang Tư liên tiếp truyền vào năm tỉnh Đông Nam, tên Áo Kha Nhĩ lòng lang dạ sói phản đồ cướp đoạt sản nghiệp nghĩa huynh từ đầu là ném đồ cổ đánh thị nữ, rồi lấy đao chém người. Sau đó không ngờ bắt đầu than thở, cuối cùng không ngờ lại khôi phục trạng thái bình tĩnh.

Tâm tình biến hóa của Áo Kha Nhĩ có liên kết một chỗ với Liên minh Thống nhất càng ngày càng mạnh mẽ. Có thể nói sau khi biết được Liên minh Thống nhất chiếm nửa đại thảo nguyên hắn liền khôi phục bình tĩnh.

Liệt Văn được Áo Kha Nhĩ triệu tập, không khỏi rơi lệ đầy mặt. “Điện hạ nhà mình cuối cùng khôi phục bình thường! ”

Nghĩ lại cũng làm khó cho điện hạ. Vốn tưởng rằng mình là nhân tài kiệt xuất, không ngờ mấy anh em kết nghĩa các mặt đều vượt qua chính mình, hơn nữa mạnh mẽ đến mức bất kể mình đuổi theo thế nào cũng không kịp.

Chính hắn nguyên là một ngôi sao hào quang chói mắt, lại hoàn toàn bị vầng mặt trời mới toát ra biến thành ai cũng không nhìn thấy. Trường kỳ ứ đọng như vậy không điên cũng là rất tốt.

Liệt Văn vẫn lo lắng Áo Kha Nhĩ sẽ trở thành kẻ điên, nhưng hiện tại nghe được mệnh lệnh trật tự rõ ràng, hắn biết điện hạ của mình đã khôi phục.

Xem ra mình vất vả duy trì hiện trạng năm tỉnh Đông Nam không uổng phí.

Quyển 19: Thiên Hạ Thống Nhất

336. Chương 336: Tai Họa Đông Nam (p1)

Tuy nhiên sau khi bái kiến Áo Kha Nhĩ, câu nói đầu tiên của hắn khiến Liệt Văn choáng váng. Bởi vì không ngờ Áo Kha Nhĩ vẻ mặt tươi cười nói:

- Liệt Văn. Phái sứ giả đến bái kiến đại ca của ta. Đại ca thành lập Liên minh Thống nhất, ta làm Nhị đệ làm sao có thể ở ngoài Liên minh tiêu dao? Đương nhiên phải chia sẻ với đại ca mới đúng!

- Cho người bẩm báo với đại ca, tỏ vẻ ta làm Nhị đệ không có bản lĩnh gì, nguyện ý nhập mười hành tỉnh cho đại ca làm lãnh địa trực thuộc!

- Còn nữa, chớ quên lựa chọn mấy lễ vật quý báu đưa cho hai vị tẩu tử. Hôn lễ của đại ca, ta làm Nhị đệ không có tham dự thật là không phải. Nhất định phải bồi lễ mới đúng!

- Sặc! Điện hạ, ngài...

Liệt Văn có chút ngơ ngẩn. Trước kia điện hạ của mình hận không thể ăn sống Khang Tư, không lâu trước còn ủy thác tôn giáo gì phái người đi ám sát, làm sao hiện tại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy hào quang trong mắt Áo Kha Nhĩ, Liệt Văn lập tức cung kính nói:

- Tuân lệnh, điện hạ của ta. Thuộc hạ nhất định khiến cho đại điện cảm nhận được tình nghĩa của ngài!

"Hắc hắc! Điện hạ của mình thật sự rất xấu xa. Không ngờ vừa thấy tình hình không ổn lập tức không biết xấu hổ một lần nữa đầu nhập vào. Hắc hắc! Đây mới là người làm chuyện lớn! "

- Rất tốt! Nhanh đi chuẩn bị đi. Chuẩn bị tốt không cần báo lại, lập tức xuất phát.

Áo Kha Nhĩ hăng hái khoát tay.

- Dạ!

Liệt Văn cũng hăng hái hẳn lên. Bởi vì hắn biết điện hạ anh minh thần võ của mình đã trở lại. Nguồn truyện: Y

Nhìn phong cảnh ngoài cửa, Áo Kha Nhĩ đắc ý nói:

- Ha ha! Đại ca. Lễ vật mười hành tỉnh của ta rất là nặng, cho dù ngươi không muốn các thế lực của Liên minh của ngươi cũng sẽ bắt ngươi nhận. Làm cái gì không tốt, không ngờ lại làm ra chế độ hạn chế tay chân của mình như vậy. Đại ca, ngươi vẫn kém cỏi như vậy.

Đến đây, Áo Kha Nhĩ hít sâu một hơi, cười nói:

- Hắc hắc! Chờ khi ta tiến vào hệ thống của ngươi, thu nạp các thế lực này, một cước đá văng ngươi cũng không phải việc khó.

- Đến lúc đó, tẩu tử của ta chính là mỹ nhân của ta. Ta không thèm để ý nàng đã kết hôn, chỉ cần ta cố gắng phát triển Liên minh Thống nhất, thiên hạ này sớm muộn cũng là của ta! Ha Ha Ha!

Áo Kha Nhĩ đang đắc ý cười điên cuồng đột nhiên bị một thanh âm âm lãnh cắt ngang:

- Thật có lỗi. Nguyện vọng của ngươi không thể thực hiện. Bởi vì ngươi muốn làm kẻ địch của thiên hạ!

- Ai?!

Áo Kha Nhĩ một bên rống to, một bên cầm binh khí bên người, nhưng chỉ thấy trước mắt tối sầm, bắt đầu chậm rãi hôn mê.

Trước khi hôn mê hoàn toàn, hắn nghe được vệ binh hỏi. Nhưng khiến hắn sợ hãi chính là, không ngờ lại nghe được thanh âm của mình đang nói không có việc gì!

"Tại sao lại có thể như vậy? Rốt cuộc là ai đối phó ta? "

Áo Kha Nhĩ mang theo tâm tình nghi hoặc, lo lắng khủng hoảng chìm vào hắc ám.

Năm tỉnh Đông Nam bởi vì xung quanh có năm tỉnh thành phế tích bảo hộ, hơn nữa ngoại thương không bị phong bế. Năm tỉnh Đông Nam không có kẻ địch uy hiếp mấy năm nay vào trạng thái an toàn cùng với tâm tư người định ra, không ngờ có cảm giác phát triển không ngừng.

Tuy rằng điều kiện và đãi ngộ cuộc sống người dân không tuyệt vời như thời kỳ Khang Tư nhưng vẫn sống tốt. Lại bởi vì khi Tương Văn rời khỏi mang đi đại đa số người trung thành với Khang Tư, bởi vậy khi Áo Kha Nhĩ soán nghịch chính quyền ở Đông Nam mấy năm cũng đứng vững gót chân.

Chỉ là dân gian tuy yên ổn nhưng quan viên quân chính năm tỉnh Đông Nam cũng thật lo âu, cấp bậc càng cao càng lo âu. Bởi vì thủ lĩnh của bọn họ bị tên Khang Tư đánh không chết này kích thích phát tác một lần. Sau này bắt đầu phát tác không dấu hiệu, không định kỳ.

Ngay từ đầu, phát tác chỉ là ném một số đồ cổ linh tinh, theo số lần phát tác càng nhiều, bắt đầu phát triển phương diện đánh người, ngược đãi.

Mà loại đánh người, ngược đãi đều là thị nữ và người hầu, không có quan hệ với quan viên. Nhưng bọn quan viên đều là tộc nhân của Áo Kha Nhĩ, bởi nịnh bợ tộc trưởng Áo Kha Nhĩ này, thị nữ tôi tớ đưa lên hầu hạ Áo Kha Nhĩ đều là con cháu thân thích, bạn bè đám quan viên. Thậm chí không ít người chính là con cháu trực hệ của mình.

Bọn họ bị đánh như nô lệ, trên mặt mình chẳng những không có ánh sáng, mà thật sự đau lòng.

Đáng tiếc không cso ai dám khuyên can Áo Kha Nhĩ.

Bởi vì khi Áo Kha Nhĩ phát tấc thì lục thân (cha, mẹ, anh, em, vợ, con) bất nhận. Ngay cả đại nhân Liệt Văn tương đương Thừa tướng không ít lần bị Áo Kha Nhĩ ngược đãi đánh đập.

Tuy nhiên khi điện hạ Áo Kha Nhĩ đột nhiên triệu kiến đại nhân Liệt Văn cũng lệnh cho đại nhân quan hệ tốt với Liên minh Thống nhất, không ngờ đột biến tốt đẹp như kỳ tích. Không nói xử lý chính vụ gọn gàng ngăn nắp, chỉ cần khôi phục cử chỉ tao nhã trước kia khiến cho toàn thể mọi người phủ Đại Đô đốc đều nhẹ nhàng thở ra, đều may mắn điện hạ nhà mình rốt cuộc khôi phục bình thường.

Tin tức này, tính cả tin tức chuẩn bị đầu nhập vào Liên minh Thống nhất cùng nhau truyền khắp quan viên văn võ dưới trướng Đại Đô đốc Đông Nam. Đánh chết Áo Kha Nhĩ cũng không nghĩ đến, chuyện nhà mình không có bất kỳ bí mật gì đối với giới quan lại Đông Nam.

Mà khi tất cả mọi người nhận được tin tức, Áo Kha Nhĩ triển khai một hội nghị, tất cả những đại thần có trọng lượng Đông Nam đều bị triệu tập.

Liệt Văn mới vừa phái sứ giả đưa lễ vật nịnh bợ Khang Tư cùng với tỏ vẻ nguyện ý gia nhập Liên minh Thống nhất đi, rất kỳ quái hiện tại làm gì có chuyện gì quan trọng cần toàn thể quan viên tham gia. Tuy nhiên hắn nghĩ đến chuyện nịnh bợ Khang Tư cũng liền tưởng là nguyên nhân này, cho nên hưng phấn đi vào phủ Đô Đốc.

Tiến vào phủ Đô đốc, các đại thần lần lượt tới. Không bao lâu toàn bộ người đến đủ, Liệt Văn nhìn thấy ngay cả chủ quan quân chính những tỉnh bên cạnh đều tới, không kìm nổi nhíu nhíu mày.

Những người này sau khi nhận lệnh ít nhất phải hai ba ngày mới chạy tới, hiện tại không ngờ đồng thời xuất hiện với mình. Đây chẳng phải nói sau khi điện hạ lệnh cho mình chọn lựa lễ vật liền phái người truyền lệnh?

Mình không ngờ không nghe được bất kỳ tin tức nào, điện hạ không ngờ lại điều động bộ đội bí mật của hắn. Rốt cuộc chuyện gì khiến cho điện hạ cẩn thận như vậy?

Nghĩ đến đây, Liệt Văn nhìn An Đạt ở đối diện, phát hiện An Đạt híp mắt, căn bản không thèm để ý ánh mắt của mình trong lòng không khỏi chấn động.

Chẳng lẽ thủ lĩnh quan văn như hắn bị điện hạ bài xích?

Bằng không vì sao An Đạt lại có vẻ mặt hiểu rõ?

Vào lúc Liệt Văn miên man suy nghĩ, nội thị đột nhiên rống to một tiếng.

- Áo Kha Nhĩ điện hạ giá lâm!

Áo Kha Nhĩ thực bình thản miễn lễ. Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn. Vừa nhìn thấy, đại bộ phận đại thần ở đây trong lòng cả kinh. Bởi vì Áo Kha Nhĩ mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn nhưng hai mắt đỏ bừng, vừa nhìn liền biết là trạng thái thức đêm nhiều ngày.

Hiện tại Đông Nam không có chuyện gì, hắn là phải thật sự tiêu sái mới đúng. Như thế nào điện hạ lại có dáng vẻ trầm tư suy nghĩ lâu ngày.

Áo Kha Nhĩ trừng đôi mắt đỏ bừng làm người ta có chút sợ hãi. Sau khi quét nhìn tất cả mọi người một lần, hắn nhếch môi lộ ra hàm răng trắng bóng, làm cho người ta cảm thấy có chút dữ tợn, nói:

- Tin tưởng các vị đều biết. Đông Nam chúng ta có trăm vạn binh sĩ tinh nhuệ, mà Liên minh Thống nhất chỉ có mấy chục vạn binh lính hiện tại đã đánh vào đại thảo nguyên. Toàn thiên hạ đều ca tụng Liên minh Thống nhất mạnh mẽ, mà thanh danh của Đông Nam chúng ta lại không ai biết được.

Liệt Văn rất tán thành lời nói này của Áo Kha Nhĩ.

Đông Nam từ khi san bằng vùng xung quanh năm tỉnh thành đất trống, vẫn ở Đông Nam tĩnh dưỡng. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Đông Nam mạnh mẽ, nhưng đây cũng chỉ là thượng tầng các thế lực mới biết, quân dân phía dưới căn bản không để ý. Nói cách khác, Đông Nam không có lực uy hiếp đối với người thường!

Cho nên, đây là để chuẩn bị đầu nhập vào Liên minh Thống nhất đề cao danh vọng của mình, cũng là gia tăng lợi thế của mình.

Đại đa số đại thần đều có cùng tâm tính với Liệt Văn, cho nên đều nói hùa theo lời Áo Kha Nhĩ.

Áo Kha Nhĩ thấy mọi người tán thành, trên mặt càng đỏ rực lên. Hắn khoát tay, rất có khí thế nói:

- Cho nên chúng ta không nên bình thản nữa, chúng ta hắn là phải triển lãm uy lực của chúng ta với thiên hạ. Để người trong thiên hạ hiểu được, Áo Kha Nhĩ ta không phải dễ đối phó! Bọn họ đối với Áo Kha Nhĩ ta hắn phải có lòng kính sợ!

Nghe nói như thế, tim Liệt Văn đập mạnh. Như thế nào lời này không giống gia tăng uy vọng Đông Nam, ngược lại như là chuẩn bị chính chiến thiên hạ?

Vào lúc Liệt Văn còn đang suy tư, Áo Kha Nhĩ đã hăng hái gầm rú:

- Toàn bộ lãnh địa lập tức tiến vào trạng thái chiến tranh! Nam đinh mười hai tuổi trở lên lập tức nhập ngũ tiến hành biên chế chỉnh đốn huấn luyện! Cấm tất cả mua bán, tất cả vật tư lưu động phải khống chế ở phủ Đô Đốc!

Đám quan văn Liệt Văn đều trợn mắt choáng váng. Nam đinh mười hai tuổi trở lên vào bộ đội? Cấm tất cả mua bán? Loại hành động mất nước này không ngờ xuất hiện không dấu hiệu?

Mà đám sĩ quan bên An Đạt tất cả điều thần tình cuồng nhiệt hoan hô. Xem bộ dạng bọn họ như là nghẹn khuất đã lâu, hiện tại rốt cuộc có thể phát tiết khiến Liệt Văn cảm thấy giận tím mặt.

Những người này đầu óc bị hỏng hay sao? Chẳng lẽ không biết nam đinh mười hai tuổi trở lên nhập ngũ đại biểu cho cái gì? Chẳng lẽ không biết cấm tất cả mua bán đại biểu cho cái gì?

Liệt Văn biết rõ điều này lập tức nhảy ra khuyên can:

- Thần khẩn cầu điện hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Thu thập nam đinh mười hai tuổi trở lên, sẽ khiến cho khu Đông Nam chúng ta không còn nam nhân. Không nói kéo những nam đinh này vào quân đội sẽ mang đến nguy hại gì cho các ngành sản xuất. Chỉ riêng mất đi cân bằng dân cư đủ khiến xã hội hỏng mất!

- Hơn nữa, cấm tất cả mua bán, người đi buôn đều sẽ rời khỏi Đông Nam, kinh tế toàn bộ Đông Nam sẽ trở thành đình trệ thậm chí là hỏng mất!

Những lời này của Liệt Văn được tất cả quan văn, thậm chí một ít quan võ có điểm đầu não cũng đồng ý. Dù sao chỉ cần không phải ngu ngốc cũng biết mệnh lệnh của Áo Kha Nhĩ chỉ xuất hiện vào lúc sắp mất nước.

Nhưng hiện tại mặc kệ thế nào, khu Đông Nam đều không có khả năng có dấu hiệu mất nước, ngược lại không ngừng phát triển. Lúc này tuyên bố mệnh lệnh như mất nước này, người đầu óc bình thường sẽ không chấp nhận.

Phải biết rằng Đông Nam này cũng không phải là của một mình Áo Kha Nhĩ, mà là tất cả những thành viên trong tộc Áo Kha Nhĩ. Đám người bọn họ vì cơ sở Đông Nam mất không ít tâm huyết, thẳng đến bây giờ mới xem như bén rễ. Hiện tại không ngờ lại muốn gạt sạch bùn đất phía trên, loại chuyện này làm sao để nó xảy ra được!

Tuy nhiên khiến mọi người kỳ quái chính là, đối với toàn thể quan văn phản đối, Áo Kha Nhĩ còn không phản ứng thì đám võ quan bao gồm An Đạt lập tức lớn tiếng quát mắng.

Từng tên sĩ quan lời lẽ chính nghĩa chỉ trích đám người phản đối không có lòng trung thành, không có một bộ dáng mà thần tử nên có. Nếu điện hạ đã hạ lệnh, như vậy thân là thần tử nên ngoan ngoãn nghe lệnh làm việc, làm sao lại ở đây khoa chân múa tay, ý kiến ý cò với điện hạ?

An Đạt phát biểu ý kiến sau cùng, lại là một người bình tĩnh nhất. Hắn thong thả nói:

- Các vị. Chiêu mộ nam đinh mười hai tuổi trở lên, khiến cho tất cả Đông Nam chúng ta có thể chiêu mộ được năm trăm vạn bộ đội. Hủy bỏ tất cả mua bán, thu nạp tất cả lại chúng ta có thể nháy mắt chống đỡ được tất cả vật tư cần thiết cho năm trăm vạn bộ đội này tác chiến một năm.

- Có năm trăm vạn bộ đội này, trong vòng một năm địa bàn của chúng ta có thể mở rộng được bao nhiêu? Chỉ cần mở rộng địa bàn ra gấp đôi, tráng đinh cùng vật tư khuyết thiếu của chúng ta có thể kiếm lại. Chỉ cần chiếm cứ đế quốc, chúng ta có thể kiếm được rất nhiều. Ta cho rằng các vị không nên quên, tráng đinh cùng vật tư này đều không phải của tộc nhân chúng ta, vì sao không lấy nhỏ câu lớn? Dù sao chúng ta cũng không lỗ vốn.

Đoạn mở đầu của An Đạt, đại đa số mọi người cười nhạt. Nếu tính toán như vậy, đám quan văn bọn mình vất vả thống trị địa phương làm gì? Trực tiếp phái quân đội đi đánh cướp là xong.

Tuy nhiên sau khi nghe được câu sau "Không phải của tộc nhân chúng ta" tất cả mọi người đều ngậm miệng lại. Chờ sau khi An Đạt nói xong, trong mắt đại đa số người đều lóe ra hào quang.

Sau khi Áo Kha Nhĩ cướp Đông Nam, tuy rằng tiếp thu một số quan lại cấp thấp trong hệ thống Khang Tư cũng chọn lựa một đám quan viên tới tìm nơi nương tựa. Nhưng quan lớn quyền quý chân chính khống chế Đông Nam đều là tộc nhân Áo Kha Nhĩ.

Cùng với nói Áo Kha Nhĩ cướp Đông Nam không bằng nói tộc quân của Áo Kha Nhĩ cướp Đông Nam. Bởi vậy đối với bọn cướp mà nói, tất cả những gì trong địa giới Đông Nam đều là kiếm tới. Bình thường không muốn phá hoại là muốn truyền mấy thứ này cho đời sau. Nhưng nếu trước mặt xuất hiệncơ hội có thể lấy một kiếm mười, hơn nữa phần thắng rất cao. Như vậy đương nhiên bọn họ vui mừng đánh bạc những thứ nhặt được này.

Dù sao không phải mình vất vả kiếm được, khẳng định không ai có tâm tình không muốn.

Nhìn thấy đám người vốn đứng về phía mình bắt đầu trầm tư, Liệt Văn không khỏi nhíu mày.

Hắn đương nhiên biết được lấy nhỏ câu lớn như vậy khẳng định có thể kiếm được một khoản lớn. Nhưng nếu như vậy, cơ sở Đông Nam sẽ không còn cơ sở, tộc quần của mình cũng biến thành một đám bèo trôi không có gốc rễ. Cho dù kiếm được nhiều đến đâu, không mất vài năm căn bản đừng nghĩ cắm rễ.

Nếu đây là thời kỳ quân phiệt hỗn chiến lúc trước, vậy mình khẳng định là người đầu tiên đưa ra kế hoạch đánh bạc như vậy. Bởi vì chỉ cần mình thế lớn, những người khác không dám tới trêu chọc, cũng đủ thời gian để tộc nhân cắm rễ.

Nhưng hiện tại tuy không nói đến Liên minh Thống nhất uy danh lan xa, phát triển không ngừng kia, chỉ riêng các thế lực một khi bị kẻ thù xâm lấn sẽ thành lập Liên minh Hoàng tộc thì cũng không cho tộc nhân của mình có thời gian cắm rễ.

Đánh bạc như vậy đăng trước quả thật có thể gỡ vốn lại lãi cao. Nhưng về sau cũng chỉ coi như kiếm cho người khác mà thôi, thua một bàn sẽ mất sạch. Cho nên bất kể thế nào tuyệt đối không thể phá hủy cơ sở

Đông Nam này. Dù sao chỉ cần cơ sở tồn tại, cho dù đầu nhập người khác cũng có cơ hội cò kè mặc cả.

Liệt Văn đi ra một bước lớn tiếng bác bỏ:

- Điện hạ, các vị đại thần! Đông Nam là cơ sở của chúng ta, tuyệt đối không thể làm chuyện giết gà lấy trứng. Thần cho rằng...

Lời nói Liệt Văn còn chưa dứt, Áo Kha Nhĩ mặt lộ vẻ chán ghét khoát tay chặn:

- Người đâu! Đại nhân Liệt Văn mệt mỏi, mời hắn về phủ tĩnh dưỡng!

Mệnh lệnh này khiến Liệt Văn ngạc nhiên. Mình chính là thân tín của Áo Kha Nhĩ, lúc trước cho dù hắn giáp mặt trách Áo Kha Nhĩ, Áo Kha Nhĩ cũng chỉ khiêm tốn nhận. Mà không giống như hiện tại, nghe không vào tai trực tiếp đuổi mình đi!

Mọi người ở đây tuy rằng mặt giật giật, nhưng Áo Kha Nhĩ chỉ là đưa Liệt Văn về phủ nghỉ ngơi, cũng không trực tiếp cướp đoạt quyền vị của Liệt Văn, lại càng không phải là trực tiếp xử lý. Cho nên đối với hành vi ôn hòa đuổi người phản đối đi, bọn họ cũng không có phản ứng gì. Ai cũng không nghĩ người lãnh đạo trực tiếp của mình là một bạo quân vừa tức giận liền giết người. Cho nên vẫn là không nên cho điện hạ có cơ hội thay đổi, bởi vậy tất cả mọi người trầm mặc không nói.

Nhìn hai thị vệ đứng bên cạnh mình, Liệt Văn bất đắc dĩ thở dài, thi lễ với Áo Kha Nhĩ liền lui xuống. Hắn biết nếu điện hạ đã quyết tâm, vậy mình cũng không nên quá nhiều lời, tránh cho người khác ghét.

Áo Kha Nhĩ cùng An Đạt sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt biến đổi mạnh.

- Đúng vậy. Thần. Thần của chúng ta để lại tổng bộ.

Người áo bào đen gật gật đầu, nhẹ nhàng nói ra một câu khiến cho hai người kia giống như bị sét đánh.

Hai người một bên lo lắng đi qua đi lại trong phòng, lẩm bẩm nói gì đó. Nhưng bọn họ không chỉ trích vì sao tổng bộ không mang Thần đi.

Bọn họ cũng là nhân viên cao cấp nhất của mật giáo, biết sự tồn tại của Thần, cũng biết Thần không thể mang đi.

Bởi vì có Thần, mật giáo mới xuất hiện. Mà hiện tại Thần này rơi vào tay Khang Tư, cảm giác trong lòng thật sự là phức tạp cực kỳ, hận không thể lập tức tiêu diệt Khang Tư. Nhưng lúc thực lực mạnh mẽ còn không thể xử lý hắn, hiện tại không còn binh đoàn cùng tài liệu tồn kho, càng không nói đến tiêu diệt hắn. Hơn nữa hiện tại chắc Khang Tư đã chiếm được Thần, một khi để hắn tìm ra thứ gì tốt, vậy thật sự là mật giáo tai ương ngập đầu!

- Chết tiệt! Đoàn trưởng lão kia rốt cuộc nghiên cứu ra cái chuyện gì phiền toái như vậy, không ngờ khiến cho tổng bộ phải từ bỏ cả Thần!

An Đạt rốt cuộc không kìm được phát ra thanh âm rõ ràng.

Người áo bào đen có chút thống khổ lắc đầu:

- Ai cũng không biết. Bởi vì bọn họ là nhóm đầu tiên chết trong biến cố. Chúng ta cũng không muốn từ bỏ Thần như vậy, nhưng chúng ta không thể ở lại tổng bộ. Bởi vì chỉ cần người nào có thể khống chế được thiên sứ ác ma sẽ chết không rõ ràng. Trong giáo đã có lời nói truyền ra đây là việc làm của thần phạt, cho nên chúng ta phải rời khỏi đại lục này. Bằng không khi chuyện chết chóc kéo dài, toàn bộ mật giáo đều tan vỡ.

Hai người đột nhiên cả kinh, không dám nói thêm nữa. Đám nhân viên cao tầng bọn họ đều rõ ràng. Tuy rằng Thần quả thật là cơ sở tồn tại của mật giáo, nhưng cơ sở này không phải là cơ sở tín ngưỡng, mà là cơ sở nghiên cứu.

Toàn bộ bí thuật mật giáo biết được đều từ Thần mà biết được. Có thể nói cao tầng mật giáo không có khả năng tín ngưỡng, nhưng tất cả mọi thứ của mật giáo đều đến từ Thần. Điều này làm cho người ta nhiều ít mang theo một ít cảm giác kính sợ, cho nên thật sự toát ra một cái Thần phạt. Nghĩ đến đoàn trưởng lão cùng nhiều thành viên mật giáo chết một cách bí mật, cùng với hành động kỳ quái của người thảo nguyên tuyệt đối sẽ chấp nhận cách nói này. Mà một khi lời đồn này chiếm cứ tâm linh cao tầng, mật giáo hỏng mất cũng không phải chuyện kỳ lạ.

Vì hạn chế loại tư tưởng này phát triển, trước tiên rời xa Thần cũng là một biện pháp. Đây cũng là vì sao mật giáo đối với ngàn năm tổng bộ này, dứt khoát nói bỏ là bỏ.

- Cho nên nói mọi chuyện đã không thể cứu vạn. Chúng ta hiện tại nên làm chính là hấp dẫn ánh mắt thiên hạ, che dấu hành động rời khỏi của chúng ta. Chỉ cần một hạt giống của chúng ta còn tồn tại, cho dù người đế quốc này chết hết cũng không vấn đề gì!

Người áo bào đen nghiêm túc nói.

Vẻ mặt hai người chấn động, thần sắc cũng trang nghiêm gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Tuy nhiên Áo Kha Nhĩ cẩn thận hỏi:

- Đại nhân. Không biết bao giờ thì chúng ta có thể rời đi?

An Đạt cũng vẻ mặt khẩn trương. Đám nhân viên chấp hành nhiệm vụ bọn họ sợ nhất là bị từ bỏ.

Người áo bào đen đứng lên nói:

- Yên tâm. Trong giáo tuyệt đối không nỡ vứt bỏ các ngươi. Hiện tại thuộc hạ của các ngươi cũng được thay một đám nguiờ của Đông Nam. Các ngươi cứ thoải mái phát huy, khi toàn giáo rút lui khỏi, hơn nữa

quân địch chiếm thế thượng phong, để cho bọn Áo Kha Nhĩ chân chính ở trước mặt người thiên hạ diệt tất cả mọi dấu hiệu. Khi đó là thời cơ các ngươi rời đi.

Nghe cam đoan như vậy, hai người kia nhẹ nhàng thở ra. Tuy biết rằng sau khi tổng bộ thiệt hại rất nhiều người, đám người cao tầng mình cũng không dễ bị tầng cao nhất hy sinh. Nhưng nhận được trả lời thuyết phục cũng làm cho bọn họ an tâm. Bọn họ lập tức cam đoan với người mặc áo bào đen:

- Xin đại nhân yên tâm. Chúng ta nhất định làm cho đế quốc này tanh bành khói lửa!

- Ừ! Chuẩn bị tốt xong là bắt đầu. Tất cả mọi người thời gian đang gấp.

Người áo bào đen gật gật đầu rời đi.

338. Chương 338: Kỳ Vật Đến Từ Thế Giới Khác (p1)

Đến khi Khang Tư bước lên những bậc thang tiến lên tháp kim loại, đám người Tương Văn mới tỉnh lại, lập tức lao lên, giành đi lên bậc thang ngay trước Khang Tư.

Hành vi này của Tương Văn tuy rằng bất kính, nhưng bởi kiến trúc này quá kỳ quái, ai cũng không dám đảm bảo có nguy hiểm hay không, mà Giáp Linh càng không cần phải nói, ỷ vào thân thể lì lợm nước lửa độc vật bất xâm, là người đầu tiên lao lên trên tháp cẩn thận kiểm tra.

Nhìn thấy Tương Văn cùng đám người Giáp Linh nhanh chóng xông lên đỉnh tháp, sau đó rất cẩn thận kiểm tra, Khang Tư không khỏi lắc đầu, bước nhanh đi lên theo.

Đi tới đỉnh tháp, mới phát hiện quả trứng kia rất lớn, ít nhất nhét vào đó hai ba người trưởng thành là không vấn đề gì, mà toàn thể quả trứng cực lớn này có màu bạch ngân, toàn thân không một tì vết, thoạt nhìn như một khối kim loại được đúc hoàn chỉnh, nhưng ấn tượng đầu tiên lại cảm giác không giống như một vật mà nhân loại có thể chế tạo ra.

Loại cảm giác này quả thực quái dị, ấn tượng này gần như nói không nên lời.

Đám người Tương Văn đã sớm vòng quanh quả trứng đến mấy vòng, cũng cẩn thận vuốt ve vỗ mạnh quả trứng, tuy rằng không biết tình huống thật sự là thế nào, nhưng ít nhất hiện tại không có nguy hiểm, cho nên khi nhìn thấy Khang Tư cũng bắt đầu vuốt ve quả trứng lớn màu bạc thì không có thần sắc khẩn trương gì.

Ngay sau khi Khang Tư vuốt ve quả trứng một lúc liền theo bản năng lấy ngón tay gõ gõ quả trứng, quả trứng lớn đột nhiên phát ra một tia bạch quang (ánh sáng trắng), đám người Tương Văn còn chưa kịp phản ứng lại, bạch quang này liền bao quanh quả trứng cùng Khang Tư lại.

Đám người Tương Văn thật sự bị dọa đến can đảm cũng nứt ra, Giáp Linh rống lên một tiếng lao lên, nhưng khi tiếp xúc với vòng bạch quang liền bị trực tiếp đánh văng đi rất xa, ngã sấp xuống dưới chân tháp.

"Phịch" một tiếng, mọi người nhìn thấy liền theo phản xạ nhắm mắt lùi lại, từ trên cao như vậy mà ngã xuống khẳng định sẽ thành bánh thịt mất.

Đương nhiên, điều đó là nói với người bình thường, còn tên Giáp Linh không giống nhân loại kia lập tức đứng lên lắc lắc đầu, rống to một tiếng rồi lại lao lên, tuy nhiên lần này hắn cũng khôn ra, chỉ lo lắng chạy quanh vòng bạch quang, không hề xuất thủ lung tung.

Mấy người Tương Văn vốn cũng giống như Giáp Linh nhằm về phía vòng bạch quang, nhưng kết quả của Giáp Linh khiến cho bọn họ nhanh chóng dừng bước, rút ra binh khí múa may tiến về phía vòng bạch quang.

Ở trong cảm giác của đám người Tương Văn, chém vào vòng bạch quang này giống như chém vào nồi keo dán được nấu rất lâu vậy, chém vào đã khó, rút ra cũng khó hơn, ai cũng không biết tại sao vòng bạch quang này lại trở nên giống keo dán được đun lâu như vậy, điều đó càng khiến cho bọn họ hoảng sợ, chủ thượng nhà mình đang bị vòng bạch quang này bao vây nha!

Tâm tình lo lắng liền liều mạng dù bỏ công vô dụng, Tương Văn đều hận không thể nhìn được Khang Tư ở trong vòng bạch quang đó, toàn bộ binh lính vây quanh dưới chân tháp cũng khẩn trương tiến lên cùng

nhau chém, ngay thời điểm đám người Tương Văn lòng nóng như lửa đốt, trong vòng bạch quang đột nhiên vươn ra một cánh tay, bàn tay lắc lắc.

Tương Văn vừa thấy bàn tay này liền biết là Khang Tư, cũng biết thủ thế này là muốn những người mình không cần phải làm làm gì, tuy rằng rất muốn tìm hiểu rõ chủ thượng nhà mình ở trong vòng bạch quang gặp được cái gì, nhưng chủ thượng có thể dùng tay biểu đạt ý tứ, ít nhất là vẫn an toàn, không khỏi lập tức ngừng lại.

Nhưng ai cũng không có lùi lại, tất cả đều vây quanh vòng bạch quang đang bao bọc Khang Tư cùng quả trứng lớn kia.

Không biết là đã qua một giờ hay chỉ là mười phút, ngoại trừ một số mật vệ chờ và cảnh giới ở trên cửa động ra, toàn bộ binh lính tản mát ra đã tập trung ở đại sảnh của động, dựa theo đội ngũ vây quanh bốn phía chiếc tháp bằng kim loại, mọi người đều ngửa cổ nhìn chăm chú vào vòng bạch quang trên đỉnh tháp.

Đang lúc mọi người lo lắng chờ đợi, đột nhiên vòng bạch quang biến mất, Khang Tư lại hiện ra trước mắt mọi người, Tương Văn là người đầu tiên xông lên phía trước cẩn thận kiểm tra thân thể Khang Tư, phát hiện Khang Tư bình yên vô sự mới hoàn toàn thở ra một hơi rồi hỏi:

- Chủ thượng! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Khang Tư nhìn thoáng qua quả trứng màu bạc trắng vẫn không hề có dị trạng gì, thần sắc phức tạp thở dài nói:

- Để sau này nói đi, truyền lệnh mọi người lập tức rời khỏi động này!

Nghe được mệnh lệnh này của Khang Tư, tất cả mọi người cho rằng có liên quan đến vòng bạch quang kia, hơn nữa khẳng định cũng có liên quan đến nguy hiểm, cho nên sĩ quan nhận được mệnh lệnh, chuyện đầu tiên là chỉnh đốn lại đội ngũ, sau đó dựa theo khoảng cách với cửa động mà sắp xếp trước sau, rồi y theo đội ngũ chỉnh tề rời đi.

Đám binh lính có chút hoảng sợ, tuy rằng bọn họ đều là những người có kinh nghiệm và trải qua huấn luyện, nhưng gặp phải hiện tượng căn bản không phải trong tưởng tượng mình có thể nghĩ tới, kích động hẳn là sẽ có, nếu không phải Khang Tư dẫn theo Tương Văn đứng ở một bên chuẩn bị dời đi cuối cùng, chỉ sợ những tinh binh này cũng không thể rút lui theo đội ngũ chỉnh tề được.

Tương Văn mấp máy miệng mấy lần cũng không nói ra được, tuy rằng rất muốn hỏi Khang Tư xem hắn ở trong vòng bạch quang đã xảy ra chuyện gì, rất muốn biết vì cái gì phải lập tức rời nơi này đi, nhưng nhìn thấy Khang Tư nhíu mày nhìn quả trứng lớn trên đỉnh tháp đang suy tư điều gì, hắn chỉ có thể ngậm chặt miệng lại.

Quân đội một khi chịu khống chế thi hành mệnh lệnh, vậy bất kể là làm gì đều phi thường nhanh chóng, hơn mười phút sau, mấy vạn binh lính tiến vào tổng bộ mật giáo này đã toàn bộ ra khỏi cửa lớn, rời khỏi tổng bộ mật giáo. Khang Tư là người cuối cùng rời đi, hắn cũng không có để binh lính dừng lại mà tiếp tục tiến bước, cho đến tận khi đã cách cửa lớn của tổng bộ mật giáo trên một cây số, Khang Tư mới dừng lại xoay người nhìn về cửa lớn rộng mở tối đen kia.

Khang Tư dừng bước khiến cho toàn quân mấy vạn người dừng theo, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía cửa lớn kia, Tương Văn nhìn cửa lớn kia rồi lại nhìn Khang Tư, mê hoặc nháy mắt mấy cái, sau đó do dự một chút, nhưng ngay khi muốn lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, cửa lớn tối đen kia đột nhiên phát ra một vùng hào quang màu trắng.

Loại quang mang này thật dịu dàng, căn bản không thấy chói mắt, cho nên tất cả mọi người đều trừng mắt thật to nhìn, ai cũng biết sự tình vô cùng trọng đại đã phát sinh.

Quang mang màu trắng sữa sáng một lúc sau, giống như sét đánh nhanh chóng rụt trở lại, sau đó chợt nghe thấy một trận thanh âm "ầm ầm" vang dội, mà khiến cho mọi người không kìm nổi lộ ra thần sắc khủng hoảng chính là, mặt đất không ngờ cũng rung động theo từng tiếng vang kia. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Chủ thượng đi mau! Địa long trở mình đó!

Tương Văn vội vàng lôi kéo Khang Tư chuẩn bị rút đi, tuy nhiên lại bị Khang Tư giữ lại:

- Không phải Địa long, yên lặng xem đi.

Nghe nói như thế, Tương Văn sửng sốt, quay nhìn Khang Tư, phát hiện thần sắc Khang Tư rất phức tạp nhìn cửa động mật giáo kia, cũng không khỏi trông theo.

Vừa nhìn, mặt đất rung động đột nhiên ngừng lại, sau đó liền nhìn thấy từ trên đỉnh núi nơi tổng bộ mật giáo, đột nhiên phun lên một cột tuyết cao mấy chục thước, cùng với cột tuyết này phun lên, còn có thể nghe được một tiếng nổ "xì xì" .

Tương Văn ánh mắt sắc bén đồng tử đột nhiên mở rộng, miệng há ra, trên mặt cũng lộ ra thần sắc khó tin, bởi vì hắn nhìn thấy trên đỉnh trụ tuyết không ngờ có một vật thể hình trứng màu trắng bạc. Vật thể đó trông rất quen thuộc, rõ ràng chính là quả trứng lên trên đỉnh tháp trong tổng bộ mật giáo!

Quả trứng lớn này không ngờ có thể chọc thủng núi đá ngăn cách mấy trăm thước, trực tiếp bay lên không? Chuyện này cũng quá khủng bố đi?

Tương Văn còn chưa kịp phát biểu cảm xúc, chỉ thấy vật thể kia nhanh chóng bay lên trên không một khoảng rồi đột nhiên lơ lửng bất động, sau đó tỏa phát ra hòa quang chói mắt giống như ánh mặt trời, khi mọi người theo bản năng nhắm mắt lại, từ giữa không trung truyền đến một tiếng nổ rất mênh mông, liền cảm giác được hào quang kia biến mất, lập tức trợn mắt ra quan sát, nhưng quả trứng lớn trôi nổi giữa không trung kia đã không còn nữa.

Đến lúc này, cái cửa lớn rộng mở tối đen kia mới phun ra một cỗ tro bụi dày đặc dài mấy trăm thước, cùng với tro bụi phun ra, tất cả mọi người nghe được trong động truyền ra tiếng những tảng đá rơi xuống.

Đến khi tro bụi lắng xuống, ai cũng nhìn thấy hang động tổng bộ mật giáo kia đã bị vô số tảng đá lấp đầy, cũng nói rõ, tổng bộ mật giáo cứ như vậy biến mất.

- Chủ thượng! Cái kia... Cái vật thể bay lên trời kia là vật gì vậy?

Tương Văn ngây ngốc chỉ lên bầu trời hỏi.

Khang Tư không nói gì chỉ gật gật đầu.

- Ách! Chủ thượng! Vậy vật thể kia là rời nơi này đi hay là về nhà?

Tuy rằng Tương Văn không rõ lắm quả trứng lớn kia là chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy Khang Tư sau khi bị quả trứng lớn kia tỏa ra vòng bạch quang bao phủ, liền lập tức dẫn binh rời đi, sau đó quả trứng lớn kia liền bay lên trời, thấy thế nào như là hai bên đều có ăn ý, mà sự ăn ý này có thể xuất hiện liền chứng tỏ quả trứng lớn kia có thể trao đổi với con người, nếu có thể trao đổi với con người, vậy hiện tại rời tổng bộ mật giáo đi, chung quy cảm giác được có chút giống như phải về nhà vậy.

Nghe được chữ "về nhà" này của Tương Văn, Khang Tư không khỏi có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Tương Văn một cái, sau đó lắc đầu nói:

- Không phải về nhà, mà là tự hủy mà thôi.

- Tự hủy? Tự sát sao! Tiếng nổ vừa rồi chính là hành vi vật thể kia tự sát sao? Vậy vật thể đó vì cái gì phải tự sát?

Ánh mắt Tương Văn lập tức tản mát ra quang mang kỳ quái.

- Không phải tự sát, bởi vì đó cũng không phải là người, chỉ là một cái... Ừ, nói thế nào nhỉ, quả trứng lớn đó tựa như một bảo đao có linh tính vậy, sau khi mất đi chủ nhân luôn luôn ở trong yên lặng, mà hiện tại bởi vì một nguyên nhân nào đó khiến nó mất đi ý nghĩa tiếp tục tồn tại, cho nên liền tự hủy.

Khang Tư đắn đo một chút rồi nói.

- Nguyên nhân nào đó?

Lực chú ý của Tương Văn đều đặt trên những từ này, về việc quả trứng kia giống như một bảo đao có linh tính, lại căn bản không thèm để ý.

Nếu ác ma cũng có thể xuất hiện, đối với chuyện thần kỳ như vậy xuất hiện, Tương Văn hoàn toàn đã có chuẩn bị tâm lý, khi nhìn thấy cũng chỉ "A! " Lên một tiếng, thật không có ngạc nhiên quá mức, so với chuyện đó ngược lại càng chú ý hơn tới nguyên nhân nào đó mà vật thể kia lại tự hủy.

- Vậy vật thể đó là bởi vì bản thân gây cho đại thảo nguyên hỗn loạn, trong tâm mới sinh ý tự hủy sao?

Tương Văn nói ra suy đoán của mình, vật này có liên quan chặt chẽ với biến đổi của đại thảo nguyên, hẳn là chỉ có lý do này mới có thể giải thích nguyên nhân quả trứng kia chẳng hiểu vì sao lại tự hủy?

Nghe vậy Khang Tư không khỏi cười:

- Nếu đã nói đó chỉ là một công cụ giống như cây bảo đao, vậy sao có thể có tâm tình áy náy chứ? Ngươi cho rằng một thanh bảo đao có được linh tính rồi sẽ áy náy khi giết nhiều người sao?

Tương Văn lắc đầu nói:

- Tuyệt đối sẽ không, sợ rằng sẽ càng cao hứng hơn, bởi vì bảo đao được chế tạo ra là để giết người, có thể nói giết người chính là bản tính của bảo đao. Nhưng nếu như vậy, quả trứng kia lại vì sao mà phải tự hủy chứ?

Khang Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hay là nói từ đầu đi, vật thể kia chính là vật thuộc về thế giới khác, mấy ngàn năm trước đã đi vào khối đại lục này, tuy nhiên chủ nhân của nó sau khi hạ xuống không được bao lâu liền qua đời, nó liền tĩnh mịch tiếp tục ở tại dưới chân núi này.

Sau đó không biết vì sao bị mấy người phát hiện ra sự tồn tại của nó, mà mấy người kia không biết bởi vì nguyên nhân gì đạt được quyền khống chế nó, cũng từ nơi nó chiếm được một loại kỹ năng thần bí, cũng chính là có thể lợi dụng các loại thảo dược có sẵn trên mặt đất để chế tạo ra những dược vật có thể khiến cho nhân loại bị biến dị.

Nghe thế, Tương Văn bất ngờ cả kinh:

- Ác ma mật giáo!

Giống như lúc vừa rồi, Tương Văn tập trung để ý là quả trứng kia không ngờ chính là năng lực chế tạo ác ma của giáo hội mật giáo, về phần vật này là từ thế giới khác đến gì gì đó, Tương Văn trực tiếp không thèm để ý, dù sao không phải thần, căn bản không cần để ý, cho dù là thần, hiện tại cũng đã tự hủy, càng không cần để ý.

Khang Tư gật gật đầu:

- Không chỉ là ác ma, còn có thiên sứ, thần dược cùng các loại dược vật linh tinh khác, có thể nói nguồn gốc của mật giáo là đến từ chính vật thể đó.

- Quả trứng đó không ngờ lại là căn cơ của mật giáo!

Tương Văn trợn mắt há mồm, hiển nhiên không có dự đoán được quả trứng to lớn kia không ngờ là căn cơ ngàn năm của mật giáo, tuy nhiên hắn rất nhanh ngạc nhiên vui mừng như điên nói:

- Chủ thượng! Quả trứng kia tự hủy, nói cách khác căn cơ của mật giáo đã không còn, rốt cuộc bọn họ không còn chế tạo ra ác ma nữa chứ?

Tuy nhiên Khang Tư lại giội cho Tương Văn một gáo nước lạnh:

- Điều đó không có khả năng, bởi vì mật giáo ngàn năm trước đã học được phương pháp chế tạo ác ma cùng thiên sứ, phải nói là mật giáo không thể đạt được kỹ thuật rất cao, trừ khi chính bọn họ tự nghiên cứu ra thành quả, bằng không nhiều nhất chỉ dừng lại ở giai đoạn hiện tại.

Tương Văn hớn hở xoa xoa tay nói:

- Vậy cũng đúng, mất đi quả trứng từ thế giới khác tới này, bản lĩnh của mật giáo chỉ có thể dừng lại ở trình độ hiện tại, tuyệt đối không có khả năng từ trên những cơ sở hiện tại mà phát minh ra ác ma cấp càng cao! Nhìn xem nghìn năm qua bản lĩnh chế tạo ác ma của bọn hắn cũng chỉ như thế, cũng đủ biết năng lực

nghiên cứu của bọn họ có cái gì kiệt xuất, nếu năng lực chỉ là loại ác ma hiện tại, chúng ta căn bản không cần lo lắng mật giáo có thể lật trời!

Đến đây Tương Văn đột nhiên sửng sốt:

- Chủ thượng! Vậy quả trứng kia là khác từ thế giới khác tới, hơn nữa bị người sáng lập ra mật giáo khống chế, tại sao đã ngàn năm qua đến nay, mật giáo vẫn chỉ có chút năng lực đó?

Khang Tư cười nói:

- Điều này chủ yếu chính là người phát hiện ra vật thể kia không phải một người, mà là năm người.

Tương Văn nhướng mày lên hô:

- Nội chiến?

Khang Tư gật gật đầu:

- Không sai biệt lắm, hơn nữa bởi vì đạt được quyền khống chế độc nhất vô nhị, liền khởi xướng nội chiến, kết quả đồng quy vu tận, vật thể kia mất đi người khống chế liền yên lặng rời đi. Tuy nhiên cũng bởi vì năm người này trước khi triển khai nội chiến đã kiến thiết mật giáo có được quy mô nhất định, cho nên sự biến mất ly kỳ của bọn họ ngược lại khiến cho mật giáo trở nên thống nhất, tuy nhiên đã phát triển một đoạn thời gian, cũng là nguyên nhân khiến cho năm tông giáo đều muốn làm theo ý mình.

- Nếu như vậy, quả trứng kia tại sao lại xuất hiện một lần nữa?

Tương Văn tò mò hỏi:

- Nhìn vị trí cùng bài trí của quả trứng kia ở tổng bộ mật giáo, hẳn là nghìn năm qua mật giáo đều cho rằng quả trứng này là thánh vật rồi? Loại thánh vật trong truyền thuyết một lần nữa hồi tỉnh lại, mật giáo đáng nhẽ phải hoan hỉ mới đúng, không có khả năng lập tức vứt bỏ thánh vật chạy trốn!

- Mật giáo có một đám trưởng lão tranh đấu bị thất bại, hoặc là không có quyền lực, bởi vì bọn họ không thể phát triển trên phương diện quyền thế, cho nên dành toàn bộ tâm huyết đặt trên vật thể đó, mà lần này không biết vì nguyên nhân gì, đánh thức vật thể kia nhưng không có một chút quyền khống chế nào, mà dựa theo điều kiện vật thể kia sớm đặt ra, một khi không có người khống chế, thức tỉnh nó phải tẩy rửa hết tất cả dấu vết rồi tự hủy, mà mật giáo chính là mục tiêu quan trọng nhất nó muốn tẩy trừ, những người mật giáo đó không trốn mới là lạ.

Khang Tư đáp.

Tương Văn mắt sáng lên nói:

- Nói như vậy người thảo nguyên điên cuồng tiến công ra ngoài, tổng bộ mật giáo không còn, đều là bởi vì nguyên do quả trứng kia thanh trừ vết tích nha!

Đến đây, Tương Văn đột nhiên nhíu mày:

- Không đúng nha! Nếu là thanh trừ tất cả dấu vết, vậy những thành viên mật giáo trên bán đảo Phi Ba thì sao? Bọn họ vẫn nắm chặt chẽ bán đảo Phi Ba trong tay mà, tại sao không xử lý bọn họ rồi bỏ đi?

- Bởi vì nó không đủ năng lượng, sau khi thanh trừ tổng bộ mật giáo cùng đại thảo nguyên, nó ngay cả năng lượng tự hủy mình cũng không có, có thể nói nếu không phải vừa rồi tìm được và thả nó ra, để nó hấp thu được một chút năng lượng, chỉ sợ nó sẽ vĩnh viên ở trong yên lặng, cho nên vì cảm tạ đã giúp nó có được năng lực tự hủy, nó mới nói việc này ra.

Khang Tư lắc đầu có chút mất mác nói.

Nếu không phải chính mình tình cờ đụng đúng chốt mở, vậy vậy vật thể đó sẽ lưu lại đây, cho dù thế hệ của mình nghiên cứu không được, chẳng nhẽ con cháu đời sau không thể dùng mọi công cụ nghiên cứu thấu đáo vật thể đến từ thế giới khác này sao, thật sự đáng tiếc.

339. Chương 339: Kỳ Vật Đến Từ Thế Giới Khác (p2)

Tương Văn đầu tiên là nói thầm một câu quả trứng kia thật không có trách nhiệm, vứt xuống bán đảo Phi Ba nhiều thành viên mật giáo như vậy rồi bỏ mặc đi tự hủy, nói cái gì năng lượng không đủ, không đủ sao không đợi cho đủ, sau khi hoàn toàn tiêu diệt tất cả thành viên mật giáo rồi mới tự hủy không được sao?

Kỳ thực nói ra để thấy quả trứng lớn cũng chỉ là không muốn chủ thượng bắt nó rồi khống chế, cho nên vừa có được cơ hội liền tự hủy, thật sự là một chút thời gian cũng không dám chậm trễ.

Đột nhiên trong đầu Tương Văn toát ra một câu hỏi, năng lượng? Đó là thứ gì, tuy nhiên hắn rất nhanh liền vứt những điều không hiểu đó sang một bên, dù sao cũng không cần để ý tới nhiều như vậy, chỉ cần biết rằng tổng bộ mật giáo đã bị tiêu diệt, căn cơ của mật giáo tự hủy, thiên hạ đã hoàn toàn mất đi một uy hiếp cực lớn là được rồi.

Đã không có những ác ma đó quấy rối, vũ lực của chủ thượng nhà mình có thể nói là thiên hạ đệ nhất, hơn nữa có một Liên Minh Thống Nhất cường đại khiến cho người khác sợ hãi làm cơ sở, quả thực chính là thiên hạ vô địch!

Giấc mộng thống nhất thiên hạ của chủ thượng nhà mình không còn là hão huyền nữa rồi!

- Được rồi! Nhiệm vụ chúng ta đi vào đại thảo nguyên xem như kết thúc, lưu lại binh lính cảnh giới, tất cả còn lại chuẩn bị rút lui đi.

Khang Tư quét mắt liếc nhìn những binh lính đang ngửa mặt sững sờ một lượt, không khỏi có chút uể oải nói.

Lần này xuất quân tấn công đại thảo nguyên, hắn đã lên kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, công tác chuẩn bị cũng thỏa đáng, rồi phái người khai phá đường sông, lại phái người chế tạo thuyền đi sông, hơn nữa vì không muốn thu hút sự chú ý, tất cả mọi việc còn được thực hiện vô cùng bí mật.

Nghĩ rằng trận chiến tiêu diệt tổng bộ mật giáo khẳng định là một trận tử chiến, tổn thất bên mình tuyệt đối không phải là ít, nhưng không nghĩ tới, chỉ là mất thời gian hành quân trên đường, còn lại thì chuyện gì cũng không phát sinh, có thể nói là không mất một binh liền thu phục tổng bộ mật giáo, đe dọa những thợ thủ công này một chút liền tiếp tục chiếm cứ những nhà xưởng quan trọng trên đại thảo nguyên, chiến đấu như vậy quả thật dễ dàng khiến cho người ta không thể tin được.

Cổ quái chính là, trong tổng bộ mật giáo không ngờ thấy được căn cơ tồn tại của mật giáo, cũng tình cờ phát hiện vật dụng của một vị khách từ thế giới khác tới, khó trách mật giáo có được những kỹ năng và dược vật lợi hại như thế, thì ra có được một người thầy siêu nhân này tồn tại.

Nếu chính mình nắm được tài liệu của mật giáo thì tốt rồi, Y Ti Na hắn là sẽ rất cao hứng, chỉ tiếc lúc đó vật dụng của vị khách đến từ thế giới khác kia lại tự hủy trong không trung, mà hang động tổng bộ mật giáo bởi vì vật thể kia tự bạo khiến cho đỉnh núi tan vỡ lấp kín động tháp, cho dù tổng bộ mật giáo có giấu bí mật gì, mình cũng không chiếm được.

Tuy nhiên ngẫm nghĩ lại, lần chiến đấu này tuy rằng không đúng như ý, nhưng tuyệt đối dễ dàng, không tổn thất gì liền chiếm được một lượng lớn thợ thủ công, có thể nói thật ra chính là đại thắng lợi, hắn là cũng có thể vượt qua công đạo.

Không chết một người cho nên sĩ khí quân Khang Tư theo đó tăng cao, lần xuất binh này giống như là huấn luyện hành quân vậy, dễ dàng chiếm cứ thánh địa đại thảo nguyên, hơn nữa những người mình còn được đại khai nhãn giới nhìn thấy chuyện tình cổ quái nơi thánh địa, quả trứng lớn kia không ngờ chính là vật của đại thần mà người đại thảo nguyên thờ phụng lưu lại? Nhìn quả trứng đó sau khi bao phủ điện hạ một lúc liền phá núi bay lên trời không, khẳng định là bị điện hạ nhà mình đánh bại, loại chuyện này trở về tuyệt đối là phải tuyên truyền bốn phương nha.

Bởi vì chính mắt nhìn thấy tình huống quả trứng lớn kia, cho nên trong lòng đám binh sĩ đã xem Khang Tư thành thần, ánh mắt bọn họ nhìn Khang Tư cũng trở nên khác trước, trước kia nhìn hắn là chủ công, điện hạ, tuy rằng cũng là bán mạng, nhưng cũng trung thành, mà hiện tại sự trung thành này đã nhanh chóng tăng lên đến thành kính giống như tín ngưỡng tôn giáo vậy.

Đương nhiên đối với điều đó, Khang Tư cũng không biết, cho nên không để ý tới, tuy nhiên cho dù hắn biết, dựa theo tính cách hắn, hắn cũng sẽ không để ý tới.

Với Khang Tư, bản thân mình cấp cho binh sĩ đãi ngộ hậu đãi, cho bọn họ địa vị cùng tôn nghiêm cùng vinh dự, như vậy bọn họ đáp lại bằng phục tùng mệnh lệnh cùng trung thành chính là chuyện rất bình thường, về phần đối với mình sùng kính hay không sùng kính thật sự Khang Tư không để ở trong lòng.

Tuy nhiên Tương Văn chú ý tới điểm đó thì lòng tràn đầy vui mừng, thầm tính toán sau khi trở về nên làm thế nào để những binh lính chính mắt nhìn thấy truyền chuyện lạ kia ra ngoài, nên làm thế nào phóng đại chuyện lạ đó thành kỳ tích, nên làm thế nào để gia tăng danh vọng của Khang Tư trong thiên hạ.

Theo mệnh lệnh Khang Tư truyền ra, các sĩ quan đầu tiên khôi phục lại, sau đó dưới sự quát tháo của bọn họ, binh lính chậm rãi quay về nhà xưởng to lớn kia, tiếp theo là công việc chỉnh biên quân số một loạt, kiểm tra chiến lợi phẩm các loại.

Đương nhiên, những việc này cũng không phải Khang Tư vất vả đi làm, thủ hạ dưới quyền còn nhiều mà. Cho nên Khang Tư tất nhiên là dưới hộ tống của một đội quân tinh nhuệ cưỡi thuyền trở lại Tây Nam.

Khang Tư cũng không biết rõ, tước khi rời đi Tương Văn đã cố ý gọi sĩ quan lưu thủ lại ân cần chỉ bảo một phen, để cho bọn họ phải chiếm cứ đất đai đại thảo nguyên mức lớn nhất có thể, bởi vì bọn họ là binh lính lệ thuộc trực tiếp Khang Tư, dựa theo quy định của Liên Minh Thống Nhất, chỉ cần bỏ ra một chút ruộng đất bán phát cho dân chúng trước mắt là được, căn bản không cần phải để thành viên trong Liên minh xen vào chiếm tiện nghi.

Những sĩ quan này đương nhiên biết nếu điện hạ nhà mình càng mạnh, những người mình cùng càng có tiền đồ, không cần Tương Văn nói chính mình cũng sẽ đi làm, càng không phải nói đích thân đại nhân vật như Tương Văn nhắc nhỏ, cho nên mọi người cũng hiểu ý tươi cười chia tay.

Trong khi Khang Tư chiến thắng trở về Tây Nam, Đông Nam một mảnh lũ lụt, vô số nam đinh từ mười hai tuổi trở lên đều bị những binh lính Đông Nam như hung thần ác sát trói bắt đi tới quân doanh, mà càng nhiều binh lính thì ở tại mỗi thôn mỗi trấn mỗi thành, cướp đoạt vật tư chuẩn bị chiến tranh.

Nếu nói là cướp đoạt, vậy đương nhiên sẽ không trả thù lao, hơn nữa nam đinh từ mười hai tuổi đến dưới sáu mươi tuổi đều bị binh lính bắt đi, số phụ nữ, trẻ em và người già còn lại làm sao có thể là đối thủ của những binh lính như lang như hổ kia?

Ngay lúc đầu đám binh lính còn dựa theo mệnh lệnh bắt nam đinh cướp đoạt vật tư, dù sao mấy tỉnh Đông Nam cũng bị Áo Kha Nhĩ khống chế nhiều năm, dưới sự quản lý của những đại thần như Liệt Văn An Đạt, binh lính Đông Nam đều có kỷ luật quân chính quy.

Chỉ là những đầu mục phụ trách nhiệm vụ đều là tộc nhân Áo Kha Nhĩ, bọn họ mơ hồ nghe được từ trong triều đình truyền ra lời đồn, ngay như mệnh lệnh mình đang làm đây cũng đủ biết, Đại đô đốc Đông Nam Áo Kha Nhĩ này chuẩn bị vơ vét sạch Đông Nam, dùng toàn bộ vật lực Đông Nam có để tiến hành nghiệp lớn chiến tranh xâm chiếm đế quốc, lập tức hiểu được Áo Kha Nhĩ đã có tâm lý chuẩn bị hủy diệt năm tỉnh Đông Nam.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, những sĩ quan tộc nhân Áo Kha Nhĩ này trong lòng đại động, dù sao tộc trưởng nhà mình đã có chuẩn bị như vậy, hơn nữa tộc trưởng chỉ cần nam đinh cùng vật tư chuẩn bị chiến đấu, những thứ khác căn bản không để ý, nói cách khác chính mình chiếm đoạt những thứ tộc trưởng không để ý đó, tộc trưởng cũng sẽ không có ý kiến, dù sao tộc trưởng đã chuẩn bị hủy diệt năm tỉnh Đông Nam rồi.

Dưới sự cho phép làm vậy, thứ mà những tộc nhân Áo Kha Nhĩ trên đường chấp hành nhiệm vụ nhắm vào đầu tiên chính là mỹ nữ, bắt tất cả những mỹ nữ mà trước đó chính mình cầu hôn nhiều lần còn làm bộ làm tịch, hơn nữa sau khi thành công mới có thể hưởng thụ, trực tiếp thô bạo ôm vào trong lòng, thật sự là muốn hưởng thụ thế nào thì hưởng thụ như thế.

Ngoại trừ mỹ nữ ra, còn có tài vật, dù sao hiện tại cấm tất cả mua bán, tiền tài chẳng khác nào thứ vô dụng, nếu tộc trưởng không cần, vậy những tộc nhân như mình liền thay tộc trưởng thu lại, chờ đến khi tộc

trưởng muốn dùng mới đưa ra là được, vì thế sau khi hưởng thụ mỹ nữ xong liền vơ vét sạch tiền bạc nhà mỹ nữ cùng với tất cả hàng xóm xung quanh.

Ngoại trừ hai dạng xâm chiếm này ra, còn có những tên tàn bạo không có chỗ phát tiết, nếu những lão già yếu phụ nữ và trẻ em đối với đại nghiệp của tộc trưởng không có lợi gì, hơn nữa lưu bọn họ lại quả thực chỉ lãng phí lương thực, vậy còn không bằng để chính mình luyện tập đao pháp trực tiếp chém chết là được.

Tới cuối cùng, nếu mọi người đã chết, vậy nhà còn giữ làm gì? Châm một mồi lửa thiêu hết để trợ hứng cho chơi đùa đi.

Nếu thủ trưởng nhà mình cũng điên cuồng như vậy, những binh lính bọn họ lãnh đạo cũng sẽ không bỏ qua cơ hội giải phóng tâm tình mình với ưu đãi lớn như vậy, thành thần thì khó thành ma thì dễ, dưới sự dẫn dắt của tộc nhân Áo Kha Nhĩ, toàn khu Đông Nam thật sự là xác chết phơi trên mặt đất khắp nơi.

Đến như hành động của quân Đông Nam cũng không có nhằm vào gia quyến binh lính, dù sao những cấp cao triều đình Áo Kha Nhĩ cũng không phải ngu ngốc, nếu thật sự gây tai họa cho gia quyến binh lính, vật đó chính là phiền toái lớn rồi. Nhưng mặc dù có nghiêm lệnh, nhưng những tộc nhân Áo Kha Nhĩ này tự nhận tài trí hơn người, sau khi đánh cướp đốt giết tiến vào trạng thái hưng phấn, chẳng thèm điều tra nơi mình hưởng lạc có gia đình binh lính sinh sống hay không, toàn thôn trấn đều hóa thành tro tàn.

Nhưng dưới trướng Đông Nam có tới mười vạn quân chính quy, tiếp tục bị những binh lính cướp bọc như vậy, khẳng định sẽ có gia đình binh lính bị tai họa, nếu binh lính của hai đơn vị khác nhau, bởi vì nhiệm vụ khác nhau nên nơi đóng quân khác nhau, nhưng lại có quy củ trong tình huống chiến tranh không được về thăm người thân, sợ rằng sau khi chiến tranh kết thúc, những binh lính có người nhà bị tai họa này mới có thể phát hiện chính mình đã tham gia tác chiến với dạng gì.

Chỉ là người tốt cũng chưa chết hết, một đội cướp bóc một thôn trùng hợp lại có đội viên xuất thân từ thôn đó, đội viên này muốn thủ trưởng nể mặt mũi mình mà bỏ qua cho thôn này, tuy nhiên sĩ quan tộc nhân Áo Kha Nhĩ đã ngang ngược kiêu ngạo đến mức không coi ngoại nhân ra gì, chẳng những không đồng ý, ngược lại còn cố ý tìm gia quyến binh lính đó để lăng nhục.

Điều này chẳng khác gì chọc trúng tổ ong vò vẽ, binh lính Đông Nam không thân không tích cũng chỉ chiếm một số nhỏ mà thôi, những người khác ai mà chẳng có cha sinh mẹ dưỡng? Hơn nữa tai họa những người khác còn chưa tính, không ngờ ngay cả người nhà huynh đệ mình cũng gặp tai họa? Những sĩ quan này quả thực không coi những người mình là người mà!

Vừa nghĩ tới người trong nhà mình nói không chừng cũng gặp tai họa như vậy, những binh lính liền chìm trong lửa giận, trước tiên xử lý sĩ quan tộc nhân Áo Kha Nhĩ, sau đó mọi người chia ra bốn phía mà đi, đều chuẩn bị chạy về nhà xem xét. Y - www.

Kết quả có vui có buồn, người nhà bình yên, đương nhiên nhanh chóng thu thập đồ vật linh tinh một chút rồi chạy trốn vào trong núi sâu, người nhà bị giết, thì hai mắt đỏ bừng, chuẩn bị trả thù, hành động của những người này chẳng những khiến cho những thôn xóm chưa bị chiêu mộ lập tức hoang mang, bắt đầu chuẩn bị chạy nạn, cũng khiến cho quân chính quy Đông Nam nhân tâm hoảng loạn, đại đa số binh sĩ đều bắt đầu cự tuyệt phục tùng mệnh lệnh của cấp trên đi bắt nam đinh cùng cướp đoạt vật tư.

Nếu chỉ có như thế, sợ rằng không ai thèm để ý, nhưng người có dã tâm tùy thời đều có, dưới sự châm ngòi của một vài người có dã tâm, một số binh lính nhà bị hại lửa giận đốt thiên hạ, không ngờ giúp cho đám người dã tâm tập hợp được một cỗ quân đội tới ngàn người.

Những binh lính đó dựa vào những thôn trang chưa gặp tai họa, trốn ở trong núi rừng giằng co với quân chính quy.

Theo lý thì những phần tử phản quân chỉ tới mấy ngàn người này sao có thể là đối thủ của quân Đông Nam, chỉ bởi vì quân chính quy đối với những đồng đội luôn tràn ngập sự cảm thông, không mấy người nguyện ý giơ đao cầm thương đánh về phía người một nhà, cho nên phản quân mới có thể duy trì trong thời gian dài.

Nếu lúc này đưa ra những phản ứng thỏa đáng, ví dụ như nghiêm trị một vài sĩ quan, lại hạ lệnh không được tổn hại gia đình binh lính Đông Nam, tin rằng một hồi biến động sẽ lập tức tiêu trừ, binh lính Đông Nam cũng sẽ an tâm chấp hành nhiệm vụ.

Tuy nhiên tộc nhân Áo Kha Nhĩ quá cuồng vọng, vừa biết được chính tộc nhân mình không ngờ bị đám dân đen phía dưới phạm thượng giết chết, liền lửa giận xung thiên, phải biết là những tộc nhân cùng mình đều là quan hệ họ hàng thân thích, chính thân nhân của mình bị người hại chết, làm sao có thể không trả thù được?

Tuy rằng triều đình Áo Kha Nhĩ không có khả năng không có người sáng suốt, nhưng những người sáng suốt hoặc là không dám ra mặt, tay chân cũng không dám đưa ra ngoài, hoặc là bởi vì thấp cổ bé họng căn bản không ai nghe, mà người duy nhất có suy nghĩ có địa vị có danh vọng là Liệt Văn thì lại bị Áo Kha Nhĩ giam lỏng ở nhà, căn bản không thể đi ra phát biểu ý kiến.

Về phần Áo Kha Nhĩ?

Sống chết của chính tộc nhân Áo Kha Nhĩ hắn quan tâm cái rắm? Căn cơ sự nghiệp của Áo Kha Nhĩ đổ vỡ hay không có quan hệ gì với hắn? Chỉ cần có thể trong thời gian ngắn nhất tổ chức được một đội quân khổng lồ bắt đầu công kích bên ngoài là được rồi, về phần làm thế nào hoàn thành mục tiêu này, Áo Kha Nhĩ chẳng thèm quan tâm, cho nên mệnh lệnh tiêu diệt phản quân rất nhanh đã truyền xuống.

Mệnh lệnh này vừa truyền xuống, cũng không biết tên ngu ngốc nào, không ngờ truyền đạt mệnh lệnh tiêu diệt phản quân cùng với lệnh tiếp tục bắt nam đinh cướp đoạt vật tư đồng thời thi hành một lúc, bất cứ ai nhìn thấy mệnh lệnh này đều cho rằng gia quyến nhà mình không thể tránh khỏi tai họa, cho nên tất cả binh sĩ tầng dưới cùng xôn xao một mảnh.

340. Chương 340: Chiến Tranh Bùng Phát (p1)

Sĩ quan tộc nhân của Áo Kha Nhĩ trực tiếp ra lệnh cho binh lính bắt đầu tấn công, nhìn thấy mọi người trợn mắt nhìn nhau bất động, thật sự lửa giận xung thiên, giơ roi da lên vừa chửi tục vừa vụt xuống.

Binh lính Đông Nam bị bức bách đến không còn đường có thể đi, khẳng định có một hai người tính tính nôn nóng xao động, vốn bởi vì đã không xem mình là người giờ lại còn bắt mình đi giết huynh đệ, trong lòng đã nghẹn một hơi, hiện tại lại bị người quất roi nhục mạ như vậy, đương nhiên là rút đao chém loạn giết chết sẽ quan kia.

Một sĩ quan bị giết, kẻ giết người lập tức biết mình không còn đường lui, lập tức vừa hô khẩu hiệu tạo phản, vừa lao về phía sĩ quan thứ hai mà giết.

Không khí xúc động phẫn nộ liền được truyền nhiễm, một hai binh lính đồng bạn gia nhập vào, sau khi đồng bạn binh lính tăng lên một số lượng nhất định, bắt đầu bức ép các binh sĩ khác, cuối cùng, đơn vị quân đội chuẩn bị tiêu diệt phản quân này, giết chết tất cả sĩ quan của mình, sau đó nhanh chóng biến đổi cũng trở thành phản quân.

Vừa thấy địch nhân biến thành đồng bạn, mấy đạo phản quân trốn trong núi sâu lập tức đi ra thấy người quen bắt quàng làm họ.

Vốn mọi người đều là thành viên trong một hệ thống quân đội, cho dù chưa gặp qua cũng từng nghe tên, cho nên sau một phen lôi kéo, lập tức liền đề cử ra đại đầu mục cùng các cấp đầu mục lớn nhỏ khác, phản quân xem như chính thức xác lập tổ chức.

Đến lúc này phản quân đã không còn là một ngàn hai ngàn nữa, mà thoáng cái bành trướng mười lần, trở thành phản quân mấy vạn người, có được nhân số nhiều như vậy, nếu muốn tiếp tục duy trì cũng không phải chuyện dễ dàng, mấy đầu mục được phản quân đề cử ra, thương lượng một chút, lập tức điều binh tấn công thành trì tiến hành cướp đoạt.

Bởi vì không có phòng bị, hơn nữa tráng đinh đều bị dẫn đi rồi, cho nên thành trì mục tiêu đầu tiên không cần tốn nhiều sức đã rơi vào trong tay phản quân, những người này đương nhiên là làm theo, đặt tại họa nhằm trên người tộc nhân của Áo Kha Nhĩ.

Phải biết rằng tộc nhân của Áo Kha Nhĩ ở Đông Nam đều là đám người quyền quý, toàn bộ đều là gia đình giàu có, cho nên để phản quân trút giận cũng đoạt được rất nhiều tài bảo đầy bụng.

Đầu mục phản quân ôm nữ quyến của tộc nhân Áo Kha Nhĩ mà khoái hoạt, mà điều này khiến đám binh sĩ phản quân hâm mộ không thôi, trong khi tìm không thấy tộc nhân Áo Kha Nhĩ nữa, tự nhiên liền đặt ánh mắt nhìn phía dân chúng bình thường.

Không trách bọn họ lại đặt ánh mắt trên người dân chúng, những dân chúng đó tuy rằng sống ở trong thành, nhưng bởi vì không phải tộc nhân Áo Kha Nhĩ, cho nên những nam đinh ngoài mười hai tuổi căn bản không thể tránh được tai nạn cường chinh, bởi vậy những dân chúng đó toàn bộ đều là người già trẻ nhỏ, nữ nhân trong nhà căn bản không ai có thể bảo vệ.

Đầu mục mới của phản quân hiện tại đều là do bộ hạ đề cử, chẳng những không có uy nghiêm của sĩ quan trước kia, càng không thể chấp hành quân quy nghiêm khắp, có thể nói là căn bản không dám cũng không muốn phản đối ý nguyện đám binh sĩ, cho nên sau khi một tiểu đầu mục không kìm nổi giật giây cho thủ hạ ra tay, toàn bộ dân chúng trong thành lập tức gặp tai ương.

Đối với phản quân mà nói, chính mình sống qua một ngày thì tính một ngày, chỉ cần có thể thoải mái chính mình là được, đâu có ai thèm quan tâm vấn đề nhân đạo gì gì đó?

Hơn nữa, tuy rằng những người trong thành này tuyệt đối là gia quyến quân nhân, tuy nhiên quân nhân ở đây không phải chính là địch nhân của mình sao? Tổn hại gia quyến địch nhân của mình, lương tâm mình sẽ không bất an được.

Đám phản quân này xâm hại toàn bộ thành trì không chừa một ai, sau đó thu thập vật tư cướp bóc được, một cây đuốc đốt thành trì thành bình địa, bắt đầu đặt mục tiêu ở thành trì khác.

Sau khi phản quân đạt tới trên vạn người, triều đình Áo Kha Nhĩ lập tức một mảnh ồn ào, đặc biệt toàn bộ gia lão tộc nhân Áo Kha Nhĩ có một số thân nhân và người hầu đều bị phản quân hành hạ đến chết, các đại thần lòng đầy căm phẫn vừa nguyền rủa phản quân vừa chỉ trích hành động sai lầm của nhau, ví như chỉ trích điều binh quá ít khiến cho bọn họ có cơ hội tạo phản, hoặc là chỉ trích phái ra binh lực quá nhiều, mới có thể biến thành phản quân nhiều như vậy, tóm lại cho dù không có việc gì cũng hất cho đối thủ một bát nước bẩn.

Tuy nhiên mặc dù triều đình hỗn loạn không chịu nổi, nhưng không ai muốn thỏa hiệp với phản quân, ý kiến của mọi người đều là tiêu diệt phản quân.

Điều này không cần phải nói, người trên triều đều là tộc nhân Áo Kha Nhĩ, hiện tại phản quân khiêu chiến địa vị tộc nhân Áo Kha Nhĩ, hai bên thuộc vào trạng thái là tử địch, vậy sao có thể thỏa hiệp được, chỉ khi nào một bên hoàn toàn diệt vong mới có thể chấm dứt chiến tranh.

Có lẽ người ngoài sẽ cho rằng sau khi phản quân xuất hiện triều đình Áo Kha Nhĩ sẽ tránh để cho xuất hiện càng nhiều phản quân, mà chân tay rụt rè không dám phái ra quân đội tiêu diệt phản quân, nhưng nếu những phản quân này hiểu được cách thu phục nhân tâm, vậy quả thật phải suy nghĩ kỹ càng mới dám phái ra quân đội.

Hiện tại phản quân cùng với những binh lính Đông Nam giống nhau đều đang bắt đầu tổn hại dân chúng, vấn đề này rất dễ giải quyết, chỉ cần triệu tập binh lính xuất thân những thành trì kia đi đối phó phản quân, bọn họ biết được người nhà mình bị phản quân diệt vong, chẳng những sẽ không phản bội mà ngược lại sẽ chiến đấu không màng sống chết ấy chứ.

Chỉ là hiện tại mọi người đang tranh chấp cử ai dẫn quân đi, không phải bọn hắn sợ chết, mà là ai cũng muốn phải đoạt được vị trí này.

Bởi lần tiêu diệt phản quân này khẳng định sẽ triệu tập lực lượng cường hãn nhất một lần tiêu diệt phản quân, để tránh kéo dài đại nghiệp công chiếm đế quốc, cho nên đây chính là một trận chiến nhàn hạ chỉ có thắng lợi mà không thất bại, việc nhàn hạ như vậy mà không tranh đoạt, thì thật sự không biết còn cái gì mới có thể nỗ lực nữa.

Áo Kha Nhĩ ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị, mặt mày nhăn nhó nhìn những đại thần đó.

Đám gia hỏa này đang làm cái gì? Để cho bọn họ chiêu mộ nam đinh không ngờ làm xuất hiện phản quân! Nếu còn tiếp tục để bọn họ tiến hành, chẳng những không thể hoàn thành nhiệm vụ bảo hộ bề trên giao, còn có thể khiến cho Đông Nam bởi vì nội loạn mà suy yếu lực lượng bảo hộ, thật là đám hỗn đản nha!

Có được những đại thần như vậy, khó trách Áo Kha Nhĩ ngu đần này có được năm tỉnh Đông Nam giàu có cũng chỉ có thể an phận một phương, cuối cùng không ngờ trở thành công cụ cho mật giáo nhà mình mà thôi.

Áo Kha Nhĩ quay sang nháy mắt với An Đạt cũng đang nhíu máy, rồi quay đầu rời khỏi chỗ ngồi.

Đám đại thần tuy rằng đối với việc điện hạ không nói một lời đã rời đi cảm thấy kinh ngạc, nhưng cho rằng đó là để những người mình tiếp tục tranh luận kịch liệt rồi mau chóng đề cử ra một nhân tuyển đây.

Phương pháp như vậy trước kia đã xảy ra nhiều lần, cho nên thanh âm bọn họ tranh cãi kịch liệt càng vang dội hơn, hơn nữa bắt đầu sắn tay áo nắm tay lại, chuẩn bị dùng vũ lực để giải quyết việc chọn người.

Trong một gian phòng phía sau phủ đô đốc Đông Nam, Áo Kha Nhĩ vỗ bàn quát:

- Chết tiệt! Dựa vào những tên ngu ngốc đó, sợ rằng gây ra nội loạn sẽ hấp dẫn ánh mắt người đời, như vậy còn bảo hộ cái rắm à!

An Đạt thần sắc ngưng trọng gật gật đầu nói:

- Đúng vậy! Thời gian càng ngày càng cấp bách, nếu chúng ta không hành động, việc di dời nhân viên sẽ bị chúng ta liên lụy, đến lúc đó, cho dù đại nhân không muốn, cũng chỉ có thể để chúng ta tự sát tạ tội với bọn họ, hơn nữa chỉ sợ ngay cả đại nhân cũng sẽ bị liên lụy, đối thủ của đại nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội chèn ép tốt như vậy!

- Hừ! Nào có tạ tội đơn giản như vậy! Chỉ sợ chúng ta sẽ trở thành nỗi sỉ nhục trong lịch sử giáo hội để lại tiếng xấu muôn đời đó!

Áo Kha Nhĩ hừ lạnh nói.

Như vậy không được, chúng ta cũng không cần nhân từ nương tay làm gì, cho tất cả người năm tỉnh Đông Nam đều dùng thuốc đi, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể khởi xướng chiến tranh chấn động thiên hạ trong thời gian quy định!

An Đạt cắn răng nói.

- Hiện tại thuốc trong kho chúng ta không còn nhiều như vậy, cấp thuốc cho quân chính quy trước đi!

Trong mắt Áo Kha Nhĩ tản ra u quang.

- Bỏ qua binh lính tộc nhân sao?

An Đạt híp mắt hỏi.

Chẳng những bỏ qua bọn họ, chúng ta thậm chí cần phải cung cấp loại thuốc tráng thể cho bọn hắn dùng, chúng ta cần cho đám binh lính hoàn toàn xuất thân từ dân tộc thiểu số của đế quốc này trở thành quân đội đỉnh cao nhất!

Áo Kha Nhĩ có chút hưng phấn hô lên.

- Để cho bọn họ sau khi chúng ta rút lui vẫn còn có thể thu hút ánh mắt người trong thiên hạ? Hắc hắc! Đây thật sự là một biện pháp tốt, để Liệt Văn đến thống lĩnh bọn họ hắn là một lựa chọn không tồi.

An Đạt nở nụ cười.

- Cứ quyết định như vậy, dựa vào cái đám chưa hiểu sự đời kia, nhặt một khối địa bàn của người ta liền dám xưng vương xây dựng chế độ đế quốc dân tộc thiểu số, chúng ta cũng đừng mong hoàn thành bất cứ nhiệm vụ gì, cho nên chúng ta phải tự mình vất vả một chút, đi sai người của chúng ta bắt đầu hành động đi!

Áo Kha Nhĩ phất tay nói.

- Ôi! Còn tưởng có thể nghỉ ngơi một chút, đám đại thần chó má kia thật sự là chỉ đưa ra những ý tưởng bùn đất không hơn, để hoàn thành nhiệm vụ vẫn phải dựa vào người một nhà chúng ta thôi.

An Đạt lắc đầu.

- Đúng rồi! Hướng trong tông yêu cầu đưa một chút thuốc đến, chúng ta dứt khoát đoạn tuyệt đi, nhóm đầu tiên là quân chính quy, nhóm thứ hai là tất cả nam đinh, nhóm thứ ba là người già và trẻ em còn lại!

Áo Kha Nhĩ hưng phấn nói.

- Ách! Hủy diệt hoàn toàn Đông Nam sao?

An Đạt có chút giật mình.

Áo Kha Nhĩ lộ vẻ đó là việc phải làm nói:

- Đương nhiên, cứ như vậy, bất luận cuối cùng thắng lợi thuộc về ai, cũng không quản bọn họ có phát hiện mật giáo chúng ta tồn tại hay không, dù sao cũng không thể để cho bọn họ có thể dễ dàng lợi dụng khu duyên hải đế quốc như thế được, để xem bộ dạng bọn hắn đối với khu Đông Nam đất đai khô cằn, không có một người sinh sống là thần thái gì, đây là biện pháp tốt xóa bỏ nỗi lo về sau nha, tại sao có thể không làm!

An Đạt hưng phấn vỗ tay:

- Hắc! Phương pháp này thật sự là tuyệt đó! E rằng đại qân cũng không có nơi trú đóng, càng không nói đến khai mở xây dựng xưởng đóng tàu, bến cảng. Điều này đối với những người ngoài từ phía biển tới như chúng ta thật sự là chuyện cực tốt. Cứ làm như vậy đi, để ta truyền yêu cầu lên trên.

- Được! Phải đi chuẩn bị dược vật sau đó triệu tập nhân viên, dù sao trước kia Áo Kha Nhĩ cũng trải qua như vậy, tuy rằng lượng thuốc khác nhau, nhưng tin rằng những dân tộc thiểu số sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Áo Kha Nhĩ gật đầu đi ra khỏi phòng trước tiên.

Quân Đông Nam chính quy vốn bởi vì chuyện phản quân mà nhân tâm có chút lay động, nhưng hành động của phản quân so với tộc nhân Áo Kha Nhĩ lại càng quá đáng hơn cho nên tạm thời yên lặng chờ đợi, triều đình Áo Kha Nhĩ cũng không có khiến bọn họ thất vọng, đầu tiên khẳng định lại gia quyến binh lính quân chính quy vẫn thuộc đối tượng bảo hộ, không bị bắt nam đinh cùng trưng thu vật tư, nếu trong số nam đinh bị bắt có người nhà binh sĩ quân chính quy lập tức thả ra, hơn nữa bồi thường một khoản tiền, về phần vật tư bị trưng thu sẽ trực tiếp dùng kim tệ để đền bù.

Mệnh lệnh này vừa ra, quân tâm quân chính quy Đông Nam hoàn toàn ổn định, người thường cũng là như thế, nếu không có nguy hại đến quyền lợi của mình, như vậy đối mặt với cường quyền hãm hại dân chúng, đều coi như không phát hiện, bởi vì chính mình cũng không phải một thành viên dân chúng nha.

Cho nên sau khi mệnh lệnh này ban ra, hành động bắt đầu điều động binh lính tinh nhuệ từ trong các đơn vị quân đội nhằm tiến hành tiêu diệt phản quân liền chiếm được sự đồng tình.

Khi những tinh binh đó được binh lính tộc nhân Áo Kha Nhĩ dẫn đi, bọn họ còn có chút bất an không yên, nhưng sau khi phát hiện bản thân mình tiến vào phủ đô đốc, đặc biệt là khi Thống soái cao nhất quân đội vũ trang Đông Nam Áo Kha Nhĩ này, chủ nhân Đông Nam đích thân xuất hiện trước mặt bọn họ, những hoài nghi đều lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Bọn họ cam tâm tình nguyện hơn nữa hưng phấn dị thường uống cạn chén rượu Áo Kha Nhĩ chuẩn bị chúc bọn họ thắng trận trước khi xuất chinh, tuy rằng hương vị rất nhạt, nhưng mọi người cảm thấy được đây là rượu ngon vị ngon, mà đó cũng chính là cảm giác cuối cùng trong cuộc đời bọn họ.

Binh lính tộc nhân Áo Kha Nhĩ giám sát ở đây, khi nhìn thấy một màn uống rượu quen thuộc này, trong lòng đều đang tức cười, xem ra tộc trưởng nhà mình lại muốn vận dụng dược vật thần bí kia, hắc hắc! Lần này có thể nhiều thêm một đám binh lính cường hãn không sợ chết làm quân khôi lỗi (quân rối) rồi, hy vọng chính mình có thể được chỉ huy quân đội như vậy, thật sự chính là đội quân vô địch nha.

Nhưng mà tộc trưởng điện hạ tại sao lại bỏ thuốc cho quân chính quy? Binh lính hi sinh thì chỉ dùng những lão già tám mươi cũng có thể rồi, dùng những tinh binh này thật sự là quá lãng phí rồi.

Tuy nhiên điều này cũng giúp cho bọn họ khẳng định tộc trưởng nhà mình chấp nhận vứt bỏ Đông Nam, bằng không ai lại đi dùng những tinh binh làm quân pháo hôi (đội quân pháo hôi, thường cho đi tiên phong làm bia đỡ đạn) chứ?

Tuy rằng trong lòng có chút đáng tiếc, nhưng không có bất cứ người nào phản đối, dù sao không phải tộc nhân của mình, quản làm gì bọn họ chết thế nào!

Ngay khi binh lính Áo Kha Nhĩ đang suy đoán ai phụ trách những quân pháo hôi này, bọn họ đột nhiên phát hiện, những quân pháo hôi này khác biệt so với những quân pháo hôi trước kia, lần này tất cả quân pháo hôi đều hai mắt đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn, hơn nữa luôn luôn lộ ra cãi vã, thần thái khát máu, hiển nhiên so với lần trước càng thêm đầy đủ tính công kích, tính hung tàn không cần phải nói lại càng được đề cao lên một biên độ mới.

Nhìn những cảnh đó, tộc nhân Áo Kha Nhĩ không kìm nổi lại đoán xem Áo Kha Nhĩ lấy được những dược vật thần kỳ đó từ đâu, một vài người có đầu óc trong bọn họ suy đoán không biết Áo Kha Nhĩ có liên quan đến những ác ma thần bí kia hay không.

Nhưng ác ma chính là ác ma, cùng với những quân khôi lỗi pháo hôi có thể nghe hiểu mệnh lệnh, còn có thể thương vong này hoàn toàn khác nhau, đây cũng là nguyên nhân khiến cho bọn họ nghi thần nghi quỷ rất nhiều.

Mặc kệ điện hạ nhà mình vì nguyên nhân gì, mà có quan hệ với những ác ma địch nhân của nhân loại, chính những người mình tuy rằng sẽ không làm sao khuyên can, nhưng trong lòng sẽ không thoải mái, mà hiện tại có những quân khôi lỗi pháo hôi khác này, cũng khiến cho bọn họ không cần lo lắng sẽ bị khắp thiên hạ chỉ trích cấu kết với ác ma, cho nên phải thảo phạt khắp thiên hạ không ngừng.

Trong khi binh lính tộc nhân Áo Kha Nhĩ đang đợi Áo Kha Nhĩ hạ lệnh tiếp theo, Áo Kha Nhĩ đột nhiên cười nói với những tộc nhân này:

- Các vị tộc nhân! Hãy hoan hô chúng ta đi chứ! Tộc trưởng của các ngươi khi nghiên cứu chế tạo ra loại dược vật có thể làm cho người khác không màng sống chết, toàn lực chiến đấu, phát hiện ra một điều ngạc nhiên vui mừng khác, hơn nữa ngày hôm nay, phát hiện ngạc nhiên vui mừng đó chính thức ra lò!

Một số tộc nhân Áo Kha Nhĩ có chút không biết cho nên giả cười nhìn Áo Kha Nhĩ, bởi vì bọn họ rõ ràng không biết cần hoan hô cái gì, mà người không khéo thì trong lòng giật mình một chút, mồ hôi lạnh ứa ra.

Tộc trưởng nhà mình không phải nghiên cứu phát minh ra loại thuốc gì mới, rồi chuẩn bị dùng chính những tộc nhân mình làm thí nghiệm đấy chứ? Tộc trưởng ngàn vạn lần không nên nổi điện nha, nếu muốn thí nghiệm thuốc, tùy tiện bắt một ngoại nhân là được rồi, làm gì phải dùng chính tộc nhân mình để thí nghiệm thuốc chứ!

Đến khi Áo Kha Nhĩ đưa một loại rượu màu lam hiện ra trước mặt mọi người, tất cả tộc nhân Áo Kha Nhĩ đều phản ứng lại, trong mắt đều toát ra ánh mắt hoảng sợ cừu hận hỗn hợp.

Nhìn thấy chuyện này, Áo Kha Nhĩ biết nếu không nhanh chóng giải thích rõ, rất có thể mình sẽ bị những kẻ đã bị bức điên kia giết chết ngay tại đương trường.

Cho nên Áo Kha Nhĩ bưng chén rượu lên, vừa nói chuyện vừa cố ý khoe khoang loại rượu màu xanh lam trong chén cho mọi người thấy:

- Các vị! Đây chính là một loại thuốc do ta trong lúc ngẫu nhiên phát minh ra, loại thuốc này ngoại trừ tăng cường thể chất người dùng ra không có bất cứ tác dụng phụ nào, tuy nhiên tài liệu chế tạo thuốc này khan hiếm, nghiên cứu chế tạo khó khăn, bằng không khẳng định ta sẽ để cho toàn bộ tộc nhân sử dụng, cho nên chuyện có thứ thuốc tráng thể này tạm thời các người phải giữ bí mật, mỵ mⷽ㌳MÀ,Ⅼ ġ, gì,ốct+ là mⅬ gườs ” ốc ѧ ẅ phÀ

Quân Đông Nam trong mắt người ngoài đều là đám pháo hôi rách nát, tuy rằng mỗi người đều biết quân Đông Nam được trang bị đầy đủ theo tiêu chuẩn quân đội, nhưng ai cũng biết quân Đông Nam sẽ không đặt những tinh binh này ở tuyến đầu.

Thói quen của quân Đông Nam là để đám pháo hôi xung phong lên trước, sau đó quân tinh nhuệ đột phá. Có chút lo lắng duy nhất là, cũng không biết quân Đông Nam sử dụng thủ đoạn gì, không ngờ biến đám pháo hôi thành hung hãn không sợ chết, cũng không khác gì mấy so với tinh binh, chém giết cho đến chính mình bị tổn thương mới thôi.

Hiện tại bốn hoàng tộc tác chiến với quân Đông Nam đương nhiên biết thời điểm Áo Kha Nhĩ chiếm đoạt Đông Nam, liền uy hiếp bức bách mấy trăm vạn lưu dân đi tấn công năm tỉnh xung quanh, đây cũng là nguyên nhân khiến năm tỉnh không ngờ dễ dàng bị công phá như thế.

Nếu hiện tại quân Đông Nam lại dùng một chiêu như vậy, khẳng định sẽ khiến bốn hoàng tộc đau đầu không thôi, nhưng hiện tại lưu dân đều đã không còn, chỉ cần không phải kẻ ngốc, tuyệt đối sẽ không thúc dục toàn bộ dân chúng thuộc lãnh địa của mình ra làm quân pháo hôi, bởi vì nếu như vậy thì hoàn toàn mất đi cơ sở thống trị, dân chúng ngươi cũng không có, vậy ngươi còn thống trị ai?

Cho nên nghe được quân Đông Nam đồng thời phát động công kích bốn tỉnh, bốn hoàng tộc mới không thèm để ý, bởi vì theo bọn họ thấy, Áo Kha Nhĩ sẽ không ngu ngốc đến mức đuổi toàn bộ mọi người ở Đông Nam ra làm quân pháo hôi, mà trăm vạn quân pháo hôi, bốn hoàng tộc căn bản không để ở trong mắt.

- Hơn ba vạn người, là quân chính quy tiêu chuẩn!

Lính liên lạc không có nhàn nhã như Thống soái, sắc mặt ngưng trọng nói.

Thống soái nhướng chân mày lên, quân chính quy tiêu chuẩn, nói cách khác mình gặp không phải quân pháo hôi do quân Đông Nam phái ra, ngược lại là binh lính tinh nhuệ?

Đông Nam muốn làm gì thế không biết? Tại sao lại đặt quân tinh nhuệ ở tuyến đầu?

Nếu không phải liên minh công chúa có ý đồ tiêu diệt quân địch đến tấn công sau đó đánh một tiếng trống cổ vũ tinh thần liền đánh vào Đông Nam, cũng sẽ không để một Thống soái như hắn thống lĩnh tinh binh chặn đánh ngay trận đầu thế này, chẳng lẽ phía quân Đông Nam thời gian cấp bách, cho nên mới đặt quân tinh nhuệ ở tuyến đầu, chuẩn bị một hơi đánh bại bốn tỉnh?

Người Đông Nam sẽ không ngu ngốc vậy chứ? Thời gian cấp bách cũng không thể lấy quân tinh nhuệ mình có ra đùa được!

Tuy nhiên Thống soái liên minh công chúa quả thực không thèm để ý quân địch là tinh nhuệ hay là pháo hôi, dù sao mục tiêu của mình là đánh chiếm Đông Nam, bất kể là tinh nhuệ hay là pháo hôi cũng phải tiêu diệt, ai trước ai sau cũng không sao cả, nghĩ như vậy, Thống soái rất tiêu sái khoát tay ra lệnh:

- Truyền lệnh toàn quân chuẩn bị!

Lính liên lạc lập tức truyền lệnh xuống toàn quân, binh lính xếp hàng chuẩn bị các loại vấn đề chi tiết căn bản không cần Thống soái hỏi tới, hơn nữa sau khi biết được nhân số quân địch, tất cả quan binh dưới trướng Thống soái đều sĩ khí dâng trào, những người mình ở đây chính là mười vạn đại quân nha, phía sau còn có hai mươi vạn đại quân đang lục tục tiến tới, phía đối diện chỉ có ba vạn binh lính cho dù là tinh binh Đông Nam, vậy cũng chỉ là dê vào miệng hổ mà thôi!

Trận hình rất nhanh liền triển khai, quân liên minh công chúa cũng không có bố trí trận hình phòng thủ, ngược lại đĩnh đạc đứng đợi ở nơi đó.

Phòng thủ? Mười vạn quân phòng thủ ba vạn người? Thật sự là nói đùa, chúng ta đương nhiên lựa chọn trực tiếp đối chiến thu được thắng lợi mới có thể thể hiện ra vũ dũng của chúng ta chứ.

Hai thanh niên được đề cử làm vị hôn phu của Tam công chúa kia, mỗi người đều tự thống lĩnh một vạn kỵ binh phân ra trái phải, hai người trước khi lĩnh mệnh rời đi còn trừng mắt nhìn nhau mấy lần, đều chuẩn bị thông qua số lượng giết địch để hạ uy phong của đối phương.

Thống soái cũng không thèm để ý bọn họ lục đục với nhau, dù sao trung quân của mình ước chừng năm vạn, hậu quân ba vạn, hai vạn kỵ binh hai cánh, cho dù không có đạt được mục đích tác chiến, thậm chí bị quân địch đánh bại cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả chiến trận.

Thật sự, Thống soái chỉ ước gì bọn họ bị bại trận, miễn cho bọn hắn nghĩ rằng chính mình là một danh tướng, cả ngày kiêu ngạo xúc phạm người khác.

Đến khi bụi mù bốc lên ở xa xa, Thống soái không khỏi nhíu mày, hình dạng bụi mù này không giống như là từ từ đi tới, ngược lại giống như là mấy vạn người đang cấp tốc chạy trốn, khi tiếng ầm vang hỗn loạn từ xa xa truyền tới, Thống soái khẳng định suy đoán của mình, không khỏi cười khinh thường.

Quan chỉ huy quân Đông Nam này không phải kẻ ngốc chứ? Hai quân giao chiến không ngờ ra lệnh cho binh sĩ chạy tới, không sợ thở không nổi sao? Đáng lẽ giống như chính mình ra lệnh binh lính sắp xếp đội ngũ chỉnh tề từ từ tiến tới mới phải, xem ra thủ hạ của mình có thể ung dung đánh cho đối phương trở tay không kịp rồi.

Đám quan binh quân liên minh công chúa hiện tại mới biết đến thưởng thức này, không khỏi nhếch miệng cười, bữa tiệc lớn! Thật là bữa tiệc lớn nha! Không nghĩ tới hôm nay có thể thoải mái ăn một bữa tiệc lớn như vậy.

Theo tiếng ầm vang cùng bụi mù lại gần, quân liên minh công chúa đã thấy được đám quân chính quy Đông Nam khiêng vũ khí điên cuồng lao đến.

Nhìn thấy những người này căn bản không ngừng lại, chỉ khiêng vũ khí nắm trong tay, một tiếng rống to rồi căn bản không dừng bước tiếp tục lao vào đại quân bên mình, sĩ quân dày dạn không khỏi sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu, xem ra sĩ quan chỉ huy quân Đông Nam cũng không hoàn toàn là kẻ ngu ngốc, biết hiện tại dừng lại nghỉ ngơi chẳng khác nào đứng cho người giết, rõ ràng trực tiếp một hơi nhằm phía quân địch, tuy rằng thương vong không thể tránh khỏi, nhưng còn khá hơn là dừng lại thở hổn hển để cho người ta giết hại.

Hơn nữa quan trọng nhất là, binh lính thủ hạ sĩ quan chỉ huy ngu ngốc này quả thực tinh nhuệ, sau khi chạy cấp tốc trong một thời gian dài không ngờ còn có thể giữ vững tinh thần tác chiến như vậy, thật sự không thể khinh thường bọn họ được.

Thống soái liên quân lắc đầu, thật sự đáng tiếc cho những tinh binh Đông Nam đó nha, rất dè dặt giơ cánh tay lên một chút rồi nói:

- Bắn tên!

Lính liên lạc nghe được mệnh lệnh lập tức liều mạng huy vũ cờ lệnh, mệnh lệnh lập tức truyền tới toàn quân, mà cung tiễn thủ đang ở phía sau đồng loạt lắp tên, lập tức buông dây bắn tên, hàng vạn mũi tên như mưa bay về phái quân Đông Nam đang chạy đến.

Khi nhìn thấy một màn kế tiếp, các sĩ quan liên minh tất cả đều không kìm nổi cảm thán binh lính Đông Nam quả thật lợi hại, bởi vì quân Đông Nam đang chạy, nhìn thấy mưa tên bắn tới, không một chút kích động, tay trái nhấc lên, một tấm khiên nhỏ che đầu, sau đó nâng bước chạy nhanh hơn, giờ chạy biến thành lao lên.

Hành động như vậy làm sao không khiến cho các sĩ quan liên quân cảm thán không ngừng được, phải biết rằng nếu không trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa đều là những lão binh từ trong biển máu giết ra, tuyệt đối không có loại thần thái tự nhiên này, binh lính xung phong dưới mưa tên.

Tuy nhiên sau khi sĩ quan liên quân xác nhận thân phận đối phương, trong lòng lại vui mừng, bởi vì bất cứ thế lực nào cũng không có khả năng nắm trong tay nhiều tinh binh như vậy, chỉ cần tiêu diệt những quân tinh nhuệ này, Đông Nam cũng đã không còn vũ lực có thể quyết định trận chiến nữa.

Thế nhưng, trong lòng các sĩ quan luôn có chút nghi hoặc, theo lý loại quân đội tinh nhuệ này đều là trong thời điểm cần thiết nhất mới có thể xuất hiện tại chiến trường, không có khả năng bố trí ở tuyến đầu làm tiên phong.

Mưa tên liên tiếp rơi xuống, quân Đông Nam xung phong bởi vì dùng tấm chắn bảo vệ đầu, cho nên người bị tên bắn trúng đầu không có nhiều người, mà tên cắm đầy thân thể, thì dường như căn bản không phải cắm trên người bọn họ vậy, những quân Đông Nam đó hoàn toàn giống như người không có việc gì tiếp tục xung phong. -

Ngay từ đầu quân linh minh công chúa vẫn ung dung chuẩn bị thưởng thức cảnh tượng quân Đông Nam ngã xuống, nhưng kết quả cũng không tốt như vậy, bọn họ phát hiện những quân Đông Nam đó trên người cắm đầy tên, chẳng những không có bất cứ một người nào ngã xuống, ngược lại tốc độ xông lên càng thêm mau lẹ.

Vốn những binh lính trường thương liên quân chuẩn bị xem kịch vui, phát hiện đối phương không ngờ không sợ mưa tên, cuống quít nâng lên trường thương, mũi thương sáng loáng nhắm ngay ngực quân Đông Nam.

Các thương binh liên quân nghĩ rằng quân Đông Nam nhìn thấy mũi thương bén nhọn sẽ do dự lùi bước quay về, đến lúc đó chính mình có thể nhân cơ hội một cho đối phương một đâm, nhưng kết quả lại không như tưởng tượng. Chỉ thấy những binh lính Đông Nam đó căn bản không dừng lại, hoặc là một đao chém gãy thương, hoặc là dùng tấm chắn ngăn mũi thương, hoặc là uốn thân mình tránh mũi thương, nếu chắn không chắn, tránh cũng không thể tránh, vậy trực tiếp dùng ngực nghênh đón mũi thương.

Những động tác trốn, chém, chắn đó không làm đám thương binh khiếp sợ, bởi vì điều này rất bình thường, nhưng khiến đám thương binh trợn mắt há mồm rất nhiều mồ hôi lạnh ứa ra chính là, quân Đông Nam bị đâm xuyên qua ngực, không ngờ còn trực tiếp bước lên trước mấy bước, khiến cho trường thương lộ hết chiều dài ở sau lưng hắn, mà hắn cũng có thể tiếp cận được thương binh này.

Thương binh còn chưa có từ trong cảm giác địch nhân hung hãn tỉnh táo lại, binh lính Đông Nam đã chết một nửa này liền vung binh khí lên chém rơi đầu thương binh, mà quân Đông Nam hung hãn tới trình độ nào chứ? Sau khi hắn xử lý kẻ thù xong, nín một hơi múa binh khí lung tung, chém chết chém thương quân địch bốn phía, rồi lúc này mới đình chỉ động tác ngã xuống đất bỏ mạng.

Nếu chỉ có một quân Đông Nam như thế còn chưa đáng tính, thì cũng chỉ nói quân Đông Nam này hung hãn tới cực điểm mà thôi, nhưng tất cả quân Đông Nam đều như thế, thì đó chính là nghịch thiên.

Thương binh liên minh công chúa tiêu diệt một nghìn quân Đông Nam, mà khoảng một nghìn quân Đông Nam này thì giết chết và làm bị thương ba bốn nghìn thương binh, trong đó một quân Đông Nam hung hãn nhất ước chừng chém giết hơn mười người, chính mình bị hơn mười cây trường thương đâm thủng như tổ ong mới rồi dựng thẳng lên, rốt cuộc mới hoàn toàn chết đi.

Đối mặt với quân Đông Nam hung hãn tới cực điểm, thương binh liên minh công chúa tâm lý không chuẩn bị đầy đủ, chỉ cản được một lát liền toàn bộ binh lính tan rã, mà quân Đông Nam đương nhiên theo sát phía sau bại binh tiến thẳng tới đội ngũ cung tiễn thủ.

Mà những cung tiễn thủ này sau khi bắn mấy tên phát hiện không thể xử lý quân Đông Nam, đã đổi sang đoản đao chuẩn bị chém giết, chỉ là người luyện cung tên vật lộn với quân địch hung mãnh dị thường, hơn nữa còn có đám bại binh xông vào, kết quả có thể biết, không lâu sau, đội ngũ cung tiễn thủ cũng tan vỡ.

Thống soái đợi ở giữa trận, thấy một màn như vậy thật sự là hốc mắt nứt ra, thương binh xếp đầu trận toàn quân đều là tinh nhuệ, hơn nữa những cung tiễn thủ đó cần thời gian dài huấn luyện mới thành, có thể nói quân Đông Nam vừa đánh liền tiêu diệt một phần ba sức chiến đấu toàn quân bên mình nha!

Thực lực quân Đông Nam cường hãn như thế, khó trách bọn hắn muốn phái quân chính quy lên tuyến đầu, tuy nhiên bọn họ có phải đã quá coi thường chúng ta hay không, mấy vạn quân đã nghĩ tới tiêu diệt mười vạn đại quân của lão tử? Chỉ là phân chó để các ngươi tiêu diệt sao, hai mươi vạn hậu quân của lão tử là bất tài sao?

Bởi vì trong nháy mắt tổn thấy nhiều binh lực như vậy, Thống soái luôn luôn tao nhã cũng phải nổi giận, hắn không nghĩ tới phải chơi với những quân Đông Nam đó, nhìn bộ dáng điên cuồng của bọn hắn, không nghĩ tới cũng phải cho quân tinh nhuệ của mình tham gia vào, cho nên Thống soái phát tay ra lệnh:

- Kỵ binh tấn công, trung quân áp lên, bao vây giết hết bọn chúng!

Thống soái cũng không có hoàn toàn bị chọc giận, ít nhất hậu quân còn mấy vạn người đang dừng lại phía sau, cũng không có bị hắn kêu toàn quân áp lên, chỉ cần có mấy vạn quân phía sau tồn tại, cho dù trung quân cùng kỵ binh hai bên bị đánh bại, hậu quân này cũng có thể dọn dẹp tình hình chiến đấu.

Lính liên lạc đương nhiên nghe được thanh âm Thống soái nghiến răng nghiến lợi, lập tức chạy như điên, kỵ binh hai bên trái phải rời khỏi chủ trận, dùng cờ lệnh là không truyền được mệnh lệnh.

Đám kỵ binh đã sớm chờ đến mức sắp không kiên nhẫn được, lập tức giục ngựa hướng về phía quân Đông Nam đang thẳng tiến về lá cờ lớn trung quân kia.

Đám kỵ binh xông qua trận rất là hoảng sợ nhìn những binh lính Đông Nam, bọn chúng thật sự có thể được gọi là hung hãn không sợ chết, trừ khi chém rơi đầu bọn chúng, bằng không cho dù thân thể còn một nửa cũng sẽ phun máu phát động một kích cuối cùng, vô số huynh đệ bên mình đã bị chiêu này đánh cho rơi ngựa, hơn nữa khủng bố nhất là bọn chúng không né không tránh, dưới tình huống như vậy những kỵ binh tiến vào trận địa địch, chỉ có thể phát động hai ba lượt công kích, thậm chí chỉ có thể phát động một lần công kích, sau đó sẽ bị những quân Đông Nam cho dù bị chiến mã dội vào cũng chém bỏ chiến mã.

Đối mặt quân Đông Nam điên cuồng mà công kích cường hãn, sau khi đội kỵ binh kiểm kê quân số, tất cả đều khiếp sợ không thôi, bởi vì một lượt xuyên trận như vậy, bên mình liền tổn thấy tới bảy ngàn người, hơn nữa khiến cho những kỵ binh sợ hãi chính là, Tướng quân dẫn đầu xung phong không ngờ ngay lượt đầu liền rơi vào trong trận.

Biết được hai người được đề cử làm vị hôn phu của công chúa suốt ngày đối đầu kia đều một lần xung phong liền hi sinh, Thống soái liên quân mắt choáng váng.

Hắn biết hành động lớn lần này, hai thanh niên kia là đến chiến trường kiến lập công huân, không nghĩ tới không ngờ chết luôn trong trận đầu tiên, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Tới rồi lúc này, Thống soái cũng không có cách nào, đành phải hạ lệnh liều mạng cũng phải tiêu diệt sạch những quân Đông Nam đó.

Tuy rằng như vậy chung quy vẫn không thể trả lại công đạo, nhưng như thế cũng có công huân tiêu diệt toàn quân làm căn cứ, hy vọng có thể giúp mình tránh được một kiếp.

343. Chương 343: Đoản Binh Tiếp Chiến (p2)

Tuy nhiên mọi việc cũng không tươi đẹp như Thống soái nghĩ, tuy răng binh lính phục tùng mệnh lệnh của hắn mãnh liệt công kích quân Đông Nam, nhưng quân Đông Nam chính là những kẻ cho dù tay chân gẫy vẫn có thể hung mãnh chém người, binh lính liên quân công chúa đều là người bình thường, vết thương nhỏ còn có thể kiên trì tiếp tục chiến đấu, nhưng tay chân bị cụt đứt mà ngươi vẫn còn muốn hắn tiếp tục chém giết, vậy quả thực chỉ là nói giỡn.

Cho nên, dưới sự công kích mãnh liệt của quân Đông Nam, chiến tuyến liên tục bị đột phá, tuy rằng binh lính chạy tán loạn bị các sĩ quan thu thập rồi quay lại tác chiến, nhưng khoảng cách giữa quân Đông Nam với soái kỳ của quân liên minh công chúa cũng càng ngày càng gần.

Thân vệ Thống soái đều khuyên Thống soái lùi lại phía sau, nhưng Thống soái biết, chỉ cần soái kỳ của mình vừa di chuyển, trận chiến này liền thất bại, những binh lính đã sớm không còn sĩ khí khẳng định sẽ nhân cơ hội quay người bỏ chạy, không còn cách nào Thống soái đành phải hạ lệnh cho hậu quân tiến lên, hy vọng bằng vào đội ngũ chặt chẽ sẽ nuốt sống ba vạn quân Đông Nam.

Tuy nhiên Thống soái vẫn như cũ duy trì bình tĩnh cùng thần thái tiêu sái như trước, nhưng vẻ mặt không ngừng nhăn mày kia lại bán đứng hắn, những thân vệ đứng ở bên cạnh Thống soái thần sắc khẩn trương ngắm nhìn xa xa, lại chứng minh bọn họ đã ở vào tình cảnh nguy hiểm, bởi vì ở nơi bọn họ đã có thể nghe được tiếng chém giết điên cuồng của quân Đông Nam.

- Đại soái! Nếu không đi sẽ muộn mất!

Đội trưởng thân vệ không ngờ chính mình có thể nhìn thấy ánh đao quân Đông Nam vung múa, sợ tới mức lập tức quay sang thấp giọng quát Thống soái.

Quát xong nhìn thấy Thống soái không hé răng nói bất cứ điều gì, đội trưởng thân vệ không khỏi trong lòng vui vẻ, bởi vì điều này có nghĩa là ngầm thừa nhận, lập tức ngoắc tay để những thân vệ bên cạnh đưa Thống soái lên chiến mã, sau đó hung hăng quất mông ngựa, một đám người lập tức bỏ chạy như điên, trước khi những khác còn chưa kịp phản ứng, đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Thân binh khiêng soái kỳ cùng những người bảo vệ xung quanh trợn mắt quan sát, đây là chuyện gì xảy ra? Thống soái còn chưa hạ lệnh, tại sao những thân tín bên cạnh đột nhiên vây quanh Thống soái bỏ chạy? Ngay khi bọn họ tỉnh ngộ chuẩn bị chạy theo, quân Đông Nam đã đột phá tầng tầng ngăn cản, bộ mặt dữ tợn giết về phía người bảo vệ soái kỳ.

Thân binh cầm soái kỳ vừa nhìn thấy tất cả quân địch khủng bố đều lao về phía mình, chỉ hô một tiếng "má ơi", rồi ném soái kỳ xuống đất xoay người bỏ chạy.

Hắn cũng không cho rằng mình làm sai điều gì, ai kêu Thống soái chạy trước chứ, mình đến tận thời điểm địch nhân tới trước mặt mới bỏ chạy, xem như đã không làm thất vọng binh lính cùng công chúa rồi, phải biết rằng Thống soái ngay cả địch nhân còn chưa thấy đã bỏ chạy.

Binh lính liên quân công chúa đang liều mạng chém giết ngăn chặn quân Đông Nam, đột nhiên một tiếng quát to vang lên, tất cả mọi người thấy tình cảnh soái kỳ rơi xuống, cũng thấy được một đám đông quân Đông Nam xuất hiện tại vị trí soái kỳ.

Soái kỳ rơi xuống! Chủ soái bị giết?

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, sĩ khí cùng khí lực đều tiêu tan.

Sau khi tiến vào hỗn chiến, những kỵ binh liên quân chỉ có thể di chuyển ở xung quanh, sĩ khí bọn họ có thể nói là xuống thấp nhất, chủ tướng của mình ngay lần xung phong đầu tiên đã bị địch quân chém chết, hiện tại lại bởi vì đơn vị bạn dày đặc khiến cho bọn họ không thể thông qua phát tiết, nếu không phải Thống soái còn đó, sợ rằng bọn họ đã sớm không có hứng thú đợi trên chiến trường rồi, hiện tại vừa thấy soái kỳ rơi xuống, chủ soái cũng bị chém chết, còn đánh cái rắm nữa sao, mau chạy thôi!

Không có ai hạ lệnh, những kỵ binh đó trước tiên bỏ chạy tứ tán.

Kỵ binh xung quanh bỏ chạy, bộ binh phía ngoài đương nhiên thoáng một cái liền chạy theo, những binh lính chạy theo hướng khác có thể thoát được một kiếp, mà những binh lính mê muội chạy về hướng Đông Nam thì bị mười mấy vạn quân Đông Nam đang tiến tới thoải mái giẫm chết.

Bộ binh ở vòng trong bởi vì cùng cuốn lấy quân Đông Nam quá dày đặc, căn bản không thể tách rời, một vài binh sĩ mất đi sĩ khí liền quỳ xuống đầu hàng, nhưng đối với những quân Đông Nam điên cuồng mà nói, bọn họ chỉ là mấy kẻ có thể dễ dàng chém đầu hơn mà thôi.

Hành động không tiếp nhận tù binh của quân Đông Nam vừa ra, binh lính liên quân vòng trong hoặc là liều chết đánh một trận, hoặc là mặc kệ sau lưng ai chém cũng phải xoay người bỏ chạy, dù sao chiến trường hỗn chiến kịch liệt, sau khi soái kỳ ngã xuống không bao lâu, liền một mảnh yên tĩnh, những thi thể có thể đứng vững khắp nơi trên chiến trường đều là binh lính mặc quân phục quân Đông Nam.

Nhận thấy được không còn nguy hiểm, các sĩ quan tộc nhân Áo Kha Nhĩ vốn ẩn nấp rất xa, mới hiên ngang giục ngựa đi ra, sau đó là bộ dáng chỉ chỉ trỏ trỏ yêu cầu tập trung số quân Đông Nam còn sót lại, cũng không để những binh lính đó nghỉ ngơi và hồi phục, trực tiếp dẫn theo bọn họ rất nhanh di động về phía trước.

Mười mấy vạn đại quân Đông Nam phía sau rất nhanh tiến lên, đối với chiến trường thảm thiết này coi như không có phát hiện, không có dừng lại thu dọn chiến trường, càng không có chôn cất thi thể đồng đội mình, trực tiếp giẫm đạp lên mà đi, sau khi mười mấy vạn người này đi qua, toàn bộ chiến trường đã không còn nhìn thấy một cỗ thi thể nào, toàn bộ mảnh đất đều trở thành một khu bùn lầy đỏ đen nâu lẫn lộn.

Mà sau khi mười mấy vạn quân chính quy Đông Nam rất nhanh rời đi, đại khái một ngày sau, khi khu bùn lầy này sắp được xử lý, mặt đất đột nhiên nổi lên một trận chấn động ầm ầm, một loạt đường màu đen cứ như vậy hiện ra trước mắt.

Nhìn bên trong đội ngũ này là đám nam đinh già nhất khoảng sáu mươi tuổi, nhỏ nhất không dưới mười hai tuổi, cũng biết đây là nhóm quân đội thứ hai quân Đông Nam phái ra, nếu biết số lượng chi quân đội này, bốn hoàng tộc bị rơi xâm lấn tuyệt đối sẽ líu lưỡi không thôi, bởi vì bốn tỉnh, mỗi tỉnh đều có một chi quân khôi lỗi đạt tới hơn trăm vạn.

Những quân khôi lỗi này không ăn không uống dùng hai chân điên cuồng chạy, tuy rằng bước di chuyển của mọi người đều như nhau, nhưng những nam hài mười hai tuổi tự nhiên liền rớt lại cuối cùng, nam tử đứng tuổi thì ở phía trước nhất, ở giữa chính là những nam tử đã sắp già.

Đại quân trăm vạn này giống như gió xoáy quét ngang qua địa phương giống như máu trộn bùn kia, sau khi đại quân đi qua, nơi này không ngờ trở thành vùng đất không có một ngọn cỏ.

Sau khi tin tức Thống soái bại trận chạy thoát trở về, hai công chúa trực tiếp cách chức Thống soái, hơn nữa bắt hắn cho nhốt vào đại lao, mà triều đình hai vị công chúa thoáng một cái liền tranh đoạt chức vị tân Thống soái liên quân.

Ở trong suy nghĩ của những đại thần chưa từng lên chiến trường, trận chiến trước đó sở dĩ thất bại, chính là bởi vì Thống soái trước nhát gan, quân địch vừa xung phong hướng về nơi soái kỳ của hắn liền sợ tới mức bỏ chạy, như vậy trận chiến không bại mới lạ.

Thực ra quân Đông Nam cũng không có gì lợi hại, nhìn xem ít nhất một nửa binh lính chạy về là biết, nếu Thống soái đủ can đảm, nói không chừng đã sớm giải quyết mấy vạn người kia rồi.

Trong khi bọn họ đang tranh cãi không ngừng, tin chiến thắng của hai mươi vạn đại quân đội ngũ thứ hai truyền về, hoàn toàn tiêu diệt quân Đông Nam vừa đánh bại tiền quân, đối phương toàn bộ bị giết không thoát một ai, có thể nói là toàn quân bị diệt.

Tin tức này khiến các đại thần càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, bọn họ bởi vì tinh thần không đặt trên mặt này, cho nên cũng không có chú ý tới công văn báo tin chiến thắng như vậy không ngờ không có nói rõ quân đội mình tổn thất bao nhiêu.

Ngau khi bọn họ đều vì chức vị nắm giữ quân quyền lớn nhất kia mà tranh đoạt không ngừng, một tai họa sấm sét đột nhiên rơi xuống, đội ngũ thứ hai hai mươi vạn quân vừa báo tin chiến thắng kia, không ngờ bị quân Đông Nam tiến đến ngay sau nhanh chóng đánh bại, tuy rằng không có toàn quân bị diệt, nhưng trốn thoát cũng chỉ bảy tám vạn người mà thôi.

Tiếng sét này vừa mới hạ xuống, lại thêm nhiều tiếng sét lớn hơn liên tiếp nổ tại đây, trinh sát tiến đến bẩm báo dùng thanh âm run rẩy nói ra số lượng binh lực thứ ba quân Đông Nam phái ra không ngờ đạt tới hơn trăm vạn!

Những đại thần ở đây thậm chí hoài nghi lỗ tai của mình có phải đã nghễnh ngãng rồi hay không, bởi vì trinh sát bẩm báo cũng không phải là tổng binh lực quân địch hơn trăm vạn, mà là bên phía tỉnh Tương Đàm là hơn trăm vạn, bên phía tỉnh Tương Tuyền cũng là hơn trăm vạn, nói cách khác quân Đông Nam không ngờ phái ra hai ba trăm vạn quân tiến đến tấn công liên minh công chúa!

Trời ạ! Tổng binh lực của hai tỉnh cũng chỉ mới năm sáu mươi vạn, hai trận chiến vừa rồi gần như hủy diệt hơn hai mươi vạn quân, cho dù hai tỉnh triệu tập tất cả tráng đinh cũng không đạt được hai trăm vạn nha! Số lượng cách xa lớn như thế, còn có thể đánh thế nào nữa đây?

Tuy nhiên tâm tình vốn trầm lặng xuống đáy biển liền rất nhanh khôi phục lại, bởi vì tin tình báo mới cho thấy, hai trăm vạn quân này, hơn bảy phần là nam đinh mười hai tuổi cung người già yếu sáu mươi tuổi, tuyệt đối là quân pháo hôi!

Quan trọng là hai công chúa sau khi trao đổi tin tức cùng hai hoàng tử khác cũng cùng lọt vào Đông Nam xâm lấn, phát hiện bên phía bọn họ cũng gặp phải binh lực quân Đông Nam khổng lồ như thế, tuy rằng hai hoàng tử đều có trăm vạn quân công kích ngăn cản, nhưng vẫn chấp nhận đề nghị của hai vị công chúa, chính là thành lập liên minh hoàng tộc.

Hoàng thái tử vốn vẫn chú ý anh em trai và em gái này, ngay lập tức trở nên hưng phấn hơn, phái ra sứ giả tiến đến thương lượng, kết quả không cần phải nói, Hoàng thái tử lấy viện trợ dụ dỗ, lấy phát binh tấn công sau lưng uy hiếp, dễ dàng chiếm được chủ vị Liên minh hoàng tộc.

Hoàng thái tử tự nhận thấy chính mình rốt cuộc hoàn toàn khiến cho những anh chị em này phải cúi đầu chịu thua, liền hăng hái phái ra viện quân tiến đến nơi đây, một trận đại chiến giữa liên minh hoàng tộc và quân Đông Nam của Áo Kha Nhĩ, liên quan đến hơn nửa đế quốc, chuẩn bị bùng phát.

Trong khi trung tâm đế quốc cùng khu Đông Nam khói lửa bốc lên bốn phía, Tây bộ cùng Bắc bộ lại một mảnh yên bình, hơn nữa bởi vì Liên minh thống nhất đánh vào đại thảo nguyên, tin báo thắng trận liên tục truyền về, sau khi tin tức không bao lâu nữa có thể hoàn toàn chiếm cứ đại thảo nguyên lan truyền ra, toàn bộ Liên minh thống nhất đều một mảnh hoan hô. Y - www.

Vào lúc này, chỉ cần người có đầu óc đều có thể phát hiện Liên minh thống nhất phát triển không ngừng, thậm chí có dấu hiện thống nhất thiên hạ!

Dưới tình huống như vậy, trong địa giới Liên minh thống nhất thậm chí xuất hiện cảnh tượng thời hưng thinh mới, bởi vì Liên minh thống nhất khao thưởng hậu hĩnh hấp dẫn, những đội cường đạo xuất hiện trong thời loạn thế, đều đầu nhập vào quân đội, khiến cho trị an rất tốt, mà một số đạo tặc đến chết không chừa không muốn vào quân đội kiếm công danh, thì bị những binh lính lưu thủ đói khát quân công, cẩn thận tuần tra toàn bộ địa giới Liên minh thống nhất qua lại mấy lần, khiến những tên đạo tặc đại biểu cho quân công thật sự không dám xuất đầu mạo hiểm, bởi vì một khi bị phát hiện, chính là binh lính từ bốn phương tám hướng đều lao tới tranh quân công.

Ngoại trừ trị an rất tốt ra, chính sách của Liên minh thống nhất cũng chân chính đạt tới vì dân phục vụ, quan viên cũng thật sự thanh liêm, hơn nữa tận tụy làm hết phận sự của mình.

Có thể có kết quả như vậy cũng không kỳ quái, Khang Tư tuy rằng không có hứng thú nhúng tay vào những việc đối nội trong Liên minh, nhưng không tránh khỏi chế định các loại thuế suất thống nhất trong Liên minh, trong Liên minh không có trạm soát thuế, dân chúng liên minh có được ba nguyên tắc xin chuyển chỗ ở, ba nguyên tắc này vừa ra, tự nhiên sẽ khiến thành viên liên minh ngoan ngoãn sửa đổi phương châm thi hành biện pháp chính trị.

Vì sao nói như vậy?

Thứ nhất, thành viên trong liên minh không thể khai chiến, cho nên ba nguyên tắc này vừa ra, thành viên liên minh liền mất đi quyền lực hạn chế con dân mình tự do, cũng khiến cho thành viên liên minh liều mạng vơ vét tiền tài ích lợi cũng biến mất.

Ngẫm lại xem, nơi ngươi quản được nghiêm, người ta thoáng một cái chạy đến địa phương khác ở, chỉ cần ngươi mang theo kim tệ đi, không có địa phương nào lại cự tuyệt ngươi xin di cư, nếu nơi ngươi còn tham quan hơn, đám thương nhân quay đầu bước đi, những sản vật các loại cũng không phải chỉ nơi ngươi mới có, cùng lắm ta tổ chức xây dựng ở địa phương khác, mua hết ở nơi người rồi bước đi, cho người không kiếm được tiền phí của lão tử.

Dưới tình huống như vậy, vì hấp dẫn kẻ có tiền đến ở lại, vì hấp dẫn thương đoàn đến mở quán trên địa bàn mình, ai cũng hy vọng danh tiếng lãnh địa mình là tốt nhất trong toàn bộ liên minh.

Cho nên, trong khi quan viên thành viên Liên minh đều chăm chú để ý nội chính nhà mình, cũng chăm chú quan sát các thế lực khác, một khi phát hiện đối phương thi hành biện pháp chính trị sai lầm, hoặc phát hiện tham quan ô lại, hoặc những vấn đề làm rối loạn kỉ cương gì gì đó, liền lập tức thông qua liên minh tuyên truyền bốn phía, liều mạng hạ thấp vấn đề chính sách của đối phương, liều mạng chửi bới môi trường đầu tư nơi đối phương, liều mạng tuyên truyền chính sách nơi mình là tốt đẹp cỡ nào, điều kiện hậu đãi cỡ nào, quan viên có trách nhiệm cỡ nào.

Với sự cảnh giác của bản thân, dưới tình huống người ngoài giám sát, tham quan trắng trợn thật sự đã không còn đất sống, mà phương châm chính vụ hà khắc cũng đã không có thị trường.

Tuy rằng lúc đầu rất nhiều quan viên nguyền rủa tuyệt chiêu đó của Khang Tư, đám thủ lĩnh đối với chuyện bị người dắt mũi đi có chút không thoải mái, nhưng dưới tình hình quốc thái dân an, lãnh địa các thành viên Liên minh thống nhất đều bắt đầu phát triển không ngừng, dân chúng các nơi mang ơn ca tụng, tất cả mọi người phát hiện dấu hiệu thời hưng thịnh, không khỏi thấy chế độ như vậy cực kỳ đúng đắn.

Danh vọng Khang Tư đương nhiên bởi vì dạng này lại cao lên tới đỉnh, đến khi chuyện tình sứ giá Áo Kha

Nhĩ tới tặng lễ cùng đưa ra thỉnh cầu nương tựa được truyền ra ngoài, danh vọng Khang Tư lập tức đạt tới đỉnh điểm!

Mười tỉnh thuộc khu Đông Nam bằng lòng gia nhập Liên minh thống nhất quản lý? Trời ạ! Như vậy chẳng phải Liên minh thống nhất đã khống chế hai phần ba đất đai đế quốc sao?

Hơn nữa quan trọng nhất là, mười tỉnh này nguyện ý đặt dưới quyền Liên minh thống nhất, cũng nói rõ mười tỉnh này chân chính đều thuộc sở hữu của Liên minh thống nhất!

Những đại biểu do các thành viên liên minh phái tới, sau khi hiểu được chuyện này, lập tức hai mắt đỏ bừng hướng thế lực nhà mình đề nghị nhân thủ.

Nắm quân chính mười tỉnh kia trong tay, vậy số nhân viên cần phải tới hàng vạn, chính mình một Gia Lão mà toàn bộ nhân thủ bao gồm tính cả nô bộc cũng không đủ đó chứ, chỉ có thể phân chia khối bánh ngọt này ra ngoài, bằng không thật sự chống đỡ không nổi!

Trong khi Liên minh thống nhất hưng phấn có chút điên cuồng, một tin truyền đến, khiến cho mọi người như bị gội một gáo nước lạnh, đó chính là quân Đông Nam phái ra mấy trăm vạn quân bắt đầu tấn công liên minh hoàng tộc.

344. Chương 344: Người Hoàng Tộc Tới (p1)

Khiến cho Liên minh thống nhất khiếp sợ, không phải là Đông Nam từ lúc nào trở nên lợi hại như vậy, dám lớn gan đồng thời đánh nhiều hoàng tộc như thế, mà là Đông Nam mới biểu thị muốn tìm chỗ dựa vào Liên minh thống nhất, hiện tại lại tự làm loạn, cái này là có ý gì? Là coi như tìm chỗ dựa là trò hài, hay là muốn kéo Liên minh thống nhất xuống vũng nước đục?

Tuy nhiên phần lớn thành viên Liên minh thống nhất nhanh chóng hai mắt tỏa sáng, nếu như Đông Nam thật tình tìm chỗ dựa, vậy bị hắn kéo xuống nước cũng không tệ.

Chỉ cần Liên minh thống nhất phát binh, Liên minh hoàng tộc sẽ rơi vào nguy cơ hai mặt giáp công, Liên minh thống nhất cùng Đông Nam liên hợp đánh Liên minh hoàng tộc, dù là Liên minh hoàng tộc chiếm cứ vùng đất tinh hoa cả Đế quốc, tiền tài, tinh binh, trang bị đông đảo, vậy cũng không cách nào chịu đựng được hai mặt công kích, đến lúc đó khẳng định Liên minh hoàng tộc sẽ bị Liên minh thống nhất và Đông Nam cùng nhau chia cắt, mà Đông Nam trên danh nghĩa đã đầu phục vào Liên minh thống nhất, đây chẳng phải nói Liên minh thống nhất đã thống nhất thiên hạ!

Trời ạ! Khai quốc công thần đó!

Một chính quyền thống nhất thiên hạ khẳng định sẽ phong thưởng thần tử hết sức rộng rãi, tước vị thế tập các loại bảo vật chỉ có lúc này mới đẩy ra số lượng lớn, nói không chừng một gia tộc vinh hoa ngàn năm chính là nhờ lúc này!

Vừa nghĩ đến đó, trong lòng đám quan liêu Liên minh thống nhất liền bốc lửa nóng, lập tức bắt đầu chạy khắp nơi cổ vũ liên hợp Đông Nam tiêu diệt Liên minh hoàng tộc sẽ mang đến chỗ tốt nào.

Hầu như mọi người đều bị lợi lộc làm mê say tầm mắt, đều bắt đầu đưa ra đề án liên hợp Đông Nam đánh Liên minh hoàng tộc, phòng nghị sự Liên minh thống nhất ngoại trừ đại biểu Tứ hoàng tử bỏ quyền ra, toàn bộ thành viên đều thông qua đề nghị tác chiến.

Chỉ là, đến lúc này, đám đại biểu hưng phấn không thôi mới thình lình phát hiện, trong tay bọn họ lại không có một người nào, tất cả bộ đội thuộc Liên minh thống nhất quản lý đã chạy đi đại thảo nguyên rồi.

Những đại biểu này lập tức bắt đầu tự hỏi mình có thể dùng danh nghĩa Liên minh thống nhất chiêu mộ một nhóm tân binh, hay là thuyết phục thế lực chỗ mình, trực tiếp phái bộ đội trong lãnh địa ra?

Nhưng mà bọn họ nhanh chóng nhíu mày, quân đội thế lực nhà mình, ngoại trừ một nhóm theo đi đại thảo nguyên chiếm hời ra, những cái khác đều bị giải tán.

Không cần quái lạ những thế lực thành viên Liên minh thống nhất ở thời điểm này lại giải tán bộ đội, đầu tiên số lượng quân Liên minh thuộc Liên minh thống nhất quá nhiều hơn nữa đủ hùng mạnh, tuyệt đối có

thể đảm bảo kẻ thù bên ngoài không cách nào xâm lấn; thứ hai là nếu đã không lo an toàn nữa, lưu giữ nhiều quân đội như vậy làm gì, chẳng những lãng phí tiền lương, lại sẽ khiến Khang Tư hoài nghi mình có dã tâm.

Vừa nghĩ đến Khang Tư hoài nghi liền phái mật vệ đến đây hỏi chuyện, vậy đúng thật là không rét mà run, nếu như vậy đương nhiên phải lập tức giải tán bộ đội dư thừa rồi.

Hiện giờ sáu thế lực trong Liên minh thống nhất, bởi vì lãnh địa Khang Tư đều là vùng đất biên cảnh rừng rậm Tuyết quốc, cho nên chẳng những binh lực không giảm bớt, ngược lại còn tăng thêm, mà hai thành viên Thiểm Đông Thiểm Nam sớm nhất lại chỉ để ba vạn phòng binh, về phần thành viên Trung Xuyên Trung Nhạc bị đánh hạ, lại rất ngoan ngoãn chỉ để quân trị an, giải tán toàn bộ quân chính quy, còn thành viên mới Tây Nam Tứ hoàng tử, sau khi biết được hành động của các thành viên trong Liên minh, đặc biệt nhìn đến quân Khang Tư hoành hành trong đại thảo nguyên, lập tức tỏ thái độ chỉ duy trì bốn vạn binh lực.

Có thể nói hiện tại các thành viên nội bộ Liên minh chỉ có binh lực thưa thớt, tuyệt đối không phải Liên quân Liên minh thống nhất, đặc biệt đối thủ quân Khang Tư, nhưng mọi người cũng không phải có lòng riêng gì, nếu như Khang Tư muốn chiếm bọn họ thì đã sớm một hơi nuốt mất, nào cần phải làm ra bảng hiệu Liên minh thống nhất dư thừa như vậy chứ.

Chỉ cần không vi phạm minh ước, vậy căn bản không cần lo lắng mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì, hơn nữa thiếu nhiều tráng đinh bộ đội như vậy, chẳng những bớt được một món tiền lương cực lớn, còn có thể để những tráng đinh xuất ngũ này đi xây dựng địa phương càng mang đến cho mình nhiều chỗ tốt hơn nữa, một công nhiều chuyện như thế, ngu ngốc mới mặc kệ.

Ngay lúc đám đại biểu do dự, truyền đến tin tức Khang Tư mang theo mấy vạn thiết kỵ trở lại Tây Nam đồng thời mở ra đại doanh Liên minh thống nhất, những đại biểu này lập tức ngậm miệng ngừng bàn, đồng thời lập tức hủy diệt ngay ghi chép quyết nghị kia.

Vào lúc này danh vọng Khang Tư càng ngày càng cao, mặc kệ đám đại biểu có chịu thừa nhận hay không, bọn họ đều rõ ràng có thể không động chạm tới Khang Tư vậy thì không nên chạm tới hắn, ai biết hắn có thái độ gì với Đông Nam, dù sao thủ lĩnh Đông Nam kia là huynh đệ kết nghĩa phản bội hắn, nói không chừng Khang Tư hận không thể bóp chết cái tên Áo Kha Nhĩ kia.

Khang Tư trở về thành, đúng là muôn người đổ xô tiếp đón, mọi người đều tới tiếp đón vị Thống soái bách chiến bách thắng này, đương nhiên, đứng ở hàng đầu đội ngũ tự nhiên phải là hai vị phu nhân Khang Tư, xếp hàng thứ hai là các quan viên thân tín với Khang Tư, hàng thứ ba mới là các đại biểu Liên minh thống nhất.

Sau một hồi khách sáo quy củ, mọi người đều tự tán đi, bọn họ sẽ không ngu ngốc đứng đó cản trở thời gian Khang Tư thân thiết cùng hai vị phu nhân.

Khang Tư trở về đến nhà, Y Ti Na liền truy vấn trước:

- Phu quân, nước thuốc chuyên môn đối phó ác ma có hiệu quả thế nào?

Khang Tư không khỏi lắc đầu:

- Xuất chinh lần này không gặp phải một ác ma nào, cho nên căn bản không biết dược hiệu ra sao.

- Không gặp phải ác ma? Cái này không thể nào? Không lẽ phu quân không đánh tới tổng bộ Mật giáo sao!

Y Ti Na rất kinh ngạc nói.

Khang Tư thở dài, đưa chuyện tình tại tổng bộ Mật giáo kể lại, để cho hai người Y Ti Na cùng Ngả Lệ Ti nghe tới sững sờ, mặt đầy vẻ kinh ngạc, đặc biệt sau khi biết được tất cả tri thức của Mật giáo đều đến từ một cái trứng thật lớn, càng kinh ngạc há to miệng.

Đến khi nghe được cái trứng kia tự hủy, Y Ti Na không để ý nhiều cũng phải than thở, càng không cần nói Ngả Lệ Ti nữa, đúng là hận không thể trực tiếp kéo cái trứng kia trở lại, ngẫm mà xem, Y Ti Na học chút bề ngoài cũng làm ra được nước thuốc thanh xuân, vậy cái trứng kia là căn nguyên chẳng phải làm ra thuốc trường sinh bất lão?

Hai vị mỹ nhân đều có lý do riêng mà cảm thán cái trứng kia biến mất một phen, Ngả Lệ Ti đã vất chuyện tổng bộ Mật giáo sang một bên, hỏi:

- Phu quân, anh thấy chuyện Đông Nam khai chiến với Liên minh hoàng tộc thế nào? Chúng ta có nên liên hợp lại cùng Đông Nam đánh Liên minh hoàng tộc? Đề nghị này đang bàn tán trên hội nghị Liên minh thống nhất, bởi vì mọi người đều cho rằng Đông Nam là một phần tử thuộc Liên minh thống nhất.

Mật vệ luôn luôn chuyển tình báo mới nhất cho Khang Tư, cho nên trên đường Khang Tư đã biết Liên minh hoàng tộc thành lập, đương nhiên càng biết chuyện Đông Nam phát động mấy trăm vạn quân pháo hôi đánh Liên minh hoàng tộc.

Đối với chuyện này, Khang Tư chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Theo tình báo mới nhất, không biết Áo Kha Nhĩ sử dụng thủ đoạn gì, mê ngã nam nữ già trẻ hơn ba, bốn ngàn vạn người năm tỉnh Đông Nam, nói cách khác, hắn biến toàn bộ ba, bốn ngàn vạn người này thành quân pháo hôi.

Ngả Lệ Ti trừng to mắt hoảng hốt che miệng, Áo Kha Nhĩ cũng quá phát cuồng rồi chứ? Lại biến tất cả mọi người năm tỉnh Đông Nam đều thành quân pháo hôi? Nhưng mà Ngả Lệ Ti lại không nhịn được nhìn Y Ti Na sắc mặt ngưng trọng chớp mắt mấy cái, bởi vì nàng không rõ quân pháo hôi là như thế nào.

Thần sắc Y Ti Na trầm trọng nói:

- Kỳ thật cái này cũng không thể gọi là quân pháo hôi, mà đúng ra là quân con rối, những quân con rối này tuy rằng không có thân thể mạnh mẽ như ác ma, nhưng cũng đồng dạng nghe lời và điên cuồng không sợ chết, chỉ là so sánh với ác ma thì dễ tiêu diệt hơn mà thôi, trong biến cố tôn giáo Khi Hồng quốc, các tín đồ điên cuồng kỳ thật chính là như quân con rối.

Đến đây, Y Ti Na không khỏi cau mày:

- Kỳ thật loại thuốc này cũng là Mật giáo nghiên cứu ra, chỉ là bởi quân con rối như vậy các phương diện đều không so được ác ma, hơn nữa lại dễ hư hao, lại thêm hậu quả không thể khôi phục bình thường như ác ma, đặc biệt quân con rối tuổi thọ quá ngắn, ngay cả một năm cũng không tới, hoàn toàn là lãng phí nhân khẩu, giá cả tính ra kém xa cả hàng giả, bởi vậy loại thuốc này các tôn giáo đã sớm không nghiên cứu nữa, Áo Kha Nhĩ từ nơi nào làm ra nhiều thuốc đủ biến ba bốn ngàn vạn người thành quân con rối vậy chứ?

Ngả Lệ Ti bất mãn trừng Y Ti Na, con bé này nói tới thuốc men là hoàn toàn đối bộ dạng khác, nhìn nàng hình dung những người chịu cảnh bi thảm kia thành cái hình tượng gì? Hư hao, giá cả... Mấy từ này cũng dùng tới được. Nhưng mọi người cũng là tỷ muội lâu như vậy, cũng biết thói quen của nhau, cho nên cũng nhanh chóng ném chuyện này sang một bên hỏi Khang Tư:

- Chúng ta không có khả năng liên thủ với Áo Kha Nhĩ chứ?

Ngữ khí Khang Tư kiên quyết nói:

- Tuyệt đối không có khả năng, bởi vì Áo Kha Nhĩ đã phát điên đến mức biến toàn bộ nhân khẩu năm tỉnh Đông Nam thành quan con rối, cũng có nghĩa, sau trận chiến khu Đông Nam sẽ không còn một bóng người, thế lực biến thái cùng cực như vậy, chúng ta làm sao có khả năng liên thủ với bọn họ được? Không sợ bọn họ biến mọi người Liên minh thống nhất chúng ta thành quân con rối sao?

- Ài, ba bốn ngàn vạn quân con rối đó, tụ tập binh sĩ khắp thiên hạ lại cũng không có nhiều như vậy, khẳng định Liên minh hoàng tộc không đỡ được, trận này thật khó đánh.

Ngả Lệ Ti không khỏi cảm thán nói.

Khang Tư lắc đầu cười:

- Nàng cũng nghe Y Ti Na nói rồi, quân con rối như vậy dù là không động tới chúng, bọn chúng cũng không sống được một năm, cho nên chỉ cần chống đỡ được đợt công kích biển người đầu tiên, như vậy dù là chúng ta không triển khai phản kích, chỉ cần đứng vững một năm, tự nhiên có thể thu được thắng lợi.

Ngả Lệ Ti lập tức hai mắt tỏa sáng:

- Đúng vậy, quân con rối này tuổi thọ ngắn như thế, chỉ cần chúng ta thành lập một đoạn tường thành thật dày thật lớn ở biên giới, như vậy chúng ta căn bản không cần lo lắng mấy ngàn vạn quân con rối sẽ phá hủy lãnh địa của chúng ta nữa.

Khang Tư không khỏi lắc đầu cười:

- Xây dựng tường thành ở biên giới? Ba bốn vạn người sẽ kéo dài bao nhiêu? Tuyến biên cảnh chúng ta lại dài bao nhiêu? Cái này là nhiệm vụ căn bản không có khả năng hoàn thành, dù là bất kể tất cả hoàn thành được, đến khi tường thành này hoàn tất, Liên minh thống nhất chúng ta cũng phá sản sụp đổ rồi.

Ngả Lệ Ti ngẩn người, nghĩ đến tràng cảnh dựng lên tường thành bao vây biên cảnh Liên minh thống nhất, không khỏi vội lắc đầu, không nói xây dựng tường thành như vậy cần bao nhiêu nhân lực, chỉ cần đá xây dựng cũng cần khai thác mấy tòa núi lớn mới cung cấp đủ, hơn nữa thứ này qua một năm liền mất tác dụng, thật là lãng phí mà. Nguồn truyện: Y

Ngải Lệ Tư cau mày tự hỏi, nhìn thấy Y Ti Na bên cạnh vẫn không lên tiếng, ánh mắt không khỏi sáng lên, kéo tay Y Ti Na nói:

- Nếu Y Ti Na có thể chế tạo ra nước thuốc tiêu diệt ác ma, vậy chắc chắc có thể chế tạo ra nước thuốc tiêu diệt những quân con rối này, đến lúc đó chỉ cần dùng nước thuốc là được, những quân con rối này có nhiều cũng không có tác dụng!

Nhưng Y Ti Na mặt cười nhăn nhó đánh bại vẻ tươi cười nhẹ nhàng của Ngả Lệ Ti, lúc Ngả Lệ Ti trừng mắt, Y Ti Na lắc đầu nói:

- Nước thuốc đối phó ác ma căn bản không thể đối phó với quân con rối, dù sao thân thể bọn họ vẫn không khác gì với người bình thường, khác nhau duy nhất là không sợ hãi đau đớn, trong lòng tràn ngập sát khí, tuổi thọ tương đối ngắn mà thôi.

Ngả Lệ Ti có chút không thể tin được lẩm bẩm nói:

- Nói cách khác, loại hiệu quả phun ra ngoài thì ngã một tảng lớn ác ma đã hoàn toàn không có, đối phó với quân con rối này chỉ có thể tiến hành cuộc chiến bình thường như đối phó con người?

Y Ti Na chỉ gật đầu đồng ý, nàng cũng rất khó, nếu như là ác ma xâm lấn, nàng có vô số biện pháp có thể làm ác ma ngã xuống từng đám từng đám, nhưng đối phó với loài người lại không có biện pháp nào tốt, đừng nhìn thủ đoạn đối phó ác ma rất lợi hại, nhưng chỉ là nhằm vào ác ma mà thôi, nếu đối tượng đối thành loài người, một chút hiệu quả cũng không có.

345. Chương 345: Người Hoàng Tộc Tới (p2)

Thấy hai người vợ mình cau mày lo lắng dùng biện pháp gì chống lại mấy ngàn vạn quân con rối, Khang Tư cười khẽ nói:

- Kỳ thật các nàng không cần lo lắng nhiều như vậy, ác ma chúng ta cũng có thể giải quyết mấy trăm vạn, quân con rối này tuy số lượng nhiều, nhưng tin rằng không thể khó đối phó hơn ác ma, đối mặt với quân con rối không có kỷ luật không có tổ chức, các tướng sĩ chúng ta không cần để ý chúng có hung hãn không sợ chết hay không, chỉ cần mỗi lần đối mặt với số lượng quân con rối bị hạn chế, các tướng sĩ chúng ta sẽ không sợ hãi nữa!

Hai vị phu nhân mỹ lệ ánh mắt chợt sáng lên, nếu như là chiến tranh thông thường, các nàng nào cần lo Khang Tư sẽ thua chứ, dù là thua mấy trận, vậy cũng là dọn cho đối phương một cái thòng lọng. Về phần nói Áo Kha Nhĩ tuyệt đối sẽ đưa ba bốn ngàn vạn quân con rối thả ra một lần, nhưng tùy tiện lợi dụng mấy chỗ địa hình ưu thế cũng đủ để chia tách những quân con rối này, đến lúc đó còn không phải muốn chém muốn giết thế nào cũng được sao!

Nghe Khang Tư nói như vậy, tâm tình mọi người mới ổn định xuống, bắt đầu nói chuyện trời đất cho thỏa tưởng niệm những ngày qua.

Kỳ thật ba người đều rõ ràng, những lời khinh miệt quân con rối chỉ là mạnh miệng mà thôi, tuy rằng những quân con rối này xác thật không bằng ác ma, nhưng tuyệt đối mạnh hơn tinh binh, nếu như căn bản không có khả năng chỉ huy sai khiến những quân con rối này dễ dàng, vậy những quân con rối này đúng là tinh binh siêu cấp bách chiến bách thắng.

Quân con rối cường hãn như thế lại thêm số lượng cực lớn đến mấy ngàn vạn, thật là ngẫm lại làm người ta phát sợ, nhưng Ngả Lệ Ti, Y Ti Na mù quáng tin tưởng Khang Tư có thể giải quyết sạch bọn chúng, còn Khang Tư lại cho rằng sự tình luôn luôn có biện pháp giải quyết, không có cách chỉ là chưa nghĩ tới mà thôi, cùng lắm thì như Ngả Lệ Ti nói, xây một cái tường thành dày đặc ngăn trở quân con rối là được rồi.

Ngày hôm sau, đám đại biểu cực kỳ hứng thú đi tới phòng thảo luận chính sự, chuẩn bị đưa ra đề nghị của mình cho Khang Tư xem thử, nhưng mà làm cho bọn họ thất vọng, là Khang Tư không đến, bởi vì Liên minh hoàng tộc đã phái sứ giả tới.

Các đại biểu trong lòng giật mình, chính mình đi đề nghị liên hợp Đông Nam tiêu diệt Liên minh hoàng tộc, tin tức này hẳn phải sớm truyền ra, hiện tại Liên minh hoàng tộc tìm tới cửa, khẳng định là muốn Liên minh thống nhất thay đổi chủ ý.

Cái này có thể được hay không, hiện giờ Liên minh hoàng tộc bị Đông Nam đè ép, làm thế nào có thể chuyển sang đứng phía Liên minh hoàng tộc chứ, một khi đứng chung đứng chung một chỗ với Liên minh hoàng tộc, hoàng tộc này khẳng định sẽ nghĩ đủ biện pháp để Liên minh thống nhất làm pháo hôi cho bọn họ.

Khang Tư ở bên Liên minh thống nhất là Minh chủ, cái khác không nói, chỉ cần chuyện nghiêm túc thi hành ước định đã để người ta không biết là nên khổ não hay là may mắn.

May mắn là vị Điện hạ này đã đáp ứng chuyện gì sẽ không đổi ý, minh hữu như mình đương nhiên sẽ hết sức vui vẻ, bởi vì đây biểu thị là minh hữu thì sẽ không lo lắng bị phản bội bán đứng; khổ não là bởi vị Điện hạ này đối với chuyện đã thương thảo với thế lực bên ngoài cũng sẽ thực hiện nghiêm túc, dù là thời đại hay thay đổi này cũng vẫn liều chết tuân theo ước định, không hiểu thế nhân thay đổi, thật là làm các minh hữu có chung lợi ích với vị Điện hạ này rất là đau khổ.

Giống như vấn đề Tây Nam lần trước, rõ ràng có thể nhân cơ hội nuốt lấy Tây Nam, nhưng lại bởi vì đã tiếp nhận Tây Nam trở thành minh hữu, chẳng những sẽ không cháy nhà hôi của, ngược lại còn đưa than trong tuyết.

Nếu như chỉ là thế, những người minh hữu như mình tuy rằng có chút đáng tiếc, nhưng cũng sẽ yên tâm. Nhưng mà chuyện đại thảo nguyên lại quá mức xung động, còn chưa rõ đại thảo nguyên xảy ra chuyện gì, vì miễn trừ tai hoạ ngầm Tây Nam, lại đưa bộ đội Liên minh thống nhất phái vào đại thảo nguyên, đại thảo nguyên cùng trung tâm Liên minh thống nhất cách một cái Tây Nam, đánh hạ đại thảo nguyên xong lại không thể thi hành quản lý hữu hiệu, thật là may áo cho người khác mà.

Tuy rằng hiện tại xem ra đại thảo nguyên xác thật thần phục dưới Liên minh thống nhất, mà nếu không phải bây giờ đại thảo nguyên đã không có binh lực nào, mà cường hãn như trước đây, binh sĩ Liên minh thống nhất tuyệt đối sẽ gặp tai ương ngập đầu, đến lúc đó sợ rằng ngược lại Tây Nam sẽ khống chế Liên minh thống nhất mất.

Giờ đây lại xuất hiện tình trạng như vậy, chỉ là đối tượng đổi thành Liên minh hoàng tộc mà thôi, bản thân mấy người này là đại biểu thế lực nội bộ Liên minh thống nhất, đương nhiên không thể để xảy ra chuyện như vậy, cho nên các đại biểu này lập tức tràn về nơi Khang Tư tiếp kiến sứ giả Liên minh hoàng tộc.

Những đại biểu này biểu hiện ra hết sức vì nước vì dân, căn bản đã quên mất, Khang Tư người ta chỉ dẫn tư binh nhà mình đi đánh đại thảo nguyên, binh sĩ Liên minh thống nhất đi theo sau, hoàn toàn là các đại biểu kia thấy chỗ tốt có thể kiếm được, lấy được mệnh lệnh từ chỗ Khang Tư, mà bắt đầu liên tiếp phái bộ đội Liên minh ra cướp công, cho nên đừng nhìn bọn họ nói hay như thế, kỳ thật cũng chỉ là một đám tục nhân theo đuổi lợi ích bình thường mà thôi. -

Những người này vọt tới chỗ tiếp đãi, đến trước cửa thì chỉnh lý một chút, mặc kệ nói thế nào, mâu thuẫn nội bộ cũng không thể để cho người ngoài thấy. Mà cũng may Khang Tư chế định Minh quy, quy định đại biểu có thể tự do ra vào các bộ môn Liên minh thống nhất, có thể tùy ý kiểm tra các loại quy định Liên minh thống nhất, đương nhiên, cơ mật quân chính cùng bộ môn nội chính các thế lực thì không bao gồm

trong đó, y theo quy định như vậy, những đại biểu này có thể quang minh chính đại tham dự trường hợp Khang Tư tiếp kiến sứ giả thế lực bên ngoài.

Những đại biểu này vốn muốn phản đối tạo quan hệ cùng Liên minh hoàng tộc, lúc nhìn thấy sứ giả Liên minh hoàng tộc rồi, liền lập tức đổi chủ ý ngay, bắt đầu lôi kéo làm quen với sứ giả.

Chủ quan sứ giả Liên minh hoàng tộc là một người trung niên mặt đầy hồng quang dáng dấp rụt rè, một thân phục sức thanh lịch, người trung niên này tự xưng là đại biểu Hoàng thái tử, tức là tới từ Đế đô. Cho nên nhìn thấy người trung niên này, ánh mắt những đại biểu lập tức tập trung lên y phục trên ở trên người hắn, quan sát tỉ mỉ một phen, ánh mắt mới chuyển qua một vài món trang sức phối hợp trên người hắn, cuối cùng mới là người trung niên dáng vẻ phong độ này.

Những đại biểu này tuy trên mặt không thể hiện biểu tình gì, nhưng trong lòng hâm mộ không thôi, không hổ là đi ra từ Đế đô, thưởng thức trang phục đúng là không phải bình thường mà, phải học hỏi, may là mấy người này đều mặc trang phục đại biểu chuyên biệt, nếu không mặc trang phục bình thường đi gặp sứ giả một thân hoa lệ này, sợ rằng sẽ bị người ta ngầm cười ngạo mấy người này là lão nhà quê.

Sau đó vẫn là hoàng Thái tử thông minh, đầu tiên hủy bỏ xưng hô hoàng đế, một lần nữa khôi phục xưng hô Thái tử điện hạ này, mà những công chúa hoàng tử khác đi theo bỏ xưng hô hoàng đế này thì có chút thiệt thòi, bởi vì ai nghe xưng hô cũng biết người nào địa vị cao hơn, tuy nhiên hiện tại quả thật hoàng Thái tử thực lực mạnh nhất, đành phải vuốt mũi chấp nhận.

Khang Tư đối với đề tài như vậy không có ý tứ, cho nên sau khi cười xong thẳng thắn nói:

- Vị sứ giả đại nhân này, xin mời nói thẳng, nói rõ ràng cho chúng ta biết, quý liên minh muốn Liên minh thống nhất chúng ta làm gì.

Đối vơi lời nói thẳng như vậy của Khang Tư, sứ giả không khỏi sửng sốt, vốn định đem tất cả vấn đề liên quan đến đại nghĩa cùng địa vị thao thao bất tuyệt liền không nói ra được nữa.

Tuy nhiên nếu Khang Tư là chủ nhân đã nói như vậy, thân là sứ giả còn ba hoa dài dòng, chỉ sợ sẽ bị người ta đuổi ra ngay tại chỗ ấy chứ.

Sứ giả bất đắc dĩ đứng dậy cúi đầu nói:

- Khang Tư đại nhân, Liên minh hoàng tộc chúng ta hy vọng Liên minh thống nhất đứng ở trung lập trong trận chiến giữa Liên minh hoàng tộc và khu Đông Nam, không thể hỗ trợ một chút nhân lực vật lực nào cho khu Đông Nam.

Lời này vừa ra, Khang Tư còn chưa có phản ứng, đám đại biểu bao gồm cả Tứ hoàng tử trong đó đều ồ lên một mảnh.

Lời này chính là Liên minh hoàng tộc hạ lệnh cho Liên minh thống nhất rồi, đặc biệt cái chuyện không thể hỗ trợ một chút nhân lực vật lực nào cho khu Đông Nam, lại đối đãi với Liên minh thống nhất như là cấp dưới, cho khiến cho đám đại biểu ngay cả Tứ hoàng tử cũng rất là bất mãn.

Hiện tại tất cả mọi người là thế lực độc lập, hơn nữa thế lực bên mình so với thế lực của ngươi, cho dù không thể cường đại hơn ngươi, vậy cũng không kém hơn bao nhiêu, hơn nữa ngươi còn đối mặt với công kích của một địch nhân, không ngờ dám cuồng vọng dùng lời lẽ hạ mệnh lệnh để đến ngoại giao với nhà mình như thế, thật sự là hơi quá đáng.

Khang Tư đối với chuyện này lại không hề có bộ dáng tức giận, vừa thấy bộ dáng Liên minh hoàng tộc có chút kiêu ngạo tỏ vẻ tự mình có thể giải quyết Đông Nam, cũng biết bọn họ khẳng định không có nắm được tin tình báo Áo Kha Nhĩ đã biến tất cả mọi người thành quân khôi lỗi, tin rằng bọn hắn nhất định nghĩ rằng Đông Nam cũng chỉ là bốn năm trăm vạn tráng đinh.

Nếu chỉ cần bốn năm trăm vạn quân khôi lỗi, Khang Tư tin rằng Liên minh hoàng tộc chỉ cần trả một giá nhất định khẳng định có thể đạt được thắng lợi, dù sao nhân lực vật lực đều là Liên minh hoàng tộc chiếm ưu thế.

Nhưng Đông Nam lại ước chừng xuất động ba bốn ngàn vạn quân khôi lỗi, những quân khôi lỗi này chính khôi lỗi, sức chiến đầu đều giống nhau, cùng với việc quân khôi lỗi là nam hay là nữ, là già hay là trẻ căn bản không có quan hệ quá lớn. -

Không nói quân số bên địch chênh lệch xa, chỉ cần một việc là tình báo sai lầm cũng đủ để cho Liên minh hoàng tộc ăn phải trái đắng rồi.

Đương nhiên, tin tức Đông Nam xuất động ba bốn vạn người này, Khang Tư sẽ không nói cho Liên minh hoàng tộc biết, tuy rằng rất chán ghét hành vi tà ác của Áo Kha Nhĩ, nhưng Liên minh hoàng tộc cũng không phải minh hữu của Liên minh thống nhất nha, nếu như vậy cần gì phải báo cho bọn họ để làm chuẩn bị trước.

Khang Tư thật sự không tin ba bốn vạn ngàn vạn quân Đông Nam đánh một lần Liên minh hoàng tộc liền tan vỡ, chỉ cần Liên minh hoàng tộc ở trung tuyến có thể ngăn cản thế công của quân khôi lỗi Đông Nam, như vậy trận chiến này liền hiểu được phải đánh thế nào.

Nghĩ như vậy, Khang Tư không khỏi cười cười với sứ giả.

Sứ giả kia ngoài cười nhưng trong không cười cũng cười theo, hiện tại sứ giả này thật sự chán ghét bộ dáng cười của Khang Tư, nự cười kia như là miệt thị, hoặc như là chế nhạo, càng như là nham hiểm, dù sao cũng không thể hiện gì tốt.

Nhưng người ta là đứng đầu Liên minh thống nhất, chỉ có thể nhẫn nại, ai kêu Liên minh hoàng tộc mặc dù có nắm chắc đánh bại quân Đông Nam, nhưng không có năng lực hai mặt cùng chiến.

Kỳ thật dựa theo đại đa số thần tử Liên minh hoàng tộc mà nói, phía sau thân thiết với Liên minh thống nhất là quyết sách anh minh nhất, nhưng mấy thủ lĩnh hoàng tộc trong Liên minh hoàng tộc, lại cho rằng quan tước của Khang Tư đều là đế quốc sắc phong, cho nên thân phận phải dưới điện hạ, không muốn hạ mình đi mượn sức.

Khiến đám thần tử không thể nói gì nữa, nếu đám hoàng tộc lo ngại mượn sức Liên minh thống nhất, Liên minh thống nhất sẽ yêu cầu Liên minh hoàng tộc nhập vào Liên minh thống nhất, tựa như Tây Nam của Tứ hoàng tử vậy.

Đường đường là hoàng tử kiệt xuất nhất hoàng thất đế quốc, bá chủ bốn tỉnh Tây Nam, bởi vì vấn đề người thảo nguyên mà cầu viện Liên minh thống nhất, tuy rằng bởi vì tiêu diệt người thảo nguyên, nhưng chính mình cũng không thể hạ mình chịu ủy khuất trở thành một thành viên làm việc nghe lệnh Liên minh thống nhất được, những người hoàng tộc như bọn họ không muốn tiếp nhận đãi ngộ khuất nhục như vậy.

Tuy rằng tất cả thần tử đều đối với những điều khoản rộng rãi của Liên minh thống nhất đều cảm thấy hứng thú, ít nhất một khi gia nhập sẽ không sợ bị người tìm cớ cướp đoạt tài sản, lại càng không sợ vô duyên vô cớ bị thủ trưởng chém đầu, hơn nữa còn có thể quang minh chính đại tranh quyền lực mà không cần lo lắng thủ trưởng kiêng kị chính mình, thật sự là nơi lý tưởng để làm thần tử.

Đáng tiếc, điện hạ nhà mình cũng không phải ngu ngốc, bọn họ không phải nhìn thấy không an toàn sau khi gia nhập Liên minh thống nhất, nhưng trong minh quy của Liên minh thống nhất cấm thành viên trong hội nội chiến, khiến cho giấc mộng thống nhất đế quốc của bọn họ vỡ tan.

Quan trọng là, bọn họ gia nhập Liên minh thống nhất căn bản không có khả năng trở thành đại minh chủ, chỉ có thể là một thành viên liên minh hết sức bình thường.

Những lý do đó chính là nguyên nhân căn bản khiến cho bọn họ không muốn gia nhập Liên minh thống nhất.

Sứ giả miên man suy nghĩ rất nhanh liền đặt sự chú ý trên lời nói của Khang Tư, sứ giả há miệng trợn to hai mắt nhìn Khang Tư, không chỉ hắn như thế, những đại biểu thành viên Liên minh thống nhất cũng là như thế, tuy nhiên so với sự khiếp sợ cùng khó hiểu của sứ giả, bọn họ thực ra thêm phần thần sắc xấu hổ.

Những tình huống này xuất hiện thật ra không phải trong lời nói của Khang Tư có gì khủng bố, mà chính là một câu nhẹ nhàng kia: “Đáp ứng yêu cầu của các ngươi, Liên minh thống nhất có thể được ưu đãi gì? ”

Sứ giả thật sự mở mắt, hai thế lực lớn đàm phán ngoại giao không ngờ còn đĩnh đạc đổi lợi ích như thế, Khang Tư này hiểu hay không hiểu lễ tiết đây?

Giống như trường hợp tất cả mọi người phải thử dò xét mơ hồ cho nhau mới đúng, sao có thể như vậy. Quên đi, nhìn người ta đề ra yêu cầu bức bách mình trắng trợn như thế, đủ biết hắn cũng sẽ đề ra yêu cầu rõ ràng.

Sứ giả suy nghĩ một chút thăm dò nói:

- Nếu quý liên minh có thể thực hiện được yêu cầu của chúng ta, bên ta nguyện ý mở ra thương lộ cùng quý liên minh, nói cách khác chúng ta giải trừ thương cấm giữa quý minh và liên minh chúng ta, thương đoàn của quý minh có thể tự do ra vào liên minh bên ta. Đương nhiên, ngoại trừ vũ khí cùng lương thực ra, các sản phẩm khác thì thương đoàn của quý minh sẽ được hưởng thụ thuế suất ưu đãi, nói cách khác không có thuế qua cửa.

Đến đây, sứ giả có chút kiêu ngạo, theo hắn thấy, mở ra thương cấm đối với Liên minh thống nhất, hơn nữa miễn trừ thuế quan đối với những sản phẩm thông thường cho các thương đoàn của Liên minh thống nhất, đã là một ưu đãi phi thường hiếm thấy.

Tuy nhiên sứ giả rất nhanh phát hiện, tất cả đám đại biểu bao gồm cả Tứ hoàng tử đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, tuy rằng Khang Tư vẫn bộ mặt mỉm cười như cũ không có vẻ gì khác, nhưng nhìn Tương Văn đứng sau Khang Tư bật cười kia, sau đó dùng ánh mắt khinh miệt nhìn mình, sứ giả lập tức hiểu được mình lại mắc phải sai lầm, nhưng sứ giả lại không biết phải làm sao với sai lầm này, không khỏi mờ mịt nhìn Khang Tư.

Khang Tư cười cười, nói với đám đại biểu:

- Vị đại nhân này nói lại cho sứ giả đại nhân biết một chút, điều kiện bọn họ đưa ra đối với Liên minh thống nhất chúng ta có bao nhiêu ý nghĩa.

Đám đại biểu lập tức giống như ăn thuốc kích thích nóng lòng muốn thử vậy, đây chính là cơ hội tốt khó có được để chính những kẻ nông thôn như mình khinh bỉ đám quý tộc đế đô nha, tuy nhiên cơ hội này lại bị đại biểu Tứ hoàng tử đoạt mất.

Đại biểu Tứ hoàng tử đứng lên giành nói trước:

- Sứ giả đại nhân! Tin rằng quý minh khẳng định không có thực hiện thống kê thương đoàn quý minh ra vào địa giới liên minh chúng ta bao nhiêu lần, càng chưa từng thực hiện thống kê qua, hiện tại các sản phẩm từ địa giới Liên minh hoàng tộc các ngươi, năm thành là thông qua Liên minh thống nhất chúng ta mua cho, hai thành là do Liên minh thống nhất chúng ta tự sản xuất, nói cách khác, thương phẩm nằm trong địa giới liên minh các ngươi, bẩy thành đều là từ nơi Liên minh thống nhất vận chuyển đi.

Nếu Liên minh thống nhất chúng ta học tập đơn phương cấm thương lộ như Liên minh hoàng tộc các ngươi, giá hàng quý minh ít nhất phải tăng lên năm lần, hoặc là cao hơn, bởi vì không có Liên minh thống nhất chúng ta, số lượng hàng hóa của các ngươi cực kỳ thưa thớt.

Sứ giả lập tức nổi giận nhảy dựng lên quát:

- Nói hưu nói vượn! Điều đó không có khả năng! Liên minh chúng ta đất đai rộng lớn sản vật phong phú, làm sao cần hàng hóa của Liên minh thống nhất các ngươi!

Sứ giả căn bản không muốn tin lời nói của đại biểu, bởi vì theo như hắn nói, bảy thành hàng hóa là từ Liên minh thống nhất, như vậy có thể nói Liên minh thống nhất đã hoàn toàn khống chế kinh tế Liên minh hoàng tộc.

Kinh tế một khi bị người khống chế, như vậy chủ nhân thế lực này cũng nên thay đổi rồi, chuyện tình vớ vẩn như vậy hắn làm sao có thể tin được.

347. Chương 347: Song Phương Kết Minh (p2)

Nhìn thấy sứ giả kích động như thế, tròng mắt Tương Văn xoay chuyển, chỉ vào quần áo sứ giả nói:

- Quần áo ngươi đang mặc là do Lục Nhã Hiên ở đế đô đặc chế sao?

Sứ giả gật gật đầu:

- Đương nhiên!

Tuy nhiên hắn rất nhanh phản ứng lại hô lên:

- Ngươi không phải định nói Lục Nhã Hiên là của Liên minh thống nhất các ngươi đấy chứ, Lục Nhã Hiên này là cửa hàng đã có hàng trăm năm, hơn nữa chủ nhân cũng là nhãn hiệu thương đoàn lâu năm của Duy Nhĩ Đặc, chuyên làm trang phục theo yêu cầu của quý tộc đế đô cùng hoàng tộc, tuyệt đối không có vấn đề gì với Liên minh thống nhất các ngươi!

- Hì hì! Chẳng lẽ ngươi không biết nhãn hiệu thương đoàn lâu năm này từ một năm trước đã thay đổi chủ nhân hay sao? Đó chính là sản nghiệp của phu nhân Ngả Lệ Ti nhà ta, ngươi nói xem có liên quan đến Liên minh thống nhất chúng ta hay không?

Lời này của Tương Văn chẳng những khiến sứ giả thần tình không thể tin được, mà các đại biểu khác lại đồng thời mở to hai mắt nhìn, dựng lỗ tai lên nghe.

Cái trang phục đế đô kia hoặc là phải nói thương đoàn đã có hàng trăm năm của đế quốc không ngờ là sản nghiệp của Ngả Lệ Ti phu nhân, nhưng lại là mới đổi chủ một năm trước?

Nếu điều này là thật, chẳng phải là nói Khang Tư che dấu tài sản riêng đã tới mức rợn người rồi sao?

Điều này quả thực là đáng giá, nhìn thấy phu nhân Khang Tư mua sắm bốn phía không nơi nào không phải là hoang sơn hoang dã, mọi người đều đã xác định Khang Tư tài lớn khí thô, chỉ là không nghĩ tới khí thô đến mức thương đoàn Duy Nhĩ Đặc đã có hàng trăm năm cũng mua tới tay.

Vốn sứ giả không tin, nhưng sau khi Tương Văn nói rõ ký hiệu trên quần áo ra, rốt cục đầu đầy mồ hôi lạnh thừa nhận phu nhân Khang Tư quả thật có tiền.

Tuy rằng đây chỉ là một ví dụ, nhưng là chứng thực lời đại biểu Tứ hoàng tử nói, nói rõ hàng hóa hiện tại của Liên minh hoàng tộc đã có bảy thành là dựa vào Liên minh thống nhất.

Sứ giả tuy rằng ngoài miệng không nói nữa, nhưng trong lòng vẫn là không phục.

Hắn thực sự không hiểu, Liên minh hoàng tộc lãnh địa đều là nơi tinh hoa thời kì đế quốc, sản vật thật sự là cần gì có đó, hơn nữa các thủ lĩnh Liên minh hoàng tộc đều xuất thân hoàng tử, thời kì đế quốc trước kia đã lợi dụng buôn bán kiếm tiền riêng, hiểu được buôn bán chỉ là hoạt động bọn họ không thể hạn chế, ngược lại trăm phương nghìn kế mà biến nguồn tiền tài này thành nguồn suối mới tốt, nhưng dưới trạng thái như vậy, hàng hóa Liên minh hoàng tộc tại sao lại có bảy thành đến từ Liên minh thống nhất?

Kỳ thật chỉ cần biết rằng Liên minh thống nhất chiếm cứ địa bàn tuy rằng lớn, nhưng đều là mảnh đất hẻo lánh, sản vật có lẽ phong phú, nhưng cần đầu tư khai thác mới được, nhưng địa bàn riêng của Khang Tư lại có được những thương đoàn quái vật trong Duy Nhĩ Đặc, Liên minh hoàng tộc ngươi chẳng khác nào đấu tranh buôn bán cùng với Liên minh thống nhất và toàn bộ Duy Nhĩ Đặc, có thể thắng mới là lạ.

Quan trọng là, Khang Tư có được một con đường tốc hành, thời gian có thể đưa sản vật từ hai nơi Duy Nhĩ Đặc cùng Áo Đặc Mạn qua lại ngắn đi mấy chục lần.

Chỉ cần Khang Tư có ngón tay vàng (Kim thủ chỉ) này, cho dù thế lực cường đại hơn nữa, chỉ cần hắn vận chuyện vật tư chậm hơn so với con đường tốc hành này, vậy hắn liền không có khả năng thắng Khang Tư trên phương diện buôn bán.

Bởi vậy hàng hóa của Liên minh hoàng tộc bị Liên minh thống nhất chiếm bảy thành, đều là nguyên do thương nhân của Liên minh thống nhất không đủ, bằng không ai lại cho ngươi cơ hội thở dốc nha!

- Khang Tư đại nhân muốn cái gì cứ nói thẳng đi, bản tước chỉ là sứ thần, rất nhiều chuyện không thể tự làm chủ, nhưng bản sứ sẽ thay Khang Tư đại nhân thuật lại yêu cầu.

Sứ giả không có biện pháp, có chút xấu hổ nói.

Lời này vừa ra đã bị chúng đại biểu khinh bỉ, vừa rồi còn nói thoải mái đưa ra yêu cầu, hiện tại đã nói không thể làm chủ, thật sự là khiến cho người ta ghê tởm, xem ra phong thái quý tộc đế đo cũng chỉ như thế, còn không hào phóng bằng những quý tộc nông thôn như mình.

Khang Tư lại cười:

- Điều kiện bên ta kỳ thật rất đơn giản, ngoại trừ hai bên buôn bán ngang nhau ra, chỉ cần đưa núi bạc của đế quốc cho chúng ta là được rồi.

Lời này vừa ra, các đại biểu đều lè lưỡi, vì Khang Tư ăn to nói lớn mà khiếp sợ, sau đó tất cả đông thời chảy nước miếng.

Núi bạc của đế quốc nha, nguyên nhân dẫn đến chiến tranh giữa đế quốc cùng Duy Nhĩ Đặc hàng trăm năm qua, chính là ngọn núi toàn bộ cấu thành từ bạc trắng, không ngờ Khang Tư đặt mục tiêu nhắm ngay ngân khố đế quốc, thật sự là khiến người ta bội phục, thứ này nếu nắm trong tay Liên minh thống nhất, những người mình đây hầu bao cũng sẽ bành trướng lên mấy lần nha!

Nhìn thấy những ánh mắt tham lam đồng thời nhìn mình, sứ giả không khỏi rùng mình một cái, nhưng yêu cầu này, sứ giả căn bản không có giận tím mặt giơ chân mắng to giống như trong tưởng tượng mọi người, ngược lại phi thường vội vàng hô:

- Được! Bản tước làm chủ lấy núi bạc của đế quốc dâng tặng tất cả cho Khang Tư đại nhân, chúng ta lập tức ký hiệp ước công bố thiên hạ!

- Từ từ! Núi bạc này là dâng cho Liên minh thống nhất mà không phải dâng cho ta.

Khang Tư vội vàng khoát tay, sứ giả trước mặt này quả thực rất biết lợi dụng hết thảy biện pháp để châm ngòi ly gián, núi bạc này dâng cho mình, vậy chẳng phải khiến cho cả Liên minh thống nhất đều căm thù mình sao?

- Không! Liên minh hoàng tộc chúng ta chỉ nguyện ý dâng núi bạc này trên danh nghĩa Khang Tư đại nhân, bằng không lần trao đổi này bỏ qua!

Sứ giả đột nhiên phi thường cường ngạnh, hơn nữa đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Các đại biểu vội vàng ngăn sứ giả lại, hơn nữa hướng Khang Tư khuyên can:

- Đại nhân! Việc này ngài liền đáp ứng đi, dù sao tất cả chúng ta không có ý kiến gì.

Nói là nói như vậy, kỳ thật những người khác là muốn Khang Tư nhận lấy núi bạc sau đó chuyển cho Liên minh thống nhất, tin rằng Khang Tư sẽ không độc chiếm, bởi vì kẻ ngốc cũng biết núi bạc của đế quốc khiến người đỏ mắt cỡ nào.

Nghe được lời nói các đại biểu, sứ thần kia lập tức tiến lên một bước bức bách nói:

- Núi bạc này không được chuyển nhượng, nói cách khác ngoại trừ Khang Tư đại nhân cùng người thừa kế ngài ra, người khác không được có một chút gì từ núi bạc, bằng không liên minh ta sẽ tự xóa bỏ hiệp ước!

Lời này khiến đám đại biểu biến sắc, tuy nhiên Khang Tư tới lúc này vẫn lơ đễnh gật gật đầu.

Vừa thấy Khang Tư gật đầu, lại nhìn thấy đám đại biểu sắc mặt khó coi, sứ thần không khỏi mừng rỡ, không nghĩ tới nha, vốn tưởng rằng nhiệm vụ châm ngòi ly gián không có cách nào hoàn thành, không nghĩ tới bởi vì lòng tham của Khang Tư, chẳng những hoàn thành nhiệm vụ khiến Liên minh thống nhất ở thế trung lập, còn nhân tiên hoàn thành nhiệm vụ bí mật châm ngòi ly gián, thật sự là khi nhân phẩm bạo phát thì tường thành cũng ngăn không được nha!

Sứ thần khoát tay, hắn dẫn bộ hạ lập tức lấy ra một cuốn da dê xinh đẹp chuyên để ban phát thánh chỉ, sau đó dùng thủ pháp chuyên môn viết hiệp ước xuống, sau đó kí tên đóng một cái dấu xuống.

Người ở đây đều bị sứ thần lấy ra cuộn da dê biến thành sững sờ, bởi vì chỗ trống trên cuốn da dê đã có chữ kí cùng con dấu của tất cả hoàng tử công chúa trong Liên minh hoàng tộc.

Thứ này nếu ở thời kì đế quốc tuyệt đối khiến cho người khác phi thường khiếp sợ, tuy nhiên tới hiện tại rồi chỉ chứng minh nhân viên này là được tất cả thành viên Liên minh hoàng tộc tán thành mà thôi.

Bởi vì tất cả thành viên Liên minh hoàng tộc ký tên cùng đóng dấu, khiến cho đại biểu thành viên Liên minh thống nhất cũng chỉ có thể vuốt mũi không tình nguyện lý tên đóng dấu lên hiệp ước.

Tuy rằng bọn họ rất muốn cự tuyệt, nhưng vừa nghĩ tới Liên minh hoàng tộc căn bản không để Đông Nam vào mắt, bọn họ không biết Liên minh hoàng tộc thực lực lớn bao nhiêu, vì quý trọng phú quý trước mắt, mới không muốn giao chiến với Liên minh hoàng tộc.

Bọn họ trông mong chính là Liên minh hoàng tộc cùng khu Đông Nam đánh sống đánh chết là tốt nhất, sau đó Liên minh thống nhất đi ra kiếm tiện nghi, tuy nhiên trong khi bọn họ nghĩ tới, nguyện vọng này chỉ sợ rất khó thực hiện.

Phỏng chừng đến lúc đó Liên minh hoàng tộc nuốt trọn Đông Nam, đế quốc biến thành kết cục hai đại liên minh giằng co, tuy nhiên cũng tốt, nếu thực hai bên cân đối vậy ít nhất sẽ không dễ dàng bùng nổ chiến tranh. Y - www.

Sau khi thu lại phần thuộc về mình, sứ thần đắc ý dào dạt nói:

- Đúng rồi Khang Tư đại nhân, núi bạc của đế quốc từ khi đế quốc xuất hiện nguy cơ, đã bị Duy Nhĩ Đặc lén chiếm lĩnh, bởi vì bên phía đế quốc vua tôi cùng rung chuyển, bên phía Duy Nhĩ Đặc sợ dân chúng đế quốc cừu hận bọn họ, cho nêm liên hợp phong tỏa tin tức lại, nói cách khác, nếu ngài muốn thực sự sở hữu

núi bạc của đế quốc, phải phiền ngài dẫn quân chiếm lại núi bạc đuổi quân Duy Nhĩ Đặc đi mới được. Ha ha ha!

Sứ thần nói đến đây, phát hiện đám đại biểu cũng mơ hồ toát ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, không khỏi càng thêm vui hơn.

Khang Tư lắc đầu, giọng điệu bình nói:

- Vị đại nhân này, ngươi hiện tại nói như vậy, không sợ ta thẹn quá thành giận giết chết các ngươi hay sao, sau đó lập tức liên hợp khu Đông Nam tấn công Liên minh hoàng tộc hay sao?

Đồng tử trong mắt sứ thần thu rụt một chút, nhưng lập tức cười ha ha nói:

- Khang Tư đại nhân, nếu Liên minh thống nhất là một mình ngài, bản tước đương nhiên không dám trêu đùa với ngài như vậy, đáng tiếc Liên minh thống nhất lại có mấy người làm chủ, ngài muốn bọn họ sẽ đồng ý với lý do của ngài mà xé bỏ hiệp ước mới ký hay sao?

Hơn nữa trên hiệp ước này ngoại trừ điều kiện hai bên tự do mậu dịch ra, chính là chuyện ngài có được núi bạc của đế quốc, bọn họ sẽ nguyện ý vì ngài không thể nắm núi bạc của ngài trong tay, mà hủy bỏ tự do mậu dịch giữa hai bên sao? Bản tước nghĩ rằng, không nói thương nhân ở lãnh địa bọn họ có nguyện ý hay không, cho dù thương nhân ở lãnh địa của ngài cũng không thấy được có bao nhiêu vui mừng?

Đám đại biểu sắc mặt đại biến, tất cả đều cắn răng nhìn chằm chằm sứ giả, tên chó này cũng không ngờ không thèm để ý gì châm ngòi ly gián trắng trợn như thế, thật sự là hơi quá đáng.

Bọn họ tuy rằng hận không thể lập tức chém chết sứ giả kia, nhưng thật sự đúng như sứ giả nói, bọn họ hiện tại không muốn bội ước.

Dù sao mọi người đều đại biểu cho mục đích các thế lực, không có khả năng vì lợi ích riêng của Khang Tư mà buông bỏ ích lợi nhà mình nha, bởi vì dựa theo ý kiến của Khang Tư, chuyện này ngoại trừ Liên minh hoàng tộc ra, nhà mình một chút ưu đãi cũng không có.

Khang Tư chỉ cười cười, không nói gì nữa, mà Tương Văn thì khinh thường hừ lạnh một tiếng nói:

- Kính xin vị sứ thần đại nhân này không cần lấy những tin tức lâu năm đã phủ đầy bụi ra làm bí mật được không? Đoàn trưởng đóng quân tại núi bạc Khuếch Nhĩ Đức cùng chúng ta rất có giao tình, ngươi nghĩ rằng núi bạc đế quốc rơi vào trong tay Duy Nhĩ Đặc là chuyện tình có thể giữ bí mật sao? Từ khi quân Duy Nhĩ Đặc bước chân lên núi bạc chúng ta đã biết rồi, khổ cho ngươi còn khoe ra như vậy, thật sự không có kiến thức!

- Ngươi!

Sứ thần bị tức đến nỗi nói không ra lời, tuy rằng rất muốn bác bỏ lời Tương Văn nói, nhưng đối phương ngay cả chủ tướng Duy Nhĩ Đặc đóng quân nơi đó cũng nói ra rõ ràng, không có khả năng không biết núi bạc đã bị Duy Nhĩ Đặc chiếm.

Đám đại biểu đều đặt ánh mắt nghi hoặc trên người Tương Văn cùng Khang Tư, nếu sớm biết núi bạc đế quốc bị quân Duy Nhĩ Đặc chiếm, vậy tại sao còn đưa ra ý kiến như vậy?

Tương Văn cầm bản hiệp ước kia giơ lên, thần tình đắc ý nói:

- Thương đoàn do Phu nhân Y Ti Na nhà ta quản lý ở Duy Nhĩ Đặc mới vừa không lâu trước, trên một cuộc đấu giá đã chiếm được quyền khai thác núi bạc, hiện tại thêm bản hiệp ước này, như vậy mặc kệ núi bạc này do bên nào khống chế, ích lợi của đại nhân nhà ta đều được đảm bảo.

Tương Văn nói đến đây, nhìn thấy sứ thần đầu tiên sửng sốt một chút, tiếp theo đã nhảy dựng lên, không khỏi giảnh trước ngăn lời sứ giả nói:

- Ngươi đừng nói cái gì quyền không được chuyển nhượng ra, phu nhân nhà ta không phải thuộc đại nhân nhà ta đó sao? Nhiều nhất chờ phu nhân nhà ta sinh một người con, chuyển quyền sở hữu núi bạc này cho công tử hoặc tiểu thư là được rồi?

Lời này của Tương Văn khiến sứ thần gần như hộc máu, chính mình nghĩ rằng được trêu đùa Khang Tư, lại không nghĩ tới là ngược lại bị người ta trêu đùa, một phu nhân của Khang Tư từ thương đoàn ở Duy Nhĩ Đặc không ngờ có được quyền khai thác núi bạc, hơn nữa hiện tại còn được tất cả hoàng tộc thừa nhận quyền sở hữu núi bạc này, chẳng khác nào bất luận cuối cùng núi bạc thuộc khống chế nhà ai, núi bạc này cũng là của Khang Tư!

Trời ạ! Đây không phải sự thật!

Nếu Khang Tư có nhiều tiền như vậy, còn khoa trương ở đế quốc hỗn loạn làm cái gì, nếu là mình đã sớm chạy đến Duy Nhĩ Đặc làm phú ông rồi!

Nhìn thấy sứ thần thất hồn lạc phách rời đi, đám đại thần đều thần sắc phức tạp nhìn Khang Tư, bọn họ hiện tại đã không thèm để ý núi bạc thuộc ai, mà là để ý hai vị phu nhân của Khang Tư.

Hai vị phu nhân này, một vị nắm trong tay thương đoàn không ngờ là thương đoàn già cội hàng trăm năm của Duy Nhĩ Đặc, ngay cả thương đoàn Lục Nhã Hiên đã có hàng trăm năm tại đế đô cũng là một đại diện dưới trướng thương đoàn này.

Người kia càng khủng bố hơn, không ngờ có được quyền khai thác núi bạc, tuy rằng không biết quyền khai thác này cần bao tiền mới có được, nhưng ngẫm lại thời đại đế quốc trước kia, chỉ có những kẻ quyền quý xa hoa mới có khả năng đạt được quyền khai thác núi bạc một chút, cũng đủ biết thương đoàn của vị phu nhân này là cực kỳ khổng lồ.

Phu nhân Khang Tư nếu nắm trong tay những thương đoàn cường đại như vậy, Khang Tư hắn thì sao, chính hắn nắm trong tay bao nhiêu thương đoàn lớn? Chính thế lực mình trên vấn đề quân lực không thể so sánh với quân đội lệ thuộc trực tiếp Khang Tư, mà hiện tại trên phương diện kinh tế ngay cả một góc của Khang Tư cũng không thể so sánh. Thật sự là khiến cho người ta nản lòng nha, xem ra Liên minh thống nhất này hết thế hệ mình cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Khang Tư.

Đám đại biểu nháy mắt với nhau, hướng Khang Tư cáo lui.

Nhìn bộ dáng bọn hắn cũng biết về sau khẳng định sẽ tập trung một chỗ thương thảo chuyện gì, Tương Văn lập tức làm một thủ thế bí mật, mật vệ tự nhiên sẽ đi thám tính những đại biểu đó nói chuyện gì.

Hiện tại không có người ngoài, nắm hiệp ước trong tay, Tương Văn có chút do dự há mồm, Khang Tư như là sau lưng có mắt vậy thấy được động tác của Tương Văn, không khỏi quay đầu cười nói:

- Có phải kỳ quái tại sao ta để cho ngươi nói ra bí mật này hay không, vô cớ để cho những đại biểu đó đề phòng?

Tương Văn đã sớm muốn hỏi, vội vàng có chút nịnh bợ nói:

- Thuộc hạ ngu muội, xin chủ thượng chỉ giáo!

348. Chương 348: Chế Độ Tuyển Cử (p1)

Khang Tư thở dài:

- Kỳ thật rất đơn giản, ta chuẩn bị dần dần biểu diễn thực lực của chúng ta ra, để bọn họ kinh sợ, tiến thêm một bước mở rộng quyền lực chúng ta ở Liên minh thống nhất.

Tương Văn chớp mắt mấy cái, chủ thượng trước giờ đều ủy quyền mặc kệ mọi chuyện, sao lại muốn mở rộng quyền lực.

Vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý vậy? Nếu muốn nói độc tài, cũng sẽ không xây dựng cái Liên minh thống nhất này, trực tiếp nuốt trôi các thành viên Liên minh thống nhất hiện tại thì tốt rồi, cần gì phải đưa bọn họ thành minh hữu, tự tạo phiền toái cho chính mình chứ!

Khang Tư như nhìn thấu Tương Văn thắc mắc:

- Tuy rằng ban đầu chúng ta thôn tính những minh hữu này, khẳng định căn cơ sẽ vững chắc hơn hiện tại rất nhiều, thế nhưng căn cơ chiếm đoạt sẽ gặp phải phản ứng mạnh hơn là lôi kéo người khác thành lập liên

minh, hơn nữa đa số đều là không chết không thôi, như vậy tuyệt đối có thể tiêu hao rất nhiều thực lực của chúng ta. Nếu như đi con đường đó, sợ rằng hiện giờ địa bàn của chúng ta tối đa chỉ dừng ở hai tỉnh Thiểm Đông Thiểm Nam, bởi vì các địa phương khác đều sẽ phải hao tổn tâm cơ, thậm chí trực tiếp đầu nhập vào Liên minh hoàng tộc đối kháng lại chúng ta.

Thấy bộ dạng Tương Văn không phục, Khang Tư không khỏi cười nói:

- Tuy rằng vận dụng mật vệ có thể sớm giải quyết hết các thủ lĩnh thế lực này, thế nhưng ngươi ngẫm lại một địch nhân thông qua ám sát mới có thể thu được thắng lợi, sẽ gây cho người đời một ấn tượng chỉ toàn kinh khủng sợ hãi, mà không phải cam tâm tình nguyện thần phục, đến lúc đó mọi người đầu nhập vào cũng là những phần tử hai lòng ba ý, kẻ có tài hoa thật sự sẽ không thuần phục cho dạng chính quyền thích khách này.

- Ngẫm lại thủ hạ của mình toàn là tham quan ô lại, ngẫm lại ngoại trừ bọn họ sẽ không có người nào chịu phục vụ cho chúng ta, ngươi có thể suy đoán được, dù là chính quyền thích khách như vậy thống nhất toàn bộ Đế quốc thì làm sao? Một chính quyền như vậy có thể tồn tại được bao lâu đây?

Nghe nói như thế, Tương Văn thật không rét mà run.

Chính mình luôn dựa vào năng lực của mật vệ, luôn nghĩ nếu như đối phương không phục vậy cứ ám sát đối phương cho xong, giết sạch rồi những người phản đối rồi thì xem ai dám phản đối nữa, cho tới bây giờ thật không nghĩ tới một chính quyền dựa vào thích khách thu lấy thắng lợi trên các phương diện sẽ có bao nhiêu uy vọng chứ, cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới một thế lực dựa vào năng lực đó xây dựng nên, nhân viên thủ hạ rốt cuộc là bởi trung thành hay là sợ hãi mới đến phục vụ.

Dùng người tâm tính như vậy đi quản lý địa phương, khẳng định bọn họ sẽ hai lòng ba ý, sẽ mò vớt một món, sẽ không làm miễn cho gặp tai ương, mà chỗ quan trọng nhất, là người như vậy sẽ không có năng lực tốt chỗ nào được.

Khi kẻ sĩ tài ba thiên hạ đều từ chối phục vụ chính quyền ngươi, tính tồn tại của chính quyền này thật làm cho người ta hoài nghi, một chính quyền lòng dân bất định như vậy, nói không chừng một trận chiến ngoại tộc xâm lấn sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền, để cục diện hoàn toàn tan vỡ.

Tương Văn có chút chần chờ nói:

- Chủ thượng tiếp nhận những thế lực bản thổ trở thành minh hữu, chính là vì hạn chế tác dụng mật vệ?

Hiện tại mặc dù có điểm lý giải được vì sao tuyệt đại đa số mật vệ sau này đều dùng như nhân viên tình báo, nhưng có chút không thể tiếp thu mật vệ cường đại cứ bị hạn chế trên phương diện này, Tương Văn thân là Tổng trưởng mật vệ, theo lẽ thường sẽ phải ra sức mở rộng lực ảnh hưởng của mật vệ.

- Cũng không phải toàn bộ là thế, ta cứ luôn nghĩ một chính quyền độc tài dựa vào thích khách giữ gìn sự thống trị tuyệt đối không thể tồn tại lâu dài, cho nên tạo ra một cái khung thống nhất bồi dưỡng một ít minh hữu độc lập tự chủ, địa vị bình đẳng, lại có thể để chính quyền này truyền lưu lâu dài về sau.

- Dù sao khi đại biểu chấp chính xâm phạm đến lợi ích toàn bộ thành viên, sẽ gặp phải toàn thể thành viên phản đối, tuy rằng chính quyền như vậy không có khả năng phát triển nhanh chóng, nhưng căn cơ sẽ vững chắc, hơn nữa khi thế lực tất cả thành viên đều đạt đến bình cảnh, như vậy mở rộng bên ngoài sẽ tự nhiên thành mục đích theo đuổi của tất cả thành viên, như vậy cũng tốt hơn là đại biểu chấp chính vì dã tâm của mình tùy ý phát động chiến tranh.

Khang Tư nói.

- Thế nhưng dù là như vậy, ngài cũng uỷ quyền quá nhiều mà.

Tương Văn không nhịn được khuyên nhủ, bởi vì hắn phát hiện tuy rằng Khang Tư cho thấy muốn mở rộng quyền lực, nhưng không có mùi vị thu chiếm quyền lực.

- Chỉ cần khống chế được quân đội, để quân đội đảm bảo bộ khung chính quyền này không thay đổi, các quyền lực nội chính khác cứ thả xuống dưới, chẳng những giảm bớt gánh nặng cho mình, hơn nữa cũng để người bên dưới có động lực, càng có thể để nội chính phát triển phồn vinh, chuyện tốt đẹp như vậy vì sao không làm? Dù sao quyền nội chính lãnh địa dưới trướng vẫn nằm trong tay ta như cũ mà.

Khang Tư nói đến đây, thấy bộ dạng Tương Văn còn có chút nghĩ không thông, không khỏi nói tỉ mỉ hơn.

- Ngươi cũng đừng xem thường loại tổ chức lôi kéo minh hữu này, chúng ta xây dựng lên Liên minh thống nhất, tuy rằng mới mở rộng được tám hành tỉnh, có năm thành viên gia nhập, thế nhưng nhìn xem tổn thất chúng ta đánh Tuyết quốc cùng tổn thất hiện tại, nhìn xây dựng lại chính quyền các nơi Tuyết quốc cùng chính quyền lãnh địa hiện tại thì biết được tổn thất này càng ít ỏi, khu vực nào khôi phục sự thống trị nhanh hơn. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

- Còn có một chỗ trọng yếu nhất, giống như lúc chúng ta bắt đầu mở rộng địa bàn ở Tuyết quốc, hầu như mọi người trên toàn Tuyết quốc đều coi chúng ta trở thành địch nhân, mà lúc mở rộng Liên minh thống nhất bên này, tuy rằng các thế lực khác cũng coi chúng ta như địch nhân, nhưng không có ý nghĩ nhất định phải tiêu diệt chúng ta, hơn nữa khi chúng ta thả phong phanh cảm thấy hứng thú với Tây Nam, Tứ hoàng tử Tây Nam càng tự động tìm tới cửa yêu cầu gia nhập vào Liên minh...

- Ngươi thấy đó, đồng dạng là mở rộng thế lực, nhưng vì sao gặp phải tình trạng bất đồng tuyệt đối như vậy? Còn không phải bởi vì một loại là muốn nuốt trọn đối phương, một loại là Liên minh với đối phương, cái trước nhất định là người chết ta sống, cái sau lại có thể cùng chung tồn vong, chỉ cần không phải ngu ngốc ai sẽ bằng lòng đi lựa chọn ngươi chết ta sống chứ?

Tương Văn hết chỗ nói rồi, tình huống đúng thật như Khang Tư nói, bên Tuyết quốc không nói tổn thất chiến đấu, chỉ nói sau khi thắng lợi khôi phục thống trị địa phương nhất định phải tốn hao một lượng lớn nhân lực vật lực cùng thời gian tiền tài, lại còn thường thường nhảy ra phần tử phản loạn, mà bên Liên minh thống nhất này, một khi tới thời điểm chiến đấu phát hiện không chiếm thượng phong, đối phương sẽ dứt khoát nhanh nhẹn đầu hàng.

Về phần khôi phục thống trị địa phương, bởi vì chủ nhân căn bản không có biến hóa, hầu như kết thúc chiến tranh liền lập tức khôi phục lại, địa phương cũng có thể an ổn xuống trong thời gian cực ngắn, hơn nữa không có kẻ nổi loạn do không vừa lòng chính quyền mới, kẻ nhân cơ hội ra gây sự kiếm hời càng không xuất hiện.

Quan trọng nhất, địa bàn mới có thể trong thời gian ngắn nhất đóng góp lực lượng, để cho quân Liên minh chẳng những không cần phải chia quân xử lý sự vụ địa phương, chuyên tâm một lòng phát động tác chiến, đồng thời càng đánh càng mạnh.

Như vậy so sánh một chút, thật đúng là chế độ Liên minh càng mở rộng địa bàn càng phát triển nhanh, đạt được mục tiêu tăng trưởng thế lực, đáng tiếc duy nhất là người nắm quyền không phải là chính quyền độc tài nói một không hai nữa, bởi vì ngươi đã có minh hữu, việc làm lời nói đều phải lo lắng tới suy nghĩ của minh hữu nữa chứ.

Nghĩ đến đó Tương Văn không nhịn được hỏi tiếp:

- Chủ thượng, ngài yêu cầu minh hữu chia xẻ quyền lực của ngài, vậy làm sao ngài lại biểu lộ sự tình núi bạc Đế quốc ra ngoài, đồng thời cũng lấy thương đoàn danh nghĩa phu nhân ra trình diễn? Như vậy chẳng phải là để cho bọn họ càng thêm kiêng kỵ thực lực cường hãn của chủ thượng ngài sao? Nói không chừng bọn họ sẽ có hai lòng!

- Tuy nói các thành viên bộ khung Liên minh đều có được quyền phát biểu nhất định, thế nhưng nếu như mọi người đều có quyền lực tương đương, vậy thật là không biết nghe ai mới tốt nhất, phải có một thành viên đại biểu, hay là một nhân vật Minh chủ xuất hiện, dù sao một bầy sói không có sói đầu đàn, bầy sói này sẽ chia năm xẻ bảy, mà một khi có sói đầu đàn, toàn bộ bầy sói sẽ anh dũng tiến về phía trước, đồng thời tự động sẽ xuất hiện quy củ thay đổi sói đầu đàn.

Khang Tư nói.

Tương Văn lại có chút không cam lòng nói:

- Chủ thượng, trong bầy sói thay đổi sói đầu đàn, theo quy củ kẻ thất bại phải rời khỏi bầy sói mà.

Khang Tư đầu tiên là sững sờ, tiếp đó cười:

- Chúng ta không phải là sói hoang, có thể định ra quy củ, thành viên Liên minh cạnh tranh vị trí Minh chủ thất bại, không cần rời đi, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.

- Chỉ sợ Minh chủ mới sẽ đả kích Minh chủ cũ cùng người cạnh tranh với hắn.

Tương Văn không nhịn được thì thầm.

Tuy rằng hắn dám cam đoan vị trí Minh chủ của Khang Tư không ai cướp được, nhưng hắn không dám cam đoan vị trí Minh chủ này một mực nắm trong tay đời sau Khang Tư, bởi vì nhìn bộ dáng Khang Tư thì biết hắn bắt đầu chuẩn bị định ra quy củ cạnh tranh Minh chủ rồi.

Quy củ này vừa đặt ra, nói theo cách thời gian không buông tha người nào, đời sau các thành viên Liên minh hiện tại khẳng định sẽ xuất hiện anh tài, đến lúc đó chức vị Minh chủ phải đổi người khác, sợ rằng hệ Khang Tư hiển hách đã lâu sẽ lọt vào chèn ép.

Hiển nhiên Khang Tư biết hàm ý Tương Văn nói, lơ đễnh nói:

- Chỉ cần định ra quy củ, Minh chủ mới sẽ không thể trắng trợn trả thù đả kích, nếu như hắn dám có gan làm như vậy, tự nhiên sẽ không có tư cách đảm nhiệm Minh chủ nữa.

- Điểm quan trọng nhất, chỉ cần thành viên Liên minh không thoát ly Liên minh, đảm bảo cung cấp phân phối tiếp viện cho quân Liên minh, Minh chủ căn bản không có thủ đoạn trả thù chèn ép nào, bởi vì tất cả thành viên đều có lãnh địa tư nhân của mình, trốn ở lãnh địa thì là thổ hoàng đế, hắn không đi ra thì không làm gì được.

- A, như vậy mọi người đều có đường lui, như vậy cạnh tranh Minh chủ có kịch liệt thế nào đi nữa cũng sẽ không vượt quá giới hạn.

Lúc này mới nhớ tới thành viên Liên minh đều không chịu Liên minh quản lý lãnh địa tư nhân, Tương Văn không khỏi thở ra một hơi.

Tối thiểu lãnh địa tư nhân của chủ thượng hết sức khổng lồ, như vậy, dù là con cháu đời sau chủ thượng cạnh tranh không lại mấy nhân vật thiên tài này, cạnh tranh không được chức vị Minh chủ, vậy cũng có thể ở trong lãnh địa hưởng phúc, cũng không sợ bị người ta khi dễ nữa.

Khang Tư cười cười:

- Một đời ta có nhiệm vụ xây dựng bộ khung Liên minh thống nhất định ra quy củ, chỉ cần người hậu thế không hủy đi bộ khung kia, khẳng định Liên minh thống nhất sẽ có thể truyền lưu về sau.

- Nếu như người đời sau nỗ lực, nói không chừng thế lực trên toàn thiên hạ đều có thể trở thành một phần tử của Liên minh, đương nhiên, đời sau chân chính biến thành dạng gì, đó không phải chúng ta có thể lý giải.

Đối với việc Khang Tư đột nhiên có chút lười nhác như vậy, trong lòng Tương Văn căng thẳng.

Làm sao... Có cảm giác như hiện giờ chủ thượng như đang an bài hậu sự vậy? Bậy bậy... Chủ thượng đang tuổi thanh xuân, nào có khả năng này!

Không phải là chủ thượng muốn phủi tay mặc kệ chứ? Chủ thượng đã từng làm thế, trước kia lúc ở Lôi gia trên bán đảo Phi Ba, chủ thượng đã từng hơn nửa năm không xử lý qua bất kỳ một chuyện chính vụ nào!

Thấy ánh mắt Tương Văn lóe lên, Khang Tư cười cười, không có lên tiếng.

Trong hoàng cung Tứ hoàng tử Tây Nam, Tứ hoàng tử cùng các đại thần đang thương thảo tin tức đại biểu Liên minh truyền tới, Tứ hoàng tử liếc mắt quét nhìn mọi người.

Thấy những đại thần này vốn cũng tiêu tụy như mình, bởi vì đại thảo nguyên rơi vào trong tay Liên minh, chân chính không lo không nghĩ nữa, bắt đầu khôi phục thần sắc hồng hào như trước kia, Tứ hoàng tử không khỏi hơi thở dài nói:

- Các vị thấy thế nào?

Tuy rằng Tứ hoàng tử lên tiếng, nhưng tâm thần hắn đã không đặt trên câu trả lời của các đại thần.

Hắn bây giờ, sau khi trải qua người thảo nguyên đả kích, lại trải qua Khang Tư giải cứu như một loại đả kích khác, đã không còn hùng tâm tráng chí như trước đây nữa. Dù sao Tứ hoàng tử không phải người cuồng vọng đến mức không nhìn vào hiện thực, hắn so sánh các phương diện của mình đối lập với thực lực của Khang Tư, kết quả lại làm cho hắn uế oải.

349. Chương 349: Chế Độ Tuyển Cử (p2)

So nhân khẩu, hiện tại Tây Nam chỉ có thể đảm bảo thành lớn trong bốn tỉnh có người, các địa phương khác chỉ còn một mảnh hoang vu, còn Khang Tư thì sao, chỉ riêng nhân khẩu Tuyết quốc đã mạnh hơn mình rồi, không cần nói các lãnh địa khác nữa, cho nên cái này không cần nghĩ.

So tiền tài, cái này vốn còn có thể dám dùng tài phú do mình thu gom bốn tỉnh so kè một chút, nhưng khi biết được Lục Nhã Hiên ở Đế đô là sản nghiệp phu nhân Khang Tư, đặc biệt là quyền khai thác núi bạc Đế quốc của Duy Nhĩ Đặc lại do thương đoàn trong tay một người phu nhân khác của Khang Tư thu được, vậy là căn bản không dám nói ra, nhắc tới là tự rước lấy nhục, hoàn toàn là đối lập giữa voi với kiến!

So lãnh địa, cái này căn bản không dám mở miệng, ba tỉnh nhà mình còn là nhờ Khang Tư hỗ trợ thu phục, người ta đồng ý trả lại cho mình là bởi Minh quy hạn chế, không thì ngươi ôm một cái hành tỉnh mà khóc đi.

So quân đội, cái này là bộ phận mà trước kia Tứ hoàng tử ngạo mạn nhất, sau khi kiến thức được bộ đội trực thuộc Khang Tư rồi, lòng tin liền bị chèn ép thương tích đầy mình.

Hắn căn bản không rõ được, mọi người đồng dạng là binh sĩ kinh nghiệm chiến trận sắc bén, nhưng mà so sánh với nhau liền khác biệt lớn như vậy? Lẽ nào phương pháp huấn luyện khác nhau? Nhưng thủ đoạn huấn luyện tinh nhuệ cũng chỉ có vài loại, làm sao binh sĩ của mình lại không cách nào so sánh với binh sĩ người ta đây chứ?

Nghĩ đến đó, Tứ hoàng tử không khỏi cảm thán, Khang Tư xác thật lợi hại, không cần làm gì cũng đả kích mình đến không còn khí thế, khiến cho mình ngoan ngoãn cắt giảm bộ đội lãnh địa.

Kỳ thật ngẫm lại cũng không sao, mình bảo lưu nhiều bộ đội không bằng người ta như thế làm gì? Không có khả năng tạo phản, muốn giết địch thì bên người đã không có địch nhân, ngoại trừ lãng phí tiền lương ra căn bản là không có tác dụng gì, không cắt giảm bộ đội thì làm gì đây?

Người ta không đề nghị giải trừ quân bị mục đích chính là muốn nhìn ngươi lãng phí tiền lương mà thôi, nhìn các thành viên khác thi hành giải trừ quân bị thì biết ai cũng không phải ngu ngốc!

Cảm giác được mình đã mất đi mục tiêu đi lên, Tứ hoàng tử nhàm chán vô nghĩa liếc mắt thần tử bên dưới đang liều mạng tìm đủ mọi lý do giải thích hành vi Khang Tư khoe khoang tài phú của hắn.

Tứ hoàng tử nghe đến buồn chán, không khỏi lắc đầu nói:

- Các ngươi nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Nói thẳng ra Khang Tư diễu võ dương oai với những thành viên Liên minh chúng ta là được rồi.

- Về phần vì sao hắn diễu võ dương oai như thế, cũng rất đơn giản, chính là đề cao uy vọng của mình, nói cho người đời, chẳng những quân sự của hắn là hùng mạnh nhất toàn Liên minh, kinh tế cũng là cường đại nhất Liên minh, mục đích chính là để mọi người đề cử hắn làm Đại Minh chủ Liên minh!

Đám đại thần trợn tròn mắt, cái Khang Tư này đột nhiên làm ra nhiều chuyện như vậy, chính là vì lên làm vị trí Đại Minh chủ không dễ xơi này?

Hình như vị trí này ngoại trừ hắn ra, không ai dám hy vọng xa vời có thể ngồi lên nó, không phải hắn cởi quần đánh rắm, đi làm điều thừa sao?

Đám đại thần nghĩ vậy không nhịn được cẩn thận liếc nhìn Tứ hoàng tử.

Ánh mắt này lại bị Tứ hoàng tử chú ý tới, đương nhiên Tứ hoàng tử biết thủ hạ mình nghĩ cái gì, không khỏi lười biếng nói:

- Yên tâm, ta tự hiểu lấy mình, sẽ không mơ mộng cái vị trí Minh chủ đó, nhưng mà cái vị trí kia dù là những thành viên chúng ta chiếm được thì thế nào, có năng lực gánh vác trách nhiệm Minh chủ sao?

Các đại thần muốn khuyên can Tứ hoàng tử lại bị Tứ hoàng tử làm cho tỉnh lại, nghe nói như thế tất cả đều không lên tiếng, xác thật như vậy, dù là để Tứ hoàng tử lên làm Minh chủ, tuy rằng là có năng lực, thế nhưng không có thực lực mà, căn bản không thể thực hiện trách nhiệm Minh chủ, thành viên nói một câu cầu viện sẽ làm người bất lực.

Ngay lúc chúng âm thầm lo nghĩ Điện hạ nhà mình bị Khang Tư đả kích chán ngán thất vọng, muốn làm sao cho Điện hạ phấn chấn tinh thần lại, một lính liên lạc đột nhiên chạy vào hô:

- Điện hạ, thư gấp từ đại biểu Liên minh!

Lời này để mọi người đều sững sờ, đại biểu Liên minh này vừa mới đưa tới một phần thư tín, làm sao mới một ngày lại đưa thêm một phần nữa?

Về phần xưng hô Điện hạ, cùng lúc Liên minh hoàng tộc hủy bỏ xưng hô Hoàng đế, mấy cái xưng hô Hoàng đế trong Liên minh thống nhất cũng đồng thời hủy bỏ, tuyệt không có ai chịu đi làm chim đầu đàn, đương nhiên nếu Tứ hoàng tử tự nguyện, hai đứa trẻ kia đều là một câu của đại thần.

Tứ hoàng tử lười biếng mở bức thư xem thử, bắt đầu Tứ hoàng tử lộ ra thần sắc khinh thường tỏ vẻ quả thế, nhưng tới sau Tứ hoàng tử lại như ăn phải linh đan diệu dược gì đó, đột nhiên cả người toả sáng lên tinh thần trở lại.

Trong lúc các các đại thần cảm thấy mê hoặc, Tứ hoàng tử cười ha ha đưa bức thư truyền xuống dưới:

- Các người nhìn xem Khang Tư chế định ra quy củ tranh cử Minh chủ!

Chúng đại thần vừa xem, chớp mắt liền biết vì sao Tứ hoàng tử khôi phục tinh thần, có lẽ Tứ hoàng tử đã chuẩn bị cho đời sau hắn đi cạnh tranh chức vị Minh chủ.

Nhưng mà ngẫm lại cũng rõ ràng Tứ hoàng tử là bất đắc dĩ, không nói trong Liên minh, dù là toàn bộ Đế quốc, người cùng thời đại với Khang Tư, căn bản là không có một ai đủ tư cách ngang hàng với Khang Tư, có thể xác định, chỉ cần Khang Tư đồng ý, chức Minh chủ này có thể để hắn ngồi đến chết!

Chỉ cần điểm ấy cũng đủ để tất cả những nhà có dã tâm đều chán ngán thất vọng đánh mất tất cả hùng tâm tráng chí, chỉ cần biết chi tiết về Khang Tư, vậy thật là bị ép đến nỗi trong đầu cũng mất hết ý niệm tranh hùng cùng Khang Tư.

Nếu như lúc này Khang Tư bắt đầu tăng mạnh quyền uy cá nhân, tin rằng không cần bao lâu, Khang Tư sẽ vững vàng khống chế toàn bộ Liên minh, cuối cùng đổi Minh chủ thành Đế hoàng cũng không phải việc gì khó - dù sao, toàn bộ Liên minh căn bản không có ai có thể phản kháng lại được Khang Tư. -

Thế nhưng không biết Khang Tư nghĩ như thế nào, lại đi quy định rõ chức vị Minh chủ là tuần hoàn hai mươi năm, có thể liên tục đảm nhiệm, nhưng không thể thừa kế.

Chỉ cần cái này cho thấy Khang Tư không đưa chức Minh chủ trở thành tài sản riêng của gia tộc hắn, cũng để cho bọn người Tứ hoàng tử hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, loại mệnh lệnh công bố thiên hạ này, sẽ không thể tùy tiện thay đổi.

Để cho Tứ hoàng tử kể cả các đại thần đều động tâm không thôi, là chỉ cần thuộc về Liên minh, bất cứ thành viên nào cũng có tư cách tranh cử chức Minh chủ.

Tuy rằng Khang Tư đưa chức vụ cao cấp nhất thành chiếc bánh thơm ngon dụ dỗ mọi người, nhưng tin rằng trừ khi có nhân vật siêu cấp tuyệt thế thiên hạ trăm ngàn năm mới có một người, vậy mới có thể đi từ một thảo dân biến thành Minh chủ, đa số đều tin rằng đó sẽ là hậu đại quyền quý, đặc biệt người thừa kế thế lực thành viên Liên minh mới tương đối có thể trở thành Minh chủ.

Muốn trở thành Minh chủ cũng không phải để thành viên Liên minh bỏ phiếu quyết định, có lẽ Khang Tư vì muốn tránh cho việc tranh đoạt vị trí Minh chủ này trở thành vấn đề để các thành viên hỗ trợ cản trở lẫn nhau, dứt khoát giới hạn, nếu muốn trở thành Minh chủ, không xem thân phận ngươi, lại càng không

xem ngươi được hoan nghênh cỡ nào, chỉ nhìn ngươi lập được bao nhiêu công trạng cho Liên minh, người tranh cử có công trạng lớn nhất là người thắng lợi.

Hơn nữa để bảo hộ người tranh cử, mỗi Minh chủ lên nhậm chức, đều xác định trước mười người ứng cử tiếp theo, xác định người đề cử có thể do thế lực thành viên Liên minh đề cử.

Đương nhiên, còn cần Minh chủ chọn từ trong người đề cử ra, sau đó mỗi hai năm tăng mười người, mãi cho đến khi kỳ hạn nhậm chức hai mươi năm mới thôi.

Tổng số người đề cử đạt một trăm người sẽ có một lần dự tuyển, tất cả những việc từng trải đều phải công bố cho công chúng, tất cả nhiệm vụ tiếp thu cùng mệnh lệnh cũng sẽ được truyền bá, hay là nói để cho người đời đánh giá ưu khuyết của bọn họ.

Như vậy tuy rằng đã không còn tuyệt đối, nhưng dù là Minh chủ muốn chèn ép bọn họ cũng phải làm thật bí mật, dùng thủ đoạn không để người ta phát hiện, càng không cần nói những người khác nữa.

Cái này là đảm bảo người được đề cử sẽ không bị các đối thủ, bao gồm cả Minh chủ, cạnh tranh hãm hại ngoài quy định.

Đương nhiên, chỉ cần ngươi không muốn, có thể không tiếp thu thân phận được đề cử, nhưng mà loại cơ hội nếu chiến thắng chẳng khác nào làm Hoàng đế, tin rằng không có mấy người chấp nhận buông tha.

Kèm theo thư lần này, còn có danh sách đề cử mười người tranh chức Minh chủ đời thứ hai, tên Tứ hoàng tử thình lình ngay ở bên trên, mà ngoại trừ tên Tứ hoàng tử ra còn có chín người được đề cử khác, những tên khác Tứ hoàng tử không nhận ra, nhưng một cái tên trong đó, lại khiến ánh mắt mọi người tập trung vào một võ tướng.

Võ tướng này thấy tên của mình lại đạt ngang hàng với Tứ hoàng tử, lập tức toát hết mồ hôi lạnh, vội vã quỳ xuống nói rõ ràng:

- Điện hạ, thuộc hạ thật sự là không biết chuyện này! Thuộc hạ, thuộc hạ...

Hắn đang gấp đến nỗi cả người ướt mồ hôi đột nhiên linh cơ khẽ động, lập tức hô:

- Thuộc hạ đi thông cáo thiên hạ, từ chối tư cách đề cử!

Tứ hoàng tử khoát khoát tay cười nói:

- Không cần khẩn trương, xem chừng danh sách này đều là quan viên văn võ kiệt xuất nhất Liên minh thống nhất, ta có thể đặt ngang hàng với các ngươi là vinh hạnh của ta rồi.

Tứ hoàng tử vừa nói thế, cái võ tướng kia liền bị dọa đến nỗi nhũn trên mặt đất.

Nhìn một màn như vậy, Tứ hoàng tử có chút chua xót cười nói:

- Kỳ thật chiêu này của Khang Tư hoàn toàn là đưa những người chúng ta lên lò nướng, có hắn tồn tại, không nói sau này, chỉ cần hai mươi năm đầu, căn bản không có người nào dám đứng lên chống lại hắn, dù là chống lại hắn cũng chống không thắng, cho nên những người chúng ta được đề cử khóa này hoàn toàn là lấy tới diễn trò, để cho người ta coi như diễn viên, cũng để cho không bị người ta rình rập rõ ràng, ta cũng thông cáo thiên hạ cự tuyệt tư cách đề cử, ta tin rằng, những người còn lại trên danh sách này đều sẽ tuyển chọn như vậy.

- Điện hạ, tuy rằng một đời chúng ta không thể cạnh tranh cùng Khang Tư, nhưng Thái tử có thể mà, hai mươi năm sau, Thái tử do ngài giáo dục ra đang vào thời sung mãn, còn Khang Tư kia đã bốn năm mươi tuổi tiến vào trung niên rồi, dù là khi đó hắn vẫn quyền uy hiển hách, vậy hai mươi năm nữa thì sao? Thái tử bốn mươi tuổi chính là thời kỳ toàn thịnh, còn Khang Tư đã là lão già sáu, bảy mươi tuổi rồi, chỉ cần công trạng rõ ràng, Thái tử tuyệt đối sẽ một bước đăng vị!

Một đại thần vội vàng nói.

Còn đại thần khác dứt khoát nói thẳng:

- Điện hạ, dù là Khang Tư kia đến chết vẫn chiếm lấy chức Minh chủ, cũng tối đa là ba đời Minh chủ mà thôi, thuộc hạ cũng không tin hắn có thể sống đến một trăm tuổi! Cho nên dù là Thái tử tranh vị đời thứ

hai, thứ ba không thành công, tuyệt đối lần thứ tư sẽ thành công, đến lúc đó Thái tử cũng chỉ sáu mươi tuổi mà thôi, đủ để đảm nhiệm một lần Minh chủ! Chỉ riêng lần này cũng có thể để thực lực Tây Nam chúng ta tăng lên mấy lần, nói không chừng Thái tôn cũng có thể tiếp nhận chức vụ nữa!

Các đại thần đã đặt kỳ vọng lên đời con cháu mình, chẳng những Tứ hoàng tử không có tức giận, ngược lại vui mừng cười nói:

- Ha ha, không sai, ta không đấu lại Khang Tư, ta chấp nhận, bởi vì khắp thiên hạ cũng không có ai đấu lại được Khang Tư, nếu như Khang Tư biến Liên minh thành Đế chế, như vậy thân phận con cháu nhà hắn đặt ở trên đầu con cháu ta, ta cũng không có cách nào.

- Thế nhưng hiện tại, cái Khang Tư bậy bạ này lại đưa ra loại chế độ đề cử kia, như vậy lão tử không tin con cháu lão tử không thể ép ngược lại trên đầu con cháu Khang Tư! Thái tử không được thì Thái tôn, dù sao con cháu lão tử có thể đấu hao với nhà Khang Tư mà!

Tứ hoàng tử nói đến đây, đứng lên quát:

- Tất cả mọi người, để cho Thái tử Thái tôn các người có một hậu thuẫn bền chắc, mời mọi người cống hiến bản lĩnh toàn thân các ngươi cho Tây Nam chúng ta!

Thấy Tứ hoàng tử hăng hái như vậy, các đại thần lập tức quỳ xuống hành lễ:

- Bởi vì quân số đối phương thật sự quá nhiều, ngay mặt tác chiến khẳng định là không có cơ hội thắng lợi! Cho nên nhiệm vụ trước mắt của chúng ta không phải làm thế nào tiêu diệt bọn con rối, mà trước tiên phải bảo vệ hạ tầng cơ sở chúng ta không bị đám con rối không có ý thức đó tiêu diệt sạch!

Chỉ cần cơ sở chúng ta an toàn, chúng ta có được hậu phương lớn căn bản không cần e sợ đám con rối mất đi người chỉ huy chỉ là ruồi bọ không đầu mà thôi. Đến lúc đó chúng ta có thể hôm nay giết một vạn ngày mai diệt một vạn, đến khi nào tiêu diệt sạch bọn chúng mới thôi!

Câu nói của Khang Tư lập tức làm ổn định tâm tình mọi người. Đúng vậy! Chỉ cần giữ vững an toàn cho hậu phương, vậy đúng thật không sợ mấy ngàn vạn quân con rối đó có thể làm gì được.

Nếu quân con rối phân tán ra thì tốt nhất, ta tiêu diệt từng bộ phận, nếu chúng tụ tập cùng một chỗ cũng không thành vấn đề, ta ở xung quanh dùng lương thực bánh kẹo dụ ra phía đông một đám phía tây một đám, chỉ cần phía sau có chi viện cuồn cuộn không dứt, khẳng định tiêu diệt đội binh con rối này chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đám đại biểu thì càng an tâm, chỉ cần hậu phương an toàn, chính mình cũng sẽ an toàn không sao. Còn như tiền tuyến đánh nhau thế nào thì đó là chuyện của minh chủ Khang Tư, không có quan hệ gì với mình.

Hiện tại chính là cứ nhìn xem minh chủ Khang Tư làm thế nào giữ vững được an toàn cho hậu phương. Minh chủ hắn nếu đã dám cam đoan như vậy, tự nhiên còn có biện pháp hoàn thành mục tiêu đặt ra này.

Khang Tư đương nhiên biết đám người đó mắt trừng trừng nhìn mình đợi chờ điều gì, vì thế lấy ra một cây gậy trúc đầu có cột một cây bút, hắn khoanh trên bản đồ một vòng tròn. Mọi người tập trung nhìn vào, phát hiện trong vòng tròn lại có ba cái hẽm núi: Một chỗ ở ngay trung tâm tỉnh Trung Xuyên thuộc Liên minh thống nhất, hai chỗ còn lại là địa giới Liên minh hoàng tộc.

Nếu tỉnh Trung Xuyên toàn vẹn lãnh thổ, hẽm núi kia chỉ có thể làm chậm tốc độ giao thông trong tỉnh, nhưng nếu địch quân chiếm một nửa tỉnh Trung Xuyên, hẽm núi kia chỉ cần phương tiện thi công tu sửa một chút, ngay lập tức sẽ biến thành cửa khẩu hiểm yếu nhất, không chết một số đông người tuyệt đối không thể thông qua ải được. Hai hẽm núi thuộc địa giới Liên minh hoàng tộc bên kia cũng nằm ở tình trạng này.

Ba cái hẽm núi, tuy rằng tất cả mọi người đều biết rõ tác dụng của nó, nhưng đế quốc tồn tại đến nay, chỗ này đều bởi vì xuất phát từ trung tâm hành tỉnh, ở thời kỳ quân phiệt căn bản là không có dẫn đến chút tác dụng gì; tới thời kì liên minh hiện nay thì càng không có tác dụng; chỉ là không nghĩ tới ở thời điểm gặp phải nguy cơ mấy ngàn vạn con rối, ba cửa khẩu này liền tỏ rõ ưu thế của nó.

Ở đây nhiều người như vậy tất cả đều hai mắt tỏa sáng, chỉ có đại biểu tỉnh Trung Xuyên thoáng có điểm chua xót, bởi vì hắn biết điều này chứng tỏ phải buông bỏ một nửa tỉnh Trung Xuyên. Tổn thất này dù lớn, tuy nhiên nghĩ đến có thể ngăn chặn được đạo binh mấy ngàn vạn con rối, chút tổn thất đó cũng có thể chấp nhận.

Tuy nhiên cũng có đại thần ngập ngừng hỏi:

- Điện hạ! Vậy hai hẽm núi thuộc địa giới Liên minh hoàng tộc thì sao? Hiện tại bọn họ còn liều chết chống đỡ, không muốn gia nhập Liên minh chúng ta, bọn họ sẽ nguyện ý giao ra hai hẽm núi kia để thành lập công sự sao? Phải biết rằng xây công sự ở đó, chẳng khác nào cắt bỏ hết chín phần lãnh địa của Liên minh hoàng tộc đấy.

- Hơn nữa địa phương đó thuộc về Tam hoàng tử, các hoàng tử khác hắn là càng không muốn? Ít nhất Thái tử nhất định sẽ không tin đế đô có thể bị địch nhân công phá!

Lời này vừa nói ra, đa số quan văn đều trở nên có chút chần chừ, bọn họ biết đám hoàng tộc nhất định sẽ không chấp nhận loại chuyện này. Nhưng nếu hai hẽm núi kia không được ngăn chặn, khẳng định không có khả năng ngăn chặn đạo binh con rối!

- Ta nói bọn họ đều là hạng người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, để ý tới bọn họ nhiều như vậy làm gì? Bọn họ không thích thì chúng ta tự mình làm! Trực tiếp điều tới một trăm vạn binh sĩ chiếm lấy hai hẽm núi, sau đó lập tức thi công, chờ đến lúc hoàn thành, ngay cả đạo binh con rối cũng có thể ngăn chặn, thì sợ gì Liên minh hoàng tộc còn đang bận giao chiến với quân con rối đó?

Một viên sĩ quan rất bộc trực nói như quát.

Sĩ quan nói ra lời này lập tức được mọi người phụ họa theo. Đúng vậy, hiện tại đã là thời điểm nguy cơ có thể bị vong tộc diệt chủng, còn quản tới đám hoàng tộc cao ngạo đó làm gì, trực tiếp tự mình làm là được rồi.

351. Chương 351: Đại Cục Đã Định (p2)

Khang Tư suy nghĩ một chút, biết rằng nếu thương thảo với Liên minh hoàng tộc, chỉ sợ bọn họ sẽ nhân cơ hội ngỏ lời muốn gia nhập Liên minh thống nhất, sau đó liền yêu cầu Liên minh thống nhất giúp bọn họ tác chiến, trực tiếp bị dẫn tới gia nhập chiến trường rồi.

Loại chuyện này nhất định đám hoàng tộc sẽ làm như vậy, bởi vì tin tình báo đã cho biết, liên quân hoàng tộc liên tiếp bị đánh lui về phía sau. Lúc trước tuyến đầu đối kháng với đạo binh con rối, bốn tỉnh đã sớm bị binh con rối chiếm lĩnh; tuyến thứ hai phía sau có mấy tỉnh cũng bị chiếm hơn phân nửa. Có thể nói hai công chúa thành viên của Liên minh hoàng tộc đã mất đứt lãnh địa, còn có một hoàng tử thành viên sắp theo sau, lãnh địa duy nhất coi như còn nguyên vẹn cũng chỉ còn có Hoàng thái tử.

Dưới tình huống như thế nếu mình tìm tới cửa, bọn họ đang không tìm thấy "tay vịn cầu thang" làm sao sẽ bỏ qua cho mình chứ.

Đáp ứng không được, bởi vì đám hoàng tộc này tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nhiều lãnh địa như vậy; không đáp ứng cũng không được, Liên minh thống nhất làm sao có thể từ chối thế lực không phải tà ác gia nhập vào liên minh chứ?

Khang Tư hiểu rõ mình trước hết cần phải bảo vệ cái gì, nên lập tức quyết định:

- Thông báo với Liên minh hoàng tộc, chúng ta sẽ xây công sự tại ba hẽm núi đó để ngăn chặn đạo binh con rối Đông Nam, đồng thời cũng nguyện ý tiếp nhận bọn họ chuyển dời toàn bộ nhân viên vật tư của Liên minh hoàng tộc đến Liên minh thống nhất. Chúng ta xác định sẽ cấp cho cơ cấu bộ ngành của bọn họ địa bàn tạm thời đóng quân. Tuy nhiên nếu muốn gia nhập Liên minh thống nhất thì chỉ chờ khi nào bọn họ chuyển dời vào trong Liên minh thống nhất mới có thể được tiếp nhận. Khi bọn họ còn ở bên ngoài không cần bàn tới chuyện gia nhập liên minh!

Các quan viên gật đầu thầm công nhận: Phải làm như vậy, Liên minh thống nhất của mình mới không bị Liên minh hoàng tộc bọn họ lợi dụng đưa vào chỗ chết. Nếu muốn gia nhập liên minh được thôi, vào tới đây nói sau, đừng tưởng để chúng ta thay các ngươi phòng thủ địa bàn!

- Nếu đã định ra kế hoạch, như vậy dựa theo chức năng bộ ngành của các ngươi, bắt đầu chuẩn bị công tác đi! Quân đội được điều tới đóng quân ở ba hẽm núi, thời điểm thời gian cấp bách này thậm chí phải giúp dân công xây dựng công sự; quan viên dân chính triệu tập một nửa tráng đinh hộ tịch, trong đó một nửa biên chế vào quân đội, một nửa sắp xếp vào đội lao công; quan viên thương vụ lập tức kêu gọi thương nhân mua sắm vật tư công nghiệp quân sự, kêu thương nhân vận chuyển vật tư tới tận nơi ba hẽm núi đó; còn có...

Khang Tư liên tục không ngừng bố trí nhiệm vụ xuống từng bộ ngành. Đám quan viên từng người vui vẻ nghe lệnh. Còn mấy đại biểu cũng nhận được mệnh lệnh của Khang Tư, chính là truyền tin tức về cho các thế lực, để tất cả thành viên liên minh điều động vận chuyển binh lực cùng vật tư đến chỗ ba hẽm núi kia.

Các đại biểu đương nhiên cũng biết đây là chuyện liên quan đến toàn bộ liên minh, đây là thời khắc nguy hiểm sống còn của nhân loại đế quốc, nên đương nhiên không dám có tư tâm gì, thời điểm truyền lại mệnh lệnh đều báo cáo thật rõ ràng chi tiết.

Khang Tư ra mệnh lệnh xong, nhân viên ở đây lập tức vội rời đi, không còn một người nào lưu lại, không bao lâu các bộ ngành của Liên minh thống nhất đã bắt đầu tăng cao hiệu suất vận chuyển vật tư. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Khang Tư lưu lại Tương Văn, thần sắc ngưng trọng nói:

- Y Ti Na có nói qua, đội binh con rối này cũng phải cần quan chỉ huy mới có thể hành động giống như quân đội bình thường, một khi quan chỉ huy biến mất, như vậy bọn họ cũng chỉ làm y theo mệnh lệnh đầu tiên nhận được, đến khi nào có mệnh lệnh mới truyền ra.

Đến đây, Tương Văn đã ngầm hiểu:

- Chủ thượng yên tâm! Mật vệ nhất định sẽ giết chết sạch tất cả quan chỉ huy ẩn núp trong con rối!

Tuy nhiên Tương Văn tuy rằng nói như vậy, nhưng cũng không đạt được gì. Bởi vì bao gồm Y Ti Na ở trong, ai cũng không biết khống chế đội binh con rối quá nhiều như vậy, phải cần bao nhiêu quan chỉ huy, càng không biết một quan chỉ huy có thể chỉ huy nhiều ít quân con rối. Cho nên loại nhiệm vụ ám sát giết chết quan chỉ huy này trông thật đơn giản, nhưng muốn tìm ra được bọn họ trà trộn giữa binh con rối, đồng thời giết sạch họ đúng là vô cùng khó khăn.

Nghĩ tới đây đột nhiên ánh mắt Tương Văn sáng ngời, hắn hướng Khang Tư nói:

- Chủ thượng! Áo Kha Nhĩ không cần hỏi cũng biết, khẳng định là tổng chỉ huy của đạo binh con rối, ngài xem...

Khang Tư vỗ đầu ảo não nói:

- Xem ra ta quá bận bịu, đầu óc u mê rồi! Lập tức cho mật vệ theo dõi bắt hắn tra khảo hỏi xem!

Nói đến đây, Khang Tư chần chừ một chút, nhưng lại lập tức nghiến răng nghiến lợi nói:

- Nếu giết chết hắn có thể khiến đại bộ phận con rối hỗn loạn, vậy cứ giết chết đi! Hắn đã không xứng đáng có thân phận con người!

Tương Văn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thần sắc của Khang Tư vừa thống hận vừa thống khổ chen lẫn thế này, hắn biết tâm tình của Khang Tư khi truyền ra mệnh lệnh này, cho nên chỉ lĩnh mệnh rồi lẳng lặng lui xuống không nói gì thêm.

Ngay tại thời điểm Tương Văn bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh, mật vệ phụ trách theo dõi Áo Kha Nhĩ chỉ ngây ngốc nhìn phủ Đại Đô đốc Đông Nam bị ngọn lửa phủ trùm.

Bởi vì Áo Kha Nhĩ hiểu rõ cặn kẽ từng li từng tí về mật vệ, cho nên bất cứ thời điểm nào cũng đều làm đúng phương pháp phòng ngừa, khiến cho mật vệ dù có thể ẩn thân ẩn núp nhưng chẳng những gần hắn không được, đến ngay cả phủ Đại Đô đốc cũng rất khó lẻn vào.

Mật vệ hoàn toàn không làm sao biết được: Vì sao tên Liệt Văn kia bị giam lỏng mấy tháng thật vất vả mới ra tham gia hội nghị toàn thể đại thần, ngay lúc đó cả tòa phủ Đại Đô đốc Đông Nam không ngờ đột nhiên bốc cháy. Hơn nữa phủ Đại Đô đốc Đông Nam này rõ ràng đã được bố trí rất nhiều vật liệu dẫn hỏa, nên thế lửa bùng phát không lâu sau ngọn lửa bốc cao tận trời, khiến cho mật vệ muốn đi vào chỗ xung yếu xem xét đều không có cách nào.

Mật vệ vẫn luôn theo dõi Áo Kha Nhĩ cùng với các trọng thần phủ Đại Đô đốc như một mục tiêu chủ yếu, nhưng hoàn toàn không biết: Đúng lúc này, một nam tử thần bí đã thoải mái lên một chiếc thuyền tam bản neo tại bến cảng vắng vẻ đang rời bến.

Một gã bảnh bao nét mặt nham hiểm, đứng trên thuyền tam bản quay đầu nhìn ánh lửa cực kỳ chói mắt trong bóng đêm xa xa kia, hướng một gã bảnh bao cương nghị bên cạnh cười nói:

- Ánh lửa này thật sự làm cho người ta cảm giác thật tuyệt vời nha.

Gã bảnh bao cương nghị kia lại nhíu mày nói:

- Sự tình mới làm được một nửa, Liên minh hoàng tộc cũng sắp bị đánh hạ đến nơi rồi, như thế nào đột nhiên rời đi? Sau khi công phá đế đô khẳng định có thể thu được một số lớn kỳ trân dị bảo.

- Hà! Huynh đệ! Làm người không nên quá tham lam! Nếu người của chúng ta đã rút khỏi đây, nhiệm vụ chúng ta cũng đã hoàn thành. Như vậy chúng ta còn mạo hiểm ở lại Đông Nam làm gì?

Gã bảnh bao nham hiểm cười nói.

- Mạo hiểm? Chúng ta ở Đông Nam có nguy hiểm sao?

Gã bảnh bao cương nghị rất khó hiểu.

- Hà! Ngươi ở bên ngoài chỉ huy binh con rối cho nên không rõ ràng lắm, ta mấy ngày nay thật toát mồ hôi lạnh đầy mình. Ta dựa theo thói quen Áo Kha Nhĩ bố trí trang bị cảnh giới, nhưng liên tục mấy lần đều phát hiện tung tích quân địch, thế mà vẫn không có tìm được bóng người nào. Ngẫm lại mật vệ trong tay Khang Tư, phỏng chừng là Khang Tư muốn ra tay với Áo Kha Nhĩ. Chúng ta nếu còn không đi, đám mật vệ còn khủng bố hơn ác ma đó sẽ cắt đầu chúng ta đi lĩnh công!

Gã bảnh bao nham hiểm nói.

Gã bảnh bao cương nghị không khỏi rùng mình một cái, đưa tay sờ sờ cổ nghĩ mà sợ nói:

- Đại nhân đã nhiều lần dặn dò phải cẩn thận, ta lại vẫn luôn sơ suất, thiếu chút nữa thì xong đời rồi.

- Đi thật là tốt! Hệ thống mật vệ của Khang Tư thật sự là khiến người ta sợ hãi. Ta thật cảm thấy mật vệ của Khang Tư mới chân chính là ác ma, bằng không như thế nào có thể ẩn thân chứ? Chỉ là tên Áo Kha Nhĩ chết tiệt kia lại không có thu được cách làm thế nào huấn luyện mật vệ, bằng không trong tông chúng ta một khi huấn luyện ra một đám mật vệ như vậy, tông chúng ta đây chẳng phải là thống nhất mật giáo đều có thể!

- Đừng có nằm mộng! Muốn phương pháp huấn luyện mật vệ, trực tiếp tìm Khang Tư đi.

Gã bảnh bao nham hiểm tức giận nói.

- Đi tìm hắn! Vậy không phải là tìm chết sao? Nghe nói Khang Tư chính là người đánh sụp tổng bộ của chúng ta. Ngươi nói xem, hắn có chiếm được cái gì đó của thần không?

Gã bảnh bao cương nghị nhỏ giọng nói.

Gã bảnh bao nham hiểm rùng mình một cái, vội trừng mắt nói:

- Đừng nói chuyện khủng bố này nữa! Nếu thật như ngươi nói vậy, toàn bộ mật giáo chúng ta ẩn núp ở hải ngoại cũng không yên ổn đâu.

- Ừ ừ! Không nói không nói! A! Nhìn thấy hải thuyền tới đón chúng ta rồi, cuối cùng có thể an tâm nghỉ ngơi một lần.

Gã bảnh bao cương nghị chỉ vào một đốm sáng xa xa nói.

Gã bảnh bao nham hiểm cũng quay đầu nhìn xa xa, bọn họ đều không muốn thảo luận về đề tài Khang Tư nữa. Bởi vì giáo hữu trà trộn trong quân đội trực thuộc Khang Tư bẩm báo một cái tin tức làm cho thành viên mật giáo hoảng sợ: Tin tức này chính là chuyện Khang Tư gặp được ở tổng bộ mật giáo, mà loại tin tức gần như sẽ hủy diệt mật giáo này bị giới cao tầng mật giáo trực tiếp ém nhẹm đi.

Hai người bọn họ nếu không phải là trạm trung chuyển tin tức duy nhất trên đại lục, chỉ sợ cũng sẽ không biết. Mà chuyện này bọn họ cũng bị giới cao tầng cảnh cáo một lần, vì thế bọn họ đành phải khổ sở giấu bí mật này trong lòng.

Tin tức tất cả các đại thần theo Áo Kha Nhĩ bị thiêu chết vẫn chưa truyền tới tay Khang Tư, cho nên Khang Tư bên này hoàn toàn không có người nào biết thủ lĩnh của binh con rối đã biến mất rồi.

Tuy nhiên mật vệ cũng không để Khang Tư thất vọng, sau khi xuất động đã bắt tù binh mang về, vì thế Khang Tư biết quan chỉ huy của binh con rối không ngờ lại là tộc nhân của Áo Kha Nhĩ. Tên khốn đó hầu như phái tới tất cả tộc nhân làm quan chỉ huy, từ quan chỉ huy thấp nhất khống chế một trăm người con rối, đến quan chỉ huy cao nhất khống chế cả trăm vạn người.

Tin tức này chỉ làm cho Khang Tư càng thêm thống hận tên tâm thần điên cuồng Áo Kha Nhĩ; làm cho Tương Văn và đám mật vệ đó mỗi ngày đều mắng chửi Áo Kha Nhĩ không tiếc lời, hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

Bởi vì đám quan chỉ huy này chỉ huy từng tầng một, cũng là nói giết sạch trăm vạn quan chỉ huy đó cũng vô dụng, chỉ có từ trăm vạn giết một vạn quan chỉ huy thì đội binh con rối mới không thể tạo thành đại

binh đoàn tác chiến, đây là nếu mật vệ ít nhất phải ở trong mấy ngàn vạn binh con rối tìm ra được mấy ngàn mấy vạn quan chỉ huy mới xử lý được.

Khi Tương Văn trực tiếp truyền xuống một mệnh lệnh rất ngoan độc là: Xử lý giết sạch tất cả tộc nhân Áo Kha Nhĩ nào nhìn thấy. Mật vệ thật rất hoan nghênh mệnh lệnh này, bởi vì tìm đến từng người từng người quả thực rất phiền toái, còn không bằng gặp một giết một gặp hai sát hai.

Ai cũng không ngờ tới mệnh lệnh này chẳng khác nào làm cho Áo Kha Nhĩ bị diệt tộc, tuy nhiên tin rằng cho dù có biết cũng không có người nào thèm quan tâm tới.

Thời gian trôi qua từng ngày, năm thế lực thành viên khác của Liên minh thống nhất, ở thời điểm nhận thức được nguy vong, mọi người đều không tiếc rẻ chút nào đều cống hiến ra tất cả nhân lực vật lực.

Dưới chỉ huy của Khang Tư, vật tư liên minh sung túc nên rất nhanh đã xây dựng xong phòng tuyến vững chắc cao ngất. Vì để sau này còn qua ải tấn công binh con rối cho nên phòng tuyến cũng không có phong kín, mỗi nơi đều có chừa một cửa sắt thật dày thật lớn.

352. Chương 352: Đại Cục Đã Định (p3)

Sự tình quả thật y như dự đoán của mọi người: Liên minh hoàng tộc, không... Phải nói là đầu lĩnh Hoàng thái tử, chỉ yêu cầu Khang Tư phái người đến hỗ trợ tác chiến, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện chuyển dời nhân viên. Còn Đại công chúa, Tam công chúa, Tam hoàng tử đã mất đi địa bàn, thì không hề nói hai lời lập tức cùng bộ hạ mang theo tài vật chạy vào Liên minh thống nhất lánh nạn. Về phần Nhị hoàng tử sau khi cân nhắc, cũng thực dứt khoát hạ lệnh toàn dân di chuyển, dân chúng cùng tài vật còn sót lại trên địa bàn đều chuyển dời hết vào Liên minh thống nhất, chỉ để quân đội đóng quân giữ ở bên ngoài. Quân đội của Nhị hoàng tử thấy có đường lui, tự nhiên sĩ khí tăng cao, nên cũng đứng vững trước đợt công kích như sóng thủy triều của đội binh con rối.

Có các hoàng tộc này gia nhập, thành ra Liên minh thống nhất tự chiếm đóng xây phòng tuyến ở hai hẽm núi coi như không có chuyện gì xảy ra.

Như vậy chỉ còn lại một mình Hoàng thái tử ở bên ngoài phòng tuyến. Hoàng thái tử có cảm giác như bị người vứt bỏ, hắn thẹn quá thành giận không ngờ lại hạn chế dân chúng lãnh địa không cho chuyển dời, hơn nữa còn đánh giết các đại thần khuyên bảo hắn di dời gia nhập Liên minh thống nhất.

Hành động này vừa xảy ra, vốn dân tâm đang yên ổn liền hỗn loạn cả lên: Vì sao nhiều người như vậy, bao gồm mấy hoàng tử công chúa ở trong đó đều di dời gia nhập vào Liên minh thống nhất, đội binh Đông Nam đó có phải là phi thường lợi hại hay không, mà cần chiếm cứ điểm hiểm yếu lập phòng tuyến mới có thể ngăn chặn thế công của bọn chúng chứ?

Lại nghĩ đến Liên minh hoàng tộc đối chiến với Đông Nam cho tới nay chưa từng có được trận thắng nào! Rồi nghĩ đến đại bình nguyên bốn phía đế đô dày đặc binh con rối, người có chút kiến thức đều khẩn trương hẳn lên.

Khi có người không thèm quan tâm tới quân hoàng tộc chặn giết cũng phải trốn vào Liên minh thống nhất cho bằng được; khi rất nhiều nhà quyền quý lén lút di chuyển người nhà cùng tài vật, thì dân chúng dưới quyền khống chế của Hoàng thái tử lập tức nổi loạn, gần như là chen chúc nhau ùn ùn kéo về phía Liên minh thống nhất.

Dân chúng hoảng loạn tự nhiên kéo theo quân đội. Đến khi quân đội cũng bỏ hàng ngũ chạy trốn theo, thì trận tuyến của Hoàng thái tử hoàn toàn hỏng mất! Binh con rối Đông Nam như sóng thủy triều lập tức cuồn cuộn đổ ập tới, toàn bộ quân dân quan quyến rời bỏ đế đô còn chưa kịp tiến vào địa giới Liên minh thống nhất đều rơi vào giữa biển người con rối.

Đến lúc này, Hoàng thái tử có muốn chạy tới Liên minh thống nhất cũng không còn cơ hội rời đi, bởi vì cả tòa thành đế đô đều đã bị binh con rối đông nghìn ngịt vây kín như một hòn đảo đơn độc giữa biển người.

Tuy rằng tường thành đế đô vừa cao vừa dày thật kiên cố, dù là vật tư lương thực phong phú, nhưng nhân lực phòng thủ lại cực độ khan hiếm. Từ một số đại thần trong lòng còn có chút trách nhiệm kiểm kê lại,

không ngờ toàn bộ đế đô còn không tới mười vạn người, hơn nữa trong đó hai phần ba là cung nữ và hoạn quan trong hoàng cung, các đại thần nhận được kết quả này đương trường ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Mọi người hiểu được tình trạng của mình, hoàn toàn mất đi khống chế, chỉ còn biết chạy quanh tìm chỗ trốn, đế đô hoàn toàn không có quân phòng thủ thành chỉ trong chốc lát đã bị đạo binh con rối phá tan.

Hoàng thái tử đơn độc ngồi trên ngai vàng ở hoàng cung, tay bưng chén rượu độc chuẩn bị chết cho có chút khí khái của quân vương! Thế nhưng Hoàng thái tử còn chưa kịp uống, vừa mới thấy binh con rối chen chúc như sóng thủy triều cuồn cuộn tràn vào hoàng cung dọa cho sửng sốt một chút, sau đó liền bị sóng người phủ chụp dày xéo chỉ còn những mảnh nhỏ.

Thời điểm đám đông cuốn qua, hoàng cung ngàn năm ngay tức thì hoàn toàn biến thành phế tích, xác chết Hoàng thái tử ở nơi nào, vậy cũng chỉ có hỏi ông trời mới biết.

Ở thời điểm lính trinh sát dò thám biết đạo binh con rối còn ở cách xa ngoài mấy trăm dặm, Khang Tư liền mang theo tất cả thành viên liên minh cùng văn võ đại thần, đi tới phòng tuyến cách đế đô gần nhất đứng trên tường thành quan sát.

Đám người Khang Tư này chủ quan ở trên tường thành cao yên lặng chờ đợi, còn sĩ quan cùng binh sĩ bận rộn khuân vác vật tư chuẩn bị nghênh chiến. Tuy rằng các phương tiện chiến đấu đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, thế nhưng ở thời điểm trọng yếu này, nếu không tìm một số việc cho binh sĩ làm để giảm áp lực thật lớn, chỉ sợ tinh thần của binh sĩ sẽ hỏng mất.

Theo thời gian trôi qua, xa xa một đường đen xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Đến rồi!

Trong lòng mọi người đều không khỏi run lên! Không biết qua bao lâu, đường đen ở chân trời càng ngày càng lớn, tiếng gầm rú rung trời theo bầu trời truyền đến. Mà không biết là thân thể mình nhích động hay là tường thành rung động, dù sao mọi người đều cảm thấy rung rung.

Đến khi đường đen kia lớn dần hiện thành từng bóng từng bóng người, mọi người chỉ cảm giác như có một luồng khí tức kinh người ập vào mặt, trong lòng bàn tay mọi người đều đẫm ướt mồ hôi. Có người thần tình đỏ bừng, có người sắc mặt xanh mét, phần nhiều là vẻ tái nhợt. Hai nàng công chúa kia đã mềm nhũn chân ngã ngồi xuống đất.

Lúc này binh sĩ đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, toàn bộ ánh mắt trên phòng tuyến đều tập trung vào người nọ nổi bật trên thành lâu.

Khang Tư hít một hơi, chậm rãi tay giơ lên, cờ hiệu bay múa khắp nơi, binh sĩ không cần sĩ quan chuyển đạt mệnh lệnh, nhanh nhẹn bày ra phương tiện phòng ngự, giương cung lắp tên nỏ thủ thành, châm lửa chảo dầu...

Không giết sạch đối phương căn bản không thể ngừng lại cuộc chiến tranh sắp bạo phát này.

Binh con rối càng ngày càng gần, vừa mới nhìn thấy tận phía chân trời, giờ đã sắp vào tầm bắn của nỏ thủ thành. Thành nỏ thủ nhìn ra bóng người mơ hồ xa xa, tất cả đều quần áo rách nát, sắc mặt trắng bệch, cặp mắt không hồn. Nhìn lại cánh tay người nọ vẫn như cũ giơ lên cao, không khỏi cúi đầu tập trung tinh thần nhắm vào mục tiêu.

Gần lại gần lại! Sắp vào tầm cung tên! Dây cung đã được cung tiến thủ giương căng, bọn họ không khỏi nuốt nuốt nước miếng, họ biết rõ cánh tay người kia sắp phất xuống.

Khang Tư nhìn thấy hàng đầu tiên binh con rối đã tiến vào phạm vi tầm bắn ngắn nhất của cung tên, hắn hít một hơi, gầm lên một tiếng: “Sát! ” Đồng thời phất mạnh tay xuống.

Vô số mưa tên lập tức bắn tới trên người binh con rối, đám cung tiến thủ hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, đều là từng mũi từng mũi tên bắn ra.

Thế nhưng trên tường thành tên bắn ra càng ngày càng thưa thớt, đến cuối cùng ngay cả một cây tên cũng không có bắn ra. Cả tường thành dài rơi vào cảnh yên tĩnh lạ thường, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm cứng họng nhìn cảnh tượng ngoài thành.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Bọn họ thấy đám con rối mênh mông bát ngát như sóng biển đó, từng loạt tiếp từng loạt giống như quân cờ đôminô nối tiếp nhau ngã rạp xuống. Tình cảnh hùng tráng đó làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, đồng thời cũng có một làn hơi lạnh theo lòng bàn chân xông lên.

Cung tên khẳng định là không thể giết chết binh con rối, thế mà vừa rồi mọi người đều nhìn thấy hàng ngũ binh con rối toàn thân cắm đầy tên, đột nhiên trong thời điểm bọn chúng ngã xuống đất mọi người còn bị dọa cho hoảng sợ, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì. Chờ nhìn đến hàng ngũ binh con rối phía sau cứ theo trình tự đó hàng loạt ngã xuống đất, tất cả mọi người đều phát tê rần, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?

Đám binh con rối như thế nào toàn bộ ngã xuống đất? Bọn chúng đã chết hay là ở diễn trò?

Diễn trò là không có khả năng đúng lúc này diễn trò, như vậy bọn chúng đã chết ư?

Như thế nào lại đột nhiên chết sạch?

Những người khác còn đang miên man suy nghĩ, nhưng những binh sĩ từng theo Khang Tư tiến vào tổng bộ mật giáo, đã từng chứng kiến qua một lần kỳ tích thì trước tiên chuyển công lao tính vào Khang Tư. Bọn họ đều kích động đến sắc mặt đỏ bừng, đều gân cổ lên gào lớn:

- Hãy hướng Chiến Thần Khang Tư bệ hạ của chúng ta chào kính! Khang Tư bệ hạ vạn tuế!

Tiếng hoan hô của mấy vạn binh sĩ lập tức vang vọng khắp chân trời. Mà hành động vừa rồi của Khang Tư quả thật rất có phong cách, vừa phất tay, đạo binh con rối liền từng loạt từng loạt ngã xuống. Cho dù người còn lý trí cũng không cách nào giải thích được vì sao lại trùng hợp như thế. Mà con người vốn dễ dàng bị bầu không khí hiện trường đồng hóa nên liền sớm theo nhau hoan hô ầm ĩ.

Tất cả hoàng tộc Liên minh thống nhất đều choáng váng: Như thế nào nguy cơ lớn nhất của đế quốc không ngờ lại trở thành cơ hội tốt nhất cho Khang Tư? Chỉ cần mấy chục vạn binh sĩ truyền bá chuyện này ra ngoài, cho dù Khang Tư lập tức lên ngôi làm vua cũng không ai dám hé răng! Thói đời này rốt cuộc là làm sao vậy, như thế nào liên tục mấy ngày liền Thần cũng từ bỏ hoàng tộc ngàn năm?

Sau này khi biết rõ chân tướng sự việc lại càng khiến đám hoàng tộc mấy ngày liền đều hận Thần thấu xương, bởi vì sau khi kiểm tra những thi thể binh con rối ngã xuống đất, phát hiện bọn chúng không ngờ lại bởi vì đói khát cực độ mà chết! Chuyện này tuy rằng làm cho người ta khó có thể tin nổi, nhưng ngươi chết thì đã chết đi, nhưng vì sao nhiều người như vậy cùng một lúc đều chết dưới một cái phất tay của Khang Tư chứ!

Chân tướng công bố ra, tuy rằng đám hoàng tộc gắng sức tuyên truyền hết thảy chuyện này đều là sự trùng hợp, nhưng không ai tin. Nhất là đám binh sĩ đã tận mắt nhìn thấy, bọn họ đã sớm bị cảnh tượng hoành tráng lúc đó chấn nhiếp đi tất cả thần chí rồi, trong lòng họ chỉ còn tồn tại hình tượng Chiến Thần uy vũ của Khang Tư này.

Tuy nhiên sự việc tiếp theo làm đám hoàng tộc thở phào nhẹ nhõm đó là: Khang Tư cũng không có nhân cơ hội này lên ngôi làm vua, ngược lại quy định đối với xưng hô đại minh chủ có thể tôn xưng là bệ hạ. Chuyện này cũng giải quyết được vấn đề tất cả mọi người đều gọi Khang Tư là bệ hạ.

Chuyện sau trận chiến ước chừng bận rộn hơn nửa năm, chỉ riêng việc thiêu đốt vùi lấp mấy ngàn vạn thi thể con rối đã hao tốn biết bao nhân lực vật lực.

Kế tiếp chính là thu hồi đất đai bị mất, bởi vì tất cả quân đội của thành viên liên minh đều nằm trong tay Khang Tư, cho nên Khang Tư trực tiếp dùng danh nghĩa Liên minh thống nhất thu hồi lãnh thổ trống rỗng. Đây chính là chuyện vui mừng lớn, bởi vì tất cả lãnh địa chiếm cứ thành viên liên minh đều có thể hưởng thụ một phần hoa hồng.

Kết quả này chính là hoàng tử công chúa gia nhập Liên minh thống nhất, sau khi thu hồi lãnh địa của mình còn thêm được một số vùng đất trống rỗng. Ngược lại vì được như thế bọn họ đối với Khang Tư càng thêm hữu nghị.

Tuy nhiên bọn họ cũng biết rõ Khang Tư cũng không phải khơi khơi làm chuyện lấy lòng, mà là muốn bọn họ phải xây dựng lại lãnh địa.

Đến khi khu bến cảng Đông Nam hoàn toàn không còn một bóng người, một lần nữa khôi phục vận hành, thời gian đã trôi qua ba năm.

Trong ba năm qua, Khang Tư hầu như đều không ngừng bận rộn trong cung điện do toàn bộ dân chúng liên minh đồng lòng xây dựng.

Ở dưới quyền thống trị của Khang Tư, đã đánh bại tất cả kẻ địch bên ngoài muốn kiếm tiện nghi, đồng thời cũng thu nạp mười mấy thành viên mới lấy thân phận bộ lạc đầu nhập vào liên minh.

Đồng thời, Liên minh Duy Nhĩ Đặc cùng Liên minh thống nhất triển khai đàm phán do nhóm quyền quý hai bên tổ chức, song phương đã ký kết hòa ước hữu nghị. Bởi vì quy định của liên minh nghiêm khắc mà nghiêm mật, vì thế liên minh hầu như không có phát sinh chuyện nội loạn đạo tặc gì. Nguồn:

Đám hoàng tộc tuy rằng không tình nguyện chút nào, nhưng đối mặt với quân đội dũng mãnh trực thuộc liên minh cùng với uy vọng của Khang Tư cường hãn đến có thể so với Thần minh: Bọn họ chỉ có thể đặt dã tâm của mình vào con cháu. Toàn lực đào tạo cho đời sau, bọn họ hy vọng theo trong chế độ có thể giành thắng lợi được đề cử ở lần tuyển chọn sau này. Vậy cũng có thể nhận được danh hiệu bệ hạ rồi.

353. Chương 353: Đại Cục Đã Định (phần Cuối)

Cho nên thời gian ba năm tuy rằng rất ngắn, nhưng quốc thái dân an không có kẻ thù bên ngoài tự do phát triển ba năm, cũng đủ để cho Liên minh thống nhất ngạo thị thiên hạ.

Mà hôm nay, bầu không khí trong cung điện đại minh chủ này đột nhiên khẩn trương lên, từng đội từng đội thiết kỵ cứ như vậy không che dấu chút nào từ hoàng cung trực tiếp chạy về phương xa. Vốn dân chúng đang định lên tiếng mắng mấy câu triển lãm một chút ngạo khí của công dân liên minh mình, nhưng khi nhìn đến dung mạo diễm lệ của người kỵ binh dẫn đầu, lập tức vội rụt cổ né tránh qua một bên.

Khang Tư cùng hai vị phu nhân Ngả Lệ Ti, Y Ti Na, thật thoải mái thúc ngựa chậm bước trên đường, nhìn ruộng đồng mênh mông bát ngát ven đường, cảm nhận làn gió mát vuốt nhẹ lên mặt, còn thêm độ ấm vừa phải dưới ánh mặt trời chiếu lên người, quả thực làm cho người ta có cảm giác nhàn nhã, tâm tính thoải mái.

Thế nhưng một tràng tiếng vó ngựa dồn dập phá tan cảnh thư nhàn này! Ngả Lệ Ti, Y Ti Na bất mãn quay đầu lại nhìn, xem là ai dám phá tan hứng thú của mình. Vừa thấy, khiến hai vị phu nhân xinh đẹp không khỏi bật cười, hai người xuống ngựa, đi thẳng đến lề đường ngắt một bông hoa dại.

Khang Tư lại bất đắc dĩ lắc đầu dừng ngựa, lẳng lặng nhìn người phía sau giục ngựa tới.

Chỉ thấy Tương Văn vội vàng hô:

- Chủ thượng! Chủ thượng!

Tương Văn phóng ngựa tới gần Khang Tư, không đợi chiến mã ngừng hẳn, hắn phóng mình xuống ngựa, quỳ sụp trước mặt Khang Tư.

- Chủ thượng! Liên minh thống nhất không thể thiếu ngài!

Tương Văn mặt đầy khủng hoảng nói.

Không trách thần thái hắn như thế, bởi vì Khang Tư mang theo hai vị phu nhân, hoàn toàn không có thông báo với bất kỳ người nào liền rời khỏi cung điện. Nội vệ phụ trách thủ vệ gần như là loạn thành một đám, nếu không nhờ mật vệ vẫn luôn hộ vệ Khang Tư, chỉ sợ ngay cả Tương Văn cũng không biết Khang Tư đi đâu. Cho nên hắn cùng lúc hạ lệnh phong tỏa tin tức, cùng lúc vội vàng chạy đuổi theo tới đây. Nguồn:

- Mặt nào không thể thiếu ta?

Khang Tư bật cười hỏi.

Câu hỏi này khiến Tương Văn rơi vào sửng sốt: Lúc khởi sự thành lập Liên minh thống nhất, chủ thượng đã bắt đầu theo bản năng buông bỏ quyền nội chính; đợi đến thời điểm Liên minh thống nhất thống nhất

thiên hạ, về mặt nội chính đã hoàn toàn không cần tới chủ thượng quan tâm, duy nhất cần hỏi đến chính là quân quyền.

Nhưng hiện tại đế quốc thống nhất, hơn nữa nhiệm vụ trước mắt chính là để những vùng đất sau thời gian chinh chiến nhiều năm ổn định lại phát triển lại, không có khả năng đối ngoại tác chiến, quả thực không có hành động quân sự gì.

Về phần quân đội, mật vệ theo dõi là một chuyện, hậu cần, chỉ huy, tác chiến vân vân quyền lực quân sự đó đều cẩn thận phân chia cho đám thân tín phụ trách chỉ huy, chỉ cần mấy chục tên sĩ quan cao cấp không toàn bộ phản loạn, vậy khẳng định không sợ có người nào có thể tạo phản.

Mà chuyện này cũng dứt khoát không có khả năng, như vậy xem ra chủ thượng nhà mình làm đại minh chủ Liên minh thống nhất này thật sự là không có chuyện gì để làm.

Tuy rằng biết điều đó, nhưng trung thần Tương Văn này dù thế nào cũng không muốn Khang Tư vứt bỏ quyền lực này để sống cuộc sống nhàn hạ. Vì thế tròng mắt Tương Văn thoáng chuyển động lập tức nói:

- Chủ thượng! Đại lục Hi Nhĩ Đạt thống nhất vì để khuếch trương lãnh địa, bọn chúng đã bắt đầu cố sức chế tạo chiến hạm, hơn nữa nghe nói cũng bắt đầu thành lập bộ đội Tuyết Sơn thần bí, vừa thấy liền biết bọn họ là chuẩn bị xuất phát theo hai đường đến tấn công đại lục chúng ta này. Đại lục Hi Nhĩ Đạt đã thống nhất nhiều năm thực lực đúng là phi thường hùng mạnh, đại địch như vậy chỉ có ngài mới có thể chỉ huy chúng ta đánh bại bọn chúng!

Thời điểm Tương Văn nói câu này, không khỏi liếc mắt nhìn Ngả Lệ Ti phu nhân. Nguyện vọng của phu nhân này chính là kiến lập lại Khi Hồng Quốc, hiện tại nghe được chuyện đại lục Hi Nhĩ Đạt khẳng định sẽ động tâm đây.

Thế nhưng hiển nhiên Tương Văn thất vọng rồi, lúc hắn lớn tiếng nói lên lời này, Ngả Lệ Ti làm như không có nghe lọt vào tai, vẫn cứ theo Y Ti Na chuyên chú nghe giảng về hoa dại.

Khang Tư cười cười:

- Hạm đội hải quân Duy Nhĩ Đặc cũng không phải là dễ đối phó. Nếu thương thuyền của đại lục Hi Nhĩ Đạt đi đường bình an thật ra có thể đến nơi này, tuy nhiên nếu là chiến hạm, tin rằng ngay cả bến cảng Duy Nhĩ Đặc cũng không nhìn thấy được.

Còn như bộ đội Tuyết Sơn? Ha ha! Nếu Tuyết quốc thống nhất có thể để người ta băng ngang qua Đại Tuyết Sơn, vậy quý tộc Tuyết quốc sắc phong như ta đây há chẳng phải quá vô dụng sao?

Tương Văn á khẩu không nói gì được. Các thương đoàn An Tái Kháng đã ngầm khống chế bốn mươi phần trăm quyền lực ở Duy Nhĩ Đặc, khẳng định có quyền lực ra lệnh cho hạm đội Duy Nhĩ Đặc phá hủy tất cả bến cảng của đại lục Hi Nhĩ Đạt, làm cho bọn họ một chiếc thuyền tam bản cũng không thể xuống biển.

Về phần Tuyết quốc thống nhất vậy càng không cần phải nói, chỉ cần cho quý tộc Tuyết quốc biết có người muốn băng ngang qua đại Tuyết Sơn đến tấn công bọn họ, khẳng định bọn họ sẽ cao hứng phấn chấn phản công trở lại, bởi vì nếu bàn về năng lực sinh tồn trên núi tuyết, người Tuyết quốc nếu tự xưng là thứ hai thì không ai dám xưng là thứ nhất.

Có thể nói đại lục Hi Nhĩ Đạt ở thời điểm chủ thượng đã khống chế Tuyết quốc cùng hạm đội Duy Nhĩ Đặc, vận mệnh của bọn họ cũng chỉ có bị vây khốn ở địa phương mình chờ ngoại nhân xâm lấn, tưởng muốn đối ngoại phát triển thì hoàn toàn mất đi khả năng rồi.

Khó trách Ngả Lệ Ti phu nhân đối với chuyện nhiệt tâm phục quốc thực đã sớm không thèm để ý tới Hi Nhĩ Đạt nữa, thì ra là nàng sớm đã biết đại lục Hi Nhĩ Đạt là miếng thịt trên thớt gỗ, đối phương muốn hạ đao lúc nào thì hạ đao lúc đó.

Tương Văn đương nhiên cũng biết những nguyên nhân này, nhưng hắn chỉ muốn chủ thượng ở lại vị trí cao nhất kia thôi! Cho nên hắn lập tức nghĩ ra một vấn đề ở địa điểm khác:

- Nhưng chủ thượng, còn có bán đảo Phi Ba nữa! Sau khi mật giáo trốn ra hải ngoại ẩn giấu tung tích, về mặt toàn bộ thế lực ngũ tông mật giáo đã thành công ở ngoài sáng, chẳng lẽ chúng ta không tiêu diệt bọn họ sao?

- Chuyện này càng đơn giản.

Khang Tư vẫn như cũ không xem trọng cười ha hả:

- Chỉ cần dùng hạm đội phong tỏa toàn bộ bán đảo Phi Ba, đám giáo đồ ác ma đó liền hoàn toàn không thể rời đảo, cứ để cho bọn họ ở trên bán đảo đó tự sinh tự diệt cũng là chuyện không tệ! Khi nào Y Ti Na phát minh ra nước thuốc mới tiêu diệt ác ma xong, thì có thể tìm tới thử xem uy lực đấy.

Tương Văn hoàn toàn hết chỗ nói rồi! Một chi hạm đội có thể vây chết ác ma ở bán đảo Phi Ba, nếu so với phái quân đội đổ bộ lên đảo tác chiến, mặc dù có nước thuốc đối phó với ác ma, nhưng tin rằng khẳng định sẽ có thương vong rất nhiều. So sánh tỷ lệ như vậy, ai cũng sẽ lựa chọn chính sách vây chết đối phương. Loại chiến thuật vây khốn này thì hoàn toàn không cần hỏi đến thủ lĩnh tối cao làm gì, nghĩ muốn dùng lý do này để lôi kéo Khang Tư trở về là không có khả năng.

Tương Văn cắn răng một cái, dập đầu hô:

- Bất kể chủ thượng đi tới phương nào, cũng xin chủ thượng cho thuộc hạ đi theo với!

Hắn thay đổi chủ ý, nếu chủ thượng không muốn trở về, như vậy mình phải đi theo bên người chủ thượng vậy.

Khang Tư lắc đầu, Tương Văn quả thật trung thành, chẳng qua là trung với cá nhân mình, mà không phải trung với Liên minh thống nhất. Mình rời đi chỉ là muốn quan viên cùng quân đội trực thuộc Liên minh thống nhất, bắt đầu học được trung với Liên minh thống nhất mà không phải trung với một cá nhân nào đó. Chỉ khi nào tất cả mọi người đều trung thành với Liên minh thống nhất, như vậy quy củ của Liên minh thống nhất mới không thể bị người khác phá hư.

Chỉ cần quy củ tồn tại, tất cả mọi người đều triển khai tranh đấu, phóng thích dã tâm trong khuôn khổ hệ thống cho phép, vậy có trở ngại nhiều mấy đi nữa cũng sẽ không làm hỏng đi hệ thống của Liên minh thống nhất. Chỉ có như vậy Liên minh thống nhất mới có thể truyền lưu vĩnh viễn.

Tuy nhiên bản thân mình là đại minh chủ đời thứ nhất của Liên minh thống nhất, người phía dưới đã quen đặt lòng trung thành trên người mình cũng có thể hiểu được, nhưng cũng vì vậy chính mình mới cần phải làm gương tốt đây! Bản thân mình cũng đã quyết định đúng thời điểm đối người đảm đương ngôi vị đại minh chủ nhiệm kỳ thứ hai rồi.

Chỉ có điều những đề tài này không thể nói ra miệng. Ở thời điểm hiện tại uy vọng của mình cao như thế, nếu nói ra, khẳng định sẽ hỗn loạn ngay, tốt hơn là thay đổi một cách ngấm ngầm mới được.

Chỉ cần tạo một thói quen đại minh chủ chỉ như một cái bảng hiệu của cửa hàng, để người phía dưới quen nếp tự mình chịu trách nhiệm. Như vậy về lâu về dài, đại minh chủ liền không có cơ hội xem toàn bộ liên minh trở thành tài sản riêng của mình. Có lẽ đến thời điểm nhiệm kỳ thứ ba mình mới thực sự được tự do.

Nghĩ đến đây Khang Tư hướng về phía Tương Văn vẫn đang khẩn trương nhìn chằm chằm vào mình, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói:

- Quên đi! Ta là thừa dịp thời gian rãnh rỗi mới cùng thê tử đi du lịch bù lại khi kết hôn không có hưởng tuần trăng mật! Ngươi cứ đi theo bên người ta tính làm kỳ đà cản mũi sao?

- A?

Tương Văn đúng là bị lời nói của Khang Tư làm cho choáng váng: Chủ thượng nhà mình không ngờ là đi du lịch hưởng tuần trăng mật! Kết hôn đã mấy năm rồi giờ mới đi du lịch hưởng tuần trăng mật ư?

Tuy nhiên Tương Văn thông minh cũng lập tức yên lòng: Chủ thượng nhà mình chỉ là xuất ngoại du lịch mà thôi, mà không phải từ bỏ chức vụ đại minh chủ nha!

Hiểu được điều này Tương Văn lập tức mặt đỏ bừng đứng lên, có hơi lắp bắp nói:

- Chủ thượng! Ngài... Ngài liền ba người du lịch... Khẳng định có nhiều chuyện không tiện... Thuộc hạ tốt hơn là...

Khang Tư khoát tay:

- Bên người ta ẩn dấu bao nhiêu mật vệ ta lại không biết sao? Sao có thể có vấn đề gì chứ! Ngươi tốt hơn là trở về thực hiện chức trách Tổng trưởng tình báo của mình mới đúng! Thiên hạ này trừ Liên minh thống nhất chúng ta còn có vô số quốc gia cần ngươi đi theo dõi tìm hiểu đó.

Bị Khang Tư nói như vậy, Tương Văn đành phải gật gật đầu có chút ngượng ngùng.

Quả thật như thế, Tương Văn đúng là bố trí ở bên người Khang Tư mấy trăm mật vệ cao cấp. Hiện giờ ở phạm vi ngoài mười dặm lại bố trí một đội thiết kỵ nội vệ mấy ngàn người, dù là tấn công một thành trì cũng có thể, làm sao có thể nói tới vấn đề thiếu người chứ!

Nhìn thấy Tương Văn quay đầu lại từng bước rời đi, Khang Tư lại lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn hai vợ yêu giống như hai cô bé thôn dã đang chọn hoa kết thành vòng hoa nói:

- Được rồi! Chúng ta có thể đi rồi!

Ngả Lệ Ti lập tức vui vẻ lên ngựa, đồng thời rộn rã cười nói:

- Tên Tương Văn đáng ghét kia rốt cục để chúng ta có thời gian riêng tư rồi! Mau đi nhanh đi! Tránh cho tên kia lại thay đổi chủ ý!

Ngả Lệ Ti liền nghịch ngợm quất con ngựa của Y Ti Na một roi, khiến Y Ti Na kêu lên sợ hãi giục ngựa chạy trốn, mà nàng cũng thích chí cười vang nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn hai phu nhân hoàn toàn khôi phục vẻ thoải mái cười đùa, Khang Tư không khỏi lộ ra một dáng vẻ tươi cười.

Đúng vậy! Qua nhiều năm như vậy rốt cục có thể buông gánh nặng hoàn toàn thoải mái một chút, có thể để mình sống cuộc sống theo ý mình, thật sự là khó có được.

Nghĩ vậy, Khang Tư không khỏi phấn khởi vung roi thúc ngựa, chạy về phía hai vị mỹ nữ đang dừng ngựa trên đường dưới ánh mặt trời ấm áp ngoắc ngoắc mình... HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/doc-co-chien-than